Phong Mang

Contents

Phong Mang **6**
1. Chương 1 . . . 7
2. Chương 2 . . . 8
3. Chương 3 . . . 9
4. Chương 4 . . . 11
5. Chương 5 . . . 12
6. Chương 6 . . . 14
7. Chương 7 . . . 15
8. Chương 8 . . . 17
9. Chương 9 . . . 18
10. Chương 10 . . . 19
11. Chương 11 . . . 21
12. Chương 12 . . . 22
13. Chương 13 . . . 23
14. Chương 14 . . . 25
15. Chương 15 . . . 26
16. Chương 16 . . . 27
17. Chương 17 . . . 29
18. Chương 18 . . . 30
19. Chương 19 . . . 31
20. Chương 20 . . . 33
21. Chương 21 . . . 34
22. Chương 22 . . . 35
23. Chương 23 . . . 37
24. Chương 24 . . . 38
25. Chương 25 . . . 40
26. Chương 26 . . . 41
27. Chương 27 . . . 42
28. Chương 28 . . . 44
29. Chương 29 . . . 45
30. Chương 30 . . . 47
31. Chương 31 . . . 50
32. Chương 32 . . . 52
33. Chương 33 . . . 54
34. Chương 34 . . . 57
35. Chương 35 . . . 60
36. Chương 36 . . . 64
37. Chương 37 . . . 65
38. Chương 38 . . . 67
39. Chương 39 . . . 71
40. Chương 40 . . . 72
41. Chương 41 . . . 74

42. Chương 42 . . . 76
43. Chương 43 . . . 77
44. Chương 44 . . . 79
45. Chương 45 . . . 81
46. Chương 46 . . . 83
47. Chương 47: Cửa Ải Khó Khăn . . . 86
48. Chương 48: Mua Dây Buộc Mình . . . 88
49. Chương 49: Phi— . . . 89
50. Chương 50: Như Nguyện . . . 90
51. Chương 51: Lập Kế Hoạch . . . 92
52. Chương 52: Cảnh Ngộ Hoàn Toàn Đối Lập . . . 93
53. Chương 53: Bắt Hắn Gọi Đến Đây Cho Tôi! . . . 95
54. Chương 54: Cần Ăn Đòn . . . 97
55. Chương 55: Bán Manh Lạnh Lùng Đông Đông . . . 98
56. Chương 56: Làm Sao Còn Dị Thường Hơn Mình A? . . . 102
57. Chương 57: Chỗ Này, An Toàn . . . 103
58. Chương 58: Cười . . . 106
59. Chương 59: Có Thể Đừng Các Ông Như Vậy Không? . . . 108
60. Chương 60: Hình Dáng Đáng Thương . . . 110
61. Chương 61: Lực Lượng Tà Ác . . . 111
62. Chương 62: Thu Phục Yêu Nghiệt Này Đi! . . . 114
63. Chương 63: Vua Phạt Đứng . . . 117
64. Chương 64: Trộm . . . 119
65. Chương 65: Tôi Tự Mình Mang Cậu . . . 121
66. Chương 66: Khoảng Cách . . . 122
67. Chương 67: Tôi Chỉ Có Thể Giúp Cô Đến Đây . . . 124
68. Chương 68: Hàn Đại Nhân Mới . . . 126
69. Chương 69: Đây Là Sinh Mạng Của Tôi . . . 128
70. Chương 70: Cắt Tóc . . . 131
71. Chương 71: Đóng Cửa . . . 134
72. Chương 72: Chàng Trai Tốt Bụng . . . 138
73. Chương 73: Khiến Cho Hắn Không Còn Đường Nào Để Đi . . . 142
74. Chương 74: Đêm Khuya Kinh Hoàng . . . 146
75. Chương 75: Chiếm Trước Tiên Cơ . . . 149
76. Chương 76: Tôi Không Thích Một Bước Lên Trời . . . 153
77. Chương 77: Quà . . . 156
78. Chương 78: Đại Dấu Giày . . . 159
79. Chương 79: Tiến Triển Mới Vụ Cây Đậu Đỏ Sam . . . 163
80. Chương 80: Một Phút Trước Giải Phóng . . . 167
81. Chương 81: Tôi Yêu Anh Ấy . . . 170
82. Chương 82: Động Lực Phấn Đấu . . . 174
83. Chương 83: Cảm Giác Nị Oai Người . . . 177
84. Chương 84: Không Tin Chúng Ta Cứ Tiếp Tục Xem Xem . . . 181
85. Chương 85: Tâm Tư Đang Đặt Ở Đâu . . . 185
86. Chương 86: Mượn Đồ Thượng Vị . . . 189
87. Chương 87: Ông Trời Bị Mù Sao? . . . 192
88. Chương 88: Có Kết Quả Rồi . . . 195
89. Chương 89: Hai Ta Đều Chấp Nhận Số Mệnh Đi. . . . 198
90. Chương 90: Hôn Trộm . . . 202
91. Chương 91: Thay Đổi Đột Ngột . . . 206
92. Chương 92: Tôi Nuốt Không Trôi Cơn Tức Này . . . 210
93. Chương 93: Chiến Tranh Chính Thức Khai Hỏa . . . 213
94. Chương 94: Tiến Tới Thắng Lợi . . . 218
95. Chương 95: Phu Phu Liên Thủ . . . 222

96. Chương 96: Bại Hoại Hưng Trí . . . 225
97. Chương 97: Nhìn Người Không Thể Xét Tướng Mạo . . . 229
98. Chương 98: Từ Gấu Đồ Chơi Đến Gấu Trúc . . . 233
99. Chương 99: Lần Thứ Hai Chụp Ảnh Nóng . . . 237
100. Chương 100: Cậu Ta Chính Là Ngốc . . . 240
101. Chương 101: Hàn Gia Nổi Bão . . . 245
102. Chương 102: Trả Lại Cho Ngươi . . . 249
103. Chương 103: Nỗi Nhớ Kì Lạ . . . 253
104. Chương 104: Thịt Nướng . . . 256
105. Chương 105: Không Thể Chịu Hố Như Vậy . . . 260
106. Chương 106: Dấm Chua . . . 264
107. Chương 107: Gậy Ông Đập Lưng Ông . . . 268
108. Chương 108: Thăm Dò . . . 271
109. Chương 109: Uống Trà . . . 274
110. Chương 110: Uống Nước Không Quên Người Đào Giếng . . . 277
111. Chương 111: Nghịch Chuyển . . . 281
112. Chương 112: Coi Như Chú Lợi Hại . . . 285
113. Chương 113: Quỷ Áp Giường . . . 289
114. Chương 114: Cảm Xúc Khác Thường . . . 293
115. Chương 115: Bình Tĩnh . . . 297
116. Chương 116: Nổ Yếu . . . 301
117. Chương 117: Đại Công Thần . . . 305
118. Chương 118: Hỗ Trợ . . . 309
119. Chương 119: Để Tôi . . . 313
120. Chương 120: Địa Vị Không Thể Lật Đổ . . . 316
121. Chương 121: Thưởng Diễn . . . 320
122. Chương 122: Ảnh Đế . . . 322
123. Chương 123: Tiểu Vương Bát Cùng Đại Đường Lang . . . 326
124. Chương 124: Nâng Chính Mình Lên . . . 330
125. Chương 125: Xác Định Quan Hệ . . . 334
126. Chương 126: Hiếm Lạ . . . 338
127. Chương 127: Nguy Hiểm Thật . . . 342
128. Chương 128: Quà . . . 346
129. Chương 129: Đến Tột Cùng Là Ai Đang Khoe Của? . . . 349
130. Chương 130: Hàn Đại Mỹ Nhân . . . 352
131. Chương 131: . . . 356
132. Chương 132: Không Sao Đâu . . . 359
133. Chương 133: Đốt Não . . . 362
134. Chương 134: Tuyên Truyền Chiếu Phim . . . 366
135. Chương 135: Đại Bán . . . 370
136. Chương 136: Kinh Hỉ Lớn . . . 374
137. Chương 137: Vừa Đẹp Trai Vừa Có Tài . . . 377
138. Chương 138: Giàu To Rồi Còn Gì? . . . 381
139. Chương 139: Nhất Định Phải Điều Tra Ra . . . 384
140. Chương 140: Trao Giải . . . 388
141. Chương 141: Nhổ Cỏ Tận Gốc . . . 391
142. Chương 142: Đối Xử Bình Đẳng . . . 394
143. Chương 143: Ra Chiến Trường . . . 397
144. Chương 144: Đại Tỏa Sáng . . . 402
145. Chương 145: Bỗng Dưng Nổi Tiếng . . . 406
146. Chương 146: Ghen . . . 411
147. Chương 147: Ngọt Ngào . . . 414
148. Chương 148: Thắng Lợi Trở Về . . . 421
149. Chương 149: Anh Lợi Hại Anh Làm Lão Đại . . . 425

150. Chương 150: Mắc Nợ Chồng Chất . . . 429
151. Chương 151: Mị Lực Của Calne . . . 433
152. Chương 152: Đáng Đời Cậu . . . 436
153. Chương 153: Có Vẻ Như Chính Là Vợ Mình Đi? . . . 441
154. Chương 154: Tìm Đường Chết . . . 445
155. Chương 155: Không Thể Yên Ổn . . . 450
156. Chương 156: Thiên Hạ Đại Loạn . . . 455
157. Chương 157: Gào Khóc Ngao Ngao . . . 458
158. Chương 158: Ai Có Kỹ Năng Của Ta? . . . 461
159. Chương 159: Bệnh Thần Kinh . . . 465
160. Chương 160: Xem Như Ngươi Lợi Hại . . . 468
161. Chương 161: Bị Bôi Đen Thảm Rồi . . . 473
162. Chương 162: Phản Hắc . . . 477
163. Chương 163: Khó Có Thể Tiêu Tan . . . 480
164. Chương 164: Rốt Cục Sáng Tỏ . . . 486
165. Chương 165: Biến Sắc . . . 491
166. Chương 166: Nghĩ Hay Vậy! . . . 494
167. Chương 167: Dò Hỏi Tiền Bối . . . 498
168. Chương 168: Thuần Gia Môn Nhân . . . 503
169. Chương 169: Không Ý Kiến . . . 507
170. Chương 170: Khiêm Tốn . . . 512
171. Chương 171: Tiệc Khai Máy . . . 517
172. Chương 172: Trị Hay Không Trị? . . . 521
173. Chương 173: Con Đường Vật Lộn Phía Trước . . . 526
174. Chương 174: Cái Này Xem Như Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn Sao? . . . 531
175. Chương 175: Rất Buồn Cười Sao? . . . 535
176. Chương 176: Yêu Thiêu Thân . . . 540
177. Chương 177: Sợ Bóng Sợ Gió Một Hồi . . . 543
178. Chương 178: Chạy Trời Không Khỏi Nắng . . . 546
179. Chương 179: Chờ Đón Chính Là Bi Kịch . . . 550
180. Chương 180: Lôi Manh . . . 553
181. Chương 181: Vào Bếp . . . 558
182. Chương 182: Mất Tích . . . 563
183. Tâm Sự . . . 565
184. Chương 183: Đại Chiến Sắp Tới . . . 565
185. Chương 184: Khó Bề Phân Biệt . . . 569
186. Chương 185: Thần Vợ . . . 573
187. Chương 186: Không Được! . . . 577
188. Chương 187: Trò Đùa Tàn Khốc . . . 580
189. Chương 188: Tai Ương Huyết Quang . . . 584
190. Chương 189: Cuối Cùng Thắng Lợi . . . 588
191. Chương 190: Cải Cách Quyết Đoán . . . 593
192. Chương 191: Cho Hắn Nếm Thử Chút Dấm Chua . . . 595
193. Chương 192: Khiêu Khích . . . 600
194. Chương 193: Ra Chủ Ý . . . 604
195. Chương 194: Em Nhất Định Sẽ Xuất Sắc Hơn. . . . 606
196. Chương 195: Một Màn Thần Kì . . . 609
197. Chương 197: Cường Địch Tiềm Tàng . . . 613
198. Chương 197:trộm Gà Không Được Còn Mất Nắm Gạo . . . 616
199. Chương 198: Chuyên Nghiệp . . . 620
200. Chương 199: Tập Thể Ấm Áp . . . 624
201. Chương 200: Một Cái Cũng Không Thể Thiếu! . . . 627
202. Chương 201: Sớm Biết Vậy Liền.... . . . 631
203. Chương 202: Lén Học Nghệ . . . 635

204. Chương 203: Tự Mình Tìm Không Thoải Mái . . . 640
205. Chương 204: Xuống Dốc Không Phanh . . . 642
206. Chương 205: Hướng Quan Giận Dữ Vì Hồng Nhan . . . 646
207. Chương 206: Thực Lực . . . 649
208. Chương 207: Nguy Cơ Mai Phục Khắp Nơi . . . 652
209. Chương 208: Còn Dám Nhanh Chút Nữa Không? . . . 656
210. Chương 209: Bản Quy Hoạch . . . 659
211. Chương 210: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn . . . 663
212. Chương 211: Thiếu Đạo Đức . . . 666
213. Chương 212: Chỉ Là Hắn Bị Mù! . . . 670
214. Thông Báo . . . 674
215. Đính Chính Chương 210 . . . 674
216. =…= . . . 674
217. Chương 213: Đầu Đội Mũ Xanh . . . 675
218. Chương 214: Kiểm Tra Sức Khỏe . . . 677
219. Chương 215: Đó Là Ông Nội Ngươi. . . . 682
220. Chương 216: Đêm 30 . . . 686
221. Chương 217: Hạnh Phúc . . . 690
222. Chương 218: Ánh Mắt Tốt . . . 694
223. Chương 219: Không Đủ Nhiệt . . . 698
224. Chương 220: Khắc Phục Khó Khăn . . . 702
225. Chương 221: Vợ Ta Là Bảo Vật . . . 704
226. Chương 222: Một Cái Hiểu Lầm Xinh Đẹp . . . 708
227. Chương 223: Phúc Hắc . . . 712
228. Chương 224: Biến Khéo Thành Vụng . . . 715
229. Chương 225: Vô Tư Nhất . . . 720
230. Chương 226: Nên Nói Anh Thật Tốt. . . . 723
231. Chương 227: Em Sợ Lại Nhiều Thêm Mấy Người . . . 727
232. Chương 227: Em Sợ Lại Nhiều Thêm Mấy Người . . . 732
233. Chương 228: Một Nhà Hành Vi Điên Rồ . . . 737
234. Chương 229: Hạnh Phúc Nhiều Nhiều . . . 739
235. Chương 230: Bất Ngờ . . . 743
236. Chương 231: Không Thể Hold . . . 747
237. Chương 232: Xuống Xe . . . 750
238. Chương 233: Bảo Hộ . . . 754
239. Chương 234: Nha Nha Nha . . . 756
240. Chương 235: Công Phu Không Phụ Người Có Tâm . . . 760
241. Chương 236: Đó Là Bà Nội Của Ngươi A! . . . 764
242. Chương 237: Anh Không Sao Chứ? . . . 766
243. Chương 238: Quay Phim Trái Mùa . . . 769
244. Chương 239: Em Xuất Tài Tôi Xuất Lực . . . 771
245. Chương 240: Thế Cục Đảo Ngược . . . 775
246. Chương 241: Kỳ Thật Vi Phu Cũng Là Fan Của Ngươi. . . . 779
247. Chương 241: Kỳ Thật Vi Phu Cũng Là Fan Của Ngươi. . . . 782
248. Chương 242: Đặc Biệt . . . 786
249. Chương 243: Bát Quái . . . 789
250. Chương 244: Lợi Dụng Sơ Hở . . . 793
251. Chương 245: Mr.king . . . 796
252. Chương 246: Thưởng Thủ . . . 800
253. Chương 247: Hiểu Lầm Lớn . . . 804
254. Chương 248: Không Có Nhà Mẹ Vợ . . . 807
255. Chương 249: Tình Ý Ngập Tràn . . . 811
256. Chương 250: Tôi Đau Lòng Tôi Tự Nguyện . . . 814
257. Chương 251: Mùa Xuân Của Hàn Đông Đông . . . 819

258. Chương 252: Vui Sướng Khi Người Gặp Họa . . . 823
259. Chương 253: Ngươi Quá Tham Vọng Rồi! . . . 826
260. Chương 254: Ra Oai Phủ Đầu . . . 831
261. Chương 255: Bí Mật . . . 835
262. Chương 256: Sợ Ngây Người . . . 839
263. Chương 267: Hoàng Tước Tại Hậu . . . 843
264. Chương 258: Tuyệt Không Buông Tha . . . 846
265. Chương 259: Hạ Gia Tam Huynh Đệ . . . 850
266. Chương 260: Tìm Đường Chết. . . . 854
267. Chương 261: Phương Pháp Nhéo Của Nhà Họ Vương . . . 858
268. Chương 262: Ngoại Lệ . . . 860
269. Chương 263: Dâng Lên . . . 863
270. Chương 264: Một Lời Khuyên . . . 865
271. Chương 265: Xuất Diễn . . . 868
272. Chương 266: Vậy Để Cho Gã Đi Đi . . . 870
273. Chương 267: Phạm Nhị . . . 873
274. Chương 268: Không Đùa . . . 875
275. Chương 269: So Sánh Mới Ra Nhận Thức Chính Xác . . . 877
276. Chương 270: Thế Chạy Điêu Khắc . . . 879
277. Chương 271: Rốt Cục Hiện Thân . . . 882
278. Chương 272: Khẩu Thị Tâm Phi . . . 887
279. Chương 273: Thật Ấm . . . 891
280. Chương 274: Thật Thô Ráp . . . 893
281. Chương 275: Ngài Thật Khiến Tôi Phải Nhìn Với Cặp Mắt Khác Xưa . . . 897
282. Chương 276: Quý Nhân Tương Trợ . . . 900
283. Chương 277: Giấu Tay Chút . . . 903
284. Chương 278: Vương Gia Tổng Động Viên . . . 906
285. Chương 279: Bị Đánh . . . 909
286. Chương 280: Xui Xẻo . . . 912
287. Chương 281: Vu Oan Không Thành . . . 916
288. Chương 282: Liệu Sự Như Thần . . . 921
289. Chương 283: Nợ Máu Trả Bằng Máu . . . 926
290. Chương 284: Ngươi Được Ta Không Được! . . . 931
291. Chương 285: Xoay Chuyển Càn Khôn . . . 935
292. Chương 286: Mệnh Trung Tình Địch . . . 940
293. Chương 287: Chúa Sáng Thế Vĩ Đại . . . 945
294. Chương 288: Đủ Loại Rối Rắm . . . 950
295. Chương 289: Đáp Án . . . 954
296. Nói Chuyện . . . 957
297. Chương 290: Không Việc Gì . . . 958
298. Chương 291: Đại Hội Thể Dục Thể Thao Thân Tử . . . 962
299. Chương 292: Điều Tra Cuối Cùng . . . 966
300. Chương 293: Tôi Nguyện Chưa Từng Tới . . . 970

Phong Mang

Giới thiệu
Nguồn : C1-45 : pandarabbit69. wordpress. com46-end : wattpad. com/story/56136493307 chươngTl

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/phong-mang

1. Chương 1

Edit & Beta: Gấu và Thỏ

Sáng, 6h30, trời còn tờ mờ sáng, cửa studio phim Bắc Ảnh đã chật ních người. Hầu hết là đàn ông, hơn nữa đều rất bê bối. Một số nhón chân lo lắng nhìn vào trong, một số lại ngẩn ra như chìm vào cõi tiên, cũng có một số người lại đang châu đầu đấu địa chủ giết thời gian.

Chỉ độc một người.

Người đó lạnh nhạt ngồi trên một cái bàn nhỏ, mái tóc búi sau đầu, vấn thành phong cách như đuôi thỏ. Trời đông lạnh mà chỉ mặc một cái áo sơ mi hoa, một cái quần jeans rách rách. Nhìn thanh xuân bức người, lại hơi cẩu thả, đang làm một chuyện cực kỳ không phù hợp —— xem tướng.

"Đại sư, tôi vô cùng kính ngưỡng ngài luôn, nghe nói ngài là lão thần, xem nhân duyên phải gọi là chuẩn! Tôi cố ý ngồi xe lửa đường dài tới tìm ngài, không ngờ nha, ngài lại trẻ như vậy!" pandarabbit69.wordpress.com

Hàn Đông bày ra bộ dạng bí hiểm, "Đạo hạnh sâu cạn không thể nhìn tuổi tác, chủ yếu là ở ngộ tính."

"Đúng đúng, đại sư nói đúng, tôi là người thường cái gì cũng không hiểu nổi. Nhưng mà tôi cảm thấy khó hiểu, sao ngài lại ngồi ở chỗ náo loạn thế này xem tướng cho người khác?"

Hàn Đông bí hiểm phun ra ba chữ: "Vi hành*."

[* : có nghĩa là muốn tiếp xúc với cuộc sống bình thường của dân chúng, cùng người dân hòa mình, phản ánh nguyện vọng bình dị của dân chúng ở tầng lớp dưới chót xã hội. Cho nên mình nghĩ nó giống như nhà vua đi vi hành, thường dùng cho người tầng lớp cao]

"Ha ha ha… Kia đại sư ngài mau giúp tôi xem xem hôn nhân có thể hạnh phúc mỹ mãn cả đời không?"

Hàn Đông híp mắt cẩn thận ngước lên nhìn, người đàn ông này sơn căn có đường sọc, bên trái có đốm đen, nhất định là sẽ ly hôn! Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng hắn tuyệt không thể nói, bởi vì người đàn ông này mí mắt mỏng, nhân trung ngắn, miệng nhỏ mím chặt, bên ngoài thì tùy tiện nhưng thực chất lòng dạ hẹp hòi yếu ớt mẫn cảm. Nếu nói thật, không trả tiền thì phải làm sao?

[Sơn căn: nằm ở vị trí sống mũi]

"Ngài và vợ ngài nhất định sẽ dắt tay nhau làm bạn cả đời." Hàn Đông ngữ khí thành khẩn.

Không ngờ, người đàn ông trung niên này mới vừa rồi còn tất cung tất kính vừa nghe xong lập tức đổi sắc mặt, "Ý của cậu là tôi không thể ly hôn cùng mụ đàn bà phá sản kia hả?"

Hàn Đông, "…"

Người đàn ông mẫn cảm yếu ớt quả nhiên bắt đầu xoa xoa tay, "Ông đây nhịn mụ hơn nửa đời người, muốn ly hôn tới mức đem dao thái đè trên cổ rồi mụ ta vẫn không chịu ly! Vốn định tới đây cầu một cái cho an lòng, không ngờ thật không ngờ, cậu lại nói một câu chặt đứt hạnh phúc nửa đời sau của ông đây!" pandarabbit69.wordpress.com

Hàn Đông trong lòng gào thét: Ông nói sớm một chút là được rồi a a a!

"Việc gì cũng có thể thương lượng mà." Hàn Đông thật khách khí nói.

Người đàn ông trung niên kia lại càng tức giận, "Xem tướng cũng thương lượng được sao?"

Hàn Đông đang muốn giải thích, đột nhiên nhìn thấy người quản lý studio Bắc Ảnh bước ra, muốn "tuyển người"! Dáng vẻ đại sư ổn trọng đáng kính nháy mắt biến mất, Hàn Đông đẩy ngã bàn ghế lập tức chạy về phía bên kia.

Người đàn ông lập tức chụp tay hắn, "Cậu muốn đi đâu? Muốn chạy?"

"Buông ra! Tôi còn phải đi casting."

"Casting? Nguyên lai cậu là diễn viên! Được lắm, cậu xem ông đây làm bao cát luyện tập đúng không?"

"Ai luyện tập với ông? Đây là nghề tay trái! Nghề tay trái đó biết chưa?"

"Ông chưa bao giờ nghe diễn viên có nghề tay trái là xem tướng hết!" pandarabbit69.wordpress.com

"Xem tướng thì làm sao? Bộ người xem tướng không thể theo đuổi ước mơ hả?"

Người đàn ông nghiến răng nghiến lợi, "Nhìn bộ dạng của mày còn ước mơ cái vẹo gì hả? Ông thấy mày chính là bọn giang hồ bịp bợm thì có! Hôm nay ông đây không tố cáo mày, vé xe lửa xem như uổng phí!"

2. Chương 2

Edit & Beta: Gấu và Thỏ

* * *

Bên này chuẩn bị xảy ra xô xát, một đám người bên kia lại chẳng quan tâm chút nào, đều vội vàng báo danh với người quản lí.

Quản lí cũng đã từng xuất thân từ diễn viên quần chúng, không đáp lại những lời nịnh bợ xung quanh. Ánh mắt ngạo mạn đảo quanh đám người một vòng, tựa như đang nhìn bề dưới lựa chọn người phù hợp với điều kiện, "Anh, anh, anh nữa… Còn lại tản ra." pandarabbit69.wordpress.com

Người trúng tuyển khúm núm theo sát quản lí, người không được chọn đành phải tiếp tục chờ đợi.

Lý Thượng bên này vừa xong, đã nhìn thấy Hàn Đông và người đàn ông trung niên kia đang đánh đấm loạn thành một đoàn, bởi vì không rõ tình huống ra sao nên cũng không dám can ngăn, bèn túm một người qua hỏi chuyện.

" Cho hỏi chút, ai đang đánh nhau bên kia vậy?"

"Là anh em cắm cọc ở đây mỗi ngày với tụi tui."

Lý Thượng nhíu mày, "Vậy sao nó bị đánh mà mấy người còn mặc kệ?"

"Liên quan gì? Sao lại phải xen vào? Tui còn chưa lo cho bản thân xong nữa! Hơn nữa, mỗi lần quản lý chọn người, tám chín phần mười đều chọn trúng nó. Cho dù chỉ có một người, chỉ cần có nó ở đây, người khác đều không được chọn. pandarabbit69.wordpress.com

Lý Thượng liếc mắt đánh giá Hàn Đông, vóc cao chân dài, dáng người lại vô cùng tốt, đại khái lúc được chọn cũng nhờ dáng người giúp không ít. Về phần mặt mũi, không thể nói rõ là đẹp hay xấu, nhưng vô cùng đặc biệt, cơ bản nhìn thoáng qua đã có thể nhớ kỹ.

"Mấy người vì vậy nên mới không đợi nó hả?" Lý Thượng lại hỏi.

"Cũng không phải, nói thế nào nhỉ, người như thế không nên chơi thân."

Lý Thượng lập tức hứng chí, "Tại sao? Người như thế nào?"

"Nó nha, tật xấu nhiều vô kể. Một là hoa tâm háo sắc, lưu manh không đứng đắn, không biết thay đổi bao nhiêu bạn gái rồi. Hai là ba hoa khoác lác, khoe khoang bản thân. Ba, chậm chậm chạp chạp, càu nhà càu nhàu, đang sốt ruột nó làm cho sốt ruột hơn. Bốn là tâm cơ, hay tính kế, người bình thường không đấu lại nó đâu. Năm là mê tín, mà cũng thần, có nhiều khi nó nhìn người cực kỳ chuẩn…" pandarabbit69.wordpress.com

Còn chưa nói xong, người báo tin lại đứng dậy hô to, "Lại có quản lý khác đi ra kìa, hôm nay việc không ít đâu!"

Hàn Đông bên kia còn đang "khổ chiến", thấy đám người lại vọt tới cửa, gấp đến độ nhét nắm đấm vào cái miệng bự chảng của người đàn ông: "Đậu má, buông tôi ra!"

Trong nháy mắt người đàn ông kia bị ánh mắt lợi hại của Hàn Đông hù cho giật mình, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại, túm lấy Hàn Đông tha tới đường cái, hai người lại tiếp tục loạn xà quần cấu xé nhau.

Hàn Đông tuy trẻ tuổi nhanh nhẹn, nhưng hình thể lại kém người kia, cánh tay tráng kiện của người đàn ông kia dễ dàng cặp hắn lên. Vốn định trình diễn một màn quật bả vai, kết quả không nhưng không xuống được tới đất lại mắc trên hàng rào bảo vệ. Áo sơ mi của Hàn Đông lập tức roẹt một cái rách một mảng lớn, lỗ thủng trên quần jeans mắc vào ống thép, cuối cùng nằm lộn ngược trên hàng rào.

Người đàn ông kia thở mạnh, cảm thấy cũng không tệ lắm, trực tiếp quay đầu chạy lấy người.

"Đậu! Thả tôi xuống! Có tin ông đây cho ông một cái bùa vào thẳng bệnh viện không hả?"

Hàn Đông một bên kêu la một bên không ngừng giãy [đành đạch] dụa, quần áo càng giãy càng dính chặt, không những giãy không xuống còn bị vạt áo sơ mi lật ngược phủ trên mặt, sau lưng tiếp xúc với gió lạnh, cặp chân dài kiêu ngạo giơ ngược lên trời.

3. Chương 3

Edit: Gấu và Thỏ

* * *

[Nguyên văn của tựa chương là "Tiêu chuẩn 'nằm thương' ", nằm thương ở đây mang nghĩa kiểu như nằm cũng trúng đạn ấy]

Một chiếc xe hơi xa hoa đang đỗ trên đường cái chậm rãi lăn bánh, ngồi trong xe là con át chủ bài giám chế Lương Cảnh của công ty điện ảnh và truyền hình Trung Đỉnh, cùng với một nữ diễn viên mới vào nghề không lâu nhưng hậu phương cực kỳ vững chắc – Đào Duẫn Duẫn.

Lương Cảnh đã từng làm giám chế, cũng đã từng làm đạo diễn, tạo ra không ít kiệt tác, quyền lực trong showbiz đương nhiên không cần nói nhiều. Nhưng lúc này, hắn không thể không dặn dò Đào Duẫn Duẫn.

"Bộ phim này là Vương tổng tự mình chuẩn bị, nhân vật hầu như do ngài ấy quyết định, đạo diễn không có bao nhiêu tiếng nói trong này. Vai nữ chính cô đừng quá mơ tưởng, trong đó có một nhân vật tương đối tốt, có giành được hay không phụ thuộc vào biểu hiện hôm nay của cô. Cô nên biết là Vương tổng không định một mình gặp diễn viên, hôm nay tôi lấy lý do tán gẫu về phim mới tranh thủ được nửa tiếng."

Đào Duẫn Duẫn khẽ cắn cắn cặp môi đỏ tươi, "Kia… Vương tổng có đặc biệt thích cái gì không?" pandarab-bit69.wordpress.com

"Mấy cái đặc biệt thích gì đó cô chết tâm đi, ngài ấy là một người cực kỳ đơn giản, vô cùng nghiêm túc chăm chỉ, cho dù có muốn quy tắc ngầm cũng không ngầm lên đầu cô đâu."

[quy tắc ngầm (trong giới giải trí thì) nghĩa là vụ mấy người abcxyz với mấy ông lớn để được nâng đỡ, là đi cửa sau bằng thân thể á]

Đào Duẫn Duẫn không thể yên lòng, "Vậy ngài ấy có chán ghét gì không? Anh nói cho tôi biết ngài ấy ghét loại người kiểu gì? Để tí nữa đỡ phải phạm những lỗi đó."

Lương Cảnh nghĩ nghĩ, từ tốn nói: "Thứ nhất, ngài ấy ghét loại người hoa tâm háo sắc, lưu manh không đứng đắn, mặc dù đây là mấy thứ của đàn ông nhưng cô cũng nên giữ vẻ đoan trang đúng mực. Thứ hai, ngài ấy ghét loại ba hoa khoác lác, khoe khoang bản thân. Thứ ba, ngài ấy ghét loại người chậm chậm chạp chạp, càu nhà càu nhàu, cô tốt nhất nên nói chuyện lưu loát một chút. Thứ tư, là tâm cơ, đặc biệt hay tính kế người khác, cô không cần thể hiện quá khôn khéo. Thứ năm, ngài ấy là người theo chủ nghĩa vô thần, ghét nhất người mê tín, ngàn vạn lần đừng phát ngôn ra mấy câu mê tín."

Đào Duẫn Duẫn đầu muốn to ra thêm một chút, "Trời ạ, yêu cầu nhiều quá vậy?" pandarab-bit69.wordpress.com

"Cái này mà nhiều?" Lương Cảnh bĩu môi, "Cô có biết yêu cầu ngoại hình của vai nam chính như thế nào không? Người cao 1m80, mông to 102,9cm, đùi dài 58,5 cm, cẳng chân dài 51,7 cm, nhiều một xăng ít một xăng đều không được."

Đào Duẫn Duẫn trừng lớn mắt, "Không phải chứ? Khó như vậy?"

"Không có cách nào khác, xuất thân từ khoa học tự nhiên nên đối với mấy con số có chấp niệm tới biến thái. Hơn nữa khi lên phim động tác diễn với chân xuất hiện khá nhiều, là nhà sản xuất có tiếng, hình ảnh tinh tế sẽ làm tăng thêm hiệu quả ảnh hưởng thị giác.

"Vậy ngài ấy trực tiếp tìm người mẫu cho rồi." Đào Duẫn Duẫn nói.

Lương Cảnh cười hừ một tiếng, "Cô nghĩ là tôi chưa tìm thử sao? Vấn đề là người mẫu cũng không có ai đủ tiêu chuẩn hết! Thời gian gần đây chọn người đến mức trong đầu toàn là số liệu, cơ bản liếc mắt một cái có thể nhìn ra 3 số đo của cô luôn."

"Thiệt giả?" Đào Duẫn Duẫn nghi ngờ.

Lương Cảnh đầy tự tin phun ra ba con số, "93, 62, 95."

Đào Duẫn Duẫn che miệng. "Anh… anh phải trải qua bao nhiêu tra tấn mới có thể luyện ra loại khả năng này nha!"

"Tôi hoài nghi ngài ấy rõ ràng không muốn để tôi thông qua thử thách lần này, dáng người nghịch thiên như vậy tìm đâu cho ra được? Người cao 1m80 làm sao chân có thể dài tới 1m10? Làm sao mông có thể to 103cm đây? Cho dù hai cái này may mắn tìm được, vậy lại còn 58,5 cm, 51,7 cm thì sao? Cho dù đặt trong khuôn đúc ra cũng chưa chắc đo tới chuẩn được như vậy? Quả thực là trò hề… trò hề mà…"

Lương Cảnh quay sang cửa kính xe ca thán một tiếng, đột nhiên mặt trắng bệch. pandarab-bit69.wordpress.com

Trên rào chắn xuất hiện một cặp chân thật dài, tấm lưng lỏa lồ hoàn mỹ phơi trong gió, thắt lưng trần lại càng khiến cặp chân dài gợi cảm nổi bật. 180, 102.9, 58.5, 51.7… nếu không có hốc mắt giữ lại, phỏng chừng tròng mắt của Lương Cảnh sớm đã nhảy ra ngoài.

"Nhanh, nhanh rẽ vào chỗ kia, chạy xe sát làn đường bên cạnh nhanh!!"

4. Chương 4

4. Số khống

Edit: Gấu và Thỏ

[khống: giống như thụ khống công khống á, hiểu nôm na là Cuồng mấy con số]

* * *

“Lật… tôi lật người, ách…”

Hàn Đông hổn hển vật lộn nửa ngày, rốt cuộc cũng thành công té cái oạch trên đất. Nhanh chóng đứng lên lại, chạy nhanh về phía cửa Bắc Ảnh.

Đáng tiếc, quản lý đã mang nhóm người thứ hai đi rồi.

Hàn Đông oán hận phun một ngụm nước bọt trên mặt đất, chờ cơ hội tới không dễ đâu! Có người đứng chờ ở đây mấy ngày cũng chưa chắc nhận được việc. Hơn nữa mấy đoàn kịch đều bắt đầu lúc bảy tám giờ, cơ bản bây giờ là hết việc rồi.

Hàn Đông đang muốn rời đi, đột nhiên thấy một tiểu tử đứng không xa đang nhìn mình cười.

“Người mới hả?” Hàn Đông hỏi. pandarabbit69.wordpress.com

Lý Thượng gật đầu, “Đúng vậy, vừa rồi nghe một người kể chuyện về anh, muốn tới làm quen.”

“Kể chuyện gì về tôi?”

“Người đó nói nhân phẩm anh không tốt.”

Hàn Đông nhíu mày, “Vậy mà cậu còn muốn làm quen với tôi?”

“Bởi vì nhân phẩm của tôi cũng không tốt.” Lý Thượng cười xấu xa.

“Hàn Đông rút ra một điếu thuốc, ám chỉ Lý Thượng bật lửa giùm mình, nhả một ngụm khói hỏi: “Muốn ở lại đây hả?”

Lý Thượng gật gật đầu.

“Vậy cậu chọn đúng người rồi.”

Hàn Đông kéo Lý Thượng đi, rất nhanh liền biến mất sau ngã rẽ.

Chờ Lương Cảnh lái xe được tới nơi, Hàn Đông đã không còn bóng dáng, Lương Cảnh vẫn chưa hết hy vọng lái xe vòng vòng xung quanh tìm người, nhưng mãi vẫn không thấy bóng dáng, gấp đến mức muốn phun ra một miệng máu.

“Người đâu? Người đi đâu rồi?”

Đào Duẫn Duẫn hỏi lại: “Người nào?”

“Vừa nãy, ngay tại chỗ này, trên rào chắn có một người đầu hướng xuống chân hướng lên trời. Cái mông kia cặp đùi kia đều là tiêu chuẩn mà Vương tổng muốn! Tôi còn đang cao hứng, sao bây giờ…” Lương Cảnh thổn thức không ngừng.

Đào Duẫn Duẫn xấu hổ hỏi: “Có phải anh gần đây làm việc vất vả quá nên xuất hiện ảo giác không?”

Lương Cảnh đột nhiên nhìn thấy gì đó, bước nhanh về phía rào chắn, giật xuống một miếng vải, bên trên còn vương một đống chỉ.

“Tuyệt đối không nhầm!” Lương Cảnh quay đầu nói với lái xe, “Anh lái xe đưa Duẫn Duẫn tới công ty, tôi còn có chuyện đi trước.”

Đào Duẫn Duẫn kinh hô: “Đừng! Không có anh đi cùng tôi sẽ khẩn trương!” pandarabbit69.wordpress.com

Nhưng Lương Cảnh đã nhảy qua rào chắn đi được chục mét có hơn rồi.

. . .

Bởi vì tới sớm hơn mười phút, kim chủ vẫn chưa về, Đào Duẫn Duẫn được đưa tới phòng làm việc của hắn ngồi chờ.

Mới vừa bước vào, Đào Duẫn Duẫn đã bị một đống đồng hồ muôn màu muôn vẻ vô cùng rực rỡ làm cho choáng váng. Đồng hồ quả lắc cao ba mét, đồng hồ bỏ túi nhỏ như cái cúc áo; từ "Đại bát kiện" của triều Thanh, tới trào lưu mới nhất gần đây… Tiếp tục đi vào trong, trên kệ dài hai mét là hằng hà sa số các loại đồng hồ xa xỉ.

Đào Duẫn Duẫn đảo mắt một vòng, ánh mắt chạm phải mặt một cái đồng hồ lưới, không có kim chỉ có lưới, than tổ ong xem ra còn đẹp hơn.

[*Mình không hiểu chỗ đồng hồ lưới này là gì lắm, nhưng search gg nguyên cụm tiếng trung thì nó ra vậy ; A ; di chuột tới cụm từ cần tìm để biết thêm chi tiết]

Vừa quay đầu lại, màn hình máy tính cũng là ba cái mặt đồng hồ quỷ dị.

Cái này còn chưa nói làm gì, Đào Duẫn Duẫn đột nhiên phát hiện, trong phòng chỗ nào cũng là các con số. Thậm chí trên đèn trần thạch anh cũng có. Đứng giữa phòng ngẩng đầu lên nhìn, rõ ràng là một cái đồng hồ siêu bự a a a! Cô có cảm giác mình đang lạc vào một trò chơi, tên là "Kể thử xem ở đây có bao nhiêu cái đồng hồ nào."

Ngoài cái đó ra, còn có ổ khóa mã Morse, chén nước hình chữ số La Mã…

Đào Duẫn Duẫn líu lưỡi, người đàn ông này sao lại mê luyến mấy con số biến thái tới nông nỗi này?!

Lại chợt nghĩ tới yêu cầu tuyển nam chính cho phim, đột nhiên có thể hiểu được.

5. Chương 5

5. Thần hồi đáp!

Edit & Beta: Gấu và Thỏ

[thần hồi đáp: trả lời một tiếng nhất ngữ kinh người, kinh thế hãi tục, đạt tới trình độ kinh thiên địa khiếp quỷ thần =)) hoặc có thể hiểu thế này: căn cứ vào một sự vật sự việc hiện tượng nào đó đưa ra một đáp án hoặc phân tích nằm ngoài dự đoán của mọi người,… thực ra mình định để tên chương là Cù Trọng Xoay luôn =)) tác giả đặt tên chương nhiều khi chả hiểu gì :'( ]

Tiếng đồng hồ tích tắc tích tắc hỗn loạn đan xen bên tai, tựa như tiếng trống dồn dập, lập tức trái tim cũng như muốn hòa vào tiết tấu đó.

Đại não Đào Duẫn Duẫn nhanh chóng vận động, không ngừng niệm đi niệm lại những điều Lương Cảnh đã dặn dò. Đoan trang đúng mực, cái này không thành vấn đề, hiện tại thở mạnh cô còn không dám. Nói chuyện phải lưu loát, bị một đống đồng hồ như thúc giục làm gì còn dám chậm trễ một giây đồng hồ nào? Về phần nói năng mê tín, dù sao cô cũng không phải người mê tín, hoàn toàn không lo lắng chuyện này.

Khiêm tốn một chút, không thể quá mức khôn khéo, hai thứ này mới là chỗ khó xơi.

Đang mãi nghĩ ngợi, cửa đột nhiên mở, một người đàn ông trẻ tuổi khí độ bất phàm đi tới.

"Xin chào, tôi là Vương Trung Đỉnh."

Một khắc khi hai người bắt tay nhau, trước mắt Đào Duẫn Duẫn như ảo giác thấy vô số tia sáng.

Vương Trung Đỉnh trước giờ rất ít khi lộ diện trước công chúng, cho nên Đào Duẫn Duẫn không biết tướng mạo hắn vốn như thế nào. Trong ấn tượng của cô, vị lãnh đạo cuồng số này hẳn phải là một cặp mắt kính thật dày, biểu tình cứng ngắc, thái độ mười phần chính trực. pandarabbit69.wordpress.com

Nhưng vị Vương Trung Đỉnh trước mắt này, một thân tây phục màu xám, đường cong cương ngạnh gọn gàng, ý vị nam tính quyến rũ [áu~]

Nếu cùng bốn chữ để hình dung người này, vậy bốn chữ đó sẽ là — Cương! Cứng! Cao! Căng!

[có cảm giác 4 chữ đều nói về cái gì kia =))]

Càng khiến Đào Duẫn Duẫn vô cùng bất ngờ là, Vương Trung Đỉnh tuy không cười, nhưng ánh mắt hắn vô cùng hiền hòa.

"Mời ngồi!" Vương Trung Đỉnh nói.

Sự khẩn trương của Đào Duẫn Duẫn giảm đi không ít, sau khi ngồi xuống, cặp mắt hạnh nhìn Vương Trung Đỉnh vụt sáng không ngừng. Ánh mắt tuy linh động mà lại không phóng đãng, biểu tình ngoan ngoãn lại rất đoan trang, thể hiện không tồi.

Có điều, Vương Trung Đỉnh chỉ quan tâm tới vấn đề nhỏ hơn, "Sao cô không nói đi?"

"Tôi chờ ngài nói trước."

"Không phải cô muốn tán gẫu về chuyện phim ảnh sao?"

"À à, tôi nhớ rồi." Đào Duẫn Duẫn lộ ra một nụ cười ngây thơ, "Căng thẳng quá nên quên mất."

Vương Trung Đỉnh cười yếu ớt, tựa hồ đối với sự thuần khiết của Đào Duẫn Duẫn đã rất quen thuộc.

"Vương Tổng, đồng hồ của ngài thật nhiều!" pandarabbit69.wordpress.com

"Số này chỉ là một phần nhỏ thôi, đa số đều để ở nhà."

Đào Duẫn Duẫn tròn xoe mắt, "A? Tôi trưởng chỉ để trưng ra vậy thôi."

"Không chỉ để trưng, còn dùng để trang trí nữa, tỷ như bức tường sau lưng cô."

Đào Duẫn Duẫn sớm đã nhận ra màn hình tinh thể lỏng treo tường là một mặt đồng hồ, nhưng vẫn bày ra biểu tình ngạc nhiên, "Đây là đồng hồ sao? Tôi hoàn toàn không nhận ra đó!"

Vương Trung Đỉnh lại tùy tiện chỉ chỉ, "Vậy cô có nhận ra loạt bồn hoa này là một loạt phương trình không?"

Đào Duẫn Duẫn lại diễn lại biểu tình kinh ngạc như thể vừa phát hiện ra, "Thật sao?"

Vương Trung Đỉnh lại tiếp tục cười.

Nụ cười trên mặt Vương Trung Đỉnh càng tăng nhiều, Đào Duẫn Duẫn cứ tiếp tục khiêm tốn, thật thà thuần khiết càng diễn càng phấn khích. Vương Trung Đỉnh nói tới đâu là đặc sắc tới đó, nói về cái gì cũng toàn là lời vàng thước ngọc. Hơn nữa cô nắm bắt thời cơ rất chính xác, nhớ kỹ lời Lương Cảnh dặn phải "gọn gàng dứt khoát", vậy nên cô một vừa hai phải, chưa hết thời gian cho phép đã sảng khoái từ biệt.

Lương Cảnh tìm không được người cần tìm đành phải trở về, vừa tới công ty là thấy Đào Duẫn Duẫn từ cửa lớn đi ra.

"Sao rồi?" Lương Cảnh hỏi. pandarabbit69.wordpress.com

Đào Duẫn Duẫn cười tươi bật ngón cái OK, "Tán gẫu vô cùng vui vẻ."

Không hiểu vì sao, Lương Cảnh đột nhiên có dự cảm không tốt, hắn bước nhanh về phía văn phòng Lương Trung Đỉnh, kết quả vừa tới cửa đã bị trợ lý ngăn cản.

"Anh không cần vào đâu, Vương tổng kêu tôi báo lại với anh, ngài ấy không thích người khôn khéo, nhưng không có nghĩa là sẽ thích một đứa ngốc."

Lương Cảnh, ". . ."

6. Chương 6

6. Tầm quan trọng của nhân vật phụ phụ phụ!

Edit & Beta: Gấu và Thỏ

* * *

Lý Thượng theo Hàn Đông về chỗ ở hiện tại của hắn, hai người vừa đi vừa tán gẫu.

"Anh từng diễn cái gì rồi?" Lý Thượng hỏi.

Hàn Đông nói: "Thì cứ vậy thôi, bản remake của Tây Du Ký tôi diễn nhân vật quan trọng trong phim."

Lý Thượng khó nhịn hưng trí, "Nhân vật quan trọng nào?"

Hàn Đông nhướn lông mày, "Cậu đoán thử coi."

Lý Thượng đã từng xem bộ phim kia, nhưng trong phim toàn là đầu trâu mặt ngựa, vốn không có mặt người, nên muốn đoán cũng rất khó, không khỏi nhỏ giọng lẩm bẩm, "Nhân vật quan trọng… Khẳng định không thể nào là Tôn Ngộ Không…"

"Tuy rằng không phải Tôn Ngộ Không, nhưng có quan hệ mật thiết với Tôn Ngộ Không!"

Lý Thượng cả kinh, "Không phải là Lục Nhĩ Mỵ Hầu chứ?"

[Lục Nhĩ Mỵ Hầu: Là con khỉ có 6 tai biết được tất cả mọi chuyện. Giả làm Tôn Ngộ Không hòng cùng đi thỉnh chân kinh với Đường Tăng]

"Cái quan hệ mà tôi nói không phải là giống, mà là đối thủ!"

"Còn có đối thủ nữa hả?" Lý Thượng cực kỳ hâm mộ nhìn Hàn Đông, "Diễn Tôn Ngộ Không là một diễn viên nổi tiếng, anh còn có thể làm đối thủ của tai to mặt lớn nữa? Không phải là diễn vai Đông Hải long cung Tam Thái tử đó chứ?"

Hàn Đông lắc đầu, "Đoán nữa đi."

"Ngưu Ma Vương? Thái Bạch Kim Tinh? Thái Thượng Lão Quân? Thác Tháp Thiên vương? Nhị Lang thần? Yêu quái?…" Cuối cùng ngay cả Thiến Phiến Công chúa cũng suýt chút nữa bị nêu ra, Hàn Đông vẫn kiên trì lắc đầu.

"Mấy nhân vật cậu nói đều phải casting trước, tôi chỉ là diễn viên quần chúng, chọn cấp tốc làm gì được diễn được mấy vai như thế?"

Lý Thượng ngẫm lại cũng thấy có lý, "Vậy rốt cuộc anh diễn vai nào?"

"Tôi là cứu binh quan trọng của Hoa Quả Sơn Mỹ Hầu Vương lúc chả gặp cảnh hiểm nghèo, không có tôi là thằng cha đó xong đời rồi!"

"Anh… Đừng nói là vai Kim Cô bổng chớ?" Lý Thượng nghẹn họng trân trối.

Hàn Đông đấm một đấm lên đầu hắn, "Phải tài năng cỡ nào mới được diễn Kim Cô bổng hả!"

Lý Thượng cười tới ho khan, "Vậy… Vậy rốt cuộc là vai nào?"

Hàn Đông không kiêu ngạo không siểm nịnh, cực kỳ khí phách nói: "Chính là khi Đại Thánh gia huýt sáo gọi khỉ, con khỉ đầu tiên chính là tôi!"

Lý Thượng suýt nữa thì ngất xỉu, "Cái này cũng gọi là vai diễn đối thủ hả?"

"Sao lại không? Tôi có lời thoại mà."

"Lời thoại gì?"

Hàn Đông lập tức giả giọng khỉ, "Đại Vương!"

Lý Thượng chà sát trán đã đầy mồ hôi lạnh, "Quả là vai diễn 'quan trọng', có điều tôi thấy anh không hợp với vai Hầu tử lắm, hợp với vai Đại vương kia hơn."

"Có ý gì đây?" Hàn Đông tà liếc hắn.

Lý Tượng cười xấu xa, "Thì có thể thổi đó!"

"Ai thổi với cậu?" Hàn Đông nhàn nhã hít một điếu thuốc, "Mình cần phải xác định rõ vị trí, tôi chỉ là diễn viên quần chúng, có một câu thoại là đã tốt lắm rồi, bao nhiêu người diễn hơn cả chục bộ phim đều chưa chắc có thoại! Chờ trở về chỗ tôi tôi cho cậu xem mấy bộ phim tôi đã đóng, cậu là một trong những người hiếm hoi được xem đấy nhá!"

Lý Thượng vừa muốn mở miệng, đã nghe Hàn Đông buông câu cợt nhả.

"Hey, người đẹp, có muốn xem tướng một cái không, không lấy tiền của cô em, chỉ cần số điện thoại là được rồi."

Người đẹp trừng mắt liếc Hàn Đông, "Biến thái."

Hàn Đông y như cũ không thèm kiêng nể tế nhị cứ nhìn chằm chằm người ta, mãi tới khi người đẹp bước nhanh để trốn hắn mới chịu quay mặt nhìn Lý Thượng, ngậm nửa điếu thuốc nhếch miệng cười xấu xa, giọng nói như thể tỉnh ngộ, "Ai, tiểu tao nha, mặc thành như vậy rồi…"

[tao: lẳng lơ; nha: gọi con gái, vd như nha hoàn…]

Lý Thượng không thể không thừa nhận, cô gái vừa rồi Hàn Đông trêu chọc quả thật gãi đúng chỗ ngứa của người khác!

7. Chương 7

7. Tao không tin không xử lý được mày!

Edit & Beta: Gấu và Thỏ

* * *

Đi tới cổng nhà trọ, Hàn Đông nói: "Tới rồi."

"Ai u, chỗ này coi bộ cũng không tệ lắm." Lý Thượng có chút ngoài ý muốn, "Đường cũng tốt, nhà cũng còn khá mới."

Hàn Đông ha hả cười, "Tôi thật ra có một tật xấu, tuy không có tiền, không được đẹp lắm nhưng tuyệt đối không được bạc đãi bản thân."

Lý Thượng đi lên trên mới phát hiện, căn phòng một trăm mét vuông bị chia ra thành mười căn phòng, trong đó phòng vệ sinh cũng là phòng bếp. Hàn Đông ở một trong số những gian đó, nói trắng ra là phòng cho thuê nhưng thực chất chỉ hơn tầng hầm một chút thôi.

"Vào đi." Hàn Đông mở cửa cho Lý Thượng.

Lý Thượng xấu hổ, toàn bộ phòng chỉ có thể dùng một chữ "loạn" để hình dung, gần như toàn bộ mọi thứ đều nằm trên mặt đất. Túi cao su, báo, tạp chí, chai chai lọ lọ, quần áo đồ ăn vặt,… làm gì có chỗ nào để đặt chân nữa. pandarabbit69.wordpress.com/

"Buổi sáng đi gấp quá, chưa kịp dọn nữa." Hàn Đông nói, "Tìm một chỗ nào đó ngồi xuống đi."

Lý Thượng nhìn xung quanh, ghế còn không có thì làm sao mà ngồi?

Hàn Đông lôi từ trong đống đổ nát ra một cái túi cao su, phù phù phù thổi vài cái, một cái ghế hơi xuất hiện.

Lý Thượng lại hỏi: "Buổi tối anh ngủ làm sao? Nằm dưới đất hả?"

"Có giường mà."

Hàn Đông lại phù phù phù thổi, một cái nệm hơi xuất hiện, lại thổi vài cái, gối hơi cũng bày ra.

Lý Thượng nuốt nước bọt, "Đừng nói máy tính của anh cũng là đồ hơi nha?"

Hàn Đông lườm một cái, "Đúng, thực ra tôi cũng là đồ hơi mà."

Lý Thượng tiện tay mở máy tính, bởi vì tốc độ khởi động rất chậm, hắn nhân cơ hội này đánh giá bốn phía. Thật giống như một thứ đồ gia dụng bình thường cũng không có, trừ bỏ đồ hơi thì là đồ gấp, trừ bỏ nhựa cũng là cao su. Hơn mười phút sau, nhìn lại cái máy tính, vẫn chưa khởi động được.

Ông trời của tôi ơi… Lý Thượng thổn thức không ngừng, cái loại cuộc sống này mà dám kêu tiện nghi hả? Nếu hắn nói với mình là cuộc sống hơi xoàng xĩnh một chút, vậy có phải là sống dưới hố phân không?

"Phòng ở này của tôi trừ bỏ cách âm không tốt, mấy cái khác không tệ đâu." Hàn Đông lại cảm thấy thỏa mãn.

Lý Thượng hỏi: "Cách âm không tốt như thế nào?"

Mới vừa dứt lời, ba mặt tường đều văng vẳng đáp lại, "Mười căn phòng bọn tôi đều dùng chung một cái đồng hồ báo thức." pandarabbit69.wordpress.com/

Lý Thượng, "…"

Hàn Đông động động con chuột, "Cho cậu xem mấy cảnh phim tôi đóng trước đi, đây, cái này, cảnh của tôi ở 11 phút mấy giây đó." Nói xong kéo con chuột đến phút thứ 10.

Lý Thượng vô cùng háo hức chờ mong, kết quả qua phút 12 rồi, Hàn Đông mới hỏi hắn: "Nhìn thấy không?"

"A?" Lý Thượng nháy nháy mắt, "Vừa nãy có xuất hiện hả? Tôi không kịp để ý nữa!"

"Cảnh quay rõ như vậy mà cậu còn không thấy? Lùi lại, lùi lại, chú ý tập trung một chút."

Lần này Lý Thượng mắt cũng không dám chớp lấy một cái, vậy mà vẫn không thấy được."

"Bằng không thế này đi, tới ngay cảnh của anh thì anh pause lại để tôi xem." Lý Thượng nói.

Qua phút thứ 11 tầm mấy giây, Hàn Đông nhanh chóng nhấp chuột, nhưng hơi sớm một chút.

Để nó chạy tiếp, lại nhấp chuột, "Đờ, lố rồi."

Lại lùi lại, "Lại sớm quá."

"Chết tiệt lại lố." pandarabbit69.wordpress.com/

"…"

Hàn Đông rũ rũ tay áo, "Tao không tin không xử lý được mày!"

Lần này vừa nhanh vừa ngoan vừa chuẩn… Máy tính chết.

"Không sao không sao, chúng ta khởi động lại." Hàn Đông nói.

Lý Thượng vừa đau trứng vừa chua xót lòng, hắn rốt cuộc hiểu được câu "Chưa nhận ra thì xem tiếp" của Hàn Đông rốt cuộc là có ý gì, dựa vào tình cảnh như thế này thì chỉ sợ hai cảnh quay cũng đủ hết một đêm.

8. Chương 8

8. Sớm muộn gì cũng tỏa sáng.

Edit & Beta: Gấu và Thỏ

* * *

Sau khi đi thăm chỗ ở của Hàn Đông xong, hai người lại cùng nhau ăn bữa cơm.

"Anh là người ở đâu?" Lý Thượng hỏi.

Hàn Đông nói: "Nội Mông, cậu thì sao."

"Tôi từ An Huy, tới Bắc Kinh học đại học, năm trước vừa tốt nghiệp. Tuy học khoa tự nhiên nhưng tôi vẫn thích đóng phim, muốn thử xem. Đúng rồi, tôi nghe nói Vương Bảo Cường cũng phất lên từ cửa studio Bắc Ảnh đó hả?"

"Đừng mơ nữa, cái đó là hắn tu mấy đời mới được? Hơn nữa Vương Bảo Cường không chỉ dựa vào việc cắm cọc ở đó, người ta xuất thân từ đệ tử Thiếu Lâm tự, đóng vai võ phụ, cậu đóng được không?"

Lý Thượng hỏi lại: "Vậy sao anh vẫn kiên trì lâu như vậy?"

"Bởi vì sớm muộn gì tôi cũng sẽ tỏa sáng." Hàn Đông giọng điệu đương nhiên.

"Làm sao anh biết sớm muộn gì cũng sẽ tỏa sáng?"

"Tự tính ra."

Lý Thượng cười nhạo hỏi: "Vậy anh có tính được bao giờ thì tỏa sáng chưa?"

"Sớm thôi." Hàn Đông ăn xong ngả người tựa vào lưng ghế, ánh mắt ngạo nghễ, "Trong năm nay."

Lý Tượng không tin nhưng cũng tôn trọng mặt mũi Hàn Đông, để lấy hên hắn cũng hào hứng hỏi: "Vậy anh nhìn thử xem tôi có thể tỏa sáng không?" pandarabbit69.wordpress.com

Hàn Đông cẩn thận đánh giá Lý Thượng, ánh mắt đột nhiên xao động kỳ lạ, ngữ khí nửa đùa nửa thật, "Được đó, tiểu tử, cũng có chút giống ngôi sao!"

"A, làm sao mà ngài thấy được vậy?" Lý Thượng hưng trí hỏi.

Hàn Đông dùng đũa gõ bát: "Bởi vì dáng người của cậu rất giống tôi."

Lý Thượng cười ha ha, hai tay ôm quyền, "Nhờ phúc của ngài, nhờ phúc của ngài."

Bởi vì tạm thời không tìm được chỗ ở thích hợp nên Hàn Đông cho Lý Thượng ở cùng. Điều này thực ra Lý Thượng đã sớm đoán ra, Hàn Đông gian manh vậy mà không lấy tiền thuê nhà của hắn, lại còn vô cùng hào hiệp trượng nghĩa nói, "Anh em với nhau cả số tiền này tính làm gì."

Buổi tối lúc đang dọn phòng, Lý Thượng chọc chọc Hàn Đông, "Hêy, tôi nói này, phòng anh nhiều đồ hơi như vậy, chắc không thiếu mấy loại chơi được đâu hả?"

"Cậu nói búp bê hơi á hả?"

Hàn Đông không kiêng dè gì hỏi lại, làm mấy thằng đàn ông trong chín căn phòng còn lại đồng loạt vểnh tai.

"Cậu đùa tôi hả?" Hàn Đông vỗ vỗ cái ót của Lý Thượng, "Bên người anh đây làm gì có khi nào thiếu phụ nữ, cần gì phải dùng mấy thứ kia?" pandarabbit69.wordpress.com

Đám còn lại đồng loạt buông bả vai.

Bởi vì lạ chỗ, cách âm lại không tốt, Lý Thượng hơi mất ngủ. Tên Hàn Đông vô tâm vô phế đầu vừa chạm gối là ngủ khì. Lý Thượng trằn trọc tới trời tờ mờ sáng mới cảm thấy buồn ngủ, Hàn Đông đột nhiên âm trầm nói một câu.

"Người anh em ở phía đối diện xiên một chút, anh có được không thế? Chà nửa tiếng rồi còn chưa chịu bắn."

Người anh em ở phía đối diện xiên một chút đáp lại một câu, "Ông đây tính tình chậm rãi, JB liên quan gì tới cậu."

Lý Thượng tinh thần nhanh chóng tỉnh táo, "Chết tiệt các người chưa ngủ à?"

Tiếng hít thở đều đều, không có ai đáp lại.

Lý Thượng quay đầu nhìn, Hàn Đông vẫn nhắm mắt, hô hấp đều đều, không hề có dấu hiện tỉnh lại, trong lòng cả kinh, không phải nói mớ chứ? Vậy người anh em ở phía đối diện xiên một chút… cũng đang nói mở??? Chuyện này mà cũng có thể, về sau chỗ này làm sao mà ở?

9. Chương 9

9. Mộng du

Edit & Beta: Gấu và Thỏ

* * *

Mang theo một bụng đầy sầu lo, Lý Thượng cuối cùng cũng ngủ được, không biết qua bao lâu, hắn lại bị tiếng nói chuyện đánh thức.

"Người anh em mới tới, giới thiệu cho mấy cưng biết."

Lại nói mớ? Lý Thượng mở mắt ra, phát hiện Hàn Đông không nằm trên giường, ngẩng đầu nhìn thì thấy hắn đang đứng cạnh cửa sổ. Chắc là gọi điện cho ai… Lý Thượng không để ý, trở mình tiếp tục ngủ, kết quả tay đụng phải cái gì đó, sờ sờ thì phát hiện là điện thoại của Hàn Đông.

Trong đầu Lý Thượng ầm ầm, chỗ này là tầng năm, nếu không phải đang gọi điện thoại thì hắn đứng cạnh cửa sổ nói chuyện với ai? Lý Thượng nhớ tới Hàn Đông là một người theo thuyết hữu thần, lại còn cực kỳ mê tín, tâm xoắn lại một chỗ. Lại nhìn về phía bên kia, hai mắt lập tức trắng dã.

Trước mặt Hàn Đông xuất hiện năm cô gái, thân thể cứng ngắc, làn da trong bóng đêm mờ nhạt lại càng có vẻ tái nhợt.

"Tới, chào hỏi Lý ca đi!" Hàn Đông nói với một trong số đó.

Linh hồn nhỏ bé của Lý Thượng cũng bị dọa cho bay đi luôn, lăn xuống giường lảo đảo chạy về phía cửa, lại bị Hàn Đông bước một bước dài túm lấy.

"Cậu chạy làm gì vậy?" Hàn Đông hai mí mắt vẫn dính lại với nhau, hỏi.

Đúng vậy, từ đầu đến cuối mắt của hắn vẫn nhắm, nhưng vẫn có thể đoán chính xác chỗ Lý Thượng đang đứng mà túm tay.

Lý Thượng hoàn toàn bị dọa thành ngu, không có nổi lực phản kháng, trực tiếp bị Hàn Đông túm đến trước mặt năm vị kia.

"Nghe khẩu lệnh của tôi, nghỉ! Nghiêm! Lấy Lý ca làm chuẩn!" Hàn Đông hô xong khẩu lệnh túm Lý Thượng giới thiệu từng "người", "Đây là Thương Lão Sư, đây là Lộ Lộ, đây là Chi Chi, đây là Kiều Kiều, đây là Thú Thú."

Lý Thượng bây giờ mới thấy rõ ràng, mồ hôi lạnh trên người bắt đầu lăn xuống, nước mắt cũng muốn lăn xuống theo. pandarabbit69.wordpress.com

Năm 'cô gái' đứng trước mắt hắn, không phải zombie cũng không phải quỷ, vậy mà cmn lại là búp bê hơi!! Lý Thượng trong lòng muốn bùng cháy, mẹ nó tối không ngủ đi giả ma giả quỷ hù dọa người khác!

Vừa muốn há miệng chửi người, đột nhiên lại bị một vị khác che miệng kéo ra cửa.

“Im lặng!” Người tới nhỏ giọng nhắc nhở, “Người bị mộng du không thể tùy tiện đánh thức.”

Lý Thượng shock, mộng du? Nó không những nói mớ mà còn mộng du? Ông đây gặp phải tên gì vậy?

“Cậu ấy không thể có việc để trong lòng, một khi có tâm sự, buổi tối sẽ mộng du đi giải quyết.”

“Ý, mà anh là ai?” Lý Thượng đột nhiên nhớ tới.

Người tới mở miệng nói: “Là người anh em ở cửa đối diện xéo một chút.”

Là người anh em ở cửa đối diện xéo một chút… Không phải vị đã nói chuyện phiếm với Hàn Đông lúc hắn đang nói mớ sao… Lý Thượng lộ ra biểu tình hoảng sợ, “Anh anh anh… không phải anh cũng đang mộng du đó chứ?”

“Cậu mù hả?” Người anh em khinh bỉ, “Không phải tôi đang mở mắt sao?”

Lý Thuợgn thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại liếc nhìn Hàn Đông, đột nhiên có chút thương hại, “Tên này cũng thật tội nghiệp, tự mình bán đứng mình.” pandarabbit69.wordpress.com

Người anh em hừ lạnh một tiếng, “Cậu nên tự lo cho mình thì hơn, vạn nhất có ngày cậu chọc nó, ban ngày nó không so với cậu, nói không chừng tới tối một đao chọc tiết cậu luôn.”

Mới vừa nói xong, Hàn Đông đột nhiên tát một tát, “Thương Lão Sư” lập tức ngã sấp xuống đất.

“Cho mi cái tội không trả tiền thuê nhà!”

Lý Thượng, “…”

10. Chương 10

10. Trong vòng mười ngày

Edit & Beta: Gấu và Thỏ

* * *

12h trưa, trợ lý Phùng Tuấn của Vương Trung Đỉnh sắc mặt trầm trọng cầm theo một xấp văn kiện từ thang máy đi ra. Khoảng chừng hai mươi mét cách văn phòng Vương Trung Đỉnh, độ ấm trong mắt hạ xuống dưới 0.

Một người nữ dọn dẹp đang ở cửa lau tới lau lui, nghe nói Vương Trung Đỉnh yêu cầu rất cao về vấn đề vệ sinh, đây là lần đầu tiên làm việc cô không dám qua loa.

Cảm giác ánh nhìn chăm chú của Phùng Tuấn, nữ công tươi cười chào hỏi, “Phùng quản lý.”

Phùng Tuấn nói: “Ngày mai cô không cần tới làm nữa.”

“Tại sao?” Nữ công sửng sốt.

“Bây giờ là giờ nghỉ trưa, chẳng lẽ không ai nhắc nhở cô, thời điểm Vương tổng đang ngủ không được để có âm thanh xung quanh à.”

Nữ công vội vã biện hộ, “Tôi chỉ tới sớm có một lúc thôi.”

“Thời gian nghỉ của Vương tổng là lấy giây mà tính.” pandarabbit69.wordpress.com

“Tôi cũng không vào trong quấy rầy ngài ấy nghỉ, tôi luôn ở bên ngoài, vả lại động tác cũng rất nhẹ nhàng.”

Phùng Tuấn lạnh lùng trả lời: “Cửa phòng làm việc cách 17m về phía bên trái, 14m về phía bên phải, đều nằm trong khả năng nghe của Vương tổng. Trong khu vực này, chỉ cần cô đi bao nhiêu bước ngài ấy cũng đếm đủ bấy nhiêu bước.”

Nữ công thẹn quá hóa giận, "Làm như quý báu lắm? Bộ có tiền là giỏi hả? Đi thì đi! Đừng nói một tháng một vạn, cho dù cho bà đây mười vạn bà đây cũng không thèm hầu hạ nhé!"

Phùng Tuấn mặt không chút thay đổi làm tư thế mời, "Vậy mời."

Nữ công chịu không nổi thái độ này, đứng đối diện cửa phòng làm việc khóc om sòm, "Tôi ồn ào thì sao? Áp bức người quá đáng! Tôi chúc các người tìm được trúng một người vừa nhiều chuyện lại còn ngáy ngủ, nói mớ mộng du về làm vợ…"

Phùng Tuấn lấy di động, cực kỳ quyết đoán nói vợ bộ phận quản lý nhân sự: "Nhân viên vệ sinh tầng mười tám khu C là do ai nhận vào? Nói hắn cút ra khỏi công ty ngay lập tức!"

Cúp điện thoại, Phùng Tuấn nhìn đồng hồ, thời gian nghỉ ngơi còn chừng hai phút mới kết thúc, anh đứng yên tại chỗ, hai phút sau mới nhấc chân đi.

Vương Trung Đỉnh ngồi trên ghế làm việc, trạng thái thoại nhìn rất tệ.

"Ngủ không ngon hả?" Phùng Tuấn hỏi. pandarabbit69.wordpress.com

Vương Trung Đỉnh không thèm để ý, "Tàm tạm, cũng không tốt lắm."

"Sao lại không tốt được? Hôm qua anh còn ngồi phi cơ về, nếu không thì anh ngủ thêm chút nữa đi."

"Không cần." Vương Trung Đỉnh trực tiếp hỏi, "Tìm tôi có việc gì?"

Phùng Tuấn đưa tập văn kiện qua, "Anh xem đi."

Đập vào mắt chính là tiêu đề bài báo — "Ngôi sao mới gia nhập Công ty điện ảnh và truyền hình Trung Đỉnh dự kiến sẽ là nữ chính trong bộ phim bom tấn của năm."

Hình ảnh do phóng viên chụp, tuy cách một tấm kính thủy tinh nhưng vẫn có thể thấy rõ ràng là Đào Duẫn Duẫn và Vương Trung Đỉnh đang "trò chuyện thân mật vui vẻ". Tin tức từ công ty Trung Đỉnh trước giờ vẫn do phóng viên "nội bộ" tự quay chụp, nếu người ngoài có thể đúng lúc biết được chuyện trong công ty, thì chắc chắn là do đã được an bài trước.

Chủ biên tạp chí "Giải trí kinh thượng" nhận được bản thảo bài viết này lập tức gọi điện cho Phùng Tuấn hỏi rõ tình huống, biết được đây không phải ý của công ty lập tức vứt bỏ bản thảo.

[Giải trí kinh thượng = giải trí ở Bắc Kinh]

"Nói cô ta ngốc là hơi bị nặng nề đó, cô ta hơi bị cứng." Phùng Tuấn cười hừ một tiếng, "Còn dám bắt chẹt tin tức của anh."

Vương Trung Đỉnh nhìn thật lâu mới mở miệng, "Cậu xem rồi tự xử lý đi." pandarabbit69.wordpress.com

Lương Cảnh đang ở bên ngoài nghe được tin tức này, hỏa tốc chạy về công ty.

"Vương tổng, tôi thật sự không biết cô ta còn làm ra loại chuyện này! Tôi với cổ không phải quen thân thiết gì đâu, bằng hữu của chú tôi giới thiệu cô ta cho tôi nên tôi mới nể mặt mũi trưởng bối, tôi…"

Vương Trung Đỉnh vươn tay ngắt lại, "Thời gian này cậu có vẻ bận rộn mệt mỏi quá rồi, nghỉ ngơi vài ngày đi, chuyện bộ phim kia tạm thời không cần lo nữa."

Lương Cảnh nghe xong mấy câu này lòng lạnh toát, một câu "nghỉ ngơi vài ngày" của Vương Trung Đỉnh kia có nghĩa là vị trí "giám chế" của bộ phim điện ảnh này hoàn toàn vụt khỏi tay hắn.

"Vương tổng!" Lương Cảnh siết chặt nắm tay, ánh mắt bức thiết, "Xin làm ơn cho tôi thêm một cơ hội nữa."

"Tại sao tôi phải cho cậu cơ hội?"

Lương Cảnh hít sâu một hơi, "Trong vòng hai tuần nữa tôi sẽ đem nhân vật nam chính tới trước mặt ngài."

Vương Trung Đỉnh yên lặng nhìn Lương Cảnh, sau nói: "Mười ngày."

Lương Cảnh cắn răng gật đầu, "Được."

Một khắc khi Lương Cảnh xoay người rời khỏi phòng, sau gáy cũng nổi hết gân xanh, mẹ nó, Ông nhất định phải tìm được người kia! Cho dù không tìm thấy, nối xương tước thịt cũng phải "tạo" cho bằng được một người như thế!"

11. Chương 11

11. Ưu thế là gặp may

Edit & Beta: Gấu và Thỏ

* * *

Liên tiếp ba ngày sau, Lý Thượng đi theo Hàn Đông cắm cọc ở cửa studio Bắc Ảnh nhưng chưa nhận được việc nào.

Sáng sớm phải dậy lúc năm giờ, không dám mặc quá nhiều đồ vì sợ ảnh hưởng hình tượng, trời thì ba bốn độ lạnh muốn đông cứng. Tra tấn thân thể cũng chưa tính làm gì, cái chính là dày vò tâm lý. Mọi thứ đều là "chờ", vĩnh viễn không biết khi nào thì có cơ hội, vĩnh viễn nhìn không thấy đường ra.

Mặc dù là người được chọn, cùng lắm cũng chỉ được 60 đồng tiền ăn được chút cơm trưa. Đương nhiên, không có ai muốn chịu đói, Lý Thượng thấy trên mặt mỗi người đều hiện lên bốn chữ – mộng tưởng hão huyền.

Một giấc mộng này Hàn Đông mơ liền năm năm.

"Xem ra hôm nay không có cơ hội rồi." Hàn Đông vỗ vỗ bả vai Lý Thượng, "Đi thôi."

Hai người đang muốn rẽ đi, đột nhiên một chiếc xe hơi sang trọng chạy từ phía đối diện tới, thẳng tới cửa studio Bắc Ảnh.

"Chậc chậc, Bentley." Lý Thượng hai mắt tỏa sáng.

Hàn Đông ôm đầu hắn quay về phía mình, vênh váo nói, "Có cái gì hay mà nhìn? Chờ ca tỏa sáng mua cho cậu một chiếc!" pandarabbit69.wordpress.com

"Ha ha ha… Tôi chờ…" Lý Thượng ôm bả vai Hàn Đông bước nhanh.

Cảm giác xe chạy chậm lại, Lương Cảnh mới lười biếng mở mắt, "Tới rồi hả?"

Tài xế ừ một tiếng, lái xe vào chỗ đỗ.

"Giám chế Lương, ngài muốn tìm diễn viên phụ thì gọi một cú là được rồi, việc gì phải tự mình tới đây."

Trước khi công ty công bố chính thức, Lương Cảnh đương nhiên sẽ không để lộ tin tức gì về bộ phim, nói qua loa với người phụ trách: "Nhân vật quần chúng lần này tương đối đặc biệt, không có yêu cầu về tuổi tác, điều kiện duy nhất là chân phải dàn. Bắt đầu từ hôm nay, để ý nếu thấy người nào chân dài thì gọi người đó vào."

"Được! Tôi tìm người giao phó!"

Sau khi Lương Cảnh ra ngoài, trợ lý Tiểu Văn nhịn không được hỏi: "Ngài xác định người kia là diễn viên quần chúng chứ?"

"Nếu đã xuất hiện ở đây vậy xác suất là rất cao, tôi cũng chỉ có thể thử thời vận thôi."

Buổi chiều, Lý Thượng như thường lệ giúp Hàn Đông dọn phòng, ráng giảm bớt tội "không trả tiền thuê nhà". pandarabbit69.wordpress.com

Hàn Đông ra ngoài hơn một tiếng đồng hồ, lúc trở về bên cạnh còn dẫn theo một người.

"Bạn gái tôi, Nam Trinh." Hàn Đông giới thiệu với Lý Thượng.

Lý Thượng chớp mắt sửng sốt, cô gái này thật quá đẹp, đoan trang thanh lệ, nụ cười ngọt ngào, hơn nữa đứng cạnh một tên vừa tra vừa lưu manh như Hàn Đông, quả thật có cảm giác phí của trời ban.

"Em nghỉ ngơi một lát đi, anh đi mua đồ ăn về." Hàn Đông nói với Nam Trinh.

Lý Thượng vội vàng đứng dậy, "Để tôi đi mua cho, hai người tán gẫu đi."

"Không cần đâu." Hàn Đông thẳng thừng từ chối rồi lại hướng ánh mắt ôn nhu về phía Nam Trinh, "Cậu không biết em ấy thích ăn gì."

Nam Trinh nở nụ cười ngốc nghếch kinh điển như sa vào bể tình.

Hàn Đông không choàng hờ áo khoác, trước khi ra khỏi cửa không quên vuốt mặt Nam Trinh, "Ngoan ngoãn chờ anh trở lại." Cưng chìu cười một cái tiêu sái rồi xoay người, cuồng bá khốc suất xoay người bước đi. pandarabbit69.wordpress.com

[cuồng: cuồng ngạo, bá: bá đạo, khốc: cool, suất: đẹp trai]

Lý Thượng tương đối nhiều chuyện, Nam Trinh cũng không phải người hướng nội, rất nhanh đã hàn huyên qua lại. Lý Thượng biết Nam Trinh là người Bắc Kinh, hơn nữa còn đang học nghiên cứu sinh, trong lòng càng nghi ngờ.

"Hẳn là không ít người theo đuổi cô ha?" Ý là tại sao cô lại chọn Hàn Đông.

Nam Trinh cười cười, "Có thì có, nhưng bọn họ chỉ làm mấy chiêu bên ngoài thôi, Hàn Đông thi khác. Lúc tôi và anh ấy mới biết nhau, anh ấy đã đoán ra ngay tôi thích cái gì, ghét cái gì, ngay cả mỗi việc tôi trải qua anh ấy cũng biết, lúc ấy tôi cảm thấy người con trai này đặc biệt có cái tâm."

Lý Thượng đỡ trán, nguyên lai đàn ông xem tướng cũng xem như có lợi trong tình trường.

12. Chương 12

12.Chọn cậu.

Chỉnh sửa: Gấu và Thỏ

* * *

Không muốn làm bóng đèn, Hàn Đông rất nhanh là trở về, Lý Thượng hiểu ý, ra ngoài đi dạo tới tối, lúc về vừa tới thang máy đã nghe "động tĩnh" dị thường.

"Nhanh một chút, nhanh một chút nữa đi." Là giọng Hàn Đông.

Nam Trinh giọng nhẫn nhịn, "Có được không?"

Lý Thượng cúi đầu nhìn đồng hồ, mới hơn tám giờ, hơi bị đỉnh! Nhón chân đi qua, lặng lẽ đẩy nhẹ cửa một cái, mắt láo liên như ăn trộm, đột nhiên chỗ nào đó bị giữ lại.

Đậu má!

Lý Thượng một tay đẩy cửa, trước mắt là cảnh Nam Trinh đang thắt lọn tóc nhỏ cho Hàn Đông. Hơn nữa còn đan con rết, chi chít trên đầu Hàn Đông, càng thể hiện một loại khí tràng tà ác lạ.

Nam Trinh cười ân cần hỏi thăm Lý Thượng, "Anh về rồi?"

Lý Thượng có chút xấu hổ, cúi đầu ừ một tiếng, "Tôi chỉ định về lấy mấy thứ rồi lại đi."

"Trễ vậy rồi cậu còn muốn đi đâu nữa?" Hàn Đông hỏi.

"Phòng đối diện, xéo một chút."

Người anh em ở phòng đối diện xéo một chút tên là Diệp Thành Lâm, là người cùng Hàn Đông dọn qua sống ở đây, đã là hàng xóm suốt ba năm. Bình thường Diệp Thành Lâm thường ghé thăm Hàn Đông, qua lại một thời gian với Lý Thượng cũng trở nên thân thiết.

"Xem ra bạn gái cậu ta không tính đi, đêm nay chỉ có thể ngủ với anh một đêm." Lý Thượng nói.

"Đông tử sẽ không để cô ấy ở lại qua đêm đâu."

"Sao anh biết?" Lý Thượng hơi buồn bực.

Diệp Thành Lâm cười hừ một tiếng, "Không tin cậu cứ chờ thử đi."

Hai giờ sau, Lý Thượng theo Diệp Thành Lâm từ trong phòng đi ra, Nam Trinh quả nhiên đã đi rồi, để lại Hàn Đông một mình một người với kiểu cách chất chơi ngồi trong phòng du đãng.

"Sao cậu không để cô ấy ở lại đây?"

"Tôi phải đi lúc sáng sớm mà!" Hàn Đông hai mắt tỏa sáng, "Từ nguồn tin bí mật, ngày mai có đoàn phim lớn tới đây chọn người!"

Lý Thượng khinh bỉ, "Anh có phải diễn tới nghiện rồi không? Cả bạn gái cũng bỏ rơi được."

"Không liên quan tới chuyện nghiện diễn." Hàn Đông thở dài, "Tôi không thể để về già rồi mà vợ con vẫn ngủ giường hơi được. Nếu là người phụ nữ khác, vậy thì ngủ sao cũng được, nhưng Nam Trinh thì không giống những cô gái khác. Tôi muốn cùng Nam Trinh ăn nên làm ra, kiên trì lo chuyện chính sự trước."

Lý Thượng lần đầu tiên thấy vẻ bất đắc dĩ không kiềm chế được, nhìn ánh mắt Hàn Đông khắc sâu hai chữ "trách nhiệm. Trong lòng khẽ động, vỗ vỗ vai Hàn Đông nói: "Cô gái này không tệ, phải nỗ lực lên!"

Sáng thứ hai năm giờ rưỡi, cửa Studio Bắc Ảnh đã chật kín chỗ.

"Xem ra bữa nay thật sự có người về, đông như vậy..." Lý Thượng cảm thán.

Hàn Đông không nói chuyện, ánh mắt sắc như móc câu dừng trên người vị mỹ nữ bên cạnh.

Lý Thượng chọn cậu một cái, "Đứng đấn một chút! Anh đã quên là tới đây vì ai rồi hả?"

"Tôi đang dùng ánh mắt lên án cô ta, mặc ít như vậy, thật vô liêm sỉ.

Lý Thượng "..."

Cửa studio Bắc Ảnh đột nhiên mở ra, một đám người tiến vào, Lý Thượng cũng vọt tới, Hàn Đông không nhanh không chậm theo sát phía sau.

"Tránh ra tránh ra! Còn chen lấn nữa thì đi luôn đi! Xếp hàng cách nhau một sải tay!"

Hàn Đông ăn nằm ở đây năm năm, quản lý lớn nhỏ gì cũng đều quen mắt, gương mặt xa lạ này hiển nhiên là người mới, xem ra là do đoàn làm phim phái tới, kiên quyết chọn bằng được "Đại sừng."

Người quản lý xem xét từng người, qua năm sáu người mà chưa vừa lòng ai. Tốt cuộc ánh mắt dừng trên người Lý Thượng, lùi về phía sau cẩn thận đánh giá. Ánh mắt vừa rời đi một chút, chạm tới Hàn Đông đang đứng phía sau, rồi không dời đi được nữa.

"Chọn cậu."

13. Chương 13

13. Đồ khốn nạn!

Chỉnh sửa: Gấu và Thỏ

* * *

[Nguyên văn tựa chương là (gì gì đó) tra nhân. Để tra nhân thì nó hổng có thuần Việt; Tra = cặn bã mà nghe nó hổng có vần nên tui đổi thành vầy cho nó vui tai =))) ai hông thích thì báo để tui sửa lại]

Lại là y? Đám người xung quanh phát ra âm thanh thổn thức, vô cùng bất mãn với sự may mắn của Hàn Đông.

Lý Thượng cũng không quá tiếc nuối, dù sao hắn vừa mới tới, trong lòng chưa mong quá cao xa.

Không ngờ, Hàn Đông đột nhiên ôm bả vai Lý Thượng, nói với người quản lý: "Đây là anh em tốt của tôi, tốt nghiệp khoa diễn xuất, điều kiện tốt hơn tôi rất nhiều, không bằng mọi người tuyển cậu ấy đi?"

Người quản lý nhìn thoáng qua Lý Thượng, dáng người không khác Hàn Đông bao nhiêu, so sánh thì còn đoan chính hơn một chút. Nghe Hàn Đông nói như thế, trong lòng người quản lý cũng có chút chần chờ.

"Cậu xác định muốn tặng cậu ấy cơ hội này? Đừng nói tôi không nhắc cậu, cơ hội lần này rất khó có được."

Lý Thượng đang muốn nói chuyện, Hàn Đông đã mở miệng nói trước, "Chọn cậu ấy đi! Ngài nghe tôi là không hối hận đâu!"

Quản lý không nói nữa, phất tay ra hiệu mọi người giải tán, dẫn Lý Thượng đi. Lúc gần đến cửa, Lý Thượng còn quay đầu nhìn Hàn Đông một cái, trong lòng có loại tư vị khó nói hết.

Cửa studio trống trải trong chốc lát, Hàn Đông lập tức vọt tới gần vị mỹ nữ không ngừng "làm phiền" hắn nãy giờ, dáng vẻ lưu manh chào hỏi, "Người đẹp, mình lại gặp nhau rồi."

"Tôi quen anh hả?" Người đẹp trừng mắt

Hàn Đông cười chậm rãi, "Em quên rồi sao? Anh chính là tên biến thái xem tướng không thu tiền chỉ cần số điện thoại đó."

Người đẹp nhớ tới cảnh tượng ngày đó bị Hàn Đông đùa giỡn, thầm rủa một tiếng, xoay người muốn đi.

"Bỏ thằng đó đi." Hàn Đông đột nhiên mở miệng, "Một tên ngay cả khi dì cả của em tới cmn còn không chịu đi đón, nhưng lại sẵn sàng đưa em đi mua son môi không đáng để em mạo hiểm dưới trời mưa đứng trước nhà nó mong nó đổi ý."

[dì cả: đèn đỏ mỗi tháng ý; còn nguyên câu thì ý là kiểu đàn ông t_nh tr_ng thượng não, mình nghĩ vậy]

Giày cao gót mạnh mẽ khựng lại, người đẹp xoay người giật mình.

"Anh… làm sao anh biết…"

Vào studio rồi, vị quản lý ban nãy còn uy phong lẫm lẫm, huyênh hoang tự cao lúc này bị Tiểu Văn trợ lý của Lương Cảnh mắng cho té tát đến không mở nổi mắt, không dám hừ một tiếng.

"Cậu có phải bị úng não rồi không? Bọn ta kêu cậu chọn người phù hợp với điều kiện nhất, không phải là chọn người tốt nhất! Hơn nữa, chọn người cũng là bọn tôi chọn, cậu có cái quyền đó sao?"

Lý Thượng nghe tới không phải chỉ chọn một người, lập tức sáng mắt, "Tôi có một người anh em, điều kiện của cậu ấy rất tốt, tôi gọi hắn vào đây cho mọi người!"

Lý Thượng lao như bay ra cửa, tìm trong đám người nửa ngày vẫn không thấy bóng dáng Hàn Đông đâu. Nghĩ muốn gọi điện cho y, ai ngờ điện thoại hắn hết tiền không thể kết nối, Lý Thượng đành phải tiếc nuối mà đi vào.

Mãi tới tối, Lý Thượng mới quay lại chỗ của Hàn Đông, mới vừa tới thang máy đã bị một màn trước mặt kích thích.

Hàn Đông đang cùng người đẹp khanh khanh ta ta, vị mỹ nữ này hiển nhiên không phải Nam Trinh thanh lệ động lòng người nữa, mà đổi thành Ngự Tả ngực bự.

Lý Thượng mạnh mẽ túm Hàn Đông xách qua một bên, nổi giận nói, "Những lời anh nói tối qua theo đường mông ra hết rồi hả?"

Hàn Đông ý vị thâm tường nói, "Yêu xa không kết quả."

Yêu xa? Lý Thượng lờ mờ, "Chẳng lẽ Nam Trinh không phải ở..."

"Nam tứ hoàn* " Hàn Đông tiếp lời

Lý Thượng, "..."

Hàn Đông lại khều khều Lý Thượng về người đẹp phía sau, "Nhà cổ cách nhà tôi có hai trạm (ga) mà thôi."

Lý Thượng nghiến răng nghiến lợi, "Anh — đúng — là — một — tên — khốn nạn"

14. Chương 14

14. Điều kiện này là ai đưa ra?

Chỉnh sửa: Gấu và Thỏ

* * *

"Cậu nhỏ giọng chút!" Hàn Đông nhắc nhở, "Bạn gái tôi ở ngay đây, cậu chừa cho tôi chút mặt mũi đi!"

"Anh mà cũng có bạn gái?" Lý Thượng giật giật bím tóc của Hàn Đông trào phúng, "Tóc còn chưa gỡ mà người đã đổi thay."

Hàn Đông phủi tay Lý Thượng, đánh trống lảng, "Hôm nay phỏng vấn thế nào?"

Nói tới chuyện này, Lý Thượng lập tức vui vẻ.

"Anh xem cho tôi coi bộ chuẩn đó, tôi quả thật có số làm ngôi sao!"

Hàn Đông vừa muốn hỏi tiếp, người đẹp phía sau không kiên nhẫn mà bĩu môi, "Hello?"

"Tôi đưa cô ấy về trước, lát nữa lại nói chuyện với cậu."

Sau khi đưa mỹ nữ về nhà, Hàn Đông cấp tốc hỏi thăm "tình hình chiến đấu" hôm nay của Lý Thượng.

"Tôi nói với anh rồi đó, đoàn làm phim tuyển người hôm nay là của Công ty điện ảnh và truyền hình Trung Đỉnh, nghe nói chuẩn bị quay một bộ phim bom tấn, rất nhiều vai đều chọn từ người mới. Hôm nay lúc dự tuyển có tới cả mấy trăm người, lúc tới lượt tôi có nghe nói người phỏng vấn chính là tổng giám chế tự mình chọn ra người. Hey, bữa đó anh đi cùng tôi đi!"

Hàn Đông cười, "Lỡ như tôi là người được chọn thì sao? Cậu không nhớ mấy ngôi sao lớn từng kể chuyện cẩu huyết khi họ bước vào giới showbiz sao? Toàn là dẫn bạn đi casting, không ngờ mình mới là người được chọn."

"Chọn trúng anh cũng đâu có sao!" Lý Thượng vừa ngồi xuống vừa nói, "Hai chúng ta chọn ai mà không giống nhau! Tôi được chọn thì tôi dẫn dắt anh, anh được chọn thì anh dẫn dắt tôi."

Hàn Đông cười không nói.

Lý Thượng nói tiếp: "Không hổ là trùm showbiz, vung tay vô cùng hào phóng! Tôi chỉ vừa vảo thôi là họ trả hết tất cả chi phí dự tuyển từ phí đi lại tới phí ăn uống, chưa làm gì hết mà được hẳn năm trăm đồng rồi."

Hàn Đông liếc xéo Lý Thượng, lầm bầm nói, "Ông đây ngồi chồm hổm suốt mười ngày cũng chưa được nổi số tiền đó!"

Lý Thượng cười trừ, "Cơ hội này cũng là anh cho tôi, tôi không lấy số tiền đó, đưa hết cho anh!"

"Ý gì đây? Bộ trông tôi là loại người đó hả?" Hàn Đông nghiêm mặt cầm xấp tiền, "Lần này tôi nể mặt cậu, lần sau không được lấy cái lý lẽ này ra nữa!"

Lúc Lý Thượng đi tắm ở phòng tắm công cộng, Hàn Đông đang ngồi nói chuyện phiếm với Diệp Thành Lâm.

"Tên Lý Thượng này rốt cuộc là người như thế nào?" Diệp Thành Lâm hỏi.

Hàn Đông cười lạnh, "Vừa nhìn đã thấy là một con sói mắt trắng."

[Bạch Nhãn Lang – chỉ thể loại vong ân phụ nghĩa, tâm địa hung tàn =))]

"Vậy mà mày còn giúp nó?"

Hàn Đông quơ quơ xấp tiền mặt trong tay, "Sai sử một con sói mắt trắng, em cũng không ngại."

"Thằng nhóc cậu khôn thật!" Diệp Thành Lâm giọng oán hận, "Để người khác kiếm tiền giùm, mình thì đi tán gái."

Hàn Đông ôm Diệp Thành Lâm xấu xa cười, "Sao lại nói trực tiếp ra vậy chứ…"

Tối, lúc chuẩn bị đi ngủ Hàn Đông thuận tiện hỏi Lý Thượng, "Hôm nay dù sao cũng chưa được nhận việc, sao trễ như vậy mới về?"

"Đừng nhắc nữa!" Nói tới cái này Lý Thượng liền bực mình, "Tôi bị đo từng chút từng chút một, hết lấy số đo quần áo tới đo từ ngón chân lên tới ót. Tôi nghe nói lần tuyển này tiêu chuẩn cực kỳ hà khắc, từng chỗ từng chỗ đều có số liệu chính xác, ngay cả đùi với cẳng chân cũng phải tách ra mà do, chính xác tới sao dấu phẩy một số!"

Hàn Đông âm u trả lời một câu, "Điều kiện này ai đưa ra vậy? Bị khùng hả?"

[Lời tác giả] [không làm đâu toàn là ngôn ngữ mạng của teen bên đó nên hại nơron thần kinh lắm ý TT____TT cái nào liên quan tới truyện tui mới làm~~]

15. Chương 15

15. Tuyệt đối là tai ương ngập đầu!

Chỉnh sửa: Gấu và Thỏ

* * *

Trong tòa soạn của tạp chí nổi tiếng cả nước Giải Trí Bắc Kinh , một vị biên tập viên đang cúi đầu nghe giáo huấn.

"Tôi đã nhấn mạnh với cậu không biết bao nhiêu lần rồi? Tấm ảnh này không được phép P, cậu nghe không hiểu hả?"

[P: Photoshop]

Biên tập viên vẻ mặt ủy khuất, "Nhưng mà… Không chỉnh sửa thì làm sao để làm bìa tạp chí được?"

"Cậu có thể làm cho nó đẹp hơn, có thể chỉnh ánh sáng, nhưng quan trọng là không được động tay động chân lên mặt hắn! Cậu có biết cầu cho Vương Trung Đỉnh lộ mặt có bao nhiêu khó khăn không? Người ta đã yêu cầu không được dùng PS, cậu đừng tát vào mặt người ta vậy chứ!"

"Tôi chỉ chỉnh có một chút xíu, nhìn không rõ rằng, không phải hàng vô cùng chuyên nghiệp thì không thể nhìn ra được đâu."

Chủ biên thở hào hển: "Người ta không biết PS, nhưng chẳng lẽ không biết mặt mình trông như thế nào sao? Người khác thì không nói làm gì, Vương Trung Đỉnh là ai? Cậu chỉ cần sửa mép tóc của hắn lên cao một micromet, nhổ nửa cái lông mi của hắn, hắn ngay tức khắc là có thể nhận ra rồi! Mau bỏ hết mấy cái chỉnh sửa đó đi, dùng ảnh gốc!"

Lúc Hàn Đông ăn cơm trưa xong đi ngang qua quầy bán báo, đột nhiên bị một quyển tạp chí hấp dẫn ánh mắt.

"Ây, hình đẹp phết!"

Áo sơ mi đỏ tía kết hợp với tây trang màu xám, nhìn vô cùng điềm tĩnh, cà vạt đeo ngay ngắn, cổ áo gấp đều đặn vuông vức, có bài bản hẳn hoi. Ngay cả Hàn Đông là người bê bối cũng có thể thấy được người này quả nhiên bất phàm, đặc biệt mà tinh tế.

Hàn Đông tán thưởng cách ăn mặc của Vương Trung Đỉnh xong, ánh mắt chuyển hướng về phía mặt của hắn.

Sau đó, thói quen nghề nghiệp trỗi dậy bắt đầu đánh giá tướng mạo người ta, tính bát quái cũng trỗi dậy xem nhân duyên…

Một lát sau, chủ quầy báo lên tiếng.

"Lão nói này chàng trai, cậu đứng suốt mười phút rồi, rốt cuộc mua hay không đây?"

Hàn Đông vừa ngẩng đầu, chủ sạp báo hoảng sợ.

Khuôn mặt kia trông thực thảm, gân xanh nổi đầy trán*!

"Mua." Hàn Đông nói.

Quay lại chỗ ở, Hàn Đông đóng chặt cửa phòng, liều mạng tính toán khuôn mặt Vương Trung Đỉnh trên bìa tạp chí. Từ ngũ quan cho tới vị trí nốt ruồi, mọi chi tiết đều đạt tới hoàn mỹ. Đoán từ tướng mạo đoán bát tự, đoán xong bát tự lại đoán bút họa, càng đoán tim đập càng nhanh. Cuối cùng cầm bìa tạp chí giơ trước gương, đối chiếu với mặt mình, trong chốc lát tay đã run lẩy bẩy.

[bút họa: nét ngang, sổ, phẩy tạo thành tên chữ]

Này này này này này này này… làm sao có thể chứ?!!

Y tính nhân duyên lâu như vậy, tuy tính cái nào chuẩn cái đó, nhưng kỳ thật cũng chỉ nắm chắc có bảy tám phần. Chưa từng có đôi nào có các loại "số liệu" xứng đôi tới mức Hàn Đông có thể vỗ ngực nói "Hai người mà không thành thì ông đây trực tiếp thắt cổ!".

Hôm nay, sợi dây này lại bị hắn dính cứng ngắc…

Lông toàn thân Hàn Đông dựng đứng! Chuyện này không thể có khả năng! Ta làm sao có thể cùng với đàn ông? Tuyệt đối có vấn đề! Khuôn mặt này khẳng định không thật! Đúng, bình thường bìa tạp chí lúc nào cũng phải qua chỉnh sửa, khuôn mặt này chắc chắn đã P qua, ngũ quan khẳng định cũng đã động tay động chân qua…

Đang nói, cái TV luôn dở dở ương ương rốt cuộc hoạt động bình thường.

"Từ trước đến nay, chủ tịch tập đoàn điện ảnh và truyền hình Trung Đỉnh luôn bí mật lần đầu tiên công bố bộ phim bom tấn của năm làm xôn xao dư luận, buổi họp báo đã thu hút các hãng truyền thông tranh nhau đưa tin…"

Hàn Đông chậm chạp chuyển đầu nhìn về phía màn hình, nháy mắt ngây ra như phỗng.

16. Chương 16

16. Rời khỏi

Chỉnh sửa: Gấu và Thỏ

* * *

Lý Thượng mở cửa phòng, vừa nhìn thấy Hàn Đông ngồi trong góc tường đã bị dọa cho hoảng sợ.

"Anh làm gì vậy?"

Hàn Đông ánh mắt thấn thần, "Tôi quyết định không tham gia showbiz nữa."

Lý Thượng buồn bực, "Lại lên cơn thần kinh gì đây?"

"Tôi không có thần kinh." Hàn Đông buồn nuốt một ngụm rượu, tựa như thấu hiểu mọi sự đời nhạt nhẽo nói: "Con nước lần này quá sâu, người ta vì muốn nổi tiếng mà có thể buông tha cho hết thảy, không tiết tháo, không giới hạn, không tôn nghiêm. Tôi chán ghét kiểu xa hoa thối nát như thế, cuộc sống hoang dâm vô độ như thế, tôi chỉ muốn bình yên mà sống thôi."

Lý Thượng đáp trả lại một câu: "Ngài gia nhập giới giải trí rồi sao? Nói như đúng rồi!"

Hàn Đông kinh ngạc, ánh mắt xót xa nhìn Lý Thượng, "Tôi làm vì tình yêu không được hả?"

"Lại là vì tình yêu?"

Hàn Đông người toàn men say lại chìm trong chân thành nói: "Nam Trinh không giống như những người trước kia, vì cô ấy tôi không muốn tiếp tục cuộc sống bôn ba nữa, tìm một công việc nào đó, không cầu đại phú đại quý, chỉ cần hai người ở cùng một chỗ…"

"Dừng dừng dừng!" Lý Thượng ngắt lời hắn, "Không phải anh chia tay với Nam Trinh rồi sao?"

Hàn Đông như thể vừa tỉnh mộng, "A, đúng, tôi đột nhiên quên mất, vậy người tiếp theo là… là… tên là gì nhỉ? Đừng ngắt lời… Mãnh Trụ Liễu… Lâm Lan? Không phải! Tống Duy? Cũng không đúng! Mộc đô nhân? Có phải tên Mộc Đô Nhân đúng không?"

Lý Thượng mặt hắc tuyến, "Anh hỏi ai?"

"Đúng là Mộc Đô Nhân mà! Mộc Đô Nhân không giống như những người trước kia, vì cô ấy tôi không muốn…"

"Được rồi được rồi!" Lý Thượng không kiên nhẫn phất phất tay, "Tôi đang nói nghiêm túc mà, hôm nay tôi đi dạo mua vài thứ đồ mới, chờ ngày casting thì mặc, anh lựa giúp tôi đi?"

Hàn Đông thấy Lý Thượng có quần áo mới, ánh mắt trục lợi sáng lên, nhìn cái quần rách trên lan can, càng nhìn càng không biết nó là cái gì, vì thể hắn đem cái quần cung kính nhét vào tay Lý Thượng.

"Anh trai tuy không thể đích thân tới chỗ casting phất cờ cổ vũ cho em, nhưng cái quần này có thể thay anh tới cổ vũ em. Ngày casting em mặc nó vào, chắc chắn có thể trổ hết mọi tài năng."

Lý Thượng vẻ mặt chán ghét, "Cái này… mấy ngày rồi anh chưa giặt? Còn thủng một lỗ lớn."

"Kỳ diệu chính là nằm ở chỗ rách đó đó!" Hàn Đông thần bí cười hề hề: "Tôi nói cho mà biết, lỗ rách này chính là chìa khóa để cậu thông qua cánh cửa của giới showbiz!"

Lý Thượng chẳng buồn nghe hắn lảm nhảm, quăng quần sang một bên, "Tôi nhận là được rồi chứ gì?" pandarabbit69.wordpress.com

Buổi tối, Lý Thượng đang ngủ say, đột nhiên một cái tát thanh thúy vang lên, trên má nóng bừng. Mở mắt ra, nhìn thấy Hàn Đông đang cưỡi trên người mình, hung thần ác sát.

"Đồ gay chết tiệt, muốn theo tôi? Ông đây cắt JB của mi!"

[JB: cái ấy ấy =))]

Lý Thượng vội vàng che lại chỗ yếu hại, lại bị Hàn Đông một cước đá lăn xuống giường.

"Cút! Còn muốn quy tắc ngầm với tôi? Không có cửa đâu!"

Nếu không phải Diệp Thành Lâm từng nói người đang mộng du mà đánh thức dễ bị điên, Lý Thượng nhất định tát cho hắn mấy cái, anh nghĩ mình thực sự dễ bị ngầm lắm hả?

Hàn Đông cạy sàn nhà, lôi "Ngũ tỷ muội" ra, đem lên giường ôm lấy, lúc này mới thành thật ngủ.

Hơn nửa giờ, Lý Thượng lặng lẽ đứng lên, nhẹ chân tới cạnh giường, đem búp bê hơi nằm ngoài đặt lên mặt đất, mình thì chậm rãi nằm lên. Không ngờ, đầu mới chạm tới gối đã bị một cước lăn lông lốc trên mặt đất. pandarabbit69.wordpress.com

“Cút! Đừng mơ mộng giường của ông đây!” Hàn Đông vừa mắng vừa đau lòng thả “Thú Thú” lên giường lại.

Vì thế, Lý Thượng nằm trên sàn nhà lạnh băng chịu khổ một đêm.

17. Chương 17

Chương 17. Đổi công việc

Chỉnh sửa: Gấu và Thỏ

* * *

Ngày casting, Lý Thượng dậy thật sớm, thay đồ mới chuẩn bị xuất phát. Lúc xoay người lấy túi xách, nhìn thấy Hàn Đông giơ giơ cái quần rách, dùng cặp mắt trông mong năn nỉ mình: “Đổi cái này đi.”

Lý Thượng không đành lòng dập tắt sự nhiệt tình của Hàn Đông, đem quần nhét vào túi.

“Tới gần giờ casting tôi sẽ đổi lại.”

Lý Thượng vừa đi, Hàn Đông cũng ngủ không được, tóc xoăn lộn xộn, trông như một con chó xù lớn “bò” vào phòng Diệp Thành Lâm, ánh mắt tiều tụy lủi lên giường.

Diệp Thành Lâm vỗ vỗ đầu hắn hỏi: “Sao cậu không đi cùng nó?”

“Em muốn rời khỏi cái vòng luẩn quẩn này.” pandarabbit69.wordpress.com

Diệp Thành Lâm hoàn toàn không thèm tin, còn cười trêu chọc: “Không phải hai ngày trước cậu còn cảm thấy mình sắp bùng cháy sao, sao đùng một cái là muốn rời khỏi?”

Hàn Đông đương nhiên không có mặt mũi nói là nguyên do thật phía sau, chỉ bất đắc dĩ kết luận trong một câu, “Chán.”

“Cậu mà cũng có lúc chán?”

Từ lúc Diệp Thành Lâm quen biết Hàn Đông tới nay, hắn vẫn kiên trì đóng quân ở cửa Bắc Ảnh, ba năm như một ngày. Theo như Diệp Thành Lâm nhận thấy, Hàn Đông có loại tình cảm và nhiệt huyết vô cùng mãnh liệt với nghệ thuật, không phải loại người chịu thua giữa đường.

“Anh nghĩ giúp em coi, em có thể làm được cái gì?” Hàn Đông thần tình buồn rười rượi.

Diệp Thành Lâm hỏi: “Hiện tại cậu có bao nhiêu tiền gởi ngân hàng?”

Hàn Đông lấy ra một đống tiền lẻ rải lên giường, “Tám mươi bảy tệ ba, vé xe buýt còn tầm mười hai tệ, làm tròn là một trăm.”

“…” Như không, “Vậy bằng cấp của cậu… À, đúng rồi, tốt nghiệp sơ trung…”

Hàn Đông đặc biệt nhấn mạnh, “Thơ Đường ba trăm bài tùy tiện thi là đỗ.”

“Ai cần cái đó?” Diệp Thành Lâm lại nghĩ nghĩ. “Đúng rồi, không phải cậu vẫn hay xem tướng cho người ta sao?”

“Cái đó chỉ là việc tay trái thôi, hơn nữa, bây giờ bọn bịp bợm giang hồ rất nhiều, hủy hoại thanh danh của người xem tướng, chén cơm này càng ngày càng không thể trông cậy.”

Diệp Thành Lâm bất đắc dĩ, “Bằng cậu cũng chỉ có thể làm công nhân.”

“Anh nói xem công nhân làm ở công trường thi công có dễ không? Nhìn dáng người này, chân dài, thân thể tràn đầy sức sống, nhân tài như này sao lại không được trọng dụng?”

“Cũng không hẳn. Bây giờ làm cái gì mà không cần bằng cấp? Có nhiều đơn vị thi công cũng cần bằng cấp đào tạo chính quy, cậu muốn làm công nhân chưa chắc được.”

Hàn Đông dúi đầu xuống giường, kín đáo thở dài.

…

“Tới XX, mời ngài chuẩn bị xuống xe.”

Lý Thượng mới rút chân ra, tài xế đã đóng cửa xe lại, cái túi bị cửa xe kẹp lại, vội vàng hô to với tài xế, “Hêy, sư phụ, túi của tôi còn ở trong, mở…”

Lời còn chưa dứt, tài xế đã lái cho xe chạy, Lý Thượng thất tha thất thểu chạy sát theo sau. Tới trạm dừng xe buýt đột nhiên dừng lại, Lý Thượng còn chưa kịp đứng vững cửa xe đã bật mở, quăng cả người và túi ngã ngửa.

Mất thăng bằng, ngã vào vũng sình, càng xui xẻo hơn là áo thì nguyên vẹn không bị gì, còn quần lại dính bẩn cả một mảng lớn.

Đờ! Có phải tên tiểu tử Hàn Đông kia đang nguyền rủa mình không?

Lý Thượng âm thầm cắn răng, cái quần Hàn Đông đưa coi như bị rách một chút cũng xem thành cá tính, còn cái quần dơ này thật hết thuốc chữa.

Rơi vào đường cùng, hắn chỉ còn cách thay quần của Hàn Đông.

18. Chương 18

Chương 18. Xuất hiện rất đúng lúc !

Chỉnh sửa: Gấu và Thỏ

* * *

Nơi casting là sảnh của công ty điện ảnh và truyền hình, Lý Thượng tới sớm, sảnh lớn như vậy mà chỉ thưa thớt vài người, đa số đều là nhân viên công tác.

“Này, giúp một tay với, để cái bàn này ra đằng trước dùm.”

Một người nói với Lý Thượng. Lý Thượng thầm nghĩ dù sao cũng đang rảnh rỗi, liền giúp tạp vụ bố trí một tay. Qua nửa giờ, người lục tục xuất hiện, ngoại trừ số diễn viên quần chúng được chọn, còn có sinh viên khoa nghệ thuật, người mẫu, người liên quan, mỗi người toàn thân đều là hàng hiệu anh khí bức người. Thậm chí còn có người “đem cả nhà theo”, vệ sĩ và nhân viên trang điểm vây xung quanh. Nhìn nhìn mấy người này, Lý Thượng lại đánh giá lại mình, nhất là cái quần rách kia, quả thực quá là low. [kém?!] Lúc xếp hàng lấy số báo danh, anh đẹp trai đứng phía trước Lý Thượng đột nhiên cởi áo khoác tây trang hiệu Armani ra, quay người nhét vào tay Lý Thượng nói:

“Phiền cậu giữ giùm tôi một chút.” pandarabbit69.wordpress.com

“Tôi?”

Lý Thượng kinh ngạc. Anh đẹp trai chớp chớp mắt “Chẳng lẽ ở đây còn có người khác hả?”

Lý Thượng quơ quơ giấy giới thiệu trong tay, “Tôi cũng xếp hàng mà.”

“Thật ngại quá, người anh em vừa nãy thấy cậu dọn cái bàn tưởng cậu cũng là tạp vụ…”

Lý Thượng môi mím chặt, làm như không nghe. Sắp xếp mất hết hai mươi phút, cuối cùng cũng tới lượt Lý Thượng, hắn chạy qua đưa lên giấy giới thiệu và giấy căn cước. Nhân viên đăng ký hỏi, “Những thứ khác đâu?”

“Những cái khác?” Lý Thượng mơ hồ. pandarabbit69.wordpress.com

“Không phải quản lý gửi tin cho các cậu kêu mang theo ảnh chụp toàn thân, ảnh chụp nửa người với ảnh chụp đặc tả rồi sao?”

“Tôi không biết chuyện này…” Lý Thượng vội vàng lôi điện thoại ra, phát hiện mình cài đặt tự động chặn thiết bị lạ. Nhân viên đăng ký phất tay, “Người tiếp theo.”Lý Thượng lại chưa chịu đi, “Sư phụ à, ngài xem có thể dàn xếp một chút không…”

“Về sau cậu còn cơ hội mà, hơn nữa lần này tôi thấy cậu chuẩn bị cũng chưa được đầy đủ.” Ý là, mặc dù điều kiện đầy đủ cũng không thể chọn. Lý Thượng bị người phía sau mạnh mẽ đẩy ra ngoài, hắn vẫn chưa từ bỏ ý định, muốn chạy ra ngoài chụp mấy tấm ảnh, nói không chừng vẫn còn kịp.

Lương Cảnh vừa mới xuống xe, liền thấy một người hấp ta hấp tấp lao ra ngoài. Hắn cái khác thì chưa nhìn, nhưng lại thoáng thấy đầu gối Lý Thượng lộ da, huyết áp nhất thời tăng lên.

“Mau! Bắt tên kia lại!”

Lý Thượng mặt đỏ tía tai ồn ào: “Tránh ra, tôi còn có việc gấp!”

Mấy ngày nay Lương Cảnh tâm tư đều đặt trên việc tìm người, “máy quét” cũng vô dụng từ lâu rồi, khả năng phân biệt tự dưng cũng giảm xuống. Hơn nữa Lý Thượng và Hàn Đông dáng người vô cùng tương tự, Lý Thượng lại mặc “bằng chứng” khiến Lương Cảnh nhớ tới mấy ngày nay, Lương Cảnh lập tức kích động khẩn cấp tới mức chưa kịp nhận định.

“Cậu có việc gì gấp?” Tiểu Văn hỏi Lý Thượng.

“Tham gia casting cần có ảnh chụp, bây giờ tôi phải nhanh chạy đi chụp nếu không thì không kịp!” Lương Cảnh khom người, đem mảnh vải rách ráp vào lỗ thủng trên cái quần, nháy mắt lộ ra tươi cười vui sướng như tránh được một kiếp.

“Cần ảnh chụp làm gì? Chính là cậu.”

Lý Thượng vẻ mặt mơ hồ, “Cái gì chính là tôi?” Tiểu Văn vỗ vỗ bả vai Lý Thượng,

“Thay ông chủ của bọn tôi cảm ơn cha mẹ cậu.” “Cảm ơn cha mẹ tôi?” Lý Thượng càng mơ hồ.

19. Chương 19

Chương 19. Hắn không phải thứ gì tốt!

Chỉnh sửa: Gấu và Thỏ

* * *

Buổi tối khoảng 10h, Hàn Đông mới từ bên ngoài “hoang dã” quay về, nhìn thấy Lý Thượng đang dọn phòng. Hơn nữa dọn còn sạch hơn trước kia, những thứ của Lý Thượng đều gom lại bỏ vào một cái rương.

“Cậu đang muốn chuyển nhà hả?” Hàn Đông hỏi.

Lý Thượng vui sướng đến mức không lời nào diễn tả được, “Cũng gần như thế đó.”

Hàn Đông thấy Lý Thượng cao hứng muốn đụng nóc nhà, dò hỏi: “Ý là… Cậu được chọn rồi?”

“Ha ha ha… Anh em tốt, rất cảm ơn cái quần của anh!” Lý Thượng kích động nắm chặt bàn tay Hàn Đông, kể lại chuyện “kinh hỉ” hôm nay gặp phải, vừa nói xong, Hàn Đông nghe tới mơ hồ, “Không phải lừa đảo chứ.”

“Tôi có cái gì đáng để lừa đâu? Vừa không có tiền lại không có sắc.”

Hàn Đông nghĩ thấy cũng đúng.

Lý Thượng nhịn không được lại sung sướng, "Anh có biết ở Bắc Ảnh có bao nhiêu người tốt nghiệp mà không được debut không? Mười lăm vạn [=150.000]! Một tên không bối cảnh không kinh nghiệm tốt nghiệp khoa học tự nhiên vậy mà lại được nhìn trúng!"

Hàn Đông trong lòng ghen tị, "Ừ, tôi ngồi chồm hổm suốt năm năm cũng chưa thấy được cái bóng, cậu xông trận có năm ngày đã thấy được người."

"Còn không phải nhờ đại sư ngài "chỉ điểm" hay sao!" Lý Thượng vẻ mặt cười nịnh, "Lúc về tôi sẽ đem cái quần kia lên thờ!"

Hàn Đông lầm bầm nói: "Nhanh như vậy đã muốn đi rồi? Sao? Chê chỗ của tôi quá rẻ hả?"

"Sao lại thế chứ? Là tôi căn cơ không tốt, cần phải huấn luyện liên tục không ngừng suốt ba tháng, chỉ có thể ở lại ký túc xá công ty."

pandarabbit69.wordpress.com

"Vậy cậu cũng đừng làm ầm ỹ ngay tối nay chứ! Ngày mai rồi dọn không được hả?"

Lý Thượng trong bất đắc dĩ lại lộ ra hưng phấn, "Tối hôm nay tôi phải ở lại công ty, sáng mai phải gặp boss rồi. Anh biết Vương Trung Đỉnh không? Chính là người trên tạp chí Giải trí Bắc Kinh – chủ tịch tập đoàn điện ảnh và truyền hình đó! Ngày mai tôi được gặp ngài ấy rồi, thật giống như nằm mơ!"

Nghe vậy, Hàn Đông trong lòng không còn chua chút nào, không chỉ không chua mà còn ngọt như vừa được ăn mật. Hắn chậm rì rì cọ cọ Lý Thượng, nhỏ giọng nhắc nhở: "Cái tên Vương Trung Đỉnh kia không phải thứ tốt gì đâu, cậu nên đề phòng một chút."

"Không có đâu? Hôm nay tôi có dò trên mạng rồi, danh tiếng Vương tổng trong giới showbiz vô cùng tốt."

Hàn Đông chân thành nói, "Bình luận trên mạng sao có thể tin? Mấy thứ đó toàn là dùng tiền thôi."

"Vậy làm sao anh biết?"

Hàn Đông nghĩ nửa ngày mới thốt ra một câu, "Tướng mạo hắn không tốt!"

Nói tới tướng mạo, Lý Thượng nhớ tới một chuyện, "Đúng rồi, anh đoán chữ được, đặt tên được không?"

"Được."

"Vậy giúp tôi một cái nghệ danh nào rạng rỡ một chút."

Hàn Đông thốt ra, "Lý Thiên Bang."

"Nhanh thế?"

Hàn Đông cười lạnh một tiếng, "Từ ngày đầu tiên gặp cậu tôi đã nghĩ rồi, chờ lúc hai chúng ta đều thành siêu sao, một người là Lý Thiên Bang, một người là Hàn Thiên Vương, quá khí phách!"

pandarabbit69.wordpress.com

Lý Thượng đang muốn nói gì đó, di động đã vang lên.

"Công ty đưa xe tới đón tôi, tôi phải đi rồi, giữ liên lạc nhé!"

Hàn Đông đứng trên cửa sổ rống xuống dưới, "Chờ lúc cậu có tiền, nhớ đừng quên anh em!"

"Không quên được anh đâu!" Lý Thượng nói xong nhanh chóng chui vào xe.

Hàn Đông nhe răng, đức hạnh của mi đang trở mặt với mi kìa!

— Hết chương 19 —

20. Chương 20

Chương 20. Hôm nay phải giết nghiệt duyên!

Chỉnh sửa: Gấu và Thỏ

* * *

Trước lúc gặp Vương Trung Đỉnh, Lương Cảnh đem "năm điều cấm" đã từng dặn dò Đào Duẫn Duẫn nhắc lại không thiếu một chữ cho Lý Thượng.

Lý Thượng ngây người, "Sao ngài biết Hàn Đông?"

"Hàn Đông?" Lương Cảnh không thể hiểu nổi tư duy lôgic của Lý Thượng.

Lý Thượng gật đầu, "Đúng vậy, người ngài đang nói không phải Hàn Đông sao?"

"Cái gì Hàn Đông Hàn Tây?" Lương Cảnh bị Lý Thượng ngắt lời nên cảm thấy rất bất mãn, "Tôi đang nói với cậu tính cách và ngoại hình mà Vương tổng ghét nhất, không phải chỉ cụ thể ai hết!"

"Nhưng cái đó với Hàn…"

Lương Cảnh dứt khoát ngắt lời, "Cậu chưa tỉnh ngủ hả?"

Lý Thượng trong lòng lẩm bẩm: thực ra là đâu có ngủ…

Lương Cảnh gọi điện thoại cho Vương Trung Đỉnh, "Vương tổng, bây giờ ngài rảnh không?"

"Hôm nay tôi ở ngoài cả ngày."

"Vậy sao…" Lương Cảnh bất đắc dĩ, "Tôi còn đang muốn cho ngài bất ngờ."

"Đừng vội, còn tới ba ngày, tới hạn cho dù anh không tìm tới cửa tôi cũng sẽ đích thân qua tìm."

Lương Cảnh cúp điện thoại, nói với Lý Thương: "Về nghỉ trước đi."

"Không… không gặp sao?"

"Hôm khác."

Lần đầu tiên Hàn Đông làm công nhân lao động tay chân đơn giản, tuy việc không nhiều lắm nhưng toàn việc vụn vặt, chạy lung tung, nửa ngày là mệt không chịu nổi. Thật vất vả mới chờ tới giờ ăn trưa, Hàn Đông đặt mông ngồi dưới đất, bưng hộp cơm ăn như lang thôn hổ yết.

Ngồi đối diện Hàn Đông là một vị anh em dân công, cười hỏi: "Trước kia chưa làm qua việc gì lao động tay chân đúng không?"

Hàn Đông gật đầu, "Trước kia làm diễn viên."

"A? Vậy sao lại thay đổi lớn như nước sông với nước biển vậy?"

"Chỉ là diễn viên quần chúng thôi. không tới mức như nước sông với nước biển."

"Cũng đúng, dù sao cũng là phục vụ cho phim với truyền hình, không khác nhau mấy!"

Quần áo Hàn Đông dính đầu dầu mỡ, khóe miệng hơi co rút, "Anh nói quá, tôi như thế này thì liên quan gì tới phim và truyền hình?"

"Sao lại không liên quan? Công trình quy hoạch chúng ta đang làm là của công ty điện ảnh và truyền hình mà!"

Đôi đũa trong tay Hàn Đông khựng lại, "Tôi đang làm cho công ty điện ảnh và truyền hỉnh?"

"Trên bảng không phải có viết sao?" Anh em dân công chỉ chỉ.

Hàn Đông quay đầu, mấy chữ "Tập òoàn điện ảnh và truyền hình Trung đỉnh" xuất hiện rõ ràng ngay trước cổng công trường thi công.

Tôi đang làm gì thế này! Tìm ngay đúng công trường do chính bọn họ đầu tư!

Hàn Đông lạnh cả lưng, có một loại xúc động muốn bỏ của chạy lấy người. Nhưng ngày lãnh lương cũng đã ấn định, nếu bây giờ đi, vậy xem như cả buổi sáng nay thành công cốc. Nghĩ tới một trăm đồng sắp tới tay, Hàn Đông lại do dự.

Vương Trung Đỉnh hẳn là không tới chỗ như này đâu đúng không? Cho dù muốn tới cũng không nhất thiết là hôm nay tới đúng không? Hàn quang trong mắt Hàn Đông chợt lóe, đúng rồi, Lý Thượng không phải nói hôm nay hắn gặp Vương Trung Đỉnh sao, ha ha ha… Ta đây không cần lo lắng nữa!

"Vương tổng, chúng ta qua bên kia xem, cẩn thận phế liệu dưới chân…"

Hàn Đông vừa mới quăng hộp cơm vào thùng rác, cách đó không xa liền có một đoàn lãnh đạo đang thị sát, nhìn đến khuôn mặt không dùng PS đã dám làm ảnh bìa tạp chí, hai cái đùi nhỏ bắt đầu điên cuồng run rẩy.

Đây là muốn đuổi tận giết tuyệt tôi phải không a a a a!!

Hàn Đông phát điên, chạy cũng không chạy được, vạn nhất chạy trốn quá nổi bật bị Vương Trung Đỉnh tóm lấy cường hôn thì sao? Biện pháp duy nhất trước mắt chỉ có trốn? Trốn ở đâu? Trước mắt chỉ có cái thùng rác, nhảy vào khẳng định bị một đám ruồi bọ đu bám. Đang lúc sốt ruột, đột nhiên phát hiện cách ba mét có một miệng giếng.

Bằng cặp chân dài của mình, nếu đạp lên thành tường hai bên chắc là được ha? Chỉ cần chịu đựng tới lúc hắn đi khỏi là được rồi.

Đang nghĩ ngợi, ánh mắt của Vương Trung Đỉnh lập tức đảo qua.

Không tốt!! Hàn Đông vì tránh xảy ra tình huống "nhất kiến chung tình" dứt khoát kiên quyết nhảy xuống.

Kết quả, lần này đi, xem như đi luôn…

21. Chương 21

21. Sám hối

Chỉnh sửa: Gấu và Thỏ

* * *

Ban đêm, Diệp Thành Lâm hối hả chạy vào bệnh viện.

Hàn Đông nằm trên giường bệnh, tay run run cầm một quyển tạp chí lầm bầm lầu bầu.

"Nhìn tướng mạo cũng không thể nhìn ra được hắn ta thích đàn ông, làm sao có thể dính với mình? Chỗ nào của mình có vấn đề hả?" Hàn Đông lại run run cầm một cái gương nhỏ, soi vào mặt mình trái nhìn phải nhìn, "Chậc chậc, nhìn người đàn ông này này! Mình thậm chí cũng hoài nghi mình rồi…"

"Làm gì vậy?" Diệp Thành Lâm sửng sốt.

Hàn Đông lập tức cất tạp chí, túm tay Diệp Thành Lâm khóc lóc kể lể: "Hôm nay em muốn hư luôn rồi!"

"Rốt cuộc là làm sao?" Diệp Thành Lâm vội vã hỏi.

Hàn Đông kể đại khái, "Rơi xuống hơn ba mươi mét, phải nhờ cảnh sát tốt bụng cứu giúp!"

"Đang yên lành sao lại rơi xuống? Cậu không phải bị lé chứ? Miệng giếng lớn như vậy còn không nhìn thấy!"

Hàn Đông trong lòng rít gào: đầu năm nay không sợ mất kém, chỉ sợ mất tốt! Em chỉ muốn không bị phát hiện còn rơi xuống thì đâu có ngờ!

Được rồi được rồi, mau nằm xuống đi." Diệp Thành Lâm dịch dịch chăn giùm Hàn Đông.

Hàn Đông bất ngờ thốt ra một câu, "Anh nói xem có phải em bị báo ứng không?"

"Báo ứng? Cậu làm cái gì thiếu đạo đức hả?"

Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, "Ai… Chín năm trước em có hại đời một thanh niên tốt!"

"Hại làm sao?" Diệp Thành Lâm tò mò.

"Lúc đó em mới biết cách chat trên mạng, cũng không biết làm sao mà nhầm lộn, bỏ một thằng con trai vào khung bạn tốt, còn chat… nude… với nó."

Ánh mắt Diệp Thành Lâm trợn tròn, "Cậu cùng một thằng con trai chat nude?"

"Anh đừng kích động như vậy!" Hàn Đông đè Diệp Thành Lâm lại, "Em giấu chim đi mà, giả gái chat với nó. Anh cũng biết cặp giò của em vừa trắng lại vừa dài, nó đâu có nghi ngờ gì. Sau đó em ngồi hút thuốc xem nó xóc! Chờ nó bắn rồi, em mới gửi cho nó một dùng chữ…"

"Chữ gì?"

"Em nói, anh, đừng chớp mắt nha, em gái cho anh xem pháp thuật nè."

Diệp Thành Lâm giật giật khóe miệng, "Cậu không phải là… mở chân ra đó chứ?"

Hàn Đông đưa tay ôm mặt, "Anh hiểu rõ em quá rồi mà."

pandarabbit69.wordpress.com

Diệp Thành Lâm dở khóc dở cười, "Sau đó thì sao? Người anh em kia có liều mạng với cậu không?"

"Em kéo nó vào sổ đen, nó tìm không được em, mãi tới giờ, em cũng không biết nó sau rồi."

"Cậu đúng là quá thiếu đạo đức! Lỡ như nó bị bóng ma tâm lý, về sau thấy con gái cũng không đứng nổi thì sao?"

"Vậy mới nói a…" Hàn Đông chảy nước mắt sám hối, "Em bị như hôm nay cũng xem như xứng đáng."

Diệp Thành Lâm vẫn chưa hiểu, "Cậu nói chuyện này với chuyện cậu rớt xuống giếng thì liên quan gì?"

pandarabbit69.wordpress.com

"Nói làm sao để anh hiểu bây giờ?" Hàn Đông rối rắm, cũng không thể nói vì em vặn vẹo tính hướng của người ta, nên hiện tại cũng bị một tên đàn ông khác vặn vẹo lại?

Diệp Thành Lâm thở dài, "Thôi quên đi, xem như cậu bị nước giếng làm cho choáng váng rồi, trời đang lạnh như vầy! Cũng may cảnh sát người ta tốt bụng xuống cứu cậu, bằng anh không thèm xuống liếc một cái."

Nói lại tới chuyện này Hàn Đông lại một phen cảm khái, "Bây giờ em cũng không mong gì khác, chỉ muốn đền đáp ơn cứu mạng! Nếu trước kia phạm lỗi không thể vãn hồi, người anh em bị em làm hại không biết giờ đang nơi đâu. Em cũng chỉ có thể nắm lấy cơ hội trước mắt, đền đáp ân công giảm bớt tội nghiệt trên người."

—— Hết chương 21 ——

22. Chương 22

22. Khác biệt

Chỉnh sửa: Gấu và Thỏ

* * *

Ở nhà trọ sa hoa, mặc áo choàng tắm trắng tinh, ngồi trên ghế sa lon bằng da nhập khẩu, tìm tin tức của Lương Cảnh, Lý Thượng vẫn có cảm giác không thực.

Bạn học từ hồi đại học gọi điện tới hỏi: "Tìm được công việc chính thức nào chưa?"

Lý Thượng cười đùa: "Diễn viên có tính không?"

"Đi chết đi, mày học ngành máy móc công trình mà có thể làm ngôi sao, ông đây ăn một thùng phân người!" [poor em =))]

Lý Thượng cười ha ha, đang muốn nói tiếp, chuông cửa đột nhiên vang lên.

"Có người tới, không thèm nói chuyện với mày nữa."

Lý Thượng mở cửa, người tới là Lương Cảnh, trong lòng không tự chủ mà khẩn trương.

"Ngủ không được à, tới đây kiểm tra lại thân thể." Lương Cảnh lập tức đi vào.

Lý Thượng kinh ngạc, "Kiểm tra thân thể?"

Tiểu Văn đi sát theo sau, đem thước dây, thước đo góc, compa đủ loại vào nhà.

"Từ lần trước mình gặp tới giờ cũng chừng mười ngày rồi, dạo gần đây nếu cậu không chú ý ăn uống có thể khiến các số đo bị thay đổi. Nếu chênh lệch không quá lớn mình có thể thừa dịp hai ngày này bù lại một chút."

Lý Thượng không hiểu, "Chúng ta… đã từng gặp sao?"

Lương Cảnh không giải thích, chỉ gọi Tiểu Văn hất cằm ý bảo cậu bắt đầu.

Lý Thượng từ trên xuống dưới bị lột sạch sẽ.

pandarabbit69.wordpress.com

Tiểu Văn cẩn thận đo đo đếm đếm trên người Lý Thượng, ngoại trừ chiều cao mà Lương Cảnh đã từng nói, vòng mông, dài chân, còn tính cả vòng chân, vòng đùi và đường cong chân cũng phải đo. Toàn bộ quá trình tốn mất nửa tiếng, mãi tới lúc Tiểu Văn khẳng định không đo nhầm, mới đưa cho Lương Cảnh.

Lương Cảnh quét bảng số liệu từ trên xuống dưới, biểu tình trên mặt nặng nề thêm mấy lần.

Lý Thượng đứng cạnh nhìn hắn, trong lòng không khỏi cảm thấy bất an.

Lương Cảnh mặt bình tĩnh thì thào, "Lúc đó mình nhìn rất chính xác mà, cho dù có chênh lệch cũng không thể lớn như vậy…" Dứt lời lại đi về phía Lý Thượng, "Để tôi tự đo."

Lần thứ hai đo kết quả vẫn thế.

Nếu nhìn bằng mắt thường, dáng người của Lý Thượng và Hàn Đông không khác nhau mấy. Chỉ khi nào cởi quần áo đo chính xác sẽ thấy các chỉ số khác nhau rất nhiều. Ví dụ như vòng mông, vòng chân, vân vân nếu khác, có thể dùng chút thủ đoạn. Nhưng Lý Thượng chân kém hơn tới 18mm, người cao cũng không bằng, đây không có khả năng chỉ trong hai ngày có thể bù lại.

"Cái quần này là của cậu sao?" Lương Cảnh đột nhiên ngẩng đầu hỏi.

Đầu lưỡi Lý Thượng cứng đờ, "Sao… Sao vậy?"

Tiểu Văn bên cạnh ngắt lời, "Tổng giám lúc đang trên đường thì thấy cậu, lúc dừng xe thì cậu đã đi rồi, chỉ còn lấy được miếng vải của cái quần dính trên hàng rào bảo vệ. Chúng tôi vì muốn tìm cậu mới tới cửa Bắc Ảnh tuyển người, bằng không cậu nghĩ đại công ty như vậy còn có thể thiếu người…"

"Được rồi!" Lương Cảnh ngắt lời Tiểu Văn, trực tiếp hỏi Lý Thượng, "Cái quần này rốt cuộc có phải của cậu không?"

pandarabbit69.wordpress.com

Lý Thượng là người rõ ràng nhất cái quần này có phải của mình không, nhưng hắn không muốn nói nó không phải của mình. Tình cảnh của hắn lúc này giống như một người dùng một vạn chơi một cái thắng liền ba trăm vạn, sau đó lại thua tới chỉ còn lại một vạn, tuy rằng không lời cũng không lỗ, nhưng ý nghĩa lại hoàn toàn khác nhau.

"À… Ngài nói hôm đó? Tôi lúc đó đang đánh nhau nên bị treo ngược lên hàng rào bảo hộ."

Một câu khẳng định hoàn toàn đập nát ý niệm của Lương Cảnh.

"Vương Trung Đỉnh, xem ra anh kiên quyết muốn trừ tôi." Lương Cảnh cười lạnh.

Tiểu Văn mở miệng khuyên nhủ: "Tổng giám, ngài đừng nóng vội, mình còn thời gian hai ngày nữa có thể tìm mà."

"Tìm? Tìm ở đâu bây giờ?" Lương Cảnh đột nhiên rống giận, "Trên đời này làm sao có thể tồn tại một người sống y hệt như yêu cầu của người khác? Ông đây tìm ba tháng, tìm được một người đáng tin tưởng, cuối cùng thì sao? Khác tới gần 2cm! Làm sao mà ông có thể chấp nhận được!"

23. Chương 23

23. Nói trước bước không qua!

Chỉnh sửa: Gấu và Thỏ

* * *

Trên phi cơ trở về từ chuyến công tác ở Thượng Hải, Phùng Tuấn và Vương Trung Đỉnh tán gẫu về chuyện của Lương Cảnh.

"Anh nói xem Lương Cảnh tìm được người kia có đáp ứng nổi điều kiện không?"

Vương Trung Đỉnh không thèm ngẩng đầu, nói thẳng: "Không có khả năng."

"Sao anh lại khẳng định như thế? Tôi thấy Lương Cảnh rất tự tin!"

Vương Trung Đỉnh còn tự tin hơn hắn hất cằm: "Số liệu tôi đưa ra vi phạm kết quả của nghiên cứu cơ thể con người, không ai có thể đạt nổi tiêu chuẩn đó."

Phùng Tuấn biết thừa còn cố hỏi: "Vậy mà anh còn kiên quyết muốn Lương Cảnh tìm?"

"Chịu thôi, người này tâm tư quá sâu, công ty mười mấy phòng làm việc, giám chế nhiều như vậy hắn lại muốn phải độc tài quyền to. Tôi muốn chế ngự hắn, nhất định phải giành lại tài nguyên và hạng mục trong tay hắn."

Phùng Tuấn buồn bực, "Sao anh không trực tiếp lấy quyền giám chế của bộ phim này cho rồi?"

Vương Trung Đỉnh đáp như thể đương nhiên: "Mọi người không phải đều nói tôi làm việc rất trắng trợn, thủ đoạn quá mức đơn giản và thô bạo sao? Tôi đang cố gắng làm cho uyển chuyển mà."

pandarabbit69.wordpress.com

Phùng Tuấn mặt hắc tuyết, hiện tại cả công ty đều chờ được cười nhạo Lương Cảnh, anh xác định mình đang uyển chuyển hả?

"Vạn nhất thật sự có một vị thần nhân, cố tình vi phạm cái gọi là "nghiên cứu cơ thể con người" nghịch thiên dáng người tới gặp anh thì phải làm sao đây?" Phùng Tuấn trêu tức Vương Trung ĐỈnh.

Vương Trung Đỉnh cũng không thèm đổi sắc mặt, "Vậy tôi thật muốn nhìn thử xem, nếu thật có người như vậy, tôi nhất định tận hết sức lực đề bạt hắn!"

"Ha ha ha ha…"

Xuống phi cơ chưa được bao lâu, Vương Trung Đỉnh lại nhận được một cuộc gọi khẩn cấp, lại đi vòng lại đại sảnh.

"Nhà có chuyện, vắng tôi cũng không sao, cậu giúp tôi chú ý công ty một chút."

Phùng Tuấn gật đầu, "Còn Lương Cảnh…"

"Gây sức ép lâu một chút, rồi một tát đánh chết cũng chưa muộn."

Lương Cảnh đang ở văn phòng không còn đường xoay sở, đột nhiên nhận được tin Vương Trung Đỉnh phải đi công tác hai tuần, máu lại sôi trào. Thời gian hai ngày đúng là không thể xoay chuyển trời đất, nhưng hai tuần thì khác. Trong giới giải trí, phẫu thuật thẩm mỹ, chỉnh hình thân thể là chuyện bình thường. Với yêu cầu của Vương Trung Đỉnh, cho dù cơ thể có thể sửa cũng khó tìm, người có thể cao đúng 1m8, nhưng chân không đủ dài, kéo chân thì lại vượt quá chiều cao yêu cầu. Huống hồ còn có tỉ lệ từng phần trên chân, trình độ phẫu thuật không quá cao siêu hiện nay khiến Lương Cảnh bất an không thôi.

Tài liệu thật dày nháy mắt đặt trước mặt, lúc Lương Cảnh cơ hồ muốn phát điên, số liệu của Lý Thượng lại lần nữa cứu hắn.

"Tổng giám ngài nhìn nè, chiều cao và dài chân của hắn đều kém 18mm!" Tiểu Văn kinh thán không thôi, "Rất ngưu B đúng không? Hắn đúng là quý nhân của chúng ta!"

pandarabbit69.wordpress.com

Lý Thượng đã dọn đồ sẵn chuẩn bị tâm lý, kết quả Lương Cảnh lại ném cho hắn một bản hợp đồng.

"Ba trăm vạn, ký xong bản này thì lấy!"

Nhưng điều kiện tiên quyết là, Lý Thượng phải chịu một loại các phẫu thuật chỉnh hình, như hút mỡ, thêm mỡ, kéo xương, hai cái trước thì dễ, cái sau lại mạo hiểm lớn. Tiểu Văn thực thành khẩn cho biết, giải phẫu của Lý Thượng là kỹ thuật chữa bệnh vốn vẫn chưa chuyên nghiệp, không thể biết được di chứng sau này.

Ba trăm vạn, đối với một người mới mà nói quả đúng là con số trên trời, trước đây Lý Thượng nghĩ cũng không dám nghĩ. Việc ký hợp đồng và lấy tiền, Lý Thượng chỉ cần tham gia, Lương Cảnh cũng có cách bắt mình kiếm tiền cho hắn. Bằng vào tiền và quyền trong tay Lương Cảnh, Lý Thượng thấy thành công đã ngay trước mặt.

Lương Cảnh đưa cho hắn một bản hợp đồng, trên đó có viết rõ ràng, một khi giải phẫu thất bại, phí dụng trị liệu vân vân toàn bộ do Lương Cảnh phụ trách, hơn nữa còn đền bù một trăm vạn phí tổn tinh thần.

"Tôi sẽ để cậu suy nghĩ, nhưng cậu phải biết rằng, cậu càng suy nghĩ lâu thì khả năng hồi phục lại càng kém."

24. Chương 24

24. Tội cao thêm một tầng.

Chỉnh sửa: Gấu và Thỏ

* * *

Lúc Lý Thượng ghé bệnh viện thăm Hàn Đông, hắn đang phát rầu chuyện phí chữa bệnh.

"MD! Bệnh viện này thật quá đáng! Ở một ngày mà muốn moi của tôi tới một vạn rưỡi! Giờ không có tiền, toàn là Diệp Thành Lâm bỏ ra giúp tôi. Nhưng anh ấy nửa tháng nữa là lấy vợ, cũng đang cần tiền, tôi ngại mượn. Đang nghĩ muốn mượn mấy người bạn gái, không ngờ mấy cổ tắt điện thoại! Ai, cậu nói xem, tại sao tôi không thể tìm được một người yêu mình chân thành chứ?"

"Anh không biết thiệt hả?" Lý Thượng ha hả cười.

Hàn Đông ôm đầu đau khổ.

Lý Thượng hỏi: “Ba mẹ anh đâu? Bọn họ không biết anh nằm viện hả? Anh có thể gọi cho họ mượn được mà.”

“Cũng không phải quá thân thiết, tôi không mở miệng nổi?”

Lý Thượng ngạc nhiên, “Không thân?”

Hàn Đông thở dài, “Chuyện này để tôi kể cậu nghe, trước đây tôi chưa nói cho ai biết đâu, chỉ có cậu là tôi xem như anh em ruột mới kể cho cậu.” Kỳ thật Hàn Đông không biết đã nói cho bao nhiêu người rồi, hận không thể mỗi lần nói chuyện phiếm với người ta cũng lôi hết gia cảnh gốc gác ra nói.

“Lúc tôi sinh ra, bàn tay có sáu ngón, nói như mọi người, con cái sáu ngón tay khắc ba mẹ, ba mẹ liền đem tôi cho bác trai làm con nuôi. Sau nhà bác trai cũng có thêm đứa con, lại nghe nói thôn bên cạnh có nhà có ba đứa con gái, muốn có con trai chăm sóc trước lúc lâm chung, nên lại đem tôi cho họ như con nuôi, cũng chính là gia đình hiện tại của tôi.”

Lý Thượng không tin nổi, “Thiệt hay giả?”

Hàn Đông đưa tay trái ra, “Không tin cậu xem, chỗ này là vết sẹo sau khi tiểu phẫu.”

Lý Thượng lại hỏi: “Rồi sao nữa? Ba mẹ ruột của anh đâu?”

“Chết rồi.” Hàn Đông hời hợt.

“Chết rồi?”

Hàn Đông mặt lập tức âm u, “Muốn ném tôi là xong hả? Đi theo khắc chết mấy người!”

Lý Thượng, “…”

Hàn Đông trở lại chuyện chính, “Đúng rồi, chuyện của cậu bên kia thì sao?”

“Sẽ nhanh ký hợp đồng.” Lý Thượng nói.

“Tuyệt! Anh em, nếu sau này cậu phất lên, nhớ tiện thể…” Hàn Đông lại bày ra ánh mắt muốn vơ vét tài sản.

“Anh không nói tôi cũng sẽ nói, chờ tôi ký hợp đồng rồi nhận tiền, lúc đó đưa cho anh ba vạn, một vạn rưỡi đưa Diệp Thành Lâm, còn một vạn rưỡi anh tự giữ mà xài.”

Hàn Đông một bộ mừng rỡ, “Đúng là bạn tốt!”

Ba ngày sau, Diệp Thành Lâm đuổi tới bệnh viện, thấy Hàn Đông chân què đang dọn đồ đạc, vội vàng lao tới hỏi: “Sau cậu lại xuất viện? Thiếu tiền thì cứ nói, anh cho cậu mượn trước!”

Hàn Đông đen mặt nhìn Diệp Thành Lâm, biểu tình có thể xin kỷ lục Guiness hạng mục đau-khổ.

“Em không còn mặt mũi gì ở đây nữa!”

Diệp Thành Lâm sốt ruột, “Lại chuyện gì nữa?”

“Đêm qua em đi tìm ân công nói lời cảm tạ, anh biết sao không? Vị ân công kia chính là thanh niên tốt bị em hại chín năm trước! Trong khi giãy chết, nó thật sự qua lại với đàn ông!! Điểm chết người là, bạn trai nó cũng là người tốt, vì vụ này của em mà mất đầu ngón chân!!! Em còn muốn lấy công chuộc tội, kết quả là tội càng thêm tội!!!!”

“Sau đó thì sao? Người ta không liều chết với cậu hả?”

“Sao không?! Nếu không phải em tung đòn sát thủ chống cự thì đã sớm bị nghiền thành bã!”

Diệp Thành Lâm á khẩu, “Cậu đúng là tạo cái nghiệt gì vậy?”

25. Chương 25

25. Có thể từ từ bồi dưỡng.

Chỉnh sửa: Gấu và Thỏ

* * *

Lý Thượng rốt cuộc vẫn đồng ý kéo xương. Bác sĩ cắt xương hắn, rồi nối lại bằng hai gọng thép, dùng một cái khung nặng mười cân cố định bên ngoài. Bằng phương thức này có thể kích thích xương cốt và cơ thể, thần kinh, mạch máu trong tế bào gia tăng nhân đôi, nhanh chóng đạt tới mục đích tăng trưởng.

Giải phẫu đã qua được hai ngày, nhưng đau đớn không giảm bớt ngược lại còn có xu hướng nghiêm trọng hơn. Nhiều lần Lý Thượng muốn gọi bác sĩ giúp mình bỏ nó đi, nhưng nhớ tới cái giá đành phải cắn răng nhịn xuống.

Nhưng mà, đây lại chính là bắt đầu của ác mộng.

Ngày thứ ba, bác sĩ bắt đầu điều chỉnh đinh ốc bên trên, mạnh mẽ kéo ra một mm. Trong cả quá trình, Lý Thượng cơ hồ đau đến ngất, phòng bệnh giống hệt lò giết heo, thanh âm tru lên đau đớn làm người ta căm phẫn.

Khổ sở nhất là buổi tối, nằm trên giường bệnh một mình, Lý Thượng như bị tra tấn, không dám gọi điện thoại, sợ mình vừa mở miệng ra là kêu cứu. Loại cô độc này, bất lực, giày vò, về sau mỗi lần hắn nhớ lại đều cảm thấy sởn gai ốc.

Bỏ qua hai ngày chuẩn bị và hai ngày để khôi phục, Lý Thượng chịu tra tấn suốt mười ngày!

Mười ngày này, hắn ước chừng gầy đi mười ba cân!

Thế nên nguyên bản vòng chân không đạt tiêu chuẩn cũng xem như tạm được, bơm mỡ vào mông, tạo một "chuẩn nam chính" cứ vậy hoàn thành.

pandarabbit69.wordpress.com

Lúc lấy kim thép ra khỏi người, cảm xúc lớn nhất của Lý Thượng chính là: không có đồng tiền nào là gió thổi tới! Vô luận dùm phương thức nào giành được, giá trị của nó cũng chính bằng giá trị mà mỗi người phải trả giá.

Còn một ngày, Lương Cảnh liền lái xe tới đón người.

Theo trình tự chữa bệnh thông thường, thời gian dưỡng bệnh cũng ít nhất là ba tháng, lúc này Lý Thượng căn bản không thể xuống đất. Nhưng đành chịu, lần này Vương Trung Đỉnh đã mở miệng muốn gặp, dù hiện tại đinh đang rải đầy đất, Lý Thượng cũng phải giẫm lên mà đi.

Lý Thượng những tưởng mọi thống khổ mình đều đã trải qua rồi, nhưng nháy mắt khi hai chân chạm xuống đất, hắn mới hiểu được cái gì gọi là Địa Ngục. Cái loại đau đớn thấu xương này khiến hắn không thể hít thở, đừng nói cất bước, động đậy một cái là đầu váng mắt hoa.

"Hay là mình đỡ hắn lên xe đi." Bảo tiêu bên cạnh xe xin chỉ thị.

Lương Cảnh quả quyết cự tuyệt, "Không được, phải để hắn tự đi qua. Bây giờ đi không được, tới chỗ của Vương tổng lại càng đi không được."

Lý Thượng đã không còn đường lui, tàn nhẫn khổ hình cũng trải qua đủ, hiện tại mà buông tay, không phải đáng tiếc mà là đáng sợ. Huống hồ mình chỉ cần đi thêm vài bước nữa, sau đó có thể tiếp tục điều dưỡng khôi phục rồi.

Ôm hy vọng như vậy, Lý Thượng cố gắng ngắt hệ thống cảm quan của bản thân, bi tráng thực hiện nốt giai đoạn này.

"Vương tổng, tôi mang người tới đây." Lương Cảnh nói.

Lý Thượng gian nan điều chỉnh cơ thể, "Chào Vương tổng, tôi là Lý Thượng."

Vương Trung Đỉnh mỉm cười gật gật đầu, liếc mắt đánh giá Lý Thượng một cái, không cần dụng cụ cũng có thể nhìn ra dáng người hắn phù hợp với yêu cầu.

"Cậu đúng là rất lợi hại." Vương Trung Đỉnh nói với Lương Cảnh.

Lương Cảnh cười cười, "Không liên quan tới tôi, là may mắn của cậu ấy."

pandarabbit69.wordpress.com

Không ngờ, Vương Trung Đỉnh lại nói, "Số liệu thì đúng, nhưng cảm giác lại không đúng."

Mặt Lương Cảnh lập tức lạnh xuống, "Nghĩa là sao?"

"Kịch bản có chút thay đổi, nam diễn viên làm gián điệp, lúc trước là thiên về 'khuôn mặt', bây giờ lại thiên về 'khí chất'. Tôi cần một người có thể mặt đồ nữ không chỉ kinh diễm, còn phải thành thạo, dáng người chuẩn có thể mặc tốt cả đồ nam và nữ."

Ý muốn 'quăng bàn bỏ đi' của Lương Cảnh đã vọt lên tới não, lấy nhân tài trong tay hắn, đến công ty nào cũng có thể phất lên, hoàn toàn không cần ở đây chịu nhục. Nhưng mà, tựa như Lý Thượng đã phải trả giá quá lớn, sợ rằng cũng đã đánh mất dũng khí để tiếp tục đánh cược.

"Nhưng mà…" Vương Trung Đỉnh nhìn chăm chú vào cái trán đã kết thành từng giọt mồ hôi chậm chạp không muốn lăn xuống của Lý Thượng, miệng phun chữ vàng: "Người này, có thể từ từ bồi dưỡng!"

26. Chương 26

26. Thằng ranh chết tiệt!

Chỉnh sửa: Gấu và Thỏ

* * *

Cuối cùng Lương Cảnh vẫn mất đi quyền giám chế của bộ phim!

Lý Thượng cũng từ phòng đơn đổi tới phòng tập thể ở ký túc xá, tuy rằng đãi ngộ giảm xuống, nhưng tâm tình tốt hơn trước nhiều. Có bạn cùng phòng cùng nhau tập luyện, cuộc sống không quá mờ mịt buồn tẻ.

"Sau khi thảo luận, nghệ danh của cậu sẽ là Lý Thiên Bang. Xuất thân trong gia đình nghệ thuật, ông nội là người sáng lập Hiệp hội Trung Hoa nghệ thuật ở Mỹ. 10 tuổi theo ba mẹ di dân tới Mỹ, tốt nghiệp Yale Drama. Mà cậu là trong một cuộc thi nghệ thuật được Lương giám chế chọn vào công ty…"

Những người còn lại cũng giống như Lý Thượng bị đủ loại đóng gói. Vì tránh trường hợp sau này các nghệ sĩ tự phá hoại nhau, bối cảnh thật của mỗi người chỉ có thể lén lút trao đổi. Lý Thượng đã từng phải phẫu thuật chỉnh hình, chuyện này càng phải cấm tiết lộ.

"Từ hôm nay trở đi, các cậu đều phải đổi lại các thiết bị thông tin liên lạc, dùng số mà công ty đưa cho, không được liên lạc với bằng hữu. Làm như vậy là để tránh phiền phức khi debut. Đương nhiên, một khi các cậu trở thành người mới, có thể tự nắm giữ các mối quan hệ, chúng tôi sẽ trả tự do."

Hàn Đông xuất viện được hơn một tuần, gọi cho Lý Thượng vô số cuộc vẫn không có người nghe. Mắt thấy hôn sự của Diệp Thành Lâm càng lúc càng gần, trong tài khoản vẫn chỉ có mấy trăm đồng.

"MD! Biết ngay là không thể trông cậy vào thằng nhóc này mà!"

Hàn Đông một bên mắng chửi nhưng vẫn không chịu bỏ ý định, bình thường mấy tên xưng huynh gọi đệ, vừa nghe đến vay tiền là mỗi người trốn không thấy mặt mũi. Duy chỉ có Lý Thượng đồng ý, không tìm hắn thì tìm ai?

Vừa muốn ra khỏi nhà, Hàn Đông đột nhiên ý thức được một chuyện rất quan trọng, Lý Thượng ký hợp đồng với công ty điện ảnh và truyền hình Trung Đỉnh, nếu giờ hắn đi tìm Lý Thượng, có phải sẽ có khả năng gặp phải Vương Trung Đỉnh không?

Hàn Đông bấm đốt tay tính toán, điểm xấu!

Không được, mình phải hóa trang hóa trang…

Hàn Đông thay một đôi giày cũ mèm hết mốt sờn rách, phía dưới phối hợp mang thêm một cái quần đáy rộng lụng thụng tới đầu gối, lộ ra cái quần bông bên trong. Khóe miệng dính bẩn lem luốc, tóc rối tung lòa xòa, hai má dán thêm bảy cái mụt ruồi, trên mụt còn có mấy cọng lông… Còn ngại chưa đủ dơ lăn lăn trên đất thêm hai vòng, ngại người chưa đủ "mùi" lại phun thêm một chút thuốc diệt côn trùng.

Cứ quái vật như thế, rời nhà!!!

Kết quả đương nhiên có thể đoán, ngay cả cửa lớn của công ty Hàn Đông cũng không được vào.

Cuối cùng một anh cảnh vệ vừa nghiêm túc vừa lạnh lùng phải tự mình lắc lư tới nghiêm mặt năn nỉ hắn: "Đại ca! Cậu có thể cách xa tôi một chút không? Cơm trưa muốn trào lên cổ họng rồi."

"…"

Một chiếc xe chở người đại diện và thực tập sinh chậm rãi tới gần cửa chính, vị trợ lý đang ăn gì đó đột nhiên phát ra một tiếng nôn khan, lập tức xấu hổ chỉ ra ngoài cửa xe, "Ngại quá, cái thằng này trông thiệt tởm…"

Lý Thượng quét mắt về phía cửa sổ xe, đột nhiên cảm thấy người kia hình như hơn quen quen.

Ngay lúc đó, Hàn Đông cũng nhìn thấy hắn, vội vàng chạy tới đón đầu xe.

"Ê, dừng một chút!"

Bạn cùng phòng của Lý Thượng mở cửa sổ xe, kết quả bị mùi xông cho choáng váng, chỉ có thể ở bên trong hỏi vọng ra: "Anh là ai?"

Hàn Đông lớn tiếng gọi: "Lý Thượng! Tôi là Hàn Đông đây! Mau ra đây ngay!"

Người đại diện lạnh giọng chất vấn: "Lý Thiên Bang, cậu biết tên này hả?"

Nếu là bình thường, Lý Thượng còn có thể nháy mắt ra hiệu cho Hàn Đông, nhưng với cái phong cách hiện tại… Lý Thượng thật không dám liếc mắt thêm nữa.

"Không biết."

Nhìn thấy xe bắt đầu chuyển bánh, Hàn Đông nhịn không được chửi ầm lên.

"Lý Thượng cái thằng ranh này!"

Mới vừa mắng xong, một chiếc xe đứng phía sau lưng lập tức bấm còi inh ỏi.

27. Chương 27

27. Màn trình diễn của quái vật!

Chỉnh sửa: Gấu và Thỏ

Truyện đăng tại: https://pandarabbit69.wordpress.com

* * *

Hàn Đông vừa quay đầu lại, lập tức đối diện với khuôn mặt lạnh băng không cảm xúc của Phùng Tuấn.

Lái xe nôn nóng lại bấm còi inh ỏi.

Hàn Đông vốn đang khó chịu, lại còn nhìn thấy một tên mặt người dạ thú tự cho là cao cao tại thượng trắng trợn kỳ thị loại tiểu dân chúng như hắn, ngọn lửa trong lòng càng cháy ngùn ngụt.

"Bấm cái gì mà bấm! Ông không có điếc!"

Vương Trung Đỉnh ngồi phía sau đột nhiên bấm mở cửa sổ, "Chuyện gì vậy?"

Hàn Đông vừa nhìn thấy Vương Trung Đỉnh, khí thế còn đang hừng hực lập tức xì hơi bay vào không khí.

"Một thằng ăn xin chặn trên đường." Tài xế mặt không chút thay đổi trần thuật lại.

Hàn Đông vốn đã chuẩn bị tốt chiến dịch rút lui, kết quả nghe như thế lại vọt tới trước cửa xe khiêu khích, "Ông kêu ai là ăn xin hả? Có giỏi thì lăn ra đây!"

Vương Trung Đỉnh còn chưa lên tiếng, tài xế không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hàn Đông vốn định tới tiếp hai bước, kết quả phát hiện Vương Trung Đỉnh đang theo dõi hắn, tâm lập tức íu đúi.

Loại chột dạ này không phải vì hắn đang xấu xí, mà bởi vì hắn sợ mình không đủ xấu xí. Vì để chắc ăn, hắn trực tiếp hướng mũi dùi về phía phu quân tương lai, "Có gì hay mà nhìn? Muốn đánh nhau hả?"

Câu này vừa phun ra, vệ sĩ phía sau lập tức đứng lên, nhưng lại bị Vương Trung Đỉnh bắt ngồi trở lại.

"Chúng ta đi, cẩn thận một chút, đừng đụng trúng cậu ta."

Vương Trung Đỉnh lạnh nhạt nhưng săn sóc dặn dò khiến mấy sợi lông dính trên nốt ruồi của Hàn Đông lập tức dựng đứng, trong lòng càng nghĩ càng sợ: Má nó, đừng nói loại đức hạnh này cũng khiến tên đó động tâm nha!

Mà ngồi trong chiếc xe đang dừng cách đó không xa, thanh âm còn bình thản vừa rồi đột nhiên lạnh tới cực điểm.

"Về sau loại người không giống người thế này đừng để tôi nhìn thấy nữa."

Phùng Tuấn gật đầu: "Được, Vương tổng, tôi sẽ dặn bộ phận hành chính – hậu cần quản lý chặt chẽ cửa trước."

...

Hàn Đông vừa trở lại chỗ ở đã nhận được một tin nhắn báo rằng có người đã chuyển vào thẻ của hắn ba vạn đồng, còn kèm theo tin nhắn, Đã từng hứa với cậu, không cần trả đâu.

Phắc, tôi không quan tâm!

Vì thế, tài khoản của Hàn Đông trở về nguyên thủy.

Diệp Thành Lâm đẩy cửa phòng ra, liền nhìn thấy Hàn Đông trợn mắt giật mình ngồi dưới đất, quần áo cũng chưa thay, "trang điểm" chưa tẩy, hoàn toàn hòa làm một với đống rác xung quanh.

"Chết tiệt, cậu làm anh sợ muốn chết!"

Hàn Đông vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, "Tới, ngồi đây nè."

"Thôi anh cứ đứng đi." Diệp Thành Lâm ghét bỏ, "Sao lại dơ thế này

Hàn Đông chậm chạp nói: "Lý Thượng đi rồi, không ai dọn cho em nữa."

"Đúng rồi, không phải hôm nay cậu đi tìm nó sao?"

"Tìm, nó không để ý tới em."

Diệp Thành Lâm không thể không nói một câu thật lòng, "Hai đứa mới biết nhau có mấy ngày, người ta dựa vào cái gì mà thật lòng đưa tim gan phèo phổi cho cậu? Hơn nữa không phải cậu đã thấy nó vốn là Bạch Nhãn Lang rồi mà?"

"Không nói tới nó nữa." Hàn Đông ngẩng đầu nhìn Diệp Thành Lâm, "Anh phải về quê kết hôn hả?"

"Hỏi nhảm, ở đây phòng còn không có, làm sao mà kết?"

Hàn Đông nghĩ tới Diệp Thành Lâm quê ở Quý Châu, cảm thấy rất không thoải mái, "Vậy mai mốt anh còn lên Bắc Kinh nữa không?"

"Có chứ! Dù chỉ tới dòm cậu cũng phải lên!" Diệp Thành Lâm cười cười.

Hàn Đông trong lòng lại thoải mái hơn một chút, "Vậy anh sao còn chưa dọn nhà? Còn vài ngày nữa là phải đi rồi, tới lúc đó kịp không?"

"Một đống rách nát mang cũng mang không nổi, dọn đại một chút là được rồi. Trước khi đi anh còn phải tổ chức một buổi tiệc rượu, mời anh em bạn hữu Bắc Kinh nữa. Tới lúc đó dọn cũng chưa muộn."

"Đi, tới lúc đó em phụ anh dọn đồ."

28. Chương 28

28. Một lời

Chỉnh sửa: Gấu và Thỏ

* * *

Vì phải mau kiếm tiền, Hàn Đông lại quay về con đường cũ.

Tìm một đoạn đường tương đối rộng rãi, ngồi trên cái ghế đã trung thành nhiều năm, phía sau dựng một tấm bảng là một hàng chữ nắn nót — tướng mạo, nhân duyên, đoán chữ, phong thủy.

Hễ là người có phong phạm của đại sư sẽ không có giá niêm yết. Người xem tướng tùy lòng thì trả, nhiều hay ít không sao cả. Thường thì người tới xem đều thành tâm thành ý, Hàn Đông nói trúng tự nhiên đều tình nguyện trả nhiều.

Đương nhiên cũng có mấy đứa rảnh rỗi quậy phá, một buổi chiều cũng có ít nhất vài vị.

"Đại sư, ngài tính xem hôm qua tôi ị được bao nhiêu?"

"Tôi nữa tôi nữa, đại sư, ngài tính thử coi tôi có cho ngài tiền không?"

Nhìn thấy Hàn Đông im lặng phòng thủ, đám người cười vang tản ra, vừa đi lại còn vừa dương dương tự đắc lớn tiếng ồn ào, giống như sợ người khác nghe không được vậy.

"Thầy tướng số? Đừng nghe thằng cha đó nói dóc! Mạng của ông nằm trong tay chính mình!"

pandarabbit69.wordpress.com

"Thằng chả nếu thực sự là thầy tướng số thì đã không có loại đức hạnh này!"

[đức hạnh : thường mang nghĩa xấu]

"Ha ha ha ha ha…"

Hàn Đông lạnh nhạt hút thuốc, mí mắt cũng không giật một cái.

Lý Thượng huấn luyện chưa được vài ngày cũng cảm giác áp lực thật khủng khiếp.

Cùng phòng với hắn tổng cộng có năm người, đều là người đã qua trường lớp đào tạo chính quy. Hơn nữa bạn cùng phòng với hắn, có người thi được thủ khoa hệ biểu diễn của Bắc Ảnh, cũng bởi vì không có bối cảnh không có quan hệ, tốt nghiệp đã nhiều năm vẫn chỉ được đóng vai phụ. Người đó vừa kể lịch sử đầy máu và nước mắt của bản thân, Lý Thượng không khỏi nhớ tới Hàn Đông ngồi chồm hổm suốt năm năm, có đôi khi nửa đêm tỉnh lại thấy hắn vẫn còn xem kịch bản, Lý Thượng đột nhiên cảm thấy vô cùng tội lỗi.

Mệt mỏi cả một ngày, người đại diễn dẫn đám người bọn hắn tới quán ăn đêm thả lỏng.

Có lẽ là chịu áp lực đã lâu, một đám người quậy phá rất là high, người đại diện vừa đi lại càng không thèm ý tứ. Lý Thượng nhìn thấy trong đám có một người đang cắn thuốc mới xích lại hỏi: "Cậu cắn cáo đó làm gì vậy?"

"Cái này ở nước ngoài sớm đã không phải hàng cấm, rất nhiều người không lạ gì nữa. Kỳ thật cũng không nghiện lắm đâu, không tin cậu thử xem…"

Lý Thượng lập tức vọt sang một bên.

Càng về đêm chỗ này càng náo nhiệt, Lý Thượng lần đầu tiên được xem liveshow nhảy nude, áp lực mấy ngày khiến đũng quần cũng hơi hơi có phản ứng. Đám người kia cũng giống như vậy, đều nhao nhao nói muốn đi tìm gái.

Lý Thượng hơi băn khoăn, "Nếu để anh quản lý biết sẽ không tốt đâu?"

pandarabbit69.wordpress.com

"Cậu cho là nếu cậu không tìm thì quản lý sẽ xem cậu là người tốt sao? Trong lòng người ta thế nào còn rõ ràng hơn cậu!"

"Nói không chừng quản lý bây giờ đang nằm trên giường vị ngôi sao nào đó, ha ha ha…"

Cuối cùng Lý Thượng cũng không tham dự, không phải là không muốn, mà do vết thương ở chân không cho phép. Sau có một cô gái chủ động tới khiêu khích, nói là có thể khẩu X, không biết có phải hậu giải phẫu khiến bản thân kiên trì hơn hay không, Lý Thượng dám đuổi cô tiểu thư đó đi.

Sáu người một đêm không về.

Ngày hôm sau cấp trên điều lệnh xuống — trừ bỏ Lý Thiên Bang, đám còn lại cút đi hết!

Hợp đồng thử việc của trainee là ba tháng, "Cút đi" đồng nghĩa với người không đạt tiêu chuẩn phải rời khỏi.

Tin tức này tới rất bất ngờ, ngay cả Lý Thượng là người may mắn duy nhất được ở lại, cũng một thân mồ hôi lạnh.

Có người trước khi đi mới thú nhận: "Ba mẹ tôi vì muốn tôi có thể ký hợp đồng, tài sản trong nhà đều vét sạch."

Về phần bạn cùng phòng, Lý Thượng căn bản cũng không đành lòng nhìn mặt hắn.

So với Lý Thượng còn đang thổn thức cảm thán, chị gái quản lý thì đang lạnh lùng cười.

"Ở trong mắt Vương tổng, háo sắc là điều tối kỵ. Vượt qua giới hạn này, mọi thứ không cần phải nói tới nữa."

Lý Thượng bấy giờ mới ngộ ra, thì ra vị "mời khách" hôm qua chỉ là một màn kịch.

"Nhưng bọn họ cũng đã rất cố gắng! Chỉ vì áp lực lâu quá, lại uống thêm chút rượu, đừng vì một chút sai lầm nhỏ như vậy mà…"

Người đại diện lắc lắc ngón tay, ngắt lời cầu tình của Lý Thượng.

"Một lời, chỉ cần một lời gièm pha, là có thể hủy hoại cả một vị siêu sao."

29. Chương 29

29. Vị trí đó.

Chỉnh sửa: Gấu và Thỏ

* * *

Buổi tối, hoàn thành xong công việc, Hàn Đông đi về phía nhà ga, vừa qua thì gặp một cửa hàng mát xa, một cô gái áo quần thiếu thốn, da thịt trần trụi, make up dày cộm đá lông nheo với hắn, "Đại ca, vào đây làm một…"

Còn chưa nói xong, Hàn Đông đã rẽ vào.

Bà chủ sắp xếp cho Hàn Đông một gian phòng nhỏ, cô gái mát xa cho hắn, Điềm Điềm mờ ám nói: "Anh trai, lần đầu mát xa miễn phí nha."

Đôi tay của cô gái mềm mại như không xương, đụng chỗ nào là mấy ông chịu không nổi chỗ đó, hơn nữa lại còn đang nằm trên một cái giường ngọt ngào thế này.

Vì thế, Hàn Đông không kiềm chế được mở miệng hỏi: "Vậy 'dịch vụ' của các cô bao nhiêu tiền?"

"Còn phải xem các ngài muốn cái gì nữa, bình thường thì là một trăm."

pandarabbit69.wordpress.com

Hàn Đông lại hỏi: "Còn cô đứng ngoài kia?"

"Ngài nói San San đứng mời khách trước cửa hả? Cổ thì đắt hơn, ít nhất cũng phải ba trăm."

"Đắt như vậy? Coi bộ buôn bán cũng quá lời!"

"Người ta là chiêu bài mà!"

[chiêu bài: đồng dạng với mèo dụ khách =))]

Hàn Đông không để cô bé ấn tiếp, mà đứng lên đi ra cửa gọi cô gái là chiêu bài kia tới gần.

"Người đẹp, điện thoại di động của anh hết pin rồi, có thể cho mượn một chút không?"

San San đã lăn lộn trong nghề này thì sao có thể không hiểu tâm tư của Hàn Đông sao? Không thèm nghĩ ngợi lập tức đưa điện thoại sang.

Hàn Đông đi một lúc rồi, cô gái bên trong mới bước ra nói: "Cái người đó là người đầu tiên trong tiệm mình miễn phí mát xa không thu tiền đó! Chị nói xem, ảnh có phải muốn theo đuổi chị không?"

San San vặn thắt lưng cười mắng: "Đi chết đi!"

[tự nhiên thấy tội ẻm ghê =)))))))]

Mới vừa xuống khỏi xe bus, Hàn Đông lập tức gọi vào số máy đã ghi nhớ, "Alo? Là mẹ của San San phải không ạ? Con chào dì, dì khỏe không, con là bạn của San San, ngại quá, đã làm phiền dì…"

pandarabbit69.wordpress.com

Năm phút sau, đầu dây kia đã nghe tiếng khóc nức nở của mẹ San San, "Cậu nhóc à cám ơn con, nếu không có con nói cho dì biết, tới giờ dì vẫn chẳng hay biết gì… Ai…"

"Dì à dì đừng khách khí, đây là việc con phải làm mà."

Cúp điện thoại, Hàn Đông mới phát hiện mình vừa kịp tới cửa studio Bắc Ảnh, bây giờ đã là tám giờ nhưng vẫn còn không ít người đóng quân ở đây chờ ca diễn đêm. Đụng phải mấy gương mặt quen thuộc, Hàn Đông không khỏi bước nhanh hơn.

"Yêu, đây không phải Hàn Đại tiên sao? Sao dạo này không chịu xuất hiện vậy cà?"

"Có phải đi theo sau mông Lý Thượng nên được thơm lâu không?"

"Ai… Anh đó mở miệng là thấy không ổn, ngàn tính vạn tính nhiều năm như vậy, không làm mình nổi bật được lại đem cơ hội tới cho người ta, tôi cũng thấy tiếc cho anh luôn!"

Hàn Đông làm bộ không nghe, trực tiếp xách bàn và ghế chạy về phía cửa hàng.

Sáng sớm hôm sau, một chiếc áo cao cổ kết hợp với quần bút chì bó sát màu hồng nhạt, trên mặt là tầng phấn thật dày, cặp môi hồng quyến rũ, đội một cái nón màu đen, xách túi da nhỏ, một vị "Đại mỹ nữ" cao gầy khêu gợi cứ thế xuất hiện trên phố.

Vẫn là cửa studio Bắc Ảnh ngày hôm qua, vẫn là đám người đã trêu chọc Hàn Đông hôm qua, ánh mắt chỉ có thể nhìn thẳng.

"Đậu xanh rau má, mau nhìn cổ kìa, xem chân cổ kìa!!!"

"Ôi trời ơi! Cái dáng người này đúng là…"

Hàn Đông trong lòng cười lạnh: một đám ngốc B…

Xe bus đến trạm, Hàn Đông tới tiệm mát xa vừa gặp hôm qua, trước cặp mắt kinh ngạc của bà chủ chậm rãi bước tới sân khấu, khí phách quăng "Sơ yếu lý lịch" xuống bàn.

"Xin việc!"

"À được được…" Bà chủ mạnh mẽ gần đầu, "Ngày hôm qua vừa mới có người bỏ việc, đang cần người đây, cô muốn đăng ký vị trí nào?"

Hàn Đông chỉ chỉ chỗ trống trước cửa, "Vị trí đó."

30. Chương 30

30. Rất đáng tiếc!

Chỉnh sửa: Gấu và Thỏ

* * *

Sau khi bà chủ đáp ứng rồi, hai người bắt đầu thương lượng về thù lao.

Hàn Đông nói: "Tôi chỉ chào khách chứ không tiếp khách."

Mặt bà chủ lập tức xệ xuống, "Tiếp khách một lần được 300, hai ta chia năm năm. Chào khách thì tính theo ngày, một ngày 100, tự cô xem lại đi."

Hàn Đông nghĩ nghĩ, nói: "Như vầy đi, chào được một người khách tính 10 tệ, trên 100 tính 20 tệ."

Trên 100? Bà chủ cảm thấy Hàn Đông đúng là đang ảo tưởng, tuy bà có kỳ vọng vào Hàn Đông, nhưng cũng phải xét tới trình độ của tiệm. Lúc làm ăn tốt thì cũng chỉ được hai mươi khách, bây giờ đang làm mùa ế hàng, dân công xa xứ lâu ngày không gặp vợ đều vội vã về nhà mừng năm mới, đi đâu chào được nhiều khách như vậy?

"Cô nên nghĩ cho kỹ, một ngày có thể không chào được 10 người đâu."

Hàn Đông nói chắc như bắp, "Tôi chào được bao nhiêu thì lấy của mấy người bấy nhiêu."

"Vậy được, cứ làm như những gì cô nói đi."

Vì thế, Hàn Đông xách một cái ghế đặt trước cửa, vắt chéo cặp chân dài kiều diễm ngồi lên, mắt không thèm nhìn người đi đường, cúi đầu chăm chú nghịch điện thoại.

"Sao cô không đi chào khách?" Bà chủ nóng nảy, "Cô phải ra đường mời người ta vào đó."

"Không cần thiết." Hàn Đông đầu cũng không thèm nâng, "Mười phút nữa mà không ai tới thì tôi đưa lại cho bà mười tệ."

Quả nhiên, không đến năm phút đồng hồ, một trung niên đại thúc hói đầu đi tới, cười tủm tỉm hỏi Hàn Đông: "Tiểu thư, chỗ này của các cô có mát xa không?" pandarabbit69.wordpress.com

Hàn Đông lấy tay chỉ chỉ bên trong, bà chủ lập tức nhiệt tình đón khách, "Đến đây đến đây, mời ngài vào."

Có một số người chính là kỳ lạ như vậy, không có chút nào giống con gái, bộ dạng cũng không phải quá đẹp, nhưng sau khi trang điểm lên thì lại kinh diễm vô cùng. Hơn nữa Hàn Đông có cặp đùi cấp bậc đế vương rồi, chỉ cần xoay chân hai cái, vuốt một cái, ai cũng không thoát nổi.

Vài ngày liên tục cục diện thảm đạm bị phá vỡ, sinh ý thịnh vượng tới không thể vãn hồi.

Trong tiệm chỉ có bảy tám cô gái, không thể ứng phó kịp thời với những vị khách đã tới. Nói khoa trương hơn một tí thì là trận thế xếp hàng kia có thể ví von với nhà vệ sinh công cộng của mấy địa điểm du lịch vào ngày mồng một tháng năm.

"Tôi nói nè đồng chí, cậu xong chưa vậy? Bọn tôi ở ngoài chờ rất lâu rồi!"

"Đúng đó, tôi chờ tới một tiếng rồi!"

"Nếu không thì đạp cửa đi!"

Trừ bỏ đám đàn ông "tiền bạc có hạn" vẫn thường xuyên tới đây, thì còn có mấy vị "Đại hộ khách" lúc nào cũng khinh thường loại tiêu phí tiền bạc ở cửa tiệm nhỏ xíu này, vừa vào cửa đã nói thẳng: "Tôi muốn vị ở ngoài cửa kia."

Bình thường với loại khách ít ỏi này, bà chủ khẳng định sẽ vội vàng chạy lại nịnh bợ năn nỉ, cô nương lành nghề cho ngài chọn, không hài lòng ngài có thể trực tiếp đá ra! Nhưng mà hôm nay còn ra hẳn giá, rõ ràng một câu.

"Cổ chỉ chào khách chứ không tiếp khách."

"Tôi ra hai ngàn!"

Cậu bỏ hai vạn tôi cũng không thèm tiếc! Lỡ khả năng cảm nhận của cậu quá thấp, đóng cửa lại là đóng suốt hai tiếng thì tiệm phải mất bao nhiêu khách chứ?

Ba ngày sau, tiền kiếm được Hàn Đông đếm tới đau tay. Cộng với tiền kiếm được từ lúc trước xem tướng cũng sắp được một vạn. Với tình hình này, hắn chỉ cần giả vờ thêm hai ngày nữa là có thể thu tay lại.

Nghĩ vậy, Hàn Đông thở phào một hơi. Nhắm mắt lại nghe ngóng một lúc, tiếng hít thở ở cửa đối diện đã đều đều, vì thế hắn cũng yên lòng đi ngủ.

. . . . .

Lương Cảnh mấy ngày gần đây bị khó ở, đầu tiên là Vương Trung Đỉnh kia cho ăn bài tiễn khách, sau là bộ phim nhựa đầu tiên do hắn giám chế chỉ thu được tiếng vang vào loại thường thường, sự nghiệp bắt đầu trầm xuống. Hơn nữa quan hệ của hắn với người trong công ty rất gay gắt, nếu yếu thế chắc chắn sẽ có kẻ nhân tiện đè đầu.

Trên xe, tổng biên tập của bộ phim nhựa lẽo đẽo theo sát Lương Cảnh giải thích: "Tôi làm sao dám tự chủ trương cái đó chứ! Đây không phải chuyện tùy tiện thêm vài đoạn diễn là xong, hai phần ba kịch bản đều bị bác bỏ, bây giờ mà viết lại hết thì đến bao giờ!"

Lương Cảnh vẻ mặt sầu lo hút thuốc, "Tôi biết chuyện này không liên quan tới anh, nhưng mà tôi muốn anh sửa kịch bản theo những điều mà anh với Vương tổng đã thảo luận. Vương tổng trước giờ luôn tôn trọng những người làm bên bộ phận trí thức như anh, lời anh nói còn có giá trị hơn lời của tôi."

"Vấn đề là…" Tổng biên kịch do dự nửa ngày mới mở miệng, "Tôi cảm thấy ý kiến của Vương tổng đúng là tốt lắm! Như vậy cao trào sẽ càng tăng, mâu thuẫn cũng càng nhiều, cũng thú vị hơn, dễ kiếm tiền hơn… Hay là… Lương tổng giám anh tìm thử lần nữa đi?"

Lương Cảnh cố nén không phát hỏa, tìm cái gì mà tìm! Ông đây bây giờ tới tư cách tìm còn không có.

Hắn không cam lòng, thực sự không cam lòng.

Vương Trung Đỉnh càng làm khó hắn, ý thức phản kháng của hắn lại càng mãnh liệt.

Đi tới một chút thì kẹt xe, Tiểu Văn hạ thấp cửa xe nhìn ra ngoài, hình như do trước một cửa tiệm dừng quá nhiều xe khiến đường bị thu hẹp lại, hiện tại cảnh sát giao thông đang sơ tán bớt.

"Tiệm gì mà làm ăn tốt vậy kìa?" Tiểu Văn một mắt chạy thẳng một mắt tò mò nhìn ra nòoài, rốt cuộc nhìn tới ngọn nguồn nguyên do kẹt xe…

Két—

Đột nhiên xe lập tức bị thắng lại, Lương Cảnh và Tổng biên kịch không hề phòng bị theo quán tính đập mạnh về phía trước.

"Cậu để mắt mũi ở đâu vậy?" Lương Cảnh cáu tiết gầm lên.

Tiểu Văn xấu hổ, "Thiếu chút nữa… Thiếu chút nữa là tông vào đuôi xe rồi."

"Tôi hỏi cậu không cẩn thận lái xe còn nhìn cái gì nữa?!!"

Tiểu Văn chỉ chỉ ngoài cửa sổ xe, "Chân của cái cô kia siêu cấp dài!"

Nhắc tới chân dài Lương Cảnh lại cáu, nghiêm mặt khó chịu: "Dạo này cậu nhìn chân dài còn chưa đủ hả?"

"Thật mà, chân cực kỳ dài, còn dài hơn Lý Thượng nữa."

Tiểu Văn vừa nói xong, Lương Cảm mới tò mò nhìn một cái, không ngờ lần này nhìn lập tức sững người.

Có cảm giác hình như gặp qua ở đâu rồi… pandarabbit69.wordpress.com

"Không phải kịch bản mới có thêm một đoạn cho mỹ nhân sao? Anh có thể suy nghĩ một chút về cổ!" Tiểu Văn kích động nhắc.

Lương Cảnh liếc cậu, "Cậu mất trí hả? Phim này là nam giả nữ, chứ không phải nữ giả nam!"

"À, tôi quên mất."

Lương Cảnh thu hồi tầm mắt, thúc giục Tiểu Văn: "Lái xe cho cẩn thận đi!"

Tiểu Văn không khỏi cảm thán: "Ai… tiếc thật!"

Hàn Đông chơi game tới nhập tâm, đột nhiên một bàn tay mò đến cổ hắn, tháo khăn lụa hắn vốn dùng để che yết hầu.

"Em gái, cổ của em xinh đẹp như thế này mà che lại thật đáng tiếc."

Hàn Đông một tay nắm lấy cổ tay gã, gắt hai chữ: "Tôi lạnh."

"Lực tay không nhẹ." Gã càng làm tới bắt đầu vờn hai hai ngón tay được quấn trong bao tay, "Anh thích nhất con gái tay khỏe mạnh, vừa nhỏ nhắn vừa dài, giống như chân của em vậy.."

Nói xong hạ thấp người, bắt đầu "tấn công" cặp đùi Hàn Đông ngụy trang khiến đám đàn ông thèm nhỏ dãi mấy ngày nay.

Hàn Đông trong lòng nghĩ thật phiền phức, MLGB! Còn lưu manh hơn ông nữa!

Hàn Đông nhìn gã bằng cặp mắt trêu chọc, "Anh muốn làm cái gì?"

"Có muốn vào nhà cùng anh uống trà tâm sự không."

Hàn Đông trực tiếp hét giá, "Năm nghìn!"

Không ngờ hôm nay còn được gặp đại gia, không hề nghĩ ngợi lập tức đáp ứng! Đương nhiên, Hàn Đông thân là lưu manh nên hiểu rất rõ gã ta không thể nào chỉ có thể uống trà nói chuyện phiếm. Chẳng qua vì năm nghìn đồng, vì để đến đám cưới của Diệp Thành Lâm còn có thể đi một chút tiền mừng, Hàn Đông chỉ có thể bí quá hóa liều.

Quả nhiên, cửa phòng vừa đóng lại là lộ mặt thật ra ngay.

Lúc đầu chỉ là cùng Hàn Đông nói chuyện phiếm, lâu lâu kiềm lòng không đặng mà ăn chút đậu hũ, đều nằm trong phạm vi chịu-đựng-được của Hàn Đông. Lúc sau hình như không đủ thỏa mãn gã, nằm úp sấp trên giường chờ Hàn Đông tới mát xa.

"Làm ở tiệm mát xa thì tới xoa bóp vai cho anh đi." Nói xong lấy ra hai ngàn đồng, "Đây là tiền hoa hồng."

Hàn Đông vì số tiền hai ngàn tệ chỉ có thể kiên trì hầu hạ hắn, sau gã còn lớn mật gác bàn chân thối lên đùi Hàn Đông cọ cọ, chỉ thiếu chút nữa là cọ tới vùng nguy hiểm rồi.

"Em gái, còn có… loại phục vụ khác không?"

Hàn Đông nhớ tới cái ví của gã, hỏi: "Anh muốn loại phục vụ gì?"

Gã đàn ông lộ ra biểu tình say mê đến phát tởm, "Kích thích, kinh hỉ, có thể cho anh cả đời không quên được."

"Anh đem năm nghìn tệ đưa cho em trước đi, miễn cho phục vụ xong anh chạy mất."

Gã đàn ông cười cười nhéo Hàn Đông một cái, "Tiểu nha đầu, tâm nhãn không ít ha!" Nói xong lấy tiền đưa cho Hàn Đông, rồi bắt đầu tự nôn nóng.

"Xem cho kỹ nha!" Hàn Đông tháo khăn lụa, cởi áo, lột quần…

Toàn bộ căn phòng lập tức đông lạnh.

Cặp môi gã đàn ông bắt đầu co giựt như như máy phát điện cao tần.

Cuối cùng, Hàn Đông ném bộ ngực giả lên mặt tên đó, giọng điệu vừa vui sướng vừa trêu tức nói: "Đủ kích thích chưa? Đủ kinh hỉ chưa? Đủ cho cả đời khó quên chưa?"

31. Chương 31

31. Cách trốn trận.

Chỉnh sửa: Gấu và Thỏ

* * *

Lương Cảnh không biết nghĩ tới cái gì, lại đột nhiên hô: "Dừng xe!"

Tiểu Văn vội vàng dừng xe ven đường.

"Tuy cổ không phải đàn ông, nhưng nếu cô ấy đồng ý hợp tác với Lý Thượng, cảnh giả nữ thì để cổ đóng, vậy là bù được phần Lý Thượng còn thiếu rồi, sao vừa rồi tôi không nghĩ ra nhỉ?" Lương Cảnh lại kích động không thôi: "Mau, quay trở lại!"

Ô tô lao vun vút trên đường, lại trở về tiệm mát xa.

Lương Cảnh vội vàng xuống xe, tới cửa lại không phát hiện Hàn Đông, không ngờ lại thấy bà chủ đang đứng cãi nhau với một gã đàn ông.

"Thằng nhóc kia chạy mất, bảy ngàn tệ bà phải trả lại cho tôi!"

"Tôi dựa vào cái gì phải trả cho ông? Tiền đó đâu phải là tôi lấy!"

"Tiền này bỏ vào tiệm của các người, các người mà không trả, tôi kiện các người lừa gạt!"

"Kiện đi! Giỏi thì kiện đi! Không có bằng chứng ai chứng minh được đó là nam? Ai chứng minh nó lấy của ông bảy ngàn tệ?"

"Bà…."

Lương Cảnh tạm thời ngắt lời, "Làm phiền cho hỏi một chút, vị cô nương ban nãy ngồi ở cửa đi đâu rồi?"

Bà chủ còn chưa nói chuyện, gã đàn ông kia đã xa xả nói: "Anh trai, đó không phải cô nương đâu, là một thằng đực rựa đó! Nó là nam giả nữ! Mình bị lừa hết rồi!"

Đực rựa?! Đây chẳng phải…. Lương Cảnh cảm giác tim mình nhảy ra ngoài rồi! Chân tướng này đối với mấy người kia có thể là bi kịch, nhưng với Lương Cảnh đây tuyệt đối là kinh hỉ ngoài ý muốn a!

"Cậu ta ở đâu? Cậu ta bây giờ đang ở đâu?" Lương Cảnh vội vã hỏi.

Người đàn ông chỉ chỉ phía đông, "Tôi thấy cậu ta chạy về phía đó đó."

Lương Cảnh không nói hai lời, lên xe đuổi theo.

. . . . .

Kết quả vẫn như lần trước, Lương Cảnh không đuổi kịp Hàn Đông.

Hàn Đông vừa rời khách sạn lập tức chạy như bay tới shop, chọn đại hai bộ quần áo nam để thay. Sau đó vẫy một chiếc xe, ngông nghênh về đến nhà.

Buổi tối, Hàn Đông đếm đếm lại tiền, hơn hai vạn một chút. Hắn tính toàn để một vạn rưỡi cho Diệp Thành Lâm, còn lại năm ngàn làm tiền mừng, chỉ để lại cho mình không đến một ngàn tệ.

Giải quyết xong chuyện tiền bạc, Hàn Đông mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Kỳ thật hôm qua hắn đã tính được hôm nay thể nào cũng gặp được thằng cha mất dạy, dùng một chút thuật pháp giải quyết trước, hôm nay mới tránh được một kiếp. Hàn Đông yên lặng nhìn đống trận địa vương vãi, đột nhiên ý thức được là lạ chỗ nào, hôm qua rõ ràng tính được thằng cha mất dạy kia là thuộc ngành giải trí, sao bây giờ lại biến thành thương nhân?

Hay là thương nhân này cũng đầu tư cho phim ảnh? Nghĩ vậy, Hàn Đông trong lòng cũng hơi sợ, lập tức đem tất cả những thứ tên đó đã thấy từ kính râm bao tay quần áo đốt sạch.

Bởi vì ngày mai phải tham gia tiệc rượu của Diệp Thành Lâm, cần phải rời khỏi nhà, Hàn Đông không quên tính tính vận mệnh.

Lại xuất môn gặp mất dạy! Hơn nữa còn là tên nhân duyên trời định.

Nói cách khác, ngày mai lại đụng độ với Vương Trung Đỉnh?

Hàn Đông cảm thấy thiệt phiền phức, tiệc rượu trước trước khi kết hôn của Diệp Thành Lâm hắn không thể không tham gia, hơn nữa không thể mặc thành cái bộ dạng phát tởm lần trước để tham gia. Nếu tránh không khỏi, chỉ đành lập trận pháp trừ tai họa thôi.

Vương Trung Đỉnh, mi đã thành âm hồn bất tán, Lão tử bày binh bố trận trừ triệt để mi!

Vì thế, trời tối khuya Hàn Đông chạy tới tiệm chụp hình, lấy ảnh chụp hắn và Vương Trung Đỉnh ghép với nhau, Vương Trung Đỉnh trắng đen, hắn lấy màu sắc rực rỡ, ngụ ý âm dương cách xa nhau. Lúc về nhà thì tách ra, ngụ ý nhất đao lưỡng đoạn. Sau đó đem hai ảnh riêng biệt bỏ vào khung, một cái treo phía nam, một cái treo phía bắc, ngụ ý cả đời không qua lại với nhau. Cuối cùng dùng bút mực ghi trên giấy vàng ghi ngày sinh tháng đẻ của cả hai, lại dùng kéo cắt ngang, một cái dán trên ảnh Vương Trung Đỉnh, miếng còn lại dán trên ảnh của Hàn Đông.

Dọn dẹp xong, Hàn Đông đứng trong phòng mặc niệm: Càn Khôn nhất tuyến, âm dương lưỡng khiên, đương kim dĩ đoạn, vạn sự vô đoan." Sau đó lại chuyển mặt về phía hắc bạch Vương Trung Đỉnh, "Vương tiểu nhân, đi đường mạnh giỏi!"

Kỳ thật, có tác dụng hay không Hàn Đông cũng mặc kệ, hắn chỉ tỏ tường khoản tính mệnh chứ hóa giải thì không, lần duy nhất thử là thay ân nhân thả trái táo, cũng không biết tới cuối cùng có hóa giải tai ương được không.

Nhưng Hàn Đông cũng biết rõ, uống rượu là tối kỵ, nếu ngày mai dính vào rượu, pháp lực hôm nay sẽ mất đi công hiệu. Muốn có tác dụng lại thì nhất định phải mở trận làm lại, hơn nữa còn phải làm trong bí mật, có người biết đến thuật pháp sẽ tự động mất đi công hiệu.

Vì để ngừa vạn nhất, Hàn Đông quyết định ngày mai không được uống rượu, ai mời cũng không thể uống.

Tự làm khổ mình xong, Hàn Đông đi gõ cửa phòng Diệp Thành Lâm, chậm rì rì mò vào, nhắm mắt giả vờ như đang mộng du: "Hôm nay em muốn ngủ với anh."

Level cao nhất của lưu manh chính là hắn rõ ràng đang lưu manh, bạn lại cảm thấy hắn ngốc ngốc đáng yêu.

Mặc dù biết cứ đến tối là Hàn Đông lại muốn sang nằm chung, Diệp Thành Lâm vẫn đành nhận mệnh xốc ổ chăn lên.

32. Chương 32

32. Uống rượu

Chỉnh sửa: Gấu và Thỏ

* * *

Sáng hôm sau trời còn chưa sáng, Diệp Thành Lâm đã bắt đầu dọn dẹp chuẩn bị lên đường. Nhìn khắp bốn phía không biết nên mang theo cái gì, cuối cùng ánh mắt rơi trên người Hàn Đông, vung tay bép một cái lên mông hắn.

"Đứng lên!"

Hàn Đông vẫn nằm ỳ một chỗ, "Làm gì?"

Diệp Thành Lâm nói "Phụ anh đem cái giường này ra ngoài!"

"Sao anh không dọn mấy cái khác trước đi? Cái giường lớn như vậy mang ra ngoài, đường đi thì bé xíu ra ra vào vào bất tiện lắm?!"

"Mấy cái khác không có gì mang theo hết, mấy cái… tủ này, ghế phích nước nóng đồ cậu xem cái nào xài được thì lấy mà xài, cái nào không xài thì cứ để đó chủ nhà dọn."

Hàn Đông khó hiểu, "Trong cái phòng này cái nào cũng tốt hơn cái giường này hết á? Sao anh không mang theo? Hay là sợ không mang lên xe lửa được?"

"Đừng thắc mắc nữa, khiêng cái này ra ngoài là được rồi."

Khiêng ra xong, Diệp Thành Lâm phủi phủi bàn tay dính đầy bụi, yên lặng nhìn Hàn Đông.

"Cậu định ở đây bao lâu nữa?"

Hàn Đông cũng đã từng nghĩ tới chuyện này, "Ở được bao lâu thì ở bấy lâu thôi."

Ngữ khí Diệp Thành Lâm đột nhiên trở nên dịu dàng, "Nhanh chóng lấy vợ sinh con đi, sắp già đến nơi rồi."

"Anh nghĩ em không muốn sao?" Đêm qua Hàn Đông nằm mơ tới cô dâu đội khăn voan, kết quả lúc xốc lên toàn là bức ảnh trắng đen chụp gương mặt Vương Trung Đỉnh. (bị ám =))

Diệp Thành Lâm cười cười, không nói nữa.

Tối, bằng hữu anh em gần xa tụ lại một chỗ tiễn Diệp Thành Lâm.

Bởi vì Quý Châu quá xa, những người này không thể tới tận nơi dự đám cưới đúng ngày, đành phải gửi thiệp mừng trước, thành ra Diệp Thành Lâm như thể được tổ chức đám cưới sớm ở Bắc Kinh.

Diệp Thành Lâm cùng vợ tương lai cùng tới mời rượu, Hàn Đông lần đầu tiên thấy cô ấy, tướng mạo mặc dù không phải xuất chúng nhưng cũng không tệ, vừa nhìn biết ngay là một người vợ tốt.

"Đây là Đông tử anh hay kể với em!" Diệp Thành Lâm nói.

Vợ tương lai của anh cười một cái cụng ly rượu với Hàn Đông, " Diệp Thành Lâm hay kể với chị: nếu không có người anh em cậu, không biết anh ấy phải trải qua những ngày ở Bắc Kinh như thế nào nữa."

Hàn Đông nhấp một ngụm rượu, "Xin lỗi chị dâu, hôm nay dạ dày không được tốt lắm, không thể tiếp rượu rồi."

Đám bên cạnh ồn ào: "Thằng nhóc Hàn Đông này không nể mặt gì hết, chị dâu cậu đã uống một hớp lớn rồi, cậu lớn như vậy rồi đừng lải nhải nữa! Hôm nay ai không uống ít nhất ba ly thì đừng hòng về!"

Tiếng ầm ỹ càng lúc càng lớn, Hàn Đông có chút dao động, một ly thì một ly, tới luôn! Ly rượu đưa tới bên mép đã bị Diệp Thành Lâm đoạt lấy,

"Để tôi uống thay cậu ấy." Diệp Thành Lâm ngưỡng cổ uống từng ngụm lớn.

Không hiểu vì sao, ly rượu từng giọt từng giọt trượt vào yết hầu Diệp Thành Lâm, nhưng cảm giác cay đắng lại ở trong miệng Hàn Đông mãi không xua được.

Sau khi tiếp đãi tất cả khách, Diệp Thành Lâm triệt để say bí tỉ, vợ tương lai ngồi xuống ăn cơm, anh vẫn còn ngồi trên bàn cơm lầu bầu lầm bầm. Cuối cùng lắc lư lắc lư lại bàn của Hàn Đông, đặt mông ngồi xuống không đi nữa.

"Tiểu Đông tử… lại đây… anh với cậu nói chuyện…"

Hàn Đông ôm vai Diệp Thành Lâm, "Nói đi, em nghe nè."

"Kỳ thực… Cậu nửa tháng này một mực đòi ngủ trên giường anh…"

Hàn Đông sửng sốt, "Ý anh là sao?"

"Cậu… tối hôm qua cậu giả vờ mộng du qua đòi ngủ cùng anh, cậu chỉ biết vậy, mà không biết là mấy mấy hôm trước nữa cậu mộng du thật cũng qua đòi ngủ trên giường anh."

Hàn Đông lúng ta lúng túng, muốn nói gì thì nói ra luôn đi.

Diệp Thành Lâm cười đầy men say lộ ra một chút tình tự, "Cậu có biết vì sao mọi thứ anh đều để lại, chỉ mang một chiếc giường theo không? Vì anh sợ cậu sau này mộng du lại sang đó đòi ngủ cùng, nhưng lúc đó trên giường chỉ có một mình cậu nằm mà thôi."

Nghe như thế, trái tim Hàn Đông như bị vật gì đó quất mạnh một cái.

Hắn đột nhiên phát hiện hóa ra mình không bình tĩnh được như thế, hắn ngày đó thần hồn lạc phách ngồi dưới đất không phải vì Lý Thượng, hắn bị một thằng mất dạy làm nhục bên đường, mời khách ở sân ga cũng không phải vì chút tiền này…

"Đông tử, anh chẳng có gì hết, chỉ biết để lại cho cậu một sợi dây…" Diệp Thành Lâm nói tới nghẹn ngào, "Sau này mỗi khi ngủ nhớ cột vào người, anh sợ anh vừa đi, cậu lại mộng du, lúc đó sẽ chẳng có ai chăm được cho cậu."

Hàn Đông cố nén giọt nước mặt đang trực chờ chảy xuống cười trêu, "Anh không sợ em dùng nó thắt cổ hả?"

"Nghe lời…" Diệp Thành Lâm hoàn toàn chìm trong đau khổ, "Đem mình cột lại, đừng làm vậy anh đau lòng."

Hàn Đông vẫy tay gọi chị dâu, "Diệp ca uống quá chén rồi, chị dìu anh ấy qua kia ăn cơm đi!"

Diệp Thành Lâm níu tay Hàn Đông không buông, sau cũng nhờ có hai người anh em mạnh mẽ lôi anh đi.

Sau đó, Hàn Đông bắt đầu một ly lại một ly uống rượu, mặc kệ hết đi! Khó chịu, thực sự là cmn khó chịu! Muốn uống rượu, trừ uống rượu thực sự không nghĩ ra cách khác khiến mình kiên cường hơn được nữa.

33. Chương 33

33. Xe cứ thế lăn bánh.

Chỉnh sửa: Gấu và Thỏ

Truyện được đăng tại: https://pandarabbit69.wordpress.com/

* * *

Lúc tiệc rượu kết thúc, bên trong ghế lô là cảnh tượng ngã trái ngã phải do men rượu, miễn cưỡng có vài người còn giữ được thần trí dắt díu nhau ra ngoài. Diệp Thành Lâm say đến mức không biết trời trăng gì, vì ngày mai phải lên xe lửa từ sớm nên chị dâu đành phải nhờ người khiêng lên taxi đưa anh tới khách sạn trước.

Hàn Đông cũng đã rời đi từ trước đó, hầu như không ai biết hắn rời đi lúc nào.

Đầu đường Bắc Kinh đêm đông khắc nghiệt, Hàn Đông tay cầm một sợi dây thừng khóc rống. Hơi cồn xộc lên não, tâm tình càng lúc càng không kiềm chế được, hắn chạy như điên trên đường, lấy cả dũng khí xé rách cả quần áo. Từ áo khoác tới áo sơ mi, từ quần ngoài tới quần trong…

Không hổ là diễn viên quần chúng, phát tiết cảm xúc một cái là siêu triệt để.

Nếu có thêm một đoạn nhạc bi thương, ghép vào phim thần tượng "Âm mưu biệt ly", có thể hút được một đống fans não tàn.

Giờ đó phút đó, công ty Trung Đỉnh bắt đầu sự kiện chủ đề "Ảnh thị chi dạ" (*) ở khách sạn năm sao xa hoa.

[*: phim đêm?!?! ;____;]

Ngoại trừ dàn sao của công ty Trung Đỉnh, còn có đạo diễn và hàng trăm vị khách quý và nhân vật nổi tiếng của các giới. Phóng viên các tạp chí vây kín cửa ra vào, tiếng tách tách và đèn flash chớp nháy liên tục. Cùng phía với thảm đỏ ngoài đại sảnh, số lượng siêu xe xe thể thao nhiều không kể xiết làm nổi bật thân phận của chủ nhân, ngôi sao và các siêu mẫu bước trên thảm đỏ cùng khoe sắc.

Lý Thượng dắt tay vài người mới cùng nhau sóng bước, tuy độ nổi tiếng chưa cao nhưng vẫn đủ để phóng viên tranh nhau quay chụp. Một khắc kia được trở thành trung tâm của màn ảnh, Lý Thượng rốt cuộc hiểu được tại sao nhiều người muốn nổi tiếng như vậy.

Tại hội trường, chỗ ngồi đều được sắp xếp cẩn thận.

Năm hàng đầu là của người trong giới, từ hàng sáu tới hàng tám là của lãnh đạo cấp cao của công ty Trung Đỉnh, từ hàng chín trở về sau là các ngôi sao đã ký hợp đồng, dựa vào độ nổi tiếng mà số hàng càng cao. Lúc Lý Thượng bước vào, nhìn chỗ ngồi dán một đống poster của người nổi tiếng, đột nhiên có cảm giác như bị quáng mắt.

Rốt cục, Lý Thượng tìm được chỗ ngồi của mình.

"Hể? Không ngờ tôi không phải ở hàng cuối cùng?"

Chẳng lẽ còn có người còn kém nổi tiếng hơn mình? Lý Thượng tò mò quay đầu lại nhìn, phát hiện có một vị diễn viên vô cùng quen mắt, hình như ba năm trước còn rất nổi tiếng, về sau lại mai danh ẩn tích.

Ngồi bên cạnh Lý Thượng, Phan Tùng nhỏ giọng nói cho hắn, "Đây đều là người của 'lãnh cung' đó."

Lý Thượng cũng đã nghe qua "nhánh" đặc biệt này, cơ hồ đều là người bị công ty ghẻ lạnh, hợp đồng chưa hết hạn không thể đi ăn máng khác, chỉ có thể trơ mắt nhìn nhân khí hao hết. Những người đó đại đa số đều không muốn tham gia loại hoạt động này, cho nên chỗ ngồi của hàng cuối đều trống không.

Lý Thượng liếc sang chỗ ngồi phía sau mình dán ba chữ to – Đào Duẫn Duẫn.

Ban đầu công ty quản lý của Đào Duẫn Duẫn vốn không phải là Trung Đỉnh, nhưng từ sau lần lợi dụng Vương Trung Đỉnh lấy danh tiếng, công ty quản lý của cô đã bị Phùng Tuấn mua lại với giá cao, còn ký hợp đồng kéo dài năm năm. Quãng thời gian tốt nhất của tuổi thanh xuân, một ngôi sao đang trên đà phát triển, lại bị chôn vùi tương lai trong một bài báo thậm chí còn chưa được phát hành.

Buổi lễ khai mạc chuẩn bị bắt đầu, các siêu sao đi trên thảm đỏ càng lúc càng có tiếng tăm, một lát sau, khi các siêu sao đều đã xuất hiện, mọi người ở đây bắt đầu tò mò về người sẽ xuất hiện cùng Vương Trung Đỉnh sẽ là ai đây;

Rốt cục, một chiếc xe siêu cấp sang trọng thiết kế riêng chậm rãi tiến vào hội trường.

Hai bên cửa xe mở ra, Vương Trung Đỉnh cùng vị nữ khách mời bí ẩn cùng bước xuống xe, ánh đèn flash liên tục đến chói mắt.

Vương Trung Đỉnh mặc một bộ tây trang nghiêm túc, áo ghi-lê trong màu xám, áo sơ mi trắng, cà vạt đậm màu, bả vai, cổ áo, tay áo, tất cả đều đạt tới loại đẳng cấp khiến người khác hít thở không thông mà phục tùng. Bạn gái đi cạnh mặc quần áo cao cấp thiết kế riêng mang đậm màu sắc Trung Quốc, kết hợp với các loại đá quý cổ xưa, mỗi một bước đi mỗi một tư thái đều hiển lộ ra đây là người sống an nhàn sung sướng.

Đã tham gia rất nhiều sự kiện như thế này, bước trên thảm đỏ đã bao nhiêu lần, đổi qua rất nhiều bạn gái. Đây là người đầu tiên, đi cạnh Vương Trung Đỉnh rất có cảm giác của chính thất. [vợ cả =))]

Lý Thượng ngay cả người này là ai cũng không biết, ở đây rất nhiều người cũng không biết cô ấy. Chỉ biết người đó tên Vạn Lý Tình, hậu nhân của một thế gia, kết giao thân mật với Vương Trung Đỉnh.

Về phần quan hệ của hai người họ như thế nào, đến nay vẫn còn là bí ẩn.

Trước khi bước vào hội trường, Vương Trung Đỉnh theo thường lệ được phỏng vấn nhanh.

"Vương tổng, nghe đồn công ty đang lên kế hoạch quay một bộ phim bom tấn của năm, người chuẩn bị chính là anh có đúng không?"

Vương Trung Đỉnh thẳng thắn gật đầu, "Đúng, là tôi."

"Chúng tôi phát hiện, phàm là bộ phim qua tay ngài đều chọn những diễn viên vô cùng lão làng hoặc chọn tân binh, xin hỏi bộ phim này có tiếp tục theo lối đặc sắc như vậy nữa không?"

"Phải, bộ phim này vẫn sẽ chỉ chọn người mới thôi."

Vừa nghe lời này, các phóng viên nháy mắt phấn khởi.

"Vương tổng, xin hỏi hiện tại nam nữ diễn viên đã bắt đầu chọn người chưa?"

"Vương tổng, có thể tiết lộ một chút về đề tài của bộ phim này không?"

"Vương tổng, ngài đối với doanh thu phòng vé của bộ phim này có kỳ vọng gì nhiều?"

"..."

Phùng Tuấn chạy tới, phất tay với các phóng viên, "Các bạn phóng viên, cảm tạ mọi người vẫn luôn ủng hộ Tập đoàn Ảnh thị Trung Đỉnh, sự kiện sắp bắt đầu rồi, Vương tổng phải vào vị trí ngồi. Xin anh chị em bên truyền thông cũng vào trong hội trường để an vị, cảm tạ mọi người đã phối hợp..."

Sau nghi thức lễ khai mạc chính là lễ trao giải, những người nhận thưởng đều phải lên sân khấu, rất nhiều người là những nhân viên đằng sau cánh gà không thường được lộ diện, đứng lên sân khấu đều rất vui mừng.

Thời điểm cả bầu không khí đang náo nhiệt, điện thoại của Vương Trung Đỉnh vang lên.

Vạn Lý Tình quay đầu, nhìn vẻ mặt Vương Trung Đỉnh đầy mây đen cúp điện thoại, hoàn toàn trái ngược với những khuôn mặt đang vui cười xung quanh.

"Tây Tây lại có chuyện gì sao?" Vạn Lý Tình hỏi.

Vương Trung Đỉnh gật đầu, "Sốt cao không dứt."

"Em biết ngay mà, cảm xúc của anh mà thay đổi chắc chắn là có chuyện liên quan tới thằng bé." Vạn Lý Tình bất đắc dĩ an ủi, "Có lẽ là do khí hậu không hợp thôi, anh nghĩ lại đi, thân thể thằng bé vốn không tốt, anh còn đem nó từ Hải Nam ngàn dặm xa xôi về đây như thế."

Vương Trung Đỉnh không nói chuyện, sắc mặt nặng nề.

Vạn Lý Tình đột nhiên có loại dự cảm không tốt, "Anh đừng nghĩ muốn đi. Đây là sự kiện của tập đoàn anh, giải thưởng quan trọng cuối cùng còn cần anh trao giải đó."

Kết quả Vương Trung Đỉnh không những muốn đi, mà còn muốn đi một mình, để Vạn Lý Tình ở lại.

"Cái gì? Em vất vả đi cùng anh vậy mà anh còn dám vứt em ở đây? Ở đây em chỉ biết có một mình anh thôi đấy."

Vương Trung Đỉnh nói: "Tí nữa em giúp tôi trao giải, tất cả bọn họ sẽ biết em."

"Này, anh…"

Vạn Lý Tình còn chưa nói xong, Vương Trung Đỉnh đã đứng dậy rời khỏi.

Hàn Đông mặc mỗi cái quần lót trần truồng chạy giữa đường, tới trước cửa một khách sạn nhà hàng năm sao, rốt cuộc dừng lại. Lúc này cặp mắt cũng bị lạnh tới nheo lại, da thịt trần trụi gặp gỡ với gió đêm, không phải lạnh bình thường đâu!

Rượu trong người Hàn Đông còn chưa hết, say ngất ngưởng xiêu xiêu vẹo vẹo đi tới bãi đỗ xe, phất tay chặn lại mấy chục chiếc xe trống.

Trong khách sạn đúng là đang diễn ra sự kiện của Tập đoàn Trung Đỉnh, một rừng siêu xe ở ngoài đương nhiên cũng là xe nhà của các vị tai to mặt lớn. Bởi vì người tham gia sự kiện này có tới mấy trăm vị, người đi xe cũng chỉ có tám mươi cái, cho nên trừ bỏ sắp xếp số ghế dựa trên danh phận, bãi đỗ xe bên ngoài cũng là nơi để thể hiện.

Hàn Đông tự mình đa tình vẫy vẫy tay một lúc lâu, đi tới vị trí siêu cao quý của bãi đỗ xe, gõ gõ cửa kính xe nói với ghế tài trống không bên trong: "Sư phụ, hoặc là ngài dừng lại, hoặc là tôi đánh ngài."

Không có ai đáp lại.

Hàn Đông hai tay ôm quanh người, cặp giò mảnh khảnh trần trụi không ngừng run rẩy.

"Sư phụ, ngài nhanh một chút được không! Con sắp… sắp bị đông chết rồi!"

Cửa xe vẫn im lìm như trước.

Hàn Đông nóng nảy, dùng sợi dây quất bốp bốp vào đèn xe, dùng gót giày đá vào cửa xe, nước bọt phun phì phì văng lên kính xe thành từng đốm nhỏ, "Đê ma ma! Dừng xe mà không mở cửa xe là cái thái độ gì đây? Hay là gần quá không muốn chở? Có tin ông tố cáo mi…"

Nếu như là ngày bình thường, có người dám ở bãi đậu xe quậy phá như thế đã sớm bị bảy tám bảo vệ vây lại xử lý. Nhưng ngày hôm nay vừa hay bên khách sạn C có mấy người quậy phá, bảo vệ đều đã được điều qua bên kia duy trì trật tự, kết quả là lúc này không có ai ngăn được hắn.

Vương Trung Đỉnh thường có thói quen ra tới cửa khách sạn là dùng điều khiển mở khóa cửa, vừa muốn về xe chợt nghe Phùng Tuấn phía sau hô một tiếng: "Vương tổng!"

Hàn Đông kéo cửa xe một cái, ý? Cửa mở!

Cấp tốc mở cửa xe chui vào, vừa lúc thấy phía sau có trải thảm, không nói hai lời lập tức nằm úp sấp trên đó, quấn kín thật kín, aa~ thật ấm áp…

Vương Trung Đỉnh quay đầu lại nhìn Phùng Tuấn, "Sao vậy?"

"Tài xế vừa xin nghỉ, tôi đưa anh về."

"Không cần." Vương Trung Đỉnh phất tay, "Tôi tự mình lái xe, cậu giúp tôi đưa Lý Tình về nhà là được rồi."

Chờ Vương Trung Đỉnh ngồi ngay ngắn trên xe, Hàn Đông đã ngủ khì.

Vương Trung Đỉnh nóng ruột về nhà không kịp nhìn ghế sau, Hàn Đông nằm thẳng trên ghế, kính chiếu hậu vừa hay bắt không tới.

Vì vậy, chiếc xe cứ thế lăn bánh…

34. Chương 34

34. Vừa kinh dị vừa ngu ngốc

Chỉnh sửa: Gấu và Thỏ

Truyện được đăng tại: pandarabbit69.wordpress.com

* * *

Xe chạy chưa tới 5km, phía trước kẹt xe.

Vương Trung Đỉnh mở máy nghe nhạc trong xe, chọn một bài nhạc không lời, giúp tâm tình đang xao động của mình bình tĩnh xuống.

Hệ thống sưởi hơi trong xe mở rất lớn, Hàn Đông đem mình vây thành một cục giống như con nhộng không nhúc nhích. Bây giờ ấm lên được một chút, bắt đầu vô thức gỡ thảm trên người.

Mặc dù nhạc trong xe rất lớn, Vương Trung Đỉnh vẫn có cảm giác động tĩnh dị thường.

Khi hắn cẩn thận lắng tai nghe, động tĩnh lại biến mất.

Chắc là có đồ gì bị lăn trong xe, hoặc có cái gì đó bị nghiêng đi… Nghĩ như vậy, Vương Trung Đỉnh cũng không để ý nữa, tiếp tục tập trung tinh thần lái xe.

Đài đổi bài nhạc khác, so với bài trước thì tiết tấu nhanh và sôi động hơn nhiều, càng dễ kích thích đại não hơn. Hơn nữa, Hàn Đông là sinh vật đã ngủ là rất sinh động, quả thật chính là liều thuốc kích thích nhất.

Rất nhanh Hàn Đông liền lầm bầm theo tiết tấu.

Vương Trung Đỉnh lại nghe âm thanh kỳ lạ, trực tiếp tắt nhạc, kết quả hắn vừa tắt, Hàn Đông cũng im lặng. Chờ Vương Trung Đỉnh mở lại nhạc, quái âm lại xuất hiện, đổi bài khác vẫn vậy.

Sao lại có tạp âm nhỉ? Chẳng lẽ bộ phận thu âm thanh bị hư?

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên người nào đó bắt đầu hát theo nhạc.

Mặt Vương Trung Đỉnh tái rồi.

Bởi vì hắn nghe được lời nhạc…

—- bài này là nhạc không lời aaa!!!

Cứ thế mà đêm lời ca bài hát của Phoenix Legend (*) chắp nối với khúc dương cầm của Richchard Clayderman, mẹ nó vậy mà lại hợp nhịp!

Vương Trung Đỉnh mạnh mẽ một cước phanh lại.

Còn chưa kịp mở đèn xe, một cánh tay trắng nõn từ phía sau vươn tới.

“Sư phụ, tới khu ở chỗ rẽ con sông…”

Vương Trung Đỉnh nghiêng đầu nhìn, thấy trong tay Hàn Đông không phải là nhân dân tệ, mà chính là hoàng phù đêm qua làm còn dư. Lại đảo mắt qua kính chiếu hậu, trên kiếng đột nhiên xuất thiện một cái mặt còn chưa mở mắt ra.

Nếu Vương Trung Đỉnh không phải người tôn thờ chủ nghĩa duy vật, đã sớm bị hù tới mất hồn.

Sao đang không lại xuất hiện thêm một người trên xe?

Hàn Đông ném hoàng phù lên đùi Vương Trung Đỉnh xong, lại tiếp tục lăn về ngủ.

Vương Trung Đỉnh mở đèn xe, nhìn thấy người đang ngủ chỏng vó ở ghế sau xe, chỉ mặc một chiếc quần lót nhỏ. Người xuất hiện bên ngoài bằng bộ dạng này, không phải thằng khùng thì cũng là do uống nhiều quá, nghĩ tới xe của mình ban nãy đậu trước khách sạn, về sau có thể có khả năng hơn.

Nếu trực tiếp quăng người ta giữa đường mặc kệ, không bị đông chết cũng bị đông cho tàn phế.

Vì thế, Vương Trung Đỉnh chồm ra phía sau xe, định đánh thức Hàn Đông hỏi chuyện. Kết quả vừa đưa tay ra, lại bị cặp đùi của Hàn Đông hút mắt.

Ở cự ly gần, chiều dài, mọi góc độ… không hề có khuyết điểm!!

Không giải phẫu, không chỉnh hình, không có ngoại thương… Hoàn toàn tự nhiên!!

Vương Trung Đỉnh đã lâu rồi không bị cái gì chấn động đến thế, căn bản là không bao giờ ngờ được, một bài toán khó về số liệu cơ thể vốn bịa ra để chèn ép cấp dưới, vậy mà bị người này phá giải!!!

Hàn Đông như thể muốn khoe khoang dáng người chuẩn không cần chỉnh của mình, tư thế nằm thẳng rất không thoải mái, hắn lại trở chân một cái, cặp chân dài trực tiếp tì lên chỗ tựa lưng, làm nổi bật đường cong tuyệt đẹp chỗ bắp đùi.

Tâm tình Vương Trung Đỉnh lúc này siêu cấp chấn động, tựa hồ vừa phát hiện ra một cái đồng hồ cổ đã thất truyền từ lâu. [=))]

…

Bởi vì địa chỉ Hàn Đông nhắc tới Vương Trung Đỉnh có biết, từ nhà hắn tới đó cũng không phải quá xa, nên Vương Trung Đỉnh định đưa Hàn Đông về nhà trước, tiện thể điều tra thông tin của hắn, có gì về sau dễ liên hệ.

Dừng xe xong, Vương Trung Đỉnh định đánh thức Hàn Đông nhưng không thành công, rơi vào đường cùng đành phải dùng thảm gói kỹ hắn, trực tiếp khiêng từ trên xe xuống.

Thang máy chạy lên lầu, di động của Vương Trung Đỉnh vang lên.

Hàn Đông bị âm thanh bất thình lình này làm giật mình tỉnh giấc, nằm trên người Vương Trung Đỉnh giãy dụa một cái, đang lúc nửa tỉnh nửa mê, vung dây thừng quấn vài vòng lên cổ Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh vừa mới tiếp được điện thoại, cổ đã bị dây thừng quấn ba vòng. Nhưng Hàn Đông còn chưa dừng động tác, Vương Trung Đỉnh tự động mặc kệ con rượu như hắn, không thèm để ý tiếp tục nghe điện thoại.

"Tôi đã đưa cô Vạn tới nhà ga rồi, anh cứ yên tâm đi."

"Tôi…"

Kết quả Vương Trung Đỉnh vừa mở miệng, không biết cái gì kích thích vị này, hắn bắt đầu điên cuồng siết cổ Vương Trung Đỉnh. Không thả lỏng tay chút nào, siết tới Vương Trung Đỉnh trán nổi gân xanh, mặt cũng nghẹn tưởng chết.

"Có phải vợ anh giục anh đi nhà ga không? Hả? Có phải đi kiểm phiếu không? Còn tính chạy? Không có cửa đâu!" Hàn Đông vừa siết vừa ồn ào, nói luyên thuyên không ngừng.

"Anh làm sao vậy? Này? Vương tổng? Sao không nói gì hết…"

Di động bị ngắt, bao năm qua mang danh Vương Trung Đỉnh mặt lạnh như tiền, hôm nay bị Hàn Đông làm cho tức điên tới chửi thề.

"Con.mẹ.nó cậu im lặng đợi cho tôi!!!"

Một tiếng rống này bức tỉnh Hàn Đông, nhưng tỉnh rồi thì vẫn say, mơ mơ màng màng dòm mặt Vương Trung Đỉnh, oán hận lầu bầu: "Đậu má! Lại cmn mộng thấy anh! Đồ gay chết bầm!"

Thanh máy kêu một tiếng dừng lại, Vương Trung Đỉnh chịu hết nổi đuổi Hàn Đông về phòng.

Không ngờ, vừa mới quăng Hàn Đông lên giường, hắn liên ôm lấy cổ Vương Trung Đỉnh rồi leo lên thân người ta, miệng ghé sát tai Vương Trung Đỉnh, cười hề hề gian xảo như ăn trộm, "Kỳ thật anh đưa dây thừng cho em không phải để em tự buộc mình đúng không? Là để em buộc anh lại đúng không? Đúng không? Đúng không? Ha ha ha ha ha…"

Lời này nếu để Diệp Thành Lâm nghe xong, khẳng định sẽ khóc nước mắt đầm đìa, nhưng đổi thành Vương Trung Đỉnh nghe như thể lảm nhảm cái này là cái gì?

Hàn Đông vỗ vỗ cái ót Vương Trung Đỉnh, "Nói thật lòng anh đi, hả? Có đúng như vậy không? Ha ha ha ha ha…"

Vương Trung Đỉnh, "…"

Ngay lúc Hàn Đông còn đang làm ầm ĩ, Vương Trung Đỉnh vô tình nhìn thấy ảnh chụp Hàn Đông trên bức tường đối diện. Người bình thường đóng khung treo ảnh không phải hình nghệ thuật thì cũng là hình kỷ niệm, ai lại lấy ảnh thẻ phóng to N lần rồi treo trên tường? May mà là ảnh màu sặc sỡ, nếu là hình trắng đen, quả thật giống như treo di ảnh.

Xem ra, người này không phải bị rượu làm cho bị khùng, mà thực sự là đầu óc có vấn đề.

Ngay lúc Vương Trung Đỉnh còn do dự, Hàn Đông tự mình thừa nhận suy đoán của hắn.

Hàn Đông đột nhiên bắt đầu gào khóc, vừa khóc vừa túm lấy dây thừng. Vương Trung Đỉnh trơ mắt nhìn Hàn Đông dùng dây thừng một vòng lại một vòng tự trói mình. Đúng vậy, hắn một bên thì khóc thương tâm muốn chết, giống như ủy khuất tận trời xanh, một bên tự ngược bản thân dùng dây thừng trói mình lại.

Càng buộc càng khóc, càng khóc càng cột chặt.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Vương Trung Đỉnh khó mà tin được đây là việc của con người có thể làm.

Ban đầu còn đang tính xem tìm thông tin trong phòng này, để biết thêm một chút, giờ thì tốt rồi. Huống hồ trong nhà còn có việc gấp, Vương Trung Đỉnh thật sự không rảnh ở lại hầu hắn, thầm nghĩ phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Không ngờ, vừa lúc Vương Trung Đỉnh xoay người, lại bị giật mình lùi lại một bước dài.

Hắn vậy mà thấy được 'di ảnh' của mình!

…

Vương Trung Đỉnh còn chưa hết khiếp sợ, Hàn Đông đã từ trên giường đứng dậy.

Dây thừng trên người rớt xuống, mắt nửa khép nửa mở, vẻ mặt đột nhiên trở nên vô cùng nghiêm túc. Loại nghiêm túc này không phải cố ý giả vờ hù người khác, mà trong đó còn tản ra chút ý vị thần bí.

Đáng thương Hàn đại thẳng nam, ngay tới hoàn cảnh thương tâm như vậy vẫn không quên được mình uống rượu phạm vào giới rồi, nhất định phải lập trận pháp làm lại lần nữa. Hơn nữa lần thuật tu này là bí mật, nếu có người khác biết sẽ tự động mất hiệu lực.

Có điều, trong mắt Hàn Đông sớm đã say bí tỉ, Vương Trung Đỉnh không phải người.

Hắn không để Vương Trung Đỉnh đi ra ngoài, quay mặt nhìn Vương Trung Đỉnh, một bộ không giận mà uy, như thể đã biết trước mọi chuyện nói một câu: "Ngươi rốt cuộc cũng hiện nguyên hình!"

Vương Trung Đỉnh mặt cương lại như cục sắt.

Hàn Đông sờ soạng trong tủ lấy ra giấy vàng và bút mực, ngay trước mặt Vương Trung Đỉnh chuẩn xác viết ra ngày sinh tháng để của hai người, sau lại giống như hôm qua, xé tờ giấy viết ngày sinh thành hai nửa.

Vò thành một cục, bên ta ném phía bắc, của hắn ném phương nam. Lại từ trong tủ lấy ra một con Long Quy, treo ở phương Vương Trung Đỉnh hắc bạch nhìn xuống. Cái gọi là Long Quy, ý là có con rùa đi đầu, có rùa trên lưng chuyên dùng để trừ tai họa.

Toàn bộ chuẩn bị xong, Hàn Đông lại đứng trong phòng niệm đoạn chú kia.

"Kiền khôn nhất tuyến, âm dương lưỡng khiên, đương kim dĩ đoạn, vạn sự vô đoan. . . . . ."

Cuối cùng, Hàn Đông trước mặt Vương Trung Đỉnh chính chủ, vái một cái thật sâu với Vương Trung Đỉnh 'di ảnh', tất cung tất kính nói: "Đi đường mạnh giỏi!"

Mặt Vương Trung Đỉnh lúc này, đặc biệt giống hệt ảnh chụp trắng đen treo trên tường…

Nếu Hàn Đông mặc một thân trường bào, tay cầm phất trần, cũng xem như không có gì khó chấp nhật. Vấn đề là Hàn Đông còn đang mặc một cái quần sịp, khoe dáng người siêu cấp đẹp, lại là chuyện khác! Giống như một siêu mẫu quốc tế mặc bikini đi phun thuốc trừ sâu vậy, có thể nói là loại chuyện vừa kinh dị vừa ngu ngốc.

* * *

[Phoenix Legend (Phượng Hoàng Truyền Kỳ) thành lập tháng 9/1997, với cặp nam nữ ca sĩ được mệnh danh là kim đồng ngọc nữ gồm nữ ca sĩ người Ordos thuộc Nội Mông là Dương Ngụy Linh Hoa và nam ca sĩ Tăng Nghị.

Họ ghi dấu ấn với ca khúc Rạng ngời dân tộc nổi tiếng khắp Trung Quốc năm 2009. Những tác phẩm của nhóm là sự kết hợp hài hòa và sáng tạo chất dân nhạc truyền thống của Trung Quốc với hàng loạt các yếu tố âm nhạc đương đại mang âm hưởng hiện đại.

Với những thành công của mình, nhóm được công nhận là Nhóm nhạc có sức ảnh hưởng lớn nhất ở Trung Quốc đại lục năm 2005. Những ca khúc ghi đậm dấu ấn của nhóm như Ánh trăng tối thượng (Above The Moon), Tự do bay, Hát lên… đều thành công vang dội trên toàn Trung Quốc cũng như cộng đồng người Hoa khắp 5 châu.

Số lượng album của nhóm được tiêu thụ ước tính lên đến 6 triệu bản, lượng người tải trực tuyến ca khúc của họ lên đến 300 triệu lượt người và số lượng người nghe trực tuyến lên đến 600 triệu. Nguồn]

35. Chương 35

35. Thần tiên đệ nhất đế đô

Chỉnh sửa: Gấu và Thỏ

Truyện được đăng tại: pandarabbit69.wordpress.com

* * *

Buổi chiều ngày hôm sau, Nhị Lôi vào văn phòng của Vương Trung Đỉnh.

"Vương tổng, thông tin của cái người anh muốn có rồi này."

Nhị Lôi của là cánh tay đắc lực của Vương Trung Đỉnh, so với Phùng Tuấn thì không bằng, rất ít khi nhúng tay vào sự vụ công ty. Phàm là chuyện riêng và mấy chuyện vặt vãnh, Vương Trung Đỉnh rất thích giao cho cậu ấy xử lý.

"Người này tên là Hàn Đông, cậu ta…"

"Chờ chút," Vương Trung Đỉnh đột nhiên ngắt lời, "Tên cậu ta là gì?"

Nhị Lôi nhìn lại đọc từng chữ: "Hàn — Đông [ ]!"

“Đông trong đông tây [ ] hay Đông trong mùa đông [ ]?”

[Mấy từ đông trên đều cùng âm là dōng]

“Đông trong đông tây.”

Vương Trung Đỉnh không hiểu nổi, gọi tên khác không được sao? Lại là tên này!

“Năm nay 27 tuổi, người miền Bắc bình thường, có 5 năm làm diễn viên quần chúng, tới nay vẫn không có chỗ ở cố định.” Đọc đến đoạn sau Nhị Lôi lén liếc nhìn Vương Trung Đỉnh một cái, biết thể nào hắn cũng thấy phiền phức, nhưng lại không thể không nói, “Tự xưng Thần tiên đệ nhất đế đô, am hiểu phán đoán vận thế, phong thủy, con đường thành danh, nhất là nhân duyên…”

“Được rồi được rồi.” Vương Trung Đỉnh quả nhiên đen mặt, “Tìm cái quan trọng mà nói!”

Nhị Lôi đành phải lược bớt đoạn này, “Từ nhỏ bị cha mẹ bỏ rơi, gửi nuôi tại nhà bác, sau vì xóm bên có một gia đình có ba đứa con gái không có con trai nên gửi cậu ta qua làm con thừa tự, cũng chính là nhà ba mẹ nuôi hiện tại.”

“Tại sao cậu ta lại bị cha mẹ bỏ rơi?” Vương Trung Đỉnh hỏi.

“Nghe nói là bởi vì cậu ta lúc sinh ra có tới sáu ngón tay, chỗ đó cũng hơi mê tín nên…”

Vương Trung Đỉnh mặt lập tức biến đổi, “Cậu ta cũng vì có sáu ngón tay nên mới bị bỏ rơi?”

Cũng vì? Nhị Lôi nhịn không được sửng sốt, còn có ai sáu ngón tay bị bỏ rơi nữa? Chẳng lẽ là… Không đúng! Ông cụ vẫn khỏe mạnh mà!

Tia nghi hoặc trong mắt Vương Trung Đỉnh chỉ lướt qua một lát, rất nhanh lại trở về chủ đề chính.

“Vậy ba mẹ nuôi, người thân, bạn bè của cậu ta có ai có liên hệ gì với tôi không?”

Nhị Lôi rất chắc chắn nói: “Theo tôi được biết, ba mẹ nuôi và người thân của cậu ta đều ở vùng núi Nội Mông Cổ xa xôi, bạn bè cũng không trong giới, hoàn toàn không có liên hệ gì hết.”

Nếu chỉ là người qua đường xa lạ, tại sao lại xem tôi như kẻ địch? Vương Trung Đỉnh khó hiểu trăm bề không thể lý giải.

“Trước mắt tôi chỉ có thể tra được bấy nhiêu, nếu muốn tìm hiểu sâu hơn chắc phải hỏi thẳng chính chủ.”

Nhị Lôi vừa nói xong, Phùng Tuấn đã vội vã đẩy cửa vào. Nhìn thấy vết dây thừng trên cổ Vương Trung Đỉnh, cả người không bình tĩnh nổi.

“Thằng đó bây giờ đang ở đâu?”

Nhị Lôi chỉ chỉ căn phòng nhỏ trong phòng làm việc của Vương Trung Đỉnh.

Bởi vì canh cánh trong lòng về chuyện của Hàn Đông, đêm qua Vương Trung Đỉnh xử lý xong chuyện nhà lại phải người tới chỗ ở của Hàn Đông, bí mật áp tải hắn về công ty, để tiến thêm bước nữa điều tra và thẩm vấn. Nhưng bởi vì chuyện quá bất ngờ, không muốn lộ ra, cân nhắc xong chỉ đành nhốt hắn trong phòng làm việc của mình.

“Vậy mà còn ngủ?” Phùng Tuấn giận dữ, “Tôi vào kéo cậu ta dậy!”

Đêm qua Hàn Đông uống không hề ít, lại trần truồng bày trận pháp, thể lực tiêu hao quá nhiều, mãi tới giờ vẫn chưa tỉnh.

Phùng Tuấn đẩy cửa bước vào, ba bước thành hai vọt tới bên giường, một phen xốc ổ chăn.

Hàn Đông chỉ mặc một cái quần sịp nhỏ, thân thể trắng nõn thoải mái nằm trên giường.

Nếu hiện tại có một cái camera trong tay Phùng Tuấn, chụp đại tách tách hai tiếng, không cần PS, không cần canh góc chuẩn, cũng có thể có được cảnh nam sắc giường chiếu mê người, Phùng Tuấn đứng tại chỗ tự chọt mù mắt.

Mặc dù trước đó Nhị Lôi có đánh tiếng trước là Vương tổng đã tìm được vị "phá vỡ kết quả nghiên cứu nhân thể" aka dáng người nghịch thiên trong truyền thuyết, nhưng Phùng Tuấn căn bản không để tâm lắm, vì trước đây đã có một người là Lý Thượng đáp ứng điều kiện, Phùng Tuấn cũng không cảm thấy có gì quá kinh ngạc.

Nhưng bây giờ Phùng Tuấn thực sự bị dọa sợ rồi.

Cái này không giống, hoàn toàn không giống.

Hàn Đông với Lý Thượng khác nhau không chỉ là 18mm kia, mà là đường cong tự nhiên và khí chất lộ ra.

Chỉ bằng vào cặp đùi này, có thể đem cả showbiz này giữ trên cặp đùi đó, chỉ cần đảo chân một cái là có thể khiến các vị đại nam thần tan nát không còn một mảnh vụn.

Phùng Tuấn sửng sốt vài giây đồng hồ, lại túm góc chăn phủ lại.

Được rồi… Tôi đây tha thứ hết cho cậu…

"Nếu anh thực sự muốn bồi dưỡng người này, tôi có thể để chị tôi một tay bồi dưỡng cậu ấy."

Chị của Phùng Tuấn tên là Phùng Mục Chi, người đại diện hoàng kim của giới giải trí, rất nhiều siêu sao đều do cô một tay đào tạo ra, trong giới thì gọi cô là "Ma cà rồng". Không riêng gì biết rõ bóc lột về đời sống, còn dùng bàn tay thép quản giáo vô cùng tàn nhẫn. Lúc trước làm việc dưới trướng Trung Đỉnh, bây giờ đã bắt đầu tự mở công ty riêng nhưng vẫn còn rất gắn bó với Trung Đỉnh. Cho dù danh tiếng không được tốt, nhưng vì nguồn tài nguyên dồi dào và quan hệ xã hội cực tốt nên vẫn không ngừng có nghệ nhân muốn tìm cô nương tựa.

"Người còn chưa hiểu rõ, nói chuyện này hình như hơi sớm." Vương Trung Đỉnh nói.

Phùng Tuấn vẫn rất nhiệt tình, "Làm diễn viên quần chúng suốt năm năm không thể nào không mơ tưởng tới làm ngôi sao."

"Tôi không phải lo lắng cậu ta từ chối, mà là đang nghi ngờ nhân cách cậu ta. Thử nghĩ lại xem, nếu chuyện hôm qua người chứng kiến không phải là tôi mà là truyền thông, hậu quả sẽ nghiêm trọng tới mức nào?"

Kỳ thật trong mắt Phùng Tuấn, mê tín dị đoan và văn hóa truyền thống chỉ cách nhau có một đường tơ, hẳn là cũng không tính như phẩm cách xấu, nhưng mà "ảnh chụp trắng đen" thì hơi quá.

"Hay là vì cậu ta không tên không tuổi suốt bao nhiêu năm như vậy, mà anh vừa hay là cầm đầu giới giải trí nên mới dùng phương pháp cực đoan này," Phùng Tuấn lại hỏi, "Trừ chuyện đó ra, cậu ấy còn có tật xấu nào nữa không?"

Vương Trung Đỉnh nói: "Tạm thời còn chưa phát hiện ra."

"Vậy giao vào tay chị của tôi, không tới một tháng, triệt để đập nát bét tư tưởng phong kiến còn sót lại trong đầu cậu ta đi!"

"Phùng Tuấn đi rồi, Vương Trung Đỉnh lâm vào khốn cảnh rối rắm chưa từng thấy.

Có thể nói, Vương Trung Đỉnh đã xem qua vô số người, chưa bao giờ có một người, chỉ trong một lần gặp mặt khiến hắn chán ghét tới tận xương tủy; cũng chưa bao giờ có một người, chỉ dựa vào ngoại hình đã khiến hắn kinh diễm tận tâm khảm.

Nếu dùng một thứ đồ gì đó để hình dung Hàn Đông, thì chính là kim cương trong hầm cầu. Nếu muốn vớt lên thì tay chắc chắn phải dính phân, thối hay không thối còn chưa biết, nhưng mà có độc hay không lại là chuyện khác!

Nửa tiếng sau, Hàn Đông rốt cuộc tỉnh.

Mệt mỏi quá đi, giống như vừa phải ra đồng cày cấy… Hàn Đông cố sức mở mắt ra, bởi vì đồng hồ trong phòng rất bắt mắt, vừa mở mắt là hắn có thể thấy được thời gian.

Mạnh kinh ngồi dậy!

[mạnh của mạnh mẽ, kinh của kinh hoảng, bạn không biết ghép sao cho hay hết ;;;]

Sao lại ngủ tới giờ này rồi? Hắn còn định sáng sớm sẽ đưa Diệp Thành Lâm ra xe lửa mà!

Di động… Di động đâu rồi? Hàn Đông sờ soạng một hồi mới phát giác, đây không phải giường của mình. Lại ngước mặt lên nhìn, vách tường cũng không phải tường nhà mình, nóc nhà cũng không phải nóc nhà mình…

Đậu mè! Sao lại thế này?

Hàn Đông trưng cặp mắt đầy tơ máu hoảng sợ nhìn khắp bốn phía, nhìn đến trang trí trong phòng hơi chú ý một chút, không hề giống phòng ngủ bình thường. Hơn nữa chăn nệm chiếu gối đều là đồ mới, dép lê, ly nước cũng chỉ có một cái.

Tốt tốt, chỉ là phòng khách sạn thôi…

Hàn Đông vừa cảm thấy may mà mình không chạy loạn khắp nơi, vừa ảo não tát mình một cái.

"Tự xem mình thành thổ phỉ mà! Mộng du cũng ráng thuê được cái phòng thiệt xa hoa!"

[nguyên văn là , có thể hiểu là 'tai to mặt lớn' – tiếng lóng ngày xưa]

Tuy không có chuyện gì xảy ra, nhưng không thể từ biệt Diệp Thành Lâm. Hàn Đông không khỏi mất mát một trận, vừa muốn xuống giường, lại phát hiện quần sịp trên người đã đổi cái mới.

"Á đờ… ai đổi cho mình đây? Còn cái CK đâu!"

Chiếc quần sịp nhỏ cùng kề bên kháng chiến với Hàn Đông qua mấy con phố, cuối cùng hy sinh trong anh dũng, màn một thân kiên cường hứng hết bụi bặm dơ bẩn của hắn cũng đang nhàn nhạt tản ra mùi thơm của sữa tắm.

Không còn cách nào khác, dơ như vậy ai mà dám cho nằm trên giường?

Hàn Đông nhếch miệng cười, khách sạn phục vụ thiệt chu đáo, cho thêm chút tiền cũng đáng mà!

Phủ thêm áo tăm, Hàn Đông nghênh ngang bước ra ngoài.

Vương Trung Đỉnh nghe được tiếng bước chân, vừa muốn tới xem, chợt nghe Hàn Đông thét to một tiếng kinh hãi, "Đậu má, người nào ngốc tới mức treo nhiều đồng hồ như vậy a?"

"…"

Hàn Đông vừa nói xong cũng cảm thấy sau lưng lạnh buốt, chậm rãi nghiêm đầu sang, bị một gương mặt lạnh như tiền làm cho giật nảy mình, sao tự dưng lại có người? Lại cẩn thận nhìn lên, nước mắt suýt chút nữa thì trào ra.

"Tại sao anh lại ở đây?" Hàn Đông nhìn thấy một đống logo của công ty lập tức đổi câu hỏi, "Tại sao tôi lại ở đây?"

Vương Trung Đỉnh cũng hỏi: "Tại sao ảnh chụp của tôi lại ở chỗ cậu?"

Hàn Đông còn lo cái gì về ảnh trắng đen nữa? Cả đầu óc bây giờ toàn là quần lót mới và toàn thân đầy sữa tắm thơm tho. Người ta bị gọi là thằng ngốc còn chưa làm gì, hắn đã nhào đánh móc sau gáy người ta, một phen giữ áo Vương Trung Đỉnh, cặp mắt sắc như mũi tên, khẩu khí cuồng vọng.

"Tôi có cái gì tốt? Anh nói đi, tôi sửa hết được không?"

Vương Trung Đỉnh sửng sốt một lát, đột nhiên chuyển tay cố định cổ tay Hàn Đông, tay kia hung hăng giữ chặt lưng hắn, không nhiều lời ghì hắn vào lồng ngực.

Bây giờ ngay cả rống lên hai tiếng "Buông tay" cũng vô dụng, giãy dụa vài hiệp vẫn không thoát nổi, Hàn Đông chỉ còn biết dùng tới cái miệng, "Vương Trung Đỉnh, tôi nói cho anh biết, nếu anh mà dám làm chuyện bất nhân bất nghĩa với tôi…" Bịch

Còn chưa nói hết câu đã bị Vương Trung Đỉnh đá bay ra khỏi cửa.

"Tìm chị của cậu tới đây rồi chúng ta nói tiếp, việc gấp, mau tới xem bệnh cho cậu ta!"

Nói xong, Vương Trung Đỉnh xanh mặt cúp điện thoại.

36. Chương 36

36. Là một quý ông hết sức bình thường

Chỉnh sửa: Gấu và Thỏ

Truyện được đăng tại: pandarabbit69.wordpress.com

* * *

Đê ma ma! Lại còn ngạo kiều… Hàn Đông hùng hùng hổ hổ đứng dậy. Nhiệt độ ngoài hành lang và trong phòng chênh lệch nhau rất nhiều, Hàn Đông chỉ mặc một cái áo ngủ, lạnh tới phát run.

Bất đắc dĩ lại ấn chuông cửa.

Vương Trung Đỉnh nhìn thấy mặt Hàn Đông trên màn hình liên lạc trước cửa, lạnh lùng hỏi: "Làm gì?"

"Bên ngoài lạnh như vậy, tôi như thế này đi ra ngoài sẽ bị đông chết đó!"

Vương Trung Đỉnh thái độ hờ hững, "Cậu không phải giỏi trần truồng chạy ra ngoài sao?"

"Anh nói như vậy cũng được hả?" Hàn Đông bày vẻ nịnh nọt lấy lòng nói với cái màn hình, "Anh muốn đùa giỡn lưu manh thế nào cũng được, nhưng đừng làm trò trước mặt tôi, OK?"

Vương Trung Đỉnh chán chả buồn nói tiếp, trực tiếp trở về làm chuyện của mình.

Hàn Đông bắt đầu liên tiếp ấn chuông cửa, ồn ào ồn ào không dứt, sau lại im bặt. Hai mươi phút trôi qua, ngay lúc Vương Trung Đỉnh nghĩ người cũng đi rồi, ngoài cửa đột nhiên vang lên âm thanh âm trầm.

"Vương tổng, nếu tôi đoán không nhầm, trong nhà anh hẳn là có giấu một đứa nhỏ?"

Vương Trung Đỉnh rùng mình một cái, chuyện này trừ bỏ Vạn Lý Tình, hắn chưa hề nói với ai, kể cả Phùng Tuấn và Nhị Lôi.

Cửa mở, Vương Trung Đỉnh hỏi: "Cậu muốn cái gì?"

"Dễ mà, vào đổi bộ đồ đã."

Vương Trung Đỉnh nghiêng người để Hàn Đông vào.

Hàn Đông thống khoái, cái đó gọi là thần bí. Mười phút trôi qua, Vương Trung Đỉnh quay lại phòng ngủ, trên người Hàn Đông vẫn là bộ áo ngủ kia.

"Đồ này chất vải khá tốt, nhưng mà nhìn thì hơi già."

"Cái quần này màu sáng quá, rất dễ dính bẩn."

"Đôi giày này khó mua lắm đúng không?"

"…"

Năm giây sau, Hàn Đông bị hai anh chàng đô con túm tới góc tường, một người phụ trách giữ, một người phụ trách lột đồ. Ba giây sau nữa, Hàn Đông mặc chỉnh tề bị "mời" ra khỏi văn phòng.

Có điều, yêu sách xong còn muốn chạy lấy người? Không có cửa đâu!

Hàn Đông bị hai vệ sĩ trực tiếp kéo vào phòng tối.

Người thẩm vấn là quản lý Quan Quyền Thăng, nắm giữ rất nhiều tư liệu của giới nghệ sĩ, dưới cặp mắt sắc bén như chim ưng của hắn, không ai dám nói lời không thật.

"Nói, tới đây làm gì?" Quan Quyền Thăng lạnh giọng chất vấn.

Hàn Đông hỏi lại: "Đồng chí nói tới đây là chỉ cái gì?"

Quan Quyền Thăng lời ít ý nhiều, "Ai ở đằng sau ra lệnh cho cậu?"

"Người ra lệnh cho tôi nhiều lắm, anh phải nói rõ là chuyện nào?"

Hàn Đông càng luyên thuyên, áp suất trong phòng càng tăng, hai người đàn ông đứng sau lưng Quan Quyền Thăng mặt cũng xác xơ tiêu điều, rất có bộ dáng vừa bị tịch thu tài sản.

Quan Quyền Thăng mặt không chút thay đổi kể ra: "Về mọi chuyện của Vương tổng."

Nhớ tới việc "Vương tổng giấu một đứa trẻ", Hàn Đông vẫn còn tức giận.

Lúc ấy hắn đang đứng ngoài cửa, màn hình trên tường vừa lúc hiện ra khuôn mặt Vương Trung Đỉnh. Từ lúc Hàn Đông tính ra hai người nhân duyên xứng đôi xong rất không muốn nhìn thấy khuôn mặt đó lần nữa. Hôm nay tâm huyết dâng trào, muốn nhìn thử xem chướng ngại tình cảm của hai người là cái gì, không ngờ lại nhìn thấy một đứa trẻ!

Mắt tôi bị làm sao vậy? Hàn Đông nghĩ muốn quỳ xuống đất khóc rống, mi nói mạng mi tuyệt phối với một thằng đàn ông còn chưa tính, lại còn má nó là người đã có gia đình!

"Hỏi cậu sao không trả lời!" Quan Quyền Thăng rầm một tiếng lên bàn thẩm vấn.

Hàn Đông ăn ngay nói thật, "Tôi tính ra."

"Cậu tính ra?" Quan Quyền Thăng cười lạnh một tiếng, "Vậy tính thử cho tôi một cái xem."

Hàn Đông tùy tiện quét mắt một cái, rồi ghé tai hắn nói nhỏ: "Quản lý Quan, bên ngoài của anh có nuôi một vị, lại còn là Bạch Hổ…" [???????]

Quan Quyền Thăng quả thật nháy mắt vặn vẹo, trong mắt lộ ra khiếp sợ không thể che giấu.

"Tôi nói đúng đúng không?" Hàn Đông cười tới đểu cáng.

"Bậy bạ!" Quan Quyền Thăng cứng giọng, "Mi là người của tà giáo nào?"

"Tôi của Bạch Liên giáo! Dung ma ma có ký hợp đồng với công ty này không? Tới đây tới đây, để bà ta xử lý tôi, ha ha ha ha ha…"

Quan Quyền Thăng mạnh mẽ đứng lên, hổn hển phất tay với vệ sĩ.

"Đi đi đi, đi gọi bác sĩ."

Bác sĩ tâm lý tới, kiểm tra cho Hàn Đông kỹ lưỡng suốt năm tiếng đồng hồ, cuối cùng kết quả trở về tay Vương Trung Đỉnh.

"Lúc nói chuyện với quản lý Quan, thái độ rất thành khẩn, lời nói cũng đều là thật. Sau khi kiểm tra, không có bệnh gì về đầu óc, cũng không có chướng ngại tâm lý gì hết."

Kết luận, là một quý ông hết sức bình thường!

37. Chương 37

37. Vương tổng vi hành tới nhà dân

Chỉnh sửa: Gấu và Thỏ

Bản chỉnh sửa được đăng tại: https://pandarabbit69.wordpress.com/

* * *

"Có điều, cậu ta khẳng định không muốn ký hợp đồng với chúng ta, cũng không muốn tiếp tục phát triển trong giới nữa." Nhị Lôi nói.

Điểm này, không ngờ nằm ngoài ý liệu của Vương Trung Đỉnh.

"Cậu ta có nói lý do không?"

Nhị Lôi lắc đầu, "Không nói."

Buổi tối, Vương Trung Đỉnh lần thứ hai lái xe tới chỗ ở của Hàn Đông.

Lần trước tới vội vội vàng vàng, cả cửa cũng chưa kịp khóa, thực ra phòng cũng chẳng có gì trộm được. Căn phòng ngăn đôi với cái nệm hơi rẻ tiền nhìn là biết. Xung quanh nệm rải đầy những quần áo, vật dụng hàng ngày, đồ ăn vặt mới ăn phân nửa... Trong sọt rác, một cái hộp phá lệ bắt mắt.

Vương Trung Đỉnh mở nó ra, không ngờ bên trong lại được sắp xếp rất gọn gàng.

Hầu như tất cả đều là tạp chí, phân loại dựa vào ngày phát hành, từ kỳ đầu tiên tới kỳ cuối cùng, một kỳ cũng không thiếu, xong lại thấy một cuốn sách về biểu diễn chuyên nghiệp, mỗi một trang đều được đánh dấu lại cẩn thận.

Cuối cùng, Vương Trung Đỉnh tìm thấy một cuốn sách cũ đã ngả sang màu vàng Thơ Đường ba trăm bài .

Trên sách còn viết: "Mối tình đầu tặng".

Dựa vào độ cũ của cuốn sách cũng đoán được phải hơn chín năm rồi, dựa vào nội dung cũng đoán được là yêu sớm, quả nhiên là bại hoại từ trong trứng.

Rất nhanh, Vương Trung Đỉnh lại phát hiện một cuốn tạp chí bị vứt bên ngoài.

Ban đầu bìa tạp chí vốn là mặt của hắn, nhưng bây giờ bìa lại bị vẽ đủ thứ loạn thất bát tao, cũng không phải kiểu trò đùa vẽ mặt xấu lên như bình thường, mà là đủ các loại ký hiệu quỷ dị.

Cùng lúc đó, Vương Trung Đỉnh lại thấy cách đó không xa cũng có ảnh chụp của Hàn Đông, cũng bị vẽ thành loại thần kinh đó.

Vương Trung Đỉnh xé tấm bìa, bỏ cùng tấm ảnh của Hàn Đông nhét vào bọc.

Sau đó, hắn mở máy tính của Hàn Đông lên.

Máy tính của Hàn Đông giống như phiên bản thu nhỏ của căn phòng, bên trong là loạn thất bát tao các kiểu cùng icon, nhưng bên trong folder mang tên "công việc" lại được phân loại hết sức chỉnh tề, ngay ngắn.

Trong tệp đó chính là mấy trăm cảnh phim, đều là những bộ phim mà hắn đã từng tham gia trong suốt năm năm qua, rất nhiều phim là của Tập đoàn Trung Đỉnh, nhưng Vương Trung Đỉnh lại không hề biết, trên đời này tồn tại một người tên là Hàn Đông.

Những cảnh phim đều có một kiểu tên thống nhất như 12'15" — 12'17", 47'33" — 47'34"... Chờ một chút, đây chính là thời gian mà Hàn Đông xuất hiện trên màn ảnh.

Đối với một tên cuồng số như Vương Trung Đỉnh, chỉ cần liếc mắt cũng tính ra được tổng thời gian Hàn Đông được xuất hiện.

Năm năm — nhưng tổng thời lượng còn chưa bằng thời gian một diễn viên được xuất hiện trong một bộ phim.

Mà đó là chưa tính tới vài giây thời gian Hàn Đông ráng dây dưa trên màn ảnh, nếu tính thực tế, thậm chí còn chưa tới.

Khó có thể tưởng tượng được, một tên thần kinh lại nhị hóa như thế, nhìn sao cũng không giống dạng người cố chấp? Càng khó ngờ hơn là, nếu đam mê với nghề diễn viên như vậy, tại sao cậu ta lại cự tuyệt cơ hội phát triển lớn này?

Vương Trung Đỉnh mở một tệp con, bên trong là sân khấu mà Hàn Đông đã từng diễn vai quần chúng, còn có vài tấm ảnh chụp cùng người nổi tiếng. Thử kéo xuống một chút, một tấm ảnh đáng ngạc nhiên lọt vào tầm mắt Vương Trung Đỉnh.

Ảnh chụp chung của Hàn Đông và Lý Thượng!

Hai người đứng trước cửa studio Bắc Ảnh vai kề vai đầu sát bên đầu, ngày chụp là ngày Lương Cảnh phái người tới chọn diễn viên.

Trong ảnh chụp, Lý Thượng cười tới là ngu, cùng người lần trước Vương Trung Đỉnh gặp mặt như hai người khác nhau.

Vương Trung Đỉnh sao tấm ảnh đó vào usb của mình.

Trước khi đi, Vương Trung Đỉnh lại phát hiện một sợi dây thừng vắt trên nắm cửa, cũng là đạo cụ hỗ trợ Hàn Đông khóc tới tê tâm phế liệt hôm đó. Chỉ là một sợi dây thừng bình thường, được tết bằng vài sợi dây gai. Sợi dây bị Hàn Đông gấp lại, chỗ giữa hơi tòe ra, nhìn như có cái gì bị giấu trong dây.

Vương Trung Đỉnh lấy tay tách đầu dây, rút ra một tờ giấy.

"Đông tử anh yêu nhất."

Rất rõ ràng, đây chính là bút tích của một thằng đàn ông.

Vương Trung Đỉnh đột nhiên nhớ tới buổi tối hôm đó Hàn Đông khóc thổn thức…

Đã bao lâu rồi chuyện này không được phát hiện? Bảy ngày? Mười ngày? Hay là một tháng, trang giấy vẫn còn nằm trong dây thừng. Thật may là có người phát hiện ra bí mật này rồi, nhưng lại rất không may rằng, người phát hiện không phải là Hàn Đông.

Vương Trung Đỉnh rút tờ giấy ra rồi không thèm trả lại chỗ cũ, cứ thế cất gọn vào túi tiền.

Sau đó, khóa cửa lại rời đi.

38. Chương 38

38. Ăn vụng

Chỉnh sửa: Gấu và Thỏ

Bản chỉnh sửa được đăng tại: https://pandarabbit69.wordpress.com/

* * *

"Tôi nói này, các người hỏi cũng đã hỏi qua, tra cũng tra xong rồi, nếu không có vấn đề gì thì tại sao không cho tôi đi?" Hàn Đông đứng tại cửa một "nhà tù" năm sao siêu cao cấp ồn ào.

"Trước khi giải thích mọi chuyện cho hợp lý, Vương tổng không có khả năng thả cậu đi!"

"Không phải tôi nói rồi đó sao? Tôi xem tướng nhìn ra!"

Nhị Lôi không phản ứng.

Đường nhìn nghiêm túc của Hàn Đông dừng trên mặt Nhị Lôi, lần thứ hai tung ra con bài chưa lật.

"Dương Xuân Lôi, 31 tuổi, từng làm trong trung đoàn cảnh sát chi đội hai phân đội hai hàng hai vị trí số hai, tên thường gọi Nhị Lôi. Tôi tổng kết sở ưu sở ghét của anh thành một bài thơ: Không ăn hải sản không ăn cay, cả đời thích nhất đồ chiên nướng, thích nhất là mang tất (?!???), lại còn yêu nhất là quần cộc hoa…"

[nguyên văn bài thơ: bất cật hải tiên bất cật lạt, thiên ái thiêu khảo ái du tạc, miệt tử hỉ hoan sách trứ xuyên, thử sinh tối ái hoa khố xái =..=]

Cơ trên mặt Nhị Lôi co quắp một lát, nhưng rất nhanh lại hồi phục bình thường.

"Giờ thì anh tin chưa?"

"Tôi tin cũng vô dụng, quan trọng là Vương tổng tin mới được."

Hàn Đông nhe răng nanh, "Anh ta có tin cũng không chịu thừa nhận!"

Huống chi chắc chắn là sẽ không tin!

Hàn Đông bây giờ mỗi tấc ruột gan đều não nề cả lên, mi rảnh quá không có gì làm khoe với hắn ta chút tài lẻ làm gì? Không phải biết rõ hắn theo chủ nghĩa duy vật sao? Giờ thì hay rồi, cả bí mật về nhân gia hài tử nhà người ta cũng khai hết ra, giải thích làm sao đây! Mi không thừa nhận mưu đồ bất chính thì đừng hòng được cho đi, mà mi thừa nhận thì càng đừng hòng được cho đi.

"Các người dựa vào cái gì mà giam lỏng tôi? Không có bằng chứng chứng cứ gì hết! Đây là phạm pháp các người có biết không?"

Nhị Lôi nghiêm túc lâu như vậy, rốt cuộc cũng nói được một câu hài hước.

"Nếu cậu thực sự là đại sư, chúng tôi căn bản không nhốt được cậu, cậu triệu hồi hồn phách tới chỗ khác là được rồi."

Hàn Đông bị nói cho một câu cứng họng! Anh giỏi!

Nhị Lôi nói tiếp: "Chúng tôi cũng không hạn chế mọi tự do của cậu, chỉ cần không ra khỏi công ty, cậu muốn đi đâu thì đi. Thậm chí muốn tham khảo học tập chúng tôi cũng có thể suy xét."

"Nhưng mà tôi muốn về nhà!" Hàn Đông lại một lần nữa đau khổ cầu xin, "Anh hai, anh cho em quay về nhà một chuyến thôi, em về lấy sợi dây thừng thôi mà. Nếu anh lo lắng có thể đi cùng em, trói em lại cũng được!"

Nhị Lôi nói: "Ở đây bọn tôi cũng có dây thừng."

"Dây của anh với dây của tôi sao mà giống nhau được?" Hàn Đông giận dữ rồi lại bày vẻ bi thương, "Còn có năm người vợ của em nữa, đi nhiều ngày như vậy, mọi người hẳn phải nhớ lắm."

Hai ngày nay Hàn Đông luôn miệng nhắc tới "Năm chị em", ban đầu Nhị Lôi không biết là gì, sau khi hắn nhắc tới mấy lần rốt cuộc cũng ngộ ra là mấy con búp bê hơi.

"Chờ sau này cậu thành đại minh tinh, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu."

Hàn Đông lại quay sang nhìn hắn: "Vợ cùng hoạn nạn không thể bỏ anh không biết sao? Khi anh khốn đốn nhất be bét nhất, người phụ nữ ở bên anh mới là người yêu thật sự!"

Nhị Lôi oán thầm: vợ cùng hoạn nạn của cậu cũng đặc biệt quá?

Hàn Đông oán hận thở hổn hển, lại nói tiếp: "Vậy cho tôi mượn điện thoại một chút được không? Anh em của tôi hai ngày nữa phải kết hôn, tôi muốn gọi cho anh ấy chúc mừng!"

Về phần yêu cầu này, Nhị Lôi không do dự đáp ứng.

Kết quả, Hàn Đông vất vả lắm mới kiếm được điện thoại, gọi mấy lần lại không kết nối được. Hắn đột nhiên nhớ tới lời Diệp Thành Lâm trước khi đi, đến nơi sẽ đổi số điện thoại, đến lúc đó sẽ gọi cho cậu báo số mới. Hàn Đông nháy mắt lại quay về dạng thống khổ, ôm đầu trên giường lăn, "Cho tôi về nhà, cho tôi về nhà, cho tôi về nhà, cho tôi về nhà đi…"

Nhị Lôi đứng cạnh nhịn hồi lâu, rốt cuộc mở miệng.

"Kỳ thực Vương tổng nhốt trong nhà, không phải là để tra hỏi cậu."

"Tôi biết!" Hàn Đông tinh tường sớm đã rõ, "Anh ta muốn ký hợp đồng với tôi! Muốn đào tạo tôi! Còn không phải nguyên nhân này sao?"

Đặc biệt là muốn tẩy não tôi, ông đây vất vả lắm mới bỏ được mộng làm siêu sao!

Nghĩ tới bao năm gian khổ làm diễn viên quần chúng, Hàn Đông tự thay bản thân chua xót, kỳ thực hắn cũng không nghị lực hơn người ta bao nhiêu đâu, mà vì sớm tính ra bản thân có số là ngôi sao nên mới cố chấp kiên trì như vậy. Trăm ngàn không nghĩ tới là, cái bánh hắn chờ suốt năm năm, không nhào vào tay hắn, lại nhảy một phát xuống hầm cầu!

Mấy người nói coi giờ ăn hay không ăn?

Nhị Lôi lần thứ hai mở miệng, "Cậu biết vì sao Vương tổng muốn ký hợp đồng với cậu không?"

"Hỏi nhảm, còn sao nữa, là nhìn trúng tôi!"

"Vậy cậu biết tại sao anh ấy nhìn trúng cậu không?"

Nói tới chuyện này, Hàn Đông cuối cùng cũng dừng động tác lăn qua lăn lại [hóa ra nãy giờ vẫn còn lăn =))], hắn quả thực muốn biết mình vừa mắt Vương Trung Đỉnh chỗ nào, để còn sửa!

Nhị Lôi lấy ra một xấp tài liệu mật của công ty, trên đó chính là bản kế hoạch và điều kiện tuyển diễn viên cho bộ phim bom tấn năm nay của Tập đoàn Trung Đỉnh.

Hàn Đông là một người rất khôn khéo, con mắt trực tiếp đảo tới điều kiện tuyển chọn, trước đây hắn có nghe Lý Thượng nói về điệu kiện hà khắc này, nhưng cũng chỉ bàn sơ qua thôi. Hiện giờ thấy số liệu xác thực, đột nhiên một suy nghĩ toát ra, Vương Trung Đỉnh má nó đúng là biến thái! Con người làm sao có thể có số liệu chính xác tới vậy? Này còn không phải giỡn chơi sao!

"Cậu hoàn toàn phù hợp." Nhị Lôi nói.

Hàn Đông đông cứng, "Không thể nào, khẳng định trước đó mấy người có đo xong sửa điều kiện."

Nhị Lôi nở nụ cười, "Cậu nhìn kỹ ngày in và phát hành, chúng tôi vì vai này phải chạy ngược chạy xuôi mấy tháng để tìm người phù hợp, nếu như sớm tìm thấy cậu còn phải lãng phí tài lực như vậy sao?"

Hàn Đông trong đầu lại toát ra một câu — trời muốn diệt ta!!!

Đừng nói Vương Trung Đỉnh, bây giờ Hàn Đông tự tưởng tượng có một đại mỹ nữ mông to tròn phong tao gợi cảm, sau đó đại mỹ nữ đột nhiên từ đâu xuất hiện, hắn sống chết cũng không thả cho đi!

Nguyệt lão, ông quả nhiên là nghịch ngợm quá đi!

…

Cứ cách ba ngày, Nhị Lôi lại báo lại tình huống cho Vương Trung Đỉnh.

"Mấy ngày nay cậu ta không ăn thì ngủ."

Vương Trung Đỉnh vô cùng kinh ngạc, "Không làm gì khác?"

"Không có, cả ngày nằm trên giường, một người ăn phần của ba người."

Cùng với tiết tấu của Nhị Lôi, Hàn Đông mỗi ba ngày cân một lần.

"Phắc, sao nửa cân cũng không thèm tăng?"

Hàn Đông tan nát, hết ăn rồi ngủ sa đọa suốt sáu ngày, chỉ còn thiếu trực tiếp uống mỡ, vậy mà một chút thịt cũng không tăng.

Ý thức được mình là cái loại ăn cũng không thể mập, Hàn Đông quyết định đổi sách lược.

Giảm béo!

Đợi ta từ ốm thành gầy, ốm thành cây que, ốm còn da bọc xương, xem mi còn quấn lấy ta thế nào!

Giảm béo là nỗi niềm không của riêng ai, bị đói tuyệt đối khó chịu hơn ăn no rất nhiều. Ăn no thì cùng lắm khó chịu một trận, nhưng nhịn đói thì khó chịu cả ngày.

Ban ngày thì không sao, vừa tới tối, Hàn Đông nằm trên giường lật qua lật lại không ngủ được. Con mắt nhìn chằm chằm cửa tủ lạnh, bên trong đủ các loại mỹ thực đang hô khẩu hiệu Hàn Đông đến đây mau, đùi

gà! Đùi gà bự! Hamber! Hamburger… Hàn Đông cắn môi, trở mình làm lơ cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ.

Kết quả, khuya khoắt, Hàn Đông từ trên giường đứng lên.

Giống như sói xám nhìn thấy cừu non, một phát nhào về phía tủ lạnh. Ăn đi! Cho dù là mơ vẫn quay về với đảng ăn uống! Nếu có người chụp được quảng cáo này, ngày hôm sau tuyệt đối là sinh ý bùng cháy.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Đông tỉnh lại, cảm giác dạ dày cũng không khó chịu như tưởng tượng.

Rất có cảm giác thành tựu ngồi dậy, vừa nhìn trên mặt đất, ngây người.

Khắp nơi là bọc ni lông, bên cạnh còn có một cái giò heo chưa gặm xong. Cũng không biết là ăn không hết nên để lại hay là đang gặm gặm gặm…

Vì vậy, Hàn Đông buồn bực hạ quyết tâm, toàn bộ tủ lạnh phải dọn sạch.

…

Hai giờ sáng, Vương Trung Đỉnh lần thứ hai thức đêm, cả tòa nhà cao tầng chỉ còn một căn phòng làm việc của hắn sáng đèn.

Đột nhiên, hành lang truyền đến tiếng bước chân sàn sạt.

Tuy bảo vệ ở tòa nhà này rất có trách nhiệm, nhưng tất nhiên sẽ không quấy rầy Vương Trung Đỉnh, hơn nữa giờ này còn đi kiểm tra cũng không sẽ đi một chút lại dừng, không phải kiểm đi theo tiết tấu có quy luật thế này.

Rốt cuộc, tiếng bước chân dừng tại cửa.

Không bấm chuông, không gõ cửa, trực tiếp két một tiếng, cửa bị đẩy ra.

Sau đó, cặp chân dài của Hàn Đông bước vào.

Vương Trung Đỉnh lạnh lùng nhìn về phía cửa, thấy là Hàn Đông, ngực mặc dù khó chịu nhưng cũng không nói gì.

Hàn Đông cũng không đi về phía Vương Trung Đỉnh, cũng không làm phép trừ tà, mà đi thẳng về phía tủ lạnh.

Sau đó, trước mặt Vương Trung Đỉnh, từ trong tủ lạnh "ăn cắp" một hộp thịt.

Có lẽ vì quá đói, Hàn Đông vừa lấy được hộp lập tức muốn mở nắp, nhưng dùng sức không đúng cách, một tay mở ra nhưng một tay lại giữ chặt, mãi mà hộp vẫn không mở được.

Hắn dùng mọi cách quăng, đánh, đấm, lấy tay móc, dùng móng tay cạy… Mặt đã đói tới mức người ở Châu Phi đói tới mục xương cũng muốn rớt nước mắt thương tình.

Trong tủ lạnh chỉ có một hộp thịt, còn lại đều là đồ uống.

Ngay lúc Hàn Đông trong phòng loay hoay tới khổ sở, đang định tìm cái gì đó đập bể nó, thì cái hộp bị người khác lấy mất.

Chưa tới ba giây sau, nắp được mở ra.

Vương Trung Đỉnh không biết tìm đâu một cái muỗng, mặt không chút biểu tình bỏ và hộp, rồi đưa hết cho Hàn Đông.

Hàn Đông bưng hộp rời đi.

39. Chương 39

39. Vỏ quýt dày có móng tay nhọn

Chỉnh sửa: Gấu và Thỏ

Bản chỉnh sửa được đăng tại: https://pandarabbit69.wordpress.com/

* * *

Ngày thứ hai, Nhị Lôi vừa tới chỗ Vương Trung Đỉnh thông báo tình hình.

"Hai ngày nay cậu ta rất rảnh rỗi, không phải đi bộ thì là tới phòng tập thể thao, bình thường vận động mười mấy tiếng đồng hồ."

Vương Trung Đỉnh hết sức ngoài ý muốn với sự chuyển biến bất ngờ của Hàn Đông, "Không nằm trên giường nữa?"

"Không những không nằm, ngồi cũng rất ít, đọc tạp chí cũng phải đứng lên đi đi lại lại trong phòng."

Vương Trung Đỉnh lại hỏi: "Ăn uống thì sao? Có ăn nhiều giống như mấy ngày trước không?"

"Theo tôi đoán thì là có, mỗi sáng sớm tôi đều cho đủ loại thức ăn vào tủ lạnh, chờ lúc tôi trở về thì hết sạch. Hồi trước nằm không cậu ta cũng ăn nhiều như thế, bây giờ còn vận động nữa tủ lạnh vừa tới đầu tối đã được dọn sạch."

"Thế này đi, cậu nói đầu bếp nấu thêm cho cậu ta vài món mặn, rồi đổi cái tủ lạnh to hơn một chút, bỏ thêm nhiều đồ ăn vặt vào."

Nhị Lôi gật đầu, vừa muốn đi lại bị Vương Trung Đỉnh gọi lại.

"Loại thịt trong tủ lạnh của tôi cậu cũng lấy thêm cho cậu ta một ít."

"Được, tôi đi phân phó."

Hàn Đông lòng tràn đầy chờ mong bước lên cân, không ngờ một xíu cũng không nhích, đậu má! Cái cân này có phải bị hư rồi không? Đang phiền muộn, đột nhiên một đám người mang một cái tủ lạnh chuyên dụng cho tiệm ăn vào.

"Làm gì vậy?" Hàn Đông khó hiểu, "Tủ lạnh kia đang tốt sao phải đổi?"

Nhị Lôi nói: "Vương tổng sợ cậu ăn không đủ no, cố ý bảo chúng tôi đổi tủ lạnh to hơn tới."

Đúng là đáng ghét! Hàn Đông trong lòng âm thầm chửi thề, ông đây đang muốn giảm béo mi lại muốn làm phản!

Chẳng qua là đang đứng trước mặt Nhị Lôi, Hàn Đông không dám biểu hiện ra ngoài, lỡ bị nhìn thấu, bị cưỡng ép ăn thì thảm rồi.

Nhị Lôi đi rồi, Hàn Đông mở tủ lạnh, vừa muốn lấy hết đồ bên trong ra, đột nhiên ý thức được làm vậy là không xong. Tủ lạnh lớn như vậy, mình xử lý quá nhanh, mấy người đó thể nào cũng nghi ngờ.

Vì vậy, Hàn Đông một lát xử lý một đống, lát sau lại xử lý một đống khác.

Mặc dù tiếc thì tiếc thật, nhưng mấy món đồ ăn vặt này chỉ có thể tạm thời giấu dưới gầm giường. Lại sợ mình mộng du lại lật giường ra, Hàn Đông đành phải giấu chúng vào trong vali rồi làm vài cái đạo phù.

Vương Trung Đỉnh sáng sớm tới công ty, vừa mở cửa phòng làm việc, phát hiện khóa mật mã trước cửa phòng có dấu hiệu bị cạy mở.

Công ty lớn như vậy, phòng làm việc của tổng giám đốc khẳng định bảo mật hết sức nghiêm ngặt, có thể phá giải loại mật mã này nhất định không phải người bình thường. Nếu có thể tránh thoát tầng tầng lớp lớp bảo vệ, nhất định đã lên kế hoạch từ lâu. Vậy nên thứ đầu tiên Vương Trung Đỉnh nghĩ tới chính là những tài liệu cơ mật của công ty sẽ bị đánh cắp, thứ hai có khả năng là lượng đồng hồ đeo tay xa xỉ trong phòng…

Kết quả, kiểm tra xong phát hiện không mất gì hết, ngoại trừ hai hộp thịt không cánh mà bay…

Vẻ mặt của Vương Trung Đỉnh lúc đó giống như vừa ăn phải thuốc chuột dỏm.

Điều tra rõ chân tướng, Vương Trung Đỉnh phân phó đặt một khóa mật mã trước cửa phòng Hàn Đông, mật mã do hắn tự thiết lập, sau đó căn dặn Nhị Lôi lúc tên kia ngủ nhớ phải khóa cửa lại.

Kết quả, sáng ngày thứ ba, hai cái khóa bị giải, mất bốn hộp thịt.

Hàn Đông lần thứ hai bước lên cân, kinh hỉ phát hiện mình giảm được nửa cân!

Mau chóng lấy thước đo trong ngăn kéo, gấp rút đo lại các số đo của bản thân, không ngờ lại không thay đổi gì.

Nói chung, giảm béo ba ngày trước là giải thoát các chất thừa cặn bã trong cơ thể, hai ngày sau mới có thể lộ rõ… Hàn Đông tự an ủi nói, nỗ lực lên! Kiên trì và thắng lợi!

Khẩu hiệu còn chưa hô xong, Nhị Lôi đem vào hai túi đồ ăn, nhét đầy vào tủ lạnh.

Hàn Đông sửng sốt, "Ủa? Không phải sáng sớm nay anh vừa bỏ đồ ăn vào rồi sao?"

"Vương tổng nói, chỉ cần trong tủ lạnh có chỗ nào hở ra là nhét tiếp vào, nhét cho đầy thì thôi."

"…"

40. Chương 40

40. Tự xem mình là chuột?

Chỉnh sửa: Gấu và Thỏ

Bản chỉnh sửa được đăng tại: https://pandarabbit69.wordpress.com/

* * *

Vì vậy, Hàn Đông không có nổi một ngày nhàn rỗi.

Nhị Lôi phụ trách nhồi đầy tủ lạnh, Hàn Đông phụ trách nhồi đầy gầm giường, trận chiến giằng co tới tận khuya. Mãi tới khi Hàn Đông giả bộ ngủ, Nhị Lôi chắc ăn là tủ lạnh được lấy đầy rồi, mới đóng cửa lặng lẽ rời đi.

Hàn Đông nhanh chóng ngồi dậy, đem mọi thứ trong tủ lạnh chuyển ra ngoài.

Không ngờ khi hắn chuẩn bị nhét xuống gầm giường, đột nhiên phát hiện gầm giường chật rồi.

Đê ma ma, nhanh vậy!

Xem ra phải tìm cách xử lý đống đồ ăn này thôi.

Về phần xử lý như thế nào… Bây giờ biện pháp duy nhất là canh đúng thời điểm để tuồn ra ngoài. Nếu không tiện hành động vậy để nhân viên chuyển phát nhanh tới tận cửa lấy hàng là được rồi. Nhưng mà làm sao để liên lạc với nhân viên chuyển phát nhanh, làm sao để cậu ta thần không biết quỷ không hay đem nhiều thứ như vậy đi, cũng là một chuyện hết sức hao tâm tổn trí.

Ai… Giảm béo sao lại khó khăn như vậy! Hàn Đông thậm chí nghi ngờ nửa cân giảm đi kia liệu có phải là nơ ron thần kinh hay không?

Ngày thú hai, cửa ban công phòng làm việc Vương Trung Đỉnh không thoát khỏi số phận, tủ lạnh mất tám hộp thịt.

Trước khi Nhị Lôi đi nhét đồ ăn, Vương Trung Đỉnh tự mình thị sát phòng của Hàn Đông, phát hiện tủ lạnh rõ ràng còn đầy.

Tối qua Hàn Đông giấu đồ ăn, sáng nay lại bỏ lại nguyên vẹn vào tủ lạnh.

Bố cục tinh vi hết chỗ chê!

Lần này Hàn Đông lại bước lên cân lần nữa, thiếu chút nữa vỗ tay thành tiếng!

Lại giảm được nửa cân!

Vậy tính ra là đã giảm được một cân rồi!

Hàn Đông hưng phấn nhưng vẫn không quên phân loại đống thức ăn dưới gầm giường, để nhân viên chuyển phát tốc chiến tốc thắng. Ngay khi hắn vừa phân loại xong, đột nhiên phát hiện hai bên cái tủ trái phải rơi ra 14 hộp thịt chưa được mở nắp.

Hàn Đông cầm lên nhìn thoáng qua, chốt mở bị mất rồi thì rất khó để mở được nắp hộp, rõ ràng là có người kéo cho đứt.

[chốt mở là cái vòng tròn để thò ngón tay vô kéo nắp giống trong mấy lon nước ngọt đó TT___TT]

"Thằng nhãi nào sao lại ngứa tay như vậy?" Hàn Đông nhịn không được chửi thầm.

Bởi vì đồ hộp mà không có chốt mở thì rất khó để mở được nắp, nên nó không nằm trong phạm vi lo lắng của Hàn Đông, hắn đem mấy cái hộp tùy tiện tìm một ngăn kéo rồi thả vào.

Hai phút sau, Hàn Đông vỗ vỗ tay đứng dậy.

Đại công cáo thành!

Chỉ cần tranh thủ lúc không có ai theo dõi tới phòng khách gọi một cú điện thoại là OK!

Kết quả, Hàn Đông đợi tròn một ngày một đêm vẫn không tìm được cơ hội. Bình thường hai người bảo vệ còn đi xuống dưới vài lần để đi dạo, hôm nay không hiểu sao đứng nghiêm túc tới đi WC cũng phải thay phiên nhau mà đi nữa.

…

Buổi tối, Vương Trung Đỉnh lại ở lại công ty qua đêm.

Đầu tối vẫn rất yên tĩnh, Vương Trung Đỉnh làm xong các công việc còn sót lại, thừa lúc giải lao tới phòng của Hàn Đông kiểm tra đột xuất.

Không ngờ tủ lạnh buổi sáng vừa được nhét đầy đã dọn sạch sẽ.

Chuyện này không khoa học!

Nếu buổi tối tủ lạnh trống không, buổi sáng lại không có ai nhét thêm vào, tủ lạnh làm sao đầy được?

Vương Trung Đỉnh chuyển ánh mắt nghi ngờ tới phía Hàn Đông đang ngủ say, tỉ mỉ phát hiện đầu giường bên trái có một vết xước dài 7mm, bốn chân giường cũng bị xê dịch đi 1mm ~ 3mm.

Vì vậy, Vương Trung Đỉnh chậm rãi tiến về phía giường lớn, một bước hai bước rồi ba bước… Rốt cuộc tới bên giường, yên lặng nhìn kỹ Hàn Đông trong chốc lát, sau đó cúi người xốc vạt giường lên.

Kiểm tra xong mặt cũng tái luôn…

Cậu nói cậu ăn vụng thì thôi đi, lại còn giấu đồ ăn! Giấu đồ ăn thì cũng thôi đi, lại còn phân loại!

Bộ cầm tinh con chuột hay tự xem mình là chuột luôn hả?

Vốn định đứng lên dạy dỗ cậu ta một hồi, nhưng nghĩ lại thấy chút chuyện ấy nổi giận cũng không đáng. Huống hồ mấy cái đồng hồ trong phòng làm việc kia cái nào cũng bỏ xa mấy thứ đồ ăn vặt này, Hàn Đông lại chỉ lấy đi mấy hộp thịt. Hoặc là hắn tham ăn, hoặc là trải qua mấy ngày khổ sở quá, nên có chút mất niềm tin với chuyện tiền bạc…

Có điều khoan dung thì khoan dung, Vương Trung Đỉnh còn phải thức đêm làm chuyện chính sự, chắc chắn không rảnh để Hàn Đông tiếp tục quấy rối mình. Vì vậy hắn lấy vài hộp thịt từ phòng làm việc của mình bỏ vào tủ lạnh của Hàn Đông.

Vốn tưởng vậy là thanh tĩnh rồi, không ngờ quá nửa đêm, tiếng bước chân sàn sạt quen thuộc lại vang lên.

Vương Trung Đỉnh nhíu mày, không phải bỏ thêm đồ ăn rồi sao? Lại còn sao nữa?

Vừa lúc đó, Hàn Đông đẩy cửa trực tiếp vào, nhưng không đi về phía tủ lạnh, mà đi về phía Vương Trung Đỉnh. Tới trước mặt hắn rồi vội vàng mở túi đồ ăn cầm trong tay ra.

Vương Trung Đỉnh suýt nữa thì tuyệt khí bỏ mình.

Trong túi, hai mươi mấy hộp thịt không còn chốt mở! Ngoại trừ 14 hộp thịt bị Hàn Đông trộm đi trước kia còn có vài hộp vừa bỏ vào đầu tối, cũng không tránh khỏi số phận bị kéo đứt chốt mở.

Vương Trung Đỉnh rốt cuộc hiểu tại sao số lượng thịt hộp bị trộm lại tăng lên… Bởi vì… từ đầu tới cuối tên này không mở được hộp nào hết! Xong tự cho là do hộp có vấn đề nên mới lấy nhiều hơn muốn dùng số lượng đè chết số lượng.

Nếu không phải Hàn Đông đang nhắm chặt hai mắt, biểu tình ngốc lăng, Vương Trung Đỉnh thật sự muốn tát cho cậu ta vài bạt tay!

Thằng nhãi này sao lại ngứa tay như vậy?

41. Chương 41

41. Muốn thế nào ~ Thì thế nào~

Chỉnh sửa: Gấu và Thỏ

Bản chỉnh sửa được đăng tại: https://pandarabbit69.wordpress.com/

* * *

Biết rằng nếu không mở được hộp Hàn Đông khẳng định sẽ ở luôn không đi, Vương Trung Đỉnh đành phải kiên trì giúp đỡ.

Hàn Đông vừa nghe mùi thịt lập tức vươn vuốt.

Vương Trung Đỉnh bắt lấy cổ tay Hàn Đông, “Chờ chút, tôi đi lấy muỗng.”

Không ngờ, Vương Trung Đỉnh vừa thả tay ra, Hàn Đông đã bị đói tới mức dùng móng chó vùi vào hộp.

“Cậu đợi một chút xíu nữa không được sao?” Vương Trung Đỉnh nổi giận quát một tiếng.

Hàn Đông làm sao chờ được? Chỉ cần Vương Trung Đỉnh vừa bỏ tay, hắn đã vội vàng hạ thủ.

Lần trước là trong tay đang có sẵn một cái muỗng, trực tiếp đưa lại cho hắn là xong, bây giờ phải qua phòng ăn lấy. Để tránh diễn ra cảnh buồn nôn, Vương Trung Đỉnh trực tiếp giật hộp thịt tự mình cầm, không ngờ Hàn Đông giống như một con chó lớn lẽo đẽo phía sao. Trái nhảy một cái, phải nhảy một cái, móng vuốt không ngừng tập kích hộp thịt trong tay Vương Trung Đỉnh, thiếu chút nữa thì vương vãi khắp nơi.

Vương Trung Đỉnh hết cách, chỉ có thể lấy tay bưng cái hộp, tay kia nắm tay hắn.

Cửa phòng bếp hơi nhỏ một chút, hai thằng đàn ông cùng vào có hơi khó khăn, Vương Trung Đỉnh liền để Hàn Đông chờ ở cửa, bất đắc dĩ Hàn Đông sống chết không buông tay. Vương Trung Đỉnh chỉ có thể vào trước sau đó quay đầu lại chắc chắn Hàn Đông vào không đụng cửa mới gọi: “Vào đi.”

Hàn Đông ngoan ngoãn đi tới.

Vương Trung Đỉnh dẫn Hàn Đông bước qua khỏi cửa, đưa cái hộp đã cắm sẵn cái muỗng cho hắn.

Hàn Đông vừa ăn vừa chậm rãi ra khỏi cửa.

Cuối cùng cũng đuổi đi được… Vương Trung Đỉnh thở dài một tiếng, nhấc chân tiến về phía bàn làm việc.

Kết quả, Vương Trung Đỉnh vừa dừng lại ở bàn làm việc, Hàn Đông cũng dừng lại tại bàn làm việc.

Vương Trung Đỉnh nhìn cái hộp trong tay Hàn Đông, không ngờ đã ăn sạch rồi.

Sau đó, cảnh tượng đáng tức giận diễn ra.

Hàn Đông lấy từ trong túi ra một cái hộp khác, đưa tới trước mặt Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh đứng hình sửng sốt chốc lát, cố nén xung động muốn đánh người, lần thứ hai nhận lấy.

Bây giờ đi được rồi chứ?

Không ngờ Hàn Đông ba miếng hai hớp là giải quyết xong, lại đưa thêm một hộp cho hắn.

Vương Trung Đỉnh nháy mắt đen mặt, ông đây ở lại làm việc, không phải ở lại mở hộp cho cậu.

Thế nhưng với một người bị mộng du mà nói, anh tức hắn thế nào đây? Mộng du giết người còn được phán trắng án, ăn một hộp thịt thôi có gì đâu mà đáng giận?

Vương Trung Đỉnh mở một lượt 10 hộp, ăn đi! Ông cho cậu ăn đủ!

Bởi vậy, Hàn Đông càng không đi, trực tiếp ngồi bên cạnh Vương Trung Đỉnh trái ăn phải ăn.

Vương Trung Đỉnh tự huyễn bản thân tên đang trái ngồi phải ngồi chồm hỗm hai bên của mình chỉ là một con chó bự, vùi đầu vào chính chuyện.

Nhưng mà "con chó bự này" lại không chịu cô đơn, liên tục phát ra đủ thứ âm thanh. Có đôi khi còn dùng sức chép miệng, có khi hút nước tạo âm thành soàn soạt, lúc ngồi nghỉ dưỡng sức lại còn lấy muỗng khua khua.

Vương Trung Đỉnh hoài nghi Hàn Đông cố ý, nhưng mỗi khi nhìn sang, Hàn Đông hai mắt nhắm nghiền, không hề có dấu hiện giả vờ. Vương Trung Đỉnh từng nghiên cứu qua phương diện này rồi, người mộng du hầu như đều mở to hai mắt, hoặc cùng lắm là nửa khép nửa mở, sao lại có thành phần hai mắt nhắm nghiền vẫn có thể hành động như bình thường?

Nếu như nói chuyện với cậu ta, cậu ta có nghe được không?

Vương Trung Đỉnh thử mở miệng, "Ăn ngon lắm sao?"

"Nếu như có bánh nướng áp chảo còn ngon hơn!" Hàn Đông vui cười hớn hở nói. =))

Bánh nướng áp chảo… Tôi nướng cậu nghe còn ngon hơn! Vương Trung ĐỈnh mặt bình tĩnh đáp lời.

Một lát sau, Hàn Đông cầm một hộp thịt bị trộn lên tới nát bét đưa tới trước mặt Vương Trung Đỉnh, thành công làm hắn buồn nôn lại cấp tốc rút trở lại. Một hồi lại chìa ra, sau lại cấp tốc rút về, mấy lần qua lại như thế, cuối cùng múc từ trong hộp một miếng thịt, giống như định "mời" Vương Trung Đỉnh.

"Muốn ăn hả?"

Không hề đáp lại.

Hàn Đông cười tới lưu manh, "Gọi anh đi cưng! Gọi anh đi anh cho em ăn thử một miếng."

Vương Trung Đỉnh căn bản là lười phản ứng lại hắn.

Hàn Đông tự giác mất mặt, lại vùi đầu vào hộp.

Một lát xong, Vương Trung Đỉnh muốn đứng dậy rót nước, đột nhiên phát hiện chóp mũi Hàn Đông có dính chút tương. Làm người bị bệnh sạch sẽ, Vương Trung Đỉnh vừa định mở miệng kêu hắn lau, Hàn Đông đã tự động đưa lưỡi tới liếm.

Rất ít người có thể liếm tới chóp mũi, Hàn Đông không chỉ liếm tới, còn dư sức liếm tới.

"Thế nào? Đầu lưỡi của em rất dài đúng không?" Hàn Đông cố ý hỏi.

Vương Trung Đỉnh lạnh mắt nhìn.

Kết quả, Hàn Đông càng nói đầu lưỡi càng vươn dài, chậm rãi liếm bốn quanh miệng. Trái một vòng phải một vòng, thuận chiều kim đồng hồ ngược chiều kim đồng hồ… Vừa làm còn phối hợp với giọng ngâm nga, "Muốn~ thế~ nào~ liếm~ thì~ thế~ nào~ liếm~"

42. Chương 42

42. Vô tâm :v

Chỉnh sửa: Gấu và Thỏ

Bản chỉnh sửa được đăng tại: pandarabbit69.wordpress.com

* * *

Vương Trung Đỉnh không bình luận gì hết, chỉ nhìn hắn như vậy, biểu tình trên mặt khó có thể dùng từ diễn tả.

Hàn Đông đang say sưa trình diễn chớp chớp mắt, lại phát ra tiếng cười biến thái, "Ha ha ha ha… Lợi hại ha?"

Nói thật ra thì, giả như bây giờ Hàn Đông mở to mắt, Vương Trung Đỉnh còn có thể bị hành vi vô sỉ của hắn kích thích. Nhưng bây giờ mắt Hàn Đông lại nhắm chặt, cho dù muốn suy diễn hành động này thành tà mị cuồng quyến, thật ra thì cũng vẫn giống một thằng mù thô tục mà thôi.

Vương Trung Đỉnh chẳng hiểu sao lại nở nụ cười, khiến bản thân hắn cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Sau Vương Trung Đỉnh lại nghĩ: nếu có thể nói chuyện được với cậu ta, sao không nhân cơ hội này hỏi ra tại sao cậu ta lại ăn vụng. Biết đâu có thể nghe lời thật lòng.

Vì vậy lần thứ hai thử mở miệng, "Cậu tại sao nửa đêm lại đi ăn?"

"Ban ngày ăn sẽ mập ra." Hàn Đông nói.

Vương Trung Đỉnh khó hiểu, "Buổi tối ăn không phải sẽ càng mập lên sao?"

"Buồn cười, cũng không phải thật sự ăn vào bụng, làm sao mập lên được?" Hàn Đông lại nhét vào miệng một miếng lớn.

Vương Trung Đỉnh giờ mới ngộ ra, Hàn Đông là đang giảm béo, nên mới buộc bản thân giấu đồ ăn, ăn uống điều độ. Vì vậy lại hỏi: "Đang yên đang lành tại sao muốn giảm béo làm gì?"

Hàn Đông không thèm ngẩng đầu lên đáp: "Tôi phải làm sao để ốm như ma, để thằng cháu nội họ Vương kia hết hy vọng!"

"Thằng cháu nội họ Vương kia" không nói gì, trực tiếp đứng dậy vào phòng bếp, lúc quay lại trong tay cầm một gói đồ ăn, giơ tới trước mặt Hàn Đông.

"Đây là cái gì?"

"Bánh nướng áp chảo!"

Hàn Đông ăn tới no, cảm thấy mĩ mãn chùi miệng, đẩy ghế đứng lên.

Vương Trung Đỉnh vốn định chờ tới khi Hàn Đông ăn xong, rồi hỏi thử hắn tại sao không muốn ký hợp đồng, kết quả vừa ghé vào nhà vệ sinh trở ra, người đã đi mất, chỉ còn lại cái bàn với một đống hộp đã được vét sạch.

Vương Trung Đỉnh nhớ kỹ xấp tài liệu hắn đã từng nghiên cứu qua có nói, mộng du là một kiểu bồi thường những mong muốn chưa đạt được, sau khi thỏa mãn người mộng du sẽ tự động trở về giường, thông thường

khoảng thời gian mộng du không vượt quá một tiếng. Dựa theo tính toán của hắn, Hàn Đông hẳn sẽ không tiếp tục chạy loạn nữa.

Nếu vậy, chắc vẫn có cơ hội để hỏi… Vương Trung Đỉnh nghĩ.

Thu dọn rác chồng chất trên bàn xong, lại làm việc một lúc nữa, Vương Trung Đỉnh quay về phòng nghỉ nghỉ ngơi.

Bởi vì sân thượng có treo đèn trang trí, bất kể sáng tối lúc nào cũng bật, nên trong phòng luôn ở trạng thái có-thể-nhìn-thấy. Vậy nên Vương Trung Đỉnh theo thói quen không thèm bật đèn, trực tiếp cởi y phục lên giường.

Không ngờ vừa nằm lên giường, Vương Trung Đỉnh siêu-nhạy-cảm lập tức cảm nhận được độ lún của giường có khác thường.

Đang muốn xoay người kiểm tra, đột nhiên một thân thể nóng hổi ôm tới.

Hàn Đông là người rất có nguyên tắc, biết cái sai nào có thể phạm cái sai nào tuyệt đối không được phạm. Tỷ như nằm lộn giường thì thỉnh thoảng có thể phạm, nhưng ngủ mà không cởi quần áo loại sai này kiên quyết không được phạm! [không có cái ngu nào giống cái ngu nào =))]

Chưa nói tới khoản hai thân thể trần như nhộng tiếp xúc với nhau Vương Trung Đỉnh kinh khủng bao nhiêu, Hàn Đông còn một miệng đầy mùi thịt thôi cũng đủ khiến hắn chịu không nổi. Thế nhưng Hàn Đông lại hết lần này tới lần khác bám dính không gỡ được, người ta mùa đông đều muốn ôm một cái bếp lò đi ngủ, hắn thì ngược lại, đặc biệt thích những cơ thể "thể chất đặc thù" lạnh như băng.

Lại còn vừa cọ vừa lẩm bẩm: "Hôm nay no nê vậy là đủ rồi!"

"…"

Hừng đông ba giờ sáng, Vương Trung Đỉnh lần thứ hai ngồi dậy, "đóng gói" thằng khốn nạn chủ động bò lên giường mình ra ngoài! Không vì sao hết, chỉ là tự mình thấy thương cảm cho giấc ngủ ngắn ngủi của bản thân. Nếu Hàn Đông thực sự tỉnh, chưa nói tới việc hắn lần thứ hai trình diễn tiếc mục trở mặt rồi tự kỷ, thì Vương Trung Đỉnh vẫn chỉ còn hai ba tiếng đồng hồ để ngủ thôi.

Trong lúc đang "đóng gói", con mắt của Vương Trung Đỉnh khó tránh khỏi bị cặp giò dài miên man của Hàn Đông "chà đạp".

Vương Trung Đỉnh là người theo thuyết vô thần, không tin vào số mệnh, nhưng ngày hôm nay hắn cũng phải cắn răng hỏi ông trời: Hỡi thượng đế! Người cho một tên vóc người kinh diễm thế này xuống đây làm mấy chuyện như thế, người còn có trái tim hay không?!!!

43. Chương 43

43. Tối hậu thư

Chỉnh sửa: Gấu và Thỏ

Bản chỉnh sửa được đăng tại: pandarabbit69.wordpress.com

* * *

Sáng hôm sau, việc đầu tiên theo thường lệ sau khi bước xuống giường, Hàn Đông trèo lên cân.

Không ngờ, một cân vất vả lắm mới giảm được không thừa không thiếu đã quay trở lại.

Chuyện gì đã xảy ra? Hàn Đông trợn tròn mắt.

Chẳng lẽ là do hai ngày nay không đi đại tiện sao? Hay là do thể lực tiêu hao quá lớn nên bị sưng lên? Hàn Đông vừa đánh răng vừa tra nguyên nhân.

Đột nhiên, bàn chải đánh răng dính một miếng thịt vụn!

Hàn Đông vội vàng quay trở lại phòng, giật ngăn kéo ra nhìn, mười mấy hộp thịt đã mất dạng. Ảo não vò vò tóc, sớm biết vậy cũng xử lý đống này luôn cho rồi, có trách là trách mình sơ suất quá!

Hàn Đông ỉu xìu dọn thùng rác, không ngờ phát hiện hai vị bảo vệ trước cửa đều không thấy.

Khả năng cùng nhau tới muộn không lớn, có thể là lãnh nhiệm vụ ở chỗ khác… Hàn Đông thầm nghĩ, Nhị Lôi theo thường lệ mười giờ mới tới đưa đồ ăn, bây giờ là tám giờ, vẫn còn thời gian.

Vì vậy, Hàn Đông vội vã chạy tới phòng khách gọi điện cho nhân viên chuyển phát.

Theo thông lệ, nhân viên chuyển phát trước khi vận chuyển sẽ mở cái va li ra kiểm tra.

Nhưng vì để tiết kiệm thời gian, Hàn Đông đã sớm dán kín cái va li rồi, đành phải năn nỉ người ta: "Trong này toàn là đồ ăn, không có cái gì phạm pháp hết, anh em đừng gây khó khăn nữa mà."

Nhân viên chuyển phát đành phải đáp ứng, "Vậy có đồ gì trong đó đều phải ghi chú rõ."

"Không thành vấn đề."

Hàn Đông nhìn nhân viên chuyển phát kia rời hỏi an toàn, ngực cuối cùng cũng thở dài một hơi!

Sau đó trở về nhà vệ sinh tìm cái lược nhỏ bím tóc.

Tóc Hàn Đông thuộc dạng xoăn khó chữa, lại nhuộm thành màu vàng sáng, hốc mắt thâm quầng, khung xương lại cao to như người phương Tây. Nói chung vừa thấy là thuộc dạng hình tượng âu mỹ dễ nhìn, nhưng lại đeo trên vai một tấm biển quảng cáo, "Thầy tướng số, xem tướng, đoán chữ, phong thủy…"

Hàn Đông mới vừa cầm cái lược, một khuôn mặt xa lạ tìm tới cửa.

"Phùng quản lý gọi cậu, cậu tới xem đi."

Hàn Đông nghe đồn trong giới có rất nhìn sao nữ đổi nghề làm quản lý, vội vàng hỏi thăm: "Nam hay nữ?"

"Là nam."

Quên đi, vậy không chải nữa, Hàn Đông mang theo phong cách của Eistein rời khỏi phòng.

Vào phòng làm việc của Phùng Tuấn, nhìn thấy cái vali quen thuộc bên góc tường, Hàn Đông không khỏi sửng sốt.

Quả nhiên không thể nào để mình ở một mình…

Phùng Tuấn đem hai tờ đơn của nhân viên chuyển phát quăng cho Hàn Đông, trên tờ thứ nhất ghi chi tiết cụ thể "Bia đồ uống nước khoáng", tờ thứ hai ghi "Đậu phộng hạt dưa cháo Bát bảo".

"Cậu muốn gửi tới bộ đường sắt so?" Phùng Tuấn hỏi.

"Phụt–" Hàn Đông cũng vừa mới ý thức được, "Anh đừng giỡn, giới hạn cười của tôi rất kém." [nói nôm na là ảnh rất dễ cười]

Phùng Tuấn nhàn nhạt trả lời: "Tôi không nhìn ra giới hạn cười của cậu kém bao nhiêu, nhưng tôi muốn thử xem giới hạn mất mặt của cậu cao bao nhiêu."

Hàn Đông lần trước ghé công ty tìm Lý Thượng đã từng gặp qua Phùng Tuấn, lúc đó không nhìn rõ người này, bây giờ mặc dù bị nắm thóp, nhưng cũng không cảm thấy xấu hổ, khí định thần nhàn ngồi đối diện Phùng Tuấn, ngó bộ hết sức cà lơ phất phơ lại còn biểu tình đanh đá.

Phùng Tuấn hất hất cằm, "Giải thích một chút đi."

"Có gì giải thích đâu? Tôi ăn không hết không muốn lãng phí, chuyển phát tặng cho bạn bè."

"Ăn không hết sao lại còn đòi thêm?"

Hàn Đông thả lỏng tay, "Tôi đâu có đòi thêm đâu! Là tự mấy người đó nhét thêm vào tủ lạnh mà, không tin anh đi hỏi Nhị Lôi đi."

"Cậu đừng tưởng Vương tổng thích cậu thì cậu càn rỡ như vậy, bây giờ nói thế này cho dễ hiểu đi, cho dù có người dắt tới một con chó, công ty chúng ta cũng có thể làm nó nổi tiếng! Tôi làm ở đây nhiều năm như vậy, chưa có ai là thất bại! Nhất là cậu còn đang có thế thân, cậu mà đi, cậu ta lập tức sẽ phải thay."

Phùng Tuấn nói như thé chẳng những không làm cho Hàn Đông cảm thấy lo lắng, trái lại càng khiến hắn lý lẽ hùng hồn hơn.

"Nếu đã có người thay thế rồi, sao còn không cho tôi đi?"

Phùng Tuấn trực tiếp bung ra poster của Lý Thượng, "Thế thân, đương nhiên không thể tốt bằng bản gốc."

Hàn Đông ngốc lăng một lúc, lại vui vẻ nói: "Đây là anh em của tôi, nếu như người thế thân là hắn, tôi đây cam tâm tình nguyện đứng đằng sau. Vậy nên phép khích tướng của anh dùng sai người rồi."

"Dùng đúng hay sai chỗ, trái tim cậu tự biết rõ." Ngón tay Phùng Tuấn gõ lên mặt bàn, "Lý Thượng chiếm được cơ hội trước, đã trở thành người mới công ty ra sức đào tạo trong năm nay. Còn cậu nếu dành lấy vị trí này, cậu ta chỉ chiếm được một phần nhỏ từ cậu. Nhưng nếu nhường vị trí này, thì cậu ta sẽ chiếm toàn bộ vị trí của cậu.

Hàn Đông mặt không đổi tâm không động, để hắn chiếm luôn đi, tốt hơn hết là chiếm cả Vương Trung Đỉnh đi thì càng tốt!

Phùng Tuấn không hề vòng vo, trực tiếp thẳng thắn: "Tôi cho cậu ba ngày tự do, suy nghĩ cho thật kỹ, nếu như ba ngày sau cậu vẫn còn kiên trì, chúng tôi sẽ không níu kéo cậu nữa!"

"Không cần chờ tới ba ngày sau." Thái độ của Hàn Đông rất chắc chắn, "Ngay bây giờ có thể cho anh câu trả lời thuyết phục."

"Làm sao là chuyện của cậu, tôi chỉ phụ trách truyền đạt thôi."

44. Chương 44

44. Hài hòa tới châm chọc.

Chỉnh sửa: Gấu và Thỏ

Bản chỉnh sửa được đăng tại: pandarabbit69.wordpress.com

* * *

Hàn Đông lúc vào là dạng gì, đi ra vẫn y như cái dạng đó. Vẫn là một thân bần cùng, một cái đuôi thỏ nhỏng lên trời này, một bộ dáng cà lơ phất phơ lưu manh này…

So với vị ngồi trong xe kia, đúng là một trời một vực.

Nói tới cũng ngộ, Hàn Đông mốc ở đây hơn mười ngày, chưa lần nào được gặp Lý Thượng. Không ngờ hôm nay phải đi, lại trùng hợp gặp hắn ngay trước cửa.

Hàn Đông vừa lúc đứng ngay vị trí lần trước, Lý Thượng vẫn ngồi trong xe, tựa như tình cảnh vay tiền lần trước được tái hiện… Chẳng qua bây giờ thái độ của Lý Thượng đã hoàn toàn thay đổi.

"Hai, tiểu tử anh sao lại ở đây?"

Lý Thượng chủ động xuống xe chào hỏi, không hề ra vẻ ngôi sao, vẫn nhiệt tình với người như trước.

Hàn Đông tùy tiện cười, "Rảnh rỗi không có gì làm, dạo chơi shopping."

"Bắc Kinh lớn như vậy, anh dạo một hồi lại dạo tới đây?"

Lý Thượng nhìn qua như lơ đãng trêu chọc, lại bị Hàn Đông sắc bén đọc ra chút ý vị khẩn trương, một loại sợ "lộ tẩy" như khi hắn đứng trước Vương Trung Đỉnh.

“Tiện thể ghé qua thăm cậu.” Hàn Đông bâng quơ nói.

Lý Thượng lấy một điếu thuốc đưa cho Hàn Đông, tự mình châm lửa cho hắn, cũng thuận tay châm cho mình một điếu.

Làn khói nhàn nhạt lượn lờ quanh thân, cùng tỉ lệ, cùng béo gầy giống nhau, hài hòa tới có chút châm chọc.

“Đúng rồi, tiền nhận được chưa?” Lý Thượng hỏi.

“Hỏi thừa, tôi trả lại cậu rồi.”

“A?” Lý Thượng như thể rất ngạc nhiên, “Tôi không để ý.”

Hàn Đông cười cười ra chiều hiểu biết, “Cũng đúng, ngài bây giờ có tiền, thêm mấy vạn bớt mấy vạn cũng không phải chuyện gì đáng chú ý!”

Lý Thượng vừa mới xuống xe, Hàn Đông liền nhìn ra trang phục và phụ kiện của hắn cũng phải lên tới sáu con số. Tuy rằng không che giấu được vẻ quê mùa trước kia, nhưng ở trong mắt loại phàm phu tục tử như Hàn Đông thì cũng là hoàn toàn đổi đời.

Lý Thượng tỏ vẻ ngượng ngùng, “Nghe anh nói kìa! Tài khoản của tôi toàn bộ do người đại diện hỗ trợ xử lý, chỉ giữ một chút tiền xài thôi, căn bản là không để ý chuyện tiền bạc gì hết.”

“Tsk tsk… Lại còn khoe khoang như thế nữa!” Hàn Đông bày vẻ khinh bỉ.

Lý Thượng đấm vui Hàn Đông một quyền, chết không thừa nhận, “Ai khoe khoang? Tôi khoe cái gì?”

“Rồi rồi rồi!” Hàn Đông vội vàng ngưng lại, “Là tôi khoe khoang, tôi lấy ba vạn của cậu làm ra khoe khoang mà được sao?”

Lý Thượng lúc này mới nhớ: “Mà sao anh lại không dùng?”

Hàn Đông hừ lạnh một tiếng, “Mỗi lần cậu nhìn tôi đều tỏ ra không quen biết, tôi còn có thể ưỡn ngực dùng tiền của cậu làm gì?”

“Không phải chuyện như vậy đâu, anh nghe tôi giả thích, tôi ngay từ đầu quả thật là không nhận ra mà. Mãi tới khi anh chửi tôi lúc đó mới biết là anh. Nhưng mà xe lúc đó cũng chạy rồi, nhiều người trên xe như vậy, tôi đâu phải không biết xấu hổ mà bắt lái xe dừng lại chứ!”

Hàn Đông gật đầu liên tục ứng phó, căn bản không nghe vào tai.

Đảo mắt thấy điếu thuốc cũng sắp hút xong, Hàn Đông không đề cập tới mục đích mình tới đây. Lý Thượng nhìn hắn tùy tiện ậm ờ như thế, lại có bộ dáng cố ý lảng tránh, trong lòng khó tránh khỏi nghĩ tới chuyện kia.

“Không phải là anh lại thiếu tiền chứ?”

Hàn Đông sửng sốt, “Không có.”

“Lần sau anh đừng tới đây tìm tôi nữa, tôi suốt ngày phải ở ngoài thôi, rất ít khi ở công ty. Đây là số điện thoại mới của tôi, bình thường toàn trợ lý nghe máy giúp, anh thiếu tiền cứ trực tiếp gọi tới là được.”

“Không cần thật.” Hàn Đông nói, “Tiền tôi đủ dùng.”

“Sao phải khách khí như vậy? Không có anh bây giờ tôi vẫn còn phải ăn không khí cơ! Không có tiền cứ tự nhiên mở miệng, chỉ cần anh nói, mười vạn tám vạn không là cái gì hết.”

Hai người đang nói chuyện, một người ngoại quốc bỗng đi tới, nói với Lý Thượng cái gì đó.

Hàn Đông nhớ rõ lúc mới quen Lý Thượng, trình độ tiếng anh của hắn ta cũng chỉ tương đương minh, cơ bản toàn là “tới là come đi là go, gật đầu yes lắc đầu no” mà xài. Không ngờ chưa tới hai tháng, Lý Thượng có thể dễ dàng nói chuyện toàn bộ bằng tiếng anh với người nước ngoài.

Chỉ bằng một chút như vậy, Hàn Đông không có lý do xem thường hắn.

Người nước ngoài xoay người đi, Hàn Đông nhìn lướt qua chiếc xe của hắn, sau đó nói với Lý Thượng, "Được nha, vừa mới mấy ngày công ty đã cho người xe riêng hả."

"Tôi làm gì được đãi ngộ như vậy? Đây là xe của đàn chị cùng công ty, vị vừa rồi chính là trợ lý của chị ấy."

"Phương Vân?"

"Ghê, ánh mắt tốt phết!"

Hàn Đông cười hừ một tiếng, "Nữ thần tượng của tôi hơn 10 năm, có thể không nhận ra sao?"

Hiện tại cách bồi dưỡng người mới của công ty dự định có hai gói, một là học hỏi kinh nghiệm trực tiếp từ các đoàn làm phim, hai là dùng những nghệ sĩ đã thành thục dẫn dắt người mới. Lý Thượng mới đó đã khiến ngôi sao lớn mở đường giúp, có thể thấy được coi trọng tới cỡ nào.

"Tôi phải đi diễn ngay rồi, nếu có cơ hội tôi nhất định sẽ đề cử anh! Nhưng mà bây giờ tôi cũng chỉ là tân binh, lời nói không có cân nặng. Nhân vật quan trọng thì có thể hơi quá sức, nhưng ít ra sẽ giữ nổi cái tên, thể hiện mặt tích cực trước màn ảnh."

Hàn Đông cười khoát tay, "Tôi không vào giúp vui đâu."

"Tôi đã nói sẽ giúp anh, chẳng lẽ anh cho là giỡn chơi sao?"

"Được rồi, cậu mau mau vào đi, đừng để người ta tai to mặt lớn phải chờ một người mới như cậu!"

Lý Thượng gật đầu, cố ý dặn dò: "Công ty mấy nay có chỉnh đốn lại cửa trước, dạo gần đây có mấy fan cắm cọc trước cửa chờ còn bị bảo an đánh. Sau này muốn tìm tôi thì nhớ điện thoại liên hệ, tôi hẹn chỗ ăn cơm, mời anh!"

"Ừ, đã biết." Hàn Đông phất phất tay.

Sau khi lên xe, Lý Thượng khôi phục vẻ mặt lãnh đạm.

Phương Vân nhịn không được mở miệng hỏi: "Cái vị vừa rồi là ai thế?"

"Một người hâm mộ thôi." Lý Thượng nói.

"Hâm mộ thôi mà có thể tán gẫu lâu như vậy?"

"Anh ta nhiều chuyện."

45. Chương 45

45. Quan hệ vi diệu.

Chỉnh sửa: Gấu và Thỏ

Bản chỉnh sửa được đăng tại: https://pandarabbit69.wordpress.com/

* * *

Hàn Đông không hỗ đã từng ngủ chung một cái giường với Lý Thượng, Lý Thượng vừa mới lên xe, môi của hắn lập tức bĩu xuống tới quai hàm, trong lòng thầm mắng: đúng là một thanh niên giỏi, đem cái xấu của mình biến thành bộ dạng niềm nở kiểu này!

Nhấc chân đang muốn đi, phía sau lại có tiếng còi xe dồn dập.

Lần trước Hàn Đông đứng đây nghẹn một bụng tức giận thì lại có người tới thêm dầu vào lửa, không ngờ lần này cũng có người tới nữa.

Nhưng mà Hàn Đông một câu cũng chưa kịp nói.

Hôm nay rốt cuộc được chứng kiến, cái gọi là đẹp trai thấy ba má…

Người khác đẹp trai thì có thể đơn giản là nhìn, còn vị này đẹp như thể gào thét tát vào mặt bạn. Không để bạn thời gian lên dây cót, liếc mắt một cái cũng khiến bạn rụt rè. Sau đó hắn nghênh ngang bước đi, lỗ mãng xát muối vào lòng phàm nhân.

Hàn Đông giật mình trố mắt nhìn hắn, tên này sao nhìn lại quen mặt như thế?

…

Phùng Tuấn đứng trước cửa sổ, nhìn một dáng người như cột sáng chậm rãi tiến vào nhà lớn, liền trêu chọc Vương Trung Đỉnh: "Mỗi lần Hạ Hoằng Uy tới công ty của chúng ta, đều khiến một đống nam minh tinh thành gà rúc đầu."

"Không riêng gì tới đây, tới chỗ nào cũng thế." Vương Trung Đỉnh khách quan trần thuật.

Đang nói, vị đại thiếu gia đẹp trai tới đau cả mặt liền phong trần mệt mỏi vào cửa. Gỡ kính râm ra một câu cũng không nói, trực tiếp cầm chén trà của Vương Trung Đỉnh lên uống một hớp, sau đó chỉ chỉ Phùng Tuấn, "Tôi với boss của cậu có chuyện cần bàn, ra ngoài chút đi."

Phùng Tuấn ra ngoài xong, Vương Trung Đỉnh cười hỏi Hạ Hoằng Uy.

"Đại sự gì mà phiền ngài phải tự mình tới đây một chuyến?"

Hạ Hoằng Uy ngồi xuống bên cạnh Vương Trung Đỉnh, cánh tay hết sức tự nhiên khoác lên vai Vương Trung Đỉnh.

"Tôi hỏi một chút, kế hoạch hiện tại của cậu định đầu tư cho bộ phim điện ảnh này bao nhiêu tiền?"

"Trước mắt dự toán là khoảng hai tỷ."

Điện ảnh dù sao cũng là ván bài mạo hiểm nhất, trong nước thường thì đầu tư khoảng 2 tỷ đã là mức cao nhất rồi, dao động khoảng 3 5 triệu đã là nguy hiểm, lúc công bố phim, phòng bán vé phải thu vào đạt tới gấp ba lần vốn ban đầu mới không lỗ.

Hạ Hoằng Uy không hề nghĩ ngợi đã nói: "Tôi bỏ vốn một tỷ, cậu để vai nam chính cho em ấy."

"Tiền vốn đã sắp xếp đâu vào đó rồi." Vương Trung Đỉnh trực tiếp cự tuyệt.

Ánh mắt Hạ Hoằng Uy phát lạnh, trầm mặc một lúc lâu lại nói, "Một tỷ này tôi quăng đi cũng có thể mua của cậu một nam diễn viên."

"Trình độ si tình của cậu tôi xem vậy là đủ rồi, nhưng mà vai này không hợp với cậu ấy. Cậu có thể lấy một tỷ đó tạo một bộ phim hợp với cậu ta, tôi nhất định sẽ tìm giúp cậu đạo diễn tốt nhất, đội ngũ diễn viên ngôi sao lộng lẫy nhất."

Ngón tay Hạ Hoằng Uy trên vai Vương Trung Đỉnh dùng sức, áp bức lớp da từ sâu bên trong.

"Tôi đề cao bộ phim này."

Vương Trung Đỉnh cười cười, "Vậy thì chịu rồi."

Hạ Hoằng Uy thái độ lại càng cường ngạnh, "Vai diễn kia tôi đã quyết định rồi! Cậu cho cũng phải cho, không muốn cho cũng phải cho!"

Sắc mặt lạnh nhạt của Vương Trung Đỉnh lập tức chuyển sang màu lạnh lẽo, hắn bắt cánh tay đang đặt trên vai mình, nắm ngược lại tay Hạ Hoằng Uy trong nháy mắt, mùi thuốc súng trong phòng bắt đầu mạnh mẽ tràn ra.

"Hạ Khách!"

Đột nhiên một tiếng hét vang lên, đánh vỡ cục diện bế tắc trong phòng.

Vạn Lý Tình đứng trước cửa vẻ mặt khó chịu, "Hai người sao lại đánh nhau?"

"Hạ Khách" trong lời của cô chính là Hạ Hoằng Uy đang ở trong phòng, Hạ Hoằng Uy học tiểu học năm hai biệt danh là "Hạ Khách", vì để phá thầy giáo điểm danh mà đổi lại tên thành Hạ Hoằng Uy. (?)

Cho nên, có thể biết cái tên này, nhất định là cùng lớn lên ở một nhà trẻ, dùng nhiều năm để ngăn chặn bạn cùng bàn loạn đầu tư bậy — Vương Trung Đỉnh.

46. Chương 46

46. Trong một đêm.

Chỉnh sửa: Gấu và Thỏ

* * *

Hàn Đông về đến nhà, việc đầu tiên làm là tìm di động.

Hắn tự huyễn bản thân rằng sau khi mở máy lên chắc chắn sẽ có hàng hà sa số những cuộc gọi nhỡ, kết quả hơn mười ngày cũng chỉ có ba dãy số xa lạ liên hệ với hắn, hơn nữa đều chỉ vang một giây là ngừng. Mặc dù biết đây có thể chỉ là những số điện thoại lừa đảo hoặc gọi lộn số mà thôi, Hàn Đông vẫn một lần lại một lần gọi ngược lại, mãi tới khi hết tiền điện thoại mới thôi.

Suốt một ngày, Hàn Đông tìm đủ mọi cách để liên lạc với Diệp Thành Lâm.

Hắn gửi tin nhắn online chậm chạp không nhận được trả lời, lần cuối Diệp Thành Lâm lên mạng là đêm trước ngày rời khỏi, về sau không có động thái. Hàn Đông lại tìm tới những người anh em của Diệp Thành Lâm hỏi chuyện, cuối cùng không ai có số mới của Diệp Thành Lâm. Có người còn nói chuyện điện thoại với anh ta vào ngày cưới, về sau không liên lạc được nữa.

Hàn Đông trong nháy mắt có xúc động muốn tới Quý Châu tìm DIệp Thành Lâm, nhưng lại bác bỏ.

Một người muốn liên hệ với anh có hàng ngàn hàng vạn lý do, nhưng anh ta lại không liên hệ với anh thì chỉ có một lý do mà thôi — anh ta không muốn liên hệ.

Tối đó, Hàn Đông mất ngủ.

Trong tay cầm sợi dây thừng Diệp Thành Lâm để lại thưởng thức, xoay một vòng lại vặn một vòng, chà chà xát xát ở vị trí nút thắt, một sợi chỉ nhỏ không thể nhận ra lất phất đáp xuống.

Hàn Đông nhìn chăm chú vào không trung, tâm bỗng như bị cái gì đâm một phát.

Ánh mắt chuyển tới sợi dây, không có gì khác thường.

Sáng ngày thứ hai, Hàn Đông lại dùng cách ăn mặc mặt người dạng cún, mang theo một cái ghế nhỏ ra đường. Nhìn thấy người quen thì độc miệng hai câu, nhìn thấy mỹ nữ thì thanh giọng huýt sáo, đi tới cửa Bắc Ánh, theo thói quen dừng một chút lại tiếp tục đi về phía trước…

Ở chỗ này có một người mù cũng hàng năm ngồi xem tướng cho người khác. Bởi vì là người cùng ngành cạnh tranh, hắn với Hàn Đông vốn không quan hệ. Nhưng hôm nay, Hàn Đông lại phá lệ chạy tới chỗ người ta cầu "chỉ điểm".

"Anh là Thiên hạ đệ nhất thần tiên còn cần tôi tính dùm cái gì sao?" Bạn nhỏ mù lòa kia bày ra bộ dáng thụ sủng nhược kinh.

Hàn Đông lắc lắc mặt, "Tôi là bất đắc dĩ thôi, cứ nghẹn mãi như vậy lòng cũng hỏng hết. Dù sao anh cũng là người mù, cũng không biết tôi đang trang thành dạng gì, tôi có dọa người anh cũng không thấy."

Bạn nhỏ mù lòa, "…"

Sau đó, Hàn Đông nuốt xuống khuất nhục trong lòng, đem những tính toán trong đường nhân duyên của mình cho bạn nhỏ mù. Còn đem quá trình đấu tranh cùng mớ vận mệnh bất khuất không buông tha kể hết ra, kể xong còn than thở khóc lóc, hết sức bi tráng.

Bạn nhỏ mù nghe xong, buồn bực một chuyện, "Làm sao anh biết người đó thích anh?"

"Này còn không phải rõ như ban ngày sao!" Hàn Đông cảm thấy vấn đề của bạn nhỏ đặt ra thật là buồn cười, "Bởi vì tôi không có khả năng thích anh ta! Nếu anh ta không thích tôi, bọn tôi làm sao ở cùng một chỗ?"

Bạn nhỏ mù lại hỏi, "Sao anh lại chắc chắn không thích hắn?"

Hàn Đông nhếch mép cười lạnh thêm chút khinh bỉ.

"Tôi nói với anh rồi, hỏi tôi vấn đề này chính là một loại vũ nhục! Anh không biết danh hiệu tôi là — Người kiên cường nhất thành phố! Tôi căn bản là không để ý tới những lời vụn vặn, bởi vì anh là người mù không thấy được cơ bắp của tôi, tôi mới không tính toán với anh."

"Người ta nói anh " Bạn nhỏ mù đột nhiên nhắc tới.

[đoạn này mình không thể hiểu mà không biết có phải do tác giả viết sai chính tả không nữa T_T]

Cơ mặt Hàn Đông lập tức vặn vẹo ba trăm sáu mươi độ, khóe miệng giật giật, "Anh… Anh nghe ai nói?"

"Tôi tính ra."

Cái đuôi thỏ sau gáy Hàn Đông lập tức dựng đứng, dõng dạc quở trách người ta, "Trách không được anh bị mù, là do suốt ngày đi tính bậy cho người ta."

"Tôi trời sinh đã mù, giống như anh trời sinh đã sáu ngón."

"Được rồi, nói cái này nữa cũng vô ích, tôi đang chờ anh chỉ điểm tới lối ra đây!"

Bạn nhỏ mù nói: "Cái này có chi mà phải chỉ? Nếu anh đã không thích anh ta, vậy việc này không phải xong rồi hả?"

"Xong… xong cái gì?" Hàn Đông không hiểu nổi.

Bạn nhỏ mù lộ vẻ mặt khinh bỉ, "Bằng vào đầu óc của anh, còn bày đặt khinh bỉ người mù?"

Hàn Đông tức giận, "Anh chưa nghe câu trong nhà chưa rõ, ngoài ngõ đã tường sao? Tới tới, nói vô trọng điểm."

"Tôi hỏi anh, anh khẳng định trăm phần trăm mình sẽ không thích người at?" Bạn nhỏ mù hỏi.

Hàn Đông vẻ mặt ngạo thị quần hùng kiên quyết đáp, "Tuyệt đối khẳng định!"

"Nếu đã tin chắc mình không thích người ta, vậy vấn đề nhân duyên của hai người chắc chắn sẽ không tồn tại! Anh nghĩ xem, đơn phương thầm mến thì sao có thể gọi là nhân duyên? Cái này cần hai người yêu thương lẫn nhau!"

Hàn Đông nháy mắt mấy cái, thấy cũng đúng.

"Anh bận tâm về việc người ta có thích anh hay không làm cái gì? Bận tâm lòng mình là được rồi. Tơ hồng phải hai người cùng thắt mới có thể tới được với nhau, anh không có ý gì không phải ok rồi sao!"

Hàn Đông bừng tỉnh đại ngộ, "Đúng ha, tôi chắc chắn không thích anh ta, cũng không đồng ý ở cùng một chỗ, còn phải lo lắng cái gì nữa?"

"Chưa thấy ai ngu như anh, rõ ràng là song hỷ lâm môn không thích lại thích lưỡng bại câu thương."

Hàn Đông không hiểu, "Cái gì mà song hỷ lâm môn?"

"Tôi hỏi anh, đối với anh sự nghiệp quan trọng hay tình yêu quan trọng?"

Hàn Đông nghĩ nghĩ, nói: "Cái này còn tùy, nếu vợ là Phạm Băng Băng thì tình yêu quan trọng hơn. Nếu dạng như Phượng tỷ vậy sự nghiệp chắc chắn là quan trọng hơn."

Bạn nhỏ mù, "…"

"Mà anh hỏi tôi cái này làm chi?" Hàn Đông vẫn chưa hiểu ý của người kia.

Bạn nhỏ mù nói: "Anh thử đem nhân sinh làm thành một bài toán, hiện tại biết điều kiện gồm có: một là anh cùng anh ta nhân duyên xứng đôi, một là anh có cơ hội trở thành siêu sao. Kết quả tạo thành có bốn khả năng: một là anh trở thành siêu sao, nhưng không ở một chỗ với anh ta. Thứ hai là anh không lên làm siêu sao, cũng không ở cùng anh ta. Thứ ba là anh lên làm siêu sao, nhưng có quan hệ với anh ta. Thứ tư là không trở thành siêu sao, nhưng vẫn cùng anh ta ở một chỗ…"

"Như vậy xin hỏi: trong bốn khả năng này, khả năng nào là tuyệt vời lý tưởng nhất?"

Hàn Đông suy nghĩ nửa ngày mới mở miệng: "Anh lặp lại lần nữa đi."

"…"

Bạn nhỏ mù lặp lại một lần, Hàn Đông quả quyết chọn đáp án thứ nhất, "Đương nhiên là tôi ký tên làm siêu sao, không có gian díu với anh ta rồi!"

"Anh đã biết đây là phương án tốt nhất, nhưng thực tế sao lại muốn chọn khả năng thứ hai?"

Hàn Đông bị bạn nhỏ mù nói cho lùng bùng, đúng ha, tại sao tôi lại chọn cách thứ hai?"

"Vậy tôi hỏi anh, kết quả thảm nhất là cái nào?"

"Là thứ tư, anh ta với tôi dính một chỗ, còn không được làm siêu sao."

"Đúng rồi, anh nghĩ coi, nếu anh cầm cơ hội trong tay, thực hiện giấc mộng làm siêu sao, vậy anh còn có thể có được kết quả thứ nnhất, cho dù không thoát được, cùng lắm thì mắc vào kết cục số ba. Nhưng nếu anh không quý trọng cơ hội này, tốt nhất cũng chỉ là kết quả thứ hai, thảm nhất chính là cái cuối cùng."

Hàn Đông rốt cuộc hiểu.

"Ý của anh là… hai kết quả này tôi ít nhất có thể nắm lấy, đúng không?"

Bạn nhỏ mù gật đầu, "Đúng! Sao có thể vì một phần nhân duyên không chắc chắn mà buông tha cho sự nghiệp đã nắm chắc trong tay chứ? Anh không thể vì không được ra chiến trường mà tự chặt giò mình được!"

Hàn Đông trầm mặc ước chừng năm phút đồng hồ sau, nắm lấy tay bạn nhỏ mù hung hăng nói lời cảm tạ.

"Đại ca, anh đúng là một câu bừng tỉnh người trong mộng!"

Bạn nhỏ mù cười nhạo, "Bây giờ thấy thoải mái chưa?"

"Thoải mái, toàn bộ suy nghĩ cẩn thận." Hàn Đông nói.

Bạn nhỏ mù đột nhiên nói, "Thực ra có một việc tôi giấu trong lòng đã nhiều năm, tôi cũng muốn nói ra cho thoải mái."

"Đại ca, anh cứ nói, chuyện có đáng sợ cỡ nào tiểu đệ cũng không cười anh."

Bạn nhỏ mù dừng một chút, nói: "Thật ra, tôi không có bị mù."

Hàn Đông, "…"

"Tôi có thể nhìn anh đang gặp cái dạng gì, còn nhớ kỹ bộ dáng của anh. Chờ anh trở thành siêu sao, tôi sẽ nói cho người khác, có biết thằng đàn ông bị gay để ý không? Chính là tên đó đó."

Hàn Đông, "…"

Vài giây đồng hồ sau, bạn nhỏ mù cười to, "Ha ha ha ha… đùa anh thôi."

Hàn Đông cười mắng: "Chết đi, đồ mù!"

"Đồ tay sáu ngón!"

"…"

Cứ như vậy ầm ỹ một hồi, Hàn Đông tâm tình thoải mái hơn nhiều, trở về bắt đầu viết ra kế hoạch trở thành siêu sao quốc tế.

Nghĩ cũng nghĩ ra, bao nhiêu phiền toái lại tới nữa.

Đầu tiên là "ước định ba ngày" với Phùng Tuấn, tuy rằng Phùng Tuấn cho Hàn Đông tự do muốn đi thì đi muốn về có thể về, nhưng vừa nghĩ tới việc mình đứng trước mặt anh ta bày thái độ cuồng vọng không muốn thỏa hiệp, Hàn Đông đã mất mặt tới mức muốn đào hố.

Huống chi trước đó mình nói quyết đoán như vậy, bây giờ còn ưỡn ngực trở về, thật giống như giả bộ thanh cao.

Làm sao có thể vừa quay về ký hợp đồng vừa không mất mặt đây?

Hàn Đông mà càng lo, tối sẽ mộng du.

Nằm trên người "Ngũ tỉ muội" thâm tình, "Đám người kia quản anh rất nghiêm, không biết có thể đem các em theo không. Nói thật, các em cũng chính là nguyên nhân chính ràng buộc anh a!"

Sáng hôm sau, Hàn Đông vừa rời giường đã cảm thấy điên rồi.

"Ngũ tỉ muội" của hắn, trong một đêm toàn bộ nổ sạch!

47. Chương 47: Cửa Ải Khó Khăn

Hàn Đông đem "Ngũ tỷ muội" toàn bộ đốt, thuận tiện đốt cả áo ngực, quần lót các nàng.

Đang muốn rửa sạch "Tro cốt", đột nhiên nghe được tiếng gõ cửa phòng đối diện.

Hàn Đông hoả tốc chạy đến, nhìn thấy một cô gái đến thuê phòng. Cô bé này không chỉ xinh đẹp, hơn nữa còn một mình đến xem phòng.

Nếu đổi lại trước kia, răng nanh Hàn Đông nhất định sẽ theo khóe miệng tán tỉnh.

Nhưng là ngày hôm nay, hắn lại không có gì hưng phấn.

Nhìn lướt qua trên váy, liền khép cửa phòng lại.

Giống như thật sự hết thảy đều đã kết thúc.

Cái chỗ này không còn có gì nhớ nhung cần phải chờ đợi.

Suốt một ngày, Hàn Đông cân nhắc chuyện làm sao trở về này.

Gọi điện thoại bắt Phùng Tuấn phái người tới đón? Nhưng theo tính tình Phùng tuấn, vạn nhất vứt câu "Tự đánh xe đến", chẳng phải là càng không còn mặt mũi? Gọi Nhị lôi? Nhị Lôi nhất định sẽ báo Vương Trung Đỉnh. Vạn nhất Vương Trung Đỉnh tự mình lái xe tới đón, mặt mũi nào cho đủ, có thể Hàn Đông sẽ mang loại cảm giác tự bán thân.

Thoáng liền đã tối, cũng tới kỳ hạn cuối cùng của "Ba ngày".

Hàn Đông luôn luôn coi chừng điện thoại, chờ đợi bên kia cho cái bậc thang đề leo xuống, kết quả không hề có động tĩnh.

Xem ra chỉ có thể tự mình tới cửa.

Giờ này khắc này, Hàn Đông tựa như sắp đi tái giá, liều mạng muốn tìm khăn voan đỉnh đầu có thể che khuất toàn thân.

Mà khăn voan này, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có thể là "Mộng du".

Nhưng Hàn Đông không thể cam đoan buổi tối thật sự sẽ mộng du, cũng không có thể cam đoan mộng du sẽ đi tìm Vương Trung Đỉnh.

Cho nên, hắn chỉ có thể giả bộ mộng du.

Hàn đại sư tính toán, đêm nay ra ngoài ắt có tai họa.

Từ lúc biết Vương Trung Đỉnh, Hàn Đông đã đem hai chữ "Tai họa" biến làm Vương Trung Đỉnh, có "Tai họa" chính là sẽ gặp phải Vương Trung Đỉnh. Đến nỗi rốt cuộc tai họa gì, Hàn Đông không tính kỹ , tóm lại gặp gỡ Vương Trung Đỉnh đều không phải chuyện tốt. Bất quá đêm nay vẫn là rất cần hành động, cũng không có chuyện tự nguyện tới cửa.

Buổi tối hơn 10 giờ, Vạn Lý Tình chờ Vương Trung Đỉnh tăng ca ở văn phòng.

"Anh lần này là quyết tâm không đáp ứng Hạ khách sao? Vô luận hắn dùng phương pháp gì bức bách?" Vạn Lý Tình hỏi.

Vương Trung Đỉnh nói: "Không có cách nào khác đáp ứng."Vị kia nhà hắn" vô luận dùng bao nhiêu kỹ thuật đóng gói xa hoa, đưa vào bao nhiêu đoàn thể chuyên nghiệp, đều chỉ là độc dược phòng vé."

Vạn Lý Tình một bên sửa sang lại cổ áo Vương Trung Đỉnh vừa cười nói: "Em đã xem qua hai bộ phim của hắn, nói thật, nhân vật của hắn không có cảm xúc."

"Hắn hoàn toàn là không biết diễn xuất, bất luận đạo diễn yêu cầu cái gì cũng đều bất lực, cuối cùng chỉ có thể để cho hắn diễn mặt than, cũng chính là bản thân hắn."

Vạn Lý Tình khó có thể lý giải, "Hạ Khách rốt cuộc nghĩ làm sao ? Cho dù có tiền cũng không thể như vậy đi? Vị kia nhà hắn hoàn toàn không có lượng người xem cố định, trực tiếp bước ra một bước quá lớn, làm sao có thể thành công?"

"Hắn cũng không cần." Vương Trung Đỉnh nói.

"Có ý gì?"

"Nếu hắn thật muốn, đã sớm gióng trống khua chiêng tuyên truyền. Trong tay nắm quyền, mỗi ngày chiếm trang nhất cũng không có vấn đề gì, nhưng em có từng thấy qua tin tức giải trí về vị kia sao? Nói trắng ra là, hắn ném tiền đóng phim căn bản không phải cho khán giả xem, mà là một mình hắn xem."

Vạn Lý Tình khẽ thở dài một hơi, "Hạ khách từ nhỏ đã quái như vậy."

"Không còn sớm, anh đưa em về." Vương Trung Đỉnh nói.

"Được."

Hàn Đông bắt xe dừng cách cổng công ty mấy trăm thước, bởi vì phía trước trải nhiều camera, Hàn Đông nhất định phải diễn mộng du thật hoàn mỹ.

Đây đối với Hàn Đông mà nói căn bản không tính việc khó.

Nhưng có một chút vấn đề Hàn Đông làm sao cũng không khắc phục được.

Chính là khi Hàn Đông thật sự mộng du, hắn nhắm hai mắt vẫn có thể thấy đồ vật này nọ hơn nữa tránh đi hết thảy chướng ngại vật, nhưng là giả vờ mộng du, Hàn Đông nhắm mắt là cái gì đều nhìn không thấy.

Cho nên, vì an toàn, Hàn Đông mở hé mắt thành khe nhỏ, híp mắt đi đến đường cái. Mãi cho đến cổng công ty, Hàn Đông quan sát một chút hoàn cảnh bên trong, trộm nhớ kỹ chỗ nào có cây, chỗ nào có bậc thang, tìm con đường an toàn … Sau đó mới vận khí nhắm mắt lại.

Lái xe đến cổng, Vạn Lý Tình đột nhiên hỏi: "Vậy nam chính lúc đầu anh chọn là ai a?"

Vương Trung Đỉnh quay xe, vừa muốn trả lời, chợt nghe "Phanh" một tiếng.

48. Chương 48: Mua Dây Buộc Mình

Vương Trung Đỉnh khẩn cấp phanh lại, Vạn Lý Tình mặt nháy mắt biến sắc.

Có vẻ như đụng vào cái gì rồi…

Vương Trung Đỉnh từ trên xe bước xuống, Vạn Lý Tình đi theo y đến đầu xe, nhìn thấy người cuộn tròn trên mặt đất, một bàn tay bụm mặt, tay kia thì ôm mông.

Mẹ kiếp ! Hàn Đông trong lòng ai u hai tiếng, người nào con mẹ nó thiếu đạo đức như vậy? Lão tử mới vừa mắt nhắm lại liền đâm phải ! Ta không mở to mắt ngươi cũng không mở mắt sao?

Vương Trung Đỉnh vừa rồi quả thật phân tâm, y hoàn toàn không nghĩ chỗ này sẽ có người đứng.

Người gác cổng thấy sự cố, vội đi ra giải thích: "Vương tổng, tôi vốn muốn ngăn cản hắn, nhưng Phùng quản lí lúc trước đã nói, nói nếu ngươi này đến có thể cho qua, tôi đã…"

Vương tổng… Hàn Đông lúc này mới xoay mặt qua, lập tức đối mặt với con mắt nghi hoặc của Vương Trung Đỉnh.

Biểu cảm 2 người giống nhau thần kì, làm sao chính là hắn?

Không khí giằng co vài giây, Vương Trung Đỉnh đã mơ hồ đoán được gì đó, nhưng nghi hoặc trong mắt Hàn Đông lại không giảm chút nào, thậm chí tầng tầng tăng dần lên, nghi hoặc triệt để hóa thành mờ mịt, quá độ đến tương đối lưu loát.

"Tôi làm sao lại ở đây?" mắt Hàn Đông mơ hồ, tự thì thào nói, "Tôi không phải đang ngủ trên giường sao?"

Người gác cổng không dám mạo muội tiến lên đỡ, lại hỏi: "Cậu không sao chứ?"

Có thể không có việc gì sao? Hàn Đông trong lòng thoá mạ: Ông bị đâm bay mônggập xuống đất thử xem!

"Tôi… Tôi làm sao vậy?" ánh mắt Hàn Đông giống như vẫn còn mông lung.

Vạn Lý Tình có một chút kinh nghiệm chữa bệnh và chăm sóc, liền đi đến bên người Hàn Đông xem xét thương thế.

"Cậu hiện giờ cảm thấy thế nào? Có thể đứng dậy không?"

Hàn Đông vừa rồi thăm dò Vương Trung Đỉnh, cũng không chú ý có Vạn Lý Tình, lúc này vừa nhìn thấy, tâm can lập tức hỗn loạn ba trận.

"Không việc gì, chỉ là bị ngã thôi."

Hàn Đông lập tức đứng lên, sửa sang lại quần áo, động tác đều trở nên anh tuấn.

Vương Trung Đỉnh đi đến phía Hàn Đông nói: "Tôi mang cậu đến bệnh viện kiểm tra."

"Không cần." Hàn Đông không quên tiếp tục diễn, "Việc này không trách anh, là tôi chính mình đang ngủ, không biết làm sao lại chạy đến đây, tôi tiếp tục trở về ngủ tiếp là được."

Vương Trung Đỉnh hoàn toàn không để ý tới lí do thoái thác của Hàn Đông, hướng Vạn Lý Tình nói: "Anh phải đưa hắn đi bệnh viện, chỉ còn cách tìm người chở em về nhà."

"Em đi cùng anh." Vạn Lý Tình nói.

"Cũng đã trễ thế này, kiểm tra xong chắc phải nửa đêm, em vẫn nên về nghỉ ngơi sớm một chút đi."

"Không được." Vạn Lý Tình kiên trì, "Em nhất định phải đi với anh xem kết quả kiểm tra mới an tâm."

Hai người kia đứng nói lời này đều bình thản, Hàn Đông vụng trộm né sang bên cạnh. A! ! Giọng điệu này có vẻ như có gì đó mờ ám a! Ha ha ha… Thật tốt quá, nhanh chóng chứng thực đi!

Bởi vì chỗ ngã nặng nhất là mông, cho nên sau khi kiểm tra toàn thân xong, bác sĩ phải kiểm tra chỗ này kỹ hơn.

"Phiền một vị vào đây."

Bên ngoài chỉ có hai người, Vạn Lý Tình thì không thể nào, cho nên nhiệm vụ này chỉ có thể giao cho Vương Trung Đỉnh .

Sau khi Vương Trung Đỉnh đi vào, bác sĩ ngay cả chào hỏi xã giao cũng không có, trực tiếp cởi quần Hàn Đông ra, giữ lại ở đùi, nói với Vương Trung Đỉnh: "Ở đây không có y tá, cậu hỗ trợ kéo lưng quần, đừng lủi mất."

Không ngờ, Vương Trung Đỉnh còn chưa đưa tay, Hàn Đông tựa như điện giật mạnh mẽ che tay ra mặt sau.

"Không cần, không cần, tôi vẫn là tự mình làm đi."

Bác sĩ nói: "Sao có thể tự làm? Cậu cần thả lỏng."

Nói xong lại ý bảo Vương Trung Đỉnh lại đây hỗ trợ.

Vương Trung Đỉnh mới vừa đi hai bước, Hàn Đông liều chết nắm lấy lưng quần lật người, nói với bác sĩ: "Cái kia, nếu không như vậy đi, tôi trực tiếp cởi quần, đỡ phải thêm phần khó khăn ."

"Như vậy rất tốt." Bác sĩ nói, "Tôi còn sợ cậu không vui."

Hàn Đông rốt cục nhẹ nhàng thở ra.

Vương Trung Đỉnh vừa muốn đi ra ngoài, bác sĩ lại gọi lại.

"Cậu đừng đi a! Cậu đi rồi ai giúp hắn cầm quần a? Ở đây không có chỗ treo!"

Hàn Đông, "…"

49. Chương 49: Phi—

Dùng câu mua dây buộc mình để hình dung Hàn Đông thực quá thích hợp, rõ ràng lộ mông một chút có thể giải quyết mọi việc, hắn nhất định giằng co đến nỗi cởi sạch nửa người dưới, còn YY bác sĩ thông đồng cùng Vương Trung Đỉnh.

Hàn Đông nằm úp sấp ở trên giường , bác sĩ nhịn không được kinh khen một tiếng.

"A! chân cậu thật dài. Tôi đã kiểm tra nhiều người như vậy, chưa từng thấy chân ai dài như này đâu."

Hàn Đông nói: "Không khoa trương như vậy chứ? Tôi mới 180, sao hơn người 190+."

"Cậu không hiểu rồi, luận chân dài không thể nhìn thân cao, phải xem tỉ lệ. Có minh tinh chân dài 110+, kỳ thật đó là đáy chậu dài, chân dài thật sự phải xem đáy chậu cao. Người bình thường đáy chậu cao chiếm một thân nửa cũng đã được gọi là thượng đại chân dài, môngcậu cũng đãcao quá nửa ."

Hàn Đông hoàn toàn nghe không hiểu, chỉ có thể cười xấu hổ cầu bác sĩ mau chóng câm miệng. Dù sao bên cạnh có một ánh mắt nhìn chằm chằm, vị kia đối với đề tài này chính là đặc biệt hứng thú.

"Hơn nữa khung xương cậu thẳng, khoảng cách giữa hai khe chân không đến 1cm, ngoại hình mượt mà, làn da bóng loáng có đàn hồi, quả thực chính là chân đẹp thượng hạng khó gặp a!"

"Cám ơn đã khen, thực cám ơn nhiều." Anh không thể nhanh lên một chút sao? !

Kết quả, vị bác sĩ này đối với Hàn Đông còn muốn chậm chạp, khen hắn xong lúc sau ánh mắt chuyển hướng Vương Trung Đỉnh.

" Đều nói cảnh giới cao nhất là nhìn nữ nhân mặc quần áo có thể đoán ra cỡ ngực, kỳ thật nếu ánh mắt đủ độc, nam nhân mặc quần áo cũng có thể nhìn ra chỉ số thắt lưng."

Người biết nghĩ đang xem bệnh, người không biết còn tưởng rằng đang bàn chuyện bán người! Ngài xem vị này: thân cứng cáp thắt lưng nhỏ công phu tốt; ngài tiếp tục xem dáng nằm úp sấp này: cái chân dài cao mỹ mông cong…

Thưởng thức đủ rồi, bác sĩ mới bắt đầu kiểm tra cho Hàn Đông.

"Thả lỏng, tiếp tục thả lỏng." Bác sĩ lặp lại nhắc nhở.

Hàn Đông như thế nào thả lỏng được a? Trong đầu đều là: hắn không phải lại đang liếc mình chứ? Bác sĩ ấn mông tôi như vậy, hắn là không phải sẽ hiểu nhầm sao? Có phải hay không trong đầu đang đem mình %##$#%@…

Đã từng có ngày lưu luyến trêu hoa ghẹo nguyệt lưu manh không kể hết, từ bậc tiểu học đã đem cô giáo YY thành dâm phụ, giờ phút này lại giống tiểu xử nam ngây thơ, ngại ngùng không dám ngẩng đầu lên.

"Chỉ là bị thương phần mềm, bôi chút thuốc là được."

Cuối cùng cũng xong … Hàn Đông thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Bác sĩ nói với Vương Trung Đỉnh nói: "Tôi đi lấy thuốc, cậu đưa quần áo cho hắn mặc vào đi."

Hàn Đông không ngồi xuống mặc, mà mặc tư thế nằm úp sấp, cẩn thận cất giấu bảo bối tiểu điểu của mình.

Chờ lâu vẫn chưa nghe thấy tiếng xuống giường, Vương Trung Đỉnh quay lại nhìn, phát hiện tư thế mặc quần áo quái dị của Hàn Đông, nhịn không được mở miệng hỏi: "Cậu có thương tích ở bộ phận ngồi không?"

"Đừng đến đây!" Hàn Đông không báo trước quát một tiếng chói tai, "Cách tôi xa một chút!"

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh biến đổi, ẩn nhẫn không mở miệng.

Hàn Đông thấy Vương Trung Đỉnh quay hướng khác, nhanh chóng ngồi dậy mặc, kết quả quần lót mới vừa kéo đến đùi, đầu Vương Trung Đỉnh lại vòng trở về, Hàn Đông chứng vọng tưởng bị hãm hại lại phát tác

"Xem cái rắm a? ! ! ! ! ! !"

Mắng xong, Hàn Đông mới phát hiện ánh mắt Vương Trung Đỉnh chính là nhìn đồng hồ.

Sau đó, mới chậm rãi chuyển hướng nhìn mình…

Hàn Đông nháy mắt ngây ngốc, nhanh chóng dời ánh mắt giả vờ không phải mắng Vương Trung Đỉnh.

Nhưng Vương Trung Đỉnh không thể giả vờ là mình không bị chửi.

Hắn trầm mặc lâu như vậy, rốt cục lạnh lùng hỏi: "Tôi vì sao phải nhìn cậu?"

Hàn Đông đặc biệt sợ hãi trả lời, "Tự anh hiểu được."

"Tôi không biết." Vương Trung Đỉnh lần thứ hai mạnh mẽ chất vấn, "Cái cậu có tôi đều có, hơn nữa của tôi so với của cậu còn to hơn, tôi vì sao phải nhìn cậu?"

Hàn Đông, "…"

50. Chương 50: Như Nguyện

Vương Trung Đỉnh đi nhận những kết quả kiểm tra còn lại, Hàn Đông khập khiễng lê tới, thấy Vạn Lý Tình đứng cách đó không xa, liền nhấc chân đi đến đó.

"Hiện tại thấy thế nào? Đau nhiều không?" Vạn Lý Tình chủ động hỏi.

Hàn Đông gật gật đầu, xong không nói gì nữa, tựa vào tường vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía Vạn Lý Tình. Ngoại trừ thỏa mãn lòng háo sắc, càng muốn tìm ra quan hệ của nàng và Vương Trung Đỉnh.

Vạn Lý Tình phát hiện Hàn Đông nhìn chăm chú, vội hỏi: "Làm sao vậy?"

"Cô là bạn gái Vương Trung Đỉnh?"

"Ha! Cậu nghe ai nói vậy?" Vạn Lý Tình hỏi lại.

Hàn Đông nói: "Vương Trung Đỉnh nói cho tôi."

"Làm sao có thể?" Vạn Lý Tình cười như không, "Anh ta thật đã nói với cậu như vậy?"

Kỳ thật ngay từ đầu, Hàn Đông đã tính ra Vạn Lý Tình có ý với Vương Trung Đỉnh, nhưng hai người duyên phận nông cạn, tuy rằng quan hệ tốt nhưng không thể thành, thật làm cho người ta sốt ruột a!

"Hắn không nói rõ, nhưng trong lòng đã thừa nhận."

Vạn Lý Tình dù sao cũng xuất thân từ danh gia, không phải một hai câu ngon ngọt là dễ dàng tin được. Cho nên dù Hàn Đông tiếp tục dùng bao nhiêu lời nói hợp với tâm ý nàng, nàng cũng sẽ không đễ dàng bị ảnh hưởng.

"Vậy anh ta là nói sao ?" Vạn Lý Tình vui đùa hỏi.

Hàn Đông không nói Vương Trung Đỉnh giữ mình trong sạch thế nào, chỉ có nàng là nữ nhân thân cận, cũng không nói hắn đặt tình cảm gì lên nàng, thường luôn nhắc đến nàng…

"Hắn nói hắn sở dĩ không tiếp nhận tình cảm của cô, là bởi vì đứa con."

Một câu như vậy, đã công phá phòng tuyến tâm lý đúc bằng sắt của Vạn Lý Tình, bởi vì Hàn Đông là người duy nhất ngoài Vạn Lý Tình biết Vương Trung Đỉnh có một đứa bé, vì thế liền xác định quan hệ giữa Hàn Đông và Vương Trung Đỉnh không tầm thường.

"Anh ta còn nói gì?" Vạn Lý Tình quả nhiên hỏi lại.

Hàn Đông lúc này mới ra tuôn ra đủ lý do, giờ phút này lọt vào tai Vạn Lý Tình có muôn vàn ý vị. Hơn nữa Hàn Đông vẫn là chuyên biểu diễn kỹ xảo, trắng đều có thể xả thành đen. Cuối cùng lại đến vài câu tâng bốc, đem thái độ ủng hộ biểu đạt cảm động lòng người.

"Vạn tỷ, tôi là người thô kệch, lại không biết trau chuốt từ ngữ hoa lệ. Nhưng tôi dám vỗ bộ ngực nói: tôi sống nhiều năm như vậy, chưa từng thấy người đàn ông nào giống Vương ca si tình như vậy !"

Vạn Lý Tình không thích biểu lộ cảm xúc trước mặt người ngoài, hơn nữa xem ra Vương Trung Đỉnh cũng sắp đã quay lại, nàng phải lập tức bình phục tâm trạng để đối mặt hiện thực.

Nhưng Hàn Đông như trước không buông tha, "Có đôi khi tôi thấy Vương ca thức đêm đến hơn bốn giờ, bên người ngay cả một người bưng trà rót nước đều không có, cái cảm giác này…" Đang nói thế nhưng nghẹn ngào, đầu ngẩng lên giữ nước mắt chảy ngược về, mở miệng lần nữa vẫn không cách nào tiếp tục, "Thật sự… Tôi…"

"Được rồi được rồi…" Vạn Lý Tình vội vỗ lưng Hàn Đông làm yên lòng hắn, "Tôi hiểu được tâm ý của cậu, nhưng loại sự tình này không gấp được, chúng ta chỉ có thể thuận theo số phận ."

Đến đây Hàn Đông nước mắt ròng ròng đi xuống, đừng thuận theo tự nhiên a! Thuận theo tự nhiên là không tốt đối với chuyện của cô đâu a!

"Hai người tuổi cũng không còn nhỏ, Vương ca lại hay thức đêm như vậy, tôi thật sự lo lắng hắn không qua vài năm…" Đang nói thấy Vương Trung Đỉnh đi đến, Hàn Đông lập tức kết thúc nêu ý chính, "Chị dâu, cho phép em mạo phạm gọi chị là chị dâu, trước tiên chị có thể đáp ứng tôi chuyện này được không? Được không?"

Vạn Lý Tình ngoài mặt gật đầu nhận lời, kỳ thật trong lòng có câu luôn nghẹn lên, chính là: người anh em, nói thật…chuyện này đâu phải muốn là được a?

Vương Trung Đỉnh đi tới, chứng kiến Hàn Đông hốc mắt phiếm hồng, nhịn không được hỏi: "Làm sao vậy?"

Hàn Đông tiêu sái hất đầu, "Không có việc gì, vui mừng thay hai người."

Gương mặt Vương Trung Đỉnh mới vừa dịu đi lần thứ hai cứng ngắc, đại nhân ngài buổi tối chui vào dưới bánh xe chúng tôi, khiến chúng tôi tốn bao nhiêu thời gian cùng cậu làm kiểm tra, cậu còn vui mừng thay chúng tôi?

Vạn Lý Tình nhìn ra suy nghĩ trong lòng Vương Trung Đỉnh, lập tức tiếp lời nói: "Cậu ấy không phải ý kia, cậu ấy…" Đột nhiên lại không biết nên làm sao mở miệng.

"Bỏ đi, anh đưa em về."

Xe đang đường, Vạn Lý Tình hướng Vương Trung Đỉnh hỏi: "Người vừa rồi, anh với hắn rất quen thân sao?"

"Biết không đến một tháng, gặp mặt không đến năm lần."

Vạn Lý Tình mặt lúc trắng lúc xanh, nửa ngày cũng không nói ra lời.

Vương Trung Đỉnh thấy Vạn Lý Tình có tâm sự, hỏi: "Làm sao vậy?"

"A, không có việc gì." ánh mắt Vạn Lý Tình ảm đạm chuyển hướng ngoài của sổ xe.

Vương Trung Đỉnh lại phái một chiếc xe tới đón Hàn Đông, Hàn Đông sau khi lên xe liền giả ngủ, lái xe gọi thế nào cũng không tỉnh lại, rơi vào đường cùng đành phải gọi điện cho Vương Trung Đỉnh.

"Vương tổng, tôi mang hắn đi đâu a?"

"Tạm thời đưa về công ty trước."

Hàn Đông cuối cùng được như nguyện.

51. Chương 51: Lập Kế Hoạch

Sáng sớm hôm sau, Vương Trung Đỉnh đến xem video theo dõi ở cổng.

Video quay lại rõ ràng từ đầu đến cuối tối hôm Hàn Đông "Đâm xe", Hàn Đông từ lúc bắt đầu lọt vào màn ảnh, chính là trạng thái hoàn toàn mộng du. Ngay sau đó hắn đi tới chỗ rẽ bên trái cổng, xe Vương Trung Đỉnh vừa lúc đi ra, va chạm trong nháy mắt Hàn Đông cũng là không hề chuẩn bị, nhìn không ra chút sơ hở.

Chuông cửa vang lên, Vương Trung Đỉnh tắt video.

Phùng Tuấn vào liền hỏi: "Khi nào thì đem Hàn Đông đưa đến chỗ chị tôi?"

Vương Trung Đỉnh đã thương lượng cùng Phùng Tuấn, một khi Hàn Đông gật đầu sẽ cho hắn ký hợp đồng với công ty đào tạo nghệ sĩ của Phùng Mục Chi. Tuy rằng công ty điện ảnh và truyền hình Trung Đỉnh nghiệp vụ đào tạo là số một, nhưng xuất phát từ lo lắng cho hình tượng công ty, "Vấn đề nghệ sĩ" đều ném cho công ty đào tạo làm, thuần hoá thành thục mới có thể một lần nữa trở về ký tên.

Thế nhưng qua gần một đêm suy nghĩ, Vương Trung Đỉnh lại thay đổi chủ ý.

"Để hắn ở lại công ty đi."

Phùng Tuấn cảm thấy ngoài ý liệu, "Anh thật sự suy nghĩ kỹ chưa? Hắn cũng không phải là lương thiện gì."

"Cậu đây là nghi ngờ con mắt hay là nghi ngờ năng lực người đại diện của chúng ta?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Phùng Tuấn ngượng ngùng cười cười, "Không có, chúng ta công ty nhiều người đại diện như vậy, làm sao có thể không có người tài? Tôi chỉ là lo lắng ở trong thời gian ngắn, hành vi phản nghịch của hắn có thể quấy nhiễu anh tạo thành phiền phức không đáng có."

Vương Trung Đỉnh hừ cười một tiếng, "Cậu quá đề cao hắn."

"Nếu như vậy, tôi sẽ đi sắp xếp."

Phùng Tuấn sắp xếp cho Hàn Đông người đại diện họ Tiêu, ở công ty nhân duyên phi thường , mọi người gọi nàng là Tiêu tỷ. Tiêu tỷ trước mắt dẫn dắt ba nghệ sĩ mới, cho 3 người cùng vào ở một nhà trọ, hơn nữa cùng ở một dãy phòng.

"Đây là của phòng cậu." Tiêu tỷ dẫn Hàn Đông tới cửa.

Hàn Đông nhìn lướt bên trong, điều kiện cũng không tệ lắm, tuy rằng kém hơn "nhà tù 5 sao" lần trước, nhưng ít nhất đồ đạc đầy đủ, so với "ổ chó đồ hơi" của hắn trước kia tốt hơn nhiều.

"Cậu ở tạm một đêm, ngày mai sẽ có người giúp cậu thay mới đồ dùng trong nhà." Tiêu tỷ nói.

Hàn Đông khoát tay, "Không cần thay, những cái này không phải rất tốt sao?"

"Đây là chỉ thị cấp trên."

Tiêu tỷ vừa nói "cấp trên", Hàn Đông tự nhiên mà liên tưởng đến Vương Trung Đỉnh, lúc này ở trong lòng "Cắt" một tiếng, lại muốn đặc biệt đãi ngộ tôi, không đối tốt với tôi anh sẽ chết sao? !

Người đại diện đi rồi, Hàn Đông đi đến 2 phòng bên, kết quả một cửa khóa từ bên trong, một cửa khóa từ bên ngoài, cả hai đều không thấy bóng dáng.

Hàn Đông đành phải về phòng của mình, lôi ảnh chụp Vương Trung Đỉnh ra.

Tuy rằng Hàn Đông đã chắc chắn mình sẽ không thích Vương Trung Đỉnh, nhưng cũng không có nghĩa là hắn muốn ngồi chờ chết, dù sao hai người sớm chiều ở chung, tình huống bất ngờ nào cũng có thể xuất hiện.

Việc cần làm hiện tại là phòng ngừa rắc rối có thể xảy ra.

"Ghét người háo sắc, lưu manh không đứng đắn; ghét người điêu hoa khoác lác, tự nghĩ mình tốt đẹp; ghét tính chậm chạp, mài mài chít chít; ghét người không nhìn xa, thích tính kế; ghét người thần thần cần nhằn, phong kiến mê tín …"

Hàn Đông dựa vào tướng mạo Vương Trung Đỉnh suy đoán, đoán đoán, đến cuối cùng mặt càng tái.

Cũng quá thảm đi?

Hắn chán ghét từng đó khuyết điểm, ta thế nhưng đều không có!

Hàn Đông đặc biệt ưu sầu, xem ra, hắn muốn đem những chỗ thiếu hụt này toàn bộ thêm vào trong người, trong suy nghĩ chuyện này cũng không phải đơn giản. Dùng sức không đủ dễ lưu lại hậu hoạ, dùng sức quá mạnh dễ phản tác dụng.

Mà nói, hắn cảm thấy giả vờ ngây ngốc sẽ tốt hơn, nhưng không chú ý có thể biến thành dễ thương, chuyện nhỏ này thật quá khó nghĩ.

Cho nên, Hàn Đông tính toán lập một kế hoạch mật chặt chẽ cẩn thận.

52. Chương 52: Cảnh Ngộ Hoàn Toàn Đối Lập

Hàn Đông bận đến quá nửa đêm, đột nhiên nghe được tiếng đóng cửa vang đến.

Hắn buông bút đi ra khỏi phòng, thấy có người đang thật cẩn thận chốt cửa.

"Này!" Hàn Đông không hề báo trước lớn tiếng chào hỏi.

Người chốt cửa nhất thời hoảng sợ, vội vàng bật đèn, thấy rõ mặt Hàn Đông rồi mới thở ra một hơi, "Cậu là người mới đến?"

Hàn Đông gật đầu, cũng đồng thời cẩn thận quan sát đối phương một chút.

Ánh mắt trắng đen rõ ràng, không thích dùng tâm kế, có chút thẳng tính. Cung phu thê ở đuôi mắt rủ xuống lại có hoành văn, cực kì đào hoa, hay yêu đương vụng trộm. Mũi mạnh mẽ vững chắc nhưng hơi ngắn, sự nghiệp diễn nghệ có thể nổi tiếng lâu dài nhưng khó lên cao.

"Tôi tên là Trương Tinh Hồ, cậu sao?"

"Hàn Đông."

Trương Tinh Hồ vừa uống nước vừa quay sang hỏi Hàn Đông: "Sao muộn như vậy cậu còn chưa ngủ?"

"Ngủ không được." Hàn Đông cũng hỏi: "Sao cậu muộn như vậy mới về?"

"Ngày hôm nay có một cảnh diễn đêm."

"Cậu đã vào đoàn phim sao?"

“Không có, tôi chỉ đi quan sát, học một ít kinh nghiệm.”

Hàn Đông thấy Trương Tinh Hồ rất thật thà, liền ngồi xuống nói chuyện phiếm cùng hắn.

“Công ty ta có bao nhiêu người đại diện?”

Trương Tinh Hồ cẩn thận nghĩ nghĩ, “Đại khái hai mươi mấy người đi, tôi cũng không chú ý.”

Hàn Đông tính, chia đều ra mỗi người đại diện phải dẫn bảy tám nghệ sĩ, như vậy xem ra Tiêu tỷ coi như thiếu.

“Có người đại diện nào chỉ dẫn một nghệ sĩ không?” Hàn Đông lại hỏi.

Trương Tinh Hồ gật đầu, “Có a, người đại diện Lý đại công tử chỉ dẫn mình hắn.”

“Lý đại công tử?”

“Chính là Lý Thiên Bang.”

Sắc mặt Hàn Đông đổi đổi, không nói gì.

Nói đến Lý Thượng, Trương Tinh Hồ có chút xúc động, “Tôi và hắn gần như là vào công ti cùng lúc, nhưng các loại đãi ngộ đều không công bằng a! Hắn còn không qua kỳ huấn luyện liền ký hợp đồng, tôi đến bây giờ còn chưa huấn luyện xong. Người mới hầu như không được chu cấp tiền ký hợp đồng, chỉ cấp một ít phí sinh hoạt, nhưng hắn vừa ký hợp đầu tiên liền được dự chi trăm vạn. Tôi nghe nói hắn là do giám chế Lương tự mình chọn tới, tương đương trực tiếp ký tên cho công ty, người đại diện là hữu danh vô thực, thật ra chính là bảo mẫu. A… Không còn cách nào khác, ai bảo hắn có gia thế hùng hậu, hậu phương vững chắc đâu!”

“Gia thế hùng hậu?” Cái này Hàn Đông thật đúng là không biết.

Trương Tinh Hồ gật đầu, “Nghe nói xuất thân gia đình nghệ thuật, chủ tịch của công ty cậu biết không? Chính là tiểu thúc của Vương Trung Đỉnh, Vương Hải Chí, nghe nói hiện tại phòng của ông ta còn có một bức họa do ông ngoại Lý Thượng vẽ.”

Gia đình nghệ thuật? Như vậy còn đoạt miếng bánh của tôi! Mẹ nó quá không biết xấu hổ !

“Tóm lại công ty định vị lộ tuyến cho hắn chính là chỉ nhận các loại dự án lớn, tuyên bố phim hiện đại chỉ nhận các nhân vật nổi tiếng thông minh anh phú, phim dân quốc chỉ diễn quý công tử quân phiệt nhà giàu, phim cổ trang chỉ đóng vương công quý tộc đại thiếu gia.”

Hàn Đông vừa mở miệng muốn trút căm phẫn, Trương Tinh Hồ liền ra hiệu ý bảo hắn nhỏ giọng một chút.

“Ở đây còn người đang ngủ.”

Hàn Đông kinh ngạc quét mắt về phía cửa phòng đóng chặt, “Phòng kia có người a? Tôi chưa hề nghe thấy động tĩnh.”

“Hắn ngủ tương đối sớm, thông thường buổi tối hơn chín giờ là ngủ.”

Thời đại này còn có người hơn chín giờ đi ngủ? Hơn nữa còn là trong giới giải trí? Hàn Đông nghe thấy mới mẻ, xởi lởi hỏi: “Bao nhiêu tuổi?”

Trương Tinh Hồ thoáng chốc vui lên, “Mới 22 thôi?”

Còn trẻ như vậy? Không phải bị bệnh gì chứ? Hàn Đông thắc mắc.

“Tôi phải ngủ, sáng mai còn có lịch huấn luyện hình thể nữa.” Trương Tinh Hồ dụi mắt đi đến phòng của mình.

Hàn Đông lén lút tiến đến trước cửa phòng đang đóng chặt, muốn hé hé khe cửa ghé mắt vào liếc trộm, kết quả bên trong còn có một tấm rèm che, nhìn không thấy gì ngoại trừ một mảnh đen tuyền.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Đông còn chưa rời giường, đã có nhân viên công tác đến đổi đồ dùng trong nhà.

“Thật sự không cần thay đổi, đồ dùng này đều vẫn còn rất tốt.” Hàn Đông giả khách khí.

Đội trưởng vừa bê thùng vừa nói: "Chuyện này không phải chúng tôi có thể quyết định, cho dù đều là đồ mới, giám đốc bắt đổi cũng phải đổi."

"Giám đốc của các người chính là nhiều tiền đốt đến điên rồi."

Kết quả, cảm giác phiền phức về sự ưu tiên này rất nhanh đã biến mất.

Hàn Đông nhìn thấy đồ dùng cũ trong nhà đã dọn sạch ra ngoài, lại không thấy mang đồ mới vào trong, đi tìm trong hành lang không có, thang máy cũng chỉ là đi xuống không thấy đi lên.

Chỉ thấy đội phó mở một thùng vừa mang đến…

Hàn Đông nháy mắt ngu ngốc sửng sốt.

Bởi vì hắn thấy được gì đó "Thân quen": đệm thổi phồng, gối thổi phồng, sô pha thổi phồng …

"Đừng đừng đừng!" Hàn Đông nóng nảy, "Tạo sao lại đổi hết của tôi thành đồ thổi phồng?"

"Đây là do công ty thống nhất sắp xếp."

Hàn Đông chạy đến phòng bên cạnh, các loại đồ dùng trong nhà đều đầy đủ, lại chạy về chất vấn đội phó, "Thế này mà là thống nhất sao? Đồ dùng trong nhà Trương Tinh Hồ kia rõ ràng là bằng gỗ."

Đội phó nói: "Ý của giám đốc là thống nhất đổi thành phong cách trang trí như nhà cũ của các cậu, như vậy có thể khiến các cậu tìm được cảm giác gia đình, mau chóng thích ứng hoàn cảnh nơi này."

Hàn Đông nháy mắt vỡ mộng, đập tay vào tường, "Lão tử không cần cảm giác gia đình, chỉ muốn đồ dùng trong nhà…"

"Thật có lỗi, chúng tôi chỉ là làm việc dựa theo phân phó của giám đốc, không có cách nào khác thay cậu làm chủ."

…

53. Chương 53: Bắt Hắn Gọi Đến Đây Cho Tôi!

Ngày huấn luyện đầu tiên Hàn Đông đã làm loạn với người đại diện.

"Vì sao không thể đặt tên Hàn Thiên Vương? Tên này làm sao vậy?"

Tiêu tỷ trực tiếp tặng một chữ: "Tục!"(thô bỉ)

"Thế hồ sơ vì cái gì cũng muốn sửa? Tôi là người có 6 ngón thì làm sao? Tôi chưa tốt nghiệp trung học thì làm sao? Tôi làm diễn viên quần chúng 5 năm thì làm sao? Tôi vẫn muốn kiên trì với con người thật! Tôi chính là xuất thân rễ cỏ tiếp địa khí!"

Tiếp địa khí: có nghĩa là muốn tiếp xúc với cuộc sống bình thường của dân chúng, cùng người dân hòa mình, phản ánh nguyện vọng bình dị của dân chúng ở tầng lớp dưới chót xã hội.

Tiêu tỷ lạnh lùng nhìn hắn, "Cậu cho là thời đại này theo đuổi khổ luyến còn có người để ý sao?"

"Người nào khổ luyến? Đây vốn là tôi thực sự trải qua a!"

"Cũng bởi vì quá mức chân thật tôi mới bắt cậu sửa." Tiêu tỷ trực tiếp đem hồ sơ Lý Thượng đặt ở trước mặt Hàn Đông, "Nhìn thấy không? Đây mới là thế hệ thần tượng mới phù hợp!"

Hàn Đông nhìn cũng không nhìn liền trực tiếp ném sang một bên, "Tôi vì sao phải đeo mặt nạ giống hắn? Tôi vì sao phải cùng đi con đường giống hắn? Tôi vì sao phải ăn hàng thừa của hắn?"

"Cũng bởi vì người ta đã bưng chén vàng này đến đây, tất cả cậu có thể làm chỉ là chấp nhận."

Hàn Đông cùng Tiêu tỷ tranh cãi lúc lâu, cuối cùng đạt được đến một loại thái độ đáp ứng khó có thể hình dung.

"Không phải bắt tôi đi theo hướng phát triển này của hắn sao? Được, không thành vấn đề."

Tiêu tỷ tiếp tục hỏi: "Có sở trường gì không?"

Hàn Đông nghĩ nghĩ, "Sở trường… tài năng sao?"

"Đương nhiên, tài năng bẩm sinh càng hấp dẫn."

"Vậy thì nhiều, lưỡi chói lọi hoa sen, hàm răng phun nước, nhìn người biết lông…"

Tiêu tỷ nghe đến mấy từ ngữ xa lạ này, nhất thời dâng lên vài phần hứng thú.

"Cái gì gọi là lưỡi chói lọi hoa sen?"

Hàn Đông lập tức há mồm biểu diễn, trước tiên cuốn đầu lưỡi cong thành một vòng, tiếp theo hai chỗ cong, tiếp tục làm thành ba chỗ cong… Cuối cùng cuốn thành hình bông hoa.

Tiêu tỷ nghẹn họng nhìn trân trối.

"Tôi còn có thể lật ngược đầu lưỡi lại, gần như thế này, còn có thể gấp đầu lưỡi, còn có thể…"

"Đủ rồi!" Tiêu tỷ không đủ bình tĩnh nhìn thẳng, "Kế tiếp! ! !"

Hàn Đông lại biểu diễn hàm răng phun nước, này cũng rất dễ lý giải, chính là ngậm một ngụm nước rồi phun ra từ hàm răng. Theo lẽ thường đây là chuyện không thể nào, nhưng đối với đồ quái thai Hàn Đông này phải nói khác.

Nhìn thấy hơn mười dòng nước từ trong miệng Hàn Đông phun ra, Tiêu tỷ hóa đá .

"Đến nhìn người biết lông thôi…" Hàn Đông lộ ý cười xấu xa, "Chính là tôi vừa liếc mắt nhìn ai, liền biết lông phía dưới đại khái màu gì, hình dạng gì. Liền lấy cô mà nói đi, phía dưới nhất định là %%&%@…"

Mặt Tiêu tỷ đều tái đi, sững sờ một lát rồi đứng dậy đi ra ngoài cửa.

"Tôi tìm Vương tổng xin chỉ giáo cách khác."

Hàn Đông vội vàng ngăn lại, "Tiêu tỷ đừng nóng giận, tôi chỉ đùa một chút thôi, hạ hỏa một chút."

Tiêu tỷ trong lòng giận sặc: Cậu đặc biệt không căng thẳng, lão nương căng thẳng! Ai mà dám giữ loại kỳ nhân dị sĩ ánh mắt có thể vén quần cộc như cậu ở bên người a? Ai khống chế được a?

"Tiêu tỷ, tôi đã điền hồ sơ gần như đầy đủ …" Hàn Đông bỏ thái độ nổi loạn sang một bên, biến thân thành Tiểu Bạch nhõng nhẽo làm dịu Tiêu tỷ.

Tiêu tỷ cầm lấy hồ sơ nhìn lướt qua, não kém muốn nhảy ra ngoài.

"Được, cậu được…"

Tiêu tỷ xem hồ sơ xong tông cửa xông ra, lúc này đã không buồn nói gì nữa.

Hàn Đông hổn hển: "Chị đi cũng được, nhưng không thể nói chuyện của tôi cho Vương tổng."

Tiêu tỷ hoàn toàn làm ngơ, chờ xem, tôi còn không trừng trị cậu tôi đây uổng phí nhiều năm lăn lộn như vậy!

Dưới biểu cảm sợ hãi của Hàn Đông cất giấu tia mừng thầm không dễ phát giác.

Tiêu tỷ đến văn phòng Vương Trung Đỉnh, một câu không nói, trực tiếp đặt hồ sơ lên trên bàn.

"Vương tổng, tự ngài nhìn đi."

Vương Trung Đỉnh cầm lên nhìn, hồ sơ là Hàn Đông tự tay viết, tên, tuổi, địa chỉ gia đình mấy mục phía trên không có vấn đề gì, đến dòng "Nghệ danh", ánh mắt Vương Trung Đỉnh ngưng lại.

"Nicolas. Như Lai."

Tuyên truyền ngữ phía dưới cũng vô cùng chói lọi.

"Đại địa thần châu cái thế vô song đệ nhất Tiên nhi, cuồn cuộn vũ trụ không ai bằng Thần Toán Tử, tinh thông ngôn ngữ hai giới âm dương, là một thần tượng cùng thực lực đại sư hiếm thấy của giới xem tướng".

Lại nhìn đến tài nghệ tinh thông nhất, quả thực phải gọi là Nghịch Thiên .

“Có thể liếm ngực của mình.”

Vương Trung Đỉnh đập mạnh tay xuống bàn, tỏa ra một mảng khói bụi dọa người.

“Bắt hắn gọi đến đây cho tôi!”

54. Chương 54: Cần Ăn Đòn

Mười lăm phút sau, vẫn chưa thấy mặt mũi Hàn Đông.

Nhị Lôi gọi điện thoại thúc giục lần thứ hai, bên kia truyền tới một loạt câu trả lời vô cùng thuyết phục: táo bón, quý danh trung…

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh lại âm một tầng.

Hàn Đông là muốn để cho Tiêu tỷ cáo trạng thật sung túc, bấm ngón tay đến khi gần báo cáo xong mới hướng đến văn phòng Vương Trung Đỉnh. Trong nháy mắt hai chân chạm đến trước cửa, Tiêu tỷ vừa dứt lời, kiên nhẫn của Vương Trung Đỉnh cũng đã giảm xuống mức âm vô cực.

“Vương tổng, ngài tìm tôi?”

Ánh mắt Vương Trung Đỉnh lạnh lùng nghiêm nghị nhìn ra, tiếp nhận vẫn Hàn Đông tươi cười không đứng đắn.

“Tiến vào.” Vương Trung Đỉnh ra lệnh.

Hàn Đông không chút nào ý thức được nguy hiểm, vẫn một bộ cà lơ phất phơ như trước, hai tay đút túi quần, vừa đi vừa đong đưa trái phải, cái đuôi thỏ lắc theo điên cuồng, hình thành xung đột nghiêm trọng với căn phòng nghiêm cẩn quynh chỉnh.

Nếu thứ đang lắc lư là không là đôi chân này, nếu có một mi-crô-mét chênh lệch, Vương Trung Đỉnh đã chặt đi không chút do dự!

“Cậu nói cho tôi nghe một chút, đây là ý gì?” Ngón tay Vương Trung Đỉnh hung hăng chỉ vào hồ sơ.

Hàn Đông nhấc đầu qua nhìn nhìn, một bộ biểu tình không hiểu chuyện gì.

“Làm sao vậy?”

“Làm sao vậy?” Tiêu tỷ bất bình ngắt lời, “Cậu xem cậu viết những gì?”

Hàn Đông nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, “Chị nói tên Hàn Thiên Vương tục, tôi đổi Nicolas Như Lai. Chị nói sơ lược lý lịch của tôi không thích hợp, tôi cũng dựa theo yêu cầu của chị sửa lại. Còn có mấy tài nghệ đó, tôi không phải đều đã biểu diễn cho chị xem rồi sao? Ngược lại chị nói xem, chỗ này có mục nào tôi điền không thành thực ?”

Tiêu tỷ bị Hàn Đông làm cho á khẩu không trả lời được, cuối cùng gật đầu, “Được, tôi nói. Bất quá cậu, nếu trừ những những kỹ xảo dị dạng đó ra, cậu có thể thể hiện một bản lĩnh khác, tôi lập tức thu hồi những lời nói lúc trước!”

Kết quả, những lời này không những không trấn trụ được Hàn Đông, ngược lại cung cấp cho hắn cơ hội khoác lác.

“Phàm là có liên quan đến nghệ thuật, không thể không có mặt Hàn Đông tôi. Như vậy đi, trong tay không có nhạc cụ, tôi sẽ hát một đoạn nhạc do chính mình tự soạn.”

Tiêu tỷ mặt biến sắc, kỳ thật trong lòng nàng cũng không chắc chắn, nhưng nói đã nói đến mức độ này, nàng cũng chỉ có thể gắng gượng chống đỡ.

Vương Trung Đỉnh cũng không nói lời nào chờ Hàn Đông hiến nghệ.

Hàn Đông trước tiên gõ nhịp, sau đó ngâm nga, không thể không nói, âm sắc của hắn thật không tồi.

"A… A… Ân… Ân… come-on… Nha mua đĩa đi…"

Ban đầu nghe còn chấp nhận được, càng về sau càng không thích hợp, Hàn Đông đem vốn ngôn ngữ của 26 quốc gia dồn vào một ca khúc. Kết hợp với khúc phong phong cách dâm mỹ, ánh mắt ngả ngớn, nhìn thế nào cũng chỉ ra một tên lưu manh!

Nhị Lôi đã cảm giác thấy không ổn, muốn mở miệng ngăn cản, lại bị Hàn Đông phất tay cự tuyệt.

"Đừng nóng vội, chốc nữa còn có bản tiếng địa phương và bản tiếng động vật nữa."

Tiêu tỷ không thể chịu được nữa, hai mắt đỏ ngầu tông cửa xông ra, trong văn phòng chỉ còn lại ba người đàn ông.

Mặt Vương Trung Đỉnh đã muốn không nhìn ra gì biểu cảm gì, ngữ khí nói chuyện cũng không còn chút độ ấm.

"Xem ra, tôi thật sự đã xem nhẹ cậu."

Hàn Đông nhìn bốn phía, xác định Tiêu tỷ đi rồi, lại đến bên tai Vương Trung Đỉnh thần thần cần nhẵn: "Tôi cho anh biết, người phụ nữa kia tướng mạo cùng không tốt, trung khí hạ hãm, tam đình bất lợi, mặt mỏng, dương thọ không đủ, anh tốt nhất để nàng vui vẻ an dưỡng, đừng làm việc nặng nhọc nữa … A…"

Hàn Đông nói còn chưa nói xong, trên mông liền trúng một đạp.

Nhị Lôi kinh sợ đến nhảy dựng.

Hắn theo Vương Trung Đỉnh nhiều năm như vậy, lần đầu tiên thấy y động thủ đánh người. Thân phận như Vương lão gia này, bình thường đều áp dụng tư tưởng phi bạo lực, cho dù thật sự muốn trừng trị người nào đó, cũng không đến nỗi tự mình động thủ.

Nhưng lúc này đây, đã thật sự không thể nhịn được nữa!

Nếu không có Nhị Lôi bên cạnh, hắn khẳng định sẽ một trận cho Hàn Đông nằm đất.

Sao có thể nhận người đáng ghét như vậy?

Hàn Đông lấy tay che mông, vẫn không quên ăn vạ.

"Anh lái xe đụng tôi cũng quên đi, anh còn đá một cước phải không? Thuốc lấy lần trước chắc chắn không đủ dùng, tôi còn phải tiếp tục mua một phần nữa. Thuốc tiêu sưng, thuốc giảm đau, thuốc dán cộng lại 43 đồng 8, thêm túi nhựa nữa vừa tròn 44 đồng. Không tin anh đi xem đơn thuốc, đừng nói tôi lừa anh, 44 đồng này anh nhất định phải trả cho tôi!"

Vương Trung Đỉnh lại đá một cước.

Hàn Đông cắn răng tiếp tục hô một tiếng: "88!"

Nhị lôi cũng bị Hàn Đông làm cho giận điên, đỏ mặt tía tai hướng về phía hắn hắn gào: "Cậu còn tính cái gì a? Đi nhanh lên đi!"

Hàn Đông vẫn là không đi.

"Tốt lắm!" Trên trán Vương Trung Đỉnh đằng đằng sát khí, "Hôm nay tôi phải gom đến một vạn!"

Vừa nghe nói thế, Hàn Đông không thể không chạy.

55. Chương 55: Bán Manh Lạnh Lùng Đông Đông

Vương Trung Đỉnh giận đến đỉnh đầu bốc khói, Hàn Đông chạy trốn lại mặt mày hớn hở.

"Ta cười đắc ý, lại cười thỏa mãn, cười nhìn người hồng trần bất lão; ta cười đắc ý, lại cười thỏa mãn, cầu được một tiếng nhạc tiêu dao; ta cười đắc ý, lại cười thỏa mãn …"

Cười nhảy lên thang máy, cười lắc ra đại sảnh, cười chạy về phía cửa, cười nhìn thấy một siêu cấp vô địch Đại suất ca, sau đó, rốt cuộc cười không nổi …

Nhan sắc anh tuấn của Hạ Hoằng Uy như cường quang chiếu mắt lần thứ hai xuất hiện trước mặt Hàn Đông.

Hơn nữa lúc này đây, Hàn Đông thấy vô cùng rõ ràng.

"Oa, ai vậy a? Diện mạo giống như bước ra từ trong tranh a!"

Như một nữ nhân hoa si bên cạnh kinh hô, hai chân Hàn Đông xụi lơ tựa vào trụ lớn đại sảnh.

Thế giới này đặc biệt buồn cười …

Thì ra nam nhân khiến cho hắn thấy quen mặt kia, không chỉ là bạn cùng bàn lúc nhỏ của Vương Trung Đỉnh, chính là anh họ của vị ân nhân bị hắn xoay chuyển tính hướng bằng một đôi chân và lần thứ hai cứu hắn khi bị rơi vào trong giếng suýt chết! ! ! Quan trọng nhất là, Hàn Đông coi hắn là ân nhân, hắn coi Hàn Đông là cừu nhân (kẻ thù) a! ! !

Vạn nhất để cho anh họ hắn biết sự việc kia, ta về sau còn bị làm nhục thế nào trong cái vòng luẩn quẩn này?

Ngay lúc Hàn Đông đấm ngực dậm chân, biết vậy chẳng làm, hắn lại quét thấy một hình bóng quen thuộc.

Tuy rằng thay đổi một chiếc xe sang trọng, nhưng người trên xe vẫn không đổi, vẫn là Lý Thượng cùng Phương Vân. Hai người ngồi song song cùng một chỗ, Phương Vân tươi tắn tinh quang tỏa ra bốn phía, Lý Thượng vẻ mặt túng dục quá độ mỏi mệt.

Lý Thượng mơ hồ nhìn thấy Hàn Đông, nhưng khi quay đầu lại, lại không còn bóng dáng.

Hẳn là nhìn lầm đi? Đây là trong công ty, làm sao hắn có thể vào được?

Hàn Đông hừ cười một tiếng, coi như không có việc gì đi về ký túc xá.

"Tin tức tin cậy, Y Lộ sẽ ký hợp đồng quay về công ty chúng ta." Phương Vân đột nhiên mở miệng nói.

Lý Thượng phảng phất như không nghe thấy, ánh mắt một mực nhìn ra ngoài của sổ xe.

Phương Vân nháy mắt biến sắc, "Tôi vừa nói gì với cậu, cậu nghe được không?"

Lý Thượng vội vàng quay lại, gật đầu: "Nghe được, chị nói Y Lộ sẽ ký tên quay về công ty."

"Đúng a, người đàn bà kia da mặt thật dày, lúc trước Kim Phong giải trí đến mời, nàng ngoảnh mông bỏ đi! Kết quả thế nào? Ở đó lăn lộn ba năm, một tác phẩm cũng không có, còn bị quấn thêm một vụ tai tiếng tình dục."

Trợ lý cũng nói: "Kim Phong giải trí ký kết với mấy chế tác lớn cũng phải đền bù, thế càng ngày càng yếu. Y Lộ lúc trước chỉ là dễ kích động, nếu không đi ăn máng khác, hiện tại đã vững vàng ở hàng đầu."

Phương Vân liếc mắt, "Thật không biết Vương tổng nghĩ làm sao, lại vẫn tiếp nhận cô ta."

"Nghe nói còn muốn tổ chức một buổi lễ ký hợp đồng long trọng." Trợ lý thêm mắm thêm muối.

Sắc mặt Phương Vân càng kém, khó chịu lại quay sang trách móc Lý Thượng: "Cậu cũng không an ủi an ủi tôi."

Lý Thượng một giọng điệu cưỡi ngựa xem hoa khuyên nhủ: "Kỹ năng diễn xuất, danh khí, danh tiếng, dung mạo của chị loại nào mà không ăn đứt cô ta? Chị phân cao thấp với người đó chính là nâng nhân khí cho cô ta."

Nghe nói như thế, trên mặt Phương Vân mới xuất hiện một tia cười, nhưng nhìn lại Lý Thượng, vẫn là bộ dạng u sầu kia.

"Cậu hôm nay làm sao thế? Tinh thần kém như vậy."

Lý Thượng miễn cưỡng cười cười, "Có thể là gần đây áp lực khá lớn, luôn xuất hiện ảo giác."

Phương Vân kéo tay Lý Thượng ôn nhu an ủi: "Người mới thăng tiến quá nhanh, suy tính hơn thiệt là khó tránh."

“Đúng rồi, công ty ta gần đây có ký hợp đồng với người mới không?” Lý Thượng đột nhiên hỏi.

Phương Vân hướng ánh mắt sang trợ lý, trợ lý tỏ vẻ không rõ, “Gần đây cũng chưa về công ty, hẳn là có ký đi, tôi đã lâu không chú ý chuyện này.”

Phương Vân tỏ vẻ từng trải, “Cậu cứ yên tâm, phim mới đã tới giai đoạn thử vai, nếu bây giờ vẫn chưa truyền ra khẩu phong, chứng tỏ việc cậu diễn nam chính là ván đã đóng thuyền. Chỉ cần vai diễn kia tới tay, trước khi chiếu phim, công ty nhất định sẽ dốc sức lăng xê cậu.”

Lý Thượng gật đầu, không nói nữa.

…

Hạ Hoằng Uy tìm được Vương Trung Đỉnh ở quán cà phê ngoài trời, trên trán vẫn tỏa ra lệ khí.

“Hôm nay cậu thực rảnh rỗi a.” Hạ Hoằng Uy nói.

“Không rảnh rỗi, chỉ là không có tâm trạng làm việc.”

Hạ Hoằng Uy khuấy khuấy cà phê hỏi: “Ai lại dám chọc ngài?”

Vương Trung Đỉnh không trực diện trả lời, chỉ hỏi Hạ Hoằng Uy: “Nếu có một diễn viên, nội tâm của hắn rất khát vọng thành danh, nhưng sau đó lại liên tiếp làm ra chuyện khiến tôi chán ghét, đây là loại tâm tính gì?”

“Rất đơn giản, vì muốn gây sự chú ý của cậu.” Hạ Hoằng Uy nói.

Vương Trung Đỉnh vẫn khó hiểu, “Tôi đối với hắn cũng đã đủ chú ý, nếu hắn không gây thêm chuyện, có thể đã được nhiều ưu đãi hơn. Mà bản thân của hắn cũng biết rõ điểm này, nhưng như cũ không tiếc bất kì giá nào chọc tôi tức giận.”

Nghe Vương Trung Đỉnh vừa nói như thế, Hạ Hoằng Uy mới có suy đoán thật sự.

“Có lẽ, thứ hắn muốn chú ý không phải về sự nghiệp, mà là tình cảm cá nhân.”

Vương Trung Đỉnh nhíu chặt hai mắt, “Là sao?”

“Hắn thể hiện tình cảm đối với cậu, loại này không liên quan đến thân phận của cậu, chỉ là đơn thuần nhằm vào cậu - người này.”

Đối với cách nói này, Vương Trung Đỉnh lại thật ra có chút đồng tình, “Hắn quả thật luôn luôn đem tôi làm quân xanh.”

(quân xanh: quân địch giả để tập luyện trên thao trường)

“Trở thành quân xanh cũng không nhất định là chán ghét cậu, cũng có có thể là thích cậu.” Hạ Hoằng Uy vẻ mặt nghiền ngẫm.

Vương Trung Đỉnh cũng rất thanh tỉnh, “Hắn làm việc rất dứt khoát, hoàn toàn không có một tia ”thích” dư âm.”

“Nam hay nữ ?”

“Nam.”

Hạ Hoằng Uy cười to, “Ha ha ha… Tôi thật sự vô cùng muốn làm quen.”

Hai ngày này công ty hủy bỏ huấn luyện Hàn Đông, Hàn Đông mỗi ngày đều rảnh rỗi ở ký túc xá dưỡng mông, mân mê một ít đồ bỏ đi. Người quản lý bên kia không có tin tức, nếu là người khác đã sớm gấp đến phát điên, nhưng Hàn Đông như cũ vẫn thảnh thơi, thích thú.

Xem ra lần này bị tôi chọc giận không nhẹ a! Căm thù đến tận xương tuỷ chứ? Cách ứng chết ngươi!

Dù sao ta sớm muộn gì cũng sẽ hồng, không vội ưu đãi nhất thời, hậu tích bạc phát mới là đạo lý lâu dài, từ từ sẽ đến thôi.

Hàn Đông tìm quyển sách Anh ngữ nhỏ tự mình bán manh, "I am slow-tempered. cool. east. east! (tôi là chậm chạp lạnh lùng Đông Đông)."

Lúc Trương Tinh Hồ trở lại, Hàn Đông đang tự bôi thuốc lên mông.

Mỗi lần thấy chỗ vết thương còn chưa tiêu sưng, lại nhớ đến Vương ca hung mãnh lúc đó, sau đó lại cười, không cần nói cũng biết cảm giác thỏa mãn thế nào. Tay cố sức đưa đến mặt sau, mỗi lần chạm vào miệng vết thương vừa nhe răng vừa say mê, đau cũng trở nên vui vẻ. Người không biết còn tưởng rằng là cung tần nhiều năm trông mòn con mắt rốt cục cũng được vua sủng ái, kỳ thật chính là bị đạp một cước.

"Cái mông của cậu vẫn chưa khỏi a?" Trương Tinh Hồ hỏi.

Hàn Đông cười ha ha, "Đâu nhanh vậy."

"Vậy cậu còn cao hứng như thế?" Trương Tinh Hồ khó hiểu.

Hàn Đông hướng hắn ngoắc ngoắc, "Lại đây."

"Làm gì?"

"Cậu giúp tôi nhìn xem, mông tôi có bị thương nặng không?"

Trương Tinh Hồ đi đến nhìn thoáng, "Có vẻ như sưng đến rất lợi hại."

Hàn Đông có chút vừa lòng với đáp án này, lại cực kỳ hứng thú hỏi: "Cậu lấy độ sưng của tôi quan sát, đoán xem người đánh tôi kia lúc ấy tâm trạng thế nào?"

Trương Tinh Hồ nghĩ nghĩ nói: "Hẳn là vô cùng phẫn nộ a, bằng không cũng sẽ không hạ chân ác như vậy."

"Là hận không thể đem tôi một cước đạp chết phải không?"

"Có vẻ như vậy."

"Ha ha ha ha ha ha…"

Hàn Đông cười đến được phải gọi là đắc ý, giống như nhặt được bao nhiêu tiện nghi.

Trương Tinh Hồ nhìn thấy kinh sợ, "Cậu không phải là cuồng bị hành hạ đi?"

Hàn Đông vừa muốn phủ nhận, chợt nghe thấy hai cái tiếng gõ cửa, vốn tưởng rằng là tiểu tử cách vách đó rốt cục đã chịu hiện thân, kết quả phát hiện người đứng ở cửa không ngờ lại là Phùng Tuấn, trong tay còn cầm hộp quà tặng.

Hàn Đông nháy mắt sửng sốt, tình huống gì đây?

Trương Tinh Hồ cũng lắp bắp kinh hãi, đây không phải Phùng Tuấn sao? Trợ lý riêng của Vương Trung Đỉnh kiêm quản lí đào tạo nghệ sĩ của công ty, thường xuyên đại diện Vương Trung Đỉnh phát ngôn với truyền thông, tuyệt đối được cho nhân vật số một.

"Phùng quản lí." Trương Tinh Hồ vội vàng lên tiếng chào hỏi, sau đó nhỏ giọng hướng Hàn Đông nói: "Tôi ra ngoài trước."

Hàn Đông ừ một tiếng.

Trong phòng chỉ còn lại Hàn Đông cùng Phùng Tuấn, Phùng Tuấn ngồi cũng không ngồi, trực tiếp trình bày nguyên nhân đến.

"Vương tổng bảo cho tôi nói cho cậu, có hận thù cá nhân cứ việc tìm Vương tổng phát tiết, không cần mang sự nghiệp diễn xuất ra đùa giỡn."

Hàn Đông á khẩu không trả lời.

Phùng Tuấn cũng không giải thích thêm, quẳng đồ xuống rời đi.

Hàn Đông ngây ngốc nhìn hộp quà trên mặt đất, nửa ngày cũng chưa kịp phản ứng, này… Đây là ý gì? Trong lòng không yên tâm sao? Phái người tới thăm tôi?

Cần phải không yên tâm, cũng là Hàn Đông ta không yên tâm a!

Hàn Đông khó mà tin được, một người hà khắc như Vương Trung Đỉnh, một người khó hầu hạ như vậy, thế nhưng không kể hiềm khích trước kia, còn nói ra lời rõ đại nghĩa như vậy.

Sao đột nhiên cảm thấy hắn rất quân tử đây?

Hàn Đông nhanh chóng tự quạt mình một tát, ngươi tỉnh lại đi a!

56. Chương 56: Làm Sao Còn Dị Thường Hơn Mình A?

Phùng Tuấn mới vừa đi không đầy một lát, Trương Tinh Hồ hứng thú hừng hực chạy về phòng Hàn Đông.

"Vừa rồi là Phùng quản lí?"

Hàn Đông kinh ngạc, "Không phải cậu đã chào hỏi rồi sao?"

"Tôi chỉ là muốn hỏi… cậu và anh ta rất quen thuộc sao?"

"Cũng tạm."

Hàn Đông tùy tiện để lại một câu, lại bắt đầu quay ra nghịch đống đồ bỏ đi kia.

Trương Tinh Hồ buồn bực nhìn, "Cậu lấy mấy thứ này làm gì?"

"Tôi muốn làm một cây sáo nhỏ."

Trương Trương Tinh Hồ giễu cợt, "Sao không trực tiếp mua? Cũng không tốn bao nhiêu tiền."

Hàn Đông ngừng tay, một bộ dạng thanh cao cao ngạo nói với Trương Tinh Hồ.

"Cái này gọi là nghệ thuật biết không?"

Trương Tinh Hồ dè bỉu, cả ngày mân mê một ít phế phẩm, nghệ thuật sao? Tôi thấy cậu chính là quá rảnh rỗi!

"Đi đi đi, không hiểu đừng ở đây quấy rối."

Trương Tinh Hồ lại muốn ra ngoài, trở về phòng thay quần áo.

Hàn Đông một lần ngẫu nhiên tìm được vài tư liệu ở trên mạng, dành ra vài ngày nghiên cứu, rốt cục hôm nay mới khởi công. Đầu tiên dùng thước đo đo lường tính toán khoảng cách, tiếp theo khoan thật cẩn thận … Bận rộn đến nửa đêm, cuối cùng cũng hoàn thành một cây sáo nhỏ màu trắng.

Nhìn thấy hình dáng rất vừa mắt, không biết thổi lên thế nào.

Hàn Đông muốn thử xem, nhưng lại nghĩ tới bên cạnh còn có người ngủ, vẫn có chút băn khoăn.

Nhắc tới cũng kỳ, Hàn Đông đến đây cũng đã ba bốn ngày, chưa từng thấy người anh em bên cạnh đi ra ngoài lần nào. Hai ngày này Hàn Đông rảnh rỗi ở trong phòng dưỡng mông, thỉnh thoảng cũng nghe được phòng cách vách truyền đến động tĩnh nhỏ, nhưng vẫn chưa từng thấy cửa phòng mở.

Không biết là không phải cố ý, nửa đêm Hàn Đông lôi sáo ra thổi thử.

Bắt đầu từ một tình khúc —— Titanic .

Hàn Đông thử thổi lên, âm sắc thanh thúy, chỉ là âm cao có chút không chuẩn, sửa chữa nhỏ một chút, cảm giác tốt hơn nhiều. Tới gần kết thúc, Hàn Đông nghe thấy phòng bên cạnh có động tĩnh, nhưng rất nhanh lại im lặng.

Vì thế, Hàn Đông từ Titanic thổi sang hảo hán ca tiếp tục thổi tới ngươi làm tiểu tam có vui không … Một khúc rồi lại một khúc, thổi thẳng đến khúc sở trường nhất tân niên hảo , ở cách vách rốt cục truyền tới tiếng bước chân.

Rất nhanh, cửa liền vang lên.

“Cậu làm ầm ĩ tôi không ngủ được.”

Hàn Đông buông sáo, ngẩng đầu nhìn về vị đứng ở cửa. Tướng mạo đại quý, nhân sinh có nhiều vận thế cường hãn, nhưng vận vô tinh. Bất quá cái này cũng khó tránh, khuôn mặt đại chúng trong giới giải trí, tính cách quái gở lại giao tiếp không tốt, có thể hồng lên mới là lạ!

Hồng: nối tiếng

“Anh em, cậu cuối cùng hiện thân rồi.” Hàn Đông cảm khái một câu.

Du Minh vẫn là câu kia: “Cậu ầm ĩ đến tôi ngủ.”

“Tôi biết.”

“Biết cậu còn thổi?”

Hàn Đông một bộ giọng điệu không hối hận: “Tôi muốn cho cậu đi ra ngoài hít thở không khí.”

“Nhàm chán.” Du Minh mặt lạnh trở về.

Hàn Đông lại bảo: “Hắc, nhanh như vậy đã trở về a?”

Du Minh không để ý hắn.

“Cậu nếu về phòng, tôi sẽ tiếp tục thổi.”

Du Minh dừng bước, lạnh giọng chất vấn Hàn Đông: “Cậu rốt cuộc muốn thế nào?”

“Muốn cho cậu ở bên ngoài.”

“Vì cái gì?”

“Tôi sợ cậu nghẹn.”

Du Minh hờ hững phun ra ba chữ: “Cậu có bệnh.”

Hàn Đông quả thật có bệnh, người khác càng chán ghét hắn, hắn càng lôi kéo làm quen người ta.

“Cậu không cảm thấy là tiếng sao rất du dương sao? Không biết là có nó giúp ngươi ngủ được càng ngon sao?”

Du Minh cuối cùng đáp lại một câu, “Tôi học múa.”

“Học múa thì làm sao?”

“Tôi chỉ cần vừa nghe thấy âm nhạc, liền kìm lòng không được muốn khiêu vũ.”

“Phụt ——” Hàn Đông đập ghế cười điên cuồng, “Lúc vừa rồi tôi thổi, cậu sẽ không phải luôn khiêu vũ không ngừng trong phòng đi? Ha ha ha ha ha ha ha ha…”

Hàn Đông đã cười thành như vậy, mặt Du Minh vẫn không chút thay đổi.

“Tùy cậu.” Du Minh quay đầu lại trở về phòng.

Hàn Đông oán thầm: Hàng này làm sao còn BT (biến thái, dị thường) hơn mình?

57. Chương 57: Chỗ Này, An Toàn

Sáng sớm hôm sau, Hàn Đông ngồi dậy từ trên giường, nhìn chằm chằm mấy hộp quà tặng xa hoa ở cửa, ước chừng nhìn hết nửa giờ. Trong đầu lặp đi lặp lại câu nói kia: Có hận thù cá nhân cứ việc tìm anh ấy phát tiết, không cần mang sự nghiệp diễn xuất ra đùa.

Quả thật, Hàn Đông cũng hiểu mình không thể cứ hồ đồ như vậy.

Hắn quyết định dứt bỏ ân oán cá nhân, nghe Vương ca khuyên một tiếng, là đàn ông nên có đảm lược nhìn xa trông rộng, cầm lên được bỏ xuống được. Nếu là vấn đề về mặt tình cảm, vậy bắt tay từ mặt sinh hoạt đi, giải quyết hận thù cá nhân liền giải quyết hận thù cá nhân, ngươi cho là ông đây không dám sao?

Điều thứ nhất: không thích ăn thực vật có mùi nồng, nhất là cây hương thung.

Ở điểm này, Hàn Đông vừa hay đối lập cùng Vương Trung Đỉnh, hắn đặc biệt thích ăn hương thung. Nhớ rõ thời gian vừa tới Bắc Kinh, hắn chỉ thuê một căn nhà trệt ngoại thành, ở bên cạnh nhà cũng vừa hay có một một gốc hương thung. Bởi vì hàng năm bắt đầu vào mùa hương thung đều bị người ta ăn trộm trước, cho nên Hàn Đông vãi lên cây rất nhiều nông dược thuốc trừ sâu, thế là từ đó về sau chỉ có một mình hắn trộm.

Thông qua quan sát, Hàn Đông phát hiện, buổi trưa Vương Trung Đỉnh rất ít về nhà, thỉnh thoảng sẽ ra ngoài tiếp khách, phần lớn thời gian đều giải quyết ở nhà ăn công ty. Từ văn phòng đến nhà ăn có một thang máy, Vương Trung Đỉnh thường đều tự mình đi mua cơm, trừ phi công việc bề bộn đến chân đứng không vững, mới nhượng người khác đưa lên.

Trưa nay, Vương Trung Đỉnh theo thường lệ đi xuống mua cơm. Kết quả mới vừa lên thang máy, chợt nghe thấy tiếng hét từ phía sau truyền đến.

"Chờ một chút!"

Một dáng người lách qua khe hẹp, ngay tiếp theo một mùi nồng đậm cũng tràn vào, trong nháy mắt cửa thang máy đóng lại, chặt chẽ bị khóa trong không gian nhỏ hẹp phong bế này.

Hàn Đông bưng một phần đậu hũ phan hương thung đứng bên cạnh Vương Trung Đỉnh, không giống thái độ đối địch lúc trước, lần này Hàn Đông phá lệ mở miệng chào hỏi, tỏa ra một miệng mùi hương thung.

"Vương tổng, thật là tấu xảo a!"

Tấu xảo: Vừa dịp, vừa đúng, vừa vặn, nhằm lúc, vừa may

Vương Trung Đỉnh ngửi được hương vị gay mũi này, khẽ nhíu chân mày, giữ im lặng bước từng bước sang bên cạnh, ngữ khí lãnh đạm đạm, "Tôi nhớ nhà ăn không có bán hương thung."

"Tôi không phải mua ở nhà ăn, tôi tự mình đi mua từ bên ngoài." Hàn Đông nói xong lại khuấy khuấy, khiến mùi tỏa ra được hoàn toàn hơn, hơn nữa lúc ăn còn hướng bên người Vương Trung Đỉnh đụng đụng.

Vương Trung Đỉnh bị mùi hương thung hun đến sắc mặt có chút kém, "Cậu đã mua từ bên ngoài, sao còn chạy đến đây? Vừa vào cửa không phải còn thang máy bên cạnh sao?"

Bởi vì tôi muốn huân anh a… tiểu tiện nhân trốn trong lòng Hàn Đông nhảy nhót qua lại.

(huân: hun, xông mùi)

"Thang máy kia quá nhiều người, lại phải xếp hàng, thang máy này thanh tĩnh hơn."

Hàn Đông mới vừa nói xong, thân thể cùng thang máy lay động kịch liệt một trận, hơi kém đem hộp đồ ăn có hương thung đổ lên người Vương Trung Đỉnh, dứt khoát dọa Vương Trung Đỉnh trốn đến chạy nhanh quá một kiếp.

Nhưng sau đó thang máy lại ngừng, bốn phía lâm vào một màu đen đặc.

"Sao lại thế này?" Hàn Đông điên cuồng ấn nút báo nguy, diễn tả sự thất kinh gặp phải tình huống đột phát đến lọt vào trong tầm mắt ba phần, tiếng kêu liên tục mang theo âm run rẩy, "Có khi nào đột nhiên rớt… Rớt hàng a?"

Vương Trung Đỉnh trái lại rất lãnh đạm làm yên lòng hắn, "Không có việc gì, chắc là bị cúp điện."

Hàn Đông tĩnh hậu chỉ chốc lát, cảm giác thang máy không có dị biến, liền thả lỏng tiếp tục ăn đậu hũ phan hương thung của mình.

Khi mắt nhìn không thấy gì, khứu giác liền trở nên dị thường linh mẫn, nếu bình thường Vương Trung Đỉnh còn có thể dựa vào đồ vật khác dời chuyển lực chú ý, hiện tại thật sự là không còn chỗ trốn không còn chỗ ẩn dấu, chỉ có thể nín thở chịu đựng.

Hàn Đông cố ý nhắc nhở, "Hắc, anh chờ ở đây cũng là chờ, sao không đem cơm trưa ra ăn? Để lát nữa sẽ nguội."

Vương Trung Đỉnh vừa mở miệng liền chỉ cảm thấy hương vị chán ghét kia, cho nên một mực trầm mặc.

Hàn Đông bu lại, "Nếu không anh nếm thử của tôi đi?"

Vương Trung Đỉnh đưa tay đẩy hắn ra.

"Khách khí với tôi làm gì? Tôi còn chưa chê anh bẩn, đến, ăn một miếng." Hàn Đông lại tiến lên phía trước.

Vương Trung Đỉnh không thể nhịn được nữa, "Cậu cách tôi xa một chút!"

Kết quả vừa mới mở miệng nói câu này, không đem Hàn Đông doạ nạt được, còn làm cho không khí nồng đậm đã đọng bên ngoài trong thời gian dài một mạch dũng mãnh tiến vào mũi Vương Trung Đỉnh, lúc ấy cái mùi vị kia, là một cảm giác "Tiêu hồn" đến như thế nào!

Vì thế sau khi thang máy mở, Vương Trung Đỉnh không ăn một miếng, ném toàn bộ vào thùng rác.

Buổi chiều, thợ sữa chữa thang máy tra ra nguyên nhân trục trặc: cửa thang máy vướng phải dị vật, khiến cho khóa cửa bảo hộ bị trục trặc, dẫn đến thang máy đình chỉ vận hành.

"Sao lại mắc kẹt dị vật?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

"Nguyên nhân có nhiều, tùy tay thả một cái đinh ốc, linh kiện plastic linh tinh, đều có thể làm cho cửa thang máy bị kẹt."

Vương Trung Đỉnh sắc mặt đổi đổi, không hỏi thêm nữa.

Ngày hôm sau, vẫn là thời gian như vậy, vẫn là cái thang máy kia, Hàn Đông lại tới nữa, lần này quả nhiên là trứng chim sao hương thung.

"Vương tổng, thật là tấu xảo a, lại gặp phải anh."

Càng trùng hợp chính là, thang máy lên tới nửa lại mắc kẹt.

Bất quá lần này đèn khẩn cấp có thể mở, Hàn Đông đem tướng ăn tinh tế hắn chuẩn bị cẩn thận bày ra. Động tác nhai kia diễn tả đến ngấu nghiến, biểu cảm nuốt kia ngon đến vặn vẹo, còn có lòng đỏ trứng dính vào bên miệng kia hoa lệ cùng vết dầu mỡ…

Kết quả có thể suy nghĩ là biết, bữa cơm này của Vương Trung Đỉnh lại là không ăn nổi

Buổi chiều, thợ sữa chữa thang máy lại đến xem xét vấn đề, tra ra giống cùng ngày hôm như đúc: cửa thang máy mắc kẹt dị vật.

Ngày thứ ba, thực tế quen thuộc lại trình diễn lần nữa.

…

Vương Trung Đỉnh chính là dù cho đầu óc u mê, cũng biết Hàn Đông đang cố tình.

Chẳng qua lúc này đây, y thay đổi sự thẳng tính thường ngày, không hề gọi Hàn Đông đến thẩm vấn, cũng không áp dụng biện pháp tránh né gì. Mà là tiếp tục mua cơm, tiếp tục vào cái thang máy kia, tiếp tục xem Hàn Đông ăn cá hương thung, tô giáo hương thung, trứng vịt hầm hương thung, cơm mạch hương thung …

Hơn nữa, y có vẻ như càng ngày càng không phản ứng đối với hương vị này nữa.

Ngược lại là Hàn Đông, liên tiếp mấy ngày ăn hương thung, hắt xì, ợ hơi, bắn ra ** đều là mùi hương thung, cho dù thích ăn đến thế nào, ăn vào từng này cũng ngán.

Hơn một giờ sáng, Vương Trung Đỉnh tăng ca xong không về nhà, mà là đến sau ký túc xá.

Hơn nữa, y còn xách một nhánh hương thung theo, phía trên đều là lá hương thung xanh mượt, tản ra mùi hương độc đáo.

Cả tòa ký túc chỉ có mấy phòng còn sáng đèn, phòng Hàn Đông ở chính là một trong số đó, ngay cả cửa cũng không thèm nhìn, Vương Trung Đỉnh trực tiếp đi vào.

Hàn Đông sớm đã ngủ, vang lên tiếng khò khè.

Máy tính vẫn sáng, dừng lại ở trang blog, một đoạn khiến cho Vương Trung Đỉnh chú ý.

"Giới giải trí bất quá là vòng luẩn quẩn trong sự ủng hộ của công chúng. Công chúng vui, nghệ sĩ lại là vui điên cuồng; công chúng buồn, nghệ sĩ lại là đại bi; khán giả tặng quà coi trọng, nghệ sĩ lại là tự mình tôn sùng. Thật giống như quan hệ giữa Huyết Quỷ và con người trong nhật kí quỷ hút máu , hết thảy đều bị phóng đại."

Bài viết này được đăng cuối tuần trước, cũng chính là ngày Hàn Đông vô tình gặp Lý Thượng.

Vương Trung Đỉnh tròn mắt chốc lát, rất nhanh lại bị sáo nhỏ ở cạnh máy tính hấp dẫn.

Tuy rằng bề ngoài không được đẹp lắm, lại khiến Vương Trung Đỉnh rung động không nhỏ.

Trước khi làm sáo, cần loại bỏ phấn huỳnh quang trong đèn quản, thao tác có một chút không cẩn thận sẽ lập tức làm cho đèn vỡ. Hàn Đông chỉ có thể dùng phương pháp chuốc cát, tới tới lui lui mấy lần, mới rửa sạch được bên trong đèn.

Trừ cái đó ra, chiều dài cùng với độ dày của đèn đều phải tính toán chặt chẽ, có khi mười cái đèn quản cũng chưa chắc có thể làm thành một cây sáo. Rồi lại cần khoan, mài, thử âm. Nhất là thời gian thử âm, cần điều thích từng lỗ, khoảng cách giữa chúng trực tiếp quyết định độ chuẩn của âm sắc, cho dù là sai số cực nhỏ cũng tạo thành ảnh hưởng vô cùng lớn.

Nhưng mà Vương Trung Đỉnh lại không phát hiện một cây đèn quản vứt đi nào trong phòng, trong thùng rác chỉ có nguyên liệu cắt bỏ, tư duy chặt chẽ cùng lực khống chế chuẩn xác khiến người khác thán phục.

Đối với "Con số khống" mà nói, bất luận thứ gì tinh chuẩn đều lộ ra mị lực khác thường.

(Con số khống - Vương Trung Đỉnh: hình như là người khống chế thao túng con số, gần như bị ảm ảnh bởi độ chuẩn xác đến biến thái)

Tựa như chân Hàn Đông.

Vương Trung Đỉnh không biết xuất phát từ tâm tính gì, lại đem cành hương thung trong tay đưa lên giữ trước mũi Hàn Đông.

Hàn Đông ngửi được mùi hương thung, nháy mắt lộ ra vè chán ghét, nhanh chóng lật người lại, né tránh hương vị này, thậm chí không tiếc dùng cặp mông hoa lệ hướng về Vương Trung Đỉnh.

Quả nhiên…

Khóe miệng Vương Trung Đỉnh hiện lên một tia cười nhạt, vẫn là ý định khi dễ người, càng đưa cành hương thung đến một bên khác.

Hàn Đông tựa như một chú chó lớn bị chọc giận, trong miệng phát ra tiếng rầm rì nặng nề, khó chịu chui vào trong chăn, đem đầu giấu đến nghiêm nghiêm thực thực.

Kết quả có thể suy nghĩ là biết, cành hương thung kia lại chui vào trong chăn.

Hàn Đông cứ như vậy trốn đông trốn tây, từ ngẩng lên biến thành nghiêng, lại từ nghiêng biến thành cuộn tròn… Bất luận đổi tư thế, đổi góc độ, đổi phương hướng nào, mùi hương thung vị vẫn là như ảnh tùy hình.(như hình với bóng)

Cuối cùng không còn chỗ nào để chui, liền một đầu vùi vào trong lòng Vương Trung Đỉnh …

Chỗ này, an toàn.

58. Chương 58: Cười

Vương Trung Đỉnh muốn đẩy Hàn Đông ra, nhưng đẩy thế nào được a?

Hàn Đông nhận thức được "hang ổ này" không có mùi hương thung, hai tay tựa như cái kìm nhổ đinh, bấu chặt vào eo Vương Trung Đỉnh sâu cả nửa tấc. Nếu dùng biện pháp mạnh, đánh thức Hàn Đông không nói, còn lại hai người cũng sẽ chịu liên luỵ.(? không hiểu lắm)

Bàn tay to lớn của Vương Trung Đỉnh nắm lấy "cái đuôi thỏ" của Hàn Đông, muốn tách đầu của hắn khỏi ngực mình, kết quả da đầu đều căng rồi, mặt Hàn Đông vẫn là chôn ở trong lòng y không nhúc nhích.

Thơm, thật là thơm.

Áo sơ mi của Vương Trung Đỉnh có mùi thơm của cơ thể.

Rơi vào đường cùng, Vương Trung Đỉnh đành phải đem nhánh hương thung cắm vào cổ áo mình, để mùi từ lá cây theo vải áo lan ra.

Quả nhiên, đầu Hàn Đông đang không sợ chết dán vào quần áo y, bắt đầu chậm rãi di chuyển xuống…

Cuối cùng hạ cánh nhẹ nhàng ở giữa hai chân Vương Trung Đỉnh.

Ngạch… Cả cơ thể Vương Trung Đỉnh trong nháy mắt đều đóng băng.

Cương sửng sốt một lát, Vương Trung Đỉnh lại vứt nhánh hương thung ra, đem đầu Hàn Đông chầm chậm nhấc lên, chấp nhận số phận như trước đặt về trên ngực mình. Bỏ đi, vẫn là ở đây đi.

Đại khái qua hơn hai mươi phút, cơ thể Hàn Đông mới chậm rãi nơi lỏng xuống, một lần nữa nằm lại trên giường.

Mặc dù chán ghét "hàng" này, Vương Trung Đỉnh vẫn đắp chăn lên cho hắn.

Lúc đi ra ngoài, Vương Trung Đỉnh phát hiện còn có một gian phòng đèn cũng đang sáng.Một dáng nam nhân đang đi qua đi lại ở bên trong, miệng niệm niệm cằn nhằn, trên mặt biểu cảm phong phú sinh động, như là đang đối diễn với chính bản thân.

Vương Trung Đỉnh không quấy rầy hắn, đóng lại cửa liền đi ra ngoài.

Sáng hôm sau, Hàn Đông tỉnh lại liền hướng Trương Tinh Hồ oán hận, "Đêm qua có một giấc mộng, mơ thấy một cây hương thung chân dài, một mực đuổi theo tôi a, chạy suốt cả đêm."

Trương Tinh Hồ cười, "Tôi thấy cậu chính là gần đây ăn phải quá nhiều hương thung, đừng nói cậu, tôi cả ngày ngửi phải cái mùi kia còn ghê tởm."

"Ghê tởm cũng phải tiếp tục ăn a!" Hàn Đông vẻ mặt bất đắc dĩ.

Trương Tinh Hồ không hiểu, "Ghê tởm còn ăn? Cậu dùng cây hương thung chữa bệnh sao?"

"Không phải chữa bệnh, là trị người." Hàn Đông nói.

Trương Tinh Hồ vừa muốn hỏi kỹ, di động liền vang lên, sau khi nhận điện thoại, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn khó có thể kìm chế.

"Cậu biết không? Có một đạo diễn muốn tìm tôi thử vai. Quá ngoài ý muốn ! Tôi chưa từng gửi sơ lược lý lịch cho ông ta, cảm thấy danh đạo như vậy căn bản không có khả năng để ý đến loại vô danh tiểu tốt như tôi."

Hàn Đông thay hắn cao hứng, "Nhất định là có người tiến cử, hảo hảo cố gắng a."

Trương Tinh Hồ cực kỳ hứng thú thay quần áo chạy ra ngoài.

Hàn Đông vừa nhìn thấy đã sắp đến giờ cơm trưa, cũng vội thay quần áo xuất môn.

Nửa giờ sau, Hàn Đông lại cùng Vương Trung Đỉnh vào thang máy.

Cây hương thung vẫn là cái cây hương thung kia, nhưng Hàn Đông đã muốn ăn không nổi nữa. May mắn thang máy mắc kẹt, đèn cũng tắt, hắn chỉ cần làm bộ làm tịch huân huân là được.

Kết quả, Vương Trung Đỉnh không biết từ đâu lấy ra một cái đèn dự bị, chiếu lên cả thang máy sáng như ban ngày.

Cả khuôn mặt Hàn Đông phủ một màu xanh mượt.

Còn có thể làm sao bây giờ? Tiếp tục ăn thôi!

Vương Trung Đỉnh đột nhiên mở miệng hỏi: "Mông khỏi chưa?"

Hàn Đông bị mùi hương thung làm cho chán ngấy, nhanh chóng thừa dịp nói chuyện hoãn một chút.

"Khỏi thì khỏi rồi, nhưng ngày đó anh đã nói sai một câu."

Vương Trung Đỉnh đã không còn ấn tượng, "Nói gì?"

"Lúc ấy anh nói muốn gom một vạn tiền, nhưng sau đó tôi nghĩ lại, 44 tệ một cước, 10000 chia cho 44 bằng 227.272727… Căn bản chia không hết, còn con số khống đâu, số lẻ ấy tính không rõ."

Vương Trung Đỉnh hừ lạnh một tiếng, "Còn lại 0.27, cùng lắm thì vả mấy cái vào miệng cậu."

"Phụt —— "

Hàn Đông nháy mắt không thể thu lại, nói chơi vậy cũng có thể tiếp lời a? Ha ha ha ha ha… Mệt anh có thể nghĩ ra! Ha ha ha ha ha ha… Hàn Đông cười đến cạc cạc, ngũ quan đặc biệt nhăn lại một chỗ, vui vẻ khó hiểu.

Vương Trung Đỉnh thật sự bị Hàn Đông làm cho phát ra một tia cười.

Đây là lần đầu tiên Hàn Đông thấy Vương Trung Đỉnh cười, tuy rằng lướt qua giây lát, đã có loại ưa nhìn mãnh liệt đánh sâu vào cảm xúc. Kỳ thật tướng mạo Vương Trung Đỉnh phi thường hài hòa, loại nam nhân này trong lòng thật ra vô cùng ôn nhu.

Hàn Đông ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn Vương Trung Đỉnh thật lâu, mới quyết phục hồi tinh thần lại.

Ôi ta phi… Mình sao lại cười với anh ta? Mình sao lại cười với anh ta? Có thể cười đến tiêu sái như vậy, chân thành như vậy, xấu xa cuồng quyến như vậy, phóng đãng không kiềm chế được! Đây là muốn quyến rũ người khác sao? Thật vất vả kéo tới cừu hận, không thể để nụ cười mê người này phá hủy? Ta đây bận rộn mấy ngày nay không phải toi công sao!

59. Chương 59: Có Thể Đừng Các Ông Như Vậy Không?

Phùng Tuấn mới vừa vào văn phòng liền nhíu mày, "Sao tôi lại ngửi thấy trong phòng anh có mùi hương thung a?"

Vương Trung Đỉnh nói bâng quơ: "Mũi rất linh."

"Mùi nồng như vậy anh còn không đoán ra?" Phùng Tuấn bất ngờ, "Tôi nhớ trước kia anh đặc biệt mẫn cảm với mùi hương thung, trong bát bay vào một cọng hương thung cũng đem cơm đổ bỏ hết."

Kết quả, Vương Trung Đỉnh không chỉ có không cãi, còn đem đồ ăn ăn dính đầy mùi hương thung ăn đến không còn một vụn.

Chẳng lẽ là lỗ mũi của mình có vấn đề? Phùng Tuấn cũng không tiếp tục rối rắm, nói thẳng chính sự.

"Vấn đề người quản lý của Hàn Đông, anh tính xử lý như thế nào?"

Vương Trung Đỉnh nghĩ nghĩ, "Đổi thành Quý Đào đi."

"Tôi cũng nghĩ như vậy, tính tình Quý Đào so với anh cũng không khác biệt lắm, ánh mắt nhìn không sót một hạt sạn, theo đó mà nói có thể đem toàn bộ tật xấu trên người Hàn Đông chỉnh nghiêm."

Phùng Tuấn mới vừa nói xong, liền có người gõ cửa.

"Vương tổng, Vạn tiểu thư nghe nói buổi chiều ngài phải đi công tác, đặc biệt dặn dò chúng tôi đưa đến đây một ít điểm tâm, xin ngài mang đi ăn trên đường."

Vương Trung Đỉnh gật đầu, "Cám ơn, để đó đi."

Phùng Tuấn trêu ghẹo: "Thật là săn sóc a."

Buổi chiều, Vương Trung Đỉnh vừa lên xe liền hướng Phùng Tuấn hỏi: "Có mang theo điểm tâm không?"

"Có mang, bây giờ muốn ăn sao?"

Kỳ thật Vương Trung Đỉnh không hề muốn ăn, nhưng trong lý tưởng sinh hoạt của y, những món điểm tâm ngọt không thể để qua ngày hôm sau, vả lại chỉ có thể ăn vào buổi trưa, qua buổi trưa thì nhất định phải giải quyết trước bốn giờ.

Đã 3:55, đối với đồng hồ sinh học cực kỳ nghiêm khắc của Vương Trung Đỉnh mà nói, y chỉ còn 5 phút. Vượt qua 5 phút này, dù quý trọng tâm ý cũng thành đồ bỏ đi.

Không còn cách nào khác, chứng cường bách con số chính là đòi mạng ở điểm này.

"Chậc chậc… bữa trưa ăn không ngon, chỉ có thể ăn điểm tâm lót dạ đỡ đói sao!" Hàn Đông mặc 5 6 tầng áo khoác (?), đứng ở một góc bí mật nói mát, "Nhìn xem đói bụng đến mức đó, ăn như hổ đói, ăn vội vã như vậy cũng không sợ nghẹn sao! Đây là lại phải đi công tác sao? Suốt ngày chạy ngược chạy xuôi bên ngoài, ngay cả bữa cơm no cũng không kịp ăn, quá đau lòng…"

Đang nói nói, Hàn Đông đột nhiên cảm thấy: mình sao lại đạo đức giả như vậy đây?

Ý thức được loại suy nghĩ nguy hiểm này, Hàn Đông vội vàng tự tẩy não.

Nhân từ với quân địch chính là tàn nhẫn với chính mình, hạnh phúc không phải thỏa hiệp được mà là ngoan cường được!

Vì thế, Hàn Đông dựng dựng áo, lãnh khốc bước đi về ký túc xá.

Tối hôm sau Vương Trung Đỉnh mới trở về, lần công tác này có một kinh hỉ ngoài dự liệu —— đấu giá thành công chiếc đồng hồ siêu đại hình độc nhất vô nhị trên thế giới. Ngay cả quần áo cũng không kịp cởi liền nhanh chóng lôi bảo bối ra, cẩn thận tỉ mỉ chăm chú nhìn, thưởng thức như mê muội tới nửa đêm.

Hàn Đông cũng mất ngủ, không biết điên cái gì, nửa đêm lại khoác áo ra ngoài tản bộ. Đi đến dưới văn phòng, ngẩng đầu nhìn lên, đèn văn phòng Vương Trung Đỉnh quả nhiên còn sáng.

Ta phi, lấp đầy bụng sao liền thức đêm?

Không đầy một lát, Hàn Đông lại tỉnh táo lại. Người ta thức hay không thức đêm liên quan rắm gì đến ngươi a? Ngươi mẹ nó có thể đừng các ông như vậy hay không? Thấy ai cũng muốn bảo hộ bằng được! Tâm tính quá tốt không có chỗ sử dụng sao?

(Các ông: đàn ông, nam tính)

Kháo! Trở về ngủ, ngày mai tiếp tục huân nha!

Kết quả, trưa hôm sau, khi Hàn Đông bưng hộp đồ ăn đi vào đại lầu công ty, đột nhiên lại nhớ tới cảnh tượng Vương Trung Đỉnh ăn điểm tâm "đỡ đói" cùng ánh đèn phòng thâu đêm kia, bất luận cố gắng thế nào cũng không bước chân tiếp được.

Bỏ đi, hôm nay tha cho y một lần, coi như cho mình hướng thiện!

Hàn Đông vừa muốn vứt hộp đồ ăn đi, liền phát hiện ở cửa thang máy cách đó không xa hiện lên một thân ảnh lạnh lùng. Dii? Đây không phải là Vương Trung Đỉnh sao? Y làm sao lại đi thang máy bên này đây?

Aiii… Nhất định là bị mùi hương thung của mình huân đến sợ! Nghĩ đến đường đường một vị tổng tài, lại bị mùi hương thung bức đến nông nỗi chen chúc thang máy cùng với công nhân, Hàn Đông có cảm giác đau lòng chua xót.

Nhưng mà không còn cách nào, Vương Trung Đỉnh đã nhìn thấy hắn.

Nếu nhìn thấy, đồng nghĩa với hộp đồ ăn trong tay Hàn Đông không thể ném. Không chỉ có không thể ném, còn phải ra vẻ một bộ Hôi Thái Lang nhìn thấy hỉ Dương Dương một mực tiến lên, tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ tổn nhân bất lợi kỷ (hại người nhưng không lợi mình). Không có cách nào khác, Hàn Đông không thể để Vương Trung Đỉnh nhìn ra nội tâm dao động của mình, một chút cũng không được.

(Hôi Thái Lang (sói xám), HỉDương Dương (cừa non) trong phim hoạt hình Cừu vui vẻ và sói xám

60. Chương 60: Hình Dáng Đáng Thương

Hôm nay tập đoàn có tổ chức một hoạt động, đại bộ phận nhân viên đều đến tham dự, đại sảnh thanh tĩnh khác hẳn thường ngày, trong thang máy chỉ có hai người Hàn Đông và Vương Trung Đỉnh.

Vừa đứng lại, Hàn Đông nhanh chóng mở hộp đồ ăn ra.

Nếu lần này thang máy không xảy ra vấn đề, như vậy hắn chỉ còn hơn mười giây thời gian. Trong thời gian ngắn ngủi như vậy làm sao đạt tới hiệu quả ghê tởm được, đây chính là tình huống để khảo nghiệm một người diễn viên a.

Mà một trong những tiêu chuẩn trọng yếu để đánh giá kỹ năng diễn xuất chính là ánh mắt.

Lực chú ý của Hàn Đông thủy chung ngắm nhìn trên những nhánh hương thung, loại ngắm nhìn này không phải tận lực nhìn chằm chằm, mà là đảo qua một cách tự nhiên. Biểu hiện rõ ràng nhất chính là: lúc Vương Trung Đỉnh đưa tay ấn phím thang máy, Hàn Đông tuy rằng liếc liếc y, nhưng ánh mắt hời hợt, chỉ có quay lại trong hộp đồ ăn mới có thể gọi là ngắm nhìn, đủ thấy công lực này đã đạt tới độ tuyệt hảo.

Tương tự như vậy, diễn kịch cũng cần đầu óc.

Tựa như cách Hàn Đông điều khiển đũa, rõ ràng là kẹp trứng chim, lại kẹp bằng đỉnh tròn trên cùng của đũa! Biết người xem là một con số khống, cho nên chọn một góc độ cùng lực tay vô cùng chính xác, làm lực ma sát đạt tới cực đại, tốc độ kẹp nhanh tối đa, biểu diễn một trạng thái giống như sắp chết đói.

Cuối cùng, tài nghệ xuất sắc có thể khiến cho nhân vật tỏa sáng rực rỡ.

Hàn Đông diễn tả đầy đủ các bước trong phương pháp "bài tập dây chuyền sản xuất" mà hắn tự sáng tạo ra: bài tập miệng, răng nanh, đầu lưỡi, yết hầu kết hợp, quá trình không gián đoạn. Chính là ngay khi khi hắn há mồm, đã có răng nanh nhai nuốt trứng chim, lại có đầu lưỡi lướt lên lá hương thung, còn có nuốt thức ăn xuống yết hầu … 6 quả liên tiếp, thật "Tiểu thanh tân" biết bao!

Tiểu Thanh tân: tươi mát

Nếu không phải trước kia Vương Trung Đỉnh đã dùng nhánh hương thung để thử, giờ phút này căn bản nhìn không ra là Hàn Đông đang diễn.

Hàn Đông diễn đến rất thỏa thích, ăn đến vô cùng thống khổ, làm diễn viên thật không dễ dàng a! Nhất là làm nhân vật phản diện, dọa người khác ghê tởm xong còn nhân tiện ghê tởm chính mình một trận, mưu kế gì đây a?

Ding một tiếng, kèn thắng lợi rốt cục thổi lên rồi.

Ngay khi Hàn Đông chuẩn bị đi ra ngoài, tin dữ lần thứ hai truyền đến, cửa thang máy mở không ra !

Kỳ quái, lần này ta đâu có động tay động chân gì trên thang máy, nó làm sao lại không mở được đây?

Hơn nữa sớm không hỏng muộn không hỏng, cố tình giở chứng ngay tầng văn phòng Vương Trung Đỉnh! Cái này sao giống với dùng ngụm nước cuối cùng trong sa mạc để rửa mặt, quá con mẹ nó gài người!

Cùng lúc đó, ánh mắt Vương Trung Đỉnh lần thứ hai hướng sang Hàn Đông.

Hàn Đông đột nhiên ý thức được gì đó, tầm mắt lại chuyển về món hương thung, tựa như thấy được đồ đao Hitler.

Ngay khi hắn còn chưa quyết định động đũa hay không, Vương Trung Đỉnh thế nhưng phá lệ mở hộp cơm của mình ra ngay trong thang máy tràn ngập vị hương thung, lộ ra một bánh mì cỡ lớn vỏ ngoài nướng vàng giòn rụm cùng một hộp tương thịt đầy tràn. Sau đó làm giống như khi Hàn Đông mộng du, đem khối thịt cùng tương cuộn vào trong bánh, bắt đầu ăn không để ý đến ai.

Hàn Đông đôi mắt trông mong đứng bên cạnh nhìn, nước miếng chảy đến có thể tưới hai mẫu ruộng.

Cho nên mới nói ngươi cứ tiếp tục biểu diễn kỹ xảo lợi hại, ánh mắt tiếp tục chăm chú, đũa tiếp tục linh hoạt cũng vô dụng, người ta một cái bánh nướng hai khối thịt là có thể "làm" ngươi!

Một các ông cứng rắn kiên cường, lại có thể nhận thua nhanh như vậy sao? Ngay cả đồ ăn thiu cũng phải ăn… Hàn Đông vừa nuốt nước miếng vừa dùng cặp mắt đồng cảm bị hương thung ngược đến vô cùng thê thảm kia nhìn Vương Trung Đỉnh.

Sau khi cửa thang máy mở, Hàn Đông vẫn theo sau Vương Trung Đỉnh không bỏ, rõ ràng là muốn chạy theo hành hạ y, lại bị y một phen kéo vào văn phòng.

"Ăn đi, đều là tôi vừa mới bảo nhà bếp làm, không có vị hương thung." Vương Trung Đỉnh nói.

Hàn Đông nhìn bánh mì lớn cùng thịt thịt trên bàn làm việc, đột nhiên cảm thấy cảnh tượng này rất quen thuộc rất thân thiết, hơn nữa loại cảm giác chết tiệt này thế nhưng làm sao đuổi thế nào cũng không đi.

"Anh không ăn?" Hàn Đông hỏi Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh cũng không ngẩng đầu lên: "Tôi no rồi."

Hàn Đông khẩn cấp dùng bánh nướng áp chảo cuốn lên miếng thịt, hung hăng cắn nuốt, như trước một bộ dạng nhiễu loạn, "Hắc, tôi nói… Ăn bánh nướng áp chảo của anh là cho anh mặt mũi, nhưng không có nghĩa là ngày mai tôi sẽ không tiếp tục ăn hương thung!"

"Tùy cậu." Vương Trung Đỉnh ngữ khí thản nhiên.

Hàn Đông thấy Vương Trung Đỉnh ngay cả một câu phản bác cũng không nói, trong lòng khó chịu hừ một tiếng: xem bộ dạng đáng thương của ngươi đi, thật làm cho người ta chịu không nổi…

61. Chương 61: Lực Lượng Tà Ác

Ngày hôm sau, Vương Trung Đỉnh lại đi công tác lần thứ hai, lần này là được mời tham gia hội nghị lãnh đạo cấp cao, còn cả một loạt các hoạt động tương quan, tính ra ít nhất thời gian phải một tuần.

Mà "tai họa" Hàn Đông này, cũng bị Phùng Tuấn cắt cử cho một người đại diện mới —— Quý Đào.

"Tôi hi vọng sau khi Vương tổng trở về, có thể thấy một nghệ sĩ hoàn toàn phù hợp yêu cầu của công ty. Thời gian ngắn, nhiệm vụ gian khổ, mấy ngày nay phiền cậu tốn nhiều tâm huyết." Phùng Tuấn vỗ vai Quý Đào nói.

Quý Đào gật đầu, "Tôi hiểu rồi."

"Nhất là đường ngang ngõ tắt (giảo hoạt), tư tưởng mê tín trong đầu hắn, nhất định phải diệt trừ hoàn toàn! Đây là thứ Vương tổng không thể nhẫn nhịn nhất, nếu không đổi được thì những thứ còn lại không bàn nữa!"

Ánh mắt Quý Đào kiên định, "Chỉ cần ở trong tay tôi một ngày, liền tuyệt không còn khả năng giả thần giả quỷ."

"Cậu nói như vậy tôi yên tâm rồi."

Nhìn thấy Quý Đào, Hàn Đông tựa như thấy được "phiên bản Hán hóa" của Vương Trung Đỉnh. Cái gọi là "phiên bản Hán hóa", chính là trừ bỏ không có phong cách phương tây của Vương Trung Đỉnh, tính cách hoàn toàn giống hệt y.

Ngày huấn luyện đầu tiên, Quý Đào mời đến một vị giáo sư, làm công tác tuyên truyền "Vạch trần mê tín, phát huy sức mạnh khoa học" rất nhiều năm, thường xuyên diễn thuyết khắp nơi, hình thức lấy chính bản thân mình để giáo dục thuyết phục người khác khiến rất nhiều người giữ tư tưởng ngu muội trở nên ngộ đạo.

"Tôi hỏi cậu, chàng trai, quan điểm của cậu về mê tín như thế nào?"

Hàn Đông không cần suy nghĩ nói: "Chúng ta cần vứt bỏ tư tưởng mê tín."

Giáo sư có chút không hiểu, người này không phải không có vấn đề gì sao? Ánh mắt truy vấn hướng về Quý Đào, Quý Đào hất hất cằm ý bảo ông tiếp tục, lời nói của Hàn Đông tuyệt đối không thể tin.

Giáo sư lại quay lại nhìn Hàn Đông, "Cậu đã không mê tín, vì sao còn hứng thú với bói toán?"

"Hai vấn đề này mâu thuẫn với nhau sao? Sao ngài biết nghề bói toán là mê tín?"

Hàn Đông nói: "Nghề bói toán là nhân sĩ chuyên nghiệp căn cứ vào ngày sinh tháng đẻ của một người để tiến hành phân tích vận thế cuộc đời, đoán trước lành dữ họa phúc. Nghe kỹ, là nhân sĩ chuyên nghiệp, không phải bọn giang hồ bịp bợm. Là phân tích và tiên đoán, không phải vọng ngôn kết luận. Bản thân thuyết pháp "Nghề bói toán là mê tín" chính là một loại mê tín, đừng ở chỗ này tà thuyết mê hoặc người khác được không?"

Sắc mặt Quý Đào biến đổi, nhưng vì tôn trọng đối với Giáo sư, hắn không mở miệng ngắt lời.

"Ta mê tín? Ta tà thuyết mê hoặc người khác?" Giáo sư hơi kém tắt thở.

Hàn Đông tỏ vẻ đương nhiên, "Đúng, chính là ngài! Cái gì gọi là mê tín? Mê tín là chỉ việc con người mù quáng sùng bái và tín nhiệm đối với sự việc nào đó. Mê tín tại sao sinh ra ? Là bởi vì đối với không gian rộng lớn vô hạn, năng lực nhận thức của con người là có hạn, khi gặp phải vấn đề không thể giải quyết thì mới có thể sinh ra suy đoán vô căn cứ. Như vậy tôi hỏi ngài, ngài có biết cái gì là tài, quan, ấn, cát thần, hung thần không? Ngài giải thích mệnh bát tự học không? Ngài đọc qua Nhân thể sinh vật nhịp học , Chu Dịch thượng thị học , phân tích khảo chứng địa lý chưa? Ngài nếu cái gì cũng không hiểu, đã nhận định nghề tướng số là mê tín, điều này chẳng lẽ không phải một loại mê tín sao? Tôi nói ngài tà thuyết mê hoặc người khác có gì sai sao?"

Giáo sư bị Hàn Đông chất vấn đến một câu cũng nói không được.

Quý Đào gọi Giáo sư ra bên ngoài, vừa làm yên tâm tình của ông vừa nói: "Người này thân lừa ưa nặng, một bộ ngụy biện, ngài đừng tiếp tục dài dòng với hắn, trực tiếp bày ra chân tướng đi!"

Mấy phút sau, hai diễn viên đột nhiên bước vào phòng học. Một người thân mặc đạo bào, đầu đội mũ cánh chuồn, vừa đi vừa lắc lắc đầu, trong miệng lẩm bẩm: "Thầy tướng số có căn cứ khoa học, khư bệnh trừ tà; đoán trước họa phúc, gặp dữ hóa lành…" Người còn lại còng lưng, đi lại tập tễnh, ra sức diễn một vị lão thái thái bệnh tật quấn thân.

Hàn Đông ngậm một điếu thuốc, hớn hở nhìn bọn họ.

Lão thái thái: đại Tiên nhi a, ngài có thể bói một quẻ, tiêu tai tị họa không?(Tiêu tai tị họa: tránh tai họa)

Đại Tiên nhi: Tâm thành thì linh! Tính toán liền minh! Nếu tính là đúng, cho chút hương khói; tính không chuẩn, không lấy một xu.

Lão thái thái: tôi gần đây thường xuyên tức ngực, buồn nôn choáng đầu.

Đại Tiên nhi: (biểu cảm nghiêm trọng) bà bị xà tinh quấn thân, nếu không diệt trừ, tính mạng khó bảo toàn a!

Lão thái thái: (trạng thái hoảng sợ) đại Tiên nhi, xin cứu tôi!

Đại Tiên nhi: (nhắm mắt nghĩ nghĩ) xà tinh thực đáng giận, ngấm ngầm làm loạn gây tai hoạ! Đợi ta hàng phục xà tinh này, hiện ra nguyên hình làm sao trốn? (rút ra từ trong túi quần một mảnh giấy trắng) Xem trọng, mặt trên tấm giấy này cũng không có gì.

"Đợi chút đã!" Hàn Đông đột nhiên xen vào, lập tức đi đến trước mặt hai người, cầm qua tấm giấy trắng trong tay đại Tiên nhi kia, "Được rồi, để tôi giúp lão bà đi!" Phun lên một ngụm nước, nói với đại Tiên nhi, "Xà đã ra rồi, lần tới dùng nhiều phấn không màu chút, ngươi nhìn xem một cái đuôi rắn này đã bị đứt làm 3 khúc."

Đại Tiên nhi và lão thái thái đưa mắt nhìn nhau, màn này có cần diễn tiếp không vậy?

Hàn Đông bất đắc dĩ phê bình, "Lão Đoàn tử mấy trăm năm trước, còn có mặt mũi nhìn lên trên sao? Ai là biên kịch a? Bắt hắn gọi đến đây cho tôi! Muốn thuyết giáo cũng nên biên tập vài thứ trẻ con thích xem a!"

Nói xong, Hàn Đông liền ngắt một bông hoa hồng từ chậu hoa bên cạnh, lại cầm một bình thủy tinh, gỡ nắp bình xuống, cắm hoa hồng vào trong chai, một lúc sau, hoa hồng biến thành màu trắng.

"Này…" Đại Tiên nhi phục sát đất, "Sao lại làm được ?"

Giáo sư ở một bên tỏ vẻ khinh thường, "Trong bình có hoá phẩm, đương nhiên sẽ phai màu. Lải nhải nửa ngày, không phải cũng là nguyên lý khoa học sao?"

Hàn Đông đi đến trước mặt ông, cười hỏi: "Giáo sư, có phải ngài bị hóc xương cá trong họng không?"

Giáo sư đổi sắc, "Làm sao cậu biết?"

"Ngài có phải đã dùng rất nhiều phương pháp, vẫn chưa thể làm xương cá đi xuống?"

Giáo sư thừa nhận, "Tôi định nhờ bác sĩ dùng nhíp giúp tôi lấy ra."

Hàn Đông không tiếp tục hỏi, mà là lấy ra một bình nước từ trong cặp giao sư, bưng qua bắt Giáo sư uống một ngụm, "Xem xem có thể dùng nước nuốt xuống hay không?"

"Tôi đã uống vài bình nước đều không có hiệu quả gì."

Hàn Đông nói: "Tôi chỉ muốn ngài thử một lần."

Giáo sư lại thử một ngụm, kết quả vẫn là giống nhau, căn bản nuối không trôi.

Hàn Đông cầm bình nước đến, đổ một ít vào một cái cốc sạch, mặt trên lần lượt đặt hai cây đũa hình chữ thập. Tay trái làm tam chỉ úp lên cốc nước, tay phải kiếm chỉ tới, miệng niệm niệm vài câu.

Sau đó đưa cho Giáo sư, "Bây giờ ngài uống đi."

Thiết… Trò này dùng được cái rắm? Giáo sư mặt lạnh tiếp nhận chén nước.

Kết quả mới vừa uống một ngụm, ánh mắt liền thay đổi.

"Thế nào?" Hàn Đông hỏi.

Mặc dù Giáo sư không muốn thừa nhận, nhưng đáp án đều viết ở trên mặt, không phục không được a!

"Cậu động tay động chân gì rồi?" Giáo sư vẻ mặt hồ nghi.

Hàn Đông buông tay, "Nước này là vừa rồi ông đã uống, cốc cũng là ở hiện trường, tôi có thể động gì?"

"Này…" Giáo sư á khẩu không trả lời được.

Quý Đào vẫn là không thể chấp nhận, thậm chí hoài nghi Hàn Đông đã đánh tiếng cùng Giáo sư từ trước.

Vì muốn vạch trần kỹ xảo của Hàn Đông, Quý Đào tự mình tìm chén nước cùng đũa đến, còn kiểm tra chắc chắn không có chất phụ gia trong nước. Không nhờ bất kì ai, tự mình không chần chừ nuốt vào một cái xương cá, hơn nữa nuốt thật sâu, dùng rất nhiều phương pháp đều không có tác dụng, vài người vây xem đều khuyên Quý Đào đi bệnh viện.

Quý Đào chuyển ánh mắt về phía Hàn Đông, lực uy hiếp mười phần, ra tay đi a, có bản lĩnh thì cậu lấy ra ngay bây giờ cho tôi!

Hàn Đông đặc biệt nhờ mọi người kiểm tra tay hắn một chút, xác định không có cất giấu gì đồ vật gì, sau đó khí định thần nhàn (ung dung, thong thả) lấy chén nước cùng đũa tới, lại làm trình tự vừa rồi một lần.

"Mời uống!" Hàn Đông tự mình bưng đến bên miệng Quý Đào.

Quý Đào mặt không chút thay đổi nhận chén, uống một ngụm lớn nước.

"Thế nào?" Mọi người đều hỏi.

Quý Đào nháy mắt sửng sốt, ánh mắt có chút méo mó.

Mọi người xôn xao một mảng.

Có người đột nhiên nhắc tới: "Tôi có một người bạn năm kia đi du lịch, ở một khu dân tộc thiểu số đã từng gặp biểu diễn tương tự, gọi là 'Thuật Hóa Cốt'. Nói là có thể nuốt vụn thủy tinh, đinh đính thư, lúc ấy tôi còn tưởng là gạt người!"

"Chính là gạt người." Hàn Đông vẻ mặt hắc tuyến, "Vụn thủy tinh … Có thể làm chết người."

Vừa dứt lời, phòng học yên lặng nháy mắt ồn ào.

"Đại sư, khi nào thì tôi có thể phát tài a?"

"Đại sư, không nói gạt ngài, tôi luôn cảm thấy bị quỷ quấn lấy a."

"Đại sư đại sư, có một thầy bói nói năm nay tôi có tai họa, ngài giúp tôi xem xem."

"…"

Giáo sư không thể nhịn được nữa, lôi mạnh Hàn Đông ra từ trong vòng vây, túm đến một góc bí mật bên ngoài, gương mặt nháy mắt nhiễm lên một tầng ý cười, "Ta vừa nhìn ra tiểu tử cậu chính là người làm công việc văn hoá."

Hàn Đông cười ha ha, "Đúng, có rảnh ta giao lưu trao đổi."

Hai ngày sau đó, vẫn là một phòng học, Hàn Đông mang giày da, anh tuấn khinh người đi lên bục giảng.

"Ngày hôm nay chúng ta sẽ học quỷ áp giường, đại đa số mọi người không phải bị quỷ áp giường thật sự, bởi vì quỷ áp giường có rất nhiều bệnh trạng xen kẽ. Mặt khác 'Hút dương khí' lại càng là lời nói vô căn cứ, trò trẻ con kia có lợi gì đối với quỷ …"

(Quỷ áp giường: bóng đè, ác mộng)

62. Chương 62: Thu Phục Yêu Nghiệt Này Đi!

Buổi tối, Phùng Tuấn đứng ở ban công, vừa hóng gió vừa nói chuyện điện thoại cùng Quý Đào.

"Ừ, ừ, hắn chịu nghe cậu là tốt rồi."

Vương Trung Đỉnh vừa hay đi đến ngắm biển, nghe được Phùng Tuấn nói chuyện điện thoại, thuận miệng hỏi: "Ai gọi tới?"

"Quý Đào, hội báo tình hình Hàn Đông."

Nghe đến hai chữ "Hàn Đông", Vương Trung Đỉnh hừ lạnh một tiếng, trong lòng có loại cảm xúc vi diệu.

Phùng Tuấn không đợi Vương Trung Đỉnh hỏi liền chủ động mở miệng nói: "Hàn Đông không chỉ không có làm loạn, ngược lại rất phối hợp với Quý Đào, hai người ở chung vô cùng vui vẻ, có phải anh thấy rất kinh ngạc không?"

Vương Trung Đỉnh quả thật không tưởng tượng được, y cho rằng Hàn Đông chỉ cần không làm loạn đến người ngã ngựa đổ cũng quá đáng khen rồi.

"Còn có chuyện anh càng không thể tưởng được." Phùng Tuấn cười thần bí, ngay sau đó mở miệng nói: "Quý Đào thế nhưng lại khen ngợi Hàn Đông thiên phú cao, nói hắn là một nhân tài hiếm có."

Vương Trung Đỉnh khó có thể tiếp nhận, một người tính tình gần giống y, như thế nào lại đánh giá tốt như vậy cho Hàn Đông ?

"Cậu xác định chính là Quý Đào sao?"

Phùng Tuấn lấy điện thoại đưa cho Vương Trung Đỉnh, "Bằng không anh tự gọi cho cậu ta đi?"

"Bỏ đi." Vương Trung Đỉnh phất phất tay.

Phùng Tuấn trộm liếc Vương Trung Đỉnh một cái, chậm chạp nói: "Kỳ thật tôi cảm thấy, sở dĩ trước kia Hàn Đông phản nghịch như vậy, chính là vì muốn được anh chú ý."

Đã nghe đến người thứ hai nói như vậy, Vương Trung Đỉnh không thể không cân nhắc vấn đề này.

"Sao cậu lại nghĩ như vậy?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

"Cái này rất rõ ràng a, lúc anh đang ở bên cạnh thì Hàn Đông đủ loại phá phách bất phục, đến khi anh vừa đi hắn lập tức ngoan ngoãn. Hơn nữa tính tình Quý Đào giống anh như vậy, nếu Hàn Đông thật sự khó chịu vì tính cách, sao có thể ở chung yên ổn cùng Quý Đào đây?"

Vương Trung Đỉnh trầm mặc hồi lâu mới mở miệng, "Quên đi, mặc kệ cậu ta nghĩ như thế nào, chỉ cần có người quản giáo được cậu ta là tốt rồi." Nói xong cũng xoay người vào phòng.

Phùng Tuấn ở phía sau Vương Trung Đỉnh bĩu môi.

Quý Đào bên này vừa cúp điện thoại, Hàn Đông cũng vồn vã hỏi: "Gọi cho Vương Trung Đỉnh sao?"

"Không phải, Phùng quản lí, Phùng Tuấn."

"Nha…" Hàn Đông vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, "Đêm nay anh ngủ ở đây đi."

Quý Đào không nói gì, trực tiếp nằm xuống chung giường chung gối với Hàn Đông.

Hàn Đông nói: "Đã lâu tôi không ngủ cùng giường với người khác."

Quý Đào nói: "Tôi chưa từng ngủ cùng giường với người khác, nếu không phải cậu có thể nói ra bí mật đã chôn dấu trong lòng tôi hơn hai mươi năm nay, tôi nghĩ đến nay tôi vẫn sẽ không dám hoàn toàn mở lòng với bất kì ai."

"Anh sống quá áp lực rồi! Học hỏi anh em một ít đi…" Hàn Đông tự vỗ ngực, "Anh em sống rất tiêu sái, rất nhiệt tình, ai yêu ai, tôi chỉ sống vì chính mình!"

Quý Đào không thể không thừa nhận, "Có nhiều chỗ tôi nên hảo hảo học hỏi từ cậu."

"Bất quá …" Hàn Đông chuyển chủ đề, "Tôi cũng rất thích loại tính cách này của anh, anh có chính là tôi thiếu. Câu kia nói sao nhỉ? Khác phái hút nhau? Không đúng, hai ta là đồng giới… Già néo đứt dây? Hình như cũng không đúng…"

Quý Đào nói: "Xem như hiệu ứng góc bù đi."

"Đúng đúng, chính là góc bù, anh nhìn xem tôi phong lưu anh truyền thống, tôi thông tuệ anh ngốc nghếch, tôi bình tĩnh anh hấp tấp, tôi tự tin anh tự ti, tôi có thứ để theo đuổi anh lại không có tín ngưỡng, đúng không?"

Quý Đào càng cân nhắc càng thấy không thích hợp, sao từ miệng Hàn Đông nói ra lại trở thành mùi này rồi? Đây là "anh có chính là tôi thiếu " sao? Rõ ràng là "anh thiếu chính là tôi có".

"Cho nên mới nói, từ con người anh tôi có thể đạt được tinh thần thỏa mãn ngoài định mức." Hàn Đông nói thêm.

Quý Đào đột nhiên có chút khó hiểu, "Vậy vì sao cậu lại không thích Vương tổng? Mọi người đều nói tính cách tôi và Vương tổng rất giống nhau."

Hàn Đông vẻ mặt u ám, tôi không thích anh ta không liên quan gì đến tính cách, là ở tướng mạo được chưa?

…

Ba ngày sau đó, Phùng Tuấn cùng Vương Trung Đỉnh dẹp đường hồi phủ.

Mới vừa vào đại lầu, Vương Trung Đỉnh lấp tức ngửi thấy một không khí dị thường. Tuy rằng sàn nhà sáng bóng không một hạt bụi, nhưng cặp mắt kia lại nhìn ra những vết xước dày đặc, như là bị vô số đôi đế giày giẫm lên trong nhiều ngày. Trong đại sảnh không có mấy người qua lại, nhưng không khí xung quanh lại ngưng đọng một mùi người nồng đậm.

"Mấy ngày nay công ty có hoạt động gì sao?" Vương Trung Đỉnh hỏi Phùng Tuấn.

Phùng Tuấn nghĩ nghĩ, nói: "Có mấy hoạt động quy mô nhỏ."

Vương Trung Đỉnh lộ vẻ nghi hoặc, "Sao tôi cảm thấy trong khoảng thời gian tôi đi vắng này, dường như có rất nhiều người đã tới ký túc xá?"

"Không phải đâu? Những chuyện vặt kia bọn họ đều cử hành ở bên ngoài."

Vừa dứt lời, chợt nghe thấy hai nữ nghệ sĩ mới đang tán gẫu.

"Chị đã nghe nói chưa? Công ty chúng ta gần đây xuất hiện một đại Tiên nhi, xem bói rất chuẩn."

Vừa nghe đến ba chữ "Đại Tiên nhi", Vương Trung Đỉnh lập tức biến sắc, Phùng Tuấn cũng có chút dự cảm mơ hồ. Nhưng hắn vẫn hướng cho Vương Trung Đỉnh ánh mắt trấn an, nếu Quý Đào đã thề bảo đảm Hàn Đông đã cải tà quy chính, "Đại Tiên nhi" mà mấy người đó gọi nhất định là người khác.

Hai nữ nghệ sĩ tựa hồ vẫn chưa nhận ra đại boss ở ngay sau lưng, còn đang bừng bừng hưng trí trò chuyện.

"Mấy ngày nay công ty chúng ta có rất nhiều người tới cầu người đó, những người đang chạy lịch trình bên ngoài cũng đặc biệt trở về. Nghe nói có một đoàn phim ngay cả quay phim cũng bỏ, tập thể đánh xe về công ty, chỉ vì muốn nhờ người đó tính một quẻ."

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh càng âm, quả nhiên có người phá hủy không khí này.

Phía trước vẫn còn tiếp tục nói chuyện, nữ nghệ sĩ vẫn luôn trầm mặc mở miệng.

"Đừng nói về hắn trước mặt tôi! Nghĩ tới hắn là muốn điên!"

"A? Chị quen hắn sao?"

"Hừ… Lần trước tôi đi tìm hắn, hắn khoác lác, nói hai tay hắn đặc biệt thần kì, muốn chỗ nào lồi ra liền làm chỗ đấy lồi ra, muốn đẹp thế nào liền biến thành đẹp như thế. Tôi nói hắn giúp tôi có thân hình đẹp, kết quả hắn mài mài chít chít hơn nửa canh giờ, không chỉ không có một chút hiệu quả, còn chiếm thật nhiều tiện nghi của tôi."

Bói toán, khoác lác, háo sắc, lề mề… Thử hỏi ngoại trừ Hàn Đông, còn ai có thể chiếm một lần hết toàn bộ như vậy?

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh lại âm một tầng, nhưng Phùng Tuấn vẫn hướng y ánh mắt "An tâm một chút đừng vội nóng nảy", chỉ cần vẫn thiếu một cái tật xấu, vẫn tồn tại khả năng "Không phải Hàn Đông", dù có là Hàn Đông cũng chứng tỏ hắn có tiến bộ.

Rất nhanh, nữ nghệ sĩ phía trước lại lên tiếng.

"Hắn có lấy tiền không?"

"Đáng giận nhất chính là cái này! Tôi cho là hắn chiếm tiện nghi nhiều như vậy, sẽ không đến nỗi không biết xấu hổ mà nhận tiền. Kết quả cô đoán thế nào? Hắn không chỉ có đòi tiền, còn nói thu phí đúng hạn!"

"Trời ạ, người này cũng quá vô sỉ đi?"

Được rồi, bây giờ rốt cục đã chiếm toàn bộ … Vương Trung Đỉnh nhìn chằm chằm Phùng Tuấn, cậu còn gì để nói không?

Trong ánh mắt Phùng Tuấn như trước miễn cưỡng một tia hi vọng, Quý Đào là ai? Một người có tác phong chặt chẽ cẩn thận giống hệt anh, có thể không có bằng chứng mà mở miệng cam đoan sao?

Lúc này đang đi đến chỗ ngoặt, đột nhiên một giọng nói quen thuộc truyền đến, Vương Trung Đỉnh dừng mạnh chân, vừa kịp không vượt qua hai nữ nghệ sĩ phía trước.

"Ê, mỹ nữ, lại gặp mặt !"

"Có việc gì?"

"Gần đây sao không tìm tôi mát xa a? Để lâu như vậy sẽ mất hiệu quả."

"Ai cần ngươi mát xa? Lưu manh!"

Theo sau, một trận tiếng giày cao gót nện xuống đất chấn động càng lúc càng xa.

Giọng nam quen thuộc lần thứ hai vang lên, chỉ nghe ngữ khí có thể tưởng tượng được gương mặt gian tà.

"Tiểu nha đầu, còn ngại ngùng với tôi nữa."

Lại một giọng nam vang lên, "Tôi thấy cô gái kia rất thuần khiết a!"

"Thuần khiết? Đó là anh chưa thấy lúc nàng ta lẳng lơ. Vốn là mười phút, nàng ta một lát nói chỗ này ngứa, một lát nói chỗ kia ngứa, làm dáng ưỡn ẹo ở trên giường, hại tôi căn bản không dám xuống tay. Kết quả nàng còn chê tôi chậm, sống chết không chịu đi, phía sau người nhiều xếp hàng như vậy, làm tôi bỏ lỡ rất nhiều khách hàng a…"

Nghe thế, Phùng Tuấn rốt cục nhận tài, quả nhiên lại một người đại diện bỏ mạng, hơn nữa còn không biết tại sao mình chết.

Tiếng nói chuyện bên ngoài vẫn còn tiếp tục.

"Được rồi được rồi, anh đừng nói cô ta nữa, nhanh chóng xem cho tôi."

"Anh a? Vừa nhìn là biết thận hư."

"Tôi thận hư?"

"Đúng, anh và Vương Trung Đỉnh giống nhau, anh ta cũng bị thận hư."

"Vương tổng bị thận hư? Thật hay giả vậy?"

" Anh ta vừa nhìn đã thấy không ổn."

Vừa dứt lời, từ góc rẽ lập tức hiện ra một thân ảnh lạnh lùng, chính xác hơn mà nói là hai, nhưng cảm giác vị phía sau bị khí tràng khủng bố của vị phía trước lấn át như không hề tồn tại.

Hàn Đông lúc ấy lập tức trợn tròn mắt, còn có vật hi sinh - vị bảo vệ trị an ở bên cạnh há hốc mồm cùng hắn.

Phùng Tuấn vốn tưởng rằng không có ai có thể xúc động hơn hắn, hắn tốt xấu cũng được coi như một nhân vật có uy tín, chưa bao giờ nói qua một câu thô tục ở nơi công cộng, giờ phút này đã có cảm xúc muốn công khai đánh người! Còn quản cái gì hình tượng không hình tượng? Chỉ muốn chết chung với cái tai họa này! Kết quả một cước này còn chưa bước ra, đã cảm giác gió âm quét qua mặt, một thân hình còn sắc bén hơn hắn vun vút lướt qua, không khoan nhượng bức hắn lui hai bước.

Định thần nhìn lại, cư nhiên (thế nhưng lại) có người càng không quản hình tượng xông lên phía trước…

63. Chương 63: Vua Phạt Đứng

Không để cho bất kì ai nào kịp phản ứng, Vương Trung Đỉnh đã kéo Hàn Đông vào thang máy.

Lần này trong gian thang máy thủy chung tỏa khắp mùi hương thung, rốt cục dùng "đế giày đôn thịt mông" ưu ái đáp lễ Hàn Đông.

Vương Trung Đỉnh không nghĩ ra, vì cái gì con người bình tĩnh nhất quán thường ngày mỗi khi gặp hàng này lại giống như nuốt phải mấy cân thuốc nổ? Là bởi vì hắn một thân đầy tính xấu, hơn nữa mỗi cái đều chạm đến lôi khu (giới hạn, cấm kị) sao? Hay là bởi vì bộ dạng cái mông tròn kia rất hợp với tâm ý bản thân, chỉ có "tiếp xúc thân mật" mới có thể bình ổn lửa giận trong lòng?

Hàn Đông cũng nghĩ không thông, vì cái gì một phần tử trí thức du học từ phương Tây trở về lại truyền thừa tinh túy võ thuật Trung Quốc được tốt như vậy?

Có lẽ đứng ở phương diện người khác thấy đây là "ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ", trong mắt Hàn Đông lại là "vô tâm sáp liễu liễu thành âm". Không mất công tính toán bất cứ kế hoạch gì, lại tự nhiên mà vậy đắc tội Vương Trung Đỉnh, nhặt được bao nhiêu tiện nghi! Nhưng sau khi bị đá tàn nhẫn, loại cảm giác "Đau cũng là hạnh phúc" này bị cảm giác "Đau lớn hơn hạnh phúc" xâm lược, Hàn Đông rốt cục xù lông.

Ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ: nhà dột bởi vì mưa suốt đêm, ý nói chuyện xấu đến dồn dập.

Vô tâm sáp liễu liễu thành âm: Có lòng trồng hoa hoa chẳng nở, Vô tình cắm liễu liễu lại xanh.

"Đừng đạp JB! Trêu chọc anh hai câu đến nỗi sao? Ê! Anh vẫn chưa thôi có phải không? Anh đá tôi thêm một cái thử xem! Còn đá? Còn đá? Anh chờ, tôi con mẹ nó gọi người đến…"

Hàn Đông phản bác đến vô cùng ngang tàng, ánh mắt cháy đến cực kỳ ngoan cường, đáng tiếc người ta không để vào mắt, một chút rắm tác dụng cũng không có!

Hảo hán không sợ thiệt thòi trước mắt, huống gì Hàn Đông cũng không phải hảo hán, chỉ là một nam nhi nhát gan, đau vài cái liền chịu không được, thấy "cứng đối cứng" không có tác dụng, lại bắt đầu dùng nhuyễn bác đồng tình.(khổ nhục kế)

Vương Trung Đỉnh vừa nghe thấy Hàn Đông nức nở, lập tức ngừng động tác, ngay cả chính y cũng không biết sao lại thu tay nhanh như vậy.

Hàn Đông đã đạt được mục đích chính, trong lòng thối lại bắt đầu đắc ý: bắt anh dừng anh liền ngừng, lập trường không kiên định như vậy, xem ra vẫn là không đành lòng với tôi a…

Ra khỏi thang máy, Vương Trung Đỉnh kéo Hàn Đông vào một căn phòng nhỏ, bắt hắn phạt đứng tự kiểm điểm.

Phạt đứng này không phải phạt đứng trong ý nghĩa bình thường, mà là phải đứng trên một thiết bị, chưa hết thời gian không thể xuống. Tư thế không đúng hoặc là cử động rất nhỏ, thiết bị đều sẽ phát ra tiếng cảnh báo, thời gian trong máy đếm tự động lặp lại.

Rất nhanh, Quý Đào cũng bị Vương Trung Đỉnh gọi vào văn phòng.

"Sân khấu giới giải trí lớn như vậy, cá tính hóa nghệ sĩ mới có thể thỏa mãn nhu cầu đa dạng của khán giả. Nếu chúng ta đào tạo toàn bộ nghệ sĩ theo một khuôn mẫu, vậy không phải công ty đào tạo ngôi sao mà là sản xuất giấy hán (giấy than)." Quý Đào nói.

"Tôi không bắt cậu làm mất đi cá tính của hắn, tôi chỉ bảo cậu chắt lọc để lấy tinh hoa. Cậu thì sao? Không chỉ có không lấy được tinh hoa, còn đem bã hấp thu!"

"Trong mắt tôi không phải là bã."

"Mê tín không phải bã, chẳng lẽ còn là ưu điểm sao?"

"Cậu ta không mê tín." Quý Đào bình tĩnh trần thuật, "Cậu ta là đại Tiên nhi thật."

"…"

Vương Trung Đỉnh không biết trầm mặc hết bao lâu, thời điểm mở miệng thần sắc dị thường nghiêm trọng.

"Vậy tôi chỉ có thể nhịn đau bỏ những thứ yêu thích."

Quý Đào cố chấp, "Nếu anh muốn đuổi Hàn Đông đi, tôi sẽ đi cùng cậu ấy."

Vương Trung Đỉnh gầm lên một tiếng, "Tôi là đuổi cậu đi!"

Quý Đào lắp bắp kinh hãi, rất nhanh cũng nói một câu khiến Vương Trung Đỉnh giật mình.

"Tôi đi cũng được, nhưng tôi muốn đem Hàn Đông đi."

Văn phòng có loại tiết tấu biến thiên, may mắn Phùng Tuấn đuổi tới đúng lúc, cứu lại trận bão táp này.

"Cậu đi ra ngoài trước." Phùng Tuấn hướng Quý Đào nói.

Sau khi Quý Đào ra ngoài, Phùng Tuấn một mình đối diện Vương Trung Đỉnh, cảm giác không khí căng thẳng đến nghẹt thở, "Xem ra… Chúng ta thực sự phải đưa Hàn Đông đến chỗ tỷ của tôi."

Vương Trung Đỉnh chỉ tay ra cửa, "Cậu cũng đi ra ngoài!"

…

Văn phòng chỉ còn lại một mình Vương Trung Đỉnh, trong gạt tàn đã đầy ngập tàn thuốc.

Lúc đầu còi báo động ở phòng nhỏ một mực vang không ngừng, không biết qua thời gian bao lâu, không hề thấy kêu nữa, im lặng suốt hơn hai giờ, rốt cục khiến cho Vương Trung Đỉnh hoài nghi.

Thiết bị này có rất nhiều người đã đứng, một trong đó số đó là Nhị Lôi, nhưng Nhị Lôi chỉ là muốn thử thách. Hắn kiểm tra được cực hạn duy trì thế đứng của bản thân là 1 giờ 30 phút, liền đem kết quả này quy định làm tiêu chuẩn ban đầu. Một khi có người vượt qua được tiêu chuẩn này, thiết bị liền tự động thay đổi lịch sử mới nhất. Nhưng từ xưa tới nay, tiêu chuẩn này vẫn chưa từng thay đổi.

Bất quá, ngay tại ngày hôm nay, đã có một "Vua phạt đứng" hoàn toàn mới ra đời.

Vương Trung Đỉnh đi vào phòng nhỏ, Hàn Đông vẫn đứng trên dụng cụ, thân hình thẳng tắp như thương, tựa như một pho tượng điêu khắc.

Hàn Đông đối với Vương Trung Đỉnh đã đến vô tư bất giác, giống như tu luyện đạt tới mọi sự không cảnh giới.

Vương Trung Đỉnh dạo bước đến trước mặt Hàn Đông, nhìn lại trên mặt hắn.

Con mắt đã khép lại…

(Hình như là lời tác giả: Về một vài bản lĩnh của Hàn Đông tôi có thể nói vài câu, tôi thủy chung tin tưởng là kỳ nhân dị sĩ có tồn tại, HA HA … Đương nhiên, nếu có ai thật sự không tin, cũng có thể coi như đô thị dị năng.)

64. Chương 64: Trộm

Buổi tối, Quý Đào lại tới ký túc xá Hàn Đông.

"Tôi thấy ý Vương tổng là muốn đưa cậu đến công ty Phùng Mục Chi."

Hàn Đông khẽ nhíu mày, "Phùng Mục Chi?"

"Chính là Đường tỷ của Phùng Tuấn, nổi danh nhất trong nghề quản lý nghệ sĩ, hiện tại rất nhiều người đại diện của công ty chúng ta đều là năm đó nàng đào tạo ra, tôi cũng là một trong số đó. Người này và Vương tổng có giao tình nhiều năm, phàm là phim Vương tổng đầu tư, đều nhất định sẽ cho nghệ sĩ của bên đó cơ hội biểu diễn, cho nên ký tên với bên đó cũng là lựa chọn không tồi."

Nghe quả thật không tệ, đã tránh được nỗi lo sớm chiều gặp Vương Trung Đỉnh, lại có thể tiếp tục đi con đường này, cảm giác tựa như loại kết quả thứ nhất mà người mù nói: tới gần hoàn mỹ… Nhưng sao Hàn Đông lại không hưng phấn nổi.

"Sao vậy?" Quý Đào hỏi.

Hàn Đông ôm lấy vai Quý Đào, khóe miệng cong lên, "Tôi đây chẳng phải vì luyến tiếc anh sao!"

"Ít đến, không liên quan gì đến tôi."

Quả thật không có bao nhiêu liên quan đến Quý Đào, nhưng cụ thể có quan hệ với cái gì, Hàn Đông cũng không nói lên được, ngắm nhìn bốn phía, có vẻ như cũng chẳng còn gì đáng được hắn lưu luyến…

Quý Đào trong lúc vô tình nói lên trải nghiệm bản thân với Phùng Mục Chi, "Kỳ thật từ đầu người đó ra mắt cũng là thân phận siêu sao, sau mới đổi nghề làm người đại diện, cũng là một mỹ nhân thất thế."

Nghe đến hai chữ mỹ nhân, hai mắt Hàn Đông rốt cục sáng lên, "Anh có hình của chị ta không?"

"Trong tay tôi thì không có, bất quá tìm ở trên mạng."

Hàn Đông không thể đợi thêm được, "Mau mau mau."

Quý Đào tìm kiếm một lát, chọn một thông báo hoạt động sắp tới chỉ cho Hàn Đông xem, "Chính là người này."

Hàn Đông nháy mắt hồi phục tinh thần, không tồi, thật không tồi.

"Bao giờ thì tôi đến công ty kia báo danh?" Cực kỳ hứng thú hỏi.

Sắc mặt Quý Đào lạnh lùng, "Đứng núi này trông núi nọ nhanh như vậy sao?"

Hàn Đông cười đến giả tạo, "Tôi đây không phải vì sợ liên luỵ đến anh sao? Phùng Tuấn tốn nhiều võ mồm như vậy, mới thuyết phục được họ Vương lưu anh lại."

Quý Đào nghĩ nghĩ, nói: "Trễ nhất ngày kia, Vương tổng sẽ tìm cậu nói chuyện."

Hàn Đông xoa tay, vẻ mặt chờ mong.

Sáng ngày thứ hai, Hàn Đông nghĩ lại mà bắt đầu rối rắm.

Ngày mai phải đi rồi, ngày hôm nay có nên trêu Vương Trung Đỉnh một phen?

Kỳ thật trong lòng Hàn Đông không đành, bởi vì từ lúc hắn vào công ty, đã làm Vương Trung Đỉnh không vừa lòng rồi. Trước khi đi còn muốn làm loạn, thật sự có chút không hợp đạo làm người. Nhưng đây là cơ hội cuối cùng, lãng phí chẳng phải quá đáng tiếc? Ngộ nhỡ Vương Trung Đỉnh vẫn còn lưu một tia nhớ nhung đối với mình, đột nhiên thay đổi ý định thì làm sao bây giờ?

Cân nhắc qua lại, Hàn Đông vẫn quyết định là làm đến cùng, hoàn toàn chặt đứt tơ tình!

Giữa trưa, Hàn Đông lại bọc một thân mùi hôi đi vào thang máy. Lần này hắn chơi lớn, hương thung chao sầu riêng, cả người hóa thân thành thỉ xác lang (con bọ hung), kiên cường khó khăn gian khổ trong thang máy …

Kết quả ăn hết mới phát hiện, Vương Trung Đỉnh thật là không nói mà làm, hai tay trống trơn.

Thang máy không bị ngừng, trực tiếp lên tới tầng văn phòng, Hàn Đông trơ mắt nhìn Vương Trung Đỉnh đi ra ngoài.

Sau đó thang máy xuống, Hàn Đông lại về tới nhà ăn tầng 1.

"Cậu nói Vương tổng a? Anh ấy tới đây dạo qua một vòng, không thấy đồ thích ăn, liền đi luôn rồi." Người phục vụ nói.

Trong lòng Hàn Đông không hiểu, tự mình mắng tự mình nghe: Tiểu tử này quá thâm! Không ăn còn không nói sớm, hại ta ăn bao nhiêu đồ thối, thao!

Buổi chiều, Hàn Đông tiếp tục làm đại trinh thám, lượn lờ quanh các góc bí mật ở công ty, quan sát xem Vương Trung Đỉnh có ăn hay không.

Buổi tối, Hàn Đông ăn cơm cùng Quý Đào, lúc trở lại đã gần mười giờ, đi qua sảnh lớn, đèn văn phòng Vương Trung Đỉnh vẫn sáng, xem ra lại muốn thức đêm a…

"Sao không đi nữa?" Quý Đào hỏi Hàn Đông.

Hàn Đông nháy mắt biến sắc, hưng phấn huýt sáo, "Ngày mai muốn gặp đại mỹ nữ chứ sao!"

"Được rồi, đi nhanh đi, về rồi còn phải thu dọn đồ đạc nữa."

Hơn một giờ sáng, Vương Trung Đỉnh nhìn chằm chằm vào hiệp thương hợp tác vẽ truyền thần với Phùng Mục Chi, chậm rãi đặt bút viết.

Đột nhiên, trong hành lang lại truyền đến một trận tiếng shashahsa quen thuộc.

Vương Trung Đỉnh phản xạ có điều kiện nhìn về phía tủ lạnh, sau ngẫm lại thấy không đúng, Hàn Đông đã không còn ở trong tòa nhà này, dù là mộng du ăn vụng, cũng không nên đi xa như vậy a!

Kết quả, tiếng cửa vẫn vang lên.

Ngay sau đó một cánh tay với vào, lén đặt xuống một đồ vật gì đó, ngay cả mặt cũng không lộ, chỉ tránh người như trộm.

Vương Trung Đỉnh đi qua, thấy trên mặt đất có một hộp đồ ăn…

65. Chương 65: Tôi Tự Mình Mang Cậu

Sáng sớm hôm sau, Hàn Đông tỉnh dậy vươn vai, thời tiết hôm nay có vẻ rất tốt, ánh nắng tươi sáng, ngàn dặm không mây, thật hợp lòng ta a!

Dọn dẹp đồ xong, Hàn Đông lại nhào lên trên giường lần nữa, hưng phấn nắm tay đấm vào không trung, lão tử rốt cục có thể thoát khỏi đống đồ hơi đó rồi! Lại lật giường xuống, kéo xẹp ghế sa lon hơi. Dù sao thì Vương tổng của các người có nhiều tiền, tôi đi rồi cũng không còn người dùng, vậy nhiều đến mấy, lần này xuất hành cũng nên cho tôi thêm chút không khí vui mừng a!

"Thịch thịch thịch thịch…"

Không đầy một lát, Du Minh tìm tới cửa, "Cậu có thể yên tĩnh chút không?"

Hàn Đông nhưng không có ý hổ thẹn, còn dắt Du Minh tiến vào, cực kỳ hứng thú nói: "Cậu không phải học khiêu vũ sao? Anh em ngày hôm nay phải đi, cậu còn không múa một đoạn đưa tiễn đi?"

Du Minh không để ý hắn, lập tức đi về hướng cửa.

Hàn Đông lại ngăn ở cửa, mặt dày nỉ non, "Cậu coi như cho tôi chút mặt mũi, tùy tiện múa một đoạn, hôm nay không múa sau này có múa nữa tôi cũng không xem được."

Du Minh hoàn toàn không đặt Hàn Đông trước mặt vào mắt.

Hàn Đông vẫn bám riết không tha, "Cậu nếu múa được đẹp, chờ đến khi tôi nổi tiếng nhất định hảo hảo dẫn cậu, bằng không cậu học vũ đến bao giờ mới hết khổ đây? Cậu nếu thật sự ngại ngùng, tùy tiện bài ra một động tác cũng được, có cần phải khởi động không? Khởi động cho tôi xem. Đừng lề mề, có phải đàn ông không vậy? Là đàn ông lập tức…"

Du Minh thật sự là bị phiền sợ, tùy tiện bổ một chữ mã (: đá xoạc chân), hai chân xoải một góc 180°, hỏi Hàn Đông, "Được chưa?"

"Dáng này của cậu rất dẻo! Có phải có thể tự KJ (khẩu dâm) cho mình không?"

Du Minh trầm mặt xuống, lập tức quay đầu đi ra ngoài.

"Đừng đừng đừng… Đùa với cậu thôi." Hàn Đông túm Du Minh lại, cực kỳ hứng thú lĩnh giáo, "Cậu luyện thế nào vậy? Dạy tôi đi! Tôi muốn một cước liền đá đến trán người khác."

"Vậy cậu đừng luyện." Du Minh nói.

Hàn Đông khó hiểu, "Vì sao? Bây giờ học không còn kịp sao? Hay là tố chất của tôi không tốt?"

Ánh mắt Du Minh quét qua hai cái đại chân dài của Hàn Đông, nói: "Cậu coi như luyện thành, cũng chỉ có thể đá được trán Diêu Minh." (YaoMing cao hơn 2m)

"…"

Sau khi giằng co một lúc, Hàn Đông chuẩn bị ăn điểm tâm, đột nhiên phát hiện bánh ngọt hôm qua mua về đã không thấy. Kỳ quái, rõ ràng mình nhớ là đặt trên bàn máy tính, sao không có đây? Có khi nào ban đêm mình ngửi thấy mùi thơm, mộng du tỉnh dậy ăn vụng sao? Nhưng vấn đề là hộp đồ ăn cũng không thấy, mình không thể ăn cả vỏ hộp đi?

Hàn Đông lại tìm kiếm một lúc, tìm tìm tìm tìm đến phòng Du Minh, kết quả phát hiện ra một hộp đồ ăn trông giống như vậy. Lúc này hừ hừ nói: "Được a, tôi chỉ trộm của cậu một túi nhân hạt dưa, cậu thế nhưng trộm lại hai cái bánh ngọt lớn, đủ thâm a!"

Du Minh căn bản không hiểu Hàn Đông đang nói gì, chuyện mất túi hạt dưa đến bây giờ hắn mới biết, về phần hộp đồ ăn, đó là do công ty thống nhất phát a!

"Không sao, tôi cũng là xuất thân nông thôn, tôi có thể hiểu cho cậu. Con người tôi chính là thẳng tính, có gì nói nấy, cậu cũng đừng để trong lòng. Dù sao cũng là anh em, ai ăn của ai mà không giống nhau? Cậu lấy hai miếng bánh của tôi, tôi lấy thêm một túi lạp xưởng của cậu là hòa, đúng không?" Thuận tay

tịch thu một túi lạp xưởng, nháy mắt chuyển về vẻ mặt hòa ái, "Anh em, tôi vừa nhìn đã thấy cậu chính là mệnh phú quý, tương lai khẳng định gặp được đại vận, cậu đợi hưởng phúc đi!"

Du Minh từ đầu đến cuối đều làm mặt lạnh, có bị bệnh không?

Không đầy một lát, phía cửa lại vang lên giọng hát, "Ta muốn thả mình, tựa như bay lượn trong không trung, tựa như đi giữa cánh đồng bát ngát bất tận, có thể trốn khỏi hết thảy…"

Hàn Đông một mạch hát vang đi đến tòa văn phòng, lần đầu tiên mang bộ mặt tươi cười đi vào văn phòng Vương Trung Đỉnh.

"Vương tổng, ngài tìm tôi?"

Vương Trung Đỉnh gật đầu, "Ngồi đi."

"Không cần, tôi đứng được rồi." Hàn Đông vẫn cười híp mắt.

Vương Trung Đỉnh đi thẳng vào vấn đề: "Về vấn đề đi hay ở của cậu, tôi đã suy nghĩ kỹ."

Mặc dù trong lòng đã biết trước, Hàn Đông vẫn khó tránh được không yên tâm, tựa như khoảnh khắc trước khi tuyên bố "Ảnh đế" rơi vào nhà nào, thân là thí sinh triển vọng nhất cho vị trí đứng đầu, tâm tình vô kích động.

"Không cần căng thẳng, cậu không cần phải đi rồi." Vương Trung Đỉnh nói.

Khóe miệng Hàn Đông cũng đã chuẩn bị xong, nháy mắt lại hiện lên nét run rẩy.

"Anh nói gì?"

"Từ nay về sau, tôi tự mình mang cậu."

"…"

66. Chương 66: Khoảng Cách

Nghe được chi một tiếng, Du Minh theo bản năng nhìn về phía cửa, kết quả Hàn Đông hai giờ trước gióng trống khua chiêng bước ra ngoài lại đã tang mi đáp mắt trở về. Không biết nghĩ tới cái gì, Du Minh thế nhưng phá lệ nhếch nhếch khóe miệng, kết quả bị ánh mắt gian tà Hàn Đông kia bắt được.

Mẹ kiếp! Bình thường bắt cậu cười cậu không cười, giờ lại hả hê nhìn người gặp họa!

Hàn Đông chân không còn tung tăng, đầu không còn lắc lư, người cũng đắc ý không nổi … Hoàn toàn hóa thành một pho tượng ôn thần chấn giữ ở cửa phòng Du Minh, ngoan cường một chút khí phách đáng thương.

"Cười cái gì? Tôi cho cậu biết, cậu vừa mới vuốt râu hùm, lão tử đây không đi nữa!"

Du Minh đáp lễ Hàn Đông bằng một động tác quay mặt lãnh đạm: đi hay không tùy cậu.

Chuyện bất hạnh nhất trên thế gian không hơn tự tuyệt đường sống của chính mình, Hàn Đông nhìn thấy đệm, sô pha, ghế hơi xẹp lép quả thực muốn tự quất vào cái miệng rộng của mình mấy vả, ngươi con mẹ nó không lưu lại một cái nào a!

Rơi vào đường cùng, Hàn Đông đành phải nhặt lên một cái miễn cưỡng có thể sử dụng, tự dùng hơi thổi rồi ngồi lên.

Nếu khi trước sô pha thổi phồng là để nghỉ ngơi, giờ đây lại là để chứng minh chân hắn có bao nhiêu dài. Một điếu thuốc còn chưa hút xong, hai đầu gối đã đu cao quá bả vai.

Hắn vẫn là nghĩ không thông: Vương Trung Đỉnh sao bỗng dưng thay đổi bất thường như vậy?

Mị lực của ta lớn cỡ nào mà khiến người khác điên cuồng? ! ! !

Trước mắt xuất hiện một hình ảnh thế này: Vương tổng tài một quyền đánh lên tường, máu đỏ thẫm tạo thành nét tương phản rõ rệt cùng bức tường trắng xóa, hắn xoay người đối diện với Hàn Đông gầm nhẹ một tiếng: Em là người hay yêu tinh, tôi phải làm sao với em bây giờ? =)))))

Đang YY, bản "Vương Trung Đỉnh Hán hóa" tìm tới cửa.

"Vương tổng cho dù làm người đại diện của cậu, cũng sẽ chỉ hoạt động âm thầm, sẽ không công bố ra ngoài. Trong mắt người khác cậu vẫn tự do, chỉ có quan hệ hợp tác cùng công ty."

Hàn Đông oán than rầm trời, "Ở trong mắt người khác là tự do có cái tác dụng rắm gì a? Trên thực tế không phải vẫn là bị hắn quản sao?"

"Cũng chính bởi vì ích lợi của hai người trực tiếp móc nối, anh ta mới có thể dốc hết sức nâng đỡ cậu, loại ưu thế này người khác muốn cầu cũng cầu không được. Siêu sao kí kết với công ty trên dưới vài trăm người, có thể hưởng thụ đến loại đãi ngộ này cũng chỉ có hai."

Lại vẫn còn một? Hàn Đông lập tức hỏi thăm: "Người còn lại là ai?"

"Nói cậu cũng không biết."

"Nghệ sĩ trong công ty này tuyệt không có người mà tôi không biết, anh nói đi, rốt cuộc là ai?"

Quý Đào, "Tôi cũng không rõ, chuyện này thuộc loại cơ mật."

Hàn Đông không tiếp tục hỏi, chỉ canh cánh trong lòng chuyện Vương Trung Đỉnh tự mình dẫn hắn.

"Dù cho đãi ngộ tôi cũng không muốn để anh ta quản, chỉ cần tôi ở lại công ty này, ai làm người đại diện của tôi chẳng giống nhau a? Anh xuống nước cầu xin Vương Trung Đỉnh một chút, tiếp tục làm người đại diện của tôi đi."

"Tôi đã xin rồi." Quý Đào nói.

Hàn Đông vội hỏi: "Vậy anh ta nói sao?"

"Vương tổng nói cho hai tôi lựa chọn, hoặc là làm người đại diện của cậu, hoặc là thăng chức lên chấp hành tổng thanh tra."

Hàn Đông nháy mắt nghẹn họng, nửa ngày mới mở miệng: "Đào a, anh hẳn không phải là loại người này đi?"

"Đổi lại trước kia tôi khẳng định không phải, nhưng trong khoảng thời gian này tôi học đông học tây trên người cậu, hơn nữa cậu từng nói với tôi một câu: chỉ sống vì chính mình!"

Hàn Đông, "…"

Hai người lâm vào một trận trầm mặc.

Trong lòng Hàn Đông bắt đầu không thăng bằng, sau lại nghĩ lại, Quý Đào trở thành chấp hành tổng thanh tra của công ty, đồng nghĩa tiếp nhận bộ phận quản lý, có một người nắm thực quyền như vậy bên cạnh, cũng chưa hẳn là chuyện xấu.

Vì thế hắn lại hướng Quý Đào vội vàng tiến đến, "Anh đã là lãnh đạo rồi, có thể đổi một bộ đồ gia dụng cho tôi không? Coi như không phải mới cũng được, bộ cũ ngày trước mang đi tiếp tục dùng lại tôi cũng không ý kiến."

Quý Đào hơi có vẻ khó xử, "Tôi chủ yếu là quản lý người đại diện."

"Đúng vậy, người đại diện đều do anh quản rồi, một ít việc nhỏ này còn lo không xong sao?"

"Vấn đề là người đại diện của cậu là Vương tổng a."

Hàn Đông, "…"

Quý Đào còn nói: "Huống gì tôi chỉ là chấp hành tổng thanh tra, trên tôi còn có tổng thanh tra, trên tổng thanh tra còn có quản lí, quyền phê duyệt cuối cùng là ở quản lí kia, cũng chính là Phùng Tuấn. Phùng Tuấn phê duyệt xong rồi, vẫn phải tìm Vương tổng kí tên."

Nói đi nói lại, Hàn Đông cuối cùng đã hiểu, Vương Trung Đỉnh đây là đào một khoảng khách giữa hắn và Quý Đào a!

67. Chương 67: Tôi Chỉ Có Thể Giúp Cô Đến Đây

"Tôi có thể ký tên cho anh, nhưng có hai điều kiện." Hàn Đông hướng Vương Trung Đỉnh nói.

Vương Trung Đỉnh ý bảo hắn cứ mở miệng.

"Thứ nhất, đổi đồ gia dụng mới cho tôi; thứ hai, cho tôi một trợ lý mỹ nữ." Nói đến hai chữ mỹ nữ, Hàn Đông cố ý đặc biệt luyến giọng, như là muốn cho Vương Trung Đỉnh nghe rõ.

Kết quả Vương Trung Đỉnh trả lời: "Điều thứ hai có thể xem xét, điều thứ nhất không bàn nữa."

Hàn Đông trăm ngàn lần không ngờ, ngay cả điều 2 cũng có thể xem xét, điều thứ nhất lại bị cự tuyệt!

"Vì gì không thể đổi đồ? Công ty thiếu tiền đến thế sao?"

"Cái này không liên quan đến tiền bạc, mà là liên quan đến thói quen cá nhân của cậu."

Lông tóc toàn thân Hàn Đông đều dựng ngược, "Tôi dùng đồ hơi không phải là thói quen, là bởi vì tôi không có tiền! Hiện tại công ty các người lại không thiếu tiền, tại sao không thể cho tôi đổi?"

Vương Trung Đỉnh nhìn Hàn Đông một lúc, hỏi: "Vì cái gì nhất định phải đổi?"

Hàn Đông nín thở, "... phá hỏng rồi."

"Sao lại phá?"

Hàn Đông ném ánh mắt về hướng khác, giọng điệu cà lơ phất phơ nói: "Còn có thể vì sao? Đồ hơi vốn đã không chắc chắn, tùy tiện rút một hơi liền hỏng."

"Những thứ này thuộc tài sản công ty, hư hại là phải bồi thường."

Không đổi đồ cho tôi coi như thôi đi, còn bắt tôi bồi thường tiền!! Hàn Đông lúc ấy liền đen mặt, là ngươi một mực đòi lão tử phải ký tên cho ngươi, không phải lão tử vội vàng muốn ngươi mang, có nhăn mặt cũng chỉ có thể là ta vứt đến a!

"Tôi đây không ký tên được không? Tôi chạy lấy người được không?"

Vương Trung Đỉnh đáp ứng vô cùng thống khoái, "Chỉ cần cậu giao đủ tiền bồi thường, bấy cứ lúc nào cũng có thể đi."

Hàn Đông lúc này vỗ bàn: "Bao nhiêu? Tính tổng đi."

Vương Trung Đỉnh từ trong ngăn kéo rút ra ra hoá đơn đưa cho Hàn Đông, Hàn Đông vừa nhìn lập tức trợn tròn mắt, chỉ một cái giường đã hơn hai vạn, đây không phải ăn cướp sao?

"Giường của cậu đệm không phải đệm hơi bình thường, mà là đặc biệt định chế căn cứ theo chiều cao thể trọng, hình thể thể chất của cậu. Hoàn toàn ăn khớp đường cong cơ thể, có thể phát ra tác dụng nhất định bảo vệ mỗi bộ phận."

Hàn Đông quả thực muốn nói tục, ngươi con mẹ nó bị ngu sao? Số tiền kia có thể mua được cả một bộ đồ gia dụng thật đẹp bằng gỗ!

"Anh khẳng định là đang lừa gạt tôi! Tôi cho anh biết, thị trường bán sỉ Tiểu Vũ Cơ, không thể quá hai trăm."

"Tôi không có bản lĩnh kia của cậu." Vương Trung Đỉnh dùng ngón tay chọc chọc hoá đơn liên, "Tổng cộng 71225, kỳ hạn sử dụng chưa đến một tháng, giảm đi phí hao mòn là 56980, cậu quét thẻ hay là trả tiền mặt?"

Hàn Đông liếc nhìn túi áo, tổng cộng không đến 50 tệ, ngay cả một hơi cũng mua không được.

Vương Trung Đỉnh còn nói: "Nếu thật sự không có tiền, cậu có thể lấy vật gán nợ."

"Vật gì?"

"Mông của cậu."

Cuối cùng cũng bức được tiếng lòng của tiểu tử ngươi ra rồi! ! Hàn Đông cảm thấy được một ngụm máu dồn đến cổ họng, hung hãn tự vỗ một cái lên mông, "Họ Vương tôi cho anh biết: Lão tử đây, anh đừng có mơ tưởng! Tôi dù là thiếu anh mấy triệu, cũng không để anh động đến một ngón tay !"

"Vậy sao cậu lúc trước tính rõ ràng với tôi như vậy?"

Hàn Đông sửng sốt, lúc trước? Cái gì lúc trước?

Vương Trung Đỉnh nhắc nhở: "Lúc trước là tự cậu mở bảng giá, 44 tệ một cước, 56980 chính là 1295 chân, về phần khi nào thì đá xong, còn phải xem thời gian rảnh của tôi."

Mặt Hàn Đông nháy mắt biến thành màu tím, ngu ngơ nửa ngày mới cười ra tiếng, "Cái này, không có việc gì tôi đi trước, anh làm việc đi…"

"Đứng lại!" Vương Trung Đỉnh đột nhiên gọi Hàn Đông.

Tất cả cơ bắp phía sau lưng Hàn Đông đột nhiên đóng băng, sẽ không phải… Nhìn ra được gì rồi đi?

"Cậu không phải nói cần trợ lý sao?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Thì ra là chuyện này… Hàn Đông thở dài nhẹ nhõm một hơi, xoay người lại ra vẻ không quan tâm.

"Có yêu cầu đặc biệt gì?" Vương Trung Đỉnh lại hỏi.

Hàn Đông tỏ vẻ mịt mờ: "Chỉ có một yêu cầu đơn giản– diện mạo nhất định phải dễ nhìn. Ít nhất có thể xứng đôi tôi, hai người đi cùng cần nhịp nhàng."

"Được, tôi hiểu rồi."

Hàn Đông gật gật đầu, phi thường nhanh vút ra khỏi văn phòng.

Vương Trung Đỉnh hừ cười một tiếng, "Hỗn ngoạn ý." (quái đản)

Ngày hôm sau, trợ lý Vương Trung Đỉnh đã lựa chọn liền tới cửa tự tiến cử.

"Xin chào, em là Thẩm Sơ Hoa, là Vương tổng bảo em tới tìm anh."

Hàn Đông lúc ấy lập tức ngây ngẩn, diện mạo này… Hình dung sao đây? Chính là một loại cảm giác "kính nể", bắt Hàn Đông thà rằng bán mông cũng không nguyện ý vũ nhục nàng. Chỉ riêng dáng người thôi… Hàn Đông không thể không thừa nhận, Vương Trung Đỉnh tuyển người thật sự rất có ngoại hình. Nửa người dưới của nữ nhân này dài vừa hay tương đương nửa người trên Hàn Đông, hắn là "Ôm chân cố định, hai đầu gối quá bả vai", nữ nhân này là "Khuất thân cúi đầu, đầu chạm đất ", rất mẹ nó nhịp nhàng!

"Anh sẽ không ghét bỏ em chứ?" Thẩm Sơ Hoa thăm dò.

Hàn Đông một thân chính khí, "Em xem anh giống loại người này sao? Cái gì cũng không cần nói, chính là em đi!"

Thẩm Sơ Hoa kích động, "Anh là người đầu tiên thấy em mà gật đầu, nói thật em đặc biệt không tự tin đối với vẻ ngoài của mình, đại minh tinh căn bản đều sẽ không chọn em, tiểu minh tinh cũng chọn tam lấy tứ, em vĩnh viễn là bị kẻ bị dư lại. Chính là anh giúp cho em một lần nữa tìm được tự tin, em thật sự đặc biệt cảm động, cám ơn anh đã chọn em, cám ơn…"

"Nói xong chưa?" Hàn Đông hỏi.

Thẩm Sơ Hoa ngượng ngùng gật đầu, "Nói xong rồi."

"Cô bị từ."

"A?"

"Tôi chỉ có thể giúp cô đến đây."

"…"

68. Chương 68: Hàn Đại Nhân Mới

Hàn Đông vẫn bí mật ký tên cho Vương Trung Đỉnh.

Nhưng chuyện này cũng không gây trở ngại cho kế hoạch của hắn, nếu như nói trước kia chống đối cùng Vương Trung Đỉnh chỉ là do bới lông tìm vết, hiện tại chính là trả thù trắng trợn.

Mẹ nó! Ngay cả bộ đồ dùng trong nhà cũng tiếc không cho ta đổi!

Lão tử không thèm trông cậy vào các người, tự mình động thủ, cơm no áo ấm!

Hàn Đông bình thường chỉ thích nhặt một ít phế phẩm mang về ký túc, ngày hôm nay lại khiêng cả một cây thân cây về, Trương Tinh Hồ vừa mới định ra ngoài, thấy trận thế này của Hàn Đông nháy mắt bị dọa mất hồn.

"Tôi thiên, cậu… Cái này làm sao mà tha lên thang máy được vậy?"

Hàn Đông đặc biệt các ông trả về một câu: "Không đi thang máy, đi thang bộ."

Trương Tinh Hồ thổn thức không thôi: "Cậu cũng thật có nghiện, cái này phải làm được nhiều nhạc cụ to a? Cho voi thổi a?"

"Cậu mẹ nó mới dùng cái này làm nhạc cụ đó! Tôi là lấy để làm giường."

Tự mình chặt gỗ làm giường, công trình này rất lớn đó? Trương Tinh Hồ càng ngày càng bội phục Hàn Đông.

"Cậu làm gì mà không mua một cái?"

"Không có tiền."

"Cậu sớm nói a! Tôi cho cậu mượn." Trương Tinh Hồ vẻ mặt khẳng khái.

Không ngờ Hàn Đông vung bàn tay to lên, lạnh giọng từ chối: "Nhớ kỹ, lão tử đây sẽ không vay một phân tiền!"

…

Studio, Lý Thượng lại bị đạo diễn quở trách trước mặt mọi người.

"Biểu cảm của cậu chưa chạm tới, tôi đã nói với cậu bao nhiêu lần? Diễn kịch (biểu cảm trên mặt) chính là diễn 'nhỏ', khâu nhỏ xử lý không tốt sao có cảm giác diễn xuất chân thật? Cậu luôn cho tôi cảm giác tàm tạm, biểu hiện vĩnh viễn kém một chút như thế không thể được…"

Người đại diện tiến lên một bước, "Đạo diễn, để cho cậu ấy nghỉ ngơi một chút đi, tôi thấy ngài cũng vất vả rồi."

Đạo diễn không kiên nhẫn khoát tay, "Bỏ đi, hôm nay tới đây thôi."

Trợ lý Lý Thượng đang ở cách đó không xa nấu cháo điện thoại, bị người đại diện nhìn thấy lên giọng quát mắng.

"Tán gẫu cái gì mà tán gẫu? Nhanh mang khăn mặt qua, một chút nhãn lực tinh tế cũng không có."

Lý Thượng nhưng lại vẫn ôn hòa, còn trêu chọc trợ lý, "Tán gẫu gì thế? Cười tươi như vậy."

"Tán gẫu cùng đại Tiên nhi, nghe nói có thể phán như thần, rất nhiều người tìm hắn tính."

Nghe được ba chữ đại Tiên nhi, trong lòng Lý Thượng lộp bộp, không dám trực tiếp hỏi là ai, chỉ thăm dò, "Vương tổng không phải đặc biệt ghét mê tín sao?"

"Cho nên mới nói người này rất thần a! Ngay cả Vương tổng cũng dẹp hắn không được, ha ha ha…"

Trở lại khách sạn không lâu sau, người đại diện liền đi đến phòng Lý Thượng.

"Tôi đã tra qua, tên Hàn Đông."

Nghe đến cái tên này, Lý Thượng không biết sao liền nở nụ cười, tâm tình phức tạp đặc biệt khó hình dung.

Nên đến vẫn là đến rồi…

"Bất quá tôi xem danh sách nghệ sĩ mới ký hợp đồng, trong đó cũng không có hắn. Hắn đã ở công ty hơn nửa tháng, thay đổi hai người đại diện, cuối cùng cũng không giải quyết được gì. Lấy mức độ chiếu cố của công ty đối với cậu trong khoảng thời gian này mà so sánh, Vương tổng căn bản không để ý đến hắn, hắn đi hay ở vẫn còn phải xem xét." Người đại diện phân tích.

Lý Thượng cũng rất thanh tỉnh, hắn nhớ tới "5 điều cấm kị" Lương Cảnh từng đề cập qua, nhịn không được cảm khái: "Đối với tính cách của Vương tổng, có thể giữ Hàn Đông lâu như vậy thật là kỳ tích."

"Nhưng cậu cũng phải nghĩ ngược lại, mỗi một khuyết điểm trúng chiêu đều là nhân tố trí mạng hạn chế sự phát triển của hắn. Vương tổng là hạng người gì? Trong mắt người đó có thể lọt vào một hạt sạn sao? Ngẫm lại những người từng là bạn cùng phòng trước kia của cậu, người nào không phải tư chất xuất chúng? Hơn nữa cậu đừng quên, hắn có cậu đều có, hắn không có cậu cũng có."

Lý Thượng trầm mặc không nói.

Người đại diện vỗ vai Lý Thượng nói: "Đừng nghĩ nữa, hai người căn bản không phải cùng một đẳng cấp, băn khoăn của cậu ngoại trừ tự hạ thấp giá trị của mình, đối với cậu không có gì tốt."

…

Phía đông tổng bộ cao ốc Trung Đỉnh đã kiến thành "Trang viên tư gia", Hạ Hoằng Uy trong lúc rảnh rỗi thường tới đây cho cá ăn, thân hình cao 9 thước uy lập trên cầu nhỏ, lại có ao, mộc đình, thiên nga làm bạn… Tạo nên một quang cảnh vô cùng đẹp mắt.

"Cây đậu đỏ chuyển từ Mỹ về còn sống không?" Hạ Hoằng Uy thuận miệng hỏi.

Nói đến việc này Vương Trung Đỉnh rất có cảm giác thành tựu, "Lúc vừa chuyển tới hơi kém chết, toàn bộ chuyên gia trong nước cơ bản đều được tôi mời đến mấy lần, giằng co hơn hai tháng, cuối cùng cũng sống được."

"Cậu cũng thật có tâm, phải tôi đã sớm vứt sang một bên mặc kệ."

"Đúng a, tâm tư của cậu đều tiêu hết ở việc bồi thường trước rồi."

Hạ Hoằng Uy nghiêng qua Vương Trung Đỉnh liếc mắt một cái, "Có tin tôi chặt cây của cậu không?

"Cậu dám làm gãy một cành cây, tôi sẽ lấy của cậu một cánh tay."

Hạ Hoằng Uy nháy mắt cầm toàn bộ thức ăn cho cá còn lại trong tay vứt xuống nước, hừ lạnh nói: "Vậy tôi phải chặt hai cành."

Hai người vừa nói vừa cười đi về phía khu rừng, ngoại trừ cây đậu đỏ, ở đây còn có một vài loại cây khác. Nhưng những loại cây đó đều là cố nhân định ngày đến chăm sóc, chỉ có cây đậu đỏ là Vương Trung Đỉnh tự mình bảo dưỡng.

"Cây kia hơn 300 tuổi không?" Hạ Hoằng Uy lại hỏi.

Vương Trung Đỉnh nói: "Đã ngoài 600 tuổi."

"Già như vậy sao? Thực nhìn không ra."

"Cây đậu đỏ hoang dã sinh trưởng rất chậm, mười năm cũng dài không quá ngón tay cái."

"Theo cậu nói như vậy, cây kia cũng đáng không ít tiền đâu?"

"Lúc mua 37 vạn, hiện tại cho tôi 370 vạn tôi cũng không bán."

Nói xong nói xong liền đi tới trước hàng rào tròn bảo hộ tỉ mỉ, mở một cánh cửa sắt nhỏ, hai người đồng loạt sửng sốt, một cây gốc cây trụi lủi hiện ra rõ ràng trong tầm mắt…

69. Chương 69: Đây Là Sinh Mạng Của Tôi

Bởi vì đậu đỏ là thực vật quý hiểm nhất nước ta, chính phủ lệnh cấm nhổ hoặc là đốn củi, cho nên chuyện tình đánh mất cây đậu đỏ không có cách nào khái báo, chỉ có thể điều tra dựa vào nhân lực trong công ty.

"3 giờ đêm hôm đó, hệ thống theo dõi hoàn toàn mất tín hiệu, thẳng đến sáng ngày thứ hai mới khôi phục bình thường, chúng tôi đoán tên trộm gây án trong khoảng thời gian này." Nhị Lôi nói.

Vương Trung Đỉnh hỏi: "Các cậu thu thập vân tay chưa?"

"Thử qua máy phân tích, trên cửa sắt chưa phát hiện vân tay, không chỉ không có vân tay, ngay cả dấu chân khả nghi đều không có. Tôi cảm thấy kẻ gây án hẳn là ngấp nghé đã lâu, hơn nữa có kế hoạch chặt chẽ."

Phùng Tuấn nhịn không được chen lời: "Nếu hắn trộm thân cây đi, nhất định là cần vận chuyển ra ngoài. Cổng kia đâu? Tình huống này cậu đã điều tra chưa?"

"Đoạn theo dõi ở cổng, lúc ấy đang đêm khuya, rất ít xe ra vào. Chúng tôi điều tra qua mấy chiếc xe, không hề phát hiện dấu vết vận chuyển thân cây."

Phùng Tuấn nghi hoặc, "Chẳng lẽ ngoài cổng chính còn có mật đạo? Công ty chúng ta mỗi đoạn tường đều lắp còi báo động, đừng nói khiêng một cây thân cây, dù là tay không cũng rất khó khăn."

"Tôi hoài nghi, thân cây đến bây giờ vẫn chưa ra ngoài." Nhị Lôi một câu trúng trọng tâm.

Đáng tiếc nháy mắt đã bị Phùng Tuấn phủ định, "Nếu trù hoạch được chu đáo chặt chẽ như thế, nhất định sẽ tính đến vấn đề vận chuyển. Cá nhân tôi không nghi ngờ thân cây còn ở lại công ty, tôi hoài nghi bên trong có người tiếp ứng."

Vừa nghe nói có "Nội tặc", trong đầu ba người không hẹn mà cùng hiện lên một người, không có cách khác, ai bảo người nào đó thích hành động ban đêm.

Vì thế Nhị Lôi nghiêm túc, "Có khi nào là Hàn Đông không?"

Không ngờ, Phùng Tuấn càng phủ định, "Một kẻ ngay cả đồ ăn vặt cũng muốn đóng gói gửi ra ngoài, trộm được một thân cây trị giá trên trời như vậy, đã sớm ôm tiền chạy, còn có thể thành thật chờ đợi ở đây?"

"Hẳn không phải là hắn…" Vương Trung Đỉnh ở bên cạnh phụ hoạ, "Hắn không có lý do trộm cây, nếu hắn thật là thiếu tiền hoặc là đùa dai, hoàn toàn có thể trộm đồng hồ."

Văn phòng lâm vào một trận yên lặng, không khí có chút áp lực.

Vương Trung Đỉnh mở miệng trước: "Quên đi, các cậu đi làm việc của mình đi, chuyện này bàn sau."

Phùng Tuấn cùng Nhị Lôi vừa ra ngoài, Vương Trung Đỉnh liền bấm gọi Hàn Đông.

"Tới phòng làm việc của tôi một chuyến."

Mỗi lần đi gặp Vương Trung Đỉnh, trên đường đến Hàn Đông sẽ làm rất nhiều công tác chuẩn bị, tính xem diễn cảm gì có thể chọc y phản cảm, động tác gì khiến y cách ứng, nói gì chọc điên y… Cho nên Vương Trung Đỉnh mỗi lần nhìn Hàn Đông đều là vẻ không bụi đời đứng đắn, không chào hỏi cũng không liếc mắt một cái, vào cửa liền đi thẳng đến sô pha, coi như được ngồi là chuyện đương nhiên.

"Hai ngày nữa có một buổi lễ ký hợp đồng, cậu cũng phải tham gia, tự chuẩn bị y phục phù hợp…"

Vương Trung Đỉnh nói còn chưa nói xong, đã bị Hàn Đông không khoan nhượng ngắt lời.

"Không có!"

"Không có không biết mua sao?"

"Không có tiền!"

"Phí sinh hoạt công ty chia cho cậu đâu?"

Còn mặt mũi nói sinh hoạt phí… Hàn Đông oán thầm: ít tiền này còn chưa đủ cho tôi mua đinh! Vốn tưởng rằng tự làm giường gỗ có thể tiết kiệm tiền, kết quả công cụ cùng linh liện đã xài ngoài trăm, sớm biết đã không chặt cây rồi.

Vương Trung Đỉnh biết Hàn Đông không có tiền, cũng không chấp nhặt, nói thẳng: "Trang phục lần này do công ty cung cấp, lần sau tham gia hoạt động phải tự chuẩn bị."

Mí mắt Hàn Đông đảo đảo, lạnh lẽo ừ một tiếng.

"Còn có, về nghệ danh của cậu quyết định dùng tên khai sinh rồi." Vương Trung Đỉnh nói.

Hàn Đông khó có thể nhận tên bình thường như thế, "Vì sao không thể gọi Hàn Thiên Vương?"

"Vang dội không phải là cách hay gây chú ý với công chúng."

"Vậy tại sao không thể gọi Nicolas Như Lai? Văn hóa Trung Quốc và Phương Tây kết hợp, càng cá tính a!"

"Sao cậu không gọi 'Nicolas đậu má'? Đã có văn hóa Trung Quốc và Phương Tây kết hợp, lại có thấp hèn cùng tao nhã va chạm, càng cá tính." Vương Trung Đỉnh nói.

(Nicolas '…..' là câu chửi thề)

Điệu cười kỳ quái của Hàn Đông lại bắt đầu quấy phá, ở trên ghế sa lon lăn lộn ngu xuẩn cười, "Nicolas đậu má… Nicolas đậu má… Ha ha ha… Nicolas đậu má… Ha ha ha…"

Vương Trung Đỉnh lúc đầu còn trầm mặt trách mắng vài tiếng, sau lại bị "Con vịt kêu" Hàn Đông hoàn toàn đả bại, giọng điệu cưỡng chế nói : "Được rồi, còn không dứt."

Hàn Đông thật vất vả mới ngừng lại được.

Vương Trung Đỉnh trở về chủ đề chính, "Luôn muốn hỏi cậu, cậu đối với hướng đi của mình có yêu cầu gì? Loại hình phong cách có tư tưởng ra sao?"

"Tôi muốn trở thành phong cách gì là có thể trở thành sao?" Hàn Đông hỏi.

"Không nhất định, chỉ là muốn xem tính toán của cậu."

"Của tôi tuyệt đối không có vấn đề, chỉ xem các người có chịu hay không."

"Trước không cần nói mấy cái này, nói ý tưởng bước đầu của cậu."

Hàn Đông nghĩ nghĩ, nói: "Tôi tự xác định là hình tượng cao lãnh."

"Cao lãnh?"

"Không phải cái kiểu Lý Thượng ra vẻ tự phụ, mà là trong lòng phát ra cao ngạo lạnh lùng. Bình thường kiệm chữ như vàng, nhưng chỉ cần tôi vừa mở miệng, người phía dưới liền té xỉu một loạt." Hàn Đông trâng tráo.

Đối với sự thật quan sát được trong sinh hoạt, hắn căn bản là không thích hợp, hỏi hắn loại vấn đề cao thâm này quả thực chính là tìm tai vạ, Vương Trung Đỉnh tiếp tục đề tài tiếp theo, "Phương diện diễn xuất có sở trường hoặc là cấm kỵ gì không?"

"Không có cấm kỵ, tôi không phải người giả bộ như vậy, diễn hôn không nhận, diễn giường tìm thế thân linh tinh. Thế nào nhiều tật xấu như vậy a? Ngươi là đang làm gì? Diễn viên biết không? Nếu phạm, làm đến, phải có tinh thần hiến thân cho nghệ thuật! Chỉ cần bọn họ không thích quay, đều giao cho tôi! Diễn hôn, diễn giường chiếu chẳng hạn, càng nhiều càng tốt, không có tôi cũng không nói gì."

Vừa lật bài khẳng khái bộc bạch xong, Hàn Đông lại có chút hối hận, ta vừa rồi có phải biểu hiện quá mức lương thiện rồi không? Có phải là nên giả tạo một chút mới có thể chọc tức hắn a?

Vương Trung Đỉnh dùng một ánh mắt lạnh băng đáp lại Hàn Đông: cậu suy nghĩ nhiều.

"Còn nữa không?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Hàn Đông cười gượng hai tiếng, "Không có, tạm thời cứ như vậy."

“Để ý đầu tóc một chút .” Vương Trung Đỉnh đột nhiên nói.

“A?”

“Cậu cắt bím tóc nhỏ đi, đổi thành tóc ngắn.”

Cái này khác nào đòi mạng Hàn Đông, lúc này phản bác nói : “Không được, đây là sinh mạng của tôi, tuyệt đối không thể động.”

Vương Trung Đỉnh đứng dậy hướng Hàn Đông đi tới, “Tại sao lại không thể động?”

“Tôi trời sinh tóc quăn, để tóc ngắn rất khó coi.” Hàn Đông vội vàng lui về phía sau.

Vương Trung Đỉnh như cũ tiến lại gần hắn, “Từ trước đến nay tóc quăn đối với tạo hình sư mà nói căn bản không phải vấn đề, rất dễ dàng xử lý. Nhưng bím tóc nhỏ này rất chướng mắt, nhất định phải cắt.”

“Nếu anh dám bắt tôi cắt, tôi sẽ tự sát!” Hàn Đông dọa dẫm.

Bởi vậy, Vương Trung Đỉnh lại càng muốn chạm thử đầu tóc quăn hiếm lạ này. Kết quả cách Hàn Đông còn có 8 trượng, chợt nghe hắn kêu gào thảm thiết, còn lấy ra một mũi khoan trong túi áo.

“Tôi không có nói đùa, nếu anh dám lại đây, tôi sẽ liều chết với anh!”

Vương Trung Đỉnh vẻ mặt sầm xuống, “Mang thứ này làm gì?”

Á? Hàn Đông mình cũng lặng đi một chút, mình mang linh kiện làm giường đến?

Rất nhanh, Vương Trung Đỉnh lại đã phát hiện khác thường, ba ngón tay Hàn Đông đều băng kín.

“Tay cậu sao đây?”

Hàn Đông cả ngày tiếp xúc búa, máy khoan, máy bào, ngón tay khó tránh bị thương, nhưng hắn cũng không khai tình hình thực tế, chỉ là kể lại: “Còn có thể làm sao? Bị dao cắt thôi.”

Vương Trung Đỉnh vừa muốn đi đến xem kĩ, chuông cửa liền vang lên.

“Vương tổng, cần ngài kí tên.”

Hàn Đông vội thừa dịp này chạy ra cửa, chạy một mạch không quay đầu lại.

Trở lại ký túc xá, Hàn Đông thấy trên bàn máy tính bày đặt một đôi bao tay chuyên dụng nghề mộc. Quay đầu ra ngoài nhìn thoáng qua, Trương Tinh Hồ từ khi đi diễn rất ít trở lại, phần lớn thời gian chỉ có Du Minh.

Hàn Đông nháy mắt vén khóe môi lên, giống như muốn người khắp thiên hạ biết được hắn đang cảm động.

“Ê, cậu mua cho tôi a?” Biết rõ còn cố hỏi.

Du Minh vẫn là bộ dạng lãnh đạm kia, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Hàn Đông vẫn một mình điên, đặc biệt không chịu nổi kích động, có chút ngon ngọt đến mất phương hướng, tiến đến dính chặt lên người Du Minh, “Được a, Tiểu Minh Minh, cũng có chút lương tâm a, xem ra anh em bình thường yêu thương cậu không uổng rồi.”

Du Minh không thể nhịn được nữa, “Cậu có thể cách tôi xa một chút không”

“Ha ha ha ha ha ha…”

Buổi tối, Vương Trung Đỉnh tăng ca, Nhị Lôi ở bên cạnh lặng yên xử lý tạp vụ không một tiếng động.

“Phòng hóa trang còn người không?” Vương Trung Đỉnh đột nhiên hỏi.

“Tầng dưới hình như còn, Dương Lỵ đang đuổi tiến độ chụp ảnh bìa, ngày mai cô ấy phải đi Đài Bắc.”

“Đi xem bọn họ tiến triển đến đâu rồi, nếu nhân viên đủ dùng, mượn họ một tạo hình sư.”

Nhị Lôi gật đầu, vừa định đi ra ngoài, lại bị Vương Trung Đỉnh gọi lại.

“Còn có, tìm Hàn Đông tới đây.”

Nhị Lôi nhìn nhìn đồng hồ, "Hiện tại đã hơn hai giờ rồi, cậu ta phỏng chừng đang ngủ đi?"

"Chính là muốn chờ đến lúc cậu ta để ngủ hành động, ban ngày chắc chắn sẽ không phối hợp."

"Sẽ không đánh thức sao?" Nhị Lôi có chút lo lắng.

Vương Trung Đỉnh cũng rất quả quyết nói: "Lúc này cậu ta đã ngủ như chết, cho dù có phản ứng cũng là mộng du."

Nhị Lôi chốc lát cảm giác mình đang nâng là không là một siêu sao tương lai, mà là một đứa trẻ to xác.

Khoảng hơn hai mươi phút sau, Hàn Đông cùng tạo hình sư toàn bộ vào vị trí, chỉ chờ Vương Trung Đỉnh ra lệnh một tiếng.

Vương Trung Đỉnh nhìn thấy bộ dạng ngu ngốc của Hàn Đông kia đá một cước cũng không tỉnh, lại có chút không đành lòng, nhưng lại nhìn cái tiểu đuôi thỏ kia thật chướng mắt, mạnh mẽ hạ quyết tâm nói: "Động thủ đi."

"Vâng." Tạo hình sư bảo trợ lý gội đầu cho Hàn Đông trước.

Vương Trung Đỉnh thấy cả quá trình gội đầu Hàn Đông đều không có chút ý phản kháng, cũng yên lòng, rời khỏi phòng hóa trang đi đến phòng làm việc của mình.

Kết quả ghế còn chưa có ngồi ấm chỗ, chuông cửa liền vang lên.

"Vương tổng, cậu ta… cậu ta không cho chúng tôi cắt." Trợ lý tạo hình sư vẻ mặt khó xử.

Vương Trung Đỉnh kinh ngạc, "Tỉnh rồi?"

"Không có."

"Nếu không tỉnh, như vậy mặc cậu ta giãy dụa, tìm hai người giữ chặt là được."

"Không phải giãy dụa…" Trợ lý muốn nói lại thôi.

Vương Trung Đỉnh sắc mặt chìm xuống, "Vậy là vì gì?"

Trợ lý thật cẩn thận nói: "Cậu ấy… Cậu ấy khóc."

"Khóc?" Vương Trung Đỉnh nghiễm nhiên không ngờ đến.

Trợ lý gật đầu, "Khóc đếnđặc biệt thảm, chúng tôi cũng không nhẫn tâm xuống tay."'a$KG}$

70. Chương 70: Cắt Tóc

Vương Trung Đỉnh đuổi tới phòng hóa trang, phát hiện Hàn Đông thật sự đang khóc, hơn nữa chính xác giống như tạo hình sư hình dung, khóc đến vô cùng bi thảm. Không chỉ có nước mắt ào ào chảy xuống, còn khàn giọng hô "Nhị đại gia", khiến cho người bên ngoài lúng túng.

Ở rất nhiều địa phương phía Bắc, tự "Gia" lúc phát âm nhẹ đại biểu cho huynh trưởng của phụ thân, nhị đại gia cũng chính là Nhị bá. Bởi vì biết Hàn Đông là lớn lên ở nhà Nhị bá, cho nên Vương Trung Đỉnh cũng không quá giật mình.

"Chẳng lẽ trước đây cậu ta cắt tóc bị lưu lại bóng ma tâm lý gì?" Nhị Lôi đoán.

Vương Trung Đỉnh còn chưa kịp tỏ thái độ, đã bị Hàn Đông gắt gao ôm lấy, mở miệng lại một tiếng "Nhị đại gia" kêu đến vô cùng tuyệt hảo.

Vài người bên cạnh đều đổ mồ hôi sợ hãi cho Hàn Đông, sợ "Vương nhị đại gia" một cước đem hắn đánh tỉnh. Kết quả Vương Trung Đỉnh chẳng những không đẩy hắn ra, ngược lại là Nhị Lôi tiến lên muốn tách Hàn Đông ra lại bị Vương Trung Đỉnh giơ tay ngăn cản.

Qua một lúc lâu, Hàn Đông mới yên tĩnh trở lại.

Vương Trung Đỉnh chậm rãi kéo Hàn Đông về chỗ, nội tâm giằng co một lát, cuối cùng lại nhượng bộ, "Bỏ đi, đừng cắt, tu hình đơn giản thôi."

Sợ Hàn Đông tiếp tục làm trò, Vương Trung Đỉnh quyết ở lại trông chừng hắn.

Đây là lần đầu tiên Vương Trung Đỉnh "Đích thân tới hiện trường" chỉ đạo công tác, khiến cho tạo hình sư bội phần áp lực, ứng phó đồng thời hai chủ nhân khó hầu hạ, mức độ gian khổ này có thể suy nghĩ là biết.

"Tầng thứ hai tiếp tục xén 1.3 millimet."

Trán tạo hình sư toát mồ hôi, 1.3 millimet… Đến tột cùng… Là dài như nào a?

Thật vất vả tỉ mỉ đo đạc, lại nghe Vương Trung Đỉnh ở một bên nói: "Rớt 6 sợi."

"Rớt 6 sợi?" Tạo hình sư thắc mắc.

"Vừa rồi cậu không nắm chặt kéo, có 6 cọng tóc rơi xuống, xén vào tầng thứ ba."

6 sợi … 6 sợi … Tạo hình sư nháy mắt choáng ngất, là 6 sợi nào?

Đến lúc này Vương Trung Đỉnh nhìn không nổi nữa, liền đưa tay qua giật lược cùng kéo trong tay tạo hình sư.

"Để tôi làm."

Tạo hình sư nháy mắt kinh ngạc, tự ngài làm? Cái này… ngài được không vậy?

Tạo hình sư không yên tâm, "Chúng tôi có thể hỗ trợ cho ngài."

"Không cần, các người đứng ở đây cũng chỉ chắn sáng."

Tạo hình sư cùng trợ lý đành phải rời đi, Nhị Lôi cũng trở về đi sửa sang lại tạp vụ, phòng hóa trang chỉ còn lại Hàn Đông cùng Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh một lần nữa chải vuốt đầu tóc quăn cho Hàn Đông, chậm rãi chải từ ngọn tóc đến chân tóc, thập phần kiên nhẫn. Y phát hiện tóc Hàn Đông cuốn không giống như Hán tộc, mà tương tự tộc Caucasus (một tộc người da trắng rất đẹp), cuốn thành lọn lớn, xoã tung có trình tự. Nhưng vẫn có nét riêng đặc biệt nổi bật, ví như đại đa số từ trước đến nay cuốn đều là cuốn ngọn tóc, tóc Hàn Đông lại là cuốn chân tóc, ngọn tóc mềm mượt, cho nên buộc lên một tiểu viên tròn trịa vô cùng chỉnh tề.

Nếu không nhìn mặt Hàn Đông, chỉ nhìn một cách đơn thuần sau gáy của hắn vẫn là rất đáng yêu.

"Nhị đại gia." Hàn Đông lại kêu.

Ánh mắt dịu dàng của Vương Trung Đỉnh lần thứ hai nhiễm lên vẻ chán ghét.

"Nhị đại gia." Hàn Đông lại gọi.

Vương Trung Đỉnh như trước không để ý hắn.

Kết quả, Hàn Đông liên tiếp kêu đến hơn mười lần, một tiếng so với một tiếng lại vang hơn.

"Nhị đại gia! Nhị đại gia! ! Nhị đại gia! ! ! Nhị đại gia! ! ! ! Nhị…"

Vương Trung Đỉnh lạnh giọng quát bắt ngưng lại: "Tiếp tục ồn ào có tin tôi cạo đầu cậu không?"

Hàn Đông lại cải thành giọng nhỏ lầu bầu, tựa như hòa thượng niệm kinh, "Nhị đại gia, Nhị đại gia…"

Vương Trung Đỉnh rốt cuộc hiểu ra Nhị bá của Hàn Đông vì sao phải đem hắn cho nhà khác làm con thừa tự, chỉ riêng kiểu quái đản này, đặt vào ai cũng bị đá khỏi cửa, nhận người biết bao nhiêu phiền!

Thấy lâu không được đáp lại, Hàn Đông rốt cục lẩm bẩm tới mệt mỏi, tiếng lầu bầu dần dần bị tiếng ngáy lấn át.

Sự thật chứng minh tạo hình sư lo lắng là thừa, Vương Trung Đỉnh không chỉ có cắt được, hơn nữa động tác rất quen thành thục, như là hàng ngày vẫn thường xuyên làm. Hơn nữa thủ pháp của y rất chuẩn xác, mỗi một tầng cao thấp kém nhau không đến mấy sợi, chiều dài tựa như thước đo so tới. Mặc dù là tóc quăn,

nhưng sau khi tu bổ đường nét rõ ràng lưu loát, trật tự rõ ràng, ghim lên vừa hay cuốn thành một hình vòng cung, cực kì có cảm giác nghệ thuật.

Cố Hàn Đông gục xuống, đầu rất nhanh cũng rủ xuống theo.

Vương Trung Đỉnh nhìn phía sau Hàn Đông đột nhiên thấy sau cổ có một tầng tóc gáy, từ hai bên hướng đến một đường giữa, đặc biệt giống lông bờm của loài vật nào đó, ngón tay xoa xoa trên bề mặt, lông xù, không hiểu sao phun ra một câu: "Lông mao lợn."

Không ngờ, câu nói bâng quơ này bị Hàn Đông nghe được, còn cạc cạc cười mấy tiếng.

Vương Trung Đỉnh uống nước hơi kém sặc, "Chính là nói cậu, cậu còn cười theo?"

Hàn Đông lại không lên tiếng nữa, giống như vài tiếng vừa rồi chỉ là chứng tát đêm.

Mười mấy phút sau, Vương Trung Đỉnh hoàn công, vừa muốn làm sạch tóc vụn cho Hàn Đông, lại bị hắn một mực triền ôm lấy.

"Nhị đại gia, cho chút tiền đi ~ "

Vương Trung Đỉnh chỉ thiếu đạp một cước, ta tăng ca hớt tóc cho ngươi, còn phải cho lại ngươi tiền công?

Hàn Đông tiếp tục cầu khẩn, ngữ khí đặc biệt đáng thương.

"Nhị đại gia, cho chút tiền đi ~ "

Vương Trung Đỉnh tức giận trả lời: "Lát nói sau."

Hàn Đông như trước không buông tay, ê a không dứt.

"Nhị đại gia, cho chút tiền đi ~~ Nhị đại gia, cho chút tiền đi ~~ "

Vương Trung Đỉnh cả người không được tự nhiên, đành phải âm nghiêm mặt lấy ra mấy trăm tệ, động tác cứng nhắc đưa cho Hàn Đông.

Hàn Đông bắt được tiền rồi lập tức đứng dậy, bước nhanh đi ra cửa.

"Cậu không phủi tóc vụn sao? Lát nữa cổ ngứa đừng có tìm tôi." Vương Trung Đỉnh lạnh giọng cảnh cáo.

Hàn Đông vẫn không phản ứng đi thẳng ra cửa.

Vương Trung Đỉnh lại nhớ tới văn phòng, bởi vì còn có một vài việc chưa xử lý xong, thêm dự cảm Hàn Đông sẽ quay lại, liền lui lại một lúc. Sau khi nhìn đồng hồ, gần bốn giờ, Hàn Đông rất không có khả năng trở về. Vì thế sửa sang lại bàn công tác một chút, lại tắm rửa, dọn dẹp toàn bộ xong, rốt cục có thể nghỉ ngơi thật thoải mái rồi.

Kết quả, mới vừa nằm xuống chưa đến ba phút, chuông cửa chết tiệt lại vang lên.

Vương Trung Đỉnh trưng bộ mặt u ám ra mở cửa, huyết áp nháy tăng vọt.

Hàn Đông ấp úng nói: "Cổ ngứa chết mất."

"..."

Sáng hôm sau Hàn Đông tỉnh lại, cảm thấy vùng cổ và bả vai đau nhức khó hiểu, hơn nữa lúc chải đầu đau càng cường liệt. Cũng may ngày hôm nay bím tóc nhỏ thần kỳ thật là vào nếp, trước giờ kiểu gì cũng có vài cộng tóc thừa ra, ngày hôm nay dị thường quynh chỉnh, khiến cho người ta nhìn vào không khỏi yêu thích, nháy mắt đã đem Hàn Đông chữa khỏi rồi.

Lúc ăn điểm tâm, Du Minh hiếm lắm mới mở miệng nói chuyện.

"Khung giường đã cắt xong rồi, ngày hôm nay làm ván."

Du Minh nói tiếp: "Tôi thấy còn thừa lại không ít đầu gỗ đâu."

"Yên tâm, không lãng phí. Tôi đã sớm tính toán chu toàn, làm xong giường làm tiếp một thùng tắm gỗ, làm xong thùng gỗ còn có thể làm chậu gỗ, làm xong chậu gỗ còn có thể làm chén gỗ, làm xong chén gỗ còn có

thể làm đũa gỗ, làm xong đũa còn có thể làm một hộp tăm. Coi như gọt xuống tới nguyên liệu đặt chân, dính đi dính lại còn có thể làm hàng mỹ nghệ đó."

Du Minh tuy rằng không biểu đạt ra đánh giá cao, nhưng là từ trong ánh mắt đó có thể thấy được hắn vô cùng khâm phục đối với thiên tài Hàn Đông.

"Tôi còn có thể làm mấy túi đựng văn kiện, đến lúc đó xem ai thuận mắt sẽ tăng người đó." Hàn Đông phát hiện Du Minh đang nhìn hắn, lập tức cười thêm một câu, "Yên tâm, không thể thiếu của cậu."

Du Minh không nói gì, đứng dậy về phòng cầm hộp thịt lại.

Hàn Đông nhìn chằm chằm, đây không phải thịt tôi đã ăn ở chỗ Vương Trung Đỉnh sao? Vẫn nhớ mãi không quên hương vị này, nhưng chạy khắp bao nhiêu siêu thị cũng chưa mua được.

"Cậu mua ở đâu vậy?" Hàn Đông nhanh chóng hỏi thăm.

"Không phải mua, bằng hữu tặng."

"Vậy cậu hỏi bằng hữu một chút, hắn là mua ở đâu?"

Du Minh trầm mặc lúc lâu mới mở miệng, "Đây là hộp thịt quân dụng, không bán bên ngoài."

Vương Trung Đỉnh ăn đồ biếu tặng đặc biệt Hàn Đông cũng không bất ngờ, nhưng trong miệng bằng hữu Du Minh khiến cho Hàn Đông thật kinh ngạc. Bởi vì gia thế Du Minh hắn cũng biết, hơn nữa Du Minh giao du không tốt như vậy, sao lại quen loại bằng hữu này? Kỳ thật vượt ngoài tưởng tượng, Du Minh vào ở ký túc xá công ty này đã có chút nói không thông, hơn nữa sau khi vào đều ở nhà an dưỡng tuổi thọ qua ngày…

"Cậu sẽ không phải được người ta bao nuôi đi?" Hàn Đông đột nhiên mở miệng hỏi.

Trong ánh mắt Du Minh không thấy một tia gợn sóng, giọng điệu như trước lãnh đạm: "Cậu mới là được người bao nuôi."

Hàn Đông ngẫm lại, người nào bị bao nuôi lại mỗi ngày nhốt mình ở trong phòng?

Thật sự không chịu nổi hấp dẫn, Hàn Đông lại đem đũa với vào hộp thịt của người ta, vớt một khối cho vào trong miệng, quả nhiên vẫn là hương vị kia, nhai lấy nhai để lại có loại cảm xúc khó hiểu nảy lên trong lòng.

"Đêm qua tôi mơ thấy Nhị đại gia của tôi." Hàn Đông nói.

Du Minh từ trước đến nay là một người biết lắng nghe, bởi vì cậu không bao giờ mở miệng cắt đứt lời của người khác.

"Năm tôi tám tuổi, nhà Nhị đại gia có thêm một bé gái, trong nhà đã có 2 con trai, liền muốn đem tôi làm con thừa tự cho người khác. Tôi đến giờ vẫn nhớ rõ, đêm hôm đó tôi đang ngủ, bị Nhị đại gia đánh thức, ông ta nói cắt tóc cho tôi, liền đưa tôi tới nhà người khác. Lúc ấy tôi khóc cầu xin, kết quả ông ta vẫn quyết tâm bỏ đi. Sau đó tôi ôm chân Nhị đại gia cầu ông ta cho tôi chút tiền, cậu có biết ông ta cho tôi bao nhiêu không? Ông ta sờ soạng túi áo nửa ngày, mới móc ra 5 tệ…"

Du Minh chỉ vào tiền Hàn Đông móc ra từ túi áo: "Đây không phải là năm trăm sao?"

"Tôi chính là tìm cách khác, tôi lấy 5 tệ định chạy, Nhị đại gia đuổi theo, tôi… Á?" Hàn Đông nhìn lại đồng năm trăm tệ trên tay, mới phát hiện không đúng, "Tiền này là ở đâu ra?"

Du Minh dùng ánh mắt đáp lại hắn: cậu còn không biết, tôi sao biết?

71. Chương 71: Đóng Cửa

Hàn Đông đang buồn bực, Nhị Lôi lại gọi điện thoại tới.

"Quần áo mới đã chuẩn bị xong, có thời gian đến đây thử chút."

"Được, biết rồi."

Cúp điện thoại, Hàn Đông hướng Du Minh hỏi: "Ngày mốt có một nghi thức ký hợp đồng, cậu tham gia không?"

"Hôm đó tôi có việc." Du Minh nói.

Hàn Đông nghĩ không ra, "Cậu có thể có việc gì a? Suốt ngày đi ra đi vào, cả ngày trốn ở trong phòng có ý gì? Cậu đã vào nghề này, phải có dũng khí đẩy mạnh hoạt động của bản thân. Cậu nói xem cậu vốn đã không có gì đặc sắc, nếu không thừa dịp này lộ diện công khai, trông cậy vào người khác tự tìm đến cậu a?"

Du Minh bất vi sở động (không phản ứng), tiếp tục ăn bánh của mình.

"Cậu không phải là không được mời chứ? Cậu nếu không được mời, tôi nói với Vương Trung Đỉnh một tiếng, bắt anh ta phê thiệp mời cho cậu."

"Không cần." Du Minh nói.

Hàn Đông thế nhưng cũng có ngày bị người khác bức cấp, "Cậu rốt cuộc có phải ký tên cho Tiêu tỷ không a?"

Du Minh gật gật đầu.

"Vậy sao chị ta mặc kệ cậu?"

Du Minh nói không đầu không đuôi: "Đại khái là bận rộn."

"Bận? Bận ai? Bận trương Tinh Hồ a? Cậu nhìn người ta, lại nhìn lại mình đi. Trương Tinh Hồ so với cậu mạnh hơn chỗ nào? Không phải chính là nói ngọt là xong việc sao? Cậu nếu có một nửa EQ của cậu ta, sao đến nỗi đáng lo như bây giờ?"

"Tôi EQ tiếp tục thấp hơn nữa, cũng có sẵn giường."

Hàn Đông bị chọc thẳng đến cột sống, nháy mắt đập bàn dựng lên, "Có tin tôi ăn hết thịt của cậu không?"

Một phen làm ầm ĩ bữa sáng xong, Hàn Đông đi đến chỗ Nhị Lôi.

"Bộ này đi, mặc vào thử xem."

Hàn Đông vốn tưởng rằng Vương Trung Đỉnh sẽ chuẩn bị cho hắn một thân chính trang, mặc vào đến thực MAN, kết quả nhận được một bộ triều phục, vô luận là nguyên nước nguyên vị phong cách phục cổ, hay là thiết kế cách tân, Hàn Đông đều vô cùng thích. Nhất là độ vừa vặn tinh chuẩn, thật sự làm cho người ta khó có thể kháng cự.

(Chính trang: lễ phục nghiêm túc

Triều phục: trạng phục theo xu hướng hiện đại)

"Anh khoan hãy nói… con mắt Vương Trung Đỉnh thật không tồi." Hàn Đông không thể không thừa nhận.

Fan cuồng Nhị Lôi này lập tức mở miệng, "Đó là đương nhiên, Vương tổng rất có phẩm vị."

Hàn Đông đứng soi gương, tùy tính tiêu sái, khí khái anh hùng bức người, trong trương dương không mất đại khí, giữa cao điệu không mất chừng mực. Lúc này chỉ chỉ gương hỏi Nhị Lôi, "Có phải đẹp trai đến khiến cho anh cực kì khó chịu không? Có xúc động muốn đánh anh ta một trận không?"

"Tôi không muốn đánh Vương tổng, tôi là muốn đánh cậu." Nhị Lôi nói.

Hàn Đông hậu trứ kiểm bì (mặt dày) cười ha ha, lại chuyển ánh mắt về hướng gương, thấy dấu hiệu (hình giống chữ M) trước ngực áo, nhất thời cảm thấy mới mẻ, "McDonald khi nào lại cũng sản xuất quần áo vậy?"

"Đó là EVISU."

"… Được rồi."

Một lát sau, Nhị Lôi lại hướng Hàn Đông hỏi: "Kiểu tóc có hài lòng không?"

Kiểu tóc? Hàn Đông bất minh sở dĩ sờ sờ tóc, có gì khác so với trước kia sao?

“Đây là Vương tổng tự mình cắt cho cậu.” Nhị Lôi nói.

Về phần cắt khi nào, kia còn phải hỏi sao? Nhất định là đêm qua… Hàn Đông sôi gan, mẹ nó! Thế mà lại thừa dịp lúc ngủ đánh lén ta!

Không kịp thu dọn quần áo vừa thay, Hàn Đông liền căm giận bước nhanh về phía văn phòng Vương Trung Đỉnh.

Kết quả, Vương Trung Đỉnh ngay cả cửa cũng không mở cho hắn.

Chỉ cần nghĩ tới Hàn Đông, trong đầu Vương Trung Đỉnh liền toát ra vô số tiểu lông ngắn giao nhau! Đêm qua y dùng bọt biển rửa sạch tóc trên cổ cho Hàn Đông, phát hiện còn một vài sợi dính lại. Vốn không muốn quản, nhưng bị chứng cưỡng chế bắt buộc quấy phá, nhất định phải xử lý sạch sẽ trong lòng mới yên ổn. Đám tóc vụn đó lại lẫn lộn cùng chỗ “Lông mao lợn”, không chỉ cần phải nhìn chuẩn xác, còn phải dùng nhíp nhặt từng cộng từng cộng ra. Nhặt đến cuối cùng lại nhìn đám tóc gáy này, không còn cảm giác lông xù, chỉ thầm muốn một dao cạo sạch cho hắn!

Hàn Đông liên tiếp ấn chuông cửa 5 lần, mới nghe được tiếng lạch cạch.

Bởi vì có bảo tiêu đứng ở cửa, Hàn Đông không dám càn rỡ, muốn lưu một thân khí phách ngông cuồng đem vào bên trong bộc phát. Kết quả hùng hổ đi vào, thấy sắc mặt Vương Trung Đỉnh u ám, hốc mắt thâm quầng, không hiểu sao liền héo. Lúc ấy ngay cả tư thế cũng chuẩn bị xong rồi, hai tay đút túi quần bước điên, cằm giương miệng oai, cũng không thể thu lại. Vì thế liền giữ tư thế này mà nghẹn, nín nửa ngày mới nghẹn ra một câu: ” Cái kia… Quần áo mới thay xong.”

Vương Trung Đỉnh cũng không ngẩng đầu lên ừ một tiếng.

Hàn Đông oán thầm: Mẹ kiếp ! Đây là quần áo ngươi chọn, tốt xấu gì cũng liếc mắt một cái đi!

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng Hàn Đông mở miệng lại là vẻ mặt cười nịnh, “Nhìn một cái thôi, rồi cho ý kiến.”

“Cậu thấy đẹp là được.” Vương Trung Đỉnh như trước không ngẩng đầu.

Hàn Đông trong lòng lại thầm mắng, ngươi con mẹ nó có phải không dám nhìn ta đi? Có phải sợ nhìn lên sẽ không khống chế được mà bổ nhào qua a? Nếu là nói như vậy, ta đây tha thứ!

“Tóc tôi là anh cắt?” Hàn Đông rốt cục xuất ra chút khí thế chất vấn.

Ngữ khí Vương Trung Đỉnh vẫn là hờ hững như vậy, “Là tôi cắt, sao vậy?”

Hàn Đông ngươi nghe thấy không? Người ta đã gọi nhịp với ngươi như vậy rồi, ngươi còn không cho người ta xem chút sắc? Ngươi vừa rồi còn nghĩ như thế, ngươi thật không đáng làm đàn ông! Ngươi sống uổng phí rồi… Hàn Đông tự mình kích mình, kích đến cuối cùng tự ôm phiền, thế nào con mẹ nó nhiều chuyện như vậy a? Cắt cái tóc thì làm sao?

((gọi nhịp: thách thức)

“Không có việc gì, rất đẹp, lần tới còn tìm anh cắt.”

Nói xong Hàn Đông lại làm vẻ mặt táo bón, ta như thế nào hôm nay mở mồm là xảy ra chuyện? Có phải ra cửa quên không nạp điện rồi?

“Còn việc gì không?” Vương Trung Đỉnh nghiễm nghiêm một giọng điệu đuổi người.

Hàn Đông vắt óc nghĩ nửa ngày, cuối cùng từ túi áo lấy ra năm trăm tệ, “Tiền này là anh cho tôi?”

“Là cậu đòi.” Vương Trung Đỉnh nói thẳng.

Hàn Đông lại ưỡn mặt hỏi: “Tôi muốn thì anh cho a?”

Lực nhẫn nại của Vương Trung Đỉnh đã muốn đến cực hạn rồi.

“Có phải nghe thấy tôi gọi Nhị đại gia không?”

“Không ngờ anh cũng thích chiếm tiện nghi như vậy đi? Ha ha ha…”

“Nếu như vậy, tiền này tôi sẽ không trả anh, coi như tiền sửa miệng.”

Rốt cục, Vương Trung Đỉnh phát ra tiếng rống khiếp người: “Đi ra ngoài!”

Từ da đầu đến gan bàn chân Hàn Đông đều bị chấn đến tê rần, lúc ấy một lời cũng không nói quay đầu bước đi, toàn bộ lời nói đều ở lại trên đường trở về: mẹ nó! Cũng dám đùa giỡn tiểu tính tình của ta! Cho ngươi chút mặt mũi đi? Ngươi chờ! Chờ ta ngày nào đó không còn ở đây nữa, lúc đó a cứ chờ mà thống khổ đi!

Trở lại ký túc xá, Hàn Đông một thân tức giận hơi kém đem tất cả gỗ trong phòng đốt.

Du Minh đang chuẩn bị đi ăn cơm trưa, đột nhiên nghe được cách vách truyền đến keng keng keng chấn vang, cảm giác như là tiếng phá đồ. Đi sang nhìn thử, quả nhiên có người đang chẻ gỗ, hơn nữa không giống trạng thái làm việc, rõ ràng là đang phát tiết.

“Cậu làm sao vậy?” Du Minh hỏi.

Hàn Đông oán hận, “Trong lòng khó chịu!”

“Trong lòng khó chịu cậu chặt gỗ làm gì?”

“Tôi cũng không biết, chỉ cần trong lòng tôi vừa không thích, liền đặc biệt muốn chẻ đôi cây gỗ này!”

Du Minh không nói thêm gì, xoay người hướng ra ngoài đi.

“Đứng lại!” Hàn Đông quát chói tai một tiếng.

Du Minh quay đầu, ánh mắt như trước lãnh đạm đạm, “Có việc gì?”

“Làm sao cậu không hỏi xem tôi vì sao lại khó chịu?”

“Tôi vì sao phải hỏi?”

Ngọn lửa trong lòng Hàn Đông từ từ bùng lên, “Cậu quả thực cùng một đức hạnh với Vương Trung Đỉnh kia!”

“Vương Trung Đỉnh? Vương tổng? Anh ta làm sao vậy?” Du Minh nghĩ mãi mà không rõ.

Hàn Đông oán hận thối nước bọt xuống đất, giọng điệu thuần trả thù nói: “Làm sao vậy? Hắn nhìn trúng tôi biết không? Hắn muốn theo đuổi tôi! Hắn thối không biết xấu hổ! Bộ quần áo này của tôi, nhìn thấy không? Tôi càng nói không muốn, hắn càng phải tặng tôi! Tôi đá hắn hai cước, hắn vẫn ôm tôi không buông tay, cậu nói chút xem người này có bao nhiêu hèn hạ?”

Du Minh nửa ngày mới mở miệng, “Tôi cảm thấy đây không phải là hèn hạ.”

“Là gì? Là si tình? Là chuyên nhất? Vớ vẩn!”

“Không.” Du Minh nói: “Là IQ có vấn đề.”

Hàn Đông khởi sắc một chút, lông mi rất nhanh nhướn lên, “Ý của cậu là ai yêu thích tôi IQ đều có vấn đề đi?”

Du Minh lần thứ hai phủ định hắn, “Không, tôi là nói IQ của cậu có vấn đề.”

Hàn Đông, “… ! !”

Hai người còn chưa có nói xong, cửa liền vang lên một trận tiếng bước chân, theo sau là một giọng nói quen thuộc.

“Đông tử, Đông tử ở đâu vậy?”

Hàn Đông buông dụng cụ trong tay đi ra ngoài, thấy Lý Thượng đang ở cửa phòng Du Minh thò đầu ra nhìn, liền ho nhẹ một tiếng, “Ê, ở đây!”

Lý Thượng quay đầu thấy Hàn Đông, ban đầu là một cái ôm nhiệt tình, sau đó dương giận hướng ngực Hàn Đông đấm hai quyền.

“Cậu nha tới chỗ này cũng không đánh với tôi một tiếng!”

Hàn Đông cười ê ê, “Tôi không phải thấy cậu bận sao.”

“Bỏ đi! Thiếu nói với tôi loại khách sáo này, tới đây bao lâu rồi?” Lý Thượng lại đưa cho Hàn Đông một điếu thuốc.

Hàn Đông bấm tay cân nhắc, “Nhớ không rõ lắm, một tháng đi.”

“Vẫn là vô tâm vô phế như vậy!” Lý Thượng trêu chọc một câu.

Hàn Đông đầy vô tình cười cười, “Vốn là hạt hỗn (mèo mù vớ cá rán), nhớ rõ ràng như vậy để làm gì?”

“Sao có thể là hạt hỗn đây? Tốt xấu đã ngồi xổm năm năm ở cửa Bắc Ảnh, chịu đến phần này qua bao nhiêu không dễ dàng a! Cậu đến lúc này, cũng coi như giúp tôi giải tỏa một khúc mắc, bằng không làm gì cũng đều nghĩ đến cậu.” Lý Thượng nói đích thực giống như thật có chuyện như vậy.

Hàn Đông cười cười, không nói gì.

“Đúng rồi, cậu ký hợp đồng chưa?” Lý Thượng rốt cục hỏi.

Hàn Đông dù cà lơ phất phơ thế nào, đại sự vẫn biết đúng mực.

“Chưa ký tên a, làm sao vậy?”

Lý Thượng vẻ mặt nhiệt tâm, “Vừa hay tôi quen một người đại diện, quan hệ cũng không tệ lắm, anh ta hiện tại trong tay đã dẫn theo hai người, nếu cậu muốn, tôi có thể giúp cậu liên hệ.”

Hàn Đông oán thầm: ta mẹ nó nếu theo hắn, còn không cho ngươi đen chết a?

“Tôi không muốn ký tên, giống như giấy bán, có gì tốt ? Tôi hiện tại chỉ hi vọng trực tiếp theo đoàn phim ký tên, không diễn chính là một thân tự do.” Hàn Đông nói.

Lý Thượng gật gật đầu, “Như vậy không tồi.”

Đang nói, Du Minh từ phòng Hàn Đông đi ra.

Lý Thượng nhìn thấy Du Minh, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc. Sau khi Du Minh đi vào phòng, Lý Thượng còn theo dõi hắn như cả đời không còn cơ hội.

“Làm sao vậy?” Hàn Đông hỏi.

Lý Thượng lúc này mới phục hồi tinh thần, “Không sao, tôi lát nữa còn có việc, không ở lại với cậu được rồi.”

“Được, hôm nào lại tán gẫu.” Hàn Đông phất phất tay.

Trước khi ra cửa, Lý Thượng lại đưa mắt nhìn vào phòng Du Minh, quay đầu lại lầu bầu nói : “Kỳ quái, Du Minh sao lại ở nơi này?”

Trở lại xe, Lý Thượng hướng trợ lý nói: “Giúp tôi tra thử, ngoài Hàn Đông cùng Du Minh, còn có ai ở đây? Bọn họ ký hợp đồng với người đại diện nào.”

“Được, không thành vấn đề.”

72. Chương 72: Chàng Trai Tốt Bụng

Ngày hôm sau, Hàn Đông không bước chân ra khỏi nhà, một mực ở trong phòng gõ gõ đánh đánh.

Tới lúc chạng vạng Du Minh đi qua liếc mắt một cái, phát hiện giường gỗ cơ bản đã hoàn thành, chỉ thiếu sơn bên ngoài. Hàn Đông bận việc cả ngày, mệt đến giống như điều tử cẩu, hai cái chân đã mềm nhũn còn muốn đi ra ngoài mua nước sơn.

“Cậu làm gì mà vội như vậy? Ngủ ở trên ghế sa lon thêm mấy ngày không được sao?”

Hàn Đông khoát tay, "Cậu không hiểu, ngày hôm qua tôi tự tính cho mình một quẻ, quẻ nói tôi cùng cái giường này không có duyên. Nếu tôi không tăng ca thêm giờ, chỉ sợ ngủ một lần cũng không được." Nói xong liền vội vàng ra ngoài.

Kết quả không đến mười phút, Hàn Đông lại hai tay trống trơn trở về, sắc mặt có chút kém.

"Sao không mua?" Du Minh hỏi.

Hàn Đông nói: "Đại lí đối điện đó quá đắt, 1L sơn gỗ đòi tôi 300 tệ. Sau đó tôi vừa hỏi, cậu đoán thế nào? Đại lý kia có cổ phần công ty chúng ta, không ngờ tiền tôi bị hố đó đều làm lời cho họ Vương. Mẹ nó, lão tử không mua ở chỗ của ngươi được không? Lão tử đi chợ bán sỉ được không?"

"Vậy tại sao cậu lại quay về?"

"Lấy vé xe bus."

"Theo tôi từ đây đến chợ bán sỉ gần như vậy, bắt xe cũng không mất bao nhiêu tiền đi?"

Hàn Đông vẻ keo kiệt hiện lên đuôi lông mày, "Nhớ kỹ, lão tử sẽ không phung phí một phân tiền."

Du Minh, "…"

Kết quả, hai giờ sau Hàn Đông trở về vẫn như trước hai tay trống trơn.

"Tại sao lại không mua?"

"Giờ cao điểm tan tầm rồi, ngang qua vài xe bus cũng không chen lên được, chờ tôi lên được cửa hàng đều đóng cửa rồi."

"…"

Ngày hôm sau, một nghi thức ký hợp đồng chủ đề "Từ Y mà Trung" cử hành ở hội sở Bắc Kinh.

Lãnh đạo công ty Trung Đỉnh đều có mặt, danh đạo tai to mặt lớn tụ họp, bạn bè Y Lộ cũng đến đây cổ động, trong đại sảnh tinh quang rạng rỡ, trên thảm đỏ trăm hoa tranh diễm.

Lý Thượng mặc hoa phục kiểu cách vô cùng tỏa sáng, nổi bật đến che khuất đại tỷ Phương Vân bên cạnh. Nhất là cái quần tu thân lượng sắc bó sát người kia, cặp chân dài cực kỳ đáng hâm mộ bày ra tinh tế, trong lúc nhất thời thu hút mọi ánh mắt.

Phương Vân tìm đến ghế của mình an vị, Lý Thượng thì bị Lương Cảnh kéo đến bên cạnh Vương Trung Đỉnh cùng Hà đạo diễn.

Hà đạo diễn là danh đạo hạng nhất nhì trong nước, cũng là đạo diễn Trung Đỉnh đầu tư đặt trước, vẫn luôn tìm kiếm người mới nổi danh. Hấn và Lương Cảnh đã từng hợp tác 3 lần, hai người giao tình không cạn.

Hà đạo diễn cười cùng Lương Cảnh đùa giỡn: "Đây là 'Tân sủng' của cậu đi?"

Lương Cảnh đầu tiên là liếc Vương Trung Đỉnh một cái, sau đó nói: "Hà đạo, lời này của ông nói sai rồi, cậu ấy không phải 'Tân sủng' của tôi, phải là của Vương tổng. Vương tổng mới là Bá Nhạc chân chính, tôi chỉ là kẻ chen giữa thôi."

"Ha ha ha ha… Đúng đúng đúng, hẳn là Vương tổng, Vương tổng." Hà đạo diễn vừa cười vừa đánh giá Lý Thượng, trong mắt tràn đầy ý thưởng thức, "Chàng trai này quả thật không tệ, có khí thần, không luống cuống!"

Vương Trung Đỉnh đã rất lâu không gặp Lý Thượng, thấy tinh thần diện mạo hấn đã khá lên nhiều, trong lòng cũng rất cao hứng.

"Gần đây quay phim thế nào? Có thuận lợi không?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Lý Thượng gật đầu, "Vâng, rất thuận lợi, mọi người trong đoàn phim rất chiếu cố tôi."

Đối với chuyện Lý Thượng bị đạo diễn nhục mạ ở đoàn phim, Vương Trung Đỉnh có nghe qua. Hiện tại Lý Thượng im lặng không nói, có thể là không so đo, cũng có thể có thể là sợ Vương Trung Đỉnh sinh ra nghi

ngờ với năng lực của mình, tóm lại phong độ đáng khen. Chuyện này nếu đổi là Hàn Đông, lúc mộng du không đem đạo diễn bóp chết chính là vạn hạnh!

Vừa nghĩ tới Hàn Đông, ánh mắt Vương Trung Đỉnh dọc theo thảm đỏ luôn chuyển tới cửa, cũng không phát hiện bóng dáng của hắn.

Tiểu tử này lại chạy đi đâu rồi?

Hàn Đông vốn đã lề mề, đối với trường hợp gặp gỡ trọng yếu như hôm nay, lại càng được dốc sức phát huy triệt để một phen. Không bỏ tiền bắt taxi, cũng chỉ có thể đợi xe bus, bởi vậy ở trên đường lại hao phí không ít thời gian.

Chờ Hàn Đông đến cửa hội sở, tất cả mọi người đã vào bàn bàn.

Cho dù như vậy, Hàn Đông như trước nhìn đông một lúc, ngó tây một phen, bắt được ai lại cùng người đó tán gẫu vài câu. Thật vất vả vào đến tầng trệt, kết quả cửa thang máy vừa mở ra, một tiểu mỹ nữ khóc lóc đi tới, hắn lại cùng người ta ngồi xuống.

"Bọn họ lại…coi như … trước mặt nhiều người như vậy …mắng…mắng tôi…cũng là ông ta bắt tôi ăn mặc đẹp… đẹp một chút…… A…"

Tiểu mỹ nữ khóc sướt mướt tố khổ, Hàn Đông nghe xong nửa ngày cuối cùng cũng rõ.

Mỹ nữ này là nghệ sĩ công ty N theo con đường khổ luyến, lăn lộn ba bốn năm mới được yên ổn. Trước mắt vào một đoàn phim rồi, như trước diễn vai phụ, mà lần này tham gia ký nghi thức hợp đồng cũng là theo tổ tới. Vì không muốn tỏ ra quá mức bủn xỉn, nàng không tiếc vay tiền đặt mua một bộ trang phục và phụ kiện hai vạn tệ. Kết quả bởi vì ăn mặc rực rỡ hơn so với những diễn viên khác, lại bị phó đạo diễn chỉ vào mặt chửi cút đi. Hai vạn tệ trực tiếp bị trôi theo dòng nước, ngay cả một góc thảm đỏ cũng chưa được giẫm lên.

Kỳ thật chuyện này ở trong giới vẫn thường xảy ra, đổi lại người bình thường ai sẽ quản? Nhưng Hàn Đông là kinh thành đệ nhất rắn rỏi, đại sư đức nghệ song toàn, sao có thể dễ dàng bỏ mặc nữ nhân khóc trước mặt mình đây?

Không nói hai lời, trực tiếp từ túi áo lấy ra một bông hoa hồng khắc bằng gỗ, vốn tính đưa cho nữ diễn viên của sự kiện ngày hôm nay—— Y Lộ nữ thần. Kết quả tiện tay liền đưa cho tiểu mỹ nữ, vẫn không quên vuốt một phen ở trên tấm lưng mềm nộn của người ta, bày ra giọng điệu của nam chính phim thần tượng, "Đồ ngốc, chỉ biết khóc."

Tiểu mỹ nữ hỏi: "Đúng rồi, anh tên gì?"

Hàn Đông không nói, chỉ chìa ngón trỏ lắc lư hai cái, làm bộ cô không cần biết tôi là ai.

Tiểu mỹ nữ đi ra khỏi hội sở, mới phát hiện trên cánh hoa hồng có viết số điện thoại Hàn Đông …

Chờ Hàn Đông đến đại sảnh thì ký hợp đồng nghi thức đã bắt đầu rồi.

"Còn đi thảm đỏ cái gì? Không thấy thảm đỏ đều đã rút về rồi sao?" Bảo vệ ở cửa vẻ mặt thiếu kiên nhẫn.

Hàn Đông cũng không tức giận, "Vậy dù gì anh cũng phải để cho tôi vào chứ?"

"Đi vào thì có thể, đi bằng cửa nhỏ bên cạnh, đừng kinh động đến chủ tịch và lãnh đạo!"

Vì thế, Hàn Đông đành dùng phương thức ủy khuất như vậy đi vào.

Tuy rằng vô thanh vô tức, nhưng vẫn có hai người phát hiện ra hắn.

Vương Trung Đỉnh tự nhiên không cần nhiều lời, Hàn Đông mới vừa vào cửa, thiếu chút nữa bị ánh mắt của y gọt xuống một tầng thịt. Nhưng Lý Thượng cũng quá thần rồi, ánh mắt luôn nhìn chằm chằm vào trên đài, nhưng trong nháy mắt đã nhắm trúng thân ảnh Hàn Đông.

Kỳ quái… Hắn làm sao lại tới đây? Lý Thượng nghĩ không ra, không phải chỉ có nghệ sĩ đã ký hợp đồng mới có tư cách tham gia sao?

"Sau đây chúng tôi xin mời Vương tổng lên sân khấu phát biểu."

Theo một trận vỗ tay, Vương Trung Đỉnh đi đến trên đài, lấy hộp quà trên khay của nữ nhân viên lễ nghi đưa đến tay Y Lộ, "Tôi đại diện cho điện ảnh và truyền hình Trung Đỉnh cùng toàn thể thành viên công ty bày tỏ sự hoan nghênh đối với cô."

Nhân viên lễ nghi giúp Y Lộ mở hộp ra, bên trong là một chiếc đồng hồ lấp lánh, việc Vương Trung Đỉnh thích sưu tầm đồng hồ mỗi người đều biết, nhưng đem chiếc đồng hồ yêu thích tặng cho người khác vẫn là lần đầu tiên.

"Cám ơn, cám ơn…"

Lúc MC nhượng Y Lộ phát biểu, Y Lộ kích động đến độ có chút nghẹn ngào.

"Ngại quá, tôi có chút …"

Phương Vân ở dưới đài hừ lạnh một tiếng, sắc mặt kém đến cực điểm. Lý Thượng đưa tay tới, tùy ý Phương Vân ép tay của mình đến dồn máu, không rên một tiếng.

Đồng dạng hừ lạnh một tiếng còn có Hàn Đông.

Nhận một chiếc đồng hồ cũng kích động thành như vậy? Thiệt thòi tôi còn tôn cô làm nữ thần. Trong văn phòng kia mấy ngàn cái đồng hồ, nói không chừng sau này đều là của tôi, tựa theo như này tôi cũng phải lo lắng đến phát khóc a!

Nghi thức ký hợp đồng đi qua, Vương Trung Đỉnh vẻ mặt như đưa đám đi ra ngoài, Phùng Tuấn theo sát phía sau, nhịn không được phê phán: "Hàn Đông này quả thực bất trị rồi! Ban đầu tôi vốn không có thiện cảm đối với Lý Thượng, từ khi có hắn, tôi càng ngày càng cảm thấy Lý Thượng tuấn tú lịch sự!"

"Đừng nói nữa, nghĩ tới cậu ta tôi lại đau đầu." Vương Trung Đỉnh ngữ khí lạnh cứng.

Phùng Tuấn thức thời câm miệng.

Hai người đi đến cửa hội sở, thấy rất nhiều nghệ sĩ đang đứng ở đối diện chờ xe, lúc này không biết từ đâu xuất hiện một lão ăn mày áo quần rách rưới, bưng một cái chén vỡ đi qua trước mặt từng nghệ sĩ, phục lạy thở dài, rất đáng thương. Nhưng không ai để ý đến lão, hoặc là cúi đầu chơi di động, hoặc là giả vờ nhìn nơi khác, hoặc là bị trợ lý nhanh chóng ngăn lại sợ cọ bẩn y phục …

Đúng lúc này, Hàn Đông đi qua lại lấy ra hơn mười tệ từ trong túi quần, trộm đưa cho lão.

Rất nhiều siêu sao ở trước màn ảnh nguyện ý quyên ra mấy trăm vạn, nhưng không có ai bằng lòng ở sau máy quay bố thí mấy tệ.

Ai cũng không còn dự đoán được, một kẻ ăn buffet đến phun cũng không chịu bỏ như Hàn Đông, thế nhưng lại chủ động móc tiền ra, hơn nữa còn là người duy nhất bỏ tiền.

Một màn này khiến cho nội tâm Vương Trung Đỉnh hoàn toàn chấn động, không hề thua kém khi vừa nhìn thấy ảnh chụp trắng đen của mình.

Hàn Đông không chỉ có dâng ra tiền mặt, còn dâng ra thái độ đầy quan tâm không chút nào kiêng kị trên người lão ăn xin, trực tiếp ghé bên tai lão nói: "Tôi cũng từng làm qua nghề này rồi, biết ông cũng không dễ dàng…"

Lão ăn xin đầu tiên là sửng sốt, rồi sau đó nắm chặt tay Hàn Đông cảm khái không thôi.

"Thật không ngờ tại đây còn có thể gặp được đồng nghiệp…"

Phùng Tuấn nhịn không được lầu bầu một câu, "Nhìn không ra a! Lại vẫn có phần này thiện tâm?"

Quản lý viên hội sở ở bên cạnh chen lời: "Cậu ta quả thật tâm tính rất tốt, vừa rồi có một tiểu cô nương bị đuổi ra ngoài, không ai quản, chỉ có cậu ấy an ủi vài câu."

Chẳng lẽ hắn đến muộn là vì chuyện này? Phùng Tuấn ném ánh mắt về hướng Vương Trung Đỉnh, sắc mặt Vương Trung Đỉnh cũng đổi đổi.

"Tôi cảm thấy hắn chính là nổi lên sắc tâm, muốn chiếm tiện nghi của tiểu cô nương." Nhị Lôi lại thật thà.

Kết quả nhân viên quản lý lại phủ định, "Lúc đầu tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng sau tôi nghe thấy Tiểu cô nương hỏi cậu ta tên gì, cậu ta gì cũng không nói liền bước đi. Năm nay người như thế thật không nhiều, hơn nữa lại ở trong giới này, các người nên nâng đỡ quý trọng đi."

Hàn Đông cùng "Lão đồng nghiệp" tán gẫu chua xót qua lại xong, vừa định đi về phía trạm xe buýt, chợt nghe thấy một tiếng còi. Ngẩng đầu vừa nhìn, vừa lúc nhìn thấy chiếc xe Vương Trung Đỉnh thường ngồi.

"Lên xe." Vương Trung Đỉnh nói.

Hàn Đông giả vờ không nghe thấy.

Vương Trung Đỉnh trực tiếp xuống xe, một tay kéo Hàn Đông vào.

Một màn này vừa hay bị Lương Cảnh mới ra cửa hội sở nhìn thấy, lúc này mặt đổi sắc…

73. Chương 73: Khiến Cho Hắn Không Còn Đường Nào Để Đi

Xe đang đi trên đường, Hàn Đông lấy ra một chiếc điện thoại, không coi ai ra gì ngồi chơi trò chơi. Di động này quả thực là dựa theo tính tình của hắn thiết kế, tốc độ rùa bò kia khiến Vương Trung Đỉnh ngồi bên cạnh sốt ruột đến nhìn không được.

"Đưa đây." Vương Trung Đỉnh nói.

Hàn Đông vẻ mặt đề phòng, "Để làm gì?" Muốn nhìn lén ảnh của tôi a?

Vương Trung Đỉnh không giải thích, một tay đoạt lấy di động Hàn Đông, xóa bỏ dữ liệu bên trong cùng với ảnh chụp, sau đó mở kính xe, chuẩn xác ném lên xe rác đang chạy đối diện.

Hàn Đông nếu có chịu thiệt chính là chịu thiệt ở tốc độ phản ứng, chờ đến khi hắn muốn ngăn cản, di động đã bay ra ngoài rồi.

"Tại sao ném điện thoại của tôi?"

Vương Trung Đỉnh không trực tiếp trả lời: "Công ty sẽ trang bị máy mới cho cậu, số điện thoại mới."

"Vậy cũng không cần phải ném a, anh phát tôi cái mới, tôi có thể đem cái cũ bán a!"

"Tôi sợ cậu đem cái mới bán."

Hàn Đông bất đắc dĩ xoa mặt một phen, được rồi, coi như anh hiểu tôi…

Một lát sau, Vương Trung Đỉnh lại lấy ví ra, từ bên trong rút ra hơn mười tờ hồng phiếu đưa tới trước mặt Hàn Đông, "Đây là trợ cấp thêm hàng tháng cho cậu, cầm đi."

Hàn Đông hỏi: "Cái này tính là công ty phát hay là cá nhân anh cho đây?"

Phùng Tuấn thay Hàn Đông trả lời vấn đề này, "Công ty đối xử bình đẳng với tất cả người mới, không ai có thể hưởng thụ đãi ngộ đặc biệt, sau này loại này vấn đề không cần hỏi lại nữa."

"Nếu như vậy, anh có thể cho tôi thêm chút thịt không?" Hàn Đông cố dẹp bỏ mặt mũi.

Vương Trung Đỉnh nhất thời không kịp phản ứng, "Thịt gì?"

"Ngày đó ở văn phòng anh ăn trúng thịt hộp kia, tôi cảm thấy đặc biệt ngon."

Hàn Đông nói xong câu này, bị vị đang lái xe phía trước cùng vị ngồi ở ghế lái phụ hai người đồng thời kinh ngạc, ở văn phòng ăn trúng? Vương tổng khi nào lại cũng cho phép người khác vào văn phòng của mình ăn cái gì?

"Thịt không được." Vương Trung Đỉnh trực tiếp cự tuyệt.

Hàn Đông chưa từ bỏ ý định, "Vì sao không được?"

"Bởi vì cậu mở không ra."

Không biết có phải là bởi vì 6 ngón tay bị cắt mất một hay không, Hàn Đông mỗi lần túm móc kéo đều không kiểm soát được độ mạnh yếu, mười lần thì có chín lần đều giật đứt móc kéo, nhưng hắn chết không thừa nhận, "Làm sao anh biết tôi mở không ra?"

Vô nghĩa, lão tử thức đêm nâng cho ngươi hơn hai mươi hộp… Vương Trung Đỉnh vẫn nghiêm mặt không nói.

"Dừng xe" Hàn Đông đột nhiên mở miệng.

Nhị Lôi không giảm tốc độ, hỏi trước: "Cậu muốn làm gì?"

"Anh đừng quản, trước dừng xe đã." Hàn Đông sốt ruột.

Vương Trung Đỉnh dương dương cằm, ý bảo Nhị Lôi ngừng xe ở ven đường.

Sau khi Hàn Đông xuống xe vội chạy vào một cửa hàng, mua một hộp cháo Bát Bảo trở về, sau đó đem toàn bộ nội lực tập trung vào ngón trỏ, trong lòng niệm niệm: nhất định phải thành công, nhất định phải thành công, nhất định phải thành công…

Ba một tiếng!

Kéo nắp hộp mở ra thuận lợi.

Hàn Đông cái kia đẹp a, cái kia vui a, khóe miệng đều liệt đến mang tai. Vận dụng khả năng YY thiên bẩm kia, cực kì là "Ta tươi cười vô tư không hề e dè trước mặt Vương tổng tài, nháy mắt hòa tan trái tim Vương tổng tài lạnh như băng." Sau đó một câu không nói, trực tiếp đem nắp hộp vừa mở phóng tới trước mắt Vương tổng tài lắc a lắc, anh có cho hay không đi?

Quả nhiên, Vương Trung Đỉnh dùng giọng điệu bị tàn chướng trẻ con đả bại nói: "Nhị Lôi, xem xem tôi còn hàng hay không, mang qua cho cậu ta mấy hộp."

Xuẩn kế của Hàn Đông thực hiện được, hoan hỉ, phấn chấn, ngây ngất ăn cháo Bát Bảo, vẫn không quên hướng bên cạnh liếc liếc mắt, vốn định xem bộ dạng không thể giấu uất ức của Vương Trung Đỉnh, kết quả lại nhìn thấy tâm hoảng ý loạn của chính mình.

Ta phi! Sao đột nhiên cảm thấy y lại có chút thân thiết đây?

Còn có, mình sao lại cao hứng như thế? Anh ta đáp ứng cho mình thịt, mình không phải hẳn là bởi vì được dung túng mà cảm thấy phức tạp chứ? Mình không phải là chỉ khi bị anh ta đá bị anh ta mắng mới cao hứng sao? Nhưng lần trước bị anh ta mắng mình lại đang làm gì? Mình con mẹ nó thế nhưng lại đi Chẻ! Gỗ!

Xong rồi xong rồi… tiếng chuông trong lòng Hàn Đông cảnh báo mãnh liệt, lại bắt đầu điên cuồng mà tự tẩy não: ngươi đã bao nhiêu lâu không hành động rồi? Tiếp tục như vậy không thể được a, ngươi phải đem việc tìm đường chết trở thành sự nghiệp chung thân a…

Nghi thức ký hợp đồng vừa kết thúc, Lý Thượng theo Phương Vân đến nhà riêng của cô ta, nằm ở đoạn đường quốc mậu CBD hoàng kim, căn phòng lớn mấy trăm thước vuông, bên trong trang trí vô cùng xa hoa.

Kết quả Phương Vân sau khi đi vào bắt đầu làm loạn, bộ trà hơn mười vạn nói đập liền đập, mí mắt một cái cũng không chớp.

Thấy Phương Vân lại đằng đằng sát khí đi về phía bồn tắm lớn, Lý Thượng vội vàng tiến lên ngăn cản, lại bị Phương Vân giống như phát điên tát mấy cái, "Hỗn đản! Nghe thấy không? Tôi lặp lại lần nữa, cút đi!"

Lý Thượng vẫn gắt gao ôm Phương Vân, ánh mắt kiên định trước sau như một, nhưng loại kiên định này không hề liên quan đến tình cảm, chỉ là bằng lý trí thanh tỉnh.

"Cô ta dựa vào cái gì vừa về đến đã được hưởng loại đãi ngộ này? Tôi ở công ty đợi lâu như vậy, Vương tổng đã cho tôi cái gì?"

Lý Thượng bình tĩnh an ủi: "Tặng đồng hồ chỉ là hình thức, không có bao nhiêu ý nghĩa. Chị ngẫm lại, Vương tổng không phải còn nhận lời trước mọi người chỉ cần có sản phẩm điện ảnh của công ty, nhất định chỉ có chị là người thích hợp sao?"

"Đó là bởi vì Y Lộ đi rồi! Nếu Y Lộ không đi, nhân vật đó căn bản không tới phiên tôi! Tôi hiện tại đoạt được hết thảy, tất cả đều là dựa vào tôi tự mình liều mạng giành được! Còn cô ta? Ngoại trừ giả bộ ở trước mặt Vương tổng còn có thể làm gì?"

"Đường tắt đi được nhất thời, đi không được cả đời."

Những lời này vừa ra khỏi họng, một tát của Phương Vân đã qua, "Cậu còn không phải cùng một đức hạnh với con tiện nhân kia! Ăn của tôi mặc của tôi dùng của tôi, kết quả là giẫm lên vị trí của tôi!"

Lý Thượng giật giật khóe miệng sưng vù, ngữ khí vững vàng, "Chị không phải đường tắt của em, chị là nữ thần, là em theo tiểu ái mà trưởng thành."

"Đừng mẹ nó giả mù sa mưa nữa, cậu đi soi gương, tự nhìn xem mình trên mặt trừ bỏ hai chữ 'Dục vọng' còn có cái gì?" Dứt lời lại là BA một tiếng vang giòn.

Lý Thượng như trước mặt không đổi sắc, "Em là có dục vọng, nhưng chỉ đối với chị."

Phương Vân lại làm ầm ĩ một trận, rốt cục yếu đuối ở trong lòng Lý Thượng, khóc đến không thể nén xuống.

"Tôi không cam lòng a…"

Lý Thượng thì có thể cam lòng sao?

Đi ra từ nhà Phương Vân không bao lâu, Lý Thượng lại bị Lương Cảnh gọi vào phòng làm việc.

"Người này cậu gặp qua chưa?" Lương Cảnh đem ảnh chụp Hàn Đông cùng với tư liệu vứt đến trước mặt Lý Thượng.

Lý Thượng chỉ tùy tiện nhìn lướt qua.

"Gặp rồi."

Lương Cảnh không ngờ được Lý Thượng bình tĩnh như thế, bất quá đây là chuyện tốt. Nếu việc Hàn Đông tồn tại đã là sự thật không tránh khỏi, như vậy việc Lương Cảnh cần phải làm là chấp nhận sự thật này, đồng thời cũng phải làm cho Lý Thượng tiếp nhận. Nhìn trạng thái Lý Thượng trước mắt, hắn không chỉ có ung dung chấp nhận, hơn nữa đã làm xong công tác chuẩn bị chiến đấu lâu dài.

"Cậu nghĩ sao?" Lương Cảnh hỏi.

Lý Thượng nói: "Đi con đường của hắn, để cho hắn không còn đường nào để đi."

"Ha ha ha… Tôi quả nhiên không nhìn lầm người."

….

Hàn Đông trước khi ra cửa ồn ào kêu đi chợ mua sơn, sau khi trở về lại là hai tay trống trơn.

"Tại sao lại không mua?" Du Minh hỏi.

Hàn Đông ra vẻ không hay ho, "Một khu chợ bán sỉ cần phá bỏ dời đi nơi khác, hôm nay toàn bộ đóng cửa rồi."

"Vậy cậu định làm sao?"

"Mua qua mạng."

"Đây chẳng phải là còn phải đợi hai ngày mới có thể nhận hàng?"

Hàn Đông cũng ưu sầu, "Vậy thì có sao, còn cách nào khác? Tôi không thể suốt ngày chạy ra bên ngoài đi? Cũng nên thực sự làm chút việc, mãi không làm việc đàng hoàng như vậy, đem vốn liếng tích cóp ở giai đoạn ban đầu đều ăn sạch rồi."

"Ngài còn có vốn ban đầu sao?"

Du Minh nào biết cái Hàn Đông gọi là "Vốn ban đầu" chính là kết thù sống chết cùng Vương Trung Đỉnh.

Đêm qua Hàn Đông suy nghĩ rất nhiều, trong khoảng thời gian này quả thật ứng chiến có chút tiêu cực. Phản kháng Vương Trung Đỉnh là một quá trình trường kì, trong khi đó không thể có một tia lười biếng, nhất định phải "Giữ nghiêm trận địa", để ngừa Vương Trung Đỉnh nhân cơ hội "Khai Tử".

"Cậu nói, một người làm sao để che bớt đi mị lực của mình?" Hàn Đông đột nhiên hỏi.

"Che bớt đi mị lực?" Du Minh khó hiểu, "Đây không phải rất đơn giản sao? Tùy tiện làm chút chuyện xấu là được."

Hàn Đông lắc lắc ngón tay, khẩu khí cuồng vọng, "No, No, No! Đó là đối với người khác, với tôi mà nói một chút cũng không đơn giản."

Du Minh ngẫm lại, "Cậu quả thật không còn cái gì để mà che."

"Cậu mẹ nó có ý gì?" Hàn Đông trừng mắt.

Du Minh lại một lần nữa mở miệng cười nham hiểm.

"Tôi phát hiện tiểu tử cậu không chỉ có độc miệng, còn cười rất xấu…" Hàn Đông oán hận nhìn hắn, "Đừng nói mấy thứ vô dụng nữa, mau chóng giúp tôi nghĩ xem, làm thế nào khiến một người đang yêu thích biến thành chán ghét tôi?"

Du Minh nói: "Tôi cảm thấy cậu có thể thay đổi lối suy nghĩ."

"Thay đổi?" Hàn Đông không rõ.

Du Minh giải thích nói: "Nếu một người thích cậu, có khả năng chính là thích khuyết điểm của cậu."

"Vì sao?"

Bởi vì cậu căn bản không có ưu điểm… Đương nhiên Du Minh không thể nói như vậy, chỉ có thể uyển chuyển biểu đạt, "Đoán thôi."

Hàn Đông cẩn thận nghĩ nghĩ, có vẻ như có loại khả năng này a… Ta đây lúc biểu diễn nhược điểm quả thật hiệu quả rất nhỏ, chẳng lẽ thật sự là phương châm của mình xảy ra vấn đề?

"Nói chút ưu điểm của cậu đi." Du Minh thật sự nghĩ không ra.

"Tôi có thể bắn một lần xong không mềm xuống mà hình thành liên kích, còn có thể bắt JJ ở trang thái cương tự đong đưa, tựa như vòi voi, hoàn toàn không cần dùng tay, chỉ cần dựa vào ý niệm, cậu muốn xem chút không?"

Du Minh đen mặt, "Bỏ đi, cậu vẫn là nói thử khuyết điểm đi."

"Cậu đây không phải muốn làm khó người ta sao?" Hàn Đông trầm tư suy nghĩ một lúc rốt cục mở miệng, "Khuyết điểm của tôi sao… Thì là bộ dạng quá đẹp trai."

Du Minh vốn định nói một câu đừng giỡn, kết quả giật mình phát hiện Hàn Đông là thật lòng.

"Tôi biết rồi, chính là ở chỗ khuôn mặt này gây ra họa!" Hàn Đông ra vẻ thông suốt, "Tôi cho cậu biết, tôi chính là người như thế. Nếu là một nữ nhân bộ dạng đặc biệt xinh đẹp, hắn chính là 'dù mặt dính phân ta vẫn như cũ yêu nàng'."

Du Minh, "… Vậy cậu muốn thế nào? Chẳng lẽ còn muốn huỷ dung?"

"Không cần, tôi còn có một tuyệt kỹ chưa nói cho cậu biết —— vua lạn mặt! Tôi có thể liên tiếp bày ra 10 mặt quỷ vặn vẹo, cam đoan hù chết cậu!" Hàn Đông nói xong liền dựng cổ áo môt cái.

Du Minh quả nhiên nhảy dựng lên một thước có hơn.

"Biến, cách tôi xa một chút."

"Ha ha ha ha ha…"

74. Chương 74: Đêm Khuya Kinh Hoàng

Chạng vạng, Hàn Đông hướng Nhị Lôi mang thịt đến cố ý thăm dò, "Cái này là mua ở đâu? Sao tôi chạy khắp các siêu thị, cũng không phát hiện loại này?"

"Quà biếu đặc biệt, không bán ngoài." Nhị Lôi nói thẳng.

Hàn Đông lại hỏi: "Cái kia của Vương Trung Đỉnh là từ đâu tới?"

"Tiểu thúc của anh ta tặng."

Tiểu thúc… Hàn Đông đột nhiên nhớ tới, tiểu thúc Vương Trung Đỉnh không phải là Vương Hải Chí sao? Chủ tịch tập đoàn Trung Đỉnh! Hôm lễ ký hợp đồng còn nhìn thấy lão ta, chẳng lẽ Du Minh không lộ diện ở trường hợp công khai là bởi vì cậu ta và chủ tịch có dây dưa?

Thiên lôi cuồn cuộn! Đây chẳng phải là muốn đặt ở trên đầu mình sao?

Sau khi trở về, Hàn Đông lại giống như khi ở trên xe, đem toàn bộ nội lực tập trung ở ngón trỏ, trong lòng niệm niệm: nhất định phải thành công, nhất định phải thành công, nhất định phải thành công…

Ba một tiếng!

Móc kéo bị giật đứt.

Hàn Đông lại thay đổi hộp khác, tiếp tục kéo kết quả vẫn giống như vậy, hắn không tin tà này, khi bại khi thắng, lũ chiến lũ bại, thẳng đến khi giật đứt toàn bộ móc kéo xuống, rốt cục hết hi vọng.

Tay đang cầm một đống hộp trụi lủi, Hàn Đông đột nhiên có cảm giác quen thuộc giống như đã từng trải qua, cẩn thận nhớ lại, có vẻ như trước kia ở dưới gầm giường cũng từng phát hiện một đám móc kéo, lúc ấy còn nghĩ: ai lại tiện tay như vậy giật đứt hết cả móc kéo? Náo loạn nửa ngày thì ra là tự mình làm! Nhưng Hàn Đông lại không nhớ nổi lúc trước sao lại ăn được những hộp thịt kia…

Quên đi, đừng nghĩ nữa, ngày mai đập mở ra ăn.

Hàn Đông nằm ở trên ghế sa lon, muốn tập thể dục trước khi ngủ—— Động tác lạn mặt.

Trong đầu thầm đếm: 1, 2, 3, 4… Mỗi một số lại nhanh chóng thay đổi một mặt quỷ dị dạng, từng diễn cảm đều khiến người khác kinh sợ, hơn nữa càng ngày tốc độ càng lúc càng nhanh, lúc đầu làm xong 10 diễn cảm còn cần ba mươi giây, sau chỉ 10 giây là có thể hoàn thành toàn bộ.

Rốt cục kịch liệt tiêu hao thể lực xong, Hàn Đông nặng trĩu chìm vào giấc ngủ.

Hơn một giờ đêm, Vương Trung Đỉnh tham ban ở ngoài trở về, theo thường lệ quay về văn phòng nghỉ ngơi.

Nhị Lôi lo lắng hướng Vương Trung Đỉnh hỏi: "Có cần tôi gác không? Ngộ nhỡ Hàn Đông lại mộng du quấy rầy anh phải làm sao?"

Vương Trung Đỉnh nói: "Cậu không phải đã phái hai bảo vệ trực đêm ở phòng làm việc của tôi rồi sao?"

"Tôi là sợ ngộ nhỡ có tình huống phát sinh, anh cũng biết tiểu tử này thích giả dạng."

"Hắn dù giả dạng thế nào, cũng không thể tay không đối phó hai người đi?"

Nhị Lôi còn muốn nói điều gì, lại bị Vương Trung Đỉnh đưa tay ngăn cản.

"Được rồi, cậu đi về nghỉ ngơi sớm một chút đi, có gì tôi sẽ gọi điện thoại cho cậu."

Nhị Lôi gật gật đầu.

Vương Trung Đỉnh trở lại văn phòng không đầy một lát, Hàn Đông quả nhiên lại lắc lư đi đến, nhưng lần này Hàn Đông không có đi thang máy thẳng tới tầng này, mà là ra khỏi thang máy dưới một tầng, tiếp đó lại đi thang bộ.

Đèn cầu thang là cảm ứng tiếng động, Hàn Đông bước đi phi thường nhẹ, đi đến bậc thang trên cùng đèn vẫn chưa hề bật. Sau đó hắn liền đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, tựa hồ đang chờ gì đó.

Một lát sau, bảo vệ trực ban liền bước đến đây, cảm giác cửa thang bộ có người, đèn pin vừa quét qua, liền soi đến một mặt quỷ vặn vẹo. Hơn nữa mặt quỷ còn luôn biến hóa, đa dạng phức tạp, hiệu quả thị giác khiến người ta thất kinh kia, căn bản không phải con người có thể với tới.

"A —— "

Bảo vệ lúc ấy liền từ mặt tường trượt xuống đến trên mặt đất, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, đứng lên cũng không nổi.

Mơ hồ nghe được tiếng kêu to, người bảo vệ kia cũng hướng tới, sợ quấy nhiễu đến Vương Trung Đỉnh, hắn không dám đi quá nhanh. Cho nên cho đến khi hắn sờ soạng đến cửa cầu thang, đèn lại không bật, hắn lại giơ đèn pin lên chiếu hướng mặt Hàn Đông, sau đó bi kịch vừa rồi tái diễn.

…

Lúc cửa bị đẩy ra thì Vương Trung Đỉnh không thể không chịu mệnh.

Có vài người chính là vì quấy nhiễu ngươi mà sinh ra.

Hàn Đông lại lôi túi thực phẩm ra, đồ hộp mà Nhị Lôi lấy đi, tất cả đều đã trở lại không thiếu một hộp.

Có lẽ đã là thói quen, lần này Vương Trung Đỉnh không hỏi Hàn Đông một câu, đã đem toàn bộ hộp trong túi gạy mở. Sau đó bày ra trên bàn làm việc, ăn đi, ăn xong rồi mau chóng rời đi!

Kết quả Hàn Đông đột nhiên mở miệng nói: "Tôi không phải tới tìm anh mở hộp."

"?" Vương Trung Đỉnh nhìn Hàn Đông.

"Tôi chỉ muốn nói cho anh biết, hộp cháo Bát Bảo trưa hôm đó chỉ là ngẫu nhiên, kỳ thật tôi căn bản mở không ra." Hàn Đông quả nhiên tự đem mình bán rẻ.

Vương Trung Đỉnh, "…"

"Trên vỏ hộp viết mở nắp phải dùng hết trong 24 giờ, nhiều như vậy trong vòng một ngày tôi khẳng định ăn không hết, cho nên nhờ anh khép lại bọn nó lại được chứ?"

Biểu cảm Vương Trung Đỉnh so với hai bảo vệ bên ngoài cũng không khá hơn bao nhiêu, "Nếu không muốn tôi một cước đá tỉnh cậu, thì mang theo đống này biến ngay cho tôi!"

"Tôi sẽ không đi như vậy, coi như vì chỗ thịt hộp này." Hàn Đông đột nhiên chìa cánh tay bảo vệ đám hộp, "Cứ xách về như vậy nhất định sẽ hỏng, tôi không nỡ để thịt anh tặng bị hỏng."

Nghe một chút, một câu ấm lòng cỡ nào!

Vương Trung Đỉnh lúc ấy trong lòng nghĩ chính là: ngươi nghe tên bệnh thần kinh bậy bạ này cái gì? Cuối cùng hành động lại tương phản với thái độ. Đứng dậy đi vào bếp lấy một hộp giữ tươi, đem thịt bên trong hộp cùng tương đổ tất cả vào.

Kết quả Hàn Đông lại cầm lấy một hộp, đưa đầu lưỡi vào liếm đi liếm lại tương còn thừa bên trong.

"Thịt anh đưa tôi không nỡ lãng phí một giọt."

Quả nhiên…

Vương Trung Đỉnh đành phải kiên trì cạo sạch sẽ toàn bộ tương dính trên vỏ hộp, sau đó mới đem hộp giữ tươi đưa cho Hàn Đông, quá trình này lại tiêu tốn mười mấy phút đồng hồ.

Kết quả Hàn Đông vẫn không đi, cực kỳ hứng thú hướng Vương Trung Đỉnh nói: "Tôi tặng anh một món quà."

Dứt lời, Hàn Đông trình diễn bản lĩnh —— biểu diễn vua lạn mặt.

Là một người phản đối cảm xúc cực đoan tới mức độ nhất định, ở thời điểm mà dùng diễn cảm gì cũng không thể thuyết minh, có lẽ chỉ có thể nở nụ cười. Vương Trung Đỉnh chính là ở loại tình huống này. Y thật sự đặc biệt muốn đến trước bia mộ cha mẹ Hàn Đông cúng bái một phen, thành tâm hỏi một câu: loại yêu quái này là các người tạo ra sao?

Sau khi Hàn Đông "Mặt kỹ" biểu đạt một loạt phương thức chính tự, nghịch thuật, xen kẽ xong, Vương Trung Đỉnh rốt cục thông suốt được Hàn Đông làm sao tránh thoát hai bảo vệ kia, lúc này đứng dậy đi ra ngoài.

Kết quả, Hàn Đông từ phía sau một tay ôm lấy lấy y.

"Đừng đi, tôi sợ!"

Vương Trung Đỉnh cắn răng nói: "Ở đây còn cái gì dọa người hơn cậu sao?"

Hàn Đông vẫn gắt gao ôm Vương Trung Đỉnh không rời, Vương Trung Đỉnh cứng rắn tách Hàn Đông ra, một khắc trước khi ra cửa lại nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết.

Loại thảm thiết này nghe ra cũng không phải là giả, Vương Trung Đỉnh vốn tưởng rằng Hàn Đông sau khi bị làm tỉnh thật sự phát điên, kết quả phát hiện không phải. Hàn Đông căn bản không có tỉnh, cũng không có ngã, mà là bị căng gân.

Đúng vậy, mặt của hắn sau khi hoạt động quá mức, rốt cục quang vinh căng gân.

Hàn Đông như trước giữ nguyên bộ dạng miệng oai mắt tà, làm thế nào cũng không thể bắt các cơ khôi phục, trở thành nước mắt đều tràn ra, làm người ta nhìn thấy dị thường lo lắng.

Vương Trung Đỉnh đành phải sơ cứu trước cho Hàn Đông, về phần sơ cứu như thế nào, chỉ có thể sờ soạng lên thôi. Khăn chườm nóng không dùng được, dụng cụ mát xa không có tác dụng, Vương Trung Đỉnh thử đặt bàn tay bao trùm trên mặt Hàn Đông, ôn nhu xoa nắn. Thẳng đến khi nhiệt độ từ lòng bàn tay truyền đến sâu trong hai má, cơ thịt xơ cứng mới chậm rãi ổn định lại, ngũ quan cũng trở về như cũ.

Hàn Đông lúc này hoàn toàn ngoan ngoãn, ôm hộp giữ tươi đi ra ngoài, Vương Trung Đỉnh đi theo bên cạnh hắn.

Hai bảo vệ cũng đã tới, đang ở buồng vệ sinh rửa mặt, lúc Vương Trung Đỉnh đi qua nhìn lướt vào bên trong, thấy bọn họ không có gì đáng ngại, cũng không mở miệng chào hỏi, mà đưa Hàn Đông lên thang máy sau trực tiếp trở về văn phòng.

Kết quả ngủ không đến nửa giờ, chuông cửa lại vang lên.

Trong nháy mắt trước khi mở cửa Vương Trung Đỉnh đã nghĩ kỹ, nếu người đứng ở cửa là Hàn Đông, y tuyệt đối một quyền cho hắn nằm đất, tuyệt không nương tay.

Kết quả đứng ở cửa chính là hai người bảo vệ, rửa mặt xong vẫn thấy hốc mắt sưng đỏ như trước.

"Vương tổng, chúng tôi vốn không muốn quấy rầy ngài nghỉ ngơi, thật có chút chuyện nói chúng tôi không thể không nói, tôi làm việc ở đại lầu gặp chuyện ma quái a, thật sự, tôi cùng Đại Cường hai người đều thấy được..."

Vương Trung Đỉnh mặt âm tới cực điểm, "Việc này ngày mai nói sau."

"Vương tổng, tôi biết ngài là người theo thuyết vô thần, thật có chút việc ngài không thể không tin a..."

"Đi ra ngoài!"

Hai bảo vệ đáng thương vừa bị Hàn Đông dọa một phen xong, lại ở chỗ "chồng" hắn tiếp tục chịu tổn thương nặng nề...

Sáng sớm hôm sau, HànĐông mở lấy thịt trong tủ lạnh, kết quả không phát hiện hộp thịt, nhưng lại thấy một cái hộp giữ tươi lớn, bên trong lên tràn đầy thịt.

Hắn đi đến phòng Du Minh thấy một cây búa nhỏ, đôi mắt nhu tình hướng Du Minh nói: "Càng ngày càng săn sóc a, chẳng trách chủ tịch nhìn trúng cậu."

Du Minh ném qua một ánh mắt khinh thường, mới sáng sớm đã lên cơn.

Vương Trung Đỉnh và Lỗ đạo diễn cùng tiến vào thang máy, Lỗ đạo diễn rất am hiểu thể loại phim điện ảnh kinh dị, xem như thiên tài hiếm có trong số đạo diễn tân sinh của đại lục.

"Tiến trình quay phim thế nào?" Vương Trung Đỉnh hỏi thăm một câu.

Lỗ đạo diễn biểu cảm không lạc quan, "Hiện tại người xem phim ma đều chú ý hiệu quả thị giác, nói thật, ba diễn viên diễn quỷ đã định trước đều không quá lý tưởng, tôi tự mình xem cũng không thấy có kích lực."

Vương Trung Đỉnh đột nhiên nghĩ đến điều gì, nhưng không trực tiếp mở miệng nói.

"Vương tổng a, nếu công ty có diễn viên nào thích hợp, ngài giúp tôi lưu tâm một chút."

Vương Trung Đỉnh gật gật đầu, "Được, không thành vấn đề."

Ăn no nê rồi, Hàn Đông đi về hướng ký túc xá, người khác gặp Vương Trung Đỉnh đều làm bộ mặt tươi cười chào hỏi, hận không thể đem gương mặt ngọt ngào nhất dâng cho tổng giám đốc, kết quả Hàn Đông lại thừa dịp Vương Trung Đỉnh ngó sang tặng y một cái mặt quỷ. Không được hưởng ứng như mong đợi, hắn còn thay đổi tặng nhiều hắn mấy cái.

Kết quả, Vương Trung Đỉnh từ đầu đến cuối không biểu hiện ra vẻ gì sợ hãi hoặc là khó chịu, ngược lại theo thời gian Hàn Đông biểu diễn, ý cười trong mắt càng ngày càng đậm.

Thao! Lão tử là mẹ nó đến doạ nạt ngươi, không phải đến đùa ngươi cười !

Vì thế Hàn Đông lại tăng cường mức độ vặn vẹo, kết quả bi kịch rồi.

Lại căng gân!

Đau đến gào khóc, phương pháp gì cũng không có hiệu quả, hơi kém đập đầu vào tường.

Vương Trung Đỉnh giống như đã sớm biết Hàn Đông sẽ gặp báo ứng như vậy, trực tiếp đưa tay tới xoa mặt cho hắn, mới vài cái đã trị khỏi rút gân, nhưng tay vẫn không hạ xuống.

Ánh mắt hai người đột nhiên gặp nhau.

Hàn Đông sửng sốt một giây suy nghĩ: vì sao cảnh tượng này quen thuộc như vậy? Giống như từng diễn ra ở đâu rồi?

Vương Trung Đỉnh lại ở một khắc này mở miệng nói với hắn: "Chỗ tôi có một nhân vật rất thích hợp với cậu."

75. Chương 75: Chiếm Trước Tiên Cơ

Nghe Vương Trung Đỉnh nói về nhân vật xong, Hàn Đông cả người cũng mất bình tĩnh.

"Dựa vào cái gì người ta vừa ra mắt liền diễn thiếu gia giàu có phong lưu, tôi lại diễn quỷ a?"

Vương Trung Đỉnh nghiêm túc nói: "Giá trị diễn viên không phải dựa vào nhân vật mà định ra."

Hàn Đông biết Vương Trung Đỉnh này ăn mềm không ăn cứng, vội đưa lên vẻ mặt cười nịnh, đi theo phía sau y giải thích: "Tôi không phải nói diễn quỷ thấp kém bao nhiêu, ý của tôi là nhân vật kia không thích hợp với tôi."

"Sao lại không thích hợp với cậu? Cậu không phải suốt ngày giả thần giả quỷ sao?" Vương Trung Đỉnh hừ một tiếng.

Hàn Đông trong lòng khinh thường thái độ cao lãnh của Vương Trung Đỉnh, trên mặt nhưng lại như cũ cúi đầu khom lưng, "Vương tổng ngài hiểu lầm rồi, tôi không phải giả thần giả quỷ, tôi vừa rồi là mặt bị căng gân. Ngài cũng thấy đấy, ngộ nhỡ ngày nào đó đang ở studio gặp phải chuyện này, chậm trễ tiến trình quay phim của người ta rất không tốt, đúng không?"

Không ngờ, Vương Trung Đỉnh lại nói: "Bộ dạng cậu rút gân đặc biệt có sức cuốn hút, nếu thật sự cậu có thể phát huy, tôi nguyện ý điều một đội y sĩ tùy thân hộ giá cho cậu ở studio."

"Anh không phải còn tính cho tôi diễn nam chính của phim lớn sao? Anh nghĩ lại, ngộ nhỡ tôi diễn quỷ quá sâu nhập lòng người, khán giả vừa thấy nhân vật mới liền nhập diễn làm sao bây giờ?"

Vương Trung Đỉnh vừa mở cửa vừa trả lời: "Cậu yên tâm, tôi xem qua kịch bản rồi, quỷ này là hiệu ứng trang dung đặc biệt, nếu quả thật không công khai, người xem nhìn không ra bộ dạng vốn có của cậu, sẽ không tạo thành gì ảnh hưởng gì tới bộ phim mới kia."

"Vẫn là nhân vật giấu mặt sao?" Hàn Đông khóc không ra nước mắt.

Vương Trung Đỉnh vẻ mặt chính sắc nói: "Tôi cho cậu diễn nhân vật này, không phải vì để cậu tỏa sáng, cũng không phải để bưng hồng cậu, mà là vì rèn luyện cậu."

Ánh mắt Hàn Đông lại đuổi đến thùng rác, thấy mười mấy vỏ hộp rỗng, đột nhiên ý thức được điều gì, giọng nói lộ ra một tia mơ hồ, "Ngày hôm qua vỏ hộp đó… Là anh giúp tôi mở?"

Vương Trung Đỉnh hoàn toàn tránh vấn đề này, nói tiếp lời nói còn dở.

"Tuy tôi là người đại diện của cậu, nhưng tôi tôn trọng ý nguyện của nghệ sĩ, nhận hay không tùy cậu."

Hàn Đông như trước vẫn đắm chìm trong thế giới của mình, ta vì sao mộng du lại tìm đến người này mở hộp? Chẳng lẽ trước kia đã làm hành động tương tự? Hàn Đông đột nhiên nhớ tới thời điểm lần đầu tiên Vương Trung Đỉnh chiêu đãi mình, lấy ra đúng là cái hộp kia, còn có ngày hôm qua y đột nhiên buột miệng nói ra câu "Bởi vì cậu mở không ra" kia…

"Đã suy nghĩ kỹ chưa?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Hàn Đông rốt cục gật đầu, "Tôi diễn."

Có lẽ trong thời điểm một người có quá nhiều khuyết điểm, mọi người liền vướng phải tập tính phóng đại ưu điểm của hắn. Tựa như ở trong mắt Vương Trung Đỉnh Hàn Đông cái gì cũng sai, đống tật xấu của hắn đã muốn bắt Vương Trung Đỉnh chết lặng, nhưng chỉ những ưu điểm bé nhỏ không đáng kể kia cũng có thể hình thành dấu vết chân chính ở trong lòng y. Ví như giúp đỡ lão ăn xin, an ủi Tiểu cô nương; hay hoặc giả là biết rõ gốc gác của Lý Thượng những vẫn không vạch trần; chỉ cần là một cái gật đầu đồng ý lúc này, cũng bắt Vương Trung Đỉnh mềm lòng khó hiểu.

Ngay trong lúc Vương Trung Đỉnh mới vừa dành ra vài phần hảo cảm cho Hàn Đông, hắn lại đang ý vị tự tẩy não cho mình: mình đáp ứng diễn nhân vật kia không phải vì anh ta âm thầm giúp đỡ mà bị cảm động, chỉ là không muốn thiếu nhân tình mà thôi.

"Sau này đừng ngồi xe bus nữa, công ty sẽ sắp xếp xe cho cậu."

"Sao anh không nói sớm?" Hàn Đông giọng điệu tiếc rẻ, "Sớm biết tôi đã không lên mạng mua sơn rồi, đến giờ điếm chủ còn chưa có giao hàng."

Vương Trung Đỉnh nháy mắt sinh nghi, "Cậu mua sơn làm gì?"

"Á… Chính là làm hàng mỹ nghệ."

Vốn Hàn Đông còn lo lắng lấy loại cớ này khó có thể thuyết phục Vương Trung Đỉnh, kết quả y thế nhưng lại chấp nhận, "Cây sáo trong phòng cậu tôi nhìn thấy rồi, làm không tồi."

Hàn Đông buồn bực, "Làm sao anh lại nhìn thấy? Anh đến phòng tôi lúc nào?"

Vương Trung Đỉnh gõ gõ bàn công tác, suy nghĩ một lát nói: "Cậu đến đoàn phim tham quan một lượt trước đi, thuận tiện lấy kịch bản về hảo hảo nghiên cứu."

"Tôi sẽ đi, nhưng anh cũng phải nói…"

"Đây là danh thiếp đạo diễn." Vương Trung Đỉnh trực tiếp vứt cho Hàn Đông.

Hàn Đông còn muốn hỏi, đáng tiếc thực lực kém xa nhau, tốc độ nói của hắn ngay cả bước chân Vương Trung Đỉnh cũng cản không nổi, một câu đầy đủ còn chưa nói xong, Vương Trung Đỉnh đã vào thang máy rồi.

Từ trong chuyện nhỏ này, Hàn Đông lại ngộ ra một đạo lý.

Nhìn thấy không? Các ngươi hoàn toàn là hai cực trái ngược, cho dù tương lai cùng một chỗ, cũng sẽ nảy sinh các loại mâu thuẫn. Người này mới vừa cầm đũa lên, người kia ăn xong rồi; người này mới vừa cởi

quần, người kia đã kéo xong rồi; người này vừa định thân mật, người kia đã ngủ…Không thể khoan dung nhất chính là, người này vừa có cảm giác, người kia đã bấn!

Nghĩ vậy Hàn Đông cảm thấy trời đều sụp xuống, liều mạng tự cảnh cáo mình: vì hạnh phúc ngày sau, nhất định phải bóp chết đoạn nghiệt duyên này, không thể đem Vua JJ cùng tiểu miệng rộng gợi cảm giày xéo ở dưới khố một nam nhân, nhớ kỹ!

Trở lại ký túc xá lúc, Hàn Đông vội vàng đem chỗ gỗ chưa dùng đến thu dọn lại rồi ôm đến phòng Du Minh, "Trước tiên gửi ở chỗ cậu vài ngày, tôi sợ Vương Trung Đỉnh lại đánh bất ngờ."

"Vương tổng đã đến đây?" Du Minh thập phần hoài nghi.

"Vô nghĩa, đã từng tới!" Hàn Đông lại bê một đống vỏ cây mang ra ban công phòng Du Minh phơi nắng, còn dặn dò: "Nếu ngày nào đó buổi tối tôi gõ cửa phòng cậu, bắt cậu đem đầu gỗ giao ra, cậu nhất định không được thừa nhận. Coi như tôi dù tự bán đứng mình thế nào, cậu cũng phải kiên trì nói ở đây không có!"

Du Minh nhếch nhếch khóe miệng, "Cậu không tâm thần phân liệt như vậy đi?"

"Cậu đừng quản nhiều, tóm lại nghe tôi là được, nhớ đấy!"

"Vậy giường cùng thùng gỗ của cậu làm sao bây giờ? Để vậy không phải anh ta sẽ thấy sao?"

"Giường và thùng gỗ rất nhanh sẽ làm xong, chờ anh ta thấy thành phẩm, cho dù có ý kiến cũng không có thể làm gì tôi. Chủ yếu là chỗ gỗ này, tôi rất vất vả mới mài xong, ngộ nhỡ bị mất thì công sức đều vô ích."

Du Minh không nghĩ ra, "Anh ta tại sao phải tịch thu? Chính cậu tự tay làm đồ dùng trong nhà, không phải vẫn là vì giảm chi phí cho công ty sao?"

"Mấu chốt là…" Hàn Đông ngượng ngùng mở miệng, "Anh ta đã sai người mang đồ hơi qua cho tôi rồi."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó… bị tôi bán đi."

Du Minh không biết nói gì cho phải.

Hàn Đông lại ra vẻ bá đạo vì tự mình biện giải, "Tôi không muốn ngủ đồ hơi, chỉ muốn dùng đồ gỗ thật!"

"Cậu có thể đưa yêu cầu với công ty a, dù sao cậu đi rồi đồ dùng trong nhà vẫn có thể tiếp tục dùng, công ty nhất định không cự tuyệt cậu đi?"

"Không cự tuyệt? Không biết cự tuyệt bao nhiêu lần rồi!" Nhớ tới việc này Hàn Đông liền nghiến răng, "Cậu nói đầu óc Vương Trung Đỉnh có phải có vấn đề hay không? Vì cái gì phải bắt tôi dùng đồ hơi? Nếu vì muốn bớt tiền đi, anh ta mua đồ này cũng không tiện a, hơn nữa là đồ cũ còn không thừa nhận, cuối cùng chỉ bán được mấy đinh tiền."

Du Minh không biết là đầu óc Vương Trung Đỉnh có vấn đề, hay là đầu óc Hàn Đông không bình thường.

"Bỏ đi, không nói chuyện này nữa, nói chút chuyện vui vẻ." Hàn Đông nháy mắt mấy cái, "Tôi khả năng sẽ đón diễn."

"Thật?" Du Minh không ngờ tới.

Hàn Đông gật đầu, "Hơn nữa còn là nhân vật chính."

"Đúng rồi." Du Minh đột nhiên nhớ tới một chuyện, "Tôi nhìn thấy bằng hữu của cậu trên bìa tạp chí."

"Bằng hữu của tôi?" Hàn Đông không kịp phản ứng.

Du Minh nói: "Lý Thiên Bang."

Lý Thượng… Hàn Đông nháy mắt hưng trí, "Ở đâu? Cho tôi xem."

Du Minh đem tạp chí mới người dẫn đường đưa cho Hàn Đông, tạp chí này phát hành số lượng rất lớn ở trong nước, hơn nữa ở trong số tạp chí mới gần như đứng đầu bảng, cơ bản chỉ tiếp nhận diễn viên lớn.

Gương mặt xuất đạo vẫn chưa tới hai tháng như Lý Thượng, được hưởng loại đãi ngộ này có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Lý Thượng trên bìa tạo chí khí tràng mười phần, nhất là hai cái đại chân dài kia, vốn dĩ đã bắt mắt, thêm hiệu ứng cùng tu chỉnh, quả thực tạo ra đôi chân kim cương đẹp tiêu chuẩn. Không chỉ có trang bìa, nội trang cũng có một mảng lớn, các loại tuyên truyền ngữ cao điệu, cái gì "Đại bài trời sinh" "nam thần chân dài" "tân sủng của quý tộc giới giải trí " … Từ từ một loạt tuyên truyền lấy "Chân" làm trung tâm danh hiệu.

Trương Tinh Hồ vừa vặn trở về, thấy Du Minh và Hàn Đông đang nhìn tạp chí, cũng thuận tiện nhiều chuyện một câu.

"Ảnh bìa là đột nhiên thay đổi, vốn định chính là Y Lộ, không biết nguyên nhân gì lại bỏ cũ thay mới thành Lý Thiên Bang. Hơn nữa mảng lớn của Lý Thiên Bang này là ngày hôm qua đuổi chụp, trước giờ chưa từng xuất hiện qua tình huống đổi ảnh bìa chỉ trong 12 giờ, nghe nói lúc ấy đều đã in xong, lại có người trả giá cao quay về in lại."

Vê phần vì sao Lý Thượng đuổi gấp như vậy, trong lòng Hàn Đông đã quá rõ rồi.

"Hơn nữa hắn lại đón một bộ phim truyền hình, trong đó một đống người mẫu nam làm nền, tất cả đều là mã đại chân dài, phỏng chừng lại là diễn con nhà giàu tầng lớp thượng lưu. Nghe nói phí đầu tư ban đầu vào này bộ phim cũng không cao, kết quả Lý Thượng vừa nhập tổ, nháy mắt biến thành đại chế tạo."

Du Minh tựa hồ không có hứng thú đối với đề tài này, lại hướng Hàn Đông nói: "Đúng rồi, cậu còn chưa nói cậu sẽ diễn gì."

"Cậu cũng muốn đóng phim? Nhân vật gì?" Trương Tinh Hồ cũng bu lại.

Hai người mắt chớp chớp nhìn chằm chằm Hàn Đông, ánh mắt kia giống như đang nói: người ta diễn nhân vật nổi tiếng, vậy cậu diễn gì?

"Diễn quỷ." Hàn Đông nói.

Trương Tinh Hồ lúc ấy liền phụt, Du Minh dường như vì nghĩ tới Hàn Đông bị chọn diễn quỷ, cũng cười theo "Cười cái rắm a? Diễn quỷ thì làm sao? Người bình thường diễn không được đâu!" Hàn Đông vẻ mặt điếu dạng.

Trương Tinh Hồ vội cười làm lành, "Không không không… Tôi chỉ là cảm thấy rất thích hợp với cậu."

Sau lại lại tán gẫu đến chuyện thù lao, Trương Tinh Hồ hỏi Hàn Đông: "Cậu là giá bao nhiêu?"

Hàn Đông cũng không rõ lắm, vì thế lại gọi điện thoại cho Vương Trung Đỉnh.

"Thù lao đóng phim của tôi là bao nhiêu a?"

"Cái này đàm phán xong với đoàn phim bên kia mới biết được."

"Vậy anh thử đánh giá cho tôi xem."

"Nhiều nhất một vạn."

Hàn Đông rất thoả mãn, quay đầu lại liền nói cho Trương Tinh Hồ, "Một vạn."

"Mới một vạn? Tôi diễn nam số 3 còn được ba chơi đó."

Hàn Đông tự lừa mình dối người: "Cậu diễn nam số 3 ba vạn, tôi diễn nam số 1 một vạn, cái này không phải đúng rồi sao?"

Trương Tinh Hồ cũng không chèn ép Hàn Đông, vui vẻ cam chịu, "Bất quá cậu mới vừa đón diễn, giá này cũng không thấp. Cậu không nên hỏi đoàn phim, đoàn phim bên kia nhất định sẽ ép cậu đến giá thấp nhất. Cậu phải hỏi người đại diện, người đại diện thông thường đều nói con số lý tưởng. Tỷ như Tiêu tỷ ban đầu nói với tôi đúng năm vạn, kết quả qua bên kia bàn bạc xong sau liền biến thành ba vạn rồi."

Hàn Đông nhìn trời, tôi chính là hỏi người đại diện…

76. Chương 76: Tôi Không Thích Một Bước Lên Trời

Sau khi Trương Tinh Hồ về phòng, Hàn Đông tiếp tục sắp xếp đầu gỗ của mình ở phòng Du Minh.

Du Minh nhìn chằm chằm Hàn Đông lúc lâu, đột nhiên mở miệng nói: "Hắn không bằng cậu."

"Ai không bằng tôi?" Hàn Đông không rõ.

Du Minh nói: "Lý Thượng."

"Làm sao cậu biết tên cậu ta là Lý Thượng?"

"Ngày đó lúc hai người nói chuyện phiếm tôi ngẫu nhiên nghe được."

Hàn Đông nhe răng cười xấu xa, "Thì ra tiểu tử cậu cũng nghe lén."

"Tôi ngủ rất nhẹ, cơ bản gặp động tĩnh nhỏ liền tỉnh, cho nên thường xuyên nghe được cậu nói mớ."

"Cậu còn nghe được tôi nói mớ? Tôi đã nói qua những gì?"

Du Minh nghĩ nghĩ, nói: "Có một buổi tối tôi nghe được cậu nói 'Họ Vương, ngươi đừng lại đây', tiếng thét rất lớn, ngữ khí đặc biệt lo lắng, tôi lúc ấy còn tưởng cậu đang luyện lời thoại."

Hàn Đông nhất thời xấu hổ, có cần diễn sâu như vậy không?

"Cậu còn nói qua…'Lý Thượng, tên khốn này' !"

Những lời này Hàn Đông lại không cảm thấy xấu hổ, còn hừ lạnh nói: "Hắn chính là tên khốn."

"Vậy giờ hắn phát triển tốt như vậy, trong lòng cậu lại chẳng lẽ không ganh tị sao?"

"Tôi vì sao phải ganh tị?" Hàn Đông ra vẻ hoàn toàn không vấn đề, "Nhân các hữu chí (làm người phải có chí hướng), tôi là người không thích một bước lên trời."

Du Minh thật khó lý giải, "Vì cái gì?"

"Cậu xem a, mỗi diễn viên đều phải trải qua một quá trình đàn diễn (diễn vai quần chúng), đàn diễn đặc biệt, vào tổ, mời riêng, có nhân vật, diễn viên phụ, diễn viên chính, ngôi sao như vậy. Trong năm năm tôi làm đàn diễn này, chỉ cần nhận được một câu thoại cũng rất có cảm giác thành tựu. Kết quả một bước từ đàn diễn nhảy đến diễn viên phụ, ở giữa nhảy mất bao nhiêu? Tôi tổn thất bao nhiêu khoái cảm? Hiện tại từ diễn viên phụ đến ngôi sao cũng chỉ còn lại có hai bước, tôi nghĩ là nếu không kiềm chế chút, trực tiếp đi đến cao trào, còn có ý nghĩa gì?"

Du Minh không ủng hộ, "Có lẽ tới đỉnh có thể có cao trào liên tục không ngừng?"

"Nghĩ cũng đừng nghĩ, con người sẽ không thể vì cùng một nguyên nhân mà cao hứng lần thứ hai."

Du Minh ngẫm lại cũng rất có lý.

Hàn Đông còn nói: "Phàm là người muốn một bước lên trời, đều là bởi vì không xác định mình có thể lên trời, cho nên mới phải vừa bắt được cơ hội liền hung hăng hướng lên. Tôi đã không giống với lúc trước, tôi sớm đã biết mình sẽ lên trời, sao không hảo hảo hưởng thụ quá trình leo lên từng bước một đây?"

"Tôi cũng hi vọng giống như cậu, chậm rãi hưởng thụ một chút cảm giác thành tựu." Du Minh nói.

Hàn Đông vỗ vỗ bờ vai hắn, "Cái này có gì khó? Trong phim kia có 3 vai quỷ, đến lúc đó tôi dọa đi một con, cậu đến diễn không phải xong rồi sao?"

"Ý kiến hay." Du Minh nói.

Hàn Đông vốn là nói giỡn, không ngờ Du Minh thế nhưng lại gật đầu rồi, lúc này lộ ra biểu cảm vui sướng ngây ngất, "Nha, ngài không ở nhà buồn chán nữa sao? Rốt cục tính đi ra ngoài gặp người rồi?"

Bị Hàn Đông bắt bẻ như vậy, mặt Du Minh lại lạnh xuống.

"Tôi chỉ đùa chút thôi, xem tiểu tử cậu này. Chỉ cần tôi có cơ hội được nói, nhất định sẽ tiến cử cậu, yên tâm đi, anh em tuyệt không quên cậu."

Trở lại phòng của mình, Hàn Đông cẩn thận tìm tư liệu của Lỗ đạo diễn, lại xem lại những cuộn phim mình đã quay, trong đó có một bộ vẫn còn rất thích, vừa thấy liền xem đến nửa đêm.

Tắt máy tính, Hàn Đông không ngủ luôn, mà nhắm mắt đến gõ cửa phòng Du Minh.

Một lúc lâu, Du Minh mới kéo thân hình ngái ngủ đi tới mở cửa.

"Có việc gì?"

Hàn Đông ngây ngốc hỏi: "Gỗ của tôi có phải để ở phòng cậu không?"

Du Minh nhìn trạng thái của Hàn Đông, thực sự cho là hắn đang mộng du, liền trả lời: "Không có."

"Không có ở đây? Không thể nào, tôi phải vào xem."

"Nói không có chính là không có, cậu đi đi, tôi muốn đi ngủ …" Du Minh vẻ mặt nghiêm túc.

Hàn Đông quyết đoán mở mắt ra cười to, "Ha ha ha… Tôi là tới khảo nghiệm cậu thôi!"

"Cút!"

Phịch một tiếng, cửa phòng đóng lại trước mặt Hàn Đông.

Sáng hôm sau trời còn chưa sáng, Hàn Đông bị một trận điện thoại đánh thức.

"Hàn ca, nên rời giường, nửa nữa giờ em đến dưới lầu đón anh." Là một giọng nữ ngọt ngào.

Hàn Đông lập tức thanh tỉnh, "Cô là?"

"Em là phụ tá của anh a, ngày hôm nay chính thức nhậm chức, nếu có gì không phải, hi vọng Hàn ca bao dung nhiều hơn."

"Đương nhiên đương nhiên…"

Nghe thanh âm này chính là đại mỹ nữ rồi, có thể không bao dung sao? Hàn Đông nháy mắt tinh thần tỉnh táo, giống như lý ngư đả đĩnh từ trên giường nhảy lên, sau khi rửa mặt xong cực kỳ hứng thú xuống lầu.

(lý ngư đả đĩnh: Chữ được lấy ra từ hình tượng cá chép nhảy khỏi mặt nước hoặc uốn thân thể trên mặt đất.)

Kết quả, người đứng ở bục cửa chính là Thẩm Sơ Hoa.

"Sao cô lại tới đây?" Hàn Đông còn chưa hết hi vọng ngó quanh bốn phía.

Thanh âm ngọt ngào của Thẩm Sơ Hoa lại truyền đến, "Không phải mới vừa gọi điện thoại cho anh sao?"

Diễn cảm của Hàn Đông ngay lúc đó tựa như ăn phải phân.

"Tôi đã muốn hết lòng quan tâm giúp đỡ với cô rồi, van cầu cô tha cho tôi một con đường sống được không?"

Thẩm Sơ Hoa dị thường kiên định hướng Hàn Đông nói: "Hàn ca, rất nhiều thầy bói đều nói em cần cù tỉ mỉ, thông minh lanh lợi tài giỏi. Nghe nói anh cũng biết xem tướng, em cảm thấy anh hẳn là nên xem lại một chút trước rồi hãy quyết định đi."

Hàn Đông quả thật có xem tướng, nhưng hắn cũng phải chọn người a!

Cố nén khó chịu quét mắt qua Thẩm Sơ Hoa một cái, Hàn Đông nháy mắt có xúc động muốn cắt cổ tay tự sát, bởi vì nữ nhân này không chỉ có tướng mạo "Vượng tinh", hơn nữa còn là mệnh trung quý nhân của hắn!

Chỉ có thể cắn răng dậm chân một cái, "Được rồi, đi thôi!"

Hàn Đông đi đến kia phía trước, Phùng Tuấn trước theo Lỗ đạo diễn đánh tiếng bắt chuyện, đem tình hình cơ bản của Hàn Đông trình bày, còn nói: "Ý của Vương tổng là hi vọng hắn không chỉ có rèn luyện được kỹ năng diễn xuất, còn có thể sửa chữa tật xấu trên người."

Lỗ đạo diễn vỗ vai Phùng Tuấn nói: "Yên tâm đi, bộ phim này rất chính diện, không hề thẩm thấu tư tưởng quỷ thần gì."

Phùng Tuấn liên tục gật đầu, "Được rồi, hi vọng anh cũng có thể xây dựng loại ý thức này cho cậu ta."

"Được, vậy người đó khi nào thì đến?"

Phùng Tuấn nhìn đồng hồ, "Nhanh thôi, tôi cũng không quấy rầy các người quay phim nữa."

"Được được, khi nào rảnh cùng tôi uống vài chén."

Phùng Tuấn lên xe trước còn quay đầu nói với Lỗ đạo diễn, "Phiền anh hao tâm tổn trí rồi."

"Phùng quản lí nói gì vậy? Tôi còn phải cảm tạ các người đưa tới cho tôi một diễn viên giỏi đó."

Phùng Tuấn vừa đi, Lỗ đạo diễn lập tức thay đổi sắc mặt. Bà nó, ngay cả cậu cũng phải nói ngọt, có thể đưa tới cho tôi hàng tốt cỡ nào?

Lúc Hàn Đông tới studio đoàn phim còn chưa bắt đầu, Lỗ đạo diễn cũng vừa đi vệ sinh mất, tiếp đãi Hàn Đông chỉ có một nhân viên đao cụ thâm niên. Hai người hàn huyên vài câu đơn giản, thấy Lỗ đạo diễn vẫn chưa trở lại, đạo cụ sư liền dẫn Hàn Đông đi đến phòng làm việc của mình.

Hàn Đông mới vừa bước vào, đã có loại huyết khí đánh tới trước mặt, trên kệ trưng bày một loạt mô hình giả thể bằng silocone như đầu, tay cụt, tàn thi vân vân. Những cảnh không thích hợp để người thật diễn, phải dùng đồ giả này để thay thế.

"Rất thú vị." Hàn Đông cầm lấy một đầu mỹ nữ đùa nghịch, nghịch lên nghịch xuống liền có loại xúc động muốn đưa đến đũng quần, may mắn đạo cụ sư cất lời chuyển dời mục tiêu chú ý của hắn.

"Thú vị? Thứ này dọa người thì có, ai tiến vào đây một mình buổi tối cũng phải thất kinh."

Hàn Đông nhịn không được thổn thức, "Một phòng này tốn mất bao nhiêu công phu a?"

"Còn có thể làm sao? Hiện tại khẩu vị người xem rất nặng."

Đang nói, bên ngoài truyền đến một tiếng gọi ngọt ngào, "Hàn ca, Lỗ đạo diễn đến."

Đạo cụ sư xương cốt đều nhũn ra, vỗ vai Hàn Đông nói: "Phúc khí tốt a, anh em."

Hàn Đông cười đến phải gọi là đau lòng.

Bởi vì trước đó từng thăm hỏi qua về Lỗ đạo diễn, hơn nữa dựa vào bản lĩnh của Hàn Đông, hắn biết Lỗ đạo diễn là một người không câu nệ tiểu tiết, người tuỳ tiện, quá mức câu nệ ngược lại sẽ tạo thành khoảng cách, vì thế không chút khách khí tiến đến ôm Lỗ đạo diễn một cái.

"Lỗ đạo diễn, tôi đặc biệt sùng bái ngài."

Vốn Lỗ đạo diễn đã chuẩn bị tốt tâm lý nghênh đón ác ôn, kết quả gặp Hàn Đông lại cảm thấy rất có duyên, cũng rất hợp với tính tình của mình.

"Tôi nghe nói cậu là thầy tướng số a!" Lỗ đạo diễn trêu chọc.

Hàn Đông không hề cố kỵ, sảng khoái thừa nhận, "Xem tướng, xem số mệnh, đoán chữ, xem bói, đặt tên... Tùy anh chọn."

Lỗ đạo diễn cười ha ha, "Vậy cậu sẽ hành hề sao?"

"Ở đây sao, tôi có thể thử xem." Hàn Đông nói.

Lỗ đạo diễn lập tức thu hồi nụ cười, kéo Hàn Đông sang một bên nhỏ giọng nói: "Tôi không đùa hay nói chơi với cậu."

Hàn Đông nói: "Tôi cũng không nói chơi."

Lỗ đạo diễn lúc này mới yên tâm, thở dài nói: "Về lĩnh vực quay phim kịnh dị trong lòng chúng tôi đều rõ, thể loại này Âm khí quá nặng, trước khi đoàn phim bấm máy đều phải cúng bái hành lễ. Hoặc là đi chùa thắp hương, hoặc là mời đại sư. Nhưng trường hợp Vương tổng cậu cũng biết, tôi không dám a, lúc trước không có làm, bây giờ trong lòng vẫn luôn bất an, tôi cảm giác mệnh sắp đứt rồi."

"Anh yên tâm, chuyện này cứ bao trên người tôi, về phần Vương Trung Đỉnh sao…" Hàn Đông toát ra khí khái các ông, "Khỏi cần chiều tật xấu của anh ta!"

Lỗ đạo diễn giống như tìm được tri âm, nháy mắt lao theo, "Loại chế độ xét duyệt hiện nay, chúng tôi làm người sáng tác, vốn cũng rất biệt khuất rồi. Có đôi khi tôi nghĩ, trước cứ quay đi, cùng lắm cuối cùng tự mình xem. Kết quả vướng phải người đầu tư như Vương tổng, tôi ngay cả quay cũng không dám quay."

"Vương Trung Đỉnh chính là tên bại não, giả đứng đắn!"

Hai người trò chuyện trò chuyện về đến studio.

Bởi vì Hàn Đông là người mới tới, lại chưa thuộc kịch bản, Lỗ đạo diễn không cho hắn trực tiếp tham gia, mà ở một bên quan sát học tập.

Trong lúc đoàn phim đang quay một phân cảnh, có một nữ diễn viên bởi vì không khống chế được chớp mắt bị lặp lại NG. Khi quay cảnh có quỷ chớp mắt là tối kỵ, bởi vì một khi diễn viên chớp mắt, cảm giác khẩn trương của người xem liền biến mất.

"Đạo diễn, cái này anh yêucầu quá hà khắc rồi, thời gian dài như vậy hoàn toàn là khiêu chiến tâm lý cực hạn, người bình thường căn bản không thể làm được." Nữ diễn viên oán hận.

77. Chương 77: Quà

Lỗ đạo diễn nhất thời bốc hỏa lớn, "Nếu có người làm được thì sao?"

"Nếu ngài có khả năng tìm được một người như thế ở hiện trường, tôi lập tức nhận lỗi trước toàn bộ nhân viên!"

"Đây chính là cô nói…" Lỗ đạo diễn đưa mắt nhìn khắp bốn phía, cuối cùng dừng trên người Hàn Đông, "Vậy để cho cậu ta thử xem, cậu ta mới tới, chưa có trải qua huấn luyện gì, nếu cậu ấy có thể làm được, liền chứng minh là năng lực của cô có vấn đề."

Nói xong, nhướn mắt ý bảo Hàn Đông lại đây.

Hàn Đông dựa theo phân phó của đạo diễn ngồi ở ghế trên, mắt nhìn phía trước không chớp, chỉ cần duy trì hai phút, ngoài ra biểu cảm tự nhiên là đạt yêu cầu.

Hai phút? Nữ diễn viên hừ lạnh một tiếng, người này nếu kiên trì được một phút không chảy nước mắt tôi sẽ bội phục.

"Hàn ca, cố lên! Hàn ca, anh là giỏi nhất!" Thẩm Sơ Hoa nhảy lên nhảy xuống hai cái tiểu chân ngắn hò hét mãnh liệt.

Hàn Đông bày ra diễn cảm Tiểu béo liếc mắt nhìn người kinh điển trên Internet.(?)

Ngây người là bản lĩnh sở trường của người chậm chạp, lại là Hàn Đông bầu bạn với đệ nhất hưu nhàn giải trí (Du Minh). So với các tuyệt kỹ khác, đây quả thực chỉ là một bữa ăn sáng, đừng nói chớp mắt, nhãn cầu cũng không dịch chuyển một chút.

Lúc đầu nhân viên công tác chỉ có tâm tính xem náo nhiệt, cũng không ôm bao nhiêu kỳ vọng, theo thời gian kéo dài, bọn họ mới vì Hàn Đông âm thầm lau mồ hôi, sợ hắn bị lơ là mà thất bại.

Hàn Đông không phụ sự mong đợi của mọi người, phát huy ổn định, kiên trì đến một giây cuối cùng.

"Đạo diễn, hết thời gian rồi." Có người nhắc nhở.

Sắc mặt nữ diễn viên nháy mắt trở nên hết sức khó coi.

Hàn Đông cũng không có lập tức chớp mắt, mà tiếp tục nhìn phía trước, ánh mắt không có một tia tiêu cự.

Lỗ đạo diễn ra hiệu cho nhân viên công tác an tĩnh lại, để Hàn Đông tiếp tục kiên trì một lát, làm gương cho những người khác. Cũng để cho nữ diễn viên kia thua tâm phục khẩu phục, triệt để không còn gì khúc mắc.

Không biết qua bao lâu, nữ diễn viên rốt cục mất kiên nhẫn lên tiếng hỏi.

"Đạo diễn, rốt cuộc có cần xin lỗi không?"

Lỗ đạo diễn đang ngủ gật, nghe nói thế quyết đoán tỉnh táo lại, hỏi: "Bao lâu rồi?"

Tràng vụ nói: "Nửa giờ."

Lỗ đạo diễn cả kinh, "Cậu ta còn chưa có chớp mắt?"

Đừng nói chớp mắt , cử động cũng chưa cử động, có nhân viên cũng hoài nghi mắt Hàn Đông là đồ giả. Có người còn đặc biệt kiểm tra một phen, nhìn xem có phải dán hình ở trên mí mắt hay không, ngẫm lại cảm thấy thật buồn cười.

Lỗ đạo diễn lúc này mới dùng giọng điệu cao ngạo hướng Hàn Đông nói: "Được rồi, có thể chớp mắt rồi."

Hàn Đông như cũ kiên trì không lơ là, ánh mắt cố chấp.

"Đừng cố chống nữa, chừa cho cô ta chút mặt mũi đi." Lỗ đạo diễn nhỏ giọng hướng Hàn Đông nói.

Hàn Đông mắt điếc tai ngơ.

Lỗ đạo diễn lúc này mới nhận thấy không hợp lý, đưa tay quơ quơ trước mắt Hàn Đông, một chút phản ứng cũng không có. Tiếp tục chọc chọc hắn, vẫn không có phản ứng. Cuối cùng đưa lỗ tai tiến đến bên miệng Hàn Đông nghe, mới phát hiện…đang ngủ.

Hàn Đông vừa rời studio, đã có người hội báo tình hình cho Vương Trung Đỉnh.

Trừ bỏ nói Lỗ đạo diễn có ấn tượng tốt với Hàn Đông, còn nhắc tới chuyện hắn ngủ ở studio. Vốn tưởng rằng Vương Trung Đỉnh sẽ đen mặt, không ngờ y chỉ khinh miêu đạm tả hừ một tiếng, nửa đêm "Tản bộ" khắp nơi, ban ngày có thể không buồn ngủ sao?

"Vương tổng, Vạn tiểu thư đến."

Vương Trung Đỉnh gật đầu, "Cho cô ấy vào đi."

"Anh cuồng công việc quá, quên mất hôm nay là ngày mấy sao?" Vạn Lý Tình vừa vào văn phòng đã lên tiếng.

Vương Trung Đỉnh nhìn lịch, không phát hiện ngày gì đặc biệt.

Vạn Lý Tình nhắc nhở nói: "Hôm nay là sinh nhật của anh."

"Không phải ngày mai sao?"

"Đối với người khác là ngày mai, đối với anh mà nói chính là ngày hôm nay, anh ngày nào chẳng ở lại văn phòng đến rạng sáng?"

…

Khi Hàn Đông về công ty, vừa vặn thấy Vạn Lý Tình đi về hướng bãi đỗ xe, không biết đang nói chuyện điện thoại cùng ai, sắc mặt dị thường khó coi, xem bộ dáng là đang phát tiết.

Vì thế, Hàn Đông trộm qua.

"Tôi thật sự hết cách với Vương Trung Đỉnh rồi, quả thực là nhi tử nô, trong mắt ngoại trừ nhi tử không còn ai khác."

"Người khác ai cũng có thể tổn thương, chỉ con trai của anh ta không thể, người khác muốn phũ liền phũ, đối với con trai các loại ôn nhu."

"Nếu không bởi vì ngày mai là sinh nhật anh ta, vừa rồi tôi đã trở mặt rồi."

Thì ra ngày mai là sinh nhật anh ta a… Hàn Đông nghĩ.

“Không phải sinh ra thì thế nào? Không phải cũng trở thành bảo bối sánh ngang sinh mạng rồi. Tôi cảm thấy nếu bây giờ Tây Tây nói một câu không cần mẹ kế, Vương Trung Đỉnh anh ta ngay cả kết hôn cũng không tính đến!”

Lại một tin tức kinh thiên oanh tạc đầu óc Hàn Đông, không phải sinh ra? Thì ra không phải sinh ra ! Chẳng trách xem tướng mạo Vương Trung Đỉnh không có biểu hiện con nối dõi.

Không biết vì cái gì, Hàn Đông nghe thấy tin tức này thế nhưng cong cong khóe miệng.

“Tôi khoa trương? Nếu cô thấy thái độ vừa rồi của anh ta, sẽ biết tôi có khoa trương hay không…”

Vạn Lý Tình đang nói, đột nhiên một gương mặt quen thuộc nhảy vào tầm mắt.

Hàn Đông cười híp mắt chào hỏi, “Chị dâu, đã lâu không gặp.”

Vạn Lý Tình trong lòng thầm hô không xong, sao lại đụng phải tên nói càn này? Muốn trốn cũng trốn không thoát, vừa muốn mắng người vừa sợ mất mặt, cuối cùng chỉ có thể khách sáo cười cười, bước chân nhanh hơn đi đến xe của mình.

Kết quả, Hàn Đông đuổi đến rồi.

“Chị dâu, chị đừng giận Vương ca. Nam nhân yêu thương con cái không phải chuyện xấu, chứng tỏ anh ấy trọng tình cảm, có trách nhiệm. Chẳng qua là bởi vì con trai còn quá nhỏ, anh ấy mới khó có thể cân bằng, chờ đứa trẻ lớn một chút, chút vấn đề này liền tự nhiên hóa giải. Chị ngàn vạn lần không nên đánh mất niềm tin ở Vương ca a, ngàn vạn lần phải ổn định tình cảm của hai người a, đây là trụ cột tinh thần cuối cùng của em …”

Vạn Lý Tình muốn lên lên xe nhanh một chút, nhưng Hàn Đông lại cố tình đi ở phía trước, phải nhảy lên trái nhảy xuống nhiễu đến không lối thoát. Cuối cùng không nhịn được nữa, rốt cục đem lời nói dồn nén bấy lâu phun ra.

“Rốt cuộc mắc mớ gì tới cậu a? Cậu có thể đừng quan tâm vô nghĩa nữa không? ! !”

Phịch một tiếng, cửa xe đóng lại trước mặt Hàn Đông.

Nhìn ô tô dần dần đi xa, Hàn Đông bày ra biểu cảm “chỉ tiếc rèn sắt không thành thép”, ai da… vô cùng không có ý chí chiến đấu nha.

Vào đại lầu công ty, Hàn Đông nhìn thấy Vương Trung Đỉnh đang nói chuyện điện thoại ở hành lang, nhưng không phải nói với Vạn Lý Tình.

“Buổi trưa có ăn cơm không? Ăn món gì? Ăn mấy bát? Rau chân vịt ăn một ít sao? Hương vị thế nào? Ừ… Ừ… Ba ba hôm nay nhất định sẽ về nhà, dù có bao nhiêu việc chưa làm xong cũng sẽ về nhà…”

Hàn Đông sau khi nghe xong còn bốc hỏa lớn hơn so với Vạn Lý Tình, Mẹ kiếp ! ! ! Con người như anh cũng có thể nói chuyện ôn nhu như thế? Như anh mà có thể cười đến đẹp như thế? Liền mẹ nó biết hành hạ người! ! ! A a a a a a a…

Buổi tối, cả khu ký túc xá truyền đến tiếng vang đinh đinh đang đang.

Du Minh đứng ở cửa nhìn thoáng qua, thấy Hàn Đông đang vung búa đập đập gõ gõ trên một thanh gỗ, như là làm đồ mỹ nghệ. Vì thế cũng không hỏi nhiều, vô thanh vô tức trở về phòng của mình.

Kết quả, tiếng gõ này một mực liên tục đến nửa đêm.

Du Minh rốt cục mang bộ mặt nhiễu không chịu nổi đi tìm Hàn Đông, “Tôi nói, cậu còn chưa chịu ngủ a?”

“Lập tức, lập tức xong ngay đây.”

“Làm cái gì đấy?”

Hàn Đông cười đến dị thường ôn nhu, “Làm một cái lược gỗ tặng bạn gái của tôi.”

“Bạn gái?” Du Minh tò mò, “Bạn gái ở đâu ra?”

“Ở studio quen được.”

“Hẹn hò khi nào?”

“Ngày mai.”

Du Minh, “… Ngày mai?”

“Được rồi, chờ tôi tặng chuôi lược này cho nàng, nàng sẽ cùng tôi ở một chỗ.” Hàn Đông bất đắc dĩ.

Du Minh chỉ có thể nghiêm mặt trả lời: “Cố lên.”

Không đầy một lát, một cái lược nhỏ hoàn mỹ đã hoàn thành, Hàn Đông đem lược gói lại thật cẩn thận xong, đặt vào một hộp quà. Cảm giác đã buồn ngủ không chống đỡ nổi, đầu vừa ngả lên ghế sa lon liền ngủ mất.

Tới gần hai giờ, Vương Trung Đỉnh mới xử lý xong công việc, ngay lúc y lái xe về phía cổng, đột nhiên một thân ảnh quen thuộc nhảy vào tầm mắt.

Hàn Đông đang từ hướng ký túc xá đi tới, bước đi nhanh hơn bình thường rất nhiều, như là vội muốn làm gì, hơn nữa rất rõ ràng là đi về phía tòa nhà văn phòng.

Nghĩ đến lời hứa với con trai, lại nghĩ đến thói quen dây dưa không dứt của Hàn Đông kia, Vương Trung Đỉnh dù có một tia lo lắng, cũng chỉ có thể đạp chân ga tiếp tục đi về phía trước.

Kết quả vừa rẽ trái ra khỏi cổng, trong đầu Vương Trung Đỉnh đột nhiên hiện lên hình ảnh Hàn Đông bị đụng, lại một cước phanh lại.

Nhìn thấy cửa thang máy sắp đóng, Hàn Đông nhấm nghiền mắt vọt tới, đáng tiếc chậm một bước, con số đã nhảy thành 2, Hàn Đông chỉ có thể đợi ở dưới.

Chờ Hàn Đông tới cửa phòng làm việc, hơi thở Vương Trung Đỉnh đã ổn định, ngồi ngay ngắn trước bàn làm việc như thường ngày, nhìn chằm chằm một văn kiện đã thẩm duyệt xong.

Chi—— cửa mở, một cái đầu ngó vào.

“Sinh nhật vui vẻ.”

Vương Trung Đỉnh rùng mình, vạn lần không nghĩ tới mục đích chính chuyến này của Hàn Đông là tặng quà chúc mừng. Tuy rằng phương thức có chút đặc biệt, nhưng thành ý tuyệt đối đủ cảm động lòng người.

Lần này không đợi Hàn Đông tiến vào, Vương Trung Đỉnh trực tiếp đi tới, tiếp nhận món quà Hàn Đông đưa lên.

“Lễ vật nhỏ, tình ý thâm, lễ vật đại diện cho tấm lòng.”

Vương Trung Đỉnh mỉm cười, “Cậu xác định thực sự là thể hiện tấm lòng của cậu? Không phải buổi tối tặng, buổi sáng lại đổi ý chứ.”

“Tuyệt đối sẽ không.” Hàn Đông đập lên ngực để biểu hiện chân tâm.

Vương Trung Đỉnh vỗ vỗ đầu Hàn Đông, “Về đi.”

Hàn Đông nghe lời theo sát VươngTrung Đỉnh cùng tiến vào thang máy.

78. Chương 78: Đại Dấu Giày

Sáng sớm hôm sau, Hàn Đông tỉnh lại trên ghế salon liền đứng dậy đi về phòng, muốn thưởng thức “kiệt tác” đêm qua một chút, kết quả lật nửa ngày cũng không tìm được kia thanh lược gỗ kia.

Kỳ quái… hôm qua rõ ràng để ở đây, sao lại không thấy?

Hàn Đông lại chạy đến phòng Du Minh tìm, Du Minh vốn rất ghét người khác lục loạn đồ đạc của mình, nhất là Hàn Đông, mỗi lần lục xong đều giống như hiện trường tai nạn, vì thế đè tay Hàn Đông lại hỏi: “Cậu tìm cái gì?”

“Tôi hỏi cậu, đêm qua có phải tôi thật sự làm một cây lược gỗ không?”

"Ầm ĩ tôi cả đêm, cậu nói có phải thật hay không?"

Đột nhiên, Hàn Đông quét đến cây sáo nhỏ cách đó không xa, nghĩ đến câu nói Vương Trung Đỉnh nói kia, trong lòng giống như hiểu ra điều gì. Mạnh mẽ dậm chân một cái, nhất định là người đó, nhất định là anh ta đến đây đánh lén rồi, không đề phòng a!

Nghĩ vậy, Hàn Đông không nói hai lời, đội một cái mũ hình đầu chó poodle liền hướng đi đến văn phòng.

Vương Trung Đỉnh đến phòng làm việc, bên trong lễ vật chồng chất như núi, hầu như đều chưa kịp mở. Chỉ riêng hộp quà Hàn Đông đưa tới, hắn vừa tới lập tức mở ra.

Không ngờ là một cây lược gỗ, hơn nữa là hoàn toàn làm bằng tay… Nam nhân tặng nam nhân lược, Vương Trung Đỉnh ít nhiều có chút không ngờ đến. Đang muốn nhìn xem đây là làm bằng gỗ gì, chuông cửa liền vang lên.

Vương Trung Đỉnh thông qua hộp màn hình trò chuyện, thấy Hàn Đông mặt đằng đằng sát khí cùng với tạo hình Einstein có một không hai kia, tâm tình vui vẻ đều sớm bị phá hủy. Nói Hàn Đông là người đa nhân cách bất quá thật sự thỏa đáng, ban ngày các loại "điên cuồng quật cường nhiễu loạn", đến buổi tối lại trở thành "Ngây thơ ngốc manh".

"Anh có phải lại trộm…"Hàn Đông mới hỏi được một nửa, đã thấy cây lược trong tay Vương Trung Đỉnh, lập tức bày ra tư thế thảo phạt "ngươi được a".

"Vương Trung Đỉnh anh thật giỏi, ngay cả trộm đồ cũng dám làm, anh có thể quân tử chút không?"

Quả nhiên, chuyện Vương Trung Đỉnh lo lắng cuối cùng đã xảy ra.

"Cậu nói đây là tôi trộm?" ngữ khí Vương Trung Đỉnh chuyển xấu.

"Không thì sao? Chẳng lẽ còn là tôi tự mình đưa tới cửa?" Hàn Đông cười đến dị thường châm chọc, "Anh nói làm liền làm, sao lại không dám thừa nhận? Sao luôn thích đổ lên đầu người khác đây? Lừa mình dối người như vậy có ý nghĩa sao?"

Mùi thuốc súng phòng bốc lên ngày càng nồng nặc.

"Tôi thật sự hi vọng cậu vĩnh viễn không tỉnh lại." Vương Trung Đỉnh đột nhiên phun ra một câu.

Hàn Đông nhe răng trừng mắt, "Vĩnh viễn không tỉnh? Anh đây mẹ nó còn muốn trộm cả đời phải không?"

Lệ khí trong mắt Vương Trung Đỉnh càng ngày càng đậm, trong phút chốc có xu hướng muốn bùng nổ.

Hàn Đông cảm thấy tình thế không hay, bật người điều chỉnh ngữ khí.

"Được rồi, tôi biết anh không phải cố ý, đều tại tôi đặt ở chỗ dễ thấy như vậy, khiến anh hiểu lầm đây là quà sinh nhật tôi tặng cho anh. Tuy rằng hôm nay là sinh nhật của anh, nhưng tôi vẫn là không thể không nói. Đồ vật này cho dù ở trên tay của anh, nhưng không phải xuất phát từ của chân thành của tôi, vậy anh… A!"

Hàn Đông đột nhiên cảm thấy nửa thân dưới chợt lạnh, quần đã bị người ta lột! Còn chưa kịp tự mình đa tình rống lên một tiếng "Anh dám xằng bậy", đế giày Vương Trung Đỉnh đã dán lên rồi.

Một cước này rắn chắc, tựa như bị lõm một bên mông, Hàn Đông lúc ấy lấp tức nhảy ra khỏi cửa nhe răng há mồm.

"Đá rất chuẩn!" Hàn Đông tự mình kéo quần trầm trồ khen ngợi, "Tôi quả thật đáng bị đá! Tôi làm ra việc tổn thương tâm hồn anh như vậy, anh đá tôi một cước là là phải. Nhưng tôi vẫn phải nói, lược đưa tôi đi, không phải của anh cũng đừng tiếp tục miễn cưỡng."

Cây lược gỗ nháy mắt từ trong tay Vương Trung Đỉnh bay ra ngoài, không kiêng nể nện trên mông Hàn Đông, lại cho hắn hung hăng đau một phen. Không chỉ có đau mông còn đau lòng, lược rõ ràng đã trở về, cái loại cảm giác nghẹn khuất này vẫn lái đi không được, một mực theo đến studio.

Hàn Đông vốn đã lên xong kế hoạch tự mình tặng người ta, hơn nữa thử cả trăm tuyệt kỹ sát gái - xem tướng đọc tâm, theo đuổi nữ nhân áo rồng (?) là chuyện gần như nắm chắc mười phần. Kết quả đến cuối cùng thế nhưng chưa bày tỏ được tâm tình, cả việc tặng lược cũng chưa giải quyết được.

Sau khi Hàn Đông tắm rửa, phát hiện một dấu giày trên mông, dấu giày này kì kiểu gì cũng không sạch, vì thế cứ để như vậy đi đến phòng Du Minh, lúc ấy Du Minh đang nói chuyện video với một người khác, lõa nam này đột nhiên xâm nhập dọa cậu nhảy dựng.

"Cậu làm gì vậy?"

Hàn Đông hướng lưng về phía Du Minh, "Cậu giúp tôi nhìn xem, dấu giày sao lại rửa không sạch vậy?"

Du Minh xấu hổ, "Đây không phải là dấu giày, là sưng lên rồi."

Hàn Đông âm thầm nghiến răng, Vương Trung Đỉnh ngươi thực quá nặng chân!

"Đây là ai cào?" Du Minh lại hỏi.

"Mảng phía bên trái ấy, không phải có rất nhiều vết đỏ sao? Tựa như móng tay cào vào."

Hàn Đông đưa mắt nhìn mới phát hiện, hai má nháy mắt bay lên hai luồng ráng đỏ. Chẳng trách dùng lược ném ta, thì ra là muốn tạo hiệu quả như vậy, ta phi, quá mẹ nó biến thái !

Du Minh vốn nghĩ xem thường Hàn Đông, nhưng ánh mắt luôn không tự chủ nghiêng mắt nhìn qua. Không còn cách nào khác, thân thể hắn quá gợi cảm. Hai đùi đẹp như tạc, dù bày ra tư thế gì cũng hấp dẫn tuyệt đối. Hơn nữa hình mông hoàn mỹ, rất ít nam nhân có đứng thẳng có thể có đường cong mẩy như vậy.

Đừng nói Vương Trung Đỉnh, ngay cả Du Minh cũng muốn chạm thử.

Hàn Đông mang bộ dạng cực kì mệt mỏi trở về phòng, tắm rửa xong liền nằm chết dí trên giường, bị bàn tọa đau đớn làm cho lật người, lại vượt qua một ngày.

Ngẫm lại trước kia bị đạp một cước rất thích, lúc ấy Hàn Đông còn nghĩ đặc biệt giàu to rồi đăng weibo, nội dung là "một cước hạnh phúc", xứng đồ (icon?) là vết thương trên mông. Nếu hiện tại đăng, nội dung vẫn là "một cước hạnh phúc", xứng đồ lại thành "Thần thiếp làm không được a!"

Làm sao lại cao hứng không nổi đây? Hàn Đông trước khi ngủ còn đùa nghịch thanh lược kia.

Kết quả, con người tâm thần phân liệt kia ban ngày các loại cường thế tàn nhẫn, buổi tối lại đuổi giết tới văn phòng Vương Trung Đỉnh. Các loại cởi quần khóc lóc kể lể thương thế, một lần nữa trả lược cầu xin tha thứ.

"Vì cái gì đá tôi? Làm sao anh có thể đá tôi? Nhìn xem vết giày lớn này, anh thật nhẫn tâm a?"

"Tôi thật sự muốn đem chuôi lược này tặng cho anh, tôi là thật lòng a!"

"Nhận lấy đi, lần này tôi cam đoan sẽ không đòi về, nhận đi được không?"

"..."

Vương Trung Đỉnh trực tiếp đem tên "quái đản" này đuổi ra ngoài, giao cho bảo tiêu ở cửa, đồng thời hạ một lệnh giới nghiêm, "Nhớ kỹ, sau này bất cứ lúc nào, cũng không được để người này bước đến gần phòng làm việc của tôi trong phạm vi 20 thước!"

"Trung Đỉnh, tôi oan uổng a, tôi đối với anh thật lòng thiên địa chứng giám..."

Sáng hôm sau, Hàn Đông cảm giác cổ họng rất khó chịu, cảm giác giống như sau khi hô mấy ngàn lần cứu mạng trong núi sâu sau.

"Đạo diễn còn chưa cho cậu kịch bản sao?" Du Minh ngẫu nhiên hỏi.

Hàn Đông nói: "Đã sớm đưa."

Du Minh bị giọng nói phá la của Hàn Đông dọa, vội hỏi: "Cổ họng cậu sao vậy?"

"Tôi cũng không biết, ngủ một giấc tỉnh lại liền thành như vậy đi."

Du Minh nói: "Đêm qua hình như cậu đi ra ngoài, bởi vì nửa đêm tôi nghe thấy tiếng cửa mở. Trương Tinh Hồ tối hôm qua vẫn luôn không trở về, tôi đoán hẳn là cậu mở cửa."

Đi ra ngoài? Đi ra ngoài để làm gì? Ngữ khí Hàn Đông có chút mơ hồ, "Không lẽ đi luyện thanh, trong kịch bản có một đoạn gào khóc thảm thiết. Tôi đại khái chính là đi luyện cảnh kia, mới khiến giọng nói biến thành như vậy."

Nói đến kịch bản, Du Minh mới nhớ tới chuyện vừa rồi muốn hỏi.

"Sao không thấy cậu học lời thoại a?"

Hàn Đông buồn bực, "Lời thoại còn phải học sao? Quét mắt một lượt không hơn là nhớ kỹ."

"Lời thoại của cậu ít như vậy?"

"Không phải ít, là tính logic rất cao, chủ yếu là nội dung kịch bản quen thuộc, lời kịch liền thuận theo."

Du Minh nghĩ Hàn Đông lại đang khoa trương, lập tức đem kịch bản đến kiểm tra mấy đoạn, kết quả Hàn Đông thật sự một chữ không thiếu. Hơn nữa Du Minh thực xác định hắn không phải trộm học thuộc, bởi vì gần như toàn bộ thời gian riêng tư Hàn Đông đều mân mê chỗ gỗ này, kịch bản ngay cả chạm cũng chưa chạm.

Ngày qua ngày, Hàn Đông đã chính thức tiến tổ tham dự quá trình quay phim.

Lý Thượng cũng thừa cơ truy kích, trong một tuần nhận chụp hai mươi mấy quyển tạp chí, trở thành siêu cấp tân nhân việc nhân đức không nhường ai. Lời đồn về việc hắn tham gia diễn nam chính phim lớn cũng xôn xao, dẫn dắt truyền thông đặc biệt lưu tâm đến phương diện tuyển diễn viên của bộ phim này, bên phía Lương Cảnh liên tiếp phao tin, rồi lại chính thức phủ nhận gần thời điểm phỏng vấn, tuyên truyền vô cùng sôi nổi.

Quan hệ giữa Lỗ đạo diễn và Hàn Đông ngày càng tốt, gần như đến mức độ không còn gì giấu nhau, có hôm Lỗ đạo diễn ngẫu nhiên nói về chuyện đột xuất thêm người, Hàn Đông lập tức cực kỳ hứng thú: "Ở ký túc xá tôi có một người anh em đang nhàn rỗi, có thể cho cậu ta tới thử chút."

"Tên là gì?" Lỗ đạo diễn hỏi.

Hàn Đông nháy mắt buột miệng nói ra, "Tên Du Minh."

Sắc mặt Lỗ đạo diễn đổi đổi, giọng điệu hàm hồ nói: "Xem lại chút đã."

Hàn Đông nhìn ra Lỗ đạo diễn không có cảm tình với Du Minh, vội vàng đem các loại ưu điểm của cậu nói một trận, "Ngài đừng thấy cậu ấy không có danh tiếng gì, kỳ thật hàng ngày vô cùng chăm chỉ rèn luyện. Xuất thân khiêu vũ, đặc biệt có thể chịu cực khổ..."

Trải qua vài ngày bị Hàn Đông nhõng nhẽo nài nỉ, Lỗ đạo diễn cuối cùng đồng ý cho Du Minh tới thử diễn.

Cuối tuần, Hàn Đông cùng Du Minh đi dạo khu thương mại, bởi vì công ty có chút yêu cầu đối với trang phục của nghệ sĩ, cho nên hai người chỉ có thể tập trung ở mấy khu vực cao cấp.

Du Minh nhìn trúng một áo len đan thủ công hở cổ liền áo dệt kim, thấy yết giá một vạn tư, nhất thời không còn hứng mặc thử.

"Quá mắc, vẫn là bỏ đi."

Hàn Đông vừa muốn nói, đột nhiên nghe được tiếng chào quen thuộc.

"Đông tử, cậu cũng đi dạo ở đây a?"

Hàn Đông quay đầu lại, thấy Lý Thượng cùng Phương Vân đang tay trong tay đi đến gian hàng này. Hai người đều mặc tông đen, bọc khăn quàng cổ, võ trang được tương đối kín.

"Tôi đi lang thang với bạn." Hàn Đông cố ý hướng mắt về phía Du Minh, "Thế nào? Muốn thử một lần không?"

Du Minh ra vẻ bất lực đối với giá cả, rất nhanh đặt quần áo trở về.

"Phương tỷ, cô cũng đã lâu không tới." người phục vụ vẫn luôn lãnh đạm vừa nhìn thấy Phương Vân đột nhiên nhiệt tình.

Phương Vân lộ ra nụ cười đặc biệt tươi, lập tức dùng ngón tay chỉ, "Đem toàn bộ hàng mới các người đưa ra thị trường năm nay lấy size XL đóng gói đưa đến nhà tôi, cám ơn."

Bởi vì đây là gian hàng thời trang nam, Phương Vân nói "Toàn bộ size XL" đương nhiên là mua cho Lý Thượng.

"Y phục của em quá nhiều rồi, mua về cũng mặc không hết." Lý Thượng nói.

"Lãng phí ở trên người cậu, giá trị."

Phương Vân nói xong cũng hướng Hàn Đông và Du Minh cười phất tay, "Các cậu tiếp tục chọn đi, chúng tôi sang bên kia shopping."

Lý Thượng đi rồi, Hàn Đông An an ủi Du Minh: "Đừng để trong lòng, hiện tại mua quần áo không nổi thì đã sao? Tướng mệnh của cậu đại quý như vậy, sớm muộn gì cũng có ngày bỏ xa hắn."

Du Minh vẫn tỏ vẻ khôngsao, "Không có việc gì, tiếp tục đi."

79. Chương 79: Tiến Triển Mới Vụ Cây Đậu Đỏ Sam

Lựa chọn liền mấy giờ, cuối cùng Du Minh tìm được môt bộ có kiểu dáng và giá cả đều vừa ý, kết quả lúc trả tiền lại bị thông báo thẻ của cậu không thể dùng ở đây.

"Vì sao?" Du Minh khó hiểu.

Nhân viên thanh toán mỉm cười hướng Du Minh giải thích: "Bởi vì tài khoản của ngài trước đây đã đăng kí ở đây, hệ thống chúng tôi không thể trừ tiền trong thẻ của ngài, nhưng ngài vẫn có thể đem hàng đi."

"Có ý gì?" Du Minh vẫn không hiểu.

Nhân viên hỗ trợ bên cạnh chen lời nói: "Chính là ngài có thể tùy ý chọn bất cứ thứ gì ở đây, hơn nữa không cần trả một phân tiền."

Ở trong mắt người khác mong đãi ngộ này cũng không thể, ở trong mắt Du Minh lại là cục diện đáng buồn, không nổi lên bất cứ gợn sóng nào.

"Tôi có thể dùng thẻ của người khác không?" Du Minh hỏi.

Nhân viên gật đầu, "Đương nhiên, chuyện này chúng tôi không ngăn cản được."

Du Minh mới vừa đi, mấy nhân viên nhàn rỗi bên cạnh liền gom lại đây cùng nhau bát quái. (tán gẫu chém gió)

"Người kia nghĩ gì vậy? Lại không chịu lấy không? Nếu đổi thành tôi đã sớm quét sạch chỗ này!"

"Từ ngày tài khoản của anh ta bị khóa tôi vẫn luôn đợi, ngày hôm nay rốt cục nhìn thấy tận mắt, có thể bình thường chút không?"

"Tài chủ sau lưng rốt cuộc là ai a? Hệ thống tra không ra sao?"

"Tra không được, bối cảnh quá sâu, nghe nói đã khóa tài khoản của cậu ta ở rất nhiều trung tâm thương mại lớn."

"Tôi thiên, quả nhiên là chân ái a!"

Du Minh lại tới chỗ cũ tìm Hàn Đông hỏi: "Thẻ của cậu còn bao nhiêu tiền?"

"Tôi cũng không rõ, chắc là có mấy ngàn đi. Làm sao vậy? Không đủ tiền sao?"

"Thẻ của tôi có chút vấn đề, mượn trước của cậu quét đã, về nhà lập tức trả lại cậu." Du Minh nói.

Hàn Đông hào phóng phất phất tay, "Cái gì mà trả với không trả, cầm đi dùng trước đi."

Du Minh dùng thẻ của Hàn Đông đi trả tiền.

Buổi tối, Hàn Đông vừa định ngủ, đột nhiên nhận được một tin ngắn: Vào lúc 21:56:00 ngày 13, thẻ đuôi số 2XX6 ngân hàng XX thu vào 100000.00 nhân dân tệ, số dư 100027.23 nhân dân tệ.

Hàn Đông đếm từng cái từng cái số 0 một, cuối cùng bật dậy.

10 vạn! Nhiều như vậy?

Chạy chân đất xuống cửa phòng Du Minh hỏi: "Minh nhi a, cậu gửi tiền cho tôi sao?"

Du Minh đang ngủ, mơ mơ màng màng trả lời: "Hôm nay không thời gian đến ngân hàng, ngày mai gửi cho cậu."

"Như vậy a… Không có việc gì, không vội."

Hàn Đông lại đi tới ghế sa lon ở phòng khách, cân nhắc nơi gửi đến số tiền kia. Trong số những người hắn quen biết, có thể ra tay hào phóng như vậy chỉ có thể là Vương Trung Đỉnh, nhưng vì sao lại gửi tiền đây?

Nhớ ta, nhất định là nhớ ta… trong mắt Hàn Đông lộ ra tia đắc ý chính mình cũng không phát hiện được.

Mấy ngày nay Hàn Đông luôn luôn bận rộn ở đoàn phim, ban ngày gần như không có cơ hội gặp Vương Trung Đỉnh, tối về nằm xuống liền ngủ, hai người đã thật lâu không gặp mặt. Vương Trung Đỉnh mặc dù là người đại diện của Hàn Đông, nhưng phần lớn thời gian cũng không tự mình lộ diện, có việc đều phân phó người khác đi làm thay, cơ bản áp dụng chính sách nuôi thả.

Ngày hôm sau, Hàn Đông dậy thật sớm, cách cảnh quay buổi sáng còn một giờ, hắn lại bắt đầu lang thang ở dưới đại lầu công ty.

Một mỹ nữ kế toán tài vụ đi qua, "Hàn đại Tiên nhi, sao cảm giác đã lâu lắm rồi không gặp anh?"

"Thật sao? Anh đây mới ra ngoài bảy tám ngày, em liền cảm thấy như cách một thế kỉ sao?" Hàn lưu manh híp mắt cười.

"Chủ yếu là trước kia anh lắc lư đến quá quen thuộc rồi, anh vừa đi công ty liền thanh tịnh hơn rất nhiều."

Đang nói, Hàn Đông thấy một chiếc xe sang trọng từ cổng chạy đến, vị đang ngồi trên xe kia chính là ngạo kiều kim chủ mà Hàn Đông tự cho là nhớ hắn nhớ đến không thể nào giải tỏa, lại vì thể diện không mở miệng được, cuối cùng chỉ có thể trộm gửi cho hắn mười vạn.

Vương Trung Đỉnh sau khi xuống xe mới nhìn thấy Hàn Đông, không biết có phải bởi vì cảm giác tồn tại của Hàn Đông thật sự quá mạnh mẽ hay không, Vương Trung Đỉnh lại cũng có loại cảm giác thật lâu không gặp.

Phá lệ, Hàn Đông ở giữa ban ngày hướng Vương Trung Đỉnh nở nụ cười.

Hình dung nụ cười này thế nào đây? Có chút cool có chút du côn có chút tà ác, tập trung toàn bộ đặc điểm lại chính là một chữ —— tao. (bại hoại)

Thần sắc Vương Trung Đỉnh bị đình trệ, rõ ràng bị "sét" đánh, nhưng là loại sét này không phải tình yêu rực lửa, mà là cảm giác tự động hình thành sau khi bị trường kỳ"Đầu độc".

Lập tức hướng Nhị Lôi nói: "Cậu đi xem cậu ta có tỉnh hay không."

"Cái này phải xem kiểu gì?"

Vương Trung Đỉnh nghĩ nghĩ, nói: "Cậu hỏi một chút, hỏi mấy ngày nay có nhớ tôi hay không."

Nhị Lôi kịch liệt chấn động, có cảm giác như mình đang mơ, Vương Trung Đỉnh sao lại nói như vậy? Hơn nữa hiệu quả của những lời nghiệm chứng này từ đâu mà ra? Thời gian cậu ta ngủ hai người đã làm gì…

"Còn không mau đi?" Vương Trung Đỉnh thấy Nhị Lôi lê mề liền bất mãn.

Nhị Lôi đành kiên trì đi về phía Hàn Đông, nói thật, vấn đề này ngay cả hắn cũng có chút khó mở miệng.

"Vương tổng bảo tôi hỏi cậu, có nhớ anh ấy hay không?"

Hàn Đông nhíu mày, “Anh nói gì?”

“Cậu có nhớ Vương tổng không?” Nhị Lôi cố gắng lập lại một lần một cách thiếu tự nhiên.

Hàn Đông lập tức bỏ qua, “Mười vạn tiền cười cho anh một cái đã quá tốt rồi, còn muốn bắt tôi nói tôi nhớ anh? Cũng quá lừa gạt lòng tốt của ông đây rồi !” Dứt lời xoay người đi mất hút.

Nhị Lôi sau khi trở về thuật lại lời Hàn Đông nói một lần.

Vương Trung Đỉnh buồn bực, “Cái gì mười vạn?”

“Tôi cũng không rõ, cảm thấy vài ngày không tiếp xúc, nghe cậu ta nói chuyện lại không hiểu nổi.” Nhị Lôi nói.

Vương Trung Đỉnh cũng có cảm giác này, Hàn Đông người này nếu mỗi ngày đều tiếp xúc, chỉ cần một đoạn thời gian không gặp, cảm giác tế bào não của hắn liền sinh ra rất nhiều thứ kì quái, muốn bắt kịp sẽ phải mất rất nhiều công sức.

“Đúng rồi, chuyện cây đậu đỏ có tiến triển gì không?” Vương Trung Đỉnh lại hỏi.

Nhị Lôi ngữ khí ngập ngừng nói: “Có thì có, nhưng là…”

“Có sao cậu không nói sớm?” Ánh mắt Vương Trung Đỉnh khẩn trương.

Nhị Lôi muốn nói lại thôi, “Tiến triển này không lý tưởng lắm.”

“Có tiến triển là tốt so với chưa đến triển rồi, nói mau.”

Bị cưỡng ép, Nhị Lôi không mở miệng không được, “Tiến triển chính là… gốc cây còn lại kia lại ngắn một đoạn.”

Vương Trung Đỉnh, “…”

Lúc Hàn Đông trở lại ký túc xá, Du Minh mới vừa rời giường không bao lâu.

“Sao cậu dậy sớm như vậy?” Du Minh hậm hực.

Hàn Đông giả bộ làm động tác căng ngực, “Luyện công buổi sáng, luyện công buổi sáng.”

Du Minh thấy mặt mày Hàn Đông hớn hở đều là ý cười, nhịn không được hỏi: “Sao cậu cao hứng vậy?”

Vô nghĩa, có ai vô duyên vô cớ nhận hơn mười vạn lại mất hứng a?

“Cái này còn không phải vì hôm nay cậu sẽ đi thử diễn sao? Ca cao hứng thay cậu a!” Hàn Đông nhướn nhướn mi.

Du Minh không nói gì, tiếp tục rửa mặt.

Hàn Đông ở trong phòng hừ lên cười nhỏ, hai ngày trước quét sơn cho giường gỗ và thùng gỗ, ngày hôm nay đã gần khô, có vẻ trước buổi tối là có thể dùng thùng gỗ tắm, lại nằm vật xuống giường gỗ ngủ, trải nghiệm cuộc sống của tiểu tư. (tư bản- ý nói giàu có)

Trước khi đi, Hàn Đông tạm ôm số gỗ chưa dùng đến sang phòng Du Minh.

“Chỗ này cậu cũng giữ giúp tôi.”

Du Minh buồn bực, “Tại sao lại nhiều hơn rồi? Tôi nhớ cậu đã dùng hết rồi mà.”

“A, đây là tôi mới chặt.”

“Lại chặt làm gì?”

Hàn Đông nghiêm túc nói: “Loại cây này năm tuổi cũng không ít, hẳn là có thụ linh rồi. Hôm qua thần cây báo mộng cho tôi, nói nó muốn toàn thây, tôi liền chặt đoạn còn lại kia, lưu trữ ngày nào đó làm chậu rửa chân.”

Du Minh, “…”

Trên đường đến đoàn phim, Hàn Đông vẫn luôn vụng trộm vui, sau lại phát hiện Du Minh đang nhìn hắn, liền chỉ ra ngoài cửa sổ xe nói: "Cậu xem lan can này, thật thú vị."

Du Minh hoàn toàn không hiểu, "Lan can này có cái gì thú vị?"

"Một dãy đầy đủ như vậy, ha ha ha…"

Du Minh, "…"

Một lát sau, Du Minh đột nhiên nhớ tới chuyện trả tiền, hướng Hàn Đông nói: "Trở về tôi sẽ gửi tiền cho cậu."

"Không cần."

"Không cần? Vì sao gì không cần?"

"Lý Thượng lúc trước chính là mặc quần tôi tặng mới trổ hết tài năng, cậu mặc quần áo tôi tặng cũng có thể có vận may như vậy."

Du Minh quét Hàn Đông một cái, muốn nói gì nhưng nói không được.

Đã đến studio, Hàn Đông vội đem Du Minh giới thiệu cho Lỗ đạo diễn.

"Lỗ đạo, đây chính là Du Minh tôi đã nói với ông."

Vốn dĩ Hàn Đông lo Du Minh câu nệ sẽ tạo thành ấn tượng xấu cho Lỗ đạo diễn, kết quả Du Minh cố gắng thả lỏng, Lỗ đạo diễn trái lại có chút không được tự nhiên.

"Được rồi, xem qua kịch bản chưa?" Lỗ đạo diễn hỏi Du Minh.

Du Minh nói: "Chỉ nhìn qua một lần."

Hàn Đông âm thầm cấu, véo Du Minh, rõ ràng học lâu như vậy, sao phải khiêm tốn a? Lỗ đạo diễn lại không ưa kiểu lòng vòng này.

Không ngờ, vẫn luôn quen hô to gọi nhỏ ở studio, có bất mãn lập tức cáu gắt - Lỗ đạo diễn, lần này thế nhưng biểu hiện dị thường hiền hoà, "Không sao, cậu còn nhiều thời gian làm quen với kịch bản mà."

Nói xong, lập tức phân phó nhân viên công tác vào vị trí, chuẩn bị cho Du Minh diễn thử một cảnh

Bộ phim điện ảnh này là điển hình của dòng phim kinh dị Trung Quốc, trước tiên là các sự kiện kì quái liên tiếp, kết thúc tố giác tất cả ma quỷ này nọ đều là từ suy nghĩ chủ quan của nhân vật mà ra, hình thức rất truyền thống. Cũng may câu chuyện có nhiều tình tiết hồi hộp, vòng vòng đan xen, tính thu hút vẫn rất cao. Hơn nữa ở phương diện hóa trang cũng tốn không ít công phu, rất nhiều hình ảnh có sức hấp dẫn.

Cảnh diễn của nhân vật Du Minh mặc dù là đột nhiên thêm, nhưng ở trong phim đây là một nhân vật mang tính mấu chốt, lời kịch cũng không nhiều, chủ yếu thông qua thần thái trên mặt cùng tứ chi để biểu hiện, cái này hoàn toàn là yếu hạng của Du Minh.

"Các đơn vị chuẩn bị, xé rách cảnh 003 màn thứ 5, Action!" Lỗ đạo diễn cầm loa khuếch âm hô lớn.

Từ hậu trường "Ba" một tiếng vang lên, Du Minh từ một mặt tường phía sau nhô đầu ra.

Chỉ thấy cậu nhìn khắp bốn phía, như là đang tìm kiếm cái gì, quá trình này diễn ra trong một đoạn thời gian rất dài. Đột nhiên một con ma từ trên trời giáng xuống, Du Minh nháy mắt phát ra tiếng kinh hô: "A…A…"

Hàn Đông cũng ở trong lòng "A" một tiếng, lúc ấy cảm thấy nguy rồi. Đừng nói con mắt xảo quyệt của Lỗ đạo diễn kia, chính Hàn Đông xem màn này cũng cảm thấy không đạt.

Đầu tiên là nhân vật này lá gan rất nhỏ, chênh lệch quá lớn so với khí chất bình tĩnh của Du Minh. Tạm thời không nói đến đoạn thời gian liên tục diễn cảm không có gì biến hóa, nói một khắc cuối cùng nhìn thấy ma kia, biểu hiện ra ngoài của cậu cũng không phải sợ hãi, càng giống kinh ngạc hơn.

"Dừng!"

Quả nhiên, mặt sắc Lỗ đạo diễn trầm xuống.

Hàn Đông vội vàng thay Du Minh giải thích, "Lỗ đạo, có thể là cậu ấy có chút khẩn trương, hay là thử lại một lần?"

"Không cần." So với thất vọng, trong giọng nói Lỗ đạo diễn hơn nữa là bất đắc dĩ.

Hàn Đông đưa cho Lỗ đạo diễn một điếu thuốc, để đạo diễn ổn định cảm xúc một chút, tiếp đó lại nói: "Lỗ đạo diễn, kỳ thật tôi ở ký túc xá đối diễn đoạn này cùng Du Minh, lúc đó cậu ấy biểu hiện rất tốt, có nên cho cậu ấy một cơ hội…"

Lỗ đạo diễn trầm tư một lát, thản nhiên trả lời: "Tôi đây không thành vấn đề, chỉ xem cậu ta thôi."

"Chính là ngài đồng ý cho cậu ấy diễn nhân vật kia đi?"

Lỗ đạo diễn vẫn là bộ dạng kia nói, "Cậu ta không thành vấn đề vốn đã định rồi."

Hàn Đông bật người nhảy lên đến bên cạnh Du Minh đem tin tức này nói cho cậu.

"Cậu phải cám ơn tôi, nhờ có tôi tặng bộ quần áo này cho cậu, chỉ bằng cái mặt than này ai muốn chọn cậu?"

Du Minh hừ lạnh một tiếng, bất quá vẫn lộ ra là rất cao hứng.

Không đầy một lát, những diễn viên khác cũng lục bục có mặt, Du Minh cùng bọn họ làm quen đơn giản một chút.

Bởi vì ngày hôm nay nhiệm vụ quay nhiều, một mạch làm đến 12 giờ đêm mới hoàn thành, sáng hôm sau năm sáu giờ lại tiếp tục, cho nên đoàn phim sắp xếp đại bộ phận diễn viên cùng nhân viên công tác vào ở khách sạn gần đó. Mà Hàn Đông vẫn như thường ngày, vô luận trễ đến đâu cũng bị đón về công ty ở.

Trên đường, Du Minh hướng Hàn Đông đang gật gù hỏi: "Cậu vì sao không thể ở lại khách sạn cùng mọi người?"

Thẩm Sơ Hoa ở bên cạnh nói: "Đây là yêu cầu của Vương tổng."

Hàn Đông liếc con mắt nửa khép nửa mở cười nói: "Vừa hay về thử xem thùng gỗ và giường mới của tôi."

Du Minh không nói gì nữa.

80. Chương 80: Một Phút Trước Giải Phóng

Trở lại ký túc xá, Hàn Đông liền xả nước ấm vào thùng gỗ, ngồi cả người xuống. Thanh gỗ tản ra mùi thơm tự nhiên, nước ấm làm dịu thân thể mệt mỏi, âm nhạc hun đúc linh hồn không kiềm chế đượcLại đốt một điếu thuốc, một chân vươn ra, một thả trong thùng gỗ…. tâm hồn thật thoải mái biết bao!

Quá mẹ nó thoải mái! Giờ này khắc này, ngươi anh em nào có được thú vui như ta?

Hàn Đông ngửa cổ lên, yết hầu lên xuống, khói từ xương quai xanh lan tỏa xuống phía dưới, khắp ngực đều huân đỏ.

Bận rộn cả ngày, mệt mỏi không chống đỡ nổi, Hàn Đông đang tắm liền ngủ mất.

Mới đầu rủ đầu xuống, ngồi trong thùng không nhúc nhích. Một lát sau cổ bỗng nhô lên, đưa ray qua tắt nhạc để gọi điện thoại, trong lúc đó mắt vẫn luôn nhắm.

Vương Trung Đỉnh vừa vặn mới làm xong việc, thấy điện thoại của Hàn Đông không hề nghĩ ngợi liền tiếp.

"Tôi nhớ anh." Hàn Đông nói.

Phong thái thường ngày lập tức bị đập nát trong lúc ngủ, phương pháp nghiệm chứng này của Vương Trung Đỉnh quả nhiên chính xác.

"Tôi nhớ anh, tôi nhớ anh, tôi nhớ anh …" Hàn Đông lại bắt đầu niệm kinh.

Vương Trung Đỉnh vốn có thể cúp điện thoại, bởi vì cơ bản Hàn Đông trong lúc vô thức không nói hết mấy ngàn lần tuyệt sẽ không ngừng. Luôn thích ngắt lời kẻ khác - Vương Trung Đỉnh, thế nhưng không vứt điện thoại ra, mà là cầm đi vào thang máy, đến ký túc xá, đi đến bãi đỗ xe… Câu nói kia thủy chung quanh quẩn ở bên tai.

Bác sĩ tâm lí nói, cảnh trong mơ biểu đạt tiềm thức.

Hàn Đông ngày hôm nay biểu hiện thất thường, Vương Trung Đỉnh còn chưa đi đến bãi đỗ xe, câu tôi nhớ anh liền ngừng. Hơn nữa không phải tạm dừng bình thường, mà là bị đánh thức, phía sau còn tiếp một tiếng "Á" .

Hàn Đông vội vàng nhấc di động ra từ trong nước, đáng tiếc đã hỏng.

Mặc kệ, nhanh lấy khăn tắm, phòng tắm ngủ của ta, giường gỗ mới của ta…

Vốn dĩ Hàn Đông định như vậy, thùng gỗ đặt ở bên cạnh giường, trên giường đặt khăn tắm. Nếu hắn ngủ lúc đang tắm, đến khi nước lạnh, hắn sẽ bò lên giường.

Kết quả hắn vạn lần không ngờ, thùng gỗ rò nước …

Mà chiến sĩ thi đua mộng du Hàn Đông bò ra từ trong thùng gỗ xong cũng không lên giường, mà là đi đến buồng vệ sinh khiến cho bàn chân lần thứ hai đầy nước, cho rằng có nước vì thế, đi vào nằm lại là vẻ mặt hưởng thụ.

Cứ thế, nước lặng yên chảy ra cửa, lại lặng yên lan khắp phòng…

Chờ Vương Trung Đỉnh từ dưới thang máy đi đến, nước đã chảy tới bên ngoài.

Nghĩ đến chính mình từng thấy qua sự cố ngâm nước tự sát trong bồn tắm lớn, còn cả mức độ mộng du khác biệt với thực tế của Hàn Đông, trong lòng Vương Trung Đỉnh lại ngộ ra có thể hắn vì có tình cảm với mình mà xuất hiện khủng hoảng.

Bởi vì đã sớm có chìa khóa căn nhà này, Vương Trung Đỉnh thuận lợi mở cửa phòng, nhanh chóng đi đến phòng Hàn Đông.

Vừa vào cửa, bắt gặp một mùi gỗ thơm.

Giường gỗ mới, bàn gỗ, ống đựng bút gỗ, chậu bát gỗ, đũa gỗ, tăm gỗ … Cùng với thùng gỗ lớn Hàn Đông đang nằm.

Vương Trung Đỉnh đến 1 lúc, nước trong thùng gỗ đã chảy gần hết, chỉ còn lại Hàn Đông trần trụi.

Hàn Đông vẫn duy trì tư thế ngủ như trước, một chân gác lên, một chân nhàn nhã trong nước, tất cả tỉ lệ trong lí thuyết, hết thảy đều đang bao trọn tầm mắt của Vương Trung Đỉnh.

Đáng tiếc, cây đậu đỏ bị chết quá thảm !

Ngươi nói nếu làm đồ vật này nọ cũng thôi, ngươi còn đem tâm can bảo bối người ta hết mực che chở "ngũ mã phanh thây", tách rời thành bộ dạng này tới lấy lòng ngươi.

Vương Trung Đỉnh vuốt thùng gỗ từ cây đậu đỏ già nua, cảm giác trái tim đều bị cắn nát.

Hàn Đông còn đè cánh tay Vương Trung Đỉnh lại, áp khuôn mặt nóng hổi lên.

Bị nóng hơn hai giờ, khó lắm tìm được chút hơi ấm. Hàn Đông làm nũng, nghiêng mặt cọ cọ lên, tựa như một chú cún lông xoăn.

Vương Trung Đỉnh nắm tóc hắn, mạnh mẽ kéo ngửa mặt lên, chất vấn: "Gỗ từ đâu ra?"

"Chặt trong vườn." Hàn Đông nói.

Vương Trung Đỉnh cảm giác máu đều trào ngược lên, "Ai cho phép cậu làm như vậy ? !"

"Anh không cho tôi đổi đồ dùng trong nhà, tôi chỉ có thể tự làm." Hàn Đông còn làm bộ ủy khuất.

Vương Trung Đỉnh hỏa lớn, "Tôi không phải lại mua cho cậu một đám đồ hơi rồi sao?"

“Tôi bán rồi.” Hàn Đông cũng không chút do dự tự bán đứng.

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh đã không thể dùng từ “kém” để hình dung, hẳn là dùng tồi tệ.

“Ngoài chỗ này còn nữa không?” Chất vấn Hàn Đông.

Hàn Đông nói: “Còn thừa một ít, để ở phòng Du Minh dùng sau.”

Vương Trung Đỉnh cảm thấy đêm khuya quấy rầy người khác nghỉ ngơi không tốt lắm, dù sao Du Minh cũng vô tội, nhưng Hàn Đông rất nhiệt tình, vừa nghe nói Vương Trung Đỉnh muốn xem, không nói hai lời liền từ trong thùng gỗ đứng lên, phô bày tiểu điểu muốn đi đến phòng Du Minh.

“Cậu trở lại cho tôi, trước tiên mặc quần áo lên.” Vương Trung Đỉnh mặt đen ra lệnh.

Hàn Đông khoát tay, “Không cần, tôi thường xuyên khỏa thân ở ký túc xá.”

“Cậu không sợ người ta nhìn, nhưng người ta sợ gặp cậu.”

Vương Trung Đỉnh nói xong liền đem Hàn Đông dắt lại, bắt Hàn Đông mặc quần hắn vẫn không mặc, cuối cùng Vương Trung Đỉnh chỉ có thể mặc cho hắn, lúc Hàn Đông xoay người Tiểu điểu bật qua bật lại ngay trước mắt y, nổi bật giữa 2 cái chân dài.

Sau khi mặc tử tế, Hàn Đông cực kỳ hứng thú đi đến phòng Du Minh.

Kỳ thật Vương Trung Đỉnh vốn nên ngăn Hàn Đông, nhưng rất muốn biết cây đậu đỏ là chết ra sao, liền theo hắn đi tiếp.

Du Minh đã sớm tỉnh, hoặc nói căn bản là không ngủ, nhưng bởi vì không bật đèn, cậu cũng không biết tình huống rò nước.

Mở cửa, Hàn Đông lại giống khảo nghiệm hôm trước hỏi Du Minh: “Gỗ vụn tôi đặt ở phòng cậu đâu? Cho anh ấy nhìn một cái.”

Thấy Vương Trung Đỉnh phía sau Hàn Đông, Du Minh lặng đi một chút, nhưng bởi vì Hàn Đông từng chửi rủa y vô số lần, cho nên hiện tại rất rõ ràng là đang ở trạng thái mộng du.

“Gỗ?” Du Minh giả ngu.

Kỳ thật Du Minh giả vờ Vương Trung Đỉnh biết rõ, ngay khi Hàn Đông hỏi, Vương Trung Đỉnh liền xác định phòng của cậu có gỗ. Sở dĩ không vạch trần, thuần túy là muốn xem hai nghệ sĩ này xuất diễn.

“Giả vờ tôi có phải hay không? Tự tay mình mang sang tôi còn không biết? Nhanh một chút lấy ra, đừng chờ tôi tự mình đi lục a!”

Du Minh ra vẻ lãnh đạm, “Cậu không có việc gì thì để tôi ngủ.”

Hàn Đông lại lộ ra nụ cười đùa dai, “Ha ha ha ha… Kỳ thật tôi không mộng du, tôi đùa với cậu thôi.”

Kết quả, kế này rất nhanh bị Du Minh nhận ra.

“Tôi không đùa với cậu, tôi thật sự buồn ngủ rồi, phiền cậu tránh ra.”

Hàn Đông chưa từ bỏ ý định, tiếp tục anh dũng trên đường tìm chết.

“Tôi biết, hai ta trước đó đã thương lượng, vô luận tôi đòi, cậu cũng không thể cho, đúng không? Tôi đều đã đem bí mật này nói ra, cậu còn không tin ? Nào nào, tránh ra, Vương ca không phải người ngoài, để Vương ca xem một chút…”

Giờ này khắc này, Du Minh đặc biệt muốn hướng Hàn Đông rống một tiếng: con mẹ nó cậu sống như vậy có mệt hay không ?

Kết quả, còn chưa có rống, Hàn Đông đã rống lên trước.

“Tránh ra, tôi lặp lại lần nữa, tránh ra nghe thấy không?”

Du Minh thật là trọng nghĩa, đã đến mức này còn thay Hàn Đông làm cứng.

“Đi ra ngoài! Cút ra!” Du Minh cũng rống.

Hàn Đông vẫn anh dũng , miệng không dùng được trực tiếp thượng tay, “Cậu mẹ nó tránh ra cho tôi, hôm naytôi nhất định phải lấy được gỗ ra! Tiểu ma-cà-bông, cậu chanh chua phá hỏng đồ không phải của mình, lão tử nêm chết cậu!”

Nắm tay Du Minh cũng quất tới, “Thiếu làm bậy với tôi, có cút thật xa đi không thì bảo!”

“Cậu mắng ai đó? Cậu mắng ai đó? Tôi mẹ nó đánh chết cậu tin không?”

“Cậu đánh, cậu đánh, cậu đánh một cái thử xem!”

Chứng kiến cẩu móng vuốt đã với lên mặt người ta, Vương Trung Đỉnh không thể tiếp tục khoanh tay đứng nhìn, quyết đoán kéo Hàn Đông sang một bên, ánh mắt căm hận nhìn hai người.

“Được rồi, tôi sớm đã nhìn rồi.”

Nói xong, Vương Trung Đỉnh liền tiếnvào phòng Du Minh, đem toàn bộ thanh gỗ, vỏ cây, cành nhỏ trong rương, trong tủ treo quần áo, dưới sàng đều dọn ra.

Hàn Đông giằng co đủ rồi lại quay về hang ổ trên ghế sa lon ngủ, ngủ đến vô cùng ngon.

Du Minh hướng Vương Trung Đỉnh nói: “Tôi sẽ đền tiền cây cho anh, đừng mang đồ dùng trong nhà của cậy ấy đi.”

“Tôi có thể không truy cứu cậu ta một phân tiền, nhưng chỗ đồ đó tôi phải mang đi.”

Du Minh khó hiểu, “Vì sao?”

Sáng hôm sau, Du Minh tỉnh lại giữa tiếng kêu gào thảm thiết.

“A a a a… Vì cái gì? Vì cái gì chỉ một giây phút về trước giải phóng? Giường yêu quý của tôi a! ! !” Tiếp đó lại là một trận tiếng đập cửa bang bang, “Du Minh cậu đi ra đây cho tôi! Đã biết không dựa được gì vào tiểu tử cậu! Cho cậu trốn…”

81. Chương 81: Tôi Yêu Anh Ấy

Vụ án cây đậu đỏ bị trộm tuy rằng đã tuyên bố phá, nhưng lo lắng đến nhiệm vụ quay phim của “nghi phạm”, Vương Trung Đỉnh áp dụng phương thức xử lý nguội. Tịch thu toàn bộ đồ dùng trong nhà, thu đến kho hàng của mình bảo quản ổn thoả. Về phần Hàn Đông, tạm thời tội của hắn, chờ sau khi quay quay phim xong tiếp tục xử trí.

Hạ Hoằng Uy nghe nói chuyện này, cười suốt hơn ba giờ, đem mặt Vương Trung Đỉnh đều cười thành hắc oa đế (đen như đế nồi).

“Cậu khoan hãy nói… Chỗ đồ đó làm thật không tồi, nhìn xem hoa văn trên đầu giường này, một chút không kém so với thợ thủ công tôi mời từ Italy.” Hạ Hoằng Uy nhịn không được khen.

Đây cũng là nguyên nhân Vương Trung Đỉnh phát hiện Hàn Đông chặt cây đậu đỏ nhưng không có quá lôi đình.

Hạ Hoằng Uy còn nói: “Không bằng như vậy, dù sao cậu nhìn thấy đống đồ vật này cũng bực bội, chi bằng bán cho tôi đi.”

“Không bán.” Không hề có chút ý thương lượng.

“Tôi có thể giúp cậu tìm một cây đậu đỏ, cam đoan thụ linh, chủng loại, hình thái đều trội hơn cây của cậu.”

Vẫn là hai chữ, “Không bán.”

“Vì cái gì?” Hạ Hoằng Uy biết rõ vẫn cố hỏi.

“Tôi có thể giúp cậu tìm một tên mặt than, cam đoan chỉ có hơn chứ không kém, cậu bán không?”

"… Thật sự bị chặt là đáng đời."

Hàn Đông không hề tự kiểm điểm, cái gì cây gỗ đậu đỏ, đậu xanh, hắn chỉ biết đồ dùng trong nhà đó là hắn mài từng chút, liều mạng thức… Nhịn vô số đêm mới làm ra, kết quả còn chưa ngủ qua một lần bị người ta dọn đi rồi!

Vì để thuyết pháp, Hàn Đông rảnh rỗi đều đi sang chỗ Vương Trung Đỉnh nháo. Kết quả mỗi lần đều bị bảy tám người khiêng ra, ngay cả mặt Vương Trung Đỉnh cũng không thấy một lần, càng khỏi nói tâm niệm gia cụ đó.

Hàn Đông ghi hận trong lòng đối với Vương Trung Đỉnh, hai ngày nay luôn luôn nghĩ cách trả thù.

"Tôi quyết định theo hắn đến cá chết lưới rách!"

Du Minh tin tưởng con cá Hàn Đông này hẳn là sẽ chết không còn gì nghi ngờ, nhưng cái lưới Vương Trung Đỉnh kia có thể phá hay không lại là chuyện khác.

"Tôi quyết định đem con trai y ra ánh sáng!" Hàn Đông ngữ khí quyết đoán.

Du Minh giật mình, "Vương tổng có con trai?"

Hàn Đông vô đạo đức xuyên tạc, "Đúng, con hoang a!"

"Làm sao cậu biết ?" Du Minh khó có thể tin.

"Tôi nhìn từ tướng mạo, hơn nữa hôm sinh nhật anh ta nói chuyện điện thoại với con trai, mở miệng một tiếng ba ba. Ai da… Lúc ấy không bằng ghi âm lại, bây giờ ném cho một hãng truyền thông chính là tin giật gân rồi!"

Du Minh trái lại cảm thấy không dễ dàng như vậy, "Cậu coi như gửi ghi âm cho họ, bọn họ cũng chưa chắc dám báo, nói không chừng cuối cùng đoạn ghi âm này còn có thể bị gửi về trong tay Vương tổng."

"Đương nhiên không thể gửi cho hãng truyền thông hợp tác cùng công ty ta, phải gửi cho đối thủ một mất một còn! Tôi không tin trong giới giải trí không có cường địch của Vương Trung Đỉnh, không muốn âm thầm chỉnh y !"

Du Minh nói: "Chỉ là vài món đồ dùng trong nhà mà thôi, cần phải nhiệt náo lớn như vậy sao?"

"Tôi chính là nuốt không trôi cơn tức này!"

"Cậu có thể đổi cách khác, nếu làm như vậy nhất định sẽ triệt để tổn thương anh ta, sau này cậu đừng mong có thể tiếp tục lăn lộn trong giới này."

Hàn Đông ra vẻ hài lòng, "Tôi là muốn triệt để tổn thương hắn!"

Chỉ cần hạ quyết tâm, quan hệ giữa hai người sẽ không có khả năng xoay chuyển nữa. Hàn Đông cũng có thể hoàn toàn trừ bỏ tâm bệnh này, rốt cuộc không cần hao tổn tâm tư trêu chọc y.

Du Minh thấy ý Hàn Đông đã quyết, chỉ có thể yên lặng chúc hắn may mắn.

Sau đó hai ngày, Hàn Đông cố gắng theo dõi xe Vương Trung Đỉnh, nhưng cùng lắm chỉ là biết địa chỉ nhà y, còn lại cái gì cũng không làm được. Bởi vì ngoài cổng được bảo vệ rất nghiêm ngặt, chưa nói đi vào, chỉ là đứng ở bất kì góc độ nào bên ngoài cũng bị phát hiện, đừng nghĩ chụp được một góc nhà.

Sau lại Hàn Đông thay đổi sách lược, bắt đầu không ngừng ám chỉ tâm lý trước khi ngủ, cầu trong thời gian mộng du có thể phát huy thần lực đánh vào nhà Vương Trung Đỉnh. Như vậy cho dù bị bắt được, cũng có thể dùng lý do thần chí không tỉnh táo để chối tội.

Trải qua ba ngày cố gắng, Hàn Đông rốt cục cũng thuận lợi lẻn vào biệt thự.

Vương Trung Đỉnh còn chưa về, trong nhà chỉ có bảo mẫu và đứa trẻ.

Một khi tiến vào đến trong biệt thự, bảo an tương đối nới lỏng. Không có người tuần tra, tất cả chỉ có mấy cameras theo dõi trong phòng.

Phòng bảo mẫu ở ngay cạnh phòng đứa trẻ, lúc Hàn Đông nấp bà còn chưa ngủ, đang nói chuyện phiếm cùng ai đó.

"Đúng a, đã ba ngày rồi, vẫn một mực sốt cao không lùi, tìm rất nhiều bác sĩ đến khám cũng không thấy chuyển biến. Buổi chiều sốt cao mê man, kết quả phải đến bệnh viện chiếu chụp, vẫn chưa điều tra ra là bệnh gì, thực làm người ta lo lắng."

"Cô nói Vương tổng? Vương tổng sẽ về ngay thôi, ngài ấy bận, tôi vẫn không dám gọi điện thoại cho ngài ấy."

"Ừ, tôi biết rồi."

Hàn Đông căng thẳng trong lòng, Vương Trung Đỉnh sắp trở về sao? Ta đây phải nắm chắc thời gian hành động…

Nhưng đứa bé còn đang sốt cao, lúc này chụp ảnh người ta có chút vô đạo đức đi?

Bỏ đi, chụp xong rồi nói sau…

Hàn Đông nhanh chóng lẻn vào phòng đứa bé, lặng yên bước đến trước giường nhỏ. Vừa muốn lấy máy ảnh ra, chợt nghe thấy một tiếng nỉ non.

"Ba ba… Ba ba…"

Hàn Đông tự oán hận mình không quyết đoán, nó gọi cũng không phải ngươi, ngươi khó chịu cái gì? Hơn nữa, con nhà ai mà không phát sốt cảm mạo vài lần? Ngươi đạo đức giả gì đây?

Nghĩ vậy, Hàn Đông lại vươn tay vào túi áo.

Kết quả máy ảnh còn chưa có móc ra, đứa bé lại bắt đầu nói mê.

"Nóng quá… Ăn kem… nóng quá… cho một cây…"

Đầu Hàn Đông nóng lên, tay liền từ túi áo vươn ra mò lên bắt mạch cho đứa bé, kết quả phát hiện không phải phát sốt bình thường, mà là thiếu dương khí dẫn đến hư nhiệt.

Chần chờ một lát, Hàn Đông hung hăng tự tát mình một cái, ngươi chắc chắn có ngày sẽ chết vì nhúng tay vào việc của người khác!

Hàn Đông đặt đứa bé nằm nghiêng ngay ngắn, thuận tiện nhìn diện mạo một chút, không thể nói là xấu, nhưng là tuyệt đối không thể tính là đẹp, tóm lại độ đáng yêu kém khá xa trong dự đoán. Vê phần tại sao Vương Trung Đỉnh lại cam tâm tình nguyện nhận nuôi nó, còn coi nó như con ruột, Hàn Đông cũng không hiểu.

Hàn Đông tìm đúng huyệt vị, từ đỉnh đầu mát xa xuống, lực tay rất mạnh, nhưng đứa bé không khóc cũng không hề tỉnh lại, ngược lại ngủ được càng sâu giấc so với vừa rồi.

Qua một lát, đứa bé không còn lộn xộn nữa, hô hấp cũng thông, Hàn Đông mới dừng lại.

Xoa xoa mồ hôi trên trán, lại đã nắm tay đứa bé, đột nhiên cảm thấy gì đó không đúng. Bàn tay lớn chỉ chỉ lên bàn tay nhỏ, đếm tới đếm lui mấy lần vẫn là sáu.

Trong nháy mắt, Hàn Đông đột nhiên tỉnh lại.

Đây là lần đầu tiên hắn thức dậy từ trong mộng du, mở to mắt, một căn phòng như tòa thành đồ hơi hiện lên rõ ràng trước mắt Hàn Đông. Hàn Đông không biết nghĩ tới điều gì, trong nhát mắt lệ rơi đầy mặt.

Bảo mẫu lại nhắc tới chuyện Vương Trung Đỉnh lúc trước nhận nuôi đứa bé với người kia.

"Vương tổng vốn là đại diện cho công ty tham gia hoạt động từ thiện, đến viện phúc lợi thăm trẻ mồ côi, không nghĩ tới sẽ tự mình nhận nuôi. Nhưng ngày đó trẻ con trong phòng toàn bộ đều ngủ, chỉ một mình Tây Tây còn tỉnh. Vương tổng sờ sờ bàn tay nhỏ bé của nó, nó liền nắm chặt một đầu ngón tay Vương tổng không rời, chỉ cần tách ra một cái là khóc, Vương tổng lúc ấy không nói hai lời liền ôm nó về đây."

Nghe đến mấy lời này, Hàn Đông càng khóc ác hơn, giống như buổi tối khi Diệp Thành Lâm rời đi kia, áp lực cảm xúc dồn nén lâu nay nháy mắt được giải phóng ra, giống như đại hồng thủy cuồn cuộn mãnh liệt không dứt.

Biệt thự lại khôi phục lại yên tĩnh, giống như thật sự chưa từng phát sinh chuyện gì.

Vương Trung Đỉnh vội vàng dẫn bác sĩ trở về, kết quả phát hiện con trai đã bớt nóng.

Bảo mẫu vừa mừng vừa sợ, "Vừa rồi tôi đo nhiệt độ cho cậu chủ vẫn còn ba mươi tám độ, nóng như vậy sao một lát đã hạ sốt rồi?"

"Tôi đã nói thuốc này hiệu lực chậm, bất quá chỉ cần hạ sốt là tốt rồi." Bác sĩ nói.

Vương Trung Đỉnh lấy tay áp lên hai má đứa bé, phát hiện không chỉ có hạ sốt, thần sắc cũng khá hơn trước rất nhiều. Từ lúc nhận nuôi từ Hải Nam, đứa bé liền một mực không quen được khí hậu, phát sốt liên tục, bất luận trị liệu như thế nào cũng không trị được tận gốc, hi vọng lúc này thật sự có thể chấm dứt tra tấn.

…

Trời còn chưa sáng, Du Minh đã bị một đoạn "đàn hát thâm tình" ở cách vách đánh thức.

"Tôi quỳ xuống hướng lên trời cầu nguyện, cho tôi dũng khí đối mặt hết thảy được không? Tôi đã yếu đuối để anh xoay người rời đi, mất đi anh hết thảy đã không còn quan trọng! Buông tay đi yêu không cần trốn tránh, tình yêu không phải muốn là có thể đạt được, ai thắng ai thua đã không còn quan trọng, có thể thanh thản yên bình một đời là tốt rồi…"

Du Minh đến cửa nhìn thoáng qua, không chịu nổi bị cảnh tượng trước mắt làm chấn động.

Hàn Đông vác một cây đàn ghi-ta không biết ở đâu ra trên lưng, người trần chân đất tóc tai bù xù, con mắt đỏ đậm thanh âm khàn khàn, thân thể điên cuồng đong đưa theo tiết tấu, một bên hát một bên khóc mãnh liệt, Du Minh nhìn quả muốn ném hai khối tiền vào cái chậu bên chân hắn.

"Ê, tôi nói, cậu lại điên cái gì vậy?" Du Minh đi tới.

"Đừng cản tôi!" Hàn Đông một tay đẩy Du Minh ra, lại nằng nặng gẩy đàn, "Hãy cho tôi một lần —— yêu trọn vẹn! Cho cả anh và tôi …"

Qua một lúc lâu, Hàn Đông mới buông đàn ghi-ta xuống, ngồi xếp bằng ở trên giường, biểu cảm mất hồn.

"Rốt cuộc làm sao vậy?" Du Minh hỏi.

Hàn Đông nói: "Đêm qua tôi đã đến nhà Vương Trung Đỉnh."

Du Minh trong lòng căng thẳng, "Cậu thực sự đi rồi?"

Hàn Đông gật gật đầu.

"Sau đó thì sao?" Du Minh hỏi.

Hàn Đông trầm mặc nửa ngày, đột nhiên nở nụ cười mang theo cả nước mắt, thâm tình chân thành: "Tôi yêu anh ấy."

Du Minh vốn dĩ đã là mặt đơ, nghe nói như thế hoàn toàn tê liệt rồi.

"Cậu… Cậu nói cái gì?"

Hàn Đông một bộ cảm tác cảm vi, "Tôi yêu Vương Trung Đỉnh ! Tôi đã yêu, cậu cảm thấy tôi thế nào?"

(cảm tác cảm vi: bạo dạn không e sợ)

"Tôi không có cách nào nhận xét cậu, tôi muốn biết cậu cảm thấy bản thân thế nào." Du Minh đưa tay lên trán Hàn Đông thăm dò.

Hàn Đông chặn lại tay cậu, "Hồ đồ chỉ là tôi trước kia, hiện tại tôi rất thanh tỉnh."

Du Minh biết Hàn Đông ba ngày một cơn nhỏ, năm ngày một cơn to, nhưng dù có điên cũng không đến nỗi này a!

“Cậu có thể nói cho tôi biết tại sao không?” Du Minh hỏi.

Hàn Đông nói trong nước mắt, ” Đứa trẻ kia không phải anh ta sinh ra, là anh ta nhận nuôi, hơn nữa tôi vừa mới biết được, đứa bé đó cũng là 6 ngón.”

Du Minh biết Hàn Đông từng là lục chỉ, nhưng cậu không biết việc này có liên quan gì đến việc hắn yêu Vương Trung Đỉnh.

“Cậu có biết trước đây tôi bị bao nhiêu người ghét bỏ không? Cậu có biết là tại sao tôi bị ngươi thân đá tới đá lui không? Thế cho nên tôi đến hiện tại cảm thấy những người nhận nuôi trẻ 6 ngón là những bậc cha mẹ vĩ đại nhất trên thế giới! Chính là Vương Trung Đỉnh, chính là Vương Trung Đỉnh, anh ta thế nhưng lại chủ động nhận nuôi một đứa trẻ như vậy! Chủ động nhận nuôi cậu biết không?”

Du Minh có thể hiểu được tâm tình của Hàn Đông, nhưng cũng không cần phải bởi vì Vương Trung Đỉnh giúp đỡ người khác, mà tự mình cảm động đến nỗi lấy thân báo đáp đi?

“Hơn nữa đứa bé kia cũng bị mộng du, Vương Trung Đỉnh đặt đồ dùng trong phòng của nó đều là đồ hơi, sợ nó ngã lên đụng phải, tôi mẹ nó cho tới hôm nay mới biết vì sao anh ấy không cho tôi dùng loại đồ dùng khác…” Hàn Đông nói xong nói xong lại gào lên, “Anh ấy đối đãi với tôi như thế, tôi sao có thể thờ ơ? Sao nhẫn tâm tiếp tục cự tuyệt người ta như vậy?”

Hàn Đông nói nhiều lời chân thành như vậy, Du Minh rất cảm động, nhưng càng sâu hơn là một nghi hoặc.

“Đứa bé kia… Chắc không phải cũng là ba mẹ cậu ném đi a?”

Tiếng khóc Hàn Đông két một cái dừng lại, trong con mắt đỏ đậm lóe lên vẻ thất vọng khó có thể tin được.

“Cậu còn là con người không? Cậu còn có chút tình người hay không?”

Trên mặt Du Minh không phản bác gì, trong lòng lại hừ một tiếng, cũng không biết ai một mực ồn ào đòi chụp ảnh người ta? Kết quả chỉ bởi vì nhiều hơn một ngón tay, mà bắt đầu miệng đầy nhân nghĩa đạo đức rồi.

“Đi đi đi, tôi và động vật máu lạnh như cậu không có tiếng nói chung…” Hàn Đông lại đẩy Du Minh khỏi cửa, tự mình tiếp tục thâm tình đàn hát trong phòng, “Tôi xác định tôi chính là một con sói đội lốt cừu, mà anh là con mồi là sơn dương của tôi… Tôi yêu anh rất nhiều, lại có bao nhiêu nhu tình, tôi tin nhu tình này nhất định có thể cảm động thiên địa!”

kky 4J wo

82. Chương 82: Động Lực Phấn Đấu

Du Minh vừa trở lại phòng liền nhận được điện thoại của đoàn phim, suy xét khoảng thời gian này mọi người phải bận rộn quay quầng, đạo diễn quyết định cho nghỉ đột xuất một ngày, điều chỉnh tốt trạng thái rồi quay lại làm việc.

Khó có được một ngày nghỉ, Du Minh nhanh chóng nhân cơ hội chăm sóc đôi mắt (ngủ), kết quả vị tổ tông sống cách vách này khóc nửa ngày, đi ra đi vào nửa ngày, đêm khuya khổ luyện Anh ngữ, sáng sớm hôm sau lại tràn trề sức sống gõ cửa.

“Minh nhi, minh nhi, nên rời giường!”

Du Minh nhìn đồng hồ một cái, mới 6 rưỡi? Trở mình lại tiếp tục ngủ, lại bị tiếng đập cửa rung trời đánh thức.

“Du Minh, cậu xảy ra chuyện gì a? Gọi cậu mấy lần vẫn không thấy? Cậu là thuộc loại biểu hiện lười biếng, cậu như vậy không thấy có lỗi với Vương tổng vất vả vun đắp cho cậu sao?”

Những lời này đều là lời bình thường Du Minh phải nói với hắn, kết quả như thế nào hôm nay lại lật lại ?

Du Minh mở cửa, thấy Hàn Đông liền không nhịn nổi sửng sốt, bên trên áo sơmi xanh da trời, phía dưới quần âu tu thân, dưới chân một đôi giầy da buộc dây mới, cả một dáng người điêu khắc, dáng người tùng

bách (hiên ngang), kiểu tóc mới, khí chất lão luyện. Người không biết còn tưởng rằng sắp đi lên sàn catwalk, kỳ thật chỉ là đi diễn quỷ mà thôi.

"Cậu làm gì mà mặc thành như vậy? Hôm nay có sự kiện sao?" Du Minh khó hiểu.

"Vì cái gì nhất định phải có sự kiện? WHY?" Hàn Đông nhún nhún vai ra vẻ khó hiểu, "Trang phục là đạo cụ, là sân khấu bỏ túi của người mặc, là để phục vụ thể hiện thế giới nội tâm bí ẩn của con người, DO YOU UNDERSTAND?"

Du Minh mắt lạnh mà đáp lại.

"Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút…" Hàn Đông lại thúc giục.

Du Minh buồn bực, "Cảnh của tôi không phải khi trời tối đen mới quay sao? Sớm như vậy đã đến làm gì?"

"Chúng ta là quay phim kịnh dị, chỉ riêng hóa trang đã mấy giờ, SO cần hoàn thành công tác chuẩn bị, PLEASE nắm chắc thời gian. OK?"

Du Minh không nói gì đi đến buồng vệ sinh.

Bởi vì thức dậy sớm, lái xe còn chưa đến đón, hai người liền đi bộ đến phía dưới ký túc xá đợi.

Ánh mắt Hàn Đông thỉnh thoảng liếc lên trên, khóe miệng hàm chứa một tia tươi cười, giống như mưa thuận gió hòa làm dịu lòng người. Sau khi thấy Vương Trung Đỉnh bước đến trước cửa sổ, hắn lại càng hôn gió bày tỏ, biểu cảm đưa tình, ý tứ ám chỉ vô cùng rõ ràng.

Vương Trung Đỉnh từ đầu đến cuối hai hàng lông mày nhíu chặt thành một hàng, sau đó gọi điện thoại cho Phùng Tuấn.

"Tôi thấy hỗn tiểu tử kia có chút không bình thường, phái người chú ý chút."

Đã đến studio, Hàn Đông nhiệt tình giúp nhân viên dựng cảnh, di chuyển dụng cụ để nâng kệ, lau thiết bị quét dọn rác, sau đó lại bưng trà rót nước cho mọi người, phải gọi là một người ân cần chu đáo.

Thẳng đến khi hoá trang sư đến, Hàn Đông mới ngừng tay.

Trang điểm hiệu ứng đặc biệt cho nhân vật là phương diện khó khăn nhất trong phim kinh dị, một vết xước rất đơn giản liền tốn nửa giờ. Từ máu bầm bên ngoài đến thịt nát ở giữa, thứ tự đậm nhạt đã đến mấy chục màu.

Hàn Đông đặc biệt cảm thấy hứng thú đối với hóa trang đặc hiệu, bình thường không có việc gì lại tự mình trang điểm đủ các kiểu. Thấy hoá trang sư ở trong gương lau vẽ bôi loạn, Hàn Đông cũng có chút không ngồi yên được.

"Tôi cảm thấy chỗ này hẳn là dùng màu này tốt hơn, còn có bên cạnh, đề nghị làm đậm một chút. Đúng rồi, ngày hôm qua tôi tự mình thiết kế một hình vết sẹo, hay là tôi biểu diễn cho cậu xem thử?"

Hoá trang sư thấy cách thời gian quay còn sớm, liền để Hàn Đông mân mê.

Hàn Đông bắt hoá trang sư ngồi xuống, hắn biểu diễn trên mặt hoá trang sư. Bắt đầu chỉ là vẽ ra một hình đơn giản, sau đó lên lớp màu thứ nhất. Bởi vì hiệu quả chưa rõ ràng, hoá trang sư để cho hắn lên lớp thứ hai, cảm giác có chút điểm nhấn, ý bảo hắn tiếp tục làm tiếp. Đợi thêm đến tầng thứ ba, ánh mắt hoá trang sư liền sáng, tiếp đến, tiếp đến…

Ba giờ sau, Du Minh từ một phòng hóa trang khác chạy đến tìm Hàn Đông.

"Xong chưa? Ối…"

Du Minh cũng không kìm lòng được phát ra tiếng kinh hô, quả nhiên tới sớm một chút cũng có ý nghĩa, hóa trang ngày hôm nay tinh tế hơn bình thường rất nhiều, đã muốn nhìn không ra bộ mặt vốn có của Hàn Đông.

"Thế nào?" Hàn Đông hỏi.

Du Minh đột nhiên sửng sốt, ai đang nói chuyện? Nghe là giọng của Hàn Đông, nhưng vị đang ngồi này rõ ràng không há mồm.

"Ê, hỏi cậu đó? Thế nào a?"

Du Minh quẳng ánh mắt lên phía trên, phát hiện đứng vị này mới là Hàn Đông, lúc ấy hơi kém hộc máu, sẽ không phải sáng sớm ngài lôi tôi dậy chính là vì tới đây trang điểm cho hoá trang sư a? !

Bất quá, bộ mặt của Hàn Đông vẫn thuận lợi hóa xong trước khi quay.

Hơn nữa sau khi Hàn Đông hướng dẫn một phen như vậy, lúc này trang dung có cảm giác khá hơn nhiều so với vài lần trước, sau đó trạng thái cả người lần này cũng vô cùng tốt.

"Máy quay số 1 chuẩn bị xong!"

"Tổ máy số 2 sẵn sàng!"

"Tổ máy số 3 đã vào vị trí!"

"Công tác giải phóng mặt bằng đã hoàn thành!"

"..."

Tiếng công tác chuẩn bị thông qua bộ đàm chuyển tới tai Lỗ đạo diễn, Lỗ đạo diễn nâng tay ý bảo phó đạo diễn có thể bắt đầu.

Phó đạo diễn cầm loa khuếch đại âm thanh lớn tiếng tuyên bố: "Các đơn vị chú ý, các tổ máy chú ý, xé rách cảnh thứ bảy, khởi động máy!"

Vì thế, toàn bộ máy quay, toàn bộ ngắm vào giữa đường cái.

Trong ống kính chính là Hàn Đông và một trong những nhân vật nam chính, theo thứ tự vào vai là "ma tai nạn giao thông" và người từng gây ra tai nạn.

"Ma tai nạn giao thông" tên Hà Xuân Hoa, tai nạn xảy ra ở đầu những năm 90, lúc ấy đang thịnh hành một loại xe đạp có xà ngang phía trước, rất nhiều người đem con nhỏ đặt ở trên xà ngang để chở.

Trong phim Hà Xuân Hoa chính là lúc được mẹ chở như vậy, bị một chiếc xe tải tước mất da đầu, trong khoảnh khắc đầu rũ xuống, cái trán trùm lên hơn nửa khuôn mặt...

Người gây tai nạn kia từ đó liền lưu lại bóng ma tâm lý, cũng không dám lái xe nữa, đổi sang cưỡi xe đạp.

Nhưng cho dù như vậy, hắn vẫn như trước không thể thoát khỏi ám ảnh tai nạn ấy, mỗi lần lên xe đạp phía trước lại xuất hiện thêm một cái xà ngang, mà ngồi ở trước mặt chính là Hà Xuân Hoa sau khi lớn lên, cũng chính là nhân vật Hàn Đông sắm vai kia.

Cảnh quay này, chính là bản tái hiện vặn vẹo về vụ tai nạn trong tưởng tưởng của người gây tai nạn.

Theo khung cảnh dần dần gần hơn, trên xà ngang xe đạp xuất hiện một người. Thoạt nhìn từ đằng sau gáy hắn có chút quái dị, bên trong giống như chứa đựng huyết tương không an phận, đang mãnh liệt co rút...

Đột nhiên, màn hình xoay một trăm tám mươi độ ra phía trước, hiện ra một khuôn mặt vô cùng xấu xí: đỉnh đầu trơ xương sọ, mắt quỷ, mũi bị cắt đứt, hàm răng hỏng... nhân viên xem diễn ở đây đều cảm giác như sét đánh giữa trời quang, nhịn không được che miệng lùi mấy bước.

Một màn kinh khủng xuất hiện, chỉ thấy Hàn Đông xoay đầu lại, hai ngón tay sờ lên lớp da giả, hung hăng xé một cái, động mạch chứa đầy huyết tương trong nháy mắt nứt toác, cả "Da mặt" bị xốc xuống.

Trong quá trình này, mặt Hàn Đông từ từ vặn vẹo, từ từ vặn vẹo, mới đầu chỉ là giận dữ, càng về sau toàn bộ ngũ quan co rúm giống như bị điện giật ...

Đạo diễn nhìn chằm chằm máy nhắm không chuyển mắt, huyết áp nháy mắt tăng vọt, có cảm giác choáng đầu hoa mắt.

Tiếp theo, đầu Hàn Đông mạnh mẽ rũ xuống, bởi vì tác động của trọng lực da sau đầu chầm chậm trượt đến phía trước, trùm lên lông mi, trùm lên mắt, trùm lên mũi... Vô luận che đến bộ phận nào, cũng cảm

giác cơ quan bên trong đang không ngừng run rẩy kịch liệt, tựa như trở lại hình ảnh ngay từ phân cảnh đầu tiên —— Cái trán không đúng vị trí kia.

Lúc này người xem liền có loại giác ngộ rực rỡ, cảm thấy sợ đến tóc gáy đều dựng đứng.

Thì ra lúc đầu Hà Xuân Hoa ngồi không phải là hướng mặt về phía trước, mà là hướng về phía sau, chính là da phía sau đầu đã che lên cả khuôn mặt…

Lỗ đạo diễn như nhập vào vong ngã chi cảnh, lặng đi thật lâu mới kêu "cắt".

(Vong ngã chi cảnh: hoàn toàn quên mất chính mình, hoàn toàn hoà mình vào một cái gì đấy khác)

Toàn bộ ở đây nhân viên đều đồng thời phát ra tiếng thở mạnh như trút được gánh nặng lớn, nhất là người đối diễn cùng Hàn Đông, lúc ấy hai chân đều mềm nhũn, phải nhờ trợ lý đỡ đến chỗ ngồi. May mắn diễn viên này đã có nhiều năm diễn xuất kinh nghiệm phong phú, đổi lại diễn viên mới bình thường, khẳng định quay dở liền ngồi liệt trên mặt đất.

Lỗ đạo diễn sau khi xem hình ảnh máy quay thả về liền vỗ bàn tán dương.

"Cưỡng hiếp thị giác, đây tuyệt đối là cưỡng hiếp thị giác, ha ha ha ha… Hàn Đông cậu thật không phải người bình thường!" Lỗ đạo diễn lần đầu tiên như vậy khen một diễn viên.

Có người cảm thấy phim kịnh dị chỉ dựa vào đạo cụ, bối cảnh và âm thanh là có thể tạo ra hiệu quả kinh dị, kỳ thật không hẳn là như thế. Phim kịnh dị yêu cầu rất cao đối với kỹ năng diễn xuất của diễn viên, quay loại hình phim này cần hết sức tập trung, phải đem cảm giác toàn thân thể hiện ra, ngay cả tiết tấu thở đều là công phu.

Kỹ năng diễn xuất của Hàn Đông tốt thế nào thì từ khi nhập tổ mọi người rõ như ban ngày, nhưng trạng thái ngày hôm nay thật sự là nghịch thiên rồi.

Mang hơn mười cân đồ giả thể, một cảnh quay xong mồ hôi đầm đìa, cả người ướt từ đầu đến chân. Vẫn không thể đi tắm rửa thay quần áo ngay lập tức, bởi vì trong chốc lát vẫn còn có cảnh của hắn.

Hàn Đông bắt Thẩm Sơ Hoa rót một chén trà đưa cho tiền bối đối diễn vừa rồi để an ủi, tự mình lấy khăn mặt đơn giản xử lý một chút huyết tương cùng máu loãng quanh người, lại nhanh chóng vào phòng hóa trang.

Tiền bối uống xong trà gần xong trà, mới hướng trợ lý bên cạnh cảm khái nói : "Tôi cho tới hôm nay mới hiểu được vì sao nhiều diễn viên không thích nhận loại phim này như vậy, thực tổn thọ a!"

83. Chương 83: Cảm Giác Nị Oai Người

Bởi vì Hàn Đông biểu hiện quá mức xuất sắc, khiến cho cảnh quay của những diễn viên còn lại bị Lỗ đạo diễn ghét bỏ, các loại NG các loại soi xét. Kế hoạch vốn là 5 giờ quay thực tế kéo đến 12 giờ, từ khi trời một mực quay đến hừng đông, khiến cho cả studio ngáp loạn, người ngủ ngã trái ngã phải.

Lúc Hàn Đông cùng Du Minh trở lại công ty đã gần giữa trưa.

Du Minh ở trên xe ngủ gật mấy lần, mỗi lần tỉnh lại đều thấy Hàn Đông ngồi thẳng đoan đoan chính chính, hai mắt hữu thần sáng ngời, bộ dáng vô cùng phấn khởi.

"Uy, cậu không buồn ngủ sao?" Du Minh hỏi.

Hàn Đông mỉm cười, "Tôi buồn ngủ, nhưng tôi tự bắt mình phải tỉnh táo."

"Vì sao?"

"Vừa nhìn cậu liền biết chưa trải qua luyến ái." Hàn Đông ra vẻ cao thủ tình trường, "Trong tình yêu cần bao dung và thấu hiểu lẫn nhau mới có thể duy trì lâu dài, cho nên tôi muốn học thích ứng với thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Trung Trung."

"Trung Trung?"

Hàn Đông gật gật đầu, trịnh trọng đọc lại toàn bộ cái tên: "Vương Trung Đỉnh."

"Cậu còn chưa có về đến mặt đất a?" Du Minh phun tào.

Hàn Đông nghe xong nhất thời không vui, ngậm một điếu thuốc liếc mắt nhìn Du Minh, "Sao cậu lại nói vậy? Có phải cậu ghen tị tôi hay không a? Có phải ghen tị tôi gần gũi với đại kim chủ không a?"

Du Minh từ trước đến nay không tranh luận với Hàn Đông, bởi vì hoàn toàn không có chút ý nghĩa, cứ mặt không đổi sắc là đủ.

Hàn Đông lại hướng Du Minh nói: "Đúng rồi, hôm nay tôi không thể ăn cơm trưa cùng cậu."

Cậu cũng giống không theo tôi đi ăn quá đi? Du Minh oán thầm: Hai ta không phải đều đang đi tới căng tin sao?

Hàn Đông tận lực cường điệu, "Tôi phải ăn cùng nhà tôi, anh ta mà mở miệng, hừ… luôn già mồm cãi láo, người bình thường không thể hầu hạ."

Du Minh đối với khả năng YY phong phú của Hàn Đông không có hứng thú, hắn chỉ muốn hỏi: "Cậu và Vương tổng có hẹn trước rồi sao?"

"Không a, tại sao phải hẹn trước?"

Du Minh nhớ tới gương mặt nghiêm túc của Vương Trung Đỉnh đêm hôm đó khi "Kiểm tra phòng", cảm thấy quan ngại sâu sắc cho tình cảnh của Hàn Đông.

"Cậu chưa nói qua với anh ta, lại cùng anh ta ăn cơm, không biết là quá đường đột sao?"

Hàn Đông khó có thể lý giải suy nghĩ của Du Minh, "Sao lại là đường đột đây? Một người yêu thích tôi lâu như vậy, thật vất vả mới nhận được sự đáp lại của tôi, chẳng lẽ không phải là kinh hỉ sao?"

Du Minh gật gật đầu, "Được rồi, kinh hỉ, kinh hỉ."

Hàn Đông tuy rằng ngoài miệng rất tự tin, nhưng trong lòng vẫn có chút băn khoăn. Bởi vì đoạn thời gian trước nhiệt náo đến ngoan (ngoan cố, ngu ngốc, ương bướng), nhất là chuyện cây đậu đỏ, khiến cho hắn hiện tại ngay cả quyền lợi tới gần văn phòng Vương Trung Đỉnh còn không có.

Đang ưu sầu, đột nhiên thấy Quý Đào cầm tập văn kiện đứng ở cửa thang máy.

"Này, Quý Đào!" Hàn Đông nhiệt tình chào hỏi.

Quý Đào thấy Hàn Đông nháy mắt lộ ra ý cười, "Đã lâu không gặp, gần đây thế nào?"

"Cũng không tệ lắm, anh sao?"

"Tôi cũng được, chỉ là có chút mệt."

Hàn Đông vỗ vỗ vai Quý Đào, lời nói ra vẻ thấm thía, "Mệt là bình thường, dù sao anh cũng mới nhậm chức không bao lâu, nhất định sẽ gặp phải không ít vấn đề. Bất quá công ty tin tưởng anh, nghệ sĩ tin tưởng anh, anh nhất định có thể vượt qua."

Quý Đào càng nghe càng khó chịu, cảm giác góc độ nhìn nhận của Hàn Đông có vấn đề. Theo lý thuyết anh ta là lãnh đạo Hàn Đông là nghệ sĩ, thấp nhất cũng phải là giọng điệu bằng hữu, làm sao lại nghe ra một mùi "Lão bản nương" (phu nhân tổng giám đốc) đây?

"Đúng rồi, anh đây là đang có việc hả?" Hàn Đông mở miệng cắt đứt dòng trầm tư của Quý Đào.

Quý Đào nói: "Mang một văn kiện cho Vương tổng."

Hàn Đông rốt cục bắt được cơ hội đột phá vòng vây, vội nhiệt tình nói: "Tôi vừa hay cần đến văn phòng anh ta, tôi giúp anh mang qua đi."

Quý Đào nghĩ Hàn Đông dù sao cũng là nghệ sĩ của Vương Trung Đỉnh, liền yên tâm mà giao cho hắn.

Hàn Đông không có trực tiếp đi tìm Vương Trung Đỉnh, mà trước tiên đến nhà ăn mua mấy thứ y thích ăn, hoan hỉ, phấn chấn, ngây ngất đi lên.

Có văn kiện trong tay, Hàn Đông thực dễ dàng chui vào văn phòng Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh ra ngoài chưa quay về, Hàn Đông tự đi vào bếp. Đem thức ăn trong hộp đồ ăn dọn lên bàn, từng món bày ra thật đẹp mắt. Hiểu được thói quen sạch sẽ của Vương Trung Đỉnh, hắn còn làm bộ làm tịch đeo tạp dề, bày ra một tư thế nghiêng người lạnh lùng khốc suất yêu cầu độ khó cao chụp ảnh lại, hoàn toàn là làm trò để chụp ảnh.

Sau đó đăng lên tài khoản weibo nữ riêng của mình, phối vào một đoạn chú thích để tuyên truyền: "Đầu năm nay suất ca đều đi chiếu cố nam nhân, bắt ta chờ nữ tình dư lại làm sao chịu nổi?"

Sau khi dọn dẹp toàn bộ xong, thấy Vương Trung Đỉnh còn chưa trở lại, Hàn Đông liền lắc lư xung quanh giết thời gian.

Một phòng đồng hồ này a ~ nói không chừng sau này sẽ là của ta~ còn chưa có dịp hảo hảo thưởng thức qua. Nghĩ đi nghĩ lại, Hàn Đông bắt đầu nghịch ngợm lung tung, sờ sờ chỗ này chỗ kia.

Cuối cùng phát hiện một cái hộp, bên trong là chocolate tạo hình đồng hồ. Một hộp 24 miếng, mỗi miếng đều thể hiện một giờ khác nhau, mang ý nghĩa thời thời khắc khắc chờ mong.

Vừa lúc đói bụng, trước thử một miếng mót dạ.

Ân ~~ tinh khiết và thơm mềm, vừa vào miệng lập tức tan ra…

Hàn Đông vốn định một hơi ăn mấy miếng, kết quả hắn phát hiện mỗi miếng hương vị đều không giống nhau. Vì thế mỗi miếng cắn một nửa, lại đem một nửa như chó gặm đặt trở về, để dành cho Vương Trung Đỉnh ăn.

Xe Vương Trung Đỉnh lúc này còn đang trên đường trở về công ty.

Phùng Tuấn hướng y nói: "Chocolate đồng hồ anh bảo tôi đặt đã xong rồi, tạm thời để ở văn phòng, anh xem xem là tự tặng cho cô ấy hay là phái người tặng?"

"Hôm nay có lẽ tôi không thời gian." Vương Trung Đỉnh nói.

"Chocolate rất dễ chảy, vẫn là nên sớm tặng qua." Phùng Tuấn nói xong thì gọi điện thoại cho nhân viên chuyển phát, "Văn phòng Vương tổng có một hộp Chocolate, cậu lập tức mang đến nhà Vạn tiểu thư."

"Vâng, tôi hiểu rồi."

Cúp điện thoại, Phùng Tuấn hướng Vương Trung Đỉnh nói: "Tôi xem qua hộp Chocolate kia rồi, thợ làm rất tinh mỹ, tôi nghĩ bất kỳ cô gái nào thấy phần thành ý này đều sẽ hết giận."

Vương Trung Đỉnh gật gật đầu.

Không đầy một lát, nhân viên đến văn phòng Vương Trung Đỉnh lấy Chocolate.

Hàn Đông nghe thấy cửa phòng mở nghĩ Vương Trung Đỉnh đã về, kết quả sau khi từ phòng vệ sinh đi ra không thấy một bóng người.

Lại qua mười mấy phút đồng hồ, Vương Trung Đỉnh vẫn chưa trở lại. Hàn Đông thấy đồ ăn có chút nguội lạnh, đặt lại trong lò vi ba trong hâm nóng lên.

Đang bề bộn làm việc, cửa rốt cục vang lên.

Hàn Đông ở trong bếp hỏi với ra một tiếng: "Đã trở lại?"

Ai đang nói chuyện? Mặt Vương Trung Đỉnh lộ vẻ nghi hoặc.

Hàn Đông buộc lên tạp dề đi ra từ phòng bếp, một giọng điệu mười năm sau (một đôi vợ chồng mười năm) nói: "Sao bận đến giờ mới trở về?"

Vương Trung Đỉnh lúc ấy lập tức ngây người, hơn nửa ngày mới mở miệng hỏi: "Sao cậu lại đến đây?"

"Tôi thấy anh bề bộn công việc không quản cơm nước, nên đưa cơm tới cho anh." Hàn Đông như trước biểu cảm tỏ vẻ đương nhiên.

Vương Trung Đỉnh nhớ rất rõ ràng là mình còn mới cào hắn xong, sao có cảm giác như bị mất trí nhớ rất nhiều năm, bỏ qua rất nhiều việc?

"Nhanh ăn cơm đi, bằng không lại nguội mất." Hàn Đông lại xoay người đi thẳng đến bếp.

Vương Trung Đỉnh thét một tiếng ra lệnh, "Cậu đứng lại đó cho tôi!"

Hàn Đông dừng bước lại, vẻ mặt khó hiểu nhìn Vương Trung Đỉnh, "Anh làm sao vậy?"

Vương Trung Đỉnh đi đến bên người Hàn Đông, thăm dò hỏi: "Cậu có nhớ tôi không?"

Hàn Đông lúc ấy liền mỉm cười, cười đến phải gọi là xấu xa. Được a Vương Trung Đỉnh ~ bình thường nhìn rất ổn trọng, kết quả tôi đây mới vừa cho một chút ôn nhu đã không thể kiên trì được rồi?

"Nhớ, có thể không nhớ sao?" giọng điệu buồn nôn.

Đáp án là đáp án kia, nhưng mở miệng lại không phải cái giọng điệu đó, Vương Trung Đỉnh không thể phán định, lại cẩn thận đánh giá ánh mắt Hàn Đông, nhìn thật chuyên chú. Hàn Đông cũng trìu mến nhìn y, cũng rất chuyên chú như vậy. Hai người trao đổi ánh mắt thật lâu, Hàn Đông rốt cục chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Quả nhiên là mộng du… Vương Trung Đỉnh nghĩ.

Kết quả, một giây sau, một đôi môi ấm nóng liền dán lên.

Vương Trung Đỉnh rùng mình, lúc ấy cảm giác có một cột máu nhảy lên đỉnh đầu, cả da đầu đều bị thiêu cháy.

Hắn một tay đẩy Hàn Đông ra, một tay hung hăng bóp chặt hai má Hàn Đông, biểu cảm cường ngạnh, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị, ngữ khí tương đối mất bình tĩnh, "Cậu dám hôn tôi?"

Hàn Đông còn vẻ mặt ủy khuất vô liêm sỉ nói, "Anh đầu tiên hỏi tôi có nhớ anh hay không, sau đó lại nhìn tôi như vậy, không phải là muốn hôn môi với tôi sao?"

Vương Trung Đỉnh lại bị Hàn Đông chặn họng không phản bác được, từ nhỏ đến lớn chưa từng gặp qua chuyện này. Ngươi nổi giận đi? Một Đại lão gia sao không phẫn nộ, không phát hoả đi? Lại để cho tên quái đản như vậy hôn!

"Nhanh chóng ăn cơm đi!" Hàn Đông làm giọng điệu tự cho mình là chủ nhà, "Đều là món anh thích ăn, đến nào."

Đối với loại thái độ không thể tưởng tượng này của Hàn Đông, trước mắt Vương Trung Đỉnh chỉ có thể nghĩ đến một khả năng duy nhất chính là vì cây đậu đỏ.

"Đồ dùng trong nhà đó tôi sẽ không trả lại cậu, cậu làm trò cũng vô dụng."

Không ngờ, Vương Trung Đỉnh lạnh cứng nhắc nhở lại khiến cho xúc động của Hàn Đông mới vừa áp xuống lần thứ hai cuồn cuộn đi lên, ngay cả nói chuyện cũng mang theo nét nhu tình đặc hữu của gia môn nhi, "Tôi rốt cuộc không cần chỗ đồ đó nữa, sau này chỉ dùng đồ hơi, chỉ dùng đồ hơi có được không?"

Vương Trung Đỉnh làm sao nuốt trôi đây? ! ! ! !

"Anh thích ăn món này, ăn nhiều một chút." Hàn Đông liên tiếp gắp rau cho Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh phát hiện thứ Hàn Đông gắp cho quả thật đều là đồ y thích ăn, hơn nữa đều là nhà ăn nấu riêng. Toàn bộ gia vị y kiêng kị đều tránh được, toàn bộ thích đều thêm vào, dùng lượng vừa đúng. Vương Trung Đỉnh nhờ nhiều người mang qua đồ ăn đến như vậy, không ai mang về được đồ ăn hợp khẩu vị như thế.

Vì thế, thái độ đối với Hàn Đông lại dịu đi một chút.

"Cậu rốt cuộc là nghĩ gì đây?" Vương Trung Đỉnh nghiêm túc hỏi.

Hàn Đông cũng nghiêm túc đáp: "Tôi chỉ là cảm thấy trước kia mình rất hỗn đản, đã phụ của anh một tấm chân tình."

Tuy rằng lời nói có chút khoa trương, nhưng cũng may Vương Trung Đỉnh nhìn ra thành ý của Hàn Đông, hừ lạnh nói: "Coi như cậu còn có chút lương tâm."

Ăn cơm trưa xong, Hàn Đông ngồi ở trên ghế sa lon bên ngoài nghỉ ngơi. "Hàng" từng trâng tráo nói muốn thích ứng với thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Vương Trung Đỉnh, không đến hai phút đã ngủ mất.

Vương Trung Đỉnh đi một chuyến đến buồng vệ sinh xong, trở về thấy Hàn Đông nằm trên ghế sa lon. Cho đến giờ phút này, Vương Trung Đỉnh mới có xác nhận cuối cùng, Hàn Đông vừa rồi là tỉnh táo.

Nếu là người khác, lúc này Vương Trung Đỉnh đã sớm đá đi. Nhưng nghĩ đến việc Hàn Đông chính là đang quay phim kịnh dị, diễn đêm tương đối nhiều, cũng không dùng vũ lực đuổi ra ngoài, mà là cố gắng dùng miệng gọi hắn thức dậy.

"Văn phòng tôi là cho cậu ngủ sao? Luôn có người ra ra vào vào, nhìn thấy cậu như vậy phải nói sao? Đứng lên! Quay về ký túc xá ngủ!"

Hàn Đông vẫn không nhúc nhích.

Vương Trung Đỉnh dùng chân đá mông Hàn Đông, "Nhanh lên một chút, nếu không thức dậy tôi tìm người đến trói cậu."

Hàn Đông chần chừ lúc lâu mới đứng lên, nhưng lúc đi cũng không mở mắt, rõ ràng không phải trạng thái tỉnh táo.

"Ừ, tôi trở về ngủ, trở về ngủ."

Vương Trung Đỉnh lúc ấy mặt càng đen lại túm Hàn Đông lại.

Không còn cách nào, buổi tối mộng du, ban ngày lang thang khắp nơi, tạm thời không nói ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe, dọa người lại phiền toái.

Rơi vào đường cùng, Vương Trung Đỉnh đành phải kéo Hàn Đông vào buồng trong ngủ, sau đó đóng cửa, tự mình đi ra tiếp tục công việc.

Không đầy một lát, phía trong cửa lại vang lên, Hàn Đông vẫn chưa mở mắt rón ra rón rén đi ra. Ngồi xuống cạnh bàn công tác, một câu không nói, liền cứ như vậy ngồi đợi, tươi cười ra vẻ tôi săn sóc anh.

Vương Trung Đỉnh đáp lại ánh mắt của hắn cũng: tôi cần đến cậu bồi tiếp sao? Chạy về ổ của cậu ngủ đi!

Hàn Đông vẫn không đi, đóng cọc tại chỗ không nhúc nhích.

Không có nghe thấy Hàn Đông làm ồn, Vương Trung Đỉnh cũng mặc kệ hắn, tự mình làm việc của mình.

Kết quả đang hết sức chăm chú tập trung vào màn hình máy tính, đột nhiên cảm giác cánh tay tê tê. Quay đầu nhìn lên, Hàn Đông thế nhưng đang vẽ tranh trên tay y.

"Tôi vẽ cho anh một hình vết sẹo đặc hiệu." Hàn Đông nói.

Vương Trung Đỉnh lạnh cứng nghiêm mặt rút tay, tiếp tục đưa ánh mắt quay lại màn hình máy tính.

Không đầy một lát, Hàn Đông lại lôi cánh tay y tới.

Lần này Hàn Đông hung hăng kẹp bàn tay Vương Trung Đỉnh ở nách, để ngừa lần thứ hai bỏ trốn. Sau đó tiếp tục chạm ngòi bút lành lạnh lên cánh tay cọ qua cọ lại, ngòi bút ngẫu nhiên chọc nhẹ, ngẫu nhiên trượt trượt, tê tê dại dại, có cảm giác đặc biệt nịnh người.

"Đổi tay." Vương Trung Đỉnh nhường một bước, "Tay này của tôi còn phải điều khiển chuột."

Hàn Đông không buông tay,bức vẽ phải là ở cánh tay hoạt động này, chính là để cho anh phải nhìn tôi!

84. Chương 84: Không Tin Chúng Ta Cứ Tiếp Tục Xem Xem

Thời gian giống như ngừng lại.

Không biết qua bao lâu, Hàn Đông rốt cục một đầu đâm vào khuỷu tay Vương Trung Đỉnh, cố thế nào cũng không dậy nổi rồi. Có lẽ là thật sự mệt mỏi, cộng với hai ba ngày không hề chợp mắt, ngay cả khí lực mộng du cũng không còn.

Kỳ thật sau đó, Vương Trung Đỉnh hoàn toàn có thể gọi bảo tiêu bên ngoài khiêng Hàn Đông về ký túc xá, nhưng lại sợ Hàn Đông đang ngủ lại "Ngàn dặm không xa" lao tới đây, để bớt việc vẫn chấp nhận tạm để hắn ở lại.

Hàn Đông lần này ngủ liền không tái tỉnh lại, văn phòng khó mới được thanh tĩnh lại.

Đột nhiên một trận chuông cửa vang lên.

"Vương tổng, đây là vạn tiểu thư bảo cho tôi giao cho ngài."

Vương Trung Đỉnh thấy bị gửi về chính là hộp chocolate, trong lòng có vài phần khó hiểu, Vạn Lý Tình không phải người lòng dạ hẹp hòi, sao chỉ bởi vì một chút việc nhỏ này lại không tiếp nhận nhân tình của mình?

"Được rồi, tôi biết rồi, cậu đi đi."

Sau khi nhân viên chuyển phát đi rồi, Vương Trung Đỉnh mở hộp chocolate ra, thấy "Cảnh tượng thê thảm" bên trong không khỏi sửng sốt.

Nói là chó gặm một chút cũng không khoa trương, nếu như là muốn tạo sự lãng mạn, ít nhất cũng nên cắn chỉnh tề chút a, đằng này này đông thiếu một miếng tây thiếu một miếng, mấy ai có thể "Tiêu thụ" được nổi?

Hàn Đông chạng vạng mới tỉnh lại, lập tức đi ra bên ngoài, vừa vặn thấy hộp chocolate kia.

"Ăn đi, đều là để dành cho anh." Hàn Đông cười híp mắt.

Quả nhiên… Không đoán sai…Cơ thịt toàn thân Vương Trung Đỉnh đều cứng rồi.

"Ai cho cậu ăn?" Vương Trung Đỉnh chất vấn.

Hàn Đông như cũ bộ dạng không đứng đắn cười, "Ăn chút đồ của anh làm sao vậy? Bao nhiêu người còn hộ thực? Hơn nữa, tôi cũng không ăn hết, không phải để lại cho anh rồi sao?" nhướn mi ra xa ý bảo Vương Trung Đỉnh nhìn vào trong hộp xem.

Nhìn lại? Nhìn nữa Vương Trung Đỉnh đều muốn đem từng viên có dấu răng cẩu Hàn Đông này hất xuống đất.

Không khí đang căng thẳng, Phùng Tuấn đột nhiên đẩy cửa vào.

"Vạn Lý Tình sao gọi điện thoại cho tôi nói cô ấy…" Phùng Tuấn đột nhiên phát hiện còn có một người khác, tạm dừng một chút xong lại chuyển đối tượng câu hỏi đến Hàn Đông, "Sao cậu tại đây?"

Hàn Đông còn chưa nói, Phùng Tuấn lại đã phát hiện điều gì, lập tức đi nhanh tới, nhìn thấy chocolate trong hộp biểu cảm không thể tin nổi.

"Ai làm đây?" Ngữ khí rõ ràng nhằm vào Hàn Đông.

Hàn Đông ra vẻ dám làm dám chịu, "Tôi, làm sao vậy?"

"Làm sao vậy? Cậu có biết đây là lễ vật Vương tổng tặng cho Vạn tiểu thư không?"

Hàn Đông nghe nói như thế mới dừng lại, lễ… lễ vật a?

Phùng Tuấn còn muốn nói tiếp gì đó, Vương Trung Đỉnh phất phất tay ý bảo đi ra ngoài trước.

Văn phòng chỉ còn lại Vương Trung Đỉnh và Hàn Đông.

Hàn Đông không hề có ý áy náy, còn ưỡn mặt chất vấn Vương Trung Đỉnh: "Vì sao lại tặng quà cô ta?"

Vương Trung Đỉnh không khoan nhượng trả lời: "Tôi tặng quà ai liên quan gì đến cậu?"

Có quan hệ gì với tôi? Hàn Đông bày ra biểu cảm không thể nhịn được nữa vốn hẳn là nên hiện ra trên mặt Vương Trung Đỉnh, "Có phải anh theo đuổi cô ta không? Có phải đã muốn chấp nhận cô ta hay không? Có phải đã quyết định cầu cô ta làm bạn gái anh không?"

Ở vị trí Vương Trung Đỉnh mà nhìn, loại hành vi này của Hàn Đông tựa như một người bị kẻ bắt cóc dùng súng chỉ vào đầu, hắn không lại không nghĩ cách cầu kẻ bắt cóc tha mạng, lại trái lại liên tục ép hỏi kẻ bắt cóc bữa trưa ăn món gì, đây không phải muốn chết thì là gì?

Vương Trung Đỉnh vừa muốn nổi bão, lại bị một tiếng chất vấn của Hàn Đông bức lui.

"Không phải anh thích tôi sao?"

Vương Trung Đỉnh liền giống bị người gõ một côn, lúc ấy liền mơ hồ.

"Tôi thích cậu? ? ? ?"

Hàn Đông tỏ vẻ đương nhiên, chẳng lẽ không phải sao?

Vương Trung Đỉnh chất vấn ngược lại Hàn Đông: "Ai nói tôi thích cậu?"

Lúc này đến phiên Hàn Đông mơ hồ.

"Cậu… Cậu không thích tôi a?"

Vương Trung Đỉnh bày ra biểu cảm 'nói thừa', "Tôi vì sao phải thích cậu? Tôi thích gì cậu thiếu cái đó, tôi không thích cái gì bản thân cậu đều mang đủ, cậu ngược lại có thể cho tôi biết lý do tôi thích cậu không?"

Sét đánh giữa trời quang!

Hàn Đông khó có thể tiếp nhận, "Anh không thích tôi cậu sao lại trăm phương ngàn kế giữ tôi lại? Không thích tôi sao lại bắt tôi dùng đồ dùng hơi? Không thích tôi sao lại mở hộp thịt cho tôi? Không thích tôi sao lại cho tôi mười vạn tệ?"

Vương Trung Đỉnh gần như không hề nghĩ ngợi lập tức mở miệng: "Tôi giữ cậu lại là bởi vì ái tài, cho cậu dùng đồ hơi là để đảm bảo an toàn của nghệ sĩ, mở hộp là muốn mau đem cậu đuổi đi, còn về mười vạn tệ, tôi căn bản không biết chuyện này."

Hàn Đông lúc ấy còn có loại cảm giác bị lừa gạt tình cảm, anh sớm nói a! Sớm nói tôi sẽ không cần suốt ngày sốt ruột thừa, tôi hiện tại cái gì cho cũng cho hết rồi, tình cảm cũng bắt đầu nảy sinh rồi, anh thật muốn giữa đường bỏ gánh sao? Cửa nhỏ cũng không có a!

"Anh từ trước đến giờ chưa từng thích tôi sao? Một chút cũng không có sao?" Hàn Đông ra vẻ khẩu khí tôi sẽ không tin tà này.

Giọng điệu Vương Trung Đỉnh thể hiện cậu không tin cũng phải tin, "Không có!"

"Được, Vương Trung Đỉnh, anh được, anh chờ…" Hàn Đông mạnh mẽ đạp cửa đi ra, tôi mẹ nó không khiến anh yêu tôi, Hàn lão tử đây lăn lộn nhiều năm như vậy đều vô nghĩa!

…

Quả nhiên không ngoài sở liệu của Du Minh, Hàn Đông thâm tình chân thành rời đi, lại đã hung thần ác sát trở lại.

Mở cửa tủ lạnh, lôi ra hai chai bia rầm rầm một hơi uống cạn, sau đó ném vỏ chai xuống đất đi về phòng. Du Minh vốn không muốn quản chuyện vô vị của Hàn Đông, kết quả thấy hắn lại ôm lấy đàn ghi-ta đi đến, vội vàng diễn một màn quan tâm.

"Cậu không sao chứ?"

Hàn gia đặc biệt gia môn nhi (các ông, đại trượng phu) đáp lại một câu "Không việc gì", tiếp đó lại gảy dây đàn cất tiếng hát, "Người yêu anh nhất là tôi, sao anh nỡ bỏ lại tôi khổ sở? Chính thời điểm tôi cần sự có mặt của anh nhất, một câu không nói liền rời đi…"

Du Minh đè lại bàn tay Hàn Đông, biết rõ còn cố hỏi: "Rốt cuộc làm sao vậy?"

Mặt Hàn Đông chợt chuyển âm, giống như ai đó cướp của hắn mấy trăm vạn tiền, "Cậu nói làm sao vậy? Còn không phải Vương Trung Đỉnh tôn tử kia. Rất con mẹ nó dối trá, vừa thấy tôi mắc câu thái độ bật người liền thay đổi."

"Thay đổi như thế nào?"

Hàn Đông cười lạnh một tiếng, "Ngày hôm nay tôi hỏi anh ta có từng thích tôi hay không, cậu đoán anh ta nói gì? Anh ta nói cho tới bây giờ không hề thích tôi! Cậu nghe mấy lời này có bao nhiêu buồn cười?"

Du Minh không có một chút biểu cảm biến hóa, "Có cái gì buồn cười ?"

Hàn Đông cương sửng sốt.

"Anh ta vốn không thích cậu." Du Minh lại bổ một đao.

Hàn Đông lúc này phát hỏa, ập xuống một câu chất vấn, "Làm sao cậu biết anh ta không thích tôi?"

Du Minh vừa cắn dưa chuột, vừa dùng giọng điệu chợ búa nói: "Toàn bộ người của công ty đều biết a, người Vương tổng không thích nhất chính là cậu, chẳng lẽ cậu không biết sao?"

Tay Hàn Đông nắm đàn ghi-ta lại thật chặt, không được, không nên vọng động, không được dùng đàn ghi-ta đập cậu ta … Hàn Đông liều mạng tự dỗ mình: một động vật máu lạnh như cậu ta thì biết cái gì? Cậu ta chỉ là ở chủ quan suy đoán ý nghĩ của người khác…

"Coi như dùng đầu ngón chân ngẫm lại cũng biết a, Vương tổng thích cái gì cậu thiếu cái đó, Vương tổng không thích cái gì bản thân cậu đều mang đủ, anh ta làm sao có thể thích cậu?" Du Minh trực tiếp đem lời của Vương Trung Đỉnh đổi lại nhân xưng thuật lại.

Răng Hàn Đông đều đến bên ngoài miệng, "Cậu đủ !"

"Tôi chỉ là trần thuật khách quan mà thôi."

Phanh! Trong phòng truyền đến tiếng đàn ghi-ta đập xuống đất.

"Cậu mẹ nó có thôi hay không? Bình thường bắt cậu nói cậu không nói, hiện tại không muốn cậu nói cậu lại bắt đầu thối bần! Khoe khoang đầu óc cậu thông minh? Khoe khoang cậu cũng bẻm mép lắm? Tôi cho cậu biết, coi như hắn không thích tôi, cũng là bái gia ban tặng! Biết cái gì gọi là bái gia ban tặng không? Chính là hắn ngay từ đầu là thích tôi, là ông đây không cho hắn thích hắn mới không dám thích."

Du Minh đặc biệt tò mò, rốt cuộc là cái dạng nghịch cảnh gì mới có thể ma luyện ra tâm hồn lạc quan như thế?

"Là kỹ năng diễn xuất của tôi quá tốt, là chính những biểu hiện tự bôi xấu đó của tôi chinh phục hắn, cậu hiểu chưa?"

Du Minh như trước không chừa lại mặt mũi, "Cậu chừng nào thì tự bôi xấu vậy? Cậu rõ ràng là bản chất thể hiện."

Hàn Đông đàn ghi-ta cũng đã giơ lên rồi, kết quả lại không có đủ khí thế mà nện vào người Du Minh, ngược lại tự khoá tới bên hông mình, vẻ mặt đoạn tuyệt, "Là cậu bức tôi hát một đêm."

Quả nhiên chiêu này hữu hiệu, Du Minh bật người sửa miệng.

"Cậu không phải lúc trước vẫn luôn hi vọng anh ta không thích cậu sao? Hiện tại anh ta không có ý này rồi, cậu cũng không cần khó xử nữa, cũng không cần cảm thấy thua thiệt. Hai người còn có thể làm bằng hữu, đây không phải vẹn toàn đôi bên sao?"

"Tốt cái trứng!" Hàn Đông hoàn toàn ra bộ dạng hỗn đản không nói lý lẽ, "Hắn có thể có ý đối với tôi, coi như quấn quít chặt lấy tôi tôi vẫn có thể chấp nhận. Nhưng tôi không thể chấp nhận sau khi tôi hy sinh lớn như vậy, hắn thế nhưng không có ý này với tôi! Biến tôi trở thành cái gì? Hàn gia tôi là ngươi muốn đùa giỡn có thể đùa giỡn sao?"

Ai đùa giỡn cậu… Du Minh oán thầm: rõ ràng là tự cậu ở đùa giỡn chính mình!

"Hàn Đông tôi nếu có thể sửdụng tự bôi xấu để khiến hắn nản chí ngã lòng, có thể dùng bản chất để khiến cho hắn đốt lại tình cũ, không tin chúng ta cứ tiếp tục xem xem!"

85. Chương 85: Tâm Tư Đang Đặt Ở Đâu

Sau khi Hàn Đông đạp cửa mà ra, Vương Trung Đỉnh cũng suy nghĩ rất nhiều.

Y nhớ không rõ bản thân mình từ khi nào thì lại cho Hàn Đông loại ám chỉ tâm lý đó…

Chẳng lẽ thật sự là loại đãi ngộ đặc biệt này khiến Hàn Đông hiểu lầm? Nhưng Vương Trung Đỉnh nhớ rất rõ ràng ngày đầu tiên y và Hàn Đông gặp mặt, Hàn Đông từng nói đủ lời cự tuyệt như "Tôi rốt cuộc có gì tốt, tôi sửa còn không được sao". Lúc ấy đừng nói đãi ngộ đặc biệt, hai người ngay cả quen biết cũng không có.

Vương Trung Đỉnh đột nhiên nhớ tới điều gì, y mở ra ngăn kéo dưới cùng, lấy ra ảnh chụp mang về từ chỗ trọ của Hàn Đông.

Một tấm là Hàn Đông, một tấm là chân dung của mình, trong hai bức hình đều vẽ mấy ký hiệu kì kì quái quái. Lúc ấy Vương Trung Đỉnh còn muốn tìm người giải mã, sau lại đem chuyện này đem quên đi.

"Nhị Lôi, cậu vào đây."

Sau khi Nhị Lôi đi vào, Vương Trung Đỉnh giao hai ảnh chụp này cho hắn.

"Cậu đi tìm người tra xem, tìm xem có ai có thể xem hiểu những ký hiệu trên này hay không."

Nhị Lôi nhìn chằm chằm ảnh chụp hết nửa ngày, có loại cảm giác hoàn toàn bất lực, cái này Trung văn không phải Trung văn, Anh văn không phải Anh văn, chữ số Ả rập cũng không phải chữ số Ả rập, tôi tìm ai xem đây a?

…

Sáng sớm hôm sau, lúc Du Minh vẫn còn ngồi ở trên giường vuốt tóc, Hàn Đông lại hiên ngang mạnh mẽ, khí thế oai hùng ra khỏi cửa.

Đêm qua Hàn Đông thức trắng để viết một đoạn kịch bản, sân khấu diễn xuất ngay tại đại sảnh công ty, thiết bị quay chính là cameras trong đại sảnh, về phần diễn viên tham gia … tùy tình huống.

Vương Trung Đỉnh cùng Nhị Lôi hai người vừa đi vào đại sảnh, diễn viên chính Hàn Đông liền xuất tràng.

Chỉ thấy hắn mặc áo khoác da in hình mãng xà, quần bò màu đen bó sát người, mái tóc xoăn nhuộm thành màu đen… Thoạt nhìn không giấu nổi ngang ngược, lạnh lùng.

Vài bước ngắn ngủn từ đại sảnh đi đến cửa thang máy này, không biết bao nhiêu ánh mắt đánh giá. Hàn Đông nhịn xuống cảm giác bị đông tán gẫu một câu, tây cảm thán một câu tiếng, không chớp mắt đi lên phía trước, nện bước kiên cường vững vàng.

Mị lực Hàn Đông vẫn là không thể nghi ngờ, vừa mới lên sân khấu liền có người chủ động tiến đến đáp diễn.

Một mỹ nữ ngực lớn nhìn chằm chằm Hàn Đông lúc lâu, rốt cục cố lấy dũng khí đi tới. Hàn Đông vẫn thủy chung cúi đầu nhìn chằm chằm "Thị trường chứng khoán toàn cầu" trên màn hình điện thoại, ánh mắt liếc cũng không liếc cô ta một cái. Mỹ nữ ngực lớn tỏ vẻ hứng thú tiến đến cùng xem, bộ ngực vừa hay cọ đến cánh tay Hàn Đông. Hàn Đông cắn răng vội né, kết quả cô nàng này lại cố tình cọ xát.

Lặp đi lặp lại mấy lần, Hàn Đông không thể nhịn được nữa, một tay đẩy mỹ nữ ngực lớn ra, lạnh lùng mở miệng: "Thỉnh tự trọng."

Vương Trung Đỉnh và Nhị Lôi trùng hợp đi qua nơi này, chứng kiến toàn bộ sự việc vừa rồi, Nhị Lôi còn thắc mắc lầu bầu, "Hàn Đông hôm nay cải tà quy chính sao? Ngay cả mỹ nữ cũng không để ý …"

Vương Trung Đỉnh nghiêng qua liếc Hàn Đông một cái rồi nói nhỏ: "Là thuê tới đi?"

Nhị Lôi, "…"

Hai người mới vừa đi tới cửa thang máy, liền phát hiện thang máy trục trặc. Rơi vào đường cùng, đành phải trở về đại sảnh đến dùng thang máy công nhân.

Bên người Hàn Đông đã vây quanh không ít nữ nhân, trong lúc đó không biết bao nhiêu lần nghĩ: nhiều mỹ nữ vây quanh mình như vậy, trực tiếp ôm về đủ vui thích bao nhiêu ngày rồi? Mình còn muốn gì hơn nữa? Để làm gì vẫn còn vì một kẻ mặt than mà tận lực giả bộ?

Nhưng khi Hàn Đông lần thứ hai nhìn thấy Vương Trung Đỉnh đi vòng lại, trong lòng liền hai chữ đáng giá!

Các vị mỹ nữ còn đang vây quanh nhiệt tình trò chuyện, Hàn Đông thủy chung tỏ ra lạnh lùng. Thẳng đến khi ánh mắt Vương Trung Đỉnh quét về phía này, Hàn Đông rốt cục dựng thẳng cổ áo, thanh thanh cổ họng, khóe môi thoáng hiện lên một nét cười như có như không, trang nghiêm ra một vẻ lãng tử si tình "Thế gian này trăm mỵ ngàn hồng, ta lại chỉ yêu duy nhất một mình ngươi".

Môi Vương Trung Đỉnh cũng tiện thể nở một nụ cười, phát ra càng thêm nồng hậu theo khoảng cách dần gần hơn với Hàn Đông.

Hàn Đông cười từ chỗ các vị mỹ nữ đi đến.

"Trương sản xuất, xin chào xin chào, không ngờ anh tới sớm như vậy, tôi còn định phái xe đi đón anh."

"Aida, không cần, hai ta ai với ai chứ?"

Khóe miệng Hàn Đông đang cong cong vèo một cái bắn trở về, quay đầu nhìn về phía hai người đang ôm nhau nhiệt tình, mặt đen đến độ đã nhìn không ra ngũ quan.

Kết quả bi kịch hơn còn ở mặt sau, Hàn Đông mới ra khỏi cửa đã bị quản lý viên bộ phận hậu cần gọi đến hỏi.

"Thang máy đó thật không là tôi phá." Hàn Đông tận lực giải thích.

Quản lý viên nói: "Chúng tôi không phải vô duyên vô cớ hoài nghi cậu, nhưng mà mấy sự cố thang máy lần trước cậu đều không tránh khỏi trách nhiệm, cho nên đối tượng nghi ngờ hàng đầu của chúng tôi chính là cậu."

"Các người không thể bởi vì trước kia tôi có tiền án liền đối xử không công bằng với tôi a!" Hàn Đông tức giận bất bình.

Quản lý viên tỏ vẻ bất đắc dĩ, "Tôi thật muốn đối xử bình đẳng với cậu, nhưng Vương tổng bắt chúng tôi điều tra cậu, tôi dám không theo sao?"

Hàn Đông, "..."

Hai ngày sau, do chủ sự tập đoàn Trung Đỉnh, tạp chí người dẫn dắt khai mạc long trọng "trình điển thời thượng", lại là một hồi long trọng cuồng hoan, tự nhiên khó tránh khỏi phải đi thảm đỏ.

Ở loại nghi thức thảm đỏ không quy định thứ tự xuất hiện này, các nghệ sĩ tranh giành hơn thua rất gay gắt. Rất nhiều siêu sao rõ ràng đã tới lại cố ý chờ ở trên xe không đến, chính là vì muốn xuất hiện ở phút cuối thu hút toàn bộ sự chú ý.

Nhưng không phải ai cũng hùa theo như vậy, có vài tiểu bài không có cam đảm này, mấy đại bài lại không muốn mất mặt, cho nên cái vị trí cuối cùng này liền tự nhiên mà rơi vào tay nam lang trang bìa Lý Thiên Bang.

Lý Thượng bước xuống từ một chiếc Porsche sang trọng, vừa ra tràng lập tức thu hút được vô số ống kính hâm mộ, khí thế nổi bật đến không thể ngăn cản.

So sánh với vẻ nhát gan lần đầu tiên đi thảm đỏ, Lý Thượng hiện tại đã rất thành thạo. Dù sao là người cuối cùng, để làm gì không lợi dụng thật tốt cơ hội tuyên truyền miễn phí này, lưu lại trước ống kính nhiều một chút?

Thấy Lý Thượng, Phùng Tuấn tự nhiên nghĩ tới Hàn nhị hàng mà không khỏi lo lắng.

Nghiêng đầu nhỏ giọng trao đổi cùng Vương Trung Đỉnh, "Hàn Đông sao còn chưa tới?"

Vương Trung Đỉnh hừ lạnh một tiếng, "Với cái tính chậm chạp kia, lúc này ra được khỏi cổng công ty đã là tốt lắm rồi."

Mới vừa nói xong, xung quanh thảm đỏ liền sôi trào lên, tiếng hô tựa như siêu sao quốc tế vừa xuất hiện gây náo động. Mà lúc này Lý Thượng lưu lại trên thảm đỏ cũng đã lâu, không còn lý do gì mà không rút đi.

Ánh mắt Vương Trung Đỉnh quét tới lối vào thảm đỏ, ánh mắt một thoáng định trụ, rốt cuộc không thể động đậy.

Hai cái đại chân dài thẳng tắp xoải bước đi lên thảm, ống quần bó với boots cao cổ, thân mặc một chiếc áo khoác quân sự cài vạt chéo gọn gàng, giống như một chiến sĩ bước đi giữa đống hoang tàn trung…

Sự thật chứng minh, động thái của Hàn Đông mới là thật tuyệt sắc.

Ngũ quan của hắn cũng không phù hợp với thẩm mỹ quần chúng, thậm chí có chút chói mắt. Nhưng khuôn mặt phi thường lập thể, người như vậy trời chính là vì thảm đỏ mà sinh. Cảm giác tựa như giữa một đám dã khuông (người mẫu nghiệp dư) đột nhiên lọt vào một siêu mẫu quốc tế, giữa một đám lừa con đột nhiên xuất hiện một tuấn mã, khí tràng như vậy ai có thể trấn át được xuống?

Hai người một trước một sau đi tới, giống như đột nhiên quay về lần hải tuyển ở cửa xưởng phim Bắc Ảnh đó. Ánh mắt người tuyển từng dừng lại một lát trên người Lý Thượng, nhưng sau khi thấy Hàn Đông sẽ không bao giờ ngoảnh lại.

Thậm chí còn có hai phóng viên thì thầm với nhau.

"Hai người kia sao giống nhau vậy? Rốt cuộc người nào mới là Lý Thiên Bang a?"

"Cậu mù sao? Đương nhiên là người đi sau kia, dừng chụp người phía trước đi được không?"

"Đúng rồi, tôi quên mất, Lý Thiên Bang mới là áp trục (xuất hiện cuối cùng)."

Lý Thượng cảm giác được một cỗ khí tràng to lớn đánh úp lại từ phía sau, nhưng bởi vì thảm đỏ còn chưa đi xong, không thể tùy tiện quay đầu lại, chỉ có thể tiếp tục duy trì tư thế đẹp mắt đối mặt toàn bộ truyền thông.

Mà Hàn Đông lại ngược lại, trong lúc đó hắn như một cơn lốc xuyên qua sáng đèn nháy luân phiên loang loáng. Không giao lưu không tạo dáng chụp, không hướng về bất kỳ một ống kính nào, thủy chung sải bước đi nhanh về phía trước …

Vương Trung Đỉnh lại nhạy cảm phát hiện, mỗi bước đi và tốc độ bước của Hàn Đông đều là trải qua thiết kế tỉ mỉ. Cũng giống như thời gian hắn xuất hiện, rõ ràng cho thấy trước đó đã quan sát và chuẩn bị mới có thể chậm trễ vừa vặn được như thế.

Tiểu tử này cuối cùng đem tâm tư dùng ở đúng chỗ.

Hàn Đông đi đến vị trí sóng vai cùng Lý Thượng, đến đây ánh mắt trao đổi thân thiết: yên tâm đi, tôi sẽ không tranh cùng cậu a, tôi nhất định sẽ cho cậu áp trục…

Sau đó cũng không chút nào khách khí vượt qua Lý Thượng, tiêu sái đi vào thính phòng.

"Sau đây tới công bố giải thưởng thần tượng mới triển vọng năm nay …" khách quý trao giải Phương Vân cười dịu dàng đem ánh mắt nhắm ngay Lý Thượng, giọng điệu lấy làm cao ngạo nói: "Lý Thiên Bang."

Trong khi Lý Thượng phát biểu cảm nghĩ được nhận giải thưởng, không biết là thị uy hay là cái gì, ánh mắt luôn cố ý liếc về phía Hàn Đông.

Hàn Đông căn bản không liếc mắt nhìn hắn, con mắt luôn luôn lệch qua người Vương Trung Đỉnh, chuyển cũng không dời được.

Buổi lễ long trọng đi qua, rất nhiều nghệ sĩ, danh đạo cùng với nhân sĩ môi giới đều di chuyển tới sảnh yến hội dưới lầu ăn uống để trao đổi cảm tình lẫn nhau, tìm kiếm cơ hội hợp tác.

Truyền thông, đạo diễn, nhà quảng cáo tìm đến Lý Thượng hợp tác nối liền không dứt, một mặt là bởi vì Lý Thượng là người mới thăng tiến nhanh nhất mấy năm gần đây, mặt khác cũng là vì cục diện nội địa giới diễn viên âm thịnh dương suy.

Thoáng lướt mắt qua, cả sảnh yến hội đều là nhất tỷ, tiểu hoa, nam nghệ sĩ chân chính hiện diện thật quá ít ỏi.

Hơn nữa tập đoàn Trung Đỉnh như thế, ở phương diện nam nghệ sĩ xuất hiện một vết gãy rất lớn. Phàm là siêu sao tai to mặt lớn gần như đều tách ra tự lập, còn lại một đám ở vị trí nửa vời đáng xấu hổ. Cho nên hai năm qua công ty mới mạnh mẽ bưng nghệ sĩ nam, vì để bù lại chỗ thiếu hụt này, đào tạo nam siêu sao của Trung Quốc ra quốc tế.

Theo cấp độ đầu tư này mà nói, Vương Trung Đỉnh tự nhiên là đối tượng bám víu hấp dẫn nhất của đông đảo nữ tinh, vô luận tai to mặt lớn hơi thấp cổ bé họng, ai cũng phải đến trước Vương Trung Đỉnh này thể hiện được một lần, bằng không tựa như ngày hôm nay lần này đến phí công vậy.

"Vương tổng, nghe nói công ty ta lại muốn đầu tư một dự án phim điện ảnh lớn, không biết tôi có không có cơ hội làm một nhân vật khách mời nhỏ không a?"

"Vương tổng, tôi tính tự mình đầu tư một bộ phim, tự mình làm người làm phim, đến lúc đó nhờ anh chỉ điểm nhiều hơn!"

"Vương tổng, sao tôi cảm thấy gần đây anh gầy đi, có phải hay thức đêm không? Anh cần phải chú ý thân thể a!

"..."

Hàn Đông vẫn đứng ở đối diện Vương Trung Đỉnh, nhìn như một bộ không gợn chút sợ hãi, vui buồn không lộ diễn cảm lãnh khốc, kỳ thật trong lòng đã sớm lải nhải: được rồi được rồi đều lui đi, các người mon men bên cạnh anh ta cũng vô dụng, người này sớm muộn gì là của tôi...

Sau đó Phùng Tuấn tới cứu tràng, Vương Trung Đỉnh mới trộm được vài phần rảnh rỗi.

Hàn Đông một mực trộm quan sát Vương Trung Đỉnh, hắn phát hiện Vương Trung Đỉnh ăn rất ý tứ. Mặc dù là ăn một mình, nhưng Vương Trung Đỉnh sẽ không đem toàn bộ món đông tây chất đống đến trong đĩa. Mà là trước tiên gắp một loại, đứng nguyên ở đó, ăn xong rồi mới đi chọn một món khác. Hơn nữa số lượng mỗi lần ăn gần như không khác nhau lắm, số lần nhai cũng gần như giống nhau.

Vì thế Hàn Đông chọc Thẩm Sơ Hoa, cười hỏi: "Cô có cảm thấy Vương Trung Đỉnh đặc biệt ngốc không?" Nghe giống như giọng điệu hạ thấp lại lộ ra một mùi đắc ý kì dị.

Thẩm Sơ Hoa nhìn đĩa của Hàn Đông kia tràn đầy một đống thịt lộn xộn, cùng với bộ dạng ăn như hổ đói miệng đầy mỡ còn lấy người khác làm trò cười, nhìn nhìn xong lại dùng dao nĩa cắt thức ăn trong đĩa đâu vào đấy, mặt không chút thay đổi hướng về phía đại kim chủ, vẻ mặt thật có lỗi hướng Hàn Đông nói: "Sao em cảm thấy người ngu ngốc chính là anh?"

Hàn Đông lập tức xị mặt xuống, "Bởi vì tôi có một trợ lý ngốc, cho nên ngốc càng thêm choáng váng."

Thẩm Sơ Hoa không...chút nào để ý cười ha ha, lộ ra một miệng răng to nhỏ cao thấp không đều.

Sau đó con ngươi Hàn Đông xoay động, bắt đầu đi phía trước Vương Trung Đỉnh ăn, chuyên chọn đồ ăn Vương Trung Đỉnh thích, nhưng lại tính toán trọng lượng nhiều hơn.

Làm cho Vương Trung Đỉnh mỗi khi ăn vào món ăn này, Hàn Đông đã ăn rồi, vừa hay còn lại vừa đủ trọng lượng cho Vương Trung Đỉnh.

Vì thế, Vương Trung Đỉnh thực tự nhiên mà đem toàn bộ thức ăn còn lại gắp vào đĩa của mình.

Hàn Đông liền nhìn chằm chằm Vương Trung Đỉnh ăn, thẳng đến khi kẹp vào một cái bánh bao cuối cùng, Hàn Đông mới ở bên cạnh cặp mắt trông mong mở miệng.

"Mình cũng muốn ăn bánh bao a."

"Sao lại không có đây?"

“Ai kẹp hết bánh bao rồi a?”

“…”

Vì thế, hai giây sau, cái bánh bao này từ chỗ Vương Trung Đỉnh rơi xuống đĩa Hàn Đông.

Hàn Đông thực hiện được giankế, một miếng vừa cắn lên … thơm ~ thật thơm ~mùi vị chính là không giống vừa rồimột chút nào!

86. Chương 86: Mượn Đồ Thượng Vị

Hàn Đông tựa như một con Đại Cẩu đặc biệt thích ăn đồ thừa, theo đuôi Vương Trung Đỉnh một đường.

Mãi cho đến khi ăn hết mới ưỡn nghiêm mặt hỏi: “Anh vì cái gì không vạch trần tôi, ngược lại dung túng tôi đây?”

“Tôi vì sao phải vạch trần cậu?” Vương Trung Đỉnh hỏi lại.

Hàn Đông cười hắc hắc, “Anh rõ ràng đã biết tôi là cố ý.”

“Vậy cậu biết rõ tôi sẽ nhìn thấu, vì cái gì vẫn muốn làm như vậy?” Vương Trung Đỉnh lạnh lùng cãi lại.

Hàn Đông bị căn lại không phản đối được, đành phải bĩu môi, thầm nghĩ trong lòng: trong lòng không đành cứ việc nói thẳng đi, phải quanh co lòng vòng… Nghĩ đi nghĩ lại lại liếc trộm Vương Trung Đỉnh vài cái, lại nổi lên đi qua đi lại, lại quanh co mở miệng.

“Đừng gượng chống đỡ…”

Vương Trung Đỉnh không nghe rõ, “Cậu nói cái gì?”

Hàn Đông lập tức quay đầu dùng cái lưng đối diện với Vương Trung Đỉnh.

Một lát sau, suy nghĩ của Vương Trung Đỉnh mới vừa kéo được trở về, Hàn Đông lại mơ hồ không rõ than thở một tiếng.

“Dù sao… Cuối cùng cũng phải cùng một chỗ… Cần gì chứ…”

Mặt Vương Trung Đỉnh chìm xuống, “Cậu rốt cuộc lề mề cái gì vậy?”

Hàn Đông chân lại điên, đào đào lỗ tai, ngắm nhìn nơi khác, cố tình sửa sửa quần áo giả ngu.

Vương Trung Đỉnh cũng không buồn hỏi, đi đến một chỗ khác, tán gẫu cùng người làm phim.

Hàn Đông đang một mình tự tiêu khiển tự vui vẻ, bỗng có một người nước ngoài tiến đến chào hỏi.

“HI! Nice-to-meet-you!”

Hàn Đông mấy ngày nay khổ luyện khẩu ngữ, đang muốn tìm người ngoài nghề luyện tập, không ngờ có người chủ động dâng tới cửa. Vội nhiệt tình cùng người ta bắt tay, trả lời: “Nice-to-meet-you-too!”

Người nước ngoài thấy Hàn Đông nói Anh ngữ, liền không tiếp tục vòng vo, nói một mạch: “Tôi vừa mới thấy màn trình diễn thảm đỏ của cậu, thật sự phi thường đẹp, tôi rất thưởng thức khí chất của cậu. Tôi hiện tại đang là chủ biên một tạp chí thời thượng quốc tế, tôi muốn hỏi một chút, cậu có hứng thú làm mẫu chụp ảnh cho trang bìa cho tạp chí chúng tôi không?”

Hàn Đông trì hoãn sửng sốt một lát, thấy người kia đang chờ hắn, liền không ngớt lời đáp lại: “Thank you, thank you…”

Người nước ngoài thân mật cười cười, lại hỏi: “Vậy là cậu bằng lòng hay là không bằng lòng đây? Không sao, cậu có thể trực tiếp đáp ứng hoặc là cự tuyệt tôi, không cần lo lắng sợ tôi mất hứng.”

Hàn Đông như trước cười, “Thank you, thank you…”

Người nước ngoài biểu cảm có chút xấu hổ, “Tôi nghĩ tôi có thể không hiểu ý của cậu lắm.”

Hàn Đông vừa định “thank you” tiếp, đã bị Thẩm Sơ Hoa đẩy sang một bên.

Người luôn luôn lọt vào tầm ghét bỏ của Hàn Đông - Thẩm Sơ Hoa đồng chí, dùng khẩu âm cực kỳ tiêu chuẩn lưu loát nói chuyện cùng người nước ngoài kia, Hàn Đông nghe được sửng sốt một lúc. Cuối cùng cảm giác ngtrợ lý ngốc của mình không phải cái gì cũng tệ.

Sau khi người kia đi rồi, Thẩm Sơ Hoa đem nội dung cụ thể cuộc nói chuyện vừa rồi thuật lại cho Hàn Đông.

"Tạp chí này thuộc một trong tứ đại truyền thông thời thượng quốc tế, so với người dẫn dắt cao hơn hẳn một bậc. Tạp chí cao cấp đại biểu cho các giá trị thẩm mỹ của xã hội thượng lưu, cho nên nên phẩm bài người phát ngôn cũng là siêu sao cao cấp nhất, nhất định phải có lực kêu gọi cường đại cùng giá trị thương mại thật lớn …"

Tiếp theo Thẩm Sơ Hoa lại từ từ giảng giải ý nghĩa kiến thức chuyên môn phân loại tạp chí thời trang, các đại diện của dòng văn hóa, nhóm người tiêu thụ chủ đạo cho Hàn Đông, Hàn Đông sau khi nghe xong chỉ có một cảm thụ.

"Tôi phát hiện cô trở nên rất xinh đẹp."

Thẩm Sơ Hoa thẹn đỏ mặt cười, lộ ra hàm răng lỗi cao thấp không đều, "Thật sao?"

Hàn Đông bất động thanh sắc hướng mắt sang chỗ khác, "Cái kia, ta vẫn là nói tiếp chuyện tạp chí."

…

"Trình điển thời thượng" mới vừa chấm dứt, ảnh chụp hiện trường liền được chuyển tới các tay biên tập của đại truyền thông, chỉ cần chọn lựa, tu sửa thêm một chút là có thể đăng bài.

Lương Cảnh lại bởi vì một tấm ảnh mà lôi đình.

Nguyên nhân chính là đầu đề trang web đều là "Trình điển thời thượng", ảnh bìa cũng là chụp trên thảm đỏ. Nhưng mà trên kế hoạch ảnh chụp vốn chỉ có một mình Lý Thượng, lại không hiểu sao xuất hiện thêm Hàn Đông ở phía trước. Bởi vậy, Hàn Đông trở thành nhân vật chính, Lý Thượng lại thành làm nền.

"Yêu cầu họ lập tức bỏ tấm hình này xuống thay mới." Lương Cảnh ra lệnh cho Tiểu Văn.

Sau khi bỏ ảnh cũ việc chọn ảnh bìa mới lại thành một chuyện đau đầu khác.

Bởi vì phàm là bức ảnh có Lý Thượng, Hàn Đông gần như đều xuất hiện. Cho dù Lý Thượng là cận cảnh, Hàn Đông là ở xa, cũng rõ ràng có thể nhận thấy được khí tràng của Hàn Đông mạnh hơn nhiều so với Lý Thượng.

Lựa đến tấm ảnh này lại càng rõ ràng, vốn là chụp từ xa, mặt hai người đều không rõ, dáng người lại tương tự, Lý Thượng đứng ở trong đó càng thêm cảm giác không tồn tại.

"Nhất định phải P rụng (photoshop xóa) Hàn Đông đi." Lương Cảnh có chút hổn hển.

Lý Thượng lại rất bình tĩnh, yên lặng quan sát một lát, nói: "Không cần."

"Không cần? Cậu muốn bị hắn áp đảo chết a?"

"Anh hiểu sai rồi, ý của tôi là không cần P rụng cậu ta, xóa tôi."

Lương Cảnh nghe nói như thế sắc mặt càng thêm khó coi, "Cậu là điên rồi sao? Bỏ ra khí lực lớn như vậy làm tuyên truyền miễn phí cho hắn?"

Lý Thượng hừ cười một tiếng, "Ai nói tôi muốn làm tuyên truyền cho cậu ta?"

Lương Cảnh nhìn biểu cảm của Lý Thượng, đột nhiên ý thức được điều gì, lại nhận được ánh mắt khẳng định của Lý Thượng, cảm giác máu toàn thân đều sôi trào.

"Thật thông minh." Lương Cảnh nói.

…

Trong lúc nghỉ ngơi, Du Minh cầm ảnh chụp trên báo đến tìm Hàn Đông.

"Cậu xem xem, đây có phải là cố ý hay không?"

Hàn Đông thấy tin tức Du Minh mang đến, phản ứng đầu tiên chính là bất ngờ, ảnh tuyên truyền "Trình điển thời thượng" như thế nào lại chính là hình của mình? Muốn đăng cũng phải đăng Lý Thượng mới đúng a... Kết quả vừa tiếp tục xuống chú thích dưới hình ảnh ba chữ "Lý Thiên Bang", lúc này mới mắng: "Tôi phi, cho không hắn một vòng thảm đỏ rồi!"

Bất quá, Hàn Đông nghĩ cặn kẽ xong, lại cảm thán nói: "Lý Thượng vẫn là rất thông minh."

"Cái này rõ ràng là ghê tởm rồi?" Du Minh dè bỉu.

"Tôi không phải nói chuyện trộm ảnh chụp này, tôi là nói hắn bày ra toàn cục này. Cậu xem ha, hắn bắt báo chí đăng hình của tôi, phía dưới lại đề tên của hắn, coi như cho tôi mượn một lần tuyên truyền. Sau đó họ lại đi tìm tòa soạn báo, chất vấn bên kia sao lại đề sai tên? Xã trưởng khẳng định cảm thấy ngại ngùng, nhưng lại không muốn gánh trách nhiệm này, dù sao danh dự càng quan trọng hơn. Cho nên, vì thu xếp ổn thoả, bọn họ nhất định sẽ muốn làm thêm vài lần tuyên truyền cho Lý Thượng."

Vừa nghe Hàn Đông nói như thế, Du Minh càng thêm cảm thấy nhân cách của Lý Thượng đáng khinh thường.

"Muốn hồng cũng không cần bất chấp như vậy đi? Hắn vốn đã có nhiều dự án tuyên truyền như vậy, sao còn muốn lấy trộm hình ảnh của cậu? Vốn đã thành công, sao còn đấu đá cùng một nghệ sĩ nhỏ chưa có danh tiếng gì? Huống gì cậu còn là anh em của hắn a, hắn dù ích kỷ thế nào cũng không thể đến miếng ăn của anh em cũng không tha chứ?"

"Hàn Đông nhưng lại tỏ ra lạc quan,"Sợ cái gì? Tôi có một kho thóc lớn đó."

"Tôi chỉ là nuốt không trôi cơn tức này" Du Minh oán hận.

Hàn Đông nhéo mặt Du Minh, "Cậu hôm nay thay tôi nuốt không trôi cơn giận này, ngày mai thay tôi nuốt không trôi bực tức kia, làm sao cậu có thể nuốt xuống được cơn tức của chính mình đây? Sao cậu không tự sốt ruột cho bản thân đi?"

Du Minh không nói lời nào, nhưng là trên mặt viết được thanh thanh sở sở: sốt ruột cũng không có tác dụng, tôi căn bản không có cái năng khiếu kia.

Hàn Đông an ủi Du Minh: "Không có việc gì, không cần để ý thay tôi, tôi còn hi vọng hắn khi dễ đến trên đầu tôi. Cậu nghĩ a, người đại diện của tôi là ai? Vương Trung Đỉnh a! Hắn chọc Vương Trung Đỉnh, sau này còn có thể có quả ngon để ăn sao? Hai chúng tôi tựa như đang trong một trận chiến, hắn ngoài sáng tôi ở trong tối. Ngày nào hắn còn chưa phát hiện được lá bài chưa lật này của tôi, vẫn không tính là chính thức chơi xong."

Du Minh ngẫm lại.

Hàn Đông chuyển hướng, lại mĩ bất tư (chuyện đâu có đó) nói: "Nếu tôi có thể ở phía sau nhẫn nhịn chịu nhục, im lặng không nói, Vương Trung Đỉnh nhất định sẽ thêm vài phần xem trọng đối với tôi. Coi như tôi không đi tìm anh ta, anh ta cũng sẽ chủ động tới tìm tôi. Đến lúc đó tôi lại giả làm bộ dạng túi trút giận cuộn tròn ở trên giường, ha ha ha..."

Được rồi... Du Minh lúc này mới phát hiện hắn lo lắng vô ích, vô luận người khác chèn ép Hàn Đông đến mức nào, hàng này đều có thể sinh tồn ở trong khe hẹp, hơn nữa còn cành lá rậm rạp.

Vương Trung Đỉnh sau khi thấy tin tức này sắc mặt quả nhiên không tốt.

Phùng Tuấn cũng hừ một tiếng, "Tiểu tử Lương Cảnh này mưu kế cũng thật không ít."

"Đây không phải Lương Cảnh nghĩ ra, trong đầu hắn không có đạo này." Vương Trung Đỉnh hiểu rất rõ Lương Cảnh.

"Ý anh là kế của Lý Thượng?"

Vương Trung Đỉnh không nói đồng nghĩa với chấp nhận.

Phùng Tuấn tổng quản lĩnh vực đào tạo nghệ sĩ này, vốn bởi vì Lý Thượng ký tên cho Lương Cảnh, mà Lương Cảnh cũng không đối đầu với Phùng Tuấn, cho nên Phùng Tuấn rất ít nhúng tay quản chuyện Lý

Thượng, cũng hiểu rất ít về con người Lý Thượng này. Chỉ là bằng cảm giác thấy rằng Lý Thượng có quyết đoán, có định tính, có nhiệt tình, nhưng lại không biết cũng có tâm cơ như vậy.

"Hàn Đông có tới tìm cậu không?" Phùng Tuấn hỏi.

Vương Trung Đỉnh nói: "Không có."

Phùng Tuấn rất bất ngờ, "Chiếu theo tính tình Hàn Đông kia, đã sớm làm loạn lên mới đúng, lần này lại có thể nhịn được như vậy?"

Vương Trung Đỉnh suy nghĩ một lát, nói "Tôi đi xem cậu ta."

87. Chương 87: Ông Trời Bị Mù Sao?

Đêm khuya từ studio trở về, Du Minh đã buồn ngủ không chống đỡ nổi, Hàn Đông vẫn còn ra ra vào vào, một mực mân mê loạn.

"Cậu làm gì đây?" Du Minh hỏi.

Hàn Đông đem một cái chuông gió bằng đồng treo ở ngoài cửa sổ, dùng bút đỏ viết một chữ "Loan (Phượng hoàng)" ở trên. Lại đặt một chậu hoa hồng phía trong cửa sổ, trên bông hoa viết tên mình và Vương Trung Đỉnh. Sau đó lại vẽ một cái hoàng phù (bùa màu vàng), đặt phấn tinh đá vụn dưới gối. Cuối cùng tiếp tục uống một chén trà hoa hồng, quay về chỗ cũ mùi thơm tỏa ra ngào ngạt, thản nhiên phun ra ba chữ: "chiêu — đào — hoa." (mời người đào hoa)

Du Minh cũng đáp lại hắn ba chữ: "Bệnh thần kinh."

"Cậu tin có tin tôi chiêu (mời) như vậy, trong chốc lát Vương Trung Đỉnh sẽ tới đây không?" Hàn Đông định liệu.

Du Minh dè bỉu, "Cậu đã than thở bao nhiêu ngày rồi? Anh ta vẫn không thấy đâu."

"Tôi mấy ngày hôm trước chỉ nói là nói, ngày hôm nay mới chính thức hành động được không?"

Du Minh lười phản ứng đến hắn, tự mình bò lên giường ngủ.

Cửa phòng Hàn Đông không đóng, hắn nói chuyện Du Minh đều có thể nghe thấy.

"Minh nhi a, cậu có đối tượng không?"

Du Minh trầm mặc lúc lâu mới mở miệng: "Không có."

"Cậu là lúc này không có hay là vẫn luôn không có?" Hàn Đông lại hỏi.

"Luôn luôn không có."

"Tôi phi, loại người như cậu sống có ý nghĩa gì a? Phải tôi là cậu đã sớm đi tìm chết."

Du Minh đảo cặp mắt trắng dã.

Tiếng Hàn Đông lại từ cách vách truyện tới, "Cậu có phải vừa liếc mắt hay không?"

Du Minh cả kinh, hắn làm sao biết?

"Cậu có phải đang nghĩ nghĩ làm sao tôi biết hay không?" Hàn Đông lại bắt đầu thần lẩm bẩm.

Du Minh chết không mở miệng thừa nhận.

"Tôi cho cậu biết, lỗ tai cậu thính, tai tôi so với của cậu còn thính hơn. Chỉ cần cậu đang ở gần tôi trong phạm vi mười thước, tôi sẽ có thể nghe được lời nói trong lòng cậu. Người anh em ở phòng đối diện tôi ngày trước, chỉ cần anh ấy nghĩ bất cứ cái gì tôi đều sẽ biết."

"Ít nổ." Du Minh hừ một tiếng.

Hàn Đông nói: "Tôi không lừa cậu, chỉ tiếc sau đó anh ấy đi quá xa, anh ấy nghĩ gì tôi cũng không còn nghe được nữa."

Du Minh không nói gì.

“Minh nhi a, cậu đừng học theo người đó a.”

Du Minh mất ngủ.

Hàn Đông tự khen, đem tai họa khiến nỗi lòng người ta khó mà bình thản, chính hắn thật sảng khoái ngáy khò khò rồi.

Không biết qua bao lâu, Du Minh thật sự nghe thấy tiếng cửa phòng mở.

Vương Trung Đỉnh yên lặng đi vào phòng Hàn Đông.

Hàn Đông đã ngủ rồi, thời tiết hơn mười độ cũng không đắp chăn, cứ như vậy cuộn tại trên giường phơi mình. Hơn nữa cái mông lớn vừa hay hướng về phía cửa, độ cong tương đối mãnh liệt, đặc biệt có cảm giác thiếu đánh.

Vương Trung Đỉnh nhịn xuống xúc động muốn đá một cước, lấy cái chăn bị rơi dưới đất trùm lên trên người hắn.

Máy tính vẫn đang mở, hiện lên trên màn hình là status của Hàn Đông hôm nay.

“Quân tử căng nhi bất tranh, quần nhi bất đảng.” (Người quân tử tự trọng mà không tranh chấp với người, tụ họp mà không kết bè cánh)

“Ý chí kiên như thiết, độ lượng đại như hải.” (kiên cường như sắt, độ lượng như biển)

“Chịu thiệt chính là chiếm tiện nghi, mặc kệ ngươi tin hay không, dù sao ta vẫn tin.”

Vương Trung Đỉnh tuy rằng nhìn ra bên trong là vài phần giả bộ cộng với lấy lòng, nhưng giữa lông mày vẫn tràn ra vài tia ý cười.

Kết quả không biết đụng thế nào, tài khoản đột nhiên tự động thoát ra. Đến khi Vương Trung Đỉnh đăng nhập lại, lại chuyển tới tài khoản weibo nữ vẫn để đăng nhập tự động.

“Đầu năm nay suất ca đều đi chiếu cố suất ca, bắt ta chờ đợi nữ tình dư lại làm sao chịu nổi?”

Vương Trung Đỉnh: “…”

Hàn Đông ở trong mộng cảm giác được Vương Trung Đỉnh đang từng bước hướng đến giường của mình, trong mắt mang theo đau lòng, thương tiếc cùng nhu tình tràn đầy. Sau đó hắn đem chăn của mình lật lên, Hàn Đông không nhịn nổi cong cong lên khóe miệng, kết quả…

Pa!

Một mảng hình bàn tay lớn nóng ran, đốt đến Hàn Đông vội vàng đem mông giấu trở về.

Ngày hôm sau Du Minh vẫn chưa rời giường, đã nghe thấy cách vách truyền đến tiếng gào thét của Hàn Đông.

“Hoa của tôi a a a a a…”

Du Minh đi đến phòng Hàn Đông, phát hiện một chậu hoa đêm qua còn nở đến tranh kỳ đua sắc, ngày hôm nay chỉ còn trơ lại cây. Vương Trung Đỉnh đem tất cả bông hoa mang tên mình đều ngắt xuống, vì thế liền… Trọc .

“Còn có chuông gió của tôi, cũng bị anh ta cướp đi rồi, hoàng phù của tôi cũng không biết chạy nơi đâu, gối đầu của tôi cũng không thấy, ngay cả ‘Vương Trung Vương’ của tôi cũng bị anh ta tịch thu …”

Du Minh nhịn cười, “Không có việc gì, không phải chỉ là một ít đồ vật thôi sao, tiếp tục mua thôi!”

“Không phải vấn đề tiền nong, là loại hành vi này rất đáng xấu hổ.”

Du Minh thật cảm thấy không có gì, “Cậu đem tên người ta viết loạn khắp nơi, người ta mất hứng đương nhiên lấy đi.”

"Tôi không phải nói anh ta lấy đồ của tôi đáng xấu hổ, tôi là nói anh ta đem vật phẩm viết tên đều lấy đi, làm sao lại không cởi quần nhỏ của tôi? Trên quần lót của tôi cũng viết tên của anh ta a!"

Du Minh: "…"

Nhị Lôi hai ngày này rảnh rỗi liền chạy xung quanh tìm chuyên gia xem ảnh chụp, tìm rất nhiều vị đều bày tỏ khó có thể giải mã. Sau lại có một giáo sư nghiên cứu văn học cổ đại nhìn thoáng qua, cảm giác như là ký hiệu tâm linh, nhưng cũng không hoàn toàn giống. Tựa hồ có quy luật riêng ở bên trong, một chốc đoán không ra.

"Tôi cảm thấy cậu có thể tìm bản nhân người vẽ bùa hoặc là người trong nghề đến nhìn xem."

Hàm ý của giáo sư đã rất rõ ràng rồi, chính là trực tiếp bắt Nhị Lôi đi tìm thầy tướng số.

Nhị Lôi tuy rằng không mê tín, nhưng cũng không phải chủ nghĩa duy vật thuần khiết, có nhiều thứ hắn vẫn giữ lại thái độ. Ví như những đường ngang ngõ tắt kia của Hàn Đông, cùng với những liệu đoán thỉnh thoảng tuôn ra, quả thật làm cho người ta không thể nắm bắt được. Vì thế nghĩ trước nghĩ sau, Nhị Lôi vẫn quyết định đi thử một phen.

Thông qua vài ngày hỏi thăm, Nhị Lôi xác định phía bắc đường số XX, có một người mù, danh tiếng coi như không tồi. Lo lắng người mù nhìn không thấy, Nhị Lôi liền tìm người chạm lại hình vẽ giống như đúc.

Bởi vì không muốn để cho Vương Trung Đỉnh biết, Nhị Lôi kiếm cớ xin nghỉ một ngày, đánh xe đến đó.

….

"Đi đâu?" Du Minh hỏi.

Hàn Đông nói: "Cách đây không xa có một nghĩa địa."

Du Minh run bắn cả người, "… sắp 12 giờ rồi."

"Chúng tôi phải nắm chắc thời gian, tranh thủ đến trước mười hai giờ."

Du Minh: "…"

Ban đêm mười hai giờ, xòe tay không thấy được năm ngón, Hàn Đông cùng Du Minh ngồi trên hai ngôi mộ. Một cơn gió quét tới, Du Minh nhịn không được rùng mình.

"Cảm thấy sợ sao?" Hàn Đông hỏi.

Trong lòng Du Minh thấy sợ nhưng cũng không cường liệt như vậy, "Tạm được đi, cũng không phải quá đáng sợ."

Nghe nói như thế, Hàn Đông ra vẻ bất cứ giá nào, "Chúng ta liền lấy bia mộ đi."

Trong lòng Du Minh lý lộp bộp xuống."Không cần lấy cả bia mộ, chỉ cần lấy tên là được. Tôi tìm từ phía đông, cậu phía tây, chúng ta từ hai hướng gặp nhau, tìm thiếu lại phải chờ ở đây một đêm."

Du Minh nuốt nước bọt, "Cậu xác định sao?"

Hàn Đông không nói hai lời, ném tàn thuốc xuống trực tiếp tiến về phía đông.

Lúc hai người cùng một chỗ không tính là gì, đợi cho Du Minh một mình cô đơn đối mặt với phần mộ, cảm giác sợ hãi mới chính thức từ đáy lòng lan ra.

"Trương Hoa, Lưu Vân Tranh, Mã Chí Mân, Chương Lại Dung…" cánh tay Du Minh ngày càng run run, bước chân càng lúc càng nhanh.

Cuối cùng đã tới vị trí ở giữa, Du Minh quét mắt đến một bia mộ, thở dài hạ bút, "Hàn… Đông… Hàn Đông?"

Du Minh nháy mắt một mất hồn, vô thức đưa đèn pin trong tay chiếu đến ảnh chụp trên bia mộ.

Nụ cười nửa miệng kinh điển của Hàn Đông kia hiện ra trong tầm mắt Du Minh.

Du Minh lúc ấy liền ném đèn pin, kinh hoảng không thôi hô: "Hàn Đông? Hàn Đông? Cậu có ở đây không…"

Đáp lại hắn chỉ có mấy tiếng quạ đen kêu.

Thẳng đến khi Du Minh chạy trốn không còn bóng dáng, Hàn Đông mới từ sau gốc cây lớn cách đó không xa chui ra, kéo hình của mình xuống, hừ nói: "Lão tử tìm tên trùng dễ dàng sao? Tôi không tin sau màn này cậu còn không qua được!"

Sau đó lại hướng về bia mộ người ta cúi đầu ba cái : "Chưa được ngài đồng ý đã hợp nhất ảnh của ngài, thật sự mạo phạm …"

Ngày hôm sau, vẫn là một cảnh như thế, Lỗ đạo diễn vẻ mặt hưng phấn đối diện máy nhắm.

"Tốt, tốt, thật tốt quá, chính là loại cảm giác này…"

"Cắt!" Viên mãn kết thúc công việc.

Lỗ đạo diễn lại lập tức thay đổi giọng điệu nói chuyện cùng Du Minh, "Tôi nói nha, quay qua nhiều phim lớn như vậy, không có khả năng ngay cả màn nhỏ như vậy cũng không ứng phó được."

Hàn Đông sửng sốt, phim lớn? Ai quay phim lớn? Quay đầu nhìn về phía Du Minh: "Cậu từng quay phim lớn?"

Du Minh không nói hai lời xách đồ bước đi.

"Ê, hỏi cậu đó." Hàn Đông đưa tay đặt ở vai Du Minh.

Chỉ thấy Du Minh mạnh mẽ run rẩy, chợt bay lên một cước đá đến trán Hàn Đông, xong không quay đầu lại chạy mất hình.

88. Chương 88: Có Kết Quả Rồi

Hàn Đông lúc này mới nhớ tới, hắn tựa hồ chưa từng tìm hiểu qua thông tin cá nhân của Du Minh.

Hắn đã tìm qua tên Lý Thượng trên mạng, tìm qua Trương Tinh Hồ, thậm chí cả tên mình cũng tìm qua, chỉ là không tìm qua Du Minh. Đại khái cảm thấy Du Minh không có khả năng có gì nổi tiếng, coi như lục cũng không thấy gì.

Kết quả khi thật sự thử tìm kiếm, tin tức điên đảo thiên địa khiến cho hắn hoàn toàn choáng váng.

Nam chính của ba bộ phim lớn với đầu tư trên một triệu, chỉ riêng năm trước đã tiếp hai bộ đầu tư lớn. Đảm nhiệm diễn viên chính coi như thôi, còn bắt đường đường một siêu sao làm diễn viên phụ cho hắn, quả thực không cần quá bá đạo đi! Những phim trước đó bởi vì danh tiếng không tốt thiếu nhân tố, khiến cho Hàn Đông không có hứng thú xem, cho dù lướt qua cũng không có ấn tượng gì với diễn viên.

Hàn Đông vẫn cho rằng mình không phải là lão mạt (tệ nhất), vẫn cho rằng phía dưới vẫn có người lót đáy.

Thiệt thòi hắn còn suốt ngày quan tâm thừa thay Du Minh, sợ người đoàn phim cảm thấy cậu là bởi vì quan hệ của hắn mới được tiến vào đoàn phim, náo loạn nửa ngày thì ra người ta đều cho là hắn đang nịnh bợ Du Minh!

Hàn Đông đột nhiên có cảm giác có mắt không thấy núi Thái Sơn.

Hắn vội vàng chạy đến phòng Du Minh đem tất thối trộm vứt trong chậu người ta nhặt ra.

Du Minh trùng hợp thấy được, hỏi: "Làm sao vậy?"

"À, hôm qua tôi không cẩn thận làm rơi tất vào đây."

Du Minh tỏ ra không để ý, "Lấy về gì chứ? Tôi nhân thể giúp cậu giặt sạch, cậu suốt ngày chất đống lên, làm ký túc xá thối hoắc."

"Không được không được." Hàn Đông vội vàng xua tay, "Tôi tôi sẽ đi giặt ngay bây giờ, lập tức đem nó giặt sẽ, tuyệt đối sẽ không tiếp tục chất đống!" Hoả tốc vọt vào buồng vệ sinh.

Du Minh liếc nhìn bóng lưng của hắn, làm gì a?

Sau đó Hàn Đông lại tiến một bước tìm thông tin về Du Minh, phát hiện ba năm trước Du Minh cũng đã là đề tài hấp dẫn của hội Bát Quái. Từ lúc cậu xuất đạo tới nay, tiếng thảo luận về "Hậu phương" vẫn chưa từng dứt. Cư dân mạng xôn xao, người tố cáo vô kể, có người nói là CEO tập đoàn giải trí, có người nói giám đốc doanh nghiệp bất động sản, thậm chí còn có người nói là nữ tỷ phú giàu nhất Châu Á …

Vô luận là giả thuyết nào, cuối cùng đều bị phủ định.

Mà đại tài chủ chân chính ở sau lưng, tựa hồ người trong cuộc đều không dám lộ ra.

Làm cho bối cảnh thật sự của Du Minh hiện tại vẫn là một điều bí ẩn!

Thấy những thứ này, Hàn Đông đột nhiên có cảm giác ưu thế, loại này cảm giác so với việc ký hợp đồng cho Vương Trung Đỉnh còn cường liệt hơn. Bởi vì ký hợp đồng với Vương Trung Đỉnh không có cách nào khoe khoang khắp nơi, cái này lại khác, hắn hoàn toàn có thể đăng ký tài khoản ảo phát thiếp, cạch cạch cạch đánh ra một hàng chữ: đại thần mà các người YY đang ở phòng cách vách của lão tử!

Sau đó Hàn Đông lại ảo tưởng cư dân mạng đổ xô tới, vô số đôi mắt đói khát đang nhìn mình rầm rộ.

Xin nói cho chúng tôi biết đại tài chủ phía sau Du Minh rốt cuộc là ai?

Người đó rốt cuộc từ đâu đến?

Gia thế như thế nào mới dám ném ngàn vàng chỉ vì một nụ cười của mỹ nhân?

…

Kết quả Hàn Đông phát hiện mình cái gì cũng không biết.

Tuy rằng sớm đã nhìn ra Du Minh có quý nhân tương trợ, nhưng quý nhân này đến tột cùng là ai, Hàn Đông chỉ dựa vào nhìn khẳng định nhìn không ra. Chỉ là trực tiếp hỏi lại sợ chọc giận Du Minh, bởi vì hắn hiểu rất rõ tính tình cậu, nếu Du Minh không muốn nói chuyện này, hắn là đánh chết cũng sẽ không nói một chữ.

Nhưng mà không hỏi trong lòng Hàn Đông lại ngứa!

Vì thế, Hàn Đông bắt đầu vào vai đại trinh thám.

Bình thường coi như không có việc gì ở cùng Du Minh, chỉ cần đuổi được một cơ hội liền nói bóng nói gió, chỉ cần có một chút động tĩnh liền dán vào cửa nhìn lén. Rõ ràng ở cách vách, hắn cố tình không nói chuyện trực tiếp, nhất định chui trong chăn lén xem người đời Bát Quái, nhưng lại có thể YY đến phong sinh thủy khởi. (gió nổi nước lên)

Lại một lần sau khi xem những thông tin hot ít được công khai kia thấy sóng lòng mênh mông, Hàn Đông rốt cục không chịu nổi tịch mịch, giả bộ ngữ khí nói chuyện phiếm mở miệng thăm dò.

"Minh nhi, cậu đã ngủ chưa?"

Du Minh miễn cưỡng trả lời: "Chưa a, làm sao vậy?"

"Sao muộn như vậy còn chưa ngủ?"

"Ngủ không được."

Nhanh chóng hỏi: "Cậu nghĩ gì thế" có phải nghĩ tới đại tài chủ của cậu hay không?

Qua một hồi lâu, Du Minh mới dùng giọng điệu lãnh đạm đạm trả lời: "Không phải lỗ tai cậu đặc biệt thính sao? Cậu không phải nói trong vòng mười thước có thể nghe thấy lời trong lòng của tôi sao? Còn hỏi tôi làm gì?"

Hàn Đông: "…"

Hai ngày này Nhị Lôi luôn đem tờ báo đăng sai ảnh chụp tới trước mặt Vương Trung Đỉnh, hơn nữa mỗi lần đều đem một tờ có mặt Lý Thượng kia đặt lên trên, tựa hồ là ám chỉ gì đó.

"Cậu làm sao vậy?" Vương Trung Đỉnh thực kinh ngạc, "Có vấn đề gì sao?"

Nhị Lôi nói: “Ba kỳ gần đây bọn họ đều đem ảnh Lý Thượng làm trang bìa.”

“Đây không phải chuyện tốt sao?”

Nhị Lôi muốn nói điều gì lại không nói ra.

Vương Trung Đỉnh lại mở miệng: “Tôi hiểu ý của cậu, cậu không phải là muốn nói Lý Thượng giở trò mờ ám sao? Người này cũng là nghệ sĩ công ty chúng ta, ích lợi của cậu ta cũng trực tiếp liên quan đến lợi ích công ty, cho nên vô luận dùng phương thức gì mưu lợi, tôi thân là giám đốc vẫn là không có gì đáng trách.”

“Tôi không phải muốn anh đi trách móc nặng nề Lý Thượng, tôi là cảm thấy được anh phải làm công tác tư tưởng cho Hàn Đông.” Nhị Lôi cuối cùng đem lời dấu ở đáy lòng nói ra miệng.

“Làm công tác tư tưởng cho Hàn Đông?” Vương Trung Đỉnh khó hiểu.

Nhị Lôi nói: “Đúng a, vốn bị trộm chính là hình của cậu ấy, nhưng là tòa soạn báo bên kia lại không có gì giải thích, ngược lại là đồng thời tăng thêm hình ảnh của Lý Thượng, trong lòng ậu ấy hẳn khó tránh sẽ suy nghĩ đi?”

Vương Trung Đỉnh thật ra cũng nghĩ tới vấn đề này, chỉ là hắn rất thắc mắc, “Sao cậu lại thay Hàn Đông nói chuyện?”

“Á… Có thể là gần đây tiếp xúc tương đối nhiều với cậu ấy.”

“Các cậu khi nào thì tiếp xúc?”

Nhị Lôi chần chờ mở miệng: “Cậu ấy đến tìm tôi vài lần, nói tâm lý không thăng bằng linh tinh, nhưng lại không dám mạo muội đất quấy rầy anh, dù sao anh công việc bận rộn như vậy, cậu ấy cũng không muốn làm cho anh ngột ngạt…”

Hàn Đông còn có lúc hiểu chuyện như vậy?

Nhưng Vương Trung Đỉnh chưa từng có lòng hoài nghi đối với Nhị Lôi, cho nên nghe nói vậy cũng chỉ có thể thở dài ra một hơi.

“Cậu gọi cậu ta đến đây cho tôi.”

Trên đường, Hàn Đông phát hiện thái độ của Nhị Lôi đối với hắn thật sự giống như so với trước kia nhu hòa hơn một chút. Khi hắn xem ra, Nhị Lôi chính là cùng một gương mặt với Vương Trung Đỉnh, thời thời khắc khắc phản ánh thái độ Vương Trung Đỉnh. Nếu Nhị Lôi nảy sinh một tia biến hóa đối với hắn, vậy chứng tỏ vài ngày “biểu diễn bản chất” đã có chút hiệu quả.

“Nha! Hôm nay sao thái độ anh tốt như vậy?” Hàn Đông biết rõ còn cố hỏi.

Nhị Lôi phá lệ cười cười, “Vương tổng nói thái độ của tôi đối với cậu quá cứng rắn, kỳ thật tôi đối với ai cũng như vậy, không biết vì sao Vương tổng chỉ nói ra cậu. Tôicảm thấy … Kỳ thật trong lòng Vương tổng rất quan tâm cậu, chỉ là ngoài miệng không nói mà thôi.”

Hàn Đông lúc ấy vẻ đắc ý này đã muốn phiêu lên đuôi lông mày, lại còn ra vẻ thụ chi có thẹn, “Đừng đừng đừng, đừng nói như vậy, Vương tổng với ai cũng đối xử bình đẳng, đối xử bình đẳng, ha ha ha ha ha…”

So sánh với ngày trước, Hàn Đông tiếp tục tiến vào văn phòng Vương Trung Đỉnh đã hoàn toàn thay đổi tư thế. Chân không điên, đầu cũng không lung lay, nện bước vững vàng, diễn cảm nghiêm túc, vào cửa chào hỏi trước.

“Vương tổng, anh tìm tôi?”

Không biết có phải là đã quen nhìn Hàn Đông tận lực đắc ý hay không, Vương Trung Đỉnh cảm giác hắn hiện tại rất kỳ dị.

“Chính là về việc tạp chí đăng sai ảnh chụp, tôi vẫn luôn muốn tìm cậu nói chuyện.”

Vừa nhắc tới chuyện này, Hàn Đông tự nhiên ngẩng đầu 45° nhìn trời, cố nén không cho nước mắt chảy xuống, sau đó hướng Vương Trung Đỉnh bày ra một bộ dạng không thể tiếp tục miễn cưỡng tươi cười.

“Kỳ thật tôi vẫn tốt.” Thanh âm run nhè nhẹ.

Vương Trung Đỉnh bộ dạng cực kì không được tự nhiên ánh mắt nhìn Hàn Đông, “Cậu thật sự là nghĩ như vậy?”

Hàn Đông đột nhiên nhìn xuống sàn nhà, hít khí một cái hít khí một cái tiếp tục hít khí, tiếp tục ngẩng đầu bày ra một nụ cười ngây ngô kinh điển như nữ chính trong phim thần tượng khi bị ủy khuất lại không muốn làm cho nam chính khó xử, “Đương nhiên rồi, tôi sao lại lừa anh được?”

“Vậy là tốt rồi.” Vương Trung Đỉnh nói.

Nụ cười ngây ngô của Hàn Đông vèo một cái đã thu lại, tôi phi, không thấy a? Tôi đã diễn rõ ràng đến như vậy còn không có nhìn ra a?

“Đi làm việc của mình đi.” Vương Trung Đỉnh cũng không quay đầu lại nói.

Hàn Đông lúc này biểu cảm kinh ngạc, có vẻ còn đáng thương hơn so với toàn bộ diễn cảm vừa rồi.

Sau khi ra cửa, Nhị Lôi chỉ vào trán Hàn Đông ra vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Cậu không nên quanh co lòng vòng! ! ! Vương tổng căn bản không thích làm bộ làm tịch! ! ! Cậu phải là nói thẳng! ! ! Nói thẳng biết không? ? ?”

Hàn Đông biểu cảm càng kinh ngạc , “Tôi cũng chưa sốt ruột, anh gấp cái gì a?”

Vương Trung Đỉnh đột nhiên ở bên trong hô một tiếng.“Nhị Lôi, cậu vào đây.”

Nhị Lôi vội vàng đi vào.

“Đúng rồi, vừa rồi quên hỏi cậu, chuyện ảnh chụp có tiến triển gì không?”

Nhị Lôi toàn thân rùng mình, “Ảnh… Ảnh chụp?”

“Chính là hai bức ảnh đầy ký hiệu kia, tôi không phải bảo cậu tìm người xem rồi sao? Có kết quả chưa?”

Nhị Lôi lúng túng gật đầu.

“Có kết quả rồi.”

89. Chương 89: Hai Ta Đều Chấp Nhận Số Mệnh Đi.

“Kết quả gì?” Vương Trung Đỉnh hỏi.

Nhị Lôi hít sâu một hơi, nói: “Hai người là một đôi.”

Diễn cảm Vương Trung Đỉnh ngay lúc đó, tựa như nghe được có người nói kỳ thật mùi vị phân không tồi.

“Một đôi? Cái gì một đôi?”

Nhị Lôi đã cảm giác được không khí nguy hiểm trong phòng, như trước mạnh chống cho mình trấn định lại.

“Chính là vận mệnh anh cùng Hàn Đông đã định là một đôi.”

Vương Trung Đỉnh sửng sốt lúc lâu mới hỏi: “Cậu đây là tìm ai xem?”

“Huyền học gia.” Nhị Lôi có vẻ có chút hít thở không thông, “Ông ta nghiên cứu về phương diện tướng số rất có thành tựu, nói kỳ thật tướng mạo con người không phải tự do mà theo quy luật. Hai người gặp nhau ở trên khuôn mặt cũng sẽ hiện ra liên hệ nhất định. Cho nên sau khi trải qua đo lường tính toán chính xác, ông ta cho ra kết luận Hàn Đông là … mệnh trung giai ngẫu của anh.”

(Mệnh trung giai ngẫu: bạn đời số mệnh đã định)

Vương Trung Đỉnh quả nhiên giận dữ, “Huyền học gia nào? Cậu cho tôi biết tên ông ta!”

Nhị Lôi không lên tiếng.

"Cậu cứ nói thẳng là thầy tướng số ! Xả cái gì huyền học với tôi? Tôi bảo cậu kiểm tra tấm ảnh là để từ việc giải mã ký hiệu đọc tâm tính Hàn Đông, không phải bảo cậu đi tra quan hệ giữa hai chúng tôi!"

Nhị Lôi nhỏ giọng trả lời: "Cái này không phải là tâm tính của Hàn Đông sao?"

Vương Trung Đỉnh đột nhiên dừng lại, lại cầm lấy hai ảnh chụp kia nhìn nhìn, trong một thoáng hoảng hốt chợt như minh bạch điều gì.

Giống như từ việc Hàn Đông treo ảnh đen trắng của mình, đến hết lần này đến lần khác cố ý trêu chọc mình tức giận, rồi đến việc không hiểu sao lại nói mình thích hắn… Hết thảy nỗi băn khoăn vào thời khắc này đều được giải đáp.

"Ý của cậu là Hàn Đông đã nhìn ra ngay từ đầu?" Vương Trung Đỉnh hỏi Nhị Lôi.

Nhị Lôi gật gật đầu, "Phải, cậu ấy đối với phương diện này rất tin không hề nghi ngờ."

Vương Trung Đỉnh biểu cảm như có tâm tư gì.

Nhị Lôi nhanh chóng nhân cơ hội ở một bên tẩy trắng cho Hàn Đông, "Cậu ấy sở dĩ như vậy, chỉ là để trêu chọc anh chán ghét mà thôi."

"Cậu ta vốn đã đáng ghét! Còn phải làm trò như vậy sao? Cậu ta coi như không chấp nhận tôi, tôi cũng chướng mắt!" Vương Trung Đỉnh không biết từ đâu tràn tới một cỗ oi bức.

Nhị Lôi không biết nên nói gì.

Vương Trung Đỉnh điều tiết cảm xúc, hướng Nhị Lôi ra lệnh: "Tìm Hàn Đông đem loại tư tưởng này trừ bỏ! Cậu ta tín thần tín quỷ tôi mặc kệ, nhưng loại chuyện này, tuyệt đối không thể để cho cậu ta tin tưởng lung tung!"

Nhị Lôi sau khi ra ngoài thì gọi điện thoại cho Hàn Đông.

"Vương tổng đã biết chuyện hai người nhân duyên xứng đôi, làm sao tự cậu xem rồi lo liệu đi!"

…

Trương Tinh Hồ tham gia họp báo ra mắt phim truyền hình, Hàn Đông cùng Du Minh đến hiện trường trợ oai.

Hàn Đông có thể tới vẫn là trong dự liệu của Trương Tinh Hồ, nhưng mà Du Minh lại tới khiến cho Trương Tinh Hồ vô cùng kinh ngạc. Tạm thời không nói bài lớn bài nhỏ, nói Du Minh với loại thuộc tính chết trạch này (chỉ ở trong nhà), có thể lôi đến đây thật sự là không dễ dàng.

(Bài lớn bài nhỏ: chỉ độ nổi tiếng)

"Hai chúng tôi chuẩn bị cho cậu một tiết mục 'nhị nhân chuyển', cậu ta có thể không đến sao?" Hàn Đông đùa cợt.

Trương Tinh Hồ càng kinh ngạc, "Cậu còn muốn lên sân khấu biểu diễn?"

"Tôi vì cái gì không thể lên sân khấu biểu diễn?" Du Minh ngữ khí thản nhiên.

"Không không không, tôi đây không phải thụ sủng nhược kinh sao." Trương Tinh Hồ hướng Du Minh cười cười, lại xoay người đấm một quyền lên ngực Hàn Đông, "Chẳng trách ăn mặc đẹp trai như vậy, thì ra là muốn cướp ống kính a!"

"Đương nhiên, nói sao cũng là người anh em chung nhà trọ ra tác phẩm đầu tiên, khẳng định phải đem không khí điều túc a! Yên tâm đi, lát nữa anh em tuyệt đối cho cậu ra sức phấn khích!"

Đang trò chuyện, không biết ai ở cửa nói một câu: "Mới vừa nhận được thông báo, nay Vương tổng cũng sẽ đến."

Nghe nói như thế, cả phòng hóa trang đều sôi trào, loại sôi trào này vốn không phải từ việc công ty coi trọng đối với bộ phim, mà hoàn toàn từ người Vương Trung Đỉnh này.

Nói không khoa trương chút nào, nháy mắt vừa dứt lời, toàn bộ nữ nhân đều bắt đầu bổ trang. (chỉnh sửa trang điểm lại)

Hàn Đông lúc đầu đến còn liếc trộm người ta, lúc này nhìn người ta bổ trang lại bắt đầu dè bỉu: bổ cái gì mà bổ a? Tiếp tục bổ cũng vẫn là cái đức hạnh kia, anh ta coi như đến đây thì thế nào? Nhìn các ngươi một đám chưa thấy qua cảnh đời …

Sau đó lại vỗ vỗ vai Trương Tinh Hồ nói: "Tôi đến phòng thay quần áo đổi bộ khác, các cậu cứ tán gẫu trước." Nói xong cũng vội vội vàng vàng vọt vào phòng thay quần áo.

Trương Tinh Hồ buồn bực, "Cậu ta không phải ăn mặc đủ đẹp trai rồi sao?"

Du Minh đáp lại bằng một ánh mắt đặc biệt hàm ý.

Hàn Đông đi về phía phòng thay quần áo trang điểm không phải là giả, nhưng không phải theo hướng đẹp trai, mà là hướng hướng toàn ngược lại.

Cởi triều phục, mặc vào một bộ quần áo lao động, hơn nữa này bộ này còn là từng bị người ta mặc qua, mặt trên đều là vết bẩn cùng mồ hôi.

Sau đó hắn liên tục lăn lộn từ hậu trường tới tiền thính (đại sảnh), cùng các nhân viên công tác bố trí hội trường.

Hàn Đông mới vừa nhấc một chân lên, Vương Trung Đỉnh cùng với Nhị Lôi liền đi tới.

Vương Trung Đỉnh bỗng nhiên nói: "Tôi nhớ nam thứ bộ phim truyền hình này là bằng hữu của Hàn Đông, đúng không?"

"Đúng, đúng, ngày hôm nay Hàn Đông cũng tới." Nhị Lôi vội nhắc nhở.

Vương Trung Đỉnh hừ một tiếng, "Đến đây cũng là người thừa, làm không được cái gì ra hồn."

Nhị Lôi đột nhiên đem ánh mắt nhắm ngay hướng Đông Nam, hào hứng nói: "Vương tổng anh mau nhìn."

Vương Trung Đỉnh theo phương hướng mà Nhị Lôi chỉ dẫn nhìn sang, Hàn Đông đang ở bên kia "khí thế ngất trời" liều mạng làm việc. So với tạo hình cao điệu trong tưởng tượng của Vương Trung Đỉnh hoàn toàn tương phản, Hàn Đông ăn mặc tương đối mộc mạc. Một chút cũng không ngại bụi bẩn trên giá đỡ, ra sức hỗ trợ nâng lên, cả vạt áo cũng đã bị mồ hôi làm ướt nhẹp.

"Có vẻ đã làm việc rất lâu rồi." Nhị Lôi lại nhắc nhở.

Vương Trung Đỉnh sắc mặt đổi đổi, "Cậu bảo cậu ta tìm một chỗ nghỉ ngơi đi."

Nhị Lôi liền đi qua đem lời Vương Trung Đỉnh lặp lại một lần.

Hàn Đông khoa trương thở hổn hển vài ngụm khí lớn, "Hiện tại thiếu nhân lực, chờ làm xong nói sau."

Nói xong còn đặc biệt lớn tiếng chỉ vào người anh em đang treo đèn nói "Cậu có thể nhanh nhẹn chút không? Cứ mân mê mấy cái đèn bao lâu rồi? Đi đi đi, cậu xuống dưới, tôi lên đặt, thực nhìn không quen loại người mài mài chít chít như cậu!"

Không đầy một lát lại chỉ vào người quét dọn nói: "Cô quét cũng quá qua loa đi? Cách chân 2. 4 centimet có một miếng gàu đường kính 0. 7 millimet cô cũng thấy? Làm ăn kiểu gì không biết!"

Xoay người thấy một tiểu ca trêu đùa một tiểu cô nương lại không thể nhịn, "Cậu có thể đứng đắn chút hay không? Đây là nơi nào a? Là chỗ để cho cậu đùa giỡn lưu manh sao?"

Sau đó, một người chạy vặt không thể nhịn được nữa hỏi anh em bên cạnh "Tiểu tử đó là ai a?"

"Ai biết a? Đánh rắm thì thôi đi còn làm loạn, không có hắn đã tôi sớm làm xong."

…

Họp báo chính thức bắt đầu.

Nhân viên chủ chế lần lượt lên sân đấu giới thiệu, tiếp theo là thời gian truyền thông hỏi đáp, sau đó chính là hoạt động giao lưu. Có các thành viên trong đoàn bóc mẽ lẫn nhau, fan khách quý tặng quà, các tiểu tiết mục thay nhau trình diễn, không khí ngày càng nóng lên.

Hàn Đông và Du Minh không ngờ lại biểu diễn một đoạn, Hàn Đông thổi sáo, Du Minh khiêu vũ.

So với trước đó nói là chuẩn bị tốt, chẳng bằng nói là phát huy tại chỗ. Bởi vì Hàn Đông thổi một đoạn quên một đoạn, tiết tấu không ngừng biến hóa. Cũng may bản lĩnh khiêu vũ của Du Minh tốt, gần như nhạc gì cũng có thể ứng phó tự nhiên. Sau Hàn Đông lại đột nhiên thổi bài chúc mừng sinh nhật, Du Minh lúc này không còn cách nào, chỉ có thể xấu hổ lại quẫn bách đứng ở trên đài vỗ tay.

Phía dưới phát ra một trận cười vang, nhưng sau đó lại đẩy ra một cái bánh kem, cả không khí hội trường trở nên phi thường ấm áp.

Hôm nay là sinh nhật Trương Tinh Hồ, bản thân Trương Tinh Hồ cũng bận đến quên mất, một khắc thấy bánh kem kia hơi kém rơi nước mắt.

Vương Trung Đỉnh ở dưới đài không hiểu sao cảm khái một câu, "Hàn Đông quái đản này lúc không đùa giỡn, nhìn cũng rất thuận mắt."

Nhị Lôi vội phụ họa: "Đúng rồi, nhiệt tình, hơn nữa trọng tình nghĩa, đừng nhìn bề ngoài vô tâm vô phế, sinh nhật ai cậu ấy cũng đều nhớ rõ."

Vương Trung Đỉnh lúc này lại nhớ tới thanh lược kia, mới hiểu được Hàn Đông vì cái gì buổi tối tặng ban ngày đổi ý, giằng co nhiều lần như vậy, kỳ thật… Hắn vẫn là muốn tặng a?

"Sinh nhật cậu ta là ngày nào?" Vương Trung Đỉnh thuận miệng hỏi.

Nhị Lôi nói: "Ngày sinh nhật cậu ấy là nói bừa, bởi vì lúc vừa sinh ra liền bị ném cho Nhị bá, sau lại thay đổi vài hộ khẩu khác, đã sớm quên là ngày nào rồi."

Vương Trung Đỉnh lại liếc Hàn Đông trên đài một cái, không nói gì nữa.

Khi tiết mục biểu diễn chấm dứt, màn còn lại là giao lưu giữa diễn viên và người xem.

Hàn Đông cắt một miếng bánh ngọt bưng đến trước mặt Vương Trung Đỉnh, bộ dạng tri kỷ.

"Ăn đi."

Vương Trung Đỉnh nhận lấy, cầm lấy dĩa liền ăn.

"Này, tôi nói, anh coi như không nói tiếng cám ơn, ít nhất cũng cười với tôi một cái đi?" Hàn Đông bất mãn.

Vương Trung Đỉnh quét mắt nhìn hắn, "Tôi vì sao phải cười với cậu?"

"Cái này nếu là người khác đưa, anh đã sớm nở nụ cười!"

Vương Trung Đỉnh hừ một tiếng, "Trong lòng cậu đã hiểu, sao còn muốn tôi làm?"

Hàn Đông bĩu môi, không nói gì.

Bất quá Nhị Lôi trái lại rất cao hứng, bởi vì Vương Trung Đỉnh vốn không thích ăn bơ, sinh nhật chính mình cũng chưa từng ăn một miếng.

Hàn Đông bắt Nhị Lôi ngồi sang bên, mình ngồi ở cạnh Vương Trung Đỉnh. Theo dõi y ăn một lát, khóe mắt lại nhiễm lên một tia tà sắc, ngữ khí ái muội mở miệng: "Này, tôi nghe Nhị Lôi nói, chuyện đó anh biết?"

"Chuyện gì?" Vương Trung Đỉnh nghi hoặc.

Hàn Đông cười hắc hắc, "Chuyện hai ta nhân duyên xứng đôi a!"

Nghe nói như thế, mặt Vương Trung Đỉnh lập tức trùng xuống.

"Cậu như thế nào lại nói bậy chuyện này? Đầu óc đứng đắn chút được không?"

Hàn Đông tiến đến bên tai Vương Trung Đỉnh, giọng điệu vô cùng chắc chắn không thể nghi ngờ: "Tôi không lừa anh, hai ta sau này thật sự là một đôi."

Vương Trung Đỉnh quả thực muốn đem bánh ngọt trong tay úp cả lên trên mặt Hàn Đông, che đi lớp da dày này.

"Cậu nói nữa có tin tôi xé miệng cậu không?"

Kết quả, Hàn Đông so với Vương Trung Đỉnh còn khí thế hơn, "Tôi thật sự không nói bậy, hai ta sau này sẽ là một đôi."

Vương Trung Đỉnh sống lớn như vậy, cái gì cũng đã trải qua rồi, chỉ chưa từng gặp qua loại thuyết pháp này.

Hàn Đông còn không sợ chết chọc bụng Vương Trung Đỉnh, nhỏ giọng ám chỉ nói: "Tôi đã chấp nhận số mệnh rồi, anh cũng nhận đi."

Vương Trung Đỉnh sôi gan, quay mạnh đầu, Hàn Đông hoả tốc đem khuôn mặt dán qua, vừa hay "khóa" tại miệng Vương Trung Đỉnh muốn mắng người, phối hợp đến cực kỳ ăn ý.

Mặt Vương Trung Đỉnh lúc ấy xem ra đều tái rồi.

Hàn Đông còn làm một bộ không buông tha, chỉ vào bơ dính trên má, "Vương Trung Đỉnh, cái này làm sao giải thích? Tôi là nhìn thấy anh muốn đánh, mới đem mặt đưa qua, kết quả anh thế nhưng… Không được, anh phải nói rõ cho tôi."

Vương Trung Đỉnh trừng hắn, "Chính là muốn bắt tôi sờ mặt của cậu đi?"

Tiểu tiện nhân trong lòng Hàn Đông hăng hái nhảy: là tích là tích (từng chút từng chút một)! Trên mặt lại ra vẻ lưu manh, "Nói sao đây? Là lau không phải sờ!"

Vương Trung Đỉnh một tay giữ ở trán Hàn Đông, tay kia thì đưa tới vết bơ trên mặt hắn

Chờ khi Hàn Đông cảm thấy không ổn thì đã muộn, lớp da mặt dày khiến người khác oán giận này rốt cục bị một cái gọng kìm xử lý, véo đến phải gọi là ngây ngất, thù mới hận cũ cùng nhau báo.

"A a a a a a a… Đau chết lão tử … Không cần anh lau… A a a a a a a… Tôi tự mình làm… Tự làm…"

Buổi tối trở về, Du Minh thấy Hàn Đông đang làm tổ trên ghế sa lon, giơ một cái gương nhỏ, hoan hỉ, phấn chấn, ngây ngất tự mình soi trái soi phải hai bên mặt không đối xứng, tự kỷ e rằng không còn thuốc chữa.

"Tôi đã nói với cậu, anh ta chính là có ý đối với tôi, tôi thích ai tôi sẽ nựng yêu mặt người đó."

Du Minh hừ một tiếng, "Cũng nựng đến sưng như vậy?"

Hàn Đông buông gương vẻ mặt buồn bực, "Cậu người này sao lại như vậy không nhận ra người ta là coi trọng đây? Đây là vấn đề lực tay không phải vấn đề thái độ được không? Hơn nữa làn da của tôi đây rất tự phụ, đừng nói nhéo, chỉ tùy tiện búng một cái cũng sưng."

Vừa dứt lời, Du Minh lập tức xông tới hung hăng nhéo một phen, nhéo một lúc xong mới thả tay…

Đừng nói sưng lên, mặt đỏ cũng chưa đỏ.

"Sưng lên chưa?" Du Minh chất vấn.

Hàn Đông: "…"

90. Chương 90: Hôn Trộm

Ngày hôm sau, tin tức về buổi họp báo liền lên trang đầu các báo. Không phải nhờ vận dụng quan hệ của công ty Trung Đỉnh, cũng không phải bởi vì tuyên truyền mạnh mẽ, chỉ là vì một đoạn khiêu vũ kia của Du Minh.

Bản thân Du Minh chính là một đề tài nhân vật, nhất cử nhất động của cậu đều bị truyền thông chú ý. Hơn nữa cậu xưa nay điệu thấp, cực ít hiện thân, cho nên đột nhiên công khai ra mặt tất sẽ dẫn tới các hãng truyền thông tranh nhau đưa tin.

Phùng Tuấn cười cảm thán nói: "Một chuyến này của Du Minh thật không có uổng phí, giảm đi không ít phí tuyên truyền cho công ty."

Vương Trung Đỉnh không biểu lộ ra vui sướng gì, ngược lại có chút lo âu.

Kết quả tới buổi chiều, tin tức Du Minh khiêu vũ tại họp báo liền biến mất trên tất cả các mặt báo, thay thành đầu đề khác.

Nội dung đưa tin về họp báo, cũng đều là chủ đề về các nhân viên chủ chế trong đoàn, bất kì tin tức nào liên quan đến Du Minh đều không còn bóng dáng.

...

Buổi tối, khi Vương Trung Đỉnh về đến nhà, con nhỏ đã ngủ. Y tắm rửa xong lại đến phòng nó nhìn qua một chút, kết quả tiểu tử kia không biết sao lại tỉnh, chìa cánh tay nhỏ bám chặt cổ Vương Trung Đỉnh.

"Nằm mơ rồi." Tây Tây nói.

Vương Trung Đỉnh ôm Tây Tây ngồi ở trên giường, hỏi: "Mơ như thế nào?"

"Mơ thấy ba ba một mực tìm người kia."

Vương Trung Đỉnh có chút hưng trí nhìn nó, "Người nào?"

"Đại chân dài thúc thúc."

Vương Trung Đỉnh sớm đã nói với Tây Tây về việc y muốn tìm một nam diễn viên như vậy, không ngờ tới đứa bé thế nhưng nhớ kỹ. Hơn nữa Tây Tây hoàn toàn kế thừa khả năng thiên bẩm về con số của Vương Trung Đỉnh, đem những số liệu này học thuộc lòng không sót một cái.

"Người đó hoàn toàn phù hợp." Tây Tây nghiêm túc nói.

Vương Trung Đỉnh chỉ hỏi vui: "Vậy con còn nhớ rõ người đó trông ra sao không?"

Tây Tây cẩn thận nghĩ nghĩ, nói: "Con chỉ nhớ rõ chú ấy có một cái đuôi sam, giống đuôi con thỏ."

Nghe được con trai nói như vậy, thần kinh Vương Trung Đỉnh nháy mắt căng lên.

"Con còn mơ thấy gì?"

Tây Tây nhất ngũ nhất thập (nhớ rõ ràng) nói: "Mơ thấy con lại phát sốt, chú ấy giữ vào trán con ấn ấn, không đầy một lát con đã không còn khó chịu nữa."

Vương Trung Đỉnh bế Tây Tây lên đi tìm bảo mẫu.

"Trong khoảng thời gian gần đây cô có mang Tây Tây ra ngoài không?"

Bảo mẫu lắc đầu: "Tôi sợ cậu chủ lại phát sốt, không dám cho ra ngoài."

"Trong nhà có ai đến không?"

"Không có, phàm là người tới đây đều là bắt chuyện qua với ngài trước."

Vương Trung Đỉnh vẫn không yên lòng, lại tìm băng ghi hình theo dõi trong biệt thự, tìm đến mấy ngày Tây Tây phát sốt kia. Kéo xem từng chút một, rốt cục thấy một thân ảnh, bàn tay nắm chuột mạnh mẽ dừng lại.

Hàn Đông nhắm mắt đi vào phòng Tây Tây, động tác lén lút, tim Vương Trung Đỉnh nhất thời nhéo lên. Tiếp theo y thấy Hàn Đông đi đến đầu giường Tây Tây, bàn tay đặt trong túi áo rút vài lần vẫn chưa móc ra cái gì. Cuối cùng trì hoãn sửng sốt một lát, đột nhiên không hiểu sao đem thân thể hài tử đặt lại.

Tiếp tục mặt sau, chính là những gì Tây Tây miêu tả cho Vương Trung Đỉnh.

Cameras sẽ không nói dối, Vương Trung Đỉnh tận mắt thấy trong quá trình mát xa sắc mặt Tây Tây ngày càng tốt, cảm giác khó chịu ngày càng nhẹ. Ngắn ngủn vài phút, bệnh tình hài tử nhanh chóng chuyển biến tốt đẹp.

Vương Trung Đỉnh đột nhiên phát hiện tín niệm nào đó mình đã kiên trì nhiều năm qua có dấu hiệu dao động.

Tiếp theo, hắn lại thấy Hàn Đông nắm chặt bàn tay nhỏ của Tây Tây không rời, không biết đang nghĩ điều gì…

Đột nhiên, đôi mắt Hàn Đông mở ra.

Trong lòng Vương Trung Đỉnh căng thẳng.

Hàn Đông nhìn khắp bốn phía, thời điểm khuôn mặt hướng về phía màn hình, lệ đã rơi đầy mặt…

Sau đó xảy ra chuyện gì, Vương Trung Đỉnh đã không còn nhớ rõ, trong đầu y chỉ còn lại hình ảnh Hàn Đông khóc đẫm nước mắt ngồi ở cửa phòng Tây Tây kia.

Nửa đêm, cảnh vệ gác cửa nhìn thấy Vương Trung Đỉnh lái xe tiến vào khu biệt thự rồi lại rời khỏi.

Hàn Đông đã sớm ngủ đến say như lợn chết, Vương Trung Đỉnh tiến đến nhìn khuôn mặt của hắn, hai bên trái phải vẫn như trước không cân xứng, bên sưng kia còn lưu lại dấu tay hồng hồng.

Vương Trung Đỉnh ngồi nửa người xuống, hai tay cánh tay đỡ hai bên đầu Hàn Đông, bình tĩnh nhìn hắn một hồi, đột nhiên hôn lên hai má phát sưng kia, hôn chính vào vị trí đã hôn phải ngày hôm qua.

Quả nhiên, Hàn Đông nhe răng vui lên.

Vương Trung Đỉnh cương sững sờ một lát, rất nhanh lại bình phục lại.

Hàn Đông chưa có tỉnh, nụ cười vừa rồi chỉ là vô thức.

Vì thế, đầu Vương Trung Đỉnh lại cúi thấp xuống. Kết quả Hàn Đông nhanh chóng đem mặt giấu đi, ra vẻ như gặp đại địch. Không còn cách nào, Hàn Đông sợ Vương Trung Đỉnh nhéo hắn.

"Nhị hàng…" Vương Trung Đỉnh giễu cợt một tiếng.

Vừa từ giường Hàn Đông rời đi, Vương Trung Đỉnh liền giật mình thấy Du Minh ở cửa, biểu cảm kinh ngạc nhìn y.

Vương Trung Đỉnh không hề giải thích gì, mặt không chút thay đổi vòng qua Du Minh ra cửa dời đi.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Đông tỉnh lại liền vui, "Đêm qua mơ thấy Vương Trung Đỉnh chạy đến đây hôn tôi, đại gia ngươi, thật giống như thật, ha ha ha…"

Không nghe thấy hồi đáp, Hàn Đông ngó đầu sang phòng cách vách dò xét, phát hiện Du Minh không có ở phòng.

"Ôi! Người đâu?"

…

Tại một phòng VIP trong khách sạn, Du Minh bị người ấn vào góc tường không thể động đậy.

"Tôi không liên hệ em, em cũng sẽ không liên hệ tôi đi?"

Du Minh thản nhiên, "Hạ Hoằng Uy, anh buông ra."

Hạ Hoằng Uy dùng hạ vật dưới khố hung hăng đỉnh giữa hai chân Du Minh, ngữ khí bá đạo cuồng vọng, không hề có ý thuận theo, "Lời này của em đã nói bao nhiêu lần? Có thể thay đổi mới mẻ chút không?"

Ánh mắt Du Minh lạnh lẽo đối diện với hắn, "Anh dùng chiêu này bao nhiêu lần rồi? Có thể đổi mới chút không?"

Không khí bên trong gian phòng nháy mắt giảm xuống.

Hạ Hoằng Uy một tay lấy đẩy Du Minh xuống giường.

Sau đó, hắn đứng ở đầu giường, cố ý chầm chậm cởi từng cái từng cái cúc áo sơ mi trước mặt Du Minh. Đồi ngực cường tráng, cơ thể khêu gợi, tuấn nhan hoàn hảo không thể tìm ra khuyết điểm gì, quả thực đẹp trai đến huyết mặt.

Bất cứ người nào thấy nam nhân như vậy ở trước mặt mình cởi áo tháo thắt lưng, đều sẽ có cảm giác cuộc đời này không uổng. Nhưng vẻ mặt Du Minh cố tình mâu thuẫn, cố tình không mua hắn trướng, thậm chí cả nhìn cũng lười liếc một cái.

(không mua trướng: không thể hiện ngưỡng mộ hay vâng lời)

Hạ Hoằng Uy cưỡng chế trên người Du Minh, đôi môi mỏng hôn tới hai má cậu.

Du Minh theo bản năng trốn tránh.

Hạ Hoằng Uy lại bá đạo truy đuổi không buông tha.

Du Minh rốt cục không thể nhịn được nữa, "Anh muốn gì thì nhanh một chút."

Hạ Hoằng Uy yên lặng nhìn hắn một lát, đột nhiên con ngươi giận dữ, bàn tay to hung hăng nắm tóc Du Minh, buộc cậu nhìn thẳng vào mình.

"Ai cho em khiêu vũ ở họp báo?" Hạ Hoằng Uy chất vấn.

Du Minh mặt lạnh không nói lời nào.

Hạ Hoằng Uy gầm lên ra tiếng: "Tôi hỏi em, ai mẹ nó cho phép em khiêu vũ trước mặt nhiều người như vậy?"

"Tôi khiêu vũ thì sao vậy? Chẳng lẽ tôi học múa chỉ là để buồn chán ở trong phòng nhảy cho mình xem sao?"

Hạ Hoằng Uy hung hăng cắn hai má, cổ, vành tai Du Minh, thở hổn hển thét lớn: " Là cho một mình tôi xem."

Du Minh chịu đau không nói lời nào.

Hạ Hoằng Uy một tay xé y phục của cậu, oán hận vân vê hai điểm trước ngực, thấy không phản ứng lại dùng răng xả cắn. Dưới thân vật cứng va chạm qua một lớp vải, động tác điên cuồng thô lỗ.

Du Minh từ đầu đến cuối đều đóng chặt môi, thỉnh thoảng lại hé ra tiếng hừ lạnh, nhưng không phải loại thoải mái kia, mà là áp lực, rên rỉ thống khổ.

"Giả bộ cái gì với tôi?" Hạ Hoằng Uy đột nhiên dùng vật cứng thâm nhập, giọng điệu cùng động tác duy trì nhịp nhàng, "Trong giới này còn có thứ hàng sạch nào sao? Em nếu thật là không muốn không cầu tại sao phải theo tôi? Còn mẹ nó không phải vì thượng vị?"

...

Mãi cho đến buổi chiều, Du Minh mới trở về.

Hàn Đông vội vàng đuổi đến hỏi: "Cậu đi làm gì sao? Đến giờ mới trở về."

Biểu cảm Du Minh tựa hồ lại khôi phục lạnh lùng như khi mới gặp Hàn Đông, chỉ là trộn lẫn một ít mệt mỏi.

"Không làm gì, đi ra ngoài gặp mặt cùng bằng hữu."

Hàn Đông tò mò truy vấn, "Cậu còn có bằng hữu sao? Nam hay nữ ? Ở đâu? Đang làm gì? Tìm cậu có chuyện gì..."

Du Minh một chữ không đáp, trực tiếp đẩy Hàn Đông ra, lập tức đi vào phòng của mình, miễn cưỡng ghé xuống giường.

Du Minh này vừa "Nằm úp sấp" (nói dối), Hàn Đông lập tức nổi lên tà tâm.

Hắn không trực tiếp hỏi, mà là cầm sổ nhỏ của mình qua thăm dò nói.

"Tôi tính viết một ca khúc, hiện tại ca từ đã viết được một nửa, tôi hát cho cậu nghe thử…"

Du Minh trực tiếp một câu, "Đừng phiền tôi."

Hàn Đông lại không, càng muốn hát cho Du Minh.

Du Minh không thể nhịn được nữa, "Cậu có thôi hay không? Tôi nghĩ không ra, con người cậu sao thay đổi thất thường vậy?"

"Thay đổi thất thường? Có ý gì?" Hàn Đông không rõ.

Du Minh do dự một chút, vẫn là đem nghi hoặc vẫn luôn luôn giấu ở đáy lòng tuôn ra: "Thái độ của cậu đối với Vương Trung Đỉnh sao có thể thay đổi liền thay đổi? Cậu làm như thế nào vậy?"

Có thể dạy cho tôi hay không? Tôi dùng ba năm thời gian vẫn chưa yêu nổi một người.

Hàn Đông nói: "Cái này rất khó sao? Anh ta là người tôi bỏ ra thời gian dài nhất để yêu, mấy chục người trước chỉ là trong vài phút."

Mấy chục người trước… DuMinh quả nhiên thực sự hỏi lầm người.K6

91. Chương 91: Thay Đổi Đột Ngột

Hàn Đông xấu xa vỗ một cái lên mông Du Minh "Vì sao phải hỏi tôi chuyện này?"

Sâu trong lòng Du Minh gào thét một tiếng 'tôi thao tổ tông cậu!!' Trán nổi gân xanh, cổ đổ mồ hôi, mặt đau khổ một trận ở trên giường mới mở miệng: "Tôi chỉ là thắc mắc thôi."

Hàn Đông trực tiếp nhìn chằm chằm vào cậu, trong ánh mắt rõ ràng mang theo ý truy vấn đến cùng.

"Thái độ của tôi đã thay đổi lâu như vậy, sao bây giờ cậu mới hỏi?"

Du Minh ngữ khí mệt mỏi nói: "Lúc đầu tôi nghĩ cậu chỉ là đùa giỡn, hiện tại mới phát hiện cậu là động tâm thật."

"Vậy cậu vì sao bây giờ mới phát hiện? Lúc trước tại sao không có giác ngộ này?"

"Cậu có thôi hay không?" Du Minh phiền phức.

Hàn Đông không tiếp tục tích cực chuyện này, mà thay đổi một phương thức thăm dò khác.

"Ngày hôm nay tôi nghe Lỗ đạo diễn nói, bộ phim này của chúng ta lại có nhà đầu tư mới, việc này cậu biết không?"

Lưng Du Minh cứng đờ, rất nhanh liền phản bác lại: "Không rõ lắm."

"Cậu nói hiện tại hàng phim kịnh dị trong nước trì trệ như vậy, quay một bộ lỗ một bộ, vì cái gì còn có người vung tiền vào đây? Huống gì chúng ta đã đến gia đoạn quay hậu kỳ, lại không thiếu tài chính, không đâu lại tăng lớn phí làm gì?"

"Cậu hỏi tôi tôi biết đâu được?" ngữ khí Du Minh có chút đông cứng.

Hàn Đông cười cười mờ ám, rốt cục đứng dậy nói: "Cậu nghỉ ngơi tốt đi, tôi không quấy rầy nữa, khuya nay còn có quay nhiệm vụ đó."

Du Minh thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hàn Đông sau khi trở lại phòng, luôn luôn dựng thẳng lên tai nghe động tĩnh cách vách.

Rốt cục, trong phòng Du Minh truyền ra tiếng nói chuyện, xem vẻ là nói qua điện thoại.

"Có phải anh bơm tiền cho bộ phim nhựa tôi đang quay không?"

“Bơm tiền? Em chưa được tôi đồng ý đã tự tiện nhận phim, lại còn nhận một nhân vật mờ nhạt như vậy, tôi tha không giải tán đoàn phim đó chính là chuyện tốt!”

Du Minh nháy mắt cúp điện thoại, âm mặt ném sang một bên, trong lòng oán hận, ta sao lại muốn nhiều miệng với người này làm gì?

Thừa dịp Du Minh xuống lầu lấy đồ chuyển phát nhanh, Hàn Đông chạy tới phòng của cậu, cầm lấy di động tìm đến nhật ký cuộc gọi, nhanh chóng sao chép số điện thoại vừa liên hệ với Du Minh.

Nói lầm bầm… Đại tài chủ, ngươi cứ chờ hiện thân đi!

Kết quả buổi tối tới đoàn phim mới biết, tăng phí đầu tư không giả, nhưng tỉ lệ tài chính thay đổi, nhà đầu tư mới gia nhập trở thành đại cổ, họ muốn thay máu toàn bộ chủ chế diễn viên trong đoàn.

Cũng chính là triệt tiêu toàn bộ từ đạo diễn đến diễn viên rồi đến nhân viên công tác, những cảnh đã quay lúc trước toàn bộ đều xoá bỏ!

Nghe nói như thế, toàn bộ nhân viên đều sợ ngây người. Bởi vì từ lúc bắt đầu quay phim đến hiện tại trừ bỏ sửa qua hai lần kịch bản, vẫn luôn tiến triển rất thuận lợi. Bình thường mà nói, nếu phía bên đầu tư không có kịch liệt xung đột cùng tổ quay phim, không thể nào giữa chừng lại bỏ cũ thay mới cả chủ chế lẫn diễn viên. Lãng phí tài chính không nói, còn liên lụy đến không ít người.

Kết quả, vấn đề được tìm ra ở kịch bản sửa chữa.

Phó đạo diễn sắc mặt nghiêm trọng nói: “Nhà đầu tư bên kia phản đối kịch bản thay đổi quá lớn, mất đi độ hấp dẫn vốn có của cốt truyện cũ, hơn nữa ý kiến biên kịch cũng rất gay gắt, cho rằng đoàn phim không tôn trọng thành quả lao động của anh ta.”

“Chó má!” Lỗ đạo diễn kích động, “Lúc trước tôi sửa chữa kịch bản đều là thương lượng qua cùng hắn, lúc đó hắn luôn miệng hảo hảo, sao nói trở mặt liền trở mặt? Rõ ràng cho thấy nhà đầu tư cố ý tìm ra lí do thoái thác!”

Hàn Đông nghe đến mấy lời này mở miệng hỏi: “Cũng chính là chúng ta không thể tiếp tục quay nữa?”

“Tổ quay phim mới cũng đã thành lập xong, chúng ta trực tiếp bị bỏ cũ thay mới, còn quay tiếp thế nào được?”

Giám chế ở một bên oán hận dùng chân diệt tàn thuốc, “Lương Cảnh thật không ra gì! Lần trước cũng chính là hắn âm thầm giở trò quỷ, một hạng mục đang yên lành liền trở thành phế thải.”

“Lương Cảnh?” Hàn Đông hơi hơi nhăn mi.

Giám chế nói: “Đúng vậy, chính là Lương Cảnh, thêm một nhà đầu tư tiến vào, hắn lập tức trở thành giám chế kiêm đạo diễn, thành viên tổ phim mới chính là do hắn thành lập !”

Vừa nghe lời này, Hàn Đông nháy mắt liền minh bạch.

“Thực nuốt không trôi cơn tức này.” Giám chế nói.

Phó đạo diễn cũng nói: “Đoàn phim trên dưới trăm người bận rộn hơn hai tháng, toàn bộ hắc bạch điên đảo, coi như đã hơ khô thẻ tre rồi, ai có thể nuốt được hạ cơn tức này?”

(Hơ khô thẻ tre: chỉ việc hoàn thành một tác phẩm)

Lỗ đạo diễn vỗ bàn, hùng hổ nói: “Chẳng qua tự mình trù tư tiếp tục quay một bộ, thành viên tổ không thay đổi, tôi không tin đấu không lại bọn họ!”

Giám chế cũng đã nghĩ như vậy, nhưng vấn đề là tài chính từ đâu? Công ty Trung Đỉnh đã sắp xếp đầy kế hoạch phim trên nửa năm, gần như phòng làm việc mỗi người làm phim đều có hoạt động ở hạng mục của mình, không thể nói đầu tư có thể đầu tư.

Trong lúc Lỗ đạo diễn mặt co mày cáu, một thanh âm lãnh đạm đột nhiên vang lên.

“Có lẽ, tôi có thể thử xem.”

Tất cả mọi người đưa ánh mắt về phía Du Minh, trong mắt lộ ra thần thái khác thường, đúng vậy! Sao lại quên trong tổ còn có tồn tại đại thần như vậy?

Nhưng Hàn Đông tỏ ra lo lắng, "Cậu được không? Nếu có khó khăn thì đừng miễn cưỡng bản thân."

"Tôi làm hết sức mà thôi." Du Minh nói.

Tuy rằng có tài chính, nhưng vấn đề lớn hơn nữa còn chưa giải quyết, kịch bản từ đâu ra? Không thể tìm được tiền xong nói quay liền quay đi? Ít nhất phải có một cái kịch bản đi?

Đầu năm nay kịch bản hay vốn đã khan hiếm, nhất là đề tài kinh dị, tìm được một kịch bản vừa ý nói dễ hơn làm? Nếu mời người viết ngay, tạm thời không nói chất lượng, khả năng ở trong khoảng thời gian ngắn ra được thành phẩm đã không tồi rồi.

Trên vầng trán Lỗ đạo diễn lại khoác lên vẻ chán nản nồng đậm.

Không biết qua bao lâu, lại một giọng nói vang lên.

"Có lẽ, tôi có thể thử xem."

Tất cả mọi người tìm kiếm nguồn gốc giọng nói, phát hiện người mở miệng là Hàn Đông thì hi vọng vừa dấy lên trong mắt hỏa tốc tắt phụt… Cậu? Trung học sơ cấp cũng chưa tốt nghiệp, cậu sẽ viết kịch bản?

"Tôi có thể cung cấp ý tưởng, để người khác cầm bút trau chuốt."

Nghe nói như thế, Lỗ đạo diễn trao đổi một ánh mắt cùng phó đạo diễn, bản lĩnh văn tự của Hàn Đông không tốt, nhưng hiểu biết cao thủ đoạn nhiều, nói không chừng thật sự có thể thử một lần.

"Cậu xác định có thể cấu tứ ra sao?" Lỗ đạo diễn lo lắng hỏi.

Hàn Đông kỳ thật đặc biệt muốn nói kịch bản của các người tôi đã sớm chướng mắt, bất quá xuất phát từ tôn trọng, hắn vẫn điệu thấp mở miệng: "Tôi làm hết sức, mọi người chung tay chuẩn bị."

Cứ như vậy, đoàn phim tạm thời giải tán, mấy nhân viên chủ chế phân công nhau hành động, mọi người ai bận việc người nấy.

…

Vương Trung Đỉnh cũng bị sự kiện này làm cho sốt ruột cả ngày.

Bộ phim này thuộc loại sản phẩm liên hợp, trừ bỏ Trung Đỉnh điện ảnh và truyền hình, còn có ba tập đoàn truyền thông tham gia đầu tư. Vốn dĩ Trung Đỉnh chiếm đại cổ, cả quá trình chế tạo cũng là do công ty khống chế, nhưng hiện tại có mới nhà đầu tư mới gia nhập, Trung Đỉnh hoàn toàn đánh mất tiếng nói, muốn đoạt lại lại phải gia tăng đầu nhập.

"Tôi không cảm thấy việc này là cần thiết, đây là ngạch đầu tư được đánh giá là mức độ rủi ro cao nhất, vượt qua con số này khả năng lỗ rất lớn." Phùng Tuấn nói sòng thuyết.

Vương Trung Đỉnh cả ngày giao tiếp với con số, nợ này tự nhiên so với Phùng Tuấn còn rõ ràng hơn.

"Tôi chỉ là hi vọng Hàn Đông đến nơi đến chốn, tuy rằng chỉ là đem cậu ta thả tới đây chỉ để rèn luyện, nhưng chuyện giữa chừng bỏ cũ thay mới này vẫn là sẽ tổn thương đam mê của một người diễn viên."

Phùng Tuấn cũng là vẻ mặt ngượng nghịu, "Yêu cầu bọn họ giữ lại Hàn Đông cũng không phải không có khả năng, nhưng giám chế và đạo diễn nếu đổi thành Lương Cảnh, diễn viên chính nhất định là Lý Thượng không thể nghi ngờ. So với bắt cậu ta làm nam phụ cho Lý Thượng, còn không bằng tìm ra một nhân vật đáng yêu, như vậy trong lòng cậu ta mới cân bằng một chút."

Vương Trung Đỉnh thở dài một cái, "Việc này nói sau, Lỗ đạo diễn bên kia liên hệ chưa?"

"Liên hệ rồi."

"Thế nào? Anh ta có ổn không?"

Phùng Tuấn bất đắc dĩ cười cười, "Có thể ổn sao? Hiện tại cả đoàn phim đều phi thường kích động, tôi đoán chừng cần một đoạn thời gian rất dài mới có thể lắng xuống."

Vương Trung Đỉnh gật gật đầu, "Được rồi, cậu đi bận việc của mình đi."

Sau khi Phùng Tuấn đi rồi, Vương Trung Đỉnh ở văn phòng hút thuốc, Nhị Lôi đứng ở bên cạnh đôi môi mím chặt, sắc mặt nghiêm trọng.

"Nếu đổi lại cậu, cậu hiện tại có tâm tình gì?" Vương Trung Đỉnh hỏi thăm dò Nhị Lôi.

Nhị Lôi nghiêm trọng nói: "Muốn chết."

Vương Trung Đỉnh kẹp yên ngón tay một chút, ánh mắt nghi hoặc ném về hướng Nhị Lôi, sao cũng là xuất thân quân ngũ, mưa bom bão đạn đều vượt qua đến giờ, vì một chút chuyện nhỏ như vậy đã muốn chết?

"Tôi chỉ là đứng ở tâm tính của Hàn Đông nghĩ đến." Nhị Lôi giải thích nói.

Điểm này Vương Trung Đỉnh cũng có lĩnh hội, quan điểm của y, Hàn Đông là tiêu biểu cho bề ngoài cường thế nội tâm yếu ớt. Hơn nữa sau khi xem băng ghi hình ở biệt thự, hình ảnh Hàn Đông khóc lóc nước mắt giàn dụa luôn bám riết trong đầu không đuổi đi được…

Xem ra, thật sự cần hảo hảo làm yên lòng hắn một chút.

Đêm khuya hơn một giờ, Vương Trung Đỉnh làm xong việc tính về nhà, kết quả mới ra khỏi đại lầu công ty, chợt nghe có người ở trên mái nhà gào to một tiếng: "Vương — Trung — Đỉnh!"

Nghe ra là tiếng của Hàn Đông, Vương Trung Đỉnh ngước đầu lên, lại phát hiện Hàn Đông ngồi ở mái nhà tầng 26 vẫy tay với mình.

Bởi vì khoảng cách quá xa, Vương Trung Đỉnh thấy không rõ Hàn Đông là mở hay là nhắm mắt, nhưng là dựa vào kinh nghiệm, Hàn Đông giờ này bình thường cũng đã ngủ, hơn nữa bình thường đang mộng du.

Vương Trung Đỉnh nhớ tới chuyện đoàn phim bị bỏ cũ thay mới, nhớ tới phán đoán kia của Nhị Lôi, trong lòng lộp bộp.

"Cậu đứng ở đó đừng nhúc nhích!"

Vương Trung Đỉnh hét lớn một tiếng, sau đó trở lại công ty, bước nhanh lên thang máy đuổi lên mái nhà.

Hàn Đông không nhịn nổi nhe răng vui lên, ở phía dưới nghe là được rồi, sao còn phải đi lên… Nghĩ vậy liền ôm lấy đàn ghi-ta, hạnh phúc ngáp một cái, thật vất vả cố mở mắt đến lúc tan tầm, buồn ngủ chết tôi!

Tiếp theo, Hàn Đông liền tự mình say mê hát lên.

"Tơ hồng trong tay Nguyệt lão, chúng ta mỗi người nắm một đầu…"

Từ thang máy bước ra, Vương Trung Đỉnh lại trèo lên thang dây, gần như là trực tiếp lật lên mái nhà. Rốt cục thấy được thân ảnh Hàn Đông cách đó không xa, thân thể loạng choạng an vị ở mép ngoài.

Tim Vương Trung Đỉnh vọt tới cổ họng.

Y không dám hét lớn hay mạo muội tiến lên, sợ Hàn Đông giật mình liền ngã xuống, y chỉ có thể bất động thanh sắc từng bước một hướng tới gần Hàn Đông …

Hàn Đông biết Vương Trung Đỉnh ở phía sau, vì đang có không khí, hắn cố ý không quay đầu lại làm bộ như không phát hiện, tiếp tục tự mình say mê đàn hát lên: "Tôi đã nói với anh đây là duyên phận… A…"

Hàn Đông đang hát đến nhập tâm, đột nhiên cổ áo bị người ta nắm lấy, cả người bị kéo xuống đất, rơi một cái phải gọi là đau đớn, đàn ghi-ta trong tay cũng bị vỡ, phát ra phịch một tiếng chấn vang.

Vương Trung Đỉnh mới vừa thở dài nhẹ nhõm một hơi, chợt nghe Hàn Đông phẫn nộ gào thét: "Anh đây là muốn làm gì? Kích động cũng không mạnh như vậy đi? Hơi kém làm gãy đại khố (háng) của tôi rồi biết không?"

Vương Trung Đỉnh lúc này mới nhận ra không hợp lý, "Cậu không phải là mộng du?"

"Lão tử vì anh thức đến giờ, anh nói là tôi mộng du?"

Mặt Vương Trung Đỉnh xanh một trận lại trắng một trận.

Hàn Đông chật vật từ trên mặt đất đứng lên, vỗ vỗ đất trên người, tức giận lầu bầu: "Không khí đang tốt đẹp, cũng bị anh phá hủy, hát cũng chưa hát xong…"

Vương Trung Đỉnh nghe nói như thế lại không thể nhịn, "Cậu đêm muộn không ngủ đi còn chạy đến đây hát cái gì? ! !"

"Tôi đây không phải mới vừa hoàn thành sáng tác, trong lòng cao hứng, muốn tìm anh chia sẻ chút sao?"

"Cao hứng?" Vương Trung Đỉnh quả thực khó có thể nghĩ đến.

Hàn Đông nhấn mạnh đến đặc biệt rõ ràng, "Đúng vậy, tôi tự mình viết cho anh."

Vương Trung Đỉnh nhìn bộ dạng Hàn Đông không giống đang giả vờ vui vẻ, trong lòng không biết tư vị gì, đột nhiên vì tự mình đa tình rồi suốt một ngày lo lắng cùng suy đoán cảm thấy thật hổ thẹn.

Hắn không phải ngoài cứng trong mềm, hắn chân chính là ngoài mạnh mẽ trong vững vàng, thuần gia môn nhân!

Bất kể sao, Vương Trung Đỉnh vẫn là cùng Hàn Đông nói: "Chuyện đoàn phim bỏ cũ thay mới tôi đã nghe nói rồi, nếu cậu còn muốn tiếp tục diễn nhân vật kia, tôi có thể …"

"Không cần!" Hàn Đông ngắt lời Vương Trung Đỉnh, "Chúng tôi một lần nữa trù tư quay phim mới!"

Vương Trung Đỉnh thần sắc bị ngưng trệ, "Làm lại? Kịch bản đâu?"

"Tôi viết a!" Hàn Đông vỗ ngực nói.

Vương Trung Đỉnh ngây người, "Cậu viết?"

"Đúng vậy, tôi viết." Hàn Đông như trước tràn đầy tự tin.

Vương Trung Đỉnh hỏi trước: "Cậu trước kia từng viết qua kịch bản sao?"

"Lý do gì nhất định trước kia đã viết qua mới có thể viết? Không có tác phẩm đầu tiên thì ở đâu ra bộ thứ hai? Huống gì trước kia tôi còn chưa có viết qua bài hát đâu, bây giờ không phải là cứ thế viết ra rồi sao?"

92. Chương 92: Tôi Nuốt Không Trôi Cơn Tức Này

Nói đến đây, Hàn Đông mới nhớ tới mục chính mình đến, vội xun xoe dắt Vương Trung Đỉnh sang một bên ngồi xuống ghế lạnh, trịnh trọng nói: "Tôi tới hát một ca khúc tự tay viết cho anh nghe, nghe xong anh cần phải hiểu trình độ sáng tác của tôi."

Vương Trung Đỉnh ngay lập tức nhớ tới bản "Khiếu sàng ca" (hát ru) lúc trước Hàn Đông soạn, trực tiếp xua tay ngăn cản, "Cậu không cần hát, tôi biết cậu trình độ gì rồi."

"Không cần kết luận nhanh như vậy, nghe xong nói sau." Hàn Đông lại thủ thế tự tin gảy một cái lên đàn.

Vương Trung Đỉnh miễn cưỡng ngồi xuống.

Hàn Đông đem đàn ghi-ta khoá ở bên người, ngồi ở đối diện Vương Trung Đỉnh. Ánh sao lấp lánh, mái nhà yên tĩnh, ánh mắt nhìn nhau, đầu ngón tay chảy ra âm phù tuyệt vời …

"Tơ hồng trong tay Nguyệt lão, chúng ta một người nắm một đầu, tôi nói với anh đây là duyên phận, anh lại nói đó là vô nghĩa…"

Vương Trung Đỉnh, "…"

Hàn Đông không chút nào ý thức được gương mặt rút gân của Vương Trung Đỉnh, tiếp tục hát đến nhập tâm, "Ban ngày trốn tránh, ban đêm phản bội, khẩu thị tâm phi a xin anh có thể cút đi thật xa không …"

Vương Trung Đỉnh, "…"

Cuối cùng đã tới phần điệp khúc, Hàn Đông mạnh mẽ gật đầu một cái, tràn đầy nhiệt tình phun ra, "l~love~you~my~little~ Trung Trung…"

Vương Trung Đỉnh lập tức với tay kéo Hàn Đông, "Đi thôi, nhanh đi về ngủ đi, cái gì cũng đừng nói nữa, ngày mai tôi sẽ mang cậu đến đoàn phim mới thử vai…"

"Không được!" Hàn Đông chết cũng không đi, "Anh trước tiên nghe tôi hát xong đã, còn có một đoạn."

"Tôi nghe cậu hát xong tôi sẽ nhảy xuống." Thái độ Vương Trung Đỉnh vô cùng quyết liệt.

Hàn Đông ôm lấy một tay Vương Trung Đỉnh mặt dày mài, "Anh không cần chú ý bên trong ca từ, anh chủ yếu nghe ý cảnh, ý cảnh biết không? Tiếp tục nghe thử biên khúc của tôi một chút được không? Nếu anh nghe xong vẫn là thái độ này, tôi đây liền hoàn toàn hết hi vọng …"

Vương Trung Đỉnh nhìn bộ dạng khát vọng này của Hàn Đông lại bị thuyết phục, thật sự không đành lòng đả kích đam mê của hắn, liền kiên trì ngồi lại.

Hàn Đông hắng giọng một cái, lần thứ hai cường điệu, "Lần này phải nghe biên khúc, chủ yếu nghe biên khúc a!"

Rất nhanh, âm nhạc lại vang lên, Hàn Đông nhắm mắt lại vẻ mặt hưởng thụ ngâm nga.

Kết quả ngâm nga không đến ba mươi giây lại bị Vương Trung Đỉnh kéo lại, lúc này ngay cả đàn ghi-ta cũng bị đoạt đi rồi.

"Vì cái gì a? Anh có thể cho tôi lý do không?" Hàn Đông tức giận bất bình.

Vương Trung Đỉnh so với hắn còn khó chịu hơn, "Lý do? Hai lần hát ngay cả giai điệu cũng không giống nhau, cậu còn có mặt mũi đòi lý do?"

Hàn Đông còn muốn nguỵ biện, kết quả Vương Trung Đỉnh không trình bày thêm nhấc hắn lên, mạnh mẽ áp lên thang máy.

Thang máy chậm rãi đi xuống, Hàn Đông đột nhiên trở nên đặc biệt ngoan ngoãn.

Vương Trung Đỉnh nghiêng nghiêng đầu, "Lúc này sao không ầm ĩ nữa?"

"Thật khó mới được nằm úp sấp trên người anh, vì sao phải ồn ào? Ngộ nhỡ anh buông tôi xuống thì làm sao bây giờ?" Hàn Đông cười mờ ám.

Vương Trung Đỉnh làm bộ muốn đem hắn buông ra, kết quả hàng này lại bám thắt lưng bò trở lại, còn dính chặt không tha.

Ra khỏi thang máy, Hàn Đông mới mở miệng nói: "Tôi nuốt không trôi cơn tức này."

Vương Trung Đỉnh siết chặt lấy, cánh tay giữ lấy Hàn Đông rõ ràng cứng đờ.

Hàn Đông từ trên người y nhanh nhẹn nhảy xuống, nhìn chằm chằm Vương Trung Đỉnh, trong ánh mắt không còn chút nháo loạn, chỉ còn lại tràn đầy chấp nhất cùng nghiêm túc.

"Tôi muốn viết ra một kịch bản hay, cùng hắn phân chia cao thấp."

"Không cần giận dỗi bằng sự nghiệp diễn nghệ của mình."

"Tôi chỉ cầu anh cho tôi ba ngày, ba ngày này nếu không xong tùy anh sắp xếp cho tôi. Chờ ba ngày sau tôi đem kịch bản đặt trước mặt anh, anh cần phải hiểu tôi có phải giận dỗi hay không."

Nói xong lời này, Hàn Đông đầu cũng không quay lại một đường đi thẳng.

Sáng sớm hôm sau trời còn chưa sáng, Du Minh điện thoại liền vang lên. Lỗ tai Hàn Đông so với cậu còn nhạy hơn, Du Minh còn chưa có bắt máy, Hàn Đông đã úp sấp ở cửa để nghe.

"Sáng nay? Tôi xem đã, có thời gian tôi sẽ gửi tin nhắn cho anh."

Nghe được tiếng giường vang, Hàn Đông lại nhanh chóng chen trở về.

Du Minh đang rửa mặt, đột nhiên nghe thấy tiếng Hàn Đông ở cách vách gọi cậu.

"Minh nhi a, cậu mau lại đây giúp tôi một chút."

Du Minh buông chén nước súc miệng đi tới phòng Hàn Đông, "Làm gì?"

"Giúp tôi lồng vỏ chăn này vào, tôi không lồng được." Hàn Đông đem vỏ chăn vừa mới dỡ ra đưa tới tay Du Minh.

Du Minh tỏ vẻ xem thường, ngốc tử! Ngay cả vỏ chăn cũng không biết lồng.

Hàn Đông thừa dịp Du Minh vật lộn với cái chăn, lặn xuống phòng của cậu nhìn xuống điện thoại, trên màn hình hiện lên số điện thoại mà ngày hôm qua hắn đã nhớ rõ kia. Vừa hay số điện thoại kia gửi một tin ngắn đến, Hàn Đông mở ra nhìn lướt địa chỉ phía trên.

"Hàn Đông..." Du Minh ở cách vách gọi một tiếng, "Xong rồi."

Hàn Đông vội vàng buông điện thoại di động, coi như chưa có việc gì trở lại phòng của mình, "Cám ơn a."

Ăn điểm tâm xong, Du Minh lặng lẽ ra cửa. Qua khoảng 20 sau, Hàn Đông lặng lẽ ra cửa. Cùng một địa chỉ, hai người một trước một sau tới.

Sau khi Hàn Đông tới, phát hiện Du Minh đang trò chuyện cùng một người ở cửa một khác sạn. Người kia đeo kính râm, Hàn Đông nhìn không rõ trông như thế nào, chỉ biết là một nam nhân. Trong lúc hai người nói chuyện với nhau, người nam nhân này luôn luôn cố gắng động tay động chân với Du Minh, đều bị Du Minh tránh né.

"Em là vay tiền hay là muốn tiền, nói rõ." Hạ Hoằng Uy ngưng thần nhìn chăm chú vào Du Minh.

Du Minh rất rõ ràng giọng điệu, "Vay tiền."

Hạ Hoằng Uy lúc ấy liền nở nụ cười, "Em tự mình diễn còn phải đền bù tiền, còn muốn đầu tư đóng phim?"

"Anh có cho mượn hay không?" Du Minh hỏi thẳng.

Hạ Hoằng Uy nói: "Tôi không cho em mượn tiền, tôi chỉ cho em tiền. Em muốn thì muốn, không muốn thì thôi vậy."

Ánh mắt Du Minh lạnh lùng tiến gần về phía Hạ Hoằng Uy, Hạ Hoằng Uy lại biến thành khiêu khích, ghé vào miệng tai cậu thổi một hơi, nói: "Nếu em không mượn được tiền của tôi, tôi cam đoan, em cũng đừng nghĩ mượn được của ai một phân tiền."

Du Minh cứng mặt không nói lời nào.

Hạ Hoằng Uy cắn lên bờ môi của cậu.

Du Minh lúc đầu rõ ràng muốn trốn, nhưng lại không né tránh. Cánh tay Hạ Hoằng Uy lại giữ trên vai cậu, dùng một lực không để cho chống lại mạnh mẽ xoay người cậu đối diện thẳng về hướng cửa khách sạn, tiếp theo từng bước một đi vào.

Tim Hàn Đông nhéo lên thật chặt, cảm giác tình cảnh của Du Minh không có dễ dàng như bên ngoài đồn đại. Mặc dù biết Du Minh vào khách sạn là để làm gì, nhưng xuất phát từ tò mò cũng như lo lắng, Hàn Đông vẫn trộm đi vào theo.

Hạ Hoằng Uy ôm Du Minh đi suốt một đường, Hàn Đông cũng ở phía sau đi theo một đường, theo tới cửa liền hoàn toàn không còn cách nào. Đó là một căn phòng xa hoa, gồm bốn năm gian phòng nhỏ, phòng ngủ ở tận cùng bên trong, hiệu quả cách âm lại tốt như vậy, hiển nhiên cái gì cũng tìm hiểu không đến.

Vốn tưởng rằng phải chờ tới khi hai người đi ra mới có thể nhìn trộm hình dáng tài chủ, kết quả đột nhiên có một nhân viên phục vụ đẩy xe vệ sinh tới. Trong đầu Hàn Đông nảy ra một kế, vội kéo nhân viên phục vụ vào buồng vệ sinh.

Bỏ ra một công phu lớn, Hàn Đông mới thuyết phục được nhân viên phục vụ cởi quần áo lao động cho hắn mượn dùng một chút, lại phụ giúp đẩy xe vệ sinh giả làm nhân viên vào phòng kia.

Đại khái Hạ Hoằng Uy là khách quen ở đây, cho nên sau khi Hàn Đông vào cửa Hạ Hoằng Uy thậm chí còn không nhìn ra ngoài một cái, còn Hàn Đông ở bên ngoài dọn dẹp, hắn chỉ quản tâm tâm niệm niệm tiểu mặt than của hắn đã vào bên trong thân thiết rồi.

Hàn Đông lau lau liền lau đến cửa phòng ngủ, cửa là khép hờ, Hàn Đông nhẹ nhàng đẩy ra một khe nhỏ, ánh mắt ngắm đến cảnh tượng bên trong, không nhịn nổi bị chấn ngây người.

Người Du Minh bị lột sạch, trực tiếp trói vào trên giường, mà theo Hàn Đông quan sát, biểu cảm của Du Minh tuyệt không giống thú vui giữa người tình, chính là bị cưỡng bức giao dịch thân thể.

Hàn Đông nghĩ không ra, Du Minh vì sao phải hy sinh bản thân như vậy? Cậu có dã tâm sao? Cậu rất muốn hồng sao? Ít nhất Hàn Đông không thấy như vậy. Nếu như vậy, cậu vì sao phải làm thế này?

"A…"

Theo một tiếng kêu đau, huyết áp Hàn Đông mạnh mẽ nhảy vọt lên, nháy mắt không thể nhẫn nhịn. Xắn tay áo nắm chặt nắm tay, trong lòng hét lớn một tiếng: Minh nhi! Ca tới cứu cậu !

Kết quả, một chân còn chưa có bước vào, Hàn Đông liền hóa đá.

Bởi vì hắn nhìn thấy mặt Hạ Hoằng Uy!

Gương mặt kia giống như đã từng biết, suất đến huyết mặt kia!

Hai chân Hàn Đông lúc ấy liền như nhũn ra, trượt tới trên mặt đất. Vì cái gì… Vì cái gì lại là người đó… Tại sao ân nhân của ta lại có ca ca là hắn …

Minh nhi a, tôi xin lỗi cậu!

Hàn Đông bộ dạng xun xoe bỏ chạy.

Trở lại ký túc xá không đầy một lát, Nhị Lôi liền ôm một hộp lớn đi đến.

"Cái gì vậy?" Hàn Đông thắc mắc.

Nhị Lôi nói: "Tự cậu mở ra nhìn xem."

Hàn Đông sau khi mở ra sợ ngây người, trong cái hộp xanh lót nhung trắng muốt, đặt một chiếc đàn ghi-ta thủ công cực kì tinh mỹ.

"Vương tổng tặng cho cậu." Nhị lôi nói.

Tổn thương tâm lý ở khách sạn của Hàn Đông, nháy mắt đã được chữa khỏi rồi.

93. Chương 93: Chiến Tranh Chính Thức Khai Hỏa

Đây là một cây đàn ghi-ta hoàn toàn làm bằng tay, cần đàn chọn dùng loại gỗ vân sam cao cấp nhất của Mỹ, mặt phím và ngựa đàn là dùng gỗ hoa hồng Ấn Độ, cả thùng đàn đều được khảm vỏ bào ngư nhập khẩu Úc… Không chỉ có bên ngoài xa hoa, âm sắc cũng không phải hoa lệ bình thường, quả thực bắt Hàn Đông yêu thích không buông tay.

(Ngựa đàn guitar là một miếng gỗ mỏng được đặt ở trên mặt đàn, có công dụng để "neo" dây đàn vào thùng

Mặt phím là một miếng gỗ dài được gắn với cần đàn, là nơi các ngón tay trái thao tác trên đó.)

"Trên đầu cây đàn có LOGO tên cậu." Nhị Lôi nhắc nhở.

Hàn Đông tìm nửa ngày không tìm được, "Ở đâu?"

Nhị Lôi chỉ cho hắn xem.

Hàn Đông nhìn kỹ, quả thật có hai chữ, nhưng không phải "Hàn Đông", mà là "Như Lai".

"Phụt " Hàn Đông lăn lộn ngu xuẩn cười, "Ha ha ha ha ha… Như Lai, Như Lai, Trung Trung thật là đáng yêu, trở về nhất định phải giúp tôi nựng tiểu mông của anh ta, ân…"

Nhị Lôi nâng trán, tự cậu đi nắm đi, tôi sợ năm đầu ngón tay bị nựng gãy.

"Còn có, chuyện Vương tổng tặng cậu đàn ghi-ta không được nói với bất cứ ai." Nhị Lôi đặc biệt dặn dò.

Hàn Đông phất phất tay, "Anh yên tâm đi, chút quy tắc này tôi vẫn biết."

Sau khi Nhị Lôi đi rồi, Hàn Đông liền một mực ôm cây đàn ghi-ta không buông. Loáng cái đã qua mấy giờ, sớm đem chuyện viết kịch bản vứt ra sau đầu rồi.

Du Minh trầm mặt trở về, nghe được cách vách có "tiếng động", mới chạm vào cần cửa lại xoay người đi ra ngoài.

Hàn Đông vội quẳng đàn ghi-ta xuống, lao ra túm cậu lại.

"Minh nhi… Sao cậu lại muốn đi?"

Du Minh ngữ khí lãnh đạm, "Tìm chỗ yên tĩnh."

Ngày hôm nay thái độ Hàn Đông thần kỳ tốt, đại khái là phát hiện Du Minh là "Chị dâu" của ân nhân mình, thái độ không nói lý lẽ thường ngày kia một mực thu lại, lập tức đáp, "Tôi không gảy nữa, không gảy nữa…"

Du Minh không nói gì nữa, trầm mặc trở về phòng.

Tâm tình Hàn Đông bởi vì nhận được một cây đàn mà vui vẻ lại bởi vì Du Minh đến mà lo lắng, hắn đặc biệt muốn trực tiếp hỏi, nhưng lại sợ tổn thương lòng tự trọng của cậu. Dù sao là một đấng nam nhi, người nào cũng biết chuyện này có bao nhiêu hổ thẹn.

Không biết qua bao lâu, cửa phòng Du Minh đột nhiên vang lên, Hàn Đông ngẩng đầu, thấy Du Minh đứng ở cửa, sắc mặt thoạt nhìn khá hơn một chút so với vừa rồi.

"Tôi kéo được tài chính rồi." Du Minh nói.

Không biết vì cái gì, Hàn Đông một chút cảm giác cao hứng cũng không có. Nhưng vì để cho Du Minh trong lòng dễ chịu một chút, hắn mạnh mẽ giả bộ hưng phấn khen: "Quá lợi hại đi? Cậu làm sao?"

Du Minh nói: "Mượn người khác."

"Nga, tôi đây lập tức viết kịch bản, hiện tại liền viết, tuyệt đối không để tiền này của cậu uổng phí!" Hàn Đông nói xong liền nhảy lên đến trước máy tính.

Du Minh hướng đi tới giường hắn, cầm lấy đàn ghi-ta tỉ mỉ xem xét, "Đàn ghi-ta này là thế nào?"

Giữa lông mày Hàn Đông không che lấp được vẻ đắc ý, "Vương Trung Đỉnh tặng cho tôi."

Du Minh gật gật đầu, "Nga, không tồi."

"Đúng rồi, chuyện này không nên nói lung tung, cậu không được nói cho người khác biết a." Hàn Đông đặc biệt dặn dò.

Du Minh không biết sao lại lộ ra vài phần bất đắc dĩ cùng tự giễu, "Tôi cảm thấy được tôi không xứng làm bằng hữu với cậu."

Hàn Đông lúc này trong lòng căng thẳng, sao cũng cảm thấy lời này hẳn là phải tự mình nói mới đúng.

"Sao lại nói vậy?" Hàn Đông hỏi.

Du Minh nói: "Cậu có chuyện gì đều nói cho tôi biết, chưa bao giờ giấu diếm điều gì với tôi."

Hàn Đông nháy mắt bạo đổ mồ hôi, hơi kém tìm một cái lỗ để chui vào. Tôi mới vừa theo dõi cậu một trận, hiện tại cậu nói lời này không phải bắt tôi giảm thọ sao?

"Tôi vẫn cảm thấy trong giới này sẽ không ai thẳng thắn thành khẩn đối đãi với tôi, bọn họ tiếp xúc với tôi đều có mục đích nhất định. Chỉ có cậu là nhìn tôi với tâm tư bình thường, chỉ có cậu không nghi ngại không bát quái, biết rõ gốc gác của tôi còn hết lòng giúp tôi tìm vai diễn này."

"Cậu ngàn vạn lần đừng nói như vậy a!"

Hàn Đông khóc không ra nước mắt, tôi ngay từ đầu quả thật không biết gốc gác của cậu, nhưng đến khi tôi biết so với người khác còn có thể bát quái hơn, mười cái tân thiếp trên diễn đàn của cậu có 9 cái là tôi đăng.

Du Minh phát hiện biểu cản Hàn Đông có chút khác thường, liền hỏi: "Vì sao không thể nói như vậy?"

Hàn Đông nín nửa ngày mới mở miệng, "Đây là việc anh em phải làm, cậu nói lời này không phải khách khí rồi sao!"

"Cho nên tôi cảm thấy tôi không xứng làm bằng hữu của cậu, quen biết với cậu lâu như vậy một câu trong nói cũng chưa từng nói cho cậu."

"Cậu vẫn là đừng nói." Hàn Đông vội vàng đình chỉ.

Du Minh kinh ngạc, "Vì cái gì? Cậu không muốn biết sao?"

Tôi muốn biết, nhưng tôi sợ lúc mộng du sẽ bán rẻ cậu a...

"Nếu cậu thật sự không muốn nói, không cần miễn cưỡng bản thân, mỗi người đều có quyền giữ lại bí mật, tình cảm chúng ta không cần dựa vào cái này mà thăng hoa." Hàn Đông nói.

"Nhưng hôm nay tôi muốn tìm người nói chuyện."

Hàn Đông thở phào một cái, "Được rồi, cậu nói, anh em nghe, cam đoan giúp cậu bảo toàn bí mật."

Sau đó, Du Minh đem chuyện của cậu cùng Hạ Hoằng Uy nói cho Hàn Đông.

Lúc ấy Du Minh còn ở trường đại học, một lần vô tình, cậu được trường học sắp xếp tham gia biểu diễn để lấy tiền cứu tế trợ giúp nạn nhân thiên tai. Cha của Hạ Hoằng Uy là lãnh đạo địa phương, Hạ Hoằng Uy lúc ấy cùng cha ngồi ở dưới đài xem biểu diễn, liếc mắt một cái liền nhìn trúng Du Minh khiêu vũ.

"Tôi đến hiện tại vẫn chưa hiểu vì sao lại nhìn trúng tôi, khi đó chúng tôi là nhảy tập thể, có hơn bốn mươi người cùng nhau biểu diễn, trong đó tôi cũng không được tính là thu hút nhất." Du Minh nói.

Hàn Đông cũng cảm khái, "Tôi càng không biết cậu vì cái gì chướng mắt người đó."

"Tôi vì sao phải thuận mắt anh ta?" Du Minh tựa hồ rất khó hiểu.

Hàn Đông hỏi: "Cậu là thẳng nam sao?"

Du Minh nói: "Tôi cũng không biết tính hướng của mình, đến hiện tại cũng chưa thích qua một người."

"Cứ cho là nói cậu không bài xích nam nhân." Hàn Đông lúc này vỗ tay, "Vậy là tốt rồi, tôi chưa nói đến cái khác, nói diện mạo, có nam nhân đẹp trai như vậy cậu còn không biết đủ cái gì?"

"Anh ta đẹp trai sao?" Du Minh hoàn toàn không thể tiếp nhận.

Hàn Đông vốn tưởng rằng Du Minh chỉ là khẩu thị tâm phi, sau lại mới phát hiện phần lớn lời cậu nói đều là lời nói thật. Hàn Đông đột nhiên cảm thấy Hạ Hoằng Uy quá bi ai, tựa như nhìn thấy Liễu Hạ Huệ, có sức lực nhưng không còn chỗ sử dụng a!

(truyện kể tại cửa thành vào đêm khuya Liễu Hạ Huệ gặp một người con gái không nhà, sợ cô chịu lạnh, dùng y phục bọc cô lại ôm ngồi cả đêm,không xảy ra hành vi bất chính. Cũng dùng để chỉ con trai trong phương diện quan hệ hai người tác phong chính phái.)

Du Minh còn nói: "Trong mắt của tôi, người đó ngay cả so với cậu cũng không bằng. Chân của anh ta đâu có dài như cậu? Tỉ lệ cơ thể đâu có chuẩn như cậu? Độ cong tiểu mông đâu có vẻ đẹp của cậu?"

Hàn Đông minh bạch rồi, Du Minh không phải mù, cậu thật ra là có tầm nhìn cao a!

Toàn thân Hạ Hoằng Uy không một khuyết điểm như vậy, hơn nữa còn đem so với kẻ khác người giống như Hàn Đông, nhưng Du Minh lại bắt được điểm này không tha.

"Cậu phải là cùng Vương Trung Đỉnh cùng một chỗ đi, thật sự, hai người các người mới là một đôi, cậu đem Hạ Hoằng Uy tặng cho tôi đi, tôi không chê anh ta." Hàn Đông nói.

Du Minh còn nói: "Hơn nữa tôi cũng không thích tính cách của người đó."

"Tính cách gì?" Điểm này Hàn Đông cũng rất quan tâm.

"Bá đạo, không nói lý lẽ, phàm là anh ta nhận định cái gì thì nhất định phải giành được, phàm là thứ chán ghét nhất định phải chỉnh đến chết. Hơn nữa người này có thù tất báo, chỉ cần gây rối với anh ta một chút, liền trả lại gấp mười lần."

Hàn Đông hít mạnh một hơi, "Vậy anh ta đối với người nhà thì sao? Nếu có người xúc phạm tới người nhà của, anh ta sẽ làm sao?"

"Người này đặc biệt bao che khuyết điểm, quan niệm gia tộc đặc biệt nặng. Đừng nói xúc phạm tới người nhà, chỉ là người nhà bị liên luỵ anh ta cũng không thể nhẫn nhịn. Chính là nói sự kiện phát sinh trong năm nay đi, em họ anh ta không phải vì cứu một công nhân rơi giếng hơi kém chết sao? Cậu đoán anh ta nói sao? Anh ta nói nếu bắt được công nhân kia, nhất định trói lại ném đến giếng thả tươi chết đuối!"

Hàn Đông vỗ vỗ vai Du Minh nói, "Cậu trước tiên đi ra ngoài, để tôi một mình yên lặng một chút."

Du Minh có chút phản ứng không kịp, cảm giác sắc mặt Hàn Đông đột nhiên chuyển kém.

"Cậu làm sao vậy?" Du Minh hỏi.

Hàn Đông miễn cưỡng giữ cho giọng nói ổn định một chút, "Tôi có cảm hứng, hiện tại phù hợp viết kịch bản."

Du Minh đi tới cửa vẫn chưa yên tâm quay đầu lại nhìn Hàn Đông một cái.

"Cậu không sao chứ?"

"Tôi có thể có chuyện gì?" Hàn Đông ngậm điếu thuốc vui vẻ.

Du Minh vừa đi ra, Hàn Đông liền một đầu cắm xuống giường, đập gối khóc rống.

Tôi còn có thể làm sao a? ?

...

Ngày hôm sau, Vương Trung Đỉnh hỏi Nhị Lôi: "Đàn ghi-ta tặng chưa?"

"Tặng rồi." Nhị Lôi nói, "Cậu ấy đặc biệt thích."

Vương Trung Đỉnh hừ lạnh một tiếng, "LOGO trên đầu cây đàn cũng nhìn thấy?"

"Thấy rồi, cậu ấy còn khen anh đáng yêu."

Mặt Vương Trung Đỉnh lúc này liền tê liệt, ý của y vốn là muốn bắt Hàn Đông vì bản thân nói bừa mà xấu hổ. Cũng là thời thời khắc khắc cảnh tỉnh hắn thích đàn ghi-ta phải đàn nghiêm túc, không được tùy tiện giống lúc trước đặt tên như vậy.

May mắn Nhị Lôi chưa có nói đến vụ "nựng tiểu mông" đó.

"Cây đàn ghi-ta này đủ cho cậu ta hiếm lạ vài ngày rồi." Nhị Lôi còn nói.

Vương Trung Đỉnh nói: "Chỉ cần có thể dời lực chú ý, để cho cậu ta đừng giằng co cái kịch bản không đáng tin đó là được."

"Yên tâm đi, cậu ấy rất ham vui, không có định lực kia đâu." Nhị Lôi nói.

Vương Trung Đỉnh còn nói: "Hi vọng cậu ta đừng đem chuyện tôi tặng đàn tuyên dương nơi nơi, gặp phải người nào ghen tị lại phiền toái."

"Cái này anh yên tâm, tôi đã đặc biệt dặn dò qua."

Mới vừa nói xong, dì lao công liền vào cửa quét dọn. Dì lao công này là một người câm điếc, là sau khi vị Phùng Tuấn kia khóc lóc om sòm tranh cãi ầm ĩ với nhân viên lao công cũ, để chấm dứt hậu hoạ, Vương Trung Đỉnh trực tiếp chọn lựa.

Dì lao công trong lúc đang dọn dẹp bàn Vương Trung Đỉnh, chợt đột nhiên nhớ tới điều gì, từ trong túi áo lấy ra giấy và bút, viết một tờ giấy, cười dịu dàng đưa cho Vương Trung Đỉnh.

"Vương tổng, tôi nghe nói ngài tặng Hàn Đông một cây đàn ghi-ta. Yên tâm, tôi sẽ không nói lung tung khắp nơi đâu." =)))))

Vương Trung Đỉnh lúc ấy mặt liền âm rồi, một tay vứt tờ giấy cho Nhị Lôi. Nhị Lôi sau khi xem qua cũng là trán đẫm mồ hôi, không cho Hàn Đông vào bộ phận tuyên truyền thật sự quá uổng phí nhân tài!

…

Lý Thượng đã vào đoàn phim mới thành lập, đây là lần đầu tiên thượng trang, dùng là đoàn hóa trang cá nhân.

Hoá trang sư vừa trang điểm vừa khen không dứt miệng, "Vì cái gì cậu hóa thành quỷ vẫn đẹp trai như vậy?"

"Là cô không xuống tay mạnh, không sao, cô cứ tận lực hóa, làm sao tới mức dọa người đi."

"Tôi đã cố hết sức, nhưng hóa xong vẫn là đẹp trai như vậy, tôi thật sự bất lực."

Lý Thượng chỉ cười cười, không nói chuyện.

Hoá trang sư lại cảm khái nói : "Thật ngoài dự liệu, không ngờ cậu lại nhận loại nhân vật này. Tuy rằng kịch bản sửa lại không ít, nhưng tôi vẫn cảm thấy sẽ huỷ hoại hình tượng của cậu đó."

Lý Thượng ngược lại rất lãnh đạm, "Tôi còn là người mới, nên thử nhiều một vai diễn một chút để rèn luyện bản thân. Tôi không muốn người khác nói tôi là dựa vào xuất thân gì, tôi hi vọng bọn họ thấy thực lực chân chính của tôi."

Hoá trang sư nhìn Lý Thượng ánh mắt ngưỡng mộ, "Cậu là người mới khiêm tốn nhất tôi từng biết, không giống vài người, xuất thân nổi bật chút liền không biết mình họ gì nữa. Mượn Hàn Đông kia nói đi, Vương tổng tặng hắn một cây đàn ghi-ta liền chạy khắp nơi đắc ý, thật chưa thấy qua cảnh đời."

Thần sắc Lý Thượng cứng đờ, "Vương tổng tặng hắn đàn ghi-ta?"

"Đúng a, liên tục khoe khoang thối."

Sau đó Lương Cảnh đến tham ban, cũng nói về chuyện này.

"Hắn nhất định là đã ký hợp đồng không thể nghi ngờ rồi, nhưng ký tên cho ai vẫn luôn không lộ ra, hẳn không phải là người bình thường." Lương Cảnh nói.

Lý Thượng vẻ mặt cẩn thận nói: "Tôi cảm thấy hắn có thể là ký tên cho Phùng Tuấn rồi."

Tiểu Văn giễu cợt một tiếng, "Ký tên cho lãnh đạo cấp hai? Cũng quá khoa trương chứ? Hắn dựa vào cái gì a?"

Lý Thượng không nói gì.

…

Hàn Đông đã tự nhốt mình trong phòng suốt hai ngày rồi, từ lúc Du Minh nói xong chuyện Hạ Hoằng Uy, Hàn Đông liền đóng chặt cửa phòng, dốc lòng sáng tác, rốt cuộc chưa từng đi ra ngoài.

Du Minh lo lắng đến tình trạng của Hàn Đông, nhịn không được đi qua gõ cửa, kết quả gõ nửa ngày không ai mở. Vặn thử nắm của phát hiện không có khóa, liền trực tiếp mở cửa đi vào.

Hàn Đông ngồi ngay ngắn trước máy vi tính, toàn thân tỏa hàn khí. Sô pha thổi phồng phía dưới đã muốn quắt xuống, nhưng hắn như trước không chuyển mắt nhìn chằm chằm màn hình máy tính, ngón tay gõ lên đều đều.

"Hàn Đông?" Du Minh gọi một tiếng thăm dò.

Hàn Đông không phản ứng chút nào.

"Hàn Đông?" Du Minh lại lớn tiếng kêu một lần.

Cả người Hàn Đông đột nhiên nhảy thượng lên quá một thước, toàn thân run lẩy bẩy như cái sàng, hoảng sợ kêu lớn: "Dọa người gì vậy?"

Du Minh cũng bị dọa mất hồn, rốt cuộc ai dọa ai a?

Hàn Đông thở phì phò, "Tôi có lẽ là viết đến có chút quá nhập tâm." Nói xong lại đánh ra vô số rùng mình.

Du Minh ngạc nhiên, đây là viết cái gì, đem bản thân cũng dọa thành như vậy?

"Hush!" Hàn Đông đột nhiên dựng thẳng ngón trỏ, ra vẻ thần thần bí bí, "Cũng sắp viết đến cậu, ca lần này an bài cho cậu một nhân vật cực kì xuất sắc, tuyệt đối có thể phát huy tiềm lực lớn nhất của cậu."

...

94. Chương 94: Tiến Tới Thắng Lợi

Sau khi Du Minh trở về, Hàn Đông tiếp tục "Múa bút thành văn".

Đàn ghi-ta để cạnh tay, năm lần bảy lượt muốn sờ, đều cắn răng nhịn xuống.

Theo tình tiết phát triển, đỉnh đầu Hàn Đông bao phủ u ám ngày càng nặng, bả vai cứng ngắc run rẩy đến càng lợi hại, cảm giác ký tự trước mắt cũng bắt đầu nhảy nhót. Trong mơ mơ màng màng, hắn nhìn thấy gương mặt Hạ Hoằng Uy nhe răng cười hiện ra trên mặt bàn, răng nanh hung ác đã muốn vươn ngoài màn hình.

"Cậu cũng dám đem Du Minh nhà tôi viết chết? Tôi đem cậu trói lại ném xuống giếng."

Hàn Đông cảm giác mặt sàn dưới ghế sa-lon rõ ràng vỡ ra một cái hố lớn, thân thể hắn không thể khống chế bị rơi xuống. Tầm mắt phía trên đột nhiên biến thành một cái miệng giếng, Hạ Hoằng Uy đang ghé vào âm trầm cười.

"A "

Hàn Đông tru lên một tiếng rồi chạy ra khỏi phòng.

Kỳ thật vừa rồi trong quá trình viết, Hàn Đông cũng đã là đang ngủ.

...

Hai ngày này Tây Tây bị đưa đến nhà cha mẹ Vương Trung Đỉnh, Vương Trung Đỉnh liền một mực ở lại văn phòng.

Nửa đêm đang ngủ mơ mơ màng màng, nghe được một trận tiếng bước chân dồn dập. Vương Trung Đỉnh mới vừa bật đèn bàn lên, Hàn Đông đã thần tốc phá giải xong khóa mật mã ở cửa văn phòng. Tiếp theo như gặp phải đuổi giết vọt vào phòng ngủ, quần áo cũng chưa cởi liền chui vào ổ chăn, ôm cổ Vương Trung Đỉnh đang muốn đứng dậy.

Cả người Vương Trung Đỉnh cứng đờ, quay đầu nhìn sang, Hàn Đông là nhắm mắt.

Hàn Đông ngày thường như một cái bếp lò, lúc này đã muốn hóa thành tảng băng lớn, toàn thân tỏa ra hàn khí.

Vương Trung Đỉnh dò xét trán Hàn Đông, mát mẻ, không có dấu hiệu phát sốt.

"Cứu cứu tôi đi, Hạ Hoằng Uy muốn giết tôi a!" Hàn Đông kêu thảm thiết.

Hạ Hoằng Uy? Hạ Hoằng Uy muốn giết cậu? Vương Trung Đỉnh hoàn toàn không biết Hàn Đông sinh ra logic này từ đâu.

"Hạ Hoằng Uy vì sao phải giết cậu?"

Hàn Đông đầu dùng sức chui vào trong lòng Vương Trung Đỉnh, cứ thế ồn ào, "Hắn muốn đem tôi ném xuống giếng, muốn đem tôi ném xuống giếng... Cứu cứu tôi..."

Vương Trung Đỉnh tay vỗ vỗ ổn định cái đầu đang lắc loạn của Hàn Đông, để cho hắn hơi tách khỏi ngực mình một chút.

"Hắn muốn đem cậu ném xuống giếng? Vì sao lại ném xuống giếng?"

Hàn Đông vẻ mặt khẩn trương nói: "Tự tôi nhảy giếng a! Du Minh bị tôi viết chết…"

Đoạn nhảy giếng phía trước Vương Trung Đỉnh nghe không hiểu, nhưng là một câu phía sau Vương Trung Đỉnh nghe rõ, Hàn Đông đây là viết kịch bản viết đến điên rồi, tự mình dọa mình thành như vậy.

Vương Trung Đỉnh nín giận dỗ vài câu: "Đừng sợ, đều là giả."

Hàn Đông vẫn nói không lên lời, "Đây đều không phải là giả a! Đây đều là thật sự! Hai ta lần đầu tiên gặp mặt tôi đã nhảy giếng … Tôi… Tôi… giếng sâu hơn ba mươi mét a, cừ thật, nước giếng lạnh thấu xương! Ngay lúc mạng tôi ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên nhảy ra một anh hùng, chỉ thấy anh hùng này chiều cao tám thước, mũi cao mắt đẹp, nói thì chậm xảy ra thì nhanh…"

Toàn bộ kiên nhẫn Vương Trung Đỉnh đều hóa thành mắt lạnh.

"Du Minh tựa như một con cọp ngồi lì ở trên người của tôi vặn vẹo, oa a a a …" Hàn Đông lại rối loạn.

Vương Trung Đỉnh đưa tay mở tủ đầu giường lấy ra một cuộn băng dính từ trong ngăn kéo, trực tiếp dán chặt miệng Hàn Đông.

Giờ tôi xem cậu lắm mồm như thế nào? Ngoan ngoãn ngủ cho tôi!

Kết quả, Hàn Đông không nói nữa, tứ chi lại bắt đầu làm loạn, nhất là cái chân thối kia, liên tục cọ loạn trên đùi Vương Trung Đỉnh … Tựa như một 'Đại Mao Trùng' (con sâu lông lớn) đang ngọ nguậy, nị nị oai oai rất khó chịu.'

Vương Trung Đỉnh trực tiếp đạp chân Hàn Đông trở về.

Kết quả không đầy một lát, "Đại Mao Trùng" bất khuất kia lại chậm rãi bò trở về, lại đổ bộ đến chân Vương Trung Đỉnh, bắt đầu quá trình mài kỷ trường kì.

Nếu trên nóc nhà có một cái camera, lúc này trong màn ảnh sẽ xuất hiện hai thân thể quấn lấy nhau. Một người thân thể cứng ngắc, không nhúc nhích, mang trên mặt chán ghét cùng ẩn nhẫn vô tận. Người kia thì loạn chui xung quanh, cọ loạn nơi nơi, híp mắt hưởng thụ.

Vương Trung Đỉnh rốt cục tức giận mắng, "Tôi cho cậu biết, tôi có thể lưu cậu lại đã là may mắn rồi, nếu cậu còn dám không biết đủ, thì lập tức biến đi cho tôi!"

Hàn Đông rốt cục ngoan ngoãn rồi, tuy nhiên loại này nghiêm túc này được giới hạn đối với phạm vi lặn lộn trên giường, còn có một vài biên độ nhỏ khó có thể khắc phục. Ví như nghiến răng, ngáy, đô đô rang rang… Ví như Vương Trung Đỉnh mới vừa nhắm mắt bên cạnh lại ầm một cái xoay người, mới vừa có chút buồn ngủ một cái chân nóng sực bò lên eo lại nhanh chóng rút lại…

Vương Trung Đỉnh thật vất vả mới ngủ được, kết quả lại bị một trận ngứa ngáy bức tỉnh.

Bộ móng vuốt của Hàn Đông không biết khi nào đã đưa vào trong áo ngủ Vương Trung Đỉnh, ở trên lồng ngực tinh tráng cấm dục đã lâu kia lim dim sờ phủ một trận. So sánh với Vương Trung Đỉnh sinh hoạt sung sướng, bàn tay Hàn Đông tuyệt đối đủ thô đủ sần có đủ lực ma sát, không quá vài cái đã khiến cho Vương Trung Đỉnh trán nổi gân xanh, trên vầng trán tràn ngập nồng đậm khí diễm đàn ông.

"Cậu thành thực chút cho tôi!" Gần như là nặn ra từng chữ lạnh cứng từ trong kẽ răng.

Hàn Đông tiếp tục, "Người mù" này rất nhanh đã lần tới "con voi".

Vương Trung Đỉnh đột nhiên chồm lên, một cái xoay người sắc bén hung hăng áp chế Hàn Đông dưới thân. Hai tay giữ chặt cổ tay Hàn Đông, ánh mắt hung hãn trừng hắn, một ngụm khí hùng hồn trào lên.

"Tôi bảo cậu ngoan ngoãn chút nghe thấy không?"

Hàn Đông không lên tiếng, xem ra là sợ rồi.

Vương Trung Đỉnh cương sửng sốt thật lâu, mới buông Hàn Đông ra, trở mình về ngủ tiếp.

Kết quả, không đầy một lát lại mò đến đây.

Vương Trung Đỉnh sau khi răng hàm đều sắp mài nhỏ rồi, lúc ấy trong đầu liền có một ý niệm: ngươi nếu không đem qua cái kịch bản đã nói, lão tử băm ngươi!

Sau đó, mặt cứng nhắc lật người, trực tiếp giữ chặt tay Hàn Đông ngủ.

Đêm, rốt cục yên ổn trở lại.

...

Sáng hôm sau trời còn chưa sáng, Vương Trung Đỉnh đã gọi Nhị Lôi đến.

"Mang người này về." Ngón tay chỉ vào trong phòng.

Nhị Lôi nhìn Vương Trung Đỉnh với ánh mắt kinh ngạc, anh thế mà lại giữ người qua đêm sao?

Vương Trung Đỉnh vẻ mặt không vui, "Nhìn cái gì? Còn không nhanh chóng chuyển đi?"

Nhị Lôi vội vàng tiến vào phòng, vừa nhìn thấy người trên giường là Hàn Đông, lúc ấy hưng phấn a nhiệt tình a, chỉ kém giơ tay hô to một tiếng: "Tiểu chủ vạn tuế, tiểu chủ rốt cục đã cho nô tà nhẹ nhõm một hơi!"

Nhị Lôi vác Hàn Đông ra cửa, Vương Trung Đỉnh đột nhiên lại gọi hắn lại.

"Sao vậy?" Nhị Lôi hỏi.

Vương Trung Đỉnh mở miệng nói: "Cõng."

Nhị Lôi kinh ngạc, "Vác và cõng có gì khác nhau sao?"

"Bảo cậu cõng thì cõng đi."

Vương Trung Đỉnh không nói nhiều mà trực tiếp ôm Hàn Đông xuống, thay đổi tư thế đặt lên sau lưng Nhị Lôi.

Hàn Đông đi khỏi không đầy một lát, Hạ Hoằng Uy đã tới rồi.

"Tôi muốn đầu tư một bộ phim." Hành văn gãy gọn.

Vương Trung Đỉnh lập tức liền hiểu ra là bộ phim nào, vì thế mở miệng ngăn cản, "Bộ phim điện ảnh kia căn bản không đáng tin, cậu vẫn là đừng phung phí tiền."

Hạ Hoằng Uy có thể chịu nghe Vương Trung Đỉnh khuyên bảo sao? Vĩnh viễn là ngữ khí "Tôi chỉ đến để thông báo".

"Năm ngàn vạn (năm mươi triệu) đầu tư, đây là hợp đồng!" Trực tiếp đặt xuống trước mặt Vương Trung Đỉnh.

Năm ngàn vạn đầu tư mặc dù ở thị trường điện ảnh hiện nay không coi vào đâu, nhưng đối với thể loại phim kịnh dị mà nói là quá mạo hiểm rồi. Hơn nữa đoàn phim không có một diễn viên tên tuổi, đạo diễn cũng là Đại Tân sinh (thế hệ mới), sức hấp dẫn phòng vé cũng không đủ. Phải biết rằng lúc trước 4 bên hùn vốn mới gom đến ba ngàn vạn, hiện tại một mình Hạ Hoằng Uy đã ra năm ngàn vạn, quả thực chính là tìm đường chết!

Vương Trung Đỉnh trực tiếp đẩy hợp đồng trở về, "Cậu có thể tìm những công ty chế tạo khác xuất hàng, tôi sẽ không nhận."

"Tôi chỉ cần ở công ty các cậu!" Hạ Hoằng Uy gằn từ chữ.

Bốn mắt chạm nhau, lại kích lên một mảnh khói súng chiến hỏa.

"Bây giờ ngay cả kịch bản cũng không có." Vương Trung Đỉnh nhắc nhở.

Hạ Hoằng Uy cười lạnh một tiếng, "Cậu biết không? Bộ phim này lỗ, Du Minh sẽ theo tôi!"

Lời này vừa nói ra, Vương Trung Đỉnh không còn dư âm muốn mở miệng cự tuyệt.

"Hợp đồng trước tiên để đây, nếu có vấn đề gọi cho tôi, tôi có việc đi trước."

...

Buổi chiều, Hàn Đông cầm tác phẩm đầu tay của mình vui vẻ dương dương tự đắc tiến vào văn phòng Vương Trung Đỉnh.

"Dạ, xin người vui lòng chỉ giáo."

Vương Trung Đỉnh cầm lấy bài viết, mới vừa quét mắt một lượt mặt lập tức trầm xuống.

"Đây là cậu viết?"

"Đúng vậy. Hàn Đông ra vẻ tự cảm thấy tốt đẹp."

Vương Trung Đỉnh đập mạnh bài viết xuống bàn làm việc, "Môn ngữ văn của cậu là do giáo viên thể dục dạy sao?"

"Sao anh lại biết? Ở tiểu học tất cả các môn của tôi đều là một giáo viên dạy."

Vương Trung Đỉnh, "..."

"Anh đừng nhìn hình thức, cái đó đều là mây bay, đến lúc sẽ có biên kịch đặc biệt sửa cho tôi. Anh chỉ xem nội dung, xem các ý chính thôi." Hàn Đông lại đem bài viết thật cẩn thận đặt trước mặt Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh miễn cưỡng tin tưởng hắn một lần, lại cầm bài viết đến đọc, kết quả đọc không đến một phút đồng hồ liền đứng lên, trực tiếp kéo Hàn Đông ra cửa.

"Sao lại đuổi tôi đi a?" Hàn Đông bất minh sở dĩ.(không rõ lý do)

Vì cái gì đuổi ngươi? Vương Trung Đỉnh đã không muốn nói gì nữa. Không tách đoạn, một cái dấu câu cũng không có, lỗi chính tả thông thiên, logic hỗn loạn, ngôn ngữ lơ mơ... Ngươi đây là đến đùa giỡn sao?

Hàn Đông chưa từ bỏ ý định, "Anh nhìn lại một chút nha, tôi mất rất nhiều công phu mới viết xong."

"Lập tức mang người này về ký túc xá." Vương Trung Đỉnh nói với bảo tiêu đối diện.

Bảo tiêu trực tiếp áp giải Hàn Đông đi rồi.

Vương Trung Đỉnh như cũ biểu tình đau đầu, bài viết lộn xộn kia mãi lắc ở trước mắt, làm gì cũng không có tâm tình. Lại buồn bực cầm lên, kiên trì đọc tiếp.

Hàn Đông làm việc mài mài chít chít, viết thứ này cũng mài mài chít chít, một cái tóm tắt nội dung xả đến ba trang. Trong lúc Vương Trung Đỉnh cầm lên đặt xuống, buông xuống nhặt lên, sau không biết bao nhiêu lần, lại thấy cũng không bỏ xuống được rồi.

Đột nhiên có cảm giác nói không nên lời.

Y lập tức trở mình lại, lại nặng đọc một lần, lần này lưu loát không ít, nội dung câu chuyện cũng dần dần hiện lên trật tự rõ ràng.

Vương Trung Đỉnh lúc đầu nghĩ Hàn Đông viết ra gì đó nhất định là thiên về bối cảnh mà không phải nội dung, nhưng sự thật hoàn toàn ngược lại. Câu truyện này không phải tách thành từng đoạn kinh dị nhỏ, cũng không phải nội dung yêu ma quỷ quái các phép thần thông tuyệt thế, mà là một bộ phim kinh dị tiêu chuẩn, cấu tứ kỳ diệu gay cấn ly kỳ.

Khiến cho Vương Trung Đỉnh không ngờ đến, là bộ kịch này sử dụng "hiệu ứng Droste", cũng chính là một loại hình thức thị giác đệ quy, là một phần nhỏ hình ảnh giống với cả hình ảnh trọn vẹn, cứ thế sinh ra vô hạn tuần hoàn.

(Hiệu ứng Droste là hiệu ứng mà một hình ảnh xuất hiện trong chính nó, trong một nơi mà một hình ảnh tương tự trong thực tế sẽ được dự kiến sẽ xuất hiện.Sự xuất hiện mang tính đệ quy: phiên bản nhỏ hơn có một phiên bản nhỏ hơn nữa ở trong, và như vậy)

Tựa như câu chuyện xưa chúng ta thường kể kia, "Trước kia có một ngọn núi, ngọn núi có tòa miếu, trong miếu có một Lão hòa thượng kể chuyện xưa cho tiểu hòa thượng, giảng cái gì đây? Chính là giảng Trước kia có môt ngọn núi, ngọn núi có tòa miếu, trong miếu có một Lão hòa thượng kể chuyện xưa cho tiểu hòa thượng, giảng cái gì đây? Chính là giảng trước kia có một ngọn núi, ngọn núi có tòa miếu…"

Hơn nữa đọc tiếp xuống mới phát hiện, toàn bộ Logic rõ ràng, bố cục chặt chẽ, một vòng khóa một vòng, hồi hộp trực tiếp kéo đến kết thúc, đột nhiên lại một đại biến chuyển, khiến cho người ta lông tóc dựng đứng.

Bên trong không chỉ có đề cập đến hiệu ứng Droste, còn đề cập đến thuật thôi miên, một loạt thần quái trong thanh minh mộng chồng chéo cùng hiện thực, thả nắm đến vô cùng lão luyện, tuyệt đối có thể tránh được lệnh cấm xét duyệt.

Đặc biệt là xây dựng kiểu nhân vật vô cùng phù hợp với Du Minh kia, quả thực khiến cho người ta kinh sợ.

Du Minh ở trong phim chính là diễn một sinh viên học viện múa đã chết, nhưng cũng là nạn nhân của quỷ áp giường bị bóng đè tra tấn. Đặc điểm lớn nhất của loại quỷ này chính là cơ thể tương đối dẻo, hắn sẽ dùng tư thế cực kỳ vặn vẹo bám ở trên người nhân vật chính. Hoàn toàn có thể tưởng tượng đến cảnh tượng kinh dị đột ngột xoay ngược eo, uốn các cơ đến rối loạn, động tác co rút các đốt ngón tay lay động răng rắc ở trước mắt ngươi, ngươi khóc lóc cuồng loạn thế nhưng hắn lại không chút đổi sắc.

Trung Đỉnh điện ảnh vàtruyền hình cho Du Minh ra nhiều phim lớn như vậy, chưa bao giờ nghĩ tới còn cóthể có một nhân vật như thế này.

95. Chương 95: Phu Phu Liên Thủ

Một giờ sau, Hàn Đông lại bị áp giải trở về văn phòng Vương Trung Đỉnh.

Bên cạnh bàn công tác Vương Trung Đỉnh có một bàn làm việc phụ, bình thường lúc bận Phùng Tuấn sẽ tới đây hiệp trợ. Ổn định hai ghế cạnh nhau, ngày hôm nay tiểu đồng Hàn Đông có được vinh hạnh đặc biệt này.

"Nhìn tôi cái gì? Tôi sửa bài viết cho cậu!" Vương Trung Đỉnh nghiêm khắc chỉ thị một tiếng.

Hàn Đông dựa theo yêu cầu của "Vương lão sư" đem nội dung đơn giản hoá, sau đó phân đoạn, hơn nữa đặt dấu ngắt câu, cảm giác không còn gì có thể sửa chữa, phất tay ý bảo: "Tôi sửa xong rồi."

Vương Trung Đỉnh chỉ là đơn giản nhìn lướt qua, mà dường như đã muốn bắt đầu bắn liên hồi răn dạy.

"Tôi vừa rồi đã nói với cậu hình thức như thế nào? Khi chuyển đối tượng đối thoại cần cách xuống một hàng, cái này sao vẫn tụ lại?"

"Còn có câu này, tự cậu đọc xem, đây là tiếng người sao? Có thể đọc được lưu loát sao?"

"Lớn như vậy lỗi chính tả bày ra rành rành ở đây cậu còn nhìn không thấy?"

"Sửa lại a! ! !"

Hàn Đông mải miết hự hự sửa nửa ngày, cuối cùng ngẩng đầu, thăm dò hỏi Vương lão sư.

"Lúc này được rồi đi?"

Vương lão sư mới vừa nhìn hai mắt, lại một tát quất lên trán Hàn Đông, "Cái chỗ này phải là thêm dấu câu gì? Là kí hiệu chỉ tên sách sao? Cậu tiếp tục hảo hảo ngẫm lại."

Hàn Đông cười khan một tiếng, "Nhầm rồi nhầm rồi, phải là gạch xiên."

"Ở đâu đặt gạch xiên? Đó là cặp dấu ngoặc kép!"

"Đúng đúng đúng rồi, cặp dấu ngoặc kép, tôi nhớ nhầm rồi."

Thật sự là chứng cưỡng chế gặp nhị hồ đản (kẻ hồ đồ lôi thôi), tinh anh gặp thất học, có thể nào không sốt ruột?

Vương Trung Đỉnh phê chữa xong từng câu từng chữ, cho rằng không còn vấn đề gì, sắc mặt mới dịu đi một chút.

"Lại đây, tôi dạy cho cậu làm thế nào đem một câu chuyện đổi thành kịch bản." Vương Trung Đỉnh ngoắc.

Hàn Đông kéo ghế đến bên cạnh Vương Trung Đỉnh ngồi xuống, ghé qua nhìn màn hình máy tính, ra vẻ thật sự hiếu học.

"Cậu đã từng quay phim điện ảnh, cũng đã từng nhìn kịch bản rồi, biết kịch bản khác câu chuyện khác ở chỗ nào. Trừ bỏ cốt truyện, còn phải có bối cảnh, thuyết minh động tác biểu cảm, đối thoại…"

Vương Trung Đỉnh đang nói, đột nhiên thấy một cái cẩu móng vuốt mò lên bàn tay điều khiển chuột của mình.

"Tay anh thật sạch sẽ." Câu môi cười xấu xa.

Vương Trung Đỉnh lớn tiếng mắng: "Bỏ ra!"

Hàn Đông nhanh chóng buông tay, lại ra vẻ vẫn thật sự lắng nghe.

Kết quả Vương Trung Đỉnh nói không một lúc, đột nhiên lại lên tiếng: "Chìa tay ra."

Hàn Đông tuy rằng bất minh sở dĩ, nhưng vẫn ngoan ngoãn vươn tay lên.

Vương Trung Đỉnh hỏi: "Tay cậu sao lại thô như vậy?"

Đêm qua lúc ngủ y nắm phải bàn tay Hàn Đông cũng cảm giác được, bàn tay hàng này không phải thô bình thường. Mỗi bộ phận trên người đều rất nhỏ mịn, chỉ riêng hai bộ móng vuốt này, quả thực giống như giấy ráp.

"Tôi là con nhà nông dân, đây là một đôi tay trải qua các công trường, trải qua việc nhà nông! Là đôi tay này của chúng tôi cần cù thông minh tạo nên các cao lầu cao ốc của thành phố, thành phần tri thức tinh anh các người mới có thể ở bên trong nhàn nhã!"

Vương Trung Đỉnh liếc xéo hắn, nói thầm: "Mới đi làm một ngày liền rơi giếng, cũng xứng nói mình là công nhân?"

Á… Hàn Đông cười mỉa, "Anh cũng biết sao?"

Vương Trung Đỉnh nhìn một bộ ngây ngốc của Hàn Đông, nhịn không được hừ cười một tiếng, "Đêm qua tự cậu nói."

"Tự mình nói? Đêm qua tôi gặp anh khi nào?" Hàn Đông rũ sạch nợ nần.

Vương Trung Đỉnh trực tiếp chuyển mắt về hướng màn hình máy tính, "Chúng ta tiếp tục."

"Không được!" Hàn Đông lập tức ngăn lại, "Nhất định phải nói cho rõ, tôi rốt cuộc nói cho anh khi nào? Nói với anh những gì?"

Vương Trung Đỉnh chỉ có thể nín giận thuật lại toàn bộ lời mê sảng của Hàn Đông.

Hàn Đông vừa nghe liền mơ hồ, "Tôi… Tôi nói Hạ Hoằng Uy sao?"

"Cậu không phải nói cậu ta, cậu là dính tên cậu ta lên miệng."

Hàn Đông vội vàng hỏi: "Anh chưa nói cho Hạ Hoằng Uy đi?"

"Còn chưa kịp nói." Vương Trung Đỉnh nói.

Hàn Đông hơi kém bùm một cái quỳ xuống đất, "Ngàn vạn lần đừng a, hắn sẽ giết chết tôi! Van cầu anh…"

Vương Trung Đỉnh bất vi sở động.

"Nếu anh tiết lộ, tôi sẽ lôi anh xuống cùng, dù sao hai ta là châu chấu buộc trên một sợi thừng."

Vương Trung Đỉnh buồn bực, "Liên quan gì đến tôi?"

"Sao lại không? Tôi là vì nhìn thấy anh mới nhảy xuống giếng."

Vương Trung Đỉnh càng không rõ, "Cậu nhìn thấy tôi nhảy giếng làm gì?"

"Tôi sợ anh nhìn thấy tôi." Hàn Đông đối đối hai ngón tay.

Vương Trung Đỉnh lại hỏi: "Vì sao lại sợ tôi thấy cậu?"

Hàn Đông che mặt cười đê tiện, "Đây không phải là...sợ anh nhất kiến chung tình sao..."

Vương Trung Đỉnh, "... Cậu đánh giá con mắt của tôi quá vô dụng."

Hàn Đông không hề tự biết nhục, còn hí hửng hướng Vương Trung Đỉnh nhướn nhướn mi.

Vương Trung Đỉnh vẻ mặt đề phòng, "Cậu làm gì? Tôi cho cậu biết, đừng tiếp tục xả mấy câu vô nghĩa!"

Quả nhiên, Hàn Đông chọc eo Vương Trung Đỉnh mấy cái, nói thầm: "Hai ta sau này thật sự là vợ chồng."

"Tiếp tục lắm mồm có tin tôi đập cậu không?"

Hàn Đông lập tức xoay mặt sang chỗ khác, bả vai liên tục run rẩy không thôi.

Vương Trung Đỉnh lười để ý tới hắn, quay về phía màn hình máy tính, vừa tự mình chỉnh sửa hình thức kịch bản cho Hàn Đông, vừa kiên nhẫn giảng giải lỗi sai cho hắn.

Cằm Hàn Đông tham lên tham lên liền tìm đến trên vai Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh liếc mắt trừng hắn, Hàn Đông lại một bộ biểu cảm vô lại.

"Cổ duỗi lâu như vậy quá mệt mỏi, đệm một lát, chỉ đệm một lát thôi..."

Không biết vì cái gì, Vương Trung Đỉnh lại dung túng hành vi này cho Hàn Đông.

Trong quá trình trao đổi, Hàn Đông đột nhiên hỏi: "Có thể cho tôi thêm một đoạn giường diễn không?"

"Không thể!" Trực tiếp cự tuyệt.

Hàn Đông mất mát rất nhiều nhưng lại có chút tiểu mừng thầm, cố ý hỏi: "Vì cái gì không thể thêm a?"

"Bởi vì cậu ở trên giường không hề mỹ cảm."

Hàn Đông, "... Được rồi."

Sửa xong toàn bộ kịch bản, trong lúc kí tên, Vương Trung Đỉnh trưng cầu ý kiến Hàn Đông một chút.

Hàn Đông nói: "Cứ viết là sách của công ty ta đi."

"Vì sao không viết tên của cậu?" Vương Trung Đỉnh rất ngạc nhiên.

Hàn Đông nói: "Anh viết là sách của công ty, coi như công ty trả Lỗ đạo diễn một nhân tình."

Vương Trung Đỉnh hoàn toàn không nghĩ đến Hàn Đông sẽ cân nhắc chu đáo như vậy, lại nhìn lại bộ dạng cà lơ phất phơ kia, đột nhiên lại cảm thấy được vô cùng hiếm lạ.

"Có phải cảm thấy con người tôi đặc biệt hiếm lạ?" Hàn Đông tự mãn.

Vương Trung Đỉnh giống như giận lại không phải giận đuổi hắn, "Đi ra ngoài, tôi còn bận việc của mình."

Hàn Đông cầm kịch bản đã đóng dấu xong đi ra ngoài.

Vương Trung Đỉnh đột nhiên lại gọi hắn lại, "Đợi lát."

Hàn Đông khó hiểu quay đầu lại, đột nhiên một thứ gì đó ném lại đây, đưa tay bắt lấy là một cái chai lớn.

"Trở về dưỡng tốt bàn tay của cậu đi, phim kịnh dị phi thường coi trọng hình thức tứ chi, bàn tay đại thô của cậu vừa lên kính, người xem nhất định sẽ mất hứng."

Hàn Đông gật đầu, "Tôi biết rồi, nhất định dưỡng đôi tay bóng loáng như anh."

"Đi đi đi, đi nhanh lên đi."

Hàn Đông mới vừa đi, Vương Trung Đỉnh đã gọi điện thoại cho Hạ Hoằng Uy.

"Kịch bản đã nhận được, ngày mai tôi sẽ tìm người đưa đi thẩm tra. Bất quá mức tiền đầu tư có chút thay đổi, hoàn toàn không dùng đến năm ngàn vạn, hai ngàn vạn là đủ rồi."

"Hai ngàn vạn?" Hạ Hoằng Uy không thể hiểu, "Cậu có nói đùa không? Hiện nay hai ngàn vạn còn có thể làm phim?"

"Nếu kịch bản hay, hai ngàn vạn cũng có thể thu được hai triệu tiền vé. Nếu kịch bản không tốt, hai triệu đầu tư cũng chưa chắc có thể thu hồi hai ngàn vạn." Vương Trung Đỉnh nói.

"Hai ngàn vạn quá ít, rất dễ thu hồi vốn." Nhà đầu tư Hạ khẩu khí cuồng vọng, "Năm ngàn vạn không bớt một phân, chẳng qua ba ngàn vạn kia toàn bộ cho Du Minh làm tiền mời rượu!"

Vương Trung Đỉnh cười nhạt một tiếng, "Cậu dù cho cậu ta một tỷ tiền mời rượu, bộ phim này cũng không lỗ được."

Hạ Hoằng Uy buồn bực, buổi sáng còn sống chết cản lại, lúc này lại ra vẻ cùng tôi chơi tình thế bắt buộc này! Làm cái gì vậy?

...

"Cắt!"

Lương Cảnh ra lệnh một tiếng, Lý Thượng cuối cùng được đặt xuống từ trên không.

Chân của hắn đã trải qua phẫu thuật lớn như vậy, cho dù đã khôi phục nhưng vẫn không khỏe được như lúc trước. Mới treo hơn một giờ, lúc hạ xuống đất đã có chút đứng không vững.

"Thế nào? Ổn không?" Lương Cảnh hỏi.

Lý Thượng khoát tay, "Không việc gì."

"Kỹ năng biểu diễn tiến bộ phi thường lớn." Lương Cảnh vỗ vai Lý Thượng khen ngợi nói, "Tương lai nền điện ảnh Trung Quốc phải dựa vào cậu."

Sắc mặt Lý Thượng nhất thời khá lên nhiều.

Trong lúc nghỉ ngơi, hai người lại bắt đầu tán gẫu chuyện Lỗ đạo diễn hận quay phim điện ảnh mới.

"Nghe nói là lực lượng có sẵn, kịch bản mới đuổi hoàn thành." Tiểu Văn nói.

Lý Thượng tò mò, "Là Vương tổng đầu tư sao?"

"Vương tổng lại làm việc coi tiền như rác đó sao? Dự án rủi ro như vậy, cũng chỉ có đại tài chủ của Du Minh dám nhận."

Nói đến đại tài chủ sau lưng Du Minh, Tiểu Văn nhịn không được giễu cợt, "Nếu như là người đó đầu tư, bộ phim này nhất định lỗ! Người này chính là có cừu hận với tiền bạc, ha ha ha ha..."

"Bao nhiêu?" Lý Thượng hỏi.

Lương Cảnh thản nhiên trả lời: "Nghe nói là hai ngàn vạn."

"Ít như vậy?" Lý Thượng rất ngạc nhiên, "Tài chủ kia không phải vừa ra tay liền trên triệu sao?"

"Người ta cũng không phải tên ngốc, nói trắng ra là bộ phim này chỉ là để dỗ Du Minh cao hứng, thuận tiện tìm lại chút mặt mũi cho Lỗ đạo diễn."

96. Chương 96: Bại Hoại Hưng Trí

Mấy ngày này Lỗ đạo diễn một mực chạy khắp nơi tìm kiếm kịch bản, tự mình cũng thử viết, hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn từ chối ôm chờ mong đối với Hàn Đông. Kết quả không tưởng tượng được chính là, Hàn Đông lại có thể trong vòng một tuần đã đem kịch bản sơ thảo đưa đến.

"Nhanh như vậy?" Lỗ đạo diễn thật cảm thấy lo lắng về chất lượng kịch bản.

Hàn Đông cười hắc hắc, "Trước tiên anh xem kỹ hẵn nói đi."

Lỗ đạo diễn xem hết nội dung kịch bản, máu toàn thân đều nóng lên, hai con mắt đều bị đốt đỏ.

"Cái này… Đây là cậu viết?"

Hàn Đông giọng điệu khách quan, "Tôi chỉ cung cấp ý tưởng, đây là tác phẩm kết tinh sáng tác của tập thể công ty."

Lỗ đạo diễn thổn thức không thôi, "Mấy hôm trước tôi còn giận nhau với công ty bên đó vì chuyện bỏ cũ thay mới đoàn phim, giờ ngẫm lại thấy rất không nên. Cậu trước tiên đem kịch bản cho phó đạo và thư ký trường quay xem đã, tôi gọi điện thoại cho Vương tổng."

Nói xong, Lỗ đạo diễn liền vội vàng cầm lấy điện thoại đi ra bên ngoài.

Hàn Đông bàn bạc chuyện chụp ảnh bìa tạp chí cùng Thẩm Sơ Hoa.

Thẩm Sơ Hoa nói: "Nhân vật ảnh bìa thay đổi."

"Thay đổi? Đổi thành ai?" Hàn Đông kinh ngạc.

Thẩm Sơ Hoa nói: "Đổi thành Phương Vân rồi."

Tôi thao… Hàn Đông thầm mắng: đây quá đúng với đôi cẩu nam nữ này, suốt ngày không quản gì khác ngoài tranh giành thức ăn.

"Chủ biên tạp chí kia tên là gì? Lão nước ngoài ngày nói chuyện phiếm cùng cô kia, nói chuyện không đáng tin như vậy"

Thẩm Sơ Hoa nói: "Tên đầy đủ Nicolas Spacey, bình thường mọi người đều gọi là Nick."

"Nicolas Spacey? ? ! Người này là họ hàng với tôi a, sao có thể "bắt cá hai tay" như vậy a?"

Thẩm Sơ Hoa nhìn trời, "Nicolas là tên, không phải họ."

"Cùng tên không phải cũng có duyên sao?" Hàn Đông nói.

Thẩm Sơ Hoa thở dài, không nói gì.

Hàn Đông khoát tay, "Bỏ đi, tôi cũng lười tranh giành với đàn bà."

Không ngờ, Thẩm Sơ Hoa đột nhiên mở miệng tỏ rõ thái độ.

"Em nhất định phải cướp số này về!"

"Cô? Cô dựa vào cái gì tranh?" Hàn Đông xem thường.

Thẩm Sơ Hoa dị thường bình tĩnh nói: "Phương Vân dựa vào cái gì em sẽ dựa vào cái đó, Phương Vân gặp Nick tiên sinh bốn lần mới giành được, chứng ông ta vốn là không muốn cho cô ta, chỉ là miễn cưỡng nể tình. Nếu như vậy, em cũng có thể xây dựng nhân tình cùng Nick tiên sinh, bảo người ta trả lại trang bìa cho anh."

Hàn Đông cảm thấy Thẩm Sơ Hoa quả thực đang trong trạng thái người si nói mộng, tạm thời không nói loại địa vị chênh lệch một là siêu sao nổi tiếng một là trợ lý một nghệ sĩ nhỏ không tên tuổi khác xa nhau. Nói chênh lệch trực quan nhất chính là diện mạo đi, Nick người ta mù a?

"Nicolas tiên sinh không cho Phương Vân lên trang bìa, Phương Vân có thể trực tiếp nói: chỉ cần anh đem trang bìa trả lại cho em, em sẽ nguyện ý cùng anh ngủ một đêm, đồng ý không?" Hàn Đông nói sắc bén.

"Em sao không được? Em cũng có thể nói: anh nếu không đem trang bìa trả về, tôi sẽ ngủ với anh!"

Hàn Đông đầu tiên là sửng sốt, sau đó ôm bụng cười điên cuồng, "Ha ha ha ha… Quả thật cũng rất có lực uy hiếp!"

Thẩm Sơ Hoa không hề buồn bực, như trước nghiêm túc nói: "Em liền đi làm chuyện này."

"Này, cô đi thật a?" Hàn Đông hô một tiếng.

Thẩm Sơ Hoa một lời cũng không đáp đi rồi.

Hàn Đông vốn định gọi nàng lại, kết quả thấy Lỗ đạo diễn đi đến, đành phải từ bỏ.

"Kịch bản đã qua thẩm định." Lỗ đạo diễn không che dấu được vẻ hưng phấn trên mặt.

Hàn Đông nhếch miệng cười, "Cũng quá nhanh rồi."

Lỗ đạo diễn thu hồi nụ cười trên mặt, hơi có vẻ chần chừ mở miệng: "Tôi có khả năng phải thương lượng với cậu một việc."

"Chuyện gì? Anh nói đi."

"Vừa rồi tôi liên lạc với nhà đầu tư bên kia, họ tỏ vẻ ủy thác toàn bộ theo ý kiến đoàn phim. Tôi và Trương phó đạo chính là lo lắng điều này, đoàn phim chúng ta mặc dù là lực lượng có sẵn, nhưng bởi vì kịch bản thay đổi, nhất định sẽ có thay đổi về nhân sự. Lúc trước Mã Bân là nam chính, tôi cũng nhận lời nếu như có tân kịch bản, lại để cho hắn diễn vai chính, cho nên cậu xem…"

Hàn Đông lập tức sang sảng cãi lại: "Vốn nên là Mã Bân tiền bối làm diễn viên chính a, khi chúng tôi đặt ra kịch bản cũng đã suy xét tới. Tôi và Du Minh đều là phối hợp diễn (diễn viên phụ), hai người chúng tôi chính là diễn quỷ."

Lỗ đạo diễn cười nắm lấy bàn tay Hàn Đông, "Chỉ cần cậu và Du Minh không ý kiến, phía chúng tôi liền có thể phối hợp nhịp nhàng. Thật sự là thật cám ơn cậu, không biết nói gì cho phải. Sau này có cơ hội tiếp tục hợp tác, nhất định sẽ cho cậu diễn nam chính của tôi!"

"Ha ha ha… Tôi nhất định nhớ kỹ."

Đoàn phim bên này mới vừa trù bị, Lý Thượng bên kia chiến dịch tuyên truyền đã như thủy triều khai hoả.

Lương Cảnh dù sao cũng là tổng giám chế, lại đạo diễn nhiều tác phẩm như vậy, rất thành thạo trong các hoạt động quảng bá phim nhựa. Bộ phim này hoàn toàn chọn dùng chiến lược marketing theo mô hình Hollywood, xuất hàng, tuyên truyền, mở rộng, quay đều tiến hành đồng thời. Tiến hành quảng cáo mạnh tay bao trùm nền tảng lớn nhất là lượng người xem TV, đối tượng tuyên truyền trừ bỏ người xem TV còn có rạp chiếu phim.

Ngày hôm nay sau khi nhiệm vụ quay kết thúc, Lý Thượng đột nhiên nhắc đến chuyện sửa kịch bản cùng Lương Cảnh.

Từ lúc Lương Cảnh tiếp nhận, kịch bản bộ phim này đã từng đại tu qua một lần. Vốn là tam quỷ, vì để tăng thêm phần diễn cho Lý Thượng, liền nén thành hai. Nhưng hậu quả chính là độ phấn khích của bộ phim giảm xuống, vì thế Lương Cảnh cũng cảm thấy tiếc nuối sâu sắc.

"Tôi cảm thấy có thể thêm một tình tiết ngoài định mức, cho tôi giả dạng nữ trang diễn nữ quỷ, như vậy chẳng khác nào thêm một con quỷ. Nếu đến kết phim lại vạch trần chân tướng, còn có thể gia tăng tính kích thích cho bộ phim."

Lương Cảnh trầm tư một lát, ánh mắt hơi hơi sáng lên.

"Đề nghị này quả thật không tệ."

Lý Thượng còn nói: "Hơn nữa bộ phim lớn kia cũng có phần diễn nam giả nữ, bộ này vừa hay có thể coi như là dự nhiệt."

Sau khi nghe Lý Thượng gợi ý như vậy, Lương Cảnh tỉnh ngộ, lúc này vỗ tay pa một cái.

"Tiểu tử cậu càng ngày càng thượng đạo, thêm, nhất định phải thêm!"

…

Hàn Đông đang ở đoàn phim học thiết kế phân cảnh kịch bản gốc, liền nhận được điện thoại triệu hồi từ Vương Trung Đỉnh.

"Đến phòng làm việc của tôi nhận tiền nhuận bút."

Hàn Đông trở lại công ty, Vương Trung Đỉnh cũng vừa mới từ trong xe bước ra. Hàn Đông gắt gao đi theo, sau đó thừa dịp Vương Trung Đỉnh không chú ý, tót một cái nhảy lên lưng của y, hít một hơi ở sau cổ.

Vương Trung Đỉnh còn chưa có nổi bão, Hàn Đông đã lớn tiếng chửi người.

"Ai mẹ nó đẩy tôi một cái? Có đạo đức hay không, quá con mẹ nó không biết xấu hổ !"

Nhị Lôi nâng trán, đại ca cậu có thể kiếm cớ khác không? Cậu thấy ai bị đẩy một chút liền có thể nhảy thượng lên như vậy sao?

Hàn Đông lại giả khuông giả thức mắng Nhị Lôi, "Anh làm gì mà không quản? Người này rõ ràng là mượn tôi đánh lén Vương tổng a!"

Nhị Lôi oán thầm: phạm vi hai trăm dặm chỉ một mình cậu, tôi quản ai? Quản Vương tổng a?

Ngay trong nháy mắt Vương Trung Đỉnh vừa xoay người, Hàn Đông lại nhào lên ôm mạnh một cái, bắt "điểu" với "điểu' mặt chạm mặt. Sau đó Vương Trung Đỉnh phản ứng trước nhanh chóng lui ra, lại đối mặt với vẻ mặt lên án chỉ về phía Nhị Lôi.

"Chính là anh ta, anh ta không chỉ mặc kệ không quản, còn đẩy tôi!"

Hoàn toàn ngoài dự kiến của mọi người chính là, Vương Trung Đỉnh lại có thể không trở mặt, mặt chỉ luôn không đổi sắc mà thôi.

Tới văn phòng, Vương Trung Đỉnh trực tiếp vứt cho Hàn Đông năm vạn.

"Trước dự chi một nửa tiền nhuận bút, còn lại một nửa chờ sau khi khai máy lại đưa."

Hàn Đông kinh ngạc, "Nhiều như vậy?"

Vương Trung Đỉnh không giải thích, mà là hỏi Hàn Đông: "Ăn chưa?"

"Chưa a, sao vậy?"

Vương Trung Đỉnh đột nhiên mở miệng nói: "Vậy cùng nhau xuống đi."

"A?" Hàn Đông có chút thụ sủng nhược kinh.

Vương Trung Đỉnh không nói lần thứ hai, trực tiếp mang theo ví ra cửa, Hàn Đông sau khi kịp phản ứng vui vui vẻ vẻ theo sát sau lưng y.

Hai người ăn ngay tại nhà ăn dưới lầu, Hàn Đông chọn một bàn lớn đồ ăn, đang muốn nhanh chóng càn quét, chợt nghe Vương Trung Đỉnh ở đối diện hỏi: "Rửa tay chưa?"

"Rửa rồi." Hàn Đông đầu cũng không ngẩng nói.

Vương Trung Đỉnh đưa tay kéo bàn tay hắn lại, kết quả vừa nhìn, tắm cái rắm a, còn cả một mảng lớn đen xì ở bên trên.

"Đây là cái gì?" Khiển trách Hàn Đông.

Hàn Đông trâng tráo: "Bớt."

Vương Trung Đỉnh lại hung hăng kéo bàn tay Hàn Đông đến trước mặt mình, một nét thoáng như vậy, cái "Bớt" đã đổi vị trí.

"Rửa đi!" Ngữ khí không để cho chống lại.

Hàn Đông xám xịt đi đến buồng vệ sinh.

Chờ lúc trở lại vừa muốn động đũa, Vương Trung Đỉnh lại hỏi: "Thoa kem dưỡng ẩm da tay chưa?"

"Buổi sáng thoa rồi."

"Rửa tay một lần phải thoa một lần, bằng không tay cậu khi nào mới phục hồi được bộ dạng giống người?"

Hàn Đông ngại phiền nói: "Không mang."

"Tôi nếu là nhảy ra được từ túi áo cậu thì làm sao bây giờ?"

Hàn Đông cười đê tiện, "Nhảy ra được thì anh thoa cho tôi thôi."

Vương Trung Đỉnh làm sao có thể chiều tật xấu này? Lập tức một chữ Thiết lệnh, "Thoa!"

Hàn Đông đành phải lấy chai nhỏ ra, mài mài chít chít loạn cọ một trận trên tay. Còn mỉm cười nhìn Vương Trung Đỉnh, cố ý hỏi: "Vì sao quan tâm tay của tôi như vậy?"

Vương Trung Đỉnh lãnh đạm nói: "Buồn nôn."

Hàn Đông lập tức đáp lại một cái Vua lạn mặt (mặt quỷ).

"Được rồi, nhanh ăn đi!" Vương Trung Đỉnh thúc giục.

Lúc ăn cơm cảm giác không hợp giữa hai người càng mạnh, Vương Trung Đỉnh bên kia chậm rãi ăn, Hàn Đông bên này trộn lẫn đủ món thật giống lợn, còn gắp ra một miếng thịt nhão từ bên trong đưa đến bát Vương Trung Đỉnh, nói: "Cá, anh thích ăn nhất."

Vương Trung Đỉnh lại có thể ăn hết, ngay cả bản thân y cũng không nghĩ tới.

Không khí đang ấm áp, Lý Thượng không biết từ đâu xuất hiện, thấy Hàn Đông ở cùng Vương Trung Đỉnh không khỏi sửng sốt.

Hàn Đông giơ tay lên vẫy vẫy, chỉ là ý chào hỏi, không ngờ Lý Thượng lại đi về bên này.

"Đông tử, Vương tổng, hai người cũng ở đây ăn a? Thật là trùng hợp."

Hàn Đông khách khí một câu, "Ngồi xuống cùng ăn đi."

Lý Thượng vừa nghe lời này, lập tức ngồi vào bên cạnh Vương Trung Đỉnh, bưng bát lên bắt đầu ăn.

Hàn Đông oán thầm: ngươi nha cũng không có khách khí!

Sau đó, Lý Thượng vừa ăn vừa tán gẫu chuyện phim điện ảnh cùng Vương Trung Đỉnh, hoàn toàn đem Hàn Đông coi như không khí.

Hàn Đông ở phía đối diện quan sát Lý Thượng ăn cơm, phát hiện tướng ăn của Lý Thượng đã thay đổi. Trước kia ăn cái gì cùng hắn cũng như hổ đói, hiện tại cùng một giọng với Vương Trung Đỉnh rồi.

"Lương giám chế lại có thể không thương lượng với tôi, liền bỏ thêm một phần diễn nam giả nữ." Lý Thượng vẻ mặt khổ bức.

Vương Trung Đỉnh nói: "Thử nhiều loại hình biểu diễn khác nhau cũng không tồi. Tôi không phải đã nói sao? Trong kế hoạch phim lớn nam chính còn có một đoạn giả nữ nằm vùng."

Lý Thượng ra vẻ kinh ngạc,"Thật sao? Tôi cũng không nhớ rõ, kia xem ra tôi phải thật sự diễn nghiêm túc."y>

97. Chương 97: Nhìn Người Không Thể Xét Tướng Mạo

"Có phần diễn nam giả nữ?"

Lý Thượng kinh ngạc là giả vờ, Hàn Đông kinh ngạc lại là thật.

Vương Trung Đỉnh liếc xéo hắn một cái, "Sao? Cậu có thể diễn?"

"Tôi sao có thể diễn loại nhân vật này? Vấn đề ngoại hình, hoàn toàn đảm đương không nổi." ánh mắt Hàn Đông so với Lý Thượng còn đạo đức giả hơn.

Vương Trung Đỉnh cũng thừa nhận, "Khuôn mặt này giả thành nữ nhân quả thật không cách nào nhìn."

Hàn Đông nghe nói như thế không hề cảm thấy biệt khuất bị mai một, ngược lại có cảm giác may mắn tránh được một kiếp.

Lý Thượng lại không giống, Lý Thượng nghe nói như thế chẳng khác nào nhìn thấy hi vọng. Vốn hắn chính là vì phần diễn nam giả nữ mà bị Vương Trung Đỉnh cự tuyệt, cho nên sợ Hàn Đông tại đây trội hơn mình. Nếu Vương Trung Đỉnh đã biểu đạt quan điểm rõ ràng như thế, Lý Thượng chẳng khác nào uống được một viên thuốc an thần.

Vốn dĩ rất khó được tiếp cận được một cơ hội từ Vương Trung Đỉnh, Lý Thượng vốn định "Thừa thắng truy kích", tận dụng cơ hội bồi dưỡng cảm tình, kết quả lại bị môt cuộc điện thoại của Phương Vân cắt đứt.

"Trong vòng 15 phút không chạy tới, tự gánh lấy hậu quả!"

Lý Thượng sắc mặt đổi đổi, nhưng xoay người lại đối mặt Vương Trung Đỉnh thì lại treo lên nụ cười quen thuộc.

"Vương tổng, Đông tử, hai người từ từ ăn, tôi có chút chuyện ở đoàn phim phải đi trước."

"Mới vừa ăn một chút như vậy đã đi a?" Hàn Đông giả mù sa mưa (giả nai) giữ lại.

Lý Thượng gật đầu, "Có thời gian lại gặp."

Nói xong, Lý Thượng như tia chớp rút khỏi.

Hàn Đông một mình đối mặt Vương Trung Đỉnh, lại nhịn không được nhắc tới chuyện tuyển vai phim lớn.

"Tôi không muốn diễn vai chính kia." Hàn Đông nói.

Vương Trung Đỉnh nhìn thẳng vào thấy, hỏi: "Vì cái gì?"

Hàn Đông nói: "Tôi không muốn diễn giả nữ, tôi cảm thấy sẽ huỷ hoại hình tượng của tôi."

Vương Trung Đỉnh nghĩ không ra, nam giả nữ so với diễn quỷ còn có thể hủy hình tượng sao? Cậu ngay cả vua lạn mặt còn có thể diễn, giường diễn hôn diễn cũng không từ, sao lại bị một vai "Nam giả nữ" vây khốn?

Nghĩ Hàn Đông là hiểu lầm, Vương Trung Đỉnh liền quẳng đũa xuống hướng hắn giải thích nói: "Cái tôi gọi là nam giả nữ cũng không phải loại xấu mặt giống trong tưởng tượng của cậu kia, mà là hình tượng anh hùng vì nhiệm vụ đặc biệt mà dũng cảm hy sinh mình. Là đáng tôn trọng, là kinh diễm mà không phải buồn cười, hoàn toàn không cần lo đến chuyện hình tượng bị hao tổn."

Hàn Đông sợ chính là kinh diễm này, ngộ nhỡ để Vương Trung Đỉnh nhìn hắn giả bộ dạng nữ nhân tới cưỡi xe nhẹ đi đường quen (quá thông thạo), lại hoài nghi mình bình thường có loại thú vui này liền phiền phức.

"Vừa rồi không phải anh cũng nói rồi sao? Tôi giả dạng nữ nhân khẳng định khó nhìn, vậy anh còn không bỏ đoạn này đi." Hàn Đông nhỏ giọng càu nhàu.

Vương Trung Đỉnh bất vi sở động, "Diễn viên cần thích ứng nhân vật, không thể bắt nhân vật đi thích ứng cậu. Khó nhìn có thể nhờ hoá trang sư bù lại, chút tự tin của cậu đều đi đâu rồi?"

Hàn Đông oán thầm: lão tử cũng là bởi vì quá tự tin mới không thể diễn, thật nếu muốn diễn thì lũ các người đều nghi lão tử là biến thái rồi!

"Dù sao tôi chính là không muốn diễn."

Vương Trung Đỉnh chìm mặt xuống, "Cậu không muốn diễn tự nhiên có người thay thế cậu, thục khinh thục trọng (nặng nhẹ) tự cậu nghĩ kĩ."

Hàn Đông bĩu môi, không nói gì nữa.

...

Lý Thượng đến muộn ba phút, khiến cho Phương Vân giận dỗi hung hăng dậm chân mấy cái.

"Chị sao vậy?" Lý Thượng như trước vẻ mặt ôn hòa.

Phương Vân oán hận nói: "Còn không phải đều vì cậu! Vốn tôi đã không trông cậy dựa vào trang bìa tạp chí bìa mặt mở rộng nhân khí, bây giờ còn vì cậu mà phải tranh cùng một tên mao đầu tiểu tử. Tranh xong còn chưa tính, kết quả lại bị trợ lý xấu xí kia đào góc tường."

Nói đến Hàn Đông, biểu cảm Lý Thượng lập tức khẩn trương lên.

"Rốt cuộc sao lại thế? Chị từ từ nói."

Phương Vân như trước khó bình tâm trong tức giận.

"Vốn Nick tiên sinh đã muốn đáp ứng tôi, hợp đồng đã sắp ký tên rồi, kết quả ông ta hôm nay lại nói với tôi nói chỉ sợ phải đợi vài ngày. Sau đó tôi hỏi trợ lý ông ta mới biết được, chính là nữ nhân xấu xí bên cạnh Hàn Đông kia gọi là cái gì Hoa, mấy ngày này thường xuyên gặp Nick tiên sinh. Ông ta còn nói gì tìm được tri kỷ khó gặp rồi, thế nhưng vì cô ta mà cự tuyệt lời của tôi, cậu nói lão nước ngoài có phải ánh mắt có vấn đề hay không a?"

Lý Thượng nhìn nhìn trợ lý nước ngoài bên cạnh Phương Vân, cũng hỏi ý kiến của hắn. Trợ lý tỏ vẻ không thành vấn đề, Thẩm Sơ Hoa xấu còn muốn vượt qua giới hạn.

Vậy chỉ có thể nói, nữ nhân này thật sự có có chút tài năng.

"Ông ta chỉ là nói đợi vài ngày, chưa nói gì khác sao?" Lý Thượng hỏi.

Phương Vân lắc đầu, "Tuy rằng chưa nói, nhưng ý tứ đã thể hiện rất rõ ràng rồi, bất quá chỉ là kiếm cớ kéo dài thôi."

"Nếu ông ta chưa xác minh có người thay thế, chứng tỏ sự tình còn có thể xoay chuyển."

"Nhưng tôi thật sự kéo không xuống mặt mũi (không thể hạ thấp thể diện)!" Phương Vân tức giận.

Lý Thượng vỗ vỗ sau lưng Phương Vân, giọng điệu an ủi giấu một tia hàm ý thâm hậu: "Quên đi, chị cũng tận lực rồi, tạp chí kia vốn từ trước đến nay chỉ từng thượng bìa một vị nữ tinh Trung Quốc, chị coi như không thể cũng không ai nói được gì."

Mà người duy nhất kia, chính là Y Lộ nổi đình nổi đám ba năm trước đây.

"Vậy tôi cũng thật không thể bỏ qua." Phương Vân nháy mắt thay đổi biểu cảm, "Trang bìa này tôi đã định trước rồi."

Vì thế, Phương Vân lại hậu trứ kiểm bì (bất chấp thể diện) tới cửa tìm Nick tiên sinh, hơn nữa lần này chờ ở ngoài cửa hơn một giờ, bên trong là Thẩm Sơ Hoa đang cùng Nick tiên sinh chơi cờ vây.

Kết thúc ván cuối cùng, nhân lúc nghỉ ngơi, Nick tiên sinh mới mời Phương Vân tiến vào.

"Thực xin lỗi, đánh cờ quá nhập tâm nên thất lễ."

Phương Vân xinh đẹp xuất thần, ngón tay vẽ vài vòng ở cằm Nick.

"Nick tiên sinh đây là nói gì vậy? Chờ anh tôi vẫn chờ được."

Thẩm Sơ Hoa bên cạnh trực tiếp hô lớn: "Nick tiên sinh, tôi đi trước."

"Đừng đi." Phương Vân gọi lại, "Cùng nhau nghe một chút, nói không chừng sau này cũng không cần cực khổ mà đến."

Nick cũng khoát tay bắt Thẩm Sơ Hoa ở lại.

Vì thế, Phương Vân coi như lên mặt với Thẩm Sơ Hoa, lộ ra một loạt điều kiện hậu đãi giống như thị uy, cộng lại tương đương đồng thời mua lượng tiêu thụ toàn Trung Quốc. Nick dù sao cũng là thương nhân, tình nghĩa nặng hơn nữa cũng nặng không qua lợi nhuận.

Nghe nói như thế, gần như không cần nghĩ ngợi đáp ứng yêu cầu Phương Vân.

"Thẩm tiểu thư, tôi chỉ có thể nói xin lỗi, hi vọng chuyện này không ảnh hưởng tới tình hữu nghị giữa chúng ta." Nick tiên sinh vẻ mặt hổ thẹn.

Ngoài dự kiến của Phương Vân chính là, Thẩm Sơ Hoa không có chút ý tranh đoạt nào, cũng không có gì trách cứ, lại thoải mái cho Nick tiên sinh một cái ôm.

"Không sao, tôi nghĩ chúng ta sẽ còn có cơ hội tiếp tục hợp tác. Bất quá Nick tiên sinh rất khó được đến Trung Quốc một lần, tôi muốn để Hàn Đông chụp một bộ ảnh tặng cho anh mang về lưu làm kỷ niệm được chứ?"

Nick tiên sinh không ngờ Thẩm Sơ Hoa không chỉ có không trách cứ mà ngược lại còn tặng ảnh chụp, lúc này tỏ vẻ cầu còn không được, "Tôi nguyện ý cung cấp studio và nhiếp ảnh gia tốt nhất cho Hàn Đông tiên sinh, sau này nếu là có cơ hội, nhất định còn có thể mời ngài ấy đảm nhiệm người mẫu trang bìa của chúng tôi."

Phương Vân trong lòng hừ lạnh một tiếng, không được thì không được, còn ngắc ngoải làm gì?

"Nick tiên sinh, anh xem hợp đồng này …" Phương Vân trực tiếp đem bút đẩy tới.

Nick tiên sinh đành phải tiếp.

Song phương đặt bút, chính là ván đã đóng thuyền chuyện.

Về phần còn lại Hàn Đông chụp ảnh hay không, Nick mang hay không mang theo làm lưu niệm, Phương Vân cũng không quan tâm.

…

Bởi vì Nick tiên sinh ngày kia sẽ bay, ngày mai Phương Vân còn phải chụp, cho nên Hàn Đông chỉ có thể buông toàn bộ việc trong tay, đuổi trong hôm nay hoàn thành nhiệm vụ bi tráng này.

Trong studio, hai nhiếp ảnh nước ngoài bình tĩnh chờ Hàn Đông thay trang phục rồi đi tới.

Mở mành che, hai nhiếp ảnh gia đều ngây người.

Quần áo hắc sa thấu thị, đồ nội thất gỗ tử đàn trăm vạn, Hàn Đông ngồi xếp bằng, nhìn ống kính cười tự nhiên, hoặc tà mị hoặc dương dương đem vẻ đẹp khêu gợi của nam nhân Phương Đông bày ra tinh tế.

Nhiếp ảnh gia trước giờ hà khắc, giờ này khắc này phím chụp trong tay giống như không thể kiểm soát, đủ góc độ điên cuồng phách, căn bản dừng không được.

Kế tiếp là bộ ảnh "lộ ra trọn vẹn say nằm trong bồn tắm lớn", dáng người này, không kềm chế được ánh mắt, chỉ dùng một mảnh lá che ở giữa hai chân, liền lớn mật giang rộng cực hạn đôi chân hoàn mỹ khoát lên mép bồn tắm, mức độ ướt át trực tiếp bạo biểu theo cấp số nhân.

Máy ảnh trong tay nhiếp ảnh gia đều nhanh bị ép đến phát hỏa.

Sau lại tiếp tục chụp một loạt phong cách, khêu gợi, tà khí hay là lãnh diễm, Manly… Chỉ có ngươi không tưởng tượng được, không có hắn không khống chế được. Mười mấy phút đồng hồ tốc độ chụp quả thực có thể lưu vào kỷ lục, bắt nhiếp ảnh gia gọi thẳng Hàn Đông là tuyệt đỉnh cao thủ chỉ dùng để thân thể diễn tả vẻ đẹp nam nhân.

Sáng sớm hôm sau, Phương Vân còn đang trong chăn liền nhận được điện thoại của trợ lý Nick.

"Phương Vân tiểu thư, thật sự rất xin lỗi, trang bìa kỳ này chúng tôi quyết định dùng ảnh chụp Hàn Đông."

Phương Vân nghe nói như thế nháy mắt tỉnh táo lại, đột nhiên hét lớn đem Lý Thượng bên cạnh cũng chấn tỉnh.

"Vì cái gì? Chúng ta đã ký hợp đồng a!"

"Nick tiên sinh nói, tiền bồi thường ngài ấy sẽ đên bù đầy đủ, hi vọng sau này có cơ hội tiếp tục hợp tác."

"Uy! Uy? Uy… Ba!"

Phương Vân trực tiếp đập điện thoại xuống đất đến vỡ nát.

Lý Thượng mắt nháy mắt nhiễm lên một tầng âm u.

…

Bên này Hàn Đông và Thẩm Sơ Hoa đã bắt đầu cùng Nick thương lượng chọn ảnh nào làm ảnh trang bìa.

"Tôi cho rằng chuyện này hẳn là nên hỏi ý kiến người đại diện một chút thì tốt hơn." Nick nói.

Thẩm Sơ Hoa cũng cho rằng như vậy, "Phải là nhờ Vương tổng đến chọn, ngài ấy phi thường tinh mắt."

Chỉ có Hàn Đông bác bỏ, "Không được, cái tư tưởng lạc hậu kia, 10 bộ có 9 bộ đều có thể bị anh ta đập chết!"

Nick tiên sinh nói: "Chính là chúng ta ký hợp đồng vẫn phải bàn bạc cùng người đại diện."

Hàn Đông mặc dù có dị nghị,nhưng là thủ tục cần thiết này, hắn cũng chỉ có thể chấp nhận, mặc kệ chọn ảnh nào,so ra cũng không hơn thua là bao.

98. Chương 98: Từ Gấu Đồ Chơi Đến Gấu Trúc

Trong phòng họp tầng 6 cao ốc tập đoàn Trung đỉnh đang diễn ra cuộc họp báo cáo thành tích.

Người tham dự chủ yếu là các đại cổ đông trong tập đoàn, vị trí chính giữa đương nhiên là chủ tịch Vương Hải Chí. Ngồi ở bên cạnh lão là thư ký chủ tịch kiêm phó tổng tài Vương Chiêu, cũng là con trai Vương Hải Chí. Hắn bình thường quản lý hai lĩnh vực quảng cáo và trò chơi, cho nên trừ trường hợp họp hành thì rất ít lộ diện.

Chủ trì hội nghị chính là chấp hành tổng tài kiêm tổng giám đốc Vương Trung Đỉnh, Phùng Tuấn ở một bên hiệp trợ.

Trước khi hội nghị bắt đầu, Phùng Tuấn trước tiên vẫn là nhấn mạnh kỷ luật của hội nghị. Mặc dù là công ty giải trí, nhưng dưới áp lực mạnh của Vương Trung Đỉnh bị ám ảnh con số, kỷ luật trong hội trường có thể nói tuyệt đối nghiêm minh.

"Cấm sử dụng PPT (powerpoint), cấm viết văn kiện, một việc nhất định trình bày rõ ràng trong vòng ba phút, một câu hỏi nhất định phải trả lời trong vòng ba giây."

Nói xong, Phùng Tuấn quay sang Vương Trung Đỉnh gật đầu, ý bảo hội nghị có thể bắt đầu rồi.

Vương Trung Đỉnh nói một đoạn mở đầu giản yếu, sau đó là các ngành báo cáo thành tich. Từng người phát biểu diễn cảm đều phi thường nghiêm túc, ngữ tốc tương đối nhanh, hơn nữa rõ ràng lưu loát, có thể thấy được trước đó đã bỏ bao nhiêu công phu.

Sau đến phiên Vương Trung Đỉnh làm báo cáo tổng kết.

Khoảng cách trước khi người phía trước phát biểu xong còn có ba giây, Vương Trung Đỉnh thuần thục mở hòm thư, kích vào phong bưu kiện đầu tiên. Kết quả ngay trước lúc y xuống tay một giây, đột nhiên một phong bưu kiện mới nhảy đến, khiến cho ngón tay ngay lập tức bấm nhầm rồi.

Phong bưu kiện này chính là từ Nick tiên sinh gửi tới chứa toàn ảnh chụp hôm đó, hiện ra đầu tiên chính là bộ ảnh mà mọi người nhất trí coi trọng "Lộ ra trọn vẹn (nude) say nằm trong bồn tắm lớn".

Vương Trung Đỉnh sửng sốt suốt hơn mười giây.

Hơn mười giây là cái khái niệm gì? Đối với người thường mà nói chỉ ngây người một cái đã trôi qua rồi, nhưng đối với Vương Trung Đỉnh mà nói quả thực chính là toàn bộ tinh thần bị cướp sạch, không phải tin tức tan cửa nát nhà tuyệt đối sẽ không xuất hiện loại tình huống này.

Phùng Tuấn ở một bên nhỏ giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

Vương Trung Đỉnh lúc này mới phục hồi tinh thần lại, ánh mắt chuyển hướng sang các vị cổ đông và lãnh đạo công ty, giọng nói trầm duệ (trầm mà sắc bén) mở miệng: "Thật vô cùng có lỗi, vừa rồi máy tính có chút trục trặc, bây giờ tôi công bố sẽ thành tích tăng trưởng quý một vừa rồi cho mọi người. Đầu tiên chúng ta nhìn lại thành tích quý này năm trước, năm trước…"

Lúc Vương Trung Đỉnh lại kích lại, một phong bưu kiện lớn lại tới, lần này là bộ ảnh hắc sa thấu thị.(mỏng xuyên thấu)

Toàn bộ người dự họp ngơ ngác theo Vương Trung Đỉnh, đây là cái tình huống gì? Chẳng lẽ là nói lắp sao? Vương Trung Đỉnh thế nhưng cũng sẽ nói lắp?

Trước khi họp Vương Trung Đỉnh đã nhìn lướt qua số liệu, cơ bản đã nhớ kỹ rồi, vì để yên tâm hắn trực tiếp khép máy tính lại. Kết quả sau khi đóng lại tình hình vẫn không chuyển biến khá hơn, đầy một kho số liệu trong đầu đều bị "Diễm chiếu" (ảnh nóng) của Hàn Đông xâm chiếm. May mắn còn giữ được phong thái lãnh đạo cơ bản rèn luyện hàng ngày, mặc dù trong lòng đã thất thố nghiêm trọng, vẫn là bằng công phu cường đại ngoài miệng chống đỡ toàn cục.

Trong nháy mắt bài phát biểu chấm dứt, Vương Trung Đỉnh cảm giác.như trút được gánh nặng ngàn cân.

"Lần phát biểu này của anh vượt quá thời gian rồi, vượt qua 16 giây." Phùng Tuấn nhỏ giọng.

Mặc dù thời gian không nhiều lắm, vẫn khiến cho Vương Trung Đỉnh dị thường khó chịu.

Vương Hải Chí cũng đã phát hiện Vương Trung Đỉnh khác thường, sau khi kết thúc hội nghị khẩn trương hỏi, "Trong nhà có việc gì không? Thân thể cha mẹ cháu có khỏe không?"

Vương Trung Đỉnh, "… Đều rất khỏe, người yên tâm đi."

Vương Hải chí tuy rằng không tham dự hoạt động quản lý của công ty, nhưng vẫn thường xuyên hỏi thăm mấy câu.

"Phim lớn mới của các cháu nói là trù bị, sao đến bây giờ vẫn chưa có tin chính xác?"

Vương Trung Đỉnh giải thích nói: "Về phần đạo diễn còn đang bàn bạc, chưa có quyết định chắc chắn."

"Chẳng lẽ không phải là Hà đạo diễn sao?" Vương Hải chí có chút kinh ngạc.

"Không phải, bọn cháu tính dùng một đạo diễn Hollywood."

Vương Hải Chí cười vỗ vỗ vai Vương Trung Đỉnh, "Ta đây nhất định mỏi mắt mong chờ."

Hai người vừa đi ra ngoài vừa nhàn thoại việc nhà, Vương Hải Chí đột nhiên nhắc tới Y Lộ.

"Tìm cách để cô ta nắm giữ cổ phiếu."

Vương Trung Đỉnh thần sắc biến đổi, ánh mắt quẳng ném hướng Vương Hải chí chợt trầm xuống trước mặt lỗ.

"Chỉ có như vậy, mới có thể giữ chặt cô ta tại đây!"

…

Kết quả không ngoài dự kiến của Hàn Đông, Vương Trung Đỉnh quả nhiên chà đạp đủ kiểu đối với bộ ảnh ướt át kia.

"Tuyệt đối không thể dùng! Cái này gọi là gì a? Tự cậu nhìn xem, thứ này có thể đăng lên sao?"

Hàn Đông buồn bực, "Sao lại không thể đăng? Những nghệ sĩ khác trong công ty cũng từng chụp loại ảnh này đâu phải chỉ có mình tôi, người ta được đăng cớ gì tôi lại không thể?"

"Người ta chụp cái kia là cái gì? Cậu chụp đây là cái gì? Người ta đó là vẻ đẹp nghệ thuật, cậu đây là đùa cợt lưu manh!"

Hàn Đông tức giận khó chịu, "Rõ ràng là phong cách giống nhau, ngay cả tư thế chụp cũng không khác biệt lắm, sao người ta nghệ thuật, tôi đây lại tựu thành lưu manh? Vì sao?"

"Tư thế là giống nhau, Nhưng hiệu quả tạo ra hoàn toàn không giống. Người ta lúc giang rộng hai chân kia bày ra là một loại đẹp cơ bắp, một loại đẹp mạnh mẽ. Cậu sao? Cậu lúc xòe chân ra thì là cái đức hạnh gì đây? Hạ lưu, dâm đãng, khiêu khích, hèn hạ không chịu nổi, truyền tải đều là hệu quả trái ngược!"

Hàn Đông lập tức cãi lại: "Là hình của tôi trái ngược hay là tâm tính của anh trái ngược a?"

Vương Trung Đỉnh chợt biến sắc, "Cậu nói gì? Nói lại lần nữa xem!"

Hàn Đông biểu cảm không phục, nhỏ giọng lầu bầu nói : "Ai lưu manh tự người đó biết."

Lời này vừa ra khỏi họng, thấy gương mặt nguy hiểm của Vương Trung Đỉnh tới gần, dưới tình thế cấp bách Hàn Đông đành xoay người chạy trốn.

Không ngờ phía trước có một khối đồng hồ hình tháp cao cỡ nửa người, đỉnh rất nhọn. Nếu là người khác nhất định sẽ đụng trúng đũng quần, bộ phận gặp nguy của Hàn Đông lại ở đùi, muốn phanh lại nhưng dừng không được rồi. Mắt nhìn thấy đã sắp đụng vào, đột nhiên bị Vương Trung Đỉnh một phen kéo trở về.

Hàn Đông thở mạnh một trận, quay đầu nhìn về phía Vương Trung Đỉnh, lại cũng là biểu cảm kinh hồn chưa định.

Vương Trung Đỉnh thấy Hàn Đông nhìn chằm chằm mình, mặt chợt chuyển âm, một tay túm hắn vứt lên ghế sa lon bên cạnh.

"Chạy cái gì mà chạy? Đụng hỏng đồng hồ cậu đền nổi sao?"

Hàn Đông cũng không nói gì, ánh mắt tinh nhuệ ý vị đánh giá Vương Trung Đỉnh, bên trong lộ ra một cỗ trộm vui vẻ.

Vương Trung Đỉnh lại trở lại bàn làm việc, điểm một điếu thuốc, hút vài hơi sắc mặt nghiêm trọng kia mới dịu đi một chút.

"Cậu muốn lên trang bìa thì có thể, nhưng cụ thể ảnh nào nhất định phải do tôi quyết định."

Hàn Đông bất bình, "Cái đó tôi cũng phải thương lượng đi?"

Thái độ Vương Trung Đỉnh phi thường cứng rắn, "Tôi không muốn thượng lượng với cậu!"

"Anh cũng quá bất cận nhân tình (không hợp với đạo làm người) đi?"

"Tôi nếu quả thật là bất cận nhân tình, chỗ ảnh đó cũng không thể lưu lại. Dù là mặc quần áo cũng không có một chút bộ dạng đứng đắn, chưa bắt cậu hủy toàn bộ đã quá nhân từ rồi."

Vì thế, Hàn Đông trực tiếp làm giảm không khí (giận dỗi), vẫn là loại không khí lọt vào đủ kiểu xem thường này.

Không biết qua bao lâu, Vương Trung Đỉnh nói với Hàn Đông: "Tôi đã gửi hình ảnh tôi chọn cho Nick, chuyện này dừng ở đây."

"Đợi lát!" Hàn Đông vội vàng ngăn lại, "Là ảnh nào a? Anh ngược lại có thể cho tôi xem a!"

Vương Trung Đỉnh nói thẳng: "Cậu không cần xem, đã xóa rồi."

"Anh sao chưa cho tôi lưu đã xóa rồi? Nick tiên sinh có thể cho tôi đĩa CD ảnh như vậy!"

"Không riêng gì đĩa CD này, tất cả file gốc bên Nick cũng phải toàn bộ tiêu hủy, nếu đơn phương lưu lại lập tức ngưng hẳn tất cả hợp tác."

Hàn Đông nóng nảy, "Anh làm gì mà đuổi cùng giết tận tình như vậy a?"

"Loại ảnh này lưu truyền ra ngoài không có lợi với cậu." Vương Trung Đỉnh ngữ khí bén nhọn.

Nhưng Hàn Đông đến hiện tại vẫn chưa rõ, hắn như thế nào lại không được nhận ảnh của chính mình đây?

…

Sau khi Hàn Đông đi rồi, ánh mắt Vương Trung Đỉnh liền một mực dừng trên màn hình máy tính.

Nhị Lôi qua bắt chuyện trước, liền trực tiếp đẩy cửa vào.

Không ngờ mới vừa vào, đã cảm thấy Vương Trung Đỉnh chợt cứng đờ, sau đó ánh mắt sát khí như đao phủ giết lại đây, khiến cho Nhị Lôi một phen mất hồn.

"Vương tổng, anh… anh làm sao vậy?"

Vương Trung Đỉnh nhanh chóng khép laptop lại, sắc mặt khôi phục bình thường.

“Không sao, đưa đồ cho tôi.”

Nhị Lôi ôm tâm tính tò mò đi về phía trước, trong nháy mắt đặt đồ xuống, ánh mắt hướng đến mặt Vương Trung Đỉnh dừng lại nửa giây, khiến cho thần kinh mẫn tuệ củ Vương Trung Đỉnh phát giác được.

“Nhìn gì đấy?” Vương Trung Đỉnh chất vấn.

Nhị Lôi vội lắc đầu, “Không, không…”

Nói xong cũng xoay người ra cửa.

Buổi tối, Vương Trung Đỉnh khó được không phải tăng ca, hơn 10 giờ đã lên giường nghỉ ngơi. Kết quả lăn qua lộn lại ngủ không được, nửa đêm lại dậy đốt một điếu thuốc, trong vẻ mặt lãnh đạm có hơn vài phần buồn bực.

Tới gần mười hai giờ, Vương Trung Đỉnh lại bưng lên máy tính cứng nhắc, lật xem từng ảnh chụp.

Đột nhiên đứng lên,đi thong thả vài bước ra cửa, ánh mắt nhìn chằm chằm vào khối đồng hồ Hàn Đông suýt nữa đụng phải kia. Không biết nghĩ ra gì đó, mặc y phục chỉnh tề liền đi ra ngoài.

“Nhị Lôi, giúp tôi mua vé máy bay, tôi hiện tại muốn đến Hồng Kông.”

Nhị Lôi đang ngủ mơ mơ màng màng, xảy ra chuyện gì đây? Hơn nửa đêm chạy đến Hồng Kông …

Vương Trung Đỉnh quẳng điện thoại xuống liền đi đến ký túc xá Hàn Đông, Hàn Đông đã sớm ngủ đến thất ngã chỏng vó rồi. Vương Trung Đỉnh cũng không cho Hàn Đông mặc quần áo, trực tiếp bọc một cái chăn mỏng liền bê ra ngoài.

Hồng Kông là thành phố không đêm, lúc đến nơi đã hơn ba giờ sáng, trên đường như trước rất náo nhiệt.

Vương Trung Đỉnh được đưa đến một khách sạn, có một chuyên gia định giá chuyên nghiệp đã ở đó chờ hồi lâu.

Thấy Hàn Đông ngủ say, định giá sư có chút băn khoăn.

“Tôi lát nữa đụng vào, có thể khiến cậu ấy thức dậy không?”

“Sẽ không tỉnh.” Vương Trung Đỉnh ngữ khí vô cùng chắc chắn.

Vì thế, định giá sư cầm qua một loạt công cụ chuyên nghiệp đến lượng thân cho Hàn Đông.

Ở nước ngoài, bảo hiểm thân thể đã không phải là việc gì lạ lẫm, rất nhiều danh nhân đều tự mua bảo hiểm khí quan trên người cho mình, ít thì mấy trăm hơn vạn, nhiều thì mấy ngàn vạn, thậm chí trên triệu đều có.

Trong nước mặc dù không có loại bảo hiểm này, nhưng như trước có không ít siêu sao mua bảo hiểm cho bộ phận đặc biệt. Ví như Y Lộ, năm đó mua bảo hiểm cho một đầu tóc dài 6000 vạn, liền khiến trong giới náo động không nhỏ.

Mục chính chính Vương Trung Đỉnh tới lần này là mua bảo hiểm nửa người dưới cho Hàn Đông, chủ yếu chính là bàn tọa (mông) và hai chân.

Định giá sư tiếp nhận không ít khách hàng như vậy, cũng đã gặp không ít bộ phận ngạo nhân, nhưng thấy đôi chân của Hàn Đông vẫn bị kinh diễm một phen. Trong lúc đánh giá càng không ngừng trao đổi ánh mắt cùng Vương Trung Đỉnh, ám chỉ lần này có thể phải tiêu pha rồi.

Cuối cùng định giá sư cho mức độ bảo hiểm chính là hai chân 3 triệu, bàn tọa 1.2 triệu, hơn nữa đều là Đô-la!

Dựa theo điều khoản của công ty bảo hiểm, nếu đạt tới mức độ 4.2 triệu, hàng năm chỉ là chưa tính phí bảo hiểm cũng đã hơn một ngàn vạn rồi.

Vốn tưởng rằng Vương Trung Đỉnh suy xét thật lâu, không ngờ y trực tiếp mở miệng nói, “3.5 triệu.”

“3.5 triệu? Ngài là muốn song hạng giảm ngạch hay là thi đơn tăng ngạch?” Định giá sư không rõ.

song hạng giảm ngạch (giảm giá 3.5 triệu mua cả 2 bộ phận)

thi đơn tăng ngạch (tăng bảo hiểm một bộ phận lên 3.5 triệu)

Vương Trung Đỉnh nói: "Thi đơn tăng ngạch."

"Nói cách khác ngài tăng thêm 5000 vạn bảo hiểm cho đôi chân của cậu ta?"

"Là bàn tọa." Vương Trung Đỉnh uốn nắn.

Định giá sư kinh ngạc, "Bàn tọa? Ngài tăng đến 3.5 triệu cho mông của cậu ta? Cặp chân kia thì sao?"

"10 triệu."

Định giá sư lúc ấy đã bị dọa đến bất động, siêu sao hàng đầu Hollywood cũng còn chưa bão đến cảnh giới này a!

Nhị Lôi lặng lẽ tính toán một lát, 13.5 triệu đôla là tương đương với trên trăm triệu nhân dân tệ, Hàn Đông trong vòng một đêm trong miệng Vương Trung Đỉnh liền từ một "Con gấu đồ chơi" biến thành "Gấu trúc" rồi.

Mà toàn bộ chuyện này, Hàn Đông hoàn toàn không biết.

Vương Trung Đỉnh đặc biệt dặn dò Nhị Lôi, "Việc này không đước nói với bất cứ người nào, đặc biệt không thể cho Hàn Đông biết."

"Vì sao?" Nhị Lôi không rõ.

Vương Trung Đỉnh nói: "Tình hình chân và mông của cậu ta, cậu ta đã trở thành người được lợi, tôi sợ lúc mộng du cậu ta sẽ tự cắt nửa người dưới của mình."

Nhị Lôi nâng trán, thật sựlà một câu bừng tỉnh người trong mộng.

99. Chương 99: Lần Thứ Hai Chụp Ảnh Nóng

Một khắc Hàn Đông cầm quyển tạp chí kia mới biết hình nào của mình được chọn đăng trang bìa.

Quả nhiên là một bức ảnh phô bày toàn bộ thế mạnh cơ thể.

Tấm hình này là chụp ở phòng xông hơi, Hàn Đông mặc quần da màu đen bó sát người, mồ hôi đầm đìa ngồi dựa vào cạnh vách tường. Một dòng nước ấm từ đỉnh đầu tưới xuống, hơi nước phấn trắng trôi nổi ngập tràn, trên quần da nổi lên bọt nước cuồng dã.

Ảnh sáng, độ mờ ảo, trình tự cùng khuynh hướng cảm xúc, thật là một loại nóng bỏng nhân gian khó kiếm.

Mặc cho có vài chỗ trong tấm ảnh không được thu hút, nhưng không gây chút trở ngại nào đến việc nó trở thành vật báu mới trong con mắt nghệ thuật của giới nhân sĩ.

Trong một khắc Du Minh bắt được quyển tạp chí, đáy lòng lại hung hăng xem thường Hạ Hoằng Uy một phen.

Trở lại ký túc xá, Hàn Đông đang ngồi trên giường khoanh chân xếp bằng.

Du Minh lập tức xuất diễn.

"Tôi nói, cậu có thể đừng làm chuyện mất mặt nữa không?"

Hàn Đông lơ mơ không hiểu, "Sao vậy?"

Du Minh không trả lời, trực tiếp vứt quyển tạp chí có hình Hàn Đông lên bàn máy tính.

"Chúc mừng, tạp chí đã bán hết, quyển này là tôi trộm trên kệ tuyên truyền của công ty tới."

Hàn Đông nghi ngờ, "Một thứ đồ hư đăng lên trang bìa thế mà lập tức bán hết? Ánh mắt của người trong giới thời trang cũng không đến nỗi cao đi?

Du Minh thay hắn vui vẻ, "Ảnh này của cậu cũng gây náo động không nhỏ trên mạng đâu, tôi thấy các trang web đều cậu dùng ảnh cậu làm cover."

Hàn Đông vừa nghe lời này lập tức lên mạng xem xét, "Tôi phi, weibo của tôi thế mà trong một ngày tăng mấy vạn follow!! Trước kia tôi bỏ ra thời gian hai năm mới tăng mấy ngàn, hơn nữa đều là tôi mặt dày mày cầu tới."

Du Minh công kích, "Lý Thượng người ta đã sớm phá trăm vạn rồi."

"Cắt, một ít follow của tôi là những ai a? Đều là người trong giới thời trang, đều là cao nhân đoan sĩ! Biểu đồ mức độ thu hút chính là một Kim Tự Tháp, càng trên đỉnh càng ít người. Cậu nhìn lại nhóm người follow hắn đi, tất cả đều là một đám fan cuồng, cả ngày 'Âu ba (oppa =))), em rất yêu anh a', 'Lại thức đêm , đau lòng quá' loại này không hề có tác dụng."

"Cậu xem lại những bình luận của tôi, cậu nhìn cái này đi, "Bản thân người mẫu chính là một phần thời thượng' ; nhìn cái này, 'Tạo hình của cậu khiến tôi nghĩ tới Ma Lạc Ca, Ấn Độ cùng cảm hứng thiết kế điện ảnh thời Trung Cổ, còn nữa, 'Bồn tắm lớn… đại điểu chiếu '? ? ?" (ảnh đại điểu)

Hàn Đông nháy mắt biến sắc nói tục, "Mẹ kiếp! Ai gửi vậy? Kháo! Xem ta mắng chết ngươi!"

Du Minh vội vàng ngăn cản, "Cậu bây giờ là nhân vật công chúng, không thể làm loạn."

Tay Hàn Đông khẽ run, nghiêng đầu sang chỗ khác sâu kín nói: "Đã đăng lên rồi."

"Cậu đăng gì?"

"Tôi … Tôi nói 'Lão tử thiến đại JB của ngươi' …có sao không?"

Khóe miệng Du Minh co giật, "Cậu mẹ nó quá giỏi rồi! Nhanh chóng xóa đi!"

Tay Hàn Đông vừa định nhấn xóa, kết quả phát hiện đã có người cắt bỏ trước.

"Tôi kháo… Ai nhanh như vậy a?"

Vừa dứt lời, Vương Trung Đỉnh liền gọi tới, ngữ khí âm u.

"Đừng để tôi thấy kiểu nói năng này, nếu không trực tiếp xóa tài khoản!"

Nói xong cũng không cho Hàn Đông cơ hội trả lời, liền trực tiếp cúp điện thoại.

"Ai a?" Du Minh hỏi.

"Cậu nói xem còn ai vào đây? Vương Trung Đỉnh a!"

"Sao phản ứng nhanh vậy? Không phải là luôn phái người theo dõi cậu chứ?" Du Minh hoài nghi.

Hàn Đông tức giận, "Trước kia anh ta chưa bao giờ quản tôi, từ lúc tôi chụp ảnh bìa, đâu đâu cũng theo dõi! Tôi đây vừa có một chút động tĩnh, bên kia lập tức biết, đề phòng tôi như theo phòng trộm nhà!"

Du Minh bĩu môi, "Chứng tỏ anh ta đang để tâm cậu thôi."

Nói đến đây, Hàn Đông đột nhiên nhớ tới một việc.

"Ê, cậu thấy ảnh của tôi thế nào?"

Du Minh ngữ khí thản nhiên, "Rất đẹp a!"

"Có đủ gợi cảm không?"

"Cũng được."

Hàn Đông vỗ đùi, "Đúng vậy, tính lãnh đạm như cậu còn có thể nhìn ra hình của tôi gợi cảm, sao anh ta hoàn toàn nhìn không ra đây? Cậu nói xem có phải là anh ta không có năng lực không?"

"Không phải đâu?" Du Minh khó mà chấp nhận.

Hàn Đông đột nhiên nhếch miệng cười xấu xa, chọc chọc bụng Du Minh hỏi: "Cậu nói xem JB Vương Trung Đỉnh lớn không?"

"Á…" Du Minh vẻ mặt xấu hổ, "Tôi sao biết?"

"Lúc anh ta đi toilet, tôi định liếc trộm nhưng nhìn không đến, có đôi khi anh ta ngồi đối diện tôi cũng thử nhìn chăm chú, phát hiện cũng rất phồng, lại không giống đang phát dục."

"Cậu không phải biết xem tướng sao? Cậu xem trên mặt anh ta không nhìn ra sao?"

Du Minh một phen thức tỉnh Hàn Đông, đúng vậy, sao phải đoán mò a? Trực tiếp xem không phải là được sao!

Vì thế, Hàn Đông lại đi tìm ảnh của Vương Trung Đỉnh.

"Tôi thao, súng tốt a! Cái này tuyệt đối là một cây súng tốt a!" Hàn Đông phấn khởi, kéo Du Minh đến xem, "Cậu xem khoảng cách giữa hai lông mày rộng như vậy, đầu mắt có một nốt ruồi, rõ ràng tính dục rất tràn đầy a! Cậu nói bình thường anh ta giải tỏa như thế nào nhỉ? Chắc không phải là vẫn luôn tự xử chứ?"

Du Minh chần chừ mở miệng, "Nữ minh tinh muốn lên giường cùng anh ta nhiều như vậy, hẳn là không đến mức đó đi?"

"Người này nhất định là thức đêm nên hại thận, trường kỳ thức đêm sẽ làm cho thận hư nghiêm trọng, một người đàn ông khỏe mạnh lại đi dày xéo bản thân". Hàn Đông thổn thức.

Du Minh nghiêng qua liếc hắn một cái, "Cậu có phải suy nghĩ hơi nhiều rồi không?"

Sự thật chứng minh, Hàn Đông không phải nghĩ nhiều, mà là rất nhiều.

"Tôi biết vì sao vừa rồi anh ta lại phát hiện bình luận kia nhanh như vậy, lời nói lại rất kịch liệt, bởi vì bình luận chính là anh ta gửi. Anh ta chính là thận bị suy kiệt, mới phải thỏa mãn thông qua phương thức này."

Du Minh hừ cười đáp: "Vâng, anh ta muốn xem, hay là cậu muốn gửi a?"

"Cậu nói chuyện đi đâu vậy? Ca đúng là không biết xấu hổ, nhưng cơ bản vẫn phải có cực hạn! Hơn nữa, anh ta muốn nhìn tôi nhất định phải cho sao? Tôi sẽ mặc kệ, tôi muốn bắt anh ta sốt ruột, tôi sẽ… Này! Cậu đi sao!"

"Đi rửa chân!"

Buổi tối, Du Minh đang mơ màng ngủ thì bị tiếng thở dốc ở phòng bên đánh thức.

Người khác làm chuyện này đều là vụng trộm, thậm chí hai người ngủ ở một giường cũng không nhận ra. Hàn Đông tự sướng lại không hề có ý tị hiềm (tránh nghi ngờ), giống như phải có người nghe hắn mới càng hưng phấn.

Du Minh đập tường, "Tôi nói, cậu có thể thu liễm chút hay không?"

"Lập tức, xong ngay đây… A…"

Du Minh buồn bực chui đầu vào chăn, trùng hợp thấy cuốn tạp chí, nhìn vào ánh mắt lạnh lùng của Hàn Đông trên mặt bìa, nội tâm gào thét: Đây mẹ nó thực sự là một người sao?

Giải tỏa xong, Hàn Đông nặng trĩu chìm vào giấc ngủ.

Kết quả không đầy một lát, hắn lại đứng dậy, mở đèn, lấy điện thoại tới, cởi quần lót, giải phóng đại điểu, mắt vẫn còn đang nhắm lại đưa điện thoại di động chuẩn xác ngắm tới đại điểu, răng rắng ấn chụp một tấm.

Vương Trung Đỉnh đang trên đường về nhà, nhận được thông báo điện thoại, mở ra vừa nhìn, thiếu chút nữa đâm lên hàng rào bảo hộ!

…

Ngày hôm sau, Hàn Đông lại làm như không vấn đề gì đi vào văn phòng Vương Trung Đỉnh.

"Ngày mai tôi phải tiến tổ (vào đoàn phim) !" Hàn Đông nói.

Vương Trung Đỉnh không phản ứng, chỉ dùng một ánh mắt phức tạp đánh giá Hàn Đông.

Hàn Đông tay bám sát chỉ quần, ánh mắt hướng lên trên, giọng điệu ra vẻ lãnh khốc, "Nhìn tôi như vậy làm gì?"

"Đầu óc cậu có vấn đề sao?" Vương Trung Đỉnh đột nhiên hỏi.

Hàn Đông khó hiểu, "Đầu óc tôi sao? Vấn đề? Vấn đề gì?"

Vương Trung Đỉnh vốn định đưa ảnh chụp ra chất vấn Hàn Đông, kết quả di động đã móc ra, nhưng vẫn nắm chặt này không động tĩnh. Đổi lại trước kia, Hàn Đông dám đùa giỡn lưu manh kiểu này đủ cho hắn chết mười lần. Nhưng lúc này đây, Vương Trung Đỉnh cư nhiên ngầm bỏ qua.

"Ngày mai tôi phải vào đoàn." Hàn Đông nhấn mạnh lần nữa.

Vương Trung Đỉnh như trước trầm mặt, "Vậy hảo hảo chuẩn bị đi."

"Ý của tôi là ngày mai tôi phải ăn cơm bên ngoài rồi, hôm nay cùng nhau ăn một bữa nữa đi."

Kết quả, Vương Trung Đỉnh mới vừa đứng lên, Hàn Đông lại đè xuống.

"Anh không cần xuống, cứ ở đây chờ là được, để tôi xuống mua, tôi đi mua." Nói xong hoả tốc chạy vào thang máy.

Một lát sau, Hàn Đông mang theo mấy cái hộp đến.

Vương Trung Đỉnh ngửi được một cỗ mùi vị khác thường, "Gì vậy?"

"Ăn rồi biết!" Hàn Đông nhướn mày.

Vương Trung Đỉnh mở cặp lồng ra, nhịn không được sửng sốt, thận heo, thận cừu, thận bò ...

"Cậu mua cái này làm gì?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Hàn Đông sợ nói thẳng chạm đến tự tôn của Vương Trung Đỉnh, liền đổ vấn đề lên người mình, "Thận tôi gần đây có chút vấn đề, muốn bồi bổ cho tốt, anh cũng nhân thể bồi bổ chút đi?"

Cậu còn muốn bổ? Vương Trung Đỉnh hết chỗ nói nổi, tiếp tục bổ nữa cậu còn muốn gửi cái gì cho tôi đây?

"Ăn a! Anh xem tôi đã ăn rồi, thơm quá!" Hàn Đông vẻ mặt say mê dụ dỗ Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh không hề hứng thú, "Tôi không thích ăn đồ có mùi?"

"Cái này không mùi, đều xử lý sạch sẽ rồi, anh ngửi xem." Hàn Đông gắp một miếng đưa tới mũi Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh vội né, lại bị Hàn Đông cười nhạo một phen.

"Ha ha ha ha... Xem anh bị dọa kìa!"

Vương Trung Đỉnh mặc kệ nhìn Hàn Đông một mình ngu ngốc.

"Ân ân, thận hôm nay đều rất ngon. Ăn đi! Nếu anh không ăn tôi ăn hết."

Đến cuối cùng, Hàn Đông thậtđúng là một mình ăn hết.

100. Chương 100: Cậu Ta Chính Là Ngốc

Buổi chiều, cả người Hàn Đông nhiệt khí lâng lâng, ánh mắt nhìn người đều có điện.

Du Minh đang ở trong phòng thu dọn đồ đạc, Hàn Đông dùng tướng hồn xiêu phách lạc lắc lư đi vào, méo mó đứng trên khung cửa, con ngươi nóng rát nhìn chăm chú vào Du Minh, sâu kín nói: "Tôi như thế nào cứ cảm thấy có một dòng nhiệt khí mạnh hướng về bụng?"

Du Minh cũng không ngẩng đầu nói: "Xả đi!"

Quả nhiên, Hàn Đông nhanh vọt vào buồng vệ sinh.

Liên tục bài tiết một trận quá nửa giờ, chờ Hàn Đông từ bồn cầu đứng lên, cảm giác mình càng "Tiên" rồi.

Phim điện ảnh mới chính thức được đặt tên là trộm ảnh , chập tối sẽ tổ chức một buổi lễ khai máy đơn giản, ngoài mấy nhân viên chủ chế, hầu như không có bất kì khách quý nào trợ oai. Vương Trung Đỉnh ở tỉnh ngoài, Du Minh có lịch diễn khác, diễn viên chính đều thiếu… Cuối cùng tiêu điểm truyền thông đều nhắm vào Hàn Đông.

Hàn Đông dường như có năng khiếu diễn xuất thiên bẩm, chỉ cần đối mặt với máy quay, lập tức lột bỏ sạch sẽ hình tượng thường ngày không còn một dấu vết. Trong nháy mắt ống kính quét đến mặt hắn, sẽ luôn phô bày được góc độ đẹp nhất, biểu cảm khốc suất nhất, khí chất mạnh mẽ nhất.

"Sau đây, chúng ta mời Hàn Đông lên giới thiệu một chút về nhân vật của mình."

Hàn Đông vốn dĩ đã chuẩn bị rất nhiều câu từ cao thâm để giải thích cái nhân vật đơn giản đến không thể đơn giản hơn kia, nhưng thời điểm người chủ trì đưa micro tới, Hàn Đông lại bắt đầu cảm thấy một dòng nhiệt lưu phóng mạnh về bụng. Hơn nữa là phát tác cấp tính, trong nháy mắt toàn bộ từ ngữ trau chuốt trong đầu đều biến mất.

Vì thế, Hàn Đông chỉ trả lời một chữ, "Quỷ."

Nói xong trực tiếp đẩy micro qua, hoàn toàn không cho người chủ trì cơ hội hỏi lại.

Người chủ trì đành cười cười hoà giải, "Xem ra Hàn Đông tiên sinh của chúng ta không chỉ lạnh lùng ở trên ảnh trang bìa, thật sự trong cuộc sống cũng lạnh lùng như vậy, bây giờ chúng ta đến phỏng vấn Lỗ đạo diễn một chút …"

Hàn Đông không hề biểu hiện một chút lúng túng trước máy quay, nhưng Thẩm Sơ Hoa liếc mắt một cái đã nhìn ra Hàn Đông đang khó chịu. Làm như có chuyện đột xuất liền đi lên sân khấu, nói thầm vào tai Hàn Đông, Hàn Đông lập tức giả bộ có việc gấp tạm thời rời tiệc.

Kết quả, không biết có phải vì Hàn Đông bước xuống sân khấu quá phong cách hay không, lại có mấy hãng truyền thông đuổi theo.

"Hàn Đông, xin hỏi anh đã có kế hoạch gì tiếp theo chưa?"

Hàn Đông oán thầm: Kế hoạch? Tôi có thể có kế hoạch gì? Trước tiên phải đi xả đã mới nói!

"Hàn Đông, con người anh khí tức thời thượng như vậy, sao lại chịu diễn quỷ vậy?"

Hàn Đông oán thầm: Vậy ngươi là nói như thế nào bắt chính mình nhìn người khác thải đây?

"Hàn Đông, định hướng phong cách của anh khác biệt như vậy, là cố ý giả vờ hay là tính cách vốn có của bản nhân?"

Hàn Đông oán thầm: Ngươi tự ăn 2 cân thận đi là biết ta thật hay giả!

"…"

Đối mặt với phóng viên theo đuổi không bỏ, Hàn Đông thủy chung mặt lạnh không nói lời nào. Thẩm Sơ Hoa ở một bên thay hắn giải vây, không ngừng vượt trước phóng viên nói: "Thực xin lỗi, Hàn Đông không tiện trả lời."

Mắt nhìn lên phía trước một quẹo chính là buồng vệ sinh, nếu để cho máy chụp ảnh chụp được, toàn bộ trang bức vừa rồi đều bại lộ. Vì thế Thẩm Sơ Hoa trực tiếp chắn phía trước máy quay, thản nhiên cười, lộ ra hàm răng sole cao thấp.

(trang bức: giả bộ)

“Các vị có vấn đề gì có thể hỏi tôi.”

Vì thế, tất cả phóng viên đều thối lui vô cùng nhanh chóng.

Hàn Đông vừa ngồi lên bồn cầu, lập tức trở về bản chất, vùi mặt vào đầu gối nức nở, “Ôi ta đi… Đau chết mất… sao tôi lại xui xẻo như vậy…”

Phùng Tuấn nhận được video truyền thông gửi tới liền mang đến cho Vương Trung Đỉnh xem.

“Tôi đặc biệt nhắc phóng viên cho cậu ta lên hình nhiều một chút, khoan hãy nói… Tiểu tử này bình thường ra vẻ cà lơ phất phơ, thế nhưng trước máy quay thật là có khí chất đại bài (sao lớn).”

Vương Trung Đỉnh hừ cười một tiếng khó hiểu, “Kia là nhịn.”

“Nhịn?”

“Ừ, quá mót.”

Phùng Tuấn buồn bực, “Sao anh biết?”

Vương Trung Đỉnh không trực tiếp trả lời, chỉ là giọng điệu chắc chắn: “Sau khi rời khỏi máy quay khẳng định vào ngồi bồn cầu, không tin cậu hỏi xem.”

Phùng Tuấn nhìn thấy Vương Trung Đỉnh mặt mang nét cười, thật sự rất khó mà tưởng tượng được, Vương Trung Đỉnh thế mà lại ung dung nói một chuyện nhàm chán như vậy. Hơn nữa càng làm cho hắn khó hiểu chính là, từ khi nào Vương Trung Đỉnh và Hàn Đông trở nên thân mật như vậy?

“Cậu tìm đến tôi không phải chỉ vì video này chứ?” Vương Trung Đỉnh hỏi.

Phùng Tuấn do dự chốc lát nói: “Cũng không hẳn, tôi còn muốn nói với anh chuyện của tiểu thư Vạn Lí Tình. Ngày mai cô ấy xuất ngoại, lần này cần nghỉ ngơi khoảng mấy tháng, cho nên…”

“Tôi biết rồi.” Vương Trung Đỉnh ngắt lời Phùng Tuấn, trực tiếp hỏi: “Khi nào thì cất cánh?”

“Sáng mai.”

Vương Trung Đỉnh nhìn đồng hồ trên tay, hiện tại đã hơn tám giờ, vì thế nói: “Tôi trước hết còn có vài việc gấp, đại khái có thể xử lý xong trong hai giờ, xử lý xong tôi sẽ đi gặp cô ấy.”

“Đừng quá lao tâm, có việc cứ gọi tôi.”

Phùng Tuấn vừa định đi, Vương Trung Đỉnh lại nói.

“Ngày mai Hàn Đông tiến tổ, phái thêm vài người để ý cậu ta.”

Phùng Tuấn không rõ, “Vẫn phải theo dõi sao? Tôi thấy biểu hiện gần đây của cậu ta không tệ a.”

“Đó chẳng qua là bề ngoài.” Vương Trung Đỉnh nghiêm lại, “Người này ngu ngốc như vậy, lúc nào cũng có thể phát sinh chuyện ngoài ý muốn.”

Hắn ngu ngốc? Không đến nỗi như vậy đi? ! !

Không riêng gì Phùng Tuấn, phàm là người sáng suốt đều có thể nhìn ra Hàn Đông ngốc hơn phân nửa là giả vờ. Kỳ thật tâm tư nhiều hơn bất kì ai, thật sự mưu ma chước quỷ.

Nhưng Vương Trung Đỉnh quyết giữ ý mình, “Cậu ta chính là ngốc.”

Phùng Tuấn nhận mệnh, “Được rồi, tôi sẽ tìm người theo dõi.”

…

Phùng Tuấn đi không đầy một lát, Hàn Đông lại tới gõ cửa.

Vương Trung Đỉnh nhìn Hàn Đông trong video lại nhìn Hàn Đông người thật, hoàn toàn không phải một biểu cảm. Nhìn đến Hàn Đông trước mặt, khuôn mặt tự nhiên sẽ chìm xuống.

“Cậu đến đây làm gì?”

Hàn Đông ưỡn ẹo dựa ở trên tường, một chút đứng đắn cũng không có.

"Tìm anh chơi một lát."

Vương Trung Đỉnh lập tức giận dữ, "Ai rảnh với chơi cậu? Tôi đây đang bận."

"Đã trễ thế này còn ở lại làm việc à?" Hàn Đông biểu tình vừa bất đắc dĩ vừa mất mát, "Vậy được rồi, anh còn bận việc của anh, nhanh rồi nghỉ ngơi sớm một chút."

Hàn Đông đột nhiên như vậy, lại khiến Vương Trung Đỉnh có chút không đành, vì thế phá lệ nói mấy câu.

"Ngày mai tiến tổ sao?"

Hàn Đông gật gật đầu, "Cho nên giờ này đến đây chính là muốn bồi anh nhiều thêm một lát."

(bồi: phụ trợ, ở cùng)

"Tôi cần đến cậu bồi sao? Cậu tự quản được bản thân là vô cùng tốt rồi!"

Hàn Đông không lên tiếng.

"Tới đoàn phim nghiêm túc chút, đừng làm người ta chán ghét."

Hàn Đông như trước không lên tiếng.

Vương Trung Đỉnh tạm dừng một lúc mới mở miệng, "Được rồi, đi đi."

Đi? Nghĩ hay lắm!

Trong nháy mắt cửa sắp đóng lại, Hàn Đông bỗng xuất hiện một cỗ sức mạnh. Trong lúc Vương Trung Đỉnh không hề phòng bị, mạnh mẽ phá cửa xông vào, ôm chặt cổ y không buông.

"Anh tới a! Anh tới a! Anh tới tôi sẽ cùng nó đồng quy vu tận (cùng chết)!" Hàn Đông dùng vẻ mặt uy hiếp. Mặt Vương Trung Đỉnh chuyển đen, trừng mắt nhìn Hàn Đông chỉ muốn đem hắn nuốt vào.

"Ngay từ đầu đã tính không đi, sao không trực tiếp xông tới?"

Hàn Đông cười như tên trộm, "Tôi định là trực tiếp xông tới, vừa rồi nói đống kia chợt không nghĩ đến."

Cuối cùng tình huống bạo lực trong dự kiến cũng không phát sinh.

Trong cơ thể Vương Trung Đỉnh đã phát triển "hệ thống miễn dịch Hàn Đông", mỗi khi Hàn Đông đến nhất định sẽ sinh ra, hệ thống liền tự vận hành, đem lửa giận tràn đầy trong lòng hoàn toàn biến thành không có.

"Được, cậu cứ như vậy ôm đi, tốt nhất ôm cả đêm." Vương Trung Đỉnh mặt lạnh làm việc của mình.

Hàn Đông cũng không nói gì, cứ bất động như vậy nhìn Vương Trung Đỉnh bận việc.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, công việc bề bộn trong tay Vương Trung Đỉnh đã gần làm xong, tính toán dọn dẹp một chút rồi đi tìm Vạn Lí Tình. Như trước không nhìn Hàn Đông, cũng không nói chuyện với hắn, lập tức đi vòng qua vào buồng vệ sinh.

Lúc này Hàn Đông cực kì nhanh gọn đổ một ít bột phấn trong suốt vào chén nước của Vương Trung Đỉnh.

Đây là bài thuốc gia truyền Hàn Đông xin của một Lão Trung Y, có tác dụng thôi miên, hơn nữa không có tác dụng phụ quá lớn đối với thân thể.

Khuấy xong, Hàn Đông vụt chạy về tại chỗ ôm chặt cổ Vương Trung Đỉnh, ra vẻ không có việc gì.

Quy tắc sinh hoạt của Vương Trung Đỉnh phi thường nghiêm minh, nếu y muốn uống nước, mà tay lại đụng vào đồ trên bàn trong thời gian dài thì nhất định sẽ đi rửa trước, sau đó lại trở về bưng chén lên.

Quả nhiên, sau khi Vương Trung Đỉnh trở về liền uống vài ngụm nước, sau đó hướng ngay đến màn hình máy tính, muốn làm nốt việc trước khi đi.

Không đầy một lát, Vương Trung Đỉnh liền cảm thấy buồn ngủ kì lạ, như thế nào cũng không làm tiếp được. Không đến mười phút, đã bị tên mình nói là ngu ngốc lừa cho chìm vào giấc ngủ.

Cánh tay Hàn Đông từ cổ thả ra, chậm chậm lắc lư bên người Vương Trung Đỉnh. Lại thử vỗ vài cái trên vai của y, cảm giác Vương Trung Đỉnh đã ngủ rất say, mới kéo y tha vào trong nhà.

Hàn Đông nâng Vương Trung Đỉnh lên giường, cởi quần áo và giày ra, cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tôi chỉ có thể giúp anh đến đây.

Đối xử tử tế với thận của mình đi, nó khỏe tôi cũng vui!

Hàn Đông vừa định xoay người ra cửa, đột nhiên lại nghĩ đến cái gì, khóe miệng chậm rãi nhiễm lên một tầng tà cười.

Hình như… Còn một nghi hoặc chưa có cởi bỏ đâu.

Hàn Đông hưng phấn chà xát tay, lại quay trở lại. Yên lặng chăm chú nhìn Vương Trung Đỉnh một lát, thầm nghĩ: "Vương ca, cho mượn điểu anh nhìn một chút, chỉ liếc nhìn một cái thôi."

Sau đó, Hàn Đông vươn tay vào, lục lọi một cái là lục lọi một cái, rốt cục — đào được rồi! !

"Mẹ ơi… không hề nhỏ…" Hàn Đông lúc này mới có dũng khí xốc chăn lên, cẩn thận quan sát thưởng thức một phen. Đầu lưỡi liếm liếm môi, ánh mắt một hồ xuân thủy. Không tồi, không tồi, trong lòng cuối cùng ổn định lại.

Vừa muốn đắp chăn lại cho Vương Trung Đỉnh, con mắt Hàn Đông lại trộm đảo một vòng.

Hay là… Tôi chụp nha?

Nhưng mình không cầm di động. Làm sao bây giờ?

Hàn Đông đang băn khoăn, đột nhiên quét đến di động Vương Trung Đỉnh, đôi mắt chợt sáng ngời. Đúng rồi! Ta có thể lấy của y dùng trước, chụp xong lại gửi sang máy của mình!

Nghĩ vậy, Hàn Đông liền cầm lấy di động, cực kỳ kích động nhấm ngay hạ thân Vương Trung Đỉnh, tách…

Thu vào một tấm ảnh đại điểu.

Hàn Đông vừa định gửi đi, đột nhiên không cẩn thận ấn thoát ra, chỉ có thể lần nữa tìm kiếm trong tập tin. Kết quả đang tìm, thế nhưng lại thấy hai ảnh "điểu" lớn.

"Ta nói vừa rồi lúc chụp sao cảm giác cảnh tượng quen như vậy … Thì ra vì tiểu tử ngươi đã sớm chụp của ta, quả nhiên một cây làm chẳng nên non a! Vương Trung Đỉnh ơi Vương Trung Đỉnh, anh cứ tận lực giả bộ đi, bla bla…"

Sau khi Hàn Đông đắc ý xong, muốn đem ảnh chụp gửi qua cho mình. Nhưng đột nhiên lại vướng vào một băn khoăn khác, hai ảnh này một điểu lớn, một điểu nhỏ, hơn nữa chênh lệch tương đối rõ ràng, rốt cuộc cái nào là Vương Trung Đỉnh?

Kỳ thật trong lòng Hàn Đông đã sáng như gương, vẫn là tiếp tục tự mình giả ngu.

"Cái nhỏ đi? Nhất định là cái nhỏ đi?"

Nhưng mở đến ảnh điểu nhỏ kia, Hàn Đông lại ghét bỏ không chịu gửi.

"Bỏ đi, nhường anh, ảnh điểu nhỏ coi như của tôi."

Vì thế, Hàn Đông đem ảnh điểu lớn gửi đến email của mình, sau đó xóa bỏ hết bản ghi chép.

Dọn dẹp tàn cục xong, Hàn Đông mới phủ chăn cho Vương Trung Đỉnh, rón ra rón rén đi ra ngoài.

Vạn Lí Tình lui lại đợi Vương Trung Đỉnh không được, trong lòng đầy oán khí, nhưng lại không muốn cứ như vậy không từ mà biệt. Vì thế nghĩ trước nghĩ sau, nàng vẫn quyết định đến công ty tìm Vương Trung Đỉnh, giáp mặt hỏi rốt cuộc Vương Trung Đỉnh nghĩ sao.

Đúng lúc Vạn Lý Tình từ trong thang máy đi ra, Hàn Đông vừa muốn đi vào, hai người đối mặt.

Vạn Lý Tình trong lòng buồn rầu: Tại sao lại đụng tới người này đây. Hàn Đông đầu tiên là sửng sốt, sau đó ngoác miệng cười, giống như thường ngày cùng Vạn Lý Tình hàn huyên.

"A, chị dâu đến sao!"

101. Chương 101: Hàn Gia Nổi Bão

Vạn Lý Tình lần này ngay cả phản ứng cũng không thèm phản ứng Hàn Đông một chút.

Kết quả Hàn Đông lại đến che trước mặt nàng, cười hỏi: "Chị dâu đến đây làm gì a?"

Vạn Lý Tình nén giận, sâu kín trả lời: "Tìm Vương ca cậu."

A… Sắc mặt Hàn Đông thoáng chốc biến đổi, thật không ngờ, đây là thừa nhận quan hệ giữa 2 người sao?

"Đừng! Chị dâu, chị nghe em nói, bộ dạng này của chị đối với quan hệ của hai người không tốt chút nào, còn có thể tăng thêm hiểu lầm."

"Thật có lỗi, giữa chúng tôi không có hiểu lầm."

Lời này của Vạn Lý Tình vốn là lí do thoái thác thoát khỏi Hàn Đông, không ngờ lại khơi dậy ý chí đấu tranh.

"Không có hiểu lầm a?" Hàn Đông sang sảng cười to, giống như còn hưng phấn hơn Vạn Lý Tình nói, "Em nói nha, Vương ca chính là chuyện bé xé ra to, còn nói gì mà chịu đủ rồi linh tinh, nào có nghiêm trọng như vậy? Chị dâu hiền lành như vậy, khoan dung độ lượng như vậy, Vương ca sao có thể không muốn kết hôn đây?"

Vạn Lý Tình ánh mắt nháy mắt đổi đổi, "Chịu đủ rồi?"

"Chịu đủ rồi cái gì? Không có a!" giọng điệu Hàn Đông ra vẻ thay Vương Trung Đỉnh che dấu, "Vừa rồi em có nói ba chữ kia sao? Ai… Không phải, chị dâu, chị hãy nghe em nói, Vương ca sao có thể nói ra lời này chứ? Anh ấy chính là dù coi trọng đứa con thế nào đi nữa, dù nghĩ chị lòng dạ hẹp hòi, cảm thấy tình cảm với chị không mãnh liệt như thế nào, anh ấy cũng không thể nói ra lời này a!"

Vốn dĩ Vạn Lý Tình định là sẽ không để ý đến lời này của Hàn Đông, nhưng là nữ nhân không thể thiếu mẫn cảm, hơn nữa trước đó Hàn Đông là tâng bốc Vương Trung Đỉnh, đột nhiên lại phun ra đôi lời Chửi xéo, càng làm nàng không nhịn được hoài nghi.

"Anh ta còn nói gì với cậu?" Vạn Lý Tình hỏi.

Hàn Đông tận lực nặn ra một nụ cười đến tổng giám đốc cống nước thải cũng có thể nhìn ra là giả tạo, giọng điệu chói lọi, "Không… Không có gì a! Anh ấy chỉ nói người như chị đặc biệt tốt, nói nếu anh ấy kết hôn, khẳng định sẽ chọn chị. Nếu anh ấy không kết hôn… làm sao có thể không kết hôn đây? Không có, không thể nào, đừng nghe người ta nói bừa…"

Vạn Lý Tình tuy rằng để ý, nhưng cũng không phải vài câu vô căn cứ là có thể thao túng.

"Nếu đã vậy, vậy mời cậu tránh ra." Vạn Lý Tình lịch sự xin phép.

Hàn Đông cũng không tiếp tục ngăn cản, mà làm bộ mặt tươi cười chào đón, "Được rồi được rồi, Vương ca chờ chị đã mấy ngày, để tôi gọi điện thoại đánh thức anh ấy dậy mở cửa."

"Đánh thức?" Vạn Lý Tình nghi hoặc.

Hàn Đông gật gật đầu, không nghĩ ngợi nói: "Hôm nay anh ấy ngủ được sớm, tôi sợ trực tiếp nhấn chuông cửa sẽ làm ồn, trước tiên gọi điện thoại đã."

Bình thường Vương Trung Đỉnh ngủ đều để điện thoại rung, nhưng vừa rồi lúc Hàn Đông chụp ảnh đã đổi thành yên lặng.

"Ai nha, ngủ say như chết a…" Hàn Đông lầu bầu.

Vạn Lý Tình không tin Vương Trung Đỉnh sẽ ngủ ở đây, lại càng không tin y sẽ ngủ vào lúc này, vì thế tự mình gọi một cú điện thoại cho Vương Trung Đỉnh, kết quả giống như Hàn Đông.

Hàn Đông đi tới cửa, giả bộ hướng nàng hỏi: "Có muốn em mở cửa giúp không?"

Vốn tưởng rằng Vạn Lý Tình sẽ quay đầu bỏ đi, kết quả thế nhưng lại thật sự gật đầu.

Được rồi, chính là muốn nhìn xem ngươi có bản lãnh này hay không!

Ngươi không phải suốt ngày kêu Vương ca sao? Ngươi không phải ra vẻ người trong cuộc sao? Ngày hôm nay ta muốn nhìn xem, ngươi và Vương Trung Đỉnh rốt cuộc quan hệ thân mật tới mức độ nào, lời của ngươi đến tột cùng có bao nhiêu tin cậy!

Hàn Đông trong lòng thầm hô một tiếng nguy rồi, hắn căn bản không biết mật mã cửa phòng.

Vì thế quay về phía Vạn Lý Tình cười cười, sau đó nhắm mắt lại ấn loạn vài tiếng. Thật ra định lấy cớ mở cửa không được làm lí do thoái thác, thế nhưng kết quả mèo mù vớ được chuột chết, mở được rồi, ngay cả hắn cũng trợn mắt muốn cắn lưỡi.

Giống như số phận có thần trợ, đầu óc đột nhiên xuất hiện liên tiếp những ký tự quen thuộc.

"Kia… Mở rồi, vào đi thôi." Hàn Đông cười đến càng nhiệt tình.

Sắc mặt Vạn Lý Tình ngay lúc đó cũng đã phi thường khó coi, tiếp tục đi vào chứng kiến Vương Trung Đỉnh đang ngủ, sắc mặt lập tức càng kém, giận dỗi không kìm được, cũng không đánh tiếng, trực tiếp chạy đến thang máy.

Hàn Đông nhìn bóng lưng của nàng, sâu kín hít một hơi.

Aiz, kỳ thật cô là một cô gái tốt, nhưng là không còn cách nào khác, số mệnh Vương Trung Đỉnh đã định là cùng với tôi rồi. Cùng với cô vẫn luôn là nhầm lẫn, không bằng lần này để tôi làm ác nhân, vừa hay giúp cô uốn nắn sai lầm.

Sáng sớm hôm sau, Phùng Tuấn nhận được tin tức Vạn Lý Tình đã bay đến nơi, vốn muốn hỏi Vương Trung Đỉnh tình hình tối qua, kết quả gọi điện thoại không ai nghe, nhắn tin cũng không trả lời. Cuối cùng phát hiện xe Vương Trung Đỉnh còn ở trong ga-ra, từ tối qua đến giờ vẫn chưa hề động qua.

Thấy vậy, Phùng Tuấn mới mơ hồ cảm thấy không đúng.

Hắn vội gọi điện thoại cho Nhị Lôi, bắt Nhị Lôi Hỏa tốc tới công ty.

Sau khi Nhị Lôi tới, mở cửa phòng làm việc của Vương Trung Đỉnh ra.

Phùng Tuấn và Nhị Lôi cùng nhau đi tới phòng ngủ, chứng kiến Vương Trung Đỉnh nằm ở trên giường, trong đầu hoàn toàn không nghĩ tới khả năng Vương Trung Đỉnh có thể đang ngủ, trực tiếp liền xông lên "Cấp cứu".

Bị lay động kịch liệt, Vương Trung Đỉnh rốt cục tỉnh lại.

"Sao vậy?"

Vương Trung Đỉnh lần đầu tiên dùng giọng điệu buồn ngủ nói chuyện, lúc trước cho dù là thức khuya đến như thế nào, khi gặp y lại vẫn thấy duy trì trăm phần trăm tinh khí như trước.

Phùng Tuấn giọng điệu chần chờ hoang mang nói: "Sao anh… ngủ thẳng đến giờ?"

Ngủ thẳng đến giờ? Vương Trung Đỉnh gần như giờ mới ý thức được mình đang ngồi trên giường. Híp mắt nhìn vào mặt đồng hồ bất kì trong phòng, từng mặt đồng hồ đều ở trắng trợn hướng về phía hắn chỉ ra thời gian, muốn trốn cũng trốn không được.

Vạn Lý Tình cứ như vậy đi rồi.

…

Mấy ngày này Lý Thượng ở đoàn phim quay phim chịu rất nhiều khổ cực.

Vì đuổi chiếm trước lịch chiếu phim ở kỳ nghỉ hè, cả đoàn phim đều đẩy nhanh tốc độ, gần như là không kể đêm ngày. Mà trong đó Lý Thượng còn muốn thử vai giả nữ có tính thử thách phi thường lớn, vì muốn nhanh chóng thích ứng, hắn dùng toàn bộ thời gian nghỉ ngơi để học dáng đi biểu cảm trên mặt nữ nhân, thậm chí dùng cách đi giày cao gót để nhập vai.

Thời gian dài không được nghỉ ngơi đủ, lại trong tình trạng bị giày cao gót hành hạ, chân Lý Thượng có hiện tượng bị sưng lên.

Đừng nói chạy, chỉ là đi bộ bình thường cũng rất khó khăn.

Thêm áp lực quá lớn, cảm xúc Lý Thượng mấy ngày nay phi thường không ổn định, trước giờ chưa nóng giận với ai, trong khoảng thời gian này liên tục phát hoả với trợ lý.

Kế lại một đêm sau khi kết thúc công việc, Lý Thượng gần như chìm xuống ghế.

Lương Cảnh tiến lại hỏi tình hình của hắn, "Thế nào? Có khỏe không?"

"Tôi không sao." Lý Thượng khoát tay.

Lương Cảnh vừa muốn lệnh thu thập đạo cụ, chợt nghe Lý Thượng thỉnh cầu: "Để tôi xem qua cảnh vừa quay một chút."

Vì thế, Lương Cảnh lại lệnh cho Tiểu Văn mở máy quay một lần nữa.

Sau khi xem qua, trên mặt Lý Thượng hiện ra một tia thất vọng.

"Không được, không được, cảm thấy quá tệ, có thể quay lại một lần không?"

Trước giờ đều là Lương Cảnh không ngừng NG, diễn viên kêu khổ thấu trời, hiện tại lại đổi thành Lý Thượng liên tục soi xét, nay cả thân làm người đại diện như Lương Cảnh cũng có chút ăn không tiêu.

"Cũng được mà? Tôi cảm thấy có thể qua." Lương Cảnh nói.

Lý Thượng hoàn toàn không chấp nhận, "Căn bản không phải tôi muốn, anh xem chỗ này, trở về, được rồi, chính là chỗ này, diễn cảm quá độ rất mất tự nhiên."

Vì thế, tổng cộng mấy chục người đã chuẩn bị ra về, lại bởi vì chứng ám ảnh cưỡng chế của Lý Thượng, toàn bộ kéo thân hình mệt mỏi quay lại, quay đi quay lại vài lần, rốt cục thẳng đến khi Lý Thượng gật đầu mới được giải thoát.

Thân thể Lý Thượng cũng suy kiệt nghiêm trọng, vừa lên xe nằm liền chìm xuống ngủ.

Không biết qua bao lâu, hắn đột nhiên bị một tát làm tỉnh.

"Ngủ gì mà ngủ? Chỉ biết ngủ, hình tượng đại sứ của tôi bị con tiện nhân Y Lộ kia đoạt đi rồi, cậu lại vẫn có thể ngủ được…"

Lại là chuỗi âm thanh quen thuộc, thanh âm oán hận, thanh âm chửi rủa, lượn lờ ở bên tai Lý Thượng, tựa như sâu bò trên người, ngay từ đầu chỉ là hai, càng tụ càng nhiều, càng tụ càng nhiều, rốt cục dồn lại tới một tát, thúc giục ầm ầm bùng nổ.

"Cô đủ rồi!" Lý Thượng đột nhiên gầm lên giận dữ.

Phương Vân nghe thế càng nổi điên, dương tay lại muốn tát lên mặt Lý Thượng, kết quả bị Lý Thượng hung hăng bóp chặt cổ tay.

"Buông tay, tôi bảo cậu buông tay!" ánh mắt Phương Vân đỏ ngầu uy hiếp, "Lý Thượng, tôi nói lại lần nữa, nếu cậu không buông tay, ngay bây giờ tôi sẽ đem scandal chấn động của cậu tung ra!"

Lời này Lý Thượng không biết đã nghe bao nhiêu lần, rốt cục dưới trùng điệp tra tấn không còn hiệu lực nữa.

"Đi đi, tung ra đi, chỉ cần cô cách tôi xa một chút!" Lý Thượng nói.

Phương vân không thể tin nhìn Lý Thượng, "Cậu nói gì?"

Lý Thượng gằn từng chữ một: "Tôi—— bảo —— cô —— cút!"

"Lý Thượng, cậu phải nhớ kỹ lời cậu nói hôm nay, tôi sẽ khiến cậu hối hận đến xanh ruột!"

Nói xong lời này, Phương Vân mang gương mặt âm u xuống xe.

Lý Thượng nặng đầu ngả người xuống ghế ngồi, cảm giác có ngàn cân đá từ đỉnh đầu đè xuống, đến mức hắn không thở nổi. Xe lại bắt đầu thong thả chạy, Lý Thượng thậm chí không biết đang lái xe đi đâu, phía trước là phương hướng nào…

Trong mơ mơ màng màng, Lý Thượng lái đến một khu vực đang diễn ra hoạt động, ở đây đang cử hành họp báo lần đầu phát sóng, là bộ phim điện ảnh nhỏ do công ty đầu tư quay.

Không khí họp báo đang rất náo nhiệt, hậu trường lại có một phóng viên ngồi chồm hổm trên mặt đất anh anh khóc.

Lý Thượng có thói quen là nhìn mà không thấy, kết quả vừa định quay đi, chợt nghe được một giọng nói quen thuộc.

"Cô bé làm sao vậy?" Y Lộ ôn nhu hỏi.

Phóng viên cũng không ngẩng đầu xem là ai, khóc nghẹn kể lể sự tình.

Nguyên nhân là nàng cần hẹn phỏng vấn một nữ diễn viên này, kết quả đối phương giữa chừng lật lọng, ngay cả giải thích cũng không có, còn đùa cợt mắng chửi người, nói tờ báo vô danh như vậy cô ta căn bản khinh thường, khiến cho cô phóng viên không cách nào trở về báo cáo kết quả công tác.

Kỳ thật, diễn viên kia nhiều lắm xem là diễn viên hạng ba, tờ báo kia danh tiếng dư dả.

"Em chụp chị đi." Y Lộ đột nhiên nói.

Không chỉ cô bé phóng viên sửng sốt, ngay cả Lý Thượng đang trốn trong góc cũng ngây ngẩn cả người.

Y Lộ còn nói: "Chị hiện tại vừa hay có thời gian."

Phóng viên ngẩng đầu, nháy mắt lộ ra biểu cảm khó có thể tin, người trước mắt gần như là nữ minh tinh nổi tiếng hàng đầu, làm sao có thể vô cớ để cho mình chụp?

"Nhanh lên một chút đi, chụp xong sớm một chút rồi trở về báo cáo kết quả công tác."

Phóng viên mừng rỡ điên cuồng đi theo Y Lộ.

Trong lòng Lý Thượng nổi lên một loại cảm giác không thể nói rõ, ngưng lại một lúc mới chuẩn bị rời đi. Ngay lúc hắn bước lên xe, Y Lộ cũng lên một chiếc xe phía trước.

Tuy rằng không thấy rõ người đón Y Lộ là ai, nhưng là bảng số xe Lý Thượng biết.

Hóa ra lại là xe chủ tịch… Lý Thượng hơi nắm chặt nắm tay.

Buổi tối, kết quả xét nghiệm của Vương Trung Đỉnh đã có.

"Không phải thuốc mê gì, chỉ là loại thảo dược thôi miên phổ biến bình thường, thuốc Đông tinh khiết y tổng hợp, an toàn tin cậy." Nhị Lôi tận lực giảm bớt tội danh cho Hàn Đông.

Vương Trung Đỉnh sâu kín nhìn hắn, thuốc này là nhà cậu chế ra sao? Quảng cáo vang như vậy …

"Hàn Đông quay về chưa?" Lớn tiếng chất vấn.

Nhị Lôi nói: "Hôm nay đoàn phim chỉ là đơn giản chạm mặt trao đổi, tán gẫu về kịch bản và nhân vật, buổi chiều đã trở về rồi."

"Bắt hắn cho đến đây cho tôi!"

Mười phút sau, Hàn Đông đẩy cửa vào.

Vương Trung Đỉnh trực tiếp đặt bản xét nghiệm trước mặt hắn, "Cậu giải thích cho tôi."

Hàn Đông ưỡn mặt cười, "Là chút tâm ý… Đều bị anh nhìn thấu rồi."

"Cậu còn cười?" Vương Trung Đỉnh nhe răng nanh trừng mắt, "Cậu có biết không, vì chén nước này, ngay cả lần cuối cùng gặp Vạn Lý Tình tôi cũng bỏ lỡ! !"

Lại là Vạn Lý Tình… mặt Hàn Đông cũng trầm xuống.

"Vạn Lý Tình quan trọng hơn thận của anh sao?"

"Thận của tôi?"

"Đúng vậy, là thận của anh, thận anh đã hư thành như vậy, còn đưa tiễn cái gì? Nếu không bởi vì anh là vợ tương lai của tôi, tôi cũng lười quản!"

Lời này đặt ở bình thường còn chưa tính, nhưng Vương Trung Đỉnh còn đang nổi nóng, Hàn Đông còn mở miệng một tiếng "Thận hư", hai tiếng "Vợ", có thể nào không nổi điên?

"Tôi cho cậu biết Hàn Đông, cậu nếu còn dám cố tình gây sự, làm loạn đùa giỡn, lập tức cuốn gói cút đi cho tôi!"

Tôi cố tình gây sự? Tôi nghĩ đủ cách cho anh đi ngủ sớm một chút là làm loạn đùa giỡn sao?

"Được, tôi đây cũng nói cho anh biết, tôi còn muốn đối tốt với anh, tôi sẽ không mang họ Hàn!"

Nói xong cũng tông cửa xông ra, trên mặt đều là một bộ bá đạo, lão tử từ khi nào lại đổi ngược qua theo đuổi người khác? Đã vậy còn quá không biết điều! Dù sao cuối cùng hai ta cũng sẽ cùng một chỗ, tôi không theo đuổi anh, anh mẹ nó cũng sẽ phải theo đuổi tôi!

102. Chương 102: Trả Lại Cho Ngươi

Du Minh nghe được phịch một tiếng, ngó đầu ra cửa, thấy Hàn Đông đang hùng hổ đi đến.

"Làm sao vậy?" Du Minh hỏi.

Hàn Đông đen mặt vứt một câu: "Ít chú ý đến tôi!"

A?… Ai thích để ý cậu a? Du Minh lại rụt đầu trở về, tự làm việc của mình.

Một lát sau, phòng bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng nhạc thật lớn, Du Minh không chịu nổi thở dài, lại tới nữa…

"Nếu như nói không phải ông trời đem duyên phận trêu cợt cho chúng ta gặp gỡ cũng sẽ không đau lòng như vậy. Sẽ quên anh đi, chắc chắn sẽ quên anh đi, đây là sự trừng phạt đau khổ nhất, a… A… A…"

Hàn Đông hát đến một phen nước mũi một phen nước mắt, Du Minh ở phòng bên lại như không có việc gì.

Rốt cục, Hàn Đông đỏ ngầu mắt đá văng cửa.

"Cậu mẹ nó cũng quá máu lạnh đi? Tôi đã như vậy, cậu vẫn không hỏi han một chút!"

Du Minh nghiến răng ném qua một câu: "Không phải cậu bảo tôi đừng để ý tới cậu sao?"

Hàn Đông hung hăng gật đầu gật đầu lại gật đầu, "Được, Du Minh cậu được, cứ cái đức hạnh này của cậu đi! Nghẹn chết đi!"

Nói xong, lại ầm một tiếng sập cửa.

"Bệnh thần kinh." Du Minh hoàn toàn không để vào mắt.

Hàn Đông lại lôi dây thừng từ trong rương ra, sờ tới sờ lui, nước mắt tuôn như mưa. Hiện tại nếu có Diệp Liên Thành ở đây, khẳng định sẽ chui vào ổ chăn dỗ dành mình. Mẹ kiếp ! Thật vất vả có một người tốt với mình, giờ con mẹ nó lại tìm không ra ! !

Kêu rên nửa ngày, kết quả không đến ba phút, Hàn Đông đã đang ngủ.

Vương Trung Đỉnh ngược lại làm việc không nghỉ, giấc ngủ không đến, giằng co nghiêng trời lệch đất đến nửa đêm.

Rốt cục, di động ruyền đến một tiếng chuông.

Không biết vì cái gì, lúc Vương Trung Đỉnh cầm lấy di động, trong đầu nghĩ đến đầu tiên chính là tin nhắn Hàn Đông mộng du gọi tới cầu hòa. Kết quả tin nhắn đúng thật là Hàn Đông gửi, cũng là lúc mộng du gửi, nhưng không phải cầu hòa.

Mà là khiến Vương Trung Đỉnh xem xong giống như bị sét đánh.

Màn hình trắng trợn hiện lên ảnh Đại Điểu của Vương Trung Đỉnh!

Phía dưới đề dòng chữ to "Phấn chấn lòng người"—— "Trả lại cho anh!"

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Hàn Đông tư thế oai hùng bừng bừng đứng ở cửa phòng Du Minh. Tay đút túi quần, biểu cảm lạnh lùng, ra vẻ ngươi không phản ứng ta trước ta sẽ không để ý ngươi.

Du Minh, từ đầu đến cuối hoàn toàn không đem hắn làm bận tâm, giọng điệu đặc biệt tùy tiện: "Đi thôi."

Hàn Đông còn tưởng rằng bản thân mình có thể diện lớn, đắc chí nửa ngày, kết quả vừa ra cửa, liền thấy Vương Trung Đỉnh lạnh lùng đứng bên cạnh xe.

Trái tim Hàn Đông mãnh liệt run rẩy một chút, nhưng rất nhanh liền ổn định.

"Cậu lại đây, tôi có việc nói với cậu." Vương Trung Đỉnh mở miệng.

Hàn Đông lạnh lùng cười, "Thật có lỗi, tôi không có thời gian."

Vương Trung Đỉnh nhất định không dung túng hắn trực tiếp túm áo lôi đến chỗ không có người. Lúc ấy đầu óc Hàn Đông chỉ có một suy nghĩ: nếu ngươi dám cường hôn ta tại đây, lão tử sẽ tha thứ!

Kết quả, cường hôn không có, chính là cường mắng đến đây.

"Đây là cái gì? ! !"

Hàn Đông đầu tiên là kinh hãi, rất nhanh lập tức thu hồi biểu cảm chột dạ, ra vẻ khinh thường mỉm cười.

"Không phải chứ? Thân là một người đàn ông, anh ngay cả cái này cũng không nhận ra? Còn muốn tới hỏi tôi?"

Vương Trung Đỉnh sầm mặt giận dữ, "Cậu thiếu giả ngu với tôi!"

"Tôi giả ngu sao? Vậy anh nói một chút, đây là gì? Là gì a?" Hàn Đông chơi tâm nhãn truy vấn.

Vương Trung Đỉnh xem ra mặt đã đen đến không còn dạng người.

"Không có việc gì tôi đi đây."

Hàn Đông xoay người vừa muốn đi, lại bị Vương Trung Đỉnh vung tay giữ chặt.

"Có phải cậu chụp hay không ?"

Hàn Đông hừ cười một tiếng, ung dung xoay người.

"Anh có gì chứng cớ gì là tôi chụp ?"

Vương Trung Đỉnh trực tiếp mở thông tin ký lục điện thoại ra, giơ trước mặt Hàn Đông.

"Đây không phải từ số của cậu sao?"

Hàn Đông mặt không đổi sắc tâm không loạn, lại từ túi áo lấy ra điện thoại của mình, vẫn ảnh chụp kia, cũng giơ ra một bản lịch sử gửi nhận.

"Ya, cái này chính là từ điện thoại của anh gửi tới trước."

Vương Trung Đỉnh sửng sốt, tức giận hơn nửa ngày mới mở miệng.

"Tôi khi đó đang ngủ, làm sao có thể gửi bưu kiện cho cậu? ! !"

Hàn Đông học giọng điệu Vương Trung Đỉnh đáp lễ một câu, "Nhưng tôi khi đó cũng ngủ, làm sao có thể gởi cho anh?"

Vương Trung Đỉnh trăm triệu lần không nghĩ tới, chứng cớ đều ở trước mắt, Hàn Đông thế nhưng vẫn có thể tự giải vây.

Sự thật chứng minh, Hàn Đông bản lĩnh không chỉ có thế.

Hắn lại một phen túm lấy điện thoại Vương Trung Đỉnh, tìm đến ảnh Tiểu Điểu của mình, chất vấn ngược lại Vương Trung Đỉnh.

" Hình này lại là sao đây?"

Vương Trung Đỉnh rùng mình.

"Anh đừng nói đây cũng là tôi chụp a?" Hàn Đông cố ý hỏi.

Vương Trung Đỉnh mỗi ngày buổi tối trước khi ngủ đều xóa tin nhắn và bưu kiện, cho nên trong điện thoại chỉ lưu lại lịch sử tối hôm Hàn Đông gửi tới. Hàn Đông mặc dù không có thói quen xóa lịch sử, nhưng thời điểm mộng du luôn tự giác giải quyết tốt hậu quả như vậy. Vì thế, hắn giơ hai chiếc di động lên trước mặt Vương Trung Đỉnh.

"Vậy chứng cứ đâu? Hả?"

Vương Trung trừng mắt nhìn Hàn Đông chừng ba phút, cũng không nói được một chữ.

Hàn Đông chọc chọc bụng Vương Trung Đỉnh, cười híp mắt nói: "Lần sau chụp ảnh tôi nhớ đặt mã, gom thành file lớn, vạn lần phải giấu cho tốt, chỗ đó đều sẽ không bị xuất bản ra nữa."

Nói xong, một phen đẩy Vương Trung Đỉnh sắc mặt cứng ngắc ra, vòng qua ôm vai Du Minh.

"Minh nhi a, chúng ta đi!"

Vương Trung Đỉnh nhìn bóng dáng đắc ý của Hàn Đông, không phải một câu "Nghiến răng nghiến lợi" có thể hình dung được tâm tình.

Hàn Đông trước lúc lên xe một giây còn một bộ lạnh lùng không kiềm chế được, một giây sau liền ôm Du Minh cười điên cuồng.

"Mau giúp tôi quay đầu lại nhìn xem cái mặt kia có phải kéo đến mặt đất rồi không?"

Du Minh tà nhìn hắn, "Cậu vui đến vậy sao?"

Hàn Đông nắm vai Du Minh nói: "Trước kia tôi đặc biệt không hiểu cậu cứ bưng mặt lạnh như vậy có ý gì, giờ tôi mới hiểu ra, đó là thật con mẹ nó quá sướng a, oahahahaha…"

Du Minh cười khẩy một tiếng, không nói chuyện.

…

Vương Trung Đỉnh ở bên này nén giận còn chưa tiêu, bên kia công ty lại xảy ra chuyện lớn.

Nghệ sĩ công ty bị tung ra scadal động trời!

Nhưng nghệ sĩ này không phải Lý Thượng, mà là Phương Vân.

Lúc Vương Trung Đỉnh trở lại công ty, sự tình đã náo động đến không thể vãn hồi, các hãng truyền thông lớn đều đang tranh nhau đưa tin: "Nữ minh tinh Phương Vân lâm vào nghi ngờ giao dịch quyền sắc ra vào khách sạn cùng chủ biên nước ngoài."

Tin tức vừa đưa lên, cổ phiếu Trung Đỉnh sụt gần 6%. Công ty không thể không triệu tập hội nghị khẩn cấp tìm cách ứng phó, bộ phận quan hệ xã hội của Phương Vân cũng nhanh chóng hành động.

Nhưng mà tình hình phát triển tồi tệ vượt xa dự liệu, chuyện này còn chưa có dấu hiệu đi xuống, lại một scadal khác nổi lên: Phương Vân tự cởi chụp ảnh nóng, hai nam một nữ chung một phòng…

Hơn nữa ảnh chụp tung ra toàn bộ đều rõ ràng, chân thật không dấu vết PS, muốn che dấu cũng che không được.

Nói chung, minh tinh đại bài bị tung ra scandal như vậy, cũng không phải ba chữ "Không cẩn thận" có thể khái quát. Chính là "thiệp chính" bị trừng phạt, hoặc là chọc phải người không nên dây vào.

Trong email Vương Trung Đỉnh còn có rất nhiều ảnh nóng và video chưa công bố, liên tục không ngừng gửi về từ nước ngoài. Không có bất cứ uy hiếp hay ám chỉ gì, chỉ là muốn ghê tởm Vương Trung Đỉnh một phen mà thôi.

"Phương tiểu thư, cô không thể vào."

"Các người tránh ra!"

"Phương tiểu thư, xin cô bình tĩnh một chút."

"Tôi muốn gặp Vương tổng, tránh ra! Tránh ra!"

Thanh âm Vương Trung Đỉnh lạnh lùng từ trong văn phòng truyền ra, "Để cho cô ta vào."

Hai giây sau, cửa bị đẩy ra.

Phương Vân vừa mới đến rầm một tiếng quỳ trên mặt đất, tất cả kiêu ngạo tự phụ ngày xưa đều không còn, chỉ còn lại bộ dạng chật vật khóc lsoc nhòe cả trang dung.

"Vương tổng, cứu tôi…"

Vương Trung Đỉnh im lặng đứng quay lưng về phía nàng, thân hình lạnh lùng như núi.

Phương Vân lại ôm lấy chân Vương Trung Đỉnh đau khổ cầu xin, "Vương tổng, van xin ngài, chỉ có ngài mới có thể cứu tôi…"

Vương Trung Đỉnh như trước thờ ơ.

Trong tuyệt vọng Phương Vân cởi bỏ từng lớp quần áo, toàn thân trần trụi đối diện Vương Trung Đỉnh, lại đem bàn tay Vương Trung Đỉnh kéo đến trên ngực của mình, vẻ mặt ti tiện đáng thương.

Vương Trung Đỉnh trực tiếp phủi tay về, trong mắt không thấy một tia gợn sóng.

"Cô khiến cho tôi ghê tởm."

Giọng điệu bình thản, lại như một loạt dao nhọn găm lên mặt Phương Vân.

Không thể không nói, người gửi bưu kiện rất thông minh. Chân chính có thể dồn Phương Vân đến chỗ chết không phải dư luận đại chúng, mà là ánh mắt khinh miệt của người đương quyền.

"Ra ngoài đi." Vương Trung Đỉnh nói.

Phương Vân giống như mất hồn ngồi liệt trên mặt đất.

Cuối cùng vẫn là Nhị Lôi phải tiến vào kéo Phương Vân ra ngoài, còn mang cả y phục của cô ta cùng ra.

Không đầy một lát, Phùng Tuấn đẩy cửa vào, biểu tình thoạt nhìn có chút nghiêm trọng.

"Chuyện này là do Kim Phong giải trí bên kia tung ra, tôi hoài nghi là chuyện Y Lộ 'đổi hướng" khiến bọn họ sinh lòng oán hận, nên mới dùng phương thức này báo thù…"

"Cậu không cần che giấu." Vương Trung Đỉnh ngắt lời Phùng Tuấn, "Tôi biết là ai ở sau lưng sai khiến."

Phùng Tuấn bất đắc dĩ gật đầu một cái, sự thật bày ra trước mắt, người sáng suốt đều có thể thấy rõ. Tin tức đưa tin Phương Vân vì tranh đoạt cơ hội không tiếc ngủ với quan lớn, còn đề cập một nữ diễn viên khác nữa rõ ràng ám chỉ Y Lộ.

"Vậy chúng ta quản hay mặc kệ?" Phùng Tuấn hỏi.

Vương Trung Đỉnh trầm mặc một lúc lâu mới mở miệng: "Nếu là nghệ sĩ công ty, chúng ta vẫn có nghĩa vụ phụ trách, ít nhất làm đủ trách nhiệm cơ bản."

Mới vừa nói xong, hội đồng quản trị bên kia liền gọi tới.

Thanh âm của Vương Hải Chí mang theo mười phần lực sát thương.

“Chuyện này tuyệt đối không cần lo lắng, về phần nghệ sĩ này … Để cô ta tự sinh tự diệt đi.”

he(

103. Chương 103: Nỗi Nhớ Kì Lạ

Một mình Phương Vân trốn ở căn phòng lớn trống rỗng, bên ngoài đều là phóng viên một mực cắm rễ.

Toàn bộ “Chứng cứ phạm tội” dùng để uy hiếp Lý Thượng đều đã bị cướp sạch, sợi tóc cũng không còn, mà cả những thứ riêng tư cũng bị lấy đi sạch sẽ.

Khó có thể tưởng tượng, tất cả chuyện này chỉ phát sinh trong vòng một đêm.

Càng khó tưởng tượng được chính là, Lý Thượng từ hai tháng trước đã bắt đầu hành động.

Đã có lúc Phương Vân tỉnh lại từ trong lúc ngủ mơ, nhìn thấy khuôn mặt Lý Thượng ở bên cạnh ngủ không hề đề phòng, còn từng ảo tưởng hắn có một tia thật lòng đối với mình …

Không phải lần đầu tiên lĩnh hội sự lạnh lùng trong giới này, nhưng là lần đầu tiên có cảm giác tuyệt vọng.

Phương Vân tìm thuốc ngủ trong nhà, đổ tất cả ra chỉ còn lại vỏ hộp trống rỗng.

Sau đó, từ từ nhét toàn bộ vào miệng, từng ngụm từng ngụm nuốt xuống.

Không đầy một lát, Phương Vân nặng trĩu chìm vào giấc ngủ.

Không còn thống khổ trong dự kiến, ngược lại cảm giác nhẹ nhàng.

Rốt cục giải thoát rồi…

Không biết qua bao lâu, Phương Vân mơ màng nghe thấy có người đang gọi mình, thanh âm nói rất quen thuộc.

“Phương Vân, Phương Vân, sao vậy? Có nghe thấy tôi nói không?”

Phương Vân cố sức mở mí mắt hé ra một khe nhỏ, mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt Lý Thượng.

“Cậu tới làm gì?” Phương Vân trong hơi thở suy yếu lộ ra buồn bực.

“Tôi mang cô đi bệnh viện.”

Lý Thượng trực tiếp ôm Phương Vân lên đi ra ngoài, vừa ra cửa, bị tầng tầng phóng viên vây quanh.

“Phương Vân làm sao vậy?”

Lý Thượng sốt ruột chen chúc qua đám đông, “Thật xin lỗi, mạng người quan trọng, xin mọi người nhường đường.”

“Mạng người quan trọng? Là bệnh đột phát hay là tự sát?” Phóng viên lại hỏi.

Lý Thượng không giải thích, trước bao nhiêu máy quay dày đặc ẵm Phương Vân lên xe của mình, vội vàng chạy đến bệnh viện.

Cửa phòng cấp cứu bị phóng viên vây chật như nêm cối.

Không đầy một lát, Phương Vân đã được đẩy ra ngoài, giữa vòng vây phóng viên trung chuyển tới phòng bệnh VIP.

“Xin hỏi Bác sĩ, Phương Vân uống thuốc độc tự sát sao?”

“Tình hình cô ấy bây giờ thế nào? Có khi nào lưu lại di chứng không?”

Bác sĩ phi thường có trách nhiệm nói cho phóng viên: "Tuy người bệnh nói rằng mình đã dùng 35 viên thuốc ngủ, nhưng chúng tôi kiểm tra đo lường chỉ có 5 viên. Cho nên hiện giờ cô ấy chỉ là dùng thuốc quá liều gây ra choáng đầu, nghỉ ngơi một lát là khỏe."

Lời này vừa nói ra, mọi người ồ lên, sôi nổi suy luận động cơ của Phương Vân.

"Gì? Chỉ có 5 viên? Nói dối ăn 35 viên để làm?"

"Là muốn dùng giả tự sát để được đồng cảm sao?"

"May mắn tự mình đuổi tới hiện trường, bằng không chân tướng lại bị che mắt."

"…"

Lý Thượng mới từ trong phòng bệnh đi ra, đã bị đoàn đoàn phóng viên vây quanh.

"Lý Thiên Bang, xin hỏi vì sao anh lại tới nhà trọ Phương Vân?"

Lý Thượng hào phóng thừa nhận, "Là đến gặp Phương tỷ."

"Loại thời điểm này còn giữ liên lạc, không lo lắng mình sẽ bị liên luỵ sao?"

Lý Thượng cười cười, "Bất cứ lúc nào, tôi chỉ nhớ rõ cô ấy đã giúp đỡ tôi."

Phóng viên vẫn truy vấn không dứt, "Lý Thiên Bang, có thể tâm sự về việc quay phim mới không?"

"Anh đăng Weibo nói sẽ cho mọi người một kinh hỉ, có thể hé lộ một chút không?"

Lý Thượng thủy chung tránh phỏng vấn, rốt cục bị phóng viên đuổi tới không chỗ trốn, mới tỏ rõ lập trường, "Tôi tới đây là để gặp Phương tỷ, không phải để tuyên truyền cá nhân. Nếu các bằng hữu phóng viên muốn hiểu rõ lời tôi nói, có thể tới đoàn phim chúng tôi tham ban, chúng tôi xin đợi mọi người quang lâm. Cám ơn, cám ơn, làm phiền cho…"

Trên tất cả các mặt báo, đều trong một ngày đồng loạt đưa lên headline (tít).

Tiêu đề chính là —— "Trước có Phương Vân giả tự sát, sau có Lý Thiên Bang chân tình."

Phía dưới bình luân lại càng phấn khích, gần như nghiêng về một phía mắng Phương Vân phủng (tung hô) Lý Thượng.

"Nữ thần cô dùng nhiều RMB mua 'áp chỉ' như vậy, mẹ kiếp, lại chỉ dùng 5 viên thuốc ngủ đổi lấy một ôm chân thành của Lý công tử, xin hỏi trong lòng cô thoải mái sao?"

(RMB: nhân dân tệ

Áp chỉ nguyên văn là ' ' dịch ra là lông vịt, chắc là tiếng lóng, thật sự mình tạm thời không dịch được)

"Vẫn cho rằng Lý Thiên Bang là loại dựa hơi để trèo cao, không ngờ còn có mặt chân tình như thế."

"Vốn dĩ không coi trọng Lý Thiên Bang, bây giờ người đi đường đều chuyển thành fan của cậu ấy."

Nhiều bình luận như vậy chỉ có vỏn vẹn mấy cái nghi ngờ ý đồ ban đầu của Lý Thượng.

"Đúng dịp xuất hiện ở nhà trọ Phương Vân như vậy? Không phải là cố ý mượn Phương Vân lăng xê đi?"

Rất nhanh, bình luận phía dưới lại vô số phản đối.

"Làm phiền xem hết video rồi lại bình luận đi, phóng viên muốn giúp cho Lý Thiên tuyên truyền cậu ấy đều cự tuyệt được chưa?"

"Thực buồn cười, Lý công tử còn phải mượn tiểu kỹ nữ lăng xê sao?"

"Chính mình tâm tính vặn vẹo, liền cho rằng tất cả mọi người đều vặn vẹo như mình."

"…"

Trong vòng một đêm, lượng fan của Lý Thượng tăng vọt.

2 ngày sau, Hàn Đông xem video Lý Thượng được phỏng vấn, không chịu nổi cảm thán: "Tiểu tử này càng ngày càng có kĩ năng."

Du Minh nhìn lướt qua không đến nơi đến chốn, hỏi: "Phương Vân còn có thể trở mình không?"

Hàn Đông bĩu môi, "Không thể nào."

Cùng lúc tung ra 2 scadal, hơn nữa thêm một cái "Giả tự sát" như vậy, con đường làm sao của nữ nhân này coi như đã tận.

"Đến đến đến, cơm tới, tất cả mọi người lĩnh cặp lồng cơm."

Hàn Đông vỗ vỗ mông đứng lên, đi qua liếc một cái, nhịn không được càu nhàu.

"Lại là vài món này?"

Phó đạo diễn vừa hay ở bên cạnh, nghe nói như thế nhịn không được nói: "Đoàn phim kinh phí khó khăn như vậy, có thể có thịt ăn là tốt rồi, đừng chọn tam lấy tứ, nhanh ăn đi."

Hàn Đông ăn thì ăn nhưng vẫn không thể thôi lầu bầu: "Tôi muốn ăn thịt nướng."

Du Minh nghiêng qua liếc hắn một cái, "Đoàn phim nhiều người như vậy, cần bao nhiêu công mới có thể nướng đủ a?"

"Tôi chỉ là nói chơi thôi, cũng không trông mong được ăn thật. Cậu nhìn miếng thịt này đi, lại nhỏ lại còn cháy nha."

Mới vừa nói xong, Thẩm Sơ Hoa cướp lấy từ hộp cơm của hắn.

"Anh chê em ăn, em không kén."

Hàn Đông nhe răng, "Cô trông như có bầu rồi, còn ăn!"

"Ha ha ha… Béo chút nữa không phải vừa đủ chắn máy quay sao?" Thẩm Sơ Hoa nhe răng cười ngây ngô khoe hàm răng sole.

Hàn Đông vừa nhìn thấy nàng cười, càng không thấy đói bụng.

Buổi chiều trong lúc quay phim, Lỗ đạo diễn bàn bạc với Hàn Đông về chuyện sửa chữa kịch bản.

"Thuật thôi miên với Thanh minh mộng có thể có thể cắt đi một loại không? Tôi thấy ý tứ cơ bản không khác nhau lắm, có thể sẽ khiến người xem có cảm giác kịch bản lặp lại?"

Hàn Đông nghiêm túc giải thích cho Lỗ đạo diễn, "Thuật thôi miên và Thanh minh mộng hoàn toàn là hai loại khuyết vân tinh thần khác nhau, người bị thôi miên là không có ý thức chủ quan, hoàn toàn bị người khác khống chế. Thanh minh mộng thì ngược lại, là do người mộng chủ động điều khiển cảnh trong mơ, hoàn toàn là tự do."

Lỗ đạo diễn sau nhiều lần cân nhắc, trong lòng vẫn băn khoăn.

"Nếu là hai loại đều cùng sử dụng, nội dung có chút phức tạp quá mức. Đừng nói người xem, chính mình còn có chút nhiễu loạn không thông."

"Tôi cảm thấy ông có chút xem nhẹ khán giả." Hàn Đông nói.

Lỗ đạo diễn trả lời: "Cái này không chỉ là vấn đề chỉ số thông minh, còn liên quan đến tình hình thị trường phim nhựa. Nhiều chi tiết đốt não đương nhiên tốt, nhưng là nếu quá đốt não, sẽ khiến người xem sinh khiếp. Xét đến cùng, phim nhựa là để giải trí thả lỏng."

Về mặt này toàn bộ tình tiết đều là Hàn Đông viết ra từ cuộc sống hàng ngày, chỗ nào bị xóa cũng cảm thấy đau lòng.

Lỗ đạo diễn còn nói: "Diễn biến phức tạp như thế, không đến ba tiếng căn bản không thể diễn tả rõ."

Hàn Đông trầm tư một lát nói: "Tôi đối với giá trị phim hoàn toàn là phán đoán không có kinh nghiệm, anh cảm thấy nắm chắc thì làm, tôi tôn trọng quan điểm của anh."

Lỗ đạo diễn thấy Hàn Đông khéo hiểu lòng người vô cùng vui mừng, cười nói: "Tôi sẽ hảo hảo thương lượng cùng Vương tổng."

"Sao phải thương lượng cùng hắn?" Hàn Đông đột ngột gào lên.

Lỗ đạo diễn hoảng sợ, đây là làm sao vậy? Nói trở mặt liền trở mặt?

Hàn Đông lại bổ sung một câu: "Hình như rất coi trọng anh ta."

A… Lỗ đạo diễn nhất thời không nghĩ ra, tôi có tư cách gì xem thường người ta a? Mà hình như cậu càng không gì tư cách đi?

"Không cần thương lượng với anh ta!" Hàn Đông nhấn mạnh.

Lỗ đạo diễn phất phất tay cho có lệ, "Được, không cần thương lượng, cậu yên tâm chuẩn bị diễn cảnh tiếp theo đi."

Sau khi Hàn Đông đi rồi, Lỗ đạo diễn liền gọi điện thoại cho Vương Trung Đỉnh.

"Vương tổng a, tôi muốn thương lượng với cậu chuyện này, tôi muốn thay đổi kịch bản …"

Nghe Lỗ đạo diễn nói ý kiến của mình xong, Vương Trung Đỉnh mới mở miệng.

"Anh hỏi qua ý kiến Hàn Đông chưa?"

"Hỏi rồi, cậu ta nói theo ý của cậu."

Vương Trung Đỉnh nói: "Được, tôi sẽ sớm cho anh câu trả lời thuyết phục."

Cúp điện thoại xuống, Vương Trung Đỉnh hít sâu một hơi.

Gần đây xảy ra nhiều chuyện như vậy, scadal nghệ sĩ, cổ phiếu đi xuống, ban quản trị ý kiến bất đồng.. không khí trong công ty vô cùng căng thẳng. Mỗi lần đi tới văn phòng, sắc mặt mọi người đều nghiêm trọng, vẻ mặt cẩn thận, không dám hé một câu.

Loại thời điểm này, Vương Trung Đỉnh đột nhiên nhớ tới cái giọng nói mài mài chít chít kia.

Có vẻ như, đã thật lâu không có nghe được.

…

Đoàn phim vừa kết thúc công việc, không biết ai hô lên một tiếng.

"Ngày hôm nay ăn thịt nướng!"

Cả studio truyền đến tiếng hoan hô rần rần.

"Đi đâu ăn? Đến tiệm ăn hay là tự nướng?" Hàn Đông không thể chờ đợi.

"Đều không cần, chốc nữa Vương tổng đến tham ban, đặc biệt dẫn người tới đây nướng thịt cho chúng ta!"

104. Chương 104: Thịt Nướng

Nghe nói như thế, Du Minh quay sang Hàn Đông dùng sức khụ hai tiếng.

Trong lòng Hàn Đông sướng đến răng hàm đều muốn rơi ra, trên mặt vẫn giả bộ đến vô cùng lợi hại, không có động thái gì.

"Khụ cái gì mà khụ?"

Du Minh nói: "Vương tổng chưa từng vô duyên vô cớ đi tham ban, trừ khi điều kiện đoàn phim phi thường tồi tệ."

"Điều kiện đoàn chúng ta còn chưa đủ tồi tệ sao? Kinh phí ít như vậy, suốt ngày ăn mấy thứ đồ ăn hỏng kia, muốn che nắng ngay cả tán che cũng không có, muốn nghỉ ngơi ngay cả ghế cũng không có…"

Du Minh chỉ cười không nói.

Thẩm Sơ Hoa phá lệ lấy ra một hộp phấn nhỏ trong túi xách, ý vị thoa thoa lên mặt.

Hàn Đông trêu chọc, "Tôi nói, cô đừng bôi có được không? Là tôi diễn quỷ cũng không phải cô diễn quỷ a."

Thẩm Sơ Hoa kém chút nữa đem cả hộp phấn đập lên mặt Hàn Đông.

Không đầy một lát, cách đó không xa liền truyền đến tiếng xe, mấy xe vận chuyển song song dừng lại, từ mỗi chiếc có ba bốn người nhảy xuống, hỗ trợ khuân vác nguyên liệu nấu ăn, vật phẩm, đồ ăn vặt, đồ uống…

Nhị Lôi cầm loa khuếch đại âm thanh nói: "Bên trong xe này là hoa quả, đồ ăn vặt, tán che nắng, cấp cho mỗi người một phần, đều là tâm ý của Vương tổng, xin mọi người lại đây lĩnh nhanh một chút."

Giọng nói vừa rơi xuống, tất cả mọi người hưng phấn tiến lên lĩnh đồ, chỉ Hàn Đông vẫn bất vi sở động.

Du Minh chọc chọc hắn, cố ý hỏi: "Có cần tôi lĩnh giúp cậu không?"

"Không cần, tôi không cần!"

Du Minh không nói gì nữa, lập tức quay đầu đến xe vận chuyển lấy đồ của mình.

Hàn Đông ngoài miệng nói không cần, mắt lại liếc trộm người ta lĩnh đồ trở về, ý vị oán thầm: Của các người sao? Còn không phải được thơm lây của ta…

Du Minh trở về, Hàn Đông nhìn thấy một túi đồ duy nhất trong tay cậu, trong lòng một bụng oán khí, "Cậu mẹ nó cũng quá thật thà! Tôi nói không cần cậu lĩnh cậu sẽ không lĩnh sao? Cậu không thể tự mình nhận hai phần a?"

Du Minh nói: "Tôi vốn là muốn lấy hai phần, nhưng lúc tôi đến chỗ đó lĩnh chỉ dư có một phần."

"… còn một phần sao?" Hàn Đông không hiểu.

"Đúng vậy, không tin cậu đi xem trong xe đi, đã trống không rồi."

Hàn Đông ngoài miệng nói không quan tâm xong, ánh mắt vẫn liếc trộm khắp nơi, nhìn xem ai lĩnh nhiều hơn một phần, kết quả phát hiện trong tay ai cũng là một phần, chỉ duy độc hắn hai tay trống trơn.

"Chắc là tính lầm đi." Du Minh nói.

Hàn Đông thấy Vương Trung Đỉnh từ trên xe bước xuống, trong tay xách 2 gói to không giống của người khác. Lúc này tay đút túi quần, ngón chân chỉa xuống đất, ánh mắt nhiễm lên mười phần lạnh lùng.

Kết quả Vương Trung Đỉnh đi thẳng đến giá nướng thịt, hai cái túi lớn cũng cùng theo đi rồi.

"Đây là gia vị, tôi mang đến đây."

"Vương tổng, sao ngài tự mình xách vậy? Chúng tôi đến nơi lấy được rồi."

"Thuận tay."

Mặt Hàn Đông vèo một cái liền lạnh xuống.

Một lát sau, Lỗ đạo diễn tuyên bố trước tiên tạm hoãn công việc, mọi người cùng tham dự tiệc thịt nướng. Vương Trung Đỉnh thừa dịp này bàn bạc chuyện sửa chữa kịch bản cùng Lỗ đạo diễn, thuận tiện hỏi thăm tiến độ quay của đoàn phim.

"Tôi nghĩ rồi, phần kia vẫn là để lại đi, hậu kỳ còn có khâu cắt nối biên tập, cá nhân tôi vẫn hi vọng xem bản đầy đủ đã, chi phí ngoài ý muốn do công ty gánh." Vương Trung Đỉnh nói.

Lỗ đạo diễn gật đầu, "Được, vậy nghe theo cậu."

"Gần đây công ty đã xảy ra không ít chuyện, tôi không có nhiều thời gian quan tâm, tiến trình quay phim gần đây vất vả không?"

"Tạm được, diễn viên đều rất phối hợp, mọi người cũng đều quen biết, quan hệ đoàn phim cũng vô cùng hòa hợp."

Đang nói, ánh mắt Vương Trung Đỉnh đột nhiên quét đến cách đó không xa, Hàn Đông đang đùa giỡn cùng một nữ diễn viên.

Bởi vì chỗ này là một mảnh đất hoang, Hàn Đông không biết từ đâu ngắt được một đóa hoa dại, trộm cài lên tai nữ diễn viên.

Nữ diễn viên kia rõ ràng cũng đã nhận ra, còn giả vờ không biết, cố ý để Hàn Đông nhìn nàng giễu cợt.

Mặt Vương Trung Đỉnh đột nhiên trầm xuống, không hiểu sao phun ra một câu.

"Quá hòa hợp cũng không hẳn là chuyện tốt."

A? Ngữ khí Vương Trung Đỉnh hạ nhiệt đột ngột khiến Lỗ đạo diễn chuẩn bị không kịp.

Vương Trung Đỉnh lại trùng mặt nói: "Quay phim trọng yếu, kỷ luật đoàn phim còn quan trọng hơn, Phương Vân chính là một hồi chuông cảnh tỉnh, không được lợi dụng thời gian làm việc để phát triển loại quan hệ thất bát tao (lộn xộn)."

Lỗ đạo diễn không hiểu gì, sao lại lôi cả Phương Vân đã đi kia vào đây?

Vương Trung Đỉnh thấy Lỗ đạo diễn vẫn không nghe ra thâm ý của mình, liền nói thẳng: "Đoàn phim các người có một vài diễn viên tay chân không thành thật, tốt nhất đừng để tôi trông thấy lần nữa."

"Tay chân không nghiêm túc? Ai a?" Lỗ đạo diễn nhịn không được hỏi.

Vương Trung Đỉnh không trả lời, lập tức xoay người rời đi.

Lỗ đạo diễn oán thầm: Tính tình Vương tổng như thế nào trở nên có chút giống Hàn Đông vậy? Đang nói đột nhiên đại biến chuyển, không đợi người ta suy nghĩ cẩn thận liền không rên một tiếng đi mất…

"Hàn Đông, cậu nướng gì?" Đầu bếp hỏi.

"Thận dương, dương bảo, dưỡng tiên." Hàn Đông thống khoái trả lời.

(thận, bảo, dương vật cừu?)

Đầu bếp vui vẻ, "Xem ít đồ cậu chọn này, không gì khác ngoài bộ phận sinh dục."

Nghe được chữ "Thận", sắc mặt Vương Trung Đỉnh lại thay đổi lần nữa, trực tiếp túm Nhị Lôi tới hỏi.

"Sao những thứ này cũng mang tới?"

Nhị Lôi xấu hổ cười, "Không phải chúng ta mang, là cừu mang đến đây… Vật kia sinh trưởng ở trên người cừu, tôi dù sao cũng không thể để lại trong lồng đi?"

Vương Trung Đỉnh lúc này mới nhớ tới, lũ cừu đều là từ trại nuôi dưỡng trực tiếp kéo qua đây mới giết.

"Vậy cậu nói với người nướng thịt một chút, bảo họ đừng nướng."

Nhị Lôi đi qua, kết quả phát hiện mấy thứ kia đã bị đem đi mất , Hàn Đông 1 mình ở nơi đó nướng, nướng lại nướng căn bản không rời tay.

"Vương tổng, anh xem…" Nhị Lôi tỏ vẻ khó xử.

Vương Trung Đỉnh hất cằm, ý bảo Nhị Lôi đi lo chuyện của mình đi.

Tiếp theo, Vương Trung Đỉnh tự mình đi về hướng Hàn Đông.

Hàn Đông giả vờ không thấy y, cố ý tự cầm một xiên thận cừu nửa sống nửa chín hướng đến miệng.

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh càng khó coi, phải biết rằng thận cừu sống có thể gây chết người, uy lực của nó có thể so sánh hai ba cân đậu.

"Ai cho cậu ăn?"

Quả nhiên, tiếng răn dạy vọng tới bên tai.

Hàn Đông nháy mắt hóa thân thành Du Minh, lãnh đạm trả lời: "Tôi ăn gì còn cần người cho phép sao?"

Tay Vương Trung Đỉnh vươn thẳng đến xiên thận còn lại, "Tôi nói ai cho cậu ăn mấy thứ này?"

"Tôi thích ăn." Hàn Đông nói xong lại đưa dương thận hướng miệng.

Kết quả, Vương Trung Đỉnh không nói hai lời, trực tiếp đoạt lấy đến ném xuống đất.

Trong lòng tiểu tiện nhân Hàn Đông lại bắt đầu bật: MẸ ƠI ~~ thần mã không bình tĩnh quá hữu tình, thần mã bá đạo ngăn cản không cần quá manh, Âu da da ~ Âu da da ~. Trên gương mặt vẫn lạnh ngãnh như cũ, bỏ đi mấy thứ chưa nướng chín đó, ẩn nhẫn đi đến phía người đang nướng kia.

Trong lòng Vương Trung Đỉnh ngược lại không có tư vị gì.

Lúc này, vai phụ Du Minh lên sân khấu.

"Cậu ấy vốn không thích ăn thận." Chính là giọng nói thờ ơ không cảm xúc kia.

Vương Trung Đỉnh nhìn về phía Du Minh, không biết lời này là ý gì.

Du Minh miễn cưỡng làm vũ khí, "Cậu ta là vì muốn dụ anh ăn, mới tự buộc mình ăn nhiều như vậy, ngày đó ăn xong liền thượng thổ hạ tả (thổ tả), còn nói cái gì chỉ cần có thể cho anh ăn một miếng cũng đáng."

Nói xong trong lòng còn bồi thêm một câu: thật con mẹ nó quá ghê tởm, lần tới không bao giờ thay hắn làm chuyện loại này !

Vốn Du Minh là không muốn nói những lời này nên mới bộ dạng miễn cưỡng mà làm, kết quả lại khiến cho Vương Trung Đỉnh tưởng lầm là Hàn Đông không muốn cho cậu nói, ngược lại đạt được hiệu quả hoàn toàn viên mãn.

Vương Trung Đỉnh không nói gì, tự mình mang một ít thịt tươi đến nướng.

Bên kia mấy nữ nhân viên liền tụ tập nghị luận Vương Trung Đỉnh.

"Mau nhìn, Vương tổng cũng đang nướng nha."

"Là nướng tự mình ăn hay là cho người khác a?"

"Hay là... Ta phái một người qua đi xin vài xiên, xem Vương tổng có cho hay không. Ai đi? Hà Du, cô đi đi, cô không phải tự xưng là vạn người mê sao? Thời cơ khảo nghiệm của cô tới."

"Tôi...nhưng không dám đi, tôi còn phải phụ trách chụp ảnh đi."

"..."

Giờ khắc này cảnh tượng này cực kỳ giống Tổng tài văn kiều đoạn, một đám nữ nhân não tàn cực điểm dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn hành động khác hẳn với thường ngày của Tổng tài, cũng YY người ta là vì mình mà ngoại lệ. Khác biệt duy nhất chính là kẻ đứng ở bên cạnh làm như không có việc gì kia, Tiểu Bạch thần kinh kia kỳ thật cũng có nội tâm: Đừng con mẹ nó không biết xấu hổ! Cái này rõ ràng chính là nướng cho tôi!

Quả nhiên không ngoài dự kiến của Hàn Đông, Tổng tài đem xiên nướng đưa tới trước mặt hắn.

Hàn Đông giống như cảm giác được vô số ánh mắt nóng rát lại cực kỳ hâm mộ phóng về phía mình, nháy mắt bày ra biểu cảm ép người nghiến răng nghiến lợi, lạnh lùng nói: "Làm gì đây?"

Vương Trung Đỉnh không nói chuyện, trên mặt ý tứ đã quá rõ ràng.

Nhưng Hàn Đông sợ người xung quanh nhìn mà không hiểu, như trước không tiếp nhận, mải miết tiếp tục nướng đồ trong tay mình.

Vương Trung Đỉnh rốt cục bị bắt mở miệng, "Sao? Chê tôi nướng không ngon sao?"

Hàn Đông hừ cười một tiếng, "Không có, là ăn không nổi."

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh nháy mắt trở nên phi thường khó coi.

Nhưng đúng lúc này, Du Minh lại kiên trì gặt hái, giơ thịt xiên lên bên miệng Hàn Đông, "Ăn cái này."

Hàn Đông không hề nghĩ ngợi liền cắn một miếng, vừa ăn vừa trao đổi ánh mắt với Du Minh, anh em cậu thật có nhãn lực, chẳng thể trách có thể bắt kim cương Vương lão ngũ theo đuổi ba năm, rất xứng đáng !

105. Chương 105: Không Thể Chịu Hố Như Vậy

Trên đầu Vương Trung Đỉnh mây đen bao phủ, thịt xiên trong tay vẫn cố chấp giơ, miệng cường ngạnh phát ra 1 chữ độc nhất.

"Ăn!"

Hàn Đông như trước còn bận cùng Du Minh "thân mật", căn bản không để ý đến người thừa Vương Trung Đỉnh này.

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh đã cực kỳ khó coi, ngại với diễn viên mới vẫn không nổi giận. Nhưng tay y đã vươn ra, sẽ không có đạo lý rút về.

"Tôi bảo cậu ăn!"

Đổi lại người bình thường, dù là không muốn ăn cũng sợ tới mức há mồm, huống gì cũng không phải không muốn ăn.

Hàn Đông trong lòng thầm nghĩ: Anh to tiếng thêm chút, tiếp tục to thêm chút nữa, cho toàn bộ bọn họ nghe được, bắt toàn bộ thế giới cũng nghe thấy.

Kết quả Vương Trung Đỉnh thật sự làm như vậy, hơn nữa rất tương xứng với động tác "Ép ăn" mạnh mẽ này, lực uy hiếp thiếu chút nữa xốc lên một khối đất ở trường quay.

Nhưng mà Hàn Đông lại không thu được những ánh mắt cực kỳ hâm mộ như mong muốn, ngược lại đều là tràn đầy đồng cảm.

Vẫn là đám diễn viên nữ vừa rồi, đang nhỏ giọng nghị luận.

"Thật đáng thương."

"Tôi nghe nói Vương tổng đặc biệt chán ghét cậu ta."

"Đúng a, vừa rồi tôi còn nghe Du Minh nói gì mà Hàn Đông ăn thận sẽ thổ tả, không ngờ Vương tổng thật sự sẽ ép cậu ấy ăn."

"Trời ạ, quá kinh khủng, may mắn vừa rồi tôi không đi xin, bằng không chắc chắn bị nhét vào miệng."

"..."

Sau khi ăn xong một bữa thịt nướng, mọi người đều thoả mãn xách túi đồ của mình ra về, chỉ có Hàn Đông hai tay trống trơn. Hắn còn chưa hết hi vọng nhìn Vương Trung Đỉnh lên xe, thầm nghĩ: Có gì nhanh chóng lấy ra đi, trong chốc lát mọi người đi hết, tôi còn khoe khoang với ai a?

Kết quả người còn chưa đi vãn, xe đã đi hết trước rồi.

Trở lại ký túc xá, Du Minh cố ý hỏi Hàn Đông: "Cậu nói Vương tổng mua thiếu một phần của ai a?"

Hàn Đông giả bộ ra vẻ không quan tâm, "Thiếu phần của ai cứ tính là tôi đi, dù sao tôi cũng không cần."

Nói xong lại nhịn không được nhìn vào trong túi, "Bên trong có gì?"

"Cậu không cần thì hỏi làm gì?"

Hàn Đông lại rụt đầu, phẫn nộ trở về phòng.

...

Rạng sáng hơn một giờ, Vương Trung Đỉnh còn đang nhìn chằm chằm vào một báo cáo, thời gian dài vẫn không thể tập trung tinh thần. Không biết có phải do áp lực gần đây quá lớn hay không, hiệu suất công việc của y rõ ràng giảm xuống. Có đôi khi rõ ràng có thể không cần thức đêm, nhưng cũng giống như chứng ám ảnh cưỡng chế kéo dài đến thời gian làm việc kia, nếu không không thể ngủ yên.

Không biết qua bao lâu, trong hành lang rốt cục vang lên tiếng bước chân.

Ngày xưa vừa nghe thấy tiếng động này liền cau mày, hiện giờ nhưng lại có thể hóa giải bế tắc. Áp lực trong lòng nhiều ngày qua đột nhiên liền tiêu tan, khiến cho tâm trạng đều nhẹ nhõm.

Rất nhanh, cửa bị đẩy ra.

Hàn Đông nhắm mắt đi đến cạnh bàn làm việc của Vương Trung Đỉnh, lúng ta lúng túng hỏi: "Phần của tôi đâu?"

Vương Trung Đỉnh biết rõ vẫn cố hỏi, "Cậu muốn sao?"

"Muốn."

"Đưa tay ra"

Hàn Đông vươn tay ra, Vương Trung Đỉnh đặt một viên thuốc chống tiêu chảy lên tay hắn, lại đưa tới một chén nước.

"Ăn trước đã."

Hàn Đông nghe lời nuốt vào.

Vương Trung Đỉnh lúc này mới phê chuẩn, vươn tay chỉ cho Hàn Đông, "Ngay trên giá đỡ ở cửa, tự mình đi lấy đi."

Quả nhiên đã chuẩn bị tốt từ trước, hơn nữa rõ ràng trội hơn hẳn so với vật phẩm của những người khác. Ước chừng hai túi đồ ăn vặt lớn, nhét đến đầy ngập. Còn có một ít nhu yếu phẩm sinh hoạt, tất cả đều là hàng cao cấp, chỉ một cái khẩu trang đã hơn một ngàn tệ.

Thiên vị trắng trợn như thế này, đối với Vương tổng há mồm ngậm miệng đều đối xử bình đẳng mà nói, cũng chỉ có hành động ban đêm như vậy "Quái vật" mới có thể hưởng thụ được.

Hàn Đông chậm rì rì với lên, tay còn cách một chút không chạm tới, lần thứ hai vẫn là không chạm tới. Như là đã bị lực hấp dẫn của trái đất nguyền rủa, cánh tay điều chỉnh thế nào cũng đều khoa trương hụt xuống, cùng với biểu tình cố sức vươn lên đến vặn vẹo.

"Với không tới a ~ "

Vương Trung Đỉnh cười nhạo một tiếng, diễn xuất quả là giống như thật.

Vì thế đi qua giúp hắn nhấc xuống, hất cằm, "Đi thôi, tôi xách về cho cậu."

Không biết đã bao nhiêu lần đi qua con đường này, lại là lần đầu tiên có người cùng đi.

Hàn Đông đang đi đi đột nhiên dừng lại, Vương Trung Đỉnh cũng đồng thời dừng theo cước bộ của hắn, "Làm sao vậy?"

Hàn Đông vỗ vỗ vai Vương Trung Đỉnh, "Đừng cho bản thân quá nhiều áp lực."

Vương Trung Đỉnh đầu tiên là sửng sốt, còn chưa có cảm nhận được cảm giác thoải mái, đã thấy một áp lực lớn kề sát bên người. Hàn Đông nhảy lên lưng y, hai cái đại chân dài cuốn lấy eo của y. Hơn nữa trong tay xách túi đồ mấy chục cân, thật đúng là gánh nặng không nhỏ.

Trên người nặng, trong lòng lại vô cùng thoải mái.

Hàn Đông còn vô đạo đức đung đưa hai cái mông, cố ý tăng thêm sức nặng cho Vương Trung Đỉnh. Vương Trung Đỉnh lại không vứt hắn xuống, chỉ thản nhiên hừ một tiếng "Hàn Người Mù".

"Gọi tôi là Như Lai." Hàn Đông nghiêm túc nói.

Vương Trung Đỉnh không để ý đến hắn, tiếp tục đi về phía trước.

Hàn Đông đột nhiên hai má dán lên cổ Vương Trung Đỉnh, ậm ừ nói: "Xiên thịt nướng hôm nay, thật thơm ~ "

Vương Trung Đỉnh vẫn không nói chuyện.

"Nhất là thịt mông cừu, càng thơm ~ "

Vương Trung Đỉnh đột nhiên mở miệng, "Có mông của cậu thơm?"

"A?" Hàn Đông nghe không hiểu.

Đừng nói hắn, ngay cả Vương Trung Đỉnh cũng cảm giác kì lạ, sao không đâu lại phun ra một câu như vậy?

Sau khi vào nhà, Vương Trung Đỉnh giúp Hàn Đông thu dọn đồ trong túi, đến khi sắp xếp gần xong, lại quay sang bên cạnh xem xét, tròng mắt đều nhanh nóng cháy. Thằng nhãi Hàn Đông này cũng thật không biết tị hiềm, vào nhà liền cởi quần áo, cởi hết còn chưa tính, còn cúi người xuống nhặt đồ, hơn nữa nhặt rất có khoa học đều là tiền xu…

Tị hiềm: đề phòng

Ánh mắt Vương Trung Đỉnh nháy mắt lệch vị trí, tiếp theo đó đóng cửa chạy lấy người, tốc độ cực nhanh xưa nay chưa từng có.

Rạng sáng ngày thứ hai, Hàn Đông tỉnh lại lập tức thấy được gói to ở cửa. Lại chạy đến phòng Du Minh nhìn nhìn, phát hiện đồ của Du Minh đều còn nguyên, hơn nữa đều đại đồng tiểu dị so với mình.

Xong rồi… Hàn Đông nghĩ, có phải tối hôm qua ưỡn mặt đi đến chỗ đó rồi không?

"Đêm qua cậu có nghe được tiếng bước chân không?" Hàn Đông hỏi Du Minh.

Du Minh gật đầu, "Nghe được."

"Là đi vào hay đi ra?"

Hàn Đông mỗi lần ra cửa đều rón ra rón rén như trộm, Du Minh đại đa số đều không nghe được, nhưng tiếng bước chân của Vương Trung Đỉnh cậu nghe được rất rõ ràng.

"Là đi vào." Du Minh thực xác định.

Hàn Đông vẫn chưa yên tâm hỏi: "Đó là tiếng bước chân một người hay là hai người?"

"Tôi chỉ nghe được tiếng một người."

Hàn Đông yên tâm, nếu bản thân mình không đi ra ngoài, khẳng định chính là Vương Trung Đỉnh chủ động đưa tới. Nam nhân này quả nhiên muộn tao a, ban ngày không nhắc tới ban đêm mới lẻn tới bày tỏ tình cảm.

(muộn tao: bề ngoài bình tĩnh, bên trong điên cuồng. Những người như vậy không dễ dàng thể hiện cảm xúc và những biến hóa tâm trạng, nhưng trong tình huống hoặc môi trường nhất định sẽ mang đến bất ngờ)

Hàn Đông nhanh chóng mở túi, xem xem Vương Trung Đỉnh đã tặng cho mình thứ tốt gì. Kết quả sau khi đảo đảo, đột nhiên phát hiện một vấn đề nhỏ: mấy thứ này hình như đều bị khuyết khuyết cái gì.

Sữa chua không ống hút, hộp thịt không móc kéo, tán (che nắng) lắp rời thiếu đinh ốc, kính mát thiếu mắt kính…

Còn có một hộp tăm gỗ, hai đầu đều không có đỉnh nhọn, nhìn không ra là dùng làm gì.

Làm lông a? Hàn Đông phát điên…

Đột nhiên, Du Minh đẩy cửa vào, hỏi: "Mấy thứ này cậu xử trí thế nào? Định tự mình dùng sao?"

"Đương nhiên không phải!" Hàn Đông ra vẻ khí phách.

"Vậy trả lại cho anh ta?"

"Sao phải thượng cương thượng tuyến (chuyện nhỏ xé ra to) như vậy a? Giống như tôi để tâm đến anh ta nhiều lắm a, mặc cho chúng tự hỏng đi."

Du Minh hoài nghi, "Cậu sẽ không ăn vụng chứ?"

"Cậu tự đến đây nhìn xem, tôi đem ống hút, móc kéo, đinh ốc… Phàm là có thể dùng đều hủy đi, có rất nhiều quyết tâm a!"

Lời này là Hàn Đông ngược lại tự nhắc nhở mình, có khi nào đêm qua mộng du nhìn thấy này đống đồ này, vì để bản thân kiên trì nguyên tắc, giữ nghiêm tự tôn mà trộm dỡ xuống hay không?

Ta sát… Hàn Đông hơi kém tự vả vào cái miệng rộng của mình, ai bảo ngươi tự cho là thông minh?

Sau khi Du Minh ra ngoài, Hàn Đông bắt đầu lục tung lên mà tìm. Hắn tự lấy hiểu biết về bản thân, hẳn là sẽ không đem chuyện làm đến tuyệt tận như vậy, khẳng định là chỉ giấu ở quanh đây.

"Cậu đang tìm gì vậy?" Du Minh đột nhiên lại xuất hiện.

Hàn Đông vội vàng che dấu, "Không, không có gì."

Du Minh nhăn nhở nói: "Tôi cảm thấy cho cậu hẳn là nên mang mang cameras bên mình, như vậy cũng không cần sáng hôm sau đoán mò."

Hàn Đông bừng tỉnh đại ngộ.

Đúng vậy! Tôi như thế nào lại không nghĩ tới đây?

Như vậy tôi có thể xem được thái độ thật sự của Vương Trung Đỉnh, sẽ không bỏ lỡ một giây phút hạnh phúc.

Vì thế, Hàn Đông nhanh chóng đi mua hai cái cameras. Một cái gắn ở trên quần áo, một cái cố định tại trong phòng.

Buổi tối, Hàn Đông ôm cõi lòng đầy chờ mong mà đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, hắn đem đoạn băng theo dõi mở ra, xem lại toàn bộ cảnh tượng đêm qua.

Kết quả đợi nửa ngày cũng không thấy có ai vào cửa, chỉ thấy tự mình đứng dậy xuống giường.

Hắc… Ta như thế nào lại chủ động đứng lên?

Đang nghĩ ngợi, Hàn Đông lại thấy tự mình đi về phía cửa, ngừng lại một lát bên cạnh hai gói to.

Ta nhất định là muốn đem mấy thứ này trả về cho Vương Trung Đỉnh, nhất định… Hàn Đông nghĩ, chính là Vương Trung Đỉnh lại bảo mang trở về, cho nên chúng nó bây giờ mới vẫn còn đang ở cửa.

Kết quả, trong màn hình Hàn Đông cái gì cũng không lấy, liền chỉ hai tay không như vậy đi ra ngoài.

Tiếp theo Hàn Đông lại thấy máy quay lay động một trận, là mình đang đi ở đường. Con đường này quen thuộc như thế, rõ ràng là dẫn lên văn phòng Vương Trung Đỉnh đi.

Ta thật sự đi tìm người kia? Ta đi tìm anh ta làm gì? Hàn Đông vô cùng khẩn trương.

Quả nhiên, hình ảnh cắt tới văn phòng Vương Trung Đỉnh.

Hàn Đông nín thở ngưng thần nhìn chăm chú vào màn hình, hắn chứng kiến mình trực tiếp đẩy cửa vào. Vương Trung Đỉnh vẫn không những không tức giận, còn mỉm cười với mình, cười đến ôn nhu như vậy, so với ban ngày thật sự hoàn toàn là hai người khác biệt.

Hàn Đông giận dữ, tôi mẹ nó lúc mở mắt sao anh không cười, nhắm mắt rồi anh cười cho ai nhìn đây?

Sau đó, Hàn Đông lại chứng kiến tự mình thành thành thật thật ngồi cạnh bàn làm việc. Vương Trung Đỉnh hoàn toàn không có bất kì biểu cảm ghét bỏ nào, ngược lại thích thú.

Không khí văn phòng rất ấm áp, chính Hàn Đông cũng bị manh hóa, nếu không phải chứng kiến một màn đối thoại tiếp theo.

"Anh cho tôi đồ đều là không nguyên vẹn, không đầy đủ."

Vương Trung Đỉnh biết rõ vẫn cố hỏi: "Thiếu gì?"

"Sữa chua thiếu ống hút, hộp thịt thiếu móc kéo, tán lắp ráp thiếu đinh ốc, kính mát thiếu thấu kính…"

Chỉ thấy Vương Trung Đỉnh lôi ra một túi to, bên trong đều là những đồ vật bị thiếu đó.

Hàn Đông nháy mắt sửng sốt, thì ra là còn có một gói to chưa có mang về, chẳng thể trách…

Kết quả, Vương Trung Đỉnh lại không giao gói to này cho Hàn Đông, mà chỉ từ bên trong lôi ra một cây ống hút.

Đúng vậy, Hàn Đông không có nhìn lầm, chỉ có một cây ống hút.

"Những thứ khác thì sao?" Hàn Đông nghe được tiếng mình đang hỏi.

Vương Trung Đỉnh nói: "Những cái khác ngày mai lại đến lấy."

Nhìn cảnh này, toàn bộ cơ thịt trên mặt Hàn Đông muốn biến dạng rồi.

Kết quả cảnh tiếp theo này còn có thể khiến cho hắn còn sụp đổ hơn nữa, hắn cư nhiên nhìn thấy chính mình thuận theo mà cầm một cây ống hút đi rồi, trở lại ký túc xá thật sự thành thành thật thật mà uống một chai sữa chua…

Sau đó nghĩ đến hộp tăm nhỏ kia, Hàn Đông trong giây lát hiểu ra đó là cái gì, đó là mấy trăm cây tăm bông không có bông a!

Sụp đổ che mặt, không thể chịu hố như vậy…

(che mặt: đại diện cho sự thất vọng, thất vọng, xấu hổ, sốc hoặc được sử dụng để chỉ ra sự mỉa mai)

(hố : bị gài, bị lừa)

106. Chương 106: Dấm Chua

Hàn Đông không cố tình làm rõ.

Hắn tiếp tục sa đọa hưởng thụ "Tình yêu xảo trá" của Vương Trung Đỉnh, ban ngày tiếp tục giả vờ cao lãnh, giả bộ thờ ơ. Buổi tối liền bật cameras đi đến chỗ Vương Trung Đỉnh nơi đó các loại ngọt ngào, đợi đến buổi sáng tiếp theo lại mở băng ghi hình ra, hồi tưởng hạnh phúc từng ly từng tý.

Một hôm Du Minh đến phòng Hàn Đông lấy đồ, thấy Hàn Đông đôi mắt phiếm hồng rưng rưng nhìn chăm chăm vào máy tính.

"Xem gì đấy?" Du Minh tò mò.

Hàn Đông nghẹn ngào nói: "Phim phóng sự."

"Phim phóng sự gì ngược tâm như vậy?"

Du Minh còn tưởng rằng là đề tài quốc gia rơi vào tay giặc, đại tàn sát, anh hùng dân tộc gì đó, nghĩ đến thế nhưng ở trên màn hình lại thấy mặt Hàn Đông.

Hàn Đông còn không biết xấu hổ chỉ vào hỏi: "Có phải quá cảm động không?"

Du Minh, "…"

"Cậu xem bóng dáng của tôi này, có phải là một loại quật cường đến đau lòng người không?"

Du Minh thản nhiên trả lời: "Có xúc động muốn đạp cậu."

Nước mắt rưng rưng của Hàn Đông vèo cái đã thu trở về, hóa thành một bộ mặt khó chịu giận dỗi, "Cậu nói cậu thì có chỗ nào tốt? Người này như thế nào một chút tư tưởng cũng không có?"

Du Minh cũng không phản bác, hỏi thẳng: "Cậu không sợ lúc mộng du đem chuyện mang cameras nói ra sao?"

"Lúc tôi mộng du sẽ có năng lực tự cân nhắc, không phải cái gì cũng nói ra bên ngoài. Huống gì cũng đã nhiều ngày như vậy, muốn nói cũng đã sớm nói, sao đến nỗi đợi đến hiện tại?"

Mới vừa nói xong, chợt nghe đến tiếng của mình từ trong băng ghi hình truyền ra.

"Kỳ thật mỗi sáng tôi đều xem hai băng ghi hình theo dõi."

Hàn Đông cả người chấn động, ánh mắt không thể tin ném về phía màn hình máy tính.

Vương Trung Đỉnh hỏi: "Quay khi nào?"

"Mỗi ngày đều quay, sáng hôm sau tự mình xem, xem thấy rất thú vị."

Trong nháy mắt đó, Hàn Đông cảm giác mặt giống như bị lột một lớp da, ngay cả một chỗ ẩn thân cũng không có.

Tiếp, Hàn Đông nhìn thấy mặt Vương Trung Đỉnh phóng to trên màn hình, ánh mắt nhìn thẳng vào chính mình ở bên ngoài máy tính.

"Nếu như vậy, cậu lập tức đến văn phòng gặp tôi."

Hàn Đông mạnh mẽ run rẩy một hồi.

Du Minh vỗ vỗ vai hắn, "Tự thu xếp ổn thoả đi."

...

Sau đó vài ngày, Hàn Đông hủy cameras, buổi tối rốt cuộc không đi tìm Vương Trung Đỉnh nữa.

Mà Vương Trung Đỉnh sau khi hưởng thụ vài ngày "Thanh tịnh", rốt cục ra khỏi văn phòng, đến ký túc xá Hàn Đông.

Hàn Đông đã ngủ, không chút nào ý thức được Vương Trung Đỉnh đã đến.

Trong lúc Vương Trung Đỉnh đang chăm chú nhìn Hàn Đông, đột nhiên phát hiện cạnh gối lộ ra một đoạn dây thừng.

Y lôi dây thừng này ra, cẩn thận nhìn qua, nhớ tới lần đầu tiên gặp Hàn Đông, Hàn Đông hành vi thần kinh tự mình trói mình. Còn có lần thứ hai đến thăm chỗ hắn thuê, trong lúc vô tình nhìn thấy tờ giấy kia từ trong dây thừng.

Nội dung y vẫn nhớ rõ rành mạch.

"Đông tử ta yêu nhất."

Bút tích y cũng nhớ vô cùng rõ ràng.

Là một nam nhân.

Mà tờ giấy kia, đến nay vẫn còn khóa trong ngăn kéo ở văn phòng.

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh đột nhiên thay đổi, từ nhu hòa trở nên lãnh ngạnh, y đem dây thừng từng vòng từng vòng cuộn tròn trong lòng bàn tay, sau đó hung hăng nắm chặt lấy, cứ im lặng như vậy mà mang đi rồi.

Mỗi sáng sớm, chăn với gối của Hàn Đông đều có khả năng la liệt trên mặt đất. Ngày hôm nay cũng là như thế, lúc Hàn Đông đến nhặt gối dưới nền nhà, đột nhiên phát hiện trên giường hình như thiếu gì đó.

A? Dây thừng của mình đâu?

Hàn Đông tìm loạn xung quanh, lật ra nửa ngày vẫn không tìm được.

Lại chạy tới hỏi Du Minh: “Cậu nhìn thấy dây thừng của tôi không?”

“Là cái cậu vẫn đặt dưới gối đó sao?”

Hàn Đông gật đầu, “Đúng, chính là cái đó.”

“Không phải đêm qua cậu còn nghịch sao?” Du Minh nhăn nhở.

“Đúng vậy, sao sau một đêm liền…”

Nói đến đây, Hàn Đông đột nhiên ý thức được điều gì, tùy tiện đổi một bộ quần áo liền đi ra cửa.

Vương Trung Đỉnh vừa về văn phòng không bao lâu, Hàn Đông đã vội vã tiến vào.

“Dây thừng của tôi đâu?”

Nghe nói như thế, Vương Trung Đỉnh đột nhiên có cảm giác không thoải mái, ngữ khí lại khôi phục lãnh ngạnh như trước.

“Cái gì dây thừng?”

Hàn Đông thở hồng hộc nói: “Chính là sợi dây thừng tôi đặt ở dưới gối a! Một buổi tối đã không thấy tăm hơi, trừ anh ra còn có ai đến ký túc xá tôi?”

“Làm sao cậu cũng biết là tôi đến ký túc xá cậu, mà không phải cậu chủ động tặng tới đây?”

Hàn Đông lúc này dùng giọng điệu như đinh đóng cột nói: “Tôi dù hồ đồ thế nào, cũng tuyệt đối không thể đem sợi dây thừng kia đưa cho anh.”

“Làm sao cậu khẳng định như vậy?” Vương Trung Đỉnh không hiểu sao dâng lên một cỗ hờn dỗi.

Hàn Đông bị hỏi đến sửng sốt, nhưng ánh mắt vẫn kiên định không biến.

“Tôi chính là khẳng định như vậy.”

Mặt Vương Trung Đỉnh đột nhiên lạnh xuống, độ ấm cả phòng đều giảm xuống theo.

“Không có ở chỗ tôi.” Kinh hoàng xuất bốn chữ.

Hàn Đông không tin, “Không thể nào, khẳng định ở chỗ anh, nhanh lên, trả lại cho tôi!”

“Nhị Lôi.” Vương Trung Đỉnh trực tiếp hạ lệnh, “Lôi ra ngoài.”

Ánh mắt Hàn Đông đã rất sốt ruột, Nhị Lôi nhanh chóng làm yên lòng hắn: “Có chuyện ta đi ra ngoài nói, trước đừng quấy rầy Vương tổng nữa.”

Vì thế, Hàn Đông cứ như vậy bị kéo ra ngoài.

Suốt một ngày cảm xúc Vương Trung Đỉnh rất bức bối.

Loại “bức bối” này so với mấy ngày hôm trước không giống, mấy ngày hôm trước chỉ là cảm xúc trên mặt, loại này đã khuếch tán đến sâu trong tinh thần, vô luận đi đến đâu vẫn như hình với bóng, vô luận dùng cách gì cũng không giải quyết được.

Buổi tối, Vương Trung Đỉnh lại mất ngủ.

Ngay lúc y đang muốn tìm cách làm cho mình mau chóng đi vào giấc ngủ, lại nghe tiếng bước chân sàn sạt đi tới.

Lúc sau cửa mở ra, Hàn Đông ôm cổ Vương Trung Đỉnh.

“Van cầu anh, anh trả dây thừng cho tôi đi, cái khác tôi đều có thể cho, chỉ có cái dây thừng kia không được a…”

Động tác Vương Trung Đỉnh cứng ngắc đẩy hắn ra, nói thẳng: “Tôi không thể đưa cho cậu!”

Kết quả, Hàn Đông không cãi lộn khóc lóc om sòm như trong dự liệu của Vương Trung Đỉnh, mà là tiếp tục đau khổ cầu xin, tự tự phế phủ (từng lời đều từ đáy lòng), một phen nước mũi một phen nước mắt, nhìn rất đáng thương.

Quá trình này không biết duy trì bao lâu, Vương Trung Đỉnh rốt cục đem dây thừng vứt ra ngoài cửa.

Hàn Đông vội vàng đi ra ngoài nhặt.

Cửa phía sau hắn phịch một tiếng đóng lại!

…

Sáng ngày thứ hai, Hàn Đông thức dậy nhìn thấy dây thừng kia, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng lập tức tâm lại nhéo lên.

Hắn thử gọi một cú điện thoại cho Vương Trung Đỉnh, kết quả bị từ chối.

Bởi vì vội đi đến đoàn phim, Hàn Đông chỉ có thể trước tiên buông bỏ việc cá nhân, vội vàng lên xe.

Kết quả vừa tới studio, hóa trang cũng đã xong, lại bởi vì vấn đề sân bãi xảy ra tranh chấp với một đoàn phim khác.

Đoàn này chính là đoàn phim của Lý Thượng.

Sự tình là như vậy, đoàn Lý Thượng bao riêng khu A30 này trong 4 đến 6 tuần để quay phim, trên nguyên tắc không cho phép đoàn phim khác cùng sử dụng sân bãi này.

Nhưng bởi vì kịch bản thay đổi, đoàn phim Lý Thượng trong khoảng thời gian này chuyển tới địa điểm mới, dẫn đến cái studio này để đó không dùng.

Vì thế người sản xuất đoàn phim của Hàn Đông liền cùng nhân viên quản lý ở đây thương lượng, tạm thời mượn dùng cái trường quay này một thời gian, phí tổn sẽ dựa theo giá gốc đưa cho đoàn phim Lý Thượng. Vốn dĩ đã thương lượng xong, kết quả người sản xuất bên kia lại đổi ý, mang một đám người đến nháo sự, nói đoàn phim Hàn Đông chiếm dụng sân bãi của họ.

"Đoàn phim các người quá bủn xỉn a? Cả trường quay cũng trộm?"

"Bọn ta thà rằng không không cần, cũng không thể cho các ngươi chiếm tiện nghi!"

"Phải đấy, da mặt thật là dày!"

"…"

Lỗ đạo diễn vốn thẳng tính, hơi kích động là dễ dàng trở mặt.

Vì thế, tranh chấp từ đấu miệng dần dần diễn biến thành võ đấu, nhân viên công tác hai bên quyền cước cùng xông vào. Lý Thượng luôn ra vẻ cố gắng khuyên can, nhưng người sản xuất bên này thái độ cường ngạnh, từ đầu đến cuối không chịu cúi đầu, đến cuối cùng lôi phóng viên tới.

Lý Thượng bất đắc dĩ nói với Hàn Đông: "Người bên chúng tôi quả thật có chút cố chấp, cậu đừng để trong lòng."

"Lỗi là của người sản xuất bên cậu, cậu chịu tội với tôi làm gì?"

"Tôi còn không phải sợ việc này ảnh hưởng tình cảm anh em sao?"

Hàn Đông hừ cười một tiếng, không nói gì.

Cuối cùng kết quả tranh chấp là thương lượng với đoàn phim Hàn Đông vô hiệu, tất cả nhân viên cùng đạo cụ đều phải rút khỏi studio.

Hôm sau, chuyện này liền được đăng lên báo.

Tin tức đưa tin tuy rằng chính là trình bày sự thật khách quan, nhưng luôn luôn ngấm ngầm đổ tội lên đoàn phim Hàn Đông. Dẫn đến tin tức vừa đăng trên mạng, bình luận đều nghiêng về một phía mà bênh vực đoàn phim Lý Thượng, thậm chí đều giận chó đánh mèo tới cả diễn viên.

"Đoàn phim này cũng quá ghê gớm đi? Quay không nổi thì đừng quay nữa!"

"Đều là quỷ, bên này cao cấp, bên kia xấu bạo phải không? (gào thét-ing) Chẳng lẽ hình ảnh cũng theo tính chất vốn có của đoàn phim sao?"

"Quả nhiên đối lập rõ ràng, tạo hình Lý Thiên Bang cũng quá đẹp trai đi?"

Rốt cục, chuyện này truyền tới tai người đầu tư.

Du Minh đêm đó liền nhận được điện thoại của Hạ Hoằng Uy, chỉ là nghe thanh âm cũng có thể cảm giác được hắn cả người đầy lệ khí (giận dữ).

"Vì sao không nói cho tôi?"

Du Minh vẫn thản nhiên, "Không phải đã biết sao?"

"Tôi là hỏi em, lúc ấy vìcái gì không nói với tôi? ! ! !"

107. Chương 107: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Ngày hôm sau Hàn Đông mới đi tìm Vương Trung Đỉnh.

Kết quả vừa tới cửa, nhìn thấy biển cấm: "Vương tổng đang họp, không được quấy rầy".

Hàn Đông liền một mực đợi bên ngoài, đợi hơn một giờ vẫn không thấy có người đi ra. Sau lại có một vị giám đốc phim truyền hình đi vào tìm Vương Trung Đỉnh kí tên, mới vừa ra cửa đã bị Hàn Đông ngăn lại.

"Người ở bên trong đi chưa?" Hàn Đông hỏi.

Giám đốc vẻ mặt khó hiểu, "Người nào?"

"Người họp với Vương Trung Đỉnh a!"

"Họp cái gì? Bên trong chỉ có mình Vương tổng a."

Hàn Đông sửng sốt, hơn nửa ngày mới kịp phản ứng, đến lúc hắn định nhấn chuông, Vương Trung Đỉnh đã mở cửa ra. Nhìn cũng không liếc hắn lấy một cái, liền lạnh mặt đi vào thang máy.

Hàn Đông muốn cùng đi lên, lại bị hai bảo tiêu bên người Vương Trung Đỉnh trực tiếp vươn tay chặn bên ngoài, trơ mắt nhìn cửa thang máy ở trước mặt mình đóng lại.

Làm cái gì?

Hàn Đông đành phải lại chạy đến một thang máy khác, tới đại sảnh lầu một, thấy Vương Trung Đỉnh ra, vội đuổi theo.

"Tôi không phải tới nói chuyện tào lao, tôi là nói chuyện của đoàn phim."

Vương Trung Đỉnh giọng điệu lạnh lùng trả lời: "Việc này có người làm phim quản, cậu lo cái gì?"

"Tôi không phải thích quản, là trong lòng không cân bằng, bọn họ dựa vào cái gì…"

"Trong lòng không cân bằng thì tìm người có thể làm cho cậu cân bằng mà nói đi." Vương Trung Đỉnh trực tiếp ngắt lời Hàn Đông bước lên xe, nói với lái xe, "Đi tới căn cứ thi công hạng mục Trung Quốc và Phương Tây."

Hàn Đông vội vàng sáp đến, "Còn có dây thừng kia, tôi tìm được rồi, ngày hôm qua như vậy với anh …"

Kết quả lại là nói còn chưa dứt lời, Vương Trung Đỉnh đã kéo cửa kính xe lên. Hàn Đông vỗ mấy cái vào cửa thủy tinh không hề có tác dụng, ô tô trực tiếp nghênh ngang rời đi, để lại Hàn Đông một mặt tro bụi.

"Kháo, không phải chỉ là nghi ngờ anh mấy câu sao, nhỏ mọn đến nỗi như vậy? Làm mặt thối cho ai xem? Nếu không phải vì chuyện của đoàn, ông đây mới là lười tìm đến anh!"

Phun tào xong, Hàn Đông các loại tức giận rời đi.

Tới đoàn phim, tình hình vẫn không thể nào giải quyết.

Lỗ đạo diễn thở dài: "Chúng ta từ đầu đến giờ vẫn luôn thuê trường quay này, cảnh đều là cố định. Nếu đổi, cảnh quay trước kia đều phải xóa bỏ."

Nếu thật sự liên tục xoá bỏ hai lần, tạm thời không nói lãng phí tài chính, chính là thể lực và tinh thần cả đội đều sẽ bị đả kích, nguyên khí cả đoàn phim đều đại thương tổn.

"Chẳng lẽ không thể nghĩ biện pháp cùng quản lý viên thương lượng một chút sao? Không ngại nâng mức tiền lên một chút." Hàn Đông nói.

Lỗ đạo diễn lắc đầu, "Hắn đây là rõ ràng đã cầm tiền thay người làm việc rồi, giờ muốn dùng tiền đã muộn."

Hàn Đông không cam lòng, "Kỳ thật việc này rất dễ dàng giải quyết, chỉ cần Vương Trung Đỉnh có thể ra mặt."

Lỗ đạo diễn căn bản hoàn toàn không trông cậy, "Công ty sản xuất đối với mỗi phòng là độc lập, từng phòng tự tham gia vào hoạt động dự án phim riêng. Nếu không xuất hiện chuyện lớn tổn hại lợi ích công ty, cao tầng e sẽ không nhúng tay quản. Nói thật, Vương tổng có thể quan tâm chuyện kịch bản, còn đến tham ban, tôi thấy đã đủ rồi."

Hàn Đông tức giận bất bình, "Coi như thân là tổng giám đốc không nên nhúng tay, nhìn về mặt tình cảm cũng nên hỗ trợ đi?"

Tình cảm? Lỗ đạo diễn cảm thấy lời này của Hàn Đông quả thực ấu trĩ, "Vương tổng và chúng ta có tình cảm gì?"

Có cũng không phải với cậu? Hình ảnh cậu bắt Vương tổng nướng thịt xiên đến nay còn ám ảnh nhân viên đoàn phim.

Hàn Đông không nói, hắn cho rằng Vương Trung Đỉnh chỉ là bên ngoài mạnh miệng, không ngờ lần này là quyết tâm muốn ngồi yên không can dự.

"Xem ra, tôi chỉ có thể bỏ mặt mũi qua đoàn phim bên kia cầu xin, xóa hết cảnh tôi thật không làm nổi." Lỗ đạo diễn thở dài.

Hàn Đông ngăn lại, "Hay là tôi đi đi." Chuyện này tám phần là do tôi, Hàn Đông ghĩ.

"Cậu đi? Người ta sẽ mua mặt mũi của cậu sao?" Lỗ đạo diễn hoàn toàn không để Hàn Đông vào mắt.

Trên thực tế Hàn Đông cũng không nghĩ tới Lý Thượng sẽ coi trọng hắn như vậy, năm lần bảy lượt, tốn công tốn sức gây trở ngại.

"Lỗ đạo, tin tưởng tôi một lần." Hàn Đông ánh mắt kiên nghị.

Lỗ đạo diễn tuy rằng không hi vọng nhiều, nhưng vẫn là phất tay ý tùy Hàn Đông đi. Tiểu tử này đường ngang ngõ tắt nhiều như vậy, nói không chừng có thể có cách đối phó tiểu nhân.

Hàn Đông kiên trì đi ra, cầu xin Lý Thượng đối với hắn mà nói chính là sỉ nhục! Nhưng không có cách nào khác, chuyện này là do hắn dựng lên, đại trượng phu co được dãn được, vì lợi ích đoàn phim cúi đầu cũng không có gì phải xấu hổ.

Không đầy một lát, điện thoại từ Lỗ đạo diễn liền vang lên. Là giám đốc đài truyền hình bên kia gọi tới, nói cái trường quay kia có thể tiếp tục sử dụng, còn nói một đống thật có lỗi gì đó, thái độ so với lần trước hoàn toàn là hai người khác nhau.

Lỗ đạo diễn kinh ngạc, tiểu tử Hàn Đông này cũng quá tà pháp đi? Lúc này mới ra cửa được có vài phút a?

Lý Thượng đang ở trong phòng Lương Cảnh uống trà nói chuyện phiếm, đề tài là vấn đề tranh chấp sân bãi lần này.

"Cậu nói, Hàn Đông có thể vì chuyện đoàn phim tìm đến chúng ta cầu xin không?" Lương Cảnh hỏi Lý Thượng.

Lý Thượng gật gật đầu, "Sẽ."

“Sao tôi cảm thấy tính cách đó sẽ không dễ dàng cúi đầu trước người khác? Nói thật, nghe nói những chuyện vô liêm sỉ lúc hắn vừa tới công ty, tôi lại sợ thay chính mình. May mắn lúc đầu không phải tìm hắn ký tên, bằng không hiện tại cái chức này đã giữ không được.”

Lý Thượng ngược lại không ra vẻ tự tin, “Anh không biết cậu ta, người này bên ngoài cà lơ phất phơ, kỳ thật tương đối biết co biết dãn. Nháo đến thế nào cũng sẽ biết để lại đường lui.”

Đây cũng là lí do tạo thành cảm giác đe dọa lớn nhất của Lý Thượng.

Lương Cảnh hơi lộ giọng điệu nghiền ngẫm nói: “Thật sao? Vậy tôi rất mong nhìn thấy hắn cúi đầu trước cậu, bộ dạng yếu thế.”

Lý Thượng không nói gì, lại bắt đầu tìm hiểu thái độ Vương Trung Đỉnh, “Đối với việc này, Vương tổng có thái độ gì?”

“Cho tới bây giờ, còn chưa hề đề cập qua chuyện này.”

Xem ra Vương Trung Đỉnh đối với Hàn Đông đúng là không hề để tâm… Lý Thượng nghĩ, có lẽ ngày đó hai người cùng ăn cơm trưa chỉ là trùng hợp mà thôi, là ta đánh giá mị lực của Hàn Đông quá cao rồi.

Lương Cảnh nhìn đồng hồ, “Không còn sớm, chúng ta đi thôi. Vạn nhất Hàn Đông đã đến cửa đài truyền hình đợi rồi, đừng bắt người ta chờ lâu quá.”

“Xem lời anh nói này.” Lý Thượng nhịn không được cười lên một tiếng.

Kết quả, tới cửa công ti, không nghênh đón được Hàn Đông, trái lại nghên đón hai mươi mấy vệ sĩ áo đen, toàn bộ cao lớn khôi ngô, cơ bắp cuốn thân, gương mặt túc sát. Đứng thành hàng ở cầu thang, không chút sứt mẻ, trận thế này người thường thật không dám bước chân vào.

Lý Thượng thấy xung quanh tụ không ít người, đều là đoàn phim của mình, liền qua tìm hiểu tình hình, “Xảy ra chuyện gì?”

“Bọn họ nói có người thuê cả đài truyền hình, không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào.”

Lương Cảnh kinh ngạc, “Cả đài truyền hình? Làm sao có thể?”

Bên trong chỉ riêng studio cỡ lớn đã có 6, cổ đại, hiện đại, chiến tranh các loại cảnh tượng, đoàn phim gì mà lại chiếm cả?

Vì thế, Lương Cảnh trực tiếp tiến lên xuất ra văn kiện.

“Chúng tôi đã ký hợp đồng, studio số 07 trong 4 tuần đến cuối tháng 5 để quay phim, giấy trắng mực đen rõ ràng, các ngươi nhìn xem.”

Đội trưởng đặc vệ cầm liếc mắt một cái, sau đó trước mặt Lương Cảnh, vô thanh vô tức xé nát hợp đồng.

Mọi người ồn ào, có mấy người, đòi xông lên phía trước đánh nhau, kết quả bị lớp người già có kinh nghiệm túm lại.

Đối phương vừa nhìn đã thấy ra không phải là đơn giản.

“Đây là bồi thường, đồng ý thì lăn tay, không đồng ý thì lên tòa.” đội trưởng nói.

Lương Cảnh vẫn đứng thẳng bất động không nhúc nhích.

Chung quanh có người xôn xao “Dựa vào cái gì nghe hắn? Ta tới trước, có yêu cầu cũng là chúng ta đưa ra a”

“Tốn thời gian, không cần cùng bọn họ vô nghĩa, trực tiếp kiện.”

Lý Thượng ngăn lại, tiến lên thương lượng nói : “Trước hết có thể cho chúng tôi mang đạo cụ và thiết bị ra không.”

Mới vừa nói xong, liền có mười mấy tráng hán từ bên trong đi tới, trong tay cầm chính là thiết bị cùng đạo cụ của bọn họ. Bình thường vài người mới có thể nâng được đống máy quay nặng như vậy, mấy người kia còn xách trong tay nhẹ như chơi.

Nhìn cảnh này, những người vừa rồi ồn ào đòi vọt lên trước chỉ điểm hết thảy đều không lên tiếng nữa.

Rầm, toàn bộ thiết bị nằm trên mặt đất.

Tự mình nhặt đi!

Sắc mặt Lương Cảnh đã cực độ khó coi nhưng trước hết không nắm rõ chi tiết tình hình đối phương, hắn không thể làm cứng, chỉ có thể tạm nén giận, gọi xe đem chỗ thiết bị cùng đạo cụ này đi.

Trợ lý Lý Thượng ở một bên tìm hiểu, "Chẳng lẽ sau này chúng ta phải quay về studio lần trước sao? Không được a? Bên kia phương tiện quá tệ."

"Muốn đi cũng không còn." Lý Thượng nói.

"Có ý gì?"

"Ngay cả cả đài truyền hình đều thuê trọn, còn để sót một studio nhỏ như vậy sao?"

Trợ lý không lên tiếng nữa.

Trong lúc đoàn phim bên này còn đau khổ chờ xe viện trợ đến chuyển một đống thiết bị, đột nhiên hơn mười chiếc xe sang trọng từ gần đó lái qua xếp thành một tuyến. Trên chiếc xe xung phong ngang nhiên treo hoành phi "đoàn phim Trộm ảnh", Lỗ đạo diễn đang mặt mày hớn hở cùng lái xe trò chuyện gì đó.

Thấy "Cảnh tượng thê lương" bên này, Lỗ đạo diễn mở kính xe, sảng khoái chào hỏi Lương Cảnh, "Lương đạo, các người cũng ở đây a? Ha ha ha ha…"

Lương Cảnh giận không nói được gì, bên cạnh tiếng mắng chửi liên hồi.

"Bọn họ cũng xứng sao?"

"Không phải chỉ dựa vào một người bao nuôi Tiểu Bạch kia sao?"

"Ra vẻ gì a? Có bản lĩnh làm ra phim hay đi!"

"…"

Đến đây, tranh chấp trậndoanh chân chính hạ màn.

108. Chương 108: Thăm Dò

Sau khi trở về, đoàn phim đặc biệt tổ chức một buổi tiệc rượu chúc mừng.

Trong bữa tiệc tất cả mọi người đều cao hứng, thống khoái gào to trút giận, ngoại trừ Du Minh. Mặc cho cậu đã nhấn mạnh việc này không liên quan đến mình, người vẫn lũ lượt không ngừng đến mời rượu cảm ơn, khiến cho cậu vô cùng khó chịu.

Đang giữa tiệc rượu, Du Minh đột nhiên triệt để im lặng.

Ở trong xe cách quán rượu không xa, có một nam nhân thủy chung lạnh lùng nhìn chăm chú vào Du Minh.

Rốt cục, Du Minh chậm rãi hướng nơi này đi tới.

Khi khoảng cách tới cửa xe còn có hai thước, Hạ Hoằng Uy bước xuống, một tay túm áo Du Minh một tay nhẹ nhàng kéo cậu vào, cánh cửa đóng chặt, hoàn toàn cách ly trong xe với thế giới bên ngoài.

Không ngoài dự liệu của Du Minh, sau khi lên xe cậu liền nhận được một trận giận dữ.

"Điện thoại di động của em là để làm cảnh sao? Đã bị người ta khi dễ thành như vậy, em mẹ kiếp cũng không biết gọi một tiếng?" Ba một tiếng vứt tờ báo trước mặt Du Minh, "Còn để bọn họ chụp đến loại bộ dạng bất lực này?"

Du Minh như cũ không nói lời nào, chờ Hạ Hoằng Uy phát tiết xong nhanh chóng xuống xe.

Hạ Hoằng Uy lại ấn Du Minh xuống ghế tàn sát bừa bãi.

Du Minh liều mạng phản kháng, ánh mắt trừng Hạ Hoằng Uy mang theo đầy hận ý.

"Trước mặt người khác chà đạp chính mình như vậy? Đến chỗ tôi còn giả bộ tự phụ sao? Mọi người khi dễ em không rên một tiếng, tôi đối tốt với em một câu cảm tạ cũng không có, em nói em là thiếu thao có phải không?"

Trong giọng nói Du Minh lộ ra một cỗ ngoan cường, "Đúng, vậy anh liền thao đi!"

Hàn Đông đang uống rượu phát hiện không thấy Du Minh, vội đi tìm, kết quả mới ra khỏi cửa, đã thấy Du Minh từ một góc tối đi đến, sắc mặt có chút kém.

"Làm sao vậy?" Hàn Đông hỏi.

Du Minh lắc đầu, "Tôi về ký túc xá trước."

"Đừng a, Lỗ đạo diễn nói còn muốn uống hai chén với cậu."

"Tôi thật sự uống không nổi nữa, các cậu uống đi." Du Minh nói xong liền bắt một chiếc xe.

Hàn Đông thấy Du Minh sắc mặt có vấn đề, vội bảo lái xe chờ một lát, hắn đi vào lấy túi của mình, cùng lên xe với Du Minh.

Trở lại ký túc xá, Hàn Đông nghe Du Minh kể, lúc này an ủi cậu: "Cậu phải biết đủ đi, người ta tốt xấu cũng chịu lộ diện giúp cậu, tôi đây chạy vạy cầu nửa ngày, Vương Trung Đỉnh căn bản không để vào mắt."

"Sao cậu biết chuyện này Vương tổng không tham dự?" Du Minh hỏi.

Hàn Đông hừ cười một tiếng, "Còn không rõ ràng sao, dựa theo tính tình của người này, nếu biết Hạ Hoằng Uy muốn làm như thế, khẳng định sẽ ngăn cản, không thể nào là giúp đỡ hắn."

Du Minh lại thay Vương Trung Đỉnh nói chuyện, "Tôi lại cảm thấy Vương tổng thuộc loại không lộ mặt, cho dù có cách cũng không cho cậu nhìn ra. Hạ Hoằng Uy làm chuyện gì đều như vậy, hoàn toàn không nghĩ đến cảm giác của người khác."

"Tôi sát… Hay là hai ta đổi đi?" Hàn Đông lần thứ hai trông mà thèm.

Du Minh lãnh đạm nói: "Tôi với người đó không cùng một chỗ, cậu thích cứ theo đuổi."

Hàn Đông vội vàng tỏ thái độ, "Hai người bọn tôi đã định trước không thể cùng một chỗ."

"Vì cái gì?" Nói giống như cậu cùng Hạ Hoằng Uy có chút gì đó.

Việc này Hàn Đông để lại trong lòng, không nói cho Du Minh, sợ ngày nào đó Du Minh cùng Hạ Hoằng Uy ân ái, một cái cao trào liền phun ra chuyện của mình.

"Bọn tôi có thể có cái gì? Tôi còn không phải vì muốn tỏ rõ tôi quyết tâm cùng Vương Trung Đỉnh một chỗ sao." Hàn Đông nói.

Du Minh đột nhiên nhớ tới gì đó, "Vương tổng vì cái gì đột nhiên lãnh đạm với cậu?"

"Còn không phải bởi vì sợi dây thừng kia sao."

"Dây thừng?" Du Minh không rõ.

Hàn Đông giải thích nói: "Dây thừng của tôi ngày trước không phải đã đánh mất sao? Tôi tưởng anh ta trộm của tôi, cho nên liền đi tìm anh ta đòi. Ngày đó thái độ của tôi có chút không tốt, anh ta đã cùng tôi trở mặt. Sau tôi lại tìm được dây thừng, lại đi giải thích, anh ta đã không để ý đến tôi rồi."

"Bởi vì một chút chuyện nhỏ như vậy?" Du Minh không thể tin.

Hàn Đông gật gật đầu, "Đúng vậy, cậu nói người này có quá ngạo kiều không? !"

"Tôi cảm thấy khẳng định không phải vì vậy, khẳng định còn có nguyên nhân khác."

"Vì sao?"

Du Minh nói: "Cậu nghĩ a, trước cậu làm bao nhiêu chuyện quá phận như vậy, anh ta cũng chưa từng dùng bộ dạng này với cậu a, cho nên nói khẳng định có nguyên nhân khác, là chính cậu không nhận ra được."

Vẻ mặt Hàn Đông bất chấp mê ngộ, "Anh ta chính là sau chuyện dây thừng thái độ mới đại biến, không phải bởi vì dây thừng thì còn vì cái gì?"

"Chẳng lẽ dây thừng này không ngụ ý gì khác sao?" Du Minh hỏi.

Ngụ ý… Hàn Đông giọng điệu hàm hồ nói: "Có ngụ ý cũng là đối với tôi, không phải với anh ta a!"

"Cũng vì là đối với cậu, anh ta mới có thể để tâm a, có lẽ lúc cậu mộng du không cẩn thận lỡ miệng, anh ta nghe được nên ghen tị, mới có loại thái độ này."

Hàn Đông vẫn một mực không lý giải được, "Dây thừng này là do một người anh em của tôi tặng, cái này cũng không đáng ghen a!"

"Cậu cảm thấy là tình anh em, nhưng người ta lại không thấy như vậy. Tựa như Vạn Lý Tình cũng là bằng hữu bình thường của Vương tổng, nhưng cậu cũng hiểu sai đi!" Du Minh không cẩn thận dẫm phải ngòi nổ.

"Vạn Lý Tình với Vương Trung Đỉnh là bằng hữu bình thường? Sao cậu biết?"

Du Minh nói bâng quơ: "Hạ Hoằng Uy có nói qua."

Hàn Đông lại vừa cao hứng vừa thống khổ, cảm thụ lớn nhất chính là muốn bóp chết Du Minh.

"Cậu mẹ kiếp như thế nào không nói sớm?"

"Cậu cũng không có hỏi tôi a!"

Hàn Đông bứt tóc, "Được rồi, chúng ta tiếp tục nói chuyện dây thừng."

Du Minh vẫn giữ quan điểm kia, "Tôi cảm thấy anh ta chính là đang ghen."

Hàn Đông phát hiện thái độ của Du Minh đối với quan hệ của Vương Trung Đỉnh và mình biến đổi rất lớn, ban đầu Hàn Đông nhắc tới Vương Trung Đỉnh thích mình, Du Minh liền dè bỉu, không biết từ lúc nào, cậu không hiểu sao đã chấp nhận. Ngược lại là Hàn Đông, bây giờ lại có chút bất định.

"Làm sao cậu cứ khẳng định anh ta có ý tứ với tôi như vậy?"

Du Minh không cẩn thận lại châm ngòi, "Tôi thấy anh ta hôn cậu a."

Nghe nói như thế, con ngươi Hàn Đông hơi kém phát nổ.

"Hôn tôi? Lúc nào?"

"Hình như là hơn một tháng trước đi, có hôm giữa đêm nghe thấy động tĩnh, đi đến phòng của cậu nhìn thoáng qua, kết quả thấy anh ta ghé xuống giường hôn cậu."

Hàn Đông như là vừa trao đổi linh hồn với Du Minh, nháy mắt mặt biến thành tê liệt.

"Cậu làm sao vậy?" Du Minh lại hỏi.

Hàn Đông sửng sốt ước chừng hơn mười giây mới bạo phát, "Miệng cậu cũng Con Mẹ Nó quá kín đi? Đến hơn một tháng ! ! ! Hơn một tháng ! ! ! Cậu Mẹ Kiếp không làm việc ở cơ quan tình báo quả thực quá uổng phí nhân tài!"

"Cậu cũng không có hỏi tôi a." Du Minh vẫn hờ hững.

Hàn Đông thiếu chút nữa rơi nước mắt, "Nếu ngày nào đó cậu thấy tôi bị người ta cường bạo, có phải hay không cũng muốn chờ trước khi tôi chết nắm lấy tay cậu hỏi có còn chuyện gì muốn nói không, cậu mới có thể nói cho tôi biết a?"

Du Minh cư nhiên thật sự nghiêm túc tự ngẫm, nói cho Hàn Đông: "Có lẽ đi."

Hàn Đông, "… ! !"

Du Minh còn nói: "Vương tổng không phải cũng không nói cho cậu biết sao?"

"Đúng a, hai người các ngươi một loại là làm không nói, một là nhìn thấy không nói. May mắn hai người không có cùng nhau, các người nếu cùng một chỗ, đợi cho đến chết chết cũng chưa nói được với nhau quá 10 câu."

Du Minh như trước làm ra bộ dạng thanh thản thoải mái chui vào ổ chăn.

Hàn Đông sau khi khôi phục cảm xúc mới nghĩ, kỳ thật trong lòng cũng rất cao hứng a, ít nhất cũng xác nhận Vương Trung Đỉnh có ý đối với hắn. Chẳng lẽ là ghen thật sao? Thật sự sao? Hàn Đông mỹ không tư đùa nghịch sợi dây thừng, tròn mắt hướng Du Minh mắt la mày lém, "Hay là… Tôi thử xem?"

(mỹ không tư: tự hào, tự mãn)

"Không phải cậu nói sẽ không chủ động sao?" Du Minh nhắc nhở.

Hàn Đông hừ lạnh một tiếng, "Tôi đây không tính sẽ chủ động, tôi chỉ là buộc anh ta đi vào khuôn khổ thôi."

Du Minh chân thành tặng hai chữ: "Bảo trọng."

Vì thế, sáng hôm sau, vừa may không có cảnh quay, Hàn Đông lại lắc lư sang công ty bên kia.

Mãi cho đến giữa trưa, xe Vương Trung Đỉnh mới từ bên ngoài lái vào.

Trên xe ngoài Nhị Lôi, Phùng Tuấn ra, còn có Mã giám đốc mới được phân tới công ty, vừa nói chuyện cùng Vương Trung Đỉnh vừa đi đến nhà ăn, Hàn Đông cũng không thanh không sắc theo sát.

Sau khi đồ ăn bày lên, Vương Trung Đỉnh vừa muốn động đũa, liền thấy một thân ảnh quen thuộc.

Hàn Đông từ cửa đi tới, nhìn cũng không liếc y một cái, trực tiếp đến cửa sổ quầy thức ăn nhanh gọi một phần bánh chẻo. Sau đó ngồi ở vị trí cách y không xa, không coi ai ra gì bắt đầu ăn.

Nhưng là, Vương Trung Đỉnh rõ ràng thấy, bàn tay khong cầm đũa kia của Hàn Đông nắm chặt một sợi dây thừng.

"Vương tổng, sao anh không ăn?" Mã giám đốc hỏi.

Thời điểm Vương Trung Đỉnh đưa ánh mắt lại, Mã giám đốc rõ ràng thoáng thấy được một nét tàn khốc trong mắt y.

Một lát sau, một người lạ hướng phía Hàn Đông hỏi: "Cậu ăn cái gì mà còn cầm một sợi thừng a?"

Hàn Đông nói: "À, trước đây sợi dây của tôi từng bị mất, tôi phải mang bên mình mới yên tâm."

Nói xong cố ý buộc sợi dây thừng quanh lưng, lúc này mới bưng bát từng ngụm từng ngụm bắt đầu ăn. Ăn được một nửa lại còn cúi đầu nhìn dây thừng, giống như sợ người khác cướp đi.

"Vương tổng, anh sao vậy?" Mã giám đốc lần thứ hai nhắc nhở.

Vương Trung Đỉnh thật lâumới lạnh cứng trả lời một câu, "Không việc gì."

109. Chương 109: Uống Trà

Lại có thể không phản ứng?

Hàn Đông lại bắt đầu lầu bầu, "Anh nói đi thì đi đi, để làm gì còn lưu một sợi thừng tra tấn em? Đây là triệt để muốn đem trái tim em trói lại ~ trói lại ~ ở ~ ~ "

Trong nhà ăn người rất đông, lại vang lên tiếng nhạc, cho nên không ai nghe rõ Hàn Đông đang nói gì.

Nhưng Vương Trung Đỉnh lại có thể từ một đống âm thanh hỗn độn chọn ra lời của Hàn Đông, từng câu từng chữ đưa vào trong tai.

Mã giám đốc cũng nghe thấy âm thanh quái dị, nhịn không được hướng bên cạnh quét mắt một vòng, thấy thắt lưng buộc dây thừng, mồm lẩm bẩm - Hàn Đông, hỏi Vương Trung Đỉnh: "Người này… Cũng là của công ty chúng ta sao?"

Khuôn mặt kia của Vương Trung Đỉnh đã sớm đen không ra dạng người, y cực độ không muốn thừa nhận hàng này là chính mình mang đến, nhưng nửa thân dưới của hắn thực chính là mấy ngàn vạn bảo hiểm.

Hàn Đông lại sâu kín phun ra một câu: "Ai~ không sợ lén ăn trộm, chỉ sợ lén nhớ thương a."

Đột nhiên, Mã giám đốc cảm giác phía đối diện phát ra âm thanh kỳ lạ, lúc ngẩng đầu lên, thấy Vương Trung Đỉnh như trước mặt không chút thay đổi mà ăn. Trên bàn ăn trước mặt phi thường chỉnh tề, giống như cái gì cũng chưa hề phát sinh

Nhưng bàn bên Hàn Đông lại biến đổi, hắn đang ăn đột nhiên trước mắt xuất hiện một vật thể bay không xác định. Vừa hay ném trúng giữa trán của hắn, bị dọa đến không còn hồn vía.

Đây cũng không phải là hạt đậu phộng hay thịt viên, mà là một chén rượu. Tuy rằng đường kính rất nhỏ, nhưng vẫn nhưng đủ khiến trán Hàn Đông đỏ lên.

Có thể thấy người ném rất tức giận!

Hàn Đông không chút nào có cảm giác tức giận bị đánh lén, ngược lại một bên vuốt vuốt chén trong tay một bên liếc trộm Vương Trung Đỉnh, giữa lông mày đều là ý cười, xem ra ta đoán cũng không sai đi.

"Cậu ăn trước đi, tôi đi vệ sinh." Vương Trung Đỉnh nói.

Mã giám đốc gật gật đầu, "Vâng."

Hàn Đông ăn xong bánh chẻo vẫn không thấy Vương Trung Đỉnh trở về, vì thế hắn cũng đi theo đến buồng vệ sinh.

Kết quả sau khi đi vào, phát hiện không một bóng người.

Hàn Đông tìm xung quanh, tại cửa thông gió cách đó không xa thấy được thân ảnh Vương Trung Đỉnh uy lập lạnh lùng. Theo động tác của y đó có thể thấy được là đang hút thuốc, cái loại cực độ muộn tao này lại lộ ra chút thần thái nam tính, khiến Hàn Đông ngứa trong lòng, có loại cảm giác mãnh liệt muốn nhìn Vương Trung Đỉnh bắn jing (?) khi tâm tính mất kiểm soát.

Không biết qua bao lâu, cảm xúc Vương Trung Đỉnh rốt cục bình ổn lại, dạo bước đi đến buồng vệ sinh.

Kết quả tới cửa, đột nhiên bắt gặp bộ mặt bất cần đời kia của Hàn Đông.

Cước bộ Vương Trung Đỉnh nháy mắt dừng lại một chút, như là bị người ta bắt được điểm yếu, khóe mắt thoáng hiện lên một nét mất bình tĩnh. Tuy rằng y rất nhanh đã thu lại, tiếp tục trầm mặt đi tới, nhưng may là đối thủ Hàn Đông ánh mắt tinh nhuệ.

"Vương tổng, anh là đang ghen a?" Hàn Đông cười như không cười hỏi.

Vương Trung Đỉnh ánh mắt kiên định, chợt cơ ngực uỡn thẳng cùng Tây phục tạo một độ cong khêu gợi, lại khiến cho Hàn Đông trong lòng tiểu sắc một phen.

"Tôi vì sao phải ghen?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Dây thừng trong tay Hàn Đông run lên, nụ cười trên mặt lộ ra mười phần gượng gạo.

Vương Trung Đỉnh lạnh lùng nói: "Tôi chỉ là thắc mắc vì sao người kia phải tặng cậu dây thừng? Chẳng lẽ vòng cổ không xứng với cổ của cậu, chỉ có dây thừng mới có thể buộc được cậu sao?"

"Anh biết gì? Anh ấy là sợ tôi mộng du chạy loạn khắp nơi mới để lại cho tôi một sợi dây !"

Vương Trung Đỉnh lần thứ hai lãnh lùng nói : "Thực tế thì sao? Cậu liền không tiếp tục chạy loạn sao?"

"Đó là vấn đề cá nhân của tôi, không liên quan tới tâm ý của anh ấy, ban đầu anh ấy.."

Vương Trung Đỉnh đột nhiên ngắt lời Hàn Đông: "Nếu như hắn thật sự sợ hãi, thì đã không ra đi rồi."

Hàn Đông bỗng nhiên sửng sốt.

"Nếu như hắn thật sự có tâm, nên cả đời canh giữ cạnh cậu, khi cậu đứng dậy trước tiên đem cậu trở về, tận đến ngày cậu hoàn toàn liệt giường không dậy nổi!"

Lời này nếu ở miệng nam nhân khác nói ra sẽ làm người ta cảm thấy là già mồm cãi láo, dối trá, nhưng Vương Trung Đỉnh nhưng có thể đem nó nói ra thật khí phách, Hàn Đông trong nháy mắt đó hơi kém lệ rơi ròng ròng.

Anh mẹ nó nếu hiểu được còn không nhanh lên? Diệp ca chính là vì cho anh cơ hội mới ra đi a!

Vương Trung Đỉnh nhìn thái độ kia của Hàn Đông, tưởng là hắn chịu áp chế vì lời mình nói. Lúc này thô bạo đẩy Hàn Đông qua một bên, rửa tay xong rời đi.

…

Hàn Đông mới vừa trở lại ký túc xá, liền nhận được điện thoại của Hạ Hoằng Uy, tuyên bố muốn mời hắn đến nhà uống trà.

"Minh nhi, mau mau cứu tôi!"

Kết quả Du Minh không những không trấn an cảm xúc Hàn Đông, ngược lại buông một câu tàn nhẫn.

"Cậu nếu giúp anh ta, hai chúng ta không còn là bằng hữu nữa."

Hàn Đông thầm nghĩ: hắn nếu là muốn tìm tôi hỗ trợ đã tốt, chỉ sợ không phải a…

Gần một giờ mới đến khu nhà riêng vô cùng xa hoa của Hạ Hoằng Uy, bể bơi, sân quần vợt, còn có sân bay trực thăng chói lọi, nháy mắt dọa mù mắt Hàn Đông.

Hạ Hoằng Uy nằm ngửa ở xích đu lộ thiên phơi nắng, nghe được tiếng bước chân, ánh mắt híp lại nghiêng qua bên cạnh tà liếc một cái, giọng nói lộ ra một luồng khí tối tăm.

"Đến rồi?"

Hàn Đông chột dạ cười cười, "Đến rồi."

Hạ Hoằng Uy hừ nói, "Ngồi đi."

Nghe nói như thế, Hàn Đông thoáng yên lòng, xem thái độ của người này, hẳn không phải là vì chuyện rơi xuống giếng …

"Cậu chính là thần thánh đã chặt gỗ Đậu Đỏ Đại Vương làm giường?" Hạ Hoằng Uy đột nhiên hỏi.

Hàn Đông xấu hổ gật đầu, "A… Là tôi."

Hạ Hoằng Uy cười ha ha, rốt cục ngồi dậy, đánh giá Hàn Đông một phen từ đầu đến chân, cuối cùng tầm mắt dừng ở chân hắn.

"Thật sự là đủ dài."

Bị suất ca số một Hạ Hoằng Uy khen, Hàn Đông lúc này có loại cảm giác lâng lâng.

"Dài như vậy có ích lợi gì? Tôi thấy vừa vặn như Du Minh đẹp hơn." Hạ Hoằng Uy tuyên bố một câu.

Hàn Đông, "…"

Hạ Hoằng Uy lại hỏi: "Quan hệ của cậu và Du Minh rất tốt?"

"Có thể nói như vậy đi." Hàn Đông nói.

"Cậu ấy cái gì cũng nói với cậu sao?"

Hàn Đông oán thầm: cậu ta nếu cái gì cũng nói với tôi, tôi cùng Vương Trung Đỉnh cũng không đến mức thành như bây giờ rồi.

"Thỉnh thoảng mới nói." Hàn Đông trả lời tương đối bảo thủ.

Hạ Hoằng Uy gật đầu, "Cậu ấy vẫn là biết chừng mực."

Hàn Đông vốn tưởng rằng Hạ Hoằng Uy đối với tính tình cổ quái của Du Minh sẽ tức giận, không ngờ còn rất có thể thấu hiểu được, xem ra cũng không phải không nói lý như Du Minh bảo đi.

110. Chương 110: Uống Nước Không Quên Người Đào Giếng

Hạ Hoằng Uy điểm một điếu thuốc, trên vầng trán lạnh lùng thoáng ẩn hiện một nét nhu sắc.

"Hôm qua tôi mắng cậu ây mấy câu, mặc dù là vì muốn tốt cho cậu ấy, nhưng ngữ khí có chút nóng nảy, sợ cậu ấy sẽ căm ghét tôi."

Hàn Đông vội thay Du Minh nói tốt, "Cậu ấy không hề ghét anh, trong lòng luôn rất cảm tạ anh."

Hạ Hoằng Uy không chút nào nghi ngờ tính chân thực của những lời này, trực tiếp gật đầu, "Cậu ấy quả thật không phải người lòng dạ hẹp hòi."

Hàn Đông đột nhiên phát hiện, hắn và Hạ Hoằng Uy tán gẫu vài ba câu ngắn ngủn này, Hạ Hoằng Uy đều một mực khen Du Minh. Đầu tiên là khen chân của cậu vừa dài vừa đẹp, lại khen cậu có chừng mực, tiếp đó lại nói có khí độ…

"Cái kia, tôi muốn hỏi anh một câu, có phải anh cảm thấy Du Minh đặc biệt ưu tú không?" Hàn Đông rất tò mò.

"Tôi cảm thấy bất luận là ai đồng thời xuất hiện trong màn ảnh cùng cậu ấy, đều là vũ nhục đối với kẻ đó."

Giọng điệu Hạ Hoằng Uy cuồng vọng lại thong dong khiến cho Hàn Đông chấn động thật sâu.

Hàn Đông đột nhiên phát hiện, thì ra còn có một loại tự kỷ là không phải luyến bản thân, mà luyến ánh mắt của chính mình.

Kỳ thật hắn đặc biệt muốn nói: hai người các người thứ duy nhất xứng đôi chính là ánh mắt. Một nhìn đối phương thấy cái gì cũng sai, một nhìn đối phương thấy không hề tì vết, ánh mắt đều sai bét như vậy.

"Cho nên hôm nay tôi tìm tới cậu mục rất đơn giản, tôi cần một người làm tai mắt, giúp tôi theo dõi trông coi cậu ta, có tình huống kịp phản ứng tôi đúng lúc." Hạ Hoằng Uy nói.

Hàn Đông kinh ngạc, tôi… quản cậu ta? Anh xác định sao?

"Sao? Có vấn đề gì không?" Hạ Hoằng Uy hỏi.

Hàn Đông nghĩ nghĩ, cái này đồng nghĩa với nằm vùng, nếu để Du Minh biết, tuyệt đối không thể tránh được một phen chiến tranh lạnh. Nhưng nếu quả thật không đáp ứng, ngày sau Hạ Hoằng Uy biết chuyện nhảy giếng, liền một đường sống quay về cũng không có nữa.

Nghĩ trước nghĩ sau, Hàn Đông đưa ra một câu trả lời thỏa hiệp.

"Tôi xem xét một chút."

Hạ Hoằng Uy coi như nhân từ, gật đầu đồng ý.

Hàn Đông nhẹ nhõm thở ra một hơi, trước cứ như vậy đi, có lẽ hai ngày nữa hắn hiểu được ý tứ của mình, liền đi tìm người khác .

Kết quả đứng dậy vừa muốn đi, lại bị Hạ Hoằng Uy kéo lại.

"Suy nghĩ kỹ chưa." Hạ Hoằng Uy nói.

Cả người Hàn Đông cứng đờ, rất nhanh xoay người hướng về phía Hạ Hoằng Uy bày ra nụ cười thật hàm hậu, tận lực mà tranh thủ tín nhiệm.

"Thời gian suy xét của tôi tương đối dài."

Hạ Hoằng Uy hoàn toàn không kiêng nể bộ dạng kia, trực tiếp tiếp tục sử dụng thủ đoạn của Hàn Đông nói: "Cậu suy xét bao lâu, tôi nuôi cậu chừng đó."

“Như thế thật ngại.” Hàn Đông cười toát mồ hôi lạnh.

Hạ Hoằng Uy vẫn là thái độ kia, tôi không phải tìm cậu thương lượng, tôi là trực tiếp tìm cậu gật đầu.

Không khí đang lúc căng thẳng, di động Hạ Hoằng Uy đột nhiên vang lên, rốt cục cho Hàn Đông cơ hội nhả khí.

“Chú muốn đến đây sao? Tốt, anh đang không có việc gì, ừ… Có cần anh phái người đã qua đón không? Được, vậy lái xe chú ý chút.”

Hàn Đông nghe giọng điệu Hạ Hoằng Uy, có vẻ như đối phương có quan hệ rất thân mật, vội vàng nhân cơ hội nói: “Nhà anh đã sắp có khách tới, tôi đây cũng không tiện quấy rầy, hôm nào chúng ta tiếp tục tán gẫu.”

Hạ Hoằng Uy thản nhiên trả lời: “Không phải khách, chỉ là em họ tôi mà thôi, nhân tiện có thể giới thiệu cho cậu quen luôn.”

Hàn Đông nói chuyện bắt đầu run rẩy, “Em họ ah?”

“Đúng rồi, Hạ Diệu.”

Hàn Đông lập tức biến ra một biểu cảm vô cùng thống khoái, “Tôi đã suy nghĩ kỹ.”

“Nhanh như vậy?” Hạ Hoằng Uy không nhịn được hoài nghi.

Hàn Đông thập phần xác định, “Tôi giúp anh.”

Hạ Hoằng Uy nhìn kỹ Hàn Đông một lát, thấy hắn không giống như là gạt người, mới lộ ra nụ cười hài lòng.

“Tôi thích người thoải mái.”

Hàn Đông lau mồ hôi, ta không thoải mái được sao? Tiếp tục kéo dài nữa em họ ngươi liền giết đến cửa.

“Kia nếu không còn việc gì, tôi đi trước.” Hàn Đông vẻ mặt vội vàng mà xoay người, “Tôi còn phải bận đi quay phim.”

“Trước chờ chút, có vài thứ cần mang cho Du Minh.”

Nói xong, Hạ Hoằng Uy liền dẫn Hàn Đông tới phòng chứa đồ tầng hai, mấy hàng trên kệ bầy đặt đủ loại thực phẩm. Chẳng thể trách Du Minh có thể vài ngày không ra khỏi phòng, thì ra mỗi ngày đều có cung ứng cuồn cuộn không ngừng.

“Đem những thứ này để lên xe.”

Hàn Đông ngây dại, đều bê lên xe? Phải tiêu phí bao nhiêu thời gian a?

“Cái kia, tôi chọn mấy thứ đi, đều cầm qua cậu ấy cũng không ăn hết.” Hàn Đông nói.

Hạ Hoằng Uy gật gật đầu, “Tùy cậu.”

Hàn Đông rất nhanh tự lựa những đồ ăn vặt mình thích, đóng gói thật nhanh chuyển lên xe, trước sau không đầy ba phút.

Chờ xe vừa khởi động, Hàn Đông rốt cục nhẹ nhàng thở ra.

Ô tô vững vàng chạy trên đường, Hàn Đông ngửa ra tựa vào phía ghế sau nhắm mắt nghỉ ngơi. Đột nhiên, xe ngừng lại giữa đường, tim Hàn Đông lại run lên.

“Cậu đi đâu vậy?”

Hàn Đông nghe được tiếng lái xe đang hỏi, thần kinh căng chặt được lơi lỏng xuống, không có việc gì, chỉ là gặp phải người quen thôi.

“Đi đến nhà anh họ tôi.”

Nghe nói như thế, trong lòng Hàn Đông lập tức hoảng loạn.

“Anh tôi có ra ngoài không?”

“Không, vẫn luôn ở nhà đó.”

“Vậy đây là anh chở ai?”

“Một người bằng hữu của cậu chủ.”

Hàn Đông mạnh mẽ mở mắt ra, bên cạnh trên xe chính là ân nhân của hắn, lái xe chính là lão công của ân nhân - bộ đội đặc chủng. Hơn nữa ngay tại một khắc kia, tầm mắt ân nhân chợt đảo qua về phía này.

Hàn Đông vội vàng nằm rạp xuống.

“Tôi đi qua trước.” tiếng của ân nhân.

Lái xe vừa khởi động xe vừa nói: “Được, cậu đi đi.”

Hai chiếc xe lần lượt rời đi, Hàn Đông rốt cục cũng được ngồi dậy.

Nguy hiểm thật…

Buổi tối Vương Trung Đỉnh Về đến nhà, Tây Tây còn chưa ngủ, đang ngồi ở trên giường của y chơi.

“Sao trễ thế này còn chưa ngủ?” Vương Trung Đỉnh ôm nó đến trên đùi.

“Ba ba, sao con không thể đến công ty của ba chơi?”

Vương Trung Đỉnh có chút bất đắc dĩ, “Ba ba không muốn làm cho sinh hoạt của con bị quấy rầy.”

“Chỉ là con ở nhà một mình thật chán.” Tây Tây trề cái môi nhỏ.

Vương Trung Đỉnh lại cân nhắc một lúc, mới nói: “Ba mời mấy tiểu bằng hữu đến nhà chơi với con.”

“Con không muốn chơi cùng bọn nó.”

“Vì sao?”

Tây Tây vẻ mặt ngạo nghễ, “Bọn nó chỉ có năm ngón tay.”

Vương Trung Đỉnh lập tức nói: “Không được xem thường người ta.”

“Con thực sự nhìn thấy như thế.”

Vương Trung Đỉnh không tiếp tục đề tài này, mà lấy tay vuốt vuốt tóc Tây Tây, nói: “Nên cắt tóc rồi.”

“Con không cắt, con muốn chờ dài để buộc bím tóc, giống như thúc thúc chữa bệnh cho con.”

Vương Trung Đỉnh rất thắc mắc, Tây Tây chỉ thấy qua mặt Hàn Đông một lần, hơn nữa còn là ở trong mộng, sao vẫn đối với hắn nhớ mãi không quên?

“Sao con còn nhớ người đó?”

Tây Tây nghiêm trang chững chạc nói: “Uống nước không quên người đào giếng, chúng ta phải thời thời khắc khắc nhớ rõ biết ơn.”

Lời nói khiến Vương Trung Đỉnh thực vui mừng, chỉ là người đào giếng ở đây có chút khiến y bận tâm.

“Trị hết bệnh cho con là bác sĩ, không phải người đó.” Vương Trung Đỉnh cố gắng xoay chuyển tư tưởng của Tây Tây.

Không ngờ, Tây Tây lại dùng bàn tay nhỏ che miệng Vương Trung Đỉnh, thần thần bí bí nói: “Không phải bác sĩ, chính là thúc ấy.”

Vương Trung Đỉnh đột nhiên có một ảo giác, cảm giác đứa bé trước mắt này chính là Hàn Đông thu nhỏ. Tóc quăn quăn, hốc mắt sâu, mộng du… Vừa nghĩ tới bộ dạng vô liên sỉ hiện tại của Hàn Đông, Vương Trung Đỉnh liền sinh ra lo lắng nặng nề đối với tương lai của Tây Tây.

“Nói cho con biết, không được nói nếu không có bằng chứng, nếu không ba đánh mông.”

Tây Tây ủ rũ, vùi vào trong ngực Vương Trung Đỉnh không rên một tiếng.

Vương Trung Đỉnh lại mềm lòng, tay vuốt ve tóc của nó nói: "Sau này ba sẽ về nhà sớm một chút, ở cùng con nhiều hơn."

...

Vấn đề lúc trước đoàn phim Hàn Đông gặp phải, hiện tại chuyển sang đoàn phim Lý Thượng.

Tiến độ của bên Lý Thượng nếu so với bên Hàn Đông nhanh hơn nhiều, nếu giờ đột nhiên đổi studio mới, rất nhiều cảnh quay trước đây cũng không thể dùng lại, tổn thất còn lớn hơn. Hơn nữa nội bộ đoàn phim phát sinh bất đồng rất lớn, có mấy diễn viên trực tiếp bãi công bỏ mặc.

Trong đó có một người diễn quỷ, bởi vì trường kỳ bị Lý Thượng áp chế, vốn đã mang trong lòng bất mãn, gặp loại chuyện này lại càng không hề nghĩ ngợi liền rời tổ.

Lương Cảnh hai ngày này mặt cau mày có.

Lý Thượng khuyên hắn, "Có lẽ đây đối với chúng ta mà nói lại là một cơ hội."

"Cơ hội?" Lương Cảnh hừ cười một tiếng, "Cậu từ chỗ nào nhìn ra đây là cơ hội?"

Lý Thượng không nhanh không chậm nói: "Ngày đó lúc hai đoàn phim phát sinh tranh chấp, tôi từ hóa trang trên mặt bọn họ mơ hồ đoán được đề tài bọn họ, tôi cảm thấy có thể tham khảo một chút."

"Có ý gì?" Lương Cảnh nhíu mắt.

"Anh nhớ a, lúc chúng ta đến studio, bọn họ sử dụng khung cảnh bên trong có giường, ba máy quay toàn bộ nhắm vào giường, nhưng lại phát một đoạn âm thanh 'Máy móc hộp băng', có vẻ như là vì để cho diễn viên nhanh chóng nhập vai. Từ những khâu nhỏ này mà phân tích ra, bọn họ hẳn chính là diễn phân đoạn quỷ áp giường."

Lương Cảnh lơ đễnh, "Thì sao? Phân đoạn quỷ áp giường từng xuất hiện ở rất nhiều phim nhựa, không có gì ngạc nhiên."

"Nhưng tôi nghe nhân viên công ty nói, Hàn Đông từng thừa dịp Vương tổng đi vắng giảng qua cho bọn họ rất nhiều tà thuật thần kì, trong đó chính là có đề tài quỷ áp giường này. Cho nên tôi cảm thấy, kịch bản bên kia hẳn là có Hàn Đông tham dự."

"Có hắn tham dự thì thế nào? Hắn trung học sơ cấp cũng chưa tốt nghiệp, trong đầu đều là một ít tà thuyết ngụy biện, có thể cung cấp ý tưởng giá trị gì sao?"

"Nhưng bọn họ nói lúc trước Hàn Đông giảng đặc biệt có chiều sâu."

Nghe thế, sắc mặt Lương Cảnh đổi đổi.

Lý Thượng lấy ra một đĩa nhỏ ném cho Lương Cảnh, "Tôi nhờ người đem toàn bộ video lúc trước Hàn Đông giảng bài tới, không bằng chúng ta xem qua một chút, nói không chừng có thể có thu hoạch ngoài ý liệu."

"Chúng ta còn cần tham khảo đường ngang ngõ tắt của hắn? Cậu cũng quá coi trọng hắn!"

"Không xem làm sao biết." Lý Thượng ngược lại rất khiêm tốn.

Vì thế, Lương Cảnh nhẫn nại cùng Lý Thượng xem một đoạn, mới đầu còn cười nhạt, sau lại càng ngày càng nhập tâm, khi chấm dứt lại có loại cảm giác không đủ.

"Không còn sao?" Hỏi Lý Thượng.

Lý Thượng, "Sau đó là Vương tổng trở lại."

Xem đến đây, Lương Cảnh không thể không thừa nhận, Hàn Đông quả thật có chút tài năng.

Rõ ràng một thứ rất khó lý giải, qua miệng của hắn trình bày liền trở nên phi thường sinh động thú vị. Hơn nữa hắn nói chuyện phi thường có trật tự, tư duy logic tương đối mạnh, ưu điểm này cũng có thể dùng đến trong sáng tác kịch bản.

Lý Thượng còn nói: "Chúng ta xem hắn nói qua mấy đề tài lớn, bình thường đều là dẫn dắt, nhử, giảng ví dụ thực tế, nội dung vở kịch xoay ngược lại, cuối cùng trở về đến hiện thực, tôi cảm thấy lối suy nghĩ này rất có thể được vận dụng vào trong phim."

Lương Cảnh cũng bắt đầu cân nhắc, "Hơn nữa hắn kể rất nhiều chuyện đều nói đến 'Chết tuần hoàn', tôi cảm thấy hắn là rất hứng thú với hiệu ứng Droste."

"Nói cách khác, phim này của hắn rất có thể là đề tài quỷ áp giường, sau đó lồng ghép huyền nghi trinh thám, cuối cùng đến nội dung đại biến chuyển, kết cục chính là chết tuần hoàn." Lý Thượng cho ra kết luận.

Lương Cảnh cảm thấy được này kịch bản bất luận là lập ý hay là bộ lộ (khung, hướng phát triển tình tiết), so với bọn họ đều cao hơn một bậc. Chủ yếu, quay chụp khó khăn và hao phí tài chính rất nhiều.

"Ý của cậu là đem bộ lộ này cho biên kịch, để anh ta dựa theo dàn giáo này sửa một lần nữa?"

Lý Thượng gật đầu, "Đúng, so với phải khép nép cầu xin bọn họ trả lại studio, còn không bằng tham khảo cái này của bọn họ vừa bớt tiền lại hấp dẫn, cuối cùng chiếm trước tiên cơ."

Lương Cảnh âm u nhiều ngày như vậy mặt rốt cục sáng lên.

"Như vậy còn có thể nói tácgiả kịch bản là cậu, vạn nhất đến lúc kịch bản trở nên đại hỏa, cậu lại có thểcó danh xứng Lý đại tài tử."BlJ

111. Chương 111: Nghịch Chuyển

Vì tránh tình huống lần trước lại phát sinh, cũng để tiết kiệm chi phí, đoàn phim Lý Thượng trực tiếp chuyển những nội cảnh trong phim đến nhà Lương Cảnh, dọn ra một tầng dùng làm không gian quay. Lập kế hoạch quay chỉ mất 3 ngày, dựng cảnh 2 ngày, sau một tuần toàn bộ diễn viên nhân viên đều có mặt.

Hai tuần sau Vương Trung Đỉnh qua tham ban, bên trong studio có tiếng khò khè không ngớt, mà trên mặt đất các loại nhân viên nằm la liệt, Lương Cảnh mang 2 quầng mắt thâm đen đi ra nghênh đón Vương Trung Đỉnh.

"Vương tổng, khiến anh chê cười." Lương Cảnh vừa nói vừa ngáp.

Vương Trung Đỉnh nhịn không được hỏi: "Các người đây là đã là bao lâu không nghỉ ngơi rồi?"

Lương Cảnh đã muốn nhớ không rõ thời gian, quay đầu hỏi Tiểu Văn: "Bảy tám ngày rồi."

"Đúng rồi, bảy tám ngày làm liên tục, những diễn viên nào diễn xong, quay xong cảnh của mình thì có thể nghỉ ngơi. Tổ phim chúng tôi mấy người này một ngày thức đến mười mấy giờ, mỗi cái mặt đều phù rồi."

Vương Trung Đỉnh đối với tinh thần chuyên nghiệp này của Lương Cảnh vẫn đánh giá rất cao.

"Lý Thượng đâu?" Vương Trung Đỉnh lại hỏi.

Nói đến hắn Lương Cảnh bất đắc dĩ cười cười, "Cậu ấy có rất nhiều cảnh đều là quay ở trên giường, căn bản từ đầu đến cuối không có cảnh nào dưới giường, trực tiếp lấy cảm hứng tại đó. Có đôi khi đang quay liền ngủ mất, tôi nghĩ lúc này lại đang ngủ rồi."

Vương Trung Đỉnh trước đây đã xem qua kịch bản, dù sao bộ phim này cũng từ tay Lỗ đạo diễn chuyển qua, y không nhớ rõ là từng có nhiều phần diễn trên giường, vì thế hỏi: "Các người sửa kịch bản sao?"

"Đúng rồi, gần như là thay đổi hết. Anh cũng biết chuyện chúng tôi bị cưỡng chế chiếm dụng studio, nếu quay lại những cảnh trước đó, không chỉ có nhóm diễn viên mâu thuẫn, tài chính hao phí cũng rất lớn."

Vương Trung Đỉnh gật gật đầu, lại hỏi: "Kịch bản mới thế nào? Nắm chắc không?"

"Tôi lấy đến cho anh xem đi." Lương Cảnh bỗng nhiên có lại tinh thần.

Vương Trung Đỉnh cũng rất chờ mong, bởi vì y đối với kịch bản trước kia vốn cũng không quá vừa lòng.

Không đầy một lát, Lương Cảnh đã đem kịch bản đến.

Vương Trung Đỉnh ngồi ở trên ghế sa lon, vừa uống cà phê vừa thưởng đọc kịch bản. Lật đến trang thứba, cà phê ngay tại yết hầu nghẹn một hồi mới nuốt xuống được, càng lật về sau, cảm xúc trong mắt càng vi diệu.

Cuối cùng, Lương Cảnh thấy Vương Trung Đỉnh thế nhưng phá lệ mỉm cười.

Không biết đã bao lâu chưa thấy có biểu cảm tích cực như vậy trên mặt Vương Trung Đỉnh.

"Thế nào?" Lương Cảnh vội hỏi.

Vương Trung Đỉnh gật đầu, "Rất tốt."

Lương Cảnh một thoáng giống như tiêm máu gà, giọng điệu tràn đầy tin tưởng nói: "Chúng tôi đã nghĩ kỹ, chỉ trong 20 ngày toàn bộ quay xong, hơn nữa hậu kỳ không vượt quá 2 tháng, tranh thủ chiếm trước kỳ nghỉ hè tháng 8."

(Tiêm máu gà: chỉ một người đột ngột quá phấn khích, chủ yếu mang tính chế giễu.)

Không ngờ, Vương Trung Đỉnh lại nói: "Các cậu phải nhanh hơn."

Lương Cảnh vốn tưởng rằng hắn đã đủ phấn khởi rồi, không nghĩ tới Vương Trung Đỉnh so với hắn còn gấp hơn.

"Nhanh hơn?"

Vương Trung Đỉnh gật đầu, "Tháng 7."

Lương Cảnh bấm tay tính toán, hiện tại đã giữa tháng 5, đuổi đến tháng 7, giai đoạn chế tác chỉ có thời gian hơn một tháng, cũng chính là tất cả phân đoạn đều phải vô cùng gấp rút, thật sự là thách thức không nhỏ. Bất quá Vương Trung Đỉnh đã mở miệng, liền chứng minh y đối với bộ phim nhựa này phi thường tin tưởng, Lương Cảnh tính toán thực liều mạng một phen.

"Kịch bản là Lý Thượng viết?" Vương Trung Đỉnh đột nhiên mở miệng hỏi.

Lương Cảnh thấy Vương Trung Đỉnh lật đến trang đầu kịch bản, vội gật đầu khen: "Đúng, cậu ấy cung cấp ý tưởng chủ đạo, rồi cùng biên kịch thương lượng, liền để tên cậu ấy lên trang đầu."

Vương Trung Đỉnh không chút nào dị nghị, ngược lại gật gật đầu tỏ vẻ tán thưởng.

"Tôi lúc đầu quả thật không nhìn lầm người."

Những lời này như tiếp thêm cho Lương Cảnh mười phần mã lực, Vương Trung Đỉnh mới vừa xoay người, hắn liền lập tức cầm loa hô một tiếng: "Các đơn vị đều chú ý, lập tức lấy lại tinh thần, chúng ta chuẩn bị quay cảnh tiếp theo."

Vương Trung Đỉnh vừa đi ra vừa hướng Nhị Lôi nói: "Ngày mai đưa đến đây chút thuốc bổ cho đoàn phim."

"Vâng." Nhị Lôi mở cửa xe cho Vương Trung Đỉnh.

Phùng Tuấn đang ngồi trên xe, vừa rồi cùng Vương Trung Đỉnh ra ngoài trao đổi công việc, bởi vì thật sự không muốn thấy bộ mặt của Lương Cảnh kia, liền chờ luôn ở trên xe không xuống dưới.

Vương Trung Đỉnh đem kịch bản lấy tới từ chỗ Lương Cảnh vất cho Phùng Tuấn.

Phùng Tuấn chỉ xem qua một nửa liền cười lắc đầu, "Quả nhiên không ngoài dự doán của anh."

Vương Trung Đỉnh kìm lòng không nổi cảm khái nói: "Mấy ngàn vạn bảo hiểm của tôi, thật không có phí phạm."

"Bảo hiểm?" Phùng Tuấn vẻ mặt không hiểu, "Cái gì bảo hiểm?"

"Không có gì."

Phía trước Nhị Lôi vội vàng mở miệng di dời chú ý của Phùng Tuấn, "Vương tổng, chúng ta đi đâu?"

"Đến đoàn phim trộm ảnh nhìn một lát."

Vương Trung Đỉnh đi từ đoàn phim Lý Thượng chiến đấu không ngừng đến đoàn phim Hàn Đông, quả thực chính là từ chiến trường đến chợ. Cũng không biết có phải nguyên nhân từ Hàn Đông hay không, tiết tấu cả đoàn phim đều đi theo hắn chậm lại. Lúc Vương Trung Đỉnh xuống xe, trước mắt là một cảnh tượng quần ma loạn vũ, trong đó nháo đến sôi nổi nhất chính là Hàn Đông.

(quần ma loạn vũ: bầy quỷ múa loạn, ý chỉ mức độ loạn vô cực -.-)

Bởi vì Hàn Đông có đề cập qua trong kỳ 3 kịch bản, trong đó tất cả nhân vật nam đều có cảnh diễn khiêu vũ, sau khi nghỉ ngơi, các ông lớn bắt đầu điên cuồng uốn éo một trận.

Lúc mới đầu Du Minh còn chỉ đạo vài cái, hai ngày nay dứt khoát chỉ mắt lạnh ngồi ngoài xem.

Hàn Đông liên tục làm động tác nâng cao chân, nhưng lại mặc một cái quần đùi rộng thùng thình, mỗi lần giơ lên trong nháy mắt tiểu khố khố (quần xịp :3) bên trong đều bày cả ra. Vốn dĩ không ai để ý, dù sao đã ở trong nghề, mỗi ngày đều cùng nhau trần trụi tiếp xúc, đã sớm miễn dịch với màn này. Huống hồ chân chỉ đá lên trong nháy mắt như vậy, ai mà nhàm chán mà dõi theo cái hình ảnh lộ quần lót kia?

Thế nhưng lại có một người, không chỉ bắt được hình ảnh này, còn nhìn thấy bên rìa quần lót lộ ra 2 cọng lông. Vẻn vẹn có 2 sợi, không đến 2 chiều dài, người thường chui vào trong ống quần cũng chưa chắc đã thấy, thế nhưng y lại liếc mắt một cái đã bắt được.

"Vương tổng đến!" Không biết ai hô một câu.

Lỗ đạo diễn vội vàng nháy mắt ra hiệu với người quay phim ở hội bàn vuông (hội cờ bạc :v) đối diện, nhanh chóng đem bài thu lại a! Hoả tốc đứng dậy đi theo Lỗ đạo diễn, giả mô giả thức cầm loa khuếch đại âm thanh hô một tiếng: "Các diễn viên chú ý, tập luyện đến đây chấm dứt."

Tất cả mọi người vừa nhìn thấy Vương Trung Đỉnh ngay lập tức bắt đầu đi đi lại lại, một nhóm loạn tác nhất đoàn!

(loạn tác nhất đoàn: nhốn nháo lộn xộn không có quy củ)

Ánh mắt Vương Trung Đỉnh thủy chung dán chặt ở trên thân một người, nhưng người kia cố tình không nhanh không chậm, vẫn ở đằng kia tự cho là khốc suất tiếp tục tập đá cao chân, đá một lần mặt Vương Trung Đỉnh lại xanh một tầng.

"Vương tổng, cậu đến rồi." Lỗ đạo diễn giả bộ như vừa mới phát hiện Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh miễn cưỡng thu lại lệ khí trên mặt, bình thản lên tiếng.

"Tiến triển đến đâu rồi?"

Cỗ hăng hái tự mình cảm thấy tốt đẹp kia của Hàn Đông không biết như thế nào lại lây tới trên người Lỗ đạo diễn, khiến cho hắn không cần suy nghĩ nói một câu: "Tương đối nhanh."

Ánh mắt Vương Trung Đỉnh dò xét, "Thật là nhanh sao?"

"Đã quay được gần hai phần ba, còn có một tháng là có thể hơ khô thẻ tre rồi."

Lỗ đạo diễn cũng không phải là lạc quan vô căn cứ, bởi vì theo dự đoán của hắn, Lương Cảnh bên kia có thể khai máy ngay lập tức đã là không tồi rồi. Hắn tính dù tiếp tục lề mề như thế nào, cũng nhất định đuổi kịp chiếu phim trước Lương Cảnh.

Không ngờ, Vương Trung Đỉnh lại nói: "Quả thật có chút nhanh."

Lỗ đạo diễn ngượng ngùng cười cười, "Vương tổng, không cách nào khác tiếp tục chậm, diễn viên thật sự rất nhiệt tình, hiệu suất làm việc của cả đoàn tăng lên một biên độ lớn."

Vương Trung Đỉnh có chút hưng trí hỏi thăm, "Hôm nay quay mấy cảnh?"

Lỗ đạo diễn bị hỏi sững sờ một hồi, thư ký trường quay ở bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở: "Từ ngày hôm qua cho tới hôm nay, mới qua được một cảnh, cảnh thứ hai NG, 16 lần vẫn chưa qua…"

Lỗ đạo diễn sắc mặt đổi đổi, thấy Vương Trung Đỉnh vẫn đang chờ đáp án, liền cười xấu hổ cười, biểu tình thiếu tự tin nói: "Qua một cảnh, cảnh thứ hai rất khó, khả năng…"

“Đủ rồi.” Vương Trung Đỉnh đột nhiên ngắt lời Lỗ đạo diễn, “Ngày hôm nay đến đây thôi.”

Lỗ đạo diễn cả kinh, hình như mới vừa bắt đầu a.

“Gọi Hàn Đông vào phòng nghỉ, tôi có lời nói với cậu ta.”

Nói xong lời này, Vương Trung Đỉnh đi vào trước.

Một lúc lâu sau, Hàn Đông mới mài mài chít chít đi vào.

“Gọi tôi làm gì?” Hàn Đông vẫn làm bộ dạng lạnh lùng kia.

Vương Trung Đỉnh thì vẫn là ánh mắt nhìn không quen, “Cậu có thể chú ý hình tượng của mình một chút hay không?”

“Tôi thì thế nào?” Hàn Đông không chút nào tìm ra vấn đề của mình.

Mặt Vương Trung Đỉnh bình tĩnh, chân mày hơi nhíu lại. giống như khắp thiên hạ không ai có thể khiến y nổi giận như vậy.

“Cậu nói xem cậu là làm sao? Y quan không chỉnh tề!”

Hàn Đông đem mình từ trên xuống dưới đánh giá một phen, T-shirt cùng quần đùi đều là đoàn phim phát, tất cả mọi người đều mặc cái này, sao tôi lại là áo mũ không chỉnh tề?

Vương Trung Đỉnh nói: “Người ta đều mặc quần bảy phân, sao cậu lại mặc quần đùi?”

“Của tôi đây cũng là bảy phân a?” Hàn Đông rít gào một tiếng.

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh đổi đổi, y quên mất hai cái chân bọ ngựa này của Hàn Đông.

“Vậy sao cậu không mặc ôm thân một chút?” Vương Trung Đỉnh vẫn không từ bỏ.

Hàn Đông cắn răng, “Tất cả quần áo được phát đều là dựa theo số đo, số đo càng lớn càng rộng thùng thình, tôi muốn mặc ôm thân không phải là ngắn hơn sao?”

Vương Trung Đỉnh đã từ lâu không có thử quần áo, y phục của y đều là ước lượng mà định.

Nghe Hàn Đông nói xong như thế, ngữ khí của y có chút dịu đi, nhưng thái độ vẫn là cường ngạnh như vậy.

“Về sau đổi mặc quần dài!”

Hàn Đông quả thực muốn điên rồi, “Nhiệt độ cao nhất ngày hôm nay đến 32 độ anh bắt tôi mặc quần dài?”

“Không mặc quần dài cũng được, đổi cái quần lót chật hơn đi.” Vương Trung Đỉnh rốt cục nói ra suy nghĩ trong lòng.

Hàn Đông sửng sốt, “A?”

Vương Trung Đỉnh không đợi hắn kịp phản ứng, liền ung dung dời đi.

Trước mắt Hàn Đông vừa hay có một cái gương, hắn thử làm động tác đá cao chân, quả thật nhìn thấy một góc quần lót. Nhưng vấn đề là… muốn nhìn ra quần lót căng chùng, cái đó phải cần đến loại mắt gì a?

Vương Trung Đỉnh sau khi rời khỏi đoàn phim lại đi đến hiệp hội điện ảnh, lúc đi ra trời đã tối rồi, bảo mẫu đột nhiên gọi điện thoại đến.

“Vương tổng a, câu chủ ầm ĩ lên muốn tìm ngài, tôi thật sự không muốn để bé khóc nháo, liền mang đến công ty bên này. Ngài yên tâm, tôi không cho cậu chủ xuống xe, chúng tôi ở ngay bãi đỗ xe phía đông công ty chờ ngài.”

Vương Trung Đỉnh cần ít nhất một giờ mới có thể trở về, thật sự không muốn bắt nhi tử chờ mỏi mắt ở ngay ngoài công ty, vì thế nói: “Chờ, tôi tìm người đón hai người vào.”

Ngắt điện thoại xong, Vương Trung Đỉnh nghĩ trước nghĩ sau, phát hiện người thích hợp thế nhưng chỉ có thể là Hàn Đông.

Vì thế, y gửi tin ngắn cho Hàn Đông.

Hàn Đông vừa vặn đang ở siêu thị bên cạnh mua đồ, thấy tin nhắn của Vương Trung Đỉnh, nhịn không được hừ một tiếng.

"Lúc này mới nhớ tới tôi …"

Du Minh hỏi: "Làm sao vậy?"

"A, không sao, cậu về trước đi, tôi còn có chút việc." Hàn Đông nói.

Du Minh cũng không hỏi thêm, xách 2 túi đồ đi về.

Hàn Đông dựa theo chỉ dẫn của Vương Trung Đỉnh, đi đến một chiếc xe riêng, gõ cửa kính xe, bảo mẫu mở cửa xe ra cười cười với Hàn Đông: "Phiền cậu, tôi sẽ không đi vào."

Hàn Đông vừa định ôm Tây Tây từ trên xe xuống dưới, Tây Tây liền gạt tay hắn.

"Cháu có thể tự xuống!"

Hai cái tay nhỏ du vài cái, miệng lẩm bà lẩm bẩm như là đang tính gì đó, tiếp theo hai chân nhỏ đạp một cái, thân hình nhỏ bé từ trong xe linh hoạt bắn ra, vững vàng rơi xuống đất, vỗ vỗ bàn tay rất có cảm giác thành tựu.

Hàn Đông ở bên cạnh cười nhạt một tiếng, Tây Tây trừng mắt liếc hắn một cái, nhếch cái môi nhỏ vẻ mặt nghiêm túc.

Hàn Đông kinh ngạc, lần trước lúc gặp đứa nhỏ này không phải như vậy, sao cảm giác tính tình đã có chút thay đổi?

Đúng vậy, Tây Tây trước đó vài ngày còn rất hăng hái, cũng bởi vì Vương Trung Đỉnh phát hiện nó có vài điểm nhận dạng rất giống với Hàn Đông, liền không ngừng tẩy não cho nhi tử, sợ nhi tử phát triển theo phương hướng của Hàn Đông. Hơn nữa mỗi lần tẩy não, đều lấy thúc thúc đuôi sam kia làm giáo tài phản diện, dần dà, đuôi sam thúc thúc trong mắt Tây Tây liền từ đại tiên biến thành thần côn.

(thần côn: người dựa vào mượn cớ quỷ thần, thủ đoạn, mánh khóe lừa gạt, tham gia vào các hoạt động tôn giáo, mê tín dị đoan, để thu được lợi ích bất hợp pháp của những người chất phác, không tôn giáo)

Mà Tây Tây, cũng từ "Tiểu HànĐông" trong mắt Vương Trung Đỉnh, biến thành "Tiểu Vương Trung Đỉnh" mà bây giờHàn Đông đang thấy.

112. Chương 112: Coi Như Chú Lợi Hại

Trên đoạn đường từ khi vào cửa đến thang máy, có vài người hướng Hàn Đông hỏi: "Con trai cậu a?"

Không thể trách người ta nói lung tung, Tây Tây quả thật có cảm giác vô cùng giống Hàn Đông. Ví như những cái Vương Trung Đỉnh đã sớm phát hiện ra: tóc quăn, hốc mắt sâu, ví như thường thường liếm liếm môi … Nếu để bọn họ phát hiện ra Tây Tây mộng du và có 6 ngón tay, Hàn Đông chính là nhảy xuống Hoàng Hà cũng tẩy không sạch.

Sau khi ba người đều cùng hỏi một vấn đề, Tây Tây rốt cục không thể nhịn được nữa giận đáp lại.

"Ngươi mới là con hắn!"

Hắc! Hàn Đông nhe răng trừng mắt, có ý gì? Lão tử còn chưa có ghét bỏ, ngươi dám bắt bẻ ta trước!

Vào thang máy, Hàn Đông vừa muốn ấn số, lại bị Tây Tây nhanh mắt nhanh nhấn trước, vừa hay chính là tầng của văn phòng Vương Trung Đỉnh.

Hàn Đông trêu ghẹo nói: "Không tệ lắm, còn biết văn phòng của ba ba ở đâu."

Tây Tây lại học theo bộ dạng nghiêm túc của Vương Trung Đỉnh.

“Chú ý lời nói và việc làm của ngươi, ở công ty không thể gọi hai chữ ba ba, phải gọi Vương tiên sinh.”

Hàn Đông lại vui vẻ, quả nhiên là con trai Vương Trung Đỉnh a, xem ra nhóc con này có chút lợi hại… Bất quá Tây Tây cố làm ra vẻ trang nghiêm vẫn không đạt được tác dụng như của ba nó, bởi vì sáu ngón tay chắp lại phía sau cùng với hai dúm tiểu lông quăn ở trên ót không thể phát ra được khí chất của Vương Trung Đỉnh. Cảm giác tựa như mang theo khí chất Hàn Đông đặt lên Vương Trung Đỉnh, khó mà dễn tả.

Tới văn phòng Vương Trung Đỉnh, Tây Tây vọt vào trước, rất nhanh đã chiếm sô pha. Chờ lúc Hàn Đông ngồi, nó lập tức lay xuống.

“Sao không cho chú ngồi? Sô pha lớn như vậy.” Hàn Đông hỏi.

Tây Tây bộ mặt lạnh lùng nói: “Giữ một khoảng cách.”

Hàn Đông vừa nghe giọng điệu này của Tây Tây, liền biết đã nhận ra mình rồi, vì thế lại cố hỏi: “Vì sao phải giữ khoảng cách với chú?”

“Cháu không muốn làm cho Vương tiên sinh hiểu lầm.”

Hàn Đông hài hước nói: “Hiểu lầm cái gì? Hiểu lầm ta mới là cha ruột của cháu sao?”

Bộ ngực nhỏ của Tây Tây kịch liệt phập phồng, “Nếu để cho ba ba nghe nói như thế, chú liền thảm.”

“Mời kêu Vương tiên sinh đến.” Hàn Đông xấu xa nhắc nhở.

Tây Tây hai má phiếm hồng, tiểu miệng mấp máy một lúc mới không tình nguyện nói: “Coi như chú lợi hại.”

Hàn Đông cười ha ha, đứa nhỏ này thật thú vị. Nhịn không được muốn gần nó một chút, kết quả Tây Tây đề phòng tương đối mạnh mẽ, Hàn Đông còn chưa tiếp cận bàn tay nhỏ đã đẩy ra.

Hàn Đông hừ lạnh một tiếng, cha ngươi đề phòng ta còn không được, ngươi cũng muốn đấu…

Vì thế, Hàn Đông từ túi áo lấy ra một viên kẹo, dưới ánh mắt chờ mong của Tây Tây đưa vào trong miệng của mình.

Khuôn mặt nhỏ của Tây Tây nhanh chóng quắt xuống, cái môi nhỏ nhắn một mực mím thật chặt, kia rõ ràng là muốn ăn rồi lại nén không nói, bộ dạng muộn tao giống hệt Vương Trung Đỉnh.

Hàn Đông cố ý lè lưỡi ra liếm lấy một vòng trên môi, nói thầm: “Trên môi cũng thật là ngọt !”

Hàn Đông thầm nghĩ trong lòng: Nhóc con, ngươi họa bính sung cơ, vọng mai chỉ khát trong mơ tuyệt đối mạnh hơn cha ngươi! Cha ngươi tốt xấu còn có vài tấm ảnh chụp, ngươi gì cũng không có, chỉ có thể YY ra mùi vị.

(Họa bính sung cơ: đói ăn bánh vẽ và Vọng mai chỉ khát: trông mai giải khát đều ví với việc dùng ảo tưởng để tự an ủi)

Hàn Đông lại lấy ra một viên kẹo, ngay khi Tây Tây cho rằng đến lượt mình, Hàn Đông lại tự đưa vào miệng. Phi thường thiếu thu liễm nói: “Dù sao miệng của cháu cũng có thể tự động tạo ra vị ngọt, thúc thúc sẽ không cho cháu.”

Đầu lưỡi Tây Tây lại duỗi ra trộm quét một vòng trên môi, khuôn mặt nhỏ nhắn rõ ràng lộ ra thất vọng.

Mắt nhìn Hàn Đông ăn một viên lại một viên, Tây Tây rốt cục nhịn không được mở miệng nhắc nhở: “Mỗi ngày lượng đường ăn vào không nên vượt qua 10 khắc.”

“Kia là tiêu chuẩn cho nhi đồng, ta là người trưởng thành rồi.”

Tây Tây còn nói: “Người trưởng thành lượng hấp thụ mỗi kg 0.5 khắc, chú nhiều nhất 70kg, hẳn là không cao hơn 35 khắc, chú ăn nhiều như vậy khẳng định vượt qua rồi.”

Hàn Đông cố ý đặt tay lên tai, giả vờ nghe không rõ.

“Cháu nói gì? Lượng hấp thụ bao nhiêu cơ?”

Tây Tây lại lớn tiếng lặp lại một lần.

“5 cân? Ta còn chưa vượt qua a.” Hàn Đông tiếp tục giả vờ hồ đồ.

Tây Tây biểu cảm sụp đổ, “Là mỗi ki-lô-gam 0.5 khắc, không phải 5 cân a!”

Hàn Đông nhân cơ hội dịch qua, đưa tai tiến đến gần miệng Tây Tây.

“Cháu lặp lại lần nữa đi!”

Tây Tây ra sức hướng vào tai Hàn Đông kêu, Hàn Đông nghe nghe đột nhiên quay đầu. Tây Tây dưới tình huống không hề phòng bị, rất nhanh bị hắn hôn một ngụm lên cái miệng nhỏ nhắn.

Kết quả, Tây Tây còn chưa kịp lên án, Hàn Đông đã tự mình oán hận trước.

“Ai, không được hôn cháu, thiệt thòi thiệt thòi, còn chút kẹo đều chạy qua miệng cháu rồi, ta đây liếm lại đã không có vị ngọt rồi.”

Nói xong, Hàn Đông cố ý ôm đầu xuống, ra vẻ ảo não lại hối hận.

Tây Tây vội thừa dịp Hàn Đông không thấy dùng đầu lưỡi liếm liếm môi, là ngọt, rốt cục cũng ngọt rồi, nhất thời từ có chịu thiệt biến thành chiếm tiện nghi.

Hàn Đông thả một viên nữa vào miệng, quả nhiên bị Tây Tây nhìn chằm chằm.

Tây Tây lại cố ý giảm thanh âm xuống rất nhỏ để nói chuyện, ý định bắt Hàn Đông nghe không được, tạo cơ hội đánh bất ngờ. Sau đó lại thừa dịp Hàn Đông không chú ý, trộm liếm liếm môi, ra vẻ chiếm được tiện nghi được rồi.

Tới viên thứ 3, Hàn Đông cố ý không ghé qua, khoát tay nói: “Ngồi xổm mệt quá, nghe không được coi như thôi.”

Tây Tây không muốn từ trên ghế salon xuống dưới, liền trộm hướng bên cạnh, xê dịch tiểu mông.

Vì thế, Hàn Đông cứ như vậy thuận lợi ngồi xuống bên cạnh.

Đột phá chướng ngại giao lưu tầng thứ nhất xong, Hàn Đông lại quan sát Tây Tây trước mặt một chút. Phát hiện mối tình đầu của nó tuổi thọ phi thường ngắn, vì thế liền bắt tay từ phương diện này.

“Cháu đang học trường mẫu giáo hả?”

Tây Tây khinh thường hừ nói: “Đã là Đại Ban được chứ?”

Hàn Đông cười hắc hắc: “Ta biết một bí mật của cháu.”

“Bí mật gì?” Tây Tây quả nhiên khẩn trương lên.

Hàn Đông Quang nói: “Có một bạn nữ thích cháu.”

Đôi mắt nhỏ của Tây Tây quả nhiên xoay xoay, nhưng không chột dạ như trong dự liệu của Hàn Đông, ngược lại ngạo kiều trả lời: “Thì thế nào? Cháu lại không thích nó.”

“Sao cháu không thích cô bé?” Hàn Đông hỏi.

Tây Tây quả thực cảm thấy buồn cười, “Cháu là một đại tổ trưởng làm sao có thể thích một tổ viên?”

Ta phi… Nhỏ như vậy đã có quan niệm giai cấp!

“Nói như vậy, chỉ có bán trương (?) mới xứng với cháu?”

Hàn Đông vốn nói chơi, không nghĩ tới Tây Tây lại không cãi một tiếng, khuôn mặt nhỏ một bộ cẩn trọng.

Mắt Hàn Đông trộm sáng lên, xem ra có thu hoạch ngoài dự kiến a!

“Cháu vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta, có phải chỉ có bán trương mới xứng với cháu hay không?”

Tây Tây rầu rĩ nói: “Nhưng cháu lại không dám thích.”

Hàn Đông lập tức ra vẻ tri kỷ ca ca, tiến sát đến chỗ Tây Tây ngây ngô.

"Ta biết cháu và cô bé đó tranh giành nhau chức lớp phó, cho nên cháu mới lo lắng, do dự..."

Tây Tây ban đầu không muốn nhiều lời, nhưng sau khi Hàn Đông dụ dỗ rốt cục lớn mật mở miệng.

"Cạnh tranh chức lớp phó công bằng, nhưng người ta cao hơn cháu, béo hơn cháu, cháu sợ sẽ thua."

Hàn Đông vỗ Tây Tây tiểu thối nói: "Cháu đọ dáng vóc với người ta làm gì a? Phải so khí lực."

Tây Tây vẻ mặt uể oải, "Khí lực cháu cũng không sánh bằng."

"Còn phải xem cháu muốn so như thế nào, cháu so nâng bàn dọn ghế đương nhiên không sánh bằng, Nhưng nếu là so nhấc chai, xem ai lấy được nhiều. Cháu nghĩ đi, nó một bàn tay chỉ có thể nhấc lên bốn, cháu có thể nâng năm a."

Tây Tây nhìn sáu ngón tay của mình, đúng vậy, so về phương pháp này có vẻ như phần thắng nhiều hơn a!

Hàn Đông nhướng nhướng mày, "Thế nào! Ba ba của cháu nghĩ không ra chiêu này sao?"

Tây Tây nhìn Hàn Đông ánh mắt khâm phục, thúc thúc quả nhiên là cao tay. Ba ba nói "Lục chỉ cũng tốt" nói nhiều năm như vậy, cũng không nói ra đến tốt thế nào, thúc thúc mới là chân chính khiến lục chỉ trở thành người giỏi nhất a!

Một lát sau, Vương Trung Đỉnh đã trở lại.

Tây Tây chạy qua, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ hưng phấn.

Vương Trung Đỉnh thấy con trai cao hứng, tâm tình cũng khoan khoái hơn rất nhiều, ánh mắt nhìn Hàn Đông ôn nhu so với bình thường.

"Vậy, phụ tử các người tán gẫu, tôi đi trước." Hàn Đông vội vàng lui lại.

Phòng chỉ còn lại hai cha con.

Vương Trung Đỉnh phát hiện có giấy gói kẹo trong thùng rác, ánh mắt chất vấn nhìn Tây Tây.

"Chỗ kẹo đường này đều là con ăn sao?"

Tây Tây lắc đầu, "Con một viên cũng không có ăn, toàn bộ là thúc thúc đuôi sam ăn."

Vương Trung Đỉnh chưa bao giờ dám để nhiều kẹo trong nhà, bởi vì Tây Tây thường thường sẽ ăn vụng. Ngay cả y cũng quản không được, Hàn Đông sao có thể làm được?

"Con thật sự không ăn một viên nào?" Vương Trung Đỉnh lần thứ hai chất vấn.

Tây Tây rõ ràng kiên định hơn so với bình thường, "Không có."

Vương Trung Đỉnh thấy Tây Tây cũng không giống nói dối, vì thế lại hỏi: "Vậy chú ấy không muốn cho con ăn hay là con chủ động không ăn?"

"Con chủ động không ăn."

Vương Trung Đỉnh kinh ngạc vì biểu hiện ngày hôm nay của Tây Tây, càng kinh ngạc với tác dụng loại hướng dẫn trực tiếp này của Hàn Đông.

Tây Tây thấy trên bàn trà còn thừa một viên, vội chỉ cho Vương Trung Đỉnh xem, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ chờ mong.

"Ba ba, người xem."

Vương Trung Đỉnh lập tức nói: "Đã tối rồi, không được ăn nữa."

"Đây là để dành cho ba ba." Tây Tây tiếp lời nói.

Vương Trung Đỉnh lo nếu mình để lại có thể Tây Tây lại trộm đi, đành phải cố mà nhét vào miệng.

Tây Tây vừa nhìn y ăn vừa nói: "Ba ba, người liếm liếm môi, sẽ có phát hiện bất ngờ."

Vương Trung Đỉnh thử liếm liếm, kết quả Tây Tây nhanh chóng tiến lên hôn một cái ngoài miệng y.

Vương Trung Đỉnh không hề thấy hành động tinh nghịch của con trai là đáng yêu, ngược lại dùng ánh mắt đau lòng nhìn nó.

Quả nhiên chọc điên người …

[6^$

113. Chương 113: Quỷ Áp Giường

Buổi tối, Hàn Đông chỉ mặc một cái quần lót giạng thẳng cẳng trên chiếc giường hai mét. Vẫn không chứa được hết, hai chân còn thò ra khỏi giường. Du Minh vừa mới đi tới cửa, thấy một màn như vậy nhịn không được dừng bước.

Vương Trung Đỉnh quả nói không sai.

Cùng một tư thế, người khác làm nhìn rất bình thường, Hàn Đông làm lại thành tiêu hồn. (mê hồn, ngây ngất, cực lạc….)

Du Minh đột nhiên muốn được xem Hàn Đông diễn cảnh ngã xuống nước kia, trong cảnh đó, Hàn Đông rơi xuống thật nhanh từ độ cao trăm mét, thân thể đập xuống mặt nước liền bị tứ phân ngũ liệt (tan vỡ chia năm xẻ bảy). Nếu người khác quay cảnh này sẽ phi thường kinh tởm, nhưng đổi lại là Hàn Đông, cảnh tứ chi tản mạn khắp nơi kia nhất định vô cùng kinh diễm.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên thấy bàn tay hắn đưa đến giữa 2 chân, phi thường bất nhã kéo kéo quần lót, cảnh xuân chợt tiết kia trong nháy mắt đem suy nghĩ tốt đẹp của cậu đập tan.

Vừa định xoay người về phòng, chợt nghe thấy Hàn Đông ở đằng sau hô một tiếng.

“Minh nhi, cậu lại đây.”

Du Minh khôi phục biểu cảm lãnh đạm đạm, “Để làm gì?”

“Kể cho cậu một chuyện rất vui.” Hàn Đông cười híp mắt.

“Chuyện gì?”

Hàn Đông cầm tay Du Minh đưa đến trên quần lót của mình, nói: “Cậu kéo một chút.”

“Cậu có bệnh a?”

Du Minh vừa muốn rút tay về, lại bị Hàn Đông nắm lấy.

“Cậu giúp tôi thử xem độ co dãn thế nào.” Hàn Đông nói.

Du Minh tùy tiện kéo kéo, nói: “Co dãn rất tốt.”

“Phải không? Rõ ràng đang rất vội, vẫn nhất định theo tôi bới lông tìm vết, cậu nói Vương Trung Đỉnh có phải muốn tặng tôi quần lót hay không a?”

Du Minh ngay cả đầu đuôi sự tình cũng không biết, làm sao có thể biết ý định của Vương Trung Đỉnh.

“Hẳn là thế.” Nói một câu cho có lệ.

Hàn Đông vừa nghe lời này, nhất thời mắt lộ ra tà quang.

“Theo tính cách của anh ta, tặng trực tiếp khẳng định kéo không hạ mặt mũi. Tôi đoán anh ta sẽ thừa dịp tôi ngủ trộm đến đây tặng, cậu tin không?”

Hàn Đông ngày trước đã đoán nhiều như vậy, thường thường đều ứng, cho nên Du Minh không thể không tin.

Vì thế, Hàn Đông đứng dậy nhặt quần lót rơi rụng khắp mơi, cả cái trên người này, đồng thời ném hết vào thùng rác. Để tránh lúc mộng du lại đi nhặt về, hắn còn đặc biệt nhổ vài ngụm nước miếng vào bên trong.

"Nếu anh ta thấy tôi không mặc, sẽ không thể nào không tự tay mặc quần lót vào cho tôi."

Du Minh quả thực phục Hàn đại gia, lần sau trước khi thả Điểu đánh tiếng trước một chút được không?

Hàn Đông cũng mặc kệ, trực tiếp ném mình lên trên giường, một chân duỗi thẳng, một chân gấp lên, hai chân bổ ra một cái đại góc độ. Cái mông trần trụi cao điệu mê người, cái gì lộ được đều lộ ra, chỉ sợ người ta cho là hắn đã mặc quần lót.

…

Giờ này khắc này, Vương Trung Đỉnh đang ở nhà triển khai hoạt động tẩy não "Vạch tội đuôi sam thúc thúc".

Nguyên nhân chính là Tây Tây chơi xấu ở trên giường Vương Trung Đỉnh không chịu đi.

Trừ bỏ mấy ngày khi mới đến Bắc Kinh, khi ấy Tây Tây bởi vì chưa thích ứng luôn kề cận Vương Trung Đỉnh, thời gian còn lại đều là tự ngủ một mình. Kết quả hôm nay sau khi tiếp xúc với Hàn Đông trong chốc lát, lại trở lại giống như tiểu vương bát một mực dính trên người Vương Trung Đỉnh, nói gì cũng không chịu về phòng của mình.

Vương Trung Đỉnh mặc nhiên đem trách nhiệm đổ lên đầu Hàn Đông, lại bắt đầu quá trình giáo dục gian nan.

"Con bị lừa rồi, hắn làm như vậy chỉ vì muốn hôn con."

Nhưng nhất định Tây Tây cho là mình mới là bên chiếm được tiện nghi.

"Là con muốn ăn kẹo của thúc ấy, mới cố ý để cho thúc ấy hôn."

"Hắn chính là bởi vì biết con sẽ cố ý để cho hắn hôn, mới ăn kẹo."

"Không đúng, là con cố ý để cho thúc thúc hôn, thúc mới bằng lòng để lại kẹo ngoài miệng cho con."

"…"

Hàn Đông chỉ cần tung ra một ít thủ đoạn mấy phút đồng hồ, Vương Trung Đỉnh lại tốn mất mấy giờ mới có thể giảng minh bạch cho Tây Tây. Hơn nữa sau khi giải thích rõ vẫn là không đạt đến tác dụng chính diện, mà khiến cho Tây Tây sản sinh nghi ngờ và xuyên tạc đối với rất nhiều lời Hàn Đông nói.

"Ba ba, có phải người không thích con nữa không?"

Vương Trung lập tức phản bác, "Ai nói?"

"Đuôi sam thúc thúc, thúc ấy nói sau này sẽ là ba ba của con."

Vương Trung Đỉnh, "…"

"Người thật muốn đưa con cho người ta sao?"

Vương Trung Đỉnh vội giải thích, "Chú ấy không phải ý đó."

"Vậy là có ý gì?"

Vương Trung Đỉnh nhất thời không nói lên lời, cũng không thể nói Hàn Đông và y cùng một chỗ đi?

Tây Tây vừa nhìn thấy Vương Trung Đỉnh không trả lời được liền đau khổ, gắt gao ôm Vương Trung Đỉnh không buông.

"Ba ba, ngàn vạn lần không được đưa con cho đuôi sam thúc thúc. Vốn con còn cảm thấy chú ấy rất tốt, nhưng sau khi người cho con biết chân tướng, con đã không còn cách nào tiếp nhận chú ấy."

Vương Trung Đỉnh kiên nhẫn khuyên nhủ: "Sẽ không, làm sao ba có thể đưa con vào tay người xấu?" Kết quả Tây Tây vẫn là không những không yên tâm, trái lại giống như đột nhiên ý thức được điều gì, lộ ra vẻ hoảng sợ nghiêm trọng."Nếu ba ba biết thúc thúc là người xấu, vì sao lại để cho người ta đón con?"

“Cái này…”

“Ba ba, người đừng hòng bỏ rơi con! ! !”

Vương Trung Đỉnh vạn bất đắc dĩ, đành phải đồng ý cho Tây Tây ngủ ở phòng của mình.

“Vậy con leo xuống khỏi người ta đi? Như vậy sao ta ngủ được?”

“Không, con muốn nằm trên người ba ngủ.”

Tây Tây không đầy một lát liền ngủ mất, bàn tay nhỏ gắt gao nắm chặt cánh tay Vương Trung Đỉnh. Chỉ cần có động tĩnh rất nhỏ liền tỉnh lại, ngủ đến thập phần không yên ổn.

Tay Vương Trung Đỉnh sờ đến đám tóc xoăn, vuốt vuốt, cuộn nhỏ biến thành cuộn to. Sau đó ngay cả cái đầu biến thành lớn, phía trên đột nhiên hiện ra một cái đuôi thỏ.

Vương Trung Đỉnh không khỏi sửng sốt.

Sau đó, thân thể đang úp sấp chậm rãi ngồi dậy.

Vương Trung Đỉnh thấy gương mặt Hàn Đông cười như không cười, hơn nữa cả người trần như nhộng, hai cái đại chân dài giạng rộng tư thế cưỡi ở eo mình.

Vương Trung Đỉnh muốn lấy tay đẩy Hàn Đông ra, nhưng căn bản nâng không nổi.

Hắn biết mình đang bị “Quỷ áp giường”, nói chính xác thì là “Giấc ngủ tê liệt” . Ý thức đã tỉnh táo lại, những thân thể vẫn còn trong trạng thái ngủ say.

Vương Trung Đỉnh giằng co một trận, rốt cục tỉnh táo lại.

Nằm trên người y vẫn là thân thể nhỏ nhắn kia, chính bởi vì ngực bị đè xuống, mới xuất hiện ảo giác vừa rồi.

Vì thế Vương Trung Đỉnh định tách Tây Tây ra, nhưng vừa dùng sức đứa bé liền tỉnh, ủy khuất nức nở hai tiếng. Vương Trung Đỉnh lo nhi tử sợ hãi, liền tiếp tục để nó nằm trên người như vậy.

Không đầy một lát, cảnh tượng quen thuộc tái hiện.

Hàn Đông lại bắt đầu ở trên người y đong đưa, tư thế tựa như y từng nhìn thấy ở trường quay. Chẳng qua quần áo che đậy đều không có, chỉ còn lại cái mông trần sóng lắc lắc…

(sóng: phóng túng, dâm đãng)

Vương Trung Đỉnh lại buộc mình tỉnh lại, lần này không thể không đánh thức nhi tử, sửa tư thế thành thành nghiêng người ôm.

Kết quả vừa đi vào giấc ngủ, hài tử lại biến thành tên kia, chẳng qua chỉ thay đổi tư thế.

Tư thế lần này so ra hoàn toàn ăn khớp với tư thế ngủ của Hàn Đông, lưng nằm nghiêng hướng về phía Vương Trung Đỉnh, cái mông cao cao nhếch lên, hai chân mở ra một cái góc lớn, tùy tiện khoe ra chỗ kín.

“Sờ ta… Sờ ta…”

Giống như tiếng xẹt xẹt kinh khủng của hộp băng lại trở thành âm phù mê người, lượn lờ khuếch tán bên tai Vương Trung Đỉnh.

Y rõ ràng cảm giác được bàn tay mình chạy dọc ở mặt trong đùi Hàn Đông, khiến cho cơ thể run rẩy kịch liệt, hết thảy cảm giác kia đều vô cùng chân thật.

Đột nhiên không muốn tỉnh dậy…

Thân thể cũng chưa hề đụng qua, ý thức đã sớm phát sinh bạo loạn.

Vương Trung Đỉnh mặc kệ bản thân bị thần kinh chi phối đưa tay vuốt ve mông thịt mềm của Hàn Đông, chính là khối thịt nơi mà y vẫn thường xuyên dùng chân đá, cảm xúc quen thuộc như thế. Sau đó đưa ngón tay nhét vào khe mông, tùy ý vuốt ve những nếp nhăn ở giữa, ngay cả chính y cũng không biết vì cái gì lại thích sờ nơi biến thái này như thế …

Sau hết thảy phát sinh, hoàn toàn phá tan những ràng buộc dục niệm bén rễ trong đầu Vương Trung Đỉnh.

Y cũng không biết mình thích nhìn tư thế hạ lưu như thế, thích nghe âm thanh thô tục như thế, thích dùng phương thức thô bạo như thế "làm" đối phương đến gào khóc cầu xin tha thứ…

Chờ Vương Trung Đỉnh thật sự tỉnh lại, y như cũ chưa hề chạm tới, con trai đã sớm lăm đến đầu giường.

…

Hàn Đông một đêm vô mộng.

Đêm qua ngủ dạng nào, buổi sáng liền thức dậy như vậy.

Đáng thương cho Du Minh, gần như một đêm không ngủ được, vừa nghe được cách vách có động tĩnh liền chạy vọt sang, chỉ vào mũi Hàn Đông gầm lên giận dữ: "Cậu không phải nói đêm qua anh ta sẽ đến sao? Người đâu?"

Hàn Đông lơ mơ nhìn cậu, "Cậu như thế nào còn kích động hơn tôi vậy?"

"Vô nghĩa, cũng vì cậu nói đêm qua anh ta sẽ đến, làm cho tôi suốt một đêm đều chờ động tĩnh ở cửa! Đắc ý a! Như thế nào không đắc ý nữa? Còn đem quần lót ném đi, tôi xem cậu hôm nay mặc cái gì!"

Hàn Đông không nhịn được, liều mạng lấy lại mặt mũi.

"Coi như anh ta không tặng quần lót cho tôi bằng cách này, khẳng định cũng sẽ có cách khác."

Du Minh gật gật đầu, dựa theo ý tưởng YY của Hàn Đông: "Được rồi, anh ta nhìn thấy cậu trần trụi đảm bảo tròng mắt sẽ rơi xuống dưới đất, cậu vừa lòng chưa?"

Hàn Đông, "…"

Du Minh mắng đủ xong liền trở lại phòng mình.

Hàn Đông lại ghé vào cửa phòng cậu năn nỉ: "Cho tôi mượn quần lót mặc."

"Không có quần mới." Du Minh ngữ khí lạnh cứng.

Hàn Đông nói: "Mặc rồi cũng được."

Du Minh không để ý hắn, bận rộn thu dọn đồ đạc của mình.

Hàn Đông hừ cười nói: "Cậu còn sợ tôi mang thai a?"

"Cút, không mượn!"

Vì thế, Hàn Đông tiếp tục áp dụng phương thức lưu manh, ngươi không cho mượn ta liền cứ thế lắc lư trước mặt ngươi.

Cuối cùng Du Minh không thể nhịn được nữa, rốt cục đem một cái quần lót mới vất lên mặt Hàn Đông.

Trên đường đến đoàn phim, Hàn Đông còn trêu chọc Du Minh: "Quần nhỏ của cậu quá chật, khiến Đại Điểu của héo rũ rồi."

Du Minh trái lại trào phúng: "Đây không phải chính là hợp ý Vương tổng sao? Cậu có thể coi như người ta tặng cho cậu, dù sao cậu tự lừa chính mình cũng sẽ tin."

Hàn Đông âm thầm nghiến răng, Tiểu Minh nhi, cậu chờ, chờ tôi ngày nào đó sẽ YY ra một đoạn thông dâm của cậu, sau khi tự lừa mình thành công nhất định sẽ đi mật báo!

Vào đoàn phim, Lỗ đạo diễn đang kêu gọi mọi người lĩnh đồ.

"Mùa hè cũng sắp tới, Vương tổng nghĩ đến chúng ta quay phim vất vả, đặc biệt định chế một đám quần áo chuyên biệt. Vừa rồi tôi thử một chút, vừa thoải mái lại mát mẻ, có thể mặc lúc nghỉ ngơi."

Bởi vì studio ồn ào, Hàn Đông không nghe rõ lỗ đạo diễn đang nói gì, liền túm một người hỏi thăm.

"Làm gì đây?"

"A, Vương tổng có tặng chúng ta một đám quần áo."

Sống lưng Hàn Đông nháy mắt thẳng lên, cố ý chọc chọc Du Minh, "Tôi đã nói gì? Anh ta nhất định sẽ nghĩ cách khác! Bất quá tặng quần lót tập thể …thế này có chút khoa trương phải không?"

Du Minh nghiêng qua hắn liếc mắt một cái, "Yên tâm, không ai nghĩ đến là vì cậu đưa đến đâu."

Hàn Đông tự mãn duỗi duỗi đầu lưỡi, tự mình hiểu được là đủ rồi.

Lúc hai người đi lĩnh, Lỗ đạo diễn đưa một phần từ chỗ khác cho Hàn Đông.

"Đây là của cậu."

Hàn Đông phi thường thiếu thu liễm nhún nhún vai, "Nhận loại đãi ngộ đặc biệt này, tôi thật cảm thấy hổ thẹn với mọi người."

Du Minh không thèm để ý đến hắn, quay đầu lại tự đi đến phòng thay quần áo.

Sau khi mở gói đồ, Du Minh cầm qua cho Hàn Đông xem.

"Ê, không phải quần lót, là quần đùi."

Hàn Đông đầu tiên là sửng sốt, rồi sau đó vỗ mạnh đùi một cái.

"Quá thông minh!"

Du Minh không hiểu, "Làm sao lại là thông minh?"

Hàn Đông cực kỳ hứng thú nói: "Tặng các người quần đùi, tặng tôi quần lót, không phải thông minh hơn so với tặng quần lót tập thể sao?"

Du Minh muốn nói: tôi hoàn toàn, từ đầu, chưa hề nghĩ Vương tổng tặng quần lót tập thể.

Hàn Đông mở gói của mình ra, nụ cười trên mặt ngưng trệ, sao cũng là quần đùi? Vốn tưởng rằng chỉ dùng để đến che mắt người khác, kết quả lật xuống dưới nữa, vẫn là một cái quần đùi.

Chẳng qua của người ta là quần ống rộng, hắn chính là quần ôm chân mà thôi.

(Chết cười =))))

114. Chương 114: Cảm Xúc Khác Thường

Chớp mắt đã hết tháng năm, Đoàn phim Hàn Đông cũng dần tiến tới kết thúc.

Còn lại mấy cảnh quay đêm, hơn nữa đều tập trung của Hàn Đông và Du Minh, cho nên hai người mỗi ngày đều phải làm việc điên đảo.

Hôm nay là cảnh quay của Du Minh, mặc dù không có tham dự của Hàn Đông, Hàn Đông vẫn muốn cùng cùng đi.

11 giờ đêm, xe mới từ công ty xuất phát, Hàn Đông xuyên qua cửa kính xe đưa mắt nhìn về hướng khu văn phòng, nhịn không được lầu bầu nói : "Vương Trung Đỉnh thời gian này hình như không thức đêm."

Du Minh thuận miệng trả lời: "Hẳn là công việc không còn bận rộn như trước?"

"Sao lại thế được? Kỳ nghỉ hè nhiều phim điện ảnh như vậy, lại phải họp rồi tuyên truyền, hẳn là so với bình thường phải càng bận hơn mới đúng a!"

Hàn Đông mới vừa nói xong, Thẩm Sơ Hoa luôn luôn ngáp đột nhiên tinh thần đi lên.

"Đúng rồi, thời gian này Vương tổng quả thật bề bộn nhiều việc. Sáng hôm nay 10:28 tham gia một lễ khai mạc, lễ mới vừa chấm dứt lại lên phi cơ đi Hàng Châu, tham dự hoạt động kí hợp đồng. Buổi chiều 5:11 mới trở về, lại tiếp tục làm việc không ngừng…"

"Này! Này!" Hàn Đông ngắt lời Thẩm Sơ Hoa, "Cô là phụ tá của tôi hay là trợ lý của anh ta?"

Thẩm Sơ Hoa xấu hổ cười, "Em chỉ là nhiều chuyện muốn xem lịch trình của Vương tổng thôi."

"Xin cô làm việc đàng hoàng không được sao? Tôi không cầu cô nhớ nhật trình của tôi rõ ràng như thế, tôi chỉ hi vọng lần sau tôi bảo cô mua 2 cái bánh bao, cô đừng mua thành 2 cân!"

Thẩm Sơ Hoa bĩu môi, "Không phải em không muốn làm việc cho anh, mà là anh không có gì để cho em làm. Thông cáo của anh một cái cũng không có, việc tư anh lại không thích em giúp!"

Hàn Đông mất mặt, "Cái gì gọi là không có thông cáo a? Đây không phải bởi vì tôi có nhiệm vụ quay phim sao?"

"Nhưng Lý Thiên Bang người ta trong lúc quay còn chạy đến chỗ tuyên truyền! Ngay cả Trương Tinh Hồ còn luôn xuất hiện trên TV."

Lái xe cũng thay Hàn Đông sốt ruột, "Theo lý mà nói cậu chụp ảnh bìa xong hẳn phải có rất nhiều hãng quảng cáo và truyền thông liên hệ cậu a, sao lại yên ắng như vậy?"

Kỳ thật Hàn Đông cũng nghĩ không thông, lúc ấy chụp xong Nick tiên sinh còn đề cập qua tiếp tục hợp tác, sau lại không hề hồi âm. Còn nói quảng cáo gì, hãng truyền thông bất kể lớn nhỏ, gần như cũng không ai tìm qua hắn.

"Dưới tình huống bình thường, điện thoại liên hệ sẽ gọi tới ai?" Hàn Đông hỏi.

Trăm miệng một lời: "Đương nhiên là người quản lý."

Hàn Đông thử gọi điện thoại cho Vương Trung Đỉnh, kết quả lại là tin nhắn thoại tự động, đã nhiều lần như vậy.

Tà môn, ngươi rốt cuộc đang bận cái gì đây?

Kết quả tới đoàn phim, Hàn Đông vô tình nghe được Lỗ đạo diễn nói chuyện điện thoại.

"Được, Vương tổng, cậu yên tâm đi, vài ngày còn lại tôi nhất định sẽ giám sát chặt chẽ."

Lỗ đạo diễn mới vừa ngắt máy, liền nghe tiếng Hàn Đông chất vấn.

"Vì cái gì Vương Trung Đỉnh nhận điện thoại của anh, không nhận của tôi?"

Vừa dứt lời, tất cả mọi người nhìn hắn bằng ánh mắt khó hiểu: Này còn phải hỏi sao? Không phải chuyên đương nhiên sao?

Lỗ đạo diễn vỗ vỗ vai Hàn Đông, an ủi: "Vương tổng chỉ là tạm thời không thích cậu, cậu nghĩ a, anh ta đưa tới vật phẩm cũng có một phần của cậu. Mặc dù là quần ôm chân, nhưng chứng tỏ so với cách đối xử bình đẳng đã không còn nhiều khác biệt. Cậu cứ cố gắng thêm một chút, tương lai không xa Vương tổng hẳn là sẽ nhận điện thoại của cậu."

Hàn Đông, "…"

Một lát sau, Du Minh hoàn thành hóa trang, nhân viên công tác cũng chuẩn bị sắp xếp xong, máy quay bắt đầu.

Người diễn cùng Du Minh tên là Mã Bân.

Mã Bân nằm ở trên giường, hai hàng lông mày nhíu lại, biểu hiện rất rõ ràng là gặp quỷ áp giường.

Theo thông tin điều tra về hiện tượng "quỷ áp giường", rất nhiều người đều đã từng thấy "sự vật không sạch sẽ". Cái "sự vật" này không hẳn là thật, phần lớn là do ý thức nội tâm hình thành. Cũng chính là càng sợ thấy cái gì, càng sẽ thấy cái đó.

Mà nhân vật chính này mới vừa gia nhập vào giấc ngủ, đã cảm giác mình bị "Áp".

Các loại ý niệm kinh dị bắt đầu chui vào đầu hắn, trong phòng bất luận đồ vật gì đều có khả năng bị vặn vẹo thành hiện tượng khủng khiếp.

Ví như cái sàng đan (ra giường) trước mắt nhân vật, ở giữa vỡ một cái động lớn, mà cửa động kích thước chỉ bằng một cái vợt tennis

Người thường không thể nào chui ra từ nơi này, nhưng Du Minh có thể.

Ngoài ưu thế về cơ thế, phải nói đến công sức mấy ngày nay cậu vất vả gian khổ tập luyện.

Bởi vì độ dẻo dai có thể tạo ra hiệu quả vặn vẹo đồng thời cũng sẽ bày ra hình ảnh đẹp hơn. Muốn đạt tới độ kinh dị từ đầu đến cuối, nhất định phải có công phu phối hợp đồng thời tư thế cùng tốc độ nhanh chậm.

Cho nên cảnh này mới phải để quay ở cuối.

Không chỉ nam diễn viên nằm ở trên giường sợ hãi, cả studio mọi người đều kinh sợ.

Chỉ thấy một cái đầu từ từ trồi lên, tóc giả tán loạn lan ra ở trên giường.

Tiếp theo, một cái mặt trắng bệch hé ra, hiện lên trong màn hình!

Đồng thời xuất hiện còn có một cánh tay mạnh mẽ vặn lên từ phía gáy, thuận theo tư thế đó nửa cánh tay nữa thò ra. Sau đó là một nửa người trên dính đầy máu, hai cánh tay trong lúc bò ra luôn ấn mạnh xuống đến độ các đốt ngón tay lay động.

Nếu có người bất ngờ thấy màn khủng khiếp này, tuyệt đối sẽ bị ám ảnh đến chết.

Trong khi tất cả mọi người đang mãnh liệt khó chịu, Hàn Đông thế nhưng ở bên cạnh uống máu.

Phim kịnh dị đúng là không thể thiếu máu tươi, ngày nay thành phần chủ yếu chế tạo máu tươi là mật cùng sắc tố, có đôi khi còn thêm một ít hương liệu. Cho nên Hàn Đông thường đòi thêm hai chén, không chỉ giảm bớt mệt mỏi mà còn có thể trị táo bón.

Du Minh chuẩn bị bò lên giường, treo trên người Mã Bân. Bất chợt eo xoay tròn 180 độ, nửa người trên vốn dĩ hướng lưng về phía Mã Bân nháy mắt nửa vặn lại đây, nửa người dưới vẫn duy trì nguyên trạng.

Tất cả mọi người bịt chặt miệng, không dám thở mạnh.

Chỉ riêng Hàn Đông một mình tránh ở nơi tăm tối quay trộm.

Quá lợi hại, vậy lúc làm tình chẳng phải thích chơi thế nào thì chơi như thế sao?

Đột nhiên, căn phòng yên tĩnh phát ra một tiếng thét sợ hãi thảm thiết.

"A —— "

Ai cũng có thể nghe ra, tiếng này là phát ra từ sợ hãi thực sự.

"Cắt!"

Qua!

Theo ánh đèn sáng lên, toàn bộ nhân viên công tác đều trong một khắc đó vỗ tay.

"Cực khổ cực khổ rồi." Lỗ đạo diễn qua đỡ Du Minh xuống giường, "Quá tuyệt vời, hoàn toàn ngoài dự liệu của tôi."

Hàn Đông vội vàng trộm gửi bản sao của phân đoạn này cho Hạ Hoằng Uy, sau đó mới cất di động đi tới chỗ Du Minh.

Trương Tinh Hồ từ studio khác tới tham ban, thấy một người miệng đầy máu ôm vai một người mặt trắng bệch đi ra, nhất thời sợ tới mức kinh hồn bạt vía, "Hai người các cậu thật đúng là…"

Hàn Đông cười, "Cậu cũng vừa xong việc sao?"

"Đúng a." Trương Tinh Hồ xoa xoa cánh tay, "Chỗ các cậu âm khí thật nặng, tôi vừa mới đến đã nổi da gà."

"Có sao?" Hàn Đông không cảm thấy gì.

Kết quả một nữ diễn viên bên cạnh cũng nói: "Sao lại không có? Em đã bị bóng đè mấy ngày iền. Nhất là lại đối diễn cùng anh, diễn xong phải vài ngày ác mộng."

Vừa nghe nàng nói như thế, một loạt người đều đến hưởng ứng.

"Hàn đại Tiên nhi, làm tràng cúng bái đi."

"Đúng vậy a, cho tinh thần chúng tôi kiên định chút đi."

Đoàn phim phim kịnh dị từ trước đến nay rất tín đối với việc thờ cúng kiêng kị, Khu Ma Nhân (the exorcist – Quỷ ám) sở dĩ trở thành chi vương trong dòng phim kịnh dị, ngoài nội dung kịch bản đặc sắc, còn một nguyên nhân khác chính là trong quá trình quay đã có hơn một nhân viên công tác và diễn viên tử vong một cách bí ẩn, đạo diễn cũng bị bệnh tâm thần phân liệt. Mặc dù không có chứng cớ chứng tỏ nguyên nhân có liên hệ với bộ phim, nhưng quay phim kinh dị tổn hại là không thể tránh khỏi.

Hàn Đông quay qua trưng cầu ý kiến Lỗ đạo diễn.

Lỗ đạo diễn nói: "Cái khác đều dễ giải quyết, chỉ sợ Vương tổng…"

"Hiện tại cũng phải hơn hai giờ rồi, Vương tổng hẳn sẽ không đến." Người quay phim chen vào nói.

Lỗ đạo diễn suy nghĩ sâu xa một lát, vẫn là gật đầu đồng ý.

Hàn Đông bắt những người gần đây tinh thần trạng thái cũng không tốt ngồi thành một hàng, nhất là người từng gặp quỷ áp giường. Tự mình làm bùa cho bọn họ, loại trừ lệ khí trên người.

Không khí đang nghiêm trang, đột nhiên một tiếng đẩy cửa vang lên.

Tất cả mọi người chuyển tầm mắt ra cửa.

Gương mặt Vương Trung Đỉnh lạnh lùng hiện ra.

Không khí trong phòng yên tĩnh đến nỗi ngay cả tiếng mảnh gàu rơi xuống mặt đất cũng có thể nghe thấy, rất nhiều người ngay cả thở ra cũng không dám.

Vẻ mặt Hàn Đông cũng biến sắc, sớm không tới muộn không tới, cố tình đến đúng lúc này.

Giữa phòng bày lư hương, Hàn Đông trong tay cầm "Bảo kiếm", mọi người trên đầu dán bùa… Tình huống long trọng như vậy, muốn giấu cũng giấu không được.

Lỗ đạo diễn biểu cảm xấu hổ đi lên trước, muốn giải thích với Vương Trung Đỉnh, kết quả bị Vương Trung Đỉnh phất tay ngăn lại.

"Tiếp tục đi." Vương Trung Đỉnh đột nhiên nói.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều sững sờ, ngay cả liệu sự như thần Hàn đại Tiên nhi cũng ngây người.

Vương Trung Đỉnh đến ngồi vào hàng cùng đám người gặp quỷ áp giường, lại hướng Hàn Đông phất phất tay.

"Cậu tiếp tục đi."

Vương Trung Đỉnh không nói rõ, kỳ thật tình trạng bóng đè của y đã nghiêm trọng hơn bất kì ai, đã liên tục tiếp xúc với Hàn Đông kia mấy đêm liền rồi.

Được Vương Trung Đỉnh cho phép, Hàn Đông càng dốc sức mà lăn xả. Y y nha nha, hoa chân múa tay vui sướng, tựa như đang diễn trên sân khấu, Vương Trung Đỉnh lại có thể chịu đựng cứ thế nhìn.

"Phàm là những thứ quấy rầy các người, đều sẽ chết dưới kiếm của ta."

"Bảo kiếm" trong tay Hàn Đông khua khua trước mặt mỗi người, vẫn rất thuận lợi. Nhưng tới lượt Vương Trung Đỉnh, cánh tay đột nhiên giống như bị rút gân, như thế nào cũng không vung nổi nữa.

Con mắt Vương Trung Đỉnh phát sinh dị biến, thật hay giả? Không phải là diễn đi?

Đang nghĩ ngợi, Hàn Đông đột nhiên ngã mạnh một cái ra sau.

Trong phòng nháy mắt vang lên một trận cười vang.

"Tôi nói Đại Tiên nhi a, tiểu quỷ cậu đây trừ tà như thế nào lại đi tự phục bản thân vậy?"

Hàn Đông vội vàng đứng dậy, yên lặng nhìn Vương Trung Đỉnh, hỏi: "Anh cũng gặp quỷ áp giường?"

Vương Trung Đỉnh sắc mặt lạnh lùng, "Đùa cậu chơi thôi."

Hàn Đông cố ý nhắc nhở: "Quỷ áp giường cơ bản cũng mang tính mộng."

"Không liên quan đến tôi." Vương Trung Đỉnh vẫn làm bộ dạng lạnh cứng.

Hàn Đông sâu kín thở mạnh một hơi, "Như vậy a? Tôi còn tưởng rằng anh nằm mơ đem tôi thượng rồi".

Ánh mắt chính nghĩa lẫm liệt kia của Vương Trung Đỉnh đột nhiên chuyển sang nơi khác.

Hàn Đông vốn đang định tiếp tục hỏi, kết quả một cái tượng gỗ lù lù tiến vào chặn ngang, không khoan nhượng ngăn cách giữa hắn và Vương Trung Đỉnh. Hơn nữa còn không chỉ một người như vậy. Mỗi khi Hàn Đông muốn nhìn Vương Trung Đỉnh, lại có người có ý định chắn lại.

"Ê, các người đang đang làm gì vậy?" Hàn Đông nhịn không được hỏi.

Một nữ diễn viên nói: "Chúng tôi sợ Vương tổng vừa nhìn thấy cậu, sẽ không muốn lưu lại đây."

Hàn Đông, "..."

Lỗ đạo diễn ỷ vào ngày hôm nay Vương Trung Đỉnh cao hứng, cả gan hướng Hàn Đông nói: "Cậu đã là thầy tướng số, không bằng tính xem bộ phim của chúng ta có thể thành công hay không."

Vương Trung Đỉnh cũng không có ý dị nghị hay khó chịu, cũng đưa ánh mắt nhìn Hàn Đông.

Hàn Đông bấm ngón tay tính toán, nháy mắt lộ ra nét mặt hưng phấn nhìn Lỗ đạo diễn.

"Nhất định đại bán! Doanh thu phòng vé không cao anh cứ đánh tôi!"

Nhưng Vương Trung Đỉnh rõ ràng thấy trong mắt Hàn Đông thoáng trộn lẫn một tia cảm xúc khác thường.

Lỗ đạo diễn cười ha ha, "Vương tổng, cậu nghe thấy không? Ngay cả Hàn đại Tiên nhi cũng nói như vậy."

Vương Trung Đỉnh không biểu cảm gì, chỉ nói: "Mọi người vất vả rồi, tôi không ở lại nữa".

Mới vừa ra khỏi cửa, Hàn Đông liền đuổi tới.

"Này, có phải anh giấu hết thông cáo của tôi hay không?"

Vương Trung Đỉnh không phủ nhận.

Hàn Đông hỏi: "Vì sao?"

"Duy trì thần bí của cậu."

Nói xong, Vương Trung Đỉnh xoay người đi.

Hàn Đông hừ lạnh một tiếng,là duy trì thần bí của tôi hay là của anh a? !

~

115. Chương 115: Bình Tĩnh

Kết thúc công việc, Hàn Đông về ký túc xá trước. Ngủ một giấc thẳng đến buổi chiều, Du Minh mới kéo thân thể mềm nhũn trở về.

"Này, chơi vui không a?" Hàn Đông cố ý hỏi.

Trên mặt Du Minh rõ ràng viết: Đừng trêu tức tôi.

Nhưng Hàn Đông vẫn là không mang ý tốt mà xông vào, tốn không ít sức lực mới cạy được miệng Du Minh.

"Tôi cảm thấy trong đoàn phim có gian tế." Du Minh đột nhiên nói.

Hàn Đông sửng sốt, "Làm sao cậu biết? Hạ Hoằng Uy nói với cậu về cảnh đêm qua sao?"

"Không có."

Hàn Đông buồn bực, "Anh ta nhắc còn chưa nhắc, làm sao cậu biết có người mật báo?"

"Anh ta không nhắc là không nhắc…" Du Minh muốn nói lại thôi, "Quên đi, tôi ngủ."

Hàn Đông đột nhiên hiểu ra gì đó, trong mắt lóng lánh dâm tà, Hạ Hoằng Uy quả nhiên khẩu vị nặng a!

Buổi tối đến đoàn phim, mọi người đang thảo luận xem có muốn nghỉ ngày quốc tế thiếu nhi hay không, đột nhiên một tin tức chấn động truyền tới —— Đoàn phim Lý Thượng đã hơ khô thẻ tre.

Phản ứng mạnh nhất không ai khác ngoài Lỗ đạo diễn, "Làm sao có thể? Từ lúc đổi studio đến giờ chưa tới một tháng! Hơn nữa kịch bản kia phải tốn rất nhiều thời gian tạo bối cảnh, sao lại quay xong nhanh như vậy?"

Hàn Đông thản nhiên trả lời: "Bọn họ sửa lại kịch bản."

"Làm sao cậu biết?" Lỗ đạo diễn thắc mắc.

Hàn Đông nói: "Tôi đoán."

Người bên cạnh lập tức lấy cớ nói : "Kịch bản mới càng tốn thời gian chuẩn bị, nhanh như vậy đã quay xong, nhất định là làm ẩu, nội dung phim không biết có bao nhiêu lỗi!"

Lại có người nói: "Có thể là muốn cướp lịch chiếu trước chúng ta, đều là phim kịnh dị, đều là kỳ nghỉ hè, có thể chiếm ưu thế lớn a!"

"Cũng chưa chắc, chủ yếu là xem tình hình đoàn thể đi."

"Nếu bàn về thực lực đoàn thể, chúng ta có vẻ như không bằng bọn họ đi?"

Lỗ đạo diễn cắt đứt nghị luận, "Mọi người không cần hoảng, chúng ta cứ tại dựa theo tiến độ hiện tại. Chỉ cần chất lượng vượt qua thử thách, người xem nhất định sẽ mua trướng."

(mua trướng: thừa nhận điểm mạnh, sức mạnh và thể hiện sự ngưỡng mộ hay vâng lời, thường theo hướng tiêu cực bị ép buộc)

Phó đạo diễn cũng nói: "Tôi đối với nội dung phim tuyệt đối tin tưởng, dám nói loại đề tài này ở trong nước xưa nay chưa từng có."

Tất cả mọi người đều đang nghị luận, chỉ có Du Minh luôn luôn trầm mặc.

Giám chế quay sang Du Minh hỏi: "Cậu thấy thế nào?"

Du Minh chỉ nói một câu, "Tôi tin tưởng Hàn Đông."

Hàn Đông ngây ngốc sửng sốt, nhìn qua Du Minh, lại là một bộ lãnh đạm, giống như lời nói phấn chấn lòng người vừa rồi hoàn toàn không phải do cậu nói.

Lỗ đạo diễn cười ha ha, "Đúng, tôi tin tưởng đoàn chúng ta! Càng là thời điểm khó khăn này càng phải ổn định tâm lý, đi trước cũng không chắc có kết cục tốt. Cho nên tôi quyết định, quốc tế thiếu nhi sẽ nghỉ một ngày."

Mọi người hoan hô, tiếp đó lại khôi phục trạng thái bình thường, tiếp tục công việc hàng ngày giống như trước.

Ba giờ sáng mới kết thúc công việc, Du Minh đã buồn ngủ không chịu nổi. Vừa ngủ gật một cái, liền lay động khiến cho Hàn Đông tỉnh dậy.

“Minh nhi, thật không ngờ cậu lại rất anh em như vậy. Nói thật, lúc tôi nghe cậu nói câu kia, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống…”

Du Minh vẻ mặt buồn bực đẩy Hàn Đông, “Đi đi đi, cậu đừng lắm mồm như vậy được không?”

“Minh nhi, có phải từ đáy lòng cậu đặc biệt sùng bái tôi hay không? Chỉ là ngoài miệng không nói.” Hàn Đông vẫn không thôi.

“Tôi lúc ấy nói tùy hứng thôi.” Du Minh ngả đầu xuống ghế xe.

Kết quả chưa được một hồi, tiếng ề à như Đường Tăng niệm kinh lại vang lên. “Kỳ thật trong lòng cậu, tôi giống một ngọn núi phải không? Chỉ cần có tôi ở đó, cậu đặc biệt sẽ có cảm giác an toàn.”

“Cút —— ”

Du Minh trực tiếp bịt lỗ tai.

Bộ mặt hỗn đản vĩnh viễn không biết một vừa hai phải của Hàn Đông kia, trở thành hình ảnh cuối cùng trước khi Du Minh nhắm mắt lại. Đến khi cậu mở mắt ra đã là nửa giờ sau. Hàn Đông vẫn là tư thế ngồi cũ, chỉ có nụ cười trên mặt không còn, gương mặt đột nhiên trầm tĩnh lại khiến Du Minh có chút không thích ứng được.

“Nghĩ gì thế?” Du Minh hỏi.

Hàn Đông nói: “Tôi nghĩ, nếu phụ mẫu thấy tôi trên TV, liệu có hối hận lúc trước ném tôi đi hay không?”

“Ba mẹ cậu không phải đã chết sao?”

“Chưa chết.”

Du Minh nhíu mày, “Cậu rốt cuộc câu nào là thật?”

“Là tôi hi vọng bọn họ bị tôi khắc chết, nhưng trên thực tế, bọn họ vẫn sống.”

Du Minh trầm mặc.

“Tôi sợ tôi nổi tiếng rồi, bọn họ trở về tìm tôi đòi tiền.”

Du Minh xấu hổ, “Da mặt bọn họ cũng không dày như thế đi?”

Hàn Đông thở dài, “Tôi đối với gen di truyền của gia đình mình đặc biệt tin tưởng.”

Du Minh, “…”

Hôm sau là quốc tế thiếu nhi, Đoàn phim Lý Thượng cử hành lễ hơ khô thẻ tre. Rất nhiều hãng truyền thông đến trợ oai, Vương Trung Đỉnh cũng tham gia, ban đêm Hàn Đông xem chương trình phát sóng trên TV.

Chủ trì là đài truyền hình XX, cũng ở trong vòng bạn tốt (có thể là trên weibo) của Lương Cảnh. Khi hắn đến, không khí hiện trường đặc biệt náo nhiệt. Thành viên đoàn phim kể lại đủ các loại chuyện, trong đó cũng nhắc tới chuyện đổi studio.

“Về việc này, ai đúng ai sai tôi đã không muốn nhiều lời, chúng ta nói chuyện bằng thành phẩm!” Lương Cảnh khẳng khái trần từ.

Phía dưới vỗ tay một mảnh.

Người chủ trì còn nói: “Lương đạo, anh dự đoán một chút về doanh thu đi.”

“Hai triệu.” Lương Cảnh nói.

Tuy rằng con số này đối với thị trường điện ảnh hiện giờ không thấm vào đâu, nhưng ở mảng phim kịnh dị là xưa nay chưa từng có. Phải biết rằng doanh thu phim kịnh dị nội địa cao nhất còn chưa qua 1triệu, thông sản chi tới mấy ngàn vạn, nhà đầu tư có thể cười đến rụng răng.

Chủ trì dời ánh mắt đến Lý Thượng, “Lý Thiên Bang, nghe nói sáng tác kịch bản lần này có tham dự của anh?”

Lý Thượng khiêm tốn cười cười, “Kết tinh sáng tác cúa tập thể.”

“Ngày trước anh đăng weibo nói trong bộ điện ảnh này sẽ mang đến cho mọi người một kinh hỉ. Xin hỏi kịch bản đã đổi, kinh hỉ này còn giữ lại không?”

Lý Thượng gật đầu, “Khẳng định giữ lại.”

Tiếp theo, người chủ trì lại hỏi Lý Thượng một vấn đề cuối cùng.

“Tương lai anh hi vọng được cùng ai hợp tác?”

Vấn đề này nhìn như đơn giản, kỳ thật cũng không có dễ như vậy. Bởi vì phía dưới đều là tiền bối, vắng vẻ ai cũng không ổn. Nhưng nếu nói đều muốn, lại có vẻ quá mức khéo léo đưa đẩy.

Lý Thượng khó xử cười cười.“Chỉ có thể chọn một sao?”

“Đúng rồi, chỉ có thể chọn một.”

“Thật sự muốn nói lời nói thật sao?”

“Đương nhiên, chúng tôi mời cậu trả lời chính là muốn nghe nói thật, nghe lời nói dối còn không bằng tự mình biên tập.”

“Muốn cùng Vương tổng.” Lý Thượng ngữ xuất kinh người.

Câu trả lời này nháy mắt giành được chú ý của cả đại sảnh.

Phải biết rằng, chưa từng người dám trước công chúng trêu chọc Vương Trung Đỉnh, Lý Thượng là người đầu tiên.

“Tôi cảm thấy Vương tổng của công ty chúng tôi là đẹp trai nhất, đây tuyệt đối là lương tâm nói, mọi người thấy đúng không?”

“Đúng cái ĐM ngươi!” Hàn Đông oán hận mắng.

Nghi thức khánh công kết thúc, trailer tuyên truyền đầu tiên của bộ phim rốt cục công khai. Hàn Đông bất động nhìn chằm chằm màn hình phát các mẩu quảng cáo quen thuộc, biểu cảm có chút phức tạp.

Ngày hôm sau tới đoàn phim, mọi người đang bàn luận chuyện này. Tất cả mọi người đều đã xem trailer tuyên truyền kia, hơn nữa cảm thấy nồng đậm hàm xúc sao chép.

Hàn Đông mới buông đồ xuống, đã bị Lỗ đạo diễn kêu qua.

“Kịch bản có phải là bị đạo lại không?”

Hàn Đông lắc đầu, “Hẳn là không, có lẽ đề tài hơi giống.”

“Vậy cũng giống quá rồi?” Lỗ đạo diễn sau ngày hôm qua hiển nhiên không còn bình tĩnh.

Hàn Đông không đổi sắc, “Kịch bản của tôi là độc nhất vô nhị.”

Nếu đã nói vậy, Lỗ đạo diễn cũng không tiếp tục hoài nghi, mạnh mẽ giữ vững tinh thần cầm loa khuếch đại âm thanh hô: “Chuẩn bị quay cảnh tiếp theo.”

Tất cả mọi người tận chức tận trách hoàn thành công việc của mình, nhưng trên mặt mỗi người đều không phải viết “Kiên trì”, mà là trắng trợn “Chịu chết”.

Kết thúc công việc, Hàn Đông nghe được bên cạnh có người nghị luận.

“Đề tài xưa nay chưa từng có ư? Bây giờ không phải là người ta đã công bố trước chúng ta rồi sao!”

“Nói thật, tôi ngay từ đầu đã không nghĩ tới có thể so với người ta, nguyện vọng của tôi chỉ là đừng quá thê thảm.”

“Ai. . . Xem ra nguyện vọng này cũng là mơ mộng rồi.”

Du Minh làm như không có chuyện gì hỏi Hàn Đông: “Buổi tối ăn gì?”

Hàn Đông ôm chặt vai Du Minh, cố ý hỏi: "Cậu thật không lo lắng cho mình sẽ liên lụy a?"

Du Minh vẫn là câu nói kia, "Cậu rốt cuộc ăn gì?"

Hàn Đông cười ha ha, "Không hổ là anh em của tôi!"

...

Hai tuần sau, Lý Thượng trực tiếp đem vé đưa tới cửa cho Hàn Đông.

"Nhanh như vậy" không phải nói tháng 7 chiếu phim sao?" Hàn Đông bất ngờ.

Lý Thượng cười nói: "Vốn kế hoạch là tháng 7, nhưng Vương tổng đề nghị chiếu sớm lên. Hiện tại vừa chấm dứt đợt thi vào đại học, vừa hay có thể chiếu phim kịnh dị."

Hàn Đông gật gật đầu, "Không tồi."

"Sau ngày sách điện tử 4020 ra mắt, đừng quên a!"

Hàn Đông sảng khoái đáp ứng, "Yên tâm, không quên được."

Lý Thượng đi rồi, Du Minh hỏi Hàn Đông: "Cậu thật muốn đi a?"

"Vô nghĩa. Miễn phí sao lạikhông xem?"

116. Chương 116: Nổ Yếu

Hai ngày sau, hơn mười một giờ đêm, Hàn Đông cùng Du Minh đến rạp chiếu phim theo đúng hẹn.

Trước khi phim bắt đầu, Hàn Đông nhìn qua lịch chiếu phim, thời gian này tụ tập không ít phim điện ảnh, nhưng sắp xếp phiến dẫn (tỉ suất chiếu phim) xé rách vẫn cao đầu bảng.

Hiện nay, cả kỹ thuật tiếp thị cũng không bằng "sắp xếp phiến dẫn". Nhất là khi sắp xếp phiến dẫn đã trở thành một trong những thủ đoạn tuyên truyền rất hiệu quả.

Nhìn xung quanh, tỉ lệ chiếu xé rách tuần đầu tiên chiếm tới 46%, chứng tỏ không sợ thiếu danh tiếng, đối với phòng vé rất có bảo đảm.

Kiểm vé xong, Hàn Đông và Du Minh nhanh nhẹn đi thẳng vào sảnh VIP. Thoạt nhìn thấy vẫn vân đạm phong kinh, thật ra trong lòng ai cũng đang nghẹn lên một hơi.

Đèn tắt, phim đã chính thức bắt đầu.

Mở đầu là mười hình ảnh rất có ý cảnh, mười người đứng ở hai bên song song ở giữa là một mặt gương, trong gương xuất hiện rất nhiều không gian vô hạn. Tựa như một hành lang, trong hành lang có thiên thiên vạn vạn chính mình.

Hình ảnh này ám chỉ hiệu ứng Droste, cũng là một trọng điểm trong phần tuyên truyền.

Phàm là các loại phim nhựa và định lý, nếu có hiệu ứng lồng ghép vào nhau, liền nháy mắt trở thành trình độ cao hơn. Nếu đến cuối cùng còn có không gian giao lưu cho người xem ở lại cùng phân tích, giống như bỗng chỗng nhảy vọt lên hàng phim điện ảnh IQ cao, đối với nền điện ảnh quốc nội lĩnh vực này vẫn còn bỏ trống.

Lý Thượng ở trong phim vào vai một nhân vật tên Đường Kính, là một kẻ yêu thích phim ảnh. Am hiểu đề tài phim kinh dị, hơn nữa thích tự mình làm đạo cụ.

Trên tàu điện ngầm, Đường Kính đang xem video trong điện thoại, đột nhiên có một mỹ nữ ghé đầu qua.

"Anh đang xem gì vậy?"

Đường Kính giơ điện thoại lên trước mặt nàng, "Tôi tự đạo tự diễn phim kinh dị, muốn xem cùng không?"

Mỹ nữ còn chưa đáp lại, lập tức hoảng sợ tránh né.

Đường Kính trong lòng kinh ngạc, sau lại nhìn màn hình điện thoại di động mới phát hiện, thì ra lúc này trên màn hình là cảnh hắn dùng bộ tóc dính máu siết chặt cổ mình.

Không ngờ người đẹp thế nhưng không sợ, lại đến gần cùng hắn xem.

Hai người cứ như vậy mà quen nhau.

Mỹ nữ thấy túi của Đường Kính đang mở, vội nhắc: "Trên tàu có nhiều loại người, anh tốt nhất nên đóng túi vào."

Kết quả vừa đóng được một lúc, túi lại không hiểu sao tự mở ra.

Máy quay chỉnh đến trong túi, bên trong chính là những đạo cụ kinh dị Đường Kính tự mình chế tạo, một bộ tóc giả dính máu.

Hai người cùng đứng ở ga tàu, trước khi rời đi Đường Kính hỏi: "Cô tên gì?"

Mỹ nữ nói: "Em tên Chương Tiểu Ninh."

"Có thể cho tôi số điện thoại không?" Đường Kính cả gan yêu cầu.

Mỹ nữ cười gật đầu, trực tiếp cầm máy của Đường Kính, lưu số mình vào.

Kết quả, sau khi mỹ nữ vừa đi, Đường Kính phát hiện túi của mình lại mở ra.

Đến đây, Hàn Đông quay qua Du Minh hỏi: "Nữ kia diễn viên tên gì a?"

"Hình như tên Từng Nhuế." Du Minh nói.

Hàn Đông thầm nghĩ: diện mạo cũng không tệ lắm, chỉ là ngực hơi nhỏ.

...

Phim nhựa tiếp tục.

Đường Kính gặp mặt quản lý một trang web video, mong phim của mình có thể được ông ta nhìn trúng giúp truyền quảng bá trên internet.

Sau khi gặp mặt, Đường Kính thấy quản lý viên là một người đầu hói râu rậm, tính tình phi thường cổ quái. Đường Kính cho lão xem phim mình làm, lão nhất định không nhìn, còn ném vỡ di động của Đường Kính.

Hai người xảy ra tranh chấp, Đường Kính một phen kéo đứt bộ râu của lão!

Trong khán phòng phát ra tiếng cười ào ào, đây là phim kịnh dị sao? Này rõ ràng là phim hài a!

Tiếng cười rất nhanh ngừng lại, bởi vì trên màn hình không còn thấy viên quản lý, trong tay Đường Kính chỉ còn lại có một túm râu dính máu.

Đường Kính sợ tới mức ném râu xuống, vội vàng chạy về nhà trọ.

Sau đó vài ngày, liên tiếp phát sinh những sụ kiện kì quái, ví như Đường Kính phát hiện bộ râu mình đã ném đi lại xuất hiện trong nhà, sau là mỗi tối hắn đều bị quỷ áp giường tra tấn.

Đương nhiên, trong lúc này cũng đã xảy ra một chuyện khiến Đường Kính vui mừng.

Nguyên tưởng rằng di động đã bị phá hỏng, duyên phận giữa hắn và Chương Tiểu Ninh cứ như vậy chấm dứt, không nghĩ tới Chương Tiểu Ninh cũng chuyển vào căn nhà này, hơn nữa còn thuê phòng ngay bên cạnh.

Một là 204, một là 205, hình ảnh hai cái biển số trên cửa được quay đặc biệt kỹ như là là ám chỉ gì đó.

Hạnh phúc ngắn ngủi đi qua, lại là nỗi khổ bị ác mộng tra tấn.

Cảnh tượng quỷ áp giường kinh khủng hẳn là cảnh đáng xem nhất trong phim.

Giữa màn hình, Đường Kính đang ngủ ngực liền trũng xuống một khối, mở mắt ra đập vào mắt là cái đầu quản lý viên. Bộ râu của lão rối tung quấn ở cổ Đường Kính, cái đầu hói vỡ tách ra, ở giữa xuất hiện một

cái lỗ lớn. Từ miệng lỗ nhìn vào, không có óc hay bộ phận gì, hoàn toàn trống rỗng, cả đầu tựa như một cái bình.

"A —— "

Có người nhịn không được phát ra tiếng kinh hô.

Hàn Đông và Du Minh không có biểu tình gì, loại hình ảnh này đối với bọn họ mà nói quả thực là chuyện vặt.

...

Đường Kính kể cho Chương Tiểu Ninh chuyện mình bị quỷ áp giường quấy nhiễu, Chương Tiểu Ninh bảo hắn đến tìm chuyên gia tâm lý xem. Đường Kính nghe theo đề nghị của nàng.

Bác sĩ tâm lý cũng rất cổ quái, một bàn tay của lão luôn cắm trong túi áo.

Đường Kính trị liệu xong vẫn không hề thấy chuyển biến tốt đẹp, hơn nữa cảnh trong ác mộng thay đổi, bộ râu dính máu biến thành một bàn tay, bàn tay kia có 6 ngón tay. Ngón tay thừa kia rũ xuống, cảm giác như là đã bị gãy.

Hàn Đông sâu kín hít một hơi, ngay cả khiếm khuyết trên thân thể ta cũng đánh cắp, phục.

...

2 ngày sau, Đường Kính lại đi tìm bác sĩ tâm lí, kể về việc mình ở trong ác mộng thấy cảnh tượng bàn tay 6 ngón.

Kết quả, bác sĩ đột nhiên run run rút bàn tay trong túi áo ra, biểu cảm vô cùng dữ tợn.

"Cậu nói chính là cánh tay này sao?"

Đường Kính hoảng sợ, người xem cũng hoảng sợ.

Ngón tay thứ 6 của bác sĩ tâm lý đột nhiên gãy ra, rơi xuống mặt bàn. Sau đó lão cũng biến mất, chỉ để lại một ngón tay, phương thức mất tích giống hệt quản lý trang web.

Giờ này khắc này, Hàn Đông và Du Minh mới xuất hiện một tia hưng thú.

...

Quỷ áp giường của Đường Kính càng ngày càng nghiêm trọng, từ sáng đến tối đều sợ hãi vạn phần, hắn thử gọi điện thoại cho Chương Tiểu Ninh, nhưng mỗi lần gọi đều là máy bận.

Một đêm, hắn đến phòng cách vách gõ cửa, nhưng vẫn luôn không có người mở, mà cửa phòng của chính mình không hiểu sao cũng bị khóa.

Đường Kính vừa kinh vừa sợ, cơn buồn tiểu ập đến, WC ở lầu một, thế nhưng hắn tìm khắp không thấy cầu thang.

Lý Thượng đem biểu cảm nhịn tiểu diễn xuất đến độ tinh tế.

Lúc này, rất nhiều người xem đều đoán Chương Tiểu Ninh là quỷ.

Quả nhiên, ngày hôm sau Đường Kính thể nhưng tỉnh lại ở phòng Chương Tiểu Ninh.

Hơn nữa ở trên giường Chương Tiểu Ninh phát hiện một ngón tay cùng một ít tóc dính máu, còn có một tờ báo năm năm trước.

Trên báo đăng một vụ tai nạn xe, nạn nhân chính là Chương Tiểu Ninh.

Lúc ấy Chương Tiểu Ninh bị ô tô kéo lê 30 mét, cả da đầu lẫn tóc bị tách khỏi đầu. Đỉnh đầu bị vỡ một hố lớn, toàn bộ óc rơi ra, chỉ còn lại có một cái đầu trống rỗng.

Ngoài tóc, hiện trường tai nạn còn lưu lại một ngón tay bị đứt.

Đường Kính không rét mà run, hắn đột nhiên nhớ tới những chuyện mình từng trải qua cùng Chương Tiểu Ninh.

Màn ảnh bắt đầu thả ngược lại.

Trên tàu điện ngầm, túi của Đường Kính vẫn luôn bị mở, lộ ra bộ tóc giả. Màn ảnh chậm rãi hướng lên, Chương Tiểu Ninh đang đem bộ tóc giả kia đặt lên cái đầu không có da đầu của mình.

Ra khỏi tàu, hồn phách Chương Tiểu Ninh luôn luôn theo đuôi Đường Kính, nàng đem mang tóc gắn xuống dưới cằm, liền thành người quản lý trang web đầu hói râu rậm.

Đường Kính vứt "Râu dính máu", cũng là Chương Tiểu Ninh nhặt về, cùng lúc đó nàng cũng dọn đến phòng cách vách Đường Kính.

Còn có bác sĩ tâm lí kia, cũng là hồn phách Chương Tiểu Ninh biến hóa ra, ngón tay kia thủy chung vẫn ở trong túi vào lúc tai nạn xảy ra…

Thầm nghĩ đến đây, có vẻ tất cả chân tướng đều đã rõ ràng rồi.

Nhưng mà chế độ xét duyệt phim nhựa trong nước không cho phép có quỷ thần tồn tại.

Huống hồ đến giờ, phim mới chiếu hết một phần hai.

Trong đó còn có mấy điểm đáng ngờ, ví như túi của Đường Kính không phải là chỉ mở một lần, mà là lặp lại khép mở. Nếu thực là hồn phách Chương Tiểu Ninh mượn tóc giả này, vì sao hiện tại nó vẫn xuất hiện trong túi? Ví như hiện trường tai nạn xe lưu lại một ngón tay, nhưng không có bất cứ thông tin gì nêu qua Chương Tiểu Ninh là người 6 ngón. Ví như hai biển số phòng, rốt cuộc ngụ ý gì?

Khẩu vị của Hàn Đông rốt cục cũng được khơi lên.

…

Đường Kính tiếp tục bị quỷ áp giường tra tấn, hơn nữa cảnh tượng còn có chút kinh diễm. Là Chương Tiểu Ninh ngồi trên người Đường Kính ở trong mộng cùng hắn quấn quýt, đoạn giường chiếu này dài đến 4 phút.

Tròng mắt Hàn Đông đều đỏ, Mẹ kiếp ! Thực là biết chiếm tiện nghi!

Đường Kính quyết định ra khỏi nơi này, ngay lúc hắn đang thu dọn đồ đạc, đột nhiên phát hiện hai biển số nhà trong ngăn kéo, nháy mắt ngồi liệt trên mặt đất.

"Sao lại thế này?" Người xem sôi nổi khó hiểu.

Hàn Đông đột nhiên hiểu rõ, thấy hơi lạnh trong người theo cột sống lặng lẽ hướng lên.

Kỳ thật, phòng chỉ có một, nhà chỉ có một người.

Đường Kính đem biển nhà số 204 hái xuống đổi thành 205 thì phòng này liền biến thành phòng Chương Tiểu Ninh. Cho nên đêm đó, hắn gõ cửa phòng bên cạnh mới không có người mở, lại không mở được cửa phòng mình. Khi đó trong ấn tượng ban đầu của hắn, phía bên phải phòng Chương Tiểu Ninh mới là cầu thang, cho nên khi treo nhầm biển, đương nhiên sẽ tìm không thấy cầu thang.

Tay Đường Kính lại run rẩy, lật đến trang báo thứ 2.

Trên hiện trường tai nạn, hắn ôm bạn gái Chương Tiểu Ninh gào khóc không dứt. Ngón tay bên cạnh kia, không phải của Chương Tiểu Ninh, mà là hắn khi cứu bạn gái đã bẻ ra. Bởi vì hắn là người 6 ngón, cho nên trị liệu xong không khác người bình thường.

Màn ảnh lại bắt đầu hồi phóng, vẫn là ở trên tàu điện ngầm, bên cạnh Đường Kính không có một bóng người.

Cho nên khi hắn đưa điện thoại di động lên tự lẩm bẩm lầu bầu, người chung quanh mới tản ra.

Mà nguyên nhân túi của hắn khép mở liên tục thực sự không phải là do hồn phách Chương Tiểu Ninh gây nên, mà là do hắn mỗi lần đối thoại cùng Chương Tiểu Ninh đều tự đeo tóc giả lên đầu mình, sắm vai thành bộ dạng người bạn gái.

Cái mà Lý Thượng gọi là kinh hỉ, cũng chính là giây phút diễn xuất giả nữ nổi bật này, dùng song song phương thức kinh sợ và kinh nghiệm trên màn ảnh lớn, cả rạp phim đều sôi trào.

Rồi sau đó viên quản lý trang web, còn có bác sĩ khoa tâm thần, cũng là Đường Kính một mình phân sức hai vai, mình cùng chính mình đối thoại. Điện thoại Chương Tiểu Ninh luôn báo bận, là bởi vì Đường Kính gọi đều là số của mình.

Cũng chính là trọn bộ phim từ đầu đến cuối chỉ có một mình Đường Kính.

Bởi vì tai nạn của bạn gái, hắn bị chứng mất trí nhớ cùng bệnh tâm thần phân liệt.

Vốn tưởng rằng màn đại nghịch chuyển này đã là phần kết, không nghĩ tới mặt sau còn có bất ngờ.

Đường Kính đột nhiên phát hiện camera có định trong phòng, hắn lấy băng hình theo dõi ra xem, thấy được toàn bộ quá trình quỷ áp giường, thì ra vẫn luôn là hắn dùng đạo cụ kinh dị tự ngược đãi.

Biết sự thật chân tướng, Đường Kính cũng không hoàn toàn suy sụp, hắn quyết định đem băng ghi hình này chế tác thành phim, giới thiệu cho một trang web, hi vọng có thể được truyền bá ở trên mạng.

Vì thế, hắn lại lên tàu điện ngầm.

Chung quanh hắn đã thay đổi một đám người khác, nhưng trong điện thoại như trước phát bộ phim kinh dị "Tự đạo tự diễn". Đến đoạn hắn dùng tóc dính máu siết cổ mình, thanh âm quen thuộc lại vang lên bên tai.

"Anh đang xem gì vậy?"

Nguyên tưởng rằng tất cả đều đã xong, thì ra chỉ mới là bắt đầu.

Nhạc cuối phim vang lên, cả rạp phim chợt sôi nổi.

Từ biểu cảm đó của người xem có thể thấy được, bọn họ tương đối vừa lòng với bộ phim này. Lúc ra ngoài, còn ở lại nghiên cứu thảo luận đủ loại phục bút, nội dung, hồi hộp…

Chỉ có Hàn Đông và Du Minh giữ im lặng đi ra ngoài.

Thẳng đến khi tiếng ồn ào càng lúc càng xa, chỉ còn lại 2 bóng người lẻ loi.

Đột nhiên, một tiếng rống giận dữ phát tiết vang lên.

"Nổ xịt sao?"

"Loại nội dung này cũng dám so với chúng ta?"

"Kháo, lo lắng nhiều ngày như vậy, quả nhiên quá coi trọng bọn họ!"

Du Minh đột nhiên thu hồi tươi cười, hừ lạnh nói: "Cậu không phải nói cậu không khẩn trương sao? Cậu không phải đặc biệt tin tưởng bản thân sao? Vậy cậu kích động gì?"

Hàn Đông cũng liếc mắt nhìn cậu, "Cậu không phải nói tin tưởng tôi sao? Vậy cậu lại kích động gì?"

Hai người đối diện với nhau một lúc, rốt cục phát ra tiếng cười không hề kiêng dè.

"Ha ha ha ha…"

(chương này hơi khó hiểu, cả mình dịch xong nhiều chỗ cũng không hiểu lắm)

117. Chương 117: Đại Công Thần

Tối hôm sau khi đến đoàn phim, tất cả mọi người như sống lại.

Bộ mặt tang thương trước kia của Lỗ đạo diễn rốt cục lại toả sáng như thanh xuân dĩ vãng.

Trong tổ triển khai một loạt hoạt động phun tào, đối tượng chính là xé rách .

(phun tào: phê bình, chửi rủa, lải nhải, chua ngoa độc mồm)

Hàn Đông trực tiếp vạch ra sai sót lớn nhất.

"Nội dung là chết tuần hoàn không sai, nhưng hoàn toàn không phải hiệu ứng Droste. Hiệu ứng Droste là gì? Là một hình ảnh xuất hiện trong chính nó. Ứng dụng trong phim ảnh, hẳn là một bộ phim cùng bao gồm một bộ phim trọn vẹn giống như vậy, mới có thể được xưng là hiệu ứng Droste!"

"Bọn họ lựa chọn "một phần" rõ ràng là video di động, nhưng video không phát nội dung hoàn chỉnh của bộ phim, chỉ là băng ghi hình theo dõi trong gian phòng mà thôi, các người hiểu ý của tôi không?"

Hiểu Hàn Đông không ai bằng Thẩm Sơ Hoa.

"Em hiểu ý của anh, anh nói là chỉ khi hắn xem video trùng với nội dung bộ phim thì mới được coi là hiệu ứng Droste."

"Đúng! Nhưng cái này không có khả năng. Bởi vì hành khách trên tàu luôn biến hóa, không thay đổi chỉ có hành vi cá nhân hắn mà thôi."

Lại có người nói, "Biên kịch của bọn họ nhất định là sơ hở, nếu không có hành khách trên tàu đó, bộ phim từ đầu tới đuôi đều là một mình Đường Kính lặp lại cùng một hành vi, vậy cái này đã tạo thành định lý rồi."

"Dù như vậy cũng không tạo nên được." Hàn Đông nói, "Vô lý là một người không thể làm ra hai hành động hoàn toàn giống nhau. Huống hồ hiệu ứng Droste là tuần hoàn vô hạn, tuổi thọ nhân vật chính lại có hạn."

Lỗ đạo diễn rốt cục bằng một câu thay Hàn Đông biểu đạt.

"Nói trắng ra là, hiệu ứng này nhất định không thể thành lập trong cuộc sống thực tế. Nhưng người ta nhất định quảng cáo rùm beng như vậy, chúng ta còn có thể làm sao?"

Trừ cái này ra, Hàn Đông lại vạch thêm một điều:"Quỷ áp giường là chỉ ý thức tỉnh mà thân thể không thể cử động, nhưng trong băng hình theo dõi Đường Kính lại tự siết cổ! Cái này mà là quỷ áp giường sao? Này rõ ràng là phát bệnh a!"

Lời này vừa nói ra, mọi người liền cười lớn.

Lại một diễn viên nói: "Tôi lúc ấy một mực tự hỏi, bộ râu là tự gắn vào, lục chỉ là bị gãy ra, giường diễn cùng Chương Tiểu Ninh kia thì là gì? Tự tuốt ra sao?"

"Ha ha ha ha ha…"

Ttrong tiếng ầm ĩ, phó đạo diễn một câu nói toạc ra.

"Không ngờ bọn họ cũng chỉ sao chép được vài cái mấu chốt như thế."

"Hơn nữa nội dung còn không có dựa theo mấu chốt mà viết." Hàn Đông bất đắc dĩ buông tay.

Lại là một trận cười vang.

Nói trắng ra là, bộ phim này chính là đánh trúng cờ hiệu đề tài mới, nhưng lại trình diễn theo lối phim kinh dị cũ trong nước. Muốn chơi cao lại chơi không nổi, cuối cùng chẳng ra cái gì.

Lỗ đạo diễn vỗ vỗ vai Hàn Đông, "Được rồi được rồi, đắc nhiễu xuất thư nhiêu nhân, cậu cho là ai cũng thông minh được như cậu sao?"

(đắc nhiễu xuất thư nhiêu nhân: có mắc lỗi mới là con người, hãy tha thứ nếu có thể)

Lời này tuy có ý trêu chọc, nhưng nói ra được tiếng lòng của mọi người trong đoàn. Ai có thể nhường người khác đánh cắp đề tài và bộ lộ, lại vẫn có thể cam đoan kịch bản không hề giống nhau? Tuyệt đối chỉ có Hàn đại Tiên nhi a!

Đang hăng hái, đột nhiên truyền đến tin tức phòng vé.

"Phòng vé xé rách đóng gói, doanh thu ngày cao nhất tới 3500 vạn, không chỉ thống kê trên phòng vé mảng phim kinh dị mà còn có mảng phim điện ảnh 3D."

Đoàn phim xôn xao.

"Dựa vào cái gì, thể loại phim đầy sạn này có thể bán tốt như vậy?"

"Người xem nghĩ sao vậy?"

"Không phải là bịa ra đi? Lương Cảnh cái gì cũng làm được!"

"..."

Lỗ đạo diễn phất tay ý bảo mọi người im lặng.

"Chúng ta xem phim là sử dụng ánh mắt soi xét, khán giả xem phim hoàn toàn xuất phát từ mục chính thư giãn. Đối với bọn họ mà nói, chỉ cần nhìn xem đã nghiền, xem vài lần là đủ rồi."

Hàn Đông cũng không thấy bất ngờ, "Bộ phim này ngoài tuyên truyền sai, những mặt còn lại đều rất tốt. Hồi hộp, vòng vòng đan xen, tiết tấu chặt chẽ, cao trào xem ra không quá mệt mỏi cũng không quá chán nản. Hẳn phải xem là một bộ phim hay, hơn nữa vẫn là tốt hơn so với phim khu vực kịnh dị trong nước."

Lỗ đạo diễn khẳng định đối với lời nói của Hàn Đông.

"Đúng vậy, chuyện bọn họ bán được vé đối với chúng ta mà nói không phải chuyện xấu, mà là một loại cổ vũ! Nếu như thế còn có thể đắt khách, chúng ta còn phải lo lắng sao? Mọi người nói đúng không?"

Một mảnh tiếng hoan hô đáp lại.

"Đúng rồi, nội dung phim của chúng ta hoàn toàn lấn át bọn họ!"

"Nếu bây giờ chiếu phim, khẳng định đem bọn họ đè thành cặn bã!"

Lỗ đạo diễn cầm lấy loa khuếch đại âm thanh cao giọng nói: "Tuy rằng lại còn 2 cảnh là hơ khô thẻ tre, nhưng chúng ta tuyệt đối không thể phớt lờ, phải tuân tủ nguyên tắc đã tốt phải tốt hơn!"

Cuối cùng lại đến một câu khẩu hiệu khích lệ lòng người.

"Chúng ta hãy dùng nhiệt tình tràn trề chờ đón một ngày nào càn quét phòng vé!"

Rầm vậy một mảnh vỗ tay.

...

Tin chiến thắng của xé rách liên tiếp báo về, ba ngày doanh thu bán vé vượt qua 1 triệu, dựa vào nền tảng này, hai triệu căn bản không phải vấn đề.

Là một trong những người đầu tư, Vương Trung Đỉnh tự nhiên tâm tình vui mừng.

Nhị Lôi hiện tại đã biết rõ vì sao khi Vương Trung Đỉnh thấy kịch bản Lý Thượng, lại cảm khái bảo hiểm cho Hàn Đông rất đáng giá, Hàn Đông đây là một mình tạo ra hai bộ phim a!

Ngay cả Phùng Tuấn không dễ dàng khen người còn nói: "Diễn viên có thể biên có thể diễn, còn có một bề ngoài tốt như vậy thật hiếm có."

"Cậu ta đâu phải chỉ có thể biên và diễn a? Còn có thể chế tạo đạo cụ, hoá trang, có đôi khi còn đi theo đoàn làm chạy vặt, hơn nửa trọng trách trong đoàn cậu ta đều có thể đảm dương."

Sử dụng diễn viên này tuyệt đối kinh tế!

Nhị Lôi còn kém thêm một câu nữa: Sau này công ty có Hàn Đông và Vương Trung Đỉnh hai người như vậy là đủ rồi.

Phùng Tuấn nghiêng qua Nhị Lôi liếc mắt một cái, hàng này trước kia mười ngày cũng không thốt một tiếng, hiện tại như thế nào nhiều lời như thế?

Vương Trung Đỉnh quay sang Nhị Lôi hỏi: "Tiến độ đoàn phim bên đó thế nào?"

Nhị Lôi nói: "Còn một cảnh quay."

"Cảnh gì?"

"Chính là Hàn Đông rơi xuống nước."

Vương Trung Đỉnh nghĩ nghĩ, kịch bản quả thật có một cảnh như vậy. Trong cảnh đó Hàn Đông từ trên cao rơi xuống, thân thể đập xuống mặt nước tứ phân ngũ liệt. Quay phim thật là vô cùng khó khăn, tính nguy hiểm cũng rất cao.

Chủ yếu, Hàn Đông muốn làm trọn vẹn.

"Khi nào thì quay?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Nhị Lôi nói: "Tối mai."

Vương Trung Đỉnh lại hướng Phùng Tuấn hỏi: "Tối mai tôi có kế hoạch gì không?"

Phùng Tuấn tra xét một hồi, nói: "Cùng Trương chủ tịch của Phương Ảnh dùng bữa."

Vương Trung Đỉnh thản nhiên trả lời: "Xem ra không đi được nữa."

Phùng Tuấn gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý, "Tham ban tùy thời có thể, vẫn là lấy trao đổi làm trọng."

"Tôi chính là nói bữa tiệc đi không được." Vương Trung Đỉnh nói.

Phùng Tuấn sửng sốt, "A?"

"Cậu đi thay tôi."

Phùng Tuấn còn muốn nói điều gì, kết quả mí mắt Vương Trung Đỉnh rủ xuống, việc này liền quyết định như vậy rồi.

...

Chạng vạng ngày hôm sau, trên đường đến đoàn phim, Hàn Đông luôn luôn không yên lòng. Bình thường kêu hắn nói nhiều, ngày hôm nay không rên một tiếng, mí mắt rũ xuống, thoạt nhìn thực không có tinh thần.

"Làm sao vậy?" Du Minh hỏi.

Hàn Đông duỗi lưng một cái, "Không sao, có chút lo lắng."

"Đúng rồi, cậu không phải muốn biết Vương tổng trong khoảng thời gian này bận cái gì sao. Tôi hỏi qua Hạ Hoằng Uy, anh ta nói Vương tổng không phải không thức đêm, chỉ là đem công việc về nhà làm."

Đưa về nhà? Hàn Đông nhịn không được nghĩ: chẳng lẽ là tiểu quỷ Tây Tây kia lại có dị biến?

...

Tới đoàn phim, Lỗ đạo diễn giảng diễn cho Hàn Đông.

"Chúng ta vốn dĩ không muốn bắt cậu vào nước, muốn để cậu quay ở trên mặt nước là đủ rồi, dưới mặt nước dùng khuê giao giả thể (mô hình cơ thể bằng silicone). Nhưng sau lại thương lượng cùng phó đạo diễn một chút, cảm thấy không dùng thân thể của cậu thật quá đáng tiếc. Khuê giao giả thể vẫn dùng, là sau khi xuống nước bày ra trạng thái thân thể không nguyên vẹn."

Hàn Đông rất sảng khoái địa gật đầu, "Tôi biết bơi lội, quay dưới nước không thành vấn đề."

"Nếu giữa chừng cảm thấy không chịu nổi, có thể kêu ngừng bất cứ lúc nào, không cần cố."

Lỗ đạo diễn đây không phải là nói chuyện giật gân, cũng bởi vì thật lòng muốn tránh hiệu quả không trọn vẹn, liền phải dùng kỹ thuật sơn lục những bộ phận không cần thiết.

Ví như muốn quay 1 chân tách rời, phải sơn xanh lục trên cả cơ thể trừ một chân. Sau đó thông qua máy vi tính bỏ màu xanh lục đi. Như vậy chỉ còn có một chân.

Nếu quay hình ảnh tứ phân ngũ liệt, thì cần phải quay mội bộ phận một lần.

Ngoài rườm rà trong quá trình hoá trang, Hàn Đông còn phải vào nước nhiều lần. Hơn nữa không phải vào nước bình thường, mà là rơi đập thẳng xuống mặt nước. Cho dù trên người treo WIA (đồ bảo hộ), vẫn phải

từ cùng một độ cao và tốc độ nhất định mà rơi xuống nước, mới có thể đạt tới hiệu quả, như vậy lưng Hàn Đông tất phải chịu va đập mạnh.

"Yên tâm đi, thể trạng tôi đây không thành vấn đề." Hàn Đông nói.

Lỗ đạo diễn gật gật đầu, "Trước tiên cậu đi tìm huấn luyện viên, bảo anh ta hướng dẫn một chút."

"Ân, rõ rồi."

118. Chương 118: Hỗ Trợ

Tuy rằng cảnh này phải lõa thể diễn, nhưng đang ở hiện trường quay phim khẳng định không thể cởi bỏ hết như vậy, ít nhất phải mặc một cái quần bơi.

Trong giây phút Hàn Đông từ phòng thay đồ đi ra, ánh mắt tất cả mọi người ở đây đều bất động.

Hơn nữa hắn còn đi cùng Thẩm Sơ Hoa, hơn nữa cặp chân hoa lệ lệ kia lại gần ngang nách Thẩm Sơ Hoa. Nói khoa trương một chút, Hàn Đông kiễng đầu ngón chân là có thể cưỡi trên vai Thẩm Sơ Hoa.

"Sao dáng cậu lại đẹp như vậy!" Người quay phim cảm thán.

Hàn Đông kinh ngạc, "Tôi từng chụp ảnh bìa tạp chí anh chưa thấy sao?"

"Thấy rồi, căn bản là không nhận ra."

Hàn Đông, "…"

Vương Trung Đỉnh còn chưa đến gần chỗ quay, chợt đã nghe tiếng cười cuồng dã kia của Hàn Đông.

"Đừng đừng đừng… Ha ha ha ha… Không được… Ngứa chết ta…"

Người bình thường vừa nghe chỉ biết đây là bị chạm mà ngứa, nhưng Vương Trung Đỉnh không biết nghĩ đi đâu, sắc mặt đột nhiên lại chìm xuống, không khỏi bước nhanh hơn.

Kết quả sau khi đi vào, như cũ chỉ nghe tiếng không thấy người.

Vương Trung Đỉnh quay sang Lỗ đạo diễn hỏi, "Người đâu?"

Lỗ đạo diễn sửng sốt, "Ý cậu là ai?"

Vương Trung Đỉnh giống như vừa mới ý thức ra mình là đến tham ban đoàn, không phải đến thăm một người.

"Cái vị đang cười kia." Nhị Lôi thay Vương Trung Đỉnh trả lời.

"Cậu nói Hàn Đông a? Ở trong phòng hóa trang."

Vương Trung Đỉnh đến gần phòng hóa trang, thấy Hàn Đông đang bị đặt trên giường để sơn màu.

Cảnh quay đầu tiên là quay đầu, cho nên từ cổ trở xuống toàn bộ đều sơn lục.

Kết quả, hàng này một thân máu buồn. Từ sơn cổ đã bắt đầu cười điên cuồng không dứt, khiến cho hiện tại ngay cả bả vai cũng chưa bôi xong.

"Cậu có thể dừng điên được không?" Hoá trang sư cũng không còn nhẫn nại nữa.

Hàn Đông như trước cười không ngừng, "Vậy cô có thể để cho tôi tự mình làm hay không?"

Hoá trang sư đối mặt với dáng người tuyệt diễm như vậy, làm sao buông bỏ được? Vì thế một bộ đầy trách nhiệm nói: "Cậu sơn không đều được."

Kết quả, một thanh âm nghe có phần còn có trách nhiệm hơn ở cửa vang lên.

"Tôi sơn được đều."

Hàn Đông cùng hoá trang sư đồng thời sửng sốt.

Vương Trung Đỉnh lập tức đi đến, đưa tay về phía hoá trang sư, "Để tôi làm."

Hoá trang sư ra vẻ thay Hàn Đông giải vây, "Vương tổng, cậu ấy không phải cố ý không phối hợp, cậu ấy chỉ là sợ ngứa thôi."

"Tôi biết, cô đưa đây." Vương Trung Đỉnh dư âm lạnh lùng cương quyết.

Hoá trang sư thay Hàn Đông lo lắng, Hàn Đông lại tự thay mình bảnh chọe: Vương tổng đại nhân thật bá đạo a! Dục niệm chiếm hữu thật là mạnh mẽ a!

"Vương tổng, chúng ta…"

Hoá trang nói còn chưa nói xong, đã bị Vương Trung Đỉnh đoạt lấy cọ trong tay.

"Các người đi ra ngoài."

Hai nhân viên hoá trang đành phẫn nộ đi ra ngoài.

Lỗ đạo diễn nhìn thấy hai người bọn họ đi ra đến cửa, nhịn không được mở miệng hỏi thăm, "Tình hình bên trong rốt cuộc thế nào?"

"Không biết Hàn Đông lại trêu chọc gì Vương tổng rồi, Vương tổng lại muốn tự mình sơn màu cho cậu ấy."

Lỗ đạo diễn lần thứ hai lo lắng thay nhân viên Hàn Đông, thật sự là trời cao đố kỵ anh tài a!

Hoá trang sư vẻ mặt xám ngoét hỏi: "Vương tổng có khi nào trực tiếp đổ lên người cậu ấy không?"

Lỗ đạo diễn lau mồ hôi, "Hẳn là không đến mức, Vương tổng cũng….khá tiết kiệm."

…

Bên trong, Vương Trung Đỉnh ra lệnh cho Hàn Đông: "Nằm úp sấp lại đây."

"Phía trên còn chưa có thoa xong." Hàn Đông nhắc nhở.

"Bảo cậu nằm sấp thì cậu nằm sấp."

Vì thế, Hàn Đông lật người lại, vểnh mông lên.

Vương Trung Đỉnh tính toán trước tiên sơn lưng cho Hàn Đông, bởi vì phía sau lưng mà nói sẽ không mẫn cảm như vậy. Chờ Hàn Đông chậm rãi thích ứng, sẽ tiếp tục sơn đến các bộ phận khác.

Kết quả, cọ vừa chạm nhẹ đến lưng Hàn Đông, hàng này lại giống như cá chạch lắc lư điên cuồng.

"Không được không được… Ôi ta phi… Ha ha ha ha… Ha ha ha ha…"

"Ngoan ngoãn một chút!" Trầm giọng ra lệnh.

Hàn Đông thế nào lại chịu?

Vặn eo lắc mông, bốc lên lăn lộn.

Đến cuối cùng Vương Trung Đỉnh không phun được chút nào lên người Hàn Đông, lại đổi thành tự mình một thân lục.

Vương Trung Đỉnh không thể không tìm cách trị hắn.

"Nếu cậu tiếp tục lộn xộn, tôi sẽ không sơn cho cậu nữa."

Chiêu này quả nhiên hiệu quả.

Vì không muốn mất đi cơ hội tiếp xúc thân mật này, Hàn Đông cho dù ngứa cũng cố chịu đựng nhất định không nhúc nhích.

Bất quá chịu đựng một lúc, có vẻ như cũng không ngứa như vậy nữa.

Còn có thể lấy hơi cùng Vương Trung Đỉnh tâm sự.

"Vì sao muốn tự bôi cho tôi?"

Cho dù đầu Hàn Đông hướng xuống, Vương Trung Đỉnh vẫn có thể tưởng tượng ra thần thái tự mãn của hắn.

"Lười nghe cậu kêu to."

Hàn Đông lại hỏi: "Vậy sao hôm nay anh đến đây?"

"Vừa hay có thời gian rảnh thôi."

"Lúc tôi đây mặc quần áo bình thường quay phim, làm sao anh lại không rảnh vậy?"

Vương Trung Đỉnh biểu cảm tê liệt, "Cậu lắm mồm đủ chưa?"

Hàn Đông không lên tiếng.

"Đủ rồi thì quay người lại." Vương Trung Đỉnh ra lệnh.

Hàn Đông nói: "Chân còn chưa có sơn đâu."

Hàn Đông nghe lời lật lại, ánh mắt không kiêng sợ nhìn chằm chằm Vương Trung Đỉnh. Giống như là muốn vạch trần cái mặt nạ chính trực nghiêm túc kia của y, nhìn xem trong lòng y đến tột cùng có bao nhiêu muộn tao.

Vương Trung Đỉnh mặc cho hắn nhìn một lúc, rốt cục nhịn không được quay lại liếc mắt một cái.

"Nhìn cái gì đấy?"

Hàn Đông cười như không cười, "Gì cũng không nhìn."

Vương Trung Đỉnh tiếp tục sơn, lúc đến ngực, Hàn Đông đặc biệt thiếu thu liễm nhắc nhở: "Đầu ngực tôi rất mẫn cảm, anh cẩn thận chút."

Vương Trung Đỉnh không phản ứng chút nào.

Vừa sơn đến chỗ kia Hàn Đông liền cố ý hừ một tiếng phiến tình. Kết quả bị Vương Trung Đỉnh trừng mắt, rốt cục không dám hé răng nữa.

Nửa người trên sơn xong, Vương Trung Đỉnh lệnh cho Hàn Đông đứng lên.

"Nửa thân dưới sơn xong chưa?" Hàn Đông hỏi.

Vương Trung Đỉnh nói: "Giờ sơn, đứng sơn."

"Vì sao phải đứng?"

"Cho tiện."

Vì thế, Hàn Đông hai tay ghì tường mà đứng.

Vương Trung Đỉnh thì ngồi ở bên cạnh Hàn Đông, sơn loạn lên nửa người dưới của hắn giống như quét tường, như vậy thật không dễ dàng kiềm chế suy nghĩ miên man.

Kết quả, y bên này càng kiềm chế, Hàn Đông lại tự mình nhảy vào hố lửa.

Vốn dĩ đứng thẳng lên là được, hắn lại muốn khom người chín mươi độ đại, bày ra tư thế sau lưng.

Vương Trung Đỉnh không thể nhịn được nữa, "Cậu vểnh hai miếng thịt mỡ cao như vậy làm gì?"

Hàn Đông biểu cảm săn sóc, "Cho anh làm đệm dựa a, anh có thể gối đầu lên mà quét a."

Vương Trung Đỉnh không biết có dục vọng muốn gối hay không, nhưng y khẳng định có dục vọng muốn đánh người.

Kỳ thật Hàn Đông khom người, là muốn thuận lợi quan sát biến hóa ở đũng quần Vương Trung Đỉnh.

Thoa xong chân, Vương Trung Đỉnh buông cọ xuống.

Hàn Đông chưa thỏa mãn, " Xong rồi? Mông thì sao?"

“Không phải nói mông không cần sơn sao? Quần bơi của cậu chính là màu xanh.”

Nhưng Hàn Đông lại vẻ mặt nghiêm túc nói: “Ngộ nhỡ lúc quay quần bơi lệch, da thịt bên trong lộ ra thì sao? Không cần sơn toàn bộ, anh bổ khuyết một chút bên cạnh là được.”

Nói xong, Hàn Đông lập tức túm mặt sau quần bơi nhét toàn bộ vào khe mông, “Đến đi.”

Mặt Vương Trung Đỉnh lúc ấy cùng với màu sơn một sắc rồi.

Đã muốn không biết dùng cái từ ngữ gì để hình dung Hàn Đông nữa.

Dâm đãng Vương Trung Đỉnh đã thấy nhiều, nhưng dâm đãng đến “như vậy” y vẫn là lần đầu tiên chứng kiến.

“Như vậy” không phải chỉ nói đến trình độ, mà còn chỉ về phương thức.

Nếu Vương Trung Đỉnh thực sự thích, người ta mị nhãn như tơ mà xoay một vòng cũng đủ, nhưng hắn mỗi lần bày biện tư thế đặc biệt tiêu hồn, đều lại làm bộ mặt cà lơ phất phơ. Cái cảm giác đặc biệt không ra gì kia, đặc biệt khiến cho người ta căm tức.

(mị nhãn như tơ: làm ánh mặt mị hoặc)

Rốt cục thu phục xong hai cái mông thịt béo, tiến hành đến một bước cuối cùng.

“Vươn tay ra.”

Hán vương ngoan ngoãn đem móng vuốt đưa lên.

Vương Trung Đỉnh lầu bầu nói : “Rốt cục có điểm gì giống người.”

“Mỗi ngày đều dùng sữa dưỡng ẩm da tay.” Hàn Đông ý đặc biệt cường điệu.

Vương Trung Đỉnh không phản ứng đến hắn, trực tiếp kéo qua một bàn tay.

Sơn đến bên cạnh ngón út chỗ gồ lên vết sẹo, động tác Vương Trung Đỉnh dừng lại một chút.

“Làm phẫu thuật khi nào?” Hỏi Hàn Đông.

Hàn Đông đã không còn ấn tượng, “Hẳn phải là lúc còn rất nhỏ.”

“Có cảm giác khó chịu không?”

“Đã thành thói quen.”

Vương Trung Đỉnh không hỏi gì nữa, tiếp tục động tác trong tay.

Trong phòng hóa trang tràn đầy không khí ấm áp, ngoài phòng hóa trang lại lo lắng lo lắng.

“Không biết ngày hôm nay cảnh này còn có thể quay hay không.” Lỗ đạo diễn thần tình buồn rầu.

Hoá trang sư xem đồng hồ, “Mới hơn hai mươi phút, chắc là sơn xong sớm thôi.”

“Nếu sơn xong rồi, lại vừa sơn vừa đánh, vậy càng chậm.”

Đang nói, cửa phòng hóa trang đột nhiên mở tung, Hàn Đông vui vẻ đi ra.

“Xong việc, bắt đầu đi.”

Lỗ đạo diễn vội vàng chạy qua hỏi: “Có ổn không?”

Hàn Đông hỏi lại: “Cảnh này của tôi cần đổi mấy lần trang?”

“Chỉ sợ phải hơn chục lần.”

Hàn Đông hung hăng cầm tay Lỗ đạo diễn, “Phương pháp này thật tốt quá!”

119. Chương 119: Để Tôi

Đeo uy á lên trước, chuyên gia giám hộ đặc biệt tiến hành các bước kiểm tra cuối cùng. Loại bỏ hết thảy các nhân tố nguy hiểm xong, quay về phía nhân viên kỹ thuật khoa chân múa tay.

(uy á: thiết bị để treo người lên không)

Rất nhanh, Hàn Đông bị treo lên độ cao cách mặt nước năm thước. Toàn thân đều bị trói chặt, chỉ đầu có thể tự do vận động.

Toàn bộ sắp xếp xong, Lỗ đạo diễn ra lệnh một tiếng.

"Phóng!"

Nháy mắt, tất cả mọi người đều ngừng hô hấp.

Trên mặt Vương Trung Đỉnh không tỏ vẻ gì, mu bàn tay lại gằn lên mấy đường gân xanh.

Thân thể Hàn Đông cấp tốc rơi xuống, BA một tiếng nện lên mặt nước.

Trái tim hơi kém theo tiếng thét từ yết hầu nhảy ra!

Trên người mặc dù có đồ bảo hộ, nhưng vẫn bị đau, lại không có bất cứ thứ gì bảo vệ đầu, thấy như bị người ta hung hăng đánh một bạt tai, cả ót đều ê ẩm.

"Cắt!"

Lỗ đạo diễn ra lệnh một tiếng, năm nhân viên cứu sinh chờ sẵn xung quanh lập tức hướng Hàn Đông bơi qua, không đến hai giây đã đỡ hắn nổi lên mặt nước.

Chủ nhiệm sản xuất buồn bực hỏi kịch vụ: "Chúng ta mướn nhiều nhân viên cứu sinh như vậy sao?"

"Hình như là không nhiều như vậy."

"Mau kiểm tra lại xem, phí dụng mướn một người cũng không thấp đâu! Thế nào dùng đến nhiều người như vậy? Không phải muốn phung phí tiền sao?"

Kịch vụ kỹ lại rồi nói cho chủ nhiệm sản xuất, "Chỉ thuê có 2 người, ông xem."

Chủ nhiệm thắc mắc, vậy ba người kia từ chỗ nào tới?

"Hẳn là vai trò hỗ trợ."

"Một ngày 200 vẫn chê ít, còn có người hỗ trợ?"

"..."

Bởi vì là lần đầu tiên bị treo lên uy á, cũng là lần đầu quay phim trong nước. Hàn Đông chưa hề có kinh nghiệm, cả người đều mơ hồ.

Kịch bản là chính bản thân hắn viết, hắn biết rõ giờ phút này phải đạt tới tiêu chuẩn gì. Cho nên không cần Lỗ đạo diễn nhắc nhở, ngay lập tức điều chỉnh trạng thái, chuẩn bị lần quay thứ hai.

Một nữ sinh thực tập của đoàn ân cần đưa đến cho Vương Trung Đỉnh một chiếc ghế.

"Vương tổng, mời ngồi."

Vương Trung Đỉnh khoát tay, ý bảo mình không cần. Rất nhanh lại chuyển ánh mắt về phía bể bơi.

"Phóng!"

Ra lệnh một tiếng, thân thể Hàn Đông lần thứ hai rơi xuống.

Dựa theo yêu cầu kịch bản, tình cảnh là ở phát sinh trong mộng, cho nên trạng thái rơi xuống nước là phi thường thả lỏng. Nhưng từ khi Hàn Đông bắt đầu rơi xuống đến lúc chạm mặt nước, cơ mặt thủy chung bị vây trong trạng thái cứng ngắc.

Giờ nghỉ ngơi ngắn ngủi đi qua, Hàn Đông lại bị treo lên.

Có kinh nghiệm từ hai lần trước, Hàn Đông lần này có thể tự khống chế biểu cảm trên mặt, nhưng ánh mắt vẫn như trước thực cứng ngắc.

"Không được, còn chưa thả lỏng." Lỗ đạo diễn thở dài, "Lặp lại!"

Hàn Đông một lần lại một lần rơi xuống nước, phía sau lưng đã ân ẩn đau, đầu ong ong, chính là không thể nắm bắt được trạng thái. Cảm giác mình như đang lang thang trong cõi thần tiên, căn bản không cách nào tập trung tinh thần.

Lại một lần NG, Lỗ đạo diễn nóng nảy, cầm lấy loa khuếch đại âm thanh lớn tiếng trách mắng.

"Vấn đề lớn nhất của cậu hiện tại chính là thần kinh và cơ thể không cách nào phối hợp, đầu của cậu phát ra mệnh lệnh, cơ thể lại không theo kịp tốc độ phản ứng của đại não. Sở dĩ xuất hiện tình trạng này, là bởi vì quay hoàn cảnh thay đổi…"

Lỗ đạo diễn đỏ mặt tía tai nói xong, vị giám sát bên cạnh đột nhiên mở miệng ngắt lời.

"Cậu ta là sợ hãi."

Lỗ đạo diễn quay đầu nhìn về phía Vương Trung Đỉnh, một bộ biểu tình khó có thể lý giải. Cậu ta ngay cả ngài đây còn không sợ, còn sợ nước?

Vương Trung Đỉnh không giải thích, nhưng trên mặt rõ ràng đã viết: Ngươi có thể không tin ta, nhưng nhất định phải mua trướng mở miệng cho ta!

(mua trướng: thừa nhận điểm mạnh, sức mạnh và thể hiện sự ngưỡng mộ hay vâng lời, thường theo hướng tiêu cực bị ép buộc)

Quả nhiên, Lỗ đạo diễn cầm lấy loa thử làm theo.

"Đông tử a, đừng sợ."

Kết quả, chỉ ba chữ như vậy, thế nhưng thật sự làm cho trạng thái Hàn Đông đột nhiên chuyển biến tốt.

Lỗ đạo diễn không thể tin nhìn màn hình máy giám sát hồi phóng, còn túm cả phó đạo diễn đến cùng xem.

Hàn Đông ở một khắc kia, biểu cảm quá độ vi diệu. Bởi vì trong phim đầu của hắn vừa tiếp xúc mặt nước liền vỡ ra, cho nên trong nháy mắt ngắn ngủi, gương mặt Hàn Đông có thể từ tâm lý thả lỏng chuyển thành sinh lý gớm ghiếc. Diễn xuất tinh tế như thế, khiến 2 vị đạo diễn khen không dứt miệng.

Một cảnh quay xong, Hàn Đông rốt cục được thả xuống.

Sau lưng và mông có loại cảm giác như lửa đốt, bởi vì trước đó đã sơn lục, hiện tại còn trộn lẫn màu hồng, dẫn đến làn da ở lưng thâm đi rất nhiều so với trước kia.

Lỗ đạo diễn tiến vào phòng hoá trang hỏi thăm tình hình Hàn Đông, "Thế nào? Tiếp tục quay dược không?"

"Đây không phải mới được một cảnh sao?"

Lời ngầm của Hàn Đông là: đây không phải mới sơn một lần sao!

Lỗ đạo diễn lại một hơi xúc động, "Tôi là sợ cậu không chịu được."

"Làm sớm luôn đi." Hàn Đông thực gia môn nhi vẫy vẫy đầu.

Cảnh kế tiếp là quay chân, cần rửa sạch màu một chân đi, đồng thời sơn đầu thành màu lục.

Hoá trang sư vừa định sơn cho Hàn Đông, Vương Trung Đỉnh lại lấy cọ của nàng.

Vương tổng thế nhưng vẫn đi chưa rời đi?

Lần tham ban này cũng quá lâu a?

Vương Trung Đỉnh không bôi nước sơn lên mặt, mà trực tiếp khoác lên cho hắn một cái chụp đầu màu xanh.

Hoá trang sư lại thắc mắc, hỏi người kia: "Đạo cụ ở đâu vậy? Sao trước đó chưa từng thấy?"

"Tôi cũng không biết, có lẽ là vừa mới làm."

Vậy cũng thật trùng hợp đi? Bộ lên quá vừa khít, ngay cả cái mũi lỗ mắt đều phù hợp.

…

Bởi vì lần này yêu cầu quay trong nước, Hàn Đông đeo lên bộ máy thở.

Để cho hình ảnh càng chân thực, độ cao tăng lên tới 6 thước, hơn nữa đồ phòng hộ trên người Hàn Đông đều bỏ đi.

"Phóng!"

Dáng người tuyệt mỹ của Hàn Đông rơi xuống, một vòng sóng nước lan ra, hình ảnh quay được phi thường hoành tráng.

Nhưng Hàn Đông ngoài đau ra cái gì cũng không cảm nhận được.

Đã không còn đồ phòng hộ, cảm giác đau đớn trực tiếp len vào xương cốt. Ngay cả đeo máy thở, bị lực thật lớn đánh vào vẫn như trước hô hấp không nổi.

Dựa theo nội dung kịch bản, chân của hắn bây giờ đã lìa thân, cần một quá trình từ từ chìm xuống.

Cũng chính là thân thể hắn cần phối hợp cho chân tiếp tục chìm, nhưng lại phải nhẹ nhàng trôi nổi.

Nhưng thân thể Hàn Đông đã không còn kiểm soát được, trực tiếp liền chìm tới đáy nước.

Mặt Vương Trung Đỉnh nháy mắt biến sắc.

May mắn mấy nhân viên cứu sinh nhanh chóng đem Hàn Đông kéo lên.

Lỗ đạo diễn cũng hít sâu một hơi, hướng trợ lý bên cạnh hỏi: "Hàn Đông có bảo hiểm hay không?"

Trợ lý ngao đầu, "Hình như không có."

"Sao lại không có? Lúc ấy không phải toàn bộ diễn viên cùng lúc kí sao?"

"Nghe nói là Vương tổng không cho cậu ấy ký, sợ cậu ấy ham món lợi nhỏ lừa bảo hiểm, cố ý bày ra sự cố ở trường quay."

Lỗ đạo diễn bất đắc dĩ thở dài, "Tiểu tử này cũng quá đáng thương."

Hàn Đông tháo máy thở xuống, máu mũi nháy mắt chảy ra. Nhân viên công tác hoảng sợ, đang muốn gọi Lỗ đạo diễn, liền bị Hàn Đông ngăn cản.

"Không có việc gì, tôi thường xuyên chảy máu mũi, bịt lại là được."

Nghỉ ngơi 1 lúc, Hàn Đông lại bị treo lên.

Lần này vào nước, chân Hàn Đông rốt cục giãn ra, tiết tấu chìm xuống cũng nắm được tương đối tốt. Hai đạo diễn đều rất hài lòng, những người khác cũng thấy thật hoàn mỹ. Chỉ có Vương Trung Đỉnh nhìn ra một chỗ rất nhỏ không đạt, nhưng suy xét đến quay phim khó khăn, y cũng không mở miệng làm khó.

Ngay khi quyết định lần quay này đạt, Hàn Đông đột nhiên nhấc tay ý bảo làm lại một lần.

Vương Trung Đỉnh có chút kinh ngạc, nhưng cũng không can thiệp.

Nhưng mà, Hàn Đông không chỉ quay lại một lần, mà là một lần lại một lần. Treo lên hạ xuống, vào nước trồi lên… Ngay cả Vương Trung Đỉnh cũng đã chọn không hỏi, Hàn Đông vẫn như trước yêu cầu diễn lại.

Vương Trung Đỉnh đột nhiên cảm thấy ngày hôm nay Hàn Đông đặc biệt liều mạng.

Loại liều mạng này không phải là ham mê diễn xuất có thể hình dung, quả thực đã đạt tới trạng thái điên.

Lại một lần xem máy nhắm hồi phóng, Vương Trung Đỉnh phát hiện ngoài cái chân kia là thả lỏng, các bộ phận còn lại đều thực cứng ngắc.

Vì thế, y quyết định dương tay ngăn cản.

Kết quả Hàn Đông đột nhiên đối diện với y dựng thẳng lên một ngón trỏ.

Cho một cơ hội cuối cùng nữa thôi.

Vương Trung Đỉnh lại ngầm đồng ý.

"Phóng!"

Một lực lớn đập lên trán, Hàn Đông hoàn toàn làm mọi người choáng váng. Cảm giác thân thể đặc biệt nhẹ nhàng, hoàn toàn tự nhiên như vậy mà từ từ chìm xuống. Trong mán ảnh cái chân kia trong nước đảo lộn nhiều góc độ. Thật sự như đi vào giấc mộng cảnh.

Lỗ đạo diễn nhịn không được bạo nói tục, "Quá lợi hại, chuyên nghiệp cũng không đạt đến loại trạng thái này!"

Kết quả, Hàn Đông mãi vẫn không nổi lên.

Tất cả mọi người không ai ngờ tới Vương Trung Đỉnh sẽ nhảy xuống nước, càng không nghĩ đến y là đi vớt Hàn Đông.

Năm nhân viên cứu sinh đều không bằng tốc độ một mình Vương Trung Đỉnh, chờ lúc tiến đến, Vương Trung Đỉnh đã ôm Hàn Đông bơi về phía bờ.

Vừa lên bờ, một đám nhân viên y tế xông tới.

Hàn Đông hôn mê bất tỉnh, cả lưng đều là màu tím đen.

Nhân viên y tế xử lý đơn giản cho Hàn Đông, nói: "Phải đến bệnh viện khám lại và chữa trị mới được."

Ngay lúc nhân viên còn chưa quyết định được sẽ dùng xe nào, Vương Trung Đỉnh đột nhiên bế Hàn Đông lên xe của mình.

"Tôi tự đưa đi."

120. Chương 120: Địa Vị Không Thể Lật Đổ

Nhị Lôi ở phía trước lái xe, Vương Trung Đỉnh đặt Hàn Đông nằm úp trên đùi của mình, để tránh hắn xoay người lung tung đụng tới tổn thương ở lưng. Trên đường, Hàn Đông đột nhiên mở miệng.

"Làm gì đây?" Hỏi Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh biết hắn còn mê man chưa hoàn toàn tỉnh, lại dùng tay nhẹ nhàng vuốt vuốt đầu hắn vài cái, dỗ hắn tiếp tục ngủ.

Một lát sau, Hàn Đông lại muốn xoay người.

Vương Trung Đỉnh giữ hắn lại.

"Còn chưa có sơn xong…" Hàn Đông lầu bầu.

Vương Trung Đỉnh vì để cho hắn ngoan ngoan nằm úp sấp, đành nói theo một câu: "Được rồi, còn chưa có sơn xong."

Kết quả, Hàn Đông lại chậm rì rì đưa bàn tay đến mặt sau.

"Cậu muốn làm gì?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Hàn Đông không nói, chỉ đưa tay dị thường cố sức nắm bên cạnh quần lót. Chậm rãi, chậm rãi hướng ở giữa, cuối cùng nhét vào khe mông. =))))))

Vương Trung Đỉnh, "… Cậu… được lắm!"

Đã đến nỗi nào rồi? Còn không quên giở trò lưu manh.

Hàn Đông hiển nhiên cảm thấy chưa xong, tay vẫn giữ như vậy, cũng không ngại mệt.

Cuối cùng, Vương Trung Đỉnh cũng phải thỏa hiệp sờ sờ hai cái.

Hàn Đông rốt cục chậm rì rì thu tay trở về.

Nhị Lôi từ kính chiếu hậu thấy ánh mắt nhu hòa của Vương Trung, đột nhiên cảm thấy tiên đoán của người mù đã ứng rồi, sớm biết vậy lúc trước cũng nhờ người mù tính nhân duyên cho mình.

Tới bệnh viện, Hàn Đông làm kiểm tra toàn thân. Xác định không có trở ngại, Vương Trung Đỉnh mới chính thức thở nhẹ một hơi.

Nhưng Hàn Đông vẫn còn phát sốt, trong trạng thái bán hôn mê.

Nơi này cách công ty khá xa, để một mình Hàn Đông ở đây nằm viện, Vương Trung Đỉnh không yên tâm. Vì thế quyết định mang Hàn Đông về ký túc xá, tìm bác sĩ chăm sóc hắn.

Đến công ty một lúc, Vương Trung Đỉnh bắt Nhị Lôi về nhà trước, để y một mình đưa Hàn Đông về ký túc xá.

Lái xe đến cửa, Vương Trung Đỉnh cõng Hàn Đông đi vào.

Ngay khi thang máy từ từ đi lên, Hàn Đông đột nhiên toát ra một câu nói mớ.

"Cảnh quay của tôi sẽ bị cắt."

Vương Trung Đỉnh rùng mình, "Cảnh gì?"

"Cảnh quay ngày hôm nay."

Nếu là trước kia, Vương Trung Đỉnh nghe mấy câu thần lẩm bẩm này, chắc chắn sẽ không lấy làm bận tâm. Nhưng nhớ đến Hàn Đông ngày đó ở studio tính kết quả phòng vé mang một tia cảm xúc dị thường, lại nghĩ đến ngày hôm nay Hàn Đông trong trạng thái diễn đến điên cuồng, trái tim Vương Trung Đỉnh đột nhiên giống bị cái gì bóp nghẹt.

"Chính cậu tính ra sao?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Hàn Đông ừ một tiếng.

Cửa thang máy mở ra, Vương Trung Đỉnh đi ra ngoài, phát hiện cửa ký túc xá bị khóa.

"Minh nhi đi vắng." Hàn Đông lại nói.

Vương Trung Đỉnh do dự chốc lát, vẫn là đưa tay đào chìa khóa.

"Tôi đem (ảnh?) Minh nhi mặc một cái quần lót gửi qua cho Hạ Khách, Hạ Khách liền đến đón Minh Nhi đi rồi."

Vương Trung Đỉnh tạm thời không bàn luận đến loại hành động này của Hàn Đông, chỉ hỏi hắn:

"Làm sao cậu biết cậu ta tên Hạ khách?"

"Tính ra." Hàn Đông nói.

Kì thực đến giờ, Vương Trung Đỉnh vẫn không hoàn toàn tin Hàn Đông có loại dị năng này, chỉ cảm thấy hắn như là nắm giữ được phương pháp ám chỉ tâm lý nào đó, cho đến Hàn Đông nói một phen tiếp theo.

"Minh nhi rất mong chờ cảnh diễn hôm nay của tôi, tôi sợ cậu ấy quá hi vọng, cuối cùng không được công chiếu, sẽ thất vọng."

Vương Trung Đỉnh ngưng chìa khóa trên tay một chút.

"Cậu đã biết sẽ bị cắt, vì gì còn muốn quay?"

Hàn Đông nửa hôn mê vẫn không quên ngứa mồm đùa giỡn, "Anh đã biết cơm sẽ biến thành phân, vì sao còn muốn ăn?"

Vương Trung Đỉnh chán nản, "Ăn cơm là cần thiết để duy trì sinh tồn, hơn nữa ăn cơm là một loại hưởng thụ."

"Quay phim cũng là một loại hưởng thụ."

“Cảnh quay ngày hôm nay cũng có thể coi như một loại hưởng thụ? Cậu nói cho tôi biết cậu hưởng thụ chỗ nào?”

“Tôi tự cảm thấy mình thật lợi hại.”

Vương Trung Đỉnh không biết từ đâu xông tới một cỗ giận dữ, một cước đá văng cửa, trực tiếp ôm Hàn Đông ném lên trên giường.

“Cậu không phải lợi hại sao? Vậy đừng uống thuốc đi, cũng đừng đi khám, tự liệu đi!”

Kết quả vừa xoay người muốn đi ra ngoài, Hàn Đông lại mở miệng.

“Chỉ cần có thể kiếm tiền cho anh là được.”

Trong lòng Vương Trung Đỉnh có loại tư vị nói không nên lời.

Kỳ thật bắt đầu từ một khắc do dự kia, liền đã định trước y cõng Hàn Đông tiến vào như thế nào, cũng sẽ phải như thế đưa Hàn Đông ra ngoài. Trên đường về nhà, Vương Trung Đỉnh mới cùng Hàn Đông nói: “Tôi đưa cậu đến công ty, không phải vì muốn cậu kiếm tiền cho tôi.”

Thân ở giới giải trí, chứng kiến hết bao nhiêu siêu sao chìm chìm nổi nổi, một thế hệ người mới thay người cũ, diễn viên nổi tiếng đơn thuần đã không còn kích nổi một tia gợn sóng trong lòng Vương Trung Đỉnh. Y không chỉ muốn Hàn Đông thành danh, y còn muốn Hàn Đông trở thành tượng đài không thể lật đổ. Y không thiếu siêu sao trong giới giải trí, thiếu chính là một đại truyền kỳ.

Chỉ tiếc, những lời này Hàn Đông đều không nghe được.

Vương Trung Đỉnh đưa Hàn Đông tới nhà mình.

Y chưa bao giờ nghĩ sẽ mang người trong giới về nhà, Hàn Đông là người đầu tiên.

Bởi vì Hàn Đông còn đang phát sốt, Vương Trung Đỉnh đặt hắn an trí trong phòng của mình. Cảm giác hắn đã ngủ thật sâu, mới đẩy cửa phòng đi ra ngoài.

Vương Trung Đỉnh gần như một đêm không ngủ, cứ một lúc lại phải đi đến phòng xem tình trạng Hàn Đông, thử nhiệt độ cơ thể hắn.

Lần cuối cùng là khi đồng hồ điểm hơn năm giờ, rốt cục đã hạ sốt.

Tây Tây trước kia luôn ngủ thẳng một giấc đến sáng, từ lúc Hàn Đông nói muốn làm cha nó, lại thường xuyên đang ngủ bỏ chạy ra khỏi phòng, đi đến giường Vương Trung Đỉnh làm nũng một trận.

Ngày hôm nay cũng như thế, chưa đến sáu giờ, Tây Tây liền thức dậy từ trên giường, híp mắt đi đến phòng Vương Trung Đỉnh.

Bởi vì còn trong trạng thái nửa mơ nửa tỉnh, Tây Tây căn bản không nhận ra người trên giường là ai, liền gối lên cánh tay hắn ngủ tiếp. Vương Trung Đỉnh rửa mặt xong liền ngả người lên ghế sa lon, y bởi vì Hàn Đông chỉ có thể đảo lộn sinh hoạt. Ăn điểm tâm sáng, xem thị trường chứng khoán toàn cầu và lịch trình một ngày.

Bận rộn một đêm, rốt cục có thể hưởng thụ an nhàn ngắn ngủi.

Kết quả, phòng đột nhiên truyền đến tiếng kêu khóc.

“Ba ba… Ba ba… Ba ba…”

Vương Trung Đỉnh đi nhanh đến phòng ngủ, bảo mẫu cũng vội đi ra hỏi: “Làm sao vậy?”

“Tôi đi xem xem.”

Vương Trung Đỉnh nói xong liền đẩy cửa phòng ra! Tây Tây hoảng sợ vạn phần chạy về phía cửa. Vương Trung Đỉnh ngồi xổm xuống, tiếp được nhi tử đang bổ nhào đến, một tay bế nó lên.

“Bị dọa sao?” Ôn nhu hỏi.

Tây Tây gật đầu, “Thi thể đuôi sam thúc thúc chạy đến nhà chúng ta.”

Vương Trung Đỉnh thấy Hàn Đông cả người xanh lục còn chưa kịp xử lý, bất đắc dĩ giải thích, “Hắn vẫn sống.”

“Vậy tại sao lại tới nhà chúng ta?”

“Hắn bị thương, ba cứu hắn trở về.”

“Ba ghét chú ấy như vậy, vì sao còn muốn cứu?”

“Dù sao cũng là một mạng.”

“Được rồi, cứu người một mạng hơn xây 7 tòa tháp.”

Vương Trung Đỉnh gật gật đầu, giao Tây Tây Giao đến tay bảo mẫu, “Đưa nó đi đánh răng đi.”

Tây Tây đi rồi, Vương Trung Đỉnh mới qua xem xét tình trạng “Thi thể”.

Nói thật, Vương Trung Đỉnh cũng khó dám thừa nhận Hàn Đông là “Sống”. Vừa rồi con trai gào khóc lớn tiếng như vậy, hắn vẫn có thể ngủ say như heo.

“Này, dậy.” Vương Trung Đỉnh kêu Hàn Đông.

Hàn Đông không có chút phản ứng nào.

“Trước tiên rửa sạch người, bôi thuốc rồi tiếp tục ngủ.”

Hàn Đông vẫn là không phản ứng chút nào.

Vương Trung Đỉnh xốc chăn Hàn Đông lên, đập vào mắt là một tảng lớn tím đen.

Nhìn hắn như vậy, coi như tỉnh cũng chưa chắc có thể tự mình rửa sạch, vì thế Vương Trung Đỉnh định nhân lúc trước khi đi làm, lau rửa đơn giản cho Hàn Đông.

Tây Tây ăn điểm tâm xong, được lái xe đưa đến trường học.

Vương Trung Đỉnh ôm Hàn Đông đến phòng tắm, Hàn Đông ý thức được nhưng vẫn không tỉnh dậy. Vương Trung Đỉnh đoán thời gian này hắn mệt mỏi quá độ, thần kinh căng thẳng, mới có thể đặt người xuống liền ngủ mê man không tỉnh.

Trong bồn tắm đầy nước, Vương Trung Đỉnh vừa mới đem Hàn Đông đặt vào, Hàn Đông liền vội hỏa lạo nhảy ra, nói gì cũng không chịu ngâm mình bên trong.

Vương Trung Đỉnh đột nhiên hiểu ra.

Y không kiên quyết bắt Hàn Đông trở lại bồn tắm nữa, mà tìm một cái giường nhỏ, trên giường trải lên khăn tắm, bắt Hàn Đông nằm lên. Sau đó Vương Trung Đỉnh dùng vòi phun tẩy rửa cho hắn, tựa như lúc sơn màu ở phòng hóa trang.

Hàn Đông dần dần trầm tĩnh lại.

Vương Trung Đỉnh lấy một ít sữa tắm, đổ vào tay, bôi lên người Hàn Đông.

Chất sơn dần dần rút ra, lưng màu tím đen biến thành màu hồng đậm, rốt cục nhìn thấy cũng không đến nỗi đáng lo như vậy.

Khi làn da khôi phục sạch sẽ, loại trắng mịn này khiến cảm giác ở đầu ngón tay cũng bắt đầu tản ra. Bất tri bất giác, tay Vương Trung Đỉnh thế nhưng đã ở mặt trong đùi Hàn Đông lưu luyến thật lâu.

Trên người Hàn Đông còn mặc quần bơi.

Cảnh tượng quen thuộc hiện lên trong đầu Vương Trung Đỉnh, hai tay Hàn Đông đặt lên mép quần lót, chậm rãi, chậm rãi thu về giữa, cuối cùng nhét vào trong khe mông…

Mà gương mặt đùa giỡn lưumanh kia của Hàn Đông, đang ở trong lòng Vương Trung Đỉnh nhảy nhót đến dịthường tiên hoạt.(sinh động)

121. Chương 121: Thưởng Diễn

Vương Trung Đỉnh vốn dĩ có thể cởi quần bơi của Hàn Đông, trực tiếp lau sạch sơn trên mông, như vậy mới phù hợp với phong cách hành sự nhất quán quang minh của y.

Thế nhưng, y lại lựa chọn phương thức giống Hàn Đông.

Ngón tay thô ngạnh cuồn cuộn đặt bên cạnh quần bơi, chậm rãi thu miếng vải vào lòng bàn tay, cuối cùng nhét vào trong khe mông, thành một cái quần chữ T.

Trầm mặc quan sát thật lâu.

Trong đầu lóe lên một hình ảnh: Hàn Đông hai tay nắm nắm chặt hai đầu trên dưới quần bơi nhét trong khe mông, kéo tới tới lui lui ở giữa khe hở. Mà biểu tình của Hàn Đông, so với ngày thường Vương Trung Đỉnh khinh thường nhất…loại này còn muốn khinh thường hơn…

Hình ảnh này mới vừa xuất hiện, hùng thú dưới thân Vương Trung Đỉnh liền mạnh mẽ ngóc đầu lên.

Nhưng là loại thời điểm này hiển nhiên không thể động dục.

Y vẫn còn lưu ý điểm giới hạn cơ bản, còn nghĩ muốn đến mấy cũng không thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, tuy rằng Hàn Đông cực độ hoan nghênh.

Vương Trung Đỉnh vẫn đổ sữa tắm lên tay, bôi lên cánh mông sưng của Hàn Đông mà vẽ loạn.

Kết quả xoa một chút, quần bơi Hàn Đông ướt, mấy bộ ảnh chụp ướt át kia lại nhảy vào trong đầu Vương Trung Đỉnh.

Để khắc chế, y đem quần bơi Hàn Đông cởi xuống dưới.

Kết quả, Hàn Đông xoay người nằm nghiêng, giống như đúc tư thế ngày đó khi Vương Trung Đỉnh bị quỷ áp giường.

Đương nhiên, đây cũng là tư thế ngủ quen thuộc của Hàn Đông.

Một chân co lên, một chân duỗi thẳng, hai cái đùi tách ra một đại góc độ. Nơi riêng tư toàn bộ lộ ra, hiển lộ sâu trong nội tâm Vương Trung Đỉnh chân chính mê luyến cùng cuồng dã không thể che giấu.

Rốt cuộc chịu đựng không nổi nữa, tựa như một con ngựa đứt cương, điên cuồng tung hoành trên thảo nguyên dục vọng.

Vương Trung Đỉnh một hơi cắn lên cổ Hàn Đông

Kỳ thật, y chỉ là một người phàm, so với bất kỳ nam nhân nào cũng chỉ có hơn chứ không kém. Sở dĩ tịnh thân nhiều năm như vậy, không phải không sắc, là không lọt vào mắt mà thôi.

Ngón tay Hàn Đông cuốn lấy tóc Vương Trung Đỉnh, nửa mê nửa tỉnh phát ra tiếng thở dốc liêu nhân.

Sau đó đã không thể vãn hồi!

Vương Trung Đỉnh thô lỗ liếm cổ cùng tai Hàn Đông, cái loại bức thiết cùng cuồng nhiệt này chính là tâm tính bất lương đã bị dồn nén lâu ngày.

Là từ khi nào mà bắt đầu?

Là từ lúc Hàn Đông dùng đầu lưỡi tùy tiện đùa giỡn, nói ra câu "muốn~như~thế~nào~liếm~liền~như~thế~nào~liếm" kia? Hay là từ lúc hắn mộng du trèo lên giường của mình, động tay động chân sờ loạn một trận? Hoặc là khi hắn chụp bộ ảnh tuyệt mỹ khêu gợi kia? Ảnh Đại Điểu phong tao mê người? Hoặc căn bản là từ lúc Hàn Đông xuất hiện với chỉ số thân thể hoàn toàn phù hợp kia…

Vô luận từ lúc nào bắt đầu, Vương Trung Đỉnh cũng đã rõ ràng nhận ra: y mê luyến người này.

Có lẽ y đã sớm nhận ra rồi, chính là không bỏ được tự tôn cùng kiêu ngạo vốn có. Không thể thừa nhận mình thích một kẻ bản tính không hợp, thậm chí hoàn toàn xung đột.

Hàn Đông mơ mơ màng màng, thần trí không rõ, hoàn toàn bằng bản năng mà nhiệt liệt đáp lại.

Vương Trung Đỉnh càng thêm không kiêng nể bùng phát cảm xúc chân thật, đầu lưỡi từ cổ trượt tới ngực, đột nhiên lại nhớ tới câu nói kia của Hàn Đông "Đầu ngực tôi rất mẫn cảm".

Lúc ấy mắt lạnh chống đỡ, hiện giờ hút rồi lại cắn, trong tròng mắt nóng như lửa kia rõ ràng viết: tôi chính là muốn nhìn cậu mẫn cảm…

Hàn Đông cũng không phụ lòng chờ mong, hai tay vò tóc Vương Trung Đỉnh khiến cho y càng thêm dùng sức, trong miệng đứt quãng: "Ngứa… ân… Ngứa…"

Cùng một hành động, lúc ở phòng hóa trang đối với hành vi vặn vẹo như cá chạch của Hàn Đông thì các loại răn dạy, hiện tại hoàn toàn thay đổi thành một gương mặt khác.

Tôi chính là cho cậu ngứa, cậu càng là ngứa đến chịu không nổi, càng giãy dụa tôi càng thích…

Đột nhiên, một trận đập cửa vang lên, không khoan nhượng cắt đứt không khí cuồng nhiệt này.

"Ba ba." Tiếng của Tây Tây.

(chúc mừng các bạn đã hóng hụt =)))))

Vương Trung Đỉnh không khỏi sửng sốt, hài tử không phải đến trường học rồi sao? Tại sao lại quay lại?

"Ba ba, ba đang ở bên trong sao?" Tây Tây lại hỏi, ngữ khí nghe càng đáng thương.

Vì thế, Vương Trung Đỉnh mặc áo khoác vào, làm lạnh nhiệt trên mặt. Ra ngoài thì lại là một người cha chính nhân quân tử.

"Sao con lại quay lại?"

Lái xe vẻ mặt xin lỗi ở bên cạnh giải thích, "Tôi đưa đến nửa đường cậu chủ lại không đồng ý, nhất định phải trở về, tôi gọi điện thoại cho ngài lại không ai nghe."

Kỳ thật, di động ngay bên cạnh, Vương Trung Đỉnh thính lực tốt như thế vừa rồi lại không nghe được.

"Được, tôi biết rồi."

Sau khi tài xế đi khỏi, Vương Trung Đỉnh nhìn Tây Tây, hỏi: "Con vì sao phải trở về?"

"Con sợ cha cùng đuôi sam thúc thúc bàn bạc chuyện đổi con." Tây Tây ủy khuất.

Nếu là bình thường, Vương Trung Đỉnh thế nào lại cho phép con trai dùng loại lí do này lấy cớ trốn học a? Nhưng là ngày hôm nay, y thái độ khác thường, hoàn toàn không trách cứ, tính tình đặc biệt tốt an ủi vài câu.

"Không thể nào, bất luận là cái gì, ta là ba ba của con, chuyện này vĩnh viễn không thay đổi."

Tây Tây tựa hồ yên tâm, lại hỏi: "Đuôi sam thúc thúc kia là người tốt sao?"

Nếu là trước kia, Vương Trung Đỉnh không cần suy nghĩ nói: tuyệt đối không phải người tốt a!

Nhưng là hiện tại chỉ có thể cho nó đáp án mơ hồ, "Mọi việc đều có tính hai mặt, chúng ta không thể đơn thuần định nghĩa một người là tốt hay xấu."

Tây Tây tựa hồ đã hiểu, lại hỏi: "Vậy khi nào thì cha bảo chú ấy đi đây?"

"Giúp người phải giúp đến cùng, ít nhất phải đợi thương thế của chú ấy khỏi đã."

"Kiên trì không ngừng!" Tây Tây giơ nắm tay nhỏ.

Vương Trung Đỉnh gật gật đầu, "Được rồi, kiên trì không ngừng."

Tây Tây gần như đã hoàn toàn dứt bỏ cảm xúc tiêu cực, lại đeo cặp sách nhỏ của mình lên.

Vương Trung Đỉnh hỏi: "Giờ có thể trở về trường học chứ?"

Không ngờ Tây Tây từ trong túi lấy bút ra, toàn bộ bày ra trên bàn, nói: "Không, con muốn ở cùng ba ba."

"Con ở cùng ba làm gì a?" Vương Trung Đỉnh nhíu mày.

Tây Tây nói: "Con không muốn để một mình ba ba chịu khổ, nếu con đi rồi, trong nhà chỉ còn lại người cùng đuôi sam thúc thúc. Cha chán ghét đuôi sam thúc thúc như vậy, con không nỡ để hai người lại một mình đâu."

Vương Trung Đỉnh rốt cục nói: "Ta không ghét người đó."

Không ngờ, Tây Tây Lộ ra biểu tình giống hệt Vương Trung Đỉnh lúc trước khi giáo dục nó, nói lại ngữ khí y như vậy: "Ba ba, người bị chú ấy lừa, chú ấy đặc biệt giảo hoạt."

Vương Trung Đỉnh biết trong một lúc không thể giải thích rõ, vì thế quay đầu Tây Tây nói: "Ta không ở nhà, ta muốn đến công ty, lúc này con phải đến trường chứ?"

"Con lại càng không thể đi rồi, trong nhà thành ra chỉ còn lại có một mình chú ấy? Con muốn trông chừng thấy! Chú ấy đặc biệt thích ăn keo, vạn nhất đem kẹo của chúng ta lừa đi thì làm sao bây giờ?"

Vương Trung Đỉnh hít sâu một hơi, nói: "Một mảnh giấy dán tường của chúng ta có thể mua một phòng kẹo, người ta còn cần phải trộm vật kia sao?"

Kết quả, Tây Tây lại bắt chước lời của Hàn Đông.

"Không sợ lén trộm, chỉ sợ lénnhớ thương."

122. Chương 122: Ảnh Đế

Bởi vì công ty có việc gấp, thật sự không thể trì hoãn thêm, Vương Trung Đỉnh đành phân phó bảo mẫu trông coi Tây Tây, chính mình vội vàng ra ngoài.

Lúc Hàn Đông tỉnh lại đã muốn gần giữa trưa.

Đầu choáng váng nặng trĩu, phía sau đau nhức, duỗi thắt lưng làm biếng một cái có thể đòi mạng.

Lại nằm úp sấp thêm mười mấy phút đồng hồ, thẳng đến khi Hàn Đông nhận ra cái giường này số đo thật lớn, mới ý thức đây không phải ký túc xá của mình.

Nhìn nhìn xung quanh, phòng ngủ tới gần một trăm thước vuông. Bốn vách tường đều trang trí đồng hồ hoa mỹ, trước mắt là đầu giường hình tháp đồng hồ bằng bạc sáng bóng khảm trân châu cùng đá quý… Thổ hào như thế, trừ bỏ Vương tổng tài còn có thể là ai?

Nhanh như vậy đã đăng đường nhập thất?

(Thổ hào: giàu có)

(đăng đường nhập thất: thăng cấp)

Hàn Đông lại nằm lỳ trên giường vụng trộm vui vẻ thêm một lát.

Di động đặt ở ngay bên gối, Hàn Đông lấy tới nhìn thoáng qua, phát hiện đều là Du Minh cùng Lỗ đạo diễn gọi nhỡ. "Uy? Minh Nhi a."

Du Minh vội vàng hỏi: "Cậu giờ đang ở đâu?"

Hàn Đông cười đen tối cười dâm đãng cười phóng túng lại thêm cười đắc ý, vừa muốn mở miệng, Du Minh liền ngắt lời.

"Cậu không cần phải nói nữa."

Hàn Đông biết rõ còn cố hỏi: "Cậu biết?"

Du Minh ngữ khí hờ hững, "Cậu không có việc gì là tốt rồi."

Hàn Đông ừ một tiếng.

Dựa theo tính tình Du Minh, lúc này đã sớm tắt điện thoại, không ngờ cậu lại hỏi thêm một câu.

"Vậy cậu còn diễn tiếp không?"

Hàn Đông nghe ra trong giọng nói Du Minh nồng đậm khát vọng và tiếc nuối, trong lòng đột nhiên cảm thấy có lỗi, nhưng vẫn là không thể không nói: "Thương thế của tôi đoán chừng một chốc khó mà khỏi được, hẳn là không thể tiếp tục quay."

Du Minh ngừng lúc lâu mới trả lời: "Ân, tôi biết rồi."

Tắt điện thoại của cậu, Hàn Đông lại rất nhanh gọi cho Lỗ đạo diễn.

Thanh âm của Lỗ đạo diễn nghe rất khẩn trương, "Đông tử, tình hình thế nào rồi a?"

"Không có việc gì, chỉ là trầy xước nhỏ thôi."

Lỗ đạo diễn nói: "Vừa rồi Vương tổng đã gọi điện thoại cho tôi, nói cảnh còn lại không cho quay, bảo chúng tôi trực tiếp làm hậu kỳ. Cho nên chờ cậu quay về, chúng ta có thể hơ khô thẻ tre rồi."

"Đừng a! Đã quay một nửa rồi làm sao lại không quay nữa? Tội này tôi đây chẳng phải gánh không nổi sao?"

"Yên tâm, cảnh đó của cậu giữ lại nguyên dạng, chỉ cần bổ sung mấy cảnh dưới nước chưa quay là được. Tiến độ của chúng ta không thể tiếp tục chậm, nếu đợi cậu khỏe lại mới tiếp tục quay, phải đợi tới khi nào a?"

Hàn Đông vẻ mặt vội vàng, "Không cần đợi, hai ba ngày được."

Lỗ đạo diễn trầm mặc một lúc lâu, sau đó bất đắc dĩ nói: "Đây là Vương tổng hạ lệnh, người ta vốn là tổng sản xuất, tôi chỉ là người làm công, tôi làm chủ không được."

"Như vậy nếu tôi thuyết phục được anh ta? Anh sẽ để cho tôi tiếp tục quay chứ?"

"Trong điều kiện cho phép có thể xem xét."

"Được rồi, mọi người chờ tin tức của tôi."

Hàn Đông mới vừa cúp điện thoại, liền thoáng thấy một bóng người đứng ở cửa. Vốn tưởng rằng là Vương Trung Đỉnh, kết quả loại cảm giác này không đúng, nhìn kỹ mới phát hiện chính là "Tiểu Vương Trung Đỉnh".

"Chú làm ồn đến cháu vẽ tranh." Tây Tây nói.

Hàn Đông cẩn thận liếc nhìn Tây Tây một cái, phát hiện oa nhi (nhóc con) này lại đã khôi phục thái độ đối địch lúc ban đầu, xem ra oa cha của nó bỏ không ít công sức ở phương diện oa giáo dục tư tưởng a!

Vì thế, Hàn Đông quay sang Tây Tây trêu chọc: "Sao? Xem điệu bộ này của cháu là đang tranh chức lớp trưởng sao?"

Vốn tưởng rằng Tây Tây sẽ chịu thua, kết quả bộ ngực nhỏ như trước cao ngạo ưỡn thẳng.

"Không cần."

Hàn Đông hỏi: "Là ý gì?"

"Hiện tại cháu đã là lớp trưởng."

Hàn Đông ý định trêu đùa, "Không phải ba của cháu lén lút chạy quan hệ chứ?"

"Không có khả năng, lớp trưởng tiền nhiệm có ba ba là cán bộ tổng cục điện ảnh, ba của cháu còn phải nhìn sắc mặt ông ta!"

Nha, còn cái gì cũng biết … Hàn Đông oán thầm: cảnh quay của lão tử bị cắt, có phải hay không cũng bởi vì cái chức lớp trưởng này của ngươi a?

"Theo những gì cháu nói, như vậy, giờ chỉ có đại đội trưởng mới có thể xứng với cháu thôi?"

Vốn tưởng rằng Tây Tây sẽ vẻ phản bác mình, kết quả nó lại lộ ra biểu tình cam chịu, trong ánh mắt kia rõ ràng viết: đều bị chú bắt được… Hàn Đông không còn lời gì để nói nhìn trời, ngươi con mẹ nó chẳng lẽ cũng là do cha mẹ ta ném đi thật sao?

Tây Tây trừng mắt liếc Hàn Đông một cái, lại dương đầu nhỏ đi ra.

Hàn Đông bám vào thân giường, kết quả lần thứ nhất không đứng lên được, lần thứ hai kéo thật mạnh kim đồng hồ mới có thể miễn cưỡng đứng lên. Bởi vì chân cũng sưng, cho nên chỉ có thể dựa vào tường chậm rãi đi.

Cho dù như vậy, hắn vẫn dựa vào nghị lực ngoan cường đi một vòng hết cả 3 tầng trên dưới. Lần trước tới vội vàng, chỉ lo tìm một phòng Tây Tây, lần này mới tính chi tiết một chút tài sản của Vương Trung Đỉnh.

Nếu lầu hai coi như đem ý tưởng về đồng hồ số làm phong cách trang hoàng chính, như vậy lầu ba chính là trực tiếp dung nhập vào phong cách đồng hồ chữ, đây quả thực chính là một cung điện nghệ thuật đẹp không sao tả xiết a!

Hàn Đông cũng đã bắt đầu ảo tưởng cuộc sống sau này.

Đi mua thiết cao Tân Cương, một miếng lớn cỡ bàn tay, hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

(thiết cao Tân Cương: bánh cắt, một loại bánh thủ công truyền thống của Tân Cương làm từ quả óc chó, nho khô, mè, bơ…)

Chủ hàng vẻ mặt dữ tợn, “Xem trọng, đây chính là mười đồng một lạng, không phải mười đồng một cân (0.5 kg). Tổng cộng 5 cân, năm trăm đồng tiền, cắt xuống rồi miễn trả lại!” Đao trong tay uy hiếp.

Hàn Đông hỏi: “Năm vạn bán hay không?”

“Gì?”

“Mười đồng một khắc (một hoa), lấy 10 cân, tôi trả ông năm vạn.”

Dao nhỏ của chủ quán xuống đất, khóc cầu xin tha thứ: “Có thể đừng làm như tôi đây lừa ngài hay không?”

Hàn Đông trực tiếp rút súng đặt trên đầu chủ quán, vẻ mặt dữ tợn, ”Ông không lừa cũng phải lừa! Vị kia nhà tôi bắt tôi một ngày nhất định tiêu hết một trăm vạn, thiếu một đồng nào buổi tối liền trừng phạt tôi một lần, ông thay tôi chịu a?

Đang mơ đẹp, Tây Tây gọi một tiếng rốt cục đem hắn kéo về thực tế.

“Hàn Đông!”

Hàn Đông mặt đen, “Như thế nào dám trực tiếp gọi tên ta? Rất không biết lớn nhỏ, sau này phải đổi giọng gọi ba ba biết không?”

Lời nói Hàn Đông nhất thời chọc đến điểm G của Tây Tây, lập tức hất bàn.

“Còn tiếp tục nói như vậy, đừng trách cháu đối với chú không khách khí!”

Hàn Đông nở nụ cười, “Vậy cháu không khách khí một cái với ta đi, ta xem xem cháu có bao nhiêu bản lĩnh.”

Không ngờ, Tây Tây trực tiếp lôi ra bút ghi âm, ấn nút “Phát”.

Tiếng của một người vang lên, “Bất luận là cái gì biến, chuyện ta là ba ba của con vĩnh viễn sẽ không biến!”

“Có nghe chưa?” Giọng điệu uy hiếp.

Hàn Đông cười hì hì, “Điều này có thể chứng minh cái gì?”

“Chứng minh ba ba không thể nào đem cháu giao cho chú!”

Hàn Đông sửng sốt, “Có lầm không? Ý của ta là hai chúng ta đều sẽ làm cha cháu.”

“Vậy cũng không được, ba ba của cháu là duy nhất, cháu chỉ có một ba ba!”

Hàn Đông nuốt nước bọt, “Cháu muốn gọi Vương Trung Đỉnh là mẹ ta cũng không ý kiến, chỉ sợ cháu gọi cha nhiều năm như vậy sửa miệng không được.”

Không ngờ, mới vừa nói xong, chợt nghe tách một tiếng.

“Cháu đã ghi âm lời nói của chú, tự chú cùng ba ba giải thích đi.”

Hàn Đông âm thầm nghiến răng, “Cũng đủ âm hiểm a.”

“Cũng tạm.” Khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra một biểu tình không kiêu ngạo không sủng nịng.

Nếu đằng nào cũng thế rồi, cũng tốt, Hàn Đông trực tiếp ôm Tây Tây lên kẽo kẹt một trận.

Tây Tây nháy mắt ở trên người cha hai, một bên lăn lộn một bên khanh khách cười đùa. Hai cái tiểu thối (cái chân) hăng hái mà đạp đá, không nề hà hình tượng.

Hàn Đông vốn tưởng rằng hắn như vậy đã thuần phục được Tây Tây , không ngờ sau khi dừng tay, khóe miệng cong cong kia lại vụt như đạn bắn thu trở về, nhanh chóng khôi phục tư thái ngay ngắn nghiêm túc.

Hơn nữa lại bắt chước lời Hàn Đông, “Không biết lớn nhỏ.”

Sau đó liền chắp tay sau lưng ra khỏi phòng.

Hàn Đông trộm theo đi ra ngoài, thấy Tây Tây vừa ra khỏi cửa liền cười khanh khách lên, hình như là vừa rồi nghiện quá lại bổ sung một đoạn. Sau lại ngồi ở bàn nhỏ vẽ tranh, tiểu răng cửa đều nhe ra, một thân vui vẻ.

Hàn Đông không khỏi cảm khái: Vương Trung Đỉnh, ngươi còn muốn chạy đến đâu tìm tân binh? Nhóc con này chính là một ảnh đế sống a!

Xé rách chiếu phim một tuần thu về hơn hai triệu, trước tiên đã hoàn thành xong mục tiêu ban đầu. Vì thế đoàn phim quyết định tiếp tục tổ chức một Lễ Chúc Mừng, thừa thắng xông lên, để phòng vé tiếp tục tạo kì tích.

Lương cảnh cũng nhờ bộ phim này khắc phục được khó khăn, địa vị lung lay sắp đổ ở công ty cuối cùng cũng ổn định.

Đương nhiên, người thắng lớn nhất phải kể tới Lý Thượng.

Sau một bộ phim nhiệt bán làm tiên phong, Lý Thượng còn có hai bộ phim truyền hình công chiếu ở kỳ nghỉ hè. Hơn nữa còn một vài chương trình tạp kĩ, các buổi trình diễn thời trang thường xuyên, mùa hè này quả thực là buổi biểu diễn dành riêng cho Lý Thượng.

Trong thời gian chuẩn bị Lễ Chúc Mừng, Lương Cảnh cùng Lý Thượng bàn về kế hoạch ngày sau.

“Mấy ngày nữa công ty mở buổi lễ thương thảo lớn để công bố kế hoạch, lần này là chính thức đăng lên nhật báo! Cậu hiện tại nhân khí đang vượng, tháng chín còn có một buổi lễ trao giải điện ảnh, bộ phim này của ta nếu tranh giải, vai nam chính này của cậu liền sẽ có giải.”

Lý Thượng lại nói: “Phim của Lỗ đạo diễn còn chưa có chiếu đâu.”

Lương Cảnh đã hoàn toàn không thèm để ý, “Khả năng hai bộ phim cùng thể loại có thể nổi cùng một lúc rất nhỏ, huống chi là nội dung và bộ lộ đều giống nhau.”

Tiểu Văn xen vào một câu, “Bọn họ bên kia hoàn toàn luống cuống, Hàn Đông lúc quay phim còn bị thương.”

Nghe nói như thế, mặt Lý Thượng biến sắc.

“Bị thương?”

“Đúng rồi, nghe nói là bởi vì quá liều mạng.”

Lý Thượng không nói gì.

Lương cảnh còn nói: “Bọn họthất bại là nhất định, cậu nhìn xa chút đi, đừng mãi nhìn chằm chằm Hàn Đông. Tôinói cho cậu biết, lĩnh vực điện ảnh là vốn riêng của công ty, Vương tổng độc quyền.Một đường

thăng chức của cậu, đều xem ý tứ của Vương tổng, cho nên nhiệm vụ hiệntại của cậu chính là nắm được Vương tổng."

123. Chương 123: Tiểu Vương Bát Cùng Đại Đường Lang

Chạng vạng, công ty Trung Đỉnh nghênh đón một vị khách quý từ đường xa đến, đạo diễn Hollywood đang hồng Calne tiên sinh.

Calne là đạo diễn Hollywood trẻ tuổi nhất, năm nay mới 36 tuổi. Cũng đang bởi vì tuổi trẻ còn nhiều hứa hẹn, tạo cho hắn tính cách liều lĩnh không kềm chế. Bề ngoài mang phong cách phương Tây nhiệt tình nói nhiều, trong lòng lại rất khó tín nhiệm bất kì ai.

Lần này để hợp tác cùng Calne, công ty đã bỏ ra không ít khí lực.

Lần đầu gặp mặt, Vương Trung Đỉnh tặng một cái đồng hồ ẩn hình. Đeo lên cảm giác kim đồng hồ chính là một nét vẽ trên cánh tay, Calne rất thích.

Bất quá hắn vẫn tỏ thái độ như trước, không có diễn viên thích hợp sẽ không đồng ý đạo diễn.

"Nhân vật chính chúng tôi đã bước đầu chọn được người, ngài trước tiên có thể nhìn qua một chút."

Vương Trung Đỉnh nói xong, Phùng Tuấn liền đem ảnh Hàn Đông đưa tới tay Calne.

Calne là người phương Tây, thẩm mỹ đương nhiên khác biệt với người phương Đông, nam diễn viên Châu Á hắn hầu như không xem trọng, cho nên thời điểm bắt tay hợp tác căn bản cũng không ôm bao nhiêu chờ mong.

Kết quả vừa nhìn lướt qua, ánh mắt Calne vụt sáng lên tinh nhuệ.

"Người này đến Trung Quốc làm nghệ sĩ?"

Vương Trung Đỉnh có chút tự hào nói: "Sinh trưởng tại Trung Quốc."

"Các người có lầm hay không? Tôi cảm thấy hẳn là con lai, trên người cậu ta khẳng định có hai loại huyết thống.

Vương Trung Đỉnh không muốn tiếp tục cùng hắn thảo luận cái đề tài này, trực tiếp hỏi: "Ngài cảm thấy diễn viên này thế nào?"

"Hoàn toàn ngoài dự liệu của tôi, phi thường hài lòng." Calne thích thú nhìn chằm chằm ảnh Hàn Đông.

Vương Trung Đỉnh ý bảo Phùng Tuấn đi lấy hợp đồng.

Bàn tay Calne xoa tấm ảnh, không che dấu chút thưởng thức nào, "Đây là thân thể gợi cảm nhất tôi từng gặp qua …"

Biểu tình trên mặt Vương Trung Đỉnh đã xảy ra một chút biến hóa.

Phùng Tuấn đem hợp đồng đưa cho Calne, Calne cũng không cầm, vẫn biểu đạt thích thú đối với tấm ảnh.

"Tuy rằng tôi là nam nhân, nhưng thấy đôi chân như vậy trong lòng vẫn có xúc động muốn fuck cậu ta."

Vương Trung Đỉnh vốn đang nhìn chăm chú vào hợp đồng, nghe nói như thế lập tức vén mắt lên, tầm mắt lãnh lệ cứ như vậy bão qua.

Phùng Tuấn ở bên cạnh ho nhẹ một tiếng, ám chỉ Vương Trung Đỉnh phải bình tĩnh. Khác biệt văn hóa, khác biệt văn hóa mà thôi.

Calne căn bản không phát hiện biến đổi dị thường của Vương Trung Đỉnh, lại tiếp tục cùng y đùa giỡn, "Chẳng lẽ anh không cảm thấy như vậy sao?"

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh đanh lại.

Phùng Tuấn vội vàng đem hợp đồng chắn lên trước mặt Calne, "Calne đạo diễn, ngài trước tiên xem qua hợp đồng một chút đi."

Calne lúc này mới dời chú ý đến chính sự, sắc mặt Vương Trung Đỉnh rốt cục cũng dịu đi một ít.

Toàn bộ quá trình hiệp đàm phi thường thuận lợi, Calne tỏ vẻ rất nguyện ý hợp tác, hết nửa năm rốt cục hợp đồng này cũng ký thành công.

Trước khi chia tay, Calne quay sang Vương Trung Đỉnh hỏi: "Các người còn có ảnh chụp khác của Đông Đông tiên sinh không?"

"Đông Đông?" Dường như Vương Trung Đỉnh đối với xưng hô thế này rất kín đáo bài trừ.

Calne gật đầu, "Đúng rồi, người Trung Quốc các người không phải thích dùng điệp từ để diễn tả sự thân mật sao? Chính là Đông Đông."

"Không có." Đặc biệt đông cứng trả lời.

Calne vẻ mặt tiếc nuối, "Vậy được rồi, tôi chỉ có thể đợi đến khi quay phim để tìm hiểu sâu hơn."

Calne đi rồi, Phùng Tuấn phát hiện Vương Trung Đỉnh vẫn không có vui vẻ như dự liệu, ngược lại nhìn chằm chằm chỗ Calne vừa ngồi.

"Làm sao vậy?" Phùng Tuấn hỏi.

"Tấm hình vừa rồi cậu cho hắn đâu?"

Phùng Tuấn tùy tiện lật lật tài liệu, nhẹ nhàng bâng quơ nói: "Chắc là bị Calne cầm đi rồi."

Vốn đạo diễn lưu trữ tư liệu diễn viên không gì đáng nói, nhưng Vương Trung Đỉnh nghĩ như thế nào lại thành ra cảm thấy không thoải mái.

Phùng Tuấn phát hiện cảm xúc Vương Trung Đỉnh dị thường, cho là bị kích động vì lời nói của Calne, lại nói giỡn làm dịu không khí.

"Calne đạo diễn này cũng thiệt là! Một chút chính hình cũng không có. Cư nhiên muốn fuck tiểu tử Hàn Đông đó, hắn là trong lòng có bao nhiêu vặn vẹo mới có thể sinh ra dục vọng đối với Hàn Đông a!"

(Chính hình - – Conformal: hình dạng xác định không thay đổi, hình thái con người tiêu chuẩn. tóm lại cực kì khó hiểu -_-)

Vương Trung Đỉnh quay lưng về phía Phùng Tuấn uống nước, mỗi ngụm nuốt xuống đều thập phần gian nan.

...

Lễ Chúc Mừng, hầu như tất cả mọi người đều đến đông đủ, chỉ có Vương Trung Đỉnh chưa tới.

Lương Cảnh nhìn đồng hồ, quay sang Lý Thượng nói: "Cậu gọi điện thoại cho Vương tổng, hỏi một chút xem anh ta như thế nào còn chưa tới."

Lý Thượng ấn số Vương Trung Đỉnh.

"Vương tổng, anh bây giờ đi đến đâu rồi? Tôi đến đón anh."

Vương Trung Đỉnh ngữ khí hờ hững, "Tôi hôm nay không đến, trong nhà có việc. Cậu thay tôi chúc mừng đoàn phim, chúc mọi người tiếp tục đại bán."

"Vâng, cám ơn Vương tổng."

Tiếp theo, Lý Thượng liền lên sân khấu truyền lời của Vương Trung Đỉnh.

"Hôm nay trong nhà Vương tổng có việc, cho nên không có cách nào đến, tôi thay mặt anh ấy chúc mừng mọi người."

Trong công ty, quan hệ của diễn viên và cấp trên luôn luôn là một đề tài mẫn cảm. Lý Thượng từ công khai trêu chọc Vương Trung Đỉnh đến thay mặt chuyển lời, không chút nào sợ scandal, rất rõ ràng là cố ý ám chỉ cho những nghệ sĩ ở đây.

Quả nhiên, mới vừa xuống sân khấu đã mấy người tới nịnh bợ.

Lễ Chúc Mừng kết thúc, Lý Thượng uống đến say khướt. Lương Cảnh vốn đã đặt phòng tốt ở khách sạn cho Lý Thượng, kết quả Lý Thượng lại tự mình lén lái xe đến công ty.

Du Minh vừa muốn khóa cửa đi ra ngoài, liền thấy Lý Thượng xách theo bao lớn bao nhỏ gì đó vào trong thang máy đi ra.

"Đông tử đâu?"

Du Minh lạnh lùng trả lời: "Đi vắng rồi."

Kết quả, Lý Thượng vẫn xách theo túi đồ đi vào.

Du Minh không muốn cho hắn vào phòng Hàn Đông, nói thẳng: "Cậu đặt đồ ở đây được rồi."

Lý Thượng như trước vừa đi vào trong, vừa quay sang Du Minh hỏi: "Đông tử bị thương thế nào?"

"Không nghiêm trọng." Du Minh nói.

Lý Thượng thử đẩy cửa phòng Hàn Đông, cư nhiên thật sự mở ra. Hai lần trước đến cũng chưa vào nhà xem, lần này đột nhiên muốn tiến vào coi trộm một chút.

Chứng kiến bố trí bên trong gian phòng, Lý Thượng ngây ngẩn cả người, cảm giác giống như về tới phòng nhọ cũ của Hàn Đông. Tuy rằng khoảng cách chỉ có nửa năm, lại cảm giác cách một thế hệ.

"Cậu ấy như thế nào còn dùng loại đồ này?" Giọng nói Lý Thượng lộ ra đã say ngà ngà, "Cậu ấy… Cậu ấy làm sao lại không có bàn?"

Nếu lời này là nhằm vào Du Minh, Du Minh nhất định sẽ mắt điếc tai ngơ, nhưng đổi lại Hàn Đông thế nhưng hắn lại mất bình tĩnh.

"Trước kia quan hệ giữa chúng tôi rất tốt, tôi đi tham gia phục tuyển, cậu ấy còn tặng tôi quần, cái quần kia cho tới hôm nay tôi vẫn giữ."

"Cậu ấy là người tài hoa, nhưng không biết xử sự với người. Có đôi khi tôi đặc biệt muốn giúp, nhưng vừa đề bạt, người ta chỉ lắc đầu, nói Vương tổng hạn chế cho cậu ấy lên sân khấu"

"Ngươi biết không? Cậu ấy ngồi xổm năm năm tại cửa Bắc Ảnh, có bao nhiêu nhẫn nại! Nhưng cậu ấy hủy cũng bị hủy ở cái tính nhẫn nại này, sống đến quá thích ứng trong mọi tình cảnh, quá nuông chiều chính mình."

"…"

Lý Thượng mài mài chít chít thật lâu, Du Minh chỉ đáp lại hắn một câu.

"Hàn Đông dù khuyết điểm nhiều hơn nữa, nhưng cậu ấy vẫn tự tin hơn ngươi."

Nói xong lời này, Du Minh liền lên thang máy, để lại Lý Thượng một mình trơ mắt ở cửa.

Vương Trung Đỉnh lúc về đến nhà, Hàn Đông đang mặc áo của y nằm lỳ trên giường, lại trình diễn bài cũ làm ra vẻ hấp dẫn.

Tuy rằng Vương Trung Đỉnh cao hơn Hàn Đông mấy cm, nhưng tỉ lệ cơ thể không được nghịch thiên như vậy. Cho nên áo y mặc vừa, tới trên người Hàn Đông có chút dài, vừa đủ che mông, chỉ giữ lại hai cái đại chân dài trơn bóng.

Thoạt nhìn Hàn Đông giống như không hề phát hiện, kỳ thật ánh mắt luôn quét đằng sau, muốn ngừng mà không được a?

Quả nhiên, Vương Trung Đỉnh không thể nhịn được nữa mở miệng: "Có phải cậu đem áo của tôi sửa lại không?"

Hàn Đông ưỡn mặt cười, "Không a, là nửa người trên của tôi vốn ngắn."

"Tôi là nói có phải cậu sửa lại độ rộng?"

Vương Trung Đỉnh mặc áo hơi rộng, như thế nào tới trên người Hàn Đông ngược lại biến thành bó sát?

Hàn Đông cười gượng hai tiếng, "Đã đem eo thu vào một chút, hẳn không phải là quá rõ ràng đi?"

Đây là một trong hai kiện áo sơ mi Vương Trung Đỉnh thích nhất, trang phục của y tuy rằng không nhiều lắm, nhưng từng cái đều là tinh phẩm. Cẩn thận là ủi cẩn thận xử lý, qua hai năm cũng chưa biến dạng 1 millimet, lại bị hàng này dùng một cây kéo làm hỏng…

Chính khí phẫn nộ, lại quét đến cách đó không xa có một "Tiểu đạo sĩ" .

Mặc trên người Tây Tây cũng là áo sơ mi của Vương Trung Đỉnh, hơn nữa chính là một chiếc khác mà y thích. Kẻ này mặc vào trực tiếp dài tới lòng bàn chân, quả thực giống cái đạo bào.

"Tại sao con mặc áo của ba ba?" Vương Trung Đỉnh hỏi Tây Tây.

Tây Tây hừ nói: "Không thể để cho chú ấy tranh nổi bật."

Trong lòng Vương Trung Đỉnh lúc ấy a, đã vặn thành một cỗ dây thừng, Hàn Đông còn ở trong phòng cười to không dứt.

Có đôi khi y thật sự rất muốn ở thời điểm Hàn Đông thanh tỉnh bày tỏ cõi lòng, chính là y làm không được a! !

Vì thế, Hàn Đông bị Vương Trung Đỉnh đuổi xuống giường.

Vương Trung Đỉnh dựa theo tên hai người mà chia hướng, một người ở phòng của y ở phía đông, một người ở phòng phía tây. Hàn Đông ở tạm phòng Tây Tây đã dùng, cho nên cũng là đồ hơi.

Đêm dài yên tĩnh, Vương Trung Đỉnh nằm ở trên giường không hề buồn ngủ.

Trong đầu nghĩ tới việc dang dở buổi sáng, nghĩ tới ánh mắt Calne khi xem ảnh, nghĩ tới cái "câu trong lòng vặn vẹo" kia của Phùng Tuấn, nghĩ tới cái áo của mình bị sửa lại …

Suy nghĩ rất nhiều chuyện loạn thất bát tao, nhìn qua không thấy liên quan gì, nhưng quy kết lại rất đơn giản —— Hàn Đông.

Vương Trung Đỉnh cảm giác tâm tình của mình đã phát triển theo hướng không thể khống chế.

Đột nhiên, cửa phòng mở.

Vương Trung Đỉnh quay đầu nhìn về phía cửa, Hàn Đông đang nhắm mắt chậm rì rì đi vào trong.

Hơi thở Vương Trung Đỉnh dần dần gấp gáp, thẳng đến khi Hàn Đông ở trên giường, nháy mắt bão đến tối đa.

Hàn Đông nằm úp sấp trên người Vương Trung Đỉnh, đột nhiên mở mắt, khiến cho Vương Trung Đỉnh trở tay không kịp.

Đây là lần đầu tiên hai người gần gũi khi thanh tỉnh.

Vương Trung Đỉnh ban đầu đã có chút không thở được, chờ hai má Hàn Đông dán lên cổ của mình, phòng tuyến tâm lý lập tức sụp đổ .

Lúc trước ghé vào trên người chính là "Tiểu vương bát cái tự", trong mộng lại là "Đại Đường Lang". Hiện tại rốt cục mong nhớ là "Đại Đường Lang", ghé vào trên người cũng là "Đại Đường Lang" rồi

(Vương bát cái tự: con sam, không phải Vương bát đản J)))

(Đại đường lang: con bọ ngựa)

"Không ngoan ngoãn ngủ đi, tìm tới phòng tôi làm gì?" Vẫn giữ bộ mặt dửng dưng kia nói, ngữ khí lại hoàn toàn biến dạng.

Hàn Đông như trước một bộ mặt phụng phịu.

"Sau lưng tôi có thương tích, không cách nào nằm."

Vương Trung Đỉnh nói: "Vậy cậu có thể nằm úp trên giường của mình, sao nhất định phải nằm trên người của tôi?"

"Ván giường không có mềm mại như anh." Hàn Đông lười biếng cười.

Vương Trung Đỉnh trừng mắt nhìn hắn một trận, ánh mắt dần dần không còn nghiêm nghị. Cánh tay nguyên bản cứng ngắc trên giường cũng chậm rãi vươn lên, đặt lên cái đuôi thỏ của Hàn Đông.

Đột nhiên, cửa lại mở.

Khuôn mặt Tây Tây nhăn lại, từ từ bò lên giường. Dùng sức lay Hàn Đông xuống không được, cuối cùng trực tiếp úp sấp trên người Hàn Đông, Tiểu vương bát cùng Đại Đường Lang nằm thành một đống, cùng nhau hưởng phúc.

Vương Trung Đỉnh, "Đều xuống hết cho ta."

……

Ngày thứ ba, Hàn Đông ồn ào đòi về đoàn phim.

Vương Trung Đỉnh lúc ấy liền mặt đen, "Đi cái gì mà đi? Vừa khỏe một chút lại muốn tự giày vò."

Hàn Đông chính là thấy khỏe rồi mới phải vội vã, không để chính mình thảm chút, làm sao tiếp tục nương tựa nơi này đây?

"Tôi phải đi, bằng không trong lòng không thoải mái được."

Vương Trung Đỉnh biết mình sẽ thỏa hiệp, bởi vì y cũng là người như vậy. Chuyện gì một khi đã làm, nhất định phải hoàn thành.

Hàn Đông trông mong hỏi: "Anh cùng đi với tôi chứ?"

Vương Trung Đỉnh sắc mặt âm trầm, không nói một lời.

Trên thực tế, y bồi Hàn Đông suốt cả một tuần.

Bỏ công việc, bỏ thời gian nghỉ ngơi, chỉ để xem Hàn Đông lần lượt lặp lại treo lên rồi rơi xuống nước: trong quá trình bôi sơn cho Hàn Đông, kết hợp thêm mấy nhu phủ cùng động tác mát xa …

Nếu cảnh này thật sự bị cắt, ít nhất cho Hàn Đông một hồi vị về trải nghiệm này, cảm thấy vẫn là đáng giá.

Cảnh quay cuối cùng được thôngqua, đoàn phim Hàn Đông rốt cục hơ khô thẻ tre.

124. Chương 124: Nâng Chính Mình Lên

Lễ hơ khô thẻ tre không đánh động bất cứ hãng truyền thông nào, cũng không mời cao tầng lãnh đạo công ty. Chỉ là đoàn phim trên dưới một trăm người cùng ngồi lại một chỗ uống chút rượu, tâm sự một chút, giống như một buổi tụ họp gia đình.

Du Minh mấy ngày này luôn luôn bị giam ở nhà Hạ Hoằng Uy, đã lâu không gặp Hàn Đông, tự nhiên có rất nhiều chuyện tán gẫu.

"Cậu vẫn luôn ở nhà Vương tổng?" Du Minh hỏi.

Hàn Đông gật gật đầu, "Cơ bản quay xong lại đến đó."

Ánh mắt Du Minh hơi hơi đổi đổi, hơn nửa ngày mới mở miệng hỏi: "Hai người… Ở cùng một chỗ?"

Vấn đề này thế nhưng lại đem đương sự Hàn Đông hỏi đến mơ hồ:

"Cậu nói bọn tôi có tính là cùng một chỗ không?"

Du Minh không nói gì, "Cậu hỏi ai vậy?"

"Không phải, tôi muốn nhờ cậu giúp tôi phân tích một chút. Cậu xem ha, anh ta cho phép tôi ở lại nhà của mình, cho phép tôi vào phòng của mình, cho phép tôi cùng anh ta gần gũi, có phải chẳng khác nào ngầm thừa nhận quan hệ giữa chúng tôi hay không?"

Nếu chuyện này phát sinh trên người khác, nhiều lắm được cho là ái muội. Nhưng là phát sinh trên người Vương Trung Đỉnh, quả thật cũng đủ chứng minh vị trí của Hàn Đông ở trong lòng y rất quan trọng.

Nhưng Du Minh vẫn muốn nói: "Anh ta ngoài cho phép, chưa từng chủ động qua sao?"

Hàn Đông cẩn thận nghĩ một chút, có vẻ như thật đúng là chưa từng có, mỗi lần đều là hắn khởi xướng trước, Vương Trung Đỉnh nhiều lắm tính là phối hợp.

"Cậu không phải nói cậu còn chủ động quan tâm nữa liền không mang họ Hàn sao?" Du Minh đột nhiên nhớ tới mấy lời này.

Hàn Đông đã sớm ném ra sau đầu, một bộ tư thế phá bình phá trá, "Dù sao tôi cũng không muốn mang họ của nhà đó."

Du Minh, "..."

Hàn Đông lại cố vớt vát mặt mũi, "Tôi là một Đại lão gia nhi, chủ động chút cũng là tất nhiên, đúng không? Chủ động có lợi cho việc phân công trên giường trong tương lai."

(Đại lão gia nhi: 1 là chỉ người đàn ông trưởng thành, 2 là chỉ người chồng :3)

"Tương lai? Chẳng lẽ hai người bây giờ còn chưa có phân công xong?" Du Minh kinh ngạc.

Hàn Đông lại không còn mặt mũi nói, há lại chỉ là chưa phân công? Ngay cả việc chính còn chưa đâu vào đâu!

"Cái kia... Hai chúng tôi chính là dựa vào cảm giác."

Du Minh cảm thấy tiêu chuẩn cân nhắc chính để phán đoán giữa hai người đồng tính là tình yêu hay tình đồng chí là tình dục. Không có dục vọng, thậm chí còn không tính là vượt ranh giới, chứ đừng nói đến tình yêu...

Đối với điểm này, Hàn Đông quả thật không nắm chắc. Bởi vì hết thảy Vương Trung Đỉnh làm trước giờ toàn bộ đều là âm thầm, Hàn Đông đến nay vẫn chưa thấy qua y cương ở trước mặt mình.

"Cậu nói... Liệu có phải bởi vì tôi quá mạnh mẽ, khiến cho anh ta nảy sinh tâm lý tự ti, cho nên mới kéo không hạ mặt mũi?"

Du Minh cười lạnh, "Cậu suy nghĩ nhiều."

"Vậy cậu nói là nguyên nhân gì?"

"Bản thân tôi cảm thấy là bởi vì anh ta quá mạnh mẽ, cho nên tự trọng không cho phép chủ động lấy lòng cậu. Cậu ngẫm lại, lúc trước anh ta đối với cậu vẫn luôn là thái độ bài xích, đột nhiên nhiệt tình, với người như vậy mà nói giống như là nhận thua."

"Đại lão gia nhi cúi đầu một chút thì làm sao?" Hàn Đông không cho là đúng.

Du Minh liếc mắt, "Cậu cho là ai da mặt cũng dày giống cậu a?"

"Tôi đây không gọi là mặt dày, tôi đây là dám làm dám chịu! Lúc trước tôi đối với anh ta cũng luôn luôn là thái độ bài xích, không phải nói theo đuổi là lập tức theo đuổi sao? Nếu bàn về thể diện tôi còn thiệt thòi lớn hơn!"

Du Minh oán thầm: thể diện người ta trị giá bao nhiêu tiền, thể diện của cậu giá trị bao nhiêu tiền?

"Loại người này quan niệm ngạo kiều đã thâm căn cố đế, tôi có thể làm gì bây giờ? Hiện tại muốn xoay chuyển đã quá muộn." Hàn Đông biểu tình cam chịu.

(thâm căn cố đế: ăn sâu bén rễ)

"Tôi không phải bắt cậu xoay chuyển tính cách của anh ta, tôi là bảo cậu nâng chính mình lên, để cho người ta cảm thấy chủ động vì cậu là đáng giá."

Nâng chính mình lên? Hàn Đông đang cân nhắc, tiếng Lỗ đạo diễn liền vang lên.

"Nói thật, chúng ta có thể đi đến ngày hôm nay thật sự rất không dễ dàng. Trải qua bao nhiêu khó khăn cũng không nhắc lại, tôi tại đây chủ yếu muốn cảm tạ hai người. Một là Du Minh, có thể không có cậu ấy sẽ không có bộ phim này. Còn một người chính là Hàn Đông, cậu ấy đã thỏa mãn toàn bộ kì vọng của tôi đối với một người diễn viên."

"Tiếp theo, chúng ta mời bọn họ cùng mọi người nói vài câu."

Du Minh suy nghĩ thật lâu cũng không biết nên nói những gì, cậu sợ nhất chính là phát biểu công khai.

Lỗ đạo diễn vội nhắc, "Ngày hôm nay đều là người một nhà, tôi không cần một bộ ca tụng công đức kia. Nói điều chính mình muốn nói nhất, không sợ bị mắng, tôi đây là đạo diễn còn không vấn đề gì!"

Du Minh thản nhiên nói: "Mấy ngày này rất vui vẻ."

Từng được tung hô không ít, tham gia không ít đoàn phim, nhưng đây là lần đầu tiên Du Minh có thể chân chính hưởng thụ quá trình quay phim.

"Hết rồi?" Lỗ đạo diễn cả kinh.

Du Minh gật đầu.

Phía dưới phát ra một trận cười vang, cũng không phải cười Du Minh ngắn gọn, mà là cười Lỗ đạo diễn đại kinh tiểu quái. Du Minh nói nhiều như vậy đã là rất hiếm có rồi, từng có người ở đoàn phim đợi hơn hai tháng, cũng chưa nghe cậu nói qua một câu.

(đại kinh tiểu quái: chuyện bé xé ra to)

Đến phiên Hàn Đông lên sân đấu, toàn bộ mọi người đều chuẩn bị kỹ càng cho chiến đấu kéo dài.

Kết quả, Hàn Đông chỉ nói một câu, những lời này giấu ở trong lòng đã lâu. Giá trị của nó khiến Hàn Đông không dám nói bất cứ gì khác nữa, sợ lời này bị mai một.

"Vương tổng người ta thật sự không ghét tôi."

Lời này vừa nói ra, phía dưới cười vang.

"Hàn đại Tiên nhi cậu đừng đùa nữa được không?"

"Cậu nghĩ rằng chúng tôi không biết, Vương tổng ngày đó sở dĩ là người đầu tiên nhảy xuống cứu cậu, là bởi vì cậu không có bảo hiểm, xảy ra chuyện ngài ấy phải gánh trách nhiệm!"

"Cậu thà nói cậu là nữ nhi, chúng tôi còn có thể tin."

"..."

Hàn Đông là một vị bị mọi người coi nhẹ đến tàn nhẫn nhất, nhưng cũng là một người khi chia tay khóc đến thảm thiết nhất.

Cho dù như vậy, mọi người cũng cảm thấy không có gì là lạ. Một bài hát "Tiểu chúc tết" còn có thể đem người cảm động đến bật khóc, loại trường hợp kích động này ai còn có thể bắt hắn bình tĩnh?

Rời khách sạn, có người được đặc biệt đưa đón, có người tự mình lái xe, trong nháy mắt đám người ồn ào đã tản hết. Cuối cùng chỉ còn lại có hai người Hàn Đông và Du Minh, vốn dĩ còn có xe công đưa đón, từ lúc diễn xong ngay cả chút đãi ngộ này cũng không còn.

"Tôi bắt taxi đi." Hàn Đông nói.

Du Minh quét mắt về phía tăm tối không có đèn đường, nơi đó quả nhiên ngừng một chiếc xe.

Hàn Đông cũng đã phát hiện, trực tiếp phất tay, "Cậu đi đi, tôi tự bắt taxi về là được."

"Vậy cậu đi đường cẩn thậnchút."

Nói xong lời này, Du Minh liền đi.

Hàn Đông một mình tại đường đi bộ, tổn thương ở lưng vẫn chưa khỏi hẳn, tư thế đi còn có một chút không được tự nhiên. Nhưng đoạn đường này không dễ bắt xe, cho nên phải đi cố lên phía trước mới được.

Ngay khi Hàn Đông bước đi nhanh hơn đến đường lớn, đột nhiên nghe được phía sau truyền đến tiếng còi xe chói tai.

Vừa định quay đầu lại mắng chửi, kết quả thấy mặt người lái xe, đột nhiên không mở nổi miệng nữa.

Vương Trung Đỉnh mở cửa xe phía bên khách, "Lên đây đi."

Hàn Đông từ cảm giác mình là người đáng thương biến thành đối tượng muôn người ngưỡng mộ.

Vương Trung Đỉnh quét đến mắt Hàn Đông thấy sưng đỏ, nhưng y không hỏi nguyên nhân. Bởi vì bằng kinh nghiệm vốn có, Hàn Đông nhất định sẽ tự giả bộ đáng thương cầu an ủi, căn bản không cần ai phải mở miệng.

Kết quả, thái độ Hàn Đông ngày hôm nay lại khác thường. Từ khi bắt đầu lên xe đã không nói chuyện, nghiêm chỉnh trầm mặc.

Tim Vương Trung Đỉnh đột nhiên nhéo lên.

Hàn Đông tự lặp đi lặp lại câu nói của Du Minh.

Nâng chính mình lên …

Tôi còn có nâng lên sao?

Dáng người này đã bày ra hết, diễn xuất tất cả đã mọi người nhìn, đã tự mình soạn nhạc, đã viết kịch bản, đã làm thầy tướng số xem tướng phong thuỷ bát quái… Còn có tuyệt chiêu gì chưa sử dụng đây?

Nghĩ nghĩ một chút, xe đã dừng.

Hàn Đông thất thần xuống xe, cũng không hỏi Vương Trung Đỉnh vì cái gì đem hắn mang về nhà. Trực tiếp đi về phía phòng của mình, qua cửa lại tiếp tục cân nhắc.

Vương Trung Đỉnh ở bên ngoài hút không biết đã bao nhiêu điếu thuốc.

Hàn Đông linh quang chợt lóe, có rồi!

Cửa phòng Vương Trung Đỉnh không đóng, nghe được động tĩnh cách vách, ngực chợt nóng lên.

Kết quả Hàn Đông lập tức đi qua cửa phòng y đến nhà kho, lấy một hộp giấy, lại yên lặng không nói gì trở về phòng của mình.

Lấy hộp giấy làm gì?

Vương Trung Đỉnh lại nghĩ tới đôi mắt sưng đỏ của Hàn Đông.

Vê diệt đầu thuốc cuối cùng xuống, Vương Trung Đỉnh đứng dậy đi đến phòng Hàn Đông. Vốn định trực tiếp đẩy cửa đi vào, kết quả mới vừa đẩy ra một cái khe nhỏ, Vương Trung Đỉnh liền cứng lại.

Hàn Đông ưỡn người tựa vào đầu giường, thân trên trần trụi, phía dưới chỉ mặc một cái quần lót, tay đang vuốt ve chỗ gồ lên trên quần lót.

Hắn cũng không biết Vương Trung Đỉnh ở bên ngoài.

Về bản lĩnh làm chuyện này của Hàn Đông , Du Minh đã lĩnh giáo qua. Hắn tuyệt đối thuộc loại tự HIGH, người ta đơn giản "bắn" xong là xong việc, hắn vẫn tự bản thân không buông tha chính mình, nhất định phải chơi đùa lưu manh một trận mới cam tâm.

Chân Vương Trung Đỉnh giống như bị nam châm hút trên mặt đất, hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Một màn này cũng từng xuất hiện qua trong mộng của y.

Ở trong mộng, Hàn Đông không phải tự nguyện, mà là bị y cưỡng bức. Vương Trung Đỉnh buộc Hàn Đông làm một vài động tác bất kham, thốt ra một những lời thô tục không chịu nổi …

Mà sự thật là Hàn Đông không cần y bức, liền tự mình đem mộng trình diễn ra thật rồi.

Tròng mắt Vương Trung Đỉnh càng ngày càng đỏ.

Hàn Đông duỗi cổ phát ra tiếng rên rỉ phóng đãng, hai cái đại chân dài theo eo mà đồng loạt run rẩy, tinh dịch phun tung toé lên lưng bàn tay.

Hạ thân Vương Trung Đỉnh đã muốn cứng đến không thành dạng rồi.

Nếu không phải nhìn thấy Hàn Đông lấy khăn giấy là để dùng vào mục đích quái đản này, y lúc ấy đã đẩy cửa vào rồi.

Bất quá Hàn Đông sau khi lau xong cũng không có ném, mà là cẩn thận gấp lại, đặt lên tủ đứng bên cạnh.

Trong đầu Vương Trung Đỉnh hiện lên vô số tác dụng biến thái của khăn giấy này.

Hàn Đông thế nhưng không cứ vậy mà ngưng hẳn! Bởi vì mục đích hôm nay của hắn không phải câu dẫn người nào đó, mà là nâng chính mình lên. Về phần nâng lên như thế nào, vậy phải nhìn Hàn đại gia bắn nhị liên phát không gián đoạn.

Vương Trung Đỉnh vốn tưởng rằng mình đã chịu đựng xong, kết quả lại bị kéo nhập vào nước sôi lửa bỏng bên trong.

Y bắt đầu ngại Hàn Đông cổ tay không đủ linh hoạt! Sờ không đủ tinh tế tỉ mỉ, phản ứng không đủ kịch liệt… Muốn đi "Chỉ đạo" rồi nhưng lại không chịu khuất thân đi vào khuôn khổ, cứ như vậy bất động.

Rốt cục, phát thứ 2 thuận lợi bắn ra.

Hàn Đông lại gấp khăn tay lại, đặt lên tủ đứng. Lấy hơi, chuẩn bị làm phát thứ 3.

Bởi vì thể lực giảm xuống, Hàn Đông cần chút hứng thú để kích thích cảm giác.

Ngay khi Vương Trung Đỉnh định nhấc chân khỏi mặt đất, Hàn Đông cư nhiên dùng tay nâng đầu vú, cố sức lè lưỡi liếm một chút, eo cũng run rẩy theo.

Vương Trung Đỉnh nháy mắt dùng đầu gối đẩy cửa ra, ầm một tiếng chấn vang, dọa Hàn Đông nhảy dựng.

Cái rắm! Khăn giấy còn chưacó gom đủ như thế nào đã đến rồi?

125. Chương 125: Xác Định Quan Hệ

(Xác định quan hệ rồi thì có nên đổi xưng hô không :-s)

Tay Vương Trung Đỉnh trụ ở cổ Hàn Đông, một cỗ lực mạnh áp hắn xuống ở giường. Cả người ngồi lên trên thân, hai tay ấn chặt bả vai Hàn Đông, tròng mắt ngùn ngụt lửa dục.

"Cậu có thôi hay không?"

Hàn Đông vẻ mặt hồ đồ, "Tôi trêu anh chọc giận gì anh sao? Tôi tự mình bắn…"

Còn chưa nói xong, Vương Trung Đỉnh đã cắt đứt.

"Cậu như thế nào lại dâm đãng như vậy?"

Hàn Đông lần đầu tiên nghe Vương Trung Đỉnh dùng loại giọng điệu đùa cợt này nói chuyện, lúc ấy cảm thấy đã thành công rồi. Ngay cả lời này còn có thể nói ra miệng, tỏ rõ là muốn theo đuổi tôi đi a!

Kết quả, một giây sau Vương Trung Đỉnh liền hôn xuống.

Hàn Đông hoàn toàn không ngờ đến, một chút lừa gạt cuối cùng, biến chuyển này cũng quá đột ngột đi?

Mà Vương Trung Đỉnh hôn môi so với trong tưởng tượng của hắn một chút cũng không giống, hắn nghĩ Vương Trung Đỉnh thuần chính tinh anh như vậy, lúc thân mật cũng sẽ có quá trình cẩn thận chặt chẽ. Kết quả hoàn toàn tương phản, Vương Trung Đỉnh hôn không hề ăn nhập với trình tự, động tác vội vàng thô lỗ, quả thực có thể được gọi là "Gặm".

Gặm gặm liền cắn đến bên miệng Hàn Đông.

Hai người đồng thời dừng lại.

Hàn Đông nói: “Tôi hiện tại chính là đang tỉnh.”

“Tôi biết.” Vương Trung Đỉnh thở gấp.

Hàn Đông cố ý hỏi: “Vậy anh kéo hạ mặt mũi sao?”

“Kéo không xuống.”

“Kéo không xuống sao làm?”

“Chịu đựng.”

Nói xong, đầu Vương Trung Đỉnh tiến đến, chính thức cạy mở khớp hàm Hàn Đông, dùng miệng hung hăng hút chặt đầu lưỡi của hắn. Hai thân thể đàn ông triền ôm nhau, chân dài mê người kẹp lên long cường kiện eo, trong giằng co lửa hoa tán loạn, trong ánh mắt JQ tràn đầy…

(JQ: gian tình)

Miệng Vương Trung Đỉnh không hề báo trước mà đánh bất ngờ đến điểm ngực mẫn cảm của Hàn Đông, Hàn Đông thích đến mê man, cánh tay bám chặt kiên cố trên cổ cầu tiếp tục.

Mà tay Vương Trung Đỉnh, sau khi trải qua vô số lần “Diễn tập” trong mộng, rốt cục được chính thức thể hiện lên đùi Hàn Đông.

Từ đầu gối đến mạt trong chân, nhiệt độ châm một đường theo bàn tay Vương Trung Đỉnh.

“Sờ chỗ này…” Hàn Đông không thể chờ đợi thêm đem bàn tay Vương Trung Đỉnh kéo đến giữa hai chân.

Vương Trung Đỉnh không đáp ứng hắn, ngược lại đem tay Hàn Đông tự đặt lên điểu của mình, “Tự làm.”

Hàn Đông bất mãn, “Sao anh không sờ cho tôi?”

Vương Trung Đỉnh ngoài miệng nói là không có thói quen, kỳ thật chính là muốn nhìn Hàn Đông dâm đãng mà thôi.

Chờ xem đủ rồi, y tiếp tục giả vờ một biểu tình nhìn không vừa mắt, “Bộ dạng ngu ngốc, phải như vậy mới thích.” Sau đó đương nhiên nắm chặt vào.

Thay đổi một bàn tay, cảm giác quả nhiên không giống.

Hàn Đông kích động đến túm quần Vương Trung Đỉnh, “Tôi cũng muốn nhìn anh tự x”.

Hắn cảm thấy ẩn nhẫn như Vương Trung Đỉnh lại làm loại chuyện này có một loại khoái cảm phá tan mọi cấm kỵ.

Kết quả lại bị Vương Trung Đỉnh một hơi cự tuyệt.

“Tôi giúp anh.” Hàn Đông nói.

Vương Trung Đỉnh mới đầu còn xô đẩy xô đẩy, vẻ mặt bài xích.

Chờ Hàn Đông nắm lấy, nháy mắt nhíu chặt mày, tay đưa đến hai viên thịt tròn trịa nắm chặt.

Đại hỏa một mực đốt tới lông mày.

Mê luyến dồn nén nhiều ngày của Vương Trung Đỉnh rốt cục ở một khắc này tiết ra, trong miệng mơ hồ không rõ kêu một tiếng Đông Đông.

Hàn Đông lập tức ngửa đầu lên, “Sao anh biết nickname tiếng Anh của tôi?”

“Nickname tiếng Anh?”

“Khốc Đông Đông!”

Vương Trung Đỉnh lại đem đầu Hàn Đông đè xuống, dùng miệng ngăn chặn nụ cười của hắn.

Hàn Đông phát hiện Vương Trung Đỉnh có một điểm đặc biệt đáng yêu, chính là mỗi lần Hàn Đông không nhìn, trên mặt y tràn đầy hưởng thụ cùng say mê. Kết quả khi Hàn Đông liếc mắt qua, y lại trở lại vẻ mặt nghiêm túc.

Cho nên, cảm giác được lúc Vương Trung Đỉnh sắp bắn ra, Hàn Đông liền một mực theo dõi. Dùng ánh mắt kia phá hoại, khiến Vương Trung Đỉnh hận không thể ăn hắn.

Rốt cục, Vương Trung Đỉnh phát ra tiếng thô suyễn nam tính. Trong một khắc phóng thích xong, ánh mắt nhìn Hàn Đông thật nhu tình.

Sau đó, Hàn Đông tựa như một con Đại Cẩu, từ phía sau bám chặt lên cổ Vương Trung Đỉnh không buông, miệng sâu kín nói vào bên tai Vương Trung Đỉnh: "Vương tổng a, anh vừa rồi bắn thiệt nhiều."

Vương Trung Đỉnh tà trừng mắt liếc Hàn Đông một cái, trong ánh mắt hàm chứa ý cười không dễ phát giác.

Hàn Đông càng thêm không kiêng sợ bám chặt trên người Vương Trung Đỉnh, hai chân thả trên mặt đất, giống như sợi mì bị tha vào phòng tắm.

"Em dùng vòi phun kia." Vương Trung Đỉnh nói.

Hàn Vô Lại liền nắm chặt vòi phun của Vương Trung Đỉnh không buông, "Tôi muốn dùng của anh."

Vương Trung Đỉnh đành phải lấy một cái khác.

Kết quả, Hàn Đông lại cực độ thiếu thu liễm theo qua.

Cuối cùng hai người vẫn là tắm dưới một cái vòi phun, Hàn Đông bắt Vương Trung Đỉnh tắm cho hắn, còn nói: "Mấy ngày này luôn luôn là anh tắm cho tôi, giờ tự mình tẩy lại không sạch nữa."

"Cái gì mà tẩy không sạch? Tôi chỉ là giúp em tẩy màu, cũng không phải đem tay phế đi."

"Vậy cũng không có tắm được sạch sẽ bằng anh."

Hàn Đông nhìn Vương Trung Đỉnh cầm dầu gội lên, lại tán dương tiếp: "Anh vò đầu cho tôi, tóc của tôi mỗi ngày đều rất mềm."

Vương Trung Đỉnh hừ một tiếng, "Đó là dầu gội của tôi tốt, có liên quan gì đến việc ai gội?"

"Có quan hệ, tay anh kích thích da đầu của tôi, tôi cảm giác cả người đều tỏa sáng."

Vương Trung Đỉnh: người này rốt cục là lười đến thế nào?

Cuối cùng, y vẫn đổ xà phòng tắm trên tay mình.

Trở lại phòng ngủ Vương Trung Đỉnh, Hàn Đông mới nhớ tới hỏi: "Sao hôm nay Tây Tây yên tĩnh vậy?"

Vương Trung Đỉnh nói: "Tôi nói với nó ngày hôm nay em không đến."

Hàn Đông lúc này mới nhớ tới hỏi: "Vậy sao anh chở tôi đến đây?"

Vương Trung Đỉnh không nói chuyện.

"Tôi đã biết, anh sớm đã có quyết định, cố ý giả vờ tôi …" Hàn Đông tự kỷ lầm bầm,"Sớm biết vậy đã không tốn công lo kinh hỉ cho anh."

"Cho tôi kinh hỉ?" Vương Trung Đỉnh vẻ mặt không hiểu.

Hàn Đông cầm lấy 3 cái khăn tay dính uế vật, ở trước mặt Vương Trung Đỉnh khoe khoang, "Thấy không?"

"Này có cái gì?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

"Có cái gì?" Hàn Đông khoa trương trừng mắt, "Đây chính là tam liên phát, anh làm được không?"

Mới vừa nói xong, vừa cúi đầu một cái, đã tới …

Lại là một lần "Thân mật hỗ động", Vương Trung Đỉnh cảm giác mình không chỉ không mệt mỏi, ngược lại càng ngày càng lên tinh thần.

(hỗ động: tương tác, giúp đỡ lẫn nhau)

Hàn Đông cũng không cam chịu yếu thế, mắt to thủy chung trừng trừng nhìn y, giống như sợ nháy mắt sẽ chạy mất.

"Tôi nói Vương tổng, anh như này có phải tính đem tôi giấu đi không?"

Vương Trung Đỉnh liếc xéo hắn một cái, "Ai đem em giấu?" Ta bất quá là vào phòng giúp chút việc thôi.

Hàn Đông vươn tay kéo Đại Điểu Vương Trung Đỉnh, Vương Trung Đỉnh phản ứng nhanh chóng đánh tay hắn trở về. Hàn Đông hắc hắc vui lên, rất nhanh lại an tĩnh không nói nữa.

Vương Trung Đỉnh sau đó mở miệng hỏi: "Hôm nay em khóc vì cái gì?"

"Khóc? Tôi khóc lúc nào?" Hàn Đông không phải là cãi bướng, hắn thật sự là đã quên.

Vương Trung Đỉnh lại bởi vì vài giọt nước mắt cá sấu kia của Hàn Đông, làm tim nháo một đường.

Hàn Đông nghĩ nghĩ, "Anh nói ở bữa tiệc hơ khô thẻ tre a? Tôi nhìn thấy người ta đều khóc, không khóc thì thì thật ngại".

Nhưng Vương Trung Đỉnh rõ ràng thấy cả đám người từ cửa khách sạn đi ra đều mặt mày hớn hở.

Hàn Đông lại giải thích nói: "Con người của tôi đặc biệt cảm tính, có đôi khi một câu thơ cũng có thể khiến tôi rơi lệ."

"Là thơ Đường ba trăm bài sao?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Hàn Đông cười gượng hai tiếng, "Sao anh lại biết?"

Vương Trung Đỉnh quả thực không muốn nói, tổng cộng có bấy nhiêu học thức, còn dám lấy ra khoe khoang.

"Được rồi, ngủ đi."

Hàn Đông lo lắng hỏi: "Anh tỉnh ngủ sẽ không trở mặt chứ?"

"Tôi có quen em sao?" Vương Trung Đỉnh nói.

Hàn Đông một đầu tóc xoăn dựng lên, "Anh nói gì?"

Vương Trung Đỉnh cố ý lật người lưng quay về phía hắn.

Hàn Đông quả nhiên bám chặt.

Sáng sớm hôm sau, Tây Tây rời giường liền nhanh chóng chui vào phòng Hàn Đông thị sát tình hình. Thấy trên giường trống không, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, ba ba quả nhiên không có gạt ta.

Kết quả, Tây Tây lại phát hiện trên tủ đứng có gì đó không đúng.

"Đây là cái gì?" Tây Tây một bên lầu bầu lên một bên tò mò mở ra.

Hàn Đông còn ở phòng ngủ Vương Trung Đỉnh, Tây Tây siêng năng đã cùng ba ba ăn điểm tâm.

"Ba ba, người phải uống thuốc đúng giờ." Tây Tây tri kỷ nói.

Vương Trung Đỉnh vẻ mặt không hiểu, "Uống thuốc? Uống thuốc gì?"

"Thuốc cảm mạo a."

"Ai nói ta bị cảm?"

"Con qua phòng đuôi sam thúc thúc đã phát hiện rất nhiều giấy lau nước mũi."

Vương Trung Đỉnh, "A, nhưvậy a, cám ơn con trai."

126. Chương 126: Hiếm Lạ

Tây Tây đi rồi, Vương Trung Đỉnh mới đi đến phòng Hàn Đông. Cầm lấy khăn giấy để lại trên tủ đứng, ngửi được một mùi đặc thù, đại não nháy mắt phản xạ hiện ra cảnh tượng Hàn Đông tự an ủi ướt át kia.

Vương Trung Đỉnh cảm thấy mình tựa như sư tử vào kỳ động dục, trạng thái cả người đều chuyển biến quá lớn. Mà loại chuyển biến lại ngoài phạm vi y có thể khống chế, thậm chí có xu thế chuyển biến xấu, khiến cho trong lòng có chút lo lắng.

Mà đầu sỏ tạo nên tất cả chuyện này, giờ này khắc này mới vừa vặn tỉnh dậy.

Vương Trung Đỉnh đem khăn tay xử lý sạch sẽ, rồi hướng phòng của mình đi đến.

Hàn Đông không thấy người bên gối, nháy mắt kinh hãi bật dậy, trần truồng phóng về phía cửa, vừa hay đập phải Vương Trung Đỉnh đang tiếng vào.

Vương Trung Đỉnh đỡ được hắn, "Làm gì đây?"

Hàn Đông nhìn chằm chằm mặt Vương Trung Đỉnh trong chốc lát, vẻ mặt vô tâm vô phế cười.

"Không có gì, xuống giường hoạt động chút."

Vương Trung Đỉnh vừa trách mắng, vừa giả như tự nhiên quay sang nhìn chỗ kia của Hàn Đông.

"Như thế nào không mặc quần lót?"

Hàn Đông tựa hồ vừa mới ý thức ra, "Tôi không có mặc sao?"

Lại trèo lên giường tìm kiếm, không chút nào kiêng kị ánh mắt nóng rực phía sau, như trước cong lưng vểnh mông lên, cúc hoa lộ lộ, giống như là ám chỉ Vương Trung Đỉnh: ngày hôm qua anh đã quên cái này.

Vương đại đứng đấn câm nín thật lâu không nói được gì.

"Tìm được rồi." Hàn Đông nói.

Vương Trung Đỉnh mở miệng yêu cầu: "Tôi cho em 20 , sau khi xong lập tức xuất phát đến công ty!"

Nói xong cũng đóng cửa đi ra ngoài.

Kết quả, 20 sau, Vương Trung Đỉnh lần thứ hai đẩy cửa ra, Hàn Đông vẫn là chưa mặc gì. Hơn nữa giống như một cây gỗ, bất động tại chỗ.

"Làm gì đây?" Vương Trung Đỉnh nổi bão.

Hàn Đông mạnh mẽ giật mình, ta như thế nào sửng sốt lâu như vậy? Nhanh chóng cầm lấy quần lót mặc lên người.

Vương Trung Đỉnh vốn muốn quở trách Hàn Đông, kết quả sau khi nhìn thấy hắn dùng một chiếc quần bò trắng bó sát người chứng minh cái gì mới gọi là đùi đẹp cấp Thiên Vương khó cưỡng, toàn bộ lời nói đều nghẹn lại, chỉ còn lại trong lòng ba chữ: thật sự cảm (gợi cảm)…

Lên xe, Vương Trung Đỉnh cùng Hàn Đông ngồi ở ghế sau.

Thời gian Vương Trung Đỉnh ngồi xe thông thường đều nhắm mắt nghỉ ngơi, ngẫu nhiên sẽ nhấc bút kí giấy tiếp tục làm việc của công ty. Rất ít khi rảnh rỗi như hôm nay, đi chưa đến hai cây số, thế nhưng ánh mắt đã lướt qua Hàn Đông hơn 10 lần.

Hàn Đông đoán Vương Trung Đỉnh sẽ không để ý đến hắn, liền tự mình buồn bực chơi di động. Chơi lấy một lúc liền mệt, đầu ngã trái ngã phải, sau khi lắc vài vòng, rốt cục nhấc cánh tay Vương Trung Đỉnh vòng qua vai của mình.

Vốn tưởng rằng lúc trước nhìn Hàn Đông cũng bởi vì hắn rung đùi đắc ý ánh mắt bát nháo, kết quả khi Hàn Đông thành thành thật thật dựa vào, Vương Trung Đỉnh vẫn như trước tà liếc hắn. Ngắm con ngươi đảo đảo bên trong mí mắt hắn, ngắm đầu ngực dựng thẳng dưới áo T-shirt của hắn, ngắm đôi chân thon dài bên trong quần jean của hắn, thậm chí cả chân thối trong giày cũng liếc qua vài lần…

Chính y cũng không nhận ra, nhưng lái xe phía trước ngược lại đã nhìn ra rồi.

Người kia là ai a? Vương tổng như thế nào hiếm lạ hắn như vậy?

(hiếm lạ gần như ưu ái)

Đến công ty, Vương Trung Đỉnh nói cho Hàn Đông kế hoạch trù bị phim mới.

"Em trong khoảng thời gian này hảo hảo chuẩn bị một chút, phỏng chừng tháng sau phải thử vai rồi."

Hàn Đông giống như mới nhớ tới gì đó, "Anh là nói đến bộ phim lớn của năm kia?"

"Đúng, chính là cái bộ trước kia tôi nói với em."

"Hiện tại cũng đã giữa tháng 7, còn có thể đuổi kịp cuối năm chiếu phim sao?" Hàn Đông nghi ngờ.

Vương Trung Đỉnh nói: "Kế hoạch có thay đổi, vốn là định dùng đạo diễn quốc nội, giờ quyết định sử dụng đoàn thể Hollywood, tạo ra 1 bộ Đông Phương cự chế, hậu kỳ ít nhất phải một năm, cho nên thời gian chiếu phim chuyển đến sang năm."

Hàn Đông nháy mắt nhiệt huyết sôi trào, "Đạo diễn đâu? Đạo diễn cũng là từ Hollywood sao?"

"Đúng, đạo diễn Hollywood đang hồng."

Hàn Đông bấm tay chỉ ra những danh đạo Hollywood, nhịn không được nói: "Tôi siêu mê Calne, nếu là sinh thời có thể diễn một vai diễn trong phim của anh ta, tôi chết cũng đáng giá!"

Ánh mắt Vương Trung Đỉnh nhìn Hàn Đông chợt biến dạng.

"Không phải là tôi nói trúng rồi đi?" Hàn Đông một biểu tình cao hứng đến lập tức muốn nhảy qua.

Vương Trung Đỉnh lãnh đạm đạm, "Không phải."

Bả vai Hàn Đông nháy mắt rũ xuống, bất quá cũng may không dám ôm loại tham vọng quá đáng này, cho nên cũng chưa đến nỗi thất vọng.

Ngược lại Vương Trung Đỉnh, mặt âm đến không còn chuyển xuống được nữa.

Trù bị phim nhựa dự định sẽ dự họp buổi chiều, cao tầng lãnh đạo công ty toàn bộ đều tham dự. Mấy nhà sản xuất chủ yếu cũng tới tham gia hội nghị, trong đó liền gồm cả Lương cảnh.

Nói đến vấn đề tuyển diễn viên, lãnh đạo nhất trí đề cử Lý Thượng. Những nhà sản xuất khác tuy rằng cũng có lòng riêng, nhưng bởi vì Lương cảnh bên kia đang trong tình thế vô cùng tốt, bọn họ dù có đưa ra dị nghị cũng có vẻ không lo lắng.

"Bất luận suy tính từ phương diện nào, Lý Thiên Bang đều là chọn lựa thích hợp nhất. Lấy đà phát triển hiện tại của cậu ấy, đến khi bộ phim này chiếu, hoàn toàn có năng lực khiêng phòng bán vé."

Lương cảnh nói xong lại xuất ra một phần số liệu, bảo Tiểu Văn chia mỗi người ở đây.

"Tôi nghĩ các vị có thể vẫn nhớ rõ, lúc trước Vương tổng đưa ra một tiêu chuẩn ít người có thể đạt tới. Nhưng là hiện tại tôi muốn nói cho mọi người, Lý Thiên Bang các hạng số liệu đều phù hợp yêu cầu."

Mọi người ồn ào.

Không thể nào? Đã vậy còn quá trùng hợp?

Tuy rằng nọi người trong lòng đều ôm vài phần nghi ngờ, nhưng không ai dám suy nghĩ đến phương diện phẫu thuật, bởi vì chỉnh hình thân thể so với chỉnh hình bộ mặt nguy hiểm lớn hơn, êm đẹp ai lại đi chịu phần tội kia? Huống hồ người không phải bằng đất, muốn như thế nào chỉnh là được như thế, coi như cần chỉnh cũng nhất định có vấn đề sai khác dáng người bình thường.

Lương Cảnh chuyển ánh mắt sang Vương Trung Đỉnh, trong tươi cười lộ ra tràn đầy ý tứ hàm xúc.

"Vương tổng ngày trước nói Lý Thiên Bang khí chất không hợp, cho là cậu ấy không thể đảm đương vai giả nữ. Không biết Vương tổng sau khi xem hết Lý Thiên Bang ở Xé rách trong vai nữ, có suy nghĩ khác một chút về cậu ấy hay không?"

Vương Trung Đỉnh thẳng thắn nói: "Diễn xuất của cậu ta quả thật vượt ngoài dự liệu của tôi, rất xuất sắc."

Nghe được câu này, mấy người làm phim lén trao đổi ánh mắt, đều cảm thấy cái vai kia không phải Lý Thượng không còn ai khác.

"Phùng quản lí, cậu cũng đưa chút ý kiến đi." Người chủ trì hội nghị mở miệng.

Phùng Tuấn rất rõ ràng nói: "Tôi là ủng hộ Hàn Đông."

Lời này vừa nói ra, rất nhiều người đều ngây ngẩn, ai là Hàn Đông? Công ty có người này sao?

Sau lại không biết ai lầu bầu một tiếng Hàn đại Tiên nhi, mọi người lúc này mới kịp phản ứng, phòng họp nháy mắt A lên một trận cười vang. Tựa hồ cũng cảm thấy Phùng Tuấn là đang lấy lời này vũ nhục Lương Cảnh, dù sao hai người này không hợp là chuyện mọi người trong lòng hiểu mà không nói.

Một vị sản xuất nhịn không được mở miệng, "Phùng quản lí, cậu không thể bởi vì cái bím tóc của cậu ta mà đã cảm thấy cậu ta có thể diễn vai nữ a!"

"Chỉ nhìn cái bộ dáng kia, giả dạng thành nữ nhân có thể nhìn được không?"

"Hơn nữa khí chất của cậu ta cùng thân hình cách biệt quá xa rồi, Lý Thiên Bang từ đầu luôn cố gắng hết sức, cậu ta có thể khơi mào Đại Lương sao?"

"..."

Phùng Tuấn không giải thích, trực tiếp chờ Vương Trung Đỉnh tỏ thái độ.

Vương Trung Đỉnh đã sửng sốt hơn một phút đồng hồ, từ lúc có người nghị luận Hàn Đông, y liền một mực trong đầu tưởng tượng Hàn Đông giả nữ. Đối với khuôn mặt Hàn Đông y quả thật không tin tưởng, làm suất ca còn phải cố sức, còn có thể trông cậy vào hắn làm mỹ nữ sao? Nhưng là đối với cảnh tượng hai cái chân kia của Hàn Đông mặc quần bó, Vương Trung Đỉnh là muốn lại muốn, nghĩ nghĩ toàn bộ đều đem ánh mắt chuyển hướng về phía y...

"Vương tổng? Vương tổng?"

Vương Trung Đỉnh khôi phục lại tinh thần, đang lúc mọi người mong chờ, rốt cục đưa ra đáp án.

"Nói sau."

Hàn Đông vừa nghe nói phải giả nữ, lại biểu hiện ra thái độ lúc trước, nói gì cũng không chịu diễn.

"Em diễn hay không diễn nói sau, trước tiên tôi nhìn hiệu quả sau khi hóa trang một chút." Vương Trung Đỉnh nói.

"Không được, tôi dương khí quá nặng, dùng bất kì đồ nữ gì đều phản xung. Mới trước đây tôi mặc nhầm một cái tất của Đường tỷ, ốm đau liệt giường hơn một tuần."

Vương Trung Đỉnh làm sao lại nghe hắn bậy bạ? Trực tiếp đưa y phục tới, "Nửa người dưới tương đối bắt ống kính, em trước tiên chỉnh mặt đã."

Hàn Đông tựa như cầm phải củ khoai lang nóng, một tay đem quần áo ném thật xa.

"Tôi cho anh biết a... Anh nếu còn như vậy... Tôi có thể nổi điên với anh ... Tôi... Tôi... Tôi chết cũng không mặc!"

Hàn Đông nói xong cũng nhảy ra cửa chạy mất hút.

Mặt Vương Trung Đỉnh lộ vẻ nghi ngờ, làm cái gì vậy?

Buổi tối, Du Minh đang ở phòng khách xem TV, đột nhiên nghe được động tĩnh ở cửa.

Quay đầu vừa nhìn, không ngờ là Hàn Đông!

"Làm sao cậu trở về đây?" Du Minh hỏi.

Hàn Đông nói: "Vương Trung Đỉnh đi làm, phải vài ngày mới về."

Du Minh gật gật đầu, không hỏi thêm nữa.

Hàn Đông lập tức đi vào phòng của mình, thấy cửa chất đống gì đó, nhịn không được hỏi: "Ai đưa tới?"

"Lý Thượng." Du Minh tựa hồ rất không nguyện ý nhắc tới cái tên này.

Hàn Đông sửng sốt, "Lý Thượng? Hắn đến đây lúc nào?"

"Vài ngày sau khi cậu bị thương, hắn đến đây thăm cậu một lần."

Hàn Đông hừ cười một tiếng, "Xem ra tiểu tử này còn có một chút lương tâm."

Du Minh rất khó hiểu thái độ của Hàn Đông, "Làm sao cậu biết người ta là thiện ý? Nói không chừng là tới xem chuyện vui!"

Hàn đông không nghĩ như vậy, "Hắn ở phương diện sự nghiệp tôi không dám nói, trong sinh hoạt khẳng định không có tâm hại tôi."

Du Minh như trước không vừa mắt, "Cậu xem tin tức đầu đề hôm nay chưa? Lý Thượng sắp diễn nam chính phim lớn, nói nghe cứ như thật."

Hàn Đông sửng sốt, "Hắn diễn?"

"Đúng vậy, cậu không phải nói Vương tổng cho cậu diễn sao?"

Hàn Đông vội hỏi: "Cái tin tức kia ở đâu ra?"

"Vừa lên mạng có thể thấy."

Hàn Đông quả nhiên thấy, tin tức nói Lý Thượng bởi vì ở Xé rách phá vỡ hình tượng thế vai, được nhiều nhà làm phim nhất trí coi trọng, có hi vọng thể hiện diễn xuất trong phim lớn điệp chiến cao nhất trong nước.

"Vậy cứ để cho hắn đến diễn thôi, vừa hay trừ đi cho tôi một tâm bệnh." Hàn Đông lầu bầu.

Du Minh thắc mắc, "Tâm bệnh? Cái gì tâm bệnh?"

"Không có gì, cậu không đi gặp Hạ Hoằng Uy sao?" Hàn Đông vội vàng rẽ đề tài.

Du Minh lại bày ra biểu tình lạnh lùng, "Tôi vì sao phải đi?"

"Cậu mấy ngày hôm trước không phải luôn ở nhà anh ta sao?"

"Đó là anh ta bức tôi, cũng không phải tôi tự nguyện." Nói tới đây Du Minh lại oán hận, "Tôi nhất định phải lột cái mặt nạ nội tặc kia ra!"

Hàn Đông bất đắc dĩ lần thứ hai nói sang chuyện khác.

"Cậu nhận bao nhiêu phiến phù (thù lao)?"

Du Minh nói: "Tôi cầm hai vạn."

"Hai vạn?" Hàn Đông không thể tin, "Làm sao cậu lại chỉ có hai vạn?"

Du Minh khinh miêu đạm tả nói: "Tôi và cậu diễn vất vả giống nhau, cậu lấy hai vạn, tôi vì cái gì không thể lấy hai vạn?"

"Hai ta danh khí không giống nhau a, hơn nữa, người đầu tư không phải…"

Ý thức được mình lại muốn xả đến Hạ Hoằng Uy kia, Hàn Đông vội vàng vòng trở về, "Nếu thù lao chúng ta đều thấp như vậy, phí tổn sản xuất lại giảm bớt hơn phân nửa a!"

Du Minh gật đầu, "Nguyên kế hoạch đầu tư năm nghìn vạn, có vẻ như tính chưa đến tám trăm vạn."

"Ít như vậy? Còn lại tiền đều đi đâu? Trả Hạ Hoằng Uy sao?"

"Không có, hẳn là đều ở chỗ Vương tổng kia, chuyển sang phí tổn hậu kỳ tuyên truyền đi."

Hàn Đông một bộ biểu tình không ủng hộ, "Quay phim dùng tám trăm vạn, tuyên truyền phí tổn bốn nghìn hai trăm vạn? Hơn nữa, cần tuyên truyền sớm nên bắt tay vào chuẩn bị, như thế nào đến hiện tại một chút động tĩnh đều không có?"

Du Minh cũng không lý giải Vương Trung Đỉnh âm thầm làm gì.

"Có phải là anh ta nuốt riêng không? Nhưng nuốt riêng số tiền này làm gì?" Hàn Đông cân nhắc.

Du Minh vui đùa nói: "Làm quà cho cậu đi?"

"Bỏ đi! Muốn tặng quà cũng chỉ có thể là lão tử tặng a!"

"Liền nói số tiền đó của cậu, chống đỡ đến chết cũng vẫn là số ở rể rồi."

"..."n=1.1. V N=M

127. Chương 127: Nguy Hiểm Thật

Trước khi ngủ, Hàn Đông nghe được điện thoại Du Minh không ngừng phát ra tiếng chuông tin nhắn, thuận miệng hỏi: "Nói chuyện phiếm với ai vậy, tán gẫu được lâu như vậy?"

Không có gì đáp lại.

Hàn Đông đi vào phòng Du Minh, phát hiện Du Minh đã nằm dài ở trên giường, di động còn đặt trên bàn, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng chuông.

"Có cần tôi cầm qua cho cậu không?"

Du Minh nói thẳng: "Không cần, cậu giúp tôi tắt máy là được."

"Trực tiếp tắt máy? Cậu cũng không nhìn xem là ai cho gửi sao? Vạn nhất có chính sự đó."

Du Minh giọng điệu không kiên nhẫn: "Không có chính sự gì cả, cậu tắt đi là được."

Hàn Đông nháy mắt có vài phần hứng thú, tự chủ trương thay Du Minh xem tin nhắn.

"Tài khoản thành công chuyển vào 520 nguyên."

"Tài khoản thành công chuyển vào 999 nguyên."

Tài khoản thành công chuyển vào 1314 nguyên."

"..."

(nguyên = nhân dân tệ)

Hàn Đông vội nhắc nhở Du Minh, "Cậu còn nói không có chính sự, chuyển khoản còn không tính là chính sự a?"

Nghe nói như thế, Du Minh càng phiền, cả người chui vào chăn không rên một tiếng.

Hàn Đông đột nhiên ý thức được điều gì, "Tiền này không phải là Hạ Hoằng Uy gửi cho cậu chứ?", lại nhìn mức chuyển khoản, càng cảm thấy mười phần chắc chắn rồi.

Hạ Hoằng Uy biết Du Minh không thích ra ngoài mà chỉ mua sắm trực tuyến, cho nên mỗi lần Du Minh tức giận, hắn liền trực tiếp chuyển tiền đến tài khoản ngân hàng của Du Minh, thẳng đến cậu phản ứng với hắn mới thôi.

"Tôi thiên, cậu thật là đang ở trong phúc mà không biết hưởng a!"

Du Minh nhịn không được mở miệng, "Cậu thích thì chuyển cho cậu là được."

"Đừng, không có công không thể hưởng lộc, tôi không thể chiếm tiện nghi của người này."

"Vậy tôi cầu xin cậu cũng không được sao? Tôi nhìn thấy đống tiền kia liền thấy phiền!"

Hàn Đông cảm thấy cuộc sống của Du Minh đã vượt qua tưởng tượng của mình ngày trước.

Ngày hôm sau, Hàn Đông trong lúc rãnh rỗi, lại đi siêu thị tìm được một khúc gỗ hoàng hoa lê, liền ở lì trong phòng mân mê.

"Chờ? Lần trước Vương tổng còn chưa có lấy hết gỗ đậu đỏ đi sao?" Du Minh kinh ngạc.

"Đây là tôi lại từ hàng bán gỗ vụn mua được, tốn mấy ngàn đại nguyên đó, làm tôi đau lòng chết đi được. Sớm biết lúc trước đã trộm một khúc giấu đi, hại tôi chặt một gốc lớn như vậy!"

"Cậu rốt cuộc muốn làm gì a?" Du Minh hỏi.

Hàn đông đầu cũng không ngẩng lên nói: "Làm đồng hồ."

"Tặng Vương tổng sao?"

Du Minh không phải giật mình vì tâm ý của Hàn Đông, mà là giật mình vì Hàn Đông hào phóng, mấy ngàn đối với Hàn Đông mà nói quả thực cũng như rút gân chặt xương.

Hàn Đông nói: "Đúng a, tặng quà cho anh ấy."

"Cậu còn tặng quà cho anh ta?" Du Minh thầm nghĩ trong lòng, cậu trực tiếp đem mình đưa tới cửa không phải tốt hơn sao?

Hàn Đông sâu kín thở dài, "Bất đắc dĩ a, tôi không muốn từ bỏ vai diễn kia."

"Cậu là vì giành lại vai diễn kia mới chịu lấy lòng anh ta?"

"Giành cái gì mà giành, vai diễn kia vốn là của tôi!" Hàn Đông tối hôm qua xem bói mới biết được.

Du Minh khó hiểu, "Vậy cậu còn lãng phí số tiền này làm gì?"

Hàn Đông vẻ mặt đau khổ, "Tôi là muốn nhờ Vương Trung Đỉnh xóa đoạn nam giả nữ kia đi."

Ra là như vậy… Du Minh đang nghĩ ngợi, tiếng chuông tin nhắn lại vang lên.

Hàn Đông so với cậu còn kích động hơn, "Tôi xem xem lần này gửi bao nhiêu."

Xem mức chuyển khoản xong, Hàn Đông lại lật lật lại tin cũ, muốn tính xem Hạ đại thiếu từ tối qua đến giờ gửi bao nhiêu tiền đến đây. Kết quả đang xem, đột nhiên nhìn thấy một cái tin nhắn.

"Còn nói không chịu nhận tiền của người ta, ngày hôm nay ai trộm chuyển ra hai ngàn?" Hàn Đông quay sang Du Minh trêu chọc.

Du Minh vẻ mặt không hiểu, "Ai chuyển ra? Tôi từ tối qua đến giờ vẫn không động qua cái tài khoản kia."

Hàn Đông thấy Du Minh không giống như là đang nói giỡn, tự mình ngẫm lại cũng thấy không thích hợp. Với loại tính cách này của Du Minh, một chút lợi ích nhỏ này thật không đáng để ý.

"Không phải là tài khoản của cậu bị trộm chứ?"

Hàn Đông so với Du Minh còn lo lắng hơn, lão tử còn chưa có chiếm được chút tiện nghi nào đâu, ai. . . Cướp tay trên của ta sao?

Du Minh nói: "Cậu xem xem lúc chuyển ra là mấy giờ?"

Hàn Đông nhìn kỹ liếc mắt một cái, hai giờ đêm, ai muộn như vậy còn chưa ngủ? Hoặc là nói… Ai đó ngủ rồi còn lại bò lên, tự mình giải quyết tâm nguyện chưa hoàn thành?

Du Minh trực tiếp chuyển tầm mắt nhắm ngay Hàn Đông.

"Không thể nào, tôi thái độ làm người chính trực như vậy, có khả năng làm cái loại trộm cắp này sao?" Hàn Đông vừa nói lời này vừa có chút lo lắng.

Du Minh thật nói: "Cậu tiêu cũng không sao, dù sao tôi cũng không cần."

Hàn Đông mở tài khoản ngân hàng của mình, nhìn thấy không còn một phân tiền, nhất thời thở dài một hơi, hoàn toàn cam chịu!

Vương Trung Đỉnh đi đến triển lãm đồng hồ ở Thụy Sĩ, đi cùng y còn có Y Lộ, Y Lộ là đi với tư cách làm đại sứ thương hiệu.

Cùng ngày, Y Lộ mặc váy liền áo cổ chữ V màu lam, nắm tay Vương Trung Đỉnh thu hút hoàn toàn sự chú ý của mọi người.

Triển lãm đông hồ hàng năm Vương Trung Đỉnh đều tham gia, theo số lượng sưu tầm ngày một tăng lên, y càng ngày càng khó mua được cái gì mới. Cái mới này không phải ở kiểu dáng, mà là ở chế tạo trên cơ sở thao tác cùng kỹ thuật đột phá, xem ra lần này lại phải tay không mà về.

Y Lộ thì khác, là phụ nữ nàng chỉ cần xinh đẹp vừa mắt là đủ. Cho nên nàng gần như tung một cái lưới, nhìn trúng bảy tám cái, mà trong mắt Vương Trung Đỉnh tất cả đều là gân gà, hơn nữa giá cả lại quá cao.

Y Lộ một hơi tiêu tốn hơn ba nghìn vạn.

Lúc nàng trả tiền, Vương Trung Đỉnh quay sang một nam nhân cách đó không xa đưa ánh mắt ám hiệu. Người nam nhân kia vọt đến phía sau Y Lộ, rất nhanh ngăn nàng lại rồi quét thẻ xuống.

....

"Phiền ngài lấy cái đồng hồ này ra để tôi xem."

Nghe được một thanh âm quen thuộc, Vương Trung Đỉnh nhịn không được nhìn sang bên cạnh, thế nhưng thấy được Lý Thượng.

"Sao cậu lại tới đây?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Lý Thượng cười trả lời: "Tôi vừa hay không có việc gì, tới đây đi dạo."

"Vậy sao không báo với công ty? Nếu cậu muốn đến, công ty sẽ xem xét trả cho cậu một phần lộ phí."

Lý Thượng vội xua tay, "Không cần, tôi chỉ là tới đây tham quan thôi."

Đang nói, nhân viên công tác đem cái đồng hồ Lý Thượng chọn ra.

"Tiên sinh, đây là cái ngài yêu cầu."

Vương Trung Đỉnh liếc một cái, phát hiện ánh mắt Lý Thượng cũng không tệ lắm. Trong cả mấy ngàn vật phẩm triển lãm, hiếm có mấy cái có thể lọt vào mắt Vương Trung Đỉnh.

Chủ yếu là, cái này đồng hồ rất hợp với Lý Thượng.

Có Y Lộ tương phản, hình tượng Lý Thượng ở trong mắt Vương Trung Đỉnh cao hơn gấp không biết bao nhiêu lần.

"Cậu cũng thích sưu tầm đồng hồ?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Lý Thượng nói: "Chưa tới sưu tầm, thấy thích là mua. Bất quá đồng hồ đeo tay của tôi giá cả cao thấp nào cũng có, cũng không nhất định phải giá trị cao. Chủ yếu nếu yêu thích, cơ bản sẽ mua không bỏ được."

Loại ý niệm này vừa giống với Vương Trung Đỉnh, gặp được tri kỷ, Vương Trung Đỉnh liền hàn huyên vài câu. Trong quá trình nói chuyện phiếm phát hiện Lý Thượng có một vài quan điểm rất có kiến giải, xem ra trong khoảng thời gian này bỏ không ít công phu nghiên cứu.

"Tiên sinh, thật có lỗi, ngài đủ tư cách mua."

Những đồng hồ nổi tiếng đều hạn cho người giao hàng, thông thường chỉ phục vụ cho hộ khách VIP.

Loại phục vụ VIP này cũng không phải chi tiền là có thể lo liệu, cần trước khi mua phải mua qua một vài loại sản phẩm trung thấp, trải qua quá trình thưởng thức dần dần, cuối cùng mới cho phép gia nhập.

Hơn nữa gia nhập rồi cũng không phải muốn mua là mua, rất nhiều kiểu dáng cần thời gian dài sắp xếp.

Những kiểu dáng đó cũng không phải là quá đắt, ví như cái Lý Thượng chọn này cũng chỉ hơn mười vạn Mỹ kim (hơn 100.000 đô la). Nhưng người trong nghề thấy, liền biết người này thuộc loại thân phận và địa vị gì.

Vương Trung Đỉnh là hộ khách VIP loại 1, cũng được sắp xếp trên danh sách khách quen.

Cái đồng hồ này y vừa hay có tư cách mua.

Nhưng là đối với người yêu đồng hồ mà nói, nhượng lại tư cách chính là khinh nhờn đối thủ. Cho nên Vương Trung Đỉnh mua xong, không thu một phân tiền của Lý Thượng, chính là làm quà tặng cho hắn.

Lý Thượng biết rõ đạo lý, cho nên không nói thêm, thoải mái mà nhận.

Một chuyến đi Thụy Sĩ này, Vương Trung Đỉnh cuối cùng là mất hứng mà về.

"Xin hỏi, Du Minh ở đâu?" Nhân viên chuyển phát nhanh gõ cửa.

Du Minh vội vàng đi ra, "Có."

"Đây là của anh."

Bởi vì Hạ Hoằng Uy thường xuyên gửi đến đây một vài thứ đồ, cho nên Du Minh không hề nghĩ ngợi liền ký tên.

Hàn Đông thật ra còn để bụng hơn cậu, vội vàng đến mở bọc, "Tôi thay cậu xem xem là cái gì."

Sau khi mở ra, Hàn Đông trợn tròn mắt, đầy một thùng đồ dùng nữ, nội y quần tất, túi da phục sức, đồ trang điểm… Hầu như đầy đủ hết . Lại nhìn giá cả, vừa đúng hai ngàn nguyên, cũng chính là số tiền lấy từ tài khoản Du Minh.

Hàn Đông đột nhiên nghĩ đến một khả năng, nhịn không được da đầu run lên.

Du Minh thấy sắc mặt Hàn Đông không tốt, mới hỏi: "Là cái gì a?"

"Không, không có gì." Hàn Đông vẻ mặt xấu hổ.

Du Minh đi tới nhìn thoáng qua, trên mặt nháy mắt lộ ra biểu tình không thể nhẫn nhịn.

Hàn Đông cảm giác một tia sét sắp từ trên đỉnh đầu nện xuống.

"Nhất định là Hạ Hoằng Uy, nhất định là tên Hạ Hoằng Uy biến thái!"

Hàn Đông chợt đột nhiên lại tìm sống trong đường chết, cũng vội bày ra một biểu tình không thể nhẫn nhịn, "Vội vàng gửi mấy thứ này đến, cái này gọi là gì a? Đây không phải vũ nhục cậu sao?"

Du Minh không nói gì, một đạp đóng nắp thùng lại.

Hàn Đông vội vàng lui về phòng mình, mở máy tính tìm cuống hàng đã mua trên web, quả nhiên thấy tài khoản đăng nhập biến thành Du Minh. Du Minh từng dùng máy tính của hắn mua đồ linh tinh, còn lưu lại cả tiền cùng mật mã, cài đặt tự động trả…

Hàn Đông khóc không ra nước mắt, hơi kém tự chặt tay mình.

Khiến cho hắn không thể chịu đựng, hắn còn xem được bản ghi chép mình và chủ cửa hàng nói chuyện phiếm.

"Có thể bớt chút hay không?"

"2118 là giá thấp nhất rồi."

"2000, lấy số chẵn, bất luận có vấn đề gì cũng sẽ không tìm anh trả hàng."

"Vậy được rồi."

Sau khi Hàn Đông ngu ngơvài giây đồng hồ, hoả tốc vọt tới phòng Du Minh, dùng giọng điệu càng bi phẫnnói: "Dù sao cũng là tiền của hắn, trả cái gì mà trả? Trực tiếp ném đi!"

128. Chương 128: Quà

Khi Vương Trung Đỉnh về nước là Nhị Lôi đến đón, từ xa thấy cửa xe mở, chỉ có một mình Nhị Lôi bước ra, ánh mắt Vương Trung Đỉnh lơ đãng rồi ảm đạm vài phần.

Trở lại công ty, Phùng Tuấn đem tình hình công việc cụ thể mấy ngày nay báo cáo cho Vương Trung Đỉnh.

Xé rách công chiếu gần ba tuần, đã bị phim nhập khẩu mới vượt lên, doanh thu phòng vé trượt xuống rõ ràng, bất quá so sánh với phim nhựa trong nước cùng kỳ cũng đã dẫn đầu tương đối xa.

Độ nóng phim nhựa giảm xuống, nhân khí của Lý Thượng lại chỉ tăng không giảm, nhất là mấy ngày Vương Trung Đỉnh đi vắng, việc hấn đóng nam chính đã đồn đãi quá mức rầm rĩ. Mà Phùng Tuấn dưới chỉ thị của Vương Trung Đỉnh, luôn dùng thái độ dung túng. Dù sao cũng không tốn tuyên truyền phí, dưới tình huống không tổn hại lợi ích công ty, mặc sao cho nó muốn ra sao thì sao thôi.

So với bất kì việc gì, Vương Trung Đỉnh càng quan tâm tiến triển một bộ phim khác.

"Hậu kỳ hoàn thành đến đâu rồi?"

Phùng Tuấn nói: "Sáu giờ đã cắt thành 150 phút, trước mắt đang vội ở khâu kĩ thuật đồ lục."

Vương Trung Đỉnh gật gật đầu, "Chúng ta cũng nên bắt tay vào làm công tác tuyên truyền rồi."

"Ân, tôi đã bắt chuyện qua cùng các viện tuyến (rạp chiếu) lớn, bọn họ đều rất nguyện ý cùng chúng ta hợp tác. Hiện tại chỉ chờ thẩm định, hy vọng có thể "tứ chi kiện toàn"."

Vừa nghĩ tới thẩm định, lòng Vương Trung Đỉnh liền không hiểu sao trầm xuống.

Phùng Tuấn đi rồi, Vương Trung Đỉnh bắt đầu xử lý vài công việc đọng lại trong mấy ngày.

Vốn vào loại thời điểm này y không rảnh lo nghĩ chuyện khác, nhưng là ngày hôm nay tâm luôn nổi không yên. Trong đầu thường xuyên xuất hiện cảnh tượng một người thô bạo phá tung cửa, nghiêng trái ngã phải lắc lư tiến vào, nhảy lên trên người mình cùng nhau công khai vui vẻ.

Nhưng mà, hôm nay cánh cửa im lặng dị thường, im lặng đến nỗi Vương Trung Đỉnh không hiểu sao buồn bực.

Hàn Đông mấy ngày này đêm ngày làm đồng hồ, hành động đã muốn gần như điên rồ, có đôi khi Du Minh đang ngủ ngủ chợt nghe đến cách vách truyền đến tiếng báo thức của Hàn Đông.

Cuối cùng vẫn là Du Minh nhắc nhở, "Này, sao cậu còn không đi gặp người ta?"

"Gặp ai?" Hàn Đông trố mắt giật mình hỏi.

Du Minh không nói gì, "Cậu không phải nói Vương tổng hôm nay trở về sao?"

Đúng a! Hàn Đông mới nhớ tới, vội vàng thu thập đồ trên bàn, quay sang Du Minh nói: "Chỗ linh liện này trước tiên để bên phòng cậu đi, tôi sợ buổi tối có kẻ đột nhập."

Du Minh gật gật đầu, "Được, tự cậu mang qua đi."

Kết quả, lúc Hàn Đông tìm chỗ giấu linh liện đồng hồ, đột nhiên phát hiện đồ dùng nữ vẫn còn ở trong thùng.

"Tôi nói, sao cậu còn chưa có ném a?" Hàn Đông sốt ruột hỏi.

Du Minh thản nhiên trả lời: "Tôi vài ngày nay cũng chưa ra khỏi cửa."

"Đi đi đi, nhanh chóng ném đi, giữ lại làm gì? Không phải chỉ khiến bản thân ngột ngạt sao?"

Du Minh buồn bực, "Tôi như thế nào cảm thấy cậu còn bực bội hơn tôi?"

Hàn Đông giả bộ một giọng điệu không thẹn với lương tâm, "Tôi đây không phải nghĩ cho cậu sao? Vạn nhất ngày nào đó có người lạ đến đây, thấy mấy thứ này, đến lúc đó cậu làm sao giải thích a?"

Du Minh nói: "Vậy cậu giúp tôi ném đi."

Hàn Đông vốn muốn đưa tay, nhưng lại lập tức rụt trở về, việc này tuyệt đối hắn không thể tự tay làm. Chỉ cần là tự hắn ném, còn có nguy cơ nhặt về.

"Tôi bận ra ngoài, tự cậu ném đi, nhất định phải đem mấy thứ này xử lý sạch sẽ trước khi tôi về!"

Nói xong, Hàn Đông lập tức xách túi chạy mất.

Biết lúc này Vương Trung Đỉnh còn ở văn phòng, Hàn Đông đi thẳng đến nhà y. Muốn giả vờ đã sớm chờ đợi, cho Vương Trung Đỉnh một kinh hỉ.

Kết quả, Vương Trung Đỉnh kìm nén không được, lại đến ký túc xá Hàn Đông.

Lúc y đến Hàn Đông đã đi mất, Du Minh đang ôm một cái thùng đi ra ngoài.

Thùng không có đóng chặt, quần tất như ẩn như hiện trong khe hở. Nguyên bản Vương Trung Đỉnh sẽ không chú ý tới thứ này, nhưng là gần đây đang trong "thời kì đặc biệt", đối một vài thứ càng thêm mẫn cảm.

"Đây là cái gì?" Vương Trung Đỉnh quả nhiên đã mở miệng.

Du Minh biết cố che giấu ngược lại dễ gây hiểu lầm, liền trực tiếp tỏ rõ thái độ.

"Vương tổng, có thể phiền ngài một việc không?"

Vương Trung Đỉnh gật đầu, "Nói đi."

"Giúp tôi đem cái trả lại thùng này cho Hạ Hoằng Uy, cũng nói cho anh ta biết, đừng đưa mấy thứ này đến làm tôi ghê tởm nữa."

Nói xong, Du Minh trở về phòng mình.

Vương Trung Đỉnh ôm thùng lên xe, mở ra nhìn thoáng qua, không nén nổi sửng sốt, đây quả thực chính là một thùng nữ trang a! Phàm là đồ y từng nghĩ đến, trong này cái gì cần đều có, ngay cả hình thức cũng mười phần xác định.

Hơn nữa chủ yếu là, số đo quần áo đều là chiếu theo Hàn Đông, điểm này khiến cho y trăm mối không thể giải thích.

"Sư phụ, phiền ngài nhanh lên một chút." Hàn Đông ở trên đường luôn luôn thúc giục.

Tài xế taxi nói: "Không có cách nào nhanh, thêm nữa liền thành siêu tốc rồi."

Vương Trung Đỉnh lái xe so với tài xế taxi còn nhanh hơn, y không biết Hàn Đông chuẩn bị kinh hỉ cho mình, chỉ là muốn mau chóng trở về, tránh cho khi vào cửa gặp Hàn Đông phiền toái.

Cuối cùng, so về tốc độ, vẫn là Vương Trung Đỉnh toàn thắng.

Hàn Đông 10 phút sau mới đuổi tới, dừng xe ở khu biệt thự ba cổng lớn đều mở sẵn. Hàn Đông tiếp chạy vào, tựa như một cơn gió cuồng dã không kềm chế được, thổi đến máu trên người Vương Trung Đỉnh đều nóng.

Y hướng Tây Tây nói: "Ba ba chuẩn bị cho con một phần qùa."

"Ở đâu?" Tây Tây hưng phấn mà vươn bàn tay nhỏ lên.

"Ở phòng ba ba, tự con tìm đi."

Thằng nhóc vừa mới rời đi, Hàn Đông liền đẩy cửa vào, lúc ấy Vương Trung Đỉnh cũng đã làm tốt công tác chuẩn bị, kết quả Hàn Đông không có lao đến, ngược lại bày ra vẻ mặt xấu hổ.

"Anh về rồi a?"

Vương Trung Đỉnh còn chưa nói gì, Tây Tây lại từ phòng của y ló đầu ra.

"Ba ba, con không có tìm được qùa."

Hàn Đông nháy mắt đẩy Vương Trung Đỉnh ra chạy sang phòng y, "Có qùa, ở đâu? Chú giúp con tìm!"

Vương Trung Đỉnh hai bàn tay nắm chặt nắm thành quyền, các cơ trên mặt cứng ngắc dị thường.

Phát hiện qùa là pho mát cùng socola, Tây Tây như nhặt được chí bảo, vẻ mặt Hàn Đông đầy lòng tham.

"Sao không mang một cái đồng hồ về?"

Vương Trung Đỉnh nói: "Tay của em không hợp đeo đồng hồ."

Hàn Đông nghe nói như thế liền vui vẻ, "Anh thật là còn tính đến loại này a?"

Vương Trung Đỉnh vẫn chưa trả lời, Tây Tây bên cạnh vẻ mặt được ưu ái nói: "Ba ba chỉ biết tặng chú đồng hồ, nhưng lại tặng cháu pho mát cùng socola!"

Tây Tây từ nhỏ thấy nhiều nhất chính là đồng hồ, dựa theo nguyên tắc vật hiếm là quý, nó cho rằng đồng hồ là không đáng giá nhất, mà đồ Vương Trung Đỉnh hạn chế nó mới là bảo bối.

Hàn Đông vẻ mặt lo lắng nhắc nhở Vương Trung Đỉnh, "Tôi nói câu anh đừng không vui, tôi cảm thấy con trai anh rất có thể sẽ cầm đồng hồ cho người khác đổi kẹo, anh tốt nhất nên đề phòng chút."

Vương Trung Đỉnh không nói chuyện, đem pho mát vừa mới mang về mở ra, dùng hơi lửa đốt trên mặt pho mát, lại dùng dao cắt xuống, trộn lên nấu chín kèm khoai tây đưa cho Hàn Đông.

Hàn Đông cắn xuống một ngụm, khen "Thật thơm."

Ngay cả bản thân Vương Trung Đỉnh cũng không nhận ra, giờ khắc này biểu tình của mình có bao nhiêu thỏa mãn.

Buổi tối, Vương Trung Đỉnh tới trước phòng Tây Tây dỗ nó ngủ.

"Ba ba, hôm nay đuôi sam thúc thúc sẽ ở lại nhà chúng ta sao?"

"Không có, chú ấy là đến bàn việc công cùng ba ba, xong liền đi."

"Vậy con yên tâm rồi."

Nói xong lời này, Tây Tây quyết đoán ngủ.

Hàn Đông quả thật chuẩn bị đi, hắn muốn mau chóng làm xong đồng hồ, trừ bỏ đi cái tâm bệnh này. Cho nên thấy Vương Trung Đỉnh đi ra, trực tiếp xua tay với y.

"Tôi đi a."

Vương Trung Đỉnh nghĩ Hàn Đông lại chơi lạt mềm buộc chặt, cho nên sắc mặt không thay đổi nhìn hắn đi ra ngoài.

Kết quả, chờ chân Hàn Đông thật sự bước ra ngoài cửa, mặt Vương Trung Đỉnh đột nhiên biến sắc, hai bước lớn đã chạy đến, một tay kéo Hàn Đông vào, đẩy hắn tựa vào góc tường.

Hàn Đông nị nị oai oai cười, "Làm gì vậy?"

Trên mặt Vương Trung Đỉnh đã viết đến thanh thanh sở sở: Em hỏi làm gì sao? Nhớ em.

Trở lại phòng, Vương Trung Đỉnh liền đem phần nhớ nhung này biến thành hành động. Kết quả còn chưa đã nghiền, Hàn Đông đã nặng trĩu chìm vào giấc ngủ. Hắn mấy ngày nay mân mê đồng hồ, tinh lực đã muốn cạn kiệt nghiêm trọng.

Bàn tay Vương Trung Đỉnh thì vẫn còn ở trên đùi Hàn Đông thoả thích vuốt ve.

Y lại nghĩ tới cái thùng trên xe, sau khi bê lên, từ bên trong lấy ra một cái quần tất, nhìn chằm chằm Hàn Đông một hồi, rốt cục quyết định xuống tay.

Kết quả, trong nháy mắt tay y vừa đụng tới ngón chân Hàn Đông, hàng này đột nhiên lấy mông làm tâm, cả người ở trên giường quay một vòng lớn, giọng điệu giống như máy móc nói: "Hiện tại thời khắc, mười hai giờ —— chỉnh!"

Khuôn mặt Vương Trung Đỉnh lúc ấy, liền giống như bị quả chuông mấy chục cân đập trúng rồi.

Sáng sớm hôm sau, Vương Trung Đỉnh quay sang Hàn Đông nói: "Tôi đã giúp em liên hệ mấy vị lão sư và huấn luyện viên, hôm nay đưa em đi gặp bọn họ, tốt nhất ăn mặc đúng đắn một chút."

"Huấn luyện viên gì cơ?" Hàn Đông khó hiểu.

Vương Trung Đỉnh nói: "Có huấn luyện viên động tác, khẩu ngữ, hình thể, đều là chuẩn bị cho phim mới của em."

Hàn Đông vốn lại muốn nhấn mạnh chuyện mình không học dáng vẻ nữ nhân, nhưng sau ngẫm lại vẫn là bỏ đi, chờ khi làm xong đồng hồ rồi nhắc lại, đến lúc đó còn dễ nói một chút.

Vương Trung Đỉnh dẫn Hàn Đông tới phòng chứa y phục, để cho hắn tự chọn quần áo mình thích.

Hàn Đông sợ quần áo không vừa, mỗi lần cầm lấy một bộ đều xem trước số đo một chút, không ngờ Vương Trung Đỉnh lại nói: "Không cần nhìn, quần áo đó em đều có thể mặc."

Hàn Đông nháy mắt sửng sốt, lúc nhìn sang Vương Trung Đỉnh, y đã đi ra ngoài.

Vương Trung Đỉnh lại lên lầu ba lấy xuống một cái đồng hồ, đồng hồ này là do đại sư làm đồng hồ nổi tiếng mất bốn năm mới hoàn thành, có thể nói là vật báu vô giá. Y vốn là muốn để lại cho Tây Tây, kết quả sau lại nghe được Hàn Đông oán hận mình không mang đồng hồ về, liền quyết định đem cái này đưa cho hắn.

Kết quả Hàn Đông cư nhiên không thích, còn chỉ vào một cái khác nói: "Tôi muốn cái kia."

Cái đồng hồ kia đâu đâu cũng có thể mua được, Vương Trung Đỉnh tự nhiên cảm thấy không xứng với Hàn Đông, nhưng không nói rõ, chỉ là uyển chuyển tỏ thái độ: "không hợp với em."

"Sao lại không hợp? Cái này rất nam tính a!" Hàn Đông nói xong thì cho tự mình đeo lên.

Vương Trung Đỉnh đành phảigật đầu, "Vậy em giữ đi, coi như quà của em."

129. Chương 129: Đến Tột Cùng Là Ai Đang Khoe Của?

Khóa huấn luyện kết thúc, Hàn Đông trở lại công ty, vừa hay gặp xe Lý Thượng đứng ở phía dưới đại lầu.

Trên xe còn có 10 nhân viên đi theo, lái xe, trợ lý, xí tuyên, hoá trang sư, nhà tạo mẫu tóc, nhiếp ảnh gia, trang phục sư thêm ba bảo tiêu. Nếu ra ngoài hoạt động còn có thể tăng thêm người, phô trương có thể ngang hàng siêu sao.

Trợ lý đỡ Lý Thượng xuống xe, cùng theo xuống còn có ba bảo tiêu.

Hàn Đông đi qua chào hỏi, "Này, đến làm gì đây?"

"Tìm Vương tổng bàn chút chuyện."

Nhân viên đi theo bên Lý Thượng mỗi người đều như hổ rình mồi nhìn chằm chằm Hàn Đông, giống như sợ hắn có cơ hội liền bắt cóc ông chủ của mình.

"Vết thương thế nào rồi?" Lý Thượng hỏi.

Hàn Đông nói: "Đã sớm không việc gì."

"Ngày đó tôi đến ký túc xá cậu, thấy trong nhà cậu còn dùng đồ dùng hơi, sao lại thế? Là Là vì khó khăn kinh tế hay vì gì? Nếu khó khăn kinh tế có thể nói với tôi."

Hàn Đông khinh miêu đạm tả nói: "Thói quen mà thôi, không liên quan đến chuyện tiền nong."

Lý Thượng gật gật đầu, "Vậy là tốt rồi."

Trong lúc hai người hàn huyên, Lý Thượng nhiều lần giơ tay lên xem đồng hồ, Hàn Đông liền hỏi: "Cậu có phải vội không? Sốt ruột vào gặp Vương tổng trước đi."

"Không vội, Vương tổng đang tham gia họp báo hội nghị thẩm định quốc tế, ít nhất phải nửa giờ nữa mới có thể ra ngoài."

Hàn Đông oán thầm: Vậy ngươi không có việc gì xem đồng hồ làm gì? Cố ý khoe khoang sao? Ta đây thật muốn nhìn một cái!

Vì thế, Hàn đông chủ động mở miệng nói: "Đồng hồ này của cậu thật đẹp, mua ở đâu vậy?"

Lý Thượng ở trước mặt người khác đều nói là Vương Trung Đỉnh tặng, nhưng là ở Hàn mặt đông trước lại nói là mua ở Thụy Sĩ.

"Bao nhiêu tiền a?"

Lý Thượng khiêm tốn cười cười, "Không có bao nhiêu, hơn bảy mươi vạn mà thôi."

"Ta đi mẹ ngươi ! Hơn bảy mươi vạn còn nói "mà thôi"? Cũng có thể mua một chiếc xe rồi?" Hàn Đông thổn thức, trách không được muốn khoe khoang.

Lý Thượng lại quay sang Hàn Đông nói: "Cậu không phải cũng đeo một cái sao?"

Hàn Đông hiện tại vô cùng hối hận không nhận cái lúc trước Vương Trung Đỉnh đưa, ngược lại chọn một cái không hề có giá trị. So sánh với cái kia, so với đồng hồ bằng vàng, của mình inox quả thực quá thấp kém.

"Cậu cũng cho tôi xem một chút." Lý Thượng cố ý nói.

Hàn Đông càng khiêm tốn, "Đừng, tôi đây hàng vỉa hè hàng, thật sự không dám đưa ra."

"Cấp bậc và giá cảđ ồng hồ không có vấn đề gì, chỉ cần hợp với mình là tốt rồi." Lý Thượng an ủi Hàn Đông.

Hàn Đông biết rõ Lý Thượng là vì tìm cảm giác lấn át người khác, vẫn đưa tay lên.

Lý Thượng ngay từ đầu thật là có loại suy tính này, nhưng vừa nhìn thấy, thái độ liền kinh thiên nghịch chuyển.

"Cái này từ đâu ra?" Lý Thượng hỏi.

Hàn Đông đưa cái mặt sưng lên, "Tự mình mua."

"Không thể nào."

Lý Thượng ngữ khí quyết đoán đến không để cho Hàn Đông cơ hội phản bác.

Vì thế, Hàn Đông nín một bụng ấm ức trở lại ký túc xá.

"Mẹ kiếp! Đồng hồ mấy chục vạn giỏi lắm a! Ngươi nha lúc trước không trả lão tử tiền thuê nhà sao không đề cập tới a?"

"Thế nhưng một mực chắc chắn đồng hồ này không phải ta mua! Coi như thật đúng là không phải ta mua, lão tử cũng đã bỏ ra mấy ngàn rồi?"

Du Minh hỏi: "Vậy sao cậu không chọn cái tốt một chút mà đeo?"

"Tôi không phải sợ lúc mộng du đem bán sao? Liền chọn một cái bình thường nhất, ai biết hôm nay sẽ chạm mặt hắn a!"

Du Minh nói: "Cho tôi xem đồng hồ của cậu đi."

Hàn Đông đưa tay qua, sau khi Du Minh nhìn thấy lập tức rút tay trở về.

"Rốt cuộc là ai khoe của a?"

Hàn Đông bị lời này nói sửng sốt, "Có ý gì?"

"Đây là đồng hồ hoàng gia chỉ có một cái, báo giá cụ thể cậu có thể lên mạng điều tra thêm."

Sau khi Hàn Đông tra xét, quả nhiên sợ ngây người.

"Tám… Hơn tám mươi vạn, chẳng phải là so với cái kia của hắn còn đắt hơn mười vạn? Ai u ta thiên, cậu mau đỡ tôi."

Du Minh sâu kín, "Cậu tạm thời ít mang một chút"

"... Gì?"

"Cậu tạm thời ít đeo đi."

Hàn Đông lúc ấy hơi kém không đánh đã sợ, hơn tám trăm vạn... Đây là cái khái niệm gì? Cái của Lý Thượng kia có thể mua một chiếc xe, cái này của hắn có thể mua một căn nhà rồi!

Du Minh hỏi: "Cậu bây giờ là có phải cảm giác mình còn giả tạo hơn không?"

"Đừng nói chuyện với tôi, để cho tôi tỉnh táo một chút."

Du Minh hừ nói, "Xem cậu chút ít tiền đồ này."

Hàn Đông ngơ ngác nhìn trần nhà, hai mắt trống rỗng.

"Cuộc đời của tôi thật không hề có ý nghĩa, có nhiều tiền rồi, một chút tình cảm mãnh liệt cũng không có."

Du Minh, "..."

Một lát sau, Hàn Đông lại nói: "Tôi vốn cho là muốn mang tài cán làm đồng hồ cho Vương Trung Đỉnh tạo ra một cống hiến bất hủ, hiện tại mới phát hiện chính là ôm chân sau !"

Du Minh nói: "Kỳ thật đồng hồ gỗ hoàng hoa lê cũng rất đáng giá, nhất là lại tinh khiết làm bằng tay, bình thường đều có thể bán đi giá cao. Hơn nữa loại đồng hồ này mùa đông mang không lạnh tay, mùa hè không sợ mồ hôi, độ hòa hợp với làn da rất cao. Chủ yếu, tôi cảm thấy loại này đồng hồ đại khí đoan trang, đại diện cho văn hóa nội hàm Trung Quốc, không hề thua đồng hồ nổi danh trên thế giới."

Được Du Minh khích lệ như vậy, Hàn Đông quyết định thức đêm đẩy nhanh tiến độ.

Vương Trung Đỉnh liên tiếp vài ngày cũng chưa bắt được bóng dáng Hàn Đông, ban ngày Hàn Đông huấn luyện, y cũng phải làm chuyện của mình. Buổi tối y rảnh rỗi, Hàn Đông bên kia vẫn bận việc.

Ai nấy đều thấy, Vương tổng này mấy ngày này tâm tình không tốt.

Thật sự không nhẫn nại được, Vương Trung Đỉnh gọi một cú điện thoại cho huấn luyện viên hỏi thăm tình hình.

"Cậu ta mấy ngày nay luôn ngủ, kêu cũng kêu không tỉnh. Cho dù đánh thức được cũng không mở mắt, báo cái lại tiếp tục ngủ."

Vương Trung Đỉnh rốt cuộc tìm một bậc thang, ra vẻ một giọng điệu tức giận, "Tôi ngày mai đã qua xem!"

Kết quả, y mới vừa tắt điện thoại, huấn luyện viên đã đem việc này nói cho Phùng Tuấn.

Phùng Tuấn chán nản, "Làm sao ông lúc này lại nói chuyện Hàn Đông ra? Không phải thêm dầu vào lửa sao!"

"A? Vậy làm sao bây giờ? Vương tổng còn nói ngày mai muốn tới thị sát, ngộ nhỡ Hàn Đông biểu hiện không tốt làm sao đây?"

"Còn biểu hiện cái gì a? Trực tiếp bảo cậu ta đừng đến nữa!"

Hàn Đông liền lợi dụng một ngày nghỉ quý giá này đẩy nhanh tốc độ hoàn thành đồng hồ, sau đó cực kỳ hứng thú tới nhà Vương Trung Đỉnh.

"Em tới làm gì?" Vương Trung Đỉnh vẻ mặt bình tĩnh.

Hàn Đông ra vẻ thần bí, "Đến tặng cho anh tặng một kinh hỉ."

Ánh mắt Vương Trung Đỉnh trực tiếp dán lên nửa người dưới Hàn Đông, "Cái gì kinh hỉ?"

Hàn Đông đưa một cái hộp tới trước mắt y.

"Cái này, mở ra nhìn xem."

Ánh mắt Vương Trung Đỉnh ẩn chứa một tia ảm đạm, bất quá theo nắp hộp mở ra liền rất nhanh biến mất.

Đồng hồ chỉ dùng gỗ Hải Nam hoàng hoa lê mặt quỷ chế thành, mặt quỷ là chỉ đường vân của đầu gỗ. Cả đồng hồ chỉ có một cây đinh không phải chất liệu gỗ, còn lại mấy linh liện toàn bộ làm bằng tay.

Tài nghệ không tính, nhưng tâm ý tuyệt đối rất nặng.

Vương Trung Đỉnh cả người đều ngây dại, hơn nửa ngày mới khó khăn mở miệng.

"Đây là em làm?"

"Đúng vậy." Hàn Đông chỉ chỉ vào chữ kí tên mặt sau đồng hồ", Cool-East-e."

Vương Trung Đỉnh lần đầu vui vẻ không tiếc cảm động cùng tán thưởng, cười tươi quay sang Hàn Đông nói: "Em vất vả rồi".

Hàn Đông âm thầm đắc ý, không thế có thể lừa được anh sao?

Buổi tối, Vương Trung Đỉnh đem hết tất cả vốn liếng cung phụng các loại sủng ái đối với Hàn Đông. Thậm chí hạ thấp mặt mũi đi ngậm ngón tay Hàn Đông, tận tình phóng thích nhu tình cùng cảm động dồn nén dưới đáy lòng.

Hàn Đông cảm thấy đây chính là thời cơ, hiện tại trên mặt Vương Trung Đỉnh rõ ràng viết "Cầu được ước thấy" rồi.

Vì thế, hắn rốt cục mở miệng.

"Tôi muốn cầu anh một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Tôi muốn diễn vai nam chính kia, nhưng không muốn diễn phần giả nữ, có thể xóa này đoạn hay không?"

Một thời gian rất dài trầm mặc…

Tim Hàn Đông muốn nhảy đến cổ họng.

Vương Trung Đỉnh nói: "Tôi sẽ xem xét, nhưng em nhất định phải cho tôi một lý do."

Hàn Đông giống như vô cùng không muốn mở miệng, "Kỳ thật tôi ngay từ đầu nói những lý do kia đều là lừa gạt anh, nguyên nhân chân chính là tôi giả dạng thành nữ nhân rất xấu. Tôi từng thử qua một lần, nhìn đến bây giờ còn ám ảnh."

"Có lẽ là kỹ thuật hoá trang của em không tốt."

Hàn Đông lắc đầu, "Còn kỹ thuật hoá trang gì chưa dùng, đã muốn xấu đến cực hạn rồi."

"Chỉ là cảnh quay nửa người dưới cũng không được sao?" Vương Trung Đỉnh còn chưa hết hi vọng.

Hàn Đông đầu chui vào chăn, nức nở khóc: "Van cầu anh, đừng chế giễu tôi."

Vương Trung Đỉnh cuối cùng là thở dài, "Em đã không muốn, vậy bỏ đi."

Hàn Đông dùng hết toàn bộ kỹ xảo biểu diễn mới ngăn chặn được may mắn và mừng thầm trên mặt.

Rất nhanh, Hàn Đông thỏa mãn ngủ.

Vương Trung Đỉnh lại không hề vui vẻ, một mình lặng lẽ đi lên ban công hút thuốc. Bất tri bất giác nửa giờ đã qua, Vương Trung Đỉnh rốt cục vê diệt cái tàn thuốc cuối cùng, xoay người trở lại phòng ngủ.

Kết quả, Hàn Đông nhưng lạikhông thấy bóng dáng.

130. Chương 130: Hàn Đại Mỹ Nhân

Vương Trung Đỉnh vội vàng chạy đi tìm.

Kết quả, lầu trên lầu dưới ba tầng, mười mấy phòng toàn bộ đều không phát hiện thân ảnh Hàn Đông.

Vương Trung Đỉnh hỏi cảnh vệ trực đêm, cảnh vệ trình bày không thấy có người đi ra. Chứng tỏ Hàn Đông vẫn còn ở bên trong biệt thự, nói không chừng đang trốn đâu đó.

Vương Trung Đỉnh đầu tiên nghĩ đến phòng quần áo, bởi vì trong phòng rất nhiều ngăn tủ lớn, chỗ có thể ẩn nấp cũng nhiều.

Kết quả sau khi đi vào không phát hiện Hàn Đông, lại phát hiện nơi này từng bị người lục qua, rất nhiều quần áo đã bị thay đổi vị trí. Hơn nữa Vương Trung Đỉnh còn phát hiện, đồ nữ trang lúc trước y khóa ở trong tủ treo quần áo đã biến mất.

Chẳng lẽ là sợ bản thân đổi ý, mới trong lúc mộng du đem mấy thứ này trộm ném đi?

Nhưng điều kiện tiên quyết là Hàn Đông làm sao biết ở đây có?

Vương Trung Đỉnh đang buồn bực, đột nhiên nghe được bên ngoài truyền đến tiếng vang, như là tiếng giày cao gót.

Đã trễ thế này sao có thể có phụ nữ thâm nhập?

Mang vài phần tò mò, Vương Trung Đỉnh đi ra ngoài.

Lúc trước Hàn Đông thực ra ở phòng bảo mẫu hóa trang, bởi vì phòng bảo mẫu Vương Trung Đỉnh sẽ không vào, cho nên y mới không phát hiện Hàn Đông. Mà hiện tại Vương Trung Đỉnh theo tiếng mở cửa, vừa hay thoáng gặp một bóng lưng hạm lệ, nháy mắt ngẩn ngơ.

Một khắc này, Vương Trung Đỉnh căn bản không dám nghĩ đến người đó là Hàn Đông.

Cho dù vị "mỹ nữ" này có dáng người siêu mẫu kinh diễm, hai chân tuyệt mỹ độc nhất vô nhị, thậm chí còn mặc quần áo quen thuộc của Vương Trung Đỉnh … Nhưng bởi vì toàn thân "Nàng" phát ra mỵ lực phong tao, khiến "Điện tử nhãn" của Vương Trung Đỉnh nháy mắt không còn nhạy, thà rằng tin đây là nữ quỷ cũng không muốn nghĩ đây là nam nhân.

Hàn Đông lãnh diễm nện bước vào phòng Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh giữ im lặng theo sát phía sau, đẩy cửa vào, phòng không có một bóng người.

Ngay lúc Vương Trung Đỉnh nghĩ hết thảy vừa rồi nhìn qua là ảo giác, đột nhiên một thanh âm quen thuộc vang lên.

"Họ Vương."

Vương Trung Đỉnh nghiêng đầu sang một hướng, phát hiện cửa buồng vệ sinh hiện lên một bóng người. Trong nháy mắt "Nàng" quay mặt lại, khái niệm tên là "giới tính" ở trong lòng Vương Trung Đỉnh liền hoàn toàn sụp đổ rồi.

Nếu Hàn Đông chụp được biểu tình Vương Trung Đỉnh giờ khắc này, cũng đủ cho hắn đắc ý cả đời.

Trừ bỏ số liệu thân thể, Vương Trung Đỉnh căn bản nhìn không ra bất cứ dấu vết gì của Hàn Đông. Nếu Hàn Đông không mở miệng, Vương Trung Đỉnh thiếu chút nữa đã cho là mình vừa động tâm với một người khác.

Hàn đại Tiên nhi đáng thương, cứ tính Vương Trung Đỉnh sẽ đối với hắn nhất kiến chung tình, lại là tính sai lầm rồi.

Quả nhiên trên thế gian này có tồn tại quả báo, mười năm trước Hàn Đông giả dạng nữ nhân "gài" một vị thanh niên tốt, mười năm sau Hàn Đông tiếp tục giả dạng nữ nhân "gài" cả đời mình.

Đến đây, Vương Trung Đỉnh đã chết tâm.

Từ nay về sau không còn có bất cứ người nào có thể nhập vào mắt của y.

Vương Trung Đỉnh ôm ngang Hàn Đông, vững bước đi đến giường lớn của mình.

Hàn Đông là một diễn viên trời sinh, mặc dù là ở trong mộng du, chỉ cần vừa hóa trang lên, liền lập tức nhập diễn.

Vương Trung Đỉnh hôn lấy đôi môi đỏ mọng của Hàn Đông, hương diễm nữ nhân cùng khí tức nam nhân tạp nhu cùng một chỗ, khoái cảm thác loạn gần như đem toàn bộ quan niệm đạo đức của y phá hủy.

Hai chân bị quần tất vây buộc thành một đường cong tuyệt mỹ, giấu ở mặt dưới váy ngắn là hai cái cánh mông tạo một vòng cung đầy đặn, hoàn mỹ mà chứng tỏ cái gì tên là đỉnh phong gợi cảm.

Mặt Vương Trung Đỉnh chôn vào sâu trong khe rãnh khát vọng kia lúc lâu, mơ mơ màng màng.

Hàn Đông phóng đãng run rẩy, hừ ngâm liêu nhân kéo dài không dứt. Đã tê rần lỗ tai, lồng ngực ngứa ngáy, cơn say kia sớm đã chuyển đến hạ vật hùng hồn dưới bụng.

Mà lãnh địa thần bí kia, cuối cùng vẫn là được bảo lưu hoàn hảo, đợi cho mỹ nhân tỉnh lại sẽ tiếp tục.

Sau khi hết thảy đều bình ổn, trang dung trên mặt Hàn Đông gần như đều đã nhòe, y phục trên người cũng bị bức xé rách. Nhất là cái quần tất kia, chỗ hạ bộ bị không khoan nhượng xé mở một cái lỗ lớn.

Vương Trung Đỉnh một người khiết nghiện như vậy, đối mặt tình cảnh này lại có thể thờ ơ.

(khiết nghiện: quá quy củ sạch sẽ)

Bởi vì một khi y đem y phục trên người Hàn Đông cởi ra, đồng nghĩa với xé nát toàn bộ lãnh diễm cùng xinh đẹp. Lần thứ hai khôi phục bản chất nhị hàng, chỏng vó lăn lộn ở trên giường.

Cho nên, Vương Trung Đỉnh thừa dịp tận dụng thời gian quý giá cùng Hàn đại mỹ nhân hảo hảo giao lưu trao đổi.

"Vì cái gì gạt tôi nói em giả nữ xấu xí?"

Người đẹp cười nói: "Bởi vì sợ anh phát hiện khi tôi giả nữ nhân ứng phó quá tự nhiên, mà hoài nghi tôi nghiện giả nữ hoặc là có ham mê biến thái, do đó chán ghét tôi."

Nương pháo bình thường miêu mi họa mắt Vương Trung Đỉnh đương nhiên chán ghét, nhưng bình thường không lộ dấu vết, thuần gia môn nhi hóa trang lên lại có thể kinh diễm hết thảy mọi người y không chỉ có không chán ghét, còn phi thường phi thường thích.

(Thuần gia môn nhi: nam tính, đàn ông…)

(nương pháo: chỉ đàn ông ẻo lả yếu đuối, phong thái nữ tính)

(miêu mi hoạ mắt: chỉ trang điểm điệu đà)

"Vậy em vì sao lại giả nữ cho tôi xem?" Vương Trung Đỉnh lại hỏi.

Hàn đại mỹ nhân đưa tay vuốt ve Vương Trung Đỉnh, sâu kín nói: "Bởi vì tôi biết anh muốn nhìn".

Vương Trung Đỉnh nắm lấy ngón tay Hàn Đông thưởng thức, quả nhiên thật sự Hàn đại mỹ nhân đã chạm niềm vui của y.

Quá trình này không biết tiếp tục bao lâu, thẳng đến khi trời tờ mờ sáng, Vương Trung Đỉnh mới lưu luyến đem bàn tay rời khỏi quần áo Hàn Đông, tính toán trở về hiện thực.

Kết quả, Hàn Đông lại ở một khắc này nắm lấy tay Vương Trung Đỉnh.

"Tôi còn có một việc chưa có nói cho anh biết."

Vương Trung Đỉnh ánh mắt nhu tình nhìn hắn, chờ kết thúc ngọt ngào.

"Kỳ thật, tôi đứng phố kéo khách."

Ý cười trên mặt Vương Trung Đỉnh chậm rãi, chậm rãi lạnh xuống.

"Em quả thật nên khôi phục nguyên hình."

Hàn Đông sau khi thức dậy, đầu tiên là bị đuổi đánh khắp nhà, rồi sau đó lại thu được một tin tức càng bi thảm, phần diễn giả nữ không chỉ có sẽ không xóa, ngược lại sẽ tăng thêm.

Tại một phòng kín hội sở, Lý Thượng đang pha cà phê cho Y Lộ.

“Đồng hồ trên tay Hàn Đông chính là Vương Trung Đỉnh tặng.” Y Lộ thực khẳng định.

Động tác khuấy của Lý Thượng dừng một chút, không nói chuyện.

“Tình cảm của bọn họ phát triển tới mức độ nào tôi không biết, nhưng tôi nói cho cậu biết, Vương tổng người này đối với người hoặc vật xác định đều phi thường lưu luyến si mê. Nếu không phải bởi vì vấn đề tính cách, anh ta yêu Hàn Đông là hoàn toàn có khả năng.”

Lý Thượng đem cà phê bưng cho nàng, “Uống đi.”

Y Lộ nếm một ngụm, độ ngọt vừa đủ.

“Tôi đã nói với cậu rồi, hảo cảm của Vương Trung Đỉnh thật sự không thể ép đến, mà là tự phát. Cậu cố tình không tin, hại tôi vì nâng hình tượng cho cậu còn giả làm nhà giàu mới nổi.”

Lý Thượng gật gật đầu, “Tôi hiểu rồi, tôi sẽ xuống tay.”

“Cái này đúng rồi, ôm ảo tưởng với ai cũng không nên đối với Vương Trung Đỉnh. Lãng phí thời gian trên người anh ta, còn không bằng dùng lực lượng hiện hữu trong tay mình.”

Lý Thượng hỏi Y Lộ: “Cô cảm thấy tôi còn có khả năng lật lại sao?”

“Nếu phim thất bại thảm hại, cậu ta ngay cả cơ hội xuất hiện cũng không có, cho dù cậu không kháng nghị, lãnh đạo công ty cũng sẽ không mặc kệ. Vương Trung Đỉnh không thể tự mình kiếm tiền, cũng kiếm tiền nhờ đám người kia, anh ta sẽ không hồ đồ như vậy.”

Lý Thượng hít sâu một hơi, “Xem ra tôi chỉ có thể cầu nguyện bộ phim kia thảm bại.”

“Chúc cậu may mắn.”

Lý Thượng gật gật đầu, vừa muốn xoay người đi khỏi, Y Lộ lại nói.

“Sớm bỏ Lương Cảnh đi, cậu theo hắn đi không xa.”

Lý Thượng không nói gì, đẩy cửa đi ra ngoài.

Đảo mắt đã tới cuối tháng bảy, hậu kỳ phim đã hoàn thành, còn chỉ còn chờ thẩm định.

Phùng Tuấn đem đĩa phim giao cho Vương Trung Đỉnh, “Anh xem đi, tôi mới vừa xem qua cũng không tệ lắm.”

Vương Trung Đỉnh trong lòng căng thẳng khó hiểu, “Để đây đi, tôi còn phải tham gia một buổi lễ.” Nói xong liền theo quán tính nhìn xuống đồng hồ gỗ hoàng hoa lê của mình.

Phùng Tuấn trêu ghẹo: “Nếu đã không đúng, anh xem nó làm gì?”

“Bây giờ là chuẩn.” Vương Trung Đỉnh nói.

Phùng Tuấn hỏi: “Anh sửa rồi?”

“Không có, nó mỗi ngày chậm hai giờ, hôm nay vừa hay là ngày thứ bảy, lại khôi phục bình thường chút.”

Phùng Tuấn cười nhẹ một tiếng, “Anh làm gì mà không đổi cái đồng hồ khác?”

Vương Trung Đỉnh không giải thích, y chỉ thích cái đồng hồ chậm chạp này, đeo nó tựa như đem Hàn Đông kia đặt lên tay.

Kết quả, y không có ghét bỏ đồng hồ của Hàn Đông, Hàn Đông ngược lại ghét bỏ đồng hồ của y, hung hăng xông vào văn phòng, tháo xuống trực tiếp ném tới trước mặt Vương Trung Đỉnh.

“Trả lại cho anh, tôi từ bỏ.”

Vương Trung Đỉnh khó hiểu, “Vì cái gì?”

“Vì cái gì? Từ lúc tôi đeo cái này, đêm ngủ không ngon, cả ngày lo lắng mình mộng du đem nó bán. Anh nhanh chóng đem đi đi, đừng nữa bắt tôi động tâm nữa.”

Vương Trung Đỉnh trách mắng, “Xem ít tiền đồ này của em.”

“Tôi chính là có một ít tiền đồ vậy.” Hàn Đông đã mẻ lại sứt.

Nhị Lôi ở một bên trêu ghẹo: “Nếu ngày nào đó cậu kí một cái bảo hiểm, xảy ra chuyện liền được bồi thường vài triệu, cậu có phải thực sẽ trong thời gian mộng du đem cắt chân không?”

Hàn Đông thực tự tin nói, “Nếu như là vài triệu, lúc mộng du nhất định tôi sẽ cắt”.

“Vậy nếu là vài tỷ?” Nhị Lôi lại hỏi.

Hàn Đông nói: “Tôi liền tại đây cắt ngay lập tức.”

Gương mặt của Vương Trung Đỉnh đã “đẹp” đến không đành lòng nhìn thẳng.

“Vương tổng, nên đi rồi.” Phùng Tuấn nhắc nhở.

Vương Trung Đỉnh vừa muốn đi ra ngoài, Hàn Đông một phen kéo lại, hỏi: “Phim khi nào thì thẩm định?”

“Ngày kia.” Vương Trung Đỉnh nói.

Hàn Đông gật gật đầu.

Trên đường, Phùng Tuấn khó hiểu hỏi Vương Trung Đỉnh: “Không phải ngày mai sao?”

“Là ngày mai.”

“Vậy sao anh nói cho cậu ta là ngày kia?”

Vương Trung Đỉnh không nóigì.

131. Chương 131:

Buổi chiều ngày hôm sau, địa điểm thẩm định tại đài truyền hình XX, tập đoàn Trung Đỉnh điện ảnh và truyền hình cùng lãnh đạo cục tương quan điện ảnh sôi nổi xuất hiện. Ngoài những người này, nhân viên đoàn phim cùng mấy diễn viên cũng tới hiện trường, chỉ riêng không thấy bóng dáng Hàn Đông.

“Hàn Đông sao lại không tới?” Lỗ đạo diễn hỏi Du Minh.

Du Minh nói: “Cậu ấy gần đây luôn phải huấn luyện, hẳn là không thể phân thân a.”

Lỗ đạo diễn vốn đang muốn hỏi tiếp, kết quả Phùng Tuấn vẫy tay một cái gọi qua.

Vương Trung Đỉnh phân phó nhân viên công ty bưng trà rót nước cho lãnh đạo, phục vụ chu đáo. Trước đó y cũng đã chạy 1 chuyến ngoài cục điện ảnh, mời khách tặng quà đương nhiên không thể thiếu.

Ngày hôm nay không muốn cho Hàn Đông đến, một phần sợ kết quả không tốt sẽ kích động hắn, cái chính là không muốn cho Hàn Đông nhìn thấy chính mình bởi vì chuyện xét duyệt mà ăn nói khép nép.

Có một lãnh đạo cục điện ảnh thường xuyên qua lại cùng Vương Trung Đỉnh quay sang nói: “Tiểu Vương a, cậu không cần phải lo lắng như vậy. Kịch bản tôi đã nhìn qua rồi, cơ bản không có vấn đề gì lớn.”

Vương Trung Đỉnh khách khí trả lời: “Cám ơn ngài quan tâm.”

“Đến đến đến, chúng ta đều ngồi vào bên này, còn người nào chưa đến không? Nếu không nói tôi liền bắt đầu.”

Đang nói, đột nhiên một thân ảnh từ cửa lặng lẽ tiến vào. Bởi vì động tác rất nhanh, gần như không ai chú ý tới hắn, chỉ riêng Vương Trung Đỉnh trong một khắc đó sắc mặt thay đổi.

Hàn Đông ngồi vào bên cạnh Du Minh, ý vị hắng giọng.

“May mà tôi động tác nhanh nhẹn, bằng không liền bỏ lỡ rồi.”

Du Minh kinh ngạc, “Cậu không phải không đến sao?”

“Ai nói tôi không đến?”

“Vương tổng a.”

Nói đến việc này Hàn Đông lại ấm ức, "Vương Trung Đỉnh thật không phải người! Thế mà nói tôi là ngày mai!"

"Hay là cậu nghe lầm?" Du Minh như thế nào cũng không tin Vương Trung Đỉnh nói sai ngày.

Hàn Đông hừ nói: "Anh ta chính là cố ý!"

"Này, đừng nói chuyện, bắt đầu rồi."

Hàn Đông thấy còn có một đoạn giới thiệu, liền đem ánh mắt chuyển tới Vương Trung Đỉnh. Vừa hay bắt gặp Vương Trung Đỉnh cùng lãnh đạo bên cạnh thì thầm, trong lòng thầm mắng: lão đầu tử xấu xa! Ghé mẹ nó sát như vậy làm gì? Coi tôi không tồn tại phải không?

Một lát sau, phim chính thức bắt đầu chiếu.

Hàn Đông đem lực chú ý quay lại, lòng tràn đầy chờ mong được thấy tác phẩm đầu tiên trong đời.

Phim nhựa bắt đầu, một mảnh tối tăm không bờ bến, thời gian dài đến hơn mười giây. Đột nhiên, một thanh âm vang lên. "Đang ở bên đó đó đó …"

Một câu còn chưa nói xong, liền là tiếng kẹt hộp băng. Chợt vừa nghe giống như là âm thanh xảy ra vấn đề, cẩn thận nghe có thể nhận thấy được âm điệu phập phồng mệt nhọc rất nhỏ, cái loại cảm giác này tựa như đại não bị điện giật, cả da đầu đều tê rần.

Cái thanh âm này chính là tiếng Hàn Đông. Người chưa từng trải qua bóng đè nghe được chỉ cảm thấy khó chịu, tức ngực. Nếu người đã trải qua bóng đè, sẽ nháy mắt lông tơ dựng đứng, sợ hãi đột ngột bạo phát.

Tiếp theo, đèn phòng sáng lên, diễn viên Mã Bân vai Triệu Bân hiện ra trên màn hình. Sắc mặt tái nhợt, đầu đầy mồ hôi, ánh mắt nhìn chằm chằm một hướng khác, không nháy mắt lấy một cái.

Quá trình này kéo dài vài giây đồng hồ.

Đột nhiên, màn ảnh chuyển tới trần nhà. Một bóng trắng ở trước mặt, hình dạng giống như là phía sau lưng một người. Ở trong ánh mắt hoảng sợ của Triệu Bân, thẳng tắp đập xuống.

"A —— "

Tiếng thi thể rạn nứt cùng tiếng thét sợ hãi của Triệu Bân vang lên trùng điệp, tiếp theo, màn ảnh cắt đến hai con mắt bị che kín sợ hãi. Theo màn ảnh kéo ra xa, một gương mặt đầy mồ hôi hiện ra, vẫn là diễn viên Triệu Bân.

Thì ra, diễn biến trước khi hắn bật đèn vẫn là đang trong mộng, chưa thật sự tỉnh lại.

Triệu Bân từng ngụm từng ngụm thở hổn hển, các cơ trên mặt mới vừa nơi lỏng xuống, đột nhiên lần thứ hai vặn vẹo, cả đầu đều bởi vì cực độ hoảng sợ mà run lên.

Sau đó chính là Du Minh với cảnh kinh điển "máy khoan".

Nhân vật trong phim của cậu tên là Từng Minh.

Ván giường xuất hiện một cái hố lớn, giây phút Từng Minh lấy tư thế cực kỳ vặn vẹo bò ra, cả những lãnh đạo "thần kinh bách chiến" cũng không còn bình tĩnh. Có tiếng thanh thanh cổ họng phát ra khẩn trương, có người rõ ràng mở tròn mắt nhưng không nhìn.

Từng Minh trèo lên thân Triệu Bân, bắt đầu điên cuồng vặn vẹo. Thỉnh thoảng lại phát ra tiếng răng rắc của các đốt ngón tay lệch vị trí cùng tiếng rách cơ thể, máu tươi liên tục không ngừng từ trong y phục chảy ra…

Đột nhiên, eo Từng Minh xoay tròn 180 độ, nửa người trên cùng nửa người dưới hoàn toàn quay về hay phương đối lập.

Đừng nói lãnh đạo lần đầu tiên xem, chính là Lỗ đạo diễn xem qua vô số lần, nhìn lại cảnh này này lòng còn sợ hãi như cũ.

Rất rõ ràng, có vài lãnh đạo đã ngồi không yên, bắt đầu thì thầm to nhỏ, nhỏ giọng nghị luận.

Hàn Đông vỗ vỗ chân Du Minh an ủi, "Yên tâm, cảnh này của cậu sẽ qua thẩm."

Du Minh vẫn là ngữ khí thản nhiên, "Bản thân tôi không sao, đừng ảnh hưởng bộ phim là được rồi."

Hai người lại hướng ánh mắt về màn hình.

Màn hình lần thứ hai bị gương mặt Triệu Bân chiếm cứ.

Vẫn là căn phòng kia, vẫn là cái giường kia. Chẳng qua trên giường không có hố, cảnh tượng trong phòng không khác so với hiện thực.

Lần này Triệu Bân thật sự đã tỉnh lại, cả quá trình quỷ áp giường cuối cùng chấm dứt.

Hai chữ to Trộm ảnh hiện ra trên màn hình lớn.

Có vài người xem cảm giác mình đã bị dọa thật lâu, kết quả phát hiện ra vừa mới chỉ là đoạn dẫn vào phim mà thôi.

Theo phụ đề chạy ra, danh sách tổ quay phim cùng diễn viên lần lượt hiện ra trên màn hình.

Hàn Đông lúc diễn, nguyện vọng lớn nhất chính là thấy trên màn ảnh chạy tên mình. Hiện giờ tuy rằng bàng thượng lão tổng rồi, vẫn như cũ khó có thể kháng cự loại tiến bộ mang cảm giác thỏa mãn này.

(bàng thượng lão tổng: sánh vai cùng tổng giám đốc)

Có vị lãnh đạo quay xuống phía Vương Trung Đỉnh, lúc Vương Trung Đỉnh quay đầu cùng người đó nói chuyện, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía Hàn Đông. Hàng kia vẫn đầy từ mãn nhìn chằm chằm màn hình lớn, vừa nhìn tên mình vừa đắc ý.

Trong lòng Vương Trung Đỉnh đối với hắn các loại ghét bỏ, trong mắt lại nhiễm lên một tầng ý cười.

Kết quả ánh mắt Hàn Đông đột nhiên hướng lại đây, hung hăng trừng Vương Trung Đỉnh một cái.

Vương Trung Đỉnh cũng dùng ánh mắt đánh trả: trừng tôi làm gì?

Hàn Đông căn bản không để ý đến y, cực kỳ hứng thú nhìn tên của mình trên màn hình lớn.

Vương Trung Đỉnh chứng kiến bộ dạng ngu ngốc dễ dàng thỏa mãn như vậy, trong lòng thoáng thả lỏng một chút.

Phim nhựa tiếp tục.

Sau khi Triệu Bân lọt vào quỷ áp giường, bắt đầu tìm kiếm trị liệu khắp nơi. Sau khi đã trải qua các loại trị liệu vẫn không thể giải quyết vấn đề, hắn rốt cuộc tìm đến một vị linh sư.

Vị linh sư này chính là Hàn Đông sắm vai, ở trong phim tên là "Mã Đông".

Mã Đông mặc một cái áo dài trắng, như trước thắt bím tóc nhỏ, có vẻ như không khác gì Hàn Đông lúc bình thường. Nhưng hắn vừa hiện ra trên màn hình, liền phát ra một loại khí tràng âm trầm. Loại cảm giác này không phải dựa vào âm thanh kinh dị nhuộm đẫm, cũng không phải dựa vào biểu cảm dữ tợn tạo ra, hoàn toàn là từ nhập diễn mà tự nhiên phát ra.

Triệu Bân quay sang Mã Đông kể nỗi thống khổ của mình.

"20 năm trước tôi có một bằng hữu bị tai nạn giao thông mà chết, cậu ấy khiêu vũ đặc biệt giỏi. Cho nên mỗi tối, cậu ấy đều ghé vào người tôi khiêu vũ."

Mã Đông nói cho hắn biết: "Cậu xem ra là không phải gặp ma, mà là ảo giác trong tiềm thức."

"Tôi phải diệt trừ ảo giác đó như thế nào đây?"

"Cậu vì sao phải diệt trừ mà không lợi dụng nó?" Mã Đông hỏi.

Triệu Bân khó hiểu, "Lợi dụng? Lợi dụng như thế nào?"

"Cậu nghe nói qua thanh minh mộng chưa?"

Triệu Bân lắc đầu.

Mã Đông giải thích đơn giản, "Chính là khi nằm mơ biết là mơ, còn có thể khống chế cảnh trong mơ."

Triệu Bân đặc biệt không thể tưởng tượng nổi, "Điều này sao có thể?"

"Sao lại không thể? Cái cậu gọi là quỷ áp giường, không phải là thân thể ở thực tế, mà ý thức còn ở trong mơ sao?"

Triệu Bân ngẫm lại có vẻ thật sự như thế, mỗi lần hắn lọt vào quỷ áp giường, cảnh tượng trong phòng đều không khác ngày thường, nhưng lại chứng kiến những ảo giác ngày thường nhìn không tới.

"Cho nên, cậu có được ưu thế lớn hơn so với người thường. Chỉ cần cậu có thể có lợi dụng, không những được thoát khỏi ảo giác kinh dị, còn có thể sáng tạo cảnh mình thích trong mơ."

Rồi sau đó, Mã Đông chỉ cho Triệu Bân phương pháp huấn luyện thanh minh mộng. Đối với người bình thường mà nói, muốn khống chế cảnh trong mơ của mình, đầu tiên phải trong mộng biết mộng, cũng chính là trong mộng tinh tường đoán được mình đang nằm mơ.

Bởi vì ý thức Triệu Bân lúc bị quỷ áp giường là thanh tỉnh, cho nên hắn hoàn toàn có thể làm được điều này. Hiện tại hắn cần nhất chính là vượt qua tâm lý sợ hãi, hóa bị động thành chủ động.

"Cậu nhớ kỹ, hắn chỉ là do cậu ảo tưởng ra, không có bất cứ lực sát thương gì. Chỉ cần cậu dũng cảm, có thể dễ dàng tiêu diệt hắn. Nếu cậu cảm thấy năng lực mình không đủ, có thể thử dùng bất cứ thứ gì trong phòng làm cứu binh."

Buổi tối, không lâu sau khi Triệu Bân đi vào giấc ngủ, ván giường trước mặt lại vỡ ra một cái hố lớn. Từng Minh lần thứ hai từ trong động chui ra, bò lên trên người của hắn.

Triệu Bân thử dụng ý niệmđiều khiển bản thân trong ảo tưởng dùng tay khấp chặt cái eo đang vặn ngược lạicủa Từng Minh, ý định bẻ gãy thắt lưng hắn. Từng Minh không chịu bị tấn công,ngược lại tiếp tục đè lên ngực Triệu Bân, muốn cho hắn ngạt thở.

132. Chương 132: Không Sao Đâu

Trong lúc đối kháng kịch liệt, Triệu Bân lại phát hiện bóng trắng trôi nổi trên trần nhà, hắn nhớ tới câu nói của Mã Đông: "Có thể thử dùng bất cứ thứ gì trong phòng làm cứu binh."

Vì thế, Triệu Bân dùng ý niệm điều khiển lên bóng trắng đập xuống, ảo ảnh Tằng Minh nháy mắt hồn phi phách tán.

Phòng ngủ rốt cục khôi phục yên tĩnh lại.

Từ đó về sau, Triệu Bân không còn có mơ thấy Tằng Minh nữa.

Hắn đem tình hình này nói cho Mã Đông.

Mã Đông nói: "Cậu bây giờ đang là giai đoạn Thanh Minh mộng sơ cấp, chỉ có thể lợi dụng vật hiện hữu để thay đổi sự việc trong mơ. Chờ cậu huấn luyện đến giai đoạn cao cấp, có thể sáng tạo cảnh trong mơ mà mình muốn. Cậu có thể trở nên hơn người, võ nghệ cao cường, có thể được muôn người tung hô, ôm mỹ nữ vào lòng… Có thể cảm nhận được bất kì thế giới hiện thực gì trong vô thức."

Triệu Bân nói: "Tôi hiện tại đã không còn quỷ áp giường để thử nghiệm, làm sao biết mình đang trong mộng đây?"

Mã Đông nói cho hắn biết một phương pháp: thường xuyên ấn kìm ngực, ám chỉ là chỉ khi ngực sụt xuống mới là đang ở trong mộng, đẩy ngược trở về tức là hiện thực.

"Sau khi cậu biết mình đang nằm mơ, có thể thử tìm một lối đi, dẫn cậu tiến vào một thế giới hoàn toàn mới. Ví như cậu có thể mở cửa sổ ra nhảy xuống, nhưng cách này có một chút mạo hiểm, một khi phán đoán sai có thể thật sự sẽ chết. Cho nên tôi đề nghị cậu xây một cái giếng trong phòng, từ trong giếng đi xuyên qua."

Vì thế đến tối, Triệu Bân lại bắt đầu thử.

Sau khi đi vào giấc mộng, hắn dùng tay đè lồng ngực của mình, thấy lõm vào, liền nhảy bật dậy. Tìm quanh trong phòng, rốt cục ở dưới giường phát hiện một miệng giếng.

Hắn dựa theo chỉ dẫn của Mã Đông, chui vào miệng giếng.

Nhưng mà, sau khi Triệu Bân từ chỗ miệng giếng dưới giường đi xuyên qua, lại bò ra một miệng giếng khác dưới gầm giường.

Chính lúc này, một màn kinh dị xuất hiện, Triệu Bân biến thành Tằng Minh.

Đột nhiên nghịch chuyển, khiến cho mọi người trở tay không kịp.

Tằng Minh lại đè lên thân thể Triệu Bân, một lần lại một lần tra tấn hắn. Phim giống như lại quay lại từ đầu, chẳng qua góc nhìn từ Triệu Bân biến thành Tằng Minh.

Rất nhanh, tình huống Triệu Bân đối kháng với Tằng Minh lần thứ hai xuất hiện.

Triệu Bân dùng tay văn eo Tằng Minh, ý đồ đem bẻ gãy. Tằng Minh thì tiếp tục đè lên ngực Triệu Bân, ý đồ để cho hắn ngạt thở, bóng trắng trôi nổi lại ở một khắc này đập xuống…

Nhưng là, lần này người hồn phi phách tán biến thành Triệu Bân.

Mà người nằm ở trên giường lại trở thành Tằng Minh.

Cảnh chợt lóe.

Tằng Minh mạnh mẽ từ trên giường ngồi dậy, mồ hôi đầm đìa.

Mà đứng ở bên cạnh hắn, như cũ là Hàn Đông sắm vai linh sư —— Mã Đông.

Mã Đông sâu kín hỏi: “Giải thoát rồi?”

Tằng Minh gật gật đầu, “Nếu như không có mộng này, tôi đến bây giờ còn không thể chấp nhận được hiện thực”.

“Tôi rất hiếu kỳ, cảnh trong mơ cậu xây dựng là dạng gì?” Mã Đông hỏi.

“Ở trong mộng ngài vẫn là linh sư, nhưng tôi đem mình biến thành Triệu Bân, bởi vì tôi hi vọng người chết là tôi mà không phải Triệu Bân. Nhưng mà một lần lại một lần bị áp, rốt cục bắt tôi hiểu được: tại hiện trường tai nạn, Triệu Bân đã bị xe chèn chết rồi.”

Trên mặt Tằng Minh xuất hiện nồng đậm bi thương.

Mã Đông vỗ vỗ vai của hắn, an ủi: “Đã qua rồi để cho nó qua đi.”

Không ngờ là như vậy?

Người trước đó chưa đọc qua kịch bản lộ ra biểu tình bất khả tư nghị.

(Bất khả tư nghì là không thể tư duy và bàn luận được vì điều đó siêu việt khỏi tư duy của con người và sự bàn luận của con người)

Giờ khắc này, phim mới được một phần ba.

Trong phòng chiếu không khí phi thường căng thẳng, mỗi người đều ngừng thở chờ đợi nội dung phim phát triển.

Tằng Minh giải quyết được bóng ma tâm lý, nhưng lại lưu lại một thói quen không thể sửa đổi – tự vặn eo của mình.

Đây là phương pháp nghiệm mộng Mã Đông dạy cho hắn.

Cùng nguyên lý với phương pháp “Ấn ngực” của Triệu Bân, nếu Tằng Minh đem mình eo ngắt rời, liền chứng minh là ở trong mộng. Nếu bình yên vô sự, liền chứng minh là đang ở thế giới thực.

Cho dù mỗi lần đều bình yên vô sự, Tằng Minh vẫn như cũ không tự chủ được mà đem bàn tay hướng đến eo.

Một buổi tối, Tằng Minh cùng bạn gái cùng đi tản bộ ở công viên.

Cửa công viên có một vị đại thúc bán kem que, bạn gái liền dừng lại chọn một cây. Mua xong, Tằng Minh kéo tay bạn gái cùng vào công viên.

Đi qua một đoạn đường rất dài, trong đầu Tằng Minh lại sinh ra ý niệm "bóp eo", ngay khi hắn buông tay bạn gái để thực hiện hành động kia thì đột nhiên phát hiện trong tay lại có nhiều thứ đồ gì đó.

Tiền lẻ!

Hắn đã sớm đưa tiền lẻ cho đại thúc rồi!

Tằng Minh vụt quay đầu lại, phát hiện cách mấy trăm thước, bạn gái vẫn như cũ ở chỗ đó chọn kem.

Thình lình xảy ra nghịch chuyển, lại khiến cho mọi người nổi lên một thân da gà.

Lúc này, Mã Đông lại hiện ra trong tầm mắt Tằng Minh.

Tằng Minh khẩn cấp hỏi: "Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ tôi còn ở trong mộng?"

Gương mặt âm trầm của Mã Đông khiến người khác không rét mà run.

"Cậu không có ở trong mộng, cậu đã chết rồi."

Tằng Minh không dám tin nhìn Mã Đông, "Ngài có ý gì?"

"Cậu đã cùng chết với Triệu Bân."

Tằng Minh lắc đầu, "Làm sao có thể? Từ khi tôi bị tai nạn giao thông đến khi lên xe cấp cứu rồi đến ra viện, hết thảy tôi đều nhớ rõ như vậy…"

"Ở trong mộng của cậu, Triệu Bân lúc đó chẳng phải cũng cho là như vậy sao?"

Sắc mặt Du Minh biến đổi, giờ này khắc này gương mặt không thể tê liệt hơn nữa.

Mã Đông còn nói: "Cậu là bị hai chiếc xe chèn chết."

"Ngươi nói bậy!" Tằng Minh run rẩy không thôi.

"Cậu và Triệu Bân cùng nhau qua đường, từ hai hướng lái qua hai chiếc xe. Trong đó một chiếc chèn Triệu Bân chết, lại ma xát với một chiếc xe khác, mà cậu vừa hay đứng ở chính giữa. Lúc đầu cậu quả thật chưa có chết, nhưng lại thấy tình cảnh Triệu Bân bị chèn chết thê thảm, có thể là lúc cậu đang vặn vẹo giãy dụa, một chiếc xe rời ra, khiến cho nửa người trên dưới của cậu xé thành hai hướng ngược nhau, trực tiếp tách ra từ chỗ thắt lưng."

Tằng Minh như trước không chịu nhận, "Sao ta phải tin ngươi?"

"Bởi vì tôi bước đi ngay phía sau cậu, bởi vì ba chúng ta là bạn tốt."

Cả người Tằng Minh chấn động kịch liệt, nhưng rất nhanh lại đưa ra nghi ngờ.

"Nếu là bằng hữu, ta vì cái gì không biết ngươi?"

Mã Đông cười lạnh đến thê thê lương, "Bởi vì cậu đang trong mộng của tôi."

"Hết thảy phát sinh đều là tự ta chi phối, như thế nào lại ở trong mộng của ngươi?"

"Cậu thử vặn eo của mình đi."

Tằng Minh run rẩy vươn hai tay lên hướng đến eo của mình, nhẹ nhàng nhéo, thắt lưng cứ như vậy bị đứt ra.

"Như thế nào lại… Vừa rồi rõ ràng không có đứt…

"Tôi nói rồi, cậu đang ở trong mộng của tôi. Trước kia tôi không muốn làm cho nó đứt, là bởi vì tôi đã bị bắt buộc phải thừa nhận việc mất đi Triệu Bân, không muốn lại mất đi cậu như vậy. Từ đầu đến cuối, các người đều là tôi xây dựng làm công cụ trị thương cho chính mình."

Lần đại xoay ngược này lại một lần khiến mọi người tưởng thế là xong rồi.

Nhưng mà, phim còn chưa có chấm dứt.

Tằng Minh chỉ ngu ngơ trong chốc lát, sau lại lộ ra nụ cười quỷ dị.

Nụ cười này là ngoài ý liệu của Mã Đông, cũng ngoài ý liệu của tất cả người xem.

"Cậu cười cái gì?" Mã Đông hỏi.

Tằng Minh nói: "Làm sao cậu xác định chính mình không có ở trong mộng của Triệu Bân?"

"Làm sao có thể?"

Ánh mắt Tằng Minh âm u nhìn chăm chú Mã Đông, "Vậy ngươi nói cho ta biết, vì cái gì trong mộng Triệu Bân ngươi đã 40 tuổi? Vì cái gì hắn nói ta đã chết 20 năm, ta lại nói hắn đã chết 20 ngày?"

Mã Đông sửng sốt.

"Ngươi đã tự tin như thế, vậy từ trên cầu vượt này nhảy xuống. Nhưng ta muốn nhắc nhở ngươi một câu, sau khi nhảy xuống, tỉnh lại chưa chắc là ngươi."

Nói xong, công viên thật sự biến thành cầu vượt.

Mã Đông rốt cục lộ ra thần sắc chột dạ, "Làm sao cậu biết phương pháp nghiệm mộng của tôi?"

Tằng Minh không giải thích, trực tiếp một câu.

"Dám, hay không dám?"

Tim mọi người đều ở một khắc này nhéo lên, nhất là Vương Trung Đỉnh.

Cuối cùng, Mã Đông vẫn là tinh thần không thể chùn bước nhảy xuống.

Tựa như trong quá trình Hàn Đông quay phim, ánh mắt thoáng mang theo một tia tuyệt nhiên, một tia tiêu sái, một tia quật cường, còn có một tia hưởng thụ giây phút cuối cùng đắm chìm trong mộng.

Trong nháy mắt chạm đến mặt nước, thân thể Mã Đông tứ phân ngũ liệt, máu đỏ tươi bỗng chốc lan tràn, các bộ phận rời rụng từ từ chìm xuống giữa màu máu loãng …

Xinh đẹp đến cực điểm! Huyết tinh đến cực điểm!

Trong phòng chiếu lâm vào một màn yên tĩnh như chết.

Đột nhiên, một tiếng thét kinh hãi tiếng vang lên.

"Trương chủ nhiệm, Trương chủ nhiệm, ông sao vậy?"

Vương Trung Đỉnh trong lòng lộp bộp xuống, quay đầu nhìn, vị lãnh đạo họ Trương kia tê liệt trên ghế ngồi, sắc mặt xám trắng, cả người run rẩy, như là dấu hiệu đột phát bệnh tim.

"Mau, đưa đến bệnh viện."

Mọi người ba chân bốn cẳng mà nâng lãnh đạo ra bên ngoài.

Vương Trung Đỉnh nhưngkhông có cùng những người khác đi ra, mà là trước tiên vọt tới bên người HànĐông, một tay ôm chặt, một tay vỗ vỗ sau ót của hắn trấn an: "Không sao đâu."

133. Chương 133: Đốt Não

Hàn Đông trái lại so với Vương Trung Đỉnh càng trấn định, còn an ủi ngược lại.

"Tôi không sao, bộ phim cũng sẽ không có chuyện gì."

Vương Trung Đỉnh lần đầu tiên lộ ra biểu tình đau lòng trước mặt Hàn Đông.

Hàn Đông bị Vương Trung Đỉnh đàn áp quen rồi, tư tưởng nô lệ ăn sâu, đột nhiên nhìn thấy y ôn nhu lại có chút không thích ứng được.

"Cái kia… Anh đừng ở lại với tôi phí công, nhanh chóng đến bệnh viện đi, bằng không phim của tôi thực xong rồi."

Nghe nói như thế, Vương Trung Đỉnh mới yên tâm mà đi ra ngoài.

Mới vừa đây phòng chiếu còn đầy ảnh thính, trong nháy mắt chỉ còn lại hai người.

Du Minh từ đầu đến cuối đều không rời chỗ ngồi của mình, hiện tại như cũ ngây ngốc nhìn lên màn hình lớn.

"Này, tôi nói, cậu không phải cũng phát bệnh rồi chứ?" Hàn Đông vỗ cậu một cái.

Du Minh nhìn Hàn Đông lộ ra ánh mắt oán hận, "Lúc quay vì cái gì không cho tôi xem?"

"Ai… Ai không cho cậu xem?" Hàn Đông căng thẳng, "Không phải là cậu không rảnh xem sao?"

"Ít nói ! Cậu cho là tôi còn không biết cậu nghĩ gì sao?"

Hàn Đông không lên tiếng nữa.

Du Minh lần này giống như thật sự giận, ánh mắt nhìn Hàn Đông lạnh lùng khác hẳn với thường ngày.

"Thật không ngờ, cậu bán rẻ tôi."

Nói xong, đứng dậy hướng ra ngoài đi.

Hàn Đông vội vàng giữ chặt, "Minh nhi a, cậu hãy nghe tôi nói, tôi không phải là vì sợ cậu quá chờ mong cuối cùng sẽ thất vọng sao?"

"Cho nên cậu đã đem tôi vứt cho Hạ Hoằng Uy kia? Một cái thất vọng, một cái sốt ruột, cậu cảm thấy được thất vọng so với sốt ruột thoải mái hơn sao?"

Hàn Đông thiếu thu liễm trả lời một câu, "Có thể thoải mái bao nhiêu tốt bấy nhiêu vậy."

Nghe nói như thế, Du Minh xách túi đi thẳng không thương lượng.

Đến cuối cùng, phòng chiếu chỉ còn lại mình Hàn Đông.

Phim vẫn còn tiếp tục.

Hàn Đông một bên hút thuốc, một bên yên lặng nhìn màn hình lớn. (T_T)

Cảnh chuyển tới trước khi xảy ra sự cố, Triệu Bân, Tằng Minh cùng Mã Đông đang tập luyện trong phòng khiêu vũ. Bên cạnh còn có bạn gái Tằng Minh, hai người mắt đi mày lại, khiến Triệu Bân cùng Mã Đông vô cùng hâm mộ.

"Ai, tôi làm sao lại không có bạn gái đây?" Mã Đông cảm thán.

Triệu Bân nói: "Ai bảo cậu suốt ngày giả thần giả quỷ!"

"Ít nói, cậu cũng không có còn mạnh miệng với tôi! Rõ ràng 20 tuổi người, mặt như 40 tuổi!"

"Có tin tôi đập cậu không?"

"Ha ha ha ha…"

Nhưng mà, hạnh phúc cùng ấm áp luôn ngắn ngủi.

Một tai nạn giao thông thình lình xảy ra khiến ba người từ đó âm dương cách biệt.

Hình ảnh lại cắt đến trên cầu vượt.

Triệu Bân và Tằng Minh một trước một sau qua đường cái, Mã Đông cách bọn họ xa hơn một chút gọi điện thoại.

Triệu Bân đột nhiên quay đầu lại hướng Tằng Minh nói: "Bạn gái của cậu đang ở đối diện mua kem, cậu còn không mau đi thay nàng trả tiền?"

Tằng Minh đang ra bên ngoài tìm tiền lẻ, thảm kịch liền xảy ra.

Triệu Bân bị một chiếc xe đâm ngã gục rồi chèn lên, Tằng Minh kinh hoàng không chú ý tới đối diện cũng có một chiếc xe lao đến, kết quả cứ như vậy bị hai xe chèn ép ở giữa.

Tằng Minh thấy Triệu Bân bị chèn dưới xe từng miếng từng miếng thịt rụng ra, Triệu Bân thấy Tằng Minh bị chèn ép thân thể biến dạng thống khổ vặn vẹo giãy dụa.

"Có người bị tai nạn giao thông!"

"Ai?"

"Không rõ lắm, hình như là hai sinh viên."

"..."

Nghe được mọi người nghị luận, Mã Đông trong lòng căng thẳng, vội túm lại một người hỏi: "Ở đâu?"

"Đang ở bên đó."

Lúc này, có hai cái màn hình đặc tả.

Một cái là con mắt Triệu Bân xoay xoay về hướng Mã Đông, cái kia là quay Tằng Minh động tác giãy dụa tạm dừng chốc lát.

Mã Đông thấy tình cảnh bi thảm của hai người, lòng nóng như lửa đốt chạy vội về hướng bên đó.

Kết quả, một chiếc xe đang chèn Tằng Minh đột nhiên khởi động, nháy mắt đánh bay Mã Đông.

Một khắc này, Triệu Bân cùng Tằng Minh đồng thời thấy một thân áo trắng bay trên không trung.

Mà trong nháy mắt Mã Đông rơi xuống, vừa hay bắt gặp bạn gái Tằng Minh đứng ngây ở quầy hàng kem.

Màn hình bắt đầu luân phiên thay đổi khuôn mặt ba người.

Giờ này khắc này, Triệu Bân còn chưa có ngạt thở đến chết bởi vì lồng ngực bị ép, Tằng Minh trên dưới vặn ngược cũng còn chưa gãy. Mà Mã Đông đập xuống mặt nước, thân thể đã tứ phân ngũ liệt, màn hình liền dừng lại rồi.

Tiếp theo, một người tỉnh lại.

Người tỉnh lại này rất quan trọng, bởi vì trong ba người nhất định có một sống, bằng không sẽ không có giấc mơ tồn tại.

Người này là ai đây?

Cảnh dần dần lui ra xa, người tỉnh lại là Mã Đông.

Từ trên mặt hắn có thể thấy được, hắn vừa thở nhẹ nhõm một hơi, lại lộ ra nồng đậm thương cảm.

Tiếp theo, điện thoại của hắn vang lên.

"Mã lão sư, có người bởi vì gặp tai nạn giao thông mà lưu lại bóng ma tâm lý, muốn tìm anh khuyên giải."

Mã Đông thản nhiên trả lời: "Cho vào đi."

Không đầy một lát, cửa mở ra.

Ánh mắt Mã Đông đột nhiên tại một khắc ngưng lại.

Tiếp theo, nhạc phim vang lên.

Hàn Đông đi một mình khỏi phòng chiếu.

Trương chủ nhiệm trải qua cấp cứu, rốt cục tỉnh lại, chuyển đến phòng bệnh bình thường.

Vương Trung Đỉnh an vị bên giường lão, trong ánh mắt mang theo tâm ý tạ lỗi sâu sắc.

Nhưng Trương chủ nhiệm ngược lại không có ý trách cứ, "Lúc trước tim tôi đã có chút thất thường, tuy rằng không phát triển đến bệnh tim, nhưng là có giữ tại biến chứng."

"Xin lỗi ngài." Vương Trung Đỉnh nói.

Trương chủ nhiệm khoát tay, "Cậu hiểu lầm ý của tôi rồi, tôi không có trách bộ phim của các người. Tôi ngược lại cảm thấy bộ phim này phi thường hay, phi thường đáng để cho tôi rung động."

Vương Trung Đỉnh không nói gì thêm.

"Bất quá đâu…" Trương chủ nhiệm xoay chuyển, "Tôi đây phát bệnh, trong cục vài vị lãnh đạo đều nhìn thấy. Coi như tôi không so đo, bọn họ cũng sẽ không để yên. Không muốn đem sự tình làm lớn, các người chỉ có thể nhịn đau bỏ những thứ yêu thích, xóa sạch cái cảnh kia."

Cuối cùng vẫn là kết cục này… trong đầu Vương Trung Đỉnh hiện lên cái lưng tím đen của Hàn Đông, lòng như đao cắt.

"Thật không thể thương lượng sao?"

Trương chủ nhiệm thở dài, "Tôi phát bệnh tuy rằng không thể đổ toàn bộ trách nhiệm lên bộ phim, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên bị, vẫn là cấp tính, rất khó cam đoan nguyên nhân không phải cảnh đó. Nếu rạp chiếu phim có người bệnh giống tôi, tới lúc xảy ra chuyện thì làm sao? Nói đến cùng, phim là phục vụ quần chúng. Cậu có thể không quá nghiêm khắc hoàn mỹ, nhưng cậu nhất định phải cam đoan mỗi người kia tâm thần an định."

"Tôi hiểu rồi." Vương Trung Đỉnh cực độ gian nan nặn ra ba chữ kia.

"Hơn nữa, những cảnh còn lại của diễn viên kia cũng phi thường xuất sắc, cắt cảnh này đi hẳn là ảnh hưởng không lớn."

Ở trong lòng Vương Trung Đỉnh, bất kỳ một cảnh nào của Hàn Đông ảnh hưởng đều là rất lớn.

Trương chủ nhiệm đột nhiên lại nói: "Có thể cắt cái cảnh kia ra rồi đưa cho tôi một phần được không?"

Vương Trung Đỉnh nghi hoặc khó hiểu.

Trương chủ nhiệm ngượng ngùng cười cười, "Cái cảnh kia là cảnh hấp dẫn nhất trong mấy năm nay tôi mới gặp qua, đẹp đến phi thường bạo lực, có thể nói là điên phong tạo cực!" (nói chung là cực đỉnh)

Vương Trung Đỉnh đột nhiên có chút hoài nghi: lão nhân này bị dọa phát bệnh là mà vẫn kinh diễm?

Vì thế, y làm vẻ mặt tội lỗi hướng Trương chủ nhiệm nói: "Vì suy nghĩ cho an toàn của ngài, yêu cầu này tôi không thể đáp ứng."

Trương chủ nhiệm vội tự biện giải, "Tôi không xem, tôi chỉ là lưu làm kỷ niệm thôi."

"Thật có lỗi, tôi vẫn rất lo lắng." Vương Trung Đỉnh một bộ biểu tình không đáng thương lượng.

Trương chủ nhiệm thở dài, "Vậy được rồi, cậu đã không muốn, tôi cũng không cưỡng cầu. Bất quá chuyện cảnh này, tôi vẫn không thể thỏa hiệp."

Hiện tại, Vương Trung Đỉnh đã nhận thức cảnh này bj xóa là một cái thực tế rồi.

"Nếu như vậy, tôi cũng không quấy rầy ngài nghỉ ngơi." Vương Trung Đỉnh nói.

Không ngờ Trương chủ nhiệm lại bảo, "Cậu trước tiên đừng nóng vội, ngồi xuống, tôi còn chưa nói hết."

Vương Trung Đỉnh đành phải lại tọa hồi nguyên vị, chờ Trương chủ nhiệm phát lệnh.

"Cậu có thể kể cho tôi một chút phần còn lại không? Tôi xem hơn phân nửa, lại thiếu một cái kết, trong lòng bị treo thật sự khó chịu a."

Vương Trung Đỉnh cười cười, "Được."

Sau khi nghe xong, Trương chủ nhiệm lộ ra biểu tình không thể tưởng tượng nổi, "Thì ra là như vậy."

Vương Trung Đỉnh gật gật đầu.

"Người cuối cùng đến là ai? Trong kịch bản cũng không viết rõ sao?"

"Không có."

Trương chủ nhiệm vẻ mặt khó hiểu, "Đây chẳng phải là chưa công bố người còn sống sót cuối cùng là ai sao?"

Vương Trung Đỉnh nói: "Đây là phim lưu lại hồi hộp."

Bởi vì từ phiến vĩ, có vẻ như ai sống sót cũng có thể giải thích được.

Nếu vào cửa người là Triệu Bân, như vậy có thể lý giải cho người sống là Triệu Bân. Nếu vào cửa là Tằng Minh, như vậy là có thể lý giải cho người sống là Tằng Minh.

Vô luận hai người kia ai còn sống, này cảnh trong mơ đều là vô hạn tuần hoàn. Nghe giống như không có gì, nhưng là tình tiết cực lớn, bởi vì dạng phát triển này khiến cho người ta không tìm được điểm khởi đầu và kết thúc của giấc mơ.

Nếu vào cửa là người lạ, như vậy người sống chính là Mã Đông. Hết thảy phía trước xảy ra, đều là một giấc mộng của hắn mà thôi.

Vương Trung Đỉnh nói: "Phán đoán cảnh trong mơ là ai, phương pháp đơn giản nhất chính là nhìn ý tưởng xảy ra trong mộng, nếu hắn không trải qua, liền chứng minh không phải mộng của hắn."

Trương chủ nhiệm thử phân tích nói : "Ý tưởng trong mộng chính là: quỷ áp giường Triệu Bân, máy khoan Tằng Minh, bóng trắng Mã Đông, bạn gái Tằng Minh, còn có câu kia 'Đang ở bên đó …"

Vương Trung Đỉnh gật đầu, "Không sai biệt lắm, còn gì nữa không."

Trương chủ nhiệm lại rối rắm, "Đầu tiên, ba người này đều thấy được tai nạn xe thảm khốc của nhau. Đến nỗi hình ảnh bạn gái Tằng Minh mua kem, ngay từ đầu chỉ có Triệu Bân và Tằng Minh thấy, sau lại Mã Đông lúc rớt cầu cũng nhìn thấy. Cuối cùng là câu kia 'Đang ở bên đó" có vẻ như người nghe được chỉ có Mã Đông đi?"

"Không phải, có một khâu nhỏ tôi chưa nói cho ông. Ngay cả khi có người nói cho Mã Đông những lời này, Triệu Bân cùng Tằng Minh đều vẫn có phản ứng, có thể lý giải vì bọn họ cũng nghe được ."

Trương chủ nhiệm vẻ mặt sụp đổ, "Kia không phải quá khó giải sao?"

Vương Trung Đỉnh không nói gì.

"Xem ra tôi còn phải xem lại một lần." Trương chủ nhiệm cảm khái.

Vương Trung Đỉnh nói: "Ngài vẫn là nên nghỉ ngơi thật tốt đi."

Xem một lần liền cắt một cảnh,nếu xem nữa, còn không đem cả phim cắt luôn?

134. Chương 134: Tuyên Truyền Chiếu Phim

Hàn Đông vì muốn giải tỏa khó chịu trong lòng, đem phim nguyên phiến cho Tây Tây xem. Vốn là muốn hù dọa nó một chút, kết quả Tây Tây xem hết cả bộ phim đều phi thường bình tĩnh.

"Thế nào?" Hàn Đông hỏi.

Tây Tây đồng hài nói: "Just-so-so."

U a, người không cao mà ánh mắt cũng không thấp!

Vì thế, Hàn Đông quyết định làm khó nó.

"Cháu nói xem bộ phim này người còn sống sót cuối cùng là ai?"

Tây Tây không cần suy nghĩ nói: "Triệu Bân."

Hàn Đông kinh ngạc, “Cháu làm sao lại nghĩ ra?”

“Rất đơn giản a, hai người các chú ở trong phim đều có cảnh đóng quỷ, chỉ có Triệu Bân không có. Một người tin chắc chính mình là người sống, như thế nào lại ở trong mộng sáng tạo ra hình tượng quỷ của chính mình?”

Hàn Đông bị Tây Tây nhìn thấu thấy rõ lực chấn động.

Tây Tây còn nói: “Nếu cháu viết kịch bản, cháu sẽ không để cho Triệu Bân bò ra biến thành Tằng Minh.”

“Xin chỉ giáo?” Hàn Đông khiêm tốn.

Tây Tây nói: “Cháu sẽ cho Triệu Bân bò ra vẫn là Triệu Bân, trên giường vẫn là Tằng Minh đè Triệu Bân, sau đó Triệu Bân tiếp tục ép lên người Tằng Minh. Hai Triệu Bân mang theo một Tằng Minh tạo thành ‘bánh sandwich’ như vậy liền trở về trạng thái hiện trường Tằng Minh xảy ra sự cố.”

Hàn Đông lúc ấy đã muốn quỳ.

“Sự tồn tại của cháu đối với ta là một uy hiếp lớn, ta thật sự sợ lúc mộng du sẽ giết cháu.” Hàn Đông liếc mắt về phía Tây Tây nói.

Tây Tây không chút nào lo lắng, “Chú giết cháu không nổi.”

“Làm sao cháu biết?”

“Bởi vì trước khi chú giết cháu, cháu đã đem chú giết.”

Hàn Đông dè bỉu, “Làm sao cháu biết cháu có thể giết ta trước?”

“Bởi vì cháu nhanh nhẹn hơn chú.”

Hàn Đông, “…”

Vương Trung Đỉnh sau khi trở về, nhìn qua chính là cảnh tượng mà mình vẫn cực kì lo lắng - một người lớn đang đuổi theo một đứa bé sáu tuổi khắp phòng cãi lộn.

“Ba ba.” Tây Tây chào trước.

Hàn Đông quả nhiên chậm một bước.

Vương Trung Đỉnh hướng về phía Tây Tây nói: “Ba ba có chuyện phải nói với thúc thúc, con trước tiên tự mình chơi một lúc.”

Tây Tây rất nghe lời đi về phòng mình.

Vương Trung Đỉnh gọi Hàn Đông đến phòng ngủ.

“Chuyện bộ phim…”

Hàn Đông đột nhiên ngắt lời ” Anh không cần phải nói, tôi đã biết.”

“Làm sao mà biết được?” Vương Trung Đỉnh biết rõ còn cố hỏi.

Hàn Đông nói: “Tôi tính ra.”

“Vẫn là lần tính trước đó sao?”

“Lần trước?” Hàn Đông vẻ mặt hồ đồ.

Việc đã đến nước này, Vương Trung Đỉnh cũng không còn cố giấu nữa, đem lời lúc trước nghe được kể lại cho Hàn Đông.

Hàn Đông đột nhiên hiểu ra Vương Trung Đỉnh vì sao lại ngăn cản hắn quay cảnh này, cũng hiểu được vì cái gì mỗi lần quay, Vương Trung Đỉnh đều đi theo suốt toàn bộ hành trình … Nhưng lúc Nhị Hàng này cảm động thì không có ôm Vương Trung Đỉnh lã chã rơi lệ, mà lại tự cho là đúng nói móc người ta.

“Anh không phải từ đầu cũng không tin tưởng đó sao? A? Anh không phải kiên trì với tư tưởng khoa học sao?”

Vương Trung Đỉnh chuẩn bị những lời kia quả nhiên đều lãng phí.

Buổi tối, hai người cùng nhau tắm. Một bên động tác nhanh nhẹn lại tinh tế, một bên mài mài chít chít.

Mắt nhìn lên Vương Trung Đỉnh cũng đã tắm xong rồi, Hàn Đông còn tại đằng kia hừ vày làn nước ấm.

"Có cần tôi tắm giúp không?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Hàn Đông phá lệ nói không cần.

Vương Trung Đỉnh đi ra ngoài, vẫn là không yên lòng quay đầu lại nhìn thoáng qua. Thấy dòng nước từ mặt Hàn Đông chảy xuống, rõ ràng chính là nước lại làm cho y nhìn thành nước mắt.

Vì thế, Vương Trung Đỉnh vẫn là quay trở lại.

Hàn Đông ngoài miệng nói không cần, nhưng lúc Vương Trung Đỉnh tắm cho hắn, bộ dạng vẫn là đắc ý miễn bàn.

"Nếu đã muốn tôi tắm cho, sao vừa rồi còn không đáp ứng?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Hàn Đông vẻ mặt đắc thắng, "Tôi muốn bắt anh chủ động a, tôi muốn nhìn anh biểu cảm rối rắm không muốn hạ mặt mũi nhưng lại nhịn không được."

"Em không chịu yếu đuối chút được sao?" Vương Trung Đỉnh cuối cùng cũng đem những lời này nói ra.

Hàn Đông không còn hăng hái như vừa rồi, nhưng cũng không có bộ dạng yếu ớt Vương Trung Đỉnh hi vọng kia.

"Thời điểm em khó chịu anh đã cùng em vượt qua rồi, hiện tại em còn có cái gì để yếu đuối?"

Vương Trung Đỉnh trong lòng cảm động, trên mặt lại oán hận, "Em thật sự là khóc lúc không nên khóc, không khóc lúc cần khóc!"

Hàn đại tiên lắc lắc cái mông trắng bóng nhếch miệng cười.

Vương Trung Đỉnh một chốc muốn đem Hàn Đông trực tiếp làm đến gào khóc, sau đó sẽ được hợp lý hợp tình dỗ hắn.

Hàn Đông lại không cho y cơ hội này.

"Hôm nay em phải quay về ký túc xá."

Vương Trung Đỉnh rõ ràng không vui, "Vì sao?"

"Du Minh hiểu lầm, em phải hảo hảo giải thích với cậu ấy." Hàn Đông nói.

Vương Trung Đỉnh hừ lạnh nói, "Em nhớ người ta thật đúng là không ít."

Hàn Đông lớn gan nắm cằm Vương Trung Đỉnh, mặt cầu đòn tiến đến trước mặt Vương Trung Đỉnh, ý vị đuổi theo ánh mắt của y hỏi: "Anh ghen? Anh ghen?"

"Được rồi! Muốn đi thì đi nhanh lên!"

Hàn Đông cười hắc hắc tránh người.

Du Minh một mình ở ký túc xá, nằm xem đi xem lại cảnh kia của Hàn Đông. Cậu đột nhiên nhớ tới ngày nào đó ở trên xe, Hàn Đông nhắc tới chuyện cha mẹ mình.

Hiện tại Du Minh mới biết Hàn Đông vì sao phải nói như vậy.

Hắn đều không phải là thật sự lo phát hỏa rằng cha mẹ sẽ đến đòi tiền, hắn chỉ là tự mình an ủi: coi như cảnh bị cắt cũng không sao, bớt một cảnh thành ra ít đi một phần khả năng cha mẹ nhận ra hắn.

Nghĩ vậy, trong lòng Du Minh càng khó chịu.

Cậu khó chịu không phải vì Hàn Đông đem cậu vứt qua cho Hạ Hoằng Uy kia, mà là lúc mình vốn nên chăm sóc bên cạnh Hàn Đông, Hàn Đông lại đem cậu đẩy sang cho Hạ Hoằng Uy.

Nghe được cửa phòng mở, Du Minh vội vàng đóng màn hình, thu hồi lo lắng trên mặt, khôi phục vẻ lạnh lùng quen thuộc.

Hàn Đông qua lôi kéo làm quen, "Tôi mua hộp đào mật cậu thích ăn nhất đây, có muốn ăn miếng không?"

Du Minh hoàn toàn coi thường.

Hàn Đông lại tung ra khí phách giang hồ, "Tình nghĩa anh em có gì không qua vượt được? Đi! Đi ra ngoài uống hai chén!"

Du Minh như trước không nhìn.

Hàn Đông chuyển sang diễn bài khổ nhục kế, "Minh nhi a, nói thật, lúc trước thời gian tôi đem cậu đẩy sang Hạ Hoằng Uy, cậu có biết tôi là tâm tình gì không?"

Du Minh vẫn là coi thường.

Vì thế, Hàn Đông sử xuất đòn sát thủ.

Trở lại phòng ôm lấy cây đàn ghi-ta tâm ái, tiếng hát tang thương lại khàn khàn lên, "Bằng hữu oa bằng hữu, cậu có từng nhớ tới tôi? Nếu cậu đang hưởng thụ hạnh phúc, xin cậu hãy quên tôi. Bằng hữu oa bằng hữu, cậu có từng nhớ tới tôi? Nếu…"

"Đủ rồi!" Du Minh rốt cục tiến vào cửa.

Quả nhiên chiêu này dùng tốt.

Vì thế, hai người một mắng hóa giải mọi ân cừu!

Tin tức Trộm ảnh xét duyệt dọa lãnh đạo đến bệnh bị lan truyền ồn ào huyên náo.

Lương Cảnh tự nhiên không thể thiếu "khen ngược".

"Cao tầng công ty vốn đã không trông đợi thấy Hàn Đông, hiện tại phỏng chừng sát tâm cũng có rồi."

Lý Thượng dần dần đã đem lời nói của Lương cảnh làm gió thoảng bên tai.

Tiểu Văn ở bên cạnh chen lời nói: "Mấy ngày nay đang tặng vé khắp nơi trong công ty, nghe nói còn muốn tiêu tiền bao hết rạp phim."

"Chẳng lẽ là muốn dùng viral marketing (tiếp thị lan truyền)?" Lương cảnh hoài nghi.

Viral marketing là tuyên truyền miệng, thông qua việc lợi dụng tính tích cực của công chúng cùng dân mạng, khiến tin tức được truyền bá và khuếch tán như virus. Tin tức rất nhanh được phổ biến, truyền hướng tính bằng đơn vị hàng vạn, con số thụ chúng tính đến trăm vạn."

Tiểu Văn nói: "Không phải bình thường đều là một người hạn sáu vé sao? Như vậy mới có thể mở rộng không gian tuyên truyền. Nhưng bọn họ một người tặng hai, như vậy ai giúp bọn họ tuyên truyền? Mọi người sẽ đem vé trao tay nhau."

Lý Thượng kinh ngạc, "Một người hai vé?"

"Đúng, hơn nữa còn là vé hai buổi diễn khác nhau, muốn cùng xem cùng bạn bè cũng không thể."

Lý Thượng cũng nghĩ không thông, tại sao phải phát nhiều vé như vậy?

Lương cảnh nói: "Rõ ràng muốn lấy doanh thu phòng vé đi, tài chủ Du Minh có tiền như vậy, động quỹ đầu tư trên 1 triệu, tốn chút tiền nhỏ xin mọi người xem phim tính là cái gì."

Lý Thượng hỏi Tiểu Văn, "Cậu được vé không?"

"Vài người cho tôi, tôi cũng không cần."

Kết quả, trợ lý Lý Thượng nói: "Tôi có lĩnh 1 vé, hình như ở trong túi, tôi lấy cho."

Sau khi lật ra, trợ lý đưa cho Lý Thượng.

"A, còn tặng miễn phí 1 tấm poster."

Lý Thượng vừa nhìn, chữ trên poster tuyên truyền cư nhiên là 'bản Xé rách mộng ảo'.

Tiểu Văn cũng nhìn thấy, lúc này phê bình nói: "Ta còn chưa có ngừng chiếu, bọn họ đã mặt dày mượn gió. Tôi thật sự muốn post lên weibo: các người nếu thiếu tuyên truyền phí, ta cấp!"

Lương Cảnh phất tay ý bảo hắn im miệng, "Đăng cái gì mà đăng? Đây là ý của Vương tổng."

Tiểu Văn không phục hừ một tiếng, "Tôi phỏng chừng nếu không phải dùng cờ hiệu của chúng ta, vé tặng này không cũng không có người xem."

Lý Thượng hoàn toàn biết là Vương Trung Đỉnh sẽ không ngu xuẩn đến nước này, nhưng hắn cũng không hiểu Vương Trung Đỉnh vì sao phải làm như vậy.

Tóm lại, trước khi chiếu phim, Lý Thượng cũng không bình tĩnh như mình tưởng.

Vương Trung Đỉnh chỉ dùng phí làm phim tám trăm vạn, tuyên truyền phí 1 đồng không tiêu, tiền còn lại toàn bộ dùng để tặng vé.

Cũng bởi vì đã cam đoan được doanh thu, rạp phim mới đồng ý chu cấp ra hơn 20% sắp xếp phiến dẫn.

Dù vậy, so với Xé rách 46% vẫn là cách khá xa.

Hơn nữa, người xem vào rạp, gần như nhìn không tới poster Trộm ảnh .

Lời của Tiểu Văn không phải không có lý, nếu không đánh trúng cờ hiệu Xé rách , có người nhặt được vé cũng không thèm xem.

Sáu ngày đầu tiên, khán giả của rạp chiếu phim công ty đều là người bình luận phim chuyên nghiệp, bác chủ nổi tiếng, bản chủ diễn đàn, một loạt người có tác dụng dẫn dắt dư luận.

Đại đa số mọi người là xem ở phòng chiếu của Trung Đỉnh điện ảnh và truyền hình, cũng biết sau khi xem xong nếu không vừa lòng, cũng không thể phê bình quá nặng nề, ít nhất cho phim nhỏ này một chút cơ hội sinh tồn.

Lý Thượng cũng đi theo mọi người cùng đi đến rạp chiếu phim.

135. Chương 135: Đại Bán

Phim chỉ vừa bắt đầu, Lý Thượng đã cảm thấy hình ảnh cực kì tốt.

So sánh với phim của bọn họ làm trong cấp tốc, bộ phim kéo dài hơn mấy tháng này có thể nói là tinh xảo. Bất luận là hiệu ứng, mỹ thuật tạo hình hay là ánh sáng, đều làm cho người ta cảm giác rất nặng nề.

Đương nhiên, đây mới chỉ là một nửa mà thôi.

Rất nhiều phim điện ảnh kỹ xảo hoa lệ, nội dung lại trống rỗng nhàm chán, trừ bỏ cái vỏ hoa lệ thì không còn điểm nào khác đáng khen.

Tựa như bộ phim này, lời dẫn không hề mới mẻ, người không biết còn nghĩ là tiếp tập của Xé rách . Chẳng qua xử lý khâu nhỏ chi tiết hơn một chút, hiệu ứng làm kinh dị hơn một chút.

Du Minh xuất hiện miễn cưỡng coi như là kinh diễm, nhưng so với Lý Thượng xem ra bất quá cũng chỉ là bản thăng cấp của các loại quỷ trong Xé rách , duy nhất đáng được ăn mừng chính là Du Minh có kỹ xảo biểu diễn.

Thẳng đến "Mã Đông" xuất hiện, ánh mắt Lý Thượng mới hơi sáng lên.

Không phải không thừa nhận, Hàn Đông trời sinh chính là tiêu điểm, vừa ra cảnh đã có hàn khí từ trong màn hình lớn gào thét ào đến.

Hắn không có cố ý biểu lộ sắc thái nhân vật của mình, toàn bộ đều thoạt nhìn tự nhiên như vậy. Trong từng cái giơ tay nhấc chân đại khí hiển lộ rõ ràng, lời nói cử chỉ ngữ độ ổn định.

Lý Thượng vốn đang lo lắng Hàn Đông sau nhiều năm trông ngóng tới bộ phim đầu tiên sẽ "Dùng sức quá mạnh", hiện tại xem ra, người ta so với mình còn bản lĩnh hơn.

Rất nhanh, Mã Đông giảng giải cho Triệu Bân về thanh minh mộng.

Rất nhiều người xem lúc này mới bắt đầu hưng trí.

Lý Thượng không ngờ Hàn Đông sẽ cắt nhập theo cảnh trong mơ, bất quá ngẫm lại Hàn Đông kia tính cách đặc biệt độc lập, ý tưởng mới lạ cổ quái, cũng hợp tình hợp lý.

Phim nhựa chiếu đến 1/3, Lý Thượng không thấy gì xuất sắc. Đề tài dù mới mẻ cũng khó thoát khỏi "Quỷ áp giường", chỉ là đổi đơn nhưng không đổi thuốc mà thôi.

Nếu như không có Xé rách , nội dung phim này có lẽ sẽ đáng tán dương. Nhưng rất không may chính là, Xé rách đã sớm đón đầu cướp sạch rồi.

Một phần ba phim tiếp theo biến chuyển quá đột ngột, Lý Thượng lúc trước luôn luôn vững như Thái Sơn rốt cục đã có chút không bình tĩnh được.

Giấc mộng đều liên quan đến nhau, có hàm ý gì đó.

Rất nhiều người đều là ôm thái độ tùy tiện xem mà tới, dù sao vé cũng là miễn phí, không xem thì lãng phí. Tiêu chuẩn đánh giá của họ đối với bộ phim này cũng xuống đến thấp nhất, chỉ cần không phải không công lãng phí thời gian là tốt rồi.

Hiện tại xem ra, một chuyến này quả nhiên đáng giá.

Diễn biến phim rơi vào một cảnh đẹp.

Người xem từ trạng thái lười nhác lúc đầu dần bắt đầu trở nên khẩn trương, con mắt đều bị màn hình lớn gắt gao bắt lấy, mơ hồ cảm thấy còn có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Tằng Minh quay đầu lại, bạn gái còn ở cổng công viên.

Nghịch chuyển này khiến tất cả hít sâu một hơi, đáy lòng Lý Thượng rốt cục dâng lên một tia hoảng loạn không xác định.

Đến hai phần ba phim, khoảnh khắc Mã Đông nói: "Bởi vì cậu đang trong mộng của tôi."

Một trái bom ném xuống, Lý Thượng cảm giác cả da đầu mình đều tê rần.

Giống như người Mã Đông đang uy hiếp không phải Tằng Minh trong phim, mà là Lý Thượng ngoài màn hình.

Cả phòng chiếu lâm vào một mảnh tĩnh mịch.

Lý Thượng tựa hồ có thể nghe được tiếng tim mọi người đập rộn, cũng là của chính hắn.

Nội dung phim lần thứ hai nghịch chuyển.

Thái độ Tằng Minh vẫn đang bối rối đột nhiên thay đổi, một tia cười quỷ dị khiến yết hầu Lý Thượng rung động.

"Làm sao ngươi biết ngươi không phải đang trong mộng của Triệu Bân?"

Mọi người ồn ào.

Đại não mọi người đều vận động ở tốc độ cao, tìm kiếm dấu vết Triệu Bân còn sống để lại. Đó là một quá trình tự dọa chính mình, phàm là nghĩ đến khả năng đó, lông tơ cũng nháy mắt dựng thẳng lên, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Đáy lòng sinh ra sợ hãi, là khó khăn nhất để phòng ngự.

Lý Thượng đã nhìn ra chỗ ưu việt của kịch bản này.

Tiết tấu diễn ra thận trọng, cảnh trong mơ tầng tầng lớp lớp. Nội dung phim chuyển biến bất ngờ, nhân vật đấu trí lôi cuốn hồi hộp, toàn bộ bộ phim pha trộn lối vẽ rất tỉ mỉ.

Nhưng là giờ phút này, hắn vẫn mang một đường hi vọng, hy vọng có thể có một cái kết thúc cẩu huyết, khiến bộ phim này rơi vào khuôn sáo cũ.

Cho nên, ở một khắc Mã Đông mở mắt thức dậy kia, người nhẹ nhàng thở ra không còn là chính hắn, còn có một Lý Thượng hết sức lo sợ.

Nhưng mà, phim còn chưa chấm dứt.

Mơ hồ có một dự cảm không rõ, một khắc điện thoại vang lên kia nâng giá trị bộ phim đến đỉnh điểm.

"Mã lão sư, có người bởi vì gặp tai nạn giao thông mà lưu lại bóng ma tâm lý, muốn tìm ngài tư vấn."

Trái tim Lý Thượng kịch chấn.

Con mắt nhìn chằm chằm màn hình lớn thậm chí không dám chớp, bởi vì quan hệ của người mở cửa kia đối với bộ phim này sẽ trở thành một bàn cờ, chung quy vẫn là lưu lại một tia tiếc nuối.

Tia tiếc nuối này, Lý Thượng đã muốn là cọng rơm cứu mạng.

Nhưng mà, Hàn Đông chắc chắn không cho hắn cơ hội này.

Nhạc cuối phim cứ như vậy vang lên.

Cả người Lý Thượng cứng ngắc như một tảng đá, bất tri bất giác tay chân đã muốn lạnh lẽo, tứ chi chết lặng.

Cả rạp phim nổ tung.

"Thiên a! Tôi vừa xem chính là hàng phim kịnh dị trong nước sao?"

"A a a a… Tôi vì sao lại đem vé ra tặng người khác? Vì cái gì? Tôi còn muốn lại xem một lần!"

"Tôi cũng muốn xem, nhưng tôi rất sợ làm sao bây giờ?"

"…"

Lý Thượng trước khi đến đã đem mình bao bọc kín mít, sợ có người nhận ra hắn. Nhưng là sự thật là tất cả mọi người đang kích động nghị luận bộ phim, căn bản không rảnh quay đầu lại.

Có vài người xem rõ ràng không đi, trực tiếp chờ vòng kiểm vé tiếp theo vào ghế.

Lý Thượng rốt cục hiểu được vì cái gì một người phát hai phiếu.

Đầu óc trống rỗng, hai cái chân máy móc tính hướng ra ngoài.

Rõ ràng đang là ban ngày, lại giống như bước đi trong đêm tối.

Khẩn cầu duy nhất của hắn hiện tại chính là bộ phim bị mai một, trở thành một tác phẩm nhạc cao ít người hoạ.

(nhạc cao ít người hoạ: uyên thâm, cao siêu quá ít người hiểu. ví với tác phẩm không bình dị, không được quần chúng thưởng thức)

Nhưng mà, hắn đánh giá quá thấp chỉ số thông minh của người xem.

Cũng đã đánh giá thấp sự hâm mộ nhiệt tình của bọn họ đối với một tác phẩm hay.

Cùng ngày từ sảnh VDP cá nhân, hơn mười nhà phê bình phim chuyên nghiệp đồng thời dành ra 10 phút bình luận tại các diễn đàn phim lớn. Phim điệu thấp cùng kịch bản cao điệu dẫn tới giới bình luận phim một trận hồi chấn động, ngày trước vẫn thường mắng chửi hàng phim kịnh dị trong nước, thế nhưng xuất hiện một kỳ quan không hề kém cạnh.

Nhưng mà, đây mới chỉ là bắt đầu.

Theo sau, nhiệt độ Trộm ảnh bắt đầu tăng trưởng như giếng phun. Chính như phát tán virus, tốc độ này đã đạt tới không thể khống chế nổi.

Ngắn ngủi vài ngày, Trộm ảnh có lượt follow weibo tới trên trăm vạn. Mấy ngàn tài khoản đổi nick name thành Trộm ảnh , mà câu nói của linh sư cao quý lãnh diễm "Bởi vì cậu đang trong mộng của tôi" lại trở thành weibo lưu hành ngữ.

Trên internet gió giục mây vần, truyền thông môi giới một loạt ăn theo, tuyên truyền phim tựa như chir vừa mới cất bước.

Từng tấm tiếp nối nhau phát hành, tần số phóng sự và ngoài lề về phim chiếm lấy hầu hết tiêu đề các trang web. Lượng tìm kiếm, lượng vote, lượng download, bình luận không ngừng tạo nên lịch sử mới.

Theo độ tăng trưởng, doanh thu phòng vé cũng là liên tục được nâng lên.

Chiếu phim ba ngày đầu chỉ có bốn trăm ngàn phòng vé, so sánh với Xé rách ba ngày hơn triệu chênh lệch rất lớn. Có một điều nữa, bốn trăm ngàn này đều là tự mình đưa ra ngoài, người chân chính mua vé xem rất ít.

Kết quả về sau doanh thu bắt đầu tăng trưởng gấp bội, phá một triệu trong thời gian năm ngày, phá hai triệu thế nhưng chỉ dùng bảy ngày.

Tuần thứ 2, các rạp lớn bắt đầu điên cuồng gia tăng lượt chiếu Trộm ảnh , có vài rạp cỡ trung sắp xếp chiếu dẫn gần như nhượng Trộm ảnh lũng đoạn. Cho dù như vậy rạp phim vẫn vẫn chật ních, có vài rạp chiếu phim thậm chí xuất hiện tình huống 1 phiếu không còn.

Chuyện ăn năn lớn nhất kỳ nghỉ hè này, chính là từng có một tấm vé xem phim trân quý đặt ở trước mặt của tôi, tôi không quý trọng, thẳng đến khhi mất đi nó mới hối hận không kịp…

Cùng lúc đó, Xé rách yên lặng hạ đương.

Rất nhiều người đều nói: xem Trộm ảnh , phát hiện thần mã Xé rách chỉ là mây bay.

Cũng có kẻ "Thiếu đạo đức", lục ra tin tức lúc trước hai cái đoàn tranh studio, còn đem tuyên bố cao ngạo "Dựa vào tác phẩm nói chuyện" trong họp báo của Lương Cảnh chặn họng, trong lúc nhất thời dư luận lại ngả về phía đoàn phim Hàn Đông.

Lý Thượng bên kia hoàn toàn không lên tiếng nữa.

Vốn dĩ bọn họ thành công trước, lại xung phong trong kỳ nghỉ hè, Trộm ảnh đáng ra không ảnh hưởng tới họ. Nhưng bởi vì loại hình hai bộ phim tương tự, đề tài tương tự, ngay cả từ ngữ tuyên truyền đều gần như giống nhau, trình độ lại kém một khoảng lớn.

Cái gì "Nhạc cao ít người hoạ", cái gì "Bị mai một", si tâm vọng tưởng đã hóa thành bọt nước.

Hiện tại khẩn cầu duy nhất của Lý Thượng chỉ là doanh thu không cần nóng như vậy, thế không cần hung mãnh như vậy, độ nóng không cần chưa từng có như vậy … Nếu đem chênh lệch giảm bớt một chút, trong lòng của hắn cũng sẽ dễ chịu một ít.

Nhưng mà, bên kia vẫn như trước cao báo truyền đi.

"Doanh thu phòng vé tính không nổi rồi." Tiểu Văn nói chuyện chưa hết lo lắng.

Lương Cảnh ra vẻ trấn định hỏi: "Bao nhiêu?"

Tiểu Văn nói: "Hơn năm triệu."

"Cái gì?"

"Hơn năm triệu."

Hai tuần lễ hơn năm triệu… Lương Cảnh hoàn toàn trợn tròn mắt.

Phong cảnh trong suốt mộttháng của Lý Thượng không may lại trở thành bước đệm cho Hàn Đông.

(Có lỗi chính tả hay lỗi gì cmt giúp mình nha ^^)

136. Chương 136: Kinh Hỉ Lớn

Cổ phiếu tập đoàn Trung Đỉnh theo doanh thu Trộm ảnh một đường tăng vọt, không đến ba tuần, tài khoản cá nhân Vương Trung Đỉnh tăng hơn mười triệu.

Hạ Hoằng Uy liền càng không cần phải nói, hắn là người đầu tư bộ phim này, phòng vé thu vào hắn thu về toàn bộ. Không chỉ có đem được toàn bộ tiền đầu tư trước kia trở lại, hơn nữa rất có thế cuồng lao.

Thời điểm hai người đại thắng "Nâng cốc ngôn hoan", Hạ Hoằng Uy luôn luôn dùng ánh mắt đối địch nhìn Vương Trung Đỉnh.

"Cậu vui vậy sao?"

Mặt Vương Trung Đỉnh đã sớm bị bốn chữ "hạnh tai lạc hoa" chiếm cứ, còn ung dung hỏi: "Tôi làm sao?"

(Hạnh tai lạc hoa: cười trên nỗi khổ của người khác)

Hạ Hoằng Uy giọng điệu cảnh cáo cứng rắn nói: "Đừng để cậu ấy hấp thụ ánh sáng quá độ."

"Yên tâm, chỉ cần Đông không tham gia hoạt động, cậu ta cũng sẽ không tham gia." Vương Trung Đỉnh nói.

Hạ Hoằng Uy ninh mi, "Đông Đông?"

Vương Trung Đỉnh sửng sốt, giống như bản thân mình cũng không rõ vì sao cái tên này lại buột miệng nói ra.

"Hàn Đông." Vội vàng uốn nắn.

Hạ Hoằng Uy nheo mắt lại đánh giá Vương Trung Đỉnh, sâu kín nói: "Vừa rồi tiếng kia kêu cũng đủ thân thiết a ~ "

"Người của công ty đều kêu như vậy, tôi cũng thuận miệng thôi." ngữ khí Vương Trung Đỉnh không mặn không nhạt.

Người của công ty ở xa tận chân trời tập thể đồng thanh: Vương tổng, chúng tôi đều gọi hắn Hàn đại Tiên nhi được không?

Hạ Hoằng Uy còn nói: "Vậy cậu làm sao cam đoan Hàn Đông sẽ không hấp thụ ánh sáng quá độ?"

"Quá độ tiêu phí ở thời điểm căn cơ chưa đủ, sẽ dẫn đến 'món chính' còn chưa lên người xem liền no rồi."

Mỗi bộ phim nổi tiếng đều cũng sẽ nâng một hai người.

Mã Bân hạn chế tuổi nhưng đề tài có hạn, Du Minh đề tài đủ nhưng là cá nhân không đủ tươi sáng.

Chỉ riêng Hàn Đông, từ khi chiếu phim tới nay luôn luôn là nhân vật nóng. Vương Trung Đỉnh cố tình chỉ làm cho hắn nhận thông cáo cực nhỏ, dự án lớn lại càng cực kỳ thận trọng. Làm cho fan hắn đều giống như lam bay liệng tới, mỗi ngày nơi nơi tìm kiếm. Mỗi khi tìm được tí xíu động thái, đều như nhặt được chí bảo nhấm đi nhấm lại nhiều lần, thẳng đến mức rốt cuộc không phân biệt ra một tia ý vị nào nữa.

Đang trò chuyện, điện thoại Vương Trung Đỉnh vang lên.

"Vương tổng, Hàn Đông lại đang cùng người ta uống rượu."

Người gọi điện chính là bảo tiêu kiêm lái xe gần đây Vương Trung Đỉnh sắp xếp ở bên người Hàn Đông Lương Hổ.

Tiểu Lương đồng chí được lọt tuyển bằng duy nhất ưu thế đâm thọc này, từ trong mấy ngàn tinh anh trổ hết tài năng, lại được Vương Trung Đỉnh xem trọng và ưu ái. Bình thường lúc Vương Trung Đỉnh không thể phân thân, đều là tiểu Lương chăm sóc bên cạnh Hàn Đông.

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh đổi đổi, "Cậu không ngăn cậu ấy sao?"

“Tôi đi ngăn, cậu ấy lại bắt một phòng người ngăn tôi.”

Vương Trung Đỉnh, “… Các người đang ở đâu?”

“Đế Hào thịt nướng.”

“Được, tôi biết rồi.”

Cúp điện thoại, Vương Trung Đỉnh lên tiếng chào Hạ Hoằng Uy, được ý là vội vàng rời đi.

Dưới tình hình bình thường Vương Trung Đỉnh sẽ không hạn chế tự do của Hàn Đông, nhưng là uống rượu liền khác. Phẩm chất say rượu của Hàn Đông quá kém, nhẹ thì xắn tay áo vắn ống quần, nặng thì trần truồng.

Quả nhiên, lúc Vương Trung Đỉnh đến, Hàn Đông đang xắn tay cùng người khác vung quyền.

“Mười lăm mười sáu trăng tròn, chúng ta đến đoán dâm đãng quyền, ai dâm đãng a (chơi đá kéo bao)…”

Đang ồn ào đến vui vẻ, đột nhiên có bàn tay đặt trên vai Hàn Đông.

“Đừng quấy rối.” Hàn Đông lại gẩy xuống.

Trong quán những người khác cũng uống say, coi như không uống say cũng chưa chắc nhận ra Vương Trung Đỉnh. Bởi vì đây đều là đám bạn xấu của Hàn Đông trước kia, căn bản không dính líu đến giới giải trí.

Nguyên bản nhiều năm không liên hệ rồi, kết quả Hàn Đông vừa nổi lên bọn hắn lại vội vàng đến nịnh bợ.

Đổi lại nghệ sĩ khác đều trốn không kịp, nhưng Hàn Đông cố tình thích rêu rao. Hận không thể một cuộc điện thoại gọi hết, nói cho người ta vị trí của mình hiện thế nào, để những người đó nhanh chóng đến đi cửa sau.

Hàn Đông tiếp tục thét to, “Ai dâm đãng a ~ tôi dâm đãng… Á…”

Bả vai hơi kém bị người bóp nát, Hàn Đông lúc này mới quay đầu nhìn thấy Vương Trung Đỉnh.

Dại ra một chốc sau lại một phen ôm cổ Vương Trung Đỉnh, hướng đám anh em kia nói: “Đây chính là Vương tổng tôi thường nói cùng các cậu, các cậu có chuyện gì tìm anh ấy. Đừng nhìn Vương tổng bộ dạng kiên cường, kỳ thật rất yếu đuối, các cậu đừng…”

Nói còn chưa hết, đã bị Vương Trung Đỉnh tha ra ngoài.

Không có gì để nói với người nát rượu, phương pháp giáo huấn duy nhất chính là sau khi trở về tiếp tục cùng hắn vung quyền.

“Ai dâm đãng a tôi dâm đãng ~ ai dâm đãng a tôi dâm đãng ~ ”

Vương Trung Đỉnh, “Em thua, cởi đi.”

Hàn Đông mới vừa cởi ngực lập tức chịu nỗi đau bị “Bóp nhũ”, lúc này một tiếng bén nhọn kêu lên, theo sau là cái eo co lại vật ra giường lăn lộn.

“Lần sau còn khoe tay trần trước người khác không?”

“Không … Không …”

Vương Trung Đỉnh lại hỏi hắn: “Có đau hay không?”

Hàn Đông ghé đến bên tai Vương Trung Đỉnh nói: “Kỳ thật rất thích.”

Vương Trung Đỉnh mạnh mẽ nghiêng người đè Hàn Đông ở dưới thân, mùi rượu xộc lên mũi.

“Đầu lưỡi đâu? Như thế nào không đùa giỡn nữa? Vươn ra!”

“Đùa giỡn không nổi, say.”

“Ít nói, chớ có biếng nhác.”

“…”

Sau Hàn Đông lại đè Vương Trung Đỉnh dưới thân, méo mó kêu một tiếng: "Trung Trung."

"Đừng gọi tôi như vậy." Vương Trung Đỉnh đen mặt.

Hàn Đông biết rõ còn cố hỏi: "Vì sao không thể kêu như vậy?"

"Mất mặt."

"Vậy anh cũng gọi em là Đông Đông, hai ta không phải ngang hàng sao?"

"Không gọi."

"Vì sao không gọi?"

"Buồn nôn."

Hàn Đông lại đùa dai xoay trên người Vương Trung Đỉnh, vừa xoay vừa hỏi: "Có bao nhiêu tê? Tê như vậy sao…"

Vương Trung Đỉnh rốt cục mặt lạnh không nổi trách mắng một tiếng, "Em giỏi rồi a, tất cả bao nhiêu người?"

Hàn Đông cười hắc hắc, ánh mắt ngà ngà say nhìn một hướng khác, nói: "Em muốn chơi."

"Chơi? Chơi với ai?" Vương Trung Đỉnh khó hiểu.

Hàn Đông nói, "Tự mình một mình chơi."

"Vì sao một mình?"

"Bởi vì anh không chơi cùng em."

Vương Trung Đỉnh nhìn thấy gương mặt Hàn Đông hơi có vẻ mệt mỏi, đột nhiên nhớ ra hình như thật lâu rồi hắn không được thả lỏng giải trí. Đối với loại tâm hồn nặng máu chơi bời của Hàn Đông, thời gian dài trong cường độ công việc cao quả thật quá khó khăn. Có lẽ thời gian này thường thường tìm bạn cũ uống rượu huyên thuyên, chỉ là vì muốn giải tỏa.

Vương Trung Đỉnh vỗ vỗ đầu Hàn Đông, "Chờ trận này bận rộn xong …"

Hảo hảo bồi em.

Ngày hôm sau, bản thống kê phòng vé tuần trước lại gửi tới máy tính Vương Trung Đỉnh.

"Bảy triệu sáu trăm ngàn." Con số tương đối khả quan.

Nói thật, Vương Trung Đỉnh lúc đầu cũng không nghĩ đến sẽ cao như vậy.

Phùng Tuấn nói: "Kỳ nghỉ hè còn có một tuần nữa là hết, doanh thu sẽ chậm rãi hạ xuống, bất quá đến tám triệu hẳn là không thành vấn đề. Như vậy xem ra, tổng doanh thu hai bộ so với chúng ta dự đoán 10 triệu cao hơn 2 triệu. Kỳ nghỉ hè này, công ty thu hoạch thật sự là không nhỏ a!"

Vương Trung Đỉnh gật đầu, vui sướng không cần nói cũng hiểu.

"Hàn Đông là đại công thần." Phùng Tuấn nhấn mạnh.

Trong lòng Vương Trung Đỉnh cũng nghĩ như vậy, ngoài miệng lại không chịu thừa nhận, giống như khen vợ vài câu thì quá là tự kỷ rồi.

Phùng Tuấn nhắc nhở: "Ngày mai cuối tuần, mở cái Lễ Chúc Mừng đi! Bộ phim này từ lúc quay đến khi chiếu phim, về phần công ty còn chưa có ra mặt đâu."

Vương Trung Đỉnh ngẫm lại cũng đúng, "Cậu đi sắp xếp đi."

Ngày hôm sau, yến hội Khánh Công Trộm ảnh được tổ chức ở sảnh tầng thượng của công ty.

So sánh với điệu thấp của đoàn phim, lần này có thể nói là gióng trống khua chiêng. Cao tầng công ty tất cả có mặt, trên trăm hãng truyền thông đến trợ oai, rất nhiều nghệ sĩ cũng được mời tới giúp vui.

Hàn Đông vừa xuất hiện lập tức gợi lên một trận rối loạn, khó được một lần xuất hiện trước ống kính như thế, độ nhiệt tình của truyền thông rất cao. Gần như từ khi hắn vừa lên thảm đỏ, đèn đã loang loáng không ngừng.

Đi qua thảm đỏ, Hàn Đông được người chủ trì chỉ dẫn đến kí tên lên bảng tuyên truyền.

Lúc này lưng hắn hướng về phía mọi người, quần áo mặc trên người là đích thân Vương Trung Đỉnh phối hợp. Nhất là cái quần dài kia, đem hai miếng bánh bao che phủ tuyệt đối tròn trịa rắn chắc.

Vương Trung Đỉnh vẫn còn vô cùng chấp nhất đối với hình ảnh này, ánh mắt luôn bị hút chặt ở mặt trên.

Chờ Hàn Đông xoay người, sắc mặt Vương Trung Đỉnh lại khôi phục bình thường, hoàn toàn giống như nhìn những diễn viên khác.

Người chủ trì cũng hỏi Hàn Đông vấn đề lúc trước từng hỏi qua Lý Thượng.

"Nếu có cơ hội, cậu muốn hợp tác cùng ai nhất?"

Hàn Đông cũng đưa ra nghi vấn giống Lý Thượng.

"Nhất định phải nói thật sao?"

"Đương nhiên." Người chủ trì nói.

Dưới đài kín người mặt chờ mong, nhất là một vị.

Hàn Đông đầu tiên liếc Vương Trung Đỉnh một cái, sau đó thanh thanh cổ họng.

Vương Trung Đỉnh cũng đã miễn cưỡng làm tốt công tác chuẩn bị.

"Calne! Cùng Calne hợp tác là mơ ước lớn nhất đời này của tôi."

Nhiệt độ trên mặt Vương Trung Đỉnh đột ngột tụt thẳng xuống.

Tiếp theo, người chủ trì nói: "Ngày hôm nay công ty đã chuẩn bị cho cậu một phần đại lễ, mời nhắm mắt lại, mọi người chúng ta cùng nhau đếm ngược năm, bốn, ba, hai, một…"

Rầm vậy, giữa một mảnh vỗ tay và tiếng tung hô, Calne thật sự hiện ra.

Hàn Đông lúc ấy liền trợn tròn mắt, bất chấp hình tượng ở trên đài kinh hô, "Oh My God! Tôi không phải đang nằm mơ đi?"

Calne trực tiếp ôm, "Cậu không có ở nằm mơ, tôi rất thích cậu, anh bạn trẻ."

Độ ấm trên mặt Vương Trung Đỉnh hoàn toàn biến mất, quay đầu chất vấn Phùng Tuấn: "Màn này ai thiết kế ra?"

"Tôi thiết kế, như vậy vừa có thể trợ oai cho bộ phim này, lại có thể thêm nhiệt cho bộ phim lớn. May là lúc trước tôi có hỏi Hàn Đông vấn đề này, bằng không cũng không có màn kinh hỉ như vậy."

"…"

137. Chương 137: Vừa Đẹp Trai Vừa Có Tài

Yết hầu Vương Trung Đỉnh như là bị dị vật gì đó chặn lại, nuối không trôi phun cũng không ra.

Ánh mắt y càng lạnh cứng vứt đến trên đài.

Calne mang hơi hướng Anh quốc, toát ra vẻ phóng đãng không kiềm chế được. Vừa cuồng dã tiêu sái, lại vừa thành thục tản ra mị lực nam nhân.

Người này và Hàn Đông đứng một chỗ, khí chất phi thường hòa hợp, giống như không cho hai người hợp tác sẽ khiến thiên lý khó dung.

Calne tiếp nhận phỏng vấn, công khai thừa nhận sẽ hợp tác cùng công ty Trung Đỉnh.

Hàn Đông ở một bên bộ mặt mừng rỡ như điên, chỉ thiếu nước ôm chân Calne cầu bao nuôi.

Vương Trung Đỉnh không thể nhịn được nữa quay sang bên cạnh quăng một câu, "Sau này đừng làm trò vô nghĩa nữa!"

Vô nghĩa?

Phùng Tuấn mơ hồ, chuyện tốt như vậy dám nói vô nghĩa?

Calne trả lời phỏng vấn xong, lại nhớ tới Hàn Đông bên cạnh. Cùng hắn tán gẫu về Trộm ảnh , còn tán thưởng kỹ năng diễn xuất của Hàn Đông.

"Trên người cậu có một loại khí chất độc đáo, phi thường hấp dẫn người khác. Tôi xem cảnh quay bị cắt, thực tiếc thay cậu."

Hàn Đông thụ sủng nhược kinh, vội dùng chút tiếng Anh sứt sẹo trả lời: "Đây là quốc gia quy định, tôi cũng không còn cách nào khác."

Calne còn nói: "Nếu có cơ hội tới Hollywood phát triển, tôi nhất định sẽ khiến cho mị lực của cậu phát huy đến cực đại."

Hàn Đông cả người lâng lâng, đã có chút tìm không ra phương hướng rồi.

"Đây là danh thiếp của tôi, có thời gian hãy liên hệ. Vốn cần một ít tư liệu của cậu ở chỗ Vương tổng, nhưng Vương tổng có vẻ rất keo kiệt. Tôi không biết là anh ta không có thật, hay là lo lắng vấn đề khác. Nói thật, tôi không hiểu lắm quy củ nơi này của các người." Calne bất đắc dĩ nhún nhún vai.

Hàn Đông nói: "Không vấn đề gì, trở về tôi gửi cho anh."

Calne lúc này mới thoả mãn rời đi.

Trên đường trở về, Hàn Đông vẫn như trước đắm chìm trong cuộc gặp gỡ bất ngờ cùng thần tượng không thể tự thoát ra được. Vương Trung Đỉnh mới vừa lên xe, liền nhận được một một cái hôn mãnh liệt.

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh rốt cục dịu đi một chút, y nghĩ kế tiếp Hàn Đông sẽ nói vài thứ giống như "Em chỉ là sùng bái người ta, anh đừng nghĩ nhiều", không ngờ Hàn Đông lại nói: "Em rất thích phần quà này của anh!"

Vương Trung Đỉnh giận dữ, quà của lão tử còn chưa có tặng đâu!

Vì thế ngữ khí đông cứng trả lời: "Không liên quan đến tôi."

"Đừng giả bộ ~ em biết anh kéo không hạ mặt mũi để thừa nhận." Hàn Đông híp mắt cười xấu xa.

"Tôi nói không phải tôi là không phải tôi."

Không ngờ, Hàn Đông một tay ôm lấy Vương Trung Đỉnh, giọng điệu như tên trộm nói: "Không ngờ em chỉ mới nhắc qua một chút, anh liền giúp em thực hiện nguyện vọng."

Vương Trung Đỉnh trong lòng phẫn uất, xong lại khó có thể kháng cự các kiểu nũng nịu của Hàn Đông, cứ như vậy kệ cho hắn cằn nhằn một trận.

"Hahaha! Em muốn hảo hảo huấn luyện, hảo hảo luyện khẩu ngữ, nhất định phải giành được vai diễn kia! Tuyệt không nỡ phụ tâm ý của anh." Vỗ vỗ đùi Vương Trung Đỉnh.

Không nỡ phụ tâm ý của tôi? Vương Trung Đỉnh cắn răng, ngày trước lúc chưa có Calne, đâu có thấy em không nỡ phụ đâu?

"Ai ~ khó mà tin được ~ anh nói xem, Em có phải là nhập diễn quá sâu, còn chưa thoát khỏi mộng cảnh trong phim không?"

Vương Trung Đỉnh nói: "Đúng, kỳ thật em đã chết rồi."

"Chết như thế nào?" Hàn Đông hỏi.

"Ở Lễ Chúc Mừng bị tôi đánh chết !"

"..."

Về đến nhà, Hàn Đông vẫn chưa vui mừng xong, từ phòng khách đến phòng bếp, từ bàn trà đến bàn ăn.

Rốt cục, Vương Trung Đỉnh không thể nhịn được nữa.

"Có thôi hay không? Em cho là người ta coi trọng em thật? Bất quá là khách khí thôi, em lại thật sự để trong lòng."

Hàn Đông không phục, "Nhưng anh ta nói thật sự nghiêm túc."

"Đó là người ta thấy em phiền, muốn cho em cút nhanh lên! Em cũng không phải hương bánh trái, người ta dựa vào cái gì coi trọng em?"

(hương bánh trái: thuật ngữ khen thưởng, nghĩa gốc chỉ một loại bánh bột ngô hoặc bột mì, ngày nay chỉ một người được coi trọng và hoan nghênh)

"Em sao không phải hương bánh trái?"

Vương Trung Đỉnh còn chưa nói xong, Tây Tây ở một bên mở miệng, "Bánh là làm bằng bột ngô, chú là thịt."

Hàn Nhị Hàng cười điên không dứt, đến đây thì một chút nghiêm túc cũng không còn nữa.

Ăn cơm xong, Hàn Đông ngồi trên ghế sa lon xem TV, Tây Tây ngồi bên cạnh chơi người máy mô hình. Hàn Đông nhìn nó vài lần, đột nhiên nhớ tới một chuyện, "Giờ sao cháu không bảo ba ba của cháu đừng giữ ta ở đây qua đêm?"

Tây Tây nói: "Cháu sẽ không thông cảm cho chú."

Hàn Đông không rõ, "Có ý gì?"

"Cháu thường nghe được tiếng chú kêu to ở trong phòng ba ba, nếu chú không làm chuyện xấu, ba ba chắc là sẽ không làm vậy với chú. Cho nên, không cần nhờ cháu khuyên ba ba tha thứ cho chú."

Hàn Đông đại quẫn, náo loạn nửa ngày thì ra là nghĩ như vậy.

Vì thế, Hàn Đông sau đó tận lực ngược đãi tiểu người máy của Tây Tây, liều mạng xả hận. Rốt cục, Tây Tây ôm tiểu người máy đi cáo trạng Vương Trung Đỉnh.

"Ba ba, đừng đuổi chú ấy đi, thay con giáo huấn thật tốt!"

Vương Trung Đỉnh vỗ hai cái lên mông Tây Tây, "Không thành vấn đề, baby."

Lỗ tai Hàn Đông rất nhạy cảm, Tây Tây vừa đi, hắn liền quay sang Vương Trung Đỉnh nói: "Em vừa rồi nghe thấy anh gọi nó là baby."

"Thì thế nào?"

Hàn Đông ra vẻ ngượng ngùng, "Lúc không kìm lòng được, anh cũng có thể gọi em như vậy."

Thiếu đánh như vậy, tôi muốn tôi gọi baby? Tôi không gọi vương bát đản chính là chuyện tốt!

Hàn Đông nay tâm trạng tốt, sắp sửa đi ngủ lại vận động bơi lội.

Vương Trung Đỉnh đứng ở cửa sổ lầu hai, thấy tứ chi Hàn Đông ở trong bể bơi giãn ra duyên dáng, mông cùng chân tạo một đường cong quả thực có thể được xưng đến "Di sản tuyệt đẹp" của nhân loại. Tâm vừa động, liền dùng cameras hướng xuống dưới.

Tiếp theo, y cũng đi tới.

Hàn Đông lăn lộn một phen trên mặt nước, cực kỳ hứng thú hướng Vương Trung Đỉnh vẫy tay, "Xuống dưới bơi mấy vòng thôi."

Vương Trung Đỉnh không phản ứng đến hắn.

Hàn Đông đành phải tự mình tiếp tục bơi.

Vương Trung Đỉnh một bên thưởng thức rượu ngon một bên ngắm mỹ nhân, vốn là nhân gian cực lạc, nếu không có câu nói sát phong cảnh sau đó.

"Một bộ phim của Calne còn có cảnh đánh nhau dưới nước, siêu cấp kinh diễm."

"Em rất thích anh ta dùng nghệ thuật độc đáo kết hợp cùng kỹ xảo phong phú sáng tạo ra ảo giác thời không."

"Anh ta thật sự là đã đẹp trai lại có tài."

"..."

Mới đầu vì không muốn phá hỏng không khí, Vương Trung Đỉnh còn có thể nhịn một chút. Sau lại nghe được câu kia "Vừa đẹp trai vừa có tài", Vương Trung Đỉnh rốt cục nhịn không nổi nữa.

Hàn Đông đang bơi lên, đột nhiên cảm giác có một sinh vật không xác định đâm đến cúc hoa của hắn, vội trồi lên mặt nước gào khóc cầu cứu.

Kết quả trên bờ không có ai, "Sinh vật không xác định" từ dưới nước lặn đi lên, một phen bóp chặt cổ Hàn Đông.

"Ai vừa đẹp trai vừa có tài?" Đanh mặt chất vấn.

Hàn Đông nhìn lên thấy tình thế không ổn, vội vàng sửa miệng, "Anh soái, anh soái, anh có tài."

Vương Trung Đỉnh một tay ấn Hàn Đông xuống nước, túm đến khu vực hùng vĩ "bèo rong" trôi nổi hùng vĩ. Bắt hắn ngoan ngoãn nhận rõ "Nam thần"chân chính, tránh cho sau này lại nói bậy.

Hàn Đông vì tránh uống nước, chỉ có thể gắt gao bao trùm đôi môi Vương Trung Đỉnh, đầu lưỡi ở bên trong linh hoạt cuốn.

Gương mặt kiên cường của Vương Trung Đỉnh lộ ra biểu tình say mê, thấp giọng thô mắng : "Tiểu lưỡi lẳng lơ..."

Hàn Đông bởi vì một câu "Vừa đẹp trai vừa có tài" mà bị chỉnh đến vừa thích vừa khó chịu, ban đầu vẫn là mở to mắt bơi, sau lại rõ ràng nhắm chặt mắt bơi.

Sau khi kích tình bằng một đoạn lãng mạn dưới nước, Vương Trung Đỉnh ôm Hàn Đông vào phòng ngủ.

Trong lúc chờ Hàn Đông thay quần áo, Vương Trung Đỉnh vô tình phát hiện trong điện thoại Hàn Đông có một thư chưa đọc, người gửi là Calne. Vương Trung Đỉnh xem, Calne gửi ảnh chụp của chính mình, mặt trên còn có kí tên.

Người khác có lẽ nhìn không ra vấn đề gì, nhưng là Vương Trung Đỉnh liếc mắt một cái liền phát hiện ra. Ảnh này kích thước phi thường vừa vặn với màn hình điện thoại của Hàn Đông.

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh chìm xuống, chưa hồi âm, đã đem này thư này xóa.

Sáng hôm sau, Hàn Đông mở di động ra, ánh mắt đầu tiên nhìn tới chính là ảnh mặt Vương Trung Đỉnh.

Ôi ? Ai lại thay đổi hình nền điện thoại của mình?

Chẳng lẽ là chính mình làm?

Hàn Đông hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn không nghĩ đến Vương Trung Đỉnh, bởi vì Vương Trung Đỉnh căn bản không thích làm thứ này, hình nền điện thoại của y từ trước đến nay vẫn ở dạng nguyên thủy.

Hơn nữa hình ảnh này vốn có sẵn trong máy Hàn Đông, Hàn Đông trước kia đã nghĩ qua lấy nó làm hình nền, nhưng là nhỏ không vừa, phóng lên có chút vặn vẹo, cho nên vẫn là không làm.

Không ngờ lần này tiếp tục thay, nhỏ đột nhiên thành vừa rồi, hơn nữa chất lượng hình ảnh còn tốt hơn trước kia, cảm giác cả di động đều to lên.

Vì thế Hàn Đông vô cùng vui vẻ chạy một mạch đến trước mặt Vương Trung Đỉnh hỏi: "Có thể lấy hình của anh làm hình nền di động không?"

Vương Trung Đỉnh không nói.

Hàn Đông vội vàng đem di động đưa lên trước mặt Vương Trung Đỉnh, "Anh xem anh xem, rất đẹp trai! Rất tinh anh! Bỏ qua thật đáng tiếc."

Vương Trung Đỉnh giống như chỉ vừa mới bị lay động.

"Tùy em."

138. Chương 138: Giàu To Rồi Còn Gì?

Ngày hôm sau, tin tức Calne hợp tác cùng công ty Trung Đỉnh liền lên tin tức đầu đề. Về phần Calne vì sao xuất hiện tại Lễ Chúc Mừng Trộm ảnh , phía sau động thái lần này có thâm ý gì, đều là do truyền thông suy đoán.

Chính là vì lời nói muốn hợp tác với Calne của Hàn Đông, cùng phân đoạn người chủ trì nói muốn đưa ra món quà lớn đều bị xóa, chỉ lưu lại cảnh cuối cùng là Calne tuyên bố hợp tác.

Dù vậy, tất cả mọi chuyện diễn ra tại Lễ Chúc Mừng vẫn đến tai Lý Thượng.

Trong khoảng thời gian này hắn thoái thác rất nhiều thông cáo, tần số xuất hiện trước ống kính giảm xuống rõ ràng, cả người đều bị vây trong trạng thái ngưng trọng.

Thẳng đến khi tin tức này xuất hiện.

Trước đây hắn vẫn cho rằng Hà đạo diễn là tổng đạo diễn, bởi vậy đặc biệt thường xuyên chạy bên đó. Hiện tại mới phát hiện nguồn tin tức của Lương Cảnh một chút cũng không đáng tin cậy, nói cách khác, thế lực của hắn căn bản không thể xâm nhập đến nội bộ quản lý.

Xem ra, ảnh hưởng của người này đối với sự phát triển của mình ngày sau càng ngày càng nhỏ, đã muốn không còn tác dụng rồi.

Nhưng là hợp đồng còn có hai năm mới hết, hơn nữa tư liệu Lý Thượng phẫu thuật chỉnh hình đều ở trong tay Lương Cảnh. Bằng thế lực hiện giờ của Lương Cảnh, đem hắn bưng lên có thể hơi khó khăn, nhưng là đẩy xuống hẳn là trong khả năng.

Cho nên, Lý Thượng chỉ có thể nhịn.

Lương Cảnh lại hướng hắn nói: "Giờ cậu duy nhất chỉ có thể trông cậy vào sự chèn ép của lãnh đạo đối với Hàn Đông."

Lý Thượng không rõ, "Bọn họ muốn đánh áp Hàn Đông bằng cái gì?"

"Bởi vì cảnh phim của Hàn Đông dọa lãnh đạo cục ra bệnh, chỉ là một cái tội này, cấp trên cũng đủ ban chết cho hắn."

"Vị kia lãnh đạo không phải không trách móc sao?"

"Ông ta coi như trong lòng trách móc cũng không thể giáp mặt nói ra a! Sợ là sợ loại không minh bạch này. Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, người không có bản lĩnh siêu phàm gì như thế, lãnh đạo công ty sao dám mạo hiểm phủng hắn mà gây thù chuốc oán."

Lý Thượng không nói gì.

"Cậu xem tin tức mới vừa phát kia còn nhìn chưa ra thái độ cao tầng sao? Calne và Hàn Đông rõ ràng là có động, trên tình hình thực tế, nhất định sẽ gây ra ồn ào rất lớn. Nhưng cuối cùng toàn bộ cảnh đều xóa, chứng tỏ cái gì?"

"Còn có, phim cũng đã nổi như vậy, cậu thấy qua công ty tỏ vẻ coi trọng hắn chưa? Nếu bộ phim này là chúng ta, hiện tại tên cậu đã sớm bao trùm hơn phân nửa cái Trung Quốc rồi!"

….

Cùng một vấn đề lại được Y Lộ nói hôm đó, so với Lương Cảnh có cái nhìn hoàn toàn tương phản.

"Vương Trung Đỉnh đang hạ một mâm rất lớn."

Lý Thượng trầm mặc không nói.

Y Lộ còn nói: "Bất quá Lương Cảnh nói cũng không sai, sự cố màn ảnh kia quả thật gây ra ảnh hưởng tiêu cực nhất định, thái độ của cao tầng đối với hắn vẫn là khác biệt rất lớn."

Lý Thượng đột nhiên chuyển tầm mắt về phía Y Lộ, bên trong ám chỉ hàm xúc rõ ràng.

Y Lộ lại nói: "Cậu không cần dụng tâm trên người tôi, tôi có thể giúp cậu nhưng sẽ không vô duyên vô cớ hại cậu ta. Chuyện Phương Vân là cô ta trước đây chọc tôi, Hàn Đông không có liên quan gì với tôi, tôi còn chưa mất trí đến mức thấy ai cắn người đó."

Lý Thượng lại nói: "Thật không có gì liên quan sao?"

Bước chân Y Lộ dừng một chút, quay đầu nhìn Lý Thượng nói: "Xin khuyên cậu một câu, làm người không thể quá bạch nhãn lang."

(Bạch nhãn lang: tâm địa hung tàn, vong ân bội nghĩa)

Nói xong, Y Lộ xách túi đi.

Lý Thượng không biết sửng sốt bao lâu, cuối cùng bật máy tính lên. Trong này có cảnh bị cắt giảm của Hàn Đông, hắn vẫn luôn không dám xem, không phải sợ hãi, mà là sợ sự cách biệt quá lớn đả kích hắn đến thất bại hoàn toàn.

Hiện tại, rốt cục cố lấy dũng khí xem.

Sau khi xem xong, Lý Thượng ngồi lặng rất lâu trước màn hình máy tính, cảm giác cả cuộc đời đều ảm đạm.

…

Tháng 9, Trộm ảnh hoàn mỹ đạt tám triệu doanh thu phòng vé, đồng thời bán bản quyền ra 21 quốc gia, chỉ là tiền bản quyền thu vào cũng không dứt. Đồng thời đạt được 3 giải trong liên hoan phim điện ảnh quốc tế, quốc nội đạt 12 giải, đoàn phim bắt tay vào chuẩn bị đi nhận thưởng rồi.

So với Xé rách mặc dù có bốn triệu doanh thu phòng vé, nhưng bản quyền hải ngoại chỉ bán ra 4 quốc gia, hơn nữa giá cả thấp hơn Trộm ảnh vài lần không ít. Lễ trao giải quốc tế không có giải thưởng, quốc nội cũng chỉ có 2 cái.

Cho nên, trong nửa năm này đánh giá, Trộm ảnh toàn thắng.

Giữa tháng 9, thành viên hai đoàn phim lần lượt xuất hiện tại liên hoan phim Venice, tổ chức các loại hoạt động tuyên truyền cho phim của mình.

Hàn Đông vẫn là lần đầu tiên xuất ngoại, các loại mới mẻ các loại không an phận. Vương Trung Đỉnh bởi vì chuyện của công ty không thể phân thân, chỉ có thể đem tâm phúc Nhị Lôi cử đến bên người Hàn Đông.

Dù vậy, Vương Trung Đỉnh vẫn không yên lòng, nhân lúc rãnh rỗi lập tức ngồi máy bay đến nơi này.

Thời điểm bắt kịp buổi họp báo Trộm ảnh , Y Lộ vừa hay đang ở sảnh phụ. Thấy một chiếc xe ngừng lại bên cạnh Hàn Đông, cửa kính xe mở xuống 1 nửa, bên trong có một nam nhân đeo kính râm, nhìn từ xa không rõ là ai.

Sau khi họp báo bắt đầu, Hàn Đông khoát tay áo, chiếc xe kia liền lái đi.

Vì thế, Y Lộ gửi tin nhắn cho Vương Trung Đỉnh, "Tôi biết anh đang ở đây, quán cà phê Penlume, tôi chờ."

Mười phút sau, hai người đúng hẹn chạm mặt.

"Thật không ngờ anh sẽ đến." Y Lộ nói.

Vương Trung Đỉnh nói: “Lo lắng, đến đây xem qua.”

Y Lộ nhìn chằm chằm Vương Trung Đỉnh một lát, thăm dò hỏi: “Anh là… Đến xem Hàn Đông sao?”

Vương Trung Đỉnh hào phóng thừa nhận, “Đúng.”

Theo đó, Y Lộ liền chứng thực được quan hệ của hai người rồi.

“Anh đối với Hàn Đông là nghiêm túc?”

Vương Trung Đỉnh nói: “Chỉ cần là tôi xác định, nhất định sẽ nghiêm túc, không cần biết là đối với ai.”

Y Lộ cảm khái, “Thật khó tưởng tượng, anh thế nhưng sẽ thích người trong giới, anh không phải nói cái nghề này là bẩn thỉu nhất sao?”

Vương Trung Đỉnh nói: “Cậu ấy không bẩn là được.”

Y Lộ đột nhiên cười cười, không nói gì nữa.

…

Cơm chiều, Hàn Đông đưa Vương Trung Đỉnh đến một nhà hàng hắn thích nhất, lúc đầu Vương Trung Đỉnh còn không biết hắn thích vì cái gì, chờ đi vào vừa nhìn lập tức minh bạch. Đập vào mắt đều là các em gái tóc vàng, hơn nữa đều mặc bikini tiếp khách.

“Anh nhìn người ta làm gì?” Hàn Đông còn quở trách Vương Trung Đỉnh, “Em cảnh cáo anh, giấu tâm tư phóng túng đi.”

Vương Trung Đỉnh ẩn nhẫn không nói.

Hai người mặt đối mặt ngồi ăn, Hàn Đông mỗi lần ngẩng đầu nhìn Vương Trung Đỉnh, ánh mắt luôn không tự chủ được liếc sang bên.

Vương Trung Đỉnh liền một mực nhìn hắn, vì thế bữa cơm này Hàn Đông càng ăn càng chột dạ.

Cuối cùng thật sự nhịn không được, ánh mắt gian tà trân trân nhìn sang bên cạnh, quả nhiên bị đá.

Buổi tối, trên giường lớn khách sạn, Hàn Đông: “Trung Trung, Trung Trung, Trung Trung, Trung Trung…”

Vương Trung Đỉnh trực tiếp trùm kín hắn từ cổ trở lên, chỉ hở ra cái lỗ mũi. Mới không đến ba ngày, vừa gặp lại liền chỉ hận không thể đem Hàn Đông ra gặm chết.

Sau đó, Hàn Đông hỏi: “Anh có về cùng với em không?”

“Không về cùng em được, công ty còn có việc, ngày mai tôi phải về rồi.”

Hàn Đông không nói gì.

Lòng Vương Trung Đỉnh mềm nhũn khó hiểu, tuy rằng ngữ khí vẫn cứng rắn như vậy.

“Ở bên cạnh nghe lời, đừng gây ra thêm phiền toái cho nhân viên công tác.”

“Ai gây phiền phức? Em vẫn luôn hỗ trợ rất tốt?”

Vương Trung Đỉnh không nói lời nào, cứ như vậy bất động nhìn hắn.

Hàn Đông lại hỏi: “Anh ngày mai thật sự phải đi a?”

Vương Trung Đỉnh ừ một tiếng.

Hàn Đông giống như hạ quyết tâm thật lớn, “Vậy anh đào lỗ tai cho em, ngứa mấy ngày rồi.”

Vương Trung Đỉnh, “… Việc này còn bắt người khác giúp?”

“Tự đào không sạch.” Hàn Đông trực tiếp cầm tăm bông nhét vào tay Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh một bộ dạng cực kỳ không tình nguyện nhấc lên một cánh tay, ấn Hàn Đông nằm xuống, tẩy sạch chất bẩn trong lỗ tai.

“Chớ lộn xộn, chớ lộn xộn không có nghe thấy sao?”

“Không được… Ngứa… Ha ha…”

Vương Trung Đỉnh không biết mất bao nhiêu lâu mới đem Hàn Đông hầu hạ xong, nói thật, đây là lần đầu tiên y thay người ta làm chuyện lặt vặt như vậy, Tây Tây còn chưa có loại đãi ngộ này.

Sau khi Vương Trung Đỉnh đi rửa tay, Hàn Đông tự nghịch điện thoại của mình, đột nhiên phát hiện một bưu kiện Calne gửi tới, ý chính đại khái là muốn một tấm ảnh của Hàn Đông.

Hàn Đông kích động một trận, vội vàng lăn lộn ngồi dậy, đi lấy máy tính bảng của Vương Trung Đỉnh.

“Ảnh chân dung, ảnh chân dung…”

Hàn Đông tìm thấy một thư mục trực tiếp đặt tên mình, bên trong đều là file hình ảnh, hẳn là chính là cái này rồi…

Bởi vì Vương Trung Đỉnh không cho phép Hàn Đông gửi ảnh ra ngoài, mà file hình ảnh là ở dạng danh sách bề ngoài nhìn đều giống nhau, vì thế hắn nhìn cũng không nhìn qua liền nhanh chóng chọn cái “4” gửi đi.

Vương Trung Đỉnh từ phòng vệ sinh đi ra, Hàn Đông vừa mới gửi bưu kiện xong cũng xóa bỏ.

Đại công cáo thành!

(hoàn thành việc lớn)PJ,_i|

139. Chương 139: Nhất Định Phải Điều Tra Ra

Kết quả, chưa đến năm phút đồng hồ Hàn Đông đã nhận được hồi đáp.

“It greatly surprised me!”

Làm tôi quá chấn kinh rồi… Hàn Đông cố sức phiên dịch, trong lòng có chút tò mò, rốt cuộc là ảnh thế nào lại đem người kinh diễm thành như vậy? Thấy Vương Trung Đỉnh còn đang thu dọn đồ đạc, Hàn Đông liền trộm mở ảnh ra nhìn lướt qua.

Kết quả, nháy mắt ngây ngốc.

Hắn đã gửi qua cho Calne, là ảnh ngủ nude của mình!

Tiểu cúc hoa kia như ẩn như hiện giữa hai miếng thịt tròn tròn, quả thực quá thưởng diễn!!!

Hàn Đông phút chốc có loại xúc động tự đâm vào mắt.

Nhưng vấn đề là, tấm hình này là ở đâu ra?

Mang theo đủ loại nghi vấn, Hàn Đông lại mở những ảnh chụp khác, kết quả cái vừa rồi chưa là gì, bên trong mấy trăm tấm hình đều là loại này. Ảnh đủ tư thế ngủ, ảnh bơi lội, ảnh tự **, ảnh giả nữ hấp dẫn… Chủ yếu, Hàn Đông căn bản không biết Vương Trung Đỉnh chụp lúc nào!

Xong rồi xong rồi, loại này ảnh gửi đến Calne kia thì còn gì nữa?

Hàn Đông đang nghĩ ngợi, đột nhiên phát hiện một ánh mắt bên cạnh.

Vương Trung Đỉnh không biết tới khi nào, đang cùng nhìn chăm chú vào ảnh nude với Hàn Đông.

Đầu Hàn Đông oành một cái nổ tung !

Bất quá, hắn cũng phát hiện trên mặt Vương Trung Đỉnh đã thoáng một tia không được tự nhiên.

Hai người đối diện chột dạ, Hàn Đông đánh đòn phủ đầu, mũi nhọn chỉ hướng Vương Trung Đỉnh.

“Sao lại chụp ảnh em?”

Vương Trung Đỉnh bình sinh lần đầu tiên biết xấu hổ, “Ai chụp ảnh em?”

Nếu là đặt ở bình thường, Hàn Đông nhất định sẽ bắt lấy cơ hội một phen hảo hảo dạy dỗ Vương đồng chí!

Nhưng là ngày hôm nay hắn phi thường khéo hiểu lòng người, không chỉ có không hùng hổ doạ nạt, còn ra vẻ một bộ biểu tình thẹn đỏ mặt nói: "Lần sau muốn chụp tư thế gì nói thẳng ~ em phối hợp với anh là được ~ "

"Sau này nói những lời này, có thể đừng dùng giọng điệu ngại ngùng e lệ hay không?"

Hàn Đông biết rõ còn cố hỏi: "Vì cái gì?"

"Em nói xem vì cái gì?" Tay Vương Trung Đỉnh nắm lên cằm Hàn Đông, "Bởi vì nhìn cái bộ dạng đức hạnh này liền muốn thao em!"

Hàn Đông ngược lại không có cảm giác chịu nhục, lại kích động đến đem Vương Trung Đỉnh đè xuống dưới thân, thở hồng hộc nói "Em thích nghe anh nói lời thô tục, đặc biệt gợi cảm."

Nghĩ đến ngày mai còn có đủ loại hoạt động, Vương Trung Đỉnh đành phải nghiêng người đặt Hàn Đông quay về trên giường.

"Đừng làm rộn, ngủ đi."

Hàn Đông cứ như vậy đem chuyện ảnh chụp gây rối.

Sắp sửa ngủ, Hàn Đông đột nhiên hướng Vương Trung Đỉnh hỏi, "Anh ngủ qua cùng nam nhân chưa?"

"Chưa." Vương Trung Đỉnh thực rõ ràng trả lời.

Hàn Đông rất tò mò, "Vậy anh biết ngủ như thế nào không?"

"Vô nghĩa, có não đều có thể hiểu."

"Vậy anh có thể tiếp nhận phương thức này sao?"

Nói thật, chỉ cần là nam nhân bình thường đều sẽ bài xích, Vương Trung Đỉnh khẳng định cũng sẽ có chướng ngại tâm lý. Nhưng là nhìn từ đà phát triển như hiện tại, một ít chướng ngại này rất nhanh sẽ bị lực hấp dẫn cường đại triệt tiêu.

"Ít nói mấy lời vô dụng, mau ngủ đi." Vương Trung Đỉnh vỗ vỗ vai Hàn Đông.

Hàn Đông lại vỗ vỗ y, một bộ biểu tình săn sóc, "Em biết anh trong một chốc không dễ tiếp nhận được, không sao, em sẽ không ép buộc anh, em có đủ kiên nhẫn."

Vương Trung Đỉnh càng nghĩ càng thấy không đúng, "Em có ý gì?"

"Không có ý gì, ngủ đi, ngủ đi."

Nói xong lời này, Hàn Đông còn bày ra một gương mặt ẩn nhẫn đi đến buồng vệ sinh. Đặc biệt nam tính rút một điếu thuốc, bình ổn dục hỏa vừa mới phát sinh trên giường.

...

Họa vô đơn chí, ngày hôm sau, Hàn Đông cư nhiên đụng mặt Calne tại phòng triển lãm ảnh.

Lúc ấy cái xấu hổ kia, đã muốn tự đào cái hố đem mình chôn.

Calne trái lại nhìn nhận rất thoáng, còn chủ động đến chào hỏi Hàn Đông.

"Thế nào? Ở đây có quen không?"

Hàn Đông một biểu tình thờ ơ, "Vẫn tốt, vẫn tốt."

Ánh mắt Calne dời xuống, không kiêng sợ đánh giá "mảnh đất thần bí" của Hàn Đông, ngữ khí xấu xa hỏi: "Tối hôm qua cậu gửi tấm hình kia, là muốn ám chỉ tôi gì sao?"

Hàn Đông vội giải thích: "Không không không, là tôi gửi nhầm."

"Gửi nhầm? Trùng hợp như vậy sao?" Calne nghiền ngẫm cười cười.

Hàn Đông bình sinh lần đầu tiên bị trêu chọc đến luống cuống, quả nhiên lưu manh sẽ gặp báo ứng.

Calne rất tò mò, "Ảnh là ai chụp ?"

Hàn Đông lập tức tiếp lời: "Trò đùa dai của một người bạn, đùa dai thôi."

Calne lại trêu đùa: "Say thank you to him for me."

Hàn Đông một bộ dạng so với khóc còn khó coi hơn, cười cười, "No problem."

Sau, hai người lại cố sức trao đổi một trận, Hàn Đông thuộc loại đặc biệt không sợ mất mặt, khẩu ngữ càng kém cỏi càng lắm chuyện không thôi, cuối cùng bức đến fan cuồng của Calne - Thẩm Sơ Hoa ở một bên cũng phải mát mẻ bỏ đi.

"Chuyện ảnh chụp ngàn vạn lần không được nói cho Vương Trung Đỉnh." Hàn Đông đặc biệt dặn dò.

Calne khó hiểu, "Việc này cùng Vương tổng có quan hệ gì?"

Hàn Đông không biết nên biểu đạt như thế nào, Thẩm Sơ Hoa lại không có bên người, đành phải hỏi tiểu Lương: "Tiếng Anh của cậu thế nào?"

"Cũng dùng được đi."

"Vậy cậu giúp tôi nói cho anh ta biết, Vương tổng không cho phép nghệ sĩ tự tung ảnh ra ngoài."

Tiểu Lương thành thật chuyển cáo Calne, cũng đồng thời thành thật chuyển cáo cho Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh cắt câu lấy nghĩa, không chỉ không tức giận còn không hiểu ra vấn đề mà cười cười.

Còn ngoan ngoãn như vậy?

Ngay cả thời gian ta vắng mặt vẫn có thể tự quản chính mình…

Bất quá, y vẫn là hướng tiểu Lương ra lệnh: "Đừng cho Hàn Đông một mình ở riêng với bất luận kẻ nào, nhất là Calne."

"Tôi biết rồi, có bất kỳ tình hình đều hướng ngài hội báo."

…

Ba ngày sau đó, liên hoan phim Venice nghênh đón buổi lễ bế mạc trao giải.

Quốc nội có hai tác phẩm tranh giải, 1 bộ là đại tác phẩm năm nay của Hà đạo diễn, một bộ khác chính là Trộm ảnh .

Hà đạo diễn là cây đại thụ trong nghề, là cái tên triển vọng nhất cho giải thưởng kim sư, Trộm ảnh tuy rằng tranh giải hạng hai, nhưng bởi vì giải thưởng này không đáng chú ý, cho nên đoàn phim không hề áp lực, đạt giải là kinh hỉ ngoài ý liệu, không đạt cũng không còn gì tiếc nuối.

Đến giải thưởng đạo diễn xuất sắc nhất thì Hàn Đông mạnh mẽ vươn đầu lên.

Calne chậm rãi đi lên lĩnh thưởng giữa tiếng tung hô, mười phần làm bộ làm tịch nói lên cảm nghĩ nhận giải, gợi lên từng trận hò reo ủng hộ.

Hàn Đông có chút hoài nghi ảnh chụp là chính mình cố ý gửi.

Đang nghĩ ngợi, phía bên cạnh đột nhiên không hề báo trước bộc phát một trận hoan hô.

"Đoạt giải rồi, đạt giải rồi." Thẩm Sơ Hoa cực kỳ hứng thú hò hét.

Hàn Đông hoàn toàn chưa bắt kịp tình huống, còn ý vị hỏi: "Ai đoạt giải? Ai đoạt giải vậy?"

"Chúng ta đoạt giải rồi ! ! !"

Giải thưởng lớn quốc tế, đối với một người mới vừa thoát ra từ thân phận diễn viên quần chúng mà nói, quả thực chính là đùa giỡn.

"Chúng ta đoạt giải sao?"

Thẩm Sơ Hoa gật đầu, "Giải thưởng kịch bản xuất sắc nhất."

Hàn Đông chuyển ánh mắt đến bục trao giải, lúc này phát hiện tổng biên tập văn học của công ty đã lên sân đấu lĩnh thưởng.

Vốn dĩ đây phải là vinh dự của Hàn Đông, hiện tại lại bị một đám người chiếm hữu.

Nhưng Hàn Đông không có chút cảm giác nghẹn khuất, ngược lại kích động tột cùng, run run đưa tay muốn đem cái tin tốt lành này nói cho Vương Trung Đỉnh đầu tiên.

Không hiểu sao trong lòng Vương Trung Đỉnh nhéo đến hoảng, đột nhiên cảm giác mình rất chịu ơn Hàn Đông.

Đột nhiên vô cùng xúc động.

…

Trộm ảnh thắng lợi trở về, lập tức lại phải bận đón các loại lễ trao giải trong nước.

Tại liên hoan phim này, Trộm ảnh tranh giải nam chính xuất sắc nhất, nam phụ xuất sắc nhất đạo diễn xuất sắc nhất, hoá trang đạo diễn, quay phim xuất sắc nhất… Từ từ 12 giải thưởng.

Vốn dĩ tình thế là một mảnh tốt, kết quả ngay ngày hôm sau khi đoàn phim từ Venice trở về lại xảy ra chuyện.

Cảnh bị cắt giảm của Hàn Đông không biết như thế nào bị đưa lên mạng, trong vòng một đêm lượt xem cao tới hơn mười vạn. Điểm chết người chính là weibo Hàn Đông bị hack, trong tình thế đó lại tán thưởng chuyện này.

Như một viên đá tạo nên ngàn tầng sóng!

Tuy rằng công ty mau chóng thành lập bộ phận ngăn chặn nguy cơ, liên lạc với những ngành liên quan che chắn tin tức, nhưng ảnh hưởng tạo thành vẫn là tồi tệ không thể nghịch chuyển. Hơn nữa đối với cá nhân Hàn Đông, hành vi tán thưởng của hắn không thể nghi ngờ ám chỉ thái độ bất mãn đối với chế độ xét duyệt. Hơn nữa đông đảo miệng lưỡi hô ứng, trực tiếp đem việc dọa Trương chủ nhiệm đổ bệnh lên nơi đầu sóng ngọn gió.

“Chúng ta xem đều khỏe, làm sao ông ta lại phát bệnh?”

“Các người có thể phái một vài người không có phẩm vị đến xem, nhưng ít nhất đừng phái người mang bệnh đi a?”

“Cái vị nằm viện kia, ông là ghen tị với hai cái đại chân dài của linh sư sao?”

“…”

Những bình luận như vậy ở trên mạng ùn ùn, Trương chủ nhiệm vốn không trách tội, kết quả vừa náo loạn như vậy, khiến cho lão hoàn toàn mất bình tĩnh. Quan hệ của cục phim cùng công ty Trung Đỉnh nháy mắt căng thẳng gia tăng, một lượng lớn phim mới cần xét duyệt tiến độ chậm hẳn xuống, cổ phiếu công ty lại bắt đầu một đường cuồng ngã.

Lãnh đạo công ty bất đồng sứt đầu mẻ trán, khiến cho đại hội cổ đông giống một sàn đấu.

“Tôi hoài nghi đây là do một vài nghệ sĩ không để ý đến ích lợi công ty tiến hành tự mình lăng xê!”

“Hắn không hiểu quy củ cũng không phải mới ngày một ngày hai.”

“Bất kể như thế nào chúng ta phải tỏ rõ thái độ, bằng không việc này khẳng định không dứt.”

“…”

Chờ mọi người phát tiết xong, Vương Trung Đỉnh mới vén lên mí mắt, ánh mắt lạnh lẽo nghiêm nghị quét một vòng qua mặt mỗi người.

“Người này, tôi nhất địnhphải điều tra ra.”

140. Chương 140: Trao Giải

Sau khi tan họp, Vương Hải Chí gọi Vương Trung Đỉnh lại.

"Ta mặc kệ nghệ sĩ này là muốn tự lăng xê hay bị oan, tóm lại chuyện này không được tiếp tục lớn hơn nữa."

Vương Trung Đỉnh trả lời: "Cháu tự biết chừng mực."

Vương Hải Chí mặc dù thoáng bất mãn đối với thái độ của Vương Trung Đỉnh, nhưng nghĩ lại thấy gần đây y phải chịu áp lực khá lớn, cũng không cố chấp so đo.

Trong thời kì nhạy cảm, tất cả hoạt động thương nghiệp của Hàn Đông đều bị hủy bỏ, lại trải qua cuộc sống tùy tiện.

"Này, cậu phát hỏa." Du Minh nói.

Cảnh bị cắt của Hàn Đông đã bị nhiệt bổng, trở thành "Tin tức bất lương" có lực sinh tồn vô cùng ương ngạnh. Vừa mới nhấn chìm xuống không lâu đã có người tiếp tục đăng lại, "Nghĩa vô phản cố" làm diện tích phổ biến của Hàn Đông lan rộng.

(Ngĩa vô phản cố: làm việc nghĩa không được chùn bước)

(phát hỏa: nổi tiếng)

"Tôi rốt cuộc biết vì cái gì có siêu sao liều chết để lăng xê, tôi hiện tại mỗi ngày ngay cả cơm đều không muốn ăn, chỉ xem các loại tin nhắn riêng cầu ái liền no rồi." Hàn Đông nói.

Hắn bây giờ là mất lòng cấp trên nhưng được lòng công chúng, mặc dù là bị người ta bưng bằng cách tiêu cực, nhưng nhìn đến số lượng fan từ từ tăng lên, lòng hư vinh vẫn là được đổ đầy đến vô cùng thỏa mãn.

Du Minh cảm khái: "Chỉ có Vương tổng đáng thương, hiện tại khẳng định áp lực cực kì lớn."

Sắc mặt Hàn Đông đổi đổi, từ lúc việc này xảy ra, hai người bọn họ gần như là cắt đứt liên lạc. Vương Trung Đỉnh vì để phục chúng, tất nhiên cần tạm thời rũ sạch quan hệ cùng Hàn Đông. Vì thế trong khoảng thời gian này y luôn không tới tìm Hàn Đông, ngay cả điện thoại cũng rất ít gọi.

Không tính Vương Trung Đỉnh, những người khác ở công ty luôn trốn tránh Hàn Đông, sợ chuyện này liên lụy đến mình.

Hàn Đông hiện tại giống như người mang độc dược, chỉ cần hơi dính dáng đến hắn, đồng nghĩa với việc cũng bị "chúng bạn xa lánh".

Chỉ có Du Minh không chê hắn, bởi vì Du Minh mình cũng là độc dược.

Hai người độc dược trấn thủ, ký túc xá này còn có ai dám đến?

"Đúng rồi, lễ trao giải ngày mai cậu tham gia không?" Du Minh hỏi.

Hàn Đông một bộ biểu tình đương nhiên, "Tôi vì cái gì không tham gia? Lão tử đến tranh giải được không?"

"Cậu sẽ không sợ không ai ngồi chung gần chỗ với cậu chứ?" Du Minh trêu chọc.

Hàn Đông hừ cười một tiếng, "Sợ cái gì? Không ai vướng chân càng dễ dàng lên sân khấu lĩnh thưởng!"

"Cậu biết cậu nhất định lấy được thưởng?"

Hàn Đông tràn đầy tự tin, "Nam phối hợp diễn xuất sắc nhất nhất định là tôi a! Xét về kỹ năng diễn xuất này, trương thỉ có độ, thu phóng tự nhiên, giải thưởng này nếu không để cho tôi…"

Chưa nói xong, Hàn Đông đột nhiên nghẹn họng.

"Không để cho cậu thì làm sao vậy?" Du Minh hỏi.

Hàn Đông cười mỉa, "Tôi vừa nghĩ ra, cậu cũng tranh giải này ha?"

Du Minh hừ lạnh một tiếng, "Bỏ đi, lúc này nhường cho cậu."

Vốn cậu cũng không trông cậy sẽ bắt được, tuy rằng đem so với những phim trước kia, kỹ năng diễn xuất của Du Minh có tiến bộ vượt bậc. Nhưng là so sánh với Hàn Đông, chênh lệch giữa hai người vẫn là rất rõ ràng.

Cho nên, Du Minh cảm thấy trong 3 người cùng tranh giải, cậu và người kia chỉ là góp vào cho đủ số, kết quả cuối cùng không cần phải đoán.

"Vậy anh em sẽ không khách khí." Hàn Đông còn chưa lấy thưởng mà đã bắt đầu đắc ý rồi.

Ngày hôm sau, hai người cùng đi tham gia lễ trao giải lớn.

Mấy ngày nay liên hoan phim quốc nội tổ chức hừng hực khí thế, từ khai mạc đến nghi lễ bế mạc liên tiếp bảy ngày. Thành viên đoàn phim khác đều thừa dịp này xuất hiện để tuyên truyền, chỉ có Du Minh và Hàn Đông hai người đến giờ mới lần đầu tiên lộ mặt.

"Ta phi, hắn còn dám lộ diện sao? Thực cho là mình có thể đoạt giải a!" Nữ diễn viên ngồi cạnh Lý Thượng nói mát mong lấy lòng Lý Thượng.

Mặt Lý Thượng vẫn luôn không chút thay đổi, nhìn không ra cảm xúc tốt xấu.

Đoàn phim 《Trộm ảnh》 toàn bộ được sắp xếp ở một khu vực riêng, thời điểm Hàn Đông và Du Minh đi qua, một diễn viên cùng đoàn nhanh chóng đứng dậy tránh ra nhường chỗ ngồi, xấu hổ hướng Hàn Đông giải thích: "Tôi không nghĩ đến sẽ cậu tới a."

"Không sao, tôi ngồi đâu cũng được." Hàn Đông xoa bóp hắn trở về, còn mình đến ngồi ở một chỗ gần đó.

Theo người chủ trì bắt đầu, đại màn trao giải diễn ra.

Hai đài truyền hình, vô số mạng xã hội đồng bộ trực tuyến, từng người đoạt giải sẽ trực tiếp được đưa tới người theo dõi.

Hàn Đông không có cái tâm tình lo lắng hồi hộp tranh giải, hắn chính là luôn nhìn đến hàng ghế dành cho lãnh đạo, vị trí Vương Trung Đỉnh từ đầu đến cuối vẫn là trống không.

Nghi thức cũng giống như tiến trình của các lễ trao giải khác, đều là trước công bố giải thưởng thứ yếu, sau là giải quan trọng.

《Trộm ảnh》 gần như ôm đồm toàn bộ các loại giải thưởng, cái gì giải quay phim xuất sắc, hoá trang xuất sắc, giải xuất sắc… vv.

Liên tiếp cầm năm thưởng, ngay cả khách quý trao giải cũng nhịn không được trêu chọc: "Lễ trao giải của chúng tôi hôm nay quả thực thành đại hội khen ngợi 《Trộm ảnh》 rồi."

Nói xong, lại làm ánh mắt ám chỉ liếc lại đây, lớn tiếng tuyên đọc: "Đạo diễn xuất sắc nhất —— Lỗ Trấn Nguyên."

Khu vực đoàn phim lần thứ hai bộc phát tiếng vỗ tay tung hô nhiệt liệt, Lỗ đạo diễn đi qua mỗi người đều cùng mọi người ôm, dị thường vui vẻ đi đến bục trao giải.

Thông qua bộ phim này, Lỗ đạo diễn thành công một đường tiến thân lên hàng ngũ danh đạo. Từ giờ tình cảnh chạy vạy khắp nơi tìm đầu tư sẽ không còn tái diễn, hơn nữa hợp đồng lại cuồn cuộn chờ đón không ngừng.

Công bố tiếp theo chính là giải thưởng quan trọng hơn hết —— Phim nhựa xuất sắt nhất.

《Trộm ảnh》 cùng 《Xé rách》 đồng thời tranh giải, giữa hai đoàn phim liền chênh lệch một khoảng. Tuy rằng cùng là phim đắt khách, nhưng bên này là tiếng tung hô không ngừng, bên kia lại vắng vẻ lạnh lẽo.

"Phim nhựa xuất sắc nhất là —— "

Khách quý trao giải cố ý dừng lại một chút, thẳng đến khi không khí hiện trường đạt tới căng thẳng tối đa thì mới lớn tiếng công bố ra.

" 《Trộm ảnh》 !"

Trong lúc nhất thời tiếng tung hô lại vang lên, mấy nhân viên chế tác vui quá mà khóc. Mặc dù là trong dự liệu, nhưng vẫn là không dễ dàng kìm chế rất, rốt cuộc cũng đã tới ngày này!

Sắc mặt Lương Cảnh đã kém lại càng ngày càng kém, hiện tại gần như không thể nhìn nổi. Nếu không phải máy quay liên tục hướng nơi này quay, hắn đã muốn nhanh chóng bỏ đi.

Người chủ trì lần nữa đi lên bục trao giải, lần này cần công bố chính là giải nam phụ xuất sắc nhất.

Tranh giải có Hàn Đông, Du Minh cùng một nam phụ của phim khác, ba người biểu cảm vui mừng, nhưng máy quay chỉ quay đến Du Minh và diễn viên kia, căn bản không hề quay đến chỗ Hàn Đông.

"Nam phối hợp diễn xuất sắc nhất là —— "

Hàn Đông con mắt chăm chú nhìn chằm chằm miệng người tuyên đọc.

"Du Minh!"

Nghe cái tên này, Hàn Đông nháy mắt thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Chờ lúc Du Minh đi qua bên cạnh hắn, Hàn Đông giả vờ giận mà quạt một cái tát lên cái mông, "Thao! Thế mà lại bị tiểu tử cậu đoạt đi rồi!"

Thật ra Hàn Đông đã sớm tính ra là Du Minh, bằng không cũng sẽ không xuất đầu lộ diện ở nơi đầu sóng ngọn gió này, nhưng Du Minh cho đến giờ phút này mới biết được.

"Phát biểu một chút lấy cảm nghĩ nhận giải đi." Người chủ trì nói.

Ánh mắt Du Minh hoàn toàn tập trung vào Hàn Đông ở dưới khán đài, thản nhiên phun ra hai chữ: "Cám ơn."

Thực sự không phải là cám ơn Hàn Đông đem cái danh dự này tặng cho cậu, mà là cám ơn Hàn Đông đi theo tiếp sức cho cậu lên đây lĩnh thưởng.

Có lẽ tất cả mọi người thay Hàn Đông thổn thức, nhưng Hàn Đông lại cảm thấy giải thưởng này Du Minh giành được hoàn toàn xứng đáng. Chỉ có hắn biết một cái mặt tê liệt hoàn toàn tự nhiên cần tiêu phí bao nhiêu công phu mới có thể làm nhân vật thật sống động, cũng chỉ có hắn mới biết được một người có đủ các loại quyền lợi lớn cần bao nhiêu nhiệt huyết mới có thể cam tâm làm diễn viên phụ.

Cho nên, Hàn Đông đang trong một trường hợp không nên khóc, lại khóc đến ngây ngốc.

Thế cho nên bên cạnh mỗi người một câu an ủi hắn: "Không có việc gì, bây giờ không giành được, lần sau lại cố gắng!"

Du Minh xuống dưới không lâu, lại công bố nam diễn viên xuất sắc nhất.

Cùng tranh giải là Lý Thượng, Mã Bân còn có một diễn viên của phim khác.

Kỳ thật mọi người trong lòng đều đã đoán được, chính là Lương Cảnh, mỗi lần trước lễ trao giải hắn đều âm thầm chạy chọt. Nhưng lúc này đây, thái độ của giám khảo hoàn toàn xa cách ngàn dặm, cho nên Lương Cảnh cũng đoán được là Mã Bân rồi.

Trên mặt Lý Thượng cũng nhìn không ra chút chờ mong.

"Lý Thiên Bang!" Khách quý đọc lên rõ ràng.

Tất cả mọi người sợ ngây người, nhất là Lương cảnh.

Tiếng vỗ tay cho đến một khắc Lý Thượng đứng dậy mới vang lên, không khí trầm lặng đã lâu của đoàn phim rốt cục phát ra tiếng tung hô. Cuối cùng cũng mang về một giải thưởng, không đến mức quá xấu mặt đi!

"Sao lại là hắn?" Ngay cả Lỗ đạo cũng âm thầm nhíu mày.

Mã Bân ngược lại rất thoải mái, hắn dù sao cũng là tiền bối, dù là không có Lý Thượng đang nổi, cũng đã cầm qua không ít giải thưởng, chắc chắn sẽ không tính toán với một vãn bối.

Lý Thượng hiển nhiên không dự đoán được, bằng không lấy tính cách của hắn nhất định sẽ chuẩn bị tốt một phần cảm nghĩ hoàn mỹ khi nhận giải, không thành ra giống như bây giờ kích động đến nói năng lộn xộn.

"Muốn cảm tạ rất nhiều người, muốn cảm tạ nhất chính là Lương cảnh đạo diễn, không có anh sẽ không có vinh dự của tôi ngày hôm nay, cám ơn anh đối tốt với tôi, tôi… Tôi thật sự…"

Người chủ trì vội hoà giảicho Lý Thượng, "Xem ra hôm nay Lý Thiên Bang quá kích động, từ nghệ sĩ mới xuấtsắc nhất, nam diễn viên triển vọng nhất, rồi đến hiện tại nam diễn viên xuấtsắc nhất, chúng ta thấy được cậu ấy dần trưởng thành, cũng nhìn thấy tương laihi vọng của nền điện ảnh Trung Quốc, chúng ta cùng vỗ tay lần nữa cho cậu ấy!"

141. Chương 141: Nhổ Cỏ Tận Gốc

Lễ trao giải lớn kết thúc, mọi người sôi nổi đi ra đại sảnh yến hội.

So với những người nhận giải khác, trên mặt Du Minh nhìn không ra chút vẻ hưng phấn.

Xe Hạ Hoằng Uy như trước đứng ở một góc bí mật, song lần này Du Minh không trực tiếp lên xe, mà nói với Hạ Hoằng Uy: "Tôi hôm nay phải về ký túc xá."

Hạ Hoằng Uy một giọng điệu không đáng thương lượng, "Lễ chúc mừng của em tôi đã sắp xếp xong xuôi."

Nghe nói như thế, Du Minh lộ ra biểu tình mâu thuẫn.

"Tôi không muốn chúc mừng, cũng không có cái gì đáng chúc mừng."

Hạ Hoằng Uy hoàn toàn không quan tâm ý kiến của cậu, nói thẳng: "Thư mời tôi đã phát đi, xem ra lúc này cũng đã đến đông đủ rồi, em không phải muốn bắt người ta chờ ở đó chứ?"

Du Minh không tin, "Giải thưởng mới công bố, bọn họ làm sao đến nhanh như vậy?"

"Giải thưởng là mới công bố, nhưng không có nghĩa kết quả bình chọn vừa mới có."

Du Minh đột nhiên nghĩ đến cái gì, ánh mắt nghi ngờ phóng đến mặt Hạ Hoằng Uy, "Anh là biết trước kết quả bình chọn, hay là can thiệp bình chọn kết quả?"

"Có gì khác nhau sao?" khẩu khí Hạ Hoằng Uy thản nhiên.

Lòng Du Minh đột nhiên nguội lạnh, đột nhiên ngay cả tâm trạng nói chuyện với Hạ Hoằng Uy cũng không có, xoay người muốn đi.

Hạ Hoằng Uy một tay túm lấy cậu, mạnh mẽ ấn trên cửa xe, giận dữ: "Em tốt nhất để đầu óc bình tĩnh chút, giải này coi như không phải của em, cũng không thể là cậu ta !"

"Là của cậu ấy hay không không liên quan đến tôi, tôi chỉ là ghê tởm cái miệng này của anh!" Du Minh tức giận.

Ánh mắt Hạ Hoằng Uy lần thứ hai trầm xuống, nồng đậm giận dữ hiện lên đuôi lông mày.

"Em mới vừa nói cái gì? Ghê tởm?"

Du Minh rốt cục đem cảm xúc dồn nén từ lâu phóng thích ra, "Đúng đó, ghê tởm, tôi ghê tởm địa vị này của anh không gì không làm được!"

Sắc mặt Hạ Hoằng Uy quả thực khó coi tới cực điểm.

"Du Minh, cậu có biết cái gì gọi là làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ không? Cậu con mẹ nó nếu ghê tởm, để làm gì còn ở đây lợi dụng quyền hạn của tôi?"

Du Minh hỏi lại: "Tôi còn có thể lựa chọn sao?"

Hạ Hoằng Uy đột nhiên nở nụ cười, cười đến so với linh sư trong Trộm ảnh còn khiến cho người ta lông tóc dựng đứng hơn.

"Tôi đây cho cậu lựa chọn, chỉ cần cậu có thể đúng lý hợp tình nói một câu: tôi Du Minh rốt cuộc không cần anh! Tôi lập tức thả cậu tự do!"

Du Minh trầm mặc thật lâu mới mở miệng.

"Tôi, Du Minh, cho tới bây giờ cha từng muốn dùng anh."

Hạ Hoằng Uy từ nhỏ đến lớn, sống đến hài lòng trôi chảy, có thể nói những lời này của Du Minh, là vết dao đầu tiên chặt xuống đường nhân sinh của hắn. Hơn nữa đánh xuống dứt khoát, không có nửa lực đáp trả.

"Cậu nhớ kỹ lời đã nói hôm nay."

Vứt xuống mấy chữ này, xe Hạ Hoằng Uy liền phóng đi khỏi tầm mắt Du Minh.

Hàn Đông trái lại không suy nghĩ gì, trực tiếp đi theo mọi người trong đoàn đến quán ăn đêm chúc mừng, điên cuồng HIGH mấy giờ, lúc trở lại kí túc túc đã hơn hai giờ sáng. Lại cảm giác có chút đói bụng, vì thế lại đến phòng bếp nấu 1 bát mì.

Ăn đang ngon, chợt nghe đến phía sau vang lên một thanh âm lạnh khốc.

"Đã trễ thế này còn nấu mì làm gì?"

Hàn Đông sợ tới mức chết đứng, hơi kém đem mì nhổ ra.

"Cái rắm, cậu đang ở ký túc xá a?"

Ngữ khí Du Minh vẫn là thản nhiên, "Vẫn luôn ở."

"Tôi rõ ràng thấy xe Hạ Hoằng Uy, cậu không cùng đi chúc mừng với anh ta?"

Du Minh không trả lời, trực tiếp đưa mắt tới cái nồi trước mặt, "Có thể cho tôi ăn chút không?"

Hàn Đông nhìn thấy chỉ còn lại hơn nửa bát, biểu cảm có chút gượng ép.

"Tôi sợ một ít này không đủ tôi ăn, hay là cậu lại đi nấu chút?"

"Tôi chỉ ăn hai miếng, nếm thử chút thôi."

Hàn Đông vẫn là gắt gao tiếp tục tiếc nuối, "Cái kia… hai miếng của cậu hết chừng bao nhiêu a?"

"Bỏ đi, không thèm nữa." Du Minh tức giận.

Hàn Đông vội vàng đẩy bát tới trước, "Đùa cậu chút thôi, ăn đi."

Du Minh lúc này mới bê bát đây, nếm một miếng, lộ ra biểu tình bất ngờ, "Mùi vị cũng không tệ lắm."

"Ừ, còn lại một miếng." Hàn Đông nói.

Du Minh, "…"

Quả nhiên không phải nói đùa.

Đang ăn, Hàn Đông lại hỏi: "Hạ Hoằng Uy có làm cho cậu một buổi lễ chúc mừng long trọng không?"

"Đã làm." Du Minh thừa nhận.

Hàn Đông nháy mắt đầy hưng trí, "Nói xem như thế nào vậy?"

"Tôi không đi."

Đũa Hàn Đông dừng một chút, trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu, "Vì sao không đi?"

Du Minh cũng không nói nguyên nhân, chỉ nói cho Hàn Đông: "Tôi và hắn hoàn toàn cắt đứt, sau này đừng nhắc người này trước mặt tôi nữa."

"Tại sao phải cắt a?" Hàn Đông khó có thể lý giải, "Không có cảm giác có thể chậm rãi nuôi cấy nha, dù sao cậu cũng không có thích người nào, theo đuổi cậu nhiều một chút chẳng lẽ không được sao?"

"Tôi có người mình thích rồi." Du Minh đột nhiên nói.

Hàn Đông hoàn toàn ngừng đũa lại.

"Cậu có người mình thích?"

"Ừ."

"Ai?"

"Cậu."

Hàn Đông trở về lời kịch kinh điển, "Tôi yêu cậu, nhưng tôi đã có Trung Trung."

Du Minh nói: "Tôi nghiêm túc."

Hàn Đông nói: "Con người tôi tuy rằng hoa, nhưng tôi một giai đoạn chỉ có thể yêu một người, nếu không cậu trước tiên lĩnh 1 vé đi ra sau xếp hàng?"

Không ngờ, Du Minh lại lặp lại một lần.

"Tôi nghiêm túc."

Lúc này, Hàn Đông cứng người lại rồi, ngẩng đầu nhìn Du Minh, phát hiện cậu không có chút hư tình giả ý.

Nước mắt Hàn Đông đã sắp muốn rơi xuống.

Đừng a! Tôi vốn đã thiếu nợ Hạ gia, còn chưa có trả hết đâu, cậu không thể tiếp tục bắt tôi thiếu thêm một số lớn a!

"Minh nhi, cậu hãy nghe tôi nói, tôi tính qua rồi, hai ta không có bất cứ tình cảm nào trên mức tình bạn, cậu nhất định là phán đoán sai rồi."

Du Minh cũng rất kiên định nói "Là cậu tính sai."

"..."

Hàn Đông điều chỉnh trạng thái một chút, lần thứ hai cố lấy dũng khí mở miệng.

"Cậu có thể nói cho tôi, tôi hơn Hạ Hoằng Uy ở điểm nào không?"

Du Minh nói: "Cậu trừ bỏ không nhiều tiền bằng hắn, cái gì cũng tốt hơn hắn. Chỉ có cậu mới có thể khiến tôi thoải mái, cho tôi kinh hỉ không tưởng được. Chỉ có ở đây cùng cậu, tôi mới có thể hoàn toàn là chính mình."

Hàn Đông vội vàng khuyên, "Cậu sai rồi, có thể làm cho cậu buông thả chính mình mới là bằng hữu. Cậu mà chân chính thích một người, hoàn toàn khiến cho cậu buông không ra. Liền lấy trường hợp của tôi nói đi, tôi ở trước mặt Vương Trung Đỉnh chính là mất tự nhiên nhất, tôi chưa bao giờ bộc lộ chỗ thiếu hụt của mình, tôi cuối cùng là đem một mặt hoàn mỹ nhất bày ra cho anh ấy."

"Vậy cậu lần trước đi nhà vệ sinh công cộng không mang giấy, vì cái gì gọi điện thoại cho anh ta mà không gọi cho tôi?"

Hàn Đông sửng sốt, "Cậu biết?"

"Bởi vì tôi ngay ngồi ngay bên cạnh cậu."

Hàn Đông, "..."

"Nói tiếp, tôi nghe." Du Minh dương cằm.

Hàn Đông vẻ mặt xấu hổ, "Tôi cảm thấy đi, cảm tình của cậu đối với tôi đại khái tựa như tôi đối với Diệp Thành Lâm. Bởi vì chúng tôi cho tới nay đều thiếu bằng hữu chân chính, cho nên mới phá lệ quý trọng."

"Tôi có bằng hữu." Du Minh nói.

Hàn Đông, "..."

Một lát sau, trong phòng rốt cục vang lên tiếng than bất lực.

"Cậu không phải lúc trước còn thay tôi bày mưu tính kế với Vương Trung Đỉnh sao? Làm sao đột nhiên lại có loại ý nghĩ này rồi?"

"Đoạn thời gian kia tôi quả thật không phát hiện mình thích cậu."

"Vậy là cậu bắt đầu phát hiện từ lúc nào?"

"Khi cậu không cho tôi đến xem cậu diễn cảnh kia."

Hàn Đông hối hận đến xanh ruột, sớm biết đã bắt cậu đi xem rồi!

Thật sự bế tắc, hắn đành đem nồi đẩy đến trước mặt Du Minh, "Hay là tôi cho cậu ăn thêm một miếng? Cậu tha cho tôi được không?"

Du Minh cái gì cũng không nói nữa, lập tức trở về phòng.

Mấy ngày nay, công ty Trung Đỉnh triển khai điều tra bộ phận kỹ thuật, trong cả ngàn manh mối tiến hành sắp xếp tỉ mỉ, rốt cục xác định người tình nghi.

Một gã nhân viên kỹ thuật của công ty, không quan hệ gì với Hàn Đông, rõ ràng cho thấy nhận tiền thay người làm việc.

Vương Trung Đỉnh phái Nhị Lôi cùng vài tâm phúc khác xuống tay với người này tiến hành thẩm vấn dài đến ba ngày, cuối cùng lôi được người ở sau lưng hắn ra.

Kết quả này, Phùng Tuấn cũng không ngoài dự liệu.

Hắn chỉ là tò mò, "Anh sẽ xử trí như thế nào?"

"Tôi muốn khiến cho hắn cả đời cũng không trở mình được!" Vương Trung Đỉnh nói.

Phùng Tuấn thăm dò: "Còn muốn tiếp tục tra đến cùng sao?"

"Tra, nhổ tận gốc!"

Buổi tối, Vương Trung Đỉnh về đến nhà, Tây Tây hỏi: "Đuôi sam thúc thúc không tới sao?"

Vương Trung Đỉnh hỏi lại: "Vì sao phải đến?"

"Bởi vì con nghe dì nói! Chú ấy gây ra phiền phức cho công ty ba, ba hẳn là phải mang chú ấy về nhà dạy dỗ mới đúng." Tây Tây ánh mắt chờ đợi.

Vương Trung Đỉnh ách nhiên thất tiếu, "Đến ngay đây."

(ách nhiên thất tiếu: á khẩu cười không nổi)

142. Chương 142: Đối Xử Bình Đẳng

Ngày hôm sau, Lương Cảnh bởi vì bị tình nghi xâm phạm danh dự người khác cùng truyền bá tin tức bất hợp pháp bị cảnh sát dẫn đi.

Tin tức mới vừa truyền ra, cả công ty đều rúng động.

Vương Trung Đỉnh trực tiếp triệu tập đại hội toàn thể nhân viên chứng minh trong sạch cho Hàn Đông.

"Nếu như sau này tôi tiếp tục nghe được có người nói là Hàn Đông tự lăng xê, trực tiếp sa thải."

Đây là trường hợp đầu tiên Vương Trung Đỉnh công khai ra mặt thay một người, hơn nữa đang lúc trong mắt mọi người, đây vẫn là người Vương Trung Đỉnh chán ghét nhất.

Vì thế, Phùng Tuấn ở bên cạnh bồi thêm một câu.

"Thông qua chuyện này, tôi hi vọng mọi người hiểu ra, Vương tổng đối với ai cũng là nhất thị tư nhân. Cho dù ngươi bình thường không được thừa nhận đến thế nào, một khi chịu ủy khuất công ty đều sẽ vì ngươi chủ trì chính nghĩa. Cùng lý đó, ngươi bình thường được coi trọng đến thế nào, một khi làm chuyện nguy hại đến lợi ích công ty, công ty cũng sẽ xử lý không lưu tình!"

(Nhất thị tư nhân: đối đãi bằng nhân ái)

Tan họp, Vương Trung Đỉnh vứt cho Phùng Tuấn một ánh mắt thâm ý.

Phùng Tuấn không rõ lý do, "Tôi nói nhầm gì sao?"

"Không sai." Vương Trung Đỉnh giọng điệu bâng quơ.

Phùng Tuấn nhìn bóng lưng Vương Trung Đỉnh vẻ mặt nghi hoặc, như thế nào cảm giác càng ngày càng không hiểu nổi người này?

Nhị Lôi hảo tâm đi đến nhắc nhở: "Sau này cậu tuyệt đối đừng trước mặt Vương tổng nói xấu Hàn Đông."

Phùng Tuấn chẳng những không cảm kích, ngược lại chất vấn Nhị Lôi: "Tôi nói cái gì với Vương tổng, liên quan gì đến cậu a?"

Nhị Lôi vụng về, tự nhiên bị khí thế của Phùng Tuấn áp đảo đến không phản kháng được.

"Cậu tự quản tốt việc của mình đi, cái gì không cần quản đừng lẫn vào biết không?" Phùng Tuấn cảnh cáo lần nữa.

Nhị Lôi giải thích, "Tôi không phải muốn quản, tôi chỉ là..chỉ là..."

"Là cái gì?" Phùng Tuấn hỏi.

Nhị Lôi nói không ra lời.

"Được rồi được rồi, bận chuyện của mình đi, gần đây ý đồ của người trong công ty rất mạnh mẽ!"

Nói xong, Phùng Tuấn trầm mặt đi.

Nhị Lôi nhìn theo bóng lưng của hắn, thở dài thật sâu: đã lạc đường nhanh chóng biết quay lại đi!

Lương Cảnh bị bắt không bao lâu, Lý Thượng đã bị Vương Trung Đỉnh gọi đến.

Ngoài dự đoán mọi người chính là, Lý Thượng không có vội vã thanh minh quan hệ giữa mình và Lương Cảnh, cũng không ở trước mặt Vương Trung Đỉnh biểu hiện ra thần sắc chột dạ, ngược lại càng hờ hững hơn so với bình thường gặp y.

"Chuyện này có của can dự cậu không?" Vương Trung Đỉnh trực tiếp hỏi.

Lý Thượng một bộ tỏ vẻ không thẹn với lương tâm, "Không có."

"Cậu nói một cái lý do để cho tôi tin phục."

Lý Thượng không hề nghĩ ngợi nói: "So với khiến Hàn Đông bị mọi người chê trách, tôi càng sợ hãi cái cảnh kia lọt ra ngoài. Bởi vì tôi biết vấn đề công ty đối Vương tổng mà nói căn bản không ảnh hưởng lớn, lòng người lay động đến mấy anh cũng có thể ổn xuống. Nhưng nếu cảnh này của Hàn Đông lọt ra, gây rung động và kinh diễm cho người xem liền sẽ không khống chế được."

"Cậu rất thông minh." Vương Trung Đỉnh nói.

Lý Thượng vẫn là một giọng điệu ung dung: "Cám ơn Vương tổng đã khen."

"Nhưng cậu vẫn chưa nói đến suy nghĩ thật sự của cậu." Vương Trung Đỉnh còn nói.

Lý Thượng sắc mặt đổi đổi.

"Cậu sở dĩ không có tham dự, là bởi vì cậu biết tôi thích Hàn Đông, hơn nữa luôn cho rằng, thậm chí còn biết điều này sớm hơn tôi." Vương Trung Đỉnh nói thẳng.

Lý Thượng bắt đầu có chút không bình tĩnh nữa.

Vương Trung Đỉnh còn nói: "Nhưng tôi không hi vọng, tâm ý không muốn hại cậu ấy của cậu là xây dựng trên cơ sở này, tôi hi vọng cậu đối với cậu ấy có một chút lòng biết ơn."

Nói xong, Vương Trung Đỉnh liền đem ảnh chụp lấy được ở máy tính Hàn vứt đến trước mặt Lý Thượng.

Lý Thượng cúi đầu nhìn, thấy hắn cùng với Hàn Đông hai người chụp ảnh chung, thời gian chụp là một ngày trước khi Lương Cảnh đến tuyển vai kia.

Khoảng cách hơn nửa năm, Lý Thượng cũng đã nhìn không ra chính mình, Hàn Đông lại vẫn như cũ là Hàn Đông.

"Làm người, không thể sống quá lý tính." Vương Trung Đỉnh nói.

Lý Thượng yên lặng cầm ảnh chụp đứng dậy.

Vương Trung Đỉnh còn nói: "Nếu cậu đủ thông minh, nên hiểu nguyên nhân tôi tìm đến cậu rồi."

"Tôi nguyện ý." Lý Thượng nói.

Hai ngày sau đó, Lý Thượng đến trại tạm giam.

Lương Cảnh là người có danh vọng, đãi ngộ trong này cũng không tệ lắm, hai ngày này hắn tích cực bàn bạc với luật sư, tự nhiên nắm bắt được chi tiết toàn bộ động tĩnh bên ngoài.

"Nghe nói cậu muốn nhận chủ mưu? Đầu óc cậu là bị lừa đá sao? Chút tội này của tôi nhiều lắm tạm giam hơn mười ngày. Chờ tôi ra ngoài, muốn trị cậu như thế nào liền được trị như thế!"

"Anh không cơ hội ra ngoài." Lý Thượng nói.

Lương Cảnh nhíu hai mắt, "Cậu nói cái gì?"

"Tôi căn cứ chính xác theo số kinh phí làm phim anh nuốt riêng báo cáo Vương tổng, anh lập tức sẽ bị khởi tố vì tội lợi dụng chức vụ chiếm đoạt tài sản, mức mấy ngàn vạn, anh đợi chịu hết đến năm năm cuộc sống trong tù đi. Giới giải trí thay đổi trong nháy mắt, chờ lúc anh ra, không biết rằng là ai trị ai."

Đồng tử Lương Cảnh như muốn nứt ra, gương mặt đều méo mó.

"Tôi làm tất cả chuyện này cũng là vì cậu, cậu còn đối xử như vậy với tôi?"

Lý Thượng cười cười, "Anh đại khái không biết, người cả đời tôi đây hận nhất chính là anh."

Lương Cảnh cả người đều cứng lại, "Cậu hận tôi? Tôi đề bạt cậu đến vị trí này, cậu hận tôi?"

"Nếu không phải vì anh, tôi sẽ không phá hủy chính thân thể của mình."

"Nếu không phải vì tàn phá thân thể của chính mình, tôi sẽ không đến nỗi thua cũng không nổi như vậy."

"Anh đã chôn vùi tuổi già của tôi."

Sau khi toàn bộ sự tình đã điều tra rõ, Vương Trung Đỉnh lại tự mình đến nhà nhận lỗi với Trương chủ nhiệm, cuối cùng giải quyết hiểu lầm này, phim mới thuận lợi qua thẩm, công ty cũng đã khôi phục hoạt động bình thường.

Nhưng có một vấn đề từ trước đó vẫn chậm chạp chưa giải quyết, chính là tuyển diễn viên cho phim mới.

Sự kiện lần này đi qua, tuy rằng tội danh Hàn Đông đã được xóa bỏ, nhưng lãnh đạo đối với việc hắn được chọn vào vai diễn này vẫn có phê bình kín đáo. Nhất là Vương Hải Chí, thành kiến của lão đối với Hàn Đông thủy chung không có tiêu trừ. Hơn nữa cùng Vương Trung Đỉnh nói qua lại, Vương Trung Đỉnh hay không tuân thủ đề cập đến vấn đề y thân là quyền chủ tịch.

Mặt khác, coi như Hàn Đông trong sạch, nhưng ở trong mắt mọi người, diễn vai này hắn vẫn là không đủ tư cách.

Hơn nữa trong sự kiện lần này, Lý Thượng chủ động cung cấp chứng cớ, giúp mọi người thu dọn đại u ác tính Lương Cảnh này, hẳn là coi như có công lớn nhất. Coi như hắn mất đi chỗ dựa vững chắc Lương Cảnh

này, nhưng rất nhiều người ước muốn thế phát triển hiện tại của hắn, muốn mượn hắn làm cây hái tiền của mình, bởi vậy địa vị Lý Thượng không sa sút trái lại càng tăng.

Vì thế, ở hội thảo phim mới sắp diễn ra, các vị lãnh đạo lại vì vấn đề tuyển chọn diễn viên chính mà tranh luận.

"Chúng ta không thể bởi vì Lương Cảnh phạm lỗi liền có thành kiến với Lý Thiên Bang, thế phát triển của cậu ta mọi người rõ như ban ngày."

"Tôi đồng ý với cách nhìn của Tôn quản lý, không đến thời gian một năm, nghệ sĩ mới xuất sắc nhất, nam diễn viên triển vọng nhất, nam diễn viên xuất sắc nhất, thử hỏi công ty chúng ta còn có nam diễn viên nào vào vai này thích hợp hơn?"

"Đúng thế, Hàn Đông từng đạt thành tích gì? Trước mắt cũng mới chỉ đóng một phim, trở thành nam phụ một lần, chưa từng đạt giải gì. Ta không thể bởi vì người quản lý của Lý Thiên Bang bị bắt, mà hạ thấp tiêu chuẩn của cậu ta, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục đi?"

"..."

Mọi người tranh luận xong sau, Vương Trung Đỉnh phất phất tay ý bảo mọi người im lặng xuống.

"Thật sự không thể tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục."

Phùng Tuấn ném ánh mắt kinh ngạc hướng Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh ngay saudó còn nói: "Tôi từ trước đến nay đối xử bình đẳng, cho nên lúc này, sẽ để bọnhọ cùng thử vai. Đến lúc đó ai hơn ai kém, do các vị và đạo diễn cùng nhau bìnhphán."

143. Chương 143: Ra Chiến Trường

Tan họp xong, mấy lãnh đạo vừa đi ra ngoài vừa nghị luận sôi nổi.

"Việc này còn cần đến thi đấu sao? Lý Thiên Bang các phương diện tính chất vốn có đều cách Hàn Đông một mảng lớn."

"Vương tổng chỉ là tạo cái hình thức, ngăn chặn miệng người khác mà thôi."

"Bản thân tôi cảm thấy biểu hiện của Hàn Đông rất xuất sắc, nhất là cái cảnh bị cắt kia."

"Cái đó đều là hiệu ứng, dù ai cũng có thể đạt được hiệu quả này, người ta Lý Thiên Bang giả nữ biểu diễn mới thật sự công phu."

"..."

Vương Trung Đỉnh tựa như không nghe thấy, trực tiếp như vậy vượt qua, đi đến ký túc xá Hàn Đông.

Hàn Đông mới vừa rời giường không bao lâu, nguyên bản đều là một cái quần lót lắc lư từ ban ngày đến tối. Hai ngày nay lại tự nhiên nói chuyện văn minh, ăn mặc chỉnh tề xong mới từ trong phòng đi ra ngoài.

Ngửi được một mùi thơm, Hàn Đông trộm lặn xuống cửa bếp, thấy Du Minh đang làm sandwich. Mặc một cái tạp dề sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, chải lấy một kiểu kiểu tóc hiền thục lưu loát, muốn tốt đẹp như nào có như thế tốt đẹp.

Hàn Đông thở dài, đã sinh Trung sao còn sinh Minh a!

Du Minh đem sandwich thịt cùng trứng ngon lành bày lên bàn, xoay người đi lấy bánh mì nướng. Hàn Đông vội vàng đem cái đầu đang ngóng rụt trở về, bộ dạng như trộm lui về phòng mình.

Một lát sau, Du Minh cũng đi về phòng ngủ.

Hàn Đông lần thứ hai đi vào phòng bếp, thấy sandwich trong mâm vẫn chưa hề đụng tới, còn tỏa ra mùi thơm mê người.

Rốt cuộc ăn hay là không ăn?

Ăn phải có khi nào khiến cho Du Minh ôm một hi vọng không có thật không? Tránh cho lời nói lại tổn thương cậu, chủ yếu chính là, Hàn Đông thật sự đói bụng a.

Do dự không đến ba giây đồng hồ, Hàn Đông liền trộm vươn móng vuốt ra.

Du Minh trở lại bếp, thấy một màn trước mắt, nháy mắt mất bình tĩnh.

"Sao cậu ăn sandwich của tôi?"

Hàn Đông nhét một mẩu bánh mì nướng cuối cùng vào miệng, nói: "Cậu không phải làm cho tôi sao?"

"Ai nói tôi làm cho cậu?"

Hàn Đông dùng sức nuốt xuống, "Cậu… Cậu ngày hôm trước không phải nói thích tôi sao?"

Du Minh chán nản, "Tôi chỉ là ngày hôm trước nói, cũng không phải từ hôm đó bắt đầu, tôi rất sớm trước kia đã thích cậu, hai ta chẳng phải vẫn luôn ăn riêng!"

Hàn Đông, "…"

Du Minh tức giận gạt hắn sang một bên, "Đi đi đi, ăn no cũng đừng cản đường."

Vẻ mặt Hàn Đông biểu cảm không thể chấp nhận, như thế nào bất kì ai từng thích tôi đều dùng thái độ ghét bỏ để biểu đạt yêu vậy?

Đang nghĩ ngợi, một người ghét bỏ khác của hắn cũng tới rồi.

Qua loa tính ra, Hàn Đông và Vương Trung Đỉnh đã nửa tháng không tiếp xúc thân mật. Đột nhiên vừa thấy mặt như vậy, Hàn Đông cũng không biết nên nói gì cho phải.

"Hây ~ "

Một bộ dạng ngốc manh tiếp đón.

Mặt Vương Trung Đỉnh không chút thay đổi, "Du Minh ở nhà sao?"

Hàn Đông căng thẳng trong lòng, lời đều nói không lưu loát.

"Anh… Anh cũng biết sao?"

"Vô nghĩa." Vương Trung Đỉnh trầm mặt, "Chuyện lớn như vậy tôi có thể không biết không?"

Hàn Đông thấy Vương Trung Đỉnh vẻ mặt không tốt, trong lòng không khỏi lo lắng cho Du Minh, vội vàng tiến lên thay Du Minh khuyên giải.

"Minh nhi người này a, não cậu ấy nói cho cùng có chút không giống với người khác, nghĩ vấn đề gì rất hay hiểu sai. Kỳ thật chưa chắc là suy nghĩ thật sự trong nội tâm, chẳng qua…"

"Tôi không muốn nghe em mò mẫm." Vương Trung Đỉnh ngắt lời Hàn Đông, "Em gọi Du Minh tới cho tôi là được."

Hàn Đông đẩy Vương Trung Đỉnh ra ngoài, "Có chuyện gì ta lên xe nói."

"Đây là chuyện của tôi với Du Minh, liên quan gì đến em." Vương Trung Đỉnh lại đẩy Hàn Đông ra.

Hàn Đông vừa nghe lời này càng không thể buông Vương Trung Đỉnh, dùng cả thân gặm lên khiến Vương Trung Đỉnh thở hồng hộc, hơi kém đem hắn làm ngay tại chỗ.

Tiểu hỗn đản, có thể để người ta yên ổn một lúc không?

Rốt cục, tiếng của Du Minh ở bên cạnh vang lên.

"Là tìm tôi sao?"

Hàn Đông kinh sửng sốt, một giọng điệu căng thẳng khuyên nhủ Du Minh: "Cậu đi ra làm gì? Nhanh chóng đi vào!"

Du Minh thèm không nhìn thẳng hắn, hỏi Vương Trung Đỉnh: "Có việc gì thế?"

Vương Trung Đỉnh gật đầu, “Tôi có lời nói với cậu.”

“Vào đi.” Du Minh trực tiếp mời Vương Trung Đỉnh vào phòng của mình.

Hàn Đông cũng muốn đi vào, kết quả cửa đóng lại phịch một tiếng ở trước mặt hắn.

Hắn còn lo lắng ghé vào cửa nghe lén.

“Hạ Hoằng Uy đã nói mọi chuyện cho tôi.” Vương Trung Đỉnh nói.

Du Minh chậm chạp không mở miệng.

“Thân là bằng hữu của hắn, tôi nghĩ tôi cần phải thay hắn nói vài lời nói.”

“Anh đừng nói, tôi không muốn nghe.”

“…”

Hàn Đông ở ngoài cửa rũ xuống, náo loạn nửa ngày nói chính là việc này a? Sợ tới mức tôi còn tưởng rằng…

Tốt rồi, sợ bóng sợ gió một hồi.

Sau khi Vương Trung Đỉnh đi ra, Hàn Đông đã hoàn toàn khôi phục bộ dáng cà lơ phất phơ kia. Đầu lưỡi ở khóe miệng liếm liếm, ánh mắt du côn điên quét một vòng ở hạ thân Vương Trung Đỉnh.

Nếu đặt ở bình thường, Vương Trung Đỉnh đã sớm ghìm cổ hắn giải đến trên xe rồi.

Nhưng ngày hôm nay y kiềm chế, nghiêm trang hướng Hàn Đông nói: “Ngày mai thử vai phim mới, em và Lý Thượng sẽ có một buổi đánh giá trực tiếp, chuẩn bị tốt một chút.”

Nghe nói như thế, ánh mắt Hàn Đông rốt cục khôi phục chính sắc.

“Đánh giá cái gì?”

Vương Trung Đỉnh nói: “Chính là tổng khảo sát năng lực của người liên quan đến nhân vật trong bộ phim.”

Hàn Đông vừa nghe hai chữ “Khảo sát” cũng có chút sợ hãi, phải biết rằng tất cả các cuộc thi cho tới bây giờ hắn đều chưa từng đạt tiêu chuẩn. Nếu là chỉ thi kỹ năng diễn xuất thì không tính, chỉ sợ thêm một ít tri thức sát hạch chuyên nghiệp.

“Trước tiên lộ ra một chút thôi.” Hàn Đông nhíu mày.

Vương Trung Đỉnh đặc biệt nghiêm chỉnh công minh, đương nhiên điều kiện tiên quyết là đối với vợ mình có trăm phần trăm tin tưởng.

“Đề không phải tôi ra, em hỏi tôi cũng vô dụng.”

Hàn Đông chưa từ bỏ ý định, “Không phải anh ra? Không thể nào?”

“Sao vậy, em sợ?”

Hàn Đông lập tức hừ cười lớn, khoát cùi chỏ lên vai Vương Trung Đỉnh, “Em chỉ đùa anh thôi, đừng nói có chuẩn bị trước, ngẫu hứng phát huy cũng không có vấn đề gì.”

“Vậy là tốt rồi.”

Vương Trung Đỉnh vừa muốn lên xe, đã bị Hàn Đông túm dây lưng quần.

“Làm gì vậy?” Vương Trung Đỉnh hỏi.

Hàn Đông cười mỉa, “Buổi tối cùng nhau nóng hổi nóng hổi thôi.”

“Em là thật muốn nóng hổi, hay là muốn moi đề từ miệng tôi?” Vương Trung Đỉnh một câu trúng đích.

Hàn Đông cười lạnh giễu cợt thêm bộ dạng chẳng thèm ngó tới cười, “Anh cũng quá để mắt đến mấy cái đề đó đi.”

“Vậy em buông tay đi.” Vương Trung Đỉnh nói.

Sắc mặt Hàn Đông đổi đổi, cuối cùng là phẫn nộ buông tay, đứng nhìn xe ở trước mặt mình lái đi.

Trên xe, tâm tình Vương Trung Đỉnh lúc lâu không thể bình tĩnh, phải biết rằng một khắc Hàn Đông túm dây lưng quần kia, y nghĩ nhiều nhất là dùng sức đem Hàn Đông ôm lên xe. Chỉ là vì muốn tránh hiềm nghi, cũng vì phục chúng, y đành phải kiềm chế đến cùng qua đêm nay.

Nhị Lôi sau mấy ngày, rốt cục cũng thấy được nụ cười trên mặt Vương Trung Đỉnh.

"Vương tổng, anh đang cười gì vậy?"

Vương Trung Đỉnh không biến sắc ngậm một điếu thuốc, mỗi lần mở miệng sương khói từ trong miệng từ từ tràn ra.

"Không cười gì."

Buổi tối, Vương Trung Đỉnh ôm Tây Tây ngồi ở ghế sa lon xem TV. Tây Tây đột nhiên nghiêng đầu sang, hướng về Vương Trung Đỉnh quơ quơ cái tay nhỏ.

"Hây ~ "

Vương Trung Đỉnh nháy mắt nhớ tới buổi sáng được cái người ngốc manh kia tiếp đón, đột nhiên có chút rối loạn, kìm lòng không được hôn một cái lên mặt nhi tử.

Tây Tây lại nghiêng đầu sang, "Hây ~ "

Vương Trung Đỉnh không keo kiệt chút nào tiếp tục hôn.

Hai phụ tử náo loạn một trận đến mệt mới dừng lại.

"Ba ba, tóc của con có chút dài."

Thái độ Vương Trung Đỉnh đột nhiên biến đổi, "Không hớt tóc, buộc thành cái bím tóc nhỏ đi."

Tây Tây có chút quấy nhiễu, "Có thể quá nương (nữ tính) không?"

"Con cảm thấy Hàn Đông nương sao?" Vương Trung Đỉnh cố ý hỏi.

Tây Tây đặc biệt nghiêm túc nghĩ nghĩ, nói: "Có lúc nương, có lúc không nương."

"Khi nào thì nương?"

"Chính là khi bị ba dạy dỗ, có thể nói là nương."

Vương Trung Đỉnh không hiểu sao buột miệng một câu, "Cái đó không phải nương, cái đó là sóng."

(sóng: dâm đãng).

"Ba ba, cha giải thích nhầm rồi đi? Con nói 'Nương' là có chữ nữ bên cạnh, ba nói 'Sóng' là 3 dòng nước bên cạnh."

(nương :)

(Sóng :)

Vương Trung Đỉnh sửng sốt, ta như thế nào lại nói lời này với con trai đây?

"Ba ba, ba giúp con chải một chút được không?" Tây Tây đột nhiên mở miệng yêu cầu.

Vương Trung Đỉnh nhận lược, tay ôn nhu thuận vỗ về trên đám tóc quăn của Tây Tây.

"Tiếp tục hướng lên cách điểm 1 3mm, bên trái 2.6mm, đúng rồi, chính là như vậy, nhưng con không muốn đuôi sam thúc thúc nói con bắt chước chú ấy." Tây Tây lầu bầu.

"Yên tâm, hai người các con hoàn toàn không giống nhau."

Hàn Đông buộc đuôi ngựa lên thành viên tròn tròn, ôm lấy lọn tóc bên trong. Tây Tây vừa mới chụp ảnh, nhìn ảnh thấy hiện ra lọn tóc cuồn cuộn nổi lên ló ra phía ngoài.

Tây Tây thấy trong ảnh Vương Trung Đỉnh chụp đẹp như vậy, nhịn không được che cái miệng nhỏ cười.

“Ba ba, có giống thác nước không?”

Vương Trung Đỉnh cẩn thận nhìn, “Thật là có chút giống.”

“Cho nên nha, con đây mới kêu là sóng đi!”

Vương Trung Đỉnh, “…”

Trước khi ngủ, Vương Trung Đỉnh nhận được điện thoại của Hàn Đông.

“Ngủ chưa?” Thanh âm nũng nịu méo mó hỏi.

Vương Trung Đỉnh cảm giác toàn cơ thể đều ở một khắc này sụp xuống, ra sức chống cự lên tiếng.

“Chưa ngủ, chuyện gì vậy?”

Hàn Đông cười hắc hắc, “Em đang luyện khẩu ngữ, muốn đối đáp vài câu với em không?”

“Đối đáp như thế nào?” Vương Trung Đỉnh hỏi.

“Anh nói, em nghe.”

Vương Trung Đỉnh, “… Theo tôi đùa giỡn, muốn chơi tâm nhãn có phải hay không?”

“Anh nghĩ đi đâu vậy? Em là muốn nghe anh nói một câu I Love You!”

Mặc dù biết Hàn Đông là người điên, nhưng nghe câu này từ trong miệng hắn nói ra, trong lòng Vương Trung Đỉnh vẫn là run lên, miễn cưỡng ổn định ngữ khí, “Đi ngủ sớm một chút đi, đừng giằng co nữa.”

“Good night!” Phun ra một câu chào đặc biệt tiêu sái.

Hơn một giờ sáng, quả nhiên Vương Trung Đỉnh lại nhận được điện thoại mộng du của Hàn Đông.

“Em căn bản là không muốn nói cho anh I Love You, em chính là muốn moi đề từ miệng anh.”

Vương Trung Đỉnh âm thầm cắn răng, “Xem ít tiền đồ này của em!”

Ngày hôm sau, Hàn Đông lại giống như không có việc gì mặc lên chiến bào, ngồi trên chiến xa, uy phong lẫm liệt ra chiến trường.

Lý Thượng gần như là đến cùng một lúc, hai người chạm mặt ở phòng tập bên ngoài.

“Chuẩn bị thế nào?” Lý Thượng hỏi.

Hàn Đông ra vẻ khiêm tốn, “Tôi chỉ là đến làm bàn đẩy cho cậu thôi, ha ha ha…”

“Đừng nói như vậy, tôi mới là vật hi sinh.”

Hàn Đông thầm nghĩ trong lòng: Hiểu được là tốt rồi.

Hai người cùng đi vào.

Trong sảnh ngồi đầy người, ở giữa sân khấu đều bị vây, cao tầng công ty đêu đến đông đủ, mười mấy người làm phim, giám chế, đạo diễn hầu như đều đến xem cuộc chiến, đội hình có thể so với hiện trường trận chung kết tiết mục tuyển tú.

Hàn Đông nhịn không được hít sâu một hơi.

Lý Thượng tuy rằng đã nhiều lần làm công tác chuẩn bị, nhưng vẫn khó tránh khỏi sẽ căng thẳng.

Vương Trung Đỉnh cùng Calne ngồi ở vị trí trung tâm, hai người vốn đang trao đổi thân thiết, kết quả Hàn Đông vừa xuất hiện, Calne lập tức cho hắn một cái hôn gió. Đến khi Calne đem đầu chuyển hướng Vương Trung Đỉnh, phát hiện sắc mặt của y đột nhiên thay đổi.

Sau khi nhân viên đến đông đủ, Phùng Tuấn tuyên đọc quy tắc cạnh tranh.

Hai người phải tham gia thi 3 phương diện, thắng trên hai hạng sẽ là người thắng cuối cùng.

Không ngoài dự đoán của Hàn Đông, quả nhiên có sát hạch tiếng Anh, hơn nữa còn là hạng đầu tiên.

Hạng thứ 2 là thi kỹ năng, bởi vì nhân vật là thân phận đặc công, cho nên cần đủ loại kỹ năng, ví như phá giải mật mã, mở rương đánh cắp đồ vật.

Hạng thứ 3 chính là nam giảnữ.

144. Chương 144: Đại Tỏa Sáng

Trong ba hạng này, có hai hạng là Hàn Đông đã nắm chắc.

Trong đó có hạng thứ 3, hắn tự xưng xếp thứ hai sẽ không có người dám xưng thứ nhất.

Còn chuyện nữa chính là hạng thứ nhất, phải thua!

"Tôi nói qua quy tắc thi đấu hạng thứ nhất, hai người tách ra giao lưu với ban giám khảo, nội dung triển khai quay xung quanh bộ phim này. Một mặt là khảo sát năng lực khẩu ngữ, mặt khác là khảo sát độ am hiểu kịch bản các cậu."

Lý Thượng gật gật đầu, "Đã hiểu."

Hàn Đông trái lại muốn nhảy sông tìm chết, Vương Trung Đỉnh hình như đã đưa cho mình kịch bản, để chỗ nào rồi đây?

"Hàn Đông?" Phùng Tuấn trầm mặt tiếp tục gọi một lần.

Hàn Đông rốt cục phục hồi tinh thần lại, cuống quít đáp: "Hiểu rồi, minh bạch rồi…"

Vì thế, hạng khảo sát thứ nhất chính thức bắt đầu.

Trước hết xuất hiện chính là Lý Thượng.

Quan chủ khảo đề tài đàm luận là Calne và Vương Trung Đỉnh cùng nhau thương định, một khắc trước trận đấu mới giao đến tay hắn. Calne và Lý Thượng lần đầu tiên gặp mặt, không tồn tại khả năng tiết lộ đề. Vương Trung Đỉnh ngay cả Hàn Đông cũng đề phòng, Lý Thượng lại càng không nói.

Sau khi trao đổi đề, song phương trao đổi phi thường thông thuận.

Lý Thượng vừa nhìn liền rõ chính là đã luyện trước rất nhiều, không chỉ trả lời lưu loát từng vấn đề quan chủ khảo đưa ra, hơn nữa quan điểm ngắn gọn chính xác, nửa câu dong dài trong cũng không có, cả quá trình trao đổi đều khiến cho quan chủ khảo phi thường hưởng thụ.

Ngay cả Calne còn giơ ngón tay cái lên với Lý Thượng.

Lý Thượng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đến phiên Hàn Đông lên sân khấu, lại thay đổi một đề tài đàm luận khác. Bất quá đổi hay không đổi cũng không có gì khác nhau, bởi vì lúc trước nói những cái gì hắn nghe cơ hồ đều không hiểu.

Trong số những người ở đây, thoạt nhìn bình tĩnh nhất chính là Vương Trung Đỉnh, trên thực tế căng thẳng nhất cũng là y.

Nguyên nhân thực sự khiến y căng thẳng không phải là sợ Hàn Đông đáp không được, mà là sợ Hàn Đông đối đáp trôi chảy.

Bởi vì đề thi là y và Calne cùng nhau đưa ra, y rất xác định mình không có tiết lộ đề, nếu Hàn Đông phát huy vượt xa bình thường, như vậy… các người tự hiểu.

Hàn Đông quả nhiên không có phụ kỳ vọng của Vương Trung Đỉnh.

Hàng này miệng gần như liến thoắng không ngừng, quan chủ khảo một câu hắn cũng một câu, hơn nữa đều là không liên quan gì đến nhau mà nói. Thần kỳ nhất chính là, hắn nghe không hiểu quan chủ khảo nói gì, quan chủ khảo nghe cũng không hiểu lời của hắn, hai người thế nhưng vẫn có thể trao đổi mười mấy phút đồng hồ.

Nhưng người ngồi dưới khán đài không thể nhịn, đây quả thực là hai thể loại Khúc Phong đối lập đồng thời diễn tấu.

Thẩm Sơ Hoa đã không biết bao nhiêu lần muốn tông cửa xông ra, nhưng nhìn đến mấy anh chàng đẹp trai đối diện, nàng vẫn là cố gắng nhịn xuống.

Chỉ riêng Vương Trung Đỉnh thích thú.

Quả nhiên nơi chốn nhân sinh là trường thi a!

(nơi chốn nhân sinh là trường thi: cuộc sống là trường học, chắc ý nói thất bại cũng là một loại thử nghiệm.)

Hạng này, Lý Thượng thắng đến không hề hồi hộp.

Một vài lãnh đạo lại bắt đầu xì xào bàn tán ở phía dưới.

"Còn cần phải thi tiếp nữa sao? Tôi cảm thấy kết quả đã quá rõ ràng. Coi như hạng tiếp theo Hàn Đông thắng, hạng thứ ba cũng sẽ bại bởi Lý Thiên Bang."

"Đúng đúng, tôi cảm thấy lấy Hàn Đông so cùng Lý Thiên Bang, quả thực đối với Lý Thiên Bang là vũ nhục."

"Phải rồi, bản thân tôi cảm thấy Hàn đại Tiên nhi đặc biệt đáng thương, Vương tổng làm như vậy là không phải có chút quá đáng sao?"

"..."

Phùng Tuấn phất tay ý bảo mọi người im lặng xuống.

"Sau đây chúng ta tiến hành hạng khảo sát thứ hai — phá giải mật mã."

Trước mặt Hàn Đông và Lý Thượng bày ra hai cái tủ sắt.

Vì phòng ngừa làm càn, mật mã là do nhân viên kỹ thuật tại hiện trường đặt ra. Hai người ai phá giải trước là thắng, đều không phá giải được coi như về hòa.

Lý Thượng rõ ràng thoải mái hơn so với hạng đầu tiên.

Bởi vì hắn thấy, hạng này hắn phải thua là không thể nghi ngờ.

Vì sao nói như vậy?

Bởi vì đề mục là Vương Trung Đỉnh đưa ra, nếu là y đưa ra, liền chứng minh đây là thế mạnh của Hàn Đông.

Thua hạng này đối với Lý Thượng mà nói thực sự không phải là chuyện xấu, thậm chí Hàn Đông không thắng, hắn cũng cố ý giả thua.

Bởi vì Lý Thượng hi vọng có thể tiến vào vòng thứ ba, có thể ở trước mặt danh đạo quốc tế hảo hảo trình diễn một phen thật xuất sắc. Calne là do Vương Trung Đỉnh bỏ một số tiền lớn mời tới, vai trò của hắn cao hơn những người khác. Nếu là Calne đánh nhịp trước mọi người, coi như Vương Trung Đỉnh cũng không thể không nể mặt người này.

Vì thế, Phùng Tuấn vừa hô bắt đầu, Hàn Đông kia vừa căng thẳng vừa nghiêm túc nghiên cứu cân nhắc, Lý Thượng bên này thuần túy là đang diễn trò.

Không đến ba phút, Hàn Đông đã phá giải được.

Nhưng hiện trường không ai vỗ tay, có chăng chỉ là nồng đậm nghi ngờ.

Bọn họ không nghi ngờ Hàn Đông làm càn, dù sao Vương Trung Đỉnh trấn thủ, nhân viên kỹ thuật đều là người vừa mới điều đến, loại khả năng này tính ra rất nhỏ, bọn họ chính là nghi ngờ Hàn Đông dùng đường ngang ngõ tắt.

Có một kẻ thiếu não lại dám oang oang trước mặt mọi người.

"Hàn đại Tiên nhi, ngài đây là phá giải ra hay là tính ra?"

Hàn Đông muốn mắng người, đ* ** ngươi! Cái này nếu muốn đều có thể tính ra, lão tử đã sớm không đứng ở đây!

Kẻ vừa lớn tiếng ý thức ra mình vừa nói sai, đầu đã muốn chui vào trong đũng quần rồi.

Những người khác cũng một phen thay hắn đổ mồ hôi, đương trước mặt Vương tổng nói này nói nọ mê tín, không phải muốn tìm chết sao?

Không khí hiện trường có chút căng thẳng.

Lý Thượng lập tức mở miệng giải vây, "Hạng này tôi thua rồi."

Không ngờ, Vương Trung Đỉnh lại dương tay ngắt lời.

"Vừa rồi người kia nói có lý."

Mọi người ồn ào!

Vương tổng, ngài cũng trúng pháp thuật của đại Tiên nhi rồi sao?

"Vì để loại bỏ nghi ngờ, chúng ta khảo sát lại một lần nữa, lần này bịt kín mắt hai người."

Nhị Lôi trộm liếc Vương Trung Đỉnh một cái, Vương tổng ngài xác định đây không phải là muốn khoe khoang vợ hiền của mình sao?

Vương Trung Đỉnh hạ lệnh, không ai dám dị nghị.

Vì thế, nhân viên kỹ thuật thu hồi lại thùng một lần nữa.

Lý Thượng không ngại Hàn Đông chút nào, nếu Vương Trung Đỉnh yêu cầu như vậy, chứng minh Hàn Đông quả thật có bản lĩnh này, hơn nữa năng lực mộng du của Hàn Đông hắn cũng đã lĩnh giáo qua rồi.

Hàn Đông lau mồ hôi một phen, mẹ nó mệt chết người không đền mạng a!

Rất nhanh, đợt khảo sát thứ hai bắt đầu.

Lý Thượng sau khi bị bịt kín mắt thì không khác gì người mù, vừa rồi còn có thể làm bộ làm tịch mà thử một phen, bây giờ có thể sờ đúng vị trí khóa đã là không tồi rồi.

Hàn Đông hoàn toàn ngược lại, sau khi mắt của hắn bị bịt kín, độ nhạy tư duy hình như còn mạnh hơn so với khi mở mắt. Hơn nữa hắn đã thăm dò kết cấu bên trong khóa mật mã, chưa đến hai phút đã phá giải xong.

"Bình thẩm đoàn" lúc này mới phát ra tiếng than tâm phục khẩu phục kinh hãi, không nghĩ tới đại Tiên nhi thực sự có tài như vậy.

Ngay lúc Phùng Tuấn muốn tuyên bố kết quả, lại một thanh âm không hài hòa vang lên.

"Đa phần thầy tướng số đều là người mù, bọn họ càng nhìn không thấy, lối tư duy càng linh mẫn."

Người nói chuyện là một nhân viên kỹ thuật nhỏ, cũng là fan của Lý Thượng. Về phần hắm sao lại hiểu biết về người mù như thế, vậy phải hỏi Nhị Lôi đồng chí đang đứng bên cạnh rồi.

Tính toán nhỏ trong lòng Nhị Lôi lay đến có thể vang lên, nếu Vương tổng ngài đã muốn khoe vợ, ta đây cho ngài khoe triệt để luôn.

Lời này đương nhiên bị mọi người trách móc. "Cậu thật sự là đứng nói chuyện không đau thắt lưng."

"Không quan tâm là dựa vào cái gì phá giải, có kỹ năng này liền phù hợp yêu cầu của nhân vật."

"Nếu không cậu cung cấp một phương án hoàn mỹ đi!"

Kết quả, nhân viên nhỏ kia được Nhị Lôi "ngộ đạo", quả nhiên đưa ra một phương án "Thiếu đạo đức".

"Chúng ta không nên để cho họ đoán mật mã, có thể yêu cầu bọn họ đặt ra mật mã, để cho nhân viên kỹ thuật phá giải. Người nào có thể đặt ra mật mã khiến cho nhân viên kỹ thuật không cách nào phá giải, coi như thắng. Nếu đều có thể phá giải, vậy tính là hòa."

Tất cả mọi người cảm thấy được quá khập khiễng, chưa trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, làm sao có thể làm được loại việc yêu cầu kỹ thuật này?

Ngay cả Lý Thượng cũng thay Hàn Đông "sốt ruột", bởi vì theo qua điểm của hắn, nhãn lực và trí nhớ của Hàn Đông dù tốt, khả năng làm được cũng không cao.

Vì thế Lý Thượng tiến lên một bước, cầm lấy micro trong tay Phùng Tuấn nói: "Hạng này tôi tự nguyện nhận thua, ý tốt của người kia tôi xin nhận , nhưng tôi hi vọng đây là một trận đấu công bằng…"

"Không cần!"

Hàn Đông trực tiếp ngắt lời Lý Thượng, lại đoạt lấy micro trong tay hắn nói, "Ý tốt của cậu tôi cũng xin nhận, nhưng tôi muốn thắng phải thắng quang minh chính đại, cho nên, tôi ứng thi!"

Tất cả mọi người cảm thấy Hàn Đông là đang tìm đường chết.

Đã cho ngươi cái bậc thang thì đi xuống đi, còn cố tự đạp lên mặt mũi nữa!

Vậy thì thật tốt, ngươi nhanh chóng thua đi, chúng ta cũng đỡ phải tốn thời gian ở đây.

Phùng Tuấn hướng ánh mắt về phía Vương Trung Đỉnh ý hỏi.

Vương Trung Đỉnh còn chưa lên tiếng, Calne đã chen vào một bên mở miệng.

"Tôi phi thường phi thường muốn lĩnh giáo kỹ năng này của Hàn Đông tiên sinh, phải biết rằng phá giải mật mã là phân đoạn yêu cầu xuất hiện thường xuyên trong phần lớn phim Hollywood. Mỗi lần quay tình tiết này, nhân viên kỹ thuật đều phải chỉ dạy diễn viên động tác chính. Nếu tự diễn viên biết này cái này, vậy không còn gì tốt hơn rồi."

Nghe được Calne nói như vậy, Hàn Đông càng muốn ra tay một phen.

Vì thế, vòng thứ ba bắt đầu.

Hàn Đông cầm công cụ của nhân viên kỹ thuật lên, thao tác đem nắp trên tủ sắt mở ra, bắt đầu mân mê.

Lý Thượng ở một bên mặt đều tái rồi.

Nếu Hàn Đông hoàn thành được nhiệm vụ bất khả thi này, Calne tất phải sẽ nhìn hắn với cặp mắt khác. Lý Thượng nếu muốn hấp dẫn ánh mắt của Calne, khó khăn liền càng lớn.

Nhưng mà, Hàn Đông lại hoàn thành.

Ba tầng mật mã đổi thành bốn tầng, nhân viên kỹ thuật đều trợn tròn mắt.

Sự thật chứng minh, trả cái giá hạng nhất cũng không phải vô nghĩa. Lúc người ta chạy qua chạy lại ở đoàn phim, Hàn Đông lại buồn chán ở trong túc xá mân mê linh tinh. Nhìn qua là lãng phí thời gian, ai có thể tưởng tượng được, hắn cứ như vậy đại tỏa sáng!

Calne đạo diễn trực tiếp nhiệt tình vỗ bàn huýt sáo, hô to: "Đông Đông, I love you!" Vị bên cạnh kia còn chưa kịp vơi bớt tự hào, sắc mặt lập tức từ hồng chuyển xanh.

Phùng Tuấn tuyên bố: "Hạng thứ hai, Hàn Đông thắng!"

Hạng khảo sát thứ ba là thử diễn giả nữ.

Cụ thể biểu diễn phân đoạn ngắn: nam chính giả nữ lẻn vào trong quân địch, vừa cùng kẻ thù vui vẻ trên giường vừa dùng kỹ xảo thông minh che dấu thân phận đàn ông của mình.

Cái này yêu cầu hai người nam giả nữ.

Lý Thượng thì không cần nói, tạo hình nữ trang của hắn mọi người rõ như ban ngày.

Chủ yếu là hoá trang của Hàn Đông, mọi người thật vô năng tưởng tượng.

Hai người cùng nhau rời sảnh, đi đến phòng hóa trang.

Lý Thượng âm thầm so sánh, bởi vì hạng thứ hai Hàn Đông biểu diễn quá khoa trương, cho nên hạng này hắn không chỉ phải thắng, mà còn phải đem tất cả nổi bật cướp về.

Hàn Đông lại không để tâm, người ta ngay cả kéo khách ở trên phố cũng đã làm qua, còn e ngại chút tình huống này sao?

Bởi vì hoá trang cần thời gian nhất định, cho nên người ở bên trong bắt đầu nói chuyện phiếm.

Calne còn đang thao thao bất tuyệt khen ngợi Hàn Đông cùng Vương Trung Đỉnh, chỉ sợ Vương Trung Đỉnh mặt chưa đủ thối.

"Tôi nghe nói anh không thích Đông Đông, tôi thật sự nghĩ không ra, Đông Đông ưu tú như vậy, anh vì cái gì không thích cậu ấy?"

"Suy nghĩ của anh quá cổ hủ rồi, tư tưởng cổ bản rồi , tôi cảm thấy anh hẳn nên thử thay đổi quan niệm của mình một chút."

"Ở trong mắt tôi, Đông Đông hóa thân của sắc đẹp, hóa thân của trí tuệ, cậu ấy …"

Calne còn chưa nói hết câu, đột nhiên nghẹn lại, ngay sau đó hô lên một tiếng, "Oh my god!"

Mọi người theo tiếng kinh hô của hắn chuyển tầm mắt tới cửa…

Người vừa mới hóa trang xong là Lý Thượng.

Lý Thượng thân mặc một chiếc váy thêu đóa hoa tinh mỹ! Nhung tơ cùng hoa văn lóe lên sáng bóng. Đầu gắn một mũ dạ màu đen, mặt che khăn ren, tạo ra khí chất thần bí mà gợi cảm.

Mặc dù rất nhiều người cũng đã lĩnh giáo qua tạo hình nữ trang của Lý Thượng, lần thứ hai nhìn vẫn như trước bị kinh diễm.

Calne càng không ngừng quay sang Vương Trung Đỉnh hỏi: "Đây là Đông Đông sao? Là Đông Đông sao?"

Vương Trung Đỉnh không nói chuyện, Lý Thượng lập tức đến trước mặt Calne, cười tự giới thiệu: "Tôi là Lý Thiên Bang."

Calne hưng phấn mà túm tay LýThượng, hôn xuống một cái trên mu bàn tay hắn.

145. Chương 145: Bỗng Dưng Nổi Tiếng

Trong lúc Lý Thượng đang giành toàn bộ sự chú ý, Hàn Đông vẫn còn ở cách lối vào sảnh hơn mười thước tận lực cầu xin.

"Tôi chính là Hàn Đông, muốn tôi nói bao nhiêu lần nữa các người mới tin?"

"Chứng minh? Này phải chứng minh như thế nào? Tôi chẳng lẽ đem hóa trang tẩy đi?"

"Chẳng lẽ các người không nghe ra giọng của tôi sao?"

"…"

Nguyên do sự tình là vậy, sau khi Hàn Đông hóa trang xong, xinh đẹp động lòng người đi đến tập sảnh. Vốn là đang tràn đầy tự tin, ai nghĩ đến lại bị ngăn cản ngay tại lối vào.

"Thực xin lỗi tiểu thư, hoạt động bên trong là bí mật, cho nên cô không thể vào a."

Hàn Đông mới đầu vẫn là một bộ đắc ý, "Tôi không phải đi xem, tôi là đi dự thi."

"Cô đang làm gì chúng tôi mặc kệ, chúng tôi chỉ cần bằng chứng có thể chứng minh thân phận của cô." Bảo vệ trị an nói.

Hàn Đông như trước duy trì nụ cười tao nhã, "Thật ngại, bằng chứng chứng minh thân phận của tôi để ở bên trong. Hơn nữa tôi đã đăng ký rồi, không tin các người kiểm tra lại đi."

Bảo vệ trị an bán tín bán nghi lôi danh sách đăng ký ra, "Tên là gì?"

“Hàn Đông.”

Vốn tưởng rằng bảo vệ trị an sẽ chấn động, không ngờ người ta chỉ xem thường cười cười.

“Đừng đùa, Hàn Đông là nam.”

Hàn Đông lập tức khôi phục giọng nam, “Tôi vốn là nam, là đề thi khảo sát yêu cầu chúng tôi giả dạng nữ.”

Bảo vệ trị an không biết chuyện thi đấu gì ở bên trong, bọn họ chỉ thực hiện chức trách của mình, nhìn thấy nhân vật khả nghi thì ngăn lại. Không còn cách nào, muốn trộm chui vào thì sợ quá nhiều phóng viên, khó lòng phòng bị.

Lý Thượng người ta lại thông minh hơn nhiều, mang theo cả đoàn hoá trang, từ vào đến ra không hề có chướng ngại.

Hàn Đông một người không mang, cứ như vậy đơn thương độc mã đi đến phòng hóa trang, kết quả lúc đi ra hoàn toàn thay đổi thành người khác.

Vì thế, liền có một màn thế này.

Người ở bên trong chờ thật lâu cũng chưa thấy Hàn Đông tiến vào, dần dần kiên nhẫn sắp bị mài đến không có.

“Xảy ra chuyện gì a?”

“Đã bao lâu còn chưa tới?”

“Đây là đi bôi phấn hay là đi sơn tường vậy? Thật sự che không được thì đừng che nữa.”

“...”

Phùng Tuấn hướng ánh mắt sang Vương Trung Đỉnh ý hỏi, có muốn để Lý Thượng biểu diễn trước hay không?

Vương Trung Đỉnh biết rõ độ mài chít của Hàn Đông, liền gật đầu đồng ý.

Lý Thượng đang tán gẫu cùng Calne đến sôi nổi, nghe được thông báo đành lưu luyến phất phất tay: “Tôi đi biểu diễn trước.”

Calne thần tình chờ mong, “Cố lên!”

Một khắc Lý Thượng đi lên khán đài, cảm giác máu toàn thân đều nóng, giống như so với lúc nhận giải thưởng còn kích động hơn.

Người đáp diễn cùng hắn là thầy huấn luyện phong thái mới của Hàn Đông, vị này là diễn viên đóng thế thế vai mọi loại nhân vật, thấy Lý Thượng vẫn nhịn không được khen: “Cậu là nam nhân có vóc dáng hóa trang xuất sắc nhất tôi từng thấy.”

Lý Thượng biết đây là người huấn luyện cho Hàn Đông, liền cố ý hỏi: “Hàn Đông hoá trang không tốt sao?”

“Cậu ta? Cậu ta chịu hóa trang đã là tốt rồi! Từ khi tôi bắt đầu huấn luyện tới nay, cậu ta chưa từng nghiêm túc phối hợp qua một lần, sau lại làm cũng không ra hồn.”

Nghe lão sư vừa nói như thế, trong lòng Lý Thượng đã kiên định.

Quá trình biểu diễn này nhìn như đơn giản, trên thực tế khó khăn không nhỏ. Không có một lời kịch, hai người trao đổi toàn bộ bằng thần thái cùng động tác, căn bản là ngẫu hứng phát huy.

Chỉ thấy Lý Thượng nằm nghiêng trên giường, tư thái xinh đẹp.

Lão sư xốc váy hắn lên, lộ ra đôi chân đẹp đã được xử lý tỉ mỉ. Làn váy trượt đến bắp đùi, Lý Thượng nhẹ nhàng đè tay hắn lại, ánh mắt quyến rũ động lòng người. Vốn là hành động bất đắc dĩ che thân phận nam nhân, lại làm cho người xem ở hiện trường nhìn thành cảm giác nửa vời, dục cự còn nghênh.

Calne quay sang Vương Trung Đỉnh tán dương: “Diễn viên này thật không đơn giản, thế nhưng có thể đem cử chỉ thần thái của nữ nhân bắt chước đến độ tinh tế như thế.”

Vương Trung Đỉnh chỉ cười cười, không nói lời nào.

Tiếp theo, bàn tay lão sư lại bắt đầu vuốt ve chân Lý Thượng, ánh mắt muốn thăm dò vào mảnh đất nguy hiểm giữa hai chân. Lý Thượng đột nhiên lanh lợi quay người một cái, vô cùng xảo diệu né qua. Quá trình này không hề gây cảm giác bối rối, ngược lại như là người yêu đang vui đùa, bộ dáng nghịch ngợm lại khiêu khích.

Calne vỗ tay.

"Quá tuyệt vời!"

Ngay cả người bình tĩnh như Phùng Tuấn, cũng không thể không trước hết kêu "cắt".

"Không thể tiếp tục diễn, tiếp tục diễn sẽ thật sự xảy ra chuyện."

Sau một loạt tiếng cười, trong phòng vỗ tay sấm dậy.

Giờ này khắc này, Hàn Đông vẫn là không thấy bóng dáng.

Thẩm Sơ Hoa thấy chủ tử nhà người ta khoe khoang như vậy, nhất thời mất bình tĩnh, giận dữ đứng dậy đi ra ngoài.

Hàn Đông đang lo lắng trông thấy quý nhân, vội chỉ cho bảo vệ trị an.

"Đó là trợ lý của tôi, nàng có thể chứng minh."

Không ngờ, Thẩm sơ hoa căn bản không có đi ra ngoài, chỉ đứng ở cửa nhìn lướt ra ngoài một lát. Thấy Hàn đại mỹ nhân cách đó không xa, trong lòng dè bỉu: không phải chỉ có chân dài chút, trang điểm dày một chút, có gì đặc biệt hơn người ?

Hàn Đông thấy Thẩm Sơ Hoa không có động tĩnh, liền lớn tiếng nói: "Bọn họ không biết tôi, nhanh chóng giúp tôi chứng minh."

Bên ngoài nhiều người ồn ào, Thẩm Sơ Hoa không nghe thấy hắn nói cái gì, chỉ âm thầm đắc ý: bộ dạng quả thật đẹp hơn ta một chút, nhưng giọng nói còn kém ta một khoảng lớn…

Vì thế cảm thấy khoan khoái trở về tập sảnh.

Tiểu Lương hỏi: "Thấy Hàn Đông đến chưa?"

Thẩm Sơ Hoa lúc này mới nhớ tới mục đích chính mình đi ra ngoài, "Hay là tôi đi tìm lại xem?"

Tiểu Lương kéo vai nàng lại, "Quên đi, vẫn là tôi đi đi."

Hàn Đông bởi vì Thẩm Sơ Hoa không nhận ra hắn tức giận gấp bội, chợt thấy tiểu Lương đi ra.

"Tiểu Lương, tiểu Lương, tôi là Hàn Đông a!"

Tiểu Lương xem xét Hàn Đông một lượt, sau đó giống như Thẩm Sơ Hoa, không nói một câu liền đi vào.

Cái rắm… Hàn Đông quả thực muốn nói tục, một đám các người đều mù sao?

Bất quá, tiểu Lương sau khi đi vào không trực tiếp ngồi xuống, mà đến trước Vương Trung Đỉnh báo cáo nhỏ.

"Vương tổng, tôi hoài nghi Hàn Đông có khuynh hướng làm càn."

"Làm càn?" Vương Trung Đỉnh không rõ lí do.

Tiểu Lương nghiêm trang nói: "Hàn Đông mướn một nữ nhân vóc dáng gần giống với cậu ấy, ngay tại lối vào. Lúc tôi đi ra ngoài cô gái kia đang tranh chấp cùng bảo vệ trị an, hét rằng nàng chính là Hàn Đông. Tôi không dám dẫn cô ta vào, sợ ngộ nhỡ bị người ta vạch trần, liền mất mặt. Tôi cảm thấy thua trận đấu không quan trọng, quan trọng là … Không thể thua tôn nghiêm."

Mặt Vương Trung Đỉnh lúc ấy liền co rút.

Không biết có phải là bởi vì thấy tiểu Lương cáo trạng với Vương Trung Đỉnh sắc mặt dị thường hay không, không khí hiện trường càng thêm nôn nóng.

"Hàn Đông rốt cuộc có tới hay không?"

"Có phải là không có can đảm không? Nếu vậy liền tuyên bố truất quyền đi, đừng chậm trễ thời gian của mọi người."

"Tôi thấy hoàn toàn có thể trực tiếp tuyên bố kết quả rồi."

Calne cũng hướng Vương Trung Đỉnh hỏi: "Đông Đông rốt cuộc làm sao vậy?" Trong mắt còn có một tia chờ mong.

Vương Trung Đỉnh đành phải hướng tiểu Lương nói: "Cậu đi ra lại đi, nhận người kia vào."

"Nhận? Đi đâu nhận?"

Vương Trung Đỉnh nói từ trong kẽ răng, "Người phụ nữ kia chính là cậu ấy."

Tiểu Lương, "…"

Hàn Đông thật sự không còn cách nào, đành phải đưa tay về phía bảo vệ trị an.

"Cho tôi mượn di động dùng được không? Tôi gọi điện thoại cho Vương tổng."

Bảo vệ trị an nói: "Thật ngại, công ty vì đề phòng ghi âm, tạm thời tịch thu điện thoại của chúng tôi rồi.

Mẹ kiếp! Hàn Đông quả thực muốn điên rồi, đúng lúc này, đột nhiên một thân ảnh quen thuộc hiện ra trong tầm mắt.

Không phải tiểu Lương, là Du Minh.

Cậu ấy làm sao lại tới đây?

Hàn Đông có chút luống cuống, hắn rõ ràng đã gạt Du Minh, sợ Du Minh thấy thấy bộ dạng này của mình sẽ lún càng sâu.

Làm sao bây giờ?

Hàn Đông đã mất phương hướng đến kịch phản, hắn hiện tại không nói được Du Minh có thể nhận ra hắn hay không, mà là tự hỏi mình có nên đi vào hay không …

Đúng lúc này, ánh mắt Du Minh đột nhiên vòng lại đây.

Hàn Đông vội vàng cúi đầu chạy về hướng ngược lại.

"Hàn Đông!" Tiểu Lương hô to một tiếng.

Bước chân hai người đồng thời dừng lại.

Du Minh mới vừa rồi còn hoài nghi, bởi vì cậu chính là vì muốn xem Hàn Đông giả nữ mà đến, hơn nữa dáng người của Hàn Đông cậu cũng đã quen thuộc. Bây giờ nghe có người gọi như vậy, cậu mới dám tin tưởng.

Hàn Đông vì tránh xấu hổ, vẫn là chủ động lên tiếng chào hỏi Du Minh.

"Hây, Minh nhi."

Nghe được tiếng của Hàn Đông, Du Minh lúc ấy liền một trận choáng váng.

Hàn Đông cùng tiểu Lương đi vào trước, Du Minh ngây ngốc theo sát ở phía sau.

"Vương tổng, Hàn Đông đến rồi!"

Tiểu Lương này cao giọng hô, đem toàn bộ ánh nhìn của mọi người hấp dẫn tới cửa.

Hàn đại mỹ nhân mặc áo sơ mi bó eo cao phối hợp với quần tây ống đứng, đuôi ngựa tràn đầy gợi cảm vểnh lên, tóc mái cuộn kiểu Lưu Hải, môi đỏ mọng diễm lệ, ánh mắt sắc bén … Từ cửa đi đến trên đài này vài bước, cả tập sảnh lặng đi.

(tóc mái kiểu Lưu Hải: hình như là tóc mái ngắn cuộn cúp vào)

Có vài người còn không tự chủ quay về phía cửa nhìn, không phải nói Hàn Đông đến sao? Người đâu?

Vì tránh xuất hiện hiểu lầm vừa rồi, Hàn Đông trực tiếp tháo khăn lụa xuống, tiếp theo dùng nguyên thanh tự giới thiệu.

"Hàn Đông, cũng chính là Hàn đại Tiên nhi."

Vừa dứt lời, tập sảnh tĩnh mịch nháy mắt nổ tung.

Biểu tình của mọi người đã muốn không thể dùng từ kinh hỉ để hình dung, quả thực chính là hoảng sợ.

Ngay cả mặt lạnh Phùng Tuấn cũng phá lệ mở miệng vui đùa, "Đại Tiên nhi, tôi là đang ở trong mộng của ngài sao?"

"Oh my god" trong miệng Calne trực tiếp đổi thành "oh no! !"

Vương Trung Đỉnh phản ứng siêu cấp nhanh nhẹn đưa bàn tay chặn ngang ngực Calne, đem hành động muốn chạy như điên qua hôn Hàn Đông của hắn bóp chết từ trong trứng nước.

Lý Thượng cả người đều suy sụp, má hồng đều che không được sắc mặt xám trắng.

Mà vua bình tĩnh của chúng ta, mặt than đế, đệ nhất đại cái Du Minh đồng chí lại có thể bởi vì không chờ được phát ra tiếng trước mọi người.

(đại cái: mai rùa, chắc là ý chỉ vỏ bọc lớn, là người hướng nội, it thể hiện cảm xúc thật)

"Không phải còn có biểu diễn sao?"

Phùng Tuấn giống như giờ mới kịp phản ứng, vội nói: "Được rồi, còn phải làm phiền lão sư một chút."

Lão sư cũng đang giống như người ở trong mộng mới tỉnh gật đầu, "Nên làm, nên làm."

Biểu diễn chính thức bắt đầu.

Hàn Đông không có bày tư thế gì, chỉ biếng nhác nằm ở trên giường, liền đã có một cỗ diễn cảm đáng yêu loá mắt.

Bàn tay lão sư đưa đến đai lưng Hàn Đông, thong thả chạm vào muốn cởi ra. Thoạt nhìn không giống như là hắn đang thử năng lực ứng phó của Hàn Đông, trái lại giống Hàn Đông đang thử năng lực ứng phó của chính mình.

Tim mọi người đều ở một khắc này nhéo lên.

Ánh mắt lão sư mâu thuẫn lại giãy dụa, đã muốn nhanh chóng cởi lại sợ lộ ra. Hàn Đông ngược lại là một tư thế mặc ngươi muốn làm gì thì làm, cởi đi, tiếp tục cởi.

Dây lưng rốt cục cởi bỏ, bàn tay lão sư chạm vào eo Hàn Đông, ra vẻ muốn xoa đi xuống.

Hàn Đông không đè tay hắn lại như Lý Thượng, chỉ hơi xoay chuyển thân thể nửa vòng.

Ở một khắc quần suýt bị kéo xuống kia, trước mắt lão sư xuất hiện non nửa cánh mông như ẩn như hiện. Giống như nếu tiếp tục dùng lực, cả miếng thịt tròn tròn liền lộ ra.

Tròng mắt Calne đều đỏ rồi.

Nếu Lý Thượng biểu diễn còn có thể khiến Calne cảm giác được cử chỉ thần thái tinh tế của nam nhân so với nữ nhân, Hàn Đông biểu diễn như vậy đã muốn cho hắn không cảm thấy được hơi thở nam nhân, vị trước mắt này từ đầu đến đuôi chính là một cô gái.

Bàn tay lão sư theo cánh mông trượt đến giữa hai chân Hàn Đông, thời điểm chỉ mảnh treo chuông, Hàn Đông không xoay người cũng không trốn, ngược lại đứng dậy nhảy tới trên người lão sư.

Lão sư lúc ấy cũng cảm giác một cỗ sóng nhiệt nhảy lên tới yết hầu.

Hai chân Hàn Đông ôm lên eo của hắn, ánh mắt tà tà, nụ cười yêu diễm theo khóe miệng đẩy ra, bộ dáng kia giống như đang nói: Ngươi sờ a, có bản lĩnh ngươi tiếp tục sờ a!

Quá trình này có phải là đang khảo sát kỹ năng biểu diễn của Hàn Đông kia? Bất ngờ thuần túy là đang khảo nghiệm nhóm giám khảo.

Mỗi người đều dùng hết các loại phương pháp ngụy trang, thậm chí âm thầm phân cao thấp, nhìn xem ai có thể nhẫn đến cùng.

Về mặt này,kỹ năng xuất thần nhất phải chúc mừng Vương tổng rồi.

146. Chương 146: Ghen

Thẳng đến khi bàn tay lão sư cuối cùng không còn dám đưa tới, mà là đầu hàng cho Phùng Tuấn một ánh mắt ám chỉ.

Phùng Tuấn rốt cục làm tư thế "STOP".

"Tốt lắm tốt lắm, có thể … cắt!"

Rất nhiều người còn chưa có trở về từ trạng thái khiếp sợ, các cơ trên mặt vẫn còn cứng. Không biết là ai đi đầu vỗ tay hai tiếng, lúc đầu là lưa thưa, liền nổi lên một trận, rồi mới tràn ra như hồng thủy phá đê.

Hàn Đông lễ phép bắt tay cùng lão sư.

Lão sư cảm thấy lực tay quá mức của Hàn đại mỹ nhân, mới chính thức tin đó là một nam nhân, hơn nữa còn là một tiểu hỗn tử hắn đã từng không xem trọng.

Mà vị được hắn khích lệ "Hoá trang xuất sắc nhất" Lý đại mỹ nhân, mọi người hiện tại đã hoàn toàn không nhớ nổi hình dáng rồi.

Kiếp sống lần đầu tiên nhìn nhầm, hơn nữa thái quá như thế.

"Mời hai vị diễn viên lên sân đấu, do lão sư cùng Calne đạo diễn đưa ra đánh giá khảo sát riêng."

Hàn Đông đi tới, Lý Thượng nhưng không thấy bóng dáng.

"Lý Thiên Bang đâu?" Phùng Tuấn hướng mắt hỏi nhân viên đi theo Lý Thượng.

Mười mấy người mới vừa rồi còn kêu gào "Lý công tử vô địch", lúc này toàn bộ héo rũ. Cuối cùng vẫn là trợ lý lo lắng trả lời một câu: "Lý Thiên Bang đi tẩy trang, bởi vì da anh ấy rất mẫn cảm với mỹ phẩm."

Phía dưới một mảng ồn ào.

Cuối cùng vẫn là Phùng Tuấn thay bọn họ giải vây, "Chúng ta sẽ không đợi, trong lúc lão sư cùng đạo diễn đưa ra đánh giá, các ngươi thay Lý Thiên Bang ghi chép lại."

Lão sư trước tiên nhận xét cho Lý Thượng.

"Kỹ năng biểu diễn của Lý Thiên Bang phi thường xuất sắc, nắm chắc góc quay, trở thành đối diễn của cậu ấy tôi cảm thấy rất vui."

Nói đến Hàn Đông, lão sư lời ít mà ý nhiều.

"Tôi cảm thấy Vương tổng để cho tôi tới chỉ đạo Hàn Đông, quả thực quá coi trọng tôi rồi!"

Mọi người cười to, vỗ tay liên tục.

Tiếp theo đến phiên Calne.

Calne so với lão sư nói thẳng hơn, lão sư tốt xấu trả lại cho Lý Thượng một chút ghi nhận, Calne trực tiếp trước mọi người tuyên bố: "Nam chính bộ phim này là Đông Đông! Muốn thay đổi cậu ấy trước hết phải đổi tôi!"

Hàn Đông lúc ấy cảm giác như bị một luồng điện đánh trúng, đang trong lúc say mê, đột nhiên quét đến một khuôn mặt ở ngay bên cạnh Calne, liền vội vàng khôi phục chính sắc.

Lý Thượng vào buồng vệ sinh, tạt một nước lạnh lên mặt, cả khuôn mặt hóa trang đều nhòe đi, tóc giả lệch đeo bên tai, cần bao nhiêu chật vật có bấy nhiêu chật vật.

Đây là lần đầu tiên hắn thất thố ở trước mặt nhiều người, vốn dĩ bất luận gặp bao nhiêu khó khăn, hắn cũng sẽ không rụt rè, nhưng lúc này đây, hắn hoàn toàn không gánh nổi nữa.

Cái hắn thua không chỉ là một trận đấu, mà là toàn bộ tương lai phát triển sau này.

Ở giới giải trí, đây là bi kịch lớn nhất đối với hai loại hình nghệ sĩ giống nhau, trong đó một người không bằng người kia, gặp chèn ép khắp nơi, vĩnh viễn không có ngày trở mình. Hắn cho là mình đã chiếm được tiên cơ, giành được hết nổi bật, là có thể đem con đường phát triển của Hàn Đông phong kín. Kết quả là, người đi đến con đường chết trước cũng hắn.

Lý Thượng thậm chí có thể tưởng tượng đến, sau cuộc tranh tài này, hắn sẽ như thế nào từ một cái hương bánh trái biến thành đối tượng mọi người tránh không kịp.

Đã quen được người ta cung phụng, làm thế nào chấp nhận được bị người ta thải?

Lý Thượng giống như nổi điên xé rách trang phục trên người, vừa vặn có một người đàn ông đi toilet, lúc đầu thấy hắn giả dạng, còn tưởng rằng mình vào nhầm khu rồi. Lúc sau thấy rõ, trên mặt lập tức tỏ ra chán ghét.

"Nhìn cái gì? Cút!" Lý Thượng nổi điên gầm lên một tiếng.

Kết quả hắn ngày hôm nay gặp được một vị không phải hiền lành, nghe nói như thế liền một cước đá lên.

"Ngươi con mẹ nó bắt ai cút đây?"

Lý Thượng ngã mạnh xuống, muốn đứng lại đứng không dậy nổi, cảm giác xương chân mình như là bị vỡ ra, đau đớn khiến cho cả người run rẩy.

Vị đại huynh này không có chút ý muốn buông tha, lại rắn chắc đạp thêm mấy cái, vừa đá vừa hung tợn chửi: "Cho chết đồ biến thái, còn dám theo ta ồn ào? Cũng không nhìn xem chính mình bao nhiêu cân lượng!"

Lý Thượng đau đến lăn lộn trên mặt đất, lớn tiếng kêu cứu, cho đến khi bảo vệ trị an xông vào, mới miễn cưỡng giữ được một mạng.

Các vị lãnh đạo đã bắt đầu đi ra bên ngoài sảnh, đi ra nhanh nhất chính là mấy người lúc trước luôn hạ thấp Hàn Đông, không chừa cho chính mình một chút đường sống.

Tiếp sau đó là đến các vị lúc trước ngôn từ kiên định, nói Hàn Đông nhất định sẽ thua.

Còn có một số người trước đó vẫn luôn tỏ ra chống đối, bị Nhị Lôi ngăn lại, từng người từng người nhận "Tiền boa". Vai trò của bọn họ chính là kích động, thúc đẩy mọi người không ngừng tiêu giảm hi vọng đối Hàn Đông, khiến cho màn đại nghịch chuyển cuối cùng càng có thêm hiệu quả lay động lòng người.

"Vừa rồi thật sự là làm phiền các cậu." Nhị Lôi nói.

Đoàn mỗ quân tỏ vẻ thẹn không dám nhận, "Chúng tôi không có giúp đỡ được gì, Vương tổng vốn là mời chúng tôi đến bôi đen Hàn Đông, kết quả lại để tiểu tử này phản công."

Nhị Lôi vẻ mặt khoan dung, "Không sao, các cậu đã tận lực, là Hàn Đông quá lợi hại, Vương tổng cũng không thể trách được."

Mấy người này xưa nay vẫn chướng mắt Hàn Đông, giờ phút này đều quay sang Nhị Lôi nói: "Khuyên nhủ Vương tổng một chút, Hàn Đông ưu tú như thế, Vương tổng không nên tiếp tục có thành kiến đối với cậu ấy."

Nhị Lôi cố ý thở dài, "Quan điểm của Vương tổng trong một chốc không đổi được, còn cần các cậu khuyên nhủ nhiều hơn a."

“Yên tâm đi, sau này chúng tôi nhất định trước mặt Vương khen ngợi Hàn Đông thật tốt.”

“Ân, làm phiền chư vị.”

Bên này còn có hai người luôn luôn chần chừ không chịu đi, một là Calne, từ lúc Hàn Đông xuống sân khấu liền một mực giữ lấy tay hắn không buông. Người kia là Du Minh, từ lúc Calne dắt Hàn Đông liền luôn nung nấu ý đồ tách hai người ra.

“Đông Đông tôi rất đề cao cậu, rất ưa thích cậu, ngày kia tôi phải đi Maldives chọn bối cảnh, muốn mời cậu cùng đi, toàn bộ chi phí của cậu đều do tôi bao, thế nào?”

Calne nhất thời hưng phấn nói đến liến thoắng, hơn nữa thính lực Hàn Đông lại kém, nghe được cái gì đều “OK”.

Du Minh kéo Hàn Đông đến một bên, tức giận: “OK xằng cái gì a? Cậu thối chân ba ngày không rửa, còn bồi người ta đi Maldives? Đừng để đến lúc vất vả bao nhiêu mới nhặt được một vai diễn chính, lại chỉ vì vài ngày ở chung mà bị thải mất.”

Hàn Đông không hiểu gì, cái gì Maldives?

Vương Trung Đỉnh vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt, nghe được tiếng “OK” kia hoàn toàn mất bình tĩnh rồi, vừa muốn mở miệng lại bị Calne tranh trước.

“Vương tổng, tôi thật sự đặc biệt cảm tạ anh, cảm tạ anh cho tôi quen biết Đông Đông.” Nói xong liền ôm ôm chầm lấy.

Bàn tay Vương Trung Đỉnh mới vừa nắm thành quyền, Calne lại mở miệng.

“Vương tổng, tôi đặc biệt đánh giá cao nhân cách của anh, anh không hề đem tình cảm cá nhân lẫn vào công việc chung. Cho dù không thích Đông Đông như thế nào, cũng nghĩa vô phản cố nhắc nhở cậu ấy, anh thật vĩ đại, tôi thay Đông Đông cảm tạ anh.” Nói xong lại ôm hắn nhấc lên.

(nghĩa vô phản cố: làm việc nghĩa không chùn bước)

Từ lúc sinh thời đến giờ Vương Trung Đỉnh lần đầu tiên tàn nhẫn bị ăn hai cái thiệt thòi.

Hai câu “Cảm tạ” y vừa nghe kia tuyệt đối là loại ngôn ngữ cay độc nhất.

Sắp chia tay, Calne còn cố ý nhắc nhở Hàn Đông: “Đừng quên, Maldives, ngày kia xuất phát.”

Hàn Đông lại một lần u mê OK nữa.

…

Trên đường trở về, Vương Trung Đỉnh vẫn luôn giận mà không phát.

Hàn Đông còn trong bộ dạng Hàn đại mỹ nhân, Vương Trung Đỉnh mỗi lần muốn “Phát tác”, vừa nghiêng đầu sang khí thế lại bay mất.

“Hôm nay em biểu hiện thế nào? Không để anh phải xấu hổ đi?” Hàn Đông giọng điệu vui vẻ hỏi.

Vương Trung Đỉnh hừ lạnh một tiếng, “Sao em lại khiến tôi xấu mặt được? Biểu diễn phấn khích đến như vậy, nói nhảy lên người người ta liền nhảy lên, khiến lão sư chân tay lúng túng, ai có phong cảnh đó của em?”

Hàn Đông càng nghe càng thấy không thích hợp, “Anh có ý gì?”

“Không có gì.” Vương Trung Đỉnh lại ôn hoà.

Đáng tiếc thái độ này của y không hề có tác dụng, Hàn Đông hừ lạnh một tiếng, một biểu cảm “Tôi không thèm tính toán với anh”, liền nghiêng qua nằm trên vai của y ngủ.

Nếu là trước kia, Vương Trung Đỉnh khẳng định muốn đem tên vô tâm vô phế này ném ra ngoài cửa sổ. Nhưng hiện tại nghĩ cũng không dám nghĩ, bởi vì rất muốn chiếm giữ, sợ không nhặt lại được nữa.

Hàn Đông sau khi gỡ được gánh nặng, bình thường sẽ ngủ một giấc dài.

Vương Trung Đỉnh biết rõ thuộc tính này của hắn, trực tiếp lấy điện thoại của hắn tắt đi.

Kết quả, lúc Hàn Đông tỉnh lại, đã là buổi sáng ngày thứ ba.

Mở mắt ra, tất cả mọi thứ xung quanh đều xa lạ.

"Ta thiên… Đây là chạy đến đâu rồi?"

Hàn Đông từ từ ngồi dậy trên giường, dùng chân thử thử áng chừng sàn nhà thủy tinh trong phòng, cảm giác không cẩn thận liền rơi vào trong biển rộng. Đi chân trần đi đến ban công, trước mắt là một khoảng mênh mông xanh ngọc, nhộn nhạo trong tầm nhìn, khung cảnh vô cùng đồ sộ.

Không phải là Vương Trung Đỉnh cố ý chơi lãng mạn, thừa dịp mình lúc ngủ đóng gói đem đến Maldives chứ?

Đang nghĩ ngợi tới, một thanh âm xa lạ vang lên sau lưng.

"Tiên sinh, mời dùng bữa sáng."

Hàn Đông quay đầu thấy nhân viên phục vụ, vội hỏi: "Đây là không phải Maldives đấy chứ?"

Không ngờ, nhân viên phục vụ nói: "Maldives sao có nước biển xinh đẹp như vậy?"

"Vậy tôi đang ở đâu?"

"Australia."

Hàn Đông kinh ngạc, "Australia?"

"Vâng, Vương tổng đã mua mộthòn đảo nhỏ ở đây."

147. Chương 147: Ngọt Ngào

(Chương này 4000 từ @@ ngại quá H cao đến không báo trước (+ ,.., +)

"Anh đừng làm tôi sợ, tôi đây đặc biệt dễ tin người." Hàn Đông nghiêm trang nói.

Người phục vụ nhịn không được cười nói, "Tôi không dọa ngài, vốn dĩ đảo chủ bởi vì vấn đề kinh tế cần chuyển nhượng, Vương tổng liền mua làm quà cho ngài."

"Gì? ? ? ? Tặng cho tôi? ? ? ?"

Nếu Hàn Đông mới vừa rồi còn bán tính bán nghi, lúc này chính là thật sự bị dọa chết.

Người phục vụ rất nghiêm túc nói: "Đúng, đây là một hòn đảo nhỏ hình trái tim, ngài hiện tại chính là đảo chủ."

"Vẫn là hình cái mông ? ? ? ? ?" Hàn Đông tê liệt ngồi trên ghế.

"Hòn đảo này là trạng thái bán khai phá, trên đảo có bãi biển nguyên thủy cùng thảm thực vật phong phú, còn có sinh vật biển đủ loại hình dạng màu sắc. Ngài có thể xem tài liệu ngay tại chỗ, kiến trúc nhà, hầm rượu, trang viện, tùy ý quy hoạch và quản lý khu vực này."

Đối với một người thích mân mê mà nói, sở hữu một nơi có thể muốn làm gì thì làm quả thực là giấc mơ cuối cùng.

"Đừng nói nữa." Hàn Đông một bộ dạng thở không nổi.

Người phục vụ nói tiếp: "Đảo tư nhân có đủ tính bí mật, đặc biệt thích hợp với thân phận này của ngài đến đây nghỉ phép. Mặt khác ngài còn có thể cho thi công thành thắng cảnh, lúc ngài không ở có thể cho người khác thuê để thu lợi nhuận."

Còn có thể kiếm tiền? ? ? ?

Hàn Đông hai mắt trắng dã, khóe miệng co giật, một bộ dạng bất tỉnh nhân sự.

Người phục vụ bị dọa, dùng sức lay người Hàn Đông, "Tiên sinh? Tiên sinh?"

Hàn Đông đột nhiên nhảy lên, phát ra tiếng cười phóng túng thiếu đánh.

Người phục vụ bất đắc dĩ, "Mau dùng bữa sáng của ngài đi."

Hàn Đông thế nào còn nuốt trôi được? Cả người đều bị vây bởi trạng thái không thể khống chế, điên cuồng liều mạng chạy khắp đảo, trong lòng hưng phấn kích động đến độ khó có thể dùng lời nói mà hình dung được. Thiên đường! Đây tuyệt đối là Thiên đường a! Người nào cản trở ta nhất định sẽ giết!

Ha ha ha ha ha ha ha ha…

Vương Trung Đỉnh đứng cách thật xa liền thấy một cơn gió xoáy đang quét đến hướng mình, mặc dù y đã chuẩn bị nghênh đón thật tốt, nhưng vẫn bị lực xung thật lớn làm cho lùi về sau hai bước.

Hàn Đông nhảy lên trên người Vương Trung Đỉnh, không có trình tự gì mà kích hôn y. Vương Trung Đỉnh nhanh chóng bị nhiệt tình của Hàn Đông nướng chín, hơn nửa ngày mới khiến hắn ổn định lại được.

"Vì sao tặng em hòn đảo này?" Hàn Đông hỏi.

Kỳ thật sau khi trộm ảnh đại bán, Vương Trung Đỉnh đã muốn tặng Hàn Đông một món quà lớn làm phần thưởng. Lúc ấy chưa nghĩ ra tặng cái gì, sau lại nghe được Hàn Đông trong lúc mơ ngủ lầu bầu muốn đi chơi, lại oán giận Vương Trung Đỉnh không cùng hắn chơi, mới quyết định mua một thánh địa giải trí như vậy.

Đương nhiên, Calne cũng là chất xúc tác, nếu như không có hắn kích thích, Vương Trung Đỉnh có lẽ sẽ không thể lập tức hạ quyết tâm dứt bỏ công tác hảo hảo dẫn Hàn Đông chơi vài ngày.

"Sao anh lại hiểu em như vậy? Sao anh lại yêu em như vậy? Bị em hoàn toàn thu hút như vậy ? Không tiếc bất kì giá nào chỉ vì muốn em cười một cái như vậy?"

Cho dù lời Hàn Đông nói đều hoàn toàn là thật, nhưng Vương Trung Đỉnh suy nghĩ: Lời này như thế nào cũng không nên là từ miệng em nói ra đi?

Nháo loạn đủ rồi, Hàn Đông đột nhiên lại héo rũ, đầu cúi trên vai Vương Trung Đỉnh, bày ra một bộ dạng mềm yếu.

"Anh như vậy sẽ làm em lo lắng."

Vương Trung Đỉnh đưa tay đến trên ngực Hàn Đông … Cái rắm! Tim vẫn đập chậm ổn định như vậy, vừa thấy đã biết là không hề để tâm.

"Hắc hắc…" Hàn Đông đê tiện cười đánh tay Vương Trung Đỉnh, "Đừng gấp gáp như vậy đi ~ "

Vương Trung Đỉnh đương nhiên không nóng vội, y còn rất nhiều nợ còn chưa tính xong với hàng này đâu.

Thấy mặt Vương Trung Đỉnh chợt lạnh xuống, Hàn Đông cố ý túm tay y quay lại ngực mình, sủng nịch cười.

"Anh sờ đi, cho anh sờ được không…"

Vương Trung Đỉnh đông cứng giật trở về, "Đây không phải vấn đề sờ hay không sờ …"

"Vậy anh sờ đây!" Hàn Đông lạ cố ý túm tay Vương Trung Đỉnh đặt lên mông của mình.

Vương Trung Đỉnh đột nhiên nhớ tới chuyện Hàn Đông bị lão sư kéo quần, sắc mặt lại càng trầm.

"Em có phải với ai cũng tùy tiện như vậy?"

Hàn Đông vẫn lớn giọng: "Em chỉ tùy tiện với đàn ông, trước mặt tiểu cô nương luôn luôn quy củ."

Vương Trung Đỉnh chán nản, "Em quy củ với Tiểu cô nương có cái tác dụng thỉ gì? Tiểu cô nương nào lại nhớ đến cái mông của một người đàn ông?"

Hàn Đông lập tức tiếp một câu, "Có mà nam nhân nào lại nhớ cái mông đàn ông của em thì có?"

Vì thế, một nam nhân nhớ thương cái mông đó liền như vậy trừng trừng nhìn hắn, không nói được lời nào.

“Nhầm rồi, nhầm rồi, không hề có ý vũ nhục anh đâu a …” Hàn Đông lại bắt đầu tự mình đa tình trấn an Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh phát hiện tiếp tục cùng Hàn Đông quanh co lòng vòng như thế này quả thực chính là tự ngược, còn không bằng trực tiếp mạnh bạo. Thử cho ngươi chút “sắc” xem, từ sau sẽ phải nhớ mãi.

Kết quả, Vương Trung Đỉnh còn chưa có bắt đầu, Hàn Đông đã cho y “mang sắc” trước.

“Trên đảo này nếu chỉ có hai người chúng ta, chẳng phải muốn ”làm” như thế nào là làm như thế sao? Trên bờ cát, trên nóc phòng, rừng cây nhỏ, trong sơn động, thật sự cảm thấy chưa đủ kích thích còn có thể sửa soạn đường cái, làm ở giữa đường cái …”

Sự thật chứng minh, lấy sắc trị sắc là thủ đoạn phòng ngự tốt nhất, Vương Trung Đỉnh nghe xong quả nhiên chỉ thấy đen mặt không thấy lên tiếng nữa.

Hàn Đông lại ở một bên càu nhàu, “Anh có thể đừng mãi làm cái mặt lạnh không, em hiện tại đã không ở trong công ty, anh không cần phải tạo uy tín với ai nữa, cũng nên cười một cái chứ?”

“Tôi cười không cười không liên quan là ở đâu, chỉ là khi đối mặt với người nào.” Vương Trung Đỉnh nói.

Hàn Đông lập tức nhảy lên trước mặt Vương Trung Đỉnh, muốn đuổi theo hỏi: “Anh nhìn em như thế nào lại cười không nổi đây? Ân? Vị bằng hữu này không vui? Ân?”

“Được rồi, đừng làm rộn.” Vương Trung Đỉnh cố ý dời ánh mắt.

Hàn Đông không để ý, mặt dày đuổi theo Vương Trung Đỉnh, ra vẻ đáng yêu đùa giỡn, đùa thú làm quái, lấy khiếu hài hước tấn công mạnh mẽ từng bước bức bách, rốt cục công phá thành công phòng tuyến của Vương Trung Đỉnh.

“Em thật đúng là…” Vương Trung Đỉnh rốt cục bất đắc dĩ cười một cái.

“Em thật là làm sao?” Hàn Đông truy vấn.

Vương Trung Đỉnh đem từ “Đáng yêu” thay đổi thành một cách nói khác.

“Thật nhị.”

(Nhị trong từ 2B: Ngu ngốc, ngớ ngẩn)

Hàn Đông không quan tâm, lại đắc ý xoay hai vòng, bị Vương Trung Đỉnh quét một cái tát lên mông.

“Đi ăn điểm tâm trước đi, cũng hai ngày chưa ăn cơm rồi.”

“Hai ngày sao?” Hàn Đông kinh ngạc.

Vương Trung Đỉnh nói: “Vô nghĩa, em cũng không nhìn xem chúng ta hiện tại đang ở đâu, mất bao nhiêu công giằng co cả một đêm mới đến?”

Hàn Đông đột nhiên nghĩ đến mình bỗng nhiên vô thanh vô tức rời đi như vậy, Du Minh nhất định sẽ lo lắng, vì thế quay sang Vương Trung Đỉnh hỏi: “Có mang điện thoại di động của em đến không?”

“Không có.” Ngữ khí Vương Trung Đỉnh bất tri bất giác lại cứng lại.

Hàn Đông nói: “Vậy cho em mượn điện thoại củng anh dùng chút, em phải gọi điện thoại.”

“Không cần.” Vương Trung Đỉnh nói thẳng, “Tôi đã gọi điện thoại cho Calne, nói cho anh ta biết em không đi.”

Hàn Đông mơ hồ, “Calne? Calne muốn em đi đâu?”

Vương Trung Đỉnh lúc này mới ý thức được Hàn Đông căn bản nghe Calne nói không hề hiểu gì, náo loạn cả nửa ngày hôm qua ăn dấm chua không phải trả tiền rồi.

“Em là gọi điện thoại cho Minh nhi.” Hàn Đông nói.

Lúc này Vương Trung Đỉnh mới lấy điện thoại đưa cho hắn.

Hàn Đông mở điện thoại Vương Trung Đỉnh ra, mắt nhìn đúng vào ảnh lớn của mình. Nếu như là ảnh chân dung lãnh diễm của hắn cũng thôi, không ngờ là một tấm hình ngốc nghếch nhất. Đặt ở trên điện thoại quý giá như thế, có vẻ cực kì không nhịp nhàng.

"Thì ra anh thích con người thật của em a?" Hàn Đông quả nhiên lại nổi hứng vạch trần Vương tổng.

Vương Trung Đỉnh ra vẻ muốn giành lại, "Em còn cần dùng nữa không?"

"Dùng, dùng, dùng…" Hàn Đông vội vàng thu hồi vẻ mặt không đứng đắn.

Không đầy một lát, tiếng của Hàn Đông lần thứ hai vang lên.

"Alo? Minh nhi, còn chưa có rời giường a?"

"Tôi a? Tôi hiện tại ở trên một hòn đảo, trên danh nghĩa là đảo tư nhân của tôi, hắc hắc…"

Không biết từ lúc nào bắt đầu, nghe được người nào đó khoác lác lại trở thành một chuyện khiến Vương Trung Đỉnh vui vẻ.

…

Giữa trưa, Hàn Đông thay một cái quần bơi, chỏng vó bốn chi nằm ở trên bờ cát tắm nắng. Muốn thừa dịp nghỉ phép mấy ngày nay, đem làn da nhuộm thành màu đen bóng khỏe mạnh.

Đang tận tình hưởng thụ ánh mặt trời âu yếm, Hàn Đông đột nhiên nghe được một loạt tiếng bước chân. Quay đầu nhìn lên, "Tiểu quái vật" đang từ cách đó không xa rẽ cát đi ra ngoài.

"Tiểu quái vật" này cũng đeo kính râm, mặc quần nhỏ khêu gợi, vểnh tiểu chân nằm kia phơi nắng.

"Sao cháu lại tới đây?" Hàn Đông cố ý dùng giọng điệu tự cho mình là chủ nhân.

Không ngờ, Tây Tây so với hắn còn hợp tình hợp lý hơn, "Đây là đảo của cháu, sao cháu lại không thể đến đây?"

"Của cháu? Cháu có chứng cớ gì nói là của cháu."

Tây Tây dùng ngón tay đẩy kính dâm, nghiêm trang: "Hòn đảo này có hình dạng giống như cái mông của cháu."

Hàn Đông thổi phù một tiếng vui vẻ, "Rõ ràng là hình trái tim, cái mông của cháu có tròn như vậy sao…"

Tây Tây không giải thích, trực tiếp lật người úp lên trên bờ cát, cái mông tròn ngạo kiều vểnh cao lên.

Kỳ thật Hàn Đông sớm đã đoán được Tây Tây sẽ đến, Vương Trung Đỉnh đi nhiều ngày như vậy, khẳng định lo lắng cho con trai ở nhà.

Hắn chỉ là buồn bực: "Làm sao giờ cháu mới xuất hiện? Vừa rồi cháu đi đâu?"

"Đảo sai giờ." Tây Tây miễn cưỡng nói.

Hàn Đông hừ cười một tiếng, "Ở đây kém Bắc Kinh có một giờ, có lý sao?"

Trên khuôn mặt Tây Tây lộ ra khinh thường, "Một giờ đối với chú mà nói là một giờ, với cháu mà nói chính là sáu mươi phút, ba nghìn sáu trăm giây, không nên đem quan niệm thời gian của chú áp đặt lên thái độ chặt chẽ cẩn thận trong cuộc sống của cháu, được chứ?"

Hàn Đông không chút lưu tình trực tiếp vạch trần Tây Tây giống như đã vạch trần cha của nó, "Cháu cứ trực tiếp thừa nhận mình ngủ nướng không phải được rồi sao? Còn đổ tại cái gì sai giờ."

Quả nhiên, trên mặt nhịn không được Tây Tây dùng sức huy động tứ chi, bới tung cái hố cát.

Hàn Đông lại trêu chọc nó, "Cháu muốn phơi nắng làm gì? Hấp thu can xi a?"

Tây Tây gằng giọng nói: "Đừng tầm thường như vậy được chứ? Cháu là muốn đem làn da phơi thành màu đồng cổ."

Hàn Đông nhìn trời, quả nhiên so với mình có tiền đồ hơn.

Buổi tối, chơi một ngày Tây Tây rất nhanh liền nặng trĩu ngủ.

Vương Trung Đỉnh cùng Hàn Đông tản bộ trên bờ cát, Hàn Đông đang đi đột nhiên nằm bò ra trên cát quyết không nhúc nhích .

"Đứng lên!"

Vương Trung Đỉnh dùng chân xoa nắn lên mông Hàn Đông, quát lớn: "Buổi tối ăn nhiều như vậy, tiếp tục đứng dậy đi bộ."

Hàn Đông giống một con tằm lớn ở trên bờ cát mấp máy, dáng vẻ lười biếng kia thoạt nhìn tuyệt đối nị oai người.

Vương Trung Đỉnh thấy hắn không dậy nổi, liền đi tới mép biển, dùng chân nhẹ nhàng đá, bọt nước đánh tới trên mặt Hàn Đông.

Hàn Đông thuộc loại cực dễ kích động, Vương Trung Đỉnh chỉ cần hơi cùng hắn nháo một chút, hắn lập tức có thể High, cùng Vương Trung Đỉnh ở trên bờ cát thỏa sức đuổi bắt.

Nháo loạn một hồi, Hàn Đông đột nhiên cảm giác có người từ phía sau ôm lấy hông của hắn, vốn tưởng rằng sẽ bị ném vào trong nước, không nghĩ tới lại bị ôm ngã ngồi xuống ở trong lòng một người.

Đây là lần đầu tiên Vương Trung Đỉnh chủ động thân mật cùng Hàn Đông, nói không khoa trương chút nào, Hàn Đông lúc ấy hạnh phúc đến một thân nổi da gà.

"Em muốn ở đây vài ngày được không?" Hàn Đông hỏi.

Vương Trung Đỉnh nói: "Sáu ngày."

"Tính theo của đồng hồ của anh được không?" Ánh mắt Hàn Đông trông mong hỏi.

Tính theo giờ trong đồng hồ chậm chạp mà Hàn Đông tặng cho Vương Trung Đỉnh, sáu ngày liền biến thành bảy ngày.

Vương Trung Đỉnh hừ lạnh một tiếng, "Em phát tao trước mặt nhiều người như vậy, tôi dựa vào cái gì phải khoan dung một ngày?"

"Ai phát tao?" Hàn Đông không thừa nhận.

Vương Trung Đỉnh trực tiếp chọc vào chỗ máu buồn của Hàn Đông, "Em nói xem ai phát tao? Hả?"

Hàn Đông lăn lộn cầu xin tha thứ, "Ha ha ha… Em phát tao… Em phát tao… Em …"

(phát tao: lẳng lơ)

Vương Trung Đỉnh mới vừa buông tay, Hàn Đông đã xé rách áo của y. Động tác nhanh chóng cùng hô hấp gấp gáp khiến andrenalin của Vương Trung Đỉnh nhanh chóng tăng vọt lên, gần như không còn lực chống đỡ, suy nghĩ đều bị Hàn Đông làm mờ đi.

(andrenalin: hóc môn kích thích)

Hai người hoàn toàn trần trụi, thân hình khêu gợi triền miên quay cuồng trên bờ cát.

Hàn Đông đùa nghịch một đường từ môi đến quần lót của Vương Trung Đỉnh, cuối cùng nắm lấy đại điểu, đến đây lại một bài "Muốn như thế nào liếm liền như thế nào liếm", làm cho Vương Trung Đỉnh gầm lên liên tục.

Tiếp theo, Hàn Đông lại dùng tiểu tao đầu lưỡi đảo qua hai quả cầu thịt, ý đồ cố gắng thâm nhập sâu hơn, kết quả bị Vương Trung Đỉnh ngăn cản.

"Liếm chỗ này siêu cấp thích ~" Hàn Đông đưa ra ý định hấp dẫn.

Vương Trung Đỉnh không chỉ có không "Mắc mưu", trái lại đè Hàn Đông lại ở dưới thân, ngón tay thăm dò vào khe mông, mạnh mẽ chà xát vài cái ở tiểu cúc hoa, hỏi: "Thực sự thích như vậy?"

Hàn Đông khó nhẫn phát ra tiếng rên rỉ, hai cánh mông tròn đi theo rất nhịp nhàng.

“Ân… Sướng chết …”

Vương Trung Đỉnh trực giác được một luồng khí nóng tràn tới yết hầu, bắt cho y khẩn cấp dời miệng tới.

Hàn Đông lúc tiểu điểu bị ngậm mút còn trầm thấp kêu rên, cho đến khi đầu lưỡi Vương Trung Đỉnh xâm nhập trong khe mông, rốt cục không thể khống chế tiếng rên rỉ phóng đãng.

“A a… Thật sướng… Dùng sức liếm…”

Vương Trung Đỉnh lại lật cả người Hàn Đông xuống, vật cứng đè xuống dưới bờ cát, mông cao cao nhô lên. Hai cái đại chân dài tách ra, tùy ý duỗi sang hai bên thân, mảnh đất tư mật ở giữa lộ ra.

Tư thế mê người như thế bày ra trước mặt, Vương Trung Đỉnh chỉ nhìn cũng đã chịu không nổi rồi.

Chướng ngại tâm lý cùng nhận thức mấu chốt bắt đầu sụp đổ.

Y úp sấp trên người Hàn Đông, vật cứng dưới thân ở liên tục cọ xát trong khe mông. Đột nhiên thực muốn hung hăng cắm vào mà làm, hơn nữa trong khi Hàn Đông kia đang lắc mông đón nhận, dục vọng này càng phát ra mãnh liệt.

“Đừng cọ xát… Ngứa chết … Ân…”

Vương Trung Đỉnh không những không ngừng, còn từ cọ xát biến thành va chạm, điểm đầu nhạy cảm ướt át thỉnh thoảng lại xâm phạm lên khu trung ương mẫn cảm.

“Trung Trung… Em muốn bắn… A a a a…”

Cái mông gợi cảm đầy mồ hôi lẫn với nước của sóng biển đánh lên kịch liệt run rẩy run rẩy, quả thực là mê đắm liêu nhân, khiến chút ý chí cuối cùng của Vương Trung Đỉnh toàn bộ bốc hơi.

Hàn gia lại thể hiện bản lĩnh bắn nhị liên phát, còn áp miệng vào bên tai Vương Trung Đỉnh châm ngòi thổi gió.

“Ta làm một lần đến thật đi…”

Hai người lấy tốc độ tia chớp chuyển đến phòng tắm, lúc rửa sạch cát trên người đều là một bộ dạng quá mức nôn nóng.

Rốt cục quay cuồng tới trên giường lớn, Hàn Đông ôm cổ Vương Trung Đỉnh, khuôn mặt tươi cười dịu dàng.

“Không nghĩ tới anh nhanh như vậy đã đồng ý.”

Vương Trung Đỉnh không nhìn ra là Hàn Đông không an phận, chỉ nghĩ là hắn không thể chờ đợi được mình làm, lúc ấy lòng đều nhanh bốc hỏa.

Vì thế, Hàn Đông bắt đầu ra sức mà chuẩn bị diễn trước dạo đầu, các loại khiêu khích các loại trêu trọc, “chủ động” đến khiến cho người ta căm phẫn.

Kết quả trong lúc nặn gel bôi trơn, lại bị Vương Trung Đỉnh một phen cướp mất.

“Tôi tự làm.”

Hàn Đông đặc biệt ôn nhu nói: “Đừng đừng đừng, lần đầu tiên, loại chuyện này cần phải để em làm.”

Ánh mắt Vương Trung Đỉnh nóng cháy dán thẳng lên Hàn Đông: em dám tiếp tục lẳng lơ nữa không?

Bất quá, Vương Trung Đỉnh cuối cùng vẫn là không để Hàn Đông tự làm. Chiếu theo lời Hàn Đông đã nói, dù sao cũng là lần đầu tiên, loại sự tình này cần phải do Vương Trung Đỉnh làm. Một mặt sợ Hàn Đông tự xuống tay không chuẩn, mặt khác cũng sợ hắn ủy khuất.

Gel bôi trơn trong tay Hàn Đông đã bị cướp, bất quá nghĩ đến thuộc tính giữ mặt mũi của Vương Trung Đỉnh, cũng liền mặc y đi.

Kết quả, nhất trứ bất thận.(nước cờ then chốt đi sai, cả bàn cờ sẽ thua)

Gel bôi trơn vẫn cứ như vậy không hề báo trước mà lau tới khe mông hắn, trong lúc hắn chưa kịp phản ứng nửa ngón tay đã đi vào.

“Này, chuyện gì đây?” Hàn Đông đè lại cổ tay Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh cũng làm vẻ mặt khó hiểu, “Làm sao vậy? Làm đau sao?” Y tự cảm thấy độ mạnh yếu vừa đủ.

Hàn Đông một bộ biểu tình buồn cười, “Anh không phải là muốn làm em đi?”

Sự thật chứng minh, đáng cười chính là hắn.

“Chẳng lẽ còn có khả năng khác sao?” Ngón tay Vương Trung Đỉnh lại đưa tới.

Chân Hàn Đông mềm nhũn, vội vàng ngăn đón.

“Em nghĩ có lẽ anh lầm rồi, em làm TOP.” Nghiêm trang nói.

“Tôi cũng vậy.” Vương Trung Đỉnh tìm được một vị trí đặc biệt.

Hàn Đông biểu tình như gặp phải sói đuổi, “Không phải đâu? Hai người đều ở trên thì như thế nào cùng làm a? Đây không phải là anh đang đùa sao?”

Vương Trung Đỉnh lại hung hăng chọc xuống đúng chỗ, chứng minh cho Hàn Đông mình không phải là đùa giỡn.

Quả nhiên, Hàn Đông một giây liền tê liệt.

“… Được… Ông đây không tính toán với anh nữa… coi như làm… làm mẫu cho anh … A a a… đừng đâm …”

Cho tới nay, Hàn Đông vẫn không biết là thói quen “con số khống” của Vương Trung Đỉnh thực chất có tác dụng gì, ngày hôm nay ở trên giường, hắn rốt cục lĩnh hội được tinh chuẩn y mang đến không chỉ là hưởng thụ bình thường.

Trước tiên là về khuếch trương, bất luận là góc độ, mạnh yếu hay là tốc độ ngón tay, thoải mái đạt đến độ nghịch thiên. Hàn Đông toàn bộ quá trình không hề cảm thấy đau, gần như là thích liền hoàn thành một thử thách yêu cầu cao độ.

Dù là trong khoảnh khắc thâm nhập kia, Hàn Đông cũng không cảm thấy quá khó chịu.

Ngược lại là Vương Trung Đỉnh, lần đầu tiên thích đến không thể nén xuống, trước mặt Hàn Đông phát ra tiếng gầm.

Quy luật vận động tiếp theo mới thật là làm cho Hàn Đông thỏa mãn đến lật người.

Vương Trung Đỉnh từ nhanh đến chậm, khi mờ khi tỏ, khi vừa đủ khi sáp nhập cực độ, tinh chuẩn kia đến làm cho người ta cam tâm tình nguyện quỳ liếm cho y, tần suất sáp nhập kia không nhanh không chậm … Khiến Hàn Đông sướng đến gào khóc, vò kéo tóc Vương Trung Đỉnh nói hết đủ loại dâm ngôn đãng ngữ.

“Anh quá lợi hại … Trung Trung… Em chịu không nổi … Thao em… A a a… cứ như vậy… không được ngừng thống vào trong chỗ sâu … Thoải mái chết … nha nha nha…”

Theo độ thích ứng dâng lên, Vương Trung Đỉnh lại bắt đầu điều chỉnh tần suất cùng độ mạnh yếu, cho Hàn Đông “đau” đến tận cùng, bắt tình yêu của Hàn Đông đối với mình nháy mắt thăng hoa.

“Như thế nào lại thoải mái như vậy… Thao chết em đi…”

Mê luyến Vương Trung Đỉnh đối với Hàn Đông cũng tuyệt đối lên tới độ cao mới, lại lãng lại thấp lại nhanh, đã muốn vượt qua giới hạn chịu đựng của y, khiến cho y từng bước một mà bại lộ chính mình.

Từ tư thế bảo thủ nhất lúc đầu, đến Hàn Đông quỳ sấp ở phía trước, Vương Trung Đỉnh nhấc một cái chân của hắn, bộ phận giao hợp bại lộ trong đáy mắt, vừa thao vừa thưởng thức hình ảnh phun ra nuốt vào dâm mỹ.

Từ thần thái ẩn nhẫn lúc đầu, càng về sau gương mặt càng tiêu hồn đến vặn vẹo.

Từ tiếng gầm nhẹ lúc đầu, càng về sau càng liều lĩnh thô tục.

…

Sau Hàn Đông lại ghé vào trên người Vương Trung Đỉnh, hai người nhìn thẳng vào đối phương.

Hai tay Vương Trung Đỉnh bóp lên cánh mông Hàn Đông, từ dưới lên phía trên mà thao, Hàn Đông thì ngậm chặt đầu ngực Vương Trung Đỉnh, phía dưới lắc mông phối hợp nhịp nhàng.

"Thích không?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

"Ân… thích chết …"

"Sau này còn để tôi thao không?"

"Có , có , …"

Vương Trung Đỉnh đột nhiên làm mạnh hơn, níu chặt lấy mông Hàn Đông một phen mãnh liệt mà làm, "Còn dám lẳng lơ với người khác không? ! !"

Hàn Đông sướng gào khóc cầu xin tha thứ.

"Không … Không … Để cho anh thao thôi …"

Vương Trung Đỉnh chỉ cảm thấy một dòng nhiệt lưu bạo tạc ở bụng tản ra, như sóng lớn thổi quét hai người, ôm chặt cứng thân thể cùng nhau chấn động.

Một khắc này, hai người đều có cảm giác sau này sẽ không thể sống nổi nếu thiếu đối phương nữa.

148. Chương 148: Thắng Lợi Trở Về

Nửa đêm, Hàn Đông vừa định lật người nằm thẳng, liền bị cái mông đau đớn làm cho nghẹn nuốt một hơi.

"Hisss "

Vương Trung Đỉnh nghe được tiếng động tỉnh lại, liếc mắt sang nhìn Hàn Đông, trên mặt không hề thấy một chút đồng cảm hay thương hại nào.

"Có phải mông đau không?"

Hàn Đông cười cười, "Không đau."

Vương Trung Đỉnh hừ lạnh một tiếng, "Ai bảo em bắt được ngon ngọt liền không chịu dứt ? Tôi đã nói làm đủ rồi, nếu còn tiếp tục làm tới em nhất định sẽ chịu khổ, em lại không nghe."

Hàn Đông nhỏ giọng lầu bầu, "Em là không nghe lời anh, nhưng anh cũng quá nghe em đi?"

Vương Trung Đỉnh nghẹn lời, nửa ngày mới thốt ra được một câu.

"Đau cũng tự đi mà chịu."

Hàn Đông sâu kín thở dài, ra vẻ một tâm trạng trầm mặc.

Qua một lúc, thanh âm của Vương Trung Đỉnh mới lần thứ hai vang lên.

"Để tôi xem một chút xem có nghiêm trọng không."

Hàn Đông lập tức nhanh chóng cởi quần nhỏ xuống quá mông, không hề có cái gì gọi là rụt rè.

Vương Trung Đỉnh chỉ liếc một cái liền hỏa tốc quay đi, chỗ sưng gần như chưa đỡ chút nào, vì thế lại xuống giường đi lấy thuốc mỡ và tăm bông vô trùng.

Kết quả khi dùng tăm bông bôi thuốc cho Hàn Đông, cúc hoa của hàng này lại khẩn trương lên, bắt đầu vặn eo lắc mông, gào ầm kêu ngứa. Hơn nữa Đại Điểu phía trước hăng hái ngóc đầu lên, các loại cảm giác lại rục rịch sống lại.

Vương Trung Đỉnh không thể nhịn được nữa, "Em thôi được rồi a."

Da mặt Hàn Đông còn dày hơn nghiêm túc hỏi lại: "Em làm gì anh?"

Vương Trung Đỉnh không nói lời nào, rất nhanh thoa xong, một tay kéo quần lót của Hàn Đông lên.

"Đi ngủ!"

Hàn Đông có khi nào lại nghe lời như vậy? Cùi chỏ đặt lên ngực Vương Trung Đỉnh, ánh mắt tai quái đánh giá trên mặt y, ngoài miệng bám riết truy vấn không tha: "Em làm sao anh nào?"

Vương Trung Đỉnh cố nén ngọn lửa khó chịu trong lòng, bình tĩnh đem Hàn Đông gạt sang một bên.

Hàn Đông lại đặt bàn tay lên trên cái bụng bằng phẳng phẳng của Vương Trung Đỉnh, mò đến lỗ rốn nhỏ, vẫn không ngừng hỏi: "Em rốt cuộc làm sao anh? Ân?"

"Em không ngủ sao? Không ngủ được thì đi ra ngoài!" Vương Trung Đỉnh quả nhiên đen mặt.

Hàn Đông nhanh chóng rụt tay về.

Cũng không được bao lâu, Vương Trung Đỉnh đột nhiên nghiêng người lại đè Hàn Đông ở dưới thân.

…

Lý Thượng tỉnh lại cũng đã là hai ngày sau chuyện hôm đó.

Khi mắt còn chưa mở đã ngửi được mùi nước khử trùng nồng đậm, trí nhớ trong đầu chỉ dừng lại một màn ở trong buồng vệ sinh khi bị đánh, nhưng người đánh hắn lại hoàn toàn nhớ không ra.

Vốn tưởng rằng quanh giường chỉ có bác sĩ và ý tá cùng trợ lý, không ngờ người đầu tiên nhìn thấy lại là Y Lộ.

"Tỉnh rồi?" Y Lộ mở miệng trước.

Lý Thượng kinh ngạc, "Sao cô lại ở đây?"

"Tới thăm cậu một chút, không được sao?"

Lý Thượng miễn cưỡng nở nụ cười, "Đương nhiên có thể."

Y Lộ quơ quơ báo cáo kiểm tra trong tay, hỏi: "Trong chân cậu thật đã cắm đinh?"

Lý Thượng sửng sốt một lát, vẫn gật đầu thừa nhận.

Y Lộ không tiếp tục hỏi, chỉ nói cho hắn biết: "Cậu gãy xương, bác sĩ nói chân cậu yếu hơn so với người bình thường, cậu vẫn nên chú ý một chút."

Lý Thượng ừ một tiếng.

"Hợp đồng của cậu cùng Lương Cảnh đã ngưng hẳn rồi, cậu tính tiếp tục ở lại công ty hay là tìm con đường khác?"

Lý Thượng thở dài, "Tôi khẳng định không muốn ở lại công ty, nhưng tôi lại không có nơi nào để đi."

"Tôi có." Y Lộ đột nhiên mở miệng.

Lý Thượng vội hỏi: "Chỗ nào?"

"Cậu nghe nói qua Phùng Mục Chi chưa? Chính là đường tỷ của Phùng Tuấn."

Lý Thượng gật gật đầu, "Đương nhiên đã nghe nói, còn từng gặp mặt vài lần, là người quản lý rất lợi hại. Vấn đề là cô ta yêu cầu hà khắc như vậy, làm sao tự nhiên chịu thu nhận tôi."

"Cái này cậu không cần lo lắng, tôi năm đó chính là được một tay Phùng tỷ nâng lên, bây giờ quan hệ với cô ấy đặc biệt tốt."

Nghe nói như thế, ánh mắt Lý Thượng vẫn đang ảm đạm rốt cục sáng lên một chút.

"Hơn nữa cậu đến công ty của Phùng Mục Chi, đồng nghĩa có thể nhận được ưu đãi của công ty, thậm chí hưởng thụ đãi ngộ cao hơn rất nhiều so với cậu ở chỗ này. Bởi vì Vương tổng đặc biệt nể mặt Phùng Mục

Chi, luôn giúp cô ta nâng nhiều nghệ sĩ. So với chờ đợi ở đây bị Hàn Đông chèn ép, còn không bằng đến chỗ Phùng Mục Chi làm hương bánh trái."

Lý Thượng không nói lời nào, xem ra đã động tâm.

Y Lộ lại nói: "Cậu bây giờ chưa đủ lông đủ cánh, không cần bắt cậu thử mạo hiểm. Công ty bỏ ra nhiều công sức như vậy nâng cậu, thì không thể nào lại để cho cậu bay một mình. Một khi cậu bay khỏi phạm vi thế lực của Vương tổng, liền không còn quả ngon để ăn."

Lý Thượng ngẫm nghĩ một lát, gật gật đầu.

"Tôi nghe lời cô."

Y Lộ cười cười, "Vậy mới đúng, nam nhân phải cầm được thì cũng buông được."

Lý Thượng vốn dĩ trươc khi vào viện lòng đầy tuyệt vọng, bây giờ nghe vừa Y Lộ nói như thế lại vô cùng mãn nguyện.

"Thật cám ơn cô, không có cô tôi thật không biết phải làm thế nào."

Y Lộ an ủi hắn, "Chuyện này có gì đâu? Không phải chỉ là thua một trận đấu sao? Ngoài mấy tên 'Cẩu nô tài' nịnh hót, còn có ai nhìn thấy? Khán giả nhìn thấy sao? Trong mắt khán giả cậu vẫn là nam diễn viên xuất sắc nhất, Hàn Đông vẫn là diễn viên nhỏ không hề có tên tuổi. Nói đến cùng, người xem trụ cột mới là hậu trường thực sự của cậu."

Mới vừa nói xong, có một ý tá tới kiểm tra thay thuốc cho Lý Thượng, hỏi hắn: "Anh có phải Lý Thiên Bang không?"

Lý Thượng gật gật đầu.

"Ôi trời… Em vô cùng thích anh, có thể xin anh ký tên không?" Ánh mắt long lanh.

Lý Thượng nhận bút trong tay y tá, ký ba chữ to đẹp.

Tiếp theo, buổi chiều lại có mấy phóng viên đến thăm hỏi, thuận tiện phỏng vấn một đoạn.

Lý Thượng im lặng không nói chuyện trận khảo sát, toàn bộ quá trình đều giữ trạng thái tinh thần tốt, còn đem "bị đánh" nói thành "lúc huấn luyện không cẩn thận té bị thương", trở thành chiến sĩ thi đua cùng chuyên tâm, thành công đưa mình lên tin tức đầu đề.

…

Nhìn xuống, tình trạng của Du Minh còn tệ hơn.

Hạ Hoằng Uy tuy rằng không phải người trong giới, nhưng là quen biết đông đảo, hơn nữa đều nhìn sắc mặt của hắn mà làm việc, tuyệt đối nịnh hót. Lúc Du Minh được sủng ái bọn họ quấn quýt giống như chó Nhật, đến khi Du Minh và Hạ Hoằng Uy cắt đứt, lập tức lộ ra bộ mặt thật, đối xử với Du Minh các loại khinh thường.

Du Minh vốn tưởng rằng khi không còn Hạ Hoằng Uy, cậu sẽ đạt được tự do như ý muốn, nhưng sự thật hoàn toàn cách biệt với những viễn cảnh tốt đẹp cậu tưởng tượng ra.

Người muốn mượn gió bẻ măng nhiều vô kể, hận không thể xếp hàng đến bôi đen.

Có vài người thậm chí không biết Du Minh, cũng chỉ vì từng ghen tị, liền độc ác nắm lấy thời cơ bày ra bộ mặt đắc ý vũ nhục và chửi rủa cậu.

Thiệp đen trên mạng một cái lại một cái, Du Minh thậm chí không cần ra khỏi cửa vẫn có thể trở thành tiêu điểm của mọi người.

Còn có một vài đại gia từ lâu đã tò mò về Du Minh, lại nghe nói cậu đã tự do, tranh nhau ngàn vạn lần muốn nếm thử đến tột cùng là loại tư vị gì, kết quả ngay cả cái tay cũng không nắm được.

Nhưng những chuyện này cũng không phải vấn đề chính, chủ yếu chính là Du Minh không tìm thấy trọng tâm trong cuộc sống.

Tuy rằng mỗi ngày vẫn như cũ ở ký túc xá, như cũ không ra khỏi cửa, như cũ chẳng quan tâm đến sự chú ý của truyền thông … Nhưng Du Minh không còn thấy loại cảm giác hờ hững tự do tiêu sái, thay vào đó chỉ là các loại hư không.

(hư không: trống rỗng)

Hơn nữa sau khi Hàn Đông đi, Du Minh thực sự giống như cái xác không hồn, một mình ở trong căn phòng mờ mịt, đi tới đi lui liền đi tới cửa phòng Hàn Đông.

Nhìn vào trong thăm dò, ánh mắt đầu tiên đụng trúng cái đàn ghi-ta.

Đột nhiên có chút nhớ giọng hát của Hàn Đông.

Cho dù là tạp âm, ít nhất cũng có thể mang đến cảm xúc, sẽ không bắt lòng mình rơi vào hoàn cảnh đáng buồn như vậy.

Hơn nữa, Du Minh xuất hiện tình trạng mất ngủ nghiêm trọng.

Đáng lẽ ra đã không có Hàn Đông, trong túc xá yên bình hơn, nhưng Du Minh lại lăn qua lộn lại không ngủ được. Trong phòng có một chút động tĩnh, thần kinh của cậu ngay lập tức liền căng lên.

Lại là sau một đêm không ngủ, Du Minh mang hai cái quầng mắt thâm đen thống khổ bò khỏi giường.

Hàn Nhị Hàng, cậu mau trở lại đi!

…

Ba ngày sau đó, Hàn Đông kéo một cái cái mông thương tàn lên phi cơ.

Vừa về ký túc xá việc đầu tiên chính là tìm Du Minh, kết quả cửa phòng bên cạnh bị khóa ngoài, Hàn Đông định gọi điện cho Du Minh, lại phát hiện không mang di động về.

Vì thế, chỉ có thể ở ký túc xá chờ.

Ngồi máy bay lâu như vậy, hơn nữa mông hoạt động quá độ, Hàn Đông chờ một lúc liền nằm bò ở ra giường ngủ.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng giọng nói quen thuộc cũng vang lên bên tai.

“Cậu còn biết quay lại?”

Hàn Đông nháy mắt bừng tỉnh, động tác xuống giường quá mạnh, động đến miệng vết thương phía sau. Nhưng hoàn toàn tương phản so với lúc ở trước mặt Vương Trung Đỉnh chuyện bé xé ra to, Hàn Đông ở trước mặt Du Minh ngay cả nhăn mày cũng không dám, thật sự dùng toàn bộ cơ trên mặt khống chế làm ra vẻ mặt không có gì, tiêu sái bước đến trước mặt Du Minh.

“Vừa rồi cậu đi làm gì vậy?” Hỏi Du Minh.

Du Minh nói: “Đi đến đoàn phim.”

“Đến đoàn phim?” Hàn Đông không hiểu chuyện gì.

Du Minh lại biểu cảm đương nhiên, “Đúng, đến đoàn phim nộp sơ lược lý lịch, nếu không tôi dựa vào cái gì mà sống?”

Hàn Đông sửng sốt, “Cậu… Cậu không đến mức đó đi?”

“Không nói chuyện của tôi nữa, cậu thì sao? Đi chơi thế nào?”

Hàn Đông lại bày ra biểu cảm dối trá, “Thì chuyện là như vậy đấy.”

Du Minh hừ lạnh một tiếng.

Hàn Đông thần thần bí bí lấy từ túi áo vật gì đó, tiếp theo quơ quơ trước mắt Du Minh.

“Thế nào? Thích không?”

Du Minh định nhãn nhìn thấy, Hàn Đông cầm trên tay chính là một viên đá có khả năng biến màu kỳ lạ, vẻ ngoài mượt mà sáng bóng, phi thường xinh đẹp cá tính. Loại đá này gọi là "Úc bảo", cũng gọi là Âu bạc, là bảo thạch sản tự của Australia, người phương Đông cho rằng nó tượng trưng cho sự thánh khiết. Hàn Đông cảm thấy đặc biệt thích hợp với khí chất của Du Minh, cho nên liền trộm về.

Du Minh đặc biệt thích, ánh mắt đã ảm đạm vài ngày rốt cục có thần sắc.

Bất quá cậu vẫn phải hỏi: "Cậu tặng cho tôi, Vương tổng sẽ không ăn dấm chua chứ?"

Hàn Đông lúc này bày ra một tư thế duy ngã độc tôn, "Anh ta dám ghen? Làm chết anh ta luôn!"

(duy ngã độc tôn: trên trời, dưới trời, chỉ có một mình ta là tôn kính nhất).

Du Minh liền cất viên đá vào túi áo.

Sắc mặt Hàn Đông đổi đổi, "Cậu còn muốn mang ra ngoài a?"

"Đúng vậy, tôi thích gì đó bình thường đều mang theo bên mình."

Ngữ khí Hàn Đông hơi có vẻ không được tự nhiên, "Cái này… Cậu tốt nhất nên đặt ở ký túc xá, viên đá này quá nổi bật, mang ra ngoài nhất định sẽ bị người ta trộm."

Du Minh ngẫm lại thấy có lý, vì thế cẩn thận cất vào trong hộp, lúc này Hàn Đông mới yên lòng lại.

"Cậu ăn cơm tối chưa?" Du Minh hỏi.

Hàn Đông rõ ràng chưa, nhưng bởi vì không muốn phải thải ra, lại nói mình đã ăn.

Du Minh hình như có chút thất vọng.

"Tôi có thể đi ăn cùng cậu." Hàn Đông nói.

Du Minh lắc đầu, "Tôi không muốn ra ngoài ăn, tôi là muốn gọi đồ đến nhà ăn cùng cậu! Bọn họ chỉ nhận chuyển hóa đơn 50 tệ trở lên, tôi một mình không ăn hết nhiều như vậy."

Hàn Đông nhớ rõ trước kia Du Minh đặt cơm thường bảy tám chục, đôi khi chỉ chọn chọn vài món còn không ăn những món còn lại, sao đột nhiên lại tính toán như vậy?

"Bỏ đi, tôi nấu vài món a." Du Minh xoay người vào bếp.

Hàn Đông nhìn bóng lưng Du Minh, cảm giác có gì đó là lạ, hắn lên mạng xem tình hình tin tức gần đây, mới phát hiện mình mới đi vắng mấy ngày, trên người Du Minh thế nhưng đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

"Ta kháo! Ai cmn độc miệng như vậy a?" Hàn Đông chửi mắng cái máy tính.

Du Minh từ bếp ngó đầu ra, nhìn Hàn Đông hỏi: "Làm sao vậy?"

Hàn Đông có mấy lời muốn thốt ra, nhưng lại cố nuốt trở vào.

"Không có việc gì, cậu đừng nấu nữa, ta đặt đồ bên ngoài đi."

Du Minh buồn bực, "Cậu không phải ăn rồi mới đến sao?"

"Ăn quá sớm, giờ lại đóibụng."

149. Chương 149: Anh Lợi Hại Anh Làm Lão Đại

Ăn cơm tối xong, Hàn Đông một mình đứng ở dưới lầu bồi hồi thật lâu, cuối cùng vẫn là nhấc điện thoại công cộng lên, quyết định dù thêm một lần bị kinh sợ cũng phải đòi lại công đạo cho Du Minh.

Chuông vang lên một hồi, Hạ Hoằng Uy mới tiếp.

"Alo?"

Nghe được thanh âm thâm trầm của Hạ Hoằng Uy, Hàn Đông lại không tự chủ được mà căng thẳng.

"Cái kia… Tôi là Hàn Đông."

Hạ Hoằng Uy lãnh đạm hỏi: "Tìm tôi có việc gì?"

Hàn Đông nín nửa ngày mới cả gan chất vấn nói: "Tôi biết hai người cãi nhau, nhưng anh cũng không cần phải thao túng thủ hạ công kích Du Minh đi?"

"Ai thao túng?"

"Vậy tại sao sau khi hai người cãi nhau, trên mạng lại có nhiều tin tức bất lợi với Du Minh như vậy?"

"Trước kia cũng có, chỉ là bị cưỡng ép nên không dám đăng, hoặc là đăng rồi sau đó bị tôi áp xuống. Cậu không thể bởi vì người nào đó luôn luôn tặng cậu bánh quy, đột nhiên có một ngày không tặng, liền quở trách người ta vô lương tâm đi?"

Hạ Hoằng Uy vừa nói như thế, Hàn Đông hoàn toàn không còn lực phản bác.

"Đúng, tôi thừa nhận chuyện này trách nhiệm không phải tại anh, nhưng bây giờ Du Minh thảm như vậy, anh không thể ngồi xem không để ý tới đi? Những người đó sở dĩ nói không kiêng nể, nói đến cùng vẫn là vì thái độ của anh."

Hạ Hoằng Uy động tâm một chút, "Cậu ta thảm như thế nào?"

Nghe nói như thế, Hàn Đông nhất thời cảm thấy được có thể xoay chuyển được đây, vội đem tình trạng của Du Minh thêm mắm dặm muối tường thuật lại một phen.

"Suốt ngày chạy khắp nơi tìm kế mưu sinh, còn phải chịu bị người khác châm chọc, không ngủ được cơm cũng ăn không ngon, cả người đã gầy đi một vòng lớn."

Không ngờ, Hạ Hoằng Uy nghe xong lạnh lùng trả lời: "Đó là câu ta xứng đáng nhận."

"Chính là, cậu ấy…"

Hàn Đông nói còn chưa xong, Hạ Hoằng Uy đã dập máy.

Ta sát, Hàn Đông âm thầm nghiến răng.

Giờ khắc này hắn mới ý thức được Vương Trung Đỉnh tốt bao nhiêu, tuy rằng suốt ngày làm cao, nhưng lại chưa bao giờ quá đáng với mình.

Nghĩ vậy, Hàn Đông lập tức bồi thường cho Vương Trung Đỉnh vẫn luôn bị vây trong trạng thái bị bận rộn một trận an ủi.

"Anh thật tốt."

Vương Trung Đỉnh vừa lật văn kiện vừa hỏi: "Tôi tốt như thế nào?"

"Nói không nên lời, dù sao chính là tốt."

Vương Trung Đỉnh ngưng một chút, "Tôi đây đang bận, không rảnh nói chuyện tào lao với em."

Điện thoại bị ngắt không hề do dự, nhưng nụ cười vẫn bám trên khóe miệng, kéo dài một lúc mới nhạt đi.

Hàn Đông bước đi lên lầu nặng trịch như trước.

Du Minh thấy Hàn Đông trở về, thần kinh căng cứng tự nhiên mà giãn ra.

"Tôi còn tưởng cậu đi tìm Vương tổng rồi."

"Không, chỉ đi xuống dưới lầu tiêu thực một chút thôi." Hàn Đông nói.

Du Minh a một tiếng.

Hàn Đông cố ý hỏi: "Sao vậy? Sợ tôi đi a?"

Du Minh lại là làm một biểu cảm chán ghét, "Cậu làm ầm ĩ như vậy, tôi còn sợ cậu đi? Tôi chỉ ước gì mỗi ngày cậu đừng về."

"Cậu rốt cuộc có thật là thích tôi không a?" Hàn Đông thập phần hoài nghi.

"Tôi thích cậu, nhưng tôi càng thích chính mình, tôi không thể bởi vì thích cậu mà gây trở ngại cho chính mình đi?"

Hàn Đông, "…"

Du Minh đẩy Hàn Đông khỏi cửa phòng, trên mặt ẩn giấu nụ cười không dễ dàng phát giác.

Hàn Đông đã rất nhiều ngày không sờ đến đàn ghi-ta rồi, trong lòng thật ngứa, muốn đàn lại sợ Du Minh sẽ phiền, cho nên chỉ dùng ngón tay gảy gảy dây đàn một chút, lại phẫn nộ cất về.

Không ngờ, Du Minh nghe được tiếng đàn, cư nhiên ở cách vách hướng sang Hàn Đông nói: "Muốn đàn thì đàn đi."

Hàn Đông bày ra diễn cảm ẩn nhẫn kinh điển của Vương Trung Đỉnh, "Không muốn đàn."

"Tôi muốn nghe." Du Minh đột nhiên nói.

Hàn Đông nháy mắt vỗ mạnh tay, "Cậu chờ, hôm nay anh em nhất định cho cậu high một phen."

Ban đầu Du Minh nghe được tạp âm đã thiếu vắng lâu ngày kia, quả thật có cảm giác thân thiết, nhưng sau khi Hàn Đông một khúc lại thêm một khúc, tư thế người không mắng chửi không thể ngừng, tạp âm lại khôi phục là tạp âm, thậm chí so với trước kia càng khó nghe! Không khí trước kia tốt xấu còn hát hai câu tình ca từ tốn, hiện tại hoàn toàn biến thành gào thét.

Không biết có phải là trên đảo bị làm đến quá sung sướng hay không …

Du Minh thật vất vả chịu đựng được loại tạp âm quang minh chính đại kia, giờ lại phải chịu tạp âm lén lút.

Hàn Đại Dâm Hàng mới vừa quay về ký túc xá đã không chịu được cô đơn, lại bắt đầu ở trong phòng tự "làm". Từ lúc biết Du Minh thích mình, Hàn Đông liền từ làm công khai đổi thành làm vụng trộm. Tiếng thở gấp ẩn nhẫn, nghẹn khuất xoay người, thật lâu không thể phóng ra liền nghiến răng thành tiếng… Truyền đến tai Du Minh lại càng dày vò.

Cậu rốt cục đã hiểu.

Người Hàn Đông chỉ thích hợp nhớ, không thích hợp sớm chiều ở chung.

Có thể tiếp nhận hắn, đầu tiên nhất định phải thuần gia môn nhân, thứ hai nhất định phải thực sự rất yêu.

(thuần gia môn nhân: người đàn ông mạnh mẽ nam tính, tinh khiết, vượt trội so với những người bình thường, được người khác ngưỡng mộ)

Vì thế nửa đêm, Du Minh lại từ trên giường ngồi dậy.

Bởi vì Hàn Đông trở về mà miễn cưỡng tỏ ra vui vẻ, hiện tại lại hư không rồi.

Vương Trung Đỉnh xử lý xong công việc đọng lại mấy ngày nay đã đến hơn hai giờ sáng, vốn định trực tiếp ngủ lại văn phòng, nhưng trong đầu luôn lặp lại câu "Anh thật tốt " kia, cuối cùng là lòng không kìm được lại đi đến ký túc xá Hàn Đông.

Hàn Đông tự phóng thích xong liền ngủ mất, Đại Điểu loã lồ phơi ra bên ngoài, trên mu bàn tay còn một bãi màu trắng sền sệt.

Chuyện này nếu là ở lúc tỉnh, Vương Trung Đỉnh khẳng định sẽ mắng.

"Xem ít tiền đồ này của em!"

Nhưng là lúc ngủ liền khác biệt hoàn toàn, hơn nữa mới vừa nghe câu "Anh thật tốt" kia xong lúc sau nhìn thấy Hàn Đông trong bộ dạng không tiền đồ này, khẳng định rất dễ hiểu lầm thành Hàn Đông đột nhiên cảm động đối với phương diện nào đó của mình.

Người đàn ông nào cảm nhận được loại cảm giác thành tựu này lại không phấn chấn?

Nhất là loại người ngoài mặt cao quý thận trọng, trong lòng lại thô tục hơn bất kì ai Vương tiên sinh.

Sau đó, Vương Trung Đỉnh lau tay cho Hàn Đông, lại lau điểu cho hắn, ân cần hầu hạ một trận.

Cho đến cuối cùng chăn đã đắp kín, nhưng vẫn nhịn không được thò tay vào, sờ soạng đến no ở trên miếng thịt mông của hắn. Không biết vì sao ở trên đảo mây mưa dị thường nhiều như vậy, nhiệt tình trong lòng có vẻ như là vẫn chưa dứt.

Cuối cùng cũng không thể thành công đi ra khỏi phòng.

Đường đường một tổng giám đốc công ty giải trí lại không sợ tị hiềm, cứ như vậy ở lại ký túc xá nghệ sĩ.

Hàn Đông lúc ban ngày lưu manh chưa đủ, buổi tối lại nói mớ, bắt đầu lẳng lơ cùng Vương Trung Đỉnh tán gẫu chuyện vợ chồng.

"Làm với anh, đặc biệt sướng." Trộm ghé vào bên tai Vương Trung Đỉnh nói.

Vương Trung Đỉnh quyết đoán hỏi: "Phương pháp nào sướng?"

"Trước kia em tưởng làm điểu thích là sướng, hiện tại phát hiện được trước sau giáp kích mới là thật sướng."

Vương Trung Đỉnh khẽ cắn vành tai Hàn Đông hỏi: "Bây giờ còn có ý nghĩ thượng tôi không?"

"Tạm thời không có." Hàn Dâm Ô biểu cảm mê người, "Bởi vì anh thống rất chuẩn, anh lợi hại anh làm lão Đại."

Vương Trung Đỉnh cười thành tiếng, "Tôi thống chuẩn như thế nào?"

"Tôi trong lòng muốn như thế nào, anh đều có thể làm như thế."

"Em là muốn như vậy sao?"

"Ân…ân.."

…..

Du Minh nói không sai, người như Hàn Đông chỉ thích hợp nhớ không thích hợp sớm chiều ở chung. Hắn quả thật sẽ trong nháy mắt mê hoặc ngươi, khiến ngươi không thể kềm chế. Nhưng đến khi trở về hiện thực, trừ bỏ phiền toái vẫn chính là phiền toái! ! !

Ví như Vương Trung Đỉnh phóng thích một phen xong, lại tắm rửa chà xát sạch sẽ cho Hàn Đông, sau đó cảm thấy giường đệm có chút bẩn, bỏ cũ thay mới xong lại phát hiện cả phòng đều là bẩn…

Nghĩ đến tình trạng hiện tại này của Du Minh, Hàn Đông rất có thể sẽ ở lại ký túc xá cùng cậu một thời gian, Vương Trung Đỉnh không đành lòng để Hàn Đông ở tại cái "ổ chó " này, cho nên quyết định giúp hắn dọn dẹp một chút.

Kết quả có thể nghĩ …

Bẩn đến quả thực không đành lòng nhìn thẳng!

Vương Trung Đỉnh từ lau sạch phòng tới xử lý đống rác so ra còn nhiều hơn cả tòa cao ốc.

Vốn dĩ là một đêm rất tươi đẹp, phóng thích xong là có thể ôm người yêu thỏa mãn mà ngủ, cũng bởi vì Vương Trung Đỉnh một người tay chân không yên vị, khiến cho mấy giờ sau của y toàn bộ đều bị chôn vùi.

Mãi cho đến hừng đông, căn phòng mới được Vương Trung Đỉnh quét dọn miễn cưỡng ra hồn.

Du Minh đã rời giường, hai mắt vô thần nhìn thấy Vương Trung Đỉnh đi ra từ phòng Hàn Đông.

Vương Trung Đỉnh không hề rụt rè, trực tiếp mở miệng hướng Du Minh nói: "Bên Hầu sản xuất muốn làm một bộ phim đô thị, tôi thấy một nhân vật rất thích hợp với cậu, hai ngày nữa đến thử xem."

Không ngờ, Du Minh không những không nhận, hơn nữa ngữ khí từ chối rất kiên quyết.

"Tôi không đi!"

Vương Trung Đỉnh vẫn bình tĩnh, "Tôi là người quản lý của cậu, tôi sắp xếp công việc cho cậu là chuyện đương nhiên. Cậu không chỉ có nghĩa vụ kiếm cơm cho mình, cũng có nghĩa vụ thay tôi kiếm tiền."

"Tôi không muốn thực hiện nghĩa vụ này, anh không hài lòng có thể hủy bỏ hợp đồng của tôi."

Nói xong, Du Minh phịch một tiếng đóng sầm cửa.

Lúc ấy mặt Vương Trung Đỉnh đã chuyển đen, nếu không phải suy xét đến tình trạng hiện giờ của Du Minh, y chắc chắn sẽ không lo nghĩ như vậy. Không tính toán việc Du Minh công khai chống đối mình, chủ yếu chính là y không biết loại đối địch này của Du Minh từ đâu mà ra!

Trong một khắc, Vương Trung Đỉnh nghĩ đến Hàn Đông toàn bộ bất mãn vốn có lại hoàn toàn tiêu biến.

Y đột nhiên phát hiện Hàng Nhị Hàng của mình đáng yêu như thế, thế cho nên đã nhấc chân hướng cửa đi rồi, lai vòng quay về phòng Hàn Đông, hôn một cái mới vừa lòng rời đi.

Hàn Đông sau khi tỉnh lại liền hít một hơi khí lạnh.

Sao cúc hoa vẫn chưa có chuyển biến khá lên vậy?

Xem ra ông trời cũng khoan dung không muốn ta bị làm nữa a!

Hàn Đông thở dài, vừa ra cửa bắt gặp Du Minh xách túi đi ra ngoài.

"Này, cậu đi đâu thế?" Hàn Đông hỏi.

Du Minh lạnh lùng nói: "Đến đoàn phim."

"Không phải tôi nói này, cậu sao lại khiến cho mình thảm như vậy a? Kỳ thật xem cậu hiện tại…"

Hàn Đông còn chưa nói xong,Du Minh liền dâng lên một thân hàn khí đi ra cửa rồi.

150. Chương 150: Mắc Nợ Chồng Chất

Du Minh đi không bao lâu, diện thoại Hàn Đông liền vang lên.

Nha? Sao điện thoại lại quay về rồi?

Hàn Đông chỉ cảm thấy thắc mắc, lại không ý thức được căn phòng so với trước kia sạch sẽ hơn rất nhiều, hoặc nói là lúc trước hắn căn bản không hề có cảm giác bẩn.

Người gọi điện thoại là Lý Thượng.

"Có rảnh không? Đi ra tâm sự chút." Lý Thượng hỏi.

Hàn Đông ngẫm lại ngày hôm nay vừa trở về, nhất định không có việc gì bận, vì thế liền đáp ứng.

Trên đường, tiểu Lương quay sang Hàn Đông nói: "Lý Thiên Bang bị thương."

Hàn Đông mấy ngày này vẫn luôn tách biệt với thế giới bên ngoài, đối với tình hình của Lý Thượng hoàn toàn không biết gì.

"Bị thương? Chuyện khi nào?"

"Ngay ngày hôm sau khi các cậu thi đấu xong, nói là trong lúc huấn luyện bị ngã gãy xương. Nhưng tôi nghe người ta nói, hắn gần đây căn bản không có huấn luyện, không biết có phải chỉ là cố ý lăng xê hay không."

Hàn Đông lắc đầu, Lý Thượng chắc chắn sẽ không mạo hiểm dùng "xương cốt" để lăng xê, khả năng lớn là thật sự bị thương, chỉ là nguyên nhân thực sự không phải do huấn luyện, có thể là có ẩn tình khác."

20 phút sau, Hàn Đông đến địa điểm hẹn trước.

Lý Thượng đã ở bên trong chờ hắn, so với quá khứ đại phô trương, lần này chỉ dẫn theo một gã bảo tiêu. Hơn nữa sau khi Hàn Đông đi vào, người bảo tiêu này bị mời đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai người Hàn Đông cùng Lý Thượng.

"Cậu bị thương?" Hàn Đông hỏi.

Lý Thượng bất đắc dĩ cười cười, "Cậu cũng biết, xương cốt của tôi giòn hơn so với người bình thường."

"Cậu chưa từng nói với tôi, tôi làm sao biết được?" Hàn Đông cố ý giả ngu.

Lý Thượng sâu kín nói: "Cậu không phải Đại Tiên Nhi sao?"

"Cậu tin thật sao?"

"Ngay từ đầu quả thật không tin, tính đến chuyện cậu đem quần cho tôi, tôi cũng nghĩ là trùng hợp. Thẳng đến sau khi thi đấu, tôi mới tin cậu từng nói qua, cậu nhất định sẽ nổi tiếng."

Hàn Đông hừ cười một tiếng, "Cậu nói chuyện với tôi rốt cục đừng quanh co lòng vòng, cậu có biết mấy lần gặp mặt trước tôi chỉ muốn đánh cậu không?"

"Tôi không quanh co lòng vòng, nói không chừng cậu càng muốn đánh tôi." Lý Thượng ngoài cười nhưng trong không cười.

"Tôi thật thắc mắc, tôi trêu chọc gì cậu, sao cậu mãi theo tôi gây khó dễ?"

"Bởi vì những thứ tôi muốn, cuối cùng đều thuộc về cậu, hơn nữa cậu không phải trả giá nhiều như tôi."

Hàn Đông khó chịu, "Ai trả giá nhiều hơn a? Lão tử ở cửa Bắc Ảnh ngồi xổm năm năm, cậu ngồi xổm có vài ngày a?"

Lý Thượng nói: "Cậu bất quá góp vào năm năm, tôi đã góp vào chính là nửa đời sau."

Hàn Đông thật lâu không có mở miệng.

"Bất quá là tôi tự chuốc lấy." Lý Thượng thừa nhận.

Hàn Đông không muốn nói nhiều cái đề tài này, trực tiếp hỏi: "Cậu tới tìm tôi có chuyện gì?"

"Chỉ là muốn nói cho cậu biết, tôi muốn rời công ty."

Hàn Đông giật mình, "Cậu muốn đi đâu?"

"Công ty trù tính Phùng Mục Chi."

Hàn Đông một bộ biểu tình hâm mộ, "Tôi sát, đây chính là đại mỹ nữ."

Lý Thượng thật nói: "Tuổi quá lớn, không có ý nghĩa."

"Cậu nha thiếu nữ nhân lên giường sao?"

"Y Lộ với tôi không có quan hệ thân thể."

Hàn Đông hừ lạnh một tiếng, "Tôi đối với chuyện dơ bẩn của cậu không có hứng thú."

"Cậu đối với cô ta không có hứng thú, nói không chừng cô ta có hứng thú với cậu." Trong lời Lý Thượng nói mang thâm ý.

Hàn Đông giống như còn nói còn hiểu rõ hơn, "Chuyện của tôi không cần cậu phải quan tâm, cậu vẫn là nên quản tốt chuyện của mình đi."

Vừa nói xong, người phục vụ liền bưng trà bánh đến.

"A anh là Lý Thiên Bang?" Người phục vụ nhìn thấy Lý Thượng ánh mắt lập tức phóng điện.

Hàn Đông trực tiếp bị vứt qua một bên.

Không còn cách nào khác, hắn tuy rằng thế đủ, nhưng độ hấp dẫn cùng nổi tiếng còn thua xa Lý Thượng.

Người phục vụ đi rồi, Lý Thượng tiếp tục đáp lời Hàn Đông.

"Yên tâm, tôi nhất định sẽ vượt qua, hơn nữa sẽ càng ngày càng tốt."

"Đừng dùng loại ngữ khí thị uy này, tôi cũng không đến nỗi bắt cậu thống khổ để làm vui."

Lý Thượng cười ha ha, "Đại Tiên Nhi chính là ĐạiTiên Nhi, sống được thực tiêu sái. Bất quá tôi muốn nói cho cậu biết, tôi gặp Diệp Thành Lâm rồi."

Hàn Đông nháy mắt mất bình tĩnh, "Cậu gặp ở đâu?"

"Hoàng Tứ Nhi, giúp tôi đẩy xe lăn." Lý Thượng ra vẻ muốn bỏ đi.

Hàn Đông vội vàng ngăn lại, "Đừng vội đi, nói cho tôi biết trước, cậu đã thấy Diệp Thành Lâm ở đâu?"

"Tôi thanh toán." Lý Thượng nói xong đã được đẩy ra ngoài.

Hàn Đông ở phía sau nghiến răng.

...

Hai ngày sau đó, Hàn Đông được thông báo đi gặp đoàn làm phim.

Đội hình đoàn phim này tương đối lớn, chỉ riêng đạo diễn đã có sáu người, ngoài Calne là tổng đạo diễn, còn có năm phó đạo diễn. Giám chế ba người, tổng giám chế cũng đến từ Hollywood, đã hợp tác rất nhiều phim cùng Calne đạo diễn. Vương Trung Đỉnh là nhà sản xuất chính, dưới y còn có vài nhà sản xuất nữa...

Cho nên lúc Hàn Đông tới phòng họp, cảm giác tựa như trở lại hiện trường tập sảnh, các loại gương mặt quen thuộc.

Lúc ấy những người này chẳng thèm ngó tới hắn, hiện tại toàn bộ trừng mắt trân châu xem.

Còn có một lão già không đứng đắn, nhìn thấy Hàn Đông liền hỏi: "Ngày hôm nay sao không có mặc nữ trang đến?"

Hàn Đông ngại ngùng cười cười, "Lúc trước mặc chỉ là vì yêu cầu công việc, bình thường sao có thể mặc?"

"A ~ thật không? Tôi lại tưởng cậu thường xuyên giả dạng như vậy, bằng không sao có thể diễn nữ nhân điêu luyện như vậy được?"

"Ngài quá khen, tôi chỉ là mèo mù gặp chuột chết, vừa hay bắt được trạng thái thôi."

Đại khái là nhìn vẻ mặt Hàn Đông nghiêm túc, lão già không đứng đắn kia tự biết mất mặt, cũng không tiếp tục trêu chọc.

Lão mới vừa đi không đến một phút đồng hồ, Hàn Đông đã quay ngoắt thành bộ dạng gian trá nhảy nhót đến trước mặt Vương Trung Đỉnh.

"Vừa rồi lão ta hỏi em ngày hôm nay sao không có mặc nữ trang."

Mặt Vương Trung Đỉnh quả nhiên chìm xuống.

Trong lúc họp, Hàn Đông trộm gửi cho Lý Thượng một tin nhắn.

"Cậu rốt cuộc thấy Diệp Thành Lâm ở đâu?"

Không đầy một lát Lý Thượng đã trả lời.

"Tôi gửi tin này cho Vương tổng rồi."

Hàn Đông vụt ngẩng đầu, thấy sắc mặt Vương Trung Đỉnh không hề khác thường, mới thở dài một hơi.

Mẹ kiếp! Thế mà làm ta sợ!

Lúc này, Calne lại nghiêng đầu sang hướng Hàn Đông hỏi: "Mấy ngày trước tôi gửi tin nhắn cho cậu sao lại không có hồi đáp?"

Hàn Đông sửng sốt, "Anh gửi tin nhắn sao? Không nhận được a!"

"Có phải điện thoại di động của cậu có vấn đề không?"

"Không có khả năng a, người khác tôi đều nhận được."

Nói xong lời này, Hàn Đông đột nhiên liền hiểu ra sao lại như vậy. Vứt một ánh mắt nghi ngờ về phía Vương Trung Đỉnh, kết quả không nhận được lời giải thích, trái lại đổi lấy một câu nhắc nhở lạnh cứng.

"Trong lúc họp không được xì xào bàn tán."

Hàn Đông bĩu môi, vừa muốn cất điện thoại đi, liền nhận được tin nhắn của Du Minh.

"Tôi được nhận vai rồi."

Hàn Đông ngơ ngác nhìn tin nhắn chính mình gửi Lý Thượng, tin nhắn Calne bị xóa sạch, tin nhắn Du Minh gửi tới … Đột nhiên lau mồ hôi một trận, sao lại cảm giác mình đang mắc nợ chồng chất thế này?

Sau khi họp xong, mỗi người cầm tài liệu mình phụ trách về chuẩn bị.

Calne cùng vài vị phó đạo diễn bắt đầu khảo xét tổ diễn viên.

Hàn Đông thì không cần khảo sát, hắn lần này tới chỉ để làm quen một chút cùng mấy diễn viên khác.

Theo như Vương Trung Đỉnh đã nói, diễn viên được chọn lần này hầu như đều là người mới. Hàn Đông tính ra là vào nghề cũng đã lâu, còn lại tất cả đều là khuôn mặt mới. Có người mới xuất đạo, có người còn đang học.

Chỉ riêng nữ chính là không thấy lộ diện.

Hàn Đông buồn bực, liền hỏi một vị phó đạo diễn bên cạnh.

Phó đạo diễn nói: "Theo kế hoạch, nữ diễn viên ngay từ đầu đã được quyết định, không cần qua quá trình này."

Ta sát! Ai mà mạnh như vậy?

"Chẳng lẽ cậu không biết sao?" Phó đạo diễn có vẻ như rất bất ngờ.

"Không biết a! Mau nói cho tôi biết, rốt cuộc là ai?" Hàn Đông vẻ mặt chờ mong.

Giọng điệu phó đạo diễn không mặn không nhạt, "Y Lộ."

Một chậu nước lạnh ào ào từ đỉnh đầu rót xuống, tưới Hàn Đông đến lạnh thấu tim.

Tại sao phải là cô ta a? Vì cái gì không phải người mới a? Đã có Thẩm Sơ Hoa như vậy, ít nhất cũng phải cho Hàn Đông ta chút mới mẻ a!

"Không phải nói toàn bộ đều sử dụng người mới sao? Như thế nào cô ta lớn tuổi như vậy còn…"

Hàn Đông đang phê bình, đột nhiên thấy một bóng dáng quen thuộc.

"Thật ngại, tôi tới muộn." Y Lộ cười đi đến.

Cả nhóm đạo diễn đều là một thái độ khoan dung, "Nếu biết cô bận, chúng tôi chắc chắn sẽ không lãng phí thời gian của cô."

Y Lộ cùng bọn họ hàn huyên một chút, lập tức đi tới chỗ Hàn Đông.

Hai người tuy rằng đã sớm quen biết, nhưng chính thức nói chuyện vẫn là lần đầu tiên.

"Hi vọng lão sư chỉ giáo nhiều hơn." Hàn Đông vẻ mặt khiêm tốn.

Y Lộ cười ôn nhu, "Xét về tuổi nghề tôi là sư phụ của cậu, nhưng nói về kỹ năng diễn xuất tôi đây vẫn còn phải học tập cậu đó."

Cùng là một lời nói dối, từ miệng Lý Thượng nói ra thì giả tạo như thế, từ miệng Y Lộ nói ra lại chân thành như vậy, đây chính là chênh lệch đẳng cấp a!

Mặc dù Hàn Đông đã tính ra nữnhân trước mặt từ nay về sau cũng không phải người lương thiện gì, nhưng vẫnkhó có thể ngăn lại hảo cảm với nàng. Nhất là vài câu khách khí kia, quả thực dốitrá tới khảm sâu trong tâm trí Hàn Đông.

151. Chương 151: Mị Lực Của Calne

Trong bộ phim này, quan hệ giữa nam chính và nữ chính phi thường vi diệu. Nam chính trong giai đoạn giả dạng nữ nằm vùng thì là tình địch của nữ chính. Sau khi trở lại thân phận thật sự, lại theo đuổi nữ chính, trở thành quan hệ tình yêu.

Mà trật tự quay phim hoàn toàn ngược lại, cảnh tình yêu quay trước cảnh tình địch quay sau.

Cho nên, Calne nói với Hàn Đông và Y Lộ: "Trong khoảng thời gian này hai người cần nuôi cấy tình cảm thật nhiều, đến khi chính thức quay phim, liền có thể nhập vai nhanh hơn."

Hàn Đông ra vẻ rất chuyên nghiệp: "Tôi không thành vấn đề."

Y Lộ là diễn viên lão làng, loại chuyện này không cần Calne thu xếp, tự nàng cũng hiểu.

Calne rất nhanh lại bị mấy phó đạo diễn gọi qua, Hàn Đông là một người từ trước đến nay tính cách thân thiện, Y Lộ tính tình cũng rất hiền hoà, hai người rất nhanh hòa hợp với nhau.

"Vương tổng đã nói với tôi chuyện hai người cùng một chỗ." Y Lộ mở miệng liền nói.

Hàn Đông kinh ngạc, sao Vương Trung Đỉnh lại nói loại quan hệ này ra bên ngoài?

"Là tôi nhìn ra, Vương tổng thấy không thể gạt tôi được, liền thừa nhận rồi."

"Cô là làm sao lại nhìn ra được?" Hàn Đông tò mò.

Y Lộ cười cười, "Ánh mắt anh ta nhìn cậu đặc biệt không giống với người khác."

Hàn Đông một bộ giọng điệu muốn tìm khoái cảm, "Không giống như thế nào?"

"Anh ta nhìn chúng tôi là trong nhu mang hung, nhìn cậu là trong hung mang nhu."

Hàn Đông lập tức lâng lâng, "Cái này đều bị cô nhìn ra rồi? Ha ha ha ha…"

Hai người đang nói, Hàn Đông đột nhiên nghe được Vương Trung Đỉnh gọi hắn, vì thế dạ vâng chạy tới đứng nghiêm, một bộ dạng "người vợ ngoan" chờ nhiệm vụ.

"Tôi phải ra ngoài một chuyến." Vương Trung Đỉnh nói.

Hàn Đông hỏi: "Đi đâu?"

"Hẹn với một người bạn gặp lúc 3 giờ."

Hàn Đông buồn bực, anh không phải thường xuyên gặp bằng hữu và khách hàng sao? Tại sao phải cho tôi biết?

Vương Trung Đỉnh có vẻ như cũng ý thức được đã nói lời dư thừa, không đợi Hàn Đông suy nghĩ cẩn thận, liền mặt không đổi sắc tránh đi.

Mấy diễn viên trong đoàn cũng dần dần rời đi, Hàn Đông tự thấy không có việc gì, liền cùng Y Lộ đi ra ngoài.

"Đông Đông, chờ một chút." Calne đột nhiên gọi to.

Hàn Đông dừng lại, quay đầu thấy Calne cầm một vật làm từ cỏ lau hướng mình đi tới.

"Vốn muốn dẫn cậu cùng đi Maldives chơi, đáng tiếc cậu không có thời gian. Đây là tôi đặc biệt học tập từ lão sư bên đó, tự tay bện váy Cỏ Lau cho cậu, mặt trên còn có chữ kí của tôi."

Hàn Đông thụ sủng nhược kinh nhận lấy, Y Lộ ở một bên oán hận: "Đạo diễn anh thật bất công, lại không có quà của tôi."

Calne lập tức nhiệt tình ôm chầm lấy Y Lộ.

Y Lộ liếc mắt một cái là nhìn thấu loại này trước mặt nhiệt tình có lệ sau lưng lạnh nhạt, kỳ thật Calne đối với ai cũng là như thế, hắn có thể chuyện trò vui vẻ với bất cứ người nào ở đây, sau đó lại chỉ nhìn chằm chằm vào Hàn Đông.

Tiểu Lương cảm giác cơ hội đã tới, vội quay sang Thẩm Sơ Hoa hỏi: "Calne đạo diễn tặng Hàn Đông là cái gì a?"

Thẩm Sơ Hoa biết tiểu Lương sẽ đi cáo trạng, liền dùng một ánh mắt căm ghét liếc xéo, "Anh xem anh một thân đàn ông cao lớn thô kệch, cứ mách lẻo chuyện của người ta còn có ý tứ gì không?"

Tiểu Lương ánh mắt ai oán, cảm giác mấy ngày nay không cáo trạng, Vương Trung Đỉnh sẽ có chút thiếu vắng hắn.

Vì thế do dự một chút, vẫn là gọi cho Vương Trung Đỉnh.

"Vương tổng, Calne đạo diễn tặng Hàn Đông một cái đệm cỏ lau, là từ Maldives mang về."

Mặt Vương Trung Đỉnh trầm xuống, "Cậu chắc chắn là cái đệm sao?"

Tiểu Lương vì không muốn phụ tín nhiệm của Vương tổng đối với hắn, kiên trì nói: "Vâng! Chính là Hàn Đông nói như vậy."

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh dường như chạm đến giới hạn, chỉ trả lời một câu "Tôi biết rồi", liền vứt di động sang một bên.

Một bên Phùng Tuấn nhắc nhở nói: "Chủ tịch vừa mới rút 7998 vạn tiền mặt."

"Tôi thấy rồi." Vương Trung Đỉnh nói.

Nửa năm nay, tính tổng cộng Vương Hải Chí đã bán tháo 707 vạn cổ phiếu, tài khoản hiện đã 2. 7 triệu, hắn trình bày trước hội đồng là muốn bổ sung vốn lưu động cho công ty, nhưng Vương Trung Đỉnh âm thầm kiểm toán lại phát hiện căn bản không đạt tới ngạch độ như vậy.

"Điều tra rõ toàn bộ về hướng đi của số tiền kia, một phân tiền cũng không được lậu." Vương Trung Đỉnh ánh mắt lạnh băng.

Phùng Tuấn gật gật đầu, "Tôi biết rồi."

Sau khi Hàn Đông cáo biệt Y Lộ, phát hiện túi của mình quên ở phòng hội nghị, liền trở về tìm. Đến lúc trở lại, vô tình thấy vừa rồi Y Lộ đã lên xe lại đang xuống xe cách đó không xa. Vốn tưởng rằng là gặp trục trặc, kết quả Y Lộ mới vừa xuống xe không đầy một lát, chiếc xe này lại bình yên vô sự lái đi.

Hàn Đông sinh lòng nghi hoặc, liền đứng cách đó không xa nhìn trộm.

Một lát sau, lại một chiếc xe chạy đến mở cửa, ánh mắt Hàn Đông sắc bén bắn vào trong xe, liếc thoáng một cái nhận ra Vương Hải Chí ngồi nghiêm chỉnh phía sau.

"Ta phi, đây không phải chủ tịch sao?" Hàn Đông âm thầm lầu bầu.

Chiếc xe kia rất nhanh đi khuất khỏi tầm nhìn của Hàn Đông.

Trên đường, Hàn Đông nhịn không được tìm hiểu: "Chủ tịch đã kết hôn chưa?"

Tiểu Lương nghe vấn đề này của Hàn Đông nở nụ cười, "Con trai chủ tịch cũng đã lên làm phó giám đốc công ty, cậu nói xem ông ta có kết hôn không?"

"Vậy ông ta ly hôn chưa?" Hàn Đông lại hỏi.

Thẩm Sơ Hoa nói: "Sao có thể a? Công ty này lúc trước chính là chủ tịch và phu nhân cùng nhau dựng lên, hai người chính là vợ chồng gương mẫu, quan hệ vẫn luôn rất tốt."

Hàn Đông chưa từng chú ý qua lão gia hỏa này, hôm nay thấy tâm huyết dâng trào, liền tìm hình của ông ta ra xem.

Kết quả vừa nhìn thì không thấy gì, lão già này và Vương Trung Đỉnh quả thực hai cái cực đối lập.

Hàn Đông xem trên mặt Vương Hải Chí phát hiện ông ta cực độ hoa tâm, cả thời trung niên đều nhẹ nhàng trải qua ở quê nhà. Nói không khoa trương chút nào, toàn bộ nữ minh tinh ở đây đều đã bị lão chơi qua một lần. Nhưng trước đó chỉ là giao dịch đổi lấy tiếng tăm, qua năm mươi tuổi mới bắt đầu vướng vào tình cảm thật sự.

"Chủ tịch năm nay bao nhiêu tuổi rồi?" Hàn Đông lại hỏi.

Tiểu Lương nói: "Năm mươi mốt."

Đây chẳng phải là hiện tại đang… Hàn Đông âm thầm kinh ngạc, Y Lộ thật đúng là không đơn giản a!

…

Trở lại ký túc xá, Hàn Đông thấy Du Minh đã về, liền hỏi: "Cậu nhận nhân vật gì vậy?"

Du Minh nói: "Chỉ là một nhân vật vô cùng bình thường."

"Phối hợp diễn?" Hàn Đông hỏi.

Du Minh lắc đầu.

"Ngay cả phối hợp diễn còn không bằng, vậy cậu nhận làm gì a?"

Du Minh nói: "Tôi tự mình cố gắng, nhận vai gì cũng được."

"Nếu bằng tiếng tăm và thực lực của cậu, lại càng không nên nhận loại vai này. Dù gì cũng đã diễn qua nhiều phim lớn như vậy, hà tất gì phải lãng phí chính mình?"

"Tôi có tiếng tăm gì ? Scandals sao? Tôi có thực lực gì? Nam phụ xuất sắc nhất sao?"

Sắc mặt Hàn Đông nháy mắt cứng lại.

Qua một lúc, hắn mới nói tiếp: "Minh nhi, tình thế bây giờ đối với cậu thập phần bất lợi, cậu không nên xuất đầu lộ diện ở nơi đầu sóng ngọn gió này. Cậu nghe tôi, trước tiên cậu lánh đi một thời gian, ca nuôi sống cậu. Coi như không đạt được tiêu chuẩn cuộc sống như trước, ít nhất có thể bảo đảm không đói chết cậu."

Du Minh không nói lời nào.

Hàn Đông lại khuyên nhủ: "Cậu không phải thích yên tĩnh sao? Bây giờ vừa hay chính là cơ hội a, mỗi ngày ở ký túc xá ngủ một chút, xem phim thư giãn a!"

"Tôi hiện tại đã đến mức không còn cách nào có thể an tĩnh một mình chờ đợi."

"Không sao a, chỉ cần tôi một khi…"

Du Minh đột nhiên ngắt lời Hàn Đông, "Tôi chỉ hỏi cậu một câu."

Hàn Đông câm mồm, ý bảo Du Minh hỏi.

"Nếu là cậu, cậu chọn trốn ở ký túc xá sao?"

Hàn Đông bị hỏi hoàn toàn sửng sốt.

Đáp án rất rõ ràng, hắn chắc chắn sẽ không trốn ở ký túc xá, không chỉ có không ở ký túc xá, còn có thể gióng trống khua chiêng chạy ra ngoài, cuồng đấu một trận cùng đám yêu ma quỷ quái muốn ám hại hắn.

"Có thế chứ." Du Minh xoay người vào ký túc xá.

Đúng lúc này, Hàn Đông đột nhiên nhận được một tin nhắn của Calne.

"Nếu cậu mặc váy Cỏ Lau chụp một tấm hình, tôi nghĩ lại càng gợi cảm, Sắc ~ "

Hàn Đông vội đuổi theo Du Minh, "Minh nhi, tôi có thể nhờ cậu một chuyện không?"

Du Minh đang nghĩ Hàn Đông sẽ nói mấy lời "Cậu nhất định phải chiếu cố tốt chính mình" linh tinh, không ngờ Hàn Đông lại lôi ra một cái váy Cỏ Lau, cười cười nói: "Đây là Calne đạo diễn tặng cho tôi, tôi sợ Trung Trung sẽ nghĩ ngợi, cho nên…"

"Không quản!" Mặt Du Minh nháy mắt lạnh xuống.

Hàn Đông ưỡn mặt cầu khẩn: "Giúp đỡ tôi đi, Minh nhi ngoan."

Du Minh thật sự chịu không nổi bộ dạng làm nũng kia của Hàn Đông, đành phải túm hắn kéo đến phòng mình.

"Hỏng đừng kiếm tôi!"

Hàn Đông cười nhéo mặt Du Minh một cái."Tôi biết cậu sẽ không làm cái loại chuyện mất mặt đó mà."

Du Minh đem váy Cỏ Lau và viên đá Úc bảo mà Hàn Đông tặng mình cùng khóa lại.

Buổi tối, Du Minh trong lúc vô tình thấy một tin tức, liền quay sang Hàn Đông hỏi: "Nữ chính là Y Lộ sao?"

"Làm sao cậu biết?" Hàn Đông tò mò.

Du Minh nói: "Đầu đề ngày hôm nay."

Hàn Đông kinh ngạc, không phải nói bộ phim này tuyển diễn viên toàn bộ đều là bí mật sao? Sao đã tuôn ra loại tin tức này?

"Không phải tin tức phía công ty, chỉ là phóng viên bát quái thôi."

Hàn Đông tiến đến trước máy vi tính."Tôi xem xem."

"Chính là tự Y Lộ đăng ảnh chụp đạo diễn Calne ôm cô ta lên weibo, kết quả weibo này được chia sẻ mấy chục vạn lượt, còn có một vài siêu sao cũng chia sẻ, sôi nổi biểu đạt hâm mộ và ghen tị đối với Y Lộ."

Hàn Đông giật mình, "Calne đạo diễn tại Trung Quốc nổi tiếng như vậy sao?"

"Vô nghĩa, cậu cho là mỗi mình cậu biết nhìn hàng a? Cái váy Cỏ Lau kia nếu không là phải Calne đạo diễn tặng, tôi đã sớm xé đi lâu rồi." Nói đến đây, Du Minh đột nhiên nhớ tới gì đó, "Calne đạo diễn không phải tặng cậu một cái váy sao? Hay là cậu cũng đăng tin này lên mạng?"

Kỳ thật trong đầu Hàn Đông đã YY nửa ngày, càng nghĩ lòng càng chua xót.

Cái này quá không công bằng a! Người kia là Tiểu Tam Nhi của chủ tịch, còn dám liều lĩnh lợi dụng nam nhân khác khoe khoang như vậy. Hắn thân là chính thất của tổng giám đốc, lại ngaycả cái rắm cũng không dám phóng…

152. Chương 152: Đáng Đời Cậu

Ba ngày sau đó, Du Minh chính thức tiến tổ.(bắt đầu quay phim)

Ngày trước khi Du Minh quay phim thường không đi cùng các thành viên khác trong đoàn, hoặc là trang bị phòng xe, hoặc là tự trả tiền ở lại khách sạn năm sao gần đó. Bây giờ không còn loại đãi ngộ này nữa, nhà sản xuất sắp xếp cho cậu cùng đoàn phim ngủ tại khách sạn, còn ấn định phòng ở cho cậu.

"Cậu vào đoàn muộn, cứ ở tạm một phòng như vậy, cố chịu chút đi." Người phụ trách sinh hoạt nói.

Du Minh cũng không có ý kiến, "Cứ ở phòng này đi, cũng ổn mà."

Sau khi người phụ trách đi, Du Minh xách hành lý vào, xếp đặt gọn gàng.

Ngay khi cậu lấy chăn ra định trải lên giường, đột nhiên phát hiện trên vỏ chăn có một vết bẩn lớn, giống như là một vết nước bọt, nhìn cực độ ghê tởm.

Du Minh đi tìm quản lý khách sạn phản ánh tình hình, thái độ quản lý rất lãnh đạm.

"Phòng đó đã được đoàn các cậu bao từ lâu, vệ sinh cũng là có chuyên gia phụ trách. Chưa được nhà sản xuất của các cậu cho phép, chúng tôi không thể tùy tiện đi vào phòng các cậu."

Nghe nói như thế, Du Minh lại gọi điện thoại cho người phụ trách.

Không ngờ, người đó so với quản lý thái độ còn tệ hơn.

"Vừa rồi hỏi cậu được chưa, cậu nói ổn rồi, hiện tại lại chê điều kiện không tốt, cậu có ý gì?"

Du Minh trả lời: "Tôi không phải chê điều kiện không tốt, tôi chỉ là muốn phản ánh lại…"

"Không thích ở thì đừng ở!" người phụ trách lạnh cứng ngắt lời Du Minh, "Cậu không phải có rất nhiều tiền sao? Tự mình đặt khách sạn đi!"

Du Minh không nói gì nữa, trực tiếp cúp điện thoại.

Trợ lý đã bị cậu sa thải, Du Minh chỉ có thể tự tay mình dỡ vỏ chăn xuống đem đi giặt. Kết quả phòng giặt của khách sạn đột nhiên khóa cửa, hỏi phục vụ, họ nói là máy giặt bị hỏng.

Rơi vào đường cùng, Du Minh lại đành tự tay giặt.

Giày vò một trận liền giằng co đến hơn một giờ đêm, nằm xuống chưa đến hai giờ, đã bị chuông điện thoại đánh thức rồi.

"Năm giờ bắt đầu quay, nhanh chóng đến studio chuẩn bị đi."

Du Minh vội vàng rời giường, dọn dẹp một chút rồi xuống lầu. Kết quả đợi hơn nửa giờ, vẫn không thấy bất kì người nào trong đoàn đi xuống.

Có một gã bảo vệ lắc lư đến bên cạnh, hỏi: "Cậu là cùng một đoàn với bọn họ sao?"

Du Minh gật gật đầu.

"Xe đoàn phim đã lái đi rồi." Bảo vệ nói.

Du Minh thắc mắc, "Rời đi khi nào?"

"Ba rưỡi."

Du Minh vừa nhìn đồng hồ, cũng đã bốn rưỡi, xe của đoàn có vẻ như không hề chờ cậu đã lái đi.

Bởi vì nơi này cách studio không xa, đường hẻo lánh xe taxi lại thiếu, cho nên Du Minh không có bắt xe, một mạch chạy vội tới studio, khi đến nơi cả người đều mệt đến tê liệt.

Kết quả, studio bị khóa.

Du Minh ngây ngốc nhìn trường quay không một bóng người, mồ hôi rơi thành dòng xuống đất tí tách.

Cậu hiểu ra, mình vừa bị chơi xỏ.

Không có cảm giác buồn bực hoặc là tức giận, Du Minh coi như không có chuyện gì ngồi ở bên ngoài tập lời thoại. Đợi hơn hai tiếng, mấy nhân viên công tác trong đoàn mới lục tục chạy tới.

Lúc dựng phông, tràng vụ quay sang Du Minh nói: "Tới sớm như vậy đừng ngồi không a, giúp một tay đi!"

Du Minh vội đặt kịch bản xuống, kết quả giúp một tay này chính là hơn hai tiếng, đến nhân viên tạp vụ địa vị "to" nhất trong đoàn, cũng dám nhảy trên đầu của cậu, đối với cậu chỉ đông chỉ tây.

Mười giờ sáng, cảnh của Du Minh mới chính thức quay.

Đây là một cảnh cổ trang lạn tục, Du Minh diễn một vị hoàng tử không được sủng ái, ở trong phim chịu đủ loại lăng nhục.

(lạn tục :))) không rõ nghĩa)

Du Minh vốn tưởng rằng mình sẽ bị đạo diễn làm khó dễ, không ngờ tới này cảnh này quay thật sự thuận lợi.

Hơn nữa đạo diễn khen Du Minh không dứt miệng, "Trạng thái của cậu hôm nay rất tốt."

Du Minh rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Cho nên tôi và nhà làm phim đã thương lượng, lâm thời quyết định cho cậu thêm một cảnh." Đạo diễn nói.

Người sản xuất bộ phim này, cũng là nam chính chính trong phim —— Tôn Mục.

Tôn Mục mấy năm trước vẫn luôn không nóng không lạnh, hai năm trở lại đây dựa vào bộ phim "Cơ vòng" đại bán trở thành người có địa vị.

Mười phần thiệp đen của Du Minh thì có 9 cái là hắn đăng, hai người lại chưa từng cùng xuất hiện, Tôn Mục thậm chí cả Hạ Hoằng Uy là ai cũng không biết, chỉ đơn thuần là không muốn thấy bộ dạng đắc ý của Du Minh. Sau khi vừa nghe nói Du Minh thất thế, lập tức khuyến khích đạo diễn nhận cậu vào đoàn.

(thiệp đen: tin vu khống nặc danh)

Tất cả chuyện này Du Minh đều không biết, nghe nói cần thêm cảnh, không nói hai lời lập tức đi thay đổi trang phục.

Cảnh thêm này cũng là phân đoạn lạn tục thiết yếu, chuẩn bị màn —— đánh bằng roi.

Trên mông Du Minh đệm ba tầng bọt biển, cây gậy trong tay thị vệ cũng là làm bằng bọt biển. Toàn bộ âm thanh chủ yếu đều được thêm ở hậu kỳ, Du Minh chỉ cần diễn vẻ mặt thống khổ là được.

Đạo diễn hô một tiếng bắt đầu, Du Minh bị hai người đặt lên ghế gỗ.

Tiếp theo gậy liền đập xuống, bởi vì đệm đến quá dày, cảm giác của Du Minh mất nhạy, khiến cho tiết tấu kêu gào không hoàn toàn đồng nhất với tiết tấu gậy nện xuống.

"Cắt!" Đạo diễn quả nhiên kêu ngừng.

Đệm trên mông Du Minh bị rút ra một tầng, cảm giác nhạy cảm hơn một chút, nhưng diễn cảm vẫn như trước không đạt.

Lần này chưa cần đạo diễn kêu NG, Du Minh tự mình chủ động kêu ngừng, hướng tràng vụ nói: "Hay là dùng gậy thật, cảm nhận sẽ chân thực hơn, tôi cũng có thể nhập vai nhanh hơn."

Vì thế, gậy bọt biển đổi thành thực gậy.

Đạo diễn đặc biệt phân phó hai diễn viên vào vai thị vệ, "Nâng cao nhưng đánh xuống nhẹ, làm được không?"

Hai thị vệ rất thoải mái đáp ứng, nhưng là thời gian "Hành hình" vẫn trước không nhẹ không nặng. Có vài cái đánh quá nặng, có vài cái lại quá nhẹ, khiến cho Du Minh diễn cả đoạn cực kì không thuận lợi.

"Cắt!"

Đạo diễn vẫn hòa khí hướng Du Minh nói: "Trạng thái của cậu không ổn định, lúc thì tốt lúc thì hỏng, khống chế bản thân chút."

Vì thế, Du Minh quay đầu nói với hai thị vệ: "Các anh cứ dùng sức đánh đi, không cần phải lo đến tôi"

Hai thị vệ giống như chỉ chờ mấy lời này, mới vừa bắt đầu liền vung gậy quật cực kỳ hứng thú.

Tuy rằng đệm lên hai tầng đệm, Du Minh vẫn cảm thấy đau đớn mãnh liệt, biểu cảm thống khổ trên mặt đã có giả ít thật nhiều.

Nhưng đạo diễn vẫn hô NG. "Cậu như vậy không được a, diễn cảm này của cậu nhìn thấy rất mất tự nhiên." Lại quay đầu hỏi người làm phim, "Cậu cảm thấy thế nào?"

Tôn Mục chỉ cười, không nói lời nào.

Du Minh vừa nhìn thấy hắn cười, trong lòng mơ hồ hiểu ra gì đó. Nhưng không hề kêu khổ cũng không tự biện minh gì, vẫn như trước dựa theo yêu cầu của đạo diễn chỉnh sửa lại trang phục lại quay lại.

Lần này thị vệ xuống tay ác hơn, Du Minh cũng diễn tương đối ra sức, nhưng vẫn bị NG.

Đạo diễn hổn hển, "Biểu cảm trên mặt cậu có thể sống động hơn một chút được không? Hiện tại cậu chỉ cho tôi cảm thấy là cơn đau kia hoàn toàn có thể nhịn xuống, chưa có đạt đến trạng thái thống khổ không chịu nổi."

Không khí cả studio đều trở nên đặc biệt khẩn trương, Du Minh dường như nghe được tiếng người xung quanh bực tức.

Vì thế, cậu không nói gì, lại bỏ ra một tầng bọt biển trên mông.

Lần này tiếp tục bị đánh, trên trán Du Minh đều đã nổi gân xanh, cả khuôn mặt dị thường vặn vẹo. Nếu không phải thực sự đau, e là chỉ có người bạn cùng phòng kia của cậu mới có thể diễn được loại trạng thái này.

Một gậy lại một gậy, thái độ của đạo diễn vẫn luôn rất hài lòng, kết quả tới vài giây gần cuối, lông mày đột nhiên lại nhíu lại.

"Cắt!"

Tất cả mọi người không rõ vấn đề ở đâu, đạo diễn cũng trầm mặc nửa ngày mới mở miệng.

"Trang điểm trên mặt có chút nhòe, nhân viên hóa trang sửa lại cho cậu ấy đi."

Du Minh đứng dậy chờ nhân viên hóa trang bổ trang. Kết quả nhân viên hóa trang lại nói: "Cậu ngồi xuống, cao quá tôi với không tới."

Du Minh mới vừa ngồi xuống liền hút một hơi khí lạnh, để tiện cho nhân viên hoá trang, cậu chỉ có thể ngồi hờ lên, hai cái chân giống như đứng tấn, chỉ có lúc quá mệt nhịn không được mới chạm mông xuống.

Kết quả, hóa trang gần xong rồi, đột nhiên có người đạp bay ghế dựa dưới mông. Du Minh nháy mắt ngã thật mạnh xuống, lúc ấy đau đến hoa mắt chóng mặt.

Cậu nhận ra người đá ghế là trợ lý của Tôn Mục, khẩu khí ngông cuồng dị thường.

"Đây là ghế của nam chính, ngươi có tư cách gì đòi ngồi?"

Tôn Mục ho nhẹ một tiếng, giọng điệu hờ hững hướng trợ lý mắng: "Nói nhăng nói quậy gì đấy? Cái ghế này có đánh dấu tên không, ai ngồi mà không được a?"

Vì thế, cố ý lau sạch ghế cho Du Minh, một tay ấn cậu ngồi lên.

"Ngồi đi!"

Nếu là người bình thường, lúc này sớm đã bị làm cho đau đến gào khóc.

Nhưng là Du Minh mặt nhược băng sương, không có một chút biến sắc, cứ như vậy bình tĩnh ngồi trên ghế. Thậm chí không thèm liếc mắt một cái với Tôn Mục, hoàn toàn coi khiêu khích của hắn là không khí.

Trên thế giới này, quá mạnh mẽ sẽ đổi lấy bạo lực.

Tôn Mục lúc ấy liền bị ép đến giận điên, quay về thì vứt cho đạo diễn một ánh mắt.

Lại một lần đau đớn mãnh liệt, lại một lần NG. Lúc ấy đạo diễn trực tiếp hỏi: "Trên mông còn cái đệm nào không?"

Du Minh không có kêu khổ cũng không cầu xin, trực tiếp tự mình lột xuống trước mặt mọi người, chỉ còn lại một lớp quần mỏng.

Lần này một gậy hạ xuống, tiếng Du Minh kêu thảm thiết khiến tay thị vệ đều sợ tới mức run rẩy.

Tôn Mục lại ở bên cạnh vỗ tay khen ngợi.

"Không hổ là nam phụ xuất sắc nhất, rất phấn khích!"

Đạo diễn cũng có chút không đành lòng, nhỏ giọng trao đổi cùng Tôn Mục, "Tôi cảm thấy có thể đạt rồi?"

Tôn Mục hỏi lại: "Có thể sao?"

Vì thế, da đầu đạo diễn lại lập tức cứng lên hô một tiếng "cắt".

Rất nhiều người lúc trước ôm hi vọng xem náo nhiệt, lúc này đều có chút nhìn không nỡ. Sôi nổi khuyên Du Minh trước tiên lùi này cảnh, chờ tâm tình đạo diễn tốt lên lại tiếp tục quay, nhưng Du Minh cố tình không nghe.

Một lần lại một lần, Tôn Mục vẫn luôn chờ tiếng kêu khổ của Du Minh.

Nhưng mà Du Minh từ đầu đến cuối vẫn chuyên nghiệp như vậy, thời gian diễn bất luận bao nhiêu tê tâm liệt phế, dừng lại lập tức bật người khôi phục bình thường.

Cuối cùng tất cả mọi người đều không nỡ, đạo diễn cưỡng ép đem cảnh này đã cho qua.

…

Buổi tối, Hàn Đông đang ở ký túc xá thu dọn đồ đạc, đột nhiên thấy Du Minh đi đến.

"Nha! Sao cậu lại trở về?"

Du Minh cố nén thống khổ nói: "Đoàn phim còn chưa sắp xếp được phòng cho tôi."

"Có cần tôi đi cùng cậu không?" Hàn Đông đặt túi trên tay xuống.

Du Minh vẫn là biểu tình lãnh đạm kia, "Cách tôi xa một chút."

Hàn Đông cười hắc hắc, "Tôi đi đây, cậu cũng đừng hối hận."

Du Minh trực tiếp đánh lên cửa phòng, bày ra bộ dạng khó chịu… Hàn Đông đã vui tươi hớn hở đi ra ngoài.

Một khắc Du Minh nghe thấy tiếng đóng cửa kia tựa như nghe được lệnh đặc xá, hai cái chân hoàn toàn mất hết lực chống đỡ, rầm một tiếng nằm bò trên giường, lười biếng một lúc mới chậm rãi cởi quần ra.

Một mảng lớn xanh tím, đập vào mắt cảm thấy ghê người.

Cho dù một mình ở phòng, Du Minh cũng không biểu hiện ra bất cứ vẻ yếu đuối gì. Lấy thuốc mỡ trong tủ, ngày trước chỉ tổn thương ở giữa, hôm nay trừ bỏ ở giữa ra không còn chỗ nào là nguyên vẹn.

Mới vừa bôi thuốc xong chưa được một lúc, Du Minh lại nghe tiếng cửa mở.

Cậu nhanh chóng kéo chăn phủ lên người, giả vờ đã nằm úp sấp ngủ.

Nhưng lần này người vào không phải Hàn Đông, mà là Hạ Hoằng Uy.

Hạ Hoằng Uy chỉ nghe nói lúc Du Minh quay phim bị làm khó dễ, mông bị ăn không ít đau đớn, về phần đau đớn này nghiêm trọng bao nhiêu, hắn cũng không rõ.

Hắn là ôm tâm tính chế giễu tới, nhưng nhìn thấy bộ dạng Du Minh nằm úp sấp lên ngủ, đau lòng cứ thế mà bắt đầu tràn ra.

Du Minh nghe ra tiếng bước chân không phải Hàn Đông, nhưng cực lực cố nén không ngẩng đầu lên.

Hạ Hoằng Uy đi đến bên giường Du Minh ngồi xuống, muốn lật chăn Du Minh ra xem tình trạng của cậu, lại bị tay Du Minh giữ lấy.

"Đi ra ngoài." Hai chữ ngạnh sanh.

Đau lòng của Hạ Hoằng Uy nháy mắt bị tức giận lấn át, tới lời quan tâm trên miệng cũng thay đổi thành một hương vị khác.

"Nghe nói cái mông của cậu bị người ta đánh?"

Du Minh như trước quật cường nghiêm mặt không nói lời nào.

Hạ Hoằng Uy triệt để bị chọc tức, trực tiếp thêm một cái tát lên vết thương của Du Minh.

"Tôi chính là tới xem chuyện cười của cậu, thuận tiện tặng cậu ba chữ: đáng — đời — cậu."

Quẳng xuống một câu tàn nhẫn này, Hạ Hoằng Uy cũng bước đi không quay đầu lại.

Một khắc tiếng đóng cửa vang lên, sống lưng Du Minh vẫn còn cứng ngắc nâng cao. Không biết qua bao lâu, bả vai đột nhiên liền sụp xuống, nước mắt bất ngờ không đề phòng cứ thế trào ra.

Hàn Đông chạy tới cửa công ty, đột nhiên cảm giác ngực khó chịu, cước bộ lại dừng lại.

Tiểu Lương quay sang hắn hô to.

"Này, tôi ở đây!"

Hàn Đông phảng phất giống như không nghe thấy, đột nhiên xoay người chạy trở về.

Hạ Hoằng Uy đi rồi, cửa phòng Du Minh vẫn mở. Lúc Hàn Đông đi tới, Du Minh đang khóc đến lợi hại. Đây là lần đầu tiên Hàn Đông thấy Du Minh khóc, lúc ấy cảm thấy tim mình đều vỡ nát.

"Cậu làm sao vậy?" Hàn Đông hỏi.

Du Minh nháy mắt dừng tiếng khóc, nhưng là như trước không nói chuyện.

Hàn Đông đột nhiên ý thức được gì đó, một phen xốc chăn Du Minh lên.

Một mảng lớn xanh tím đập vào mắt.

Hàn Đông cả người đều cứng lại rồi.

Du Minh gắt gao túm tay hắn cầu khẩn nói: "Cậu đừng đi gây chuyện, tôi xin cậu."

Hàn Đông đột nhiên hướng cậu cười, chưa từng cười đến "Thiện lương" như vậy.

"Yên tâm, tôi sẽ không đi."

153. Chương 153: Có Vẻ Như Chính Là Vợ Mình Đi?

Ngày hôm sau, Du Minh vẫn là đúng giờ đến studio.

Mông đã bớt sưng, chỉ có tư thế đi đường hơi không tự nhiên, nếu không nhìn kỹ rất khó phát hiện. Diễn cảm lãnh đạm như trước, trạng thái tinh thần cũng bình thường không có gì khác biệt.

Thứ duy nhất có thể làm cho Tôn Mục tìm được cảm giác thành tựu, chính là hai con mắt Du Minh sưng to, mất kha khá thời gian và công phu hoá trang mới miễn cưỡng che bớt.

Nhờ Tôn Mục ban tặng, cảnh của Du Minh ngày hôm nay không phải diễn ngồi mà là diễn hành động.

Một ngày qua đi, mông Du Minh lại sưng, tư thế đi lại rất không nhịp nhàng.

Tôn Mục đi ở sau lưng Du Minh, lớn tiếng vừa nói vừa cười cùng người bên cạnh, tiếng cười dị thường chói tai.

Du Minh dừng lại trước bến xe bus.

Tôn Mục cố ý hướng cậu hỏi: "Cậu sao lại ngồi xe bus a?"

"Tiện." Du Minh thản nhiên trả lời.

"Vất vả một ngày rồi, ngồi xe bus rất mệt! Đi, tôi đưa cậu một đoạn …" Nói xong liền túm Du Minh đi về phía xe mình.

Du Minh giãy hết toàn lực cũng không thoát được, liền lạnh giọng mắng: "Không cần, buông tay!"

Tôn Mục giống như cuối cùng cũng đạt được ước nguyện vậy, không chỉ không bởi vì lòng tốt không được báo đáp mà tâm tình khó chịu, ngược lại vui tươi hớn hở cười nói: "Bỏ đi."

Mà toàn bộ màn này, vừa hay bị Hạ Hoằng Uy ở cách đó không xa thấy được.

Từ lúc Du Minh từ cửa lớn đi tới, ánh mắt của hắn liền một mực dán trên người Du Minh không rời. Cho đến khi xe bus lái đi, hắn thấy Du Minh gắng sức đứng trên xe, bên cạnh rất nhiều chỗ trống, Du Minh lại chỉ có thể dựa lên tay vịn đứng. Cả khuôn mặt che đến nghiêm nghiêm thực thực, chỉ còn lại có một đôi mắt sưng đỏ nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Một khắc này, Hạ Hoằng Uy cảm thấy tim mình bị xé nát rồi.

Cảm giác đau đớn tột cùng đánh úp lại, cuối cùng hắn ngả lưng lên ghế, cả người đều bị vây bởi trong trạng thái vỡ vụn.

Tôn Mục vừa mới đi đến xe, liếc mắt một cái liền quét đến chiếc xe Maybach không cần giấy phép kia, càng hấp dẫn ánh mắt hắn, là người ngồi trong xe này. Ánh mắt Tôn Mục lúc ấy vẫn nhìn chằm chằm, kéo lấy trợ lý bên cạnh hỏi: "Này… người kia là ai a?"

Trợ lý cũng sửng sốt, nửa ngày mới trả lời: "Không rõ lắm."

Lúc này, Hạ Hoằng Uy đột nhiên mở mắt ra, Tôn Mục cảm giác trái tim nháy mắt bị điện giật, cả người đều hóa gỗ rồi.

Hạ Hoằng Uy vẫn cách một tấm kính yên lặng nhìn hắn, khiến cho toàn bộ khí thế của Tôn Mục đều tiêu biến.

Bước lên xe, Tôn Mục xương cốt vẫn còn bủn rủn.

…

Ngày hôm sau, Du Minh không có nhiệm vụ quay phim, ở tại ký túc xá tĩnh dưỡng tốt một ngày.

Hàn Đông bưng trà rót nước hầu hạ, các loại trêu chọc đùa giỡn, tâm tình Du Minh rốt cục cũng khá lên nhiều.

Giữa trưa, Hàn Đông bỏ một ít thuốc thôi miên vào cơm của Du Minh, Du Minh rất nhanh liền ngủ.

Hàn Đông rút lại bộ dạng vui đùa ầm ĩ, đem đồ vật trước đó đã chuẩn bị kỹ nhét vào trong túi, đeo một gương mặt âm trầm ra cửa.

Tới căn cứ của đoàn phim, dùng thẻ nhận dạng của Du Minh vào cửa.

Tiếp theo, Hàn Đông lén vào phòng thay quần áo, nhanh chóng tự hóa trang cho mình. Không đến nửa giờ, một thiếu phụ đẹp đến bức người liền từ phòng hóa trang đi ra.

Tôn Mục đang diễn hăng hái, đột nhiên cửa studio bị một người đá văng. Hàn đại mỹ nhân lập tức đi đến trước mặt Tôn Mục, không nói hai lời, bắt đầu ấn nút phát hai cái miệng rộng.

Tất cả mọi người sợ ngây.

Bảo vệ còn chưa có nhích người, Hàn Đông liền vút giọng lên mắng chửi.

"Ngày hôm qua có phải ngươi cùng họ Chân đi mướn phòng hay không?"

Tôn Mục đang muốn nổi bão lại cứng người sửng sốt, hắn và một phú thương đã kết hôn họ Chân quả thật thông đồng qua lại. Nhưng hắn mỗi lần đều rất cẩn thận, mức độ bí mật có thể so với lãnh đạo vi hành, vị này sao lại biết được?

"Tò mò ta làm sao lại biết phải không? Cho ngươi biết, ta chính là vợ của lão! Các vị ở đây nghe kỹ, bộ phim này chính là dùng tiền đầu tư của chồng tôi. Nhà sản xuất của các người chính là một tiểu tam, là một đồ đê tiện đặc biệt muốn cướp đàn ông của nữ nhân!"

"Cô con mẹ nó nói cái gì đó?" Tôn Mục rốt cục nóng nảy.

"Ta nói cái gì? Giữa tháng ba năm ngoái, bất động sản hoa viên Phú Cảnh, ai bỏ vốn 80% cho ngươi? Giữa tháng 9 năm ngoái, hơn năm nghìn vạn thua bạc ở Macao, ai dọn dẹp cho ngươi?"

Tôn Mục kinh ngạc, chẳng lẽ thật sự là vợ họ Chân kia? Nhưng họ Chân rõ ràng nói vợ lão vừa xấu vừa già, nhưng nếu không phải, sao "nàng" lại biết nhiều như vậy?

Lúc đầu tất cả mọi người nhìn Tôn Mục với ánh mắt nghi ngờ, cho đến khi Hàn Đông phô bày một tràng, Tôn Mục hoàn toàn bị ngây ngốc, những ánh mắt kia rõ ràng chuyển sang xu hướng "khinh thường".

Tôn Mục gấp đến độ nói năng lộn xộn, "Cô đây là phỉ báng… Cô… cô… Có tin tôi đi tố cáo cô không?"

“Ta nói bậy?” Hàn đại Tiên nhi lãnh diễm cười, “Bên cạnh RT của ngươi có phải có một nốt ruồi không? Có phải ngươi thích quỳ để người ta thao hay không? Có phải ngươi mỗi lần đều dùng gel bôi trơn vị xoài không? …”

(RT: đầu ngực)

Tôn Mục hoàn toàn ngây ngốc, ”Ngươi sao cái này cũng biết?

Hàn Đông hùng hổ doạ người, “Đây đều là lúc lão chồng ta uống say nói ra!”

Tôn Mục cực lực muốn bài bác, nhưng Hàn Đông một phen xé y phục của hắn, trước mọi người chỉ vào nốt ruồi bên cạnh RT cho khán giả xem.

“Các người nhìn xem, tôi nói có sai sao?”

Lời này vừa nói ra, cả studio đều rối loạn.

Tôn Mục mặt đều tím rồi, ý đồ đi lên bịt miệng Hàn Đông, lại bị Hàn Đông tát hai tát.

Sau đó Hàn Đông còn làm một bộ dạng bị phụ hình, “Cướp chồng người ta coi như cũng thôi, còn động thủ với nữ nhân, có thể đáng mặt nam nhi một chút không? Ngươi có JB không vậy?”

Tôn Mục quả thực muốn điên rồi, quay sang bảo tiêu gào to.

“Còn chờ cái gì nữa? Nhanh lôi nữ nhân điên này ra đi a!”

Hàn Đông một giây cuối cùng liền biến thành mụ đàn bà chanh chua, các loại trứng thối, dưa nát ném bành bạch lên mặt Tôn Mục. Sau đó kéo túi nhỏ lên vai xách, vứt một ánh mắt mê người về phía bảo tiêu.

“Để tự tôi đi, các người dám động vào tôi, tôi sẽ tố cáo tội xâm phạm thân thể.”

Nói xong, Hàn đại mỹ nhân quay lưng nhấc guốc đát đát đát tao nhã đi ra ngoài.

Phải biết rằng thứ Tôn Mục quan tâm nhất chính là cái mặt của mình, khi hắn mang lên một đầu trứng thối cùng dưa nát, lại nhận ra người mọi người không những không đồng cảm trái lại ánh mắt khinh thường thì đến suy nghĩ muốn chết cũng có rồi.

Bởi vì xảy ra chuyện này, quá trình quay phim bị gián đoạn.

Tôn Mục run run tay gọi điện thoại cho Chân phú thương, mới biết được vợ cả của lão đi nước ngoài, nữ nhân này căn bản chính là giả mạo.

“Nhanh chóng đuổi theo cho tôi! Cô ta khẳng định còn chưa đi ra ngoài được đâu!”

Hàn Đông đúng quả thật chưa có ra ngoài, người ta chỉ đến buồng vệ sinh, cởi hết quần áo rửa sạch mặt, lại làm như không có chuyện gì đi ra.

Bảo tiêu của Tôn Mục đi lướt qua bên cạnh hắn, rốt cục dừng lại đánh giá hắn một hồi.

“Anh… Anh có phải Mã linh sư hay không?”

Hàn Đông nhiệt tình bắt tay, “Đúng là tôi là tôi a.”

“Tôi siêu cấp thích anh trong bộ phim kia, không có việc gì lại lôi ra xem, hơn nữa cực thích đoạn anh diễn, rất có cảm giác, mỗi lần xem đều bị dọa đến một thân nổi da gà.”

Hàn Đông cười ha ha.

“Có thể chụp chung cùng tôi một bức ảnh không a?”

Hàn Đông thống khoái đáp ứng, một phen ôm lấy bả vai bảo tiêu, cùng hắn làm dáng “Con người rắn rỏi cùng con người rắn rỏi” thuần gia môn nhi chụp ảnh chung.

Hàn Đông lại thăm dò: “Vừa rồi tôi thấy cậu vội vàng chạy động chạy tây, rốt cuộc đang làm gì?”

“À, tìm một nữ nhân.”

Nói đến đây, bảo tiêu có vẻ như sực nhớ ra gì đó, lại quay sang Hàn Đông hỏi: "Anh có thấy một mỹ nữ chạy qua đây không? Chiều cao cũng tương đương anh, mày rậm mắt to, chân vô cùng dài."

Hàn Đông trầm tư một lát, hỏi: "Có phải tóc chải búi tròn, xách theo một cái túi màu vàng?"

Bảo tiêu gật đầu, "Đúng đúng rồi, chính là cô ta, anh thấy ở đâu?"

Hàn Đông giả như thấy chuyện lạ: "Vừa rồi tôi đi ra từ cửa nhà vệ sinh, vừa may gặp cô ta chạy qua đây a. Bởi vì cô gái này quá xinh đẹp, tôi nhịn không được nhìn nhiều một chút."

"Sau đó thì sao? Anh có thấy cô ta đi đâu không?"

Hàn Đông làm một giọng điệu ngốc lăng cái nào cũng được, "Tôi gặp cô ta đi tây hướng tây, sau đó không thấy bóng dáng nữa."

Bảo tiêu nghe nói như thế liền đi chạy đến hướng tây, Tôn Mục vừa hay đang ở đó, thấy hắn vội hỏi: "Có tìm được không?"

"Vừa rồi có một diễn viên nói thấy nữ nhân kia đi về phía tây."

Tôn Mục nói: "Tôi tìm cả khu phía tây mấy vòng, không phát hiện cô ta a..."

Nói xong, đột nhiên nhớ tới điều gì, phía tây studio này có một cái cửa nhỏ, bên ngoài chính là một bãi rác. Người bình thường rất ít sẽ đi lối này, nhưng không bài trừ có người đặc biệt vì chạy trốn mà đến đó.

"Tôi biết rồi, cô ta nhất định là chạy bên đó."

Nói xong, Tôn Mục liền chạy tới phía cái cửa nhỏ kia, bảo tiêu theo sát phía sau. Vì an toàn, là bảo tiêu mở cửa cho Tôn Mục, kết quả cửa vừa mở ra, Tôn Mục nháy mắt mất bình tĩnh.

Trên mặt đống rác có một bộ nữ trang, giống cái Hàn đại mỹ nhân mặc như đúc.

Tôn Mục kích động liền vọt đi vào, kết quả giẫm một bước liền lọt vào trong cái hố.

"A —— "

...

Bởi vì Du Minh là nghệ sĩ của Vương Trung Đỉnh, ở giữa lại có một Hạ Hoằng Uy, cho nên Vương Trung Đỉnh phá lệ chú ý tới nhất cử nhất động của cậu, việc Du Minh chịu khi dễ cũng đã lọt vào tai y.

"Bất quá Tôn Mục đã gặp báo ứng." Nhị Lôi nói.

Vương Trung Đỉnh căng thẳng, "Báo ứng, cái gì báo ứng?"

"Nghe nói là chuyện Tôn Mục làm Tiểu Tam bị vợ chính phát hiện, mướn mỹ nữ đại náo studio, hoàn toàn bôi nhọ thanh danh Tôn Mục rồi."

Vương Trung Đỉnh mới đầu còn tưởng rằng là Hàn Đông gây chuyện, nghe nói như thế nhất thời yên lòng.

"Hắn không kiện sao?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Nhị Lôi nói: "Hắn nào dám kiện a! Chỉ có thể thuê vài người trộm điều tra."

"Loại sự tình này tra thế nào được? Người cũng đã chạy."

Nói đến việc này Nhị Lôi càng muốn vui, "Cô gái kia lúc chạy về hướng cửa Tây lưu lại một bộ quần áo, Tôn Mục muốn tra ra vân tay từ bộ quần áo này. Kết quả anh đoán xem? Trên quần áo kia cái gì cũng không có. Thiệt thòi cho Tôn Mục còn giẫm phải hố để đem quần áo nhặt về, người ta rõ ràng đã chuẩn bị hai bộ."

Vương Trung Đỉnh hừ cười một tiếng, "Cô gái này còn rất thông minh."

Cái này chút ăn nhịp với "vợ hiền" của ta.

"Nghe nói lúc đại náo studio càng náo nhiệt hơn." Nhị Lôi còn nói thêm.

Vương Trung Đỉnh có chút hăng hái hỏi thăm: "Có băng ghi hình theo dõi không?"

Nhị Lôi một bộ biểu tình không thích ứng kịp, Vương tổng như thế nào cũng bắt đầu thích xem náo nhiệt?

" Không có sao?" Vương Trung Đỉnh lại hỏi.

Nhị Lôi gật đầu, "Có nhất định là có, bất quá qua bên kia lấy."

Hắn nghĩ đến Vương Trung Đỉnh sẽ phất phất tay, vẻ mặt chính sắc nói: "Bỏ đi, tôi vừa rồi cũng chỉ là thuận miệng hỏi một chút."

Không ngờ Vương Trung Đỉnh lại nói: "Vậy nhanh chóng lấy đi a!"

Nhị Lôi, "..."

Hơn chín giờ tối, Nhị Lôi mới từ bên kia trở về.

Vốn tưởng rằng Vương Trung Đỉnh đi rồi, kết quả phát hiện đèn văn phòng Vương Trung Đỉnh vẫn sáng. Theo lý thuyết ngày hôm nay không cần tăng ca a, có phải chính là vì chờ băng ghi hình này không?

Nhị Lôi bị ý nghĩ này của mình dọa sợ.

Không đến mức nghiện như vậy đi?

Mặc dù lúc thấy băng ghi hình trước mặt, Nhị Lôi cũng là nghiện như vậy, nhưng sau khi xem xong hắn hoàn toàn không muốn nhìn lại một lần.

Đang nghĩ ngợi, cửa phòng tổng giám đốc đột nhiên bật mở, Vương Trung Đỉnh trực tiếp vươn tay trước mặt Nhị Lôi, "Lấy được băng ghi hình chưa?"

Nhị Lôi nghẹn lời.

"Rốt cuộc lấy được không?" Vương Trung Đỉnh hỏi lại một câu.

Nhị Lôi đành phải ai ya đưa lên.

Muốn hỏi Vương Trung Đỉnh vì cái gì muốn xem như vậy sao? Cũng bởi vì Hàn Đông trong khoảng thời gian này một mực bồi Du Minh, Vương Trung Đỉnh có quá ít trò vui, mới phải dùng loại sự tình này xóa đi tịnh mịch.

Vương Trung Đỉnh cắm đĩa CD vào, ánh mắt gắt gao nhìn màn hình, muốn nhìn một chút xem cô gái giống vợ y này đùa giỡn như thế nào.

Nhị Lôi tự giác tránh đi.

Hàn đại mỹ nhân mới vừa hiện ra màn hình, Vương Trung Đỉnh đã cả người ngây ngẩn. Sau lại càng xem càng thấy không đúng, càng xem càng không đúng... Rốt cục đến lúc Hàn đại mỹ nhân vạch RT của Tôn Mục chất vất mọi người, nét bình tĩnh trên mặt triệt để đóng băng.

Này... Người này có vẻ như chính là vợ của mình a?

154. Chương 154: Tìm Đường Chết

Mấy phút đồng hồ sau, Vương Trung Đỉnh rốt cục hướng ra ngoài mở miệng.

"Nhị Lôi, gọi Hàn Đông tới cho tôi."

"Cái này... cậu ấy tới rồi." Đã âm mưu từ trước Nhị Lôi đồng chí trực tiếp đẩy Hàn Đông vào trong phòng.

Tính ra hai người đã hơn một tuần không có cùng một chỗ rồi, hơn nữa sau khi xem video, Vương Trung Đỉnh nhìn Hàn Đông bằng ánh mắt rất co tư thế muốn ăn thịt người.

"Giải thích đi." Vương Trung Đỉnh nói.

Hàn Đông nhếch miệng cười, "Anh không biết là chiêu này đặc biệt cấp lực sao? Ha ha ha ha ha…"

(cấp lực: lợi hại, mạnh mẽ đạt hiệu quả ngoài mong đợi,)

"Một nam nhi mặc nữ trang chạy khắp nơi đắc ý, có cái gì cấp lực?" Vương Trung Đỉnh nghẹn rồi.

Hàn Đông lại tiến lên trước, nửa người trên ghé lên bàn làm việc, mông dâm đãng cà kheo, cười tủm tỉm, trong ánh mắt lộ ra một cỗ hư hỏng.

"Nhưng trên mặt của anh rõ ràng viết Tán thưởng!"

Mắt Vương Trung Đỉnh cứ như vậy trừng Hàn Đông, thật lâu không nói được lời nào.

Hàn Đông có chút chột dạ, nhưng cẩu móng vuốt vẫn luồn vào vạt áo sơmi Vương Trung Đỉnh, vuốt ve cơ bụng như khiêu khích.

Vương Trung Đỉnh một phen nắm lấy cổ tay của hắn, lực mạnh kinh người.

Hàn Đông thăm dò hỏi: "Giận thật sao?"

Kết quả, Vương Trung Đỉnh không báo trước hôn một cái lên miệng hắn, động tác siêu cấp thần tốc.

Chờ Hàn Đông kịp phản ứng, phát hiện mặt Vương Trung Đỉnh vẫn như trước lạnh băng, giống như chuyện vừa rồi căn bản chưa hề phát sinh qua.

"Qua bên kia úp mặt vào tường." Vương Trung Đỉnh hoàn toàn đem Hàn Đông phân loại cùng cấp bậc với Tây Tây.

Hàn Đông vẻ mặt khó hiểu, "Anh không phải mới vừa nãy còn hôn người ta sao? Sao lại bắt em phạt đứng rồi?"

"Ai hôn em?" Vương Trung Đỉnh quả nhiên chết không nhận trướng.

Hàn Đông nóng nảy, "Không phải như vậy, anh vừa rồi rõ ràng…"

"Đó là ảo giác của em." Vương Trung Đỉnh ngữ khí cao ngạo, "Em đã làm ra cái loại chuyện thất đức này tôi còn thân mật với em? Tôi không đánh em chính là chuyện tốt!"

Cũng lật mặt quá nhanh đi… Hàn Đông vẻ mặt ấm ức, năm nay đều lưu hành bắt chước ta sao?

"Đi, đến bên kia tự kiểm điểm đi!" Giọng điệu không thể phản kháng.

Nói là nói như vậy, kỳ thật Vương Trung Đỉnh là hi vọng Hàn Đông phản kháng, hắn cãi lại là Vương Trung Đỉnh có thể thuận thế làm tới…

Kết quả, Hàn Đông thế nhưng lại phá lệ bị chấn trụ, không nói một tiếng đi đến góc tường đứng nghiêm, thân hình thẳng tắp như côn.

Vương Trung Đỉnh nâng trán, như thế nào lại nghe lời như vậy đây?

Qua một lúc, Hàn Đông đột nhiên xoay người lại nói: "Em kiểm điểm xong rồi."

Vương Trung Đỉnh căng thẳng trong lòng, đặc biệt lo lắng Hàn Đông sẽ nói ra một tràng thấu tình đạt lý, biết sai liền sửa.

"Em phát hiện em quá thông minh, lúc ấy nói ở phía tây, không hề có tính toán gì, lại trực tiếp dẫn hắn đến bãi rác. Chuyện này cần cái nhìn sâu sắc cùng tài năng kiểm soát rất mạnh mới có thể làm được?" Hàn Đông quả nhiên là vợ tốt của Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh tiếp một câu, "Tôi thấy em không cần quay về ký túc xá nữa, đứng ở đây một đêm đi!"

Kết quả, Hàn Đông quả quyết cự tuyệt, không hề có ý thương lượng.

"Em phải về ký túc xá."

Vương Trung Đỉnh lần này là giận thật, "Làm sao lại phải về?"

"Minh nhi như bây giờ, bên người không thể không có người."

“Cậu ta thích em sao?” Vương Trung Đỉnh đột nhiên hỏi.

Hàn Đông trong lòng cả kinh, ngài đây cũng biết sao?

Kết quả, Vương Trung Đỉnh rất nhanh tiếp một câu, “Nếu cậu ta không có thích em, em có về ký túc xá hay không đối với cậu ta mà nói có ý nghĩa sao?”

Một cơn gió lạnh buốt thổi qua trong lòng Hàn Đông.

Toàn bộ người của công ty đều nghĩ anh không ưa tôi, anh lại nghĩ Du Minh không ưa tôi, tôi đây hèn mọn lắm sao?

“Đừng gây họa cho người ta, ngoan ngoãn ở đây kiểm điểm đi!”

Vương Trung Đỉnh đã ám chỉ rõ ràng đến thế. Hàn Đông vẫn cắn răng cự tuyệt.

Trong lòng hắn vẫn giữ chủ nghĩa đại nam tử mạnh mẽ, sợ người ta nói hắn trọng sắc khinh bạn.

“Em phải về, bằng không rất lo lắng.”

Nói xong, Hàn Đông đầu cũng không quay lại đi thẳng một mạch.

…

Du Minh vốn dĩ đã ngủ, kết quả lại bị điện thoại của Hàn Đông đánh thức. Từ lúc Hàn Đông vừa đi, cậu liền hoàn toàn không ngủ được, vô cớ lồng ngực lại lần nữa cảm thấy khó chịu.

Du Minh phát hiện ra hiện tại Hàn Đông tựa như dưỡng khí của mình.

Có hắn, bản thân còn có thể cơ bản duy trì sinh tồn, không ở cạnh hắn tựa như đã chết.

Cho nên, một khắc Du Minh nghe được cửa phòng lần thứ hai vang lên kia, trong lòng có loại cảm động khó nói thành lời.

Hàn Đông ngay cả quần áo cũng không kịp thay, trước hết đến thăm dò tình hình Du Minh. Thấy cậu vẫn bình yên vô sự nằm trên giường, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, vừa muốn đi ra ngoài, Du Minh liền mở miệng.

“Nói cho cậu một việc.”

Hàn Đông sửng sốt, “Cậu đã tỉnh a?”

“Ừ.”

“Chuyện gì? Nói đi.”

“Ngày mai có thể tôi phải về đoàn phim rồi.”

Hàn Đông bấm đốt ngón tay một chút, “Ngày mai không được, ngày mai cậu không nên ra ngoài, dễ gặp tiểu nhân.”

Du Minh hoàn toàn không tin hắn, “Tôi không thể để cho cả đoàn trên dưới trăm người chờ một mình tôi.”

Hàn Đông do dự chốc lát, nói: “Cậu có thể ra ngoài, nhưng nhất định phải có tôi đi cùng.”

“Cậu không có việc gì sao?” Du Minh hỏi.

Hàn Đông nhìn xuống điện thoại, “Tạm thời chưa ai báo việc gì cho tôi.”

Du Minh không nói gì, xem như đồng ý rồi.

…

Ngày hôm sau, Phùng Tuấn mặt mày hớn hở đi vào văn phòng Vương Trung Đỉnh, kết quả nhìn trúng ngay một gương mặt cực điểm âm u.

“Làm sao vậy?” Phùng Tuấn không nhớ ra công ty có chuyện gì có thể làm cho Vương Trung Đỉnh bực bội như vậy.

Vương Trung Đỉnh không trả lời, hỏi thẳng, "Chuyện gì?"

Phùng Tuấn nói: "Hàn Đông ở liên hoan phim Venice có một phân đoạn trên thảm đỏ được Anmani nhìn trúng, đối phương muốn mời cậu ta làm người phát ngôn đại diện Trung Quốc, mở màn tuần tời trang cùng các người mẫu nam."

Nghe được tin này, sắc mặt Vương Trung Đỉnh rốt cục dịu đi một chút, không uổng công nửa năm này y dụng tâm lương khổ a!

Phòng quần áo của Hàn Đông gần như đều là nhãn hiệu Armani, mỗi lần hắn tham dự thảm đỏ cỡ lớn, trang phục đều là do Vương Trung Đỉnh tự mình phối hợp. Hàng này còn tiếc rẻ siêu sao người ta bỏ ra hơn mười vạn thuê các loại nhãn hiệu cao cấp chỉ để trình diễn trên thảm đỏ, không biết chính chính mình tất cả đã bị thay thế bằng đồ còn cao cấp hơn.

Trung thành như thế hơn nữa điều kiện bản thân siêu phàm, rốt cục cũng thu hút được Anmani, quyết định chọn hắn vào vị trí nam đại diện của Châu Á.

"Có cần gọi điện thoại thông báo cho cậu ta tin tức này không?" Phùng Tuấn hỏi.

Vương Trung Đỉnh hừ lạnh một tiếng, "Tùy cậu."

Phùng Tuấn nhìn không được nữa rồi, Hàn Đông người ta đã làm ra thành tích lớn như vậy, tốt xấu gì cũng nên cho chút khẳng định a!

Hàn Đông đang trên đường đến đoàn phim cùng Du Minh, liền nhận được điện thoại của Phùng Tuấn.

"Cuối tuần có một họp báo của thời trang, công ty chúng ta hợp tác cùng với thương hiệu quốc tế nổi tiếng, lập tức tới công ty chuẩn bị."

Không ngờ, Hàn Đông lại nói: "Không phải cuối tuần mới tổ chức sao? Chuẩn bị sớm như vậy làm gì?"

"Chỉ là gọi cậu đến đây một chuyến, tôi bàn bạc trước với cậu."

"Thật ngại, hôm nay tôi không có thời gian."

Nói xong, Hàn Đông trực tiếp cúp máy.

Ta phi… Phùng Tuấn quả thực muốn mắng người, lúc không nên bình tĩnh lại bình tĩnh, lúc nên bình tĩnh thì cậu lại hưng phấn, chẳng thể trách bị Vương tổng chán ghét!

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh mới vừa dịu đi một chút lại bởi vì một trận điện thoại này mà chìm xuống, không cần phải nói, Hàn Đông khẳng định tự mình đa tình đòi đi đến đoàn phim cùng Du Minh rồi.

"Có cần gọi lại không?" Phùng Tuấn hỏi.

Vương Trung Đỉnh mắng: "Khỏi phản ứng đến hắn!"

…

Bên kia Du Minh cũng hỏi Hàn Đông: "Là công ty tìm cậu có việc a?"

"Không phải chuyện lớn, cái gì buổi trình diễn thời trang, cái gì hợp tác, tóm lại là đi catwalk thôi."

Du Minh nói: "Hay là cậu đi xem đi, nói không chừng có thể là mời cậu làm đại sứ."

"Cái rắm! Lần trước có một thương hiệu muốn mời tôi làm đại sứ, Vương Trung Đỉnh lập tức từ chối, anh ta chỉ không muốn thấy tôi nổi tiếng!"

Du Minh còn muốn nói, Hàn Đông trực tiếp đình chỉ.

"Ngày hôm nay nói gì cũng phải đi cùng cậu, đừng hy vọng đuổi được tôi đi."

Hàn Đông một mặt là sợ Du Minh bị làm khó dễ, mặt khác là muốn xem bộ dạng Tôn Mục bị chỉnh đến thế nào.

10 phút sau, hai người tới studio.

Đáng tiếc là, không hề phát hiện bộ dạng kinh sợ, đến chỉ thấy tâm tình Tôn Mục đã khôi phục được như cũ, vẫn cùng trợ lý tán gẫu.

"Ngày hôm nay đại suất ca kia không có tới…" Bĩu môi tỏ vẻ rất không vui vẻ.

Trợ lý cười: "Cậu không phải đã nhìn trúng người ta rồi đi?"

Tôn Mục hừ một tiếng, "Anh phải rõ ràng chút a, là hắn suốt ngày chạy đến đây, không phải tôi chủ động thông đồng được không?"

Trợ lý đang cười, đột nhiên thấy Hàn Đông đi đến, hưng phấn chọc chọc Tôn Mục, "Cậu xem, đây không phải là Mã linh sư diễn cùng phim với Du Minh sao? Tôi siêu cấp thích hắn."

"Thiết…" Tôn Mục không thèm liếc mắt nhìn Hàn Đông, "Có cái gì mà thích? Vai diễn kia ai diễn cũng có thể hồng."

"…"

Du Minh ngày hôm nay lại có cảnh diễn khổ bức.

Không chỉ cả quá trình đều phải quỳ, còn phải diễn bị một vị hoàng tử khác ngược đãi.

"Đừng cho là ta không biết ngươi đã làm những gì." Du Minh hung tợn nhìn vị hoàng tử kia.

Hoàng tử nắm tóc Du Minh chất vấn: "Ta đã làm những thứ gì? Ngươi nói xem! !"

Du Minh ngậm miệng không nói được lời nào.

Hàn Đông phát hiện kỹ năng biểu diễn của Du Minh đã khá hơn nhiều so với trước kia, không trách cậu đuổi đến cao hứng.

Kết quả, ngay khi chân hoàng tử kia đá lên ngực Du Minh, trong nháy mắt Du Minh thuận thế ngã xuống đất, đạo diễn NG.

Nhưng sau khi NG không phải đạo diễn sửa, mà là Tôn Mục đến chỗ hoàng tử kia khoa chân múa tay.

"Cậu như vậy căn bản không được, cậu muốn cho khán giả nhìn ra độ mạnh yếu, cần ngoan ra khinh rơi, tôi làm mẫu cho cậu một lần."

(ngoan ra khinh rơi: vung tay mạnh ra tay nhẹ)

Nói xong liền hung hăng nắm tóc Du Minh, "Ta đã làm cái gì? Ngươi nói xem!"

Từ góc độ của Hàn Đông, có thể rõ ràng nhìn ra Tôn Mục đang không ngừng nắm chặt tóc giả của Du Minh, nhưng lại túm đến tóc thật bên trong của cậu.

Ánh mắt Du Minh hung tợn chờ Tôn Mục.

Tôn Mục muốn từ trong ánh mắt này tìm được cảm xúc thừa không thuộc trong diễn xuất, nhưng mà thật sự không tìm được, trong nháy mắt giận dữ dâng lên khiến hắn đạp một cước lên ngực Du Minh.

Tiếp đó lại tỏ vẻ xin lỗi tiến lại đỡ Du Minh, "Thật ngại, do quá nhiệt tình."

Bàn tay Hàn Đông hung hăng nắm lại thành quyền, gặp ánh mắt cảnh cáo của Du Minh lại không cam lòng buông ra.

Lần thứ hai diễn, hoàng tử kia cũng không biết là vô tình hay cố ý, diễn xuất so với trước khi Tôn Mục chỉ đạo lại càng kém.

Đạo diễn không ngừng lắc đầu thở dài, Tôn Mục nhanh bước mấy bước đến phía trước, hung hăng nắm tóc Du Minh, tiếp đó lại đá thêm một cước.

"Như thế này cũng không làm được sao?" Lớn tiếng giận dữ mắng mỏ hoàng tử kia.

Tròng mắt Hàn Đông đều bị bức đỏ rồi.

Vương Trung Đỉnh trên đường trở về, trùng hợp đi qua studio kia.

Nhị Lôi nhịn không được nhắc nhở: "Vương tổng, ngày hôm nay Du Minh lại có cảnh quay, muốn đi tham ban không?"

Vương Trung Đỉnh còn chưa nói gì, Phùng Tuấn mở miệng trước.

"Cái này cần phải hỏi sao? Cũng không phải vai diễn quan trọng gì, hơn nữa cũng không phải công ty chúng ta đầu tư."

Nhị Lôi gật gật đầu, "Được."

Kết quả vừa nói xong, Nhị Lôi liền lái xe đi vào.

"Nha? Cậu có vấn đề gì a?" Phùng Tuấn giận.

Nhị Lôi chạy một mạch đến chỗ Du Minh đang quay, mới mạnh mẽ phanh lại, "Ai u, tôi hồ đồ rồi. Thật ngại, Vương tổng, tôi lập tức lái trở về."

"Bỏ đi." Vương Trung Đỉnh bày ra vẻ không thể làm gì khác, "Đi xem đi."

Phùng Tuấn oán hận trừng mắt với Nhị Lôi, "Cậu gần đây sao lại cứ thế này a? Đầu óc bị lừa đá sao?"

Nhị Lôi vẫn là vẻ mặt không nặng không nhẹ.

Tôn Mục lần thứ ba "Làm mẫu", trực tiếp đá Du Minh đến ngã sấp trên mặt đất.

Hàn Đông cũng nhịn không được nữa, liền bay lên đạp một cước lên lưng gã.

Tôn Mục lảo đảo một cái rồi quỳ rạp xuống.

Studio lại rối loạn.

Bảo tiêu vốn muốn đem Hàn Đông "Thỉnh" đi ra ngoài, nhưng Hàn Đông là thần tượng của hắn, hình nền máy tính của hắn vẫn là ảnh hai người thuần gia môn nhân chụp ảnh chung, hắn như thế nào xuống tay được a?

Sau lại liền ứng biến gọi một nhóm người ngăn cản Tôn Mục, Tôn Mục chửi ầm lên.

"Ngươi mẹ kiếp có tư cách gì đánh ta a?"

"Có chút nhũ danh liền không biết mình là ai nữa a! Lợi hại nửa ngày không phải cũng chỉ là nam phối hợp diễn sao?"

"Trước kia lúc cái mông Du Minh vẫn quý giá, tên cẩu nhà ngươi còn có thể theo ở phía sau ăn mấy bao rác rưởi. Hiện tại hắn đã tự thân khó bảo toàn, ngươi mẹ kiếp còn nịnh bợ cái quái gì a!"

"Đừng cho là ta không biết ngươi ở công ty đó nháo đến có bao nhiêu thảm, Vương tổng có bao nhiêu chán ghét ngươi. Lão tử hiện tại phun ngươi một ngụm nước miếng, Vương tổng nói không chừng còn muốn thượng ta!"

"..."

155. Chương 155: Không Thể Yên Ổn

Những lời này vừa hay bị ba người ở cửa nghe được.

Vương Trung Đỉnh mặt không đổi sắc đi vào bên trong, Nhị Lôi theo sát phía sau.

Phùng Tuấn trong lúc mơ hồ có dự cảm bất tường, sau khi đi vào phát hiện quả nhiên có Hàn Đông tham dự, vừa rồi đã nói không có thời gian hiện tại lại chạy đến đây nháo sự, trong lòng nhịn không được bi ai thay Hàn Đông.

Không nghĩ tới, đối tượng bi ai đột nhiên xảy ra kinh thiên nghịch chuyển.

Vương Trung Đỉnh không liếc Hàn Đông lấy một cái, bước đi đến phía sau Tôn Mục, một bàn tay đập thẳng lên sau ót của hắn.

Tôn Mục trực tiếp bị đánh ngã xuống đất, mặt trượt xa nửa thước, vừa há mồm máu đã chảy đầy.

Tất cả sợ ngây người, ngay cả Tôn Mục, ngay cả Phùng Tuấn, cũng ngay cả Nhị Lôi, thậm chí còn cả Hàn Đông.

Vương Trung Đỉnh không đợi mọi người kịp phản ứng, lại một cước đá lên người Tôn Mục đang muốn đứng dậy.

PANG một tiếng, Tôn Mục kêu cũng không kêu được nữa.

Studio lâm vào một không gian yên tĩnh như chết.

Thấy Tôn Mục gào khóc đau đớn đến tâm tê liệt phế, vài người của đoàn phim ba chân bốn cẳng chạy qua đỡ.

"Nếu còn dám trước mặt tôi nói xấu Hàn Đông, tôi cho cậu từ nay triệt để cút khỏi tầm mắt của công chúng! Những người khác cũng giống như vậy!"

Quẳng xuống câu hùng hồn này, Vương Trung Đỉnh quay đầu đi mất.

Nhị Lôi lại theo sát phía sau.

Phùng Tuấn vẫn là có dự cảm bất thường như trước, như thế nào cảm giác lời vừa rồi của Vương tổng hình như là nói với mình.

Du Minh cũng xách túi lên đi về hướng Vương Trung Đỉnh, còn một phen đẩy Hàn Đông đang thất thần theo.

"Không đi còn chờ cái gì đây? Chờ bị người ta vây đánh sao?"

Hạnh phúc tới quá đột ngột, khiến Hàn Đông kích thích đến độ có chút ngây ngốc. Sau khi lên xe một mực cúi đầu chơi nút thắt, chơi hơn phân nửa mới vỗ đùi quay sang Vương Trung Đỉnh bên cạnh nói: "Anh vừa rồi biểu hiện thật soái a !"

Vương Trung Đỉnh nghiêng qua hắn liếc mắt một cái, không nói chuyện.

Hàn Đông không chút nào bận tâm trên xe còn có những người khác, trực tiếp đem đầu chôn vào hai chân Vương Trung Đỉnh, một bộ say mê không cách nào tự kềm chế.

"Quá MAN, quá khiến cho em khó có thể tiêu thụ …"

Vương Trung Đỉnh chịu không nổi Hàn Đông nũng nịu, cả giận nói: "Được rồi! Thiếu gây chuyện không tốt hơn sao?"

Hàn Đông tức giận bất bình nói: "Tên tôn tử kia quá thiếu đánh!"

"Cái giới giải trí thiếu đánh này, người hèn hạ có một bó to, có người là đặc biệt vì muốn em ra tay mới làm trò như vậy, chẳng lẽ em cũng chỉ vì tranh một hơi mà ngoan ngoãn ra tay sao?"

Hàn Đông hừ nói: "Dù sao ai khi dễ bằng hữu của em em sẽ đánh người đó, cùng lắm gặp phải chuyện gì… Anh lại che chở cho em!"

"Có thể che chở đã không có chuyện, chỉ sợ không kịp cho em. Liền lấy chuyện vừa rồi mà nói, tôi định là không đến, người ta một đám người như vậy nói đánh liền đánh em thê thảm rồi!"

Hàn Đông không lên tiếng.

Còn có một người còn đang trì độn hơn so với Hàn Đông, cả đoạn đường vẫn luôn bị vây cứng trong trạng thái sững sờ. Sau lại nghe Vương Trung Đỉnh và Hàn Đông đối thoại, càng nghe càng cứng, càng nghe càng cứng lại, vừa quay đầu lại liền triệt để cứng ngắc rồi.

Hàn Đông giống như một con chó pug nằm ở ghế xe, đầu gối lên trên đùi Vương Trung Đỉnh. Vương Trung Đỉnh thì mặt không chút biến sắc nhìn ngoài cửa sổ, ngón tay lại vô cùng thưởng thức vuốt vuốt trên cái đuôi thỏ của Hàn Đông.

Thấy một màn này, Phùng Tuấn cái gì cũng đều hiểu rồi.

Quay đầu nhìn về phía Nhị Lôi, thấp giọng hỏi: "Cậu có phải đã sớm biết rồi không?"

Nhị Lôi không nói chuyện coi như thừa nhận.

Phùng Tuấn chán nản, "Vậy cậu vì cái gì không nói cho tôi?"

Nhị Lôi vẻ mặt vô tội, "Tôi đã ám chỉ với cậu rất nhiều lần."

Phùng Tuấn lưỡng đạo khổ bức lệ (khổ sở phát khóc), Vương tổng thần thông quảng đại như thần trong lòng hắn, cứ như vậy nghĩa vô phản cố chui vào cứt trâu.

Trở lại công ty, Du Minh quay sang Hàn Đông nói: "Vài ngày tới tôi có thể không ở ký túc xá."

Hàn Đông vẻ mặt lo lắng, "Cậu muốn đi đâu?"

"Cha mẹ tôi tới Bắc Kinh, tôi muốn ở lại khách sạn bồi họ."

Hàn Đông rất hưng phấn, "Ba mẹ cậu muốn tới? Khi nào?"

"Buổi tối 11 giờ hạ cánh."

Hàn Đông vội hỏi: "Có cần tôi cùng cậu đi đón không?"

"Không cần, tôi đã đặt khách sạn rồi, đón họ từ sân bay liền trực tiếp đưa đến khách sạn."

Hàn Đông đành phải gật gật đầu, "Vậy cậu mau đi đi, thay tôi chào hỏi thúc dì, hôm nào có thời gian rảnh mời họ ăn bữa cơm."

Du Minh gật gật đầu, tùy tiện dọn dẹp một chút liền đi ra ngoài.

Hàn Đông cuối cùng cũng trộm được mấy ngày rảnh rỗi, ôm vẻ mặt dâm sắc thẳng đến nhà Vương Trung Đỉnh.

Mở cửa, thấy hai đứa trẻ đang ở trong phòng truy đuổi cãi lộn. Một đứa tóc tai bù xù, giơ Thập Tự Giá -Tây Tây. Đứa kia là một hùng hài tử thân mặc đạo bào, lai lịch không rõ.

Tây Tây giơ Thập Tự Giá lên cao, lớn tiếng quở mắng hùng hài tử: "Ngươi nhìn ngươi xem, đứng không ra đứng, ngồi không ra ngồi, khiến người ta rất khó chịu!"

Hùng hài tử diện mạo kiên cường, lại cà lơ phất phơ không quan tâm.

"Sống đến như vậy không mệt mỏi sao, ngươi nhìn ca xem, cả ngày không nghĩ ngợi gì, có bao nhiêu tiêu sái!"

"Ngươi đó gọi là vô tâm vô phế."

"..."

Hàn Đông đi đến chỗ hai đứa trẻ, hỏi: "Chơi trò gì đây?"

Tây Tây làm vẻ mặt khinh bỉ, "Diễn xuất được không?"

"Được, vậy các vị nhóm diễn tiếp đi."

Kết quả, không đầy một lát hai đứa đã bắt đầu cãi nhau.

Tây Tây nói: "Cậu vừa rồi quá uy phong, đáng ra phải ăn nói khép nép một chút mới đúng."

"Dựa vào cái gì tôi là thầy lại phải ăn nói khép nép?"

"Bởi vì cậu diễn chính là đuôi sam thúc thúc!"

Hàn Đông ở bên cạnh càng nghe càng thấy có gì đó không đúng, trong lòng đang thắc mắc, Tây Tây đã dắt hùng hài tử đến lãnh giáo.

"Cậu hỏi người này đi, đây chính là đuôi sam thúc thúc."

Hùng hài tử hướng Hàn Đông hỏi: "Thúc thúc, chú là một người ăn nói khép nép sao?"

"..."

Hàn Đông lúc này mới nhìn ra, Tây Tây chính là vào vai Jesus, thần Phương Tây, ám chỉ Vương Trung Đỉnh, Vương nam thần. Còn Tiểu Hùng vào vai một đạo sĩ, tiên Phương Đông, ám chỉ Hàn Đông, Hàn đại Tiên nhi.

Chưa nói đến phân tích vô lý của Tây Tây về Hàn Đông, loại kịch bản trừu tượng này thật đúng là biết tròn biết méo. (đáng tán dương)

Buổi tối, Vương nam thần và Hàn đại Tiên nhi lại cùng vượt qua rào cản văn hóa giao tiếp của phương Đông và phương Tây, đến một hồi va chạm tình cảm oanh oanh liệt liệt.

Vương nam thần nói: "Ta tìm khắp Phương Tây tự do dâng trào không ra một người lẳng lơ như ngươi!"

Hàn đại Tiên nhi thì nói: "Ta lục tung cả Phương Đông hàm xúc nội liễm không tìm ra một kẻ muộn tao như ngươi".

Vì thế, thiên lôi câu động địa hỏa, các loại mong chờ các loại nghênh hợp, như thế nào lại thành một màn kịch liệt!

Sau đó, Vương Trung Đỉnh quay sang Hàn Đông nói: "Vạn Lý Tình có thể mấy ngày nữa sẽ trở về rồi."

"Vạn Lý Tình?" Hàn Đông đã sớm quên người này.

Vương Trung Đỉnh hừ nói: "Đúng rồi, chị dâu em."

Hàn Đông cười hắc hắc, "Lúc trước chặn hết tiện nghi của cô ta."

Vương Trung Đỉnh trừng Hàn Đông một cái, không nói tiếp.

Hàn Đông tò mò hỏi: "Anh sao lại nói chuyện của cô ta cho em a? Cô ta trở về có ảnh hưởng gì đến em sao?"

Vương Trung Đỉnh sắc mặt đổi đổi, nói thẳng: "Cô ấy thích anh."

"Em biết." Hàn Đông nói.

"Cho nên tôi cảm thấy bất kì động thái gì giữa tôi và cô ấy, đều cần phải nói cho em biết."

"Anh ngay cả cái này cũng nói a?" Hàn Đông đột nhiên nhớ đến Du Minh.

Vương Trung Đỉnh gật gật đầu, "Hơn nữa tôi quyết định nói cho cô ấy biết quan hệ của chúng ta, tránh lại có suy nghĩ không an phận."

Hàn Đông cố ý làm vẻ vô cùng xấu hổ, "Nhưng cô ta là nữ nhân, hơn nữa lại là bằng hữu của anh nhiều năm như vậy, anh nỡ sao?"

"Không nỡ cũng không còn cách nào khác, tôi không muốn nghe em suốt ngày mài mài chít chít ở bên tai."

Hàn Đông xòe tung tứ chi, vẻ mặt thích thú nhìn trần nhà.

"Em hiện tại không mong muốn không yêu cầu gì hơn nữa, cuộc đời em như vậy đã coi như viên mãn rồi."

Vương Trung Đỉnh lại nói: "Tôi càng muốn cho em nhiều hơn."

Hàn Đông tiếp lời, "Anh không sợ em sẽ trở nên tham lam sao?"

"Tôi hi vọng em trở nên tham lam một chút, như vậy ngoài tôi ra, sẽ không còn ai có thể thỏa mãn em."

Đêm khuya, Hàn Đông đã hoàn toàn ngủ say, Vương Trung Đỉnh lại cầm lấy laptop. Viết lại xóa, xóa lại viết, cuối cùng rốt cục viết ra một cái weibo cực điểm ngốc manh, đăng lên.

"Đó là một siêu cấp hình nam tràn đầy mạnh mẽ, cũng là một cục cưng nghịch ngợm tính trẻ con dạt dào. Đó là một con người rắn rỏi trung thành nhiệt huyết, cũng là một nam nhi si tình ôn nhu chu đáo. Người đó lanh trí giảo hoạt, lại vẫn nguyên sơ thiện lương chân thành. Người đó vui vẻ tươi sáng, lại nguyên sơ trách trời thương dân..."

Nói một tràng những lời ca ngợi, cuối cùng đoạn cuối cùng mới điểm danh tên người may mắn này.

"Đó chính là mỗi khi đùa giỡn ánh mắt soái đến mê sát, mỗi khi đùa giỡn ngốc nghếch đến không thể nào kháng cự, nam tính lên khiến cho ngươi sinh lòng xấu hổ, K&D lên khiến cho ngươi sinh lòng sủng ái —— Hàn Đông!"

Ý ngoài lời: Ai còn dám nói tôi chán ghét tiểu tử ngu ngốc kia, tôi nhất định không để yên!

...

Cả ngực Tôn Mục đều bầm tím, môi bị xé rách, cả khuôn mặt sưng giống như đầu heo.

Trong lúc đang thống khổ khó nhịn, trợ lý báo cho hắn một kinh hỉ có thể miễn cưỡng hóa giải đau đớn.

"Đại suất ca mà vẫn trộm đến chỗ chúng ta, rốt cục cũng chính thức tới thăm cậu kìa."

Mới vừa nói xong, Hạ Hoằng Uy đến tiến vào.

Tôn Mục cố sức nói: "Miệng của tôi không tiện nói chuyện."

"Cậu không cần lên tiếng, tôi nói xong liền đi."

Tôn Mục khẩn trương chờ, còn chưa nghe đã có chút mê muội.

Hạ Hoằng Uy lẳng lặng nói: "Tôi thích Du Minh."

Lực sát thương của những lời này không hề thua kém một cái đạp kia của Vương Trung Đỉnh, khiến cho Tôn Mục trực tiếp từ mê muội biến thành mơ hồ.

"Bộ phim kia của các người sẽ không có khả năng được công chiếu, những báo ứng tương tự sẽ từng cái từng cái tiếp tục."

Tôn Mục hoàn toàn trợn tròn mắt.

Hạ Hoằng Uy cuối cùng tặng hắn bốn chữ.

"Không thể yên ổn."

Từ bệnh viện đi ra, Hạ Hoằng Uy lại đến ký túc xá Du Minh.

Cha mẹ Du Minh căn bản chưa tới, hai ngày này cậu luôn luôn ở ký túc xá ngủ. Vì để chắc chắn có giấc ngủ bình thường, Du Minh mỗi ngày trước khi ngủ đều phải uống thuốc an thần.

Hạ Hoằng Uy đi đến trước giường Du Minh, lại một lần xốc chăn của cậu lên, Du Minh bởi vì đã uống thuốc nên không thể nhận thức, tùy ý để Hạ Hoằng Uy kiểm tra thân thể của mình.

Trừ bỏ vài chỗ máu ứ đọng, các bộ phận còn lại cũng không phát hiện thấy vết thương nào, Hạ Hoằng Uy nhẹ nhàng thở ra.

Đột nhiên, hắn phát hiện trong tay Du Minh nắm chặt một viên đá.

Hắn muốn lấy viên đá này ra, kết quả bị Du Minh gắt gao giữ chặt, căn bản không thể lôi ra được.

Từ thái độ của Du Minh đối với viên đá, Hạ Hoằng Uy nhìn ra một tia manh mối.

Hắn lại dùng sức cạy ra, đột nhiên nghe được Du Minh lầu bầu một câu gì đó.

Hạ Hoằng Uy ghé tai sát qua, hỏi: "Cậu nói cái gì?"

Du Minh lại không nói nữa.

Hạ Hoằng Uy lại muốn cạy ra, kết quả Du Minh lại lầu bầu một câu, lúc này hắn nghe rõ rồi.

"Hàn Đông tặng, đừng lấy."

Mặt Hạ Hoằng Uy lúc ấy liềntái.

156. Chương 156: Thiên Hạ Đại Loạn

Ngày hôm sau, Vạn Lý Tình về nước.

Vương Trung Đỉnh tự mình ra sân bay đón, hai người đến quán cà phê nhỏ gần phi trường ngồi trong chốc lát.

So với trước khi xuất ngoại, trạng thái tinh thần Vạn Lý Tình đã khá hơn không biết bao nhiêu lần. Khuôn mặt so với trước kia nhẵn nhụi hồng nhuận, làn da cũng non mềm trắng nõn, thoạt nhìn càng phát ra vẻ đẹp động lòng người.

Vạn Lý Tình phát hiện, Vương Trung Đỉnh cũng không giống trước kia nữa.

Loại biến hóa này thể hiện trên rất nhiều mặt.

Ví như kiểu tóc.

Trước kia tóc Vương Trung Đỉnh bình thường đều là tóc ngắn để lộ trán rất gọn gàng, giúp tạo nên gương mặt thâm thúy thành thục. Hiện giờ là tóc ngắn nhưng không rõ nét nữa, còn tạo hình vuốt lên thời thượng, phô bày ra ngũ quan hấp dẫn.

Tiếp tục nói đến như tư thế ngồi.

Trước kia Vương Trung Đỉnh ngồi đối diện với một người, tuy rằng không thể nói là không hề nhúc nhích, nhưng giơ tay nhấc chân đều lộ ra phong thái uy nghiêm quy chỉnh. Hiện tại hơi ngả ra sau, hai chân tách ra tự nhiên, mơ hồ lộ ra khí chất tiêu sái cùng bất kham.

Vương Trung Đỉnh như vậy, thiếu vài phần nghiêm khắc, lại thêm vài phần hương vị nam tính.

Đương nhiên, biến hóa lớn hơn nữa phải kể đến lời nói của y.

Vạn Lý Tình đến nay cũng không tưởng tượng được, Vương Trung Đỉnh lại đăng một cái weibo như vậy, lại còn dán lên đầu, bất luận người khác trêu chọc như thế nào, cái weibo kia vẫn thủy chung bình yên vô sự treo trên đó.

"Anh chỉ là muốn làm sáng tỏ hiểu lầm, tránh cho mọi người đều nghĩ là anh chán ghét Hàn Đông." Vương Trung Đỉnh ăn ngay nói thật.

Vạn Lý Tình trả lời: "Em kinh ngạc cũng không phải vì anh đăng weibo, em chỉ là khó hiểu, như thế nào anh lại khen một người đến như vậy? Anh không biết là rất bất thường sao?"

Vương Trung Đỉnh thật không biết, "Nếu không giới hạn số lượng từ, anh có thể còn viết được nhiều hơn nữa."

Vạn Lý Tình hóa đá.

"Anh… anh khen ngợi chính là cái người vẫn luôn gọi em là chị dâu sao?"

Vương Trung Đỉnh miễn cưỡng gật đầu.

Vạn Lý Tình càng khó hiểu, "Không ngờ lại là người đó? Anh thế nhưng…"

"Không nói chuyện này nữa." Vương Trung Đỉnh trực tiếp ngắt lời, lại hỏi Vạn Lý Tình, "Hạ Khách biết em trở về không?"

"Em nói cho cậu ta biết rồi, nhưng ban ngày người ta có việc, e là buổi tối mới có thể gặp."

Vương Trung Đỉnh gật gật đầu.

Lại thăm dò: "Cậu ta còn nhớ mãi không quên cái người độc dược phòng vé kia?"

"Ân, trúng độc càng ngày càng nặng."

"Anh nói cậu ta có phải có bệnh không a? Cư nhiên vì một nam nhân bình thường như vậy hao tổn ba năm! Em không kỳ thị loại tình cảm này, em chỉ là kinh ngạc người đó vì sao lại thích nam nhân? Cậu ấy rõ ràng thoạt nhìn bình thường như vậy …"

“Anh cũng thích.” Vương Trung Đỉnh đột nhiên nói.

Vạn Lý Tình sửng sốt, “Anh nói cái gì?”

“Anh cũng thích nam nhân.”

“Anh… Anh là đang nói đùa a?”

Vương Trung Đỉnh vẻ mặt nghiêm túc nói: “Kỳ thật hôm nay, anh chính là muốn nói chuyện này với em.”

Đang nói, điện thoại của Hàn Đông liền gọi tới.

“Em đến sân bay rồi, anh đang ở đâu?”

Vương Trung Đỉnh nói: “Quán cà phê hàng thứ 2 ở sảnh quốc tế.”

“Được, em lập tức tới ngay.”

Hai phút sau, Hàn Đông hiện ra trước mặt Vạn Lý Tình, lần này rốt cục cũng sửa miệng.

“Tình nhi, chị càng ngày càng đẹp.”

Tình nhi… Mặt Vạn Lý Tình tím đen, còn lão Phật gia đâu?

“Gọi tôi Vạn Lý Tình là được”.

Hàn Đông ngồi xuống song song với Vương Trung Đỉnh, hai người cùng nhau đối diện Vạn Lý Tình.

Sự thật đã xảy ra trước mắt, Vạn Lý Tình lại không biết phải suy nghĩ thế nào.

Thẳng đến khi Vương Trung Đỉnh mở miệng: “Anh hôm nay muốn nói với em, chính là anh đang cùng một chỗ với người này.”

“Người nào?” Vạn Lý Tình vẫn là biểu tình hồ đồ.

Hàn Đông giơ tay, “Này, này đây, chính là tôi!”

Một đạo sét đánh lên đỉnh đầu Vạn Lý Tình nổ tung, nháy mắt đem nàng biến thành Vạn Lý Âm.

(vạn lý tình hoặc vạn lý tinh là vạn dặm trời quang)

(vạn lý âm là vạn dặm trời râm J))))

“Làm sao có thể?”

Vương Trung Đỉnh nắm tay Hàn Đông, vẻ mặt áy náy nói: “Đây là thật.”

Vạn Lý Tình: “…”

Hạ Hoằng Uy làm việc xong, bày ra bộ mặt âm hàn chạy đến công ty Vương Trung Đỉnh. Kết quả đang đi nửa đường, đột nhiên nhận được điện thoại của Vạn Lý Tình.

“Cậu đang ở đâu?”

Hạ Hoằng Uy nói: “Trên đường đến công ty Đại Vương.”

“Vừa hay, cậu tới nhà tôi đi.”

“Hiện tại tôi phải đến công ty cậu ta chỉnh một người, xử lý xong sẽ đi gặp cậu.”

“Không được, cậu lập tức đến tìm tôi, tôi có chuyện quan trọng muốn nói với cậu!”

Hạ Hoằng Uy đành phải quay đầu xe, nhanh chóng chạy về hướng nhà Vạn Lý Tình.

Nhìn thấy Hạ Hoằng Uy, tức giận trong lòng Vạn Lý Tình nháy mắt trút ra, “Vương Trung Đỉnh cùng một chỗ với Hàn Đông, sao cậu không nói cho tôi biết?”

Trái tim Hạ Hoằng Uy lần thứ hai bị tổn thương nghiêm trọng, “Cậu nói cái gì? Vương Trung Đỉnh hẹn hò với Hàn Đông?”

“Chẳng lẽ cậu không biết sao?” Vạn Lý Tình kinh ngạc.

Sắc mặt Hạ Hoằng Uy đã chứng minh tất cả, “Ai nói hai người bọn họ hẹn hò?”

“Hôm nay chính miệng Vương Trung Đỉnh thừa nhận !”

Nhiệt độ trên mặt Hạ Hoằng Uy trực tiếp tụt xuống âm vô cực.

Vạn Lý Tình rõ ràng là muốn chất vấn Hạ Hoằng Uy, sau đó phát tiết với hắn, kết quả phát hiện sắc mặt Hạ Hoằng Uy so với nàng còn tệ hơn. Nhịn không được oán thầm: Trong khoảng thời gian ta đi vắng rốt cuộc đã xảy ra những gì đây?

“Tôi biết rồi.”

Lỗ mãng nói xong lời này, Hạ Hoằng Uy rời đi.

Tiếp theo, xe Hạ Hoằng Uy lần nữa chạy về hướng công ty Trung Đỉnh, nhưng lần này không phải tìm Hàn Đông, mà là đi tìm Vương Trung Đỉnh.

“Cậu và Hàn Đông cùng một chỗ?” Hạ Hoằng Uy hỏi.

Vương Trung Đỉnh gật gật đầu, “Còn chưa kịp nói cho cậu biết.”

Y vốn tưởng rằng Hạ Hoằng Uy sẽ nổi bão, nói mình không có suy nghĩ chẳng hạn, không nghĩ tới Hạ Hoằng Uy lại có thể một phen ôm vai y, bày ra giọng điệu anh em cùng chung hoạn nạn nói: “Hàn Đông bắt cá hai tay cậu biết không?”

Lúc này, người chịu vết thương lòng nặng nề lập tức biến thành Vương Trung Đỉnh.

“Cậu nói cái gì?”

Hạ Hoằng Uy nói: “Tôi cho cậu biết, Du Minh thích Hàn Đông, Hàn Đông có thích Du Minh hay không tôi không dám cam đoan, nhưng tôi khẳng định là Hàn Đông biết Du Minh thích hắn.”

Không cần đến Hàn Đông thích Du Minh, chỉ cần một cái không báo này liền đã đủ cho hắn chết vài lần rồi.

“Sao cậu lại biết?” Vương Trung Đỉnh hỏi lại.

Hạ Hoằng Uy liền đem chuyện ngày hôm qua phát hiện úc bảo ở phòng Du Minh nói cho Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh vừa nghe đến hai chữ “Úc bảo” kia, da đầu cảm giác muốn nứt ra, bất luận Hàn Đông ôm ấp cái tâm ý gì, ít nhất hắn đã không cho Vương Trung Đỉnh biết.

“Cậu xác định là Úc bảo sao?” Vương Trung Đỉnh hỏi.

Hạ Hoằng Uy nói: “Đêm hôm qua ánh sáng mờ, tôi không thấy rõ, nhưng bằng cảm giác hẳn là không thể sai.”

Vương Trung lập tức gọi điện thoại cho Hàn Đông, nhưng máy Hàn Đông để ở ký túc xá, gọi hồi lâu vẫn không thấy bắt máy.

Vì thế, Vương Trung Đỉnh trực tiếp đi đến ký túc xá Hàn Đông, Hạ Hoằng Uy cũng cùng theo đến.

Du Minh và Hàn Đông vừa mới đi ra ngoài ăn cơm chiều, ký túc xá không một bóng người.

Hạ Hoằng Uy mở phòng Du Minh ra, đến giường tìm kiếm viên úc bảo kia, kết quả tìm không thấy nữa.

“Hẳn là giấu rồi.” Vương Trung Đỉnh nói.

Hai người lại lục tung trong phòng.

Rất nhanh, Hạ Hoằng Uy liền phát hiện trong tủ quần áo.

“Chính là viên đá này.”

Gương mặt Vương Trung Đỉnh ảm đạm cùng ánh sáng ngũ sắc của viên đá tạo nên sự tương phản rõ nét.

"Đây là cái gì?" Hạ Hoằng Uy lại từ bên trong lôi ra một cái váy Cỏ Lau.

Vương Trung Đỉnh biến sắc, "Đưa tôi xem."

Hạ Hoằng Uy đưa cho y.

Vương Trung Đỉnh mơ hồ nhớ ra tiểu Lương từng nói qua một cái đệm Cỏ Lau, kết quả giũ ra mở phát hiện, đây là một cái váy, hơn nữa trên váy còn có chữ ký của Calne.

"Xem ra người này thu được không ít đồ tốt a." Mặt Hạ Hoằng Uy âm hàn xuyên thấu.

Vương Trung Đỉnh hảo tâm nhắc nhở nói: "Đây không phải là Calne tặng Du Minh, mà là Calne tặng Hàn Đông, Hàn Đông bắt Du Minh giữ hộ."

Hạ Hoằng Uy yên lặng nhìn Vương Trung Đỉnh: Anh em, cậu có vẻ như còn thảm hơn a!

Hai người đang cứng ngắc, điện thoại Hàn Đông lại vang lên ở cách vách.

Vương Trung Đỉnh cầm lên vừa nhìn, gọi đến là một số lạ, suy xét có thể lại là đám bạn xấu của Hàn Đông, cho nên không nghe. Nhưng cũng không buông điện thoại, mà chậm rãi tìm kiếm ở hộp tin nhắn.

Rốt cục, tìm được một tin nhắn đã quên xóa.

Nếu là tin nhắn trêu chọc, kỳ thật lượng tin nhắn này rất lớn, nhưng đầu tiên là, cái từ "càng" này khiến cho Vương Trung Đỉnh trong lòng sinh nghi, tại sao là càng gợi cảm? Chẳng lẽ trước đó đã xem qua nhiều thứ khêu gợi rồi?

Vì thế, Vương Trung Đỉnh lấy danh nghĩa Hàn Đông gửi lại cho Calne một tin nhắn.

"Vì cái gì nói tôi mặc váy Cỏ Lau chụp ảnh lại càng gợi cảm?"

Không đầy một lát Calne trả lời.

"Bởi vì lần trước cậu gửi cho tôi ảnh ngủ nude đã khiến cho tôi phun máu mũi, tôi nhịn không được bắt đầu YY cậu mặc váy ngắn, bộ dáng nửa kín nửa hở gợi cảm, hohoho~ "

157. Chương 157: Gào Khóc Ngao Ngao

Hàn Đông đang ăn, đột nhiên bị nghẹn.

"Làm sao vậy?" Du Minh hỏi.

Hàn Đông cố sức nuốt xuống, giọng điệu rất khẩn trương nói: "Tôi đột nhiên có dự cảm bất thường."

"Dự cảm gì?"

Hàn Đông làm ra vẻ cẩn thận, "Tôi tính ra ký túc xá là một điểm xấu, đêm nay không nên về."

Thần kinh Du Minh đang căng chặt nháy mắt lơi lỏng, hừ lạnh nói: "Cậu không muốn tiếp tục ở lại ký túc xá thì cứ nói thẳng thôi."

"Không phải, tôi thật sự tính ra ký túc xá nhất định có chuyện."

Du Minh trực tiếp đứng dậy thanh toán, "Tôi đây đi về trước, cậu từ từ ăn, ăn hết thích đi đâu thì đi."

"Đợi lát nữa!" Hàn Đông cuối cùng thỏa hiệp, "Tôi sao có thể để cậu một mình tại nơi có điểm xấu!"

Nói xong quẳng đũa xuống liền đuổi theo Du Minh.

Du Minh đang muốn lấy chìa khóa, đột nhiên nghe được chi một tiếng, Hàn Đông trực tiếp đẩy cửa ra.

"Kỳ quái, rõ ràng tôi đã khóa." Du Minh nhỏ giọng lầu bầu.

Hàn Đông thở dài một tiếng, "Tôi nghe thấy bên trong có động tĩnh, hình như là có trộm vào."

"Thế phải làm sao bây giờ?" Du Minh hỏi.

"Không việc gì, tôi dẫn cậu vào. Đánh thắng được tôi liền diệt trừ tên cẩu nô tài này, đánh không lại tôi cũng chạy."

Vì thế, hai người rón ra rón rén đi vào trong, bộ dáng lén lút lúc này đặc biệt hợp với tình thế.

Rất nhanh, cước bộ hai người liền cứng lại rồi.

Trước mắt xuất hiện 2 thân ảnh như hai pho tượng uy vũ, chiếm cả cái ghế sô pha dài. Mà bày đặt trên bàn trà trước mặt bọn họ, chính là "Tang vật" chính thức lục ra từ trong phòng.

Hàn Đông và Du Minh triệt để trợn tròn mắt.

Tay hai người còn đang kéo cùng một chỗ, gặp qua có tật giật mình rồi, chưa gặp qua còn chột dạ hơn trộm.

Hàn Đông duy trì sửng sốt vài giây, mạnh mẽ nắm chặt bàn tay Du Minh không buông.

Chạy thôi! Còn không chạy ngay cả mạng sống cũng không còn!

Kết quả một giây đồng hồ trước còn kéo tay Du Minh dắt vào, một giây sau bên cạnh đã trống không rồi. Tiếp theo Hàn Đông lại cảm giác có một cỗ lực mạnh tập kích lên mông của hắn, cả người mất kiểm soát bay về phía ghế sa lon, chạm xuống một cái thật mạnh. Du Minh cũng lùi liền một cái vài chục bước, hung hăng va phải ngực một người, lúc ấy liền mắt nổ đom đóm.

Ai cũng không thể tưởng được, hết thảy chuyện này đều là do một người gây nên.

Vương Trung Đỉnh bắt đầu từ lúc kết giao cùng Hàn Đông, có thể thấy chưa từng đá mông của hắn, ít nhất không làm chuyện này trước mặt người khác, nhưng lần này thật sự là chịu không nổi nữa.

Hạ Hoằng Uy nóng nảy ư? Nhưng hắn vừa dâng lên một thân cuồng bá khí tính toán ra tay thì Du Minh đã va mạnh vào lòng. Lực va đập quá lớn khiến Hạ Hoằng Uy bị đẩy lui vài bước, việc đầu tiên thế nhưng không phải bắt Du Minh chất vấn, mà là theo bản năng ôm chặt cậu vào lòng.

Du Minh hiển nhiên cũng kinh sợ rồi, thế nhưng không thể giãy khỏi lòng Hạ Hoằng Uy.

Trong phòng này, người ngang ngược nhất đều chưa dám hành động bừa bãi, người bình tĩnh nhất cũng đã quá sợ hãi, có thể thấy được Vương Trung Đỉnh đã phát bao nhiêu đại hỏa rồi!

Hàn Đông còn chưa kịp đứng lên từ ghế salon, đã bị Vương Trung Đỉnh xách dây lưng thô bạo lôi ra ngoài, cùng ra theo còn có mấy thứ "Tang vật" trên bàn trà nữa.

Du Minh vốn muốn nhất là Úc bảo của mình, kết quả bị Hạ Hoằng Uy ngoan cố nắm chặt không thể nhúc nhích.

Tiếng Hàn Đông gào thét dần dần đi xa.

Du Minh vốn tưởng rằng mình sẽ gặp phải đãi ngộ giống như vậy, nhưng đợi nửa ngày vẫn chưa thấy động tĩnh gì, ngẩng đầu thế nhưng trên mặt Hạ Hoằng Uy là vẻ cố nhẫn nhịn.

"Sao anh không phát hoả?" Du Minh hỏi.

Hạ Hoằng Uy mặt lạnh hỏi lại: "Tôi vì sao phải phát hoả? Tôi có quan hệ với cậu sao?"

Du Minh đột nhiên có cảm giác nói không nên lời, loại tư vị này còn khó chịu gấp nhiều lần so với việc bảo thạch bị cướp đi.

"Không sao." Du Minh thản nhiên đáp.

Hạ Hoằng Uy buông tay ra, Du Minh xoay người đi vào trong, Hạ Hoằng Uy cuối cùng vẫn là nhịn không được mở miệng: "Cậu có phải thiếu mắt nhìn người hay không?"

Du Minh giả vờ không nghe thấy.

“Người ta đã là hoa có chủ, cậu còn mặt dày ở bên cạnh hắn muốn làm gì? Cậu cho là tất cả mọi người đều không có mắt giống như tôi coi trọng cậu sao?”

Du Minh lạnh giọng đáp trả, “Lấy lòng anh a!”

“Lấy lòng của tôi?” Hạ Hoằng Uy nhíu mắt.

Du Minh xoay người, vẫn là biểu cảm vân đạm phong khinh.

“Đúng vậy, không phải anh thích hả hê nhìn người gặp họa sao? Không phải thích nhìn bộ dạng không hay ho của tôi sao? Hiện tại cho anh xem đủ!”

Không nghĩ tới, những lời này không chỉ không chọc tức Hạ Hoằng Uy, ngược lại khiến cho hắn mở miệng cười một tiếng.

“Cậu không phải không để ý sao? Vậy tại sao còn nhớ rõ rõ ràng từng lời của tôi như vậy?”

Du Minh rốt cục nhịn không được nổi bão.

“Phải! Là tôi để tâm, tôi ủy khuất, tôi không cam lòng! Trong mắt anh, tôi vĩnh viễn chỉ là một cái nhiệm vụ chưa hoàn thành, anh dùng tiền đến mua vũ khí, mua trang bị, mục đích chính chỉ là muốn chinh phục tôi! Anh vĩnh viễn đứng ở trên cao nhìn xuống tôi, tôi ngay cả cùng anh nói 1 câu cũng phải ngẩng đầu!”

Nói xong lời này, Du Minh một tay đánh lên cửa.

Hạ Hoằng Uy đứng lặng ở cửa thật lâu.

Du Minh bản lĩnh thật cao cường, đem một người đang khảo vấn không khoan nhượng bức thành đuối lý. Hàn Đông lại không có bản lĩnh này, từ lúc vào văn phòng Vương Trung Đỉnh, ngay cả một câu đầy đủ cũng chưa nói được, một mực dùng “ngao ngao” để trao đổi với Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh không chỉ có “làm” được tinh chuẩn, đá được cũng tuyệt đối tinh chuẩn. Đặc biệt chuyên nghiệp chọn trên cái mông của Hàn Đông đúng khối thịt dày mà đặt chân, lực đạo nắm giữ đến phi thường không tổn hại, tuyệt đối là không để lại dấu vết nhưng vẫn cho hắn đau đến kêu cha gọi mẹ.

“Oan, oan cho em … chính là vì anh chụp cái loại ảnh kia, em mới gửi nhầm cho Calne…”

“Em gửi nhầm vốn là hợp tình, nhưng gửi sai rồi không có giải thích đúng lúc mà đâm lao lại theo lao, em định giải thích thế nào?”

“Em chính là trong lòng rất ngay thẳng, hoàn toàn, từ đầu, vẫn luôn không để ý đến anh ta, cho nên mới không giải thích. Cũng không phải anh tưởng em thích chơi trò mập mờ chứ, loại người chung thủy như em, làm sao có thể phạm cái sai lầm mang tính nguyên tắc này?”

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh càng kém, “Em cho rằng tôi còn không biết trước kia em đã làm qua những chuyện hư hỏng gì?”

Hàn Đông rõ ràng chột dạ, nhưng vẫn còn phải giả một bộ hợp tình hợp lý.

“Anh nói rõ chút, em làm những chuyện hư hỏng gì a?”

Vương Trung Đỉnh nói tới một tràng.

“Kết giao qua 78 người bạn gái, Bắc Kinh 54 người, lão gia 12 người, trên mạng 7 người. Thời gian kết giao dài nhất 3 tháng, ngắn nhất 11 giờ, chia đều thời gian không đến một tháng. Đồng thời đối tượng kết giao nhiều nhất từng đạt tới 6 người một lúc, 3 người ở xa, 2 người ở bản địa khác khu, 1 người bản địa cùng khu…”

Hàn Đông kinh ngạc, anh điều tra khi nào vậy?

Vương Trung Đỉnh nhìn bộ dạng Hàn Đông này không đánh mà khai càng tức giận, một mồi lửa đốt sạch váy Cỏ Lau.

“Đừng a!” Hàn Đông nóng nảy, “Đó là tâm ý của thần tượng người ta, sao anh có thể nói đốt liền đốt đây?”

"Không được tôi cho phép không gọi là tâm ý, chính là bụng dạ khó lường!" Nói xong rồi lại quay sang mông Hàn Đông quật một phen.

Hàn Đông đẩu M (nghiện ngược đãi) này thế nhưng lại bị đánh trúng dây thần kinh dũng cảm, không chỉ có không cầu xin còn khiêu khích Vương Trung Đỉnh nói: "Tôi không sai, tôi sẽ không nhận sai! Có bản lĩnh anh thao chết tôi đi!"

Kết quả có thể nghĩ.

Vương Trung Đỉnh từ ngăn tủ bí mật lấy ra hơn mười bộ "trang phục đặc thù" khiến người ta thổ huyết, một hơi vứt trước mặt Hàn Đông.

"Em không phải thích mặc thứ này chụp ảnh sao? Mặc đi! Ngày hôm nay tôi cho em chụp đủ!"

Hàn Đông nháy mắt sửng sốt, mấy thứ này là từ đâu ra? Sẽ không phải là… Trung Trung, ngài như thế nào lại có tư tưởng này đây? Phải biết rằng quần áo này người ta cũng ngại ngùng không dám mua a!

Nhưng trên mặt vẫn như trước làm bộ diễn cảm khuất nhục khó có thể chịu được, "Không thể, cầu xin anh, đừng bắt em mặc!"

Vương Trung Đỉnh có thể không để bắt hắn mặc sao? Bình thường đã kéo không hạ mặt mũi, ngày hôm nay còn không hảo hảo lợi dụng đề tài để nói chuyện của mình một chút?

"Mặc! Từng cái từng cái đổi mà mặc!"

Hàn Đông làm biểu cảm miễn cưỡng mà thay quần áo, tiếp đó lại bị cưỡng chế bày ra các loại động tác không chịu nổi trước mặt Vương Trung Đỉnh. Trên mặt không vui, kỳ thật tạo dáng tương đương ra sức tuyệt đối chuẩn xác.

Hai mắt Vương Trung Đỉnh chuyển màu đỏ tươi, lồng ngực đã hừng hực Liệt Hỏa không thể ngăn chặn.

Hàn Đông lần này có thể nói "phát đánh kép" rồi, vốn dĩ Vương Trung Đỉnh hứng thú đối với thân thể hắn đều sẽ kiềm chế, ngày hôm nay tiện lần ghen tuông này biến kích thích không thể tiết chế thành "Trừng phạt" .

Cuối cùng làm thích đến cái mũi Hàn Đông lên men, thừa dịp này khơi dậy cảm xúc trực tiếp nặn ra hai giọt nước mắt cá sấu.

Vương Trung Đỉnh đột nhiên liền không ngang tàng nổi nữa.

Y muốn cứ như vậy mặc kệ không quản, cho Hàn Đông tự thực ác quả, lại không nỡ hạ tâm. Nhưng y cũng sẽ không dỗ người, hoặc có thể nói cho tới bây giờ chưa từng dỗ qua, cho nên ngồi cứng lại trên giường không được tự nhiên.

Hàn Đông diễn tới nghiện bây giờ chắn cũng đỡ không nổi, bả vai co rúm lại, hô hấp cảm giác vô cùng ấm ức, như là đang mạnh mẽ nhẫn nhịn. Nước mắt cũng không khống chế được tràn ra thành dòng ở khóe mắt, lại dùng tay lặng yên không một tiếng lau đi, cả quá trình một chút thanh âm đều không có.

Cần bao nhiêu đáng thươngcó bấy nhiêu đáng thương.

158. Chương 158: Ai Có Kỹ Năng Của Ta?

Vương Trung Đỉnh không được tự nhiên mà mở miệng: "Đừng giả bộ."

Hàn Đông há có thể từ bỏ ý đồ? Nước mắt dừng rồi lại ở một khắc không kịp đề phòng mạnh mẽ từng giọt tý tách rơi xuống, triệt để làm rối loạn thần kinh phán đoán của Vương Trung Đỉnh.

"Tôi vừa rồi đá em đánh em cũng không khóc, bây giờ khóc cái gì?"

Hàn Đông như trước không lên tiếng.

"Xấu hổ sao? Trách tôi không chừa mặt mũi cho em?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Hàn Đông nghẹn ngào nói: "Không phải."

"Vậy là gì?"

"Em đột nhiên nhớ tới gia đình nhị đại gia, nhớ tới ông ta trước kia luôn động thủ với em …"

Vương Trung Đỉnh trong lòng thở dài: Cống hiến lớn nhất trong đời nhị đại gia kia thật không phải đã thu nhận người, mà là thành tấm mộc cả đời.

(Tấm mộc: lá chắn, ví với cái cớ viện ra để thoái thác che đậy)

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng Vương Trung Đỉnh vẫn lấy khăn tay lau một phen trên mắt Hàn Đông, không nói gì.

Hàn Đông vừa nếm được ngon ngọt liền ngậm không bĩu môi nữa, nước mắt càng lau càng nhiều, càng lau càng nhiều, rất có loại khí phách ngươi còn không nói lời nào ta sẽ nhấn chìm cái nhà này luôn.

Vương Trung Đỉnh rốt cục nhịn không được mở miệng dỗ dành: "Được rồi, chẳng phải mới đá em hai cước sao? Ngẫm lại trước kia em quay phim, rơi đến sau lưng thành một khối xanh tím cũng không hé răng."

Hàn Đông khóc thút thít, "Cái này… này có thể giống nhau sao?"

"Sao lại không giống?" Vương Trung Đỉnh xoa xoa khóe mắt Hàn Đông.

Nước mắt đê tiện của Hàn Đông tiếp tục ròng ròng chảy xuống, "Em đá anh hai cước, trong lòng anh có thể thoải mái không?"

Đừng nói đá, Hàn Đông chỉ là ghẹo một chút, Vương Trung Đỉnh cũng sẽ có loại muốn gọt chết hắn!

Vương Trung Đỉnh bị Hàn Đông lừa đến suy bụng ta ra bụng người, vì thế kéo kéo cái đuôi thỏ của hắn, hỏi: "Mông còn đau không?"

Hàn Đông lại bắt đầu học theo Du Minh, vươn thẳng lưng làm một bộ dạng ta "không đau", ta rất "kiên cường".

Vương Trung Đỉnh liền vén chăn lên nhìn nhìn.

Kết quả phát hiện Hàn Đông quả thật không có gì có thể yếu đuối, trên cái mông một vết thương nhỏ cũng không có.

Hàn Đông cũng trộm liếc mắt một cái, lúc ấy một trận quặn đau như vậy, sao giờ một chút dấu vết đều không có đây? Chẳng sợ hồng một chút cũng được a!

Vì thế, hắn càng làm ra vẻ đáng thương.

"Anh cũng biết trước kia em kết giao 78 đối tượng đều là nữ, em chưa từng nghĩ tới có một ngày bị nam nhân cưỡi ở dưới thân. Anh thao không chỉ là cái mông của người ta, mà là cả tự tôn của em nữa! Anh nói thao thì thao a, anh làm gì còn thao tàn nhẫn như vậy? Mông người ta đau…" Hưởng thụ nước mắt tầm tã như mưa rào mùa hè.

Vương Trung Đỉnh nhìn bộ dạng này của Hàn Đông, thật sự vừa nổi lên một trận đau lòng vừa muốn tiếp tục hung hăng trừng trị một phen.

Bất quá cuối cùng cũng chỉ dùng tay mát xa cho hắn vài cái, không có tiến hành động tác tiếp theo.

Vì trình độ cao nhất để áp bức Vương Trung Đỉnh phải ôn nhu, Hàn Đông tiếp tục hướng lưng về phía y liệt liệt không quay lại.

Vương Trung Đỉnh rốt cục ôm lấy hắn, giọng điệu dịu dàng ra lệnh: "Đông Đông, tôi đếm tới ba, lập tức thu nước mắt lại!"

Hàn Đông nghe được hai chữ Đông Đông kia, tâm đều hóa rồi.

Loại thời cơ này sao có thể thu a? Không nghe được baby tuyệt đối không thôi!

Vương Trung Đỉnh không quen cái tật xấu này của hắn, tuy rằng cũng đã chiều chuộng hết mức rồi, nói thẳng: "Còn khóc có tin tôi vạch trần em không?"

Quả nhiên, nước mắt vèo một cái liền dừng rồi.

"Ngủ!" Vương Trung Đỉnh lần nữa hạ lệnh.

Vì thế, Nhị Hàng này mới vừa rồi còn kêu gào cái gì tự tôn nam nhân, mông đau, đau đến khó chịu, không đến hai giây đã không hề trở ngại đi vào giấc ngủ, sau khi ngủ vẫn không quên đắc ý mấy câu.

"Hôm nay không ăn mệt, còn được chiếm tiện nghi."

Vương Trung Đỉnh liếc mắt nhìn hắn, "Chiếm tiện nghi như thế nào?"

"Phạm vào nhiều lỗi như vậy, lại có thể thực sướng một phen, thích xong còn có người dỗ, ai có kĩ năng này của ta?" Nhe răng cười xấu xa.

Nếu đặt tại lúc trước, Vương Trung Đỉnh đã sớm kéo hắn dậy chỉnh đốn một trận rồi! Hiện tại cũng không biết là có phải bị Hàn Đông lây bệnh "Tiện" rồi hay không, thấy tấm đức hạnh này của hắn không chỉ không nổi bão, ngược lại có loại cảm giác càng xúc động.

Vài ngày sau đó, Vương Trung Đỉnh vì để đề phòng Hàn Đông, một mực nhốt hắn trong nhà.

Hàn Đông bị dạy dỗ một phen xong khẩu vị không hề ảnh hưởng trái lại còn tăng lên, vốn dĩ ngày trước không ăn thức ăn quá béo, hiện tại thực phẩm dầu mỡ đều bao đủ.

Giọng điệu Tây Tây chua chua nói: "Ba ba là muốn hại chú."

Hàn Đông phi thường phối hợp bày ra một bộ dạng thống khổ, nuốt đến dị thường gian nan, sau đó lắc lắc mặt hướng Tây Tây nói: "Ta biết, nhưng không có cách nào a!"

Tây Tây mấp máy lên cái miệng nhỏ nhắc nhở: "Chú có thể đưa cho kẻ thù của chú ăn."

Hàn Đông giả ngu, "Kẻ thù? Ta làm gì có kẻ thù nào?"

"Quần lót của chú bị thủng lỗ lớn là do cháu cắt." Ánh mắt Tây Tây tràn đầy địch ý.

Hàn Đông không giận ngược lại cười, "Vậy sao? Ba ba của cháu nói là rất khêu gợi, cám ơn cháu."

Tây Tây còn nói: "Chú niệm mười lần "con chuột"…"

"Con chuột, con chuột, con chuột, con chuột…"

Sau khi đọc xong, Tây Tây hỏi: "Mèo sợ nhất cái gì?"

Hàn Đông không cần suy nghĩ nói: "Con chuột."

"Trúng kế trúng kế, chú bị cháu trêu đùa rồi !" Tây Tây cố ý vỗ tay để gây thù hận.

Nhưng không, Hàn Đông đầu tiên là cười ha ha một trận, sau đó nắm cái mặt nhỏ của Tây Tây nói: "Cháu rất thông minh."

Mặt Tây Tây nháy mắt chìm xuống.

Một lát sau, nhóc con lại bắt đầu lầm bầm lầu bầu.

"Người kia bộ dạng thật kỳ quái, chân dài thân ngắn, mông lớn như vậy. Con mắt lõm vào, cả một đầu tóc quăn…"

Hàn Đông nhịn không được chen lời nói: "Cháu là đang nói ta hay là tự giễu vậy?"

"…"

Tây Tây thấy dùng lời công kích không có tác dụng, lại cấu mạnh một cái lên tay Hàn Đông.

Hàn Đông cũng đùa lại quay sang cấu nhẹ một cái.

Tây Tây rõ ràng không đau, nhưng vì trả đũa, vẫn làm vẻ mặt ủy khuất chạy đến chỗ Vương Trung Đỉnh cáo trạng.

"Ba ba, đuôi sam thúc thúc cấu con, người xem!"

Vương Trung Đỉnh tùy tiện nhìn lướt qua, liền trả lời: "Chú ấy không hiểu chuyện, đừng chấp nhặt."

"Cứ bắt con mẫu mực mô phạm như bây giờ thật sự mệt mỏi quá, ngẫu nhiên tư tưởng cũng muốn nghỉ ngơi một chút." Tây ảnh đế làm một bộ dạng không chịu nổi gánh nặng.

Vương Trung Đỉnh lại nghiêm túc nói : "Tư tưởng ý thức là không được phép nghỉ ngơi, nghỉ ngơi liền sinh ra ý nghĩ sa đọa."

Mới vừa nói xong, chuông cửa liền vang lên.

Vương Trung Đỉnh không quay ra cửa nhưng qua màn hình đối giảng nhìn thấy mặt Hạ Hoằng Uy, thần kinh không khỏi căng chặt.

Không cần hoài nghi, Hạ Hoằng Uy chính là đến tìm Hàn Đông.

Nhớ ngày đó tín nhiệm đem trọng trách giao vào tay Hàn Đông như thế, để hắn thay mình "bảo quản", không nghĩ tới Hàn Đông bảo quản bảo quản liền lấy làm của riêng.

Cơn tức này ai có thể nuốt trôi được đây?

"Cậu ấy và Du Minh không có chuyện gì." Vương Trung Đỉnh trực tiếp giải thích thay Hàn Đông.

Hạ Hoằng Uy nói: "Tôi biết, nhưng tôi vẫn muốn gặp."

"Du Minh thích cậy ấy không liên quan gì đến cậy ấy, cậu gặp cũng vô dụng, hay là tự xem lại vấn đề trên người mình đi."

"Tôi chỉ muốn gặp hắn." Ánh mắt Hạ Hoằng Uy như đuốc.

Mặt Vương Trung Đỉnh ngạnh như cương.

Vì thế, hai người lại căng thẳng ngay trước cửa.

Cuối cùng người thỏa hiệp trước lại là Hạ Hoằng Uy, hắn lần đầu tiên cúi cái đầu cao ngạo, nói ra lời thật lòng.

"Tôi là tới tìm hắn lĩnh giáo, giờ có thể vào chưa?"

Vương Trung Đỉnh sửng sốt, "Lĩnh giáo?"

Hạ Hoằng Uy tức giận đẩy y ra, "Tránh sang một bên."

Hàn Đông vừa nhìn thấy Hạ Hoằng Uy liền sợ.

"Anh… Anh đến đây làm gì?"

Hạ Hoằng Uy cư nhiên lại thật sự nhẫn nhịn không động thủ với Hàn Đông, mà chỉ giữ bộ mặt âm trầm nhượng Hàn Đông một bước nói chuyện.

"Nói ở đây." Vương Trung Đỉnh ngữ khí quyết đoán.

Thấy Hạ Hoằng Uy lại muốn trở mặt, Hàn Đông vội vàng hoà giải.

"Được được được… Ở đây nói, đi ra ngoài rất phiền toái, đi sang phòng tôi là được."

Kết quả, Vương Trung Đỉnh vẫn là lời nói kia.

"Vậy cũng đừng đi, ở đây nói."

Hàn Đông đô có chút không yên tâm, quay sang Vương Trung Đỉnh xấu hổ cười, "Không cần phải bày đặt như vậy đi?"

"Tôi là đề phòng em!"

"Á…"

Từ sau khi trải qua trận nháo này, ý thức phòng lang của Vương Trung Đỉnh liền vô cùng mạnh.

Y phát hiện cái gọi là quy luật tin tưởng vào tình yêu sẽ bên nhau trường cửu, cái gì tín nhiệm lẫn nhau, cái gì cho đối phương không gian tự do toàn bộ đều là cái rắm! Hàn Đông hàng này chỉ có thể lấy dây thừng cột lại, dùng roi mà quất, một khắc cũng không thể lơi lỏng!

Cuối cùng chọn lấy biện pháp hoà hợp, vẫn là tiến hành nói chuyện tại phòng khách, chẳng qua tất cả mọi người đều tránh đi, chỉ còn lại hai người Hàn Đông cùng Hạ Hoằng Uy.

Vương Trung Đỉnh ở ngay tiểu hoa viên bên ngoài cắt tỉa, nhìn vẻ mặt thanh thản, kỳ thật tâm đang treo so với bất kì người nào đều cao hơn.

Tây Tây thì thừa dịp mọi người không chú ý, ăn vụng thức ăn Hàn Đông để lại.

Vừa ăn vừa tự an ủi mình: Mẫu mực có ích lợi gì? Mẫu mực chính là tạo điều kiện cho người khác sa đọa.

Ba của ta ngốc, nhưng ta không ngốc!

Hạ Hoằng Uy vốn là muốn lĩnh giáo Hàn Đông cách ở chung với Du Minh, muốn Hàn Đông chỉ dạy phương diện nào hấp dẫn Du Minh, từ đó rút ra kinh nghiệm, sửa lại những chỗ không tốt.

Kết quả mở miệng nói lại biến thành thái độ khác.

"Cậu rốt cuộc có chỗ nào tốt?"

Hàn Đông khiêm tốn cười cười, "Tình hình cụ thể chi tiết mời xem weibo Trung Trung."

Hạ Hoằng Uy, "…"

159. Chương 159: Bệnh Thần Kinh

Hai giây sau, Hàn Đông lập tức ôm đầu cầu xin tha thứ: "Đùa thôi, đùa thôi."

"Đừng nói nhảm, nghiêm chỉnh mà nói." Hạ Hoằng Uy âm nghiêm mặt.

Nếu là nói nghiêm túc, Hàn Đông thật đúng là không nghĩ ra được có chỗ nào trội hơn Hạ Hoằng Uy.

Hạ Hoằng Uy lại hỏi: "Du Minh có nói về vấn đề này với cậu chưa?"

Nói cũng có nói qua, nhưng Du Minh nói chính là Hạ Hoằng Uy ngoài việc nhiều tiền hơn Hàn Đông, còn lại cái gì cũng không bằng Hàn Đông, Hàn Đông nào dám nói a? Nói ra mạng nhỏ này cũng không còn nữa.

"Bây giờ hỏi đi." Hạ Hoằng Uy ra lệnh.

Hàn Đông sửng sốt, "Hỏi ngay bây giờ?"

"Đúng, trực tiếp gọi điện thoại hỏi, mở loa nói."

Hàn Đông do dự trong chốc lát rốt cục vẫn cầm lấy di động, bấm gọi Du Minh.

"Minh nhi a, cậu khỏe không?"

Ngữ điệu Du Minh không có gì nghi ngờ, "Bỏ qua đi, làm sao vậy?"

"Không có việc gì, chỉ muốn tìm cậu nói chuyện phiếm, hắc hắc…"

Vì thế, hai người nói chuyện tào lao một trận xong, Hàn Đông cảm thấy Du Minh đã hoàn toàn buông lỏng cảnh giác, mới bắt đầu vào vấn đề chính.

"Tôi vẫn nghĩ không ra, Hạ Hoằng Uy rốt cuộc có gì không tốt a?"

Nói Hạ Hoằng Uy, ngữ khí Du Minh rõ ràng lạnh xuống, loại chuyển biến này khiến tâm tình Hạ Hoằng Uy dị thường khó chịu.

"Chỗ nào cũng không tốt." Du Minh lại bổ một đao.

Hạ Hoằng Uy dùng ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị ám chỉ Hàn Đông: hỏi cụ thể một chút.

Vì thế, Hàn Đông lại dùng khẩu khí trêu chọc nói: "Vậy cậu chọn một cái nghiêm trọng nhất đi."

Bên kia trầm mặc lúc lâu mới mở miệng: “Lên giường cùng hắn không thích!”

Hạ Hoằng Uy như thế nào cũng không nghĩ đến, Du Minh thanh tâm quả dục như vậy, lại có thể đặt vấn đề này ở vị trí đầu não.

Quẳng điện thoại xuống, Hàn Đông khẩn trương chà xát tay.

“Việc này đi… Khụ khụ… Tôi thật sự so với anh…cái này…xuất chúng hơn…một chút … Đương nhiên không phải nói anh làm không tốt…Vấn đề là ở tôi…ở tôi … Nói thật… đôi khi Trung Trung cũng chịu không nổi tôi…”

Vương Trung Đỉnh đang tưới hoa nhưng toàn bộ nước đều là tưới lên giày của mình.

Buổi tối, Hạ Hoằng Uy đến ký túc xá tìm Du Minh.

Du Minh nghe được tiếng đập cửa lập tức đoán ra là ai, bởi vì Hàn Đông không bao giờ gõ cửa, còn những người khác trước khi tiến vào cũng đều nói cho cậu trước.

Bất quá Du Minh vẫn mở cửa ra, giọng điệu như trước lạnh lùng thản nhiên.

“Tới tìm tôi có việc gì?”

Hạ Hoằng Uy trực tiếp kéo tay Du Minh qua, thả một viên đá chuyển màu vào.

“Tôi mang đến đây cho em.”

Du Minh khó tin được đây là việc Hạ Hoằng Uy làm ra, nhưng cậu không có cảm giác kinh hỉ, ngược lại bởi vì thái độ ôn hoà nhã nhặn này của Hạ Hoằng Uy, có loại mất mát nói không nên lời.

Kết quả, lúc Du Minh cầm lên, lại phát hiện màu ánh sáng cùng hoa văn úc bảo phát ra không giống.

Quá rõ ràng không phải là viên đá lúc trước kia.

Cảm giác mất mát trong lòng Du Minh nháy mắt bị quét dọn, đối với việc Hạ Hoằng Uy phá lệ tặng gì đó hai mắt tỏa sáng.

“Viên đá đó có gì tốt ?” Hạ Hoằng Uy không hiểu.

Du Minh trả lời: “Màu sắc nhiều.” Chỉ đơn giản như vậy.

Hạ Hoằng Uy vẫn cho rằng Du Minh thích thanh lịch, không nghĩ tới cậu thế nhưng lại thích mỹ lệ. Bất quá ngẫm lại cái người mà Du Minh thích, thật cũng không khó lý giải.

Hai người trầm mặc thật lâu, Hạ Hoằng Uy đột nhiên đưa tay đặt sau ót Du Minh.

“Nghe nói người nào đó rất không hài lòng đối với biểu hiện giường chiếu của tôi?”

Giờ Du Minh mới hiểu ra dụng ý của Hàn Đông lúc gọi cú điện thoại kia.

Cậu cho rằng một giây sau Hạ Hoằng Uy lập tức sẽ vứt mình lên trên giường, thực hiện các loại hành vi trả thù thô bạo. Không ngờ Hạ Hoằng Uy từ đầu đến cuối đều không hề nổi bão, ngược lại nhìn chằm chằm vào cậu có chút hứng thú.

“Không nghĩ đến em lại ham muốn chuyện đó, tôi lại tưởng em chính là khúc gỗ, không hề có cảm giác.”

Du Minh không biết đã nghe bao nhiêu lời nói vũ nhục của Hạ Hoằng Uy, trước kia hoàn toàn không cảm thấy gì, hiện tại chỉ là một câu trêu chọc không đau không ngứa, lại khiến câu trở nên không được tự nhiên.

“Tôi cũng không phải bị bất lực, sao lại không có cảm giác?”

Hạ Hoằng Uy nở nụ cười, mặt lại tiến gần hơn đến mặt Du Minh, toàn bộ hơi nóng đều phả lên mặt của cậu.

“Em vẫn chưa trả lời tôi, công phu trên giường của tôi thực sự bết bát như vậy?”

Du Minh định đẩy hắn ra, “Tôi không muốn nói loại chuyện này với anh.”

Hạ Hoằng Uy nắm lấy cổ tay Du Minh, “Tôi không trêu chọc em, tôi rất nghiêm túc muốn tìm hiểu rõ.”

Du Minh vẫn lạnh băng, "Chuyện này có gì để tìm hiểu?"

"Vạn nhất ngày sau có đối tượng kết giao mới, có thể tránh phát sinh sai lầm tương tự."

"Tôi không có nghĩa vụ cung cấp kinh nghiệm cho anh."

Hạ Hoằng Uy càng sáp lại gần Du Minh, môi gần như chỉ cách còn cách nhau 1mm, hơi động một chút có thể chạm đến, nhưng Hạ Hoằng Uy vẫn giữ rất vững.

Ngược lại là Du Minh, luôn luôn phiền toái xô đẩy Hạ Hoằng Uy.

"Tôi không đủ ôn nhu?" Hạ Hoằng Uy hỏi.

Du Minh không nói lời nào.

"Làm không đủ lâu?" Hạ Hoằng Uy lại hỏi.

Du Minh vẫn không nói.

Hạ Hoằng Uy đột nhiên mạnh mẽ ôm thân thể Du Minh qua, hung hăng nắm chặt hai cổ tay cậu.

Du Minh vốn tưởng Hạ Hoằng Uy muốn lặp lại chiêu cũ, không ngờ hắn mạnh mẽ ấn sau ót, đem mặt cậu dán lên bờ tường lạnh lẽo, còn nói: "Mặt của em quá nóng, cho em mát mẻ chút."

"Anh buông tay!" Du Minh giãy dụa.

Hạ Hoằng Uy cố tình không buông, áp mặt bên này xong lại quay sang mặt bên kia, vui vẻ nhìn bộ dạng nhỏ bé ngoan ngoãn của Du Minh.

Bất quá, cuối cùng Hạ Hoằng Uy cũng không hành động thêm bước nào.

"Em ngủ đi, tôi đi." Trực tiếp đẩy cửa mà ra.

Du Minh nhịn không được thở ra một câu: "Bệnh thần kinh."

...

Sáng ngày thứ hai, Vương Trung Đỉnh rốt cục cho phép Hàn Đông ra ngoài hít thở thông khí, mang hắn đến công ty.

Hàn Đông mỗi lần đi cùng đàn ông, đều thích khoát tay lên vai người ta, lại càng thích làm như vậy với Vương Trung Đỉnh. Hơn nữa dường như sợ người khác không nhìn thấy, gặp ai cũng chào hỏi bằng thanh âm vang cực đại. Chỉ như vậy vẫn chưa đủ, còn muốn xoay mặt Vương Trung Đỉnh về hướng người kia.

Vương Trung Đỉnh rốt cục không thể nhịn được nữa, "Bỏ ngay cẩu móng vuốt của em ra!"

"Đều là đàn ông, kề vai sát cánh thì làm sao? Anh sợ người ta nghĩ lung tung a?" Hàn Đông vẫn cợt nhả.

"Tôi chặt đi giúp em!" Vương Trung Đỉnh lớn tiếng mắng.

Hàn Đông đành phải phẫn nộ mà rụt tay về.

Kết quả, không đầy một lát, Vương Trung Đỉnh lại đưa tay qua, khoát lên vai Hàn Đông.

Hàn Đông sửng sốt, đây là ý gì?

Vương Trung Đỉnh không muốn nói mình là vì bắt Hàn Đông bỏ đi tật xấu vươn tay, chỉ nghiêng qua hắn một cái, nói: "Em quá thấp."

Vào công ty không bao lâu, Hàn Đông liền chia tay đồng chí muốn đi đến đoàn phim.

Bởi vì biết Calne đang đi vắng, Vương Trung Đỉnh liền rộng rãi phất phất tay.

"Đi đi."

Hàn Đông xấu xa nhắc nhở: "Calne muốn cho em cùng Y Lộ nuôi cấy cảm tình."

Không nghĩ tới, Vương Trung Đỉnh đối với ai cũng đề phòng, thế nhưng đối với Y Lộ trăm phần trăm yên tâm.

"Anh cũng biết cô ta cùng chú của anh..." Hàn Đông nhướn mày.

Vương Trung Đỉnh không nói gì, "Nhanh đi làm chính sự đi, đừng bắt người ta chờ em."

Vì thế, Hàn Đông hoan hỉ, phấn chấn, ngây ngất chạy khỏi văn phòng Vương Trung Đỉnh.

Y Lộ đưa Lý Thượng đến đoàn phim, nàng không ngại thân mật cùng Lý Thượng, còn giữ hắn ở lại studio nói chuyện một lúc.

"Hàn Đông được làm người phát ngôn của Armani." Y Lộ nói.

Lý Thượng gật gật đầu, "Tôi đã biết."

Y Lộ còn nói: "Cậu ta quả thật phi thường tốt, tôi từng tiếp xúc qua một lần, cũng rất thích tính cách của cậu ta. Tôi thật sự sợ ngày nào đó tôi sẽ ruồng bỏ cậu mà đi theo người ta."

Lý Thượng cười ha ha, cũng không thèm để ý.

Không đầy một lát, Hàn Đông cũng đến.

"U, có thể đứng lên đi rồi?" Hàn Đông cố ý trêu chọc Lý Thượng.

Lý Thượng làm như không có việc gì, "Thấy cậu phát triển tốt như vậy, tôi sốt ruột a!"

"Không quấy rầy các người, tôi đi đây." Lý Thượng nói xong liền đi ra ngoài.

Hàn Đông hỏi Y Lộ: "Hôm nay tìm tôi chuyện gì a?"

"A, nhóm phó đạo diễn bàn bạc muốn tìm mấy chỗ quay ngoại cảnh, tính mang hai người chúng ta cùng đi."

"Đây chẳng phải là đi công tác sao?"

Y Lộ gật đầu, "Đúng vậy, hơn nữa đi thời gian cũng không ngắn đâu, ít nhất một tuần lễ. Bất quá chúng ta cũng không có nhiều việc, chỉ cho ý kiến tham khảo hỗ trợ, coi như đi du lịch."

Hàn Đông đại khái đã hiểu, "Khi nào thì xuất phát?"

"Lập tức xuất phát."

"Nhanh như vậy?" Hàn Đông kinh ngạc, "Tôi còn chưa chuẩn bị gì."

"Không vấn đề gì, công ty đã chuẩn bị xong hết thay chúng ta. Thật sự không được cậu cũng có thể dùng của tôi, thông thường trợ lý đều giúp tôi chuẩn bị hai phần."

160. Chương 160: Xem Như Ngươi Lợi Hại

Chạng vạng, Hàn Đông cùng mấy thành viên trong đoàn đồng loạt xuất phát.

Bởi vì cần tiết kiệm chi tiêu, cho nên những trợ lý và nhân viên không cần thiết đều không mang theo. Nhưng tiểu Lương thì nhất định phải mang, Vương Trung Đỉnh chính là tự bỏ tiền túi, cũng phải ổn định một người bên cạnh Hàn Đông.

Hàn Đông vốn tưởng rằng mình không có chuẩn bị, kết quả trước khi đi hành lý đã được Thẩm Sơ Hoa đưa tới.

Bên trong các loại trang bị lữ hành cần thiết đều đầy đủ, quần áo đều đã xếp đặt gọn gàng.

"Được a, a hoàn tốt a, xem ra rất chu đáo." Hàn Đông cười hắc hắc.

Thẩm Sơ Hoa nói: "Không phải em chuẩn bị, đây đều là tự tay Vương tổng chuẩn bị cho anh."

Hàn Đông vừa nghĩ tới bộ dạng Soái lão công của mình đứng trước cửa hàng, nhíu mày suy nghĩ sâu xa trước mấy chục bộ quần áo, đã cảm thấy hạnh phúc bùng nổ.

Thẩm Sơ Hoa thăm dò: "Anh thật sự với Vương tổng cùng một chỗ?"

"Vô nghĩa!" Hàn Đông vẻ mặt đắc ý.

"Gạo chín thành cơm rồi sao?"

Hàn Đông phản xạ có điều kiện sặc lên: "Cô nói ai chín?" Vừa nói xong cũng ý thức được mình vừa bại lộ cái gì, vội vàng ngậm chặt miệng.

Thẩm Sơ Hoa thở dài, "Nói cách khác… Em và Vương tổng hoàn toàn không còn cơ hội?"

Hàn Đông vỗ vỗ vai đồng chí Thẩm Sơ Hoa đang lún sâu vào tổng tài văn không thể tự thoát ra được, an ủi: "Không nhất định, cũng có thể anh ta và tôi cùng một chỗ chỉ là để bức cô thổ lộ."

Thẩm Sơ Hoa: "…"

Lúc sau, Thẩm Sơ Hoa trở lại chuyện chính.

"Em cũng đã vì anh chuẩn bị một chút đồ."

"Cái gì?"

Thẩm Sơ Hoa chỉ chỉ bên trong, nhỏ giọng nói: "Chỗ này có nữ trang và các loại đồ dùng nữ."

Hàn Đông kinh ngạc, "Cô đây là muốn làm gì a?"

"Vạn nhất trên đường phố không có xe đi, có thể cải trang để đi nhờ a!"

Hàn Đông nâng trán, giỏi a, quả nhiên chu đáo.

…

Đoàn phim đến trạm điều nghiên đầu tiên, huyện Thái Ninh ở tây bắc Phúc Kiến.

Buổi tối, một hàng mười mấy người của đoàn phim vào một khách sạn lớn ở địa phương.

Bởi vì đi đường mệt nhọc, Hàn Đông vừa đặt lưng lên giường liền ngủ mất. Vốn muốn gọi điện thoại cho Vương Trung Đỉnh, cuối cùng cái nhiệm vụ này chỉ có thể tiến hành ở trong mộng rồi.

Y Lộ ở cách vách, vốn muốn đưa chút thức ăn khuya cho Hàn Đông, kết quả gõ cửa 2 lần không ai mở. Nghĩ là có thể Hàn Đông đang ngủ, Y lộ giữ im lặng trở về phòng của mình.

Kết quả nằm xuống không đầy một lát, chợt nghe được tiếng nói chuyện mơ hồ truyền đến từ cách vách.

Chưa ngủ?

Vì thế Y Lộ lại bưng bữa ăn khuya đã qua gõ cửa.

Lần này Hàn Đông mở cửa.

Trong tay Y Lộ bận mang đồ, cũng không để ý Hàn Đông có mở mắt hay không, đã bưng khay thức ăn đi vào.

Hàn Đông đang nói chuyện điện thoại cùng Vương Trung Đỉnh.

"Em nhớ anh, nhớ đến ngủ không được."

Y Lộ ở bên cạnh chưa rõ tình huống mà cười cười, rõ ràng mắt đã không mở ra được rồi, còn nói ngủ không được nữa.

Vương Trung Đỉnh biết Hàn Đông đang nói nói mớ, nhưng vẫn hỏi: "Trên đường có biết chiếu cố các đồng nghiệp không?"

"Chiếu cố, hành lý của bọn họ đều là em xách giúp, hơn nữa em còn bỏ tiền mời họ uống nước."

"Lúc ngồi trên xe có luyện tiếng Anh không?"

"Luyện rồi, em còn tự ghi âm lại, trở về cho anh nghe."

"..."

Chờ Hàn Đông cúp điện thoại, Y Lộ mới quay sang hắn nói: "Tôi mang cho cậu một chút thức ăn khuya đây."

"Ai u, tôi cũng đang đói chết, thật cám ơn." Hàn Đông nói xong liền đi đến.

"Món này là mua ở bên kia đường, trước kia tôi đã từng tới đây, vừa mới ăn ..."

Chưa nói xong, Y Lộ đột ngột nghẹn lời.

Bởi vì nàng chứng kiến Hàn Đông hoàn toàn nhắm mắt đem mì sợi đưa vào miệng, phải nói là chuẩn xác không lệch chút nào.

Y Lộ nhìn chằm chằm Hàn Đông ước chừng một phút đồng hồ, vẫn không thấy đôi mắt mở ra. Lại hươ hươ tay trước mắt hắn, hắn vẫn không có phản ứng.

Y Lộ lúc này mới phát hiện, Hàn Đông không phải buồn ngủ không được mở mắt ra a? Hắn là hoàn toàn, từ đầu, vẫn luôn nhắm mắt!

"Cậu..." Y Lộ muốn nói lại thôi.

Hàn Đông không hiểu sao gật gật đầu, "A a, tôi biết rồi, quên thêm gia vị rồi."

Nói xong liền với gói gia vị trước mặt Y Lộ tới, từ lúc mở gói đến thêm vào mì, cả quá trình một giọt cũng không rơi ra ngoài.

Y Lộ xem đến trợn tròn mắt, từng nghe nói qua Hàn Đông là thần lẩm bẩm, nhưng không nghĩ tới nỗi thế này! Chẳng trách có thể làm ra bộ phim tốt như vậy, thì ra là bản năng a!

...

Ngày hôm sau trời đổ mưa to, mưa liên tục đến giữa trưa vẫn không ngừng. Vài vị sản xuất cùng phó đạo diễn ngồi trong đại sảnh nói chuyện phiếm, chỉ có Hàn Đông một mình đi qua đi lại ở cửa khách sạn.

Muốn hỏi loại tính lề mề như Hàn Đông sốt ruột cái gì sao? Rất đơn giản, những người này một ngày trọ ăn ở liền tốn hơn vạn, chi trả đều là tiền nhà hắn, căn bản chậm chạp không được a!

Đang nghĩ ngợi xem phải mở miệng như thế nào, Y Lộ liền từ tầng hai đi xuống, mặc áo mưa và giày đi mưa, mang theo ô, một tư thế "Võ trang đầy đủ" muốn ra ngoài.

Quả nhiên, so với Hàn Đông còn vội hơn.

"Chúng ta xuất phát luôn bây giờ đi, tôi thấy mưa như này một chốc không ngừng được."

Y Lộ là một nữ nhân đã nói như vậy rồi, còn lại mấy tên đàn ông thế nào lại không biết xấu hổ ngồi tiếp được? Vì thế đoàn người chậm rãi xuất phát.

Tuy rằng mưa rất lớn, nhưng Y Lộ luôn luôn bừng bừng khí thế chỉ đường cho mọi người, trên người bị mưa xối không rên một tiếng, giẫm vào vũng bùn chỉ cười ha ha, không thấy diệu bộ làm giá của nữ minh tinh hay hờn dỗi của tiểu nữ nhân.

Mặc dù biết Y Lộ cũng vì "người trong nhà" mà tiết kiệm tiền, nhưng Hàn Đông vẫn rất có hảo cảm đối với tính cách này của nàng.

Từ một thôn xóm phong cách cổ xưa của Phúc Kiến đi ra, đoàn phim lại di chuyển cả đêm đến địa điểm thứ 2 —— Quý Châu.

Mới vừa nghe hai chữ này, trong lòng Hàn Đông liền lộp bộp một chút.

Mặc dù biết tại một tỉnh thị lớn như vậy xác suất đụng mặt một người quá nhỏ, nhưng trên đường Hàn Đông vẫn hết nhìn đông tới ngó tây, cảm giác không yên lòng.

"A? Vừa rồi người dựng cảnh nói mảnh đất này trồng hướng dương phải không?" Hàn Đông lại hỏi Y Lộ.

Y Lộ cũng không nhớ rõ, hỏi Hàn Đông: "Làm sao vậy?"

Y Lộ thấy Hàn Đông cầm trong tay một quyển sổ nhỏ, dọc trên đường đi đều đánh dấu các loại ký hiệu, liền tò mò hỏi: "Cậu đánh dấu gì vậy?"

Hàn Đông cười cười, "Viết linh tinh thôi."

"Điều nghiên địa hình" nhìn qua thì là việc đơn giản, trên thực tế thật mệt chết, mới qua ba ngày, mấy lão gia này đã gánh không nổi rồi.

"Không được, hôm nay nhất định hảo hảo thoải mái một phen." Trần đạo diễn nói.

Vì thế liền có người đề nghị: "Ta đi dạ điếm đi."

Y Lộ lập tức nói: "Vài ngày này tôi quá mệt mỏi, không có hứng thú, các anh đi chơi cho vui vẻ."

Trần đạo diễn hỏi Hàn Đông: "Cậu đi không?"

Hàn Đông do dự không nói.

Trần đạo diễn nghe nói Hàn Đông đặc biệt biết tính kế, lại nói, "Sợ cái gì? Lại không cần cậu bỏ tiền."

Vừa nghe lời này, Hàn Đông lập tức gật đầu đáp ứng.

Ngoài Y Lộ và mấy người chạy việc, còn lại bảy tám người đàn ông đi đến dạ điếm nổi tiếng nhất ở đây.

Trong đó có nhà sản xuất rất thông thuộc nơi này, trước kia từng lấy cảnh ở đây, lão đã trở thành khách quen. Sau khi đi vào trực tiếp vung tiền bao hết, chỉ cần người trẻ, giọng nói ngọt ngào và dung mạo đẹp, đứng thành một hàng đều có thể hoa mắt, mỗi người đều tư sắc xuất chúng nói năng bất phàm.

"Đông tử, cậu chọn trước đi, ai bảo cậu nhỏ nhất đâu." Vị sản xuất vui tươi hớn hở nói.

Hai mắt Hàn Đông đều đã sáng rực, còn mạnh miệng khoát tay, "Tôi bỏ đi, các người chơi đi."

"Xem ít tiền đồ của cậu, chúng tôi có gia có đình cũng chưa rụt rè, cậu vẫn là một tiểu tử sợ cái gì?"

Hàn Đông ra vẻ khó phụ hảo ý, "Được được được, coi như bồi các người, ha ha ha…"

Nói là nói như vậy, Hàn Đông lúc chọn rất nghiêm túc, nhìn chằm chằm như xuyên qua người ta, rốt cục chỉ mặt một mỹ nữ.

"Cô đi."

Trên đường tiến vào phòng, Hàn Đông còn cười tà phun vòng khói vào tai mỹ nữ, sau khi đi vào lập tức thay đổi thành một người khác.

"Tôi muốn toàn bộ biên lai vị sản xuất kia đã tiêu phí tại đây." Hàn Đông hành văn gãy gọn.

Mỹ nữ vẻ mặt luống cuống, "Biên lai thì phải tìm giám đốc a."

"Nếu tôi muốn chỉ là mấy cái giấy tờ giả kia, tôi đã không cần phải tìm cô."

"Tôi đây càng không có, tôi chỉ là một người làm thuê, làm sao có thể tiếp xúc đến…"

"Thiếu mẹ nó giả bộ cho tôi!" Hàn Đông vẻ mặt nặng nề, "Ở dạ điếm này, chỉ cô có giao tình với tổng giám tài vụ."

Mỹ nữ mặt cứng đờ, rất nhanh liền gật đầu thừa nhận.

"Đúng, tôi quả thật có thể, nhưng không biết vì sao tôi phải làm vậy."

Hàn Đông trực tiếp nhét vào giữa khe ngực cô ta ba vạn.

Mỹ nữ bĩu môi, "Cũng quá keo kiệt đi?"

"Cô có nhận số tiền này hay không, cuối cùng cũng phải đưa giấy tờ cho tôi." Hàn Đông giọng điệu ép buộc.

Mỹ nữ cười đem tiền đặt lại tay Hàn Đông, "Anh nói đúng rồi, tôi quả thật muốn lấy giấy tờ cho anh, cũng không muốn nhận tiền này, nhưng tôi có một yêu cầu."

"Nói!"

"Tôi muốn lên giường với anh!" Mỹ nữ mở áo để lộ ra bộ ngực, môi đỏ mọng cong lên, "Mã linh sư ~ mấy tỉ muội chúng tôi đều đặc biệt thích anh ~ "

Hàn Đông hít mạnh một hơi. Mẹ kiếp! Chẳng trách bình thường không thấy fan nào, thì ra tụ tập hết ở cái chỗ này.

Mỹ nữ cúi người, ra vẻ muốn sờ lên đùi Hàn Đông, trước mắt Hàn Đông chính là hai bầu ngực lớn lắc lư, thật sự là dùng hết toàn bộ lương tâm cả đời này mới chịu đựng được.

"Thật có lỗi, cô không thỏa mãn được tôi." Hàn Đông tươi cười khí phách.

Mỹ nữ bĩu môi, "Vậy không còn cách nào rồi, anh có biết, tôi cũng không thiếu tiền."

"Trương Dao, nhà ở Sơn Tây tỉnh bình Xa Huyền, con gái một, thuở nhỏ phẩm chất tốt học giỏi toàn diện, ba năm trước đây thi vào đại học Quý Châu, năm ngoái tạm nghỉ học, người nhà vẫn luôn không rõ tình hình, tôi nói đúng không?"

Mỹ nữ hít sâu một hơi.

"Được rồi, xem như ngươi lợi hại."

...

Hàn Đông trở lại khách sạn, trực tiếp đem giấy tờ vứt trước mặt tiểu Lương, đặc biệt bá đạo nói một câu: "Đã đến lúc để cậu thể hiện rồi."

Sau đó ầm một tiếng đóng cửa lại, vừa vào trong phòng lập tức cởi quần, hơi kém xuất huyết.

Rạng sáng hơn một giờ, Y Lộ đang muốn ngủ, đột nhiên lại nghe tiếng cửa phòng cách vách vang lên.

Kỳ quái... Hàn Đông không phải cùng bọn người kia đến dạ điếm sao? Như thế nào một mình trở lại?

Không phải lại mộng du đi?

Nghĩ vậy, Y Lộ vội vàng đi ra ngoài.

Quả nhiên, Hàn Đông hơn nửa đêm lại ăn mặc đến đặc biệt soái, nhắm mắt lại cũng khó mà giấu được tà ý.

Y Lộ nghe nói qua người mộng du không được dễ dàng đánh thức, liền đội mũ trộm theo ở phía sau.

Hàn Đông đi đường cước bộ nhanh như bay, Y Lộ nhỏ hơn phải chạy mới có thể theo được.

Đi hơn hai mươi phút, Hàn Đông lại đi đến cửa dạ điếm đó, cước bộ lại dừng.

Y Lộ đột nhiên ý thức được điều gì, vội vàng xông lên trước một phen ngăn Hàn Đông lại, khuyên nhủ: "Chúng ta trở về đi."

Hàn Đông vẫn không nhúc nhích.

Y Lộ sợ chạm mạnh Hàn Đông sẽ đánh thức hắn, đành phải ôm một tay, ghé sát bên tai nhẹ giọng nói nhỏ, "Nghe lời, theo tôi quay về khách sạn."

Hàn Đông có vẻ như phải hạ quyết tâm rất lớn, rốt cục xoay người cùng Y Lộ trở về khách sạn.

Trên đường, Hàn Đông còn một mực lầu bầu không dứt.

"Vừa rồi tôi vẫn chưa ngủ với cô ta."

Y Lộ thuận theo dỗ nói: "Nhưng người ta đã tan tầm rồi, lần sau đi."

Kết quả, ngày hôm sau scandal liền lên báo rồi.

Cảnh tượng Hàn Đông cùng Y Lộ ở cửa dạ điếm "Thân mật" bị phóng viên chụp lại, chính là toàn cảnh Y Lộ ôm tay Hàn Đông, hình ảnh Y Lộ đang ghé bên tai Hàn Đông nói nhỏ cũng thêm xuống dưới, đưa tin xuyên tạc.

Rất nhanh, chuyện này đã bị Đại đương gia công ty biết.

Vương Hải Chí vừa nhìn ảnh chụp liền đen mặt, lớn tiếng gọi trợ lý.

“Bọn họ chọn cảnh ở đâu?”

“Hai ngày này có vẻ như tới Quý Châu.”

“Lập tức đặt vé máy bay đếnđó cho tôi!”

161. Chương 161: Bị Bôi Đen Thảm Rồi

Vương Trung Đỉnh đương nhiên cũng là người chú ý đến tin tức này.

Nhưng điểm xuất phát của y và Vương Hải Chí bất đồng, Vương Hải Chí là quan tâm đến ảnh chụp thân mật của Y Lộ cùng Hàn Đông, mà Vương Trung Đỉnh là chú ý đến dạ diếm.

Bởi vì tiểu Lương lúc trước đã gọi điện thoại cho y, báo cho y biết Hàn Đông đến dạ điếm chỉ là để tra giấy tờ giả. Nhưng nửa đêm mộng du lại đi đến nơi này, Vương Trung Đỉnh không thể không tính toán.

Vốn dĩ muốn tránh xa Hàn Đông vài ngày, để cho mình hảo hảo gột rửa cái đầu óc phóng túng này một phen, kết quả vừa nghe nói Vương Hải Chí bí mật chạy tới đó, Vương Trung lập tức đứng ngồi không yên.

“Khi nào thì đi?”

Phùng Tuấn nói: “Hẳn là chuyến đêm nay, cụ thể giờ nào tôi chưa hỏi.”

“Giúp tôi tra một chút tin tức về chuyến bay đêm nay.” Vương Trung Đỉnh nháy mắt đứng dậy, “Tôi phải qua đó xem.”

“Trễ thế này còn muốn đi?”

Vương Trung Đỉnh không trả lời, bóng lưng biến mất trong thang máy.

Giờ này khắc này, Hàn Đông đang mất ngủ ôm đầu gối nói chuyện cùng Y Lộ.

Y Lộ hào phóng thổ lộ cõi lòng với Hàn Đông, chính thức thừa nhận thân phận Tiểu Tam của mình.

“Tôi có thể chính là kẻ thứ ba mà những người kia khinh thường nhất, Vương Hải Chí không phải người đầu tiên của tôi, cũng không thể nói là người cuối cùng. Nhưng tôi chưa từng phá hư gia đình của bất kì ai, hoặc là nói tôi vốn không có dục vọng muốn chiếm giữ đối với người đàn ông đã ra ngoài ngoại tình, tôi chỉ muốn hưởng thụ sủng ái của bọn họ là đủ rồi. Ha ha…quá hèn hạ đi?”

Lời này nếu một nữ nhân nghe được, nhất định sẽ đem Y Lộ mắng chết, nhưng vấn đề trước mặt cũng không phải mối quan tâm của Hàn Đông.

“Cô làm như thế nào?” Hàn Đông tò mò hỏi.

Y Lộ thản nhiên trả lời: “Công tác giữ bí mật của tôi tương đối tốt, ví như ở lễ tình nhân tôi sẽ mua hoa hồng cho ông ta, để ông ta mang về nhà tặng cho vợ. Tôi sẽ cho ông ta đi công tác hoặc là du lịch cùng vợ đánh một pháo, bằng không lâu như vậy không giao ‘lương thực nộp thuế’ bà vợ sẽ hoài nghi. Lúc tôi gặp mặt ông ta tận lực không trang điểm đậm, không thơm nức nước hoa, tôi cũng vì ông ta mà chuẩn bị sữa tắm không có mùi…”

Hàn Đông cảm thấy Y Lộ đã có thể viết một quyển giáo trình huấn luyện Tiểu Tam.

Bất quá hắn vẫn muốn hỏi: “Cô sao không tìm một người để kết hôn? Cứ giằng co như vậy không mệt mỏi sao?”

“Không còn cách nào khác, phàm là có thể chiều chuộng được tôi, cũng đã bước vào tuổi bốn mươi năm mươi.”

“Cô có thể tìm Vương lão ngũ a, giới giải trí không phải rất nhiều nữ minh tinh đều gả được vào nhà giàu có sao?”

Y Lộ cười cười, “Cậu không biết là những người đó rất đáng thương sao? Nếu đổi lại là tôi, tôi tuyệt đối sẽ không vì một cái phiếu cơm miễn phí mà ép mình làm thiếu phụ luống tuổi có chồng lại không được sủng ái. Một người đàn ông không thương tôi, tôi muốn hắn làm gì? Chẳng lẽ chỉ là để sanh con không công cho hắn sao?”

Hàn Đông nói: “Cô không có trách nhiệm gia đình.”

(Cái cụm ” trách nhiệm gia đình” này thật ra mình đoán mò, bởi vì k thể hiểu đc nghĩa cụm từ não còn sống - T.T có ai biết bảo mình với)

“Trên thế giới này có bao nhiêu người có trách nhiệm gia đình? Nhất là đàn ông, cậu dám nói cậu không muốn muốn có một Tiểu Tam như vậy không?” Y Lộ nhìn Hàn Đông.

Hàn Đông cười cười đốt một điếu thuốc, đáp án không cần nói cũng biết.

Nam nhân nào không tham không tiện? Chỉ là tự chủ khác nhau thôi. Giống như Hàn Đông nghe Y Lộ nói những lời này xong, ngoài biểu hiện khinh thường vẫn sẽ muốn thao cô ta.

Nhưng Hàn Đông vẫn muốn nói: “Loại người như cô cảm thấy ưu việt khi làm Tiểu Tam lại không tự tin làm chính thất.”

Y Lộ đầu tiên là sửng sốt, sau đó gật đầu giống như nhận thua.

“Đúng, tôi không tự tin có thể tìm được một người đàn ông đáng để dựa vào.”

Hàn Đông thầm nghĩ: kỳ thật là cô tìm được rồi, đáng tiếc đã thuộc về tôi a.

“Ngủ sớm một chút đi.” Hàn Đông vê diệt tàn thuốc.

Y Lộ gật gật đầu, “Cậu cũng nghỉ ngơi sớm một chút, nhớ rõ khóa kỹ cửa, đừng xuất hiện bất ngờ như tối hôm qua nữa.”

Trở lại phòng, Hàn Đông liên tục gọi mấy cuộc điện thoại cho Vương Trung Đỉnh đều không thể kết nối được, sẽ không giận mình chứ? Nghĩ như vậy, Hàn Đông lăn qua lộn lại không ngủ được.

Y Lộ cũng không ngủ, mà đi ra ngoài tìm quản lí khách sạn, yêu cầu đổi phòng.

“Phòng của cô làm sao vậy?” Quản lí hỏi.

Y Lộ cố che giấu, “Tôi không thích mặt trước, ông cho tôi đổi đến mặt sau đi.”

Vì thế, quản lí liền sắp xếp cho Y Lộ ở phòng đối diện Hàn Đông.

Trước khi ngủ Hàn Đông rất nôn nóng, vừa ngủ xong liền đứng dậy.

Từ lúc phát sinh chuyện ngoài ý muốn tối qua, tiểu Lương cũng cảnh giác, nghe được bên ngoài có động tĩnh lập tức đứng dậy nghe ngóng.

Đến khi tiểu Lương mặc quần áo tử tế ra khỏi cửa, cũng vừa hay bắt gặp Hàn Đông vẫn đang nhắm mắt mở cửa phòng bên cạnh, trong lòng không khỏi cả kinh, Hàn Đông không phải là muốn…

Đang muốn xông vào theo, lại thấy Hàn Đông từ cửa phòng đó đi ra.

Tốt rồi tốt rồi… Tiểu Lương nhẹ nhàng thở ra.

Kết quả không đầy một lát, hắn lại nghe thấy động tĩnh, lần này lại ngó ra xem, thấy Hàn Đông vào phòng đối diện.

Bởi vì tiểu Lương không biết Y Lộ đã đổi tới phòng đối diện kia, cho nên không hề tiến đến ngăn cản, chỉ cẩn thận quan sát diễn biến tình thế. (thật sự là từ lúc nhận việc chưa làm được cái gì ra hồn =))))

Không đến một phút đồng hồ, Vương Hải Chí hiện len hiện trong tầm mắt tiểu Lương.

Tiểu Lương kinh ngạc, chủ tịch sao lại tới đây?

Ngay sau đó, Vương Hải Chí đi thẳng vào căn phòng đối diện.

Tiếp theo nữa mọi người biết …

Hàn Đông bị Vương Hải Chí một cước đạp bay ra cửa, không khoan nhượng bị bắt tỉnh lại. Sau khi tỉnh lại hoàn toàn không rõ tình huống, sau lại thấy cơn giận chưa tiêu trên mặt Vương Hải Chí, lại nhìn đến ánh mắt bối rối của Y Lộ, ngay lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Ta phi! Rõ ràng mới chỉ thèm muốn thôi mà, sao lại đi thao thật thế này?

Tiếp theo vừa nhìn lên biển số phòng, Hàn Đông đến suy nghĩ muốn bóp chết mình cũng có rồi. Người ta biết ngươi có tâm tư này, vì bảo đảm đã đặc biệt đổi phòng, kết quả ngươi vẫn …

Hàn Đông đang chán nản, đột nhiên lại cảm thấy có chỗ là lạ.

Quay đầu nhìn lại phòng của mình, lại nhìn sang phòng này.

Nhất thời có cảm giác ngũ lôi oanh tạc.

Xong rồi, lần này bị bôi đen thảm rồi!

Vương Hải Chí liều mạng kiềm chế cơn giận của mình, bởi vì nơi này đều là người trong công ty ở, vạn nhất làm lớn chuyện, đối với lão cũng là bất lợi. Vì thế liền lệnh cho bốn bảo tiêu đi theo trói gô Hàn Đông giải đến xe mình, còn mang theo toàn bộ hành lý của Hàn Đông, làm như Hàn Đông lâm thời có việc gấp phải rời đi lập tức.

Tiếp theo lão lại chuyển gương mặt thịnh nộ sang Y Lộ, hỏi "Sao lại thế này?"

Y Lộ nói: "Em cũng không rõ."

"Nếu tôi đến muộn một chút, có phải hai người các ngươi đã làm tới hay không?"

"Không có, cậu ta chỉ là vào nhầm phòng."

Vương Hải Chí từ đâu trước tới giờ chưa nổi giận với Y Lộ, vì thế dùng ngữ khí cường ngạnh nói: "Tôi thấy em cũng không cần phải đợi ở đây nữa, sáng mai tôi sẽ phái người tới đón!"

Nói xong lời này, Vương Hải Chí đeo một bộ mặt âm âm dời đi.

Sau khi Vương Hải Chí đi, tiểu Lương cũng không có lập tức gọi điện thoại cho Vương Trung Đỉnh. Mà lén vào căn phòng cách vách của Hàn Đông tìm kiếm, rốt cục phát hiện một bút ghi âm cỡ nhỏ trong thùng rác.

Vương Trung Đỉnh cuối cùng đến chậm một bước.

Lúc y đến, Vương Hải Chí mới vừa áp giải Hàn Đông đi không lâu.

Tiểu Lương kể toàn bộ sự tình cho Vương Trung Đỉnh, Vương Trung Đỉnh lúc ấy lập tức mặt đen rồi. Nhưng cũng không phải là bởi vì hành động của Hàn Đông, mà là bởi vì cả những chuyện kỳ quặc phát sinh.

Sau đó, tiểu Lương muốn lập công liền đưa bút ghi âm cho Vương Trung Đỉnh.

"Đây là tôi phát hiện trong phòng đó."

Vương Trung Đỉnh thử ấn hai cái, bút ghi âm không hề phát ra âm thanh nào. Y lại cạy mở xác bút ra, nhìn kết cấu bên trong. Bằng nhiều năm kinh nghiệm đối phó với quay lén, y phát hiện bút ghi âm này được cải tiến. Tựa như một quả bom tự chế, sau khi hoạt động một lần liền tự hủy.

"Mang về, tìm nhân viên chuyên nghiệp phá giải."

Nói xong, Vương Trung Đỉnh liền vội rời khách sạn.

Vương Hải Chí giam Hàn Đông ở trong khu nhà cao cấp mới bí mật mua cách đây không lâu, khu nhà cấp cao này là bất động sản trên danh nghĩa Y Lộ, nhưng người đứng tên bất động sản cũng không phải tên Y Lộ, mà là một thân phận giả của cô ta, cho nên ngoài Vương Hải Chí và Y Lộ, không ai biết khu nhà này tồn tại.

Hàn Đôn bị giam ở một nhà kho, không có giường không có sô pha, chỉ có mấy ngăn tủ trống rỗng, cũng không có người đưa cơm nước cho hắn, toàn bộ cung cấp sinh hoạt chỉ có một cái vali hành lý.

Thời gian này, Hàn Đông càng hiểu rõ vì sao Y Lộ trăm phương ngàn kế hạ một ván cờ lớn như vậy.

Bởi vì chồng của hắn thật sự tốt a!

Hành lý có đệm thổi phồng, gối thổi phồng, còn có một cái giường thảm, ngủ hoàn toàn không thành vấn đề. Ngoài ra còn có một chút thực phẩm nén, cũng đủ kiên trì vài ngày.

Vương Hải Chí tuy rằng không biết quan hệ Vương Trung Đỉnh cùng Hàn Đông, nhưng biết Vương Trung Đỉnh rất coi trọng Hàn Đông. Vì đề phòng bị Vương Trung Đỉnh phái người theo dõi, lão không tự mình đi đến ngôi nhà này, cũng không tự tay đánh Hàn Đông, tất cả đều được thực hiện qua điện thoại.

Cho nên, tìm kiếm không có kết quả, Vương Trung Đỉnh đành phải tự mình đến nhà xin tiểu thúc thả người.

Không ngờ, thái độ Vương Hải Chí vô cùng kiên quyết.

"Ta không thể nào khinh địch tha cho hắn như vậy!"

Vương Trung Đỉnh nhẫn nại giải thích: "Chuyện này có hiểu lầm, lúc đó cậu ta không hề tỉnh táo, là trong trạng thái mộng du."

"Cháu lừa ai đó? Ta đã sớm xem qua băng ghi hình theo dõi, cũng hỏi qua bác sĩ! Người mộng du sẽ hành động theo thói quen, nhưng chuyện Y Lộ đổi phòng hắn không hề biết! Coi như hắn lén vào phòng bên cạnh là hành động theo thói quen, nhưng sau đó sao lại chạy đến phòng đối diện? Chuyện này người mộng du có thể làm được sao?"

"Cháu cảm thấy có người âm thầm dẫn đường, ở hiện trường có lưu lại một bút ghi âm, tuy rằng không còn…"

Vương Hải Chí trực tiếp ngắt lời Vương Trung Đỉnh, "Cháu không cần tiếp tục giải thích thay hắn, ta đã nói với cháu rồi, người này căn bản không đáng! Nhân phẩm tồi tệ, tố chất quá kém, để hắn ở lại công ty chính là sai lầm!"

"Người không thể nói cậu ấy như vậy!" thái độ Vương Trung Đỉnh đột nhiên cứng rắn.

Vương Hải Chí nháy mắt mặt đen, "Cháu lại vì một tên hèn hạ gây xích mích với ta?"

Nghe được ba chữ "Tên hèn hạ", hai mắt Vương Trung Đỉnh chợt chuyển màu đỏ tươi, ẩn trong đó là hung ý không kiêng nể.

"Tôi lặp lại lần nữa, chú nói lời sạch sẽ chút!" Vương Trung Đỉnh lớn tiếng cảnh cáo.

Lông mao toàn thân Vương Hải Chí bị dựng đứng.

"Ta cho cháu biết, công ty này là ta sáng lập lên, ta mới là chủ nhân chính thức chủa công ty này! Ta ngay bây giờ có thể tập hợp ban giám đốc, nói phế cháu là lập tức phế!"

Nghe mùi khói thuốc súng ngày càng đậm, Phùng Tuấn vội vàng tiến đến khuyên can Vương Trung Đỉnh.

"Vì một nghệ sĩ mà trở mặt với người nhà thật không đáng đi? Đi, chúng ta đi về trước, đi về trước…"

Vương Trung Đỉnh cương lên bất động, ánh mắt như một cái đinh ghim lên mặt Vương Hải Chí.

"Lấy đại cục làm trọng." Phùng Tuấn nhỏ giọng nhắc nhở.

Vương Trung Đỉnh rốt cục cưỡng chế một thân lệ khí, quay đầu rời đi.

Trở lại văn phòng, Vương Trung Đỉnh hỏi Phùng Tuấn: "Hướng đi tài chính tra đến đâu rồi?"

"Chỉ tra được một phần." Phùng Tuấn nói.

Ánh mắt của Vương Trung Đỉnh nhìn chằm chằm vào báo cáo trước mặt khiến cho người khác kinh sợ, lạnh giọng nhắc nhở: "Trọng điểm kiểm tra bất động sản."

"Bất động sản đã tra qua, nửa năm trước Y Lộ mua một căn nhà, lúc ấy chủ tịch còn chưa ra mặt."

"Nhất định là ông ta dùng hộ khẩu giả." Vì thế Phùng Tuấn buồn bực, "Như vậy điều tra lại càng khó khăn, tuyệt đối không phải vài ngày có thể thu phục."

Chuyện này cũng khiến Vương Trung Đỉnh phi thường đau đầu.

Y lại nhịn không được hỏi Nhị Lôi: "Vali của Hàn Đông có những thứ gì?"

Vấn đề này Nhị Lôi đã phải trả lời vô số lần, trong lòng Vương Trung Đỉnh rất rõ ràng, nhưng vẫn quản không được miệng mình.

Nhị Lôi thở dài, "Khả năng chúng ta có thể cứu cậu ấy ra quá thấp, hiện tại hi vọng duy nhất chính là cậu ấy tự mình phát huy thần lực chạy ra ngoài."

Phùng Tuấn lại phóng ánh mắt khinh thường sang Nhị Lôi, "Cậu cho là bảo tiêu bên kia của chủ tịch đều là nuôi tốn cơm?"

Một giọng nói ngọt ngào đột nhiên vang lên ở cửa.

"Tự anh ấy có thể thoát ra!"

Ba người cùng quay đầu.

Thẩm Sơ Hoa mang một gương mặt khí phách cùng thanh âm ngọt ngào hoàn toàn không ăn nhập tiến đến.

"Em đã sắp xếp đồ dùng nữ trong hành lý của Hàn Đông, hơn nữa còn nhắc nhở có thể dùng lúc cần thiết để giải quyết phiền toái."

Phùng Tuấn cùng Nhị Lôi đều bị đồng chí Thẩm Sơ Hoa nhìn xa trông rộng làm cho kịch chấn.

Ngay cả Vương Trung Đỉnh cũng phá lệ mỉm cười, vỗ vỗ đầu Thẩm Sơ Hoa tán thưởng nói : "Tôi thật sự không nhìn lầm người."

Thẩm Sơ Hoa hạnh phúc đến thiếu chút nữa nhảy chồm qua.

Vương Trung Đỉnh kia vốn vôcùng khinh thường trò cầu nguyện, lại càng không tin tưởng thần giao cách cảm,nhưng đêm nay lại lặp đi lặp lại mặc niệm: Baby, em nhất định phải nghĩ ra cách…

162. Chương 162: Phản Hắc

Hàn Đông hai ngày này quả thật bị đánh không ít.

Hơn nữa mỗi đêm, hai bảo tiêu canh cửa đến mí mắt không mở ra được, Hàn Đông ở bên trong lại cố ý cao điệu ngáy ngủ, quả thực rất thiếu đánh.

Hai bảo tiêu này coi như cũng có chút nhân tính, biết rõ phải đến hành hạ một cái bao cát sống, cho nên mỗi lần cũng không trực tiếp đánh lên người. Mà dùng chiếu bọc lấy Hàn Đông, ở bên ngoài các loại đấm đá đến tuyệt đối là muốn sống không được!

Hàn Đông ở bên trong gào mặc dù vẫn gào, đến khi vừa rút chiếu ra, bộ dạng thiếu đánh vẫn là thiếu đánh.

"Đánh a, dùng sức mà đánh." Hàn Đông nói.

Mặt hai bảo tiêu chết cứng, chưa thấy qua minh tinh nào mạnh miệng như vậy!

"Ta đã tính ra kết cục bi thảm của các người, nói thật, anh em trong lòng rất không đành. Các người cứ cố gắng đánh nhiều vào, sau này ta còn có thể thanh thản một chút."

Bảo tiêu cười lạnh, "Bọn ta thật sự cũng là con người, cầu được ước thấy, ngươi hiện tại thu hồi những lời này vẫn còn kịp."

Hàn Đông nói: "Ta thu…"

Bảo tiêu vừa muốn nhân cơ hội làm khó dễ, chợt nghe Hàn Đông tiếp một câu, "Ta thu con mẹ các người!"

Hậu quả có thể nghĩ.

Hàn Đông ngay cả giường cũng không bò lên được, nằm liệt trên mặt đất đã hơn nửa ngày.

Nửa đêm, hai bảo tiêu vừa ngáp vừa nói chuyện phiếm.

"Hàng này sao hôm nay không ngáy ngủ nữa?"

"Đúng a, tôi cũng thấy yên tĩnh quá."

"Sẽ không phải bị chúng ta đánh đến có chuyện rồi chứ?"

Hai bảo tiêu vội vàng mở cửa ra.

Kết quả vụt trợn tròn mắt.

Người vẫn là người kia, quần áo vẫn là quần áo đó, nhưng mặt hoàn toàn thay đổi.

Lúc đầu bảo tiêu cũng hoài nghi là Hàn Đông đóng giả, nhưng độ giống nhau quá thấp. Hơn nữa ngực ra ngực, mông ra mông, đùi đẹp ra đùi đẹp... Hoàn toàn, từ đầu, không thể liên tưởng đến tên Hàn Đông miệng tiện kia.

Một bảo tiêu chạy qua hỏi, "Tỉnh, tỉnh, cô từ đâu tới?"

"Đại mỹ nữ" không phản ứng chút nào.

Bảo tiêu kia lật tung hành lý của Hàn Đông, nói: "Nữ trang lúc trước ở trong vali không còn."

Tinh thần mệt mỏi hơn nữa sốt ruột khiến hai bảo tiêu mất đi sức phán đoán, nhất trí cho rằng Hàn Đông đã bị người đánh tráo. Vì thế lao ra khỏi phòng, tập hợp vài bảo tiêu phía dưới cùng đi tìm.

Sau khi tất cả ra ngoài, Hàn Đông mới từ trên giường ngồi dậy. Cầm lấy nữ trang giấu trong túi chữ nhật, đổi xong nghênh ngang đi ra ngoài.

Hai bảo tiêu tìm được một lúc mới nhớ tới một chuyện.

"Bọn chúng đánh tráo sao không tìm một nam nhân?"

"Vô nghĩa, nữ nhân dễ chui vào đó hơn thôi!"

Nghĩ vậy, hai bảo tiêu có vẻ như nhận ra được gì đó.

"Nói cách khác người đàn bà kia là tự mình chui vào giúp Hàn Đông thoát thân? Cô ta hẳn là, nguy rồi!"

Lúc này hai bảo tiêu mới nghĩ ra thì đã muộn, Hàn Đông đã sớm thừa dịp hỗn loạn hết sức chạy trốn.

Bọn chúng đành phải thông báo cho những bảo tiêu khác: "Đừng tìm Hàn Đông, hắn không biết đã chạy đến đâu rồi. Tìm một cô gái, cô ta nhất định không chạy xa!"

"Trông như thế nào a?" Mặt khác bảo tiêu hỏi.

"Tôi cũng không tả được, dù sao rất đẹp. Đúng rồi, đúng rồi, nàng mặc quần áo Hàn Đông!"

Nói như thế chẳng bằng không nói, Hàn Đông đi trên đường, mấy bảo tiêu liên tiếp chạy qua bên cạnh hắn, đều bởi vì "mặc" mà loại hắn khỏi phạn vi tìm kiếm.

Chuyện ngoài ý muốn này kinh động đến giấc ngủ của Vương Hải Chí.

Y Lộ thấy Vương Hải Chí ngồi dậy, vội hỏi: "Anh làm gì thế?"

"Hàn Đông tiểu tử đó chạy trốn rồi."

"Chạy rồi?"

"Ừ, do Vương Trung Đỉnh đánh tráo."

Sắc mặt Y Lộ đổi đổi, không nói tiếp.

Vương Hải Chí đột nhiên dùng ánh mắt hoài nghi đánh giá Y Lộ, "Không phải em mật báo chứ?"

"Em mật báo?"

"Bằng không sao Vương Trung Đỉnh lại biết căn nhà kia?"

Y Lộ ngây ngốc nhìn thấy Vương Hải Chí, một câu cũng không giải thích, lẳng lặng nằm xuống.

Vương Hải Chí thấy bộ dạng này của cô ta lại mềm lòng, ẩn đi các loại tức giận mềm giọng khuyên hống. Lại hôn lại chạm vào không đầy một lát cảm giác đã tới rồi, thậm chí có chút không muốn xuống giường nữa.

"Được rồi, anh nhanh đi làm chuyện quan trọng đi, tránh nói em là vì kéo dài thời gian để cho hắn chạy trốn mới cố ý giữ anh."

Vương Hải Chí lưu luyến sờ soạng mông Y Lộ một lúc mới đi.

Lái xe hỏi Vương Hải Chí, "Chúng ta tự lái xe hay là bắt xe?"

Vương Hải Chí vẻ mặt cẩn thận: "Bắt xe, ngộ nhỡ là một cái bẫy, tiểu tử đó căn bản là không chạy đi, chúng ta như vậy sẽ trúng kế bại lộ hành tung."

"Vâng."

Kết quả, Vương Hải Chí trăm nghìn lần không nghĩ tới chính là, ngay tại một nơi cách khách sạn không xa, có một chiếc taxi đã cắm rễ ở đây 3 ngày 3 đêm không chớp mắt.

Rốt cục, Vương Hải Chí cản xe này lại.

Xe chạy vững vàng trên đường, tới khi cách khu nhà cấp cao còn có hai cây số, Vương Hải Chí đột nhiên hô một tiếng.

"Dừng xe!"

Lái xe lập tức phanh xe dừng lại, ở mặt ngoài thoạt nhìn rất bình tĩnh, kỳ thật trong lòng dị thường khẩn trương.

Bởi vì hắn nhìn thấy Hàn đại mỹ nhân đang đi bộ.

Vương Hải Chí cũng là thấy người này mới kêu dừng.

Ngày đó Hàn Đông và Lý Thượng "Diễn viên đại chiến" Vương Hải Chí không tham gia, cũng chưa từng thấy qua bộ dạng giả nữ của Hàn Đông. Đột nhiên kêu lái xe dừng, đơn thuần là bị kinh diễm đến phản ứng vô thức.

Sau khi xuống xe, Vương Hải Chí đi tới chỗ Hàn Đông, nho nhã lễ độ hỏi: "Tiểu thư, có thể cho tôi một phương thức liên lạc với cô không? Tôi là chủ tịch Trung Đỉnh điện ảnh và truyền …"

Hàn đại mỹ nhân hoàn toàn không để ý tới, cứ thế mở cửa xe, một mạch ra phía sau xe ngồi.

"Lái xe, lái xe!"

Vương Hải Chí nhìn xuyên qua cửa kính xe thấy rõ mặt Hàn đại mỹ nhân, tuy rằng nhắm hai mắt nhưng bởi vì là đang nằm cho nên không hề thấy có gì không phù hợp. Hai cái đại chân dài từ đũng váy lộ ra, đối diện với hai tròng mắt nóng cháy của Vương Hải Chí.

Xe đã đi rất xa, Vương Hải Chí mới hồi phục lại tinh thần.

Đẹp quá đẹp, đáng tiếc hữu duyên vô phận.

Tới khu nhà cấp cao, hình bóng Hàn đại mỹ nhân còn bám chặt trong đầu Vương Hải Chí không đuổi đi được. Thế nên lão xác định Hàn Đông đã thật sự đã đào tẩu, cũng không có bộ dạng phẫn nộ trong dự đoán.

Theo dõi băng ghi hình để điều tra, video phòng Hàn Đông luôn trong trạng thái mất kiểm soát. Nhưng tất cả bên ngoài đều bình thường, cho nên âm kém dương sai mà xác minh chuyện đánh tráo là thật.

Đến đây mấy bảo tiêu ngay cả đầu cũng nâng không nổi.

Vương Hải Chí lúc này mới kích động, "Nữ nhân này là phái tới đánh tráo với Hàn Đông?"

Bảo tiêu gật gật đầu.

“Quả thực hoang đường!”

Vương Hải Chí trong lòng thầm nghĩ: nữ nhân xinh đẹp như vậy, lại dùng để thay tiểu tử ngu ngốc kia?

Bảo tiêu lo sợ bất an chờ cơn thịnh nộ, không ngờ Vương Hải Chí không những không nổi bão, trong mắt thế nhưng mơ hồ hàm chứa vài tia hứng thú.

Không ngờ là cô ta? Lại là cô ta?

“Cho các cậu một cơ hội lập công chuộc tội, tra bằng được thông tin về nữ nhân này cho tôi.”

Y Lộ lo lắng đến không ngủ được, rốt cục nghe được tiếng cửa phòng mở, ngẩng đầu thấy trên mặt Vương Hải Chí mang thần thái khác thường.

“Tìm được Hàn Đông rồi sao?” Y Lộ hỏi.

“Không có, vẫn để tiểu tử đó trốn thoát.”

Y Lộ kinh ngạc, “Vậy sao anh lại hưng phấn như thế?”

“Anh hưng phấn sao?” Vương Hải Chí cũng không ý thức được.

Y Lộ ôn nhu trả lời: “Đùa anh thôi, mau nghỉ ngơi đi.” Nói xong định cởi quần áo Vương Hải Chí.

Vương Hải Chí lúc trước khi đi các loại thèm muốn, kết quả sau khi trở về nhìn thân hình Y Lộ trần trụi, đột nhiên lại không còn cảm giác nữa.

Y Lộ biết chuyện Hàn Đôngảnh hưởng rất lớn đến cảm xúc của Vương Hải Chí, cũng không hoài nghi, trựctiếp ôm lão nằm ngủ.

163. Chương 163: Khó Có Thể Tiêu Tan

Vương Trung Đỉnh đã thành túc chờ ở nhà hai ngày nay, hôm nay cuối cùng cũng nhận được điện thoại của lái xe.

Tài xế đã hứa sẽ mang Hàn Đông bình an vô sự trở về, nhưng Vương Trung Đỉnh vẫn một mực muốn tự mình đến đón.

Mười mấy phút sau, hai chiếc xe tụ lại ở trên đường.

“Quá nguy hiểm, hơi kém bị chủ tịch phát hiện.” Tài xế biểu tình vẫn còn sợ hãi.

Vương Trung Đỉnh lại bình tĩnh, “Vất vả cho cậu.”

Tài xế cười cười, “Phải là vất vả Hàn Đông mới đúng, may là có chiêu này của cậu ấy, nếu không tôi ngồi xổm đến sang năm cũng chưa chắc có thể dò được địa chỉ phòng tân hôn của chủ tịch.”

“Cậu đi về nghỉ ngơi sớm một chút, mấy ngày nay khổ cực rồi.”

“Vâng, Vương tổng cũng nghỉ ngơi sớm một chút.”

Một khắc trước khi tài xế vừa rời đi, Vương Trung Đỉnh vẫn là một bộ biểu tình hờ hững tự nhiên. Chờ người ta vừa khuất bóng, Vương Trung Đỉnh liền vèo lao vào trong xe, hung hăng hôn một cái trên mặt Hàn Đông.

Giỏi lắm!

Tạm thời dừng cảm xúc kích động, Vương Trung Đỉnh lái xe mang Hàn Đông về nhà.

Tháo trang sức, tắm rửa, kiểm tra thân thể...mới làm được một nửa, Hàn Đông liền tỉnh.

“Mẹ kiếp, đây là ở nhà sao?” Bàn tay của Hàn Đông các loại xoa các loại vặn vẹo ngũ quan Vương Trung Đỉnh.

Vừa rồi lúc Hàn Đông chưa tỉnh, Vương Trung Đỉnh là các loại tri kỷ các loại ôn nhu. Chờ hắn vừa tỉnh, gánh nặng chồng chất lại dâng lên.

"Bị đánh không?" Tức giận hỏi.

Hàn Đông nhất định không thể ẩn nhẫn, nhất định không thể khách khí với hai vị anh em kia. Vì thế đem tình huống bị đánh thêm mắm dặm muối kể một hồi, đem bọc chiếu đánh đổi thành trực tiếp đánh, vẻ mặt mong mỏi lão công mở rộng chính nghĩa.

Không ngờ, Vương Trung Đỉnh hừ nói: "Đánh em cũng đáng."

Hàn Đông một bộ diễn cảm khổ đại thù sâu, "Anh xem em đã bị đánh thành cái dạng gì rồi?" Nói xong liền vun vút tìm trên người, kết quả lại không một dấu vết .

"Cái rắm, hai tên này tuyệt đối là đồ đệ của anh, đánh người đau đớn không có dấu vết! Em đã nói với anh lúc ấy tuyệt đối…"

Vương Trung Đỉnh đặc biệt không muốn nghe chuyện này, liền trực tiếp ngắt lời.

"Được rồi, nhanh chóng ngủ đi."

Hàn Đông rất nhanh lại ngủ, sau khi ngủ theo thói quen ghé đến ôm qua Vương Trung Đỉnh.

Không biết có phải là bởi vì được ôm quá chặt hay không, Vương Trung Đỉnh cảm giác thân thể Hàn Đông nóng bất thường.

Y chạm thử Hàn Đông một cái, quả thật có chút phát sốt, nhưng không nghiêm trọng. Vương Trung Đỉnh chưa cho Hàn Đông uống thuốc, chỉ đắp thêm một chăn mỏng.

Nhưng không đầy một lát, Hàn Đông đã đá văng.

Vương Trung Đỉnh lại đắp kín cho hắn.

Kết quả không đầy một lát, Hàn Đông lại đá văng.

Vương Trung Đỉnh dùng chăn bọc Hàn Đông lại, kết quả vừa khẽ quấn không sao*, Hàn Đông nháy mắt tru lên.

(là một cách nói, bề ngoài như chẳng hề gì, phần sau của câu thì có chuyển ý)

"Mẹ kiếp! Buông lão tử ra!"

Vương Trung Đỉnh chán nản, người ta hầu hạ còn hung hăng như vậy?

Vì thế lại bọc chặt lại cho hắn.

Lần này Hàn Đông nóng nảy, một quyền đánh lên ngực Vương Trung Đỉnh, cả giận nói: "Ngươi dám đánh lão tử nữa xem!"

Vương Trung Đỉnh không khỏi nổi lên lòng nghi ngờ, Hàn Đông mặc dù hỗn, nhưng tuyệt đối không hỗn đến mức độ này.

(Hỗn chắc là trong từ hỗn đản)

Y lại thử bọc Hàn Đông lại, hơn nữa che phủ gắt gao.

Hàn Đông quả nhiên kịch liệt giãy dụa, một bên giãy dụa một bên chửi tục không ngừng, cảm giác lúc ấy đã nghẹn lên không mắng nổi.

Vương Trung Đỉnh nghe rõ.

Mùi vị dâng lên trong lòng khó có thể hình dung, đau xót gấp nhiều lần so với bộ dạng giả đáng thương vừa rồi Hàn Đông thảm thống với mình.

Lần đầu tiên có cảm giác bản thân vô dụng như thế.

Sáng hôm sau, Hàn Đông tỉnh lại lập tức ngao ngao lên đòi ăn.

Vương Trung Đỉnh chỉ cho hắn ăn một ít thức ăn lỏng.

Hàn Đông kháng nghị đủ kiểu, bất quá cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp.

Lúc đang ăn phát hiện ánh mắt Vương Trung Đỉnh luôn nhìn chằm chằm vào mình, lúc ăn xong Vương Trung Đỉnh cũng vẫn dõi theo, ánh mắt đặc biệt quái dị.

"Làm sao vậy?" Hàn Đông nhịn không được hỏi.

Trong giọng nói Vương Trung Đỉnh có một chút nghi ngờ, một chút không phục.

"Em thật sự... là thầy tướng số?"

Hàn Đông xấu xa cười, "Sao vậy, anh có thể coi là vậy a?"

"Em trước tiên nói cho tôi một chút, em có thể tính ra cái gì? Không chỉ nói hôn nhân, phong thuỷ linh tinh, tôi muốn nghe cụ thể."

Hàn Đông nghĩ nghĩ, nói: "Có hơn, dài có thể tính vận mệnh cả đời để ý hướng đi, ngắn có thể tính vận trình ba năm ngày. To có thể tính tính tình mê, nhỏ có thể tính tình hình gia đình cụ thể. Tiếp tục thần một chút, ngay cả chí sinh trưởng trên người anh thế nào đều có thể tính ra..."

Vương Trung Đỉnh như trước cảm thấy thực vô nghĩa.

"Em là tính như thế nào ra?"

Hàn Đông nói: "Có vài cái có thể theo một ít quy luật, nhưng không phải trăm phần trăm phù hợp. Có vài cái cũng chỉ vừa ý không đáng nói truyền, nói trắng ra là toàn bộ bằng nhận thức."

"Nhận thức của em là từ đâu tới?"

"Em cũng không chắc, trước đây nghe một lão thái thái trong thôn nói ông ngoại em chính là một cao nhân. Lúc em còn ở trong bụng mẹ, lão đã tính ra ngày giờ sinh, thật là một phút một giây cũng không lệch."

Vương Trung Đỉnh càng nghe càng mơ hồ, "Em nếu đã là thầy tướng số, còn rơi vào chuyện như vậy?"

Hàn Đông nghiêm trang: "Có vài tai hoạ không thể tránh, tránh đi tai hoạ đồng thời cũng sẽ tránh đi phúc hỉ."

"Cứ tránh đi đi." Vương Trung Đỉnh đột nhiên nói.

Hàn Đông sửng sốt, "Ý gì?"

"Em muốn cái phúc hỉ gì a? Không thêm phúc cũng vẫn là đầy đủ! Thà rằng tránh đi phúc hỉ, cũng không thể có một chút tai họa!"

Hàn Đông vẫn không hiểu được, "Anh rốt cuộc muốn nói cái gì a?"

Vương Trung Đỉnh cuối cùng cũng phải phun ra một câu.

"Tính xem vận thế mấy ngày nay của em."

"A?"

"Nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì? Bảo em tính thì tính đi"

Hàn Đông bấm ngón tay tính toán, sắc mặt có vẻ không lạc quan.

Vương Trung Đỉnh thế nhưng lại thật sự lo lắng.

"Bản thân thì thật không có gì, bất quá em tính ra một thời gian ngắn nữa anh sẽ có chuyện phải cầu ở em. Ba ngày một cầu nhỏ, nửa tháng một cầu lớn."

Vương Trung Đỉnh hừ lạnh một tiếng, "Không thể xảy ra."

Hai ngày sau đó, Vương Trung Đỉnh rốt cục mang Hàn Đông ra ngoài ăn no nê một chuyến.

Hàn Đông bình thường vào bữa đều ăn như hổ đói, sau vài ngày đói bụng, quả thực chuyển sang cắn nuốt như dã thú.

Không gian nhà ăn rất tao nhã, không khí mị người, cho nên tiếng Hàn Đông kia vong tình hút ra tiếng có vẻ đặc biệt chói tai.

Vương Trung Đỉnh không cần đảo mắt, cũng có thể cảm giác được bốn phía đang ném tới ánh mắt xem thường.

Trong lòng Hàn Đông lại bắt đầu YY, Vương Trung Đỉnh nhất định sẽ coi thường ánh mắt mọi người, trên mặt viết sáu chữ to tôi cưng chiều, có gì lạ?

Mà sự thật tình hình là, Vương Trung Đỉnh vẻ mặt nhẫn nhịn đủ rồi.

"Tôi nói, em có thể chú ý một chút không?"

"Em nhìn xem có ai như em không?"

"Em không lo xấu mặt nhưng tôi ngại!"

Hàn Đông lại khinh bỉ, "Anh không biết là nam nhân ăn cơm nhã nhặn nhìn quá cường điệu sao?"

Vương Trung Đỉnh không nói gì, chằm chằm nhìn hắn.

Hàn Đông phát hiện không khí không đúng, lập tức cười cười làm lành, "Không không không, em không nói anh…"

Vương Trung Đỉnh vẫn trầm mặt.

Hàn Đông gắp lên một viên chả tôm, đưa đến miệng Vương Trung Đỉnh muốn lấy lòng.

"Ăn đi."

Chỉ có mình Vương Trung Đỉnh biết, người như y há mồm trước mặt người lạ cần từ bỏ bao nhiêu thể diện.

Kết quả hoàn tử đã đưa đến gần miệng, đũa trong tay Hàn Đông đột nhiên khẽ run, hoàn tử cứ thế rơi vào cằm Vương Trung Đỉnh rồi lộn một vòng, cuối cùng dâng hiến cho mặt bàn.

"Một miếng nữa, lại một miếng nữa nào."

"Đủ rồi!"

"…"

Trở lại văn phòng, Vương Trung Đỉnh hỏi Hàn Đông: "Ăn no chưa?"

Hàn Đông vẻ mặt thỏa mãn.

"Thoải mái không?"

"Thích, đặc biệt thích."

"Bóng ma trong lòng hoàn toàn biến mất chưa?"

Hàn Đông ôm lấy cổ Vương Trung Đỉnh cười xấu xa, "Ngay từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy anh, liền không còn thấy bóng ma gì nữa rồi."

"Vậy em tiến lên phía trước hai bước." Vương Trung Đỉnh nói.

Hàn Đông khó hiểu làm theo.

"Xoay người." Vương Trung Đỉnh lại nói.

Hàn Đông lúc này mới ý thức ra nguy hiểm sắp giáng xuống, đáng tiếc đã quá muộn.

"A a a… Sao lại đá em?"

"Em nói xem vì cái gì? Buổi tối mộng du chạy đến quán rượu, còn chui vào phòng người ta, có phải đều là em làm hay không?"

“Em bị bôi đen!”

“Nếu tâm vô tạp niệm, người ta có thể lợi dụng sao?”

Hàn Đông vẫn chưa giãy dụa cầu xin tha thứ, Vương Trung Đỉnh cũng không thể mềm chân.

“Đứng thẳng! Không được trốn, trốn một lần đá 10 cái!”

Hàn Đông kêu gào, “Không né đau a!”

“Không thương tôi đánh em làm gì? Bỏ tay ra !”

“Người ta khi dễ em thì thôi đi, anh còn góp vui theo!”

“Bọn họ làm gì là việc của bọn họ, tôi đá phần của tôi.”

“Vậy anh cũng đừng đá mãi một bên, đổi bên kia được chưa a?” =))))))

“Lười đổi.”

“A a a a a… Còn mấy cái a?”

“Còn ba cái.”

Hàn Đông cắn răng kiên trì đến cuối cùng.

“Ngao!”

“Ngao !”

“Ngao ! !”

Vốn tưởng rằng đã xong, kết quả cơ thể mới vừa thả lỏng, lại phát ra một tiếng càng to rõ “Ngao”, hơi kém ép vỡ nát thủy tinh.

“Vì sao lại đá thêm một cái? ? ?” Hàn Đông không thể nhẫn nhịn.

Vương Trung Đỉnh thản nhiên trả lời: “Ai bảo em làm hoàn tử rơi xuống cầm tôi.”

“Lòng dạ anh cũng quá hẹp hòi đi?”

Hàn Đông tựa như một con chó pug ở sau lưng Vương Trung Đỉnh gâu gâu gâu, khóe miệng Vương Trung Đỉnh mơ hồ hàm chứa nụ cười nhẹ.

Dùng loại phương thức đặc biệt này nị oai đủ rồi, Hàn Đông mới hỏi: “Chuyện của em Minh nhi chưa biết phải không?”

Vương Trung Đỉnh nói: “Chưa nói cho cậu ta biết.”

“Vậy cũng tốt, Minh nhi mặt ngoài nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng yếu đuối hơn bất kì ai, ngàn vạn lần không thể để cho…”

Hàn Đông đang nói đột nhiên cảm thấy không khí không đúng, hoả tốc lẻn xa ba thước có hơn thở dài.

“Em có thể đi tìm Minh nhi không?”

Vương Trung Đỉnh phất phất tay, “Đi đi.”

Hàn Đông vừa đi không đầy một lát, Phùng Tuấn liền gõ cửa bước vào.

“Bất động sản đã tra ra, chứng thật là dùng thân phận giả để mua, thủ tục vô cùng cẩn thận, thật sự là rất nhọc công.”

Mặt Vương Trung Đỉnh trầm xuống, “Ông ta có tiếp tục truy xét Hàn Đông bỏ trốn không?”

“Không có, tôi nghĩ trong lòng ông ta hẳn là rất rõ ràng, nhược điểm bất động sản đã bị ta nắm được, ông ta chỉ có thể xử lý lạnh, dù sao dì của anh cũng không phải rơm rạ hiền lành.”

Vương Trung Đỉnh gật gật đầu, cũng không hỏi thêm nữa.

“Bất quá…” Phùng Tuấn chuyển hướng, “Ông ta lại một mực hỏi thăm Mỹ nữ kia.”

“Mỹ nữ?” Vương Trung Đỉnh khó hiểu.

Phùng Tuấn cười cười, “Chính là cái người Hàn Đông giả dạng.”

Vương Trung Đỉnh hung hăng hít một hơi, làm sao mới có thể bớt lo lắng đây?

Đang buồn bực, tiểu Lương lại tới nữa, hơn nữa mang đến một tin tức càng phá hỏng tâm trạng hơn.

Bút ghi âm không khôi phục được.

“Tìm rất nhiều nhân viên kỹ thuật chuyên nghiệp cũng chưa phá giải được, có lẽ là hỏng thật rồi.”

Vương Trung Đỉnh đưa tay, “Đưa tôi đi.”

Tiểu Lương đành bất đắc dĩ đưa tới.

Buổi tối, Vương Trung Đỉnh mang bút ghi âm về nhà, tự mình mân mê nửa ngày vẫn chưa được. Sau đột nhiên lại nghĩ đến vợ hiền vạn năng của mình, lập tức gọi tới thư phòng.

“Giúp tôi một việc gấp.”

“Giúp? Em không nghe lầm chứ? Anh vừa nói giúp?”

Vương Trung Đỉnh tức giận, “Em giúp không?”

“Còn phải xem anh cầu hay không.”

Vương Trung Đỉnh kéo mặt mũi không hạ, nhưng vì để tra chân tướng đến cùng, chỉ có thể không nặng không nhẹ vứt ra hai chữ.

“Cầu em.”

Hàn Đông các loại đắc ý, “Em nhớ người nào đó đã nói không thể xảy ra a ~ tên vương bát đản nào nói? Ân?”

Vương Trung Đỉnh đạp nhẹ một cước lên mông Hàn Đông, trầm mặt đi ra ngoài.

Hàn Đông mân mê hơn nửa giờ mới khôi phục một đoạn ngắn, mới vừa lưu vào máy tính, còn chưa kịp nghe, đã bị Tây Tây túm đi rồi.

“Đuôi sam thúc thúc, cháu dẫn chú đi xem vật này.”

“Đừng kêu ba chữ đuôi sam thúc, không phải cháu cũng có đuôi sam sao?”

“Chú cũng có thể gọi cháu là thúc thúc.”

“…”

Vương Trung Đỉnh đi vào thư phòng, thấy máy tính đã lưu một đoạn âm tần ngắn, trực tiếp ấn phát.

Bên trong truyền ra một giọng nam trầm.

“Hàn Đông gần đây thế nào?”

Vương Trung Đỉnh còn chưa nghe được đoạn tiếp theo, đã có một người từ cửa xông vào.

“Sao em lại nghe thấy tiếng Diệp ca?”

Lời này vừa nói ra, Vương Trung Đỉnh hoàn toàn cứng lại.

Âm tần tiếp tục truyền.

“Dĩ nhiên muốn rồi, có thể không muốn sao?”

Hàn Đông cũng cứng lại rồi.

Không khí nháy mắt lạnh xuống, hai người đều cảm thấy một dòng khí lạnh từ cột sống ngược lên.

Chuyện Calne, chuyện Du Minh, chuyện bọc chiếu đánh, chuyện chạy đến dạ điếm… Tất cả, đối với Vương Trung Đỉnh đều chỉ là sấm to điểm nhỏ, đá vài đá làm ồn ào một trận lại trôi qua.

Nhưng Diệp Thành Lâm, y khó mà không để trong lòng.

164. Chương 164: Rốt Cục Sáng Tỏ

"Còn tiếp tục phục hồi không?" Hàn Đông thử hỏi.

Vương Trung Đỉnh ừ một tiếng mặt không biến sắc.

Hàn Đông lần thứ hai mân mê, ngay cả bản thân hắn cũng không rõ mình cố chấp nhất như thế để tìm ra chân tướng, hay là để tìm thêm tin tức về Diệp Thành Lâm.

20 sau, đoạn ghi âm còn lại khôi phục hoàn thành.

Vương Trung Đỉnh bình tĩnh mở lên, Hàn Đông bình tĩnh nghe, hai loại bình tĩnh đan chéo, nổi lên không khí cực kì không bình tĩnh.

"Tôi a? Vẫn luôn ở đó, rất tốt."

"Ngày đó lần đầu tiên đặc biệt ngồi xe vào trong thành phố xem, diễn thật sự rất tốt, cậu ấy chính là khối liêu."

(Khối liêu: chỉ tài năng thiên phú)

"Không có ý định liên hệ."

"Không phải người chung đường."

Nghe được hai câu trước, Hàn Đông còn rất bình tĩnh. Nghe đến hai câu sau, trong lòng đặc biệt có cảm giác không tốt.

Âm tần đứt quãng, nghe tựa như giọng nói tin ngắn. Nhưng thật ra là hai người đối thoại, chỉ là tiếng của một người khác đã bị tách ra mà thôi.

Về phần vị kia là ai, Hàn Đông trong lòng đã rất rõ ràng.

"Đây là bút ghi âm tiểu Lương lấy được từ phòng cách vách trong khách sạn, em hẳn là nghe thấy giọng nói này, mới theo bản năng đi đến phòng đối diện a?"

Vương Trung Đỉnh rất hi vọng Hàn Đông có thể nguỵ biện, chỉ cần thế bản thân mình liếc mắt một cái bỏ qua cũng tốt.

Đáng tiếc Hàn Đông lại thừa nhận rồi.

"Anh ấy ở phòng đối diện của em ba năm."

Vương Trung Đỉnh không phát hoả, cũng không có lý do phát hoả. Hàn Đông chỉ đi quán rượu một lần, mộng du liền nhớ hướng kia mà chạy đến. Diệp Thành Lâm ở phòng đối diện với hắn ba năm, hắn theo tiếng mà đi có thể chứng tỏ cái gì đây?

Huống hồ đoạn ghi âm này còn xác minh Hàn Đông không có cái loại ý đồ này với Y Lộ, hoàn toàn tẩy trắng cho Hàn Đông. Vương Trung Đỉnh không chỉ có không nên trách cứ, còn phải tỏ vẻ an ủi mới đúng.

Trên thực tế, Vương Trung Đỉnh cũng làm ra một thái độ thuần gia môn nhân.

"Được rồi, đã hiểu lầm em."

Nghe nói như thế, Hàn Đông thở nhẹ nhõm một hơi.

"Em còn tưởng rằng anh phải…" Hàn Đông nói được một nửa liền mắc kẹt.

“Tôi phải làm sao?” Vương Trung Đỉnh hỏi.

Hàn Đông cười hắc hắc, “Không có gì, không có gì, anh không phải loại người lòng dạ hẹp hòi này.”

Sau đó, hai người vẫn cùng nhau tắm như thường ngày.

Vương Trung Đỉnh vẫn như cũ giúp Hàn Đông lau, như cũ sẽ nhân cơ hội kẽo kẹt hắn xong lại ra vẻ bộ dạng nghiêm trang.

Thân thiết trên giường cũng vẫn như thế.

Hàn Đông vốn tưởng rằng Vương Trung Đỉnh sẽ nảy sinh tâm địa độc ác tra tấn mình, không ngờ Vương Trung Đỉnh vẫn rất quan tâm cảm giác của hắn, hầu hạ đến vô cùng thích.

Buổi tối trước khi ngủ, Hàn Đông lại nắm chặt đại điểu của Vương Trung Đỉnh, thử phản ứng của y.

Vương Trung Đỉnh nghiêng qua liếc Hàn Đông một cái, “Làm gì vậy?”

“Không có gì, muốn nhìn anh một chút xem rốt cuộc có tức giận không.”

“Tôi tức giận làm gì?” Vương Trung Đỉnh trang nghiêm làm bộ dạng không vấn đề gì.

Hàn Đông lại triền ẩm đi, mặt trơ trán bóng cười.

“Vậy em an tâm rồi.”

Sau đó vài ngày, hai người vẫn hài hoà cùng nhau như vậy. Vương Trung Đỉnh vẫn mạnh miệng mềm lòng, vẫn “tên trộm tiểu sờ” cùng Hàn Đông ở văn phòng, vẫn đem hắn mang về nhà …

Thoạt nhìn bên ngoài, Vương Trung Đỉnh quả thật che dấu rất khá.

Nhưng dù có đàn ông thế nào, chỉ cần sa vào tình cảm, nhất định sẽ có sơ hở.

Sơ hở này chính là ánh mắt.

Trước kia ánh mắt Vương Trung Đỉnh luôn luôn dính trên người Hàn Đông, hiện tại ngoài những lúc cần thiết cơ bản đều tránh đi.

Bất quá y dùng loại “chiến thuật cao cấp” này đối phó tên vô tâm vô phế kia căn bản có vẻ như không có tác dụng. Hàn Đông nên cười thì cười ha ha, nên uống thì uống, mỗi ngày làm việc xong dính đầu lên gối liền thăng.

Nhưng là mộng du lại càng thường xuyên.

Có đôi khi Hàn Đông ngủ trước, Vương Trung Đỉnh còn nghe điện thoại xử lý công việc, Hàn Đông cứ tới gõ cửa.

Vương Trung Đỉnh mở cửa ra, Hàn Đông một bộ biểu tình ủy khuất nói: “Em vẫn chưa ngủ cùng cô ta.”

Hàn Đông đã không phải là lần đầu tiên nói những lời này.

Gần như mỗi lần Vương Trung Đỉnh ở lại phòng này gọi điện thoại, Hàn Đông đều sẽ đi qua gõ cửa, sau đó nói một câu như vậy.

Vương Trung Đỉnh cảm thấy trong tiềm thức Hàn Đông cũng đã phát hiện sự thay đổi trong thái độ của mình, nhưng là hắn quy kết loại thái độ này của Vương Trung Đinh là vì vẫn canh cánh chuyện hắn đi vào phòng Y Lộ.

Loại này lý giải nhầm này càng khiến Vương Trung Đỉnh thêm áp lực, nhất định không mở cửa cho Hàn Đông.

Lúc đầu Hàn Đông dùng sức gõ cửa, nhất định muốn nói những lời này trước mặt Vương Trung Đỉnh. Sau vẫn mãi không ai mở ra, hắn cũng chỉ đứng ngoài cửa nói xong rồi đi.

…

Cuối tuần, Hàn Đông cùng Du Minh đi dạo phố.

“Ngày mai cậu rảnh không?” Du Minh hỏi.

Hàn Đông vừa muốn nói có rảnh, liền phát hiện Du Minh là đang gọi điện thoại, căn bản không phải hỏi mình.

Một lát sau, Du Minh còn nói: “Diễn tập kịch bản.”

Không biết bên kia nói gì, Du Minh trộm liếc Hàn Đông một cái.

“Hắn hiện tại đặc biệt bận, tôi không muốn làm phiền hắn.”

Hàn Đông không nhận ra mình chính là “Hắn” trong câu chuyện, vẫn như người không liên quan đi lên phía trước.

Sau khi cúp điện thoại, Hàn Đông hỏi: “Ai a?”

“Một người bạn.” Du Minh vội vàng nói sang chuyện khác, “Cậu có biết công ty đang muốn tổ chức một hoạt động tuyển tú không?”

“Tuyển gì?” Hàn Đông tò mò.

“Nữ thần có đôi chân đẹp nhất.”

Hàn Đông sửng sốt, ai lại nghĩ ra chủ ý này vậy.

Du Minh trêu chọc: “Cậu biết không? Lúc tôi nghe thấy tin này, phản ứng đầu tiên chính là nghĩ đến cậu.”

“Có tin tôi quất chết cậu không?”

“…”

Hai người cười nói trở về ký túc xá.

Du Minh hỏi Hàn Đông: “Cậu và Vương tổng gần đây thế nào?”

“Hai chúng tôi? Rất tốt a!”

Du Minh gật gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Hàn Đông đột nhiên phát hiện một biến đổi rõ rệt.

“Bây giờ cậu hỏi thăm chuyện tôi và Vương Trung Đỉnh, sao lại không nghiến răng nghiến lợi như trước nữa vậy?”

Du Minh chết không thừa nhận, “Trước kia tôi có nghiến răng nghiến lợi sao?”

Hàn Đông chỉ cười không nói.

Vẻ mặt Du Minh lại né tránh mất tự nhiên.

Buổi tối, Hàn Đông chào tạm biệt Du Minh trước khi ra về.

“Tôi đi a!”

Du Minh cũng không ngẩng đầu chỉ ừ một tiếng.

Hàn Đông lại bắt đầu bới lông tìm vết, “Bây giờ cậu như thế nào lại không hỏi tôi có đến chỗ Vương tổng hay không? Tôi nhớ trước kia cậu đặc biệt khẩn trương vấn đề này.”

“Cậu có thôi ngay không? Không thích tôi, còn phải bắt tôi cả ngày phải nhớ cậu a?” Du Minh tức giận.

Hàn Đông cười để tiện, lại dùng giọng điệu vặn vẹo làm nũng: “Minh nhi a, bất luận khi nào tôi ngoảnh đầu lại, cậu cũng vẫn đứng đó chờ tôi được không?”

“Thật có lỗi, tôi không thiếu đạo sĩ.”

Hàn Đông, “…”

Đêm khuya, Vương Trung Đỉnh lại ở thư phòng gọi điện thoại, phân phó Phùng Tuấn gửi báo cáo tài vụ.

Kết quả mới vừa rời tay quẳng máy xuống, tiếng bước chân Hàn Đông lại vang lên ở cửa.

Vương Trung Đỉnh không hiểu nổi, Hàn Đông vì sao lại mẫn cảm đối với việc mình gọi điện thoại như thế?

Lần này, Hàn Đông lại chỉ đứng ở cửa sửng sốt một lát, một câu không nói quay trở về phòng.

Một lát sau, Vương Trung Đỉnh lại nghe động tĩnh kì lạ ở bên ngoài.

Hàn Đông không hiểu sao bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình, ăn mặc chỉnh tề xong yên lặng rời đi.

Tất cả phát sinh quá đột ngột.

Thế nên lúc Vương Trung Đỉnh kịp phản ứng lao ra cửa, Hàn Đông đã không thấy bóng dáng.

Đến lúc Du Minh gọi điện thoại cho Vương Trung Đỉnh, Vương Trung Đỉnh mới biết Hàn Đông trở về ký túc xá.

Lúc Hàn Đông mộng du đều từ ký túc xá chạy đi khắp nơi, đây là lần đầu tiên từ nơi khác khác chạy về ký túc xá.

Trong lòng Vương Trung Đỉnh giống như vừa bị khoét một khoảng trống lớn.

Du Minh sớm đã biết màn "ngoài ý muốn" của Hàn Đông và Y Lộ ở khách sạn, cũng biết tình cảm giữa hắn và Vương Trung Đỉnh có xuất hiện vấn đề, nhưng cậu không biết nên khuyên như thế nào.

Tất cả những gì cậu có thể làm chỉ là trong lúc Hàn Đông khó chịu chạy về, mở cửa rồi đắp chăn cho hắn.

Sau đó nói thầm một câu: Tôi đương nhiên sẽ chờ cậu.

…

Sau khi Hàn Đông đi rồi, Vương Trung Đỉnh càng cảm thấy khó có thể tiêu tan, trái lại hồi tưởng hết lần này đến lần khác hành vi của Hàn Đông mấy ngày gần đây, cảm giác có gì đó kì lạ.

Vì thế y sai Nhị Lôi tìm một vị chuyên gia tâm lí, nhờ giúp đỡ giải thích tâm lý mộng du của Hàn Đông.

"Ngài nói người đó luôn đến gõ cửa lúc ngài đang gọi điện thoại?" Chuyên gia tâm lý hỏi.

Vương Trung Đỉnh gật gật đầu.

"Tôi cảm thấy có thể là ngài từng bỏ lỡ một cuộc điện thoại, tạo thành tiềm thức tiếc nuối cho cậu ta. Ngài cẩn thận ngẫm lại, trước khi sự tình phát sinh trước cậu ta có gọi điện cho ngài không?"

Vấn đề này Vương Trung Đỉnh đã sớm nghĩ tới, trước khi phát sinh chuyện ngoài ý muốn này Hàn Đông quả thật đã gọi mấy cuộc điện thoại cho y. Lúc ấy Vương Trung Đỉnh đang trên máy bay, cho nên không nhận được.

Nhưng Vương Trung Đỉnh nói: "Cậu ta cũng không nhất định luôn mẫn cảm với việc tôi gọi điện thoại, tôi ở phòng khách, phòng bếp, phòng ngủ gọi điện thoại không hề có phản ứng, chỉ có ở thư phòng mới có."

"Thư phòng và phòng ngủ của cậu ta có mối liên hệ gì không?"

"Đối diện."

"Phòng ngủ của ngài và phòng ngủ của cậu ta thì thế nào?"

"Bên cạnh."

Nói đến đây, Vương Trung Đỉnh đột ngột biến sắc, hoả tốc gọi tiểu Lương đến.

"Chúng ta quên một chi tiết quan trọng."

Tiểu Lương không rõ, "Cái gì?"

"Chúng ta chỉ tra xét phòng bên cạnh phòng Hàn Đông, lại không tra phòng đối diện."

"Bây giờ tra có phải quá muộn rồi không?"

"Không muộn, nhất định cô ta nghĩ tôi lấy được bút ghi âm cũng sẽ không tìm hiểu thêm nữa. Cho nên ngay từ đầu sẽ không nghĩ tới cần giải quyết tốt hậu quả, đồ vật kia rất có thể còn giấu kín ở khách sạn."

Nghe Vương Trung Đỉnh vừa nói thế, tiểu Lương cường điệu phải mang sứ mệnh, như ngựa không dừng vó chạy đến Quý Châu.

Hai ngày sau, tiểu Lương đã mang chiến lợi phẩm trở lại.

Vương Trung Đỉnh nhấn nút bút ghi âm, bên trong truyền ra tiếng của mình.

"Uy…"

Một khắc này, trái tim Vương Trung Đỉnh hoàn toàn vỡ vụn.

Y Lộ tạo ra liền 2 màn kịch.

Màn thứ nhất là Hàn Đông muốn "làm" Y Lộ, vì thế tìm ở cách vách không thấy lại chạy về phía phòng đối diện, cái này là để lừa Vương Hải Chí.

Màn thứ hai là Hàn Đông nghe được giọng của Diệp Thành Lâm ở cách vách, bởi vì tìm không thấy mà phản xạ có điều kiện đi về phía phòng đối diện, cái này là dùng để lừa Vương Trung Đỉnh.

Mà sự thật thực ra là: Y Lộ tự mình thả bút ghi âm ở cả hai phòng. Một cái là ghi âm giọng Diệp Thành Lâm đặt ở phòng cách vách, một cái là ghi âm giọng Vương Trung Đỉnh đặt ở phòng đối diện.

Bút ghi âm ở phòng cách vách không phải phát xong mới phá hư, mà là vốn đã bị hỏng, hoàn toàn, từ đầu, vẫn chưa hề vang lên.

Vì cái gì nói như vậy?

Bởi vì nếu Y Lộ muốn lừa Vương Trung Đỉnh, hoàn toàn có thể dùng bút ghi âm tốt, còn có thể tránh đi phiền phức phá giải.

Cho nên Hàn Đông chỉ nghe thấy tiếng ghi âm của Vương Trung Đỉnh, không hề nghe được giọng Diệp Thành Lâm.

Sở dĩ lúc đầu đến phòng cách vách, là bởi vì ở nhà phòng hắn và Vương Trung Đỉnh là cạnh nhau.

Bố cục tinh vi như thế, có thể thấy được lòng dạ Y Lộ quá thâm sâu!

Đêm xảy ra sự cố đó, Hàn Đông không gọi được cho Vương Trung Đỉnh, mang tâm sự nặng nề đi ngủ, nên mới có thể bị một tiếng "Uy" dụ ra cửa.

Cũng bởi vì chuyện này, mỗi tối Hàn Đông mới vừa nghe được tiếng điện thoại trong thư phòng Vương Trung Đỉnh, lại muốn đến gõ cửa.

Nhưng Vương Trung Đỉnh vẫn còn một điều không rõ, Hàn Đông vì sao phải nói câu "Em vẫn chưa ngủ với cô ta" kia?

Vương Trung Đỉnh cho tới nay vẫn cho rằng "cô ta" là chỉ Y Lộ, giờ đây đột nhiên cảm thấy không được bình thường.

Chuyên gia tâm lý nói: "Có lẽ đây là điều trong tiềm thức cậu ta luôn luôn muốn nói lại không nói thành lời."

Vừa nghe chuyên gia tâm lý vừa nói như thế, Vương Trung Đỉnh càng xác định "cô ta" này không phải chỉ Y Lộ.

Bởi vì Hàn Đông đã sớm giải thích với Vương Trung Đỉnh vấn đề hắn và Y Lộ, không cần thiết giải thích lại.

Vậy là phải nói…

Mặt Vương Trung Đỉnh lần thứ hai cứng ngắc, "Sân bay cách dạ điếm có xa lắm không?"

"Từ dạ điếm về hướng đông đi hơn bốn trăm thước là đến."

Vương Trung Đỉnh lại lật bài báo ra, ở tấm hình Y Lộ ôm tay Hàn Đông, lưng Hàn Đông quay về hướng dạ điếm, chân chính hướng tới phía đông.

Kỳ thật hắn chỉ là dừng lại một lát, không phải muốn đi vào.

Kỳ thật hắn không phải kích động đi tìm cô gái kia, mà là tìm Vương Trung Đỉnh!

Kỳ thật câu thì thầm "chưa ngủ với cô ta" căn bản không phải nói với Y Lộ, mà là với Vương Trung Đỉnh!

...

Từ đầu đến cuối, trong đầu Hàn Đông cũng chỉ có một mình Vương Trung Đỉnh.

Có lẽ ngay cả tự mình cũng không ý thức được.

Cho nên lúc thanh tỉnh mới chấp nhận là nghe được giọng của Diệp Thành Lâm, khi mộng du một lần lại một lần không cam lòng gõ cửa.

Cho nên hết lần này đến lầnkhác không được đáp lại mới phải tuyệt vọng đến không nói một tiếng rời đi.

165. Chương 165: Biến Sắc

"Cậu định làm thế nào?" Du Minh hỏi Hàn Đông.

Mặt Hàn Đông chảy dài, "Có thể làm gì? Anh ta đã đuổi tôi về đây."

"Làm sao cậu biết là anh ta đuổi cậu mà không phải chính cậu chạy về?"

Hàn Đông vẫn không tin mình có loại khí khái này.

"Từ khi anh ta nghe được đoạn ghi âm kia liền bắt đầu có loại tâm tư này, còn cho rằng tôi không nhìn ra? Ngoài miệng nói "hiểu lầm", kỳ thật trong lòng không biết đã cách ứng tôi như thế nào đâu."

"Phải tôi tôi cũng cách ứng cậu!" Du Minh nói.

"Vậy sao? Tôi nghe xem cậu có bao nhiêu cách ứng?"

Hàn Đông bên ngoài một bộ biểu tình không thèm để ý, kỳ thật trong lòng lo lắng không yên.

Du Minh nắm đúng điểm yếu của Hàn Đông, "Vừa đi dạ điếm lại nhớ thương cơ hữu, vật chất và tinh thần cùng quá trớn nghiêm trọng, chỉ nghĩ đã thấy chán ghét."

Biểu cảm Hàn Đông có chút không nhịn được, "Tôi quá trớn khi nào? Căn bản còn chưa có làm thành hành động thực tế đi?"

Du Minh nói: "Cậu còn chưa có biến thành hành động a? Chẳng lẽ nhất định phải làm xong rồi mới tính là vụng trộm sao?"

Hàn Đông không cho là đúng, "Là cậu suy nghĩ quá nhiều."

Du Minh không nói gì.

Qua một lúc, Hàn Đông lại ngập ngừng, "Cái kia... Thực sự ghê tởm vậy a?"

"Có lẽ là tôi quá khiết phích, Vương tổng đại khái sẽ không cho là như vậy." Du Minh 'an ủi' vừa khéo.

Gió lạnh trong lòng Hàn Đông vèo vèo thổi, hoàn toàn thổi bay một chút hi vọng cuối cùng.

Du Minh thấy bộ dạng Hàn Đông khiếp nhược lông mày trùng xuống mắt, trong lòng nhịn không được muốn cười.

"Này, cậu sợ Vương tổng không nhớ cậu a?"

Chỉ nhìn mặt Hàn Đông đã ra đáp án, có thể không sợ sao?

Mất đi Vương Trung Đỉnh tương đương mất đi lái xe miễn phí, cố vấn tạo hình, chuyên viên tắm gội; mất đi mấy phòng đồng hồ cùng gia sản vô kể; mất đi hoan lạc thân thể cực hạn … Quan trọng nhất là mất đi nơi khoác lác.

Cho dù vậy, Hàn Đông vẫn trâng tráo: "Anh ta dám bỏ rơi tôi? Cứ chờ tim bị đào rỗng, mất đi toàn bộ ý nghĩa cuộc sống đi!"

Du Minh hì hì vui lên, "Quả thật, mất đi một người đi vệ sinh không mang theo giấy, nửa đêm chạy tán loạn xung quanh, tiện nam quốc dân am hiểu tái chế đồ hỏng, thật sự là khó có thể tưởng tượng được nỗi bi thống này."

Hàn Đông miễn cưỡng cười, "Tôi biết cậu thích tôi, biết cậu khẩn cấp hi vọng chúng tôi chia tay, cho nên mới nói lời này kích thích, lão tử sẽ không rơi vào bẫy đâu!"

Du Minh gật gật đầu, "Đúng đúng đúng, tôi rắp tâm bất lương, cậu ngàn vạn lần đừng rơi vào bẫy của tôi."

Ánh mắt Hàn Đông âm trầm, "Chẳng trách cậu không thể có được tình yêu của tôi, miệng quá độc ác!"

Du Minh cố nén xúc động muốn cười, về phòng mình thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra ngoài.

Hàn Đông thì sốt ruột lục túi, rốt cuộc tìm được quyển sổ nhỏ mang theo khi đi công tác. Mặt trên ghi chép chỉ là một ít số liệu lấy cảnh, cùng vài đề nghị của Hàn Đông đối với nhân viên thiết kế hậu trường.

Hi vọng cái này còn có thể vãn hồi chút gì đó… Hàn Đông thầm cầu nguyện.

"Cậu xem cái gì vậy?" Du Minh đột nhiên hỏi.

Hàn Đông vội vàng dấu, "Không có gì, viết chơi."

Du Minh với một tay lấy cuốn sổ trong tay Hàn Đông, vừa quay người vừa trêu: "Nhớ cũng thật rõ ràng tỉ mỉ, bất quá cái này hình như là công việc của nhà sản xuất đi?"

"Vương Trung Đỉnh không tin được mấy người sản xuất kia, nhất định phải là tôi hỗ trợ giám sát." Hàn Đông nói xong liền vươn tay ra đoạt lại.

Du Minh nắm chặt không buông, "Vậy bây giờ cậu lấy sổ này làm gì? Không phải cầu người ta nhận ra khổ tâm này mà rộng lượng tha thứ cho cậu một lần đi?"

"Ai cầu hắn a? Ai cầu a?" Hàn Đông hét lên, "Lão tử là lấy đem trả lại cho hắn! Có khi hắn thấy sổ còn phải cầu tôi tha thứ cho hắn lòng dạ hẹp hòi."

Du Minh vui vẻ nói: "Được rồi, nói không chừng còn có thể tự mình tới cửa đón cậu trở về."

Mới vừa nói xong, xe Vương Trung Đỉnh đã ở dưới lầu.

Hàn Đông quẳng điện thoại xuống, quay sang Du Minh nhíu mày, "Thật ngại, bị cậu đoán trúng rồi."

Du Minh vỗ vỗ vai Hàn Đông, "Vạn nhất Vương Trung Đỉnh nói chia tay với cậu, nhớ rõ đem sổ ném vào mặt hắn."

Lông mày Hàn Đông lại dãn ra đến cực độ, nhưng không phải đắc ý, mà là căng gân.

Trong thang máy lặp đi lặp lại khuyên bản thân cần bình tĩnh, coi như bị đá cũng phải ngã ra một tư thế thật xinh đẹp. Kết quả vừa ra khỏi thang máy, chân Hàn Đông lập tức mềm nhũn, trông thấy Vương Trung Đỉnh còn có loại xúc động muốn nhào lên vẩy đuôi chó mừng chủ.

Nhưng hắn vẫn nhịn được, gắt gao nắm chặt cuốn sổ đi đến trước mặt Vương Trung Đỉnh.

"Theo tôi về nhà đi." Vương Trung Đỉnh nói.

Hàn Đông trố mắt, "Về nhà?"

Trước giờ ôn nhu của Vương Trung Đỉnh đối với Hàn Đông đều giấu ở đáy lòng, đây là lần đầu tiên đem chữ đau lòng viết ở trên mặt.

"Tôi có thể xin lỗi em, chỉ cần em nguyện ý trở về."

Hàn Đông lúc này cảm giác giống như kẻ sát nhân đang chạy trốn bị sa lưới song lại không có hình phạt, mà còn được chính phủ thưởng, có thể không nguyện ý sao?

Ngay lập tức gật đầu đáp, "Nguyện ý, nguyện ý..."

Vương Trung Đỉnh thấy Hàn Đông một câu câu oán hận cũng không có, cảm giác tội lỗi càng cường liệt. Không đợi Hàn Đông yêu cầu, bắt đầu tự kiểm điểm.

"Là tôi hồ đồ, không ý thức được em là đi sân bay chứ không phải đi dạ điếm, thứ em nghe được chính là giọng của tôi chứ không phải Diệp Thành Lâm, mới tạo nên hiểu lầm lớn như vậy."

Hàn Đông giật nảy, "Anh nói em không có đi quán rượu? Không có nghe được giọng của Diệp Thành Lâm?"

Vương Trung Đỉnh gật đầu.

"Anh lúc đó đang ở đây làm sao mà biết được?" Hàn Đông bày ra một bộ biểu tình hoàn toàn không đếm xỉa đến.

Vương Trung Đỉnh liền thuật lại tình huống mộng du mấy ngày nay cho Hàn Đông, lúc nói không chỉ xoáy sâu vào nỗi đau trong lòng mình, mà còn khiến cho Hàn Đông kích động.

"Náo loạn nửa ngày là như thế này a?"

Vương Trung Đỉnh gật gật đầu.

Hàn Đông lập tức quay lưng nói: "Tôi đây không muốn về nữa."

Vương Trung Đỉnh, "...không phải em mới vừa đáp ứng tôi sao?"

"Vừa rồi là tôi chưa biết rõ chân tướng, hiện tại đã biết, trái tim băng giá rồi." Đôi mắt Hàn Đông phiếm hồng, cảm xúc nói đến là đến.

Vương Trung Đỉnh vừa muốn nắm tay Hàn Đông giải thích, liền dụng thấy một cuốn sổ nhỏ.

"Đây là cái gì?"

Hàn Đông mới vừa kịp phản ứng, một hơi ném quyển sổ lên người Vương Trung Đỉnh, cơ hồ đã hoàn thành xong một nhiệm vụ bất khả thi.

"Tôi tiện tay ghi nhớ giúp anh!"

Vương Trung Đỉnh chỉ lật hai trang đã ngước mắt nhắm ngay Hàn Đông, thanh âm trầm thấp, giống như vứt bỏ hết toàn bộ thể diện.

"Là tôi không đúng, theo tôi về đi, Đông Đông."

Hàn Đông cắn răng làm cao, "Giải thích cũng vô dụng, tôi không thể tha thứ cho lòng dạ hẹp hòi của anh."

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh càng trầm trọng.

Hàn Đông sợ mình nhìn nữa sẽ mềm lòng, nhân cơ hội trên trời như vậy liền xoay người, trực tiếp cắm đầu chạy.

Cảm xúc lần này hoàn toàn đối lập với lúc trước, khi bước vào thang máy là các loại thổn thức cảm khái, ra thang máy sống lưng liền dựng thẳng lên.

"Nha, nhanh như vậy đã trở lại sao?" Du Minh trêu chọc.

Hàn Đông giơ bàn tay lên, rất có khí thế Mao Chủ Tịch dẫn dắt công nông làm cách mạng.

"Cái loại người lòng dạ hẹp hòi này dây dưa lâu làm gì? Trực tiếp nhăn mặt!"

Du Minh cố ý hỏi, "Đưa sổ chưa?"

"Nhất định rồi! Hắn chưa nói chia tay tôi đã vứt qua!"

"Thật không vậy?" Du Minh nghi ngờ.

Hàn Đông xòe tay, "Cậu xem xem có phải không còn rồi không."

Theo hiểu biết của Du Minh đối với Hàn Đông, Hàn Đông không thể vứt đi quyển sổ quan trọng như vậy. Nếu Vương Trung Đỉnh nhận rồi, Hàn Đông cũng không thể không theo y về đi.

"Không phải là anh ta đã phạm phải chuyện gì có lỗi với cậu đi?" Du Minh hỏi.

Hàn Đông chết sĩ diện, "Hắn dám làm gì có lỗi với tôi? Chỉ là tôi không quen nhìn người lòng dạ hẹp hòi!"

"Vậy vì sao mắt cậu lại đỏ?"

Hàn Đông ra vẻ thoải mái cười cười, "Lúc nãy hắn nói nhiều lời sám hối như vậy, tôi không phải nên phối hợp một chút sao?"

Du Minh vừa muốn nói chuyện, chợt nghe tiếng điện thoại vang lên, cầm lên nhìn thoáng qua, nói: "Tôi phải đi ra ngoài."

"Đi đi." Hàn Đông phất phất tay.

Du Minh vừa đi không đến năm phút đồng hồ, Hàn Đông liền úp sấp xuống giường gào khóc. Giống như ủy khuất vừa mới bị Vương Trung Đỉnh chạm đến, có cảm giác bị tổn thương.

Đang khóc hung hăng, Hàn Đông đột nhiên cảm thấy được không khí trong phòng có chút kì lạ, quay đầu nhìn sang, tiếng khóc vèo im bặt.

"Cậu… Cậu sao đã trở lại?" Hàn Đông hỏi.

Du Minh không phải cố ý đi chưa đi, mà là thật sự đã trở về. Kết quả mới vừa vào cửa chợt nghe đến tiếng khóc tục tằng to rõ của một vị gia môn nhi, lúc ấy mặt liền co rút, quả nhiên…

Hàn Đông xấu hổ miệng liệt liêt, "Cảm xúc nhất thời nổi lên, không chảy khô mắt tôi sẽ trướng."

Thôi được… Hiện tại mà nói Hàn Đông chính là cúc hoa không được sáp sẽ tàn (?), Du Minh cũng phải vì giữ gìn tôn nghiêm nam nhi của hắn mà cố mà làm ra vẻ tin.

"Đúng rồi, cậu còn chưa nói, sao cậu lại đã quay lại?" Hàn Đông hỏi.

Du Minh nói: "Hạ Hoằng Uy mời hai ta cùng đi chơi, cậu đi không?"

"Vậy cậu hi vọng tôi đi không?" Hàn Đông hỏi.

Du Minh không nói gì.

Hàn Đông lập tức liều mình nhận sứ mệnh, "Được, tôi đi cùng cậu."

Biểu cảm Du Minh có chút phức tạp.

"Sao còn chưa đi?" Hàn Đông kéo Du Minh.

Du Minh lúc này mới nhấc chân lên bước đi.

166. Chương 166: Nghĩ Hay Vậy!

Trước kia Hạ Hoằng Uy mang Du Minh ra ngoài chơi, bình thường đều là tự an bài thay cậu. Tính tình hai người hoàn toàn bất đồng. Hạ Hoằng Uy thích xã giao, Du Minh thích yên tĩnh, những gì Hạ Hoằng Uy sắp xếp Du Minh luôn không thích, cuối cùng đều là ra về trong không vui.

Hiện tại lại trực tiếp hỏi Du Minh: "Muốn đi đâu?"

Du Minh nói: "Vốn hôm nay có một màn vũ kịch clacket, nhưng là vé đã hết sạch rồi."

(clacket: điệu nhảy dùng bàn chân gõ nhịp)

Hạ Hoằng Uy biết Du Minh rất muốn xem tiết mục kia, cho nên đã đặt trước ba vé. Nhưng hắn không mang vé ở trên người, mà là có sắp xếp khác.

"Đi xem đi, nói không chừng có cò vé."

Hạ Hoằng Uy nói xong, liền lái xe về hướng rạp hát lớn quốc gia.

Sau khi đến, cò vé mà Hạ Hoằng Uy trước đó đã an bài xuất hiện trong tầm mắt ba người.

Hàn Đông vỗ vỗ vai Du Minh, "Cậu chờ, tôi đi hỏi, nếu có anh em mời cậu xem."

Nói xong, Hàn Đông đã chạy qua hỏi: "Bao nhiêu tiền?"

"Dưới một vạn không bán."

Hàn Đông kinh ngạc, "Cái vé gì mà một vạn a?"

"Xem trọng, đây chính là nhạc kịch kinh điển quốc tế, hơn nữa là tân duệ vũ vương dẫn đoàn, vé bình thường đều đã hơn một ngàn, càng khỏi nói vé VIP."

Hàn Đông hỏi: "Vậy cậu có vé bình thường không?"

"Không, chỉ có vé VIP."

"Bớt một chút đi, chỉ còn mười mấy phút nữa là bắt đầu rồi, cậu không bán được chính là tự bẻ tay mình còn gì!"

"Anh yên tâm, không có khả năng bán không được."

"Vậy cũng linh động chút."

"..."

Cảm giác kiên nhẫn của Du Minh đã sắp không còn, Hạ Hoằng Uy trực tiếp tiến lên phía trước, "Lấy ba vé".

Sau đó trả tiền lấy vé, quay đầu đi mất.

Cả quá trình không đầy 5 giây.

Một người mài mài chít chít, một người tốc độ sét đánh, như thế nào có thể chênh lệch nhau đến như vậy? !

Sau khi đi vào, ba người ngồi một hàng.

Du Minh ngồi ở giữa, Hàn Đông cùng Hạ Hoằng Uy chia ra ngồi ở hai bên phải trái của cậu.

Buổi công diễn này chọn dùng những công nghệ tiên tiến nhất thế giới, thiết bị cùng ý tưởng chế tác đều là hàng đầu, tạo nên sân khấu tiên cảnh đẹp đến khiến cho người ta cơ hồ hít thở không thông.

Du Minh thích khiêu vũ, tự nhiên sẽ thấy như si như say.

Hàn Đông đối với thứ này một chút cũng không có hứng thú, nhưng vì quan tâm đến tâm tình Du Minh, hắn tận lực bày ra một bộ dáng thích thú nồng hậu.

"Vũ vương này đã chín lần đạt quán quân thế giới, tôi là fan cuồng của anh ta." Du Minh không kìm lòng được quay sang bên trái nói.

Hàn Đông không phản ứng chút nào.

Du Minh ngước đầu lên nhìn, nhìn Hàn Đông với tư thế cổ động còn biểu cảm thì đang ngủ...

Đúng lúc này, phía bên phải bỗng nhiên vang lên một thanh âm.

"Ellott, tam đại vũ đoàn hàng đầu thế giới, từng biểu diễn qua Carmen , Magicians of Love , Vũ hội chết , đúng không?"

Du Minh có chút kinh ngạc Hạ Hoằng Uy lại biết được rõ ràng như vậy, nhưng cậu kiên nhẫn không đáp lại. Sau lại càng xem càng phấn khởi, càng phấn khởi miệng lại càng ngứa muốn chia sẻ cùng người ta.

Rốt cục, Du Minh nhịn không được mở miệng, "Anh đã xem qua tác phẩm mới của đoàn này rồi sao?"

Hạ Hoằng Uy biết Du Minh đang hỏi mình, nhưng hắn không trả lời, cố ý bắt Du Minh trước tiên nhìn tư thế ngủ đến không đành lòng nhìn thẳng của Hàn Đông kia trước, rồi lại bất đắc dĩ phải đưa mắt sang nhìn mình.

"Xem qua rồi, ngoài điệu nhảy clacket tiêu chuẩn Ireland, flamenco, clacket kiểu Mỹ, còn dung hợp yếu tố nghệ thuật Latin, Châu Phi, Phương Đông."

Phải biết rằng, mới hai tuần trước đối với vấn đề này Hạ Hoằng Uy hoàn toàn dốt đặc cán mai.

Xem ca kịch xong, ba người lại đi dạo chợ đêm.

Du Minh rất ưng một cái kính râm, muốn hỏi ý kiến Hàn Đông một chút, kết quả quay đầu phát hiện Hàn Đông lại mất tích.

Cố sức lia mắt tìm, rốt cục tại khu vực có mấy cô gái cách đó hơn trăm thước phát hiện thân ảnh Hàn Đông đang xem náo nhiệt.

Một đoạn đường này, Hàn Đông không biết đã tụt lại phía sau bao nhiêu lần.

Lúc đầu nói muốn bồi Du Minh, kết quả ba bước lại tụt lại một lần, năm bước bắt chuyện một người. Phàm là người nhận ra hắn, kí tên chụp ảnh chung tuyệt đối không cự tuyệt, phải gọi là một người vô cùng tiếp địa khí.

Tuy rằng Hạ Hoằng Uy ở ngay bên cạnh Du Minh, nhưng tiêu chuẩn vung tiền của người ta đều là đo bằng đơn vị vạn. Trước kia thấy Du Minh dùng lọ nước hoa mấy ngàn đều trực tiếp vứt đi, kính râm mấy trăm này sao có thể đặt vào mắt của hắn?

Du Minh vừa muốn thả xuống, chợt nghe Hạ Hoằng Uy ở bên cạnh nói: "Kiểu dáng không tồi, thử đeo lên tôi nhìn xem."

Du Minh thất thần không động đậy.

Hạ Hoằng Uy một tay tháo kính râm trên mặt Du Minh xuống, bàn tay kia thì che mặt cậu, nhanh chóng thay cái mới, tránh bị người khác nhận ra.

"Rất phong nhã, lấy cái này đi" Hạ Hoằng Uy nói.

Điều càng làm cho Du Minh vui vẻ hơn chính là, cả quá trình đều là cậu bỏ tiền, Hạ Hoằng Uy không hề nhúng tay.

Hai người lại đi dạo trong chốc lát, Hạ Hoằng Uy bỗng nhận được một cuộc điện thoại, vì thế quay sang Du Minh nói: "Có một người bạn đang đợi tôi ở đầu phố bên kia, tôi đi đưa cho hắn một thứ."

Du Minh gật gật đầu.

Sau khi Hạ Hoằng Uy đi rồi, Du Minh chỉ còn một mình.

Cậu rất ít khi ra ngoài, cho nên hoàn toàn mù đường. Hơn nữa khu vực này được quy hoạch hơi phức tạp, đường phân nhánh đặc biệt nhiều, Du Minh đi qua đi lại liền không nhớ đường quay về nữa.

Bởi vì thân phận đặc biệt, Du Minh không dám tùy tiện hỏi đường.

Kỳ thật Hạ Hoằng Uy đã ở phía sau Du Minh, nhìn cậu không đầu không đuôi chạy loạn xung quanh, chỉ là một mực không lên tiếng.

Rốt cục, Du Minh cầm di động lên.

Cậu kỳ thật là nghĩ gọi điện thoại cho Hạ Hoằng Uy, nhưng là vẫn là ôm hi vọng thử gọi cho Hàn Đông trước.

"Tôi phi, loại phố này cậu còn có thể đi lạc? Cũng quá phế vật đi, ha ha ha…"

Du Minh mặt lạnh, "Cậu có đến không?"

“Đến đến đến, lập tức tới ngay”.

Mười phút đã qua, ngay cả cái bóng cũng không có.

Quả nhiên không trông cậy được gì… Du Minh đành phải bấm số Hạ Hoằng Uy, còn chưa có gọi chợt nghe thấy một thanh âm quen thuộc.

“Sao em lại chạy đến đây?”

Du Minh thấy Hạ Hoằng Uy, các cơ trên mặt đột nhiên liền giãn ra.

Như thế này, cậu ngay cả điện thoại cũng không cần gọi, lại càng không lo phải mất mặt nữa.

Vì thế, Du Minh trực tiếp đi theo Hạ Hoằng Uy.

Hơn mười phút sau Hàn Đông mới đuổi tới, kết quả sau khi tới không thấy Du Minh, nhưng lại thấy Vương Trung Đỉnh.

“Lên xe, tôi đưa em về.” Vương Trung Đỉnh nói.

Hàn Đông ra vẻ lạnh lùng, “Không cần, tôi ngồi xe Hạ Hoằng Uy về.”

Vương Trung Đỉnh chán nản, “Bị người ta đùa giỡn như vậy còn chưa đủ ngại sao? Còn muốn làm vật so sánh cho người ta bao lâu nữa?”

“Tôi vui lòng, không mượn anh xen vào.”

Nói xong, Hàn Đông nghĩa vô phản cố mà đi hiến thân tiếp, để mặc Vương Trung Đỉnh sốt ruột một mình.

…

Vài ngày sau đó, Vương Trung Đỉnh vẫn luôn ở trong hoàn cảnh này.

Hàn Đông bị đá nhiều lần như vậy, khó khăn lắm mới bắt được một nhược điểm của Vương Trung Đỉnh, không hảo hảo gây sức ép một chút như thế nào có thể bỏ qua?

Cho nên, Vương Trung Đỉnh tiến thoái lưỡng nan.

Tiến không biết phải tiến như nào, lui lại lui không được.

Bắt y đi theo người khác lãnh giáo giống như Hạ Hoằng Uy, y lại kéo không hạ mặt mũi. Thực sự không phải là bản thân mình đi xin lĩnh giáo sẽ xấu hổ, mà là Vương Trung Đỉnh tự nhận không ai có thể hiểu rõ Hàn Đông hơn y.

Lại qua hai ngày, Vương Trung Đỉnh không làm cho tức giận của Hàn Đông giảm xuống, ngược lại còn kéo một quảng cáo lớn cho hắn.

Cảnh quảng cáo là một hệ liệt thu đông, Hàn Đông mặc một thân hắc y đi giữa khung cảnh hoang tàn, thông qua sắc thái đối lập giữa trang phục và bối cảnh, hai cái chân giống như hai cột sáng trong bóng đêm, lộ ra sự cám dỗ khó có thể che giấu.

Hơn nữa đối với Vương Trung Đỉnh đang phải ăn chay mà nói, chính là bốn chữ —— hoạt sắc sinh hương.

Sau khi xem xong, Vương Trung Đỉnh không còn lựa chọn nào khác, đành phải mở miệng.

“Nhị Lôi, tôi hỏi cậu một vấn đề.”

Nhị Lôi thấy sắc mặt Vương Trung Đỉnh ngưng trọng, tưởng tượng ra bao nhiêu chuyện đại sự, nháy mắt đã chỉnh đến cảnh giới khuyên giải cao nhất.

Kết quả, Vương Trung Đỉnh nín nửa ngày mới hỏi: “Cậu nói xem làm như thế nào để dỗ một người?”

“Á… Anh cần dỗ ai?”

Vương Trung Đỉnh không nói gì.

Nhị Lôi nháy mắt hiểu ra, “Hàn Đông hẳn là rất dễ dụ đi.”

“Dễ dụ, vậy cậu nói một chút xem dỗ kiểu gì?”

Nhị Lôi nói: “Tôi cảm thấy bất luận hai người có hiểu lầm sâu đậm gì, chỉ cần anh nói anh cho cậu ấy hơn mười triệu bảo hiểm, cậu ấy lập tức sẽ tha thứ cho anh.”

Quả nhiên nhất châm kiến huyết!

(nhất châm kiến huyết: một lời nói trúng tâm sự)

Nhưng Vương Trung lập tức bác bỏ, “Nếu thật là như vậy, tôi lại càng không thể nói cho cậu ấy biết.”

Nhị Lôi thở dài, “Chiêu này không thể dùng, cũng chỉ còn một chiêu cuối cùng.”

Vương Trung Đỉnh vội hỏi: “Cái gì?”

“Bốc thuốc theo bệnh.”

Nói như chưa nói, mấu chốt là bốc thuốc như thế nào?

Nhị Lôi nói không nhanh không chậm: “Nguồn gốc tạo thành hiểu lầm của hai người là anh không tin cậu ấy, nếu anh muốn được tha thứ, phải cho cậu ấy nhìn ra lòng tin của anh.”

“Cho nên?” Vương Trung Đỉnh nhìn Nhị Lôi

Nhị Lôi hít sâu một hơi, nói: “Cho nên anh hẳn là tự mình đi tìm Diệp Thành Lâm đến cho Hàn Đông.”

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh đều tái rồi.

“Nghĩ hay vậy!”

Nhị Lôi xấu hổ lau mồ hôi,“Vậy không còn cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục kéo dài như vậy.”

167. Chương 167: Dò Hỏi Tiền Bối

Vài ngày sau, tổ giám chế phim mới đem bản sơ định mấy chỗ lấy cảnh đến cho Vương Trung Đỉnh xem qua.

“Vương tổng, ngài xem qua đi.”

Nước ngoài có quảng trường Tây Ban Nha, Tứ Tháp ở Dubai, Glencoe ở Scotland … Quốc nội chỉ có một nơi —— Thác nước Hoàng Quả Thụ. . .

Vương Trung Đỉnh vừa nghe đến thác nước thứ đầu tiên nghĩ đến không phải là cảnh quay nguy hiểm, mà là thành phố.

“Ngoài chỗ này ra có thể chọn nơi khác không?” Vương Trung Đỉnh hỏi.

Giám chế vẻ mặt khó xử, “Mấy đạo diễn đều cảm thấy cảnh kia quay ở thác nước rất hấp dẫn, ở nước ta, thác nước Hoàng Quả Thụ là chọn lựa hàng đầu. Chúng ta cũng đã liên hệ với cơ sở du lịch địa phương rồi, họ tỏ vẻ bằng lòng cung cấp địa điểm quay không hề ràng buộc mà.”

Vương Trung Đỉnh phất phất tay, “Tôi biết rồi, anh đi làm việc của mình đi, tôi sẽ xem xét.”

Nói là xem, kỳ thật chính là nhìn sao cũng không vừa ý. Trong đầu lại hiện lên đề nghị của Nhị Lôi, quả thực thần phiền.

Dựa theo kinh nghiệm trước kia, đoàn phim ít nhất phải ở lại chỗ đó hơn 40 ngày. Còn cả yêu cầu hà khắc của Calne đối với mỗi cảnh quay, chỉ sợ hai tháng cũng không xong nổi.

Mấy phút sau, vẫn luôn tận sức với công tác tình báo tiểu Lương đồng chí gõ cửa.

“Vương tổng, ngài tìm tôi?”

Vương Trung Đỉnh thu hồi bộ mặt hắc tuyến, thản nhiên đáp: "Vào đi."

Tiểu Lương kể lại tỉ mỉ tình huống mấy ngày gần đây của Hàn Đông, từng cái từng cái xả một tràng, kỳ thật để biểu đạt chỉ cần một câu —— Hàn Đông mệt chết đi.

Đúng vậy, có thể không mệt sao?

Vương Trung Đỉnh vì muốn Hàn Đông tới kêu khổ, không tiếc bán đứng lương tâm của mình, bắt hắn nhận vô số thông cáo. lịch trình sắp xếp dày đặc, một ngày hai mươi bốn giờ chân đứng không vững.

"Cậu ấy có oán giận không?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

"Mỗi ngày đều oán giận, thấy ai oán giận người đó."

Dù sao cũng vẫn không oán giận ngài.

Vương Trung Đỉnh có loại tư thế bị bức đến tiết tháo cũng không quản, bay thẳng đến tiểu Lương nói: "Cái này chịu không nổi sao? Đến lúc đi thác Hoàng Quả Thụ quay phim, càng cho cậu ta mệt."

Quả nhiên, sau khi trở về, tiểu Lương đã đem tin tức đến Quý Châu lấy cảnh này tiết lộ cho Hàn Đông.

Nửa đêm, Vương Trung Đỉnh phi thường đắc ý chờ Hàn Đông tới cửa.

Kết quả Hàn Đông dựa vào phim sex chống giữ đến một đêm nhất định không ngủ.

Vương Trung Đỉnh ngồi một mình đến hừng đông, mặt âm đến không đành lòng nhìn nhìn thẳng.

...

Nghỉ ngơi xong, Y Lộ lái xe đến công ty Lý Thượng.

"Phùng tỷ!" Y Lộ phất tay.

Phùng Mục Chi hướng cô ta cười cười, "Cô thật là còn biết đến chỗ chị a?"

"Lúc trước bận quá, vẫn không có chút thời gian rảnh nào."

Phùng Mục Chi đùa đùa : "Bận rộn đến quán rượu cùng Tiểu suất ca phải không?"

"Chị đừng đùa nữa, vì việc này em đã chọc đến Vương tổng rồi." Y Lộ tố khổ.

"Chọc đến Vương tổng?" Phùng Mục Chi khó hiểu.

Y Lộ lôi kéo tay cô ta lên xe, "Đi một chút đi, em mời chị ăn cơm, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện."

Ba người cùng nhau vào khách sạn.

Phùng Mục Chi nhắc tới hoạt động tuyển nữ thần chân dài, buồn bực hỏi: "Vương chủ tịch rốt cuộc nghĩ gì vậy?"

"Ai biết ông ta nghĩ như thế nào tự nhiên nổi hứng!" Y Lộ giọng điệu thờ ơ.

Phùng Mục Chi liếc Lý Thượng một cái, Lý Thượng liền thức thời đứng lên, "Hai người cứ nói chuyện, tôi đi ra ngoài một chút cho khuây khỏa."

Đến khi chỉ còn lại hai người, Phùng Mục Chi hỏi: "Cô và Vương Hải Chí rốt cuộc sao lại thế này?"

"Không có việc gì." Y Lộ không chút lo lắng, "Người này vẫn như vậy, bình thường vẫn muốn tìm đồ ăn nhẹ, không cần phải lo."

"Vạn nhất thực sự bị hồ ly tinh nào đó mê hoặc thì sao?"

Y Lộ ha ha cười, "Mấy năm nay có bao nhiêu hồ ly tinh lượn qua lượn lại trước mặt ông ta, có người nào lưu bóng dáng lại sao? Ông ta từng này tuổi còn muốn hồ đồ, không thể nào."

Phùng Mục Chi thở dài, "Nói là nói như vậy, nhưng là chị vẫn phải nhắc nhở cô, Vương Hải Chí là con bài cuối cùng. Nếu không giữ được, cô sẽ không còn tương lai gì đâu."

Y Lộ cười cười, "Được rồi, đừng quản chuyện của em nữa, chị gần đây thế nào? Lý Thượng cũng không tệ lắm phải không?"

Phùng Mục Chi cho một biểu tình tạm được, "Các phương diện cũng không tệ, nhưng là vẫn không gọi là xuất sắc. Cô cũng biết, chị sợ nhất loại nghệ sĩ này, chỉ có thể dựa vào lăng xê để tồn tại, hoàn toàn không thể trụ lại."

Y Lộ gật đầu tỏ vẻ đồng ý, "Cậu ta quả thật cần xác định vị trí cho mình một lần nữa."

Phùng Mục Chi lại nghĩ tới scandal của Y Lộ và Hàn Đông, truy vấn: "Cô còn chưa nói cho chị biết, ảnh chụp ở dạ điếm đó rốt cuộc là chuyện gì?"

Y Lộ thở dài một hơi, "Còn không phải là vì Lý Thượng? Tuy rằng em không ghét Hàn Đông, nhưng Lý Thượng vì vai diễn kia đã phải trả giá rất nhiều, khiến cho em mỗi lần thấy Hàn Đông ở đoàn phim đều khó chịu."

"Ý của em là Lý Thượng còn có hi vọng diễn vai đó?"

"Nếu thái độ bên Vương Hải Chí kia đủ cứng rắn, Vương Trung Đỉnh cũng chỉ có thể thỏa hiệp."

Phùng Mục Chi dù sao cũng là quản lý của Lý Thượng, lại là một đại quỷ hút máu, nghe nói như thế không thể nào không cao hứng.

"Nếu như có được vai diễn kia, thị trường của cậu ta sẽ mở rộng không nhỏ, con đường sau này sẽ thông thuận hơn rất nhiều."

Y Lộ gật đầu, "Em sẽ tận lực."

Ăn cơm xong, Lý Thượng lái xe đưa Y Lộ về nhà.

Trên đường, hai người lại tán gẫu chuyện bút ghi âm. Đoạn ghi âm chính là khi Lý Thượng ngẫu nhiên gặp Diệp Thành Lâm, hai người hàn huyên vài chuyện đơn giản, đã bị Lý Thượng ghi lại.

"Vương tổng thật sự sẽ vì một đoạn ghi âm như vậy mà giận sang Hàn Đông sao?" Y Lộ đến nay vẫn nghi ngờ.

Lý Thượng rất chắc chắn trả lời: "Nếu anh ta thật lòng thích Hàn Đông, nhất định sẽ như vậy."

Biểu tình Y Lộ nhìn không ra là vui hay buồn.

"Nhiều năm như vậy cũng chưa từng thấy qua Vương Trung Đỉnh nếm dấm chua, khó có thể tưởng tượng cái loại biểu hiện hẹp hòi này xuất hiện trên mặt anh ta."

Lý Thượng nói: "Nam nhân khi ghen sẽ rất ít biểu hiện ra ngoài, nhiều lắm chỉ mượn đề tài nào đó để ám chỉ chuyện của mình."

"Cậu từng nếm qua dấm chua sao?" Y Lộ đột nhiên hỏi.

Lý Thượng không nói gì.

"Tôi muốn hỏi, cậu đã từng thật lòng thích ai đó sao?"

Lý Thượng vẫn không nói.

Y Lộ mỉm cười, "Vòng luẩn quẩn này không thiếu người thông minh, thiếu chính là người nội tâm cứng rắn. Loại người như cậu người rất thích hợp lăn lộn ở trong giới này, còn tiếp tục kiên trì tuyệt đối sẽ thành thần!"

Lý Thượng vẫn không có phản ứng quá lớn, chỉ là lại có chút hăng trí chế giễu Hàn Đông.

"Chị nói… Vương tổng nghe xong đoạn ghi âm kia sẽ xử trí Diệp Thành Lâm như thế nào?"

Y Lộ tà trừng Lý Thượng, "Cậu có thể đừng thiếu đạo đức như vậy không? Người ta coi cậu là anh em mới tán gẫu vài câu. Cậu ghi âm rồi coi như xong, còn mong người ta bị xử lý!"

"Tôi không phải mong anh ta bị xử lý, tôi là mong Hàn Đông đau lòng." Lý Thượng nói.

Y Lộ hừ cười một tiếng, "Cậu thật quá xấu xa rồi."

Vừa dứt lời, di động liền vang lên.

"Tới phòng làm việc của tôi một chuyến."

Lý Thượng ở bên cạnh hỏi: "Điện thoại của ai vậy?"

Y Lộ triệt triệt miệng, "Anh cứ nói đi?"

Lý Thượng nháy mắt hiểu ra.

Vì thế đầu xe lại đổi hướng.

Vương Trung Đỉnh cũng không vòng vo với Y Lộ, nói thẳng: "Cho tôi địa chỉ nhà Diệp Thành Lâm."

Y Lộ cười lạnh, quả nhiên…

"Người ghi âm không phải tôi."

Y Lộ vừa nói như thế, chính là thừa nhận hành động trước kia của mình.

Cô ta nghĩ Vương Trung Đỉnh đang thử cô ta, nghĩ lần này chắc chắn sẽ rước lấy một loạt chất vấn của Vương Trung Đỉnh.

Không nghĩ tới Vương Trung Đỉnh nói: "Vậy kêu Lý Thượng đến cho tôi!"

Y Lộ cứng ngắc bất động.

"Đừng nói với tôi cái đó không phải được hắn đưa tới."

Y Lộ hơn nửa ngày mới mở miệng, "Đúng, tôi được cậu ta đưa tới, nhưng tôi thật sự muốn biết, anh tìm tôi chỉ vì hỏi chuyện này?"

"Những chuyện khác chưa cần phải gấp, báo ứng còn hơi sớm, tuyệt đối sẽ không bạc đãi cô."

"…"

Lý Thượng vừa đến, Vương Trung Đỉnh nói trắng.

"Cho cậu một cơ hội lập công chuộc tội."

Loại người như Lý Thượng thông minh bao nhiêu? Lúc này liền khai ra địa chỉ Diệp Thành Lâm, không quên nhấn mạnh đoạn ghi âm không phải tôi chủ động đưa cho cô ta, là cô ta yêu cầu từ trợ lý của tôi.

Vương Trung Đỉnh chưa hề có ý trách cứ Y Lộ, lại càng không nói gì Lý Thượng.

…

Ba ngày sau đó, một mình Vương Trung Đỉnh đi đến Quý Châu.

Diệp Thành Lâm ở giữa nơi quần sơn, giao thông phi thường bất tiện. Nếu quả thật chỉ bằng một mình sức mình đi điều tra, e là chưa đến mười ngày nửa tháng rất khó tìm đến nơi đây.

Lái xe được một nửa đã không còn cách nào đi tiếp, Vương Trung Đỉnh đành phải xuống đi bộ.

Thử nghĩ một thiếu gia từ nhỏ sống sung sướng, một tổng tài chủ người người cung phụng, tay mang theo hộp lớn hộp nhỏ lễ vật, gian nan bước đi ở giữa đường núi gập ghềnh, lại là đi bái kiến tình địch của mình… Mức độ biệt khuất này hoàn toàn có thể nghĩ.

Cuối cùng trước mắt Vương Trung Đỉnh xuất hiện một khu dân cư chỉ có vài ngôi nhà rải rác.

So với các nhà khác, nhà Diệp Thành Lâm cũng không tồi. Nhà mới xây, đồ dùng trong nhà đều là mới mua. Trước cửa trồng mấy luống rau thẳng tắp, cách đó không xa trong hồ nước có vài đàn cá, nhìn qua vô cùng thanh thản.

"Xin hỏi anh tìm ai?" Đột nhiên một giọng nói vang lên.

Vương Trung Đỉnh quay đầu thấy một người phụ nữ áo quần mộc mạc đứng ở cửa, trong tay còn cầm một cái muỗng.

"Diệp Thành Lâm ở đây sao?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Người phụ nữ gật đầu, "Đúng."

"Cô là..."

"Tôi là vợ anh ấy."

Ánh mắt Vương Trung Đỉnh lãnh duệ đánh giá toàn thân Diệp phu nhân một phen, cho đến khi xác định không có chỗ nào tương tự với Hàn Đông, mới ôn hoà nhã nhặn đi vào.

Diệp phu nhân khách khí, "Nhà máy chồng tôi cách đây rất xa, xem chừng phải một lúc nữa mới có thể về đến nhà, trước tiên anh ngồi uống miếng nước."

Tiếng "Chồng" này rõ ràng là gọi Diệp Thành Lâm, Vương Trung Đỉnh nghe thấy lại vô cùng thư thái.

Y thấy trong tay Diệp phu nhân còn cầm một muỗng, lại nói : "Cô cứ đi làm việc trước đi."

"Được, trong tủ lạnh có đồ uống, tự anh lấy a."

Nói xong, Diệp phu nhân lại vào bếp làm việc.

Vương Trung Đỉnh một mình ở trong phòng đi quanh quanh, nhìn như không hề để ý, thực tế tâm lí phòng bị vô cùng nặng.

Giống như nhà Diệp thành Lâm chôn giấu các loại cơ quan, chỉ cần hơi vô ý sẽ gặp vật phẩm nguy hiểm như tờ giấy trong dây thừng vậy.

Ví như pho tượng Như Lai Phật Đoàn, đồng hồ báo thức Đại Đường Lang, bởi vì ý đồ bất lương làm cho ánh mắt không thể nào trong sáng, lại còn đang lúc bình thường hành tẩu tiểu nhân ...

Thậm chí cả tranh thêu chữ thập "Phúc như Đông Hải" mà người thân tặng nhân đại thọ sáu mươi của cha Diệp Thành Lâm, hắn cũng hoài nghi chữ "Đông" có phải Diệp Thành Lâm tự mình hạ kim hay không.

Vương Trung Đỉnh vốn tưởng rằng sau khi tiếp xúc hiểu lầm, bản thân sẽ có thể hoàn toàn thoải mái, buông lỏng tinh thần, kết quả phát hiện mình vẫn cứ để ý, hơn nữa ở khoảng cách càng gần với Diệp Thành Lâm loại bận tâm này lại càng mãnh liệt.

"Từ nơi xa như vậy đến, buổi tối cứ ở lại đây một đêm đi." Diệp phu nhân nói.

Vương Trung Đỉnh đương nhiên muốn ở một đêm, ai biết bên trong vỏ chăn có phải giấu tất thối của Hàn Đông hay không.

"Bình thường cô không đi làm sao?" Vương Trung Đỉnh thăm dò.

Diệp phu nhân nói: "Tôi cũng đã nghĩ qua, nhưng chồng tôi không cho. Anh ấy nói tính tôi quá mềm yếu, đến chỗ làm sẽ bị người ta khi dễ."

Hàn Đông cũng thường bị người khác khi dễ, nhưng không phải bởi vì quá mềm yếu mà là bởi vì quá thiếu đánh, cho nên Vương Trung Đỉnh không cần thiết nhìn lại chính mình.

"Vậy cô mỗi ngày đều chỉ làm việc nhà sao?"

Diệp phu nhân nói: "Đúng vậy, dọn dẹp nhà một chút, chăm sóc vườn rau, trong thôn có việc tôi cũng sẽ đi theo hỗ trợ."

Vương Trung Đỉnh thay Diệp Thành Lâm vừa lòng với Diệp phu nhân, ít nhất so với Hàn Đông tốt hơn nhiều, hỗn đản kia chỉ biết tái chế phế phẩm.

"Diệp Thành Lâm có giúp cô làm việc nhà không?" Lại hỏi thăm.

Diệp phu nhân cười cười, "Tôi không cho anh ấy làm."

Vương Trung Đỉnh thật muốn lôi Hàn Đông qua mà nói một câu: Em nhìn người ta đi!

"Tài nghệ nấu nướng của cô thật không tồi." Vương Trung Đỉnh nói lời này chính là xuất phát từ khinh bỉ đối với Hàn Đông.

Không ngờ, Diệp phu nhân nói: "Chồng tôi nấu cơm còn ngon hơn!"

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh đổi đổi.

"Mấy món điểm tâm kia đều là chồng tôi làm, không tin anh nếm thử đi."

Vương Trung Đỉnh đi qua nếm một miếng, trong đầu nháy mắt hiện lên biểu tình say mê của Hàn Đông.

Mẹ kiếp! Có cần phải ngon như vậy không?

Đang hung hăng ngấu nghiến nhai, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài truyền đến, tiếp theo là Diệp phu nhân nhiệt tình chào đón.

"Ông xã, anh rốt cục cũng về rồi, trong nhà có khách."

Diệp Thành Lâm thắc mắc, "Ai?"

"Chính là vị này." Diệp phu nhân chỉ chỉ về phía y.

Diệp Thành Lâm nhìn qua, bắtgặp ánh mắt một người cũng đang nhìn lại đây như vậy …

168. Chương 168: Thuần Gia Môn Nhân

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh không thể tự khống chế mà chìm xuống.

Nam nhân để lại cho vợ y một sợi dây thừng, khiến cho vợ y hồn khiên mộng nhiễu, thì ra chỉ là cái bộ dạng này.

Thật sự là một trời một vực so với tưởng tượng của y.

Diệp Thành Lâm trong tưởng tượng của Vương Trung Đỉnh trầm mặc nho nhã, một thân phong thái văn nghệ. Nhưng mà ở hiện thực Diệp Thành Lâm lại rắn chắc khỏe mạnh, nhiệt tình ngay thẳng, so với nhân vật bi tình muốn yêu không dám yêu hoàn toàn không có chỗ nào liên quan.

Đến tức là khách, Diệp Thành Lâm mặc dù đối với gương mặt Vương Trung Đỉnh hoàn toàn xa lạ, nhưng vẫn mỉm cười chào hỏi.

"Xin chào, xin hỏi anh là?"

Là nam nhân của Đông tử ngươi yêu nhất … Vương Trung Đỉnh nghĩ trong lòng như vậy, nhưng ở trước mặt vợ Diệp Thành Lâm, vẫn phải để lại cho hắn vài phần mặt mũi.

"Người quản lý của Hàn Đông."

Nghe được hai chữ Hàn Đông, Diệp Thành Lâm đầu tiên là sửng sốt, rồi sau đó sảng khoái cười nói: "Thì ra là người đại diện của Đông tử a, hân hạnh hân hạnh."

Vương Trung Đỉnh cũng không nói gì.

"Tôi đi thay quần áo trước đã, anh ngồi uống ngụm trà."

Diệp Thành Lâm nói xong liền trở về phòng ngủ, hướng về Diệp phu nhân nhỏ giọng hỏi: "Người kia làm sao mà tới đây?"

"Em không biết, hình như là lái xe đến."

"Hắn có nói tới đây làm gì không?"

"Không có."

Diệp Thành Lâm buồn bực, người đại diện của Hàn Đông sao lại biết mình ở đây? Chẳng lẽ là tiểu tử Lý Thượng đó tiết lộ sao? Nếu thật là như vậy, theo tính cách Hàn Đông đã sớm không kìm nén được gọi điện thoại cho mình, sao lại không nói một tiếng phái người tìm đến chỗ này?

Không phải là Cẩu Tử đội chứ?

(cẩu tử đội: paparazzi)

Diệp Thành Lâm trước kia từng nghe Hàn Đông nhắc tới phóng viên giới giải trí, nói bọn họ có thể dùng bất cứ thủ đoạn bẩn thỉu nào. Chỉ để đào được nguồn tin giá trị, có thể ngồi xổm mai phục khắp nơi liên tục mấy ngày đêm.

Nghĩ vậy, Diệp Thành Lâm lo lắng liếc ra bên ngoài một cái, kết quả lại đụng phải ánh mắt lãnh duệ của Vương Trung Đỉnh, đột nhiên cảm giác da gà toàn thân đều nổi lên rồi.

"Hắn đã nói chuyện gì với em rồi?" Diệp Thành Lâm lại hỏi vợ.

Diệp phu nhân nói: "Cũng không có nói gì nhiều, chỉ hỏi thăm hoàn cảnh nhà mình."

Nghe nói thế, Diệp Thành Lâm lại càng nghi ngờ.

Vì thế dặn dò vợ, "Lát nữa nếu là hắn lại hỏi gì, em trả lời cẩn thận chút, tận lực đừng nói chuyện."

"Vì sao?" Diệp phu nhân khó hiểu.

Diệp Thành Lâm tỏ vẻ cẩn thận, "Anh nghi hắn là phóng viên, trộm lẻn vào nhà chúng ta lấy thông tin riêng tư của Hàn Đông."

"Không thể nào?" Diệp phu nhân kinh ngạc.

"Sao lại không? Em không nhận ra ánh mắt của hắn đặc biệt sắc bén sao?"

"Không a, ánh mắt anh ta nhìn em rất bình thường a."

"Bởi vì em không quen Hàn Đông, hắn nhìn em đương nhiên bình thường. Tóm lại nghe anh, có thể tránh được bao nhiêu thì tránh nói đi."

"Được rồi, em biết rồi."

Sau khi ra ngoài, Diệp Thành Lâm lại giống như không việc gì mời Vương Trung Đỉnh ăn cơm.

"Nếu sớm biết anh tới đã chuẩn bị thêm vài món ngon rồi."

Vương Trung Đỉnh không nói gì, cầm lấy đũa liền ăn.

"Trong nhà chỉ có mấy thứ này, anh ăn tạm vậy."

Vương Trung Đỉnh vẫn không nói chuyện.

Cho đến những phút cuối cùng, Vương Trung Đỉnh vẫn luôn trầm mặc như vậy. Diệp Thành Lâm và vợ cũng không dám mở miệng. Ba người yên lặng ăn cơm, không khí trong phòng vô cùng quỷ dị.

Không phải nói là phóng viên sao? Không rên một tiếng cũng gọi là phóng viên? Ánh mắt Diệp phu nhân nghi hoặc hướng về Diệp Thành Lâm.

Diệp Thành Lâm cũng buồn bực, người anh em này không nói lời nào thăm dò mình, chẳng lẽ cũng xuất thân thầy tướng số? Chỉ nhìn cũng ra tin tức sao?

Nghĩ thế, Diệp Thành Lâm nhịn không được mở miệng trước.

"Là Hàn Đông bảo anh tới tìm tôi sao?"

Hắn dám! Trong đầu Vương Trung Đỉnh nháy mắt lóe ra hai chữ này.

"Không phải, là tự tôi chủ động muốn tới."

Diệp Thành Lâm càng nghĩ không thông, "Tự mình chủ động tới?"

"Ừ."

Diệp Thành Lâm vẫn chờ Vương Trung Đỉnh giải thích thêm, chờ để lợi dụng lần giải thích này vạch trần y. Kết quả Vương Trung Đỉnh một câu cũng không nói, cứ như vậy trầm mặc ăn cơm của mình.

Cho nên kết quả vẫn là Diệp Thành Lâm phải chủ động gặng hỏi, "Vì sao anh phải tới tìm tôi?"

Vương Trung Đỉnh tận dụng hết cả một thân khí khái gia môn nhi mới bắt chính mình nói ra được những lời này.

"Muốn mời anh đến Bắc Kinh gặp Hàn Đông."

Sắc mặt Diệp Thành Lâm có chút cứng ngắc, lại hỏi: "Vì sao phải dẫn tôi đi gặp Hàn Đông?"

Những lời này Vương Trung Đỉnh càng không cách nào trả lời, cũng không thể nói ta vì muốn thể hiện tấm lòng rộng rãi bao la, khoan dung độ lượng của mình, muốn đặc biệt mời ngươi đến ngược ta đi?

"Anh là phóng viên sao?" Vương Trung Đỉnh hỏi lại.

Diệp Thành Lâm, "Tôi là phóng viên?"

"Không phải phóng viên truy vấn như vậy làm gì."

Diệp Thành Lâm nghẹn lời, như thế nào lại là mình trở thành phóng viên rồi?

…

Ăn cơm chiều xong, Diệp Thành Lâm cùng Vương Trung Đỉnh ra ngoài tìm một nơi yên tĩnh, giải thích triệt để rõ ràng mọi chuyện.

"Tôi nghĩ tôi không có cách nào quay về Bắc Kinh với anh, ba mẹ tôi đều ở nơi khác, để vợ ở nhà một mình tôi lo lắng." Diệp Thành Lâm uyển chuyển cự tuyệt.

Vương Trung Đỉnh nói: "Vậy dẫn cả vợ anh cùng đi."

"Chính là công việc của nhà máy rất bận, lãnh đạo chắc chắn sẽ không cho tôi nghỉ nhiều như vậy."

Vương Trung Đỉnh lại nói: "Cho tôi cách liên lạc với lãnh đạo của anh, tôi thuyết phục họ."

Diệp Thành Lâm thấy lý do nào cũng không được, bất quá đành phải nói thật.

"Tôi sở dĩ rời khỏi Bắc Kinh, đến một nơi xa như vậy, còn thay đổi số điện thoại, chính là vì không muốn tiếp tục liên hệ với cậy ấy nữa."

"Tôi không bắt anh liên hệ, tôi chỉ là muốn anh theo tôi trở về gặp cậu ấy một lần. Sau khi trở về, anh lại có thể tiếp tục ẩn cư, tiếp tục đổi số điện thoại, tiếp tục đoạn tuyệt liên hệ… Nhưng chuyến này anh nhất định phải đi!"

Diệp Thành Lâm không hiểu, "Làm như vậy có ý nghĩa gì?"

"Không ý nghĩa!"

"…"

Một lát sau, Vương Trung Đỉnh lần thứ hai tỏ rõ thái độ.

"Việc này không thương lượng, anh nhất định phải theo tôi trở về!"

Thái độ Diệp Thành Lâm cũng cường ngạnh không kém, "Nếu anh không nói được một lý do thuyết phục, tôi sẽ không đi theo anh!"

Ánh mắt Vương Trung Đỉnh lần thứ hai lãnh duệ quét về phía này, "Anh không cùng tôi trở về, tôi sẽ đem tờ giấy giấu trong dây thừng đưa cho vợ anh, cái này đủ thuyết phục chưa?"

Diệp Thành Lâm rùng mình, ánh mắt không thể tin nổi hướng về Vương Trung Đỉnh, thấy y không giống đang nói đùa, lại nói: "Anh như vậy cũng quá thiếu đạo đức đi?"

Vương Trung Đỉnh rất muốn hồi xích một câu: ngươi nhét tờ giấy đó cho vợ ta thì không thiếu đạo đức sao?

Diệp Thành Lâm rốt cục mềm xuống, trong giọng nói lộ ra vài tia bất đắc dĩ, "Anh đã biết rồi, tôi cũng không giấu diếm nữa. Sở dĩ tôi không muốn gặp lại Đông tử, chính là sợ mình sẽ phạm sai lầm."

Vương Trung Đỉnh thản nhiên trả lời: "Trốn tránh sai lầm cũng không phải cách, mấu chốt là phải sửa."

“Nhưng tôi không thay đổi được.”

“Không được cũng phải sửa!” Vương Trung Đỉnh không báo trước rống lên.

Diệp Thành Lâm bị hù nhảy dựng, làm gì kích động vậy?

“Nếu tôi có thể thay đổi, đã không đến nỗi phải trốn đến nơi khỉ ho cò gáy này, sống vất vả như vậy, tiền lương ít như vậy.”

“Cho nên tôi là tới giúp anh cải thiện cuộc sống.”

Diệp Thành Lâm, “?”

“Chỉ cần anh theo tôi quay về Bắc Kinh một chuyến, tôi có thể giúp anh thay đổi triệt để, quay về muốn ở đâu thì ở.”

Diệp Thành Lâm hỏi: “Đây là ý của Hàn Đông sao?”

Vương Trung Đỉnh lần thứ hai nhấn mạnh: “Là tự tôi chủ động muốn tới, không liên quan đến hàn Đông. Cậu ấy không biết có tờ giấy này tồn tại, tôi cũng hi vọng cậu ấy vĩnh viễn không cần biết.”

Nghe đến câu này, Diệp Thành Lâm có vẻ như hiểu ra rồi.

Vương Trung Đỉnh là quản lí của Hàn Đông, tất nhiên sẽ không muốn nghệ sĩ của mình liên lụy đến loại chuyện này.

“Anh yên tâm đi, tôi vĩnh viễn sẽ không gây rắc rối cho cậu ấy, tôi cam đoan với anh!”

Nói nửa ngày thành ra nói vô ích, Vương Trung Đỉnh bực lên, “Ai muốn cam đoan của anh? Tôi muốn anh theo tôi trở về!”

Diệp Thành Lâm vẫn không rõ điểm này, “Rốt cuộc là vì cái gì a?”

Vương Trung Đỉnh cũng không nhiều lời, trực tiếp lấy tờ giấy ra. Cưỡng bức Diệp Thành Lâm thu dọn đồ đạc, ngay trong đêm cùng mình đi về Bắc Kinh.

Trên đường, tâm lý Diệp Thành Lâm luôn bất ổn.

Trở lại nơi quen thuộc này, tình cảm này đó lại muốn nổi lên. Gã chỉ có thể liều mạng áp chế dục vọng xuống đáy lòng, lặp đi lặp lại suy nghĩ vợ mình đang một mình ở nhà.

Hàn Đông mỗi ngày đều chìm trong bận rộn.

Tham gia biểu diễn, chạy tuyên truyền, thảo luận kịch bản, nghiên cứu và thảo luận đạo cụ, tập thể hình tập luyện quyền cước… Phim còn chưa có chính thức quay cũng đã bề bộn không ngóc đầu lên được, đợi cho chính thức khai máy, Hàn Đông thật khó có thể tưởng tượng đến cái loại cuộc sống này.

Quả nhiên không phải dễ làm!

Trước kia Hàn Đông cảm giác lời này là lấy chỉ để khoe, bây giờ mới hiểu được đây chính là lời tâm huyết.

Đương nhiên, thứ bóp chết nhiệt tình của hắn là không chỉ là mệt nhọc, là quan trọng hơn là không thấy Vương Trung Đỉnh.

Mấy ngày hôm trước còn thường xuyên ẩn hiện ở nơi làm việc của Hàn Đông, hai ngày nay hoàn toàn không thấy bóng dáng.

Hàn Đông có chút không yên tâm trong lòng, liệu có phải mấy ngày trước đắc ý quá mức, khiến Vương Trung Đỉnh nản rồi? Cho nên không kiên nhẫn kéo dài nữa sao?

Đang nghĩ ngợi, liền thấy Vạn Lý Tình đi ra từ trong xe cách đó không xa, hướng thẳng đến cao ốc văn phòng.

Hàn Đông trong lòng lộp bộp một trận.

Ta khá, sao lại quên mất cô ta? Cô ta cũng về nước rồi a, cũng bắt đầu hành động bên cạnh Vương Trung Đỉnh a.

Không ổn… trong lòng Hàn Đông vang vang báo động.

Thấy thời gian còn chưa muộn, Hàn Đông liền trộm chạy đến một quầy hàng nhỏ thần bí, chọn một đồ vật thần bí, thần thần bí bí quay về.

Nếu anh ta tiếp tục gọi điện thoại thì ta sẽ bắt máy, sau đó mời cô đến một nơi nào đó mà gặp đi…

Đang nghĩ ngợi, điện thoại chợt vang lên, vừa cúi đầu nhìn thấy là Vương Trung Đỉnh.

Cũng quá thiêng đi?

Hàn Đông ổn định cảm xúc một chút, chờ tiếng chuông vang lên bảy tám lần mới ra vẻ không tình nguyện bắt máy.

"Có việc gì?"

"Hội sở Mộc Dương, lô A2166, tôi chờ em."

Hàn Đông ý muốn cự tuyệt, "Tôi đây rất nhiều việc cần làm, không rảnh gặp anh."

"Không phải gặp tôi, là gặp một người khác."

Hàn Đông buồn bực, "Ai?"

"Diệp Thành Lâm."

Hàn Đông vừa mới nghe đến cái tên này, quả thật bị kích động nhỏ. Nhưng rất nhanh bình phục lại, hoàn toàn không để tâm.

Vương Trung Đỉnh tìm Diệp Thành Lâm đến gặp mình? Rất mới mẻ a!

Bất quá Hàn Đông nghĩ: nếu người ta đã không nể mặt dùng loại ngụy trang này gạt ta, vậy cứ đối mặt đi.

"Được rồi, 20 phút sau đến."

Sau khi xuống xe, Hàn Đông cất đồ vừa mua vào túi thật cẩn thận, cực kỳ hứng thú đi vào trong.

Chuông cửa vang lên.

Vương Trung Đỉnh cho Diệp Thành Lâm một ánh mắt ám chỉ, để gã tự mình đi mở cửa.

Trong lòng Diệp Thành Lâm vẫn băn khoăn, "Tôi lo làm cậu ấy sợ."

"Tôi đã nói cho cậu ấy biết trước rồi, sẽ không hưng phấn đến vậy đâu."

Cũng không dám hưng phấn như vậy, trong lòng Vương Trung Đỉnh bồi thêm một câu.

169. Chương 169: Không Ý Kiến

Cánh cửa ở trước mặt Hàn Đông chậm rãi hé ra.

Hàn Đông nhìn thấy người trước mặt, nhất thời ngây ngẩn.

Quá trình này dài đến hơn mười giây.

Ngay khi Vương Trung Đỉnh cho rằng Hàn Đông có thể kiềm chế được, bỗng một tiếng tru lên không hề báo trước nhảy vào tai y, Hàn Đông tận lực kích động đến nói năng chất vấn lộn xộn.

"Anh con mẹ nó thật sự đến đây sao? Mẹ kiếp còn biết đường đến đây sao? Em tìm anh hơn nửa năm biết không? Anh chết ở đâu… Kháo kháo kháo… đánh chết anh!"

Hàn Đông đấm đá loạn lên người Diệp Thành Lâm, lại đau ở ngực Vương Trung Đỉnh.

Y cứ như vậy bị gạt qua một bên.

Hàn Đông trước khi đến thật sự không dám ôm hi vọng, cho nên khi kinh hỉ xuất hiện, hắn hoàn toàn không chịu nổi xúc động này.

Diệp Thành Lâm ngay từ đầu đã nghĩ phải khắc chế, nhưng người này gào thét đến quá mức nhiệt tình, khiến cho gã không kịp kháng cự đã bị bao phủ bởi cơn sóng tình cảm mãnh liệt.

"Đông tử…" Diệp Thành Lâm không kìm lòng được nhéo một cái trên vai Hàn Đông.

Hàn Đông đặt tay trên vai Diệp Thành Lâm dộng dộng mấy cái, liên tục kêu, "Diệp Thành Lâm! Diệp Thành Lâm! Diệp Thành Lâm! Diệp Thành Lâm…"

Mỗi một tiếng hô, mặt than của Vương Trung Đỉnh lại thâm một tầng.

"Tiểu tử anh rốt cục cũng xuất hiện, ha ha ha…"

Vương Trung Đỉnh không thể nhịn được nữa tiến lên một bước.

Bang!

Đột nhiên bị vật thể không xác định nện trúng.

Vương Trung Đỉnh đỡ được vừa nhìn, nhãn cầu liền đỏ.

Trên tay y chính là máy mát xa vừa rồi Hàn Đông giương nanh múa vuốt không cẩn thận vứt ra.

Vừa muốn nổi bão, ngón cái Hàn Đông lại dựng thẳng về phía y.

"Vương Trung Đỉnh, hành động của anh rất quân tử!"

"Tôi đã hiểu lầm em, tổn thương em, tôi là bù đắp cho lời nói và việc làm trước kia của mình."

"Anh thật là đàn ông, thật sự, thuần gia môn nhân!"

Vương Trung Đỉnh ngoại trừ xanh mặt cất máy mát xa vào túi áo, y còn có thể làm gì?

Sau khi kích động đủ rồi, ba người cùng nhau ăn cơm.

Vương Trung Đỉnh đã rất nhiều ngày không ăn cơm cùng Hàn Đông, nhắc tới bữa cơm hẳn là có ý nghĩa không hề tầm thường. Nhưng mà bởi vì có người nào đó cùng Hàn Đông mấy tháng không một bữa cơm, vì thế ý nghĩa kia nháy mắt trở thành thứ không đáng nhắc tới.

Hàn Đông và Diệp Thành Lâm trò chuyện thao thao bất tuyệt, kể chuyện vui về sinh hoạt cá nhân mấy năm nay, hồi ức tuổi thanh xuân mất đi, cảm khái tình cảnh xấu hổ hiện tại … Đều là chủ đề Vương Trung Đỉnh chen không lọt miệng, tán gẫu đến có thể gọi là không coi ai ra gì.

Diệp Thành Lâm trước khi đến các loại không tình nguyện, kết quả sau khi nhìn thấy Hàn Đông như tà linh phụ thể (bị ma nhập), trạng thái cảm xúc nháy mắt lấy Hàn Đông làm chuẩn, độ ăn ý luỹ thừa một đường thăng tới trăm phần trăm.

Nếu dư quang có thể giết người, lúc này Hàn Đông và Diệp Thành Lâm đã sớm tìm chết.

"Chứng mộng du của cậu còn thường xuyên không?" Diệp Thành Lâm đột nhiên hỏi.

Hàn Đông trâng tráo: "Rất ít, từ lúc anh vừa đi, em cũng không có động lực mộng du nữa."

Mới vừa nói xong, có một cái thìa đột nhiên bay đến sống mũi, Hàn Đông nháy mắt sợ tới mức giật nảy.

"Chuyện gì thế?" Hàn Đông chưa hoàn hồn hỏi.

"Không có gì." Vương Trung Đỉnh không biến sắc ung dung nhặt thìa về.

Hàn Đông thế nhưng vẫn không ngửi ra ý tứ ám chỉ trong đó, còn vỗ vỗ vai Vương Trung Đỉnh hướng Diệp Thành Lâm khen: "Thuần gia môn nhân!"

Diệp Thành Lâm cũng tương đối nể tình gật đầu phụ hoạ, "Đã nhìn ra, ha ha ha ha ha ha…"

Vương Trung Đỉnh, "…"

Đang ăn, Diệp Thành Lâm lại hỏi: "Từ lúc anh đi, thay đổi mấy lượt bạn gái rồi?"

Hàn Đông vội trả lời: "Không đổi, vẫn luôn là một người."

Diệp Thành Lâm hừ lạnh một tiếng, "Ít tin! Anh còn không biết cậu cái loại đức hạnh gì?"

"Bây giờ thật không thay đổi!" Hàn Đông tỏ rõ thái độ.

Diệp Thành Lâm dè bỉu, còn vỗ tay Vương Trung Đỉnh trêu chọc: "Tôi cho anh biết, tiểu tử này đặc biệt đào hoa, đổi bạn gái không khác gì thay quần áo. Tất cả đều kêu thâm tình chân thành, một tư thế anh muốn cùng em đầu bạc răng long. Kết quả không đầy ba ngày, lại hẹn hò cùng với người khác."

Hàn Đông nhanh chóng đá Diệp Thành Lâm một cước.

Trên thế giới này chuyện bi ai nhất không phải bị nói ra điểm yếu trước mặt người yêu, mà ngươi muốn đá người nói ra điểm yếu của mình, không ngờ tới chính là đá người yêu, mà lại còn đá phải trứng.

Sau ót Vương Trung Đỉnh nổi rần rần gân xanh, mặt Diệp Thành Lâm như cũ không đổi sắc bám riết y tố cáo Hàn Đông.

"Liền nói tấm đức hạnh của Hàn Đông này, thế mà lại còn có người thật lòng với cậu ta, anh nói người kia có phải ngu ngốc hay không?"

Diệp Thành Lâm chỉ lo tự giễu, lại không nghĩ rằng bên cạnh có kẻ nằm cũng dính đạn.

Vương Trung Đỉnh giờ này khắc này đã hiểu ra một đạo lý vững như núi Thái Sơn: khí khái đàn ông tựa nước trong miếng bọt biển, miễn là ép thì vẫn sẽ có nước.

(biến thể từ câu nói nổi tiếng của Lỗ Tấn: Thời gian như nước trong miếng bọt biển, miễn là ép thì vẫn sẽ có nước, ý chỉ thời gian chỉ cần tranh thủ sắp xếp thì sẽ luôn có. Nhưng ở đây ý chỉ khí khái chỉ cần bị chèn ép thì sẽ bị nặn ra J)))

"Cậu còn thuê phòng bên ngoài không?" Diệp Thành Lâm lại hỏi.

"Không, em ở ký túc xá công ty." Nói đến đây Hàn Đông đột nhiên nghĩ tới, "Em dẫn anh đi xem chút đi, người anh em cách vách của em cũng đặc biệt tốt, vừa hay giới thiệu cho anh biết."

Vì thế, Hàn Đông kéo Diệp Thành Lâm đứng dậy đi mất.

Vương Trung Đỉnh cứ như vậy vừa trừng mắt gườm hai người bọn họ, vừa âm mặt ở phía sau thanh toán.

Trên đường về, Vương Trung Đỉnh tự mình lái xe, Hàn Đông ngồi ở ghế sau nhiệt tình tán gẫu cùng Diệp Thành Lâm.

"Người đại diện của cậu thật không tồi." Diệp Thành Lâm nhỏ giọng hướng Hàn Đông nói, "Thân là người làm thuê, bộ dạng lại vô cùng giống giám đốc."

Hàn Đông xấu hổ, "Người này chính là tổng giám đốc."

Diệp Thành Lâm, "…"

Trở lại ký túc xá, Du Minh đi vắng, Hàn Đông dẫn Diệp Thành Lâm đến phòng của mình trước.

"Nhìn xem, thế nào?"

Diệp Thành Lâm đột nhiên có ảo giác đảo ngược thời gian.

"Sao cậu còn dùng mấy thứ này?"

"Anh không hiểu rồi!" Hàn Đông vung tay lên ngôn chi chuẩn mực, "Đây là để răn dạy chính mình, làm người phải biết giữ bổn phận! Khắc ghi khoảng thời gian còn nghèo khổ, không thể quên căn!"

Nghe đến mấy cái này, Diệp Thành Lâm nhịn không được nhớ tới phòng thuê khi trước vẫn hay cúp điện ngày nóng.

"Ngày trước giường cậu ngay cả một cái chăn để phòng lạnh còn không có, suốt ngày mặc độc một cái quần lót chạy đến ổ chăn của anh cọ cọ."

Hàn Đông trộm liếc Vương Trung Đỉnh một cái, cười xấu hổ, "Thật sao? Sao em không nhớ rõ?"

"Sao lại không? Anh nhớ rất rõ bàn chân thối của cậu. Qua nửa tháng, mùi thối trong chăn cũng không tán hết."

Hàn Đông vừa muốn mở miệng, di động liền vang lên.

"Alo? Minh nhi a!"

Lúc này, Vương Trung Đỉnh vẫn luôn trầm mặc đột nhiên quay sang Diệp Thành Lâm mở miệng.

"Nếu anh nhớ nhung hương vị này, tôi đề nghị anh bọc thêm bên ngoài tất một đôi tất ni lông nữa, lại phối với giày kín, chạy cho ra mồ hôi rồi dùng máy sấy hong khô ở trong chăn, cam đoan hơn nửa năm vẫn là mùi này."

A?…

Diệp Thành Lâm còn chưa hiểu tình huống gì, Vương Trung Đỉnh đã không biến sắc đi mất hút rồi.

Hàn Đông sau khi trở về vẻ mặt uể oải, "Đêm nay Minh nhi có việc không trở lại rồi."

Diệp Thành Lâm nói: "Không sao, ngày mai giới thiệu cũng không muộn."

Hàn Đông đột nhiên nghĩ ra gì đó, lại hưng phấn lên.

"Hay là đêm nay anh cứ ở đây đi? Dù sao Trương Tinh Hồ cũng dọn đi rồi, vừa hay có một phòng trống."

Diệp Thành Lâm gật gật đầu, "Anh không ý kiến."

Hàn Đông bày ra một biểu tình ký thác kỳ vọng nhìn Vương Trung Đỉnh, "Anh nhất định không có ý kiến đi?"

"Không — ý — kiến."

Vương Trung Đỉnh dùng cả tính mạng biển hiện khí khái đàn ông.

Nghe thế, Hàn Đông vô cùng hứng thú chạy tới giúp Diệp Thành Lâm thu dọn phòng. Thu dọn xong còn chần chừ không đi, lân la lắm chuyện không dứt. Biết Diệp Thành Lâm đã buồn ngủ không trụ được nữa, Hàn Đông mới lưu luyến đi ra.

Vương Trung Đỉnh vẫn ngồi trên ghế sa lon phòng khách, tư thế ngay cả một chút cũng chưa đổi.

Bởi vì Hàn Đông đã chuẩn bị làm hoà từ trước, lại thu được một cái kinh hỉ lớn bất ngờ, tự nhiên toàn bộ oán khí đều tiêu tán, các kiểu cười đê tiện cười dâm đãng cười phóng túng lại cùng nhau trở về trên mặt.

"Anh cũng ở lại đây một đêm đi ~ dù sao cũng còn phòng ~ "

Hàn Đông nói xong liền lục "tiểu vũ khí thần bí" trong túi áo, kết quả đột nhiên tìm không thấy.

Ở đây, Vương Trung Đỉnh đưa tay đến trước mặt hắn.

Hàn Đông tập trung nhìn vào, trong tay Vương Trung Đỉnh đúng là thứ mình muốn tìm.

"Á… Sao lại chạy đến chỗ anh?"

Giọng điệu Vương Trung Đỉnh âm trầm châm chọc : "Quà gặp mặt tặng anh em của em đủ khí phái a."

Hàn Đông vội giải thích, "Không phải tặng anh ấy!"

"Không phải tặng hắn sao bình thường không thấy? Cố tình sau khi tôi gọi điện thoại nói cho em biết hắn đến đây mới thấy?"

Hàn Đông thấy không thể gạt được đành phải nhận tội, "Kỳ thật trước khi anh tìm Diệp ca đến, em đã tính tha thứ cho anh rồi."

Lực sát thương của lời này đối Vương Trung Đỉnh, không chút nào thua kém việc trực tiếp thừa nhận đây là đưa cho Diệp Thành Lâm.

Quả nhiên vẫn là nhanh một bước.

Sống qua ngày cùng cái tính mài mài chít chít này, thực con mẹ nó chịu thiệt thòi!

Không đầy một lát, trong phòng Hàn Đông liền vang lên các loại âm phù không hài hòa.

"Nga ~ nga ~ da ~ da ~ "

"Đừng bóp trứng ~ đừng bóp trứng ~ đau trứng~ đau trứng a~ a a a a a ~ "

"Đừng gãi lòng bàn chân ~ đừng gãi lòng bàn chân ~ ngứa chân ~ ngứa chân ~ ha ha ha ha ~ "

"..."

Giày vò hết một đêm như vậy.

Hàn Đông lúc ngủ khóe miệng còn cong cong, các loại vui vẻ các loại thỏa mãn.

Vương Trung Đỉnh yên lặng nhìn hắn một lúc, đứng dậy đi ra ngoài uống nước.

Kết quả, một chén nước còn chưa có uống xong, chợt nghe thấy phía sau vang lên tiếng bước chân sát sát.

Cả người Vương Trung Đỉnh cứng đờ.

Thanh âm này ngày càng gần, ngày càng gần...

Đột nhiên, hai bàn tay ấm áp vòng qua, gắt gao trói chặt eo của y.

Vương Trung Đỉnh lúc này mới đem miếng nước đang ngậm nuốt xuống.

Sau đó liếc mắt sang bên cạnh một cái, phát hiện Hàn Người Mù đang ghé vào vai mình cười ngây ngốc.

Trong nháy mắt toàn bộ biệt khuất đều đội nón ra đi.

Khi Vương Trung Đỉnh quay trở về, cái "Balo lớn" này vẫn buộc lì trên lưng y. Y cố gắng cởi bỏ, kết quả móng vuốt người nào đó bám càng chặt hơn.

Dưới tình huống bình thường, tấm đức hạnh này của Hàn Đông chính là chột dạ hoặc là có chuyện cần cầu Vương Trung Đỉnh.

Quả nhiên, nằm xuống không bao lâu, Hàn Đông liền hướng Vương Trung Đỉnh nói: "Em muốn để Diệp ca ở Bắc Kinh thêm vài ngày."

Bởi vì Hàn Đông nhắm mắt, cho nên mặt Vương Trung Đỉnh tự nhiên mà chìm xuống.

"Vì sao phải thêm vài ngày?"

"Trước kia Diệp ca đã nói với em, anh ấy ở Bắc Kinh làm công ba năm, nhưng ngay cả quảng trường Thiên An Môn cũng chưa ghé qua. Em muốn mấy ngày nay dẫn anh ấy đi dạo xung quanh, thuận tiện cũng dẫn chị dâu đến, để họ cùng nhau thư giãn một chút."

Vương Trung Đỉnh không nói gì.

Hàn Đông lại gặm loạn một trận trên mặt Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh vừa hưởng thụ vừa không kiên nhẫn, "Em còn muốn gì nữa?"

"Sắp xếp giúp chút đi."

Vương Trung Đỉnh, "... ! !"

Tới sau nửa đêm, Vương Trung Đỉnh rốt cục hơi buồn ngủ, cánh tay ôm Hàn Đông dần dần buông lỏng xuống.

Đột nhiên, Hàn Đông lại không an phận gây chấn động.

Vương Trung Đỉnh cảnh giác mở mắt ra, phát hiện Hàn Đông biểu cảm như tên trộm, nhìn bộ dạng này là muốn trộm thức dậy.

Trong lòng Vương Trung Đỉnh lại lộp bộp một trận.

Nếu đến lúc này, Hàn Đông lại đi sang phòng bên cạnh, Vương Trung Đỉnh không biết mình còn có thể bình tĩnh ứng phó hay không.

Hai cánh tay Hàn Đông chậm rì chống xuống lên, tiếp theo là cả nửa người trên, tiếp tục là mông, cuối cùng chợt xoay một cái …

Mãnh liệt bổ nhào lên người Vương Trung Đỉnh, gắt gao đè xuống.

Trái tim Vương Trung Đỉnh đang treo ngược cũng chợt rơi xuống đất.

Hàn Đông lại bắt đầu lắc lư trên người Vương Trung Đỉnh, nhìn bộ dạng này là động tình rồi. Đáng tiếc thể lực chống đỡ không nổi, không làm ra được trò gì đã lại bất động.

….

Con người thật là sẽ thay đổi.

Bất luận tái diễn hết thảy ngày trước như thế nào, đều sẽ có một vài chi tiết nhỏ khiến cho ngươi phát hiện thứ gì đó đã lặng lẽ mất đi.

Giống như cũng là ở cùng một chỗ, trước kia Hàn Đông chỉ trở mình Diệp Thành Lâm cũng sẽ tỉnh, hiện tại Hàn Đông ở trong nhà đi qua đi lại, thế nhưng gã vẫn ngủ một đêm vô mộng.

170. Chương 170: Khiêm Tốn

Vương Trung Đỉnh thật sự đón Diệp phu nhân đến.

Hơn nữa an bài bọn họ vào ở biệt thự phía Tây, mỗi ngày đặc biệt đưa đón một chuyến đến các khu du lịch giải trí. Tham quan kiến trúc cổ, nếm thử đặc sản, vòng qua các khu thương mại… Diệp Thành Lâm lần đầu tiên cảm nhận được vẻ đẹp của thành phố này chôn dấu dưới áp lực cuộc sống.

Vương Trung Đỉnh cứ việc an bài thật thoả đáng, Hàn Đông vẫn thoái thác hầu hết lịch làm việc, mỗi ngày cùng hai vợ chồng họ Diệp chạy khắp nơi, tận lực làm một bóng đèn bất diệt.

Trong lúc này, Hàn Đông cũng dùng phí làm người phát ngôn mua chiếc xe đầu tiên trong đời — ML350. Nhớ ngày đó Diệp Thành Lâm và Hàn Đông cùng đi thử giá, thấy chiếc xe xa hoa này đỏ mắt không thôi.

"Tiểu tử cậu rốt cục đổi đời rồi, nhớ ngày đó mỗi lần ngồi tàu điện ngầm đều trốn vé."

Hàn Đông cười hắc hắc, "Ở trước mặt chị dâu chừa cho em chút mặt mũi đi."

Diệp phu nhân lập tức thay Hàn đông chủ trì công đạo.

"Còn có mặt mũi nói người ta nữa? Anh chừng nào mới có thể mua xe đây?"

"Chỗ chúng ta đều là đường núi, có xe cũng không có chỗ chạy a!" Diệp Thành Lâm mặt dày cười.

Hàn Đông muốn ép Diệp Thành Lâm không xuống đài được, "Vậy anh chuyển đến chỗ có thể lái đi!"

Diệp Thành Lâm oán hận chọc hai cái lên bụng Hàn Đông, nhỏ giọng nói: "Cậu có thể đừng vạch trần điểm yếu của anh không? Anh của cậu tìm được người vợ không tham hư vinh dễ dàng sao?"

Hàn Đông cười xấu xa, "Ai bảo anh lúc trước mắng em cùng bức."

(Cùng bức: chỉ người nghèo hay ăn gian, muốn nhờ vả người khác)

"Cậu vốn là cùng bức, để tiết kiệm cơm tối bảy giờ liền trèo lên giường ngủ, sau đó mộng du đến nhà anh ăn vụng. Cho tới hôm nay anh vẫn nhớ rõ câu nói kia của cậu: ta chỉ có thể dựa vào đồ ăn thử trong siêu thị để cải thiện."

"Anh cũng không hơn em bao nhiêu a, ngại mua thức ăn đắt nhất định tự mình làm. Kết quả mua một đống nguyên liệu mới phát hiện không có mua thớt, lại trực tiếp cắt ở trên bàn, vài ngày sau ngay cả sơn trên bàn đều bị anh cạo hết."

“Thế thì sao? Cậu còn không phải vẫn chạy theo tìm cơm ăn sao?”

“Em là vì nhìn anh ăn một mình rất đáng thương.”

“…”

Diệp phu nhân ở bên cạnh nhịn không được chen lời: “Hai người sống cùng một niên đại với tôi sao? Chồng tôi ở Quý Châu thật sự so với hai người đều dễ chịu hơn.”

Diệp Thành Lâm nói: “Cậu ta nha kiếm không ít tiền, chỉ dùng để làm màu, tán gái bỏ ra không biết bao nhiêu tiền.”

“Anh không tán gái, vậy sao anh cũng không còn tiền?” Diệp phu nhân bật lại hỏi.

Diệp Thành Lâm không phản bác được.

Hàn Đông vẻ mặt vô sỉ, “Bởi vì tiền của anh ấy cũng dùng cho em làm màu.”

“Cho nên mới nói cậu ở trong lòng anh chính là một kẻ cùng bức, bất luận thay đổi thế nào cũng không tháo được cái mũ này.”

Hàn Đông trơ mặt cười cười.

Diệp Thành Lâm yên lặng nhìn Hàn Đông lúc lâu, trong lòng đột nhiên có chút cảm động. Cảm động khi thời gian trôi qua hoàn cảnh đã khác, người đứng trước mặt gã lại vẫn như cũ không hề thay đổi.

Hàn Đông cũng nhịn không được cảm khái, “Thật hoài niệm những ngày chúng ta còn cùng một chỗ.”

“Thật hoài niệm biển quảng cáo, băng ghế nhỏ của em.”

“Thật hoài niệm ngũ tỷ muội của em.”

“Thật hoài niệm thời gian tiêu sái đó.”

“…”

Diệp Thành Lâm hỏi: “Nếu cho cậu trở lại khi đó một lần nữa, cậu nguyện ý không?”

Hàn Đông cười hắc hắc, đáp án không nói cũng hiểu.

Dù cho câu nói thật hay nghe lại một lần cũng chán.

Dù cho truyện cười thật vui kể lại một lần cũng không còn ý nghĩa.

Những ngày tốt đẹp, dù lặp lại cũng không còn là cái hương vị cũ kia nữa rồi.

…

Vương Trung Đỉnh đang ở văn phòng buồn rầu ăn dấm chua, chợt có một sinh vật không xác định hung hăng xông vào.

“Bận không?” Hạ Hoằng Uy hỏi.

Hai tay Vương Trung Đỉnh dời bàn, thân thể ngửa ra sau, mí mắt hơi hơi khép lại, một dáng vẻ lạnh nhạt.

“Không.”

“Vậy cậu ở đây làm gì? Ngồi không?”

“Không được sao?”

Hạ Hoằng Uy thấy Vương Trung Đỉnh có vẻ như có chút bức xúc, vì thế hỏa thượng kiêu du hỏi: “Gần đây sao không thấy đại chân dài nữa vậy? Sẽ không phải chạy theo nam nhân khác rồi chứ?”

(hỏa thượng khiêu du: thêm dầu vào lửa)

Mặt Vương Trung Đỉnh lập tức trầm xuống, thả ra lời nói còn tàn độc hơn.

“Cậu nghĩ cậu ấy là Du Minh? Phải một nam nhân có thể thỏa mãn…”

Chân Hạ Hoằng Uy hơi kém quét qua đũng quần Vương Trung Đỉnh, vất vả nhẫn nhịn, không dám dùng phương thức này tự hạ thấp bản thân, mà chuyển thành ánh mắt lạnh cực độ.

"Nói xem cậu thì lợi hại hơn được bao nhiêu ~ "

Vương Trung Đỉnh định thần nhàn nhã nói: "Lợi hại chưa nói tới, ít nhất không đến mức 'Cho tới bây giờ không thấy thích' ~ "

Lời này trực tiếp chọc đến điểm G của Hạ đại công tử rồi.

Hắn cố nén tức giận, cố ý bày ra một biểu tình khiêm tốn, "Vậy cậu truyền thụ ít kinh nghiệm cho tôi đi."

Lần này đổi lại là Vương Trung Đỉnh không được tự nhiên.

"Đây là văn phòng, ai lại đàm luận chuyện đó?"

"Sợ cái gì? Lại không ai nghe thấy." Hạ Hoằng Uy ngữ khí ngả ngớn, "Nói xem, cậu chơi hắn như thế nào?"

Vương Trung Đỉnh khóe miệng kéo kéo, "Còn có thể như thế nào? Cứ như vậy làm thôi."

Giữa lông mày Hạ Hoằng Uy đều là ý cười, "Nói cụ thể chút."

Vương Trung Đỉnh liếc xéo hắn, "Không phải chỉ một trình tự đó sao? Còn cần tôi nhắc lại giúp cậu sao?"

"Rất cần."

Vương Trung Đỉnh, "…"

Vì thế, nhìn thấy ánh mắt vị đang ngồi cùng bàn gần như đã đói khát cực hạn, Vương Trung Đỉnh đành kiên trì hỗ trợ.

"Trước hôn môi, sau liếm nhũ, tiếp tục khuếch trương, cuối cùng tiến vào, đoạn sau cũng không cần tôi nói chứ?"

Hạ Hoằng Uy oán hận, "Ngài đây cũng quá ngắn gọn đi?"

Vương Trung Đỉnh liếc xéo hắn, ngắn gọn vậy cũng đã phản ứng rồi, tiếp tục phức tạp một chút còn phải nói sao?

"Những gì cậu nói gì tôi cũng đều biết, nhưng làm như vậy vẫn không giải quyết được vấn đề." Hạ Hoằng Uy nói.

Vương Trung Đỉnh phân tích: "Vậy chính là vấn đề kỹ thuật."

Hạ Hoằng Uy lập tức ào về phía trước, "Vậy cậu cho tôi nói một chút kỹ thuật đi."

Vương Trung Đỉnh nín nửa ngày mới nghĩ ra một câu vừa tinh túy lại không ảnh hưởng toàn cục.

"Muốn có mùi thịt (dục vọng), chịu khó hạ miệng chút là được rồi."

"Chỉ có vậy?" Hạ Hoằng Uy hỏi.

"Đúng, chỉ có vậy."

Hạ Hoằng Uy, "Không có kinh nghiệm đặc biệt gì sao?"

Vương Trung Đỉnh căng thẳng, "Kinh nghiệm đặc biệt gì?"

"Tỷ như phương thức tán tỉnh đặc biệt, hóa trang gì đó, SM linh tinh…"

Trong đầu Vương Trung Đỉnh đã hiện lên đủ loại hình ảnh quen thuộc, ngoài miệng lại vẫn ra vẻ đứng đắn: "Ai thèm chơi loại đồ đó? Làm theo khuôn phép cũ, cũng đủ cho cậu ta sảng rồi."

"Đủ cậu thích sao?" Hạ Hoằng Uy cố ý hỏi.

Mặt Vương Trung Đỉnh như trước không đổi sắc, "Tôi đối với chuyện làm tình ít để tâm, không có yêu cầu gì."

"Vậy hắn có đặc biệt phản cảm với thói quen nào đó của cậu không? Ví như nói thô tục linh tinh." Hạ Hoằng Uy lại hỏi.

"Phản cảm? Cậu ta còn thô tục hơn tôi, tôi muốn sau này bớt lời đi người ta còn ngại không đủ kích thích."

Hạ Hoằng Uy đột nhiên phát hiện, "Hàn Đông rất hợp khẩu vị của tôi a!"

Ánh mắt Vương Trung Đỉnh lạnh cực độ, "Cậu ấy hợp khẩu vị của hết thảy mọi người, căn bản là có lộc ăn hay không."

Hạ Hoằng Uy hừ cười một tiếng, "Cậu ta có thể thích hơn Du Minh, nhưng không hẳn cậu có cái thích của tôi, rất nhiều tư thế Hàn Đông thật sự làm không được. Cho nên mới nói có vài thứ nhìn qua không thể ăn, nhưng dùng nguyên liệu đặc biệt, chế biến tốt sẽ có một hương vị khác."

Vương Trung lập tức hỏi: "Tư thế gì?"

"Cậu không phải không để ý chuyện làm tình sao? Không phải không gì có yêu cầu đặc biệt gì sao? Vậy cậu còn hỏi?"

Vương Trung Đỉnh, "…"

Hạ Hoằng Uy vỗ vỗ vai Vương Trung Đỉnh, cố ý nói: "Cậu tiếp tục ngồi không đi, tôi phải đi thực hành rồi. Không thích xuất môn thật đúng là bớt lo a, tùy tiện gọi tùy tiện đến, muốn khi nào thích là lập tức thích."

Tầm mắt Vương Trung Đỉnh sắc nhọn đuổi giết tới cửa.

Kết quả, Hạ Hoằng Uy mới đi không đầy một lát, lại nhận được tin Du Minh đã ra ngoài.

"Em đi đâu?" Hạ Hoằng Uy hỏi.

"Đi tìm Hàn Đông."

"Hắn không phải đang đi cùng bằng hữu sao?"

"Đúng vậy, tôi chính là đi gặp bằng hữu của cậu ấy."

Này nếu đặt ở trước kia, Hạ Hoằng Uy đã sớm chửi người.

Em con mẹ nó đi theo xem náo nhiệt cái gì?

Nhưng hiện tại hắn chỉ có thể cưỡng chế lửa nóng, thản nhiên trả lời: "Vậy em đi chơi vui vẻ."

Mười phút sau, Du Minh tới địa điểm đã hẹn.

Hàn Đông chỉ vào Diệp Thành Lâm giới thiệu, "Đây chính là Diệp ca tôi thường nói với cậu."

Diệp Thành Lâm sau khi nhận được vô số ánh mắt lạnh lùng từ chỗ ông chồng của Hàn Đông, lại tiếp tục nhận mấy câu mặn nhạt từ cơ hữu của hắn.

"Thì ra anh chính là Diệp Thành Lâm trong truyền thuyết a!"

Diệp Thành Lâm đối với Vương Trung Đỉnh còn có thể ngẫu nhiên trêu chọc vài câu, đối với bộ mặt tê liệt của Du Minh chỉ có thể mỉm cười xấu hổ. Thầm nghĩ trong lòng: người bên cạnh Hàn Đông đều là những thứ gì đây a?

…

Lý Thượng cùng Y Lộ ăn tối xong, lúc đi qua khu thương mại vừa hay đụng mặt Hàn Đông.

"ôi chao! Đây không phải là Hàn Đông sao?" Trợ lý phát hiện trước.

Lý Thượng tập trung nhìn, Hàn Đông thế nhưng lại cùng vợ chồng Diệp Thành Lâm cười cười nói nói đi về phía bên này.

Tình huống gì đây?

"Cậu xác định đó là Diệp Thành Lâm sao?" Y Lộ hỏi.

Lý Thượng gật đầu, "Trăm phần trăm xác định."

Y Lộ cũng nghĩ không thông, Vương Trung Đỉnh không phải muốn tìm Diệp Thành Lâm tính sổ sao? Như thế nào Hàn Đông còn dám đi chung với Diệp Thành Lâm? Chẳng lẽ là đàm phán không thành, di tình biệt luyến sao?"

"Nhìn không giống là lén lút a?" Lý Thượng hoài nghi.

Nghe nói như thế, trợ lý lập tức lấy ra cameras, vừa chụp vừa cực kỳ hứng thú nói: "Tôi phải nhanh chóng lưu lại hình ảnh giá trị này, đến lúc đó gửi cho Vương tổng thưởng thức."

Kết quả, chụp chụp, đột nhiên phát hiện trong ảnh có thêm một người.

Vương Trung Đỉnh từ trên xe bước xuống, chủ động xách túi lớn túi nhỏ trong tay Diệp Thành Lâm, hơn nữa còn tự thân đỡ Diệp phu nhân lên xe.

Lý Thượng đột nhiên cũng có chút nhìn mà không hiểu.

Tiếp tục quay đầu nhìn Y Lộ, sắc mặt kia lại càng kém đến cực điểm.

...

Quay lại biệt thự, Diệp phu nhân hướng Vương Trung Đỉnh và Hàn Đông nói: "Chúng tôi tính ngày mai sẽ trở về."

Tuy rằng Vương Trung Đỉnh đã sớm chờ những lời này, nhưng vẫn khách khí hỏi: "Sao không ở lại thêm vài ngày?"

"Đúng vậy a, ở lại thêm vài ngày đi!" Hàn Đông cũng nói.

Vương Trung Đỉnh hướng Hàn Đông nở một nụ cười bí hiểm: Còn tiếp tục nhiều chuyện tôi sẽ giết chết.

Diệp phu nhân nói: "Chúng tôi ở đây đã đủ lâu rồi, trong nhà rất nhiều việc còn chờ. Còn có nhà máy của chồng tôi bên đó, lãnh đạo đã gọi điện thoại qua nhiều lần rồi."

Diệp Thành Lâm cũng nói: "Trong khoảng thời gian này làm phiền hai người, sau này có rảnh đến nhà tôi chơi. Tuy rằng không thể cung cấp điều kiện tốt như vậy, nhưng cam đoan đồ ăn đều là tinh khiết thiên nhiên."

Hàn Đông trêu chọc: "Sau này em đi Quý Châu quay phim sẽ ở nhà hai người nha."

"Ha ha ha… Không thành vấn đề."

Cố gắng nói lời sảng khoái, kết quả Hàn Đông sau khi trở về lại mất ngủ, bản thân ngủ không ngon còn động đến Vương Trung Đỉnh.

"Lần này Diệp ca đi rồi có khi nào lại tiếp tục mai danh ẩn tích không?"

"Anh thấy anh ấy có ý định này không?"

"Em nhìn trái lại rất bình thường."

"..."

Vương Trung Đỉnh im lặng không đáp, bởi vì y há miệng liền muốn chửi người.

Không đầy một lát, Hàn Đông lại ngửa mặt lên, "Cái kia… Phí phát ngôn của em rốt cuộc được bao nhiêu a?"

"Em hỏi làm gì?"

"Muốn biết mua xe xong còn dư hay không."

Dù sao cũng là đại bài quốc tế, phí phát ngôn chắc chắn sẽ không thấp. Nhưng Vương Trung Đỉnh biết Hàn Đông muốn đi giúp đỡ Diệp Thành Lâm, cho nên tự giảm số tiền đưa hắn xuống.

"Nào có dư? Em mua xe tôi còn thêm không ít."

Hàn Đông không lên tiếng.

Vương Trung Đỉnh quở trách, "Đừng suốt ngày để tôi phải nhắc nhở, hữu dụng chút đi."

"Gì hữu dụng?" Hàn Đông hỏi.

Vương Trung Đỉnh không hiểu ra sao phun ra một câu, "Theo Du Minh cùng nhau tập luyện."

"Tập luyện? Em tập luyện làm gì?" Hàn Đông không rõ.

"Trong phim có nhiều cảnh hành động như vậy, không luyện cơ thể mềm dẻo, đến lúc đó ứng phó thế nào?"

Hàn Đông không lên tiếng nữa.

Vương Trung Đỉnh buồn bực hỏi: "Nghe thấy không?"

"Nghe thấy rồi."

171. Chương 171: Tiệc Khai Máy

Ngày hôm sau trên đường đến sân bay, Diệp Thành Lâm do dự mãi, cuối cùng vẫn mở miệng.

"Đông tử, anh có lời nói muốn nói với cậu."

"Anh sẽ không phải lại muốn cắt đứt liên hệ với em đi?" Hàn Đông vẻ mặt cảnh giác.

"Không phải, là lời khác."

Vừa nói như thế, lái xe phía trước lại vẻ mặt cảnh giác.

"Vừa hay, em cũng có lời muốn nói với anh, " Hàn Đông nói tiếp.

Vì thế, tới sân bay, Vương Trung Đỉnh và Diệp phu nhân đi trước gửi hành lý, còn lại Hàn Đông cùng Diệp Thành Lâm tán gẫu.

"Anh có lời gì muốn nói với em?" Hàn Đông hỏi.

"Kỳ thật cái dây thừng kia …"

Diệp Thành Lâm nói đến một nửa đột nhiên không nói được nữa.

Mặc dù gã nói lời này chính là vì không muốn lưu lại tiếc nuối, không có bất cứ ý muốn gì không an phận. Nhưng gã khó có thể cam đoan một khi Hàn Đông đáp lại, bản thân mình còn có thể bình tĩnh ứng phó.

"Cậu nói trước đi." Diệp Thành Lâm cười cười.

"Xem anh mài mài chít chít…" Hàn Đông mới vừa nói xong chính mình lại cũng quanh co, "Cái kia… Kỳ thật chuyện của em …cũng thật khó mở miệng…"

Diệp Thành Lâm rất có kiên nhẫn, "Không việc gì, từ từ nói."

Hàn Đông nắm chặt nắm tay thành quyền, lão tử ngày hôm nay bất cứ giá nào!

"Kỳ thật em và Vương Trung Đỉnh đang cùng một chỗ."

Diệp Thành Lâm nháy mắt sửng sốt.

"Cậu nói gì?"

Hàn Đông nhìn thấy biểu tình Diệp Thành Lâm lại có chút lo lắng , "Người đại diện kia của em …anh cũng biết đấy? Chính là cái người cả ngày đi cùng chúng ta kia, với em là một đôi."

Cả thế giới đều an tĩnh rồi.

Diệp Thành Lâm trợn mắt nhìn Hàn Đông lúc lâu, mới mở miệng hỏi: "Cậu có thể chấp nhận nam nhân?"

Hàn Đông khẩn trương đến mồ hôi ròng ròng, "Việc này quả thật có chút ngược lẽ thường, anh không tiếp nhận được cũng không còn cách nào, chỉ cần không mất mặt em sẽ…"

“Rất tốt.” Diệp Thành Lâm đột nhiên ngắt lời.

Hàn Đông nghẹn họng, “Rất tốt?”

Diệp Thành Lâm coi như trấn định, “Tuy rằng chỉ ở cùng vài ngày, nhưng anh thấy được người đó rất dụng tâm với cậu. Hơn nữa đứng trên phương diện này, người ta có thể làm được đến phần này, nói thật anh rất bội phục, ít nhất anh làm không được.”

Hàn Đông lại có chút ngại ngùng, “Chỉ cần anh không xem thường em là được rồi.”

“Tìm được chỗ dựa vững chắc như vậy, từ nay về sau hô phong hoán vũ, một tay che trời, anh còn dám xem thường cậu?”

Hàn Đông cười hắc hắc.

Diệp Thành Lâm nhìn thấy Hàn Đông như vậy, trong lòng cảm thấy vô cùng mãn nguyện, không hề có đau lòng như trong dự liệu.

Dù cho gã sớm biết Hàn Đông có thể chấp nhận nam nhân, dù cho không có Vương Trung Đỉnh xuất hiện, gã cũng chưa chắc có đủ điều kiện, có thể bồi Hàn Đông đi đến cuối cùng.

Hàn Đông là một Đại Tiên nhi, cậu ấy sẽ không chọn lầm người,

Nghĩ vậy, Diệp Thành Lâm cũng bình thường trở lại.

“Đúng rồi, không phải anh cũng có chuyện muốn nói với em sao?” Hàn Đông lúc này mới nhớ ra.

Diệp Thành Lâm ngẩn người, “Có sao?”

“Sao lại không? Anh nói cái dây thừng kia …”

“A! A!” Diệp Thành Lâm ra vẻ một bộ dạng bừng tỉnh, “Cái dây thừng kia không cần dùng nữa, cậu ném đi đi.”

“Ném? Anh đùa gì vậy! Đây chính là tín vật của hai ta. Vạn nhất ngày nào đó anh lại mất tích, em còn phải dựa vào dây thừng này đi tìm anh mà.”

“Từ giờ tuyệt đối không mất tích nữa.” Diệp Thành Lâm cam đoan.

Hàn Đông hừ lạnh một tiếng, “Coi như anh còn chút lương tâm.”

Bên kia Vương Trung Đỉnh dành mấy chục phút ở trong khu hút thuốc, rốt cục vẫn hướng Diệp phu nhân đi tới, lại rút tiền từ trong ví đưa cho nàng.

“Đây là Đông tử bảo cho tôi chuyển cho hai người.”

Diệp phu nhân nói gì cũng không chịu nhận, “Không cần như vậy, chúng tôi không thiếu tiền xài.”

“Thiếu hay không cũng không liên quan, chỉ là một chút tâm ý của Đông tử. Ba năm này cậu ấy chiếm không ít tiện nghi của vị kia nhà cô, không bồi thường chút, trong lòng cảm thấy thua thiệt.”

“Anh em giúp đỡ nhau còn nói cái gì thiệt thòi…”

“Được rồi.” Vương Trung Đỉnh ngắt lời từ chối của Diệp phu nhân, “Nếu đã là huynh đệ cũng đừng khách khí, sau này Hàn Đông quay phim bên đó, còn phải nhờ hai người chiếu cố.”

Diệp phu nhân không ngăn cản được thịnh tình của Vương tổng, cuối cùng vẫn là miễn cưỡng nhận.

“Đúng rồi, sao anh không trực tiếp đưa cho tôi chồng vậy?” Diệp phu nhân đột nhiên nghĩ tới hỏi.

Vương Trung Đỉnh nháy mắt biến sắc, “Không muốn gặp anh ta!” Nói xong một câu liền quay đầu rời đi.

…

Thời gian trôi qua, rất nhanh đã nghênh đón nghi thức khởi quay phim điện ảnh mới.

Đây là sự kiện long trọng nhất của tập đoàn điện ảnh và truyền hình Trung Đỉnh từ trước tới nay, trong bãi đỗ chỉ riêng là xe chuyên dụng của đoàn phim đã đếm được năm sáu chục chiếc. Truyền thông vây ở cửa khách sạn chật như nêm cối, mỗi siêu sao đi vào đều phải qua một phen khó khăn.

Nhất là một khắc Calne xuống xe kia, cả hiện trường đều hỗn loạn, huy động hết mấy chục nhân viên bảo an duy trì trật tự, tình hình mới miễn cưỡng khống chế được.

Thanh thế lớn như vậy, tựa hồ làm cho người ta thấy giống như là sau khi phim đại bán chưa từng có và diễn viên sau một đêm thành danh rầm rộ.

So với ngày trước, lần này Hàn Đông phá lệ coi trọng. Cách nghi thức thảm đỏ còn có nửa giờ liền tới trước, một mực đợi ở khu vực bên ngoài.

"Còn bao lâu thì đến tôi?" Hàn Đông hỏi.

Nhân viên công tác nói: "Sớm thôi, cậu là áp trục lên sân khấu."

(áp trục: người đến cuối cùng, là người được chú ý nhất)

Vừa nghe hai chữ "Áp trục", Hàn Đông vội hỏi: "Tôi không phải vào cùng nhập tràng với Vương Trung Đỉnh a?"

"Không phải, cùng với Vương tổng là Y Lộ."

Hàn Đông tuy rằng hơi có tiếc nuối, nhưng vẫn chờ mong hỏi: "Khách quý đồng thời tiến tràng cùng tôi là ai?"

Nhân viên công tác mắt nhìn bản sắp xếp, nói: "Vương chủ tịch."

Hàn Đông giật nảy, "Ai?"

"Cậu không biết chủ tịch sao?"

Hàn Đông nháy mắt nhớ tới cảnh tượng bị bị bọc chiếu đánh, nhịn không được mồ hôi lạnh chảy thẳng xuống thành dòng.

"Có thể đổi một vị khác không?"

"Tôi không làm chủ được, cậu phải đi tìm người sắp xếp mà thương lượng."

Đang nói, Vương Hải Chí đã tới rồi.

Ngày hôm nay Hàn Đông ăn mặc anh tuấn bức người, Vương Hải Chí đầu tiên không nhận ra. Chờ khi nhận ra liền đen mặt trầm xuống, hừ nói: "Thì ra là tiểu tử ngươi."

Vì thế, cả quá trình đi trên thảm đỏ Hàn Đông đều là chết lặng, hoàn toàn không cảm nhận được cái loại cảm giác trở thành tiêu điểm này.

Họa vô đơn chí, bởi vì Hàn Đông và Vương Hải Chí là đại diện diễn viên cùng đại diện sản xuất đều phải lên sân đấu phát biểu, chỗ ngồi hai người lại cũng là cạnh nhau.

Người chủ trì tuyên bố nghi thức khởi quay bắt đầu, do lãnh đạo mở màn phát biểu.

Sau khi các vị sản xuất và đạo diễn thương lượng, cùng với Hàn đại Tiên nhi đo lường tính toán, phim nhựa chính thức đặt tên là Phong Mang . (mũi nhọn)

Kế tiếp chính là Calne đạo diễn đại diện cho đoàn phim phát biểu, vừa đứng dậy liền nổi lên một tràng hoan hô.

Phía dưới có rất nhiều siêu sao tai to mặt lớn không mời mà đến, đều muốn mượn cơ hội này để tạo quan hệ cùng danh đạo quốc tế.

Hàn Đông đang vong tình thưởng thức phong thái thần tượng, bên cạnh đột nhiên vang lên một thanh âm không hài hòa.

"Ngày đó nữ nhân thay ngươi là ai?"

Hàn Đông vẻ mặt mờ mịt, "Thay tôi?"

Vương Hải Chí ngữ khí âm u, "Đừng giả ngu, ngươi nghĩ rằng ta không biết ngươi làm thế nào chạy trốn sao?"

Thần kinh Hàn Đông lần thứ hai căng thẳng, có loại cảm giác đang bị tuyên án tại toà án tố cao.

"Nếu ngươi nói cho ta biết nữ nhân giúp cho ngươi là ai, ta liền không tính toán với ngươi nữa."

Nữ nhân giúp ta? Hàn Đông không khỏi sửng sốt, đó không phải chính là mình sao?

Chẳng lẽ…

Hàn Đông quay đầu nhìn về phía Vương Hải Chí, phát hiện chuyện mình lo lắng vẫn là đã xảy ra rồi.

Trên mặt Vương Hải Chí trừ bỏ rõ ràng là không biết chuyện, còn mơ hồ hàm ý gì đó khiến hắn sinh ra sợ hãi không thể ngồi yên được.

"Cô ấy là người Vương Trung Đỉnh phái tới, tôi từ đầu hoàn toàn không hề quen biết." Hàn Đông chột dạ biện giải.

Vương Hải Chí hừ nói: "Loại người như ngươi, nhìn thấy cô nương xinh đẹp như vậy có thể không động tâm? Có thể không xin phương thức liên lạc sao?"

Hàn Đông oán thầm: Ta còn chưa tự kỷ đến mức đó đi?

"Tôi thật sự không biết." Hàn Đông biểu cảm đau khổ.

Vương Hải Chí mới đầu mắt hổ trừng hắn, sau không hiểu sao lại nở nụ cười, cười đến Hàn Đông lông tóc dựng đứng.

"Nếu ngươi giúp ta tìm được cô nương kia, ta không chỉ có sẽ không truy cứu trách nhiệm, còn có thể thưởng."

Hàn Đông đột nhiên có loại cảm giác khóc không ra nước mắt.

Tôi mẹ kiếp chạy đi đâu tìm đây? ! !

Nghi thức khởi quay hoàn thoành, truyền thông cùng khách quý ra về, còn lại thành viên đoàn phim bên trong hưởng thụ yến tiệc.

Hàn Đông đã bị chỉnh đến ăn cơm cũng không yên lòng.

Vương Trung Đỉnh rất nhanh đã phát hiện Hàn Đông khác thường, thừa dịp mọi người không chú ý, kín đáo vỗ một tay vào mông hắn, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không sao." Hàn Đông cười đến chột dạ.

Vương Trung Đỉnh vừa muốn tiếp tục truy vấn, chợt nghe có người gọi tên mình ở cửa.

"Vương tổng —— có người tìm."

Vương Trung Đỉnh đi ra, thấy Vạn Lý Tình đang đứng ở bên ngoài.

"Sao em lại tới đây?"

Vạn Lý Tình tức giận: "Cha em đòi sống đòi chết muốn anh bồi hạ vài bàn, khuyên như thế nào cũng không nghe."

"Không thành vấn đề." Vương Trung Đỉnh thống khoái đáp ứng, "Chờ anh xong bên này, lập tức qua đó."

Vạn Lý Tình gật gật đầu, "Vậy được rồi, em chờ anh."

Vương Trung Đỉnh rất nhanh lại trở về phòng thiết yến.

Vạn Lý Tình vừa muốn đến quán trà bên cạnh ngồi một lúc, liền đụng phải Y Lộ từ phòng vệ sinh ra.

Hai người quen biết từ bảy tám năm trước, lúc ấy Vạn Lý Tình mới vừa du học trở về, Y Lộ cùng vừa mới nổi. Hai nữ nhân đều vô cùng gần gũi Vương Trung Đỉnh, tự nhiên như vậy quen nhau.

"Ôi chao, sao cô lại tới đây?" Y Lộ cười cười.

Vạn Lý Tình cũng cười cười, "Tìm Vương Trung Đỉnh có chút việc."

"Có cần tôi giúp cô kêu anh ta ra không?"

"Không cần, đã nói xong rồi."

Y Lộ kinh ngạc, "Vậy cô đây là..."

"Muốn đến quán trà bên cạnh chờ một lát."

Nghe Vạn Lý Tình vừa nói như thế, Y Lộ cũng gật gật đầu, "Tôi vừa hay cũng muốn đi, bên trong sảnh yến hội rất rối loạn, thật làm người ta đau đầu, vậy hai ta cùng đi."

Vạn Lý Tình ừ một tiếng.

Hai nữ nhân ngồi cùng một chỗ, đề tài nói chuyện cơ bản chỉ triển khai quay quanh nam nhân. Mà hai nữ nhân này ngồi cùng một chỗ, đề tài tán gẫu tự nhiên mà vậy dừng ở Vương Trung Đỉnh.

"Anh ta thế nhưng nói thẳng với cô sao?" Y Lộ biểu tình khó có thể tin.

Vạn Lý Tình sớm đã khôi phục lại bình tĩnh, "Đúng."

Y Lộ thở dài, "Thật đáng tiếc, tôi vẫn cho rằng cô cùng Vương tổng là một đôi."

Vạn Lý Tình không nói gì.

"Tôi cảm thấy ở trong lòng Vương tổng, cô vẫn là có một chút địa vị. Chẳng qua nam nhân, tuổi trẻ như vậy, có đôi khi ngay cả chính anh ta cũng không biết mình muốn cái gì..."

Y Lộ nói liên miên cằn nhằn rất nhiều, ý chính chỉ là khuyên Vạn Lý Tình không được buông tay. Còn nhiệt tình bày mưu tính kế, cũng ám chỉ nguyện ý làm cánh tay đắc lực nhất cho nàng.

Vạn Lý Tình vẫn luôn lẳng lặng nghe, thẳng đến khi Y Lộ nói xong, mới mở miệng nói: "Tôi nghĩ cô hiểu lầm rồi."

Y Lộ sửng sốt, "Hiểu lầm?"

"Tôi Vạn Lý Tình còn chưa tới nỗi đấu trí so dũng vì một đoạn tình cảm."

Nói xong lời này, Vạn Lý Tình tao nhã cười, đứng dậy rời khỏi quá nước.

Tiếp đón nhân viên đoàn phim xong, Vương Trung Đỉnh liền hướng Hàn Đông nói: "Anh phải đến chỗ Vạn bá một lúc, em muốn quay về ký túc xá hay là cùng đi?"

Hàn Đông không chút do dự lựa chọn cùng đi.

Tới dưới nhà Vạn Lý Tình, Vương Trung Đỉnh một mình xuống xe, Hàn Đông ngồi đợi ở bên trong.

Qua hơn hai tiếng, Vương Trung Đỉnh mới quay lại. Vốn tưởng rằng Hàn Đông đã sớm vù vù ngủ say rồi, không ngờ hắn cư nhiên vẫn còn tinh thần cao.

"Không buồn ngủ sao?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

"Buồn, không dám ngủ." Ánh mắt Hàn Đông lúng ta lúng túng, nghiễm nhiên đã mệt mỏi tới cực hạn rồi.

Vương Trung Đỉnh kinh ngạc, "Không dám ngủ?"

Hàn Đông đột nhiên nghiêm trang: "Em muốn trị khỏi mộng du."

172. Chương 172: Trị Hay Không Trị?

"Trị? Sao phải trị?" Vương Trung Đỉnh kinh ngạc.

Hàn Đông không muốn nhắc đến Vương Hải Chí, chỉ nói: "Mộng du tạo thành cản trở rất lớn trong cuộc sống, mỗi lần em có tâm sự, ngủ liền phải lo lắng đề phòng."

"Vậy sao trước kia em không muốn trị?"

"Trước kia chưa xảy ra bao nhiêu tai vạ, thời gian này liên tiếp gặp phiền phức, khiến cho em nghĩ lại đặc biệt rất sợ. Hơn nữa phim mới sắp quay rồi, đến lúc đó bôn ba khắp nơi, anh lại không thể luôn 24 giờ chạy theo, khó đảm bảo em sẽ không gây ra phiền toái."

Tuy nói như vậy, nhưng một người ở thời gian mộng du sẽ giãi bày hết cõi lòng, bán manh đùa giỡn vui vẻ, xoa dịu mâu thuẫn, nhất là người sẽ phối hợp với mình các loại vận động ở trên giường, như thế nào lại nỡ lòng để hắn trị đây?

Vì thế, Vương Trung Đỉnh nói: "Tôi cảm thấy thứ em cần trị liệu là không phải mộng du, mà là đầu óc. Nếu không suy nghĩ vớ vẩn, sẽ không vô cớ thức dậy hoạt động đúng không?"

"Nhớ anh cũng gọi là suy nghĩ vớ vẩn sao?" Hàn Đông phản bác.

Mặt Vương Trung Đỉnh ủ rũ không nói lời nào.

Hàn Đông còn nói: "Em đây sau này không đến chỗ anh nữa."

"Em dám ~" Vương Trung Đỉnh phát ra hai chữ nghe như đang kinh hoảng kỳ thực là oán niệm sâu nặng.

Hàn Đông lập tức hầu lẻn đến bên người Vương Trung Đỉnh, nắm cằm của y đùa giỡn: "Anh cũng có lúc sợ hãi? Ân?"

Vương Trung Đỉnh lạnh lùng trả lời: "Đã xong chưa, tôi muốn lái xe."

"Ngồi nghiêm túc!" Gầm lên một tiếng.

Hàn Đông nháy mắt bị dọa quay về tại chỗ, nghiêm chỉnh cả đường đi không hề hé răng. Lúc gặp phải kẹt xe, Vương Trung Đỉnh dùng dư quang liếc qua Hàn Đông một cái, phát hiện hắn đã ngủ.

Vương Trung Đỉnh mở lên một bản nhạc nhẹ.

Đang nghe, đột nhiên nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên gặp Hàn Đông.

Khi đó, Hàn Đông cũng là vì uống rượu cộng thêm mộng du trèo vào xe của mình, Vương Trung Đỉnh cũng là bằng bản nhạc nhẹ như vậy phát hiện đóa hoa tuyệt thế này.

Điểm khác nhau giữa hồi ức và hiện thực chính là hồi ức sẽ tự động bài trừ một vài điểm tệ hại, tỷ như hoàng phù (bùa), tỷ như ảnh trắng đen, chỉ còn lại lúc bắt gặp hai cái đại chân dài xinh đẹp.

Chính là mộng du tạo ra phần kí ức tốt đẹp này …

Đang nghĩ ngợi, Hàn Đông đột nhiên ở bên cạnh nói: "Dừng xe, em muốn đi tiểu."

Phía trước vừa hay có một cái nhà vệ sinh công cộng, Vương Trung Đỉnh liền ngừng xe lại.

Kết quả, Hàn Đông vừa xuống xe lập tức vắt chân bỏ chạy.

Chờ Vương Trung Đỉnh kịp phản ứng, Hàn Đông đã tót vào trong một cái hẻm nhỏ.

Vương Trung Đỉnh còn có thể làm gì? Đuổi thôi!

Hàn Đông bình thường chạy không được một km đã hổn hển loạn suyễn, nhưng là mộng du lại như đua giải ngoại hạng. Rẽ ngoặt, vượt chướng ngại vật, né tránh dị thường linh hoạt, quả thực là thân thủ như gió.

Vương Trung Đỉnh ở phía sau đuổi đến chỉ muốn chửi người.

Lão tử đã bao nhiêu năm không lưu nhai soán hạng rồi? Từ lúc cùng một chỗ với người này, thực con mẹ nó càng ngày càng tiếp địa khí!

(lưu nhai soán hạng: lặn lộn trên đường xá chạy rượt đuổi trong ngõ hẻm)

(Tiếp địa khí: hòa vào đời sống của quần chúng, mộc mạc, giản dị)

Mắt nhìn lên vừa sắp bắt kịp, bước chân Hàn Đông đột nhiên vút đi, rẽ vào đường lớn lại tiếp tục chạy.

Còn vừa chạy vừa ồn ào: "Muốn bắt em trị mộng du? Không bao giờ!"

Vương Trung Đỉnh hổn hển, "Ai muốn trị cho em? Là em tự mình đoán mò, tôi mới là không đáp ứng em."

Hàn Đông vẫn còn chưa có chạy xong.

Vương Trung Đỉnh ý thức được không thể cứ đuổi theo như vậy, vì thế hét lớn: "Phí đại diện phát ngôn của em còn dư hơn hai trăm vạn!"

Vừa nghe nói thế, Hàn Đông quả nhiên dừng.

"Thật?" Nhỏ giọng hỏi thăm Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh tức giận đáp lại: "Thật."

"Ở đâu?"

"Trong ví tôi."

Hàn Đông một phen rút chiếc ví Reed từ túi quần Vương Trung Đỉnh ra, lại chạy…

(mỗi lần nghĩ lại vẫn không ngậm được mồm =))))))))

…

Ngày hôm sau, Vương Trung Đỉnh nói việc này cho Nhị Lôi.

Nhị Lôi cùng quan điểm với Hàn Đông lúc thanh tỉnh, "Tôi cũng nghĩ hẳn là nên trị cho cậu ấy, bằng không trên trăm triệu bảo hiểm cũng là một cái tai hoạ ngầm."

Nhị Lôi lúc này nháy mắt đã nhắc nhở Vương Trung Đỉnh, y quên mất chuyện bảo hiểm.

Hôm nay là ngày đạo diễn chính thức thông báo tiến đoàn, việc đầu tiên chính là ký hợp đồng bảo hiểm.

Vương Trung Đỉnh vội vàng gọi điện thoại cho giám chế, bảo họ tạm thời không cần lo bảo hiểm của Hàn Đông, từ mình có an bài khác.

Cúp điện thoại, Vương Trung Đỉnh lo lắng không thôi.

"Anh đã suy nghĩ kỹ chưa? Nếu quyết định trị tôi sẽ liên hệ bác sĩ." Nhị Lôi nói.

Vương Trung Đỉnh vẫn là khó có thể dứt bỏ đối với Hàn Đông ở trong mộng, vì thế cắn chặt răng nói: "Xem xét lại chút."

Hàn Đông tiến đoàn, đương nhiên sẽ chạm mặt với Y Lộ.

Hai người nên chào hỏi thì chào hỏi, nên nói chuyện thì nói chuyện, tựa như thật là cái gì cũng chưa hề phát sinh qua.

Không đầy một lát, hơn hai trăm nhân viên đoàn phim cơ bản đã đến đông đủ rồi.

Cả nhóm sản xuất lợi dụng tiền công ty làm tư lợi đều hoàn hảo không sứt mẻ gì đứng ở đây, tiếp tục ra vẻ đạo mạo cùng nhau cao đàm khoát luận.

Hàn Đông chỉ liếc bọn họ một cái, lại thu hồi ánh mắt.

Không đầy một lát, Calne đạo diễn cùng giám chế cũng tới.

Calne chào hỏi mọi người đều rất tùy ý, chỉ đặc biệt vỗ mông Hàn Đông một cái.

"Xin mọi người trình ra giấy tờ chứng nhận của mình, chúng ta sẽ ký hợp đồng." Trợ lý giám chế hướng mọi người tuyên bố.

Thông thường hợp đồng của diễn viên đại bài đều là do người đại diện kí xong trước cùng đoàn phim, nhưng bộ phim này gần như toàn bộ đều dùng người mới, cho nên bảo hiểm của mọi người đều là kí vào lúc này, chỉ là giá trị bảo hiểm không giống nhau.

Những loại vai võ phụ cùng chuyên gia khói lửa này độ nguy hiểm cao, bảo hiểm lớn hơn một chút. Loại diễn xuất đánh nhau kịch liệt, phá nổ, đánh võ, hơn nữa khó có thể tìm được diễn viên đóng thế như Hàn Đông, bảo hiểm sẽ lớn hơn nữa.

Nhưng lúc giám chế bàn bạc hợp đồng với Hàn Đông, lại không hề nói đến vấn đề bảo hiểm.

"Tôi không cần nhập sao?" Hàn Đông kinh ngạc.

Giám chế nói: "Bảo hiểm của cậu không thông qua chúng tôi, là do Vương tổng an bài."

Hàn Đông nháy mắt cảm thấy sự ưu việt bùng nổ.

Y Lộ sớm đã có các loại bảo hiểm thân thể, tự nhiên cũng không cần mua bảo hiểm ở đây. Hơn nữa cô ta vẫn là nghệ sĩ có bảo hiểm thân thể giá trị nhất trong nước, cho nên dẫn tới một đám diễn viên mới đề ra nghi vấn.

"Chị thật sự mua bảo hiểm sáu trăm ngàn cho bộ tóc?"

Y Lộ cười cười, "Đó là chuyện mấy năm trước, nếu là năm ngoái sẽ không mua đâu."

"Mấy năm trước lợi hại hơn a, lúc ấy có thật nhiều tiền!"

"Đúng vậy, sáu trăm ngàn tóc, thật khó có thể tưởng tượng."

Y Lộ trái lại rất khiêm tốn, "Kỳ thật hiện tại mua bảo hiểm thân thể cũng không phải việc gì hiếm lạ, tôi biết nhiều người, thời gian trước Từ Viện Viện còn mua bảo hiểm cho giọng hát một triệu đó."

"Một triệu? ? ?"

"Đúng, hơn nữa là Đô-la."

Tiếng thổn thức nổi lên bốn phía, trong đó có Hàn Đông. Hắn thật sự không thể lý giải, một giọng hát mà thôi, sao đến nỗi dồn vào nhiều tiền như vậy?

Thẩm Sơ Hoa nói: "Rất nhiều người mua bảo hiểm đều không phải do thật sự sợ chuyện ngoài ý muốn, chỉ là một loại thủ đoạn thể hiển độ tự tin và giá trị bản thân, em trước kia cũng nghĩ qua phải mua bảo hiểm cho một bộ phận đó."

Hàn Đông nghiêng qua nàng liếc mắt một cái, "Cô mua cho chỗ nào?"

Thẩm Sơ Hoa tự mình tìm nửa ngày cũng chưa thấy chỗ có thể xuống tay.

"Mua cho lông tơ hả? Vừa đen lại rậm, vô cùng kiên cường dẻo dai?"

"Đáng ghét!" Thẩm Sơ Hoa loạn quyền đánh Hàn Đông.

Hàn Đông cười ha ha.

Bên cạnh Calne đột nhiên mở miệng hướng Hàn Đông nói: "Cậu có thể suy xét mua bảo hiểm cho một bộ phận."

"Tôi? Bảo hiểm gì?"

Calne cùng Vương Trung Đỉnh không hẹn mà cùng chí hướng, "Cả nửa người dưới của cậu đều đáng để bảo hiểm."

Hàn Đông có chút lâng lâng, cố ý hỏi: "Vậy anh thấy tôi nên mua bảo hiểm bao nhiêu đây?"

Calne dù sao cũng đã tiếp xúc qua nhiều minh tinh Hollywood như vậy, đối với cơ thể Hàn Đông có một phán định tương đối chuẩn xác.

"Không dưới năm triệu." Calne nói.

Hàn Đông thụ sủng nhược kinh, "Anh nói nửa người dưới của tôi giá trị năm triệu?"

Calne gật đầu.

Hàn Đông bày ra một bộ tê liệt ngã xuống, "Tuy rằng tôi nhất định sẽ không phung phí khoản tiền này, nhưng chỉ nghe như vậy đã cảm thấy rất dễ chịu."

Đang trò chuyện, Nhị Lôi đột nhiên xuất hiện. Trực tiếp gọi giám chế đến, bắt ông ta theo mình vào trong bàn bạc.

Nói chung, Nhị Lôi xuất hiện liền đồng nghĩa là việc tư của Vương Trung Đỉnh, tìm đến giám chế lúc này, khẳng định chính là bàn luận về vấn đề bảo hiểm của Hàn Đông rồi.

"Cậu đi xem xem." Hàn Đông hướng tiểu Lương nói.

Tiểu Lương lắm mồm vừa đi đến cửa đã bị người cản lại, "Đợi lát nữa lại đến, bên trong đang đàm luận."

Đúng lúc này, có một trợ lý sản xuất trực tiếp đẩy cửa vào.

Tiểu Lương tức giận bất bình, "Sao người kia có thể tùy tiện vào?"

Trợ lý kia trừng mắt liếc tiểu Lương một cái, "Ngươi con mẹ nó muốn gây sự a? !"

Nhị Lôi đưa ra một chồng hợp đồng bảo hiểm thật dày, bắt giám chế nhập vào từng cái một.

"Đây là bảo hiểm nhân thân ngoài ý muốn, đây là bảo hiểm nhân thọ định kỳ, đây là bảo hiểm trọng tật …"

Giám chế kinh sợ, "Nhiều như vậy a!"

"Từng này đã là gì?"

Nhị Lôi nói xong liền lấy ra thêm một tập dày bảo hiểm thân thể, "Rồi, đây là tất cả."

Giám chế vừa nhìn qua kim ngạch bảo hiểm sợ ngây người, "Cái này… Đây là 13. 5 triệu Đô-la sao?"

Nhị Lôi đùa đùa: "Thế nào? Có liều mạng bằng minh tinh Hollywood của các ngài không?"

Mới vừa nói xong, trợ lý sản xuất liền đẩy cửa vào.

"Đây là bảng biểu ngài yêu cầu."

"Để đó đi!"

Giám chế tiếp tục hướng Nhị Lôi thổn thức nói: "Hollywood chúng tôi cũng có rất ít bảo hiểm đạt tới 10 triệu, Vương tổng thật sự là quá hào phóng a!"

Nhị Lôi liếc mắt ra hiệu cho giám chế, chờ sản xuất trợ lý đi ra ngoài mới lên tiếng: "Không được tùy tiện nghị luận chuyện này."

Giám chế không để bụng, "Cậu ta hẳn sẽ không đem chuyện riêng tư này nói lung tung đi?"

Nhị Lôi thở dài, "Nói cho người khác thì không sợ, chỉ sợ hắn nói cho tiểu Lương."

"Cậu nói bảo tiêu bên cạnh Hàn Đông?"

"Đúng, chính là hắn."

"Một là người bên cạnh sản xuất, một là người bên cạnh diễn viên, căn bản buôn chuyện cũng không đến nơi đi."

Nhị Lôi gật gật đầu, "Thì vậy, ngài tiếp tục làm việc đi, tôi đi trước."

Tiểu Lương trở về báo cáo chi tiết.

Hàn Đông buồn bực, thần thần bí bí như vậy làm gì?

…

Trợ lý sản xuất đem tình hình kể cho người làm phim, người làm phim lại thuật lại cho Y Lộ.

"Mười triệu?" Y Lộ kinh ngạc, "Xác định không có nghe nhầm?"

Người làm phim gật gật đầu, "Có vẻ như không chỉ vậy."

"Là từ kinh phí của đoàn phim sao?"

"Đã mua từ trước rồi."

Gương mặt Y Lộ dị thường cứng ngắc, Hàn Đông, cậu thật sự là càng ngày càng khiến tôi phải nhìn với con mắt khác.

Thấy giám chế trở về, người trợ lý tò mò hỏi thăm: "Rốt cuộc là ai mua bảo hiểm mười triệu a? Là Y Lộ sao?"

Giám chế trừng mắt liếc hắn một cái, "Nếu là Y Lộ thì còn cần cậu nói? Không có đầu óc."

"Kia… Kia rốt cuộc là ai?" Trợ lý thật sự nghĩ không ra nơi này còn ai có bối cảnh thâm sâu hơn Y Lộ.

Giám chế nói: "Còn không phải là Hàn Đông kia sao!"

Trợ lý giống như vừa nghe được tin tức kinh người, "Hàn Đông? Hắn có ác như vậy?"

"Vô nghĩa, bằng không cậu cho là người ta dựa vào cái gì có được vai diễn kia?"

Trợ lý không nghĩ đến chuyện nhân vật vai diễn gì, hắn chỉ nghĩ tới vừa rồi mình đã giáo huấn người bảo tiêu kia.

Chờ hắn muốn nhận lỗi, tiểu Lương đã sớm cùng Hàn Đông dời đi rồi.

Cả buổi chiều, Hàn Đông đều ở ký túc xá.

"Nghĩ gì thế?"

Du Minh phát hiện Hàn Đông luôn thất thần.

Hàn Đông vẻ mặt cẩn thận: "Tôi hoài nghi Vương Trung Đỉnh mua cho tôi một phần bảo hiểm kếch xù."

"Sao cậu biết?" Du Minh hỏi.

"Hôm nay tôi đến đoàn phim, Nhị Lôi thần thần bí bí cùng giám chế đàm luận việc này. Tôi đoán chừng giá trị khẳng định không nhỏ, bằng không sao lại không đi theo trình tự lệ thường đây?"

Du Minh nói: "Vậy cũng hẳn là phải cho cậu biết a!"

"Vấn đề chính là ở đây!" Hàn Đông hung hăng vỗ đùi, "Giá trị vượt quá cực hạn tiếp nhận của tôi."

"Cực hạn của cậu là bao nhiêu?"

Hàn Đông khó khăn nói: "Một triệu, qua một triệu tôi sẽ lên cơn sốc."

"Cậu đây là nói nhân dân tệ hay là Đô-la?"

"Nhân dân tệ, nếu Đô-la tôi liền…"

"Cậu chỉ được tầm đó?" Du Minh hỏi.

Hàn Đông che ngực, "Cậu đừng nói gì nữa, tôi bị trọng bệnh, không được, mau mau đỡ tôi …"

"Xuống địa ngục đi!" Du Minh cười vỗ Hàn Đông, "Đi ăn cơm, mộng đẹp gì vậy?"

"Hắc hắc, mơ thôi không được sao!"

(Mấy chương sau cả nhà chuẩn bị mà cười rụng hàm=)))))

173. Chương 173: Con Đường Vật Lộn Phía Trước

"Tiểu Lương!"

Tiểu Lương đang định mở cửa xe, đột nhiên nhìn thấy cách đó không xa có người ngoắc ngoắc mình.

"Chờ anh thật lâu." Người nào đó vẻ mặt mỉm cười.

Tiểu Lương tập trung nhìn, đây không phải cái gã trợ lý cuồng vọng kia sao? Sao lại tìm mình đây?

"Thật ngại, ngày hôm qua không nhìn rõ, không biết anh là người của Hàn Đông."

Tiểu Lương hừ cười một tiếng, rốt cục cũng có người biết uy lực của ông chủ nhà ta!

"Sau đó thì sao?" Cố ý hỏi.

Người trợ lý hổ thẹn cười cười, "Sau đó đến chịu tội với anh."

Thật vất vả chờ được cơ hội mở mày mở mặt như vậy, tiểu Lương có thể nào không lợi dụng nhiều lời một chút?

"Chỉ cần anh nói cho tôi biết hôm qua nghe được những gì, tôi sẽ không tính toán với anh."

Người trợ lý nháy mắt như trút được gánh nặng cười cười, "Việc này a? Cậu đã sớm biết, chính là chuyện Vương tổng mua cho Hàn Đông bảo hiểm hơn mười triệu."

Trái tim Tiểu Lương mạnh mẽ run rẩy, nhưng trên mặt vẫn phải giả bộ không có việc gì.

"A, sớm biết vậy tôi đã không hỏi."

Người trợ lý, "Vậy chuyện ngày hôm qua…"

"Không có việc gì, anh đi đi, nhớ rõ đừng nói lung tung khắp nơi là được." Tiểu Lương phất phất tay.

Người trợ lý mới vừa đi không đầy một lát, Hàn Đông lập tức chạy tới bãi đỗ xe bên này.

Khóe miệng Tiểu Lương bắt đầu run rẩy, không thể nói, việc này tuyệt đối không thể nói cùng Hàn Đông, tố chất nội tâm người này vốn không tốt…

Hàn Đông mở cửa xe ngồi lên.

"Vương tổng mua cho cậu bảo hiểm hơn mười triệu!" Tiểu Lương nói bâng quơ. (hẳn là không thể nói =))

Hàn Đông không hề để ý châm một điếu thuốc, hỏi: "Cậu nói là mười mấy triệu nào?"

Tiểu Lương kinh ngạc, "Chẳng lẽ còn có cái khác hơn mười triệu?"

Hàn Đông lãnh ngạo phun ra một vòng khói, "Trên người tôi nhiều bộ phận đáng nâng niu như vậy, một cái hơn mười triệu đáng gì?"

"Á…"

Hàn Đông đột nhiên há miệng cười to, "Ha ha ha ha… Phối hợp với cậu một chút thôi, đừng nói bậy nữa, mau lái xe đi!"

Mới đầu tiểu Lương là thở nhẹ nhõm một hơi, may mắn hắn không có tin, kết quả lái xe đến nửa đường, miệng lại ngứa: "Vừa rồi tôi không nói bậy."

"Không nói bậy gì?" Hàn Đông đã quên sạch rồi.

Tiểu Lương nói: "Chuyện bảo hiểm hơn mười triệu."

"A, cậu nghe ai nói?" Hàn Đông vẫn không để ý.

"Nhị Lôi nói với giám chế, bị một trợ lý nghe được, sau đó người trợ lý kia lại nói cho tôi biết."

Hàn Đông gật gật đầu, "Vậy a? Được rồi, tôi biết rồi."

Bình tĩnh như vậy? Tiểu Lương khó tin.

Hàn Đông rất nhanh không đến mười phút, rốt cục làm mặt lạnh không được nữa cười sằng sặc với tiểu Lương.

"Làm cậu thất vọng rồi a?"

Tiểu Lương, "…"

Trở lại nhà Vương Trung Đỉnh, Hàn Đông vẫn giống như chưa có việc gì, không một lời nhắc tới chuyện này.

Bữa cơm tối có món ốc đồng xào, Tây Tây đặc biệt thích ăn ốc, cho nên ăn liền không dứt.

“Đừng ăn nữa, ăn nhiều không tiêu hoá được.” Vương Trung Đỉnh mang nửa non bát còn lại của Tây Tây đặt về trong mâm.

Kết quả, Hàn Đông lại xúc hết chỗ ốc về bát của mình.

Tây Tây oán hận, “Vì sao chú ấy có thể ăn nhiều như vậy?”

“Em cũng ăn ít đi.” Vương Trung Đỉnh nói Hàn Đông.

“Em không chỉ ăn ốc đồng, em là đang luyện cơ má.”

Nói xong, Hàn Đông liền buông tăm, trực tiếp cắn một lỗ nhỏ ở đuôi ốc, sau đó lại hút thịt ra từ trên cái miệng lớn.

Vì thế, đổi một loại phương pháp thưởng thức khác, Vương Trung Đỉnh quả nhiên không nói gì.

“Ba ba, chú ấy vẫn ăn.” Tây Tây nhắc nhở.

Vương Trung ngôn đạo : “Hệ tiêu hóa của chú ấy tốt.”

Tây Tây lầu bầu nói : “Suốt ngày không đi kiếm tiền, cứ ăn không ngồi rồi trong nhà.”

Hàn Đông trơ mặt quay về phía Tây Tây nhướn nhướn mi, sau đó ăn càng hăng say, phát hiện Tây Tây cố ý không nhìn mình, lại cố tình gây chú ý cầm một con ốc lắc lư trước mắt Tây Tây.

“Có muốn một ngón chân cái không? Ha ha ha ha…”

Tây Tây liếc mắt, “Đáng ghét.”

Hàn Đông nghe thấy tiếng chuông di động, đứng dậy đi nghe.

Tây Tây lập tức cười khanh khách, vừa cười vừa hướng Vương Trung Đỉnh nói: “Chú ấy nói ốc đồng giống ngón chân cái.”

Vương Trung Đỉnh cong cong khóe miệng, “Được rồi, ăn cơm đi.”

Trên bàn cơm là một hảo phụ thân nói năng thận trọng, nghiêm túc chính trực, vào phòng ngủ lập tức lộ thú tính.

Vương Trung Đỉnh ngả người tựa vào đầu giường, hùng vật dưới khố giương lên cao, Hàn Đông nằm sấp giữa hai chân y, đem toàn bộ sức lực từ bát ốc đồng kia chiều chuộng trên đầu điểm G, sướng đến tiểu nhân tính Vương Trung Đỉnh đều nhanh bốc hơi.

Hiện giờ giống như có hai con người hoàn toàn khác nhau cùng tồn tại trong cơ thể Vương Trung Đỉnh, tuy rằng ban ngày vẫn khoác một tấm da người xuất hiện trước mặt công chúng, nhưng vừa đến buổi tối liền “hoàn toàn biến hình”.

Trước kia ở trên giường còn giả bộ ổn trọng, hiện tại sau khi trải qua khóa “dạy dỗ” của Hàn gia trở thành các loại cuồng loạn thô lỗ; trước kia có yêu cầu còn làm bộ, hiện tại trực tiếp “Dùng lực một chút, đúng rồi, cứ như vậy”; trước kia muốn làm một chút còn tìm đủ loại cớ, hiện tại trực tiếp đem mông kéo qua, nhét vào như công tắc, bắt đầu thưởng thức “Xúc cảm”.

Hàn Đông thích đến chịu không nổi liền liếm tai Vương Trung Đỉnh, hướng vào trong nói đủ loại lời xấu xa.

“Miệng em như thế nào lại bẩn như vậy?” Vương Trung Đỉnh nói xong lại tiếp tục làm bẩn.

Hai người càng làm càng High, sau Vương Trung Đỉnh muốn thử thách một động tác khó, nhưng bởi vì độ mềm dẻo của Hàn Đông có hạn lại không làm gì được.

“Không phải bảo em đi tập luyện cùng Du Minh rồi sao?” Vương Trung Đỉnh chất vấn.

Hàn Đông kinh ngạc, “Anh bắt em tập luyện cùng Du Minh là vì chuyện này a?”

Vương Trung Đỉnh không nói chuyện chứng tỏ ngầm thừa nhận.

Hai má Hàn Đông bay lên một mảng ửng đỏ, “Sao anh không nói sớm, sớm nói người ta đã luyện lâu rồi.”

Vương Trung Đỉnh, "…"

"Hay là thử lại lần nữa?" Độ nghiện của Hàn Đông còn vượt xa Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh nói: "Bỏ đi, dễ làm chân bị thương."

Nói đến chân, Hàn Đông đột nhiên nhớ tới một chuyện, cười như không cười đùa giỡn: "Hôm nay Calne đạo diễn nói đôi chân của em trị giá ít nhất năm triệu."

Vương Trung Đỉnh hừ lạnh một tiếng, "Vậy sao hắn không mua bảo hiểm cho em?"

"Không phải anh cũng không mua cho em sao!" Hàn Đông cố ý thử.

Vương Trung Đỉnh không giải thích, trực tiếp dùng hành động để chứng minh mức độ mê luyến đối với nửa thân dưới của Hàn Đông.

Đêm đã khuya, hai người ôm nhau ngủ.

Không biết qua bao lâu, Vương Trung Đỉnh đột nhiên cảm thấy một trận đau đớn dưới ngón chân.

Mở mắt ra, phát hiện Tây Tây không biết từ khi nào đã chạy tới giường, đang dùng cây tăm trúc châm ngón chân của y, làm cho xung quanh ngón chân đều là máu.

Vương Trung Đỉnh vội vàng cúi xuống, nắm chặt tay Tây Tây hỏi: "Con đang làm gì vậy?"

Tây Tây không đáp lời Vương Trung Đỉnh, tiếp tục dùng tăm đâm tới ngón chân Vương Trung Đỉnh, thì thào lẩm bẩm: "Mình nhớ chọc một cái liền mở ra, sao khều mãi không động vậy?"

Vương Trung Đỉnh chợt nhớ tới lúc ăn cơm, nháy mắt khuôn mặt sầm xuống.

Hàn Đông, đều là chuyện tốt của em đây!

Vừa muốn quay lại giáo huấn, đột nhiên phát hiện bên cạnh đã trống trơn.

Cùng lúc đó, Vương Trung Đỉnh nghe thấy nói một mùi huân hương nồng đậm, chẳng thể trách ngủ chết, đầu ngón chân bị đâm thành như vậy mới tỉnh lại.

Huân hương: hương liệu giúp ngủ ngon

Về phần huân hương là ai bày ra … Còn phải hỏi sao? Nhất định là cái vị lén lẻn đi này.

Vương Trung Đỉnh trước tiên ôm Tây Tây về phòng, dàn xếp xong xuôi mới đi tìm Hàn Đông.

Y nghĩ Hàn Đông lại động kinh chạy trốn giống đêm hôm trước, bên ngoài phòng vệ nghiêm ngặt như vậy, hắn chạy cũng chạy không thoát. Thế nhưng khi Vương Trung Đỉnh đi qua thư phòng, đột nhiên nhìn đến bàn làm việc, thấy vị trí đệm chuột thay đổi lập tức ngửi được một thoáng nguy hiểm.

Y vội bật màn hình máy tính, màn hình sáng lên, hiện lên chính là bản điện tử hợp đồng bảo hiểm của Hàn Đông.

Đầu Vương Trung Đỉnh ầm một tiếng nổ tung.

Đúng lúc này, y lại nghe dưới lầu truyền đến một loạt tiếng dao.

Không xong!

Vương Trung Đỉnh gần như là bước một bước mười bậc thang mà chạy xuống.

Kết quả xuống đến bếp, thấy Hàn Đông ăn mặc chỉnh tề đứng ở trước thớt, trong tay quơ quơ con dao, chính thần thải phi dương băm lên một khối đậu hũ đỏ.

(chính thần thải phi dương: hăng hái nhiệt tình)

Vương Trung Đỉnh đứng cứng ở cửa, mồ hôi từng giọt rơi xuống đất tí tách.

Hàn Đông nghiêng đầu hướng y mỉm cười hiền hậu, "Em không thể sinh con cho anh, ít nhất phải học nấu cơm, bằng không sao có thể xứng với trăm triệu kia?"

Vương Trung Đỉnh lập tức túm áo Hàn Đông, trực tiếp tha lên lầu.

"Em ban đầu cũng nghĩ sẽ làm việc điên rồ, nhưng sau lại phát hiện em càng yêu anh nhiều hơn so với trong tưởng tượng, em muốn giữ gìn nửa người dưới quốc bảo này để hầu hạ anh… Bang!"

Vương Trung Đỉnh trực tiếp ném Hàn Đông lên giường.

"Em ngủ đi!"

Ngày hôm sau, sau khi Hàn Đông tỉnh lại hoàn toàn giống như chưa hề phát sinh chuyện gì, nên đến đoàn phim thì đến đoàn phim, nên quay phim thì quay phim, trạng thái ổn định như ngày thường.

Vì thế chuyện trị liệu mộng du lại bị gác lại, Vương Trung Đỉnh tự thấy may mắn cho rằng bệnh của Hàn Đông chỉ thỉnh thoảng phát tác, có lẽ đến đêm nay đã quên rồi.

Kết quả đêm xuống, Vương Trung Đỉnh tỉnh lại lại ngửi thấy mùi huân hương nồng đậm.

Hàn Đông lại mất tích.

May mắn không thấy Tây Tây, bằng không hai người này cùng nhau lại càng đòi mạng.

Cuối cùng Vương Trung Đỉnh tìm được Hàn Đông ở trong ga-ra, tiểu tử này đang muốn mở cửa xe ngồi lên đi.

Vương Trung Đỉnh nổi giận gầm lên: "Em làm gì đây?"

"Đưa Tây Tây đến trường a! Bằng không làm sao xứng với trăm triệu kia?" Hàn Đông nói. =))))))))))

Mặt Vương Trung Đỉnh xanh mét rồi, "Cần đến em đưa đi sao?"

Lúc này, cửa kính ghế sau đột nhiên bị người nào đó lay mở, khuôn mặt Tây Tây nửa thức nửa ngủ lộ ra.

"Ba ba, để chú ấy đưa đi, không thể cho chú ấy ăn không ngồi rồi mãi được."

Vương Trung Đỉnh, "…"

Vì thế, xách một người khiêng một người, vô cùng vất vả vận chuyển về.

Ngày hôm sau, Hàn Đông vẫn như trước không có vấn đề gì.

Nhưng Vương Trung Đỉnh thì không thể cho rằng những chuyện kia chưa hề xảy ra.

Nhất định phải có biện pháp, cứ tiếp tục như vậy Hàn Đông không kiệt sức cũng sẽ mệt chết chính mình.

Sao có thể bắt người này kiên định ngủ một mạch đây?

Cho dù đến mức độ này, Vương Trung Đỉnh vẫn như cũ không muốn bắt Hàn Đông trị liệu, chỉ cần có một tia hi vọng cuối cùng, y phải tiếp tục chống đỡ.

Vì thế, Vương Trung Đỉnh không cho Hàn Đông về nhà cùng mình, mà bắt hắn ở lại ký túc xá.

Không nhìn thấy mình hẳn là sẽ đỡ đi? Vương Trung Đỉnh nghĩ.

Dù vậy, y vẫn không thể yên tâm ngủ sâu.

Thường xuyên xem di động, thường xuyên đi ra cửa, luôn luôn lo lắng Hàn Đông sẽ trộm chạy đến đây.

Cuối cùng một đêm rất yên ổn.

Trở lại công ty, Vương Trung Đỉnh thấy Hàn Đông đi theo đoàn phim đến địa điểm quay phim, mới chính thức nhẹ nhàng thở ra.

Sau đó vài ngày, Hàn Đông vẫn luôn ngủ ở ký túc xá, có vẻ như đã khôi phục bình thường rồi.

Tiếp tục như vậy một thời gian nữa, có lẽ sẽ quên chuyện này đi …

Vương Trung Đỉnh đang nghĩ ngợi, Du Minh đột nhiên đẩy cửa vào, biểu tình cực độ mất bình tĩnh.

"Vương tổng, ngài làm như vậy hơi quá đáng đi?"

Trong lòng Vương Trung Đỉnh lại lộp bộp, "Có ý gì?"

"Vốn tôi không cũng muốn nói, như vậy giống như tôi quá keo kiệt, nhưng mà tôi thật sự chịu đủ rồi!" Du Minh oán hận.

Vương Trung Đỉnh đứng lên, "Rốt cuộc sao lại thế này?"

"Anh thà rằng tung mấy ngàn vạn mua cho Hàn Đông bảo hiểm trăm triệu, lại không bằng lòng bỏ ra mấy ngàn mời cho cậu ta một vũ đạo lão sư sao? Mỗi tối thừa dịp mộng du tìm tôi luyện tập, có kiểu lợi dụng như vậy sao? Cũng quá tính kế đi? !" =)))))))

Vương Trung Đỉnh nháy mắt hiểu ra, vội giải thích: "Tôi nghĩ cậu hiểu lầm rồi."

"Lần một lần hai là hiểu lầm, này đã tám ngày rồi, mỗi tối đúng giờ lên lớp, không đến hừng đông không tan học! Đến hôm qua tôi thật sự gánh không được nữa, mới mở lời đùa cợt với cậu ta, nói muốn tiếp tục học phải trả tiền. Kết quả anh đoán xem cậu ta nói gì? Cậu ta nói anh đã phải bỏ ra nhiều tiền như vậy mua bảo hiểm, không muốn tiếp tục tiêu tốn tiền của anh vào học phí !"

Vương Trung Đỉnh, "…"

174. Chương 174: Cái Này Xem Như Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn Sao?

Hai ngày sau, Vương tổng đành mang theo hai gã bệnh tật đến bệnh viện.

Trước tiên đem vị bệnh nặng nhất đưa đến trước mặt bác sĩ, "Ngài xem xem người này còn cứu được không?"

Bác sĩ hì hì cười, "Mộng du cũng không phải bệnh nan y gì! Chỉ cần người bệnh không làm những hành động nguy hiểm, cũng không tạo nên thương tổn đối với thân thể."

"Thương tổn là cậu ta gây cho người khác." Vương Trung Đỉnh nói.

"A…" Bác sĩ xấu hổ đẩy đẩy kính mắt, "Người mộng du quả thật sẽ mang đến phiền nhiễu nhất định cho người nhà, việc chúng ta có thể làm chỉ là lý tính đối đãi, tích cực ứng phó."

Cảm xúc Vương Trung Đỉnh vững vàng, "Được rồi, tôi sẽ hết sức phối hợp."

Bác sĩ gật gật đầu, "Người bệnh trước tiên làm khảo sát giấc ngủ, quá trình cần dùng thời gian một đêm."

Vì thế một đêm này, Vương Trung Đỉnh gần như không hề chợp mắt, sợ hai tên gia hỏa này đột nhiên phát bệnh đem máy giám sát hủy đi.

Cuối cùng là một đêm trôi qua bình an.

Ngày hôm sau, kết quả giám sát đã có.

"Sóng não đồ của hai người đều biểu hiện bình thường, không có dấu hiệu tính chất của bệnh biến." Bác sĩ nói.

Vương Trung Đỉnh buồn bực, "Vậy tại sao mộng du?"

"Chuyện này…" Bác sĩ bất đắc dĩ cười cười, "Kỳ thật y học hiện nay vẫn chưa đưa ra được giải thích thuyết phục, chủ yếu vẫn là có quan hệ với di truyền."

Nói đến đây, Vương Trung Đỉnh trầm mặc.

Bác sĩ quay đầu sang Hàn Đông, "Xin hỏi ông nội hoặc là bà nội của hài tử từng có tiền sử mộng du không?"

Hàn Đông kinh ngạc, "Ông nội bà nội nó? Tôi làm sao biết được?"

Bác sĩ còn kinh ngạc hơn y, "Vừa rồi rõ ràng tôi thấy trên bản đăng ký có một mục là quan hệ phụ tử a!"

Hàn Đông lay lay mí mắt, chỉa chỉa bên cạnh, "Đó là hai người bọn họ."

"Á, nhưng mà hai người giống hơn a, nhưng lại …" Ý thức được nói lời này trước mặt cha đứa bé không ổn, bác sĩ vội vàng ngừng lời, lại quay sang Vương Trung Đỉnh hỏi: "Vậy ông nội của…"

“Đứa bé này không quan hệ huyết thống với tôi.”

Bởi vì Tây Tây còn đang ngủ lên, cho nên Vương Trung Đỉnh trực tiếp thừa nhận.

Bác sĩ cười xấu hổ cười, “Thật thật ngại, vậy ngài có thông tin gì về cha mẹ ruột của đứa bé không?”

“Không có, nó là đứa trẻ bị bỏ rơi. Lúc tôi đưa nó về từ viện phúc lợi, đã không có thông tin nhân thân.”

Bác sĩ đành phải từ bỏ, lại cố ý chuyển ánh mắt kỳ vọng sang Hàn Đông, “Vậy cha mẹ cậu…”

“Tôi cũng là trẻ bị bỏ rơi.” Hàn Đông nói.

Được rồi… Bác sĩ oán thầm: Xác định không phải nhặt về từ một nhà đi?

Phân tích xong, bác sĩ đưa ra kế hoạch trị liệu bước đầu.

“Đối với bệnh tình của tiểu Vương Tây, tôi đề nghị là quan sát thêm bệnh chứng thích hợp, bởi vì trước mắt mộng du của đứa bé vẫn tương đối bình thường, thường là sẽ theo trưởng thành mà dần dần biến mất, vậy nên không đề nghị dùng thuốc hay cưỡng chế trị liệu.”

“Về phần Hàn Đông, tình hình đặc biệt hơn, đề nghị chọn dùng liệu pháp phong bế.”

Vương Trung Đỉnh khó hiểu, “Liệu pháp phong bế?”

Bác sĩ giải thích: “Mộng du là một loại tượng trưng cho tính bù đắp nguyện vọng, thông qua liệu pháp phong bế đem người mộng du đánh thức, đánh vỡ hành vi xu hướng tâm lý của người bệnh, mộng du sẽ dần dần sút giảm.”

Vì thế, bác sĩ đưa ra một ví dụ.

Có một người mộng du thường xuyên đem một cây súng săn đã lên đạn nhắm vào vợ của mình, vì thế bác sĩ để thê tử ngủ ở phía ngoài giường, người chồng ngủ bên trong. Như vậy khi người chồng mộng du rời giường sẽ động làm người vợ tỉnh dậy, lúc này người vợ lập tức lấy một cái còi cảnh sát, thổi mạnh vào tai ngươi chồng. Âm thanh của còi cảnh sát rất sắc có thể nhanh chóng đánh thức người chồng. Thử qua vài lần như vậy, người bị bệnh mộng du liền khỏi bệnh.

Vương Trung Đỉnh thầm nghĩ: “Người này hình thức mộng du chỉ có một, tương đối dễ ngăn cản. Nhưng Hàn Đông mộng du thì có rất nhiều mục đích khác nhau, có thể hôm nay muốn ăn gì đó, ngày mai đòi ra ngoài, ngày mốt lại muốn xem phim…”

“Vậy hãy khiến cho toàn bộ mục đích của cậu ta đều không đạt được! Số lần thất bại càng nhiều, loại hành vi mộng du bù đắp dựa vào xu hướng tâm lý này càng yếu đi, cho đến khi hoàn toàn biến mất.”

Vương Trung Đỉnh chỉ nghĩ thôi đã thấy quá tàn nhẫn.

Hàn Đông lại lạc quan, “Không sao, tôi là người đặc biệt dễ thỏa mãn, không nhiều yêu cầu như vậy.”

Vương Trung Đỉnh nhìn hắn khinh bỉ, em xác định sao?

Trước khi đi, bác sĩ lại nói với Vương Trung Đỉnh.

“Cái kia, có một câu không biết có nên nói hay không.”

Vương Trung Đỉnh ý bảo bác sĩ cứ nói đừng ngại.

Bác sĩ xấu hổ mở miệng, “Nếu điều kiện kinh tế cho phép, tôi đề nghị ngài nên cho hai người đó làm giám định quan hệ thân thích.”

Vương Trung Đỉnh không cần suy nghĩ lập tức trả lời: “Không cần, đứa bé chính là con của hai chúng tôi.”

“A?”

…

Hàn Đông chỉ mới vắng mặt hai ngày, lúc quay về đoàn phim, một vai nữ đã bị thay thế.

Người mới tới là một người mẫu trẻ, nhìn qua khoảng ngoài hai mươi.

“Sao đột nhiên lại thay người?” Hàn Đông hỏi Thẩm Sơ Hoa.

“Nghe nói là bên đầu tư tiến cử tới.”

“Bên đầu tư … không phải là công ty chúng ta sao?”

“Đúng vậy, công ty không phải đang làm cái gì tuyển nữ thần chân dài sao? Nghe nói phiếu bầu của cô gái này đặc biệt cao. Đoán chừng là để tạo tin tức, nên mới tiến cử cô bé này nhập đoàn.”

Nói chung, Vương Trung Đỉnh nếu tiến cử diễn viên nhập đoàn cũng sẽ đi theo đúng trình tự, không có chuyện không hề giải thích đã đột ngột thay người, vừa nhìn là biết trò này chính là do Vương Hải Chí làm ra.

Kỳ thật trong lòng mọi người đều rõ tựa như gương sáng, chỉ là khó chịu Vương Hải Chí đã yên ổn ở phía sau nhiều năm như vậy, sao gần đây đột nhiên lại rục rịch hành động?

Cô gái kia tên là Từ Trạch Mạn, vóc dáng cao gầy, hai cái chân vừa trắng vừa dài, hơn nữa lại ưa mặc váy ngắn, toàn thân tỏa ra một cỗ ngạo khí.

So sánh với cô ta thanh xuân diễm lệ như vậy, Y Lộ cũng chỉ còn lại có khí chất thùy mị thôi.

“Anh có biết lần đầu tiên cô ta gặp Y Lộ là chào hỏi như thế nào không?” Thẩm Sơ Hoa cười cười.

Hàn Đông tò mò, “Chào như thế nào?”

Thẩm Sơ Hoa học theo giọng điệu của Từ Trạch Mạn: “Dì Y Lộ, cháu là người hâm mộ của dì.”

“Sau đó thì sao? Y Lộ nói như thế nào?”

“Y Lộ căn bản không chấp nhặt với cô ta, còn thừa nhận tuổi của mình quả thật có thể coi như dì của cô ta.”

Hàn Đông cười cười, không nói gì.

Ngày hôm nay tổng cộng quay hai cảnh, một là cảnh hành động của Hàn Đông, nhờ có mấy đêm vất vả tập luyện cùng Du Minh, thân thể Hàn Đông có độ nhịp nhàng linh hoạt cao, một loạt động tác phức tạp đều thuận lợi thông qua rất nhanh.

Cảnh thứ hai là nữ chính đối diễn với nữ phụ, cũng chính là Y Lộ với Từ Trạch Mạn.

Vốn dĩ không có việc gì của Hàn Đông, nhưng hắn muốn quan sát một chút xem danh đạo Hollywood vận dụng ngôn ngữ điện ảnh như thế nào, cho nên lại ở lại không đi.

Từ Trạch Mạn không diễn theo quy định, còn liên tiếp che khuất hình ảnh của Y Lộ, cố ý thêm lời thoại cho mình, khiến cho toàn bộ nhân viên trong studio đều vô cùng bức xúc.

Sắc mặt Calne khó chịu giơ tay ra hiệu tạm ngừng, “Đi giải quyết mâu thuẫn cá nhân trước đi.”

Không đầy một lát, tiếng oán hận của Từ Trạch Mạn liền sắc bén vọng đến tai mọi người.

“Sao lại luôn bắt tôi phải nhân nhượng cô ta? Dáng người cao là lỗi của tôi sao? Tôi hẳn là phải luôn trùng chân xuống đi sao? Làm như vậy lâu chân rất dễ biến dạng biết không?”

Y Lộ hướng trợ lý nói: “Tìm giúp tôi hai viên gạch.”

Trợ lý nóng nảy, “Chị là tiền bối, làm sao có thể…”

“Bảo cô đi cô phải đi.”

Không đầy một lát, Y Lộ buộc hai viên gạch dưới giày, cố gắng đi vào trong studio, hướng Từ Trạch Mạn ngoắc: “Bây giờ được rồi đi.”

Từ Trạch Mạn cười khẩy một cái, lặng lẽ quay sang trợ lý nói: “Quay được rồi, quay được rồi.” Sau đó mới nghênh ngang đi qua.

…

Buổi tối, Vương Hải Chí dẫn theo Y Lộ thuê phòng khách sạn.

Y Lộ không hỏi chút nào đến chuyện Từ Trạch Mạn, phải vùi đầu vào tình ái, dùng hết khả năng thỏa mãn Vương Hải Chí.

Nàng phát hiện gần đây tính dục của Vương Hải Chí càng ngày càng vượng, trước kia mỗi đêm thường chỉ làm một lần, mấy ngày nay nửa đêm tỉnh dậy lại phải lại đến lần nữa.

Nếu quả thật như lời đồn bên ngoài, Vương Hải Chí tuyển tú chính là tuyển hậu cung, cung này ngày đêm hầu hạ, vậy tại sao lão còn thể lực sung túc như thế?

Đáp án chỉ có một, lão không phải vì muốn thức ăn tươi mà tuyển tú, mà là để tìm người. Từ Trạch Mạn chỉ là mồi, mục đích thực sự của Vương Hải Chí là muốn cho "Cá lớn" nhìn thấy đãi ngộ hậu hĩnh của Từ Trạch Mạn, từ đó ló đầu ra.

Người này rốt cuộc là ai? Sao lại khiến cho Vương Hải Chí bận tâm như thế?

Đang nghĩ ngợi, Vương Hải Chí đột nhiên thô bạo đỉnh mấy cái, chưa bao giờ làm mạnh như vậy, bắt Y Lộ nháy mắt bật ra tiếng gọi "lão công", lại nhận lại từng đợt tiến vào càng hung ác.

"Chân dài lẳng lơ như vậy, thao chết ngươi…"

Tuy Vương Hải Chí thường xuyên dùng lời thô tục tán tỉnh, nhưng chưa bao giờ nói qua hai chữ "Chân dài".

Y Lộ tỉnh táo ý thức được: trong đầu Vương Hải Chí đang tưởng tượng nàng thành người khác.

Một phen ân ái mãnh liệt đi qua, Vương Hải Chí thỏa mãn ngủ.

Y Lộ lấy điện thoại của lão, không ngừng tìm kiếm trong các loại văn kiện mật, rốt cục đã phát hiện một loạt ảnh chụp đặc biệt.

Ảnh là được cắt ra từ video theo dõi, cho nên chất lượng rất kém. Thứ duy nhất có thể đoán được, chính là nữ nhân này cao và có hai cái chân dài.

Y Lộ tiếp tục kéo xem tiếp, lại thấy hé ra một khung cảnh.

Tuy rằng người nhìn không rõ, nhưng bối cảnh nàng thấy rõ ràng, chính là căn nhà Vương Hải Chí tặng mình.

Y Lộ không ngừng lục lại trí nhớ, nàng nhớ rõ không có nữ nhân nào xuất hiện ở căn nhà đó, thậm chí cả nam nhân cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, có vẻ như cho đến lúc này chỉ có thể là Hàn Đông…

Chẳng lẽ? ! ! !

Y Lộ mạnh bịt miệng.

…

Từ lúc trở về từ bệnh viện, Hàn Đông không hề tiếp tục mộng du.

Vương Trung Đỉnh vốn đã vạch ra đủ loại kế hoạch ứng phó, thế nhưng đột nhiên Hàn Đông lại không có động tĩnh gì, mỗi ngày vừa ngủ là thẳng một mạch đến hừng đông.

Vì thế, Vương Trung Đỉnh lại đến gặp bác sĩ.

"Có phải là không cần trị nữa không?"

Bác sĩ vẻ mặt cẩn thận, "Tôi cảm thấy cậu ta chưa chắc đã là thật sự khỏi bệnh, có thể là do ngày đó nói về kế hoạch trị liệu cậu ta cũng có mặt, cho nên tự động sản sinh tâm lý phòng bị."

Vương Trung Đỉnh cũng cẩn thận nhớ lại trạng thái Hàn Đông ngủ trong mấy ngày nay, có vẻ như thật sự không giống cách ngủ trước kia. Trước kia Hàn Đông ngủ có rất nhiều tật xấu, các loại không nghiêm túc, nhưng mấy ngày nay gần như không hề nhúc nhích, ngay cả xoay người cũng không thấy.

"Cho nên có thể là cậu ta đang mộng du, chỉ là ngài không phát hiện ra thôi." Bác sĩ phán đoán.

"Ý của ông là thời gian cậu ấy không nhúc nhích có thể chính là đang mộng du?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Bác sĩ gật gật đầu, "Tôi chính là ý này."

Vương Trung Đỉnh thầm nghĩ: Vậy cũng quá giảo hoạt rồi?

Bác sĩ nói: "Tôi nói cho ngài một cách, hôm nay sau khi về nói với cậu ta, bệnh mộng du đã hoàn toàn trị khỏi. Nếu cậu ta vẫn nghiêm túc ngủ, chứng tỏ lo lắng của tôi là dư thừa. Nếu cậu ta lại bắt đầu dị thường, vậy chứng minh mấy ngày hôm trước đều là mộng du."

Vương Trung Đỉnh gật đầu, xem ra chỉ có thể như vậy.

Vì thế, sau khi trở về, Vương Trung Đỉnh sẽ đem lời này thuật lại cho Hàn Đông.

"Bác sĩ nói chứng mộng du của em đã khỏi hoàn toàn."

"Nhanh như vậy?" Hàn Đông bất ngờ.

Vương Trung Đỉnh nói lung tung: "Bác sĩ nói ở quá trình trị liệu giai đoạn trước đã tạo cho em ám chỉ tâm lý, ý thức bản thân tự ức chế hoạt động mộng du."

Hàn Đông thế nhưng lại tin.

Tây Tây cũng hỏi: "Con thì sao?"

"Con vốn không có bệnh." Vương Trung Đỉnh nói.

…

Kết quả, tới nửa đêm liền bi thúc dục.

Hàn Đông thành thật bảy tám ngày, đột nhiên lăn một cái nằm lên người Vương Trung Đỉnh, các loại hăng hái các loại cọ cọ.

"Mẹ nó! Mấy ngày nay ngạt chết ta…" (sống không nổi nữa =))))))

Trong đầu Vương Trung Đỉnh, một bên nóng đến thật là nóng, một bên lạnh thật là lạnh.

Hàn Đông còn đang méo mó vặn vẹo không "làm" không thôi, Vương Trung Đỉnh thật sự là phải cắn răng lắm mới nhẫn tâm thực hành kế hoạch trị liệu.

Y mang bút ghi âm đã chuẩn bị từ trước mở lên, phát ta tiếng cảnh sát đột kích động mại dâm.

Bên trong có tiếng bước chân hỗn độn, tiếng phụ nữ thét chói tai, tiếng khách làng chơi kêu oan …

Cuối cùng là "Ầm" một tiếng đá sập cửa!

Chỉ thấy Hàn Đông vội vàng nhảy xuống giường, ngồi xổm xuống góc tường hai tay ôm đầu, động tác thành thạo đến mức Vương Trung Đỉnh không đành lòng nhìn thẳng.

Tiếng ghi âm vẫn còn tiếp tục.

"Chúng tôi là tổ chuyên án phá ổ mại dâm."

Nơi góc tường đó rất nhanh truyền đến tiếng đáp lại.

"Hàn Đông, nam, 27 tuổi, quê ở Nội Mông, thẻ căn cước ở trong ví …"

Mặt Vương Trung Đỉnh đã tím đen rồi, xem ra thực sự cần phải mang Tây Tây đi giám định thân tử a!

175. Chương 175: Rất Buồn Cười Sao?

Đoạn ghi âm đã gần phát xong, cuối cùng cảnh sát còn thẩm vấn một câu.

"Lần thứ mấy đây?"

Hàn Đông lúng túng trả lời: “Lần đầu tiên, lần đầu tiên…”

Vương Trung Đỉnh tắt bút ghi âm, đến bên cạnh Hàn Đông, một cước đá thẳng vào mông.

“Thật là lần đầu tiên không?” Giả giọng cảnh sát.

Hàn Đông vội gật đầu, “Trước kia tôi có Ngũ tỷ muội, đầu tư một lần miễn phí cả đời; hiện tại tôi có Vương nam thân, không chỉ miễn phí mà còn có thể có thêm tiền, gần đây rất có lời!” =)))

Vương Trung Đỉnh lại đen mặt đá thêm vài cái nữa, hơn nữa tất cả đều là kiềm chế, để tránh làm hắn tỉnh lại trước. Tận đến khi đã hoàn toàn hết giận, mới hung hăng một cước đánh thức Hàn Đông.

Hàn Đông tỉnh lại vẻ mặt mờ mịt, “Chuyện gì xảy ra?”

“Em lại mộng du.” Vương Trung Đỉnh nói.

Hàn Đông sốt ruột, “Không phải nói khỏi rồi sao? Sao lại tái phát?”

Vương Trung Đỉnh không nói gì, quay đầu trở về giường.

Hàn Đông khập khiễng theo sát phía sau, còn hỏi: “Sao em cảm thấy mông đau như vậy?”

Vương Trung Đỉnh một giọng điệu hiên ngang lẫm liệt, “Vừa rồi gọi như thế nào em cũng không tỉnh, tôi chỉ có thể thượng chân.”

Hàn Đông ra vẻ thông cảm lý giải, “Hẳn là nghe theo bác sĩ, làm khó anh rồi.”

Vương Trung Đỉnh ôn hoà nhã nhặn tiếp nhận rồi xin lỗi Hàn Đông.

Sáng sớm hôm sau, trong lúc bảo mẫu thu dọn giường, Vương Trung Đỉnh đặc biệt dặn dò: “Nếu trên chăn có tóc, đừng vứt đi, nhặt cho vào túi nhựa cẩn thận cho tôi.”

“Vâng, không thành vấn đề.”

Rửa mặt chải đầu xong, Vương Trung Đỉnh nhìn túi nhựa, bên trong có vài sợi tóc, có quăn có thẳng, có vàng có đen, rất dễ dàng nhặt ra tóc của Hàn Đông.

Sau đó y lại đến phòng Tây Tây, cũng nhặt lấy vài cộng tóc cho vào túi giống như vậy.

Đến công ty, Vương Trung Đỉnh phân phó cho Nhị Lôi.

“Cầm hai mẫu này đi giám định thân tử.”

Nhị Lôi tò mò, “Đây là từ hai người nào?”

“Cậu đừng quản, tóm lại mau chóng đi làm đi. Còn có, đừng cho bất kì ai biết chuyện này.”

“Được, không thành vấn đề.”

Nhị Lôi hối thúc sở giám định kịch liệt, ngày thứ ba đã có kết quả.

Vương Trung Đỉnh nghe được tin này, tâm lý không khỏi căng thẳng.

“Kết quả thế nào?”

Nhị Lôi nói thẳng: “100% ”

“100%?” Thanh âm của Vương Trung Đỉnh đột nhiên vọt lên cao.

Y tốt xấu cũng có chút am hiểu y học, đối chiếu thân thể hai người khác nhau xác suất như thế nào lại đạt tới 100% được? Đây là trọng sinh sao?

Nhị Lôi giải thích: “Bác sĩ nói xảy ra kết quả này có hai loại khả năng, một loại là thai song sinh cùng trứng.”

“Một loại khác?”

“Chính là thu thập mẫu từ cùng một người.”

Mặt Vương Trung Đỉnh nháy mắt tái đi, y đột nhiên nhớ ra, trước buổi tối lấy mẫu tóc, Tây Tây đúng là có lăn qua lăn lại trên giường. Hai người đều là tóc quăn màu vàng, kết quả là…

"Bác sĩ có nói gì khác không?" Vương Trung Đỉnh lại hỏi.

Nhị Lôi nói: "Bác sĩ đề nghị không sử dụng tóc rụng, sẽ ảnh hưởng tính chuẩn xác của kết quả, tốt nhất là dùng tóc trực tiếp nhổ được, hơn nữa thời gian không nên vượt quá hai tuần lễ."

"Tôi hiểu rồi, cậu ra ngoài đi."

Vương Trung Đỉnh vốn dĩ còn trông cậy có thể dựa vào kết quả này bỏ đi một gánh nặng, kết quả ra một đường rẽ như vậy, tâm lại nhéo lên.

Vì thế nguyên cả buổi chiều, y đều ngồi cân nhắc chuyện nhổ tóc này.

Buổi tối về đến nhà, Vương Trung Đỉnh đặc biệt dặn dò bảo mẫu làm một ít đồ ăn có lợi cho tóc.

Đợi đến lúc ăn cơm, y ý vị gắp cho Tây Tây.

Tây Tây có chút kháng cự, "Ba ba, con không thích ăn đậu cô-ve."

"Không thích cũng phải ăn, đây là để nuôi tóc kiên cường dẻo dai."

"Khỏe hơn bao nhiêu?" Tây Tây hỏi.

Vương Trung Đỉnh nói: "Sau khi ăn xong, tóc của con nhổ đều nhổ không được."

"Lợi hại như vậy?" Tây Tây lập tức bắt đầu ăn.

Ăn cơm xong lúc sau, Tây Tây không thể chờ được kiên quyết thử công hiệu của đậu cô-ve.

Kết quả sợi đầu tiên vừa bứt nhẹ đã rụng.

Chưa từ bỏ ý định lại giật thêm một sợi, vẫn là dễ dàng nhổ ra.

Thấy Tây Tây liên tiếp rút 4 sợi tóc, Vương Trung Đỉnh xác định đủ dùng rồi, mới mở miệng ngăn lại.

"Thế nào?"

Tây Tây vẻ mặt uể oải, "Không chắc thêm bao nhiêu a."

"Đó là bởi vì con ăn không có nhiều bằng thúc thúc." Vương Trung Đỉnh nói.

Tây Tây quả nhiên với lên đầu Hàn Đông.

Không ngờ, Hàn Đông cảnh giác phi thường mạnh.

"Làm gì vậy? Tuệ căn của ta cũng dám động linh tinh sao?"

Tây Tây liếc nhìn về phía Vương Trung Đỉnh, Vương Trung Đỉnh ném cho nó một ánh mắt cổ vũ.

"Đồ tóc quăn, cháu mới lười đụng vào đó!" Tây Tây cao ngạo đi mất.

Vương Trung Đỉnh, "…"

Sắp sửa đi ngủ, bộ móng vuốt Hàn Đông lại đưa tới nơi đó của Vương Trung Đỉnh, kết quả bị y một phen nắm lấy.

"Nghỉ một ngày."

"Vì sao?"

"Thân thể không thoải mái."

"Không sao, để em đến, em vừa hay cũng muốn thử."

Kết quả lật đến một nửa lại bị Vương Trung Đỉnh đẩy trở về.

"Em thành thật ngủ cho tôi!"

Hàn Đông có vẻ bất mãn không vui lật người lại, quay lưng về phía Vương Trung Đỉnh.

Một lát sau, Vương Trung Đỉnh cảm giác Hàn Đông đã ngủ, mơi đưa tay lần đến một sợi tóc, nhẹ nhàng bứt, thế nhưng bứt không xuống.

Tóc khỏe như vậy? Chẳng thể trách rụng trên ga giường đều là tóc Tây Tây.

Vương Trung Đỉnh càng cố đưa tay tới, kết quả lần này Hàn Đông dị thường cảnh giác, còn chưa có bứt đã nhận ra, trực tiếp kéo chăn trùm kín đầu.

Vương Trung Đỉnh không còn cách nào, chỉ có thể chờ tự Hàn Đông chui ra.

Đại khái qua hơn hai giờ, Hàn Đông quả nhiên chưa thỏa mãn dục vọng vén chăn lên, lần mò trên người Vương Trung Đỉnh các loại cọ cọ.

Vương Trung Đỉnh tâm ngứa khó nhịn, nhưng vẫn phải lôi bút ghi âm ra để trị liệu cho hắn.

"Ầm" một tiếng đá tung cửa phòng.

Hàn Đông lại nhanh nhẹn nhảy đến góc tường, hai tay ôm đầu.

"Chúng tôi là tổ chuyên án triệt phá ổ mại dâm."

"Hàn Đông, nam, 27 tuổi, quê ở Nội Mông, giấy căn cước ở trong ví…"

"Lần thứ mấy?"

Hàn Đông do dự một chút, trả lời: "Lần thứ hai…"

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh đột biến, như thế nào nhiều hơn một lần?

"Lần đầu tiên là lúc nào?" Vương Trung Đỉnh lại thẩm vấn.

Hàn Đông thành thành thật thật nhận tội, "Buổi tối mấy hôm trước."

Vương Trung Đỉnh giờ mới hiểu được, Hàn Đông đã đem một lần mộng du tính vào.

"Tôi muốn lấy vài cọng tóc của cậu mang về kiểm tra." Giọng điệu chân thật đáng tin.

Hàn Đông ngoan ngoãn ngồi chồm hổm trên mặt đất tùy ý Vương Trung Đỉnh nhổ.

Một, hai, ba, bốn cộng!

Nhổ xong, Hàn Đông vừa hay tỉnh lại.

Lấy tài liệu, lại vừa chữa bệnh, quả thực là vẹn toàn đôi bên!

Vương Trung Đỉnh lúc này mới phóng tâm mà đi ngủ.

Trời còn chưa sáng, điện thoại Vương Trung Đỉnh vang lên, vừa nhìn là quản lý tài vụ gọi điện tới. Sợ ầm ĩ đến Hàn Đông, y liền đi lên ban công nghe.

Kết quả, vừa rời phòng không đầy một lát, Hàn Đông liền lim dim hai mắt ngồi dậy trên giường.

Muốn kiểm tra thân phận của ta? Không có dễ thế đâu a!

Hàn Đông rất nhanh đổ tóc trong túi ra, lại lẻn vào phòng Tây Tây, nhổ xuống 4 cọng tóc trên đầu nó, thả lại vào trong hộp giấy.

"Vương tổng, ngài tìm tôi chuyện gì?" Quản lý tài vụ hỏi.

Vương Trung Đỉnh kinh ngạc, "Tôi tìm cậu?"

"Đúng a, trong máy tôi có một cuộc gọi nhỡ của ngài."

"Gọi từ khi nào?"

"Mới vừa rồi."

Vương Trung Đỉnh suy xét một chút, “Máy của tôi không có ghi lại nhật ký cuộc gọi, có phải cậu nhìn lầm rồi không?”

“A! A! Tôi vừa phát hiện, đây quả thật là không phải số của ngài, phía trước nhiều hơn một số 0!”

Vương Trung Đỉnh nói: “Hiện tại có người lợi dụng phần mềm sửa số trên máy tính thực hiện hành vi lừa đảo, cậu là quản lý tài vụ, nhất định phải đề phòng nghiêm ngặt.”

“Tôi biết rồi, thật sự thật có lỗi a Vương tổng, làm phiền ngài nghỉ ngơi.”

“Không sao.”

Vương Trung Đỉnh cúp điện thoại, lại trở về ngủ tiếp.

…

Từ lúc Từ Trạch Mạn vào tổ, đoàn phim không ngày nào được yên ổn. Chỉ cần cảnh quay có cô ta tham dự, liền đồng nghĩa với mâu thuẫn và xung đột. Ngày hôm nay cũng vậy, Hàn Đông mới vừa vào studio, chợt nghe đến tiếng cãi nhau.

Hai bên tranh chấp chính là trợ lý Từ Trạch Mạn và Y Lộ.

Nguyên nhân là buổi trưa hôm nay Y Lộ có việc, hi vọng quay phim xong sớm một chút, kết quả Từ Trạch Mạn ở phòng hóa trang mè nheo, thúc dục mấy lần cũng không có động tĩnh.

Sau đó trợ lý Y Lộ nóng nảy, đi vào nói: “Làm phiền Từ tiểu thư người nhanh lên một chút được không? trưa nay Y Lộ còn có cuộc hẹn quan trọng.”

“Cô ta hẹn liên quan gì đến tôi? Tôi chỉ muốn trang điểm hoàn mỹ để xuất hiện trên màn ảnh.”

“Vậy cũng nên suy nghĩ một chút đến cảm giác của người khác a!”

“Rốt cuộc là ai không nghĩ đến cảm giác của ai? Cuộc hẹn của cô ta là viêc tư, tôi hoá trang là việc công đúng không?”

“…”

Đến cuối cùng là sinh ra tranh chấp.

Hắn phi thẳng đến chỗ Từ Trạch Mạn nói: “Cô nhanh lên một chút đi, khách của Y Lộ cũng không thể trì hoãn được.”

“Thiết…” Từ Trạch Mạn không tình nguyện đứng lên.

Calne vốn dĩ đã đợi đến vô cùng lo lắng, vừa thấy Hàn Đông, hai hàng lông mày liền giãn ra.

“Ngày mai có một cảnh nữ trang của cậu, tôi không thể chờ được nữa a!”

Hàn Đông lại âm thầm nhéo một phen mồ hôi, hắn giờ đây vừa nghe hai chữ “Nữ trang” liền vô cùng kinh sợ.

Quay phim xong, Từ Trạch Mạn cố ý chọc trợ lý, nhỏ giọng nói: “Chị đi theo Y Lộ, nhìn xem cô ta rốt cuộc đi gặp thần thánh phương nào? Đã vậy còn quá càn rỡ!”

Không đầy một lát, trợ lý đã trở lại rồi.

“Nhìn được chưa?” Từ Trạch Mạn hỏi.

Trợ lý gật đầu, sắc mặt có chút khó coi.

“Rốt cuộc là ai tới đón cô ta? Chị nói thật đi a!” Từ Trạch Mạn sốt ruột.

Trợ lý thật cẩn thận: “Là … Là Vương chủ tịch.”

Từ Trạch Mạn nháy mắt biến sắc, “Chị xác định sao?”

“Xác định, chính là chiếc xe của chủ tịch, lúc ấy rất nhiều người cũng nhìn thấy.”

Từ Trạch Mạn âm thầm cắn răng, muốn dùng chiêu này thị uy với tôi? Cũng không nhìn lại xem bản thân mình đã bao nhiêu tuổi !

Vì thế lại hỏi trợ lý: "Chủ tịch tự mình lộ diện đến sao?"

"Không có, chỉ thấy tài xế của ông ta."

Từ Trạch Mạn hừ lạnh một tiếng, "Rêu rao nửa ngày không phải vẫn là lén lút sao? Ngày mai tôi bảo Vương chủ tịch tự mình đến tham ban, đến lúc đó mọi người sẽ biết ông ta là vì mà ai tới."

...

Nhị Lôi lại cầm một phần kết quả giám định DNA vào văn phòng Vương Trung Đỉnh.

Kết quả không hề hồi hộp, xác suất lại là 100%.

Thân thể Vương Trung Đỉnh kịch liệt chấn động, sao có thể như vậy?

Nhị Lôi nói: "Không thể khác được...hai người này chính là song sinh cùng trứng."

Vương Trung Đỉnh thật muốn tát một cái lên miệng Nhị Lôi, ý của ngươi là con trai ta đời này không còn cao lên được nữa sao?

"Hai người kia thật sự rất khác nhau sao? Nói không chừng có lẽ là lớn lên biến dị."

Vương Trung Đỉnh âm trầm trả lời: "Nếu biến dị có thể đạt tới loại cảnh giới này, coi như là kỳ tích tiến hoá của lịch sử nhân loại."

Nhị Lôi đột nhiên có dự cảm bất tường, "Hai mẫu này không phải là anh và Hàn Đông chứ?"

"Cậu có thể đi ra ngoài." Vương Trung Đỉnh gằn giọng.

Nhị Lôi vừa mới ra khỏi cửa liền đụng phải Phùng Tuấn.

"Cậu trước tiên chớ vào, tâm tình Vương tổng bây giờ phi thường không tốt." Nhị Lôi một bộ biểu tình sợ hãi.

Phùng Tuấn kinh ngạc, "Vì sao?"

Nhị Lôi nhỏ giọng nói: "Tôi hoài nghi Vương tổng và Hàn Đông là song sinh cùng trứng."

"Cậu có bị bệnh không?" Phùng Tuấn mắt lạnh lườm.

Bởi vì Vương Trung Đỉnh từng dặn dò qua không thể tiết lộ chuyện giám định thân tử, cho nên Nhị Lôi chỉ có thể mập mờ: "Tôi thật sự không phải nói lung tung, việc này là có thật."

Phùng Tuấn mặt không chút thay đổi, "Cậu thấy buồn cười sao?"

"Không phải, cậu phải nghe tôi..."

"Cậu và Thẩm Sơ Hoa cũng là song sinh cùng trứng." Phùng Tuấn ngắt lời Nhị Lôi.

Nhị Lôi kinh ngạc, "Tôi và Thẩm Sơ Hoa? Cậu đây cũng quá trào tiếu đi? Hai chúng tôi nào có tí xíu tương đồng nào a?"

"Vậy cậu cảm thấy Vương tổng và Hàn Đông có sao?"

"Á..."

176. Chương 176: Yêu Thiêu Thân

(Yêu thiêu thân: chỉ gian trá, lừa đảo, một ý tưởng xấu, không bình thường)

Vương Trung Đỉnh cẩn thận nhớ lại tình hình thực tế đêm hôm đó, từ lúc thu thập tóc xong đến lúc rời giường, y tổng cộng rời phòng hai lần. Trong đó một lần là đi toilet, trong thời gian ngắn như vậy không có khả năng hoàn thành quá trình đánh tráo, còn có một lần chính là khi ra ban công nghe điện thoại.

Nghĩ vậy, trong đầu Vương Trung Đỉnh đột nhiên hiện lên số điện thoại khả nghi kia…

“Nhị Lôi, cho gọi Chu tài vụ tới.”

Năm phút sau, quản lý tài vụ vào văn phòng.

“Cậu còn lưu nhật ký cuộc gọi rạng sáng hôm đó không?”Vương Trung Đỉnh hỏi.

Quản lý tài vụ gật đầu, còn ở đây.

“Lấy ra cho tôi xem.”

Quản lý tài vụ lấy điện thoại đưa cho Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh xem lại, vẫn không nghĩ ra người sử dụng số điện thoại kia.

“Hay để tôi đến phòng kỹ thuật? Xem bọn họ có thể tìm ra không.” Quản lý tài vụ nói.

“Không cần, chốc nữa tan tầm cậu theo tôi một chuyến đến văn phòng doanh nghiệp (hình như là bộ phận tư vấn hỗ trợ khách hàng) là được.” Vương Trung Đỉnh nói.

“Được, không vấn đề.” Vương Trung Đỉnh cùng quản lý tài vụ vừa rời đi, Hàn Đông trở về công ty. Dì lao công thấy Hàn Đông mang theo một túi vải đi tới, thuận miệng nhắc nhở: “Trong phòng Vương tổng có rất nhiều hoa quả, đều là mới mua.”

Hàn Đông nói: “Anh ấy thích ăn vải.”

“Tôi nhớ Vương tổng không thích ăn vải a!”

Hàn Đông oán thầm: không thích ăn cũng phải ăn, ăn vải bổ thận, vẫn là phải hảo hảo điều dưỡng, gần đây số lần không làm càng ngày càng nhiều.

Sau khi đi vào, Hàn Đông phát hiện Vương Trung Đỉnh đi vắng, liền vừa nghịch di động vừa chờ y.

“Chờ đã? Vô địch biến dị Vương (tên phần mềm)… Cái này mình cài đặt khi nào?” Sau khi mở phần mềm ra, Hàn Đông lại phát hiện cái này rất thú vị. Không những biến được ra số điện thoại tùy ý, mà còn có thể giả tiếng. Hắn nghe xong mấy thanh âm có sẵn, thấy có một cái đặc biệt giống Thẩm Sơ Hoa.

Vì thế, ý niệm tà ác lại bắt đầu ửng lên trong óc.

Hắn biên tập số điện thoại Thẩm Sơ Hoa gọi cho Du Minh, phải biết rằng Du Minh chính là thành viên lâu năm của hiệp hội bề ngoài (tín ngưỡng cái đẹp).

“Uy”, giọng Du Minh vang lên.

Hàn Đông lập tức nói: “Em là Thẩm Sơ Hoa ”

” Ân, tìm tôi chuyện gì?” Du Minh không hề phát hiện.

Hàn Đông giả bộ giọng điệu xấu hổ,” Có một câu không biết có nên nói hay không.”

“Nói đi”

Hàn Đông vận khẩu khí, “Em luôn luôn rất thích anh, không biết anh có cảm giác gì với em không?”

Du Minh bên kia quả nhiên lặng đi.

Hàn Đông chỉ cần nghe tiếng thở dốc, có thể tưởng tượng ra gương mặt kinh sợ của Du Minh.

“Tôi nghĩ tôi không thể tiếp nhận cô”, Du Minh nói.

Hàn Đông cố ý hỏi: “Vì cái gì? Anh cảm thấy em không đủ xinh đẹp sao?” Ta phi! Đây cũng quá trắng trợn rồi a !

Hàn Đông lại nói: “Nhưng mà tâm hồn em rất đẹp.”

“Vô dụng thôi.” Nói xong, Du Minh cúp điện thoại.

Hàn Đông cười đến không ngồi thẳng được, tiểu tử này mẹ nó quá đáng yêu! Trở về nhất định phải nhéo mặt cậu ta vài cái.

…

Vương Trung Đỉnh cùng quản lý tài vụ chạy đến mấy văn phòng doanh nghiệp, vẫn không thu được kết quả.

Bằng vào thủ đoạn bình thường căn bản không thể tra ra dãy số này, muốn xâm nhập điều tra được phải nhờ đến cảnh sát phối hợp.

Vương Trung Đỉnh đã chắc chắn đến mười phần rồi, sao có thể vì chút việc nhà kinh động đến cảnh sát?

Hiện tại y cần chỉ là một cái bằng chứng mà thôi.

Đang nghĩ ngợi, di động liền vang lên!

Vương Trung Đỉnh vừa nhìn qua, đặc biệt giống số điện thoại của mình, chính là phía trước thêm một số không mà thôi.

Quản lý tài vụ cũng liếc mắt một cái, lập tức xác nhận: "Đúng rồi, chính là số điện thoại này, cư nhiên còn dám gọi đến?"

Vương Trung Đỉnh tiếp điện thoại. "Uy!"

Bên kia Hàn Đông dùng thanh âm trầm thấp nói: "Ta là Vương Trung Đỉnh."

Mặt Vương Trung Đỉnh nháy mắt mây đen dày đặc.

Quả nhiên… !

"Ta là một người khác ngươi, càng chân thật hơn ngươi."! Hàn Đông còn đang tự quyên tự nhạc.

Vương Trung Đỉnh không nói được một lời, muốn nghe xem Hàn Đông còn có thể chỉnh ra cái yêu thiêu thân gì.

"Ta phi thường muộn tao, lại mang một vỏ bọc lạnh lùng. Ta nghe điện chuyên thích ra ban công, trong tủ chuyên thích giấu gel bôi trơn. Thời gian họp chuyên thích YY mông lớn của tình nhân, đêm hôm khuya khoắt chuyên thích chụp ảnh nude của tình nhân…" Vương Trung Đỉnh ngay lập tức giống như bị lột một lớp da, mặt trực tiếp chuyển sang màu đỏ tím.

"Ha ha ha ha! Ta là Hàn Đông, người có thể hóa giải mâu thuẫn xóa bỏ tức giận của y, trong đầu chỉ còn lại ngu ngốc."

Vì thế, Vương Trung Đỉnh cứ như vậy đeo bộ mặt than đi vào văn phòng.

"Em mua vải cho anh", Hàn Đông nói.

Vương Trung Đỉnh nói thẳng, "Tôi không ăn".

Hàn Đông mặc kệ y có ăn hay không, trực tiếp lột vỏ nhét vào miệng."Ya, ăn!"

Vương Trung Đỉnh không biết làm sao lại đem miệng há ra!

Buổi tối trước khi ngủ, Hàn Đông lại chọc chọc Vương Trung Đỉnh, "Em nói anh đây vải cũng đã ăn, tính ra nên làm chút chính sự đi?"

Vương Trung Đỉnh dụi tắt điếu thuốc, đè Hàn Đông dưới thân, trực tiếp làm cho hắn ngay cả khí lực xuống giường cũng không còn.

Sau đó trộm lấy tinh dịch của hắn làm mẫu vật, phái người đưa đến bệnh viện.

Lúc này chắc không thể nhầm nữa đi?

177. Chương 177: Sợ Bóng Sợ Gió Một Hồi

Ngày hôm sau, buổi sáng, cả người Hàn Đông giống như rụng rời, không chỉ thân thể không khoẻ, trong lòng cũng từng đợt khó chịu, cảm giác sẽ có chuyện không tốt phát sinh.

Để an tâm, hắn tính tính một chút vận thế ngày hôm nay.

Kết quả là trước chính ngọ không nên xuất đầu lộ diện, sau buổi trưa không nên tô son điểm phấn. Hàn Đông buổi sáng buổi chiều đều có cảnh, một cái không nên xuất đầu lộ diện, lại một cái không nên tô son điểm phấn, còn quay phim thế nào được? Hơn nữa thân thể không khoẻ, cảm xúc mâu thuẫn càng ngày càng mãnh liệt, vì thế hắn gọi điện thoại cho sản xuất.

"Cái gì? Cậu muốn xin nghỉ? Vậy như thế nào không nói sớm? Tôi và nhân viên của đoàn sáng sớm năm giờ đồng hồ liền đến đây dựng phông. Bây giờ cậu mới nói không thể quay?"

"Không phải, tôi…"

"Chúng tôi bận rộn mấy giờ liền toi công coi như thôi đi, coi như bọn tôi không đáng! Nhưng một đoàn lớn lãnh đạo đến tham ban kia! Người ta dựa vào cái gì phải thuận theo cậu?"

Được rồi…

Hàn Đông biết xin nữa cũng không được gì, vì thế giữ vững tinh thần rời khỏi giường.

Đối với Vương Hải Chí mà nói lão tự nhiên phải chiếu cố đến hai phe không mong muốn, Từ Trạch Mạn triệt kiều Vương Hải Chí, "Buổi chiều em có một phần diễn."

Vương Hải Chí hảo khí trả lời, "Trước buổi trưa thật sự ta không có thời gian, lát nữa còn phải đi họp."

Vừa dứt lời, di động liền vang lên. "Chủ tịch, người đã tìm được rồi."

Nghe nói như thế, tinh thần Vương Hải Chí bỗng cao lên, vội đi đến phòng nhỏ nói chuyện.

"Cậu phát hiện ở đâu?"

"Tôi một mực mai phục ở gần nhà Vương tổng vài ngày, vốn chỉ là thử thời vận. Không ngờ lại đoán trúng, người đó quả nhiên là bị Vương tổng giấu đi."

Vương Hải Chí biến sắc, chẳng trách tìm lâu như thế vẫn không thấy, thì ra là tiểu tử ngươi…"Cậu xác định chính là người đó sao?" Vương Hải Chí lo lắng hỏi.

"Tuyệt đối chính xác, hai cái chân dài kia rất dễ nhận ra, tôi còn chụp không ít ảnh, sẽ lập tức gửi cho ngài xem."

Vương Hải Chí xem qua xong cười ha ha.

"Đừng nhìn nha đầu này dáng vẻ phong tao, sức mạnh cũng không nhỏ. Thân cây to như vậy, nhẹ một cái đã nhấc lên được."

Người bên cạnh cũng phụ họa: "Đúng a! Ban đầu tôi còn chờ nàng tới tìm tôi cầu cứu! Kết quả người ta không nói hai lời lập tức xử lý xong, lại vội vàng lên xe phóng đi mất."

"Các cậu có đi theo không?" Vương Hải Chí lại hỏi.

"Vẫn luôn đi theo, bất quá tay lái của cô ta rất cừ không biết có bị bỏ lại hay không."

Vương Trung Đỉnh trước khi đi, đã để lại một hòm, bên trong là đồ hóa trang y tỉ mỉ đặt làm cho Hàn Đông. Hàn Đông chấn động hai cái, trong mắt đột nhiên hiện lên tinh quang, có thể giả nữ xong rồi mới đến đoàn phim a! Che hình dáng đi, sẽ không tính là xuất đầu lộ diện chứ?

Hơn nữa như vậy còn có thể tiết kiệm thời gian hoá trang, nói không chừng đến trưa là có thể hoàn thành toàn bộ nhiệm vụ quay phim, ngay cả buổi chiều tô son điểm phấn cũng tránh khỏi.

Nghĩ vậy, Hàn Đông lập tức tăng tốc thực hiện.

Sau khi thu xếp xong, Hàn Đông lái xe đến studio. Vốn dĩ tốc độ xe rất nhanh, kết quả tới một ngã rẽ, đột nhiên xuất hiện hai thân cây chắn ngang trên đường.

Cái rắm, ai lại thiếu đạo đức như vậy?

Hàn Đông đành phải tự mình xuống xe bê đầu gỗ chuyển đi.

Trong lúc này, cameras tiềm phục ở cách đó không xa đang liên tiếp chụp ảnh hắn.

Giờ này khắc này, Từ Trạch Mạn còn vì vấn đề tham ban dây dưa không thôi cùng Vương Hải Chí.

Cô ta muốn buổi sáng có Vương Hải Chí tham ban.

Bởi vì buổi sáng là cô ta đối diễn cùng Hàn Đông, không có Y Lộ. Nếu Vương Hải Chí đến lúc đó là có thể hiển lộ rõ ràng địa vị độc nhất vô nhị. Buổi chiều mặc dù có cảnh, nhưng đồng thời cũng có Y Lộ tham dự, như vậy lại không làm nổi bật sự ưu việt của cô ta.

"Theo sát, tôi lập tức đến ngay."

Cúp điện thoại, Vương Hải Chí vội vàng trở về phòng lấy ví.

Từ Trạch Mạn thấy lão phải đi, vội đuổi theo hỏi: "Buổi sáng anh thật không đến tham ban được sao?"

"Có việc gấp, không đi được." Nói xong lời này Vương Hải Chí liền lên thang máy.

Từ Trạch Mạn giận dữ hướng trợ lý nói: "Nói với sản xuất, buổi sáng nay tôi có việc, phần diễn chuyển đến xế chiều!"

Trợ lý gọi điện thoại xong, vẻ mặt khó xử nói: "Sản xuất không đồng ý, ngay cả Hàn Đông xin phép cũng không được thông qua."

"Hàn Đông thì thế nào? Dựa vào cái gì hắn không thể xin thì người khác cũng không thể? Không phải ỷ vào Vương tổng sao? Mệnh lệnh của Vương tổng là hay sao! Lệnh chủ tịch thì sao. "

Lời tuy nói như vậy, nhưng Từ Trạch Mạn vẫn đứng lên.

"Quên đi, coi như cho bọn họ chút mặt mũi."

...

Lần này Vương Trung Đỉnh thay đổi một bệnh viện uy tín hơn, từ lúc lấy mẫu đến lúc ra kết luận nhanh nhất chỉ cần năm giờ.

Cho nên vừa sáng sớm y lập tức tới lấy kết quả.

Báo cáo biểu hiện: Vương Tây và Hàn Đông có nhiều DNA không ăn khớp, cho nên Hàn Đông là Vương Tây xác suất thân tử là 0%. Tảng đá trong lòng Vương Trung Đỉnh cuối cùng cũng được hạ xuống.

Không biết là may mắn bản thân không vớ phải một nam nhân cặn bã, hay là may mắn nhi tử không vướng phải một người cha cặn bã.

"Kết quả cam đoan chuẩn xác không?" Vương Trung Đỉnh lại hỏi lần nữa.

Bác sĩ nói: "Xác suất xác nhận quan hệ thân tử chỉ có thể vô hạn tiếp cận 100%, nhưng là xác định không phải thân tử lại có thể đạt tới 100%, cho nên cậu cứ yên tâm đi."

Vương Trung Đỉnh gật gật đầu, "Đã làm phiền anh."

Bác sĩ cười cười, "Gặp qua không ít bậc cha mẹ sốt ruột, nhưng vội vã đến như cậu thật sự vẫn là lần đầu tiên."

Vương Trung Đỉnh nghĩ thầm: Nếu mấy người nhận được kết quả cho biết vợ và con trai mình là song sinh cùng trứng, thử không sốt ruột như ta xem.

Xé báo cáo, hủy bản ghi chép, Vương Trung Đỉnh lại làm một bộ không thẹn với lương tâm chạy tới trường quay.

Ngày hôm nay chính là Hàn Đông diễn nữ trang, làm sao có thể thiếu mặt tổng giám đốc tham ban? …

Hàn Đông tới studio, quả nhiên tạo ra một mảng lớn kinh diễm.

Nhất là Từ Trạch Mạn, vốn dĩ ỷ vào đôi chân dài giành chú ý khắp nơi. Kết quả Hàn đại mỹ nhân hoành không xuất thế, nháy mắt che khuất hoàn toàn phong thái của cô ta.

May mắn là một nam nhân, nếu nữ nhân, Từ Trạch Mạn khẳng định đã gọi điện thoại cho Vương Hải Chí để nói lão đừng tới.

Chính thức bắt đầu quay phim.

Một căm phòng kín u ám. Chiii _____ cửa phòng bị mở ra, ánh sáng lóe lên chói mắt, giữa lúc hoảng hốt bỗng có một thân ảnh lướt qua, tựa như một giọt nước rớt xuống mặt hồ yên tĩnh, nháy mắt tạo nên tầng tầng gợn sóng.

Hàn đại mỹ nhân chậm rãi tiến vào.

Chân dài, môi đỏ mọng, xinh đẹp lãnh diễm.

Trong nháy mắt, Calne cảm giác vô số cánh hoa hồng bay bay trong mắt.

Camera san sát bốn phía, cánh hoa chuẩn bị mấy ngày liền đều che kín mản ảnh, dốc sức thả lên trên người Hàn đại mỹ nhân vừa gợi cảm vừa hấp dẫn. Từ đoạn khởi bước đến chỗ đặt chân chỉ ngắn ngủn vài thước, cảnh xa, trung cảnh, cận cảnh, đặc tả, đại đặc tả…

Chỉ là một màn xuất hiện liền dài đến 20 giây. Trước màn hình máy nhắm vây quanh một đám người, từ người không biết gì đến danh đạo điện ảnh quốc tế.

Mảng phim Trung Quốc sở dĩ bị người ta chỉ trích, một nguyên nhân trọng yếu chính là khuyết thiếu nhân vật lay động lòng người.

Dòng điện ảnh chủ lưu, nhân vật vĩnh viễn đóng vai trò quan trọng nhất. Siêu nhân, Spider Man, X-man,… Không có bộ nào mà không phải là dựa vào nhân vật thủ thắng.

Ban đầu Calne nhận bộ phim này, chỉ là vì nhân tình với công ty, cho đến khi gặp Hàn Đông, hắn mới muốn đem vẻ đẹp Đông Phương này gia nhập sử sách điện ảnh, kinh diễm từ thế hệ này qua thế hệ khác.

"Cắt!"

Mọi người đang lúc say mê, Calne NG.

"Độ bóng trên da không đủ, bổ trang."

Từ Trạch Mạn ở bên cạnh liếc mắt, có thôi hay không? Rõ ràng là hai người diễn, kết quả một màn của hắn liền chiếm thời gian lâu như vậy, còn muốn quay nữa không đây?

Trợ lý an ủi cô ta: "Quay chậm một chút cũng tốt, nói không chừng đoạn diễn này sẽ kéo dài đến xế chiều."

Nghe nói như thế, sắc mặt Từ Trạch Mạn mới khá lên một chút.

Quay đến lần thứ năm, cảnh này rốt cục được qua.

Kế tiếp chính là cảnh Hàn Đông đối thoại cùng Từ Trạch Mạn tại gian mật thất.

Calne mang cho Hàn Đông trang bị đặc biệt, phía trên có một cái camera nhỏ, treo ở trước mặt hắn, bắt giữ từng khoảnh khắc biểu tình trên mặt, động tác cơ mặt, đồng tử co rút cùng chuyển động miệng.

Khắc họa tinh tế tỉ mỉ như thế, đừng nói nam giả nữ, dù là nữ diễn, cũng không có bao người dám thử.

"Action" Calne mệnh lệnh.

Hàn Đông mỉm cười, ở dưới ánh sáng u ám, lộ ra nụ cười xinh đẹp, hiện lên một tia ý vị giả dối sâu xa!

"Fuck_you!" Calne quả nhiên phấn khích.

Cảnh dần dần lui ra xa, Từ Trạch Mạn tiến vào trong màn hình.

Tựa như trong dòng nghệ thuật bỗng dưng chui vào một ả vũ nữ, vô luận điều chỉnh ánh đèn như thế nào, đều không thể giảm cái cảm giác không thích hợp này.

Calne đành phải kêu ngừng.

"Đến đến đến, bố trí một chút lại lần nữa."

Hàn Đông rốt cục có cơ hội hít thở thoải mái, các cơ toàn thân mới vừa trầm tĩnh lại, lại bị Từ Trạch Mạn hung hăng đẩy một phen.

"Tránh ra!"

Hàn Đông không chỉ có không buồn bực, ngược lại vui tươi hớn hở trêu chọc: "Tiểu nha đầu, tính tình còn không vừa nha."

Lúc này, xe Vương Hải Chí cũng vừa chạy đến trường quay, tụ lại cùng cấp dưới vẫn luôn theo dõi Hàn Đông.

"Các cậu xác định người đó đang ở đây?"

"Xác định thì xác định, nhưng mới rồi đi nhanh quá, không thấy rõ cô ta vào studio kia."

Vương Hải Chí, "..."

178. Chương 178: Chạy Trời Không Khỏi Nắng

Một lần nữa bố trí lại vị trí thiết bị, điều chỉnh ánh đèn xong, Hàn Đông cùng Từ Trạch Mạn lại quay về chỗ. Để hạn chế tối đa cảm giác không thích hợp, cảnh của Từ Trạch Mạn giảm tiếp tục giảm, đến cuối cùng gần như chỉ còn lại có một cảnh đặc tả ánh mắt.

Nhưng là ánh mắt này vô cùng cân não.

Trong phim Từ Trạch Mạn là muội muội Y Lộ, cũng là một Đại tiểu thư được chiều chuộng. "Tình địch" của tỷ tỷ kinh diễm như thế đi đến trước mặt của cô ta thì sâu thẳm trong nội tâm của cô ta hẳn là ghen tị bất an. Nhưng là tính khí ngạo mạn lại khiến nàng không muốn khuất phục, cho nên tất cả cảm xúc phức tạp đó đều phải điễn tả thông qua ánh mắt.

Từ Trạch Mạn rõ ràng truyền tải được ghen tị và chột dạ, nhưng lại diễn xuất thái quá.

Mức độ diễn xuất chú ý 7 phần, còn lại 3 phần phải để cho khán giả tự bù vào.

Biểu đạt trắng ra như vậy, khiến bản chất nghệ thuật mất đi giá trị.

Nhưng là đối với người mới như Từ Trạch Mạn, không hề có đào tạo căn bản, muốn đạt tới loại cảnh giới này thật sự quá khó khăn.

Calne đành phải tự tiến lên chỉ đạo.

"Cô chú ý ánh mắt của tôi."

Calne nói xong liền chuyển ánh mắt về hướng Hàn Đông, từ thán phục khi mới gặp mỹ nhân, đến tận lực thu liễm, rồi đến không che dấu được ghen tị... trình tự ánh mắt phi thường tươi sáng.

Nhưng mà, Calne cũng không đem thái độ nghiêm túc này quán triệt từ đầu đến cuối. Mục đích còn chưa đạt tới, đã không thể hold. Trình tự cảm xúc mất hết, chỉ còn lại có thán phục, thán phục, tiếp tục thán phục.

"Hàn đại mỹ nhân, để em làm muội muội của chị đi." Calne đạo diễn giả giọng nữ ve vẩy đuôi.

Hàn Đông như trước tiếp tục diễn xuất, "Không phải nói tỷ muội các người tình cảm đặc biệt tốt sao?"

"Dù tốt vẫn kém hai cái chân của chị a."

Lời này nháy mắt đưa tới một mảnh hư thanh.

“Đạo diễn lại thế nữa rồi.”

“Thực chịu không nổi anh.” Hàn Đông cùng Calne lần lượt cười ha ha, nháy mắt làm dịu đi không khí căng thẳng vừa rồi.

Nhưng kỹ năng biểu diễn của Từ Trạch Mạn vẫn không tiến bộ thêm bao nhiêu.

Một lần lại một lần NG, khiến Từ Trạch Mạn vô cùng mất mặt, lại bắt đầu giận chó đánh mèo.

“Hàn Đông anh trang điểm không thể giảm nhạt thêm một chút sao? Chỉ nhìn lông mi của anh đã không diễn được”.

“Xin phép, tôi còn phải ghen tị như thế nào nữa? Hắn là nam nhân nha, một nam nhân có cái gì đáng để tôi ghen tị?”

Cuối cùng Calne không nhượng bước không được, giảm tiêu chuẩn xuống để Từ Trạch Mạn thông qua.

Cho dù như vậy, Từ Trạch Mạn vẫn như trước không hết tức giận, trở lại phòng hóa trang lại bắt đầu ném đồ.

“Không phải là diễn được nữ tính một chút thôi sao? Đến nỗi hết lần này đến lần khác khen ngợi như thế sao?”

“Nhất định là bản chất, bình thường chính là dựa vào chiêu này mua vui cho Vương tổng a?”

“May mắn chủ tịch không biến thái như vậy.”

Bên cạnh, trợ lý cũng thêm mắm thêm muối: “Hắn và Y Lộ còn có vụ tai tiếng tình dục, vẫn là Vương tổng tự mình tới cửa khẩn cầu, nếu không chủ tịch đã sớm phong sát (ép chết) hắn.”

Từ Trạch Mạn thần tình trào phúng “Quả nhiên là dâm nam sóng nữ, trời sinh một đôi, phải là phong sát cùng nhau mới đúng.”

Vương Hải Chí vòng quanh trường quay mấy vòng vẫn không tìm được mỹ nữ, nghĩ đến bản thân là nguyên một chủ tịch, lại vì một nữ nhân mà đại phí trắc trở như vậy thật sự kỳ cục. Liền quyết định sai người đợi ở cạnh xe Hàn Đông, tự mình rời đi trước.

Kết quả, lão vừa muốn đi, lại thấy xe Y Lộ tiến vào từ cổng.

Trợ lý hỏi: “Có cần nhân thể tham ban không? Miễn cho buổi chiều lại phải đến?”

Vương Hải Chí ngẫm lại cũng đúng, nếu Y Lộ tới trước, lão rõ ràng cũng hoàn thành nhiệm vụ này trước.

“Được rồi.”

Vì thế, Vương Hải Chí cùng trợ lý đi đến studio chỗ Hàn Đông.

Hàn Đông đang bắt chéo chân ngồi ở trên bàn trang điểm, hồn nhiên vô tư hút thuốc.

Hình tượng “Nữ thần” triệt để bị phá hủy, toàn thân hiện ra ba chữ —— tiếp địa khí.

Thẩm Sơ Hoa chụp cho hắn vài kiểu ảnh, tính làm thành túi biểu cảm đưa cho Vương tổng tâm ái.

Nhóm diễn viên đang hưởng thời gian nghỉ ngơi hiếm có, studio đột nhiên truyền đến một trận tiếng động lớn.

Trợ lý Từ Trạch Mạn chạy đi liếc một cái, quay về liền kích động không thôi hướng cô ta nói: “Chủ tịch đến đây.”

“Thật không?” Từ Trạch Mạn khó tin.

Trợ lý gật đầu, “Ngàn vạn lần chính xác, tôi đã thấy ông ta và Calne đạo diễn bắt tay rồi.”

Từ Trạch Mạn hưng phấn đến nhìn mọi thứ đều đỏ, “Không phải có việc tới không được sao? Sao nói không giữ lời?”

“Nói lời giữ lời còn cho em kinh hỉ thế nào được?” Trợ lý cười nói.

Từ Trạch Mạn vội vàng thúc giục nhân viên hoá trang, “Mau, mau, mau, nhanh chóng bổ trang cho tôi.”

Hàn Đông ở ngay phòng hóa trang bên cạnh, tự nhiên cũng nghe thấy động tĩnh bên ngoài.

“Có người đến phải không?” Hàn Đông hỏi.

Tiểu Lương tự nhiên trở thành sứ thần tình báo, bởi vì từ phòng hóa trang đến studio còn có một đoạn dài, tiểu Lương liền trực tiếp túm một người hỏi thăm.

“Ai tới vậy?”

“Vương tổng”.

Nghe nói như thế, tiểu Lương cực kỳ hứng thú trở về báo tin.

“Là Vương tổng, Vương tổng đến tham ban rồi.”

Hàn Đông vừa nghe lời này, vội vàng chạy ra ngoài.

Từ Trạch Mạn rốt cục trang điểm xong, lúc đứng dậy vẫn chưa yên tâm hỏi trợ lý: “Thế nào?”

“Rất đẹp”. Trợ lý nói.

Từ Trạch Mạn lúc này mới đi đến khu quay phim.

Trên đường, trợ lý trộm hướng cô ta nói: “Vừa rồi tôi làm một chuyện xấu.”

“Chuyện xấu gì?” Từ Trạch Mạn hỏi.

“Tôi lừa tiểu Lương lắm mồm nói là Vương tổng đến đây.”

Từ Trạch Mạn kinh ngạc trừng to mắt, “Đây chẳng phải là?”

Trợ lý cười gật đầu, “Hàn Đông đã lao ra, phỏng chừng hiện tại nhất định đang chạy về.”

Lại nói, Hàn đại mỹ nhân quả nhiên đang vận hành cước bộ Phong Hỏa Luân chạy về, diễn cảm kia viết đến thanh thanh sở sở “gặp phải quỷ”.

Từ Trạch Mạn và trợ lý cười đến đau bụng không đứng thẳng nổi.

“Xem ra thật sự từng bị chủ tịch chỉnh, nhìn bộ dạng bị hù đến mất hồn kia!” Trợ lý nói.

Từ Trạch Mạn nhịn không được oán hận, “Đều tại chị, bắt em cười, trang điểm đều nhòe rồi.”

“Ha ha ha ha ha…”

Hàn Đông trở về liền quở trách tiểu Lương một trận.

“Buôn chuyện cũng nên có chút đạo đức nghề nghiệp được không? Truyền lời mười lần chín lần đều lỗi!”

Tiểu Lương kêu oan, “Có lẽ người kia nói ngọng, ‘Đổng’ với ‘Tổng’ cũng không phân biệt được, đem Vương đổng nói thành Vương tổng.”

“Thôi đi, chính là cái lỗ tai cậu có vấn đề! Nhất định là cậu hay áp vào tường nghe lén nhiều, trong lỗ tai phủ xuống một tầng bụi rồi.”

Tiểu Lương không nói gì.

Hàn Đông còn đang sợ hãi thở dốc một hơi, may mắn vừa rồi Vương Hải Chí không nhận ra hắn, bằng không hậu quả khó lường.

Tiểu hồ ly tinh ở đây, lão lưu manh khẳng định không đi trong chốc lát… Hàn Đông nghĩ, chờ đợi ở phòng hóa trang cũng không hẳn an toàn, vạn nhất lão tiến vào thị sát công tác thì sao?

Vì để bảo đảm, hắn hướng tiểu Lương nói: “Tôi đi WC trước tránh một chút, chờ chủ tịch đi rồi cậu gọi điện thoại cho tôi.”

“Được.” Tiểu Lương gật đầu.

Hàn Đông dùng sức gõ một cái lên ót hắn, “Lần này tuyệt đối không được để xảy ra sai lầm nữa!”

“Yên tâm đi, tôi nhất định quan sát chặt chẽ hành tung của chủ tịch, không đến khi rời khỏi hoàn toàn tuyệt đối không điện thoại cho cậu.”

Vì thế, Hàn Đông trộm lùi vào buồng vệ sinh, trực tiếp ngồi ở trên bồn cầu chờ đợi.

Từ Trạch Mạn không e dè ánh mắt của mọi người, nhiệt tình chào hỏi Vương Hải Chí.

“Chủ tịch hảo.”

Tư thái của Vương Hải Chí giữ được tương đối ổn định, nhưng mọi người vẫn đọc được trong ánh mắt lão ý nghĩ khác thường.

“Ngày hôm nay trang phi thường xinh đẹp a!” Vương Hải Chí nhịn không được khen nói.

Từ Trạch Mạn tự nhiên tân hoan giận phóng. (vui quên giận)

Kết quả còn chưa đắc ý được chốc lát, Y Lộ liền đẩy cửa vào.

Y Lộ vốn dĩ tới trước Vương Hải Chí, lại vào trong muộn một bước so với lão. Làm cho người ta nhịn không được hoài nghi hai người có phải là cùng đến, chỉ là để tránh hiềm nghi mới cố tình tạo sự chênh lệch thời gian hay không.

Cảm giác như thế khiến Từ Trạch Mạn dị thường khó chịu.

Sớm không tới trễ không tới. Cố tình vào ngay sau, cố ý muốn chứng minh cái gì sao?

Đều đã có tuổi, còn phải giằng co như vậy.

So sánh với Từ Trạch Mạn cao điệu, Y Lộ lại từ tốn hơn. Chỉ là đơn giản lên tiếng chào hỏi một câu cùng Vương Hải Chí, lập tức đi tìm Calne thảo luận cảnh quay buổi chiều.

Vốn Vương Hải Chí muốn đi dạo một vòng, kết quả Từ Trạch Mạn cố ý quấn quít lấy lão tán gẫu nhiệt tình. Sợ người khác không biết hai người quan hệ không bình thường.

Y Lộ trao đổi với Calne xong, thấy Vương Hải Chí còn đang thao thao bất tuyệt nói, thì bưng đến một chén nước.

Từ Trạch Mạn thấy thế cũng bưng một ly.

Vương Hải Chí bị cưỡng ép bất đắc dĩ, đành phải uống cạn cả hai chén.

“Được rồi, ta còn có việc, không thể ở lại cùng hai người.” Vương Hải Chí đứng dậy.

Từ Trạch Mạn có vẻ hơi thất vọng, “Ngay lập tức là cảnh của em, ngài cũng không có hứng thú thưởng thức sao?”

“Lần sau đi.”

Phụ tá của lão lại ở một bên nhỏ giọng nhắc nhở.“Hôm nay có cảnh diễn nữ trang của Hàn Đông, nghe nói rất đặc sắc.”

“Một kẻ thế vai có gì mà xem? Huống chi lại là cái tên Xú tiểu tử đó, nghĩ cũng biết trình độ gì.”

Nói xong, Vương Hải Chí lập tức bước ra ngoài.

Bên cạnh thang máy chính là WC, vừa rồi Vương Hải Chí uống cạn hai chén nước lớn, nhịn không được buồn tiểu, vì thế hướng trợ lý nói: “Tôi đi WC, cậu đi gọi lái xe trước đi.”

“Vâng.”

Tiểu Lương trộm nhìn ra ngoài cửa, vừa hay thấy cửa thang máy đóng lại, số trên bảng từ 5 nhảy xuống 4, lúc này mới yên tâm mà gọi điện thoại cho Hàn Đông.

Hàn Đông nhận được điện thoại, rốt cục như trút được gánh nặng, đã ngồi lâu đến cúc hoa phát đau.

Vương Hải Chí vừa lúc đi tới, thấy đại mỹ nữ trước mắt, nháy mắt thất thần.

Hàn Đông vừa ngẩng đầu liền ngây người.

Chỉ thấy đầu Vương Hải Chíchậm rãi chuyển hướng phía sau biển thông báo, trước cửa rõ ràng viết "Nhà vệsinh nam".

179. Chương 179: Chờ Đón Chính Là Bi Kịch

Hàn Đông ý thức được Vương Hải Chí chưa có nhận ra mình, phải nhanh chóng chuồn đi. Kết quả còn chưa chạy được ba bước, đã bị Vương Hải Chí kịp phản ứng túm lại.

"Không ngờ, lại có thể này gặp lại ở loại tình huống này."

Trong giọng nói Vương Hải Chí lộ ra giọng điệu đùa cợt tuỳ tiện, một trời một vực so với hình tượng lạnh lùng uy nghiêm ngày thường.

Hàn Đông the thé cổ họng giải thích: "Vừa rồi đi gấp quá, không thấy rõ liền vào sai cửa."

"Cô đây là không thấy rõ hay là cố ý?" Vương Hải Chí khoái trá làm khó dễ Hàn Đông.

Hàn Đông ra vẻ một biểu tình luống cuống, "Chủ tịch, đừng như vậy, để người khác thấy được không hay."

Vương Hải Chí lại đến gần từng bước, "Cô ngay cả việc hợp mưu lén vào tư trạch đánh tráo cũng dám làm, cộng với đầu gỗ trăm cân cũng có thể dọn sạch, còn sợ ta nói đùa mấy câu?"

Nghe được "đầu gỗ trăm cân" Hàn Đông mới bừng tỉnh đại ngộ. Thì ra là lão đầu tử này giở trò quỷ, quá âm hiểm!

"Tôi không biết chủ tịch đang nói cái gì… Tôi… A!" Hàn Đông đột nhiên quay ra cửa hét lớn một tiếng.

Vương Hải Chí cho rằng có người vào buồng vệ sinh, bàn tay giữ Hàn Đông đột nhiên nới lỏng.

Hàn Đông nhân cơ hội vùng ra, thoát khỏi Vương Hải Chí xong, vội vàng chạy ra ngoài.

Ngón tay Vương Hải Chí thế nhưng bị cọ đến đau, lực đạo quả nhiên vượt quá người thường. Hãn nữ như vậy, ở trên giường hẳn là có một hương vị đặc biệt đi…

Nghĩ là nghĩ như vậy, Vương Hải Chí cũng không đuổi theo. Dù sao cũng đã có người đứng ở phía dưới xe, "nàng" còn có thể chạy trốn sao?

Vì thế, Vương Hải Chí yên tâm mà đi tiểu.

Hàn Đông không dám lập tức trở về trường quay, mà là núp ở cầu thang trộm quan sát tình thế.

Rất nhanh, hắn thấy Vương Hải Chí từ phòng vệ sinh đi ra, vào thang máy bên cạnh.

Qua khoảng vài giây, cửa thang máy lại mở, người bước ra thật thần kỳ lại biến thành cháu của lão.

Cuối cùng cũng gặp người thân rồi!

Nước mắt Hàn Đông thiếu chút nữa không kìm được, lập tức lao ra phi đến người Vương Trung Đỉnh.

Đột nhiên có một "Đại mỹ nữ" sà vào lòng, suy nghĩ Vương Trung Đỉnh nhất thời không phản ứng kịp, lại có chút cảm giác tim đập rộn lên.

Rất nhanh, loại cảm giác này đã bị bộ dạng trung nhị kia của Hàn Đông hoàn toàn đánh tan.

"Cuối cùng anh cũng đến, vừa rồi…" Hàn Đông đang nói một nửa đột nhiên cấp tốc "Phanh lại".

"Vừa rồi làm sao vậy?"

Hàn Đông vẻ mặt ủy khuất,"Vừa rồi em ở nhà vệ sinh nam, có một lão già nghi ngờ em là nữ lưu manh."

Vương Trung Đỉnh ách nhiên thất tiếu, "Em như vậy, còn sợ người ta nghi ngờ?"

(ách nhiên thất tiếu: á khẩu cười k nổi)

Hàn Đông oán thầm: Không sợ người ta mà sợ thúc của ngươi a!

“Đi, mau vào đi.” Vương Trung Đỉnh nói.

Tuy rằng Vương Hải Chí và Vương Trung Đỉnh cùng vào thang máy, nhưng là trước sau cách xa nhau vài giây, lại từ cửa khác nhau, khiến cho hai người không chạm mặt.

Nhưng mà thuộc hạ Vương Hải Chí thấy được xe Vương Trung Đỉnh ở dưới bãi đỗ, lại đem việc này nói cho lão.

“Nó thế nhưng cũng tới …” ánh mắt Vương Hải Chí vốn bình tĩnh lại nổi lên một tia dao động.

Trợ lý ở bên cạnh đoán: “Có lẽ Vương tổng là đến tham ban Hàn Đông, tôi không phải đã nói qua sao? Ngày hôm nay có cảnh nữ trang của Hàn Đông, rất nhiều lãnh đạo đều đến đây xem náo nhiệt.”

Vương Hải Chí vẫn là thái độ kia, “Một kẻ thế vai có gì mà xem ? Hắn nhất định là tìm cô gái đẹp kia đến.”

Trợ lý không nói gì.

“Bỏ đi, chúng ta đến sàn giao dịch chứng khoán trước.”

Ánh mắt Vương Hải Chí chuyển hướng người cấp dưới trông xe, “Cậu tiếp tục ở đây theo dõi, có tình huống gì báo cáo ngay.”

“Vâng, chủ tịch.”

Nói xong, Vương Hải Chí liền ngồi xe rời đi.

…

Vương Trung Đỉnh đến tham ban lại gây lên một trận xao động nhỏ ở đoàn phim.

Bất quá y không có hơi đâu nói chuyện phiếm, công việc quấn thân, tới đây chỉ là để quét mắt một vòng giải nghiện.

Từ Trạch Mạn nhỏ giọng than thở: “Thật giỏi a, nhanh như vậy đã gọi cứu binh đến rồi.”

Trợ lý nói: “Tôi thấy Vương tổng cũng không có ý muốn nói chuyện với hắn, phỏng chừng chỉ là đi việc công.”

“Mặc kệ, ta diễn tốt vai của mình là được.”

Tất cả chuẩn bị xong, cảnh thứ hai bắt đầu quay.

Trong cảnh này, mật thất bị người công phá, Hàn đại mỹ nhân và Từ Trạch Mạn lâm vào vòng vây trùng điệp, sau đó liền diễn ra một hồi đấu súng kịch liệt. Súng của Hàn đại mỹ nhân có 5 viên đạn, đối thủ có sáu người, cho nên mỗi một phát súng đều là một màn kịch tính, cảnh quay ngày hôm nay chính là cảnh đấu súng đầu tiên.

Rất rõ ràng, phân đoạn này so với vừa rồi khó khăn hơn nhiều, cần sự phối hợp chặt chẽ của Hàn Đông và Từ Trạch Mạn, cảm xúc Hàn Đông không hề bị Vương Hải Chí ảnh hưởng chút nào, Calne vừa tuyên bố “Bắt đầu”, hắn liền nhanh chóng nhập vai.

Phanh!

Cửa mật thất bị đá văng, một đám người tràn vào.

Hàn đại mỹ nhân nhanh chóng che miệng Từ Trạch Mạn, phi nhanh đến bên cạnh ẩn nấp.

“Cắt” Calne kêu ngừng.

Tuy rằng Hàn Đông đeo bao tay, nhưng Từ Trạch Mạn vẫn chê bẩn mà mạnh tay lau trên miệng.

Calne kiên nhẫn giảng giải cho Từ Trạch Mạn, “Cô ở trong phim không biết thân phận nam nhân của cậu ta, cho nên khi gặp nguy hiểm, cậu ấy sẽ không bảo vệ bản thân đầu tiên mà là tự động bảo vệ nữ nhân khác, phản ứng đầu tiên của cô phải là khiếp sợ.”

Từ Trạch Mạn mắt điếc tai ngơ, lại không ngớt lời oán hận Hàn Đông.

"Lúc anh che miệng tôi có thể nhẹ chút được không? Anh là thân phận nữ nhân nha, lực mạnh như vậy không sợ lộ sao?"

Nói xong còn liếc Vương Trung Đỉnh một cái, thấy y không có phản ứng quá lớn mới yên tâm, nói đến cùng, cô ta vẫn là sợ Vương Trung Đỉnh.

Từ Trạch Mạn không hề tiến bộ, phản ứng chậm chạp chưa nói, đáng giận nhất chính là Calne nhấn mạnh "khiếp sợ" cô ta lại không diễn tả ra, đây là rõ ràng không để đạo diễn vào mắt.

Ngay cả giám chế nhìn cũng không thuận mắt nữa, tức giận chỉ trích: "Cô có mang não đến đây không vậy? Cô nghĩ rằng tất cả mọi người đi sớm về tối chỉ là để xem cô đùa giỡn sao?"

Từ Trạch Mạn ủy khuất: "Tôi quả thật nghe không hiểu, trình độ nghe tiếng Anh của tôi vốn không tốt."

Giám chế vừa nghe lời này càng tức giận.

"Không tốt sao không nói sớm? Calne đạo diễn hướng dẫn cho cô nhiều lần như vậy, cô cứ không hiểu giả hiểu đùa giỡn ngài ấy sao? Đùa giỡn nhân viên chúng tôi?"

"Bỏ đi, Bỏ đi." Vài vị bên cạnh hỗ trợ khuyên giải, "Diễn viên mới đều cần một thời gian thích ứng, chúng ta bỏ qua đi."

Cảnh này quay xong, Từ Trạch Mạn trở lại phòng hóa trang bắt đầu khóc, vừa khóc vừa gọi điện thoại cho Vương Hải Chí.

Vương Hải Chí mới từ sàn giao dịch đi ra, thấy số Từ Trạch Mạn gọi đến đã không hề có ý muốn nghe rồi, nhưng là xuất phát từ tình cảm, lão vẫn thuận tay bắt máy.

"Chủ tịch… ngài… ngài vừa đi Hàn Đông liền… gọi Vương tổng… tìm tới Vương tổng … ỷ vào… hắn … người đoàn phim … kết phường…khi dễ em…"

Vương Hải Chí trong lòng không khỏi buồn bực, cảm thấy Từ Trạch Mạn quả thực ngang ngạnh. Vương Trung Đỉnh là cháu ruột lão, cũng là tổng giám đốc tập đoàn. Lão dù ngu đần thế nào, cũng không vì một tiểu nha đầu mà gọi nhịp với Vương Trung Đỉnh đi?

(gọi nhịp: gây sự, thách thức)

Đây không phải quá vớ vẩn sao!

"Có việc trở về nói sau, ta đang họp." Nói xong Vương Hải Chí liền cúp điện thoại.

Trợ lý thấy sắc mặt lão không tốt, lập tức tiến đến dò hỏi: "Làm sao vậy, chủ tịch?"

Vương Hải Chí nói nói qua loa, cuối cùng còn bỏ thêm lời bình: "Đúng là không biết trời cao đất dày!"

Trợ lý cảm khái nói : "Hiện tại một đám người mới toàn bộ đều muốn dựa dẫm, ham đường tắt, dáng vẻ không giống nữ minh tinh như Y Lộ đi? Tất cả đều là tự lực làm nên."

Vương Hải Chí đã muốn không nhớ nổi Y Lộ, hiện tại đầy trong đầu lão đều là Hàn đại mỹ nhân.

Trợ lý còn nói: "Bất quá tôi đã đoán đúng, Vương tổng thật đúng là đi tham ban Hàn Đông."

"Cậu nói Hàn Đông ngày hôm nay quay phần diễn gì?"

"Nữ trang a!"

Đầu óc Vương Hải Chí hiện lên một loạt hồi tưởng, nữ trang, tráo người, nhà vệ sinh nam, lực đạo kinh người …

Lập tức cầm lấy di động gọi điện thoại, vừa gọi được nói không ngớt giọng nói cũng không ổn định nữa.

"Đều tra thêm bảng số xe Hàn Đông cho tôi."

Một lát sau, bên kia đã tra ra.

Đại não Vương Hải Chí nháy mắt trống rỗng.

Không thể nào, không thể nào, trong chuyện này khẳng định có hiểu lầm gì đó, tuyệt đối không thể nào là cái tên Xú tiểu tử kia…

"Chủ tịch, ta đi đâu ăn cơm?" Trợ lý hỏi.

"Đến trường quay Thiên Thành."

"Kia… Chẳng phải là lại quay trở về?"

"Đúng! Lập tức quay trở lại cho tôi!" cảm xúc Vương Hải Chí đột nhiên kích động.

Giờ này khắc này, Hàn Đông đang ăn cơm.

Vốn dĩ tính toán cho tới trưa sẽ hoàn thành phân cảnh, nhưng bởi vì bị Từ Trạch Mạn liên luỵ, ngay cả nửa tiến độ cũng chưa được.

Quay phim liền phải tô son điểm phấn, phải mạo hiểm không hay ho.

Vì thế, Hàn Đông hướng Vương Trung Đỉnh nói: "Buổi chiều em không muốn quay."

"Vì sao?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

"Mông đau, buổi chiều có cảnh diễn nâng cao chân, anh nhẫn tâm để cho 'Tiểu Sweetheart' bị xé rách sao?"

Vương Trung Đỉnh hơi kém đem cơm nhổ ra.

Hàn Đông cười to như làm được việc ác, cười xong mới ý thức được bản thân mình một chút cũng không giống người mang thương tích.

Bất quá Vương Trung Đỉnh thật không hoài nghi lý do của Hàn Đông, dù sao cũng là chính mình làm, y cũng biết đêm qua đã xuống tay không nhẹ.

"Thật sự không cố gắng được sao?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Hàn Đông lại có lo lắng, "Coi như em có thể gắng gượng, Từ Trạch Mạn cũng chưa chắc có thể, anh xem cô ta ngay cả cơm trưa cũng không ăn, vẫn luôn lẩm bẩm không diễn nữa."

"Tôi có thể chỉnh đốn cô ta." Vương Trung Đỉnh nói.

Hàn Đông vẫn là vẻ mặt không tình nguyện, "Em muốn về nhà nghỉ ngơi."

Vương Trung Đỉnh đem thịt trong hộp đồ ăn của mình đặt vào xuất của Hàn Đông, thản nhiên nói: "Ăn no tôi mang em về."

Tim Hàn Đông lại mềm nhũn, ngẫm lại trong lúc cấp bách Vương Trung Đỉnh đến tham ban, thậm chí còn cùng ăn cơm, cuối cùng lại mất hứng mà về.

Trong nháy mắt, khí khái nam nhi lại nặn ra đúng lúc không nên.

"Bỏ đi, em vẫn là tiếp tục diễn đi." Hàn Đông nói.

Vương Trung Đỉnh kinh ngạc "Sao lại muốn diễn?"

"Hảo hảo cho nha đầu kia xem nhan sắc này!"

Vương Trung Đỉnh không nóigì, chỉ tự ám chỉ bản thân: Bận đến mấy cũng phải ở lại đây.

180. Chương 180: Lôi Manh

Lúc Vương Trung Đỉnh từ phòng nghỉ đi ra, Từ Trạch Mạn đang gào khóc cùng phó đạo diễn, rằng muốn thôi diễn.

"Ai muốn thôi diễn?"

Đột nhiên vang lên một tiếng chất vấn nghiêm khắc khiến Từ Trạch Mạn lập tức ngừng khóc lóc kể lể.

Phó đạo diễn vẻ mặt hổ thẹn, "Vương tổng, thật xấu hổ, để ngài chê cười rồi."

Vương Trung Đỉnh phất tay ý bảo gã không cần giải thích.

"Tôi là tổng sản xuất bộ phim này, cô có điều kiện gì có thể nói với tôi." Vương Trung Đỉnh hướng Từ Trạch Mạn nói.

Từ Trạch Mạn đối diện Vương Hải Chí còn có thể đùa giỡn, nhưng là chống lại gương mặt lạnh cứng như sắt này của Vương Trung Đỉnh, thật sự là một chút tuỳ hứng cũng không dám.

"Nếu không có ý kiến, vậy hảo hảo chuẩn bị cảnh kế tiếp." Vương Trung Đỉnh lãnh đạm ra lệnh.

Từ Trạch Mạn thậm chí không dám giằng co chút nào, lập tức xoay người đến phòng hóa trang.

Công tác tư tưởng như vậy coi như hoàn thành.

Thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi đi qua, đoàn phim lại tiếp tục vào việc.

Cho dù Từ Trạch Mạn đã khôi phục bình tĩnh, nhưng bởi vì gào khóc quà nhiều cạn kiệt tinh lực, bọng mắt sưng khiến trang dung khó có thể đạt tới tiêu chuẩn lên hình.

Các vị đạo diễn thương nghị qua, quyết định tạm thời điều chỉnh trật tự quay phim, đem cảnh cuối cùng kia chuyển đến quay trước.

Phân đoạn này có động tác nâng cao chân mà Hàn Đông sợ nhất.

Nội dung cảnh quay là Hàn đại mỹ nhân sau khi bắn hết đạn, bị người dùng súng chỉ vào đầu. Ai cũng không ngờ, Hàn đại mỹ nhân tay không vũ khí lại có thể lui người đến cạnh vai đối phương, dùng mũi giày đá lên huyệt thái dương người kia.

Một súng giằng co với một cước, thoạt nhìn có vẻ như thực buồn cười.

Nhưng lại tại nháy mắt đối thủ ngưng thần, Hàn đại mỹ nhân lại một cước đá thật quyết đoán, đem tráng hán tám thước nháy mắt quật ngã. Giày nhọn đâm đến cổ họng của gã, nháy mắt khiến cho gã khôn thở nổi.

Mắt đối thủ từ từ mở ra, tầm mắt theo đường nét đôi chân tuyệt mỹ hướng lên, chưa nhìn đến đỉnh liền đã tối sầm.

Lúc này, Y Lộ dẫn người phá cửa vào.

Một cảnh chấm dứt.

Trong lúc đó, Từ Trạch Mạn chỉ cần luôn tránh ở sau lưng Hàn Đông, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng kêu sợ hãi là được.

Sau khi diễn tập xong, Calne tuyên bố bắt đầu.

Đối thủ từng bước ép sát, Hàn đại mỹ nhân đột nhiên bay lên một chân thẳng đẹp bức lên trên bả vai hắn.

Kết quả đá lên là lên rồi, nhưng mà độ cao quá mức.

Đầu ngón chân vốn nên ngang với huyệt thái dương, lần này trực tiếp bay đến trên đỉnh đầu.

Hình ảnh thoạt nhìn dị thường kì lạ.

Mọi người cười vang, đối diễn cùng Hàn Đông cũng coi như một người sáng sủa. Người ta tốt xấu cũng là nam nhân một thước tám, cùng vào màn hình với cặp chân này, nhìn ra giống như một thước 6 cũng chưa đến.

Nếu chân Hàn Đông gấp khúc hoặc là hạ thấp độ cao hai bước, hình ảnh thoạt nhìn sẽ không có lực.

Biện pháp duy nhất chính là tăng độ cao của đối thủ.

Nhưng là tính chi tiết ra rất khó, đây là một vấn đề mang tính kỹ thuật. Phần lớn đạo diễn đều theo chủ nghĩa hoàn mỹ, một chút sai lầm cũng có thể phá hủy tác phẩm kinh điển trong lòng bọn họ.

Lúc này, Vương Trung Đỉnh nhặt lên một cành cây trên mặt đất, tìm đúng vị trí bẻ gẫy, trực tiếp đưa cho Calne.

“Liền đệm theo chiều dài này.”

Calne do dự, “Có chút dài quá đi?”

“Nghe tôi sẽ không sai.”

Phó đạo diễn bên cạnh cũng nói: “Vương tổng của chúng tôi là con số khống, ánh mắt còn chuẩn xác hơn thước đo.”

“Thật sự a?” Calne nháy mắt ôm vai Vương Trung Đỉnh trêu chọc một trận, “Anh là con số khống, tôi là khâu nhỏ khống, chẳng thể trách chúng ta đều thích Đông Đông.”

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh bất động phủi tay Calne xuống.

Trong lúc nhân viên công tác vội vàng chuẩn bị “Tăng độ cao đệm”, một thân ảnh quen thuộc đột nhiên tiến vào tầm mắt mọi người.

“Chủ tịch, sao ngài lại quay lại vậy?”

Nghe nói như thế, Hàn Đông nháy mắt chấn động.

Quay đầu vừa lúc cùng Vương Hải Chí bốn mắt chạm vào nhau, lúc ấy trong đầu lập tức hiện lên hai chữ —— xong rồi.

Vương Hải Chí bị kích động so với Hàn Đông nghiêm trọng hơn bao nhiêu.

Lão dùng đến tinh quang hơn ba mươi năm mới tạo ra bản “đại tác phẩm phong lưu” này*, lại bởi vì một tên Xú tiểu tử mà lạn vĩ (cắt đứt, vỡ mộng) !

“Nàng” như thế nào chính là nam nhân đây? ? ? ? ? ? ? ? ? ?

Vương Hải Chí hi vọng biết bao sẽ có người nói với lão: “Chủ tịch, ngài hoa mắt rồi, đó là nữ diễn viên mới tới đoàn phim.”

Kết quả nghe được: “Chủ tịch, ngài cũng bị rung động sao? Đây chính là Hàn Đông a!”

Hàn Đông trong đầu đã tưởng tượng vô số cảnh Vương Hải Chí hung thần ác sát xông lại bóp cổ hắn, nhưng Vương Hải Chí từ đầu đến cuối chỉ đứng nghiêm bất động.

Phương diện này hào hứng duy nhất chỉ có thể là Từ Trạch Mạn.

Vương Hải Chí vào cửa đã đem ánh mắt hằn thù nhắm ngay Hàn Đông, không phải vì “nàng” thì còn ai?

Trong nháy mắt ủy khuất trong lòng lần thứ hai ửng lên, Hàn Đông còn chưa có khóc mắt của cô ta đã đỏ.

“Chủ tịch, sao ngài cũng tới?” Y Lộ mở miệng đánh vỡ không khí bế tắc.

Vương Hải Chí giống như vừa mới ý thức được đây là trường quay, ở đây có trên một trăm nhân viên công tác đang làm việc.

“Tôi vốn không đi, chỉ xuống lầu ăn cơm thôi.” Vương Hải Chí như trước gắt gao nhìn chằm chằm Hàn Đông.

“Ha ha ha ha… Ngày hôm nay studio này của chúng ta mời dự họp hội nghị lãnh đạo cấp cao!” Một gã trù hoạch trêu chọc, “Đại Tiên nhi, mặt mũi của cậu thật không vừa a!”

Hàn Đông lau mồ hôi lạnh, “Cũng tạm.”

Đạo cụ làm xong, quay phim cứ theo lẽ thường tiến hành.

Hàn Đông rất nhanh điều chỉnh cảm xúc, chờ Calne nhất tuyên bố bắt đầu, hắn tựa như thật sự chưa xảy ra chuyện gì, trạng thái tinh thần lại khôi phục như trước khi Vương Hải Chí đến.

Từ Trạch Mạn thì khác.

Phối hợp không đến mười phút, liền có tiếng thét chói tai trộn lẫn oán hận.

“Sao lại thế này?” Phó đạo diễn hỏi.

Từ Trạch Mạn chỉ trích Hàn Đông, "Giày của hắn đạp lên chân tôi."

Phó đạo diễn không kiên nhẫn khuyên nhủ: "Cậu ấy là một nam nhân đeo giày cao gót không linh hoạt, cô nhân nhượng một chút."

Các bộ phận vào chỗ, lại một lần quay phim.

Đối thủ đặt súng lên thái dương Hàn Đông, Hàn Đông tung lên một cái chân dài, đầu ngón chân đương đương giữ trên huyệt thái dương của đối thủ. Đường nét đôi chân từ trên xuống dưới thẳng tắp như kiếm, trắng nõn như ngọc, đẹp mắt đến tỏa mùi dục vọng.

Nhóm phó đạo tựa như đang nhìn hoàng phiến, hơn nữa lúc máy quay di chuyển lên, khung cảnh đều nhanh được thu vào máy nhắm.

"Hoàn mỹ!" ánh mắt Calne lấp lánh.

Vương Hải Chí thủy chung chìm mặt, giống như bất luận Hàn Đông diễn tốt đến đâu cũng không lọt được vào mắt lão.

Vương Trung Đỉnh thoạt nhìn có vẻ bình tĩnh nhất, có chút tốt đẹp là không thể chia sẻ, tự mình say mê là đủ rồi.

Phân cảnh đầu tiên thuận lợi thông qua.

Phân cảnh thứ hai là Hàn Đông quyết đoán đá một cước, đem đối thủ quật ngã xuống đất. Cảnh này khó khăn không nhỏ.

Đầu tiên Hàn Đông phải thể hiện lực đạo, cơ bắp trên chân nhất định căng theo. Màn giằng co này lại dẫn đến cúc hoa đau đớn, thần thái sẽ không nhẹ nhàng tự nhiên như vậy.

Một lần lại một lần diễn thử, lớp trang điểm trên mặt Hàn Đông đều đã bị mồ hôi làm nhòe.

Chỉ khi gân xanh trên ót Hàn Đông lộ ra, Vương Hải Chí mới thật sự ý thức đây là một nam nhân.

Rốt cục, tới lần thứ sáu, mỗi một tấc cơ bắp trên đùi Hàn Đông đều đã cứng, cổ chân sắc bén xoay chuyển.

Đối thủ cảm giác bên tai có chút gió, đầu vừa lệch theo, phù hợp hoàn mỹ cùng động tác của Hàn Đông.

Ngay khi tất cả mọi người muốn thở ra nhẹ nhõm, vai Hàn Đông đột nhiên lay động không bình thường. Tay vừa đoạt súng lại trượt mất, súng trực tiếp rớt lên đầu Từ Trạch Mạn.

Kết quả có thể nghĩ.

Tất cả mọi người không phải kẻ đần, đều hiểu được xảy ra chuyện gì. Nhưng một cô gái khóc đến lê hoa đái vũ với đại Boss của người ta, ngươi ngoại trừ giả ngu còn có thể làm sao?

(lê hoa đái vũ: khóc lóc xinh đẹp động lòng người)

Vương Trung Đỉnh không nói lời nào, cứ như vậy nhìn chằm chằm Từ Trạch Mạn, nhìn chằm chằm chừng vài giây.

Trừ bỏ Y Lộ, hẳn là không ai đồng cảm với Từ Trạch Mạn.

Bất quá đồng cảm thì đồng cảm, nàng vẫn tiếp tục châm ngòi thổi gió, "Hàn Đông không phải sợ nhất Vương tổng sao? Để Vương tổng bổ trang cho hắn, như vậy Hàn Đông cũng không dám không diễn cho tốt."

Y Lộ lúc này vừa lấy lòng Vương Trung Đỉnh, lại báo trước bi kịch đang mai phục Từ Trạch Mạn.

Thời gian Vương Trung Đỉnh thoa phấn lạnh che mồ hôi cho Hàn Đông, quả nhiên lờ mờ cảm nhận thấy hàm ý "Đau lòng".

Hàn Đông hướng Calne vỗ tay, lại đến một lần nữa!

Không biết vì cái gì, Vương Hải Chí cảm thấy giờ khắc này Hàn Đông đặc biệt lôi manh.

Manh là mặt nạ của hắn, lôi là bản chất của hắn, xen lẫn cùng nhau chẳng ra cái thể loại gì, càng xem càng con mẹ nó khó chịu!

Rốt cục, Hàn Đông cố gắng kiên trì, này phân cảnh cũng thông qua.

Cảnh thứ 3 là Hàn Đông kê gót giày lên cổ của đối thủ, camera quay từ dưới lên trên đặc tả đôi chân cao thanh, rất dễ dàng liền qua.

Xem hết trong máy nhắm thả về, Calne hướng sang người quay phim trêu chọc.

"Anh cũng thật thà quá a! Bảo anh quay đến dưới khố 10cm, anh lại thật sự quay đến dưới khố 10cm. Nhiều 1cm cũng không hướng lên, anh đau lòng thay cho nhân viên cắt nối biên tập như vậy làm gì?"

Mọi người cười to, chỉ có Vương Hải Chí hừ lạnh một tiếng.

Cuối cùng là phân cảnh: Y Lộ vọt vào mật thất tìm muội muội của mình, Từ Trạch Mạn còn đang trong lòng Hàn Đông kinh hồn chưa định, Y Lộ nhìn thấy một màn trước mắt nháy mắt ngây người.

Hàn Đông vốn tưởng rất nhanh là có thể nghỉ ngơi, không ngờ cái cảnh đơn giản như vậy, thế nhưng mài kỷ hơn nửa giờ.

Từ Trạch Mạn lúc đầu không muốn cho Hàn Đông ôm cô ta, đủ kiểu khó chịu không phối hợp, làm công tác tư tưởng lúc lâu mới đồng ý.

Kết quả sau khi quay vẫn là các loại oán hận, một chốc ngại ngực giả Hàn Đông gác qua cô ta, một lúc lại ngại tóc giả Hàn Đông che mặt của cô ta…

Tóm lại chính là khiến cho Hàn Đông khó chịu nổi.

Hàn Đông cũng không phải ngồi không, lần một lần hai coi như thôi, gây sức ép mãi như vậy ai chịu được?

Vì thế trực tiếp chất vấn: "Có thôi không?"

Từ Trạch Mạn còn chưa kịp trả lời, chợt nghe thấy mệnh lệnh của phó đạo diễn, "Đừng cãi ầm ĩ nữa, nhanh chóng chuẩn bị quay lại!"

Kết quả, lần này Từ Trạch Mạn chơi trò ngoan cố hơn.

Hàn Đông mới vừa ôm cô ta, đạo diễn còn chưa hô bắt đầu, Từ Trạch Mạn liền gào to.

"Đạo diễn, anh ta sờ ngực tôi!"

Cả studio lâm vào không khí yên tĩnh như chết.

Đột nhiên một giọng nam âm trầm vang lên, độ nghiêm khắc chấn đắc tim mọi người run rẩy.

"Có diễn được hay không?"

Ánh mắt Y Lộ không dám tin nhìn sang Vương Hải Chí, cô ta như thế nào cũng không nghĩ đến, người đầu tiên mở miệng không ngờ lại là lão.

Từ Trạch Mạn tuy rằng cũng bị dọa, nhưng vẫn là đem ánh mắt khinh miệt ném hướng Hàn Đông.

Mặt Vương Trung Đỉnh âm trầm, có vẻ như đã chuẩn bị tốt để trở mặt.

Không khí căng thẳng tới cực điểm.

"Từ Trạch Mạn, tôi hỏi lại cô. Nói!" Vương Hải Chí lại quát một tiếng chói tai, "Có diễn được hay không?"

Đột nhiên đại nghịch chuyển, không chỉ có Từ Trạch Mạn chấn động, cũng chấn động toàn bộ người trong studio.

Không phải mới vừa rồi còn trừng mắt lườm nhau sao? Như thế nào nháy mắt lại phản chiến vậy?

Từ Trạch Mạn khàn giọng khóc rống, ai khuyên cũng không nghe.

Vương Hải Chí không những không mềm lòng, còn tiếp tục lớn tiếng.

"Không thể diễn thì cút đi! Đừng ở chỗ này làm chuyện mất mặt!"

Từ Trạch Mạn vẫn khóc không ngừng.

"Tôi bảo cô cút đi không nghe thấy sao?" Vương Hải Chí cọ một chút muốn đứng lên.

Từ Trạch Mạn nháy mắt bị dọa, trố mắt giật mình ôm đồ đi ra ngoài, trên mặt một chút huyết sắc đều không còn.

Bất quá, sắc mặt Y Lộ so với cô ta cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Từ Trạch Mạn vừa đi, Vương Hải Chí liền thét ra lệnh cho mọi người.

"Cô gái này là ai đưa vào?"

Một gã sản xuất đành phải làm kẻ chết thay, "Là tôi."

"Sau này loại người tố chất như này không được đưa vào tổ, nếu không thì cuốn gói đi theo cô ta đi!"

Nói xong, Vương Hải Chí quay đầu nhìn về phía Hàn Đông.

"Cậu ra đây, những ngườikhác tiếp tục làm việc của mình!"

Có ai đọc Tàng Tình không, ngược đến nỗi đọc được 1 nửa stress luôn T.T

181. Chương 181: Vào Bếp

Vương Trung Đỉnh cùng đi ra theo Hàn Đông.

"Cháu trước tiên tránh đi một chút, ta có lời muốn nói riêng với cậu ta." Vương Hải Chí hướng Vương Trung Đỉnh ra lệnh.

Vương Trung Đỉnh vẫn không nhúc nhích.

Vương Hải Chí giận dữ, "Hiện tại cháu nắm hết quyền hành rồi có phải không? Lông cánh cứng cáp rồi phải không? Thúc ngay cả nói chuyện với một nghệ sĩ cũng phải nhìn sắc mặt cháu?"

Vương Trung Đỉnh cực lực ẩn nhẫn không nói lời nào.

Hàn Đông vội hoà giải, "Anh ấy không phải đề phòng ngài, là đề phòng tôi, sợ tôi nói sai gây ra…"

"Đừng dùng giọng nam!" Vương Hải Chí lớn tiếng đánh gãy. (cũng đáng yêu vậy =))))

Hàn Đông nhỏ giọng hỏi: "Vì sao?"

"Nghe đau tai!"

"Được rồi", Hàn Đông vẻ mặt .

(Là một chữ tượng hình ý nghĩa là lúng túng, bất lực)

Vương Hải Chí lại chuyển ánh mắt sang Vương Trung Đỉnh, "Ta chỉ nói mấy câu với cậu ta, cháu nếu thức thời thì tìm một nơi mát mẻ chờ, bằng không ở đây chỉ một mực phí công!"

Hàn Đông dùng ánh mắt ám chỉ Vương Trung Đỉnh: Yên tâm đi, nơi nơi đều là người, lão sẽ không làm gì được, cùng lắm thì anh tìm chỗ nào đó rồi tiện nghĩ cách cách cứu viện đi!

Vương Trung Đỉnh lúc này mới nhượng bộ một bước.

Còn lại hai người, áp suất không khí xung quanh đều giảm xuống.

Vương Hải Chí thịnh nộ trừng Hàn Đông, "Cậu cũng dám dùng chiêu này đến đùa giỡn ta, lá gan không nhỏ a!"

Hàn Đông vội tự giải vây, "Chủ tịch, tôi làm sao dám đùa giỡn ngài đây? Tôi là dưới tình thế cấp bách mới giả nữ chạy trốn !"

"Không phải đùa giỡn sao cậu không chủ động thừa nhận?"

"Tôi giả nữ là việc công hay tư mọi người đều biết, tôi nghĩ ngài cũng hiểu mà…"

Vương Hải Chí trừng mắt nhìn Hàn Đông mất một lúc, cuối cùng ném lại một câu, "Nói năng có khí phách".

Hàn Đông cương sửng sốt.

Vương Hải Chí xoay người đi.

Vương Trung Đỉnh sau khi quay lại một câu cũng không hỏi, trực tiếp cùng Hàn Đông trở về studio.

Bởi vì một diễn viên đi rồi, việc quay phim đành phải tạm hoãn, cảnh quay phía trước cũng đều bị xoá bỏ.

Trong chuyện này người hối hận nhất hẳn chính là Vương Trung Đỉnh.

Sớm biết là kết quả này, y đã đem Hàn Đông về nhà trước ngay lúc hắn nói cơ thể không thoải mái rồi.

Bất quá đối với Hàn Đông mà nói, vẫn có chút thu hoạch. Ít nhất lần sau đã biết nếu đá cao, chân cần dùng sức như thế nào.

Chính yếu là, Từ Trạch Mạn bị khai trừ rồi, đừng nói phế đi mấy màn ảnh, chính là chỉnh cả bộ điện ảnh quay lại từ đầu cũng đáng a.

Về phần Vương lão đầu tử…

Hàn Đông trộm liếc Vương Trung Đỉnh một cái, thấy y một chữ cũng không nhắc, nói vậy trong lòng đã yên tâm, cái kia liền không cần lo lắng rồi.

"Tôi còn có việc phải xử lý, em trước tiên quay về ký túc xá nghỉ ngơi một lúc." Vương Trung Đỉnh hướng Hàn Đông nói.

"Ân."

Mười phút sau, Hàn Đông trở về ký túc xá.

Mới vừa vào cửa, hắn liền nghe thấy động tĩnh dị thường. Lặng lẽ đi theo thanh âm, rất nhanh liền lặn đến cửa phòng Du Minh.

Trong phòng đang trình diễn một màn phim cấm.

Từ đoạn đối thoại của hai người có thể nghe ra, lần này vẫn là Hạ Hoằng Uy cưỡng ép.

Chính là đã bị câu "chịu khó hạ miệng chút" của Vương Trung Đỉnh dẫn dắt, tình hình rõ ràng là đã rất có cải thiện.

Hàn Đông còn nhớ rõ lần đầu tiên theo dõi hai người họ đến khách sạn, cơ hồ không có dạo đầu gì đã tiến hành cưỡng chế rồi, tiếng kêu thảm thiết kia của Du Minh đến nay trong ký ức Hàn Đông vẫn như còn mới nguyên.

Lúc này nghe thấy tiếng Du Minh lại rất thoải mái.

Lại là một trận tiếng rên rỉ, cách một tầng ván cửa thật dày vẫn nghe rõ, có thể thấy được mức độ kịch liệt.

Hàn Đông nháy mắt thú huyết sôi trào.

Ngẫm lại trên bộ mặt than kia của Du Minh hiện lên biểu tình tiêu hồn khó nhịn, sẽ kích thích đến cỡ nào!

Kết quả, Hàn Đông còn chưa có đã nghiện, chợt đã nghe một tiếng hét bén nhọn, mức độ kịch liệt này cùng "tiếng kêu thảm thiết" trong trí nhớ thật trùng khớp.

Ta phi! Sao lại giẫm lên vết xe đổ nữa rồi?

Hàn Đông vọt xông vào với tâm ý muốn cứu vãn cục diện, kết quả lại bắt gặp Hạ Hoằng Uy liếm cho Du Minh…

Hàn Đông lúc ấy liền ngây ngốc.

Hạ Hoằng Uy là lần đầu tiên làm loại chuyện này, trước kia không làm cũng không phải bởi vì kéo không hạ mặt mũi, chủ yếu vẫn là cảm thấy chỗ đó của Du Minh bị lãnh cảm, bởi vì mỗi lần trực tiếp thượng đều không có hiệu quả gì.

Kết quả sau khi thử lại xuất hiện hiệu quả "kinh diễm" như thế, vừa muốn làm tới, Hàn Đông liền xông vào.

"Cậu không phải đang quay phim sao?" Du Minh vội vàng kéo quần.

Hàn Đông xấu hổ gãi đầu, "Tôi… trước tiên đã xong, ân, hôm nay quay nhanh, quay nhanh…"

Cảnh tượng hiện giờ, cực kỳ giống Du Minh đương ở nhà vụng trộm với người tình, vừa hay bị lão phu bất lực Hàn Đông này bắt gặp.

Hạ Hoằng Uy khó chịu ra mặt, "Cậu vào làm gì?"

"Tôi tưởng chỉ có Minh nhi một mình ở đây."

"Hiện tại biết có tôi chưa? "

"Biết rồi."

"Vậy quay đằng sau, đi đều bước."

Hàn Đông tự mình đếm 1 2 1 2 … … Xám xịt đi ra ngoài.

…

"Lại tra được một khoản tín dụng đảm bảo (?) chưa công bố." Phùng Tuấn hướng Vương Trung Đỉnh nói.

Thần kinh Vương Trung Đỉnh căng thẳng, "Ở đâu? Tôi xem xem."

"Tháng 5 năm nay, chủ tịch cung cấp cho Huệ Đạt truyền thông tất cả là 2.3 triệu tín dụng đảm bảo. Tới tháng 8, Huệ Đạt truyền thông liền thông qua ngân hàng tiếp nhận qua hình thức ngân phiếu, rút từ ngân hàng tương quan ra 1.3 triệu."

"Bên đó cũng không thông báo nơi giao dịch sao?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Phùng Tuấn lắc đầu, "Cái này tôi không rõ lắm, bất quá hôm nay ông ta đã đến nơi giao dịch, không biết có phải là vì việc này hay không."

(mấy cái liên quan đến công ty linh tinh mình k biết nên muốn giải thích cũng giải thích không nổi J))

"Nhanh đi tra rõ ràng."

"Vâng."

Phùng Tuấn đi không đầy một lát, Vương Trung Đỉnh liền nhận được điện thoại của bảo mẫu.

"Vương tổng, tôi e là phải xin nghỉ hai ngày. Con trai tôi bị bệnh nhập viện rồi, không có người chăm sóc không được."

Vương Trung Đỉnh nói: "Được, dì an tâm chăm sóc nhi đồng đi, chuyện bên này cũng không cần lo lắng."

"Vâng, tôi đặc biệt để lại cho ngài phương thức liên lạc của một người giúp việc tạm thời. Bà ấy là chị gái tôi, người thành thật, nấu nướng không tồi, ngài có thể liên hệ bà ấy."

"Được, tôi cần sẽ liên hệ, mong con trai dì sớm hết bệnh."

"Cám ơn Vương tổng."

Cúp điện thoại, Vương Trung Đỉnh nhìn thời gian không còn sớm, nên về chuẩn bị cơm chiều rồi. Vừa muốn liên hệ người bảo mẫu giới thiệu, trong đầu lại vang lên một câu.

"Chồng tôi còn nấu ăn ngon hơn tôi."

Trong miệng Vương Trung Đỉnh đều là hương vị của mấy món điểm tâm kia.

Lại nghĩ tới cảnh Hàn Đông vất vả quay phim.

Đầu óc nóng lên, liền tự mình mua thức ăn về nhà.

Vương Trung Đỉnh thỉnh thoảng cũng xuống bếp, bình thường đều là làm một chút cơm tây đơn giản, tùy tiện tạc tạc nướng nướng là xong, chuyện xào rau trịnh trọng kỳ công như thế này vẫn là lần đầu tiên.

Muối tinh 5 khắc, hồ tiêu bột 3 khắc, nước tương 1 thìa, nước gà 1 thìa, tương hải sản một chút…

Một chút? Vương Trung Đỉnh buồn bực.

Sao có thể là "một chút" đây? Toàn bộ gia vị đều chi tiết, sao không đâu lại chen vào một cái "một chút"?

Bỏ đi, không cho vào nữa!

Mới vừa làm xong không đầy một lát, Hàn Đông đã trở về.

"Sao anh còn về sớm hơn em vậy?"

Vương Trung Đỉnh cố ý kiếm cớ, "Công ty không có việc gì, nên về nhà trước."

"Vậy sao anh không về cùng em?" Hàn Đông thắc mắc.

Vương Trung Đỉnh khinh miêu đạm tả nói: "Tại sao phải cùng nhau? Không phải em có xe sao?"

"Anh bình thường đều về cùng với em, hôm nay sao không cùng nhau?" Hàn Đông truy vấn.

"Được rồi, rửa tay ăn cơm đi." Vương Trung Đỉnh nói.

Rửa tay xong, Hàn Đông lại hỏi: "Tây Tây đâu?"

"Dì bảo mẫu xin nghỉ, tôi đem nó đến nhà ba mẹ tôi vài ngày." Vương Trung Đỉnh vừa nói vừa bê thức ăn lên bàn.

Hàn Đông cầm lấy đũa liền ăn.

Vương Trung Đỉnh thoạt nhìn như bình tĩnh, kỳ thật ánh mắt một mực chăm chăm nhìn biểu cảm của Hàn Đông.

"Dì không phải xin nghỉ rồi sao? Đồ ăn này là ai làm?" Hàn Đông vừa mới nhớ tới hỏi.

Vương Trung Đỉnh nói: "Mua."

"Mua ở hàng nào vậy?"

Vương Trung Đỉnh tùy tiện bịa ra một cái tên.

Hàn Đông lập tức trả lời: "Sau này đừng đến quán bọn họ nữa!"

Một đóa mây đen liền bay tới trên đầu Vương Trung Đỉnh.

"Nhìn cái miếng đậu này, đây là gì a? Còn có mặt mũi bày quán bán, nhanh đóng cửa!"

Một mảng lớn mây đen bay tới trên đầu Vương Trung Đỉnh.

Hàn Đông thấy sắc mặt Vương Trung Đỉnh không tốt, còn nói: "Anh không tin sao? Không tin thì chờ xem. Quán cơm này trong vòng ba tháng không đóng cửa, em liền bị đâm chết a!"

"Ăn cơm của em đi!" Vương Trung Đỉnh lạnh giọng mắng.

Hàn Đông trộm càu nhàu: bị người ta làm cho hố còn không nhận…

…

Từ Trạch Mạn còn chưa có thoát khỏi bóng ma "bị công khai đuổi ra đoàn phim", lại thêm một đả kích mang tính hủy diệt đổ lên đầu.

Đoàn phim tố cáo lên toà án tội "Vi phạm hợp đồng".

Từ Trạch mạn vốn đang tính tới đoàn phim đòi tiền công mấy ngày nay, không nghĩ tới lại bị "lật ngược".

Nàng đương nhiên không thể chấp nhận, cơ hồ giống như phát điên muốn tìm Vương Trung Đỉnh đòi nói lý.

"Để cho cô ta vào." Vương Trung Đỉnh đã sớm chờ đợi.

Từ Trạch mạn vừa tiến đến liền lớn tiếng chất vấn: "Các người có tư cách gì tố cáo tôi?"

Vương Trung Đỉnh thản nhiên trả lời: "Cô bỏ đi khiến đoàn phim chịu tổn thất rất lớn, tổn thất này đương nhiên nên là cô gánh vác!"

"Dựa vào cái gì muốn tôi gánh vác? Là các người đuổi tôi, cũng không phải tôi chủ động tách tổ !"

Vương Trung Đỉnh không để ý, trực tiếp nhấn điều khiển từ xa.

Màn hình chiếu bắt đầu truyền đoạn ngắn Từ Trạch Mạn gào khóc đòi "thôi diễn".

Từ Trạch Mạn đỏ mắt lông mày dựng ngược, "Căn bản chính là cắt câu lấy nghĩa, vu oan hãm hại!"

"Vu oan hãm hại?" Vương Trung Đỉnh mỉm cười, "Vậy cô nhìn xem những thứ này có phải là hãm hại không?"

Từ Trạch Mạn chứng kiến trong văn kiện bày rõ đủ loại tội trạng, khuôn mặt nháy mắt liền trắng.

Vương Trung Đỉnh không nhanh không chậm giải thích: "Cô ở đây là trong thời gian quay phim vô cớ đến muộn 16 lần, chậm trễ tiến trình, vi phạm hợp đồng điều thứ nhất. Ở đây là đơn phương tuyên truyền tin tức thủ tục tương quan về bộ phim trên blog cá nhân, tiết lộ cơ mật đoàn phim, vi phạm hợp đồng điều 7. Cô lan truyền tin tức tiêu cực trái quy định, tổn hại danh dự đoàn phim, vi phạm hợp đồng điều 12 …"

Từ Trạch Mạn sụp đổ gào thét, "Nói bậy! Không có! tôi không có…"

"Khẩu cung của nhân viên cùng với ghi âm tại hiện trường đều ở đây, cô có thể tự mình nghe."

Từ Trạch Mạn giống như điên rồi muốn chạy đến tiêu hủy, kết quả bị Nhị Lôi một phen lôi trở về.

"Đoàn phim ký hợp đồng với cô dự chi 40 vạn thù lao, chỗ đó cô cũng phải trả lại." Vương Trung Đỉnh lại nói.

Từ Trạch Mạn chết không thừa nhận, "Tôi không có nhận số tiền này!"

Vương Trung Đỉnh liền vứt qua một chứng từ, mặt trên mục người nhận thanh thanh sở sở viết tên Từ Trạch Mạn.

"Nhưng Tôn sản xuất rõ ràng nói số tiền này không cần trả lại." Từ Trạch Mạn hùng hồn đầy lý lẽ.

Vương Trung Đỉnh nói: "Vậy cô đi tìm Tôn sản xuất đòi chứng cớ."

Từ Trạch Mạn hoảng đến độ khóc lớn, "Muốn cái chứng cớ gì? Ngay cả hợp đồng cũng không có, chỉ là hiệp thương miệng."

"Vậy không còn cách nào rồi, cô đã lựa chọn phương thức tiến tổ không phải chính quy, đương nhiên phải nhận loại hậu quả không công chính này."

Từ Trạch Mạn gào khóc không dứt.

Vương Trung Đỉnh chút nào không lưu tình tiếp tục nói, "Trừ bỏ 40 vạn dự chi, trong khoảng thời gian này bởi vì cô đến muộn, lười biếng tiêu cực, khắc khẩu nháo sự chậm trễ tiến độ quay phim, cùng với thay đổi vai diễn gây ra tổn thất kinh tế cho đoàn phim, tổng cộng 220 vạn."

Nghe đến con số này, Từ Trạch Mạn cảm giác trời đều sụp xuống rồi, cơ hồ khóc không thành tiếng hướng Vương Trung Đỉnh cầu xin.

"Vương tổng… Cầu… Van cầu ngài… tôi… Không có Nhiều… Tiền…như vậy… …"

Vương Trung Đỉnh không chút biến sắc trả lời: "Trong lúc quay phim, cô mướn ngoài định mức 3 nhân viên đi theo, còn tự phân phối phòng xe, hơn nữa chi phí quần áo của cô, một ngày chi gần hai vạn, tôi cho rằng cô hoàn toàn có đủ năng lực bồi hoàn."

"Kia cũng không phải tiền của tôi, đều là người khác cấp cho."

"Vậy cứ để người kia thanh toán tiền vi phạm hợp đồng."

Nói xong, Vương Trung Đỉnh trực tiếp hướng cho Nhị Lôi một ánh mắt, ý bảo đem Từ Trạch Mạn kéo ra ngoài.

"Vương tổng, Vương tổng, ngài không thể như vậy…"

Vương Trung Đỉnh bất độngthanh sắc điểm một điếu thuốc, ánh mắt hờ hững quay lại xử lý văn kiện.

182. Chương 182: Mất Tích

Ngày hôm sau, tin tức Từ Trạch Mạn bị đoàn phim tố cáo lên toà án ngay lập tức được các đại truyền thông truyền bá, hành vi ngang ngược càn rỡ tồi tệ ở đoàn phim cũng nhất nhất bị đưa ra ánh sáng.

Bởi vậy, không chỉ có triệt để chặt đứt con đường thành sao của Từ Trạch Mạn, cũng là một phen nâng tiếng tăm cho đoàn phim.

Việc hủy bỏ nữ phối hợp diễn này trong họa có phúc, không chỉ có một lần nữa giành lại nhân vật kia, trong tuyên truyền còn xuất hiện thêm hình tượng "Cứu tràng", thực kiếm được nhân khí.

(Cứu tràng: trường hợp sân khấu gặp sự cố nhưng khắc phục kịp thời, như một vai diễn bị khuyết có người kịp thời bổ sung)

Đoàn phim lại đã khôi phục hài hoà.

Chỉ là tinh thần Y Lộ sa sút, đã mấy ngày liền chưa lộ diện ở đoàn phim. Sắp xếp nhật trình quay phim mới, các cảnh của nàng đều được chuyển tới mặt sau.

Vương Hải Chí đã một thời gian dài không gặp Y Lộ, sau lại hỏi thư ký mới biết được, Y Lộ vẫn luôn chờ đợi ở căn nhà mà lão tặng, ngày qua ngày không ra khỏi nhà.

Cân nhắc một hồi, Vương Hải Chí vẫn quyết định qua tìm nàng.

Y Lộ mặc quần áo ngủ rộng, đang ở trong hoa viên tản bộ. Hơn nữa khuôn mặt tiền tuỵ, Vương Hải Chí suýt nữa đã nhận không ra.

"Ngài đã đến rồi?" Diễn cảm Y Lộ vẫn ôn hòa.

Vương Hải Chí nhíu mày, "Sao em lại gầy?"

"Có sao? Em vài ngày nay đều ăn uống tốt."

Vương Hải Chí nhớ tới mấy ngày gần đây nghe được đủ loại nghe đồn, nhịn không được hỏi: "Tiểu nha đầu kia quá phận đối với em như vậy, sao cho tới bây giờ vẫn không đề cập qua với ta?"

"Nếu em cũng muốn dựa vào ngài mà xuất đầu, em và cô ta có cái gì khác nhau chứ? Vẫn là nói… Ở trong lòng ngài, em cùng cô ta căn bản chính là giống nhau đi?"

"Em xem em, còn giả vờ không phải? Rõ ràng chính là giận dỗi rồi." Vương Hải Chí nhéo nhéo mặt Y Lộ.

Y Lộ né tránh trêu đùa của lão, buồn không lên tiếng đi về phía trước.

Vương Hải Chí đành phải ở phía sau giải thích nói: "Kỳ thật cái chuyện tuyển tú kia chính là do đầu óc ta quá nóng, cũng không phải nhất định có mục đích gì. Sau lại chuyện bé xé ra to, là bởi vì Hàn Đông tiểu tử này thật sự rất đáng ghét, không trừng trị trị hắn ta nuốt không trôi cơn tức này!"

Y Lộ cố ý hỏi: "Vậy ngài cuối cùng như thế nào trái lại lại chỉnh Từ Trạch Mạn đây?"

"Chỉnh Từ Trạch Mạn đó là vì mặt mũi của em, liên quan gì đến Hàn Đông?"

Y Lộ đơn thuần phối hợp gật gật đầu giống như thuận theo, "Vậy ngài tính trị Hàn Đông như thế nào?"

Vương Hải Chí hừ nói: "Hắn không phải không nguyện ý giả dạng nữ nhân sao? Vậy cắt chim của hắn, giật trứng của hắn, hoàn toàn biến hắn thành nữ nhân!"

Y Lộ cười cười, không nói gì nữa.

…

Đi theo Vương Hải Chí trở lại nội thành, Y Lộ lại đến chỗ Phùng Mục Chi.

Phùng Mục Chi nghe kể những chuyện phát sinh gần đây, thân thiết hướng Y Lộ hỏi: "Em cùng Vương Hải Chí rốt cuộc thế nào?"

"Đã hết rồi." Y Lộ thở dài, "Tim của lão đã không còn em rồi."

Phùng Mục Chi thắc mắc, "Em lần trước không phải còn nói những nữ nhân kia không đáng tạo thành uy hiếp đối với mình sao?"

"Em đánh giá thấp dã tâm nam nhân trung niên, bọn họ là những kẻ dồn nén tình cảm lớn nhất, bọn họ đối với một đoạn tình cảm mới, trình độ lưu luyến khát vọng thậm chí còn vượt xa so với những tiểu hỏa hai mươi mấy tuổi."

Sắc mặt Phùng Mục Chi ngưng trọng, không nói được một lời.

"Phùng tỷ, em xin lỗi chị, vốn dĩ còn nói giành lại cái nhân vật kia cho Lý Thượng."

"Đã lúc nào còn nói lời này? Chị hoàn toàn, từ đầu, vẫn luôn không để vào trong lòng, hiện tại lo lắng duy nhất chính là em."

"Em không sao." Y Lộ đã nhận ra, "Vương Hải Chí đối với em vẫn còn vài phần tình cũ, huống chi em vẫn luôn là công cụ rửa tiền của lão, nhiều ô nước chảy qua trên người em như vậy, lão nào dám nói ném liền ném?"

Phùng Mục Chi nhịn không được cảm khái, "Có thể moi tiền từ trong tay Vương Hải Chí, em thật đúng là không đơn giản."

"Không, phải nói là moi tiền từ trong tay vợ của lão ta."

Phùng Mục Chi ngầm hiểu cười cười, "Vậy em không thiệt thòi rồi, chính thê bất quá cũng chỉ như thế."

"Đúng rồi, có mấy văn kiện lúc trước để ở chỗ chị. Gần đây tình thế công ty không ổn, em sợ sẽ tra được đến tên mình."

Phùng Mục Chi có chút băn khoăn, "Em tin tưởng chị sao?"

"Em đã ngay cả chị cũng tin không nổi, nhưng trong cái giới này em thật sự đã không còn người có thể tin."

Phùng Mục Chi vui mừng ra mặt, "Em đã tin chị, chị sẽ tạm thời thay em bảo quản đi."

"Cám ơn Phùng tỷ."

Y Lộ đi rồi, mặt Phùng Mục Chi nháy mắt chuyển âm u.

"Tôi đã nói gì? Cô ta đã không thể trông cậy được gì rồi, cậu vẫn là nên chết tâm đi!"

Lý Thượng liền đứng đối diện Phùng Mục Chi, cảm xúc nhìn không ra tốt xấu.

"Em trai tôi xen lẫn trong cao tầng của Trung Đỉnh, tôi đối với tình thế bên kia vẫn nắm chắc. Hiện tại trong tập đoàn mâu thuẫn nội bộ trùng điệp, quản lý hỗn loạn, đổi chủ chỉ là chuyện sớm muộn."

Nói xong, Phùng Mục Chi đem văn kiện Y Lộ giao cho cô ta bảo quản đó đưa cho Lý Thượng.

"Sao chép hai phần, đưa qua cho Vương tổng."

Lý Thượng hơi có vẻ giật mình, "Chị không phải mới vừa còn cùng cô ấy…"

"Tôi là thương nhân, không phải nhà từ thiện, tôi muốn làm chính là tranh thủ món hàng có ích lợi lớn nhất. Một khi công ty bên kia có động thái gì, chúng ta phải là người được lợi lớn nhất."

Lý Thượng nháy mắt cảm thấy nữ nhân thật đáng sợ.

Bất quá, hắn thích.

…

Xa cách hai tuần, Y Lộ rốt cục trở về đoàn phim.

Tuy rằng lời đồn đãi chuyện nàng cùng Vương Hải Chí mỗi ngày tràn ngập bên tai mọi người, nhưng bởi vì công phu đối nhân xử thế Y Lộ làm thật sự rất chu đáo, hoà khí thân thiện, không có thái độ ngôi sao, cơ hồ hữu cầu tất ứng, còn thường xuyên khao nhân viên đoàn phim, cho nên nhân duyên vẫn là rất không tệ.

Đối với lần quay về tổ này của nàng, nhóm sản xuất còn có đặc biệt tự dùng tiền túi tổ chức một buổi tiệc hoan nghênh.

Trong yến hội mọi người nói đủ chuyện tào lao bát quái, không khí hòa hợp ấm cúng.

Y Lộ đầu tiên nói phạt một ly, ngưỡng cổ một ngụm, nháy mắt thu hút ồn ào cùng trầm trồ khen ngợi của mọi người. Tiếp theo một ly lại một ly, Y Lộ không hề cự tuyệt, phải gọi là hào sảng.

Hàn Đông ngồi ở cách đó không xa, nghe người bên cạnh nghị luận sôi nổi.

"Tập đoàn Trung Đỉnh đã biến thiên, nghe nói hiện tại quan hệ cao tầng phi thường căng thẳng."

"Chẳng trách cô ấy uống liều mạng như vậy, phỏng chừng những ngày tốt lành đã nhanh đến cuối rồi."

"Ai biết được."

...

Trong kịch tổ người say thật hơn phân nửa, căn bản không cách nào khởi công như đã định. Hàn Đông tuy rằng không có say, sau khi trở về cũng lăn ra ngủ.

Đến buổi tối, nhân viên công tác bắt đầu bày biện đạo cụ, mới nhớ ra đã quá trưa vẫn không phát hiện Hàn Đông.

"Hàn Đông có cùng trở về với chúng ta không a?"

"Có a, tôi còn thấy cậu ấy đến phòng nghỉ ngủ mà, sẽ không phải bây giờ còn chưa tỉnh đi?"

Nói xong, vài người cùng nhau xông đi vào, kết quả phát hiện giường đã sớm trống không rồi.

Buổi tối mười giờ, Vương Trung Đỉnh tròng mắt đỏ ngầu đá văng cửa studio thì mọi người mới ý thức ra...

Hàn Đông thật sự mất tích rồi.

Từ mai bạn phải đi thực tập rồi, tầm 2 tháng, không hẹn lịch thường xuyên được, có thể hai ba ngày mới được một chương, nếu căng thẳng quá thì còn lâu hơn nhưng sẽ cố không để nhà quá đìu hiu.

Bạn thề là không cố ý gián đoạn ở cái đoạn gay gấn tò mò muốn chết này đâu =)))))))

183. Tâm Sự

Mình thuộc loại người dễ bị stress, mới ngày đầu tiên đã áp lực không chịu được rồi, khó chịu không muốn làm tiếp nữa. Mọi người có ai ngoài 20 chưa, có áp lực gì đến nỗi không dám sống nữa bao giờ không?

Hôm nay không có thời gian dịch truyện, giới thiệu cho mọi người hình tượng Hàn Đông trong lòng mình :))

184. Chương 183: Đại Chiến Sắp Tới

Nghệ sĩ mất tích, không còn khả năng nào khác ngoài —— bắt cóc.

Nhưng là ở trên người Hàn Đông lại có nhiều hơn một khả năng, chính là tự mình đưa tới cửa.

Vương Trung Đỉnh điều tra băng ghi hình theo dõi ở phòng nghỉ studio, quả nhiên thấy Hàn Đông là mộng du lẻn đi.

Càng đòi mạng hơn là, hắn mặc nữ trang, đéo kính râm, làm quá trình tìm kiếm lại tăng thêm vài phần khó khăn.

“Khẳng định có người dẫn đường, nếu không cậu ấy sẽ không vô duyên vô cớ mộng du.” Vương Trung Đỉnh nói.

Vì thế, Nhị Lôi gọi vị ở yến hội tán gẫu cùng Hàn Đông, còn có vị ngồi ở bên cạnh nói chuyện phiếm khả năng hắn nghe được.

Trải qua “cưỡng ép lợi dụ”, hai vị nghị luận chuyện “cao tầng Trung Đỉnh biến thiên” này rốt cục bị thu phục, quả nhiên là Y Lộ ở sau lưng sai khiến.

Vương Trung Đỉnh nháy mắt minh bạch rồi.

Y Lộ là muốn dẫn Hàn Đông tìm gặp Vương Hải Chí, bởi vì nàng biết Hàn Đông muốn trợ giúp Vương Trung Đỉnh một tay, biện pháp tốt nhất chính là tự đem mình đưa tới cửa.

Chỉ có như vậy, Hàn Đông mới có thể moi ra chút gốc gác của Vương Hải Chí. Bởi vì hiện tại Y Lộ đang ghen với hắn, Vương Hải Chí không có khả năng đem hắn giấu ở chỗ Y Lộ biết, như vậy nói cách khác khác chỗ ẩn thân chính là chưa từng được biết tới.

Vì thế, từ động lực này, Hàn Đông tự mình phủ da dê chui vào ổ sói.

Vương Trung Đỉnh phải lo lắng đến như thế nào! !

Hiện tại trong tay đã nắm giữ toàn bộ “Chứng cứ phạm tội” của Vương Hải Chí, quyền vị dễ như trở bàn tay. Nhưng vấn đề là Hàn Đông ở trong tay Vương Hải Chí, y căn bản không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Y Lộ đối với thúc của anh thật đúng là một khối tình si, đầu tiên giúp lão ổn định giang sơn, sau đó lại vì lão đưa lên ‘Mỹ nhân’, nữ nhân làm được những thứ này đã định trước rất không đơn giản !” Phùng Tuấn nói.

Vương Trung Đỉnh căn bản không lòng dạ nào suy nghĩ vấn đề si hay không si tình, y hiện tại chỉ quan tâm “lễ vật” kia có thể thoát hay không.

Đang rối rắm lên, Nhị Lôi đột nhiên phá cửa vào

“Vương tổng, không ổn, tôi lục soát được tư liệu này trong ngăn kéo của chủ tịch.”

Vương Trung Đỉnh lấy ra vừa nhìn, nháy mắt như gặp phải sét đánh.

Đây là giấy tờ chứng minh của cục công an, đồng ý sửa chữa giấy căn cước sau khi Hàn Đông thực hiện phẫu thuật chuyển giới.

Phùng Tuấn cũng trợn tròn mắt, “Thúc của anh có phải điên rồi không?”

Vương Trung Đỉnh không nói hai lời, lái xe thẳng đến nhà Vương Hải Chí.

Vương Hải Chí một năm bốn mùa bôn ba bên ngoài, cực ít về nhà. Cho nên mục đích chuyến này của Vương Trung Đỉnh khẳng định không phải thúc của mình, mà là vị thím thâm tàng bất lộ kia.

Vương Thẩm là tướng quân chi nữ, bối cảnh gia thế rất cường đại, thậm chí so với Vương gia lúc mới vừa kết hôn còn hiển hách hơn.

Tập đoàn Trung Đỉnh điện ảnh và truyền hình đời trước ——công ty truyền thông Hải Kinh, chính là một trong những phần lễ ông nội Vương Trung Đỉnh chuẩn bị cho người con dâu này.

Sau lại sở dĩ đổi tên là “Trung Đỉnh điện ảnh và truyền hình”, là bởi vì Vương thẩm cảm thấy bố mẹ chồng đối đãi với mình không tệ, để biểu đạt hiếu tâm, bà liền trước khi mẹ chồng lâm chung đem tên công ty đổi thành tên người cháu nội mà Nhị lão đắc ý nhất, cũng hứa hẹn tương lai sẽ đem công ty giao do Vương Trung Đỉnh chưởng quản.

Sáu năm trước công ty niêm yết thành công.

Lúc đầu niêm yết, Vương Hải Chí giữ gần 40% cổ phần công ty. Trong khoảng thời gian này thường xuyên giảm trì cũng bất quá vẫn còn đến 36%, như trước vững vàng chiếm cứ vị trí đầu não.

Vương thẩm giữ 22% cổ phần công ty, y muốn lay động vị trí của Vương Hải Chí, liên hợp bao nhiêu đổng sự đi nữa cũng vô dụng, chỉ có thể nhờ đến bà thím này.

Cho tới nay đều là Vương thẩm nắm giữ đại quyền tài chính trong nhà, từ bé chịu sự ảnh hưởng của hoàn cảnh, quan niệm gia tộc của bà phi thường nặng. Vương Hải Chí phong lưu bà có thể mắt nhắm mắt mở cho qua, điều kiện tiên quyết là không thể động căn cơ.

Cái gọi là "Căn cơ" chính là tài sản gia tộc.

Trong tay bà tiền có thể cho nhi tử, cho cháu, hoặc là cháu gái bà không quan tâm, nhưng là tuyệt đối không thể cho người khác.

Vương Trung Đỉnh chính là dựa vào loại tâm lý này, mới lựa chọn tra rõ hướng đi tài sản của Vương Hải Chí.

Quả nhiên, sau khi Vương Trung Đỉnh trình cho Vương thẩm một loạt giấy tờ "Chứng cứ phạm tội", Vương thẩm liền tiểu vũ trụ bạo phát.

(tiểu vũ trụ bạo phát: được kích thích bùng nổ năng lượng, khả năng tăng lên phi thường)

Dưỡng tình nhân coi như thôi đi, còn dám dưỡng 'ngầm' lão bản nương? (Ngầm ở đây chỉ tài sản ngầm)

Vì thế, mười mấy cỗ xe, hung hăng xuất phát hướng về phủ đệ bí mật của Vương Hải Chí.

Vương Hải Chí mới từ bên ngoài trở về không lâu, còn chưa kịp đổi giày vào nhà, liền nhận được thông cáo khẩn cấp từ cửa truyền đến.

"Chủ tịch, nguy rồi, phu nhân mang theo mười mấy người xông vào, ngăn không được."

Vương Hải Chí nhíu mày, "Bà ấy như thế nào lại tìm được chỗ này?"

"Tôi không rõ, Vương tổng cũng cùng theo đến đây."

Vương Hải Chí đã nhận ra điều gì, nhưng chưa lộ vẻ chột dạ, vững vàng đứng ở cửa nghênh đón phu nhân.

Vương thẩm khí thế nữ nhân không phải bình thường có thể khống chế, đó chân chính là phong thái tướng môn. Cho dù bà đoan trang tao nhã tiêu sái đi đến, cũng sẽ làm cho người ta rùng mình.

"Sao bà lại tới đây?" Vương Hải Chí hỏi.

Vương thẩm hừ nói: "Nhìn xem sườn điện của ông có tráng lệ như trong truyền thuyết hay không."

Vương Hải Chí xấu hổ cười, "Xem bà nói, đây là cái trại an dưỡng thôi mà, không thấy ngoài cửa còn treo móc bài sao? Bà có biết tôi có bệnh phong thấp, thỉnh thoảng tới ở trong nhà gỗ, mới có lợi cho thân thể."

Vương thẩm không tính tiếp tục vô nghĩa, trực tiếp đưa ra chứng cớ.

"Đây là văn kiện sao chép giấy căn cước của chủ nhà, đây là tư liệu thân phận giả của thư ký cũ của ông, nhìn xem có phải cùng là một người hay không?"

Vương Hải Chí ám liếc Vương Trung Đỉnh một cái, sau đó đem ánh mắt quay lại trên mặt Vương thẩm, vẻ mặt cười cười làm lành, "Tôi là lưu trữ cho mình an dưỡng tuổi già còn không được sao?"

"Còn cái này?" Vương thẩm vứt ra một đống văn kiện sao chép, "Đều là ông lưu cho chính mình an dưỡng sao?"

Ánh mắt Vương Hải Chí nháy mắt âm trầm vài phần, nhưng vẫn tiếp tục giả vờ ngốc, "Đây đều là từ đâu tới?"

"Từ trong tay một nữ nhân chảy ra." Mặt Vương thẩm không chút thay đổi trần thuật.

Vương Hải Chí hùng hồn lý lẽ, "Tôi chỉ là giao do cô ta bảo quản, cũng không có nghĩa là tôi cùng cô ta có cái gì. Hơn nữa thông tin thân phận bề ngoài đều là giả, tương lai tôi nói nhà này của ai chính là người đó, có thể là nhi tử, là con dâu…"

"Được rồi!" Vương thẩm lớn tiếng ngắt lời, "Ông vẫn là câm miệng đi."

Vương Hải Chí lại trừng mắt lườm Vương Trung Đỉnh một cái, "Bà đừng nghe lời nói từ một phía của hỗn tiểu tử này, căn nhà đó tôi đã…"

"Ông có thể về hưu." Vương thẩm nói.

Vương Hải Chí trừng trừng mắt, "Bà nói cái gì?"

"Đem đại quyền giao ra đây, an hưởng tuổi già đi."

"Tôi mới năm mươi tuổi, bà bắt tôi an hưởng tuổi già? ! !"

Vương thẩm thản nhiên trả lời: "Đầu óc ông đã hồ đồ, tôi không muốn của cải Vương gia bị hủy ở trong tay ông."

Vương Hải Chí lúc này mới ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, giờ này khắc này nói một ít hư đầu ba não đã không ý nghĩa nữa, còn không bằng thẳng thắn thành khẩn bẩm báo.

"Tôi thừa nhận tôi nhất thời hồ đồ, từng nghĩ tới cấp người đàn bà kia một ít kinh tế bảo đảm. Nhưng cũng không nghĩ bà thấy nghiêm trọng như thế, kỳ thật tôi vẫn để lại một tay. Chứng minh bất động sản có hai cái, cô ta một cái tôi một cái, của cô ta là lâm thời, sau khi tôi bổ sung mới là chính thức."

Mặt Vương Trung Đỉnh nháy mắt u ám.

Dù vậy, sắc mặt Vương thẩm cũng không có gì thay đổi.

"Ông nói thứ này có thể là có thể tẩy trắng sao? Ông bỏ cô ta liền chứng minh hai ta vợ chồng tình thâm sao?"

Vương Hải Chí bất đắc dĩ giải thích, "Tôi không phải muốn tẩy trắng, tôi chỉ là hi vọng bà đừng xúc động như vậy, không cần quản vấn đề gia đình bay đến đến phương diện công ty. Bà ngẫm lại, hai vợ chồng chúng ta kinh doanh công ty cho tới nay dễ dàng sao …"

"Có bao nhiêu công lao của ông a? Còn không phải một mình Trung Đỉnh phí tâm làm lên?"

Vương thẩm tuy rằng nói như vậy, nhưng ý nghĩ "Hoàn toàn diệt trừ quyền lực Vương Hải Chí" vẫn là nơi lỏng. Dù sao cũng là vợ chồng cùng một chỗ, không dễ dàng buông tay như vậy.

Vương Hải Chí nhân cơ hội đem mũi nhọn chỉ hướng Vương Trung Đỉnh, "Bà cho là tiểu tử này sẽ không rắp tâm bất lương sao? Bà cho là sinh hoạt cá nhân của nó có bao nhiêu quy củ?"

Nín lâu như vậy, Vương Trung Đỉnh rốt cục lộ ra bài tẩy.

"Ít nhất cháu sẽ không xâm phạm nhân quyền làm đại giá để thu được thỏa mãn cá nhân!"

Nghe nói như thế, tròng mắt Vương thẩm lần thứ hai tóe ra hàn quang.

"Cháu nói cái gì?"

Vương Hải Chí trước tiên hồi xích, "Vương Trung Đỉnh, cháu tốt nhất đem lời nói cho rõ ràng, nếu không đừng trách ta mất hết tính người."

Vương Trung Đỉnh coi thường cảnh cáo của lão, trực tiếp đem ánh mắt sắc bén ném về hướng Vương thẩm, "Thúc thúc nhìn trúng một nghệ sĩ nam giả nữ, liền cố chấp muốn cậu ta chuyển giới."

Mặt Vương thẩm nháy mắt liền trắng.

Đây cũng không phải đơn giản là vấn đề ăn vụng, mà là bay đến nhân phẩm rồi.

Vương Hải Chí đúng lý hợp tình phản bác: "Cháu cho rằng biến tính là đùa giỡn sao? Không có tài liệu xác minh của cục công an có thể qua thẩm sao? Không có thân chủ kí tên có thể thuật thai sao? Không có tính hướng khác giới đặc biệt rõ ràng có thể cưỡng chế thi hành sao?"

Vương thẩm đột nhiên hỏi: "Làm sao ông biết rõ ràng như thế?"

"… tôi tra qua a!"

Thấy Vương thẩm đã phát nghi ngờ, Vương Hải Chí vội tiếp nói : "Cũng bởi vì tôi đã tra qua, cho nên càng không khả năng làm chuyện loại này!"

Vừa dứt lời, một phần tài liệu chứng minh liền quăng lại đây, mặt trên còn có chữ ký Vương Hải Chí.

"Tài liệu này tuyệt đối là giả !" Vương Hải Chí khăng khăng, "Tôi căn bản chưa từng đến cục công an, không tin tôi tìm cảnh sát đến, cho bọn họ nghiệm nghiệm thật giả."

"Tốt, vậy ông lập gọi 110."

Vương Trung Đỉnh vốn tưởng rằng Vương Hải Chí chính là làm bộ làm dáng, không ngờ lão thật sự gọi.

Một khắc này, Vương Trung Đỉnh mơ hồ cảm thấy không thích hợp.

Cảnh sát không thể trực tiếp có kết luận, phải cầm đến cục công an thêm một bước nghiệm chứng.

Kết quả chứng thật phần này tài liệu thật là giả.

Chẳng qua kỹ thuật làm giả quá cao, cơ hồ có thể lấy giả đánh tráo.

Đến đây, gió lại đổi hướng, đến phiên Vương Hải Chí hùng hổ doạ người.

"Cháu có dã tâm là chuyện tốt, nhưng không nên vội vã cầu thành như vậy. Công ty sớm muộn gì là của cháu, cháu lấy một đống tài liệu giả vũ nhục ai đó? Vũ nhục ta hay là vũ nhục chính cháu đây?"

"Người đó đâu?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Vương Hải Chí hừ nói: "Hắn đang thế nào cháu còn không rõ sao? Cháu cho là hỏi như vậy có thể che giấu tâm tính bất lương của mình?"

Vương Trung Đỉnh đột nhiên một phen túm cổ áo Vương Hải Chí, giận dữ hét: "Ngươi con mẹ nó đem Hàn Đông giấu ở đâu rồi?"

Vương Hải Chí lạnh lùng khinh bỉ Vương Trung Đỉnh, "Ngươi quên mất mình họ gì rồi sao?"

Vương thẩm cũng bị Vương Trung Đỉnh hù sợ, vội vàng tiến đến khuyên.

"Trước đừng kích động, có cái gì ủy khuất nói với thẩm."

Vương Trung Đỉnh như trước trừng mắt Vương Hải Chí, "Hàn Đông đâu? Tôi hỏi ông Hàn Đông đâu?"

Vương Hải Chí một mực khẳng định, "Không có ở chỗ ta!"

Nhị Lôi cũng nhỏ giọng hướng Vương Trung Đỉnh nói: "Tìm khắp rồi, quả thật không có."

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh đã khó coi tới cực điểm.

Vương thẩm thấy tình huống không ổn, liền khuyên bảo nói : "Xúc động không giải quyết được vấn đề, ta đi về trước."

Mười mấy người cùng nhau,mới miễn cưỡng kéo được Vương Trung Đỉnh đi khỏi.

185. Chương 184: Khó Bề Phân Biệt

"Cái gì? Cậu nói văn kiện tỷ của tôi cung cấp có vấn đề?" Phùng Tuấn giật mình.

Nhị Lôi gật gật đầu, "Y Lộ hẳn là đã sớm đoán được chị cậu sẽ lộ ra tình báo với Vương tổng, cho nên mới đem văn kiện giao cho chị cậu bảo quản."

"Ý của cậu là cô ta đã thông đồng cùng chủ tịch, cố ý hạ bệ Vương tổng?"

"Theo trước mắt xem ra chính là như vậy, chủ tịch biết mình chạy không khỏi cửa ải phu nhân, cho nên chế tạo một loạt 'Ngụy chứng' cho Vương tổng đến tố giác. Một khi phu nhân phát hiện những chứng cớ này

có vấn đề, coi như không nghi ngờ Vương tổng rắp tâm bất lương, tín nhiệm đối với Vương tổng cũng sẽ giảm xuống, khả năng hợp tác liền càng nhỏ."

Phùng Tuấn vẻ mặt lo lắng, "Xem ra sự tình thực phiền toái a! Vạn nhất chủ tịch cùng phu nhân liên hợp lại áp chế Vương tổng, tình thế kia liền hoàn toàn lật lại rồi."

"Đúng vậy, hơn nữa Hàn Đông đến nay bặt vô âm tín, Vương tổng phỏng chừng đã suy sụp …"

Phùng Tuấn thở dài, "Y Lộ lúc này là hoàn toàn chọc giận Vương tổng rồi."

Nhị Lôi hừ nói: "Cô ta gây với Vương tổng không phải là lần một lần hai nữa, nếu không muốn dẫn ra một loạt giao dịch bẩn của cô ta, người này đã sớm cút ra khỏi công ty rồi."

"Hiện tại liền xem thái độ chủ tịch, dù sao phu nhân đã tránh thượng cô ta. Nếu kiên quyết làm tới, những ngày an nhàn của cô ta chỉ sợ cũng chấm dứt rồi."

"Thật không biết cô ta là thông minh hay là quá ngốc."

Đang nói, điện thoại Nhị Lôi liền vang lên.

"Được, được, tôi lập tức đi lo liệu."

Phùng Tuấn vội hỏi: "Chuyện gì?"

"Còn có thể chuyện gì? Vương tổng muốn tìm Y Lộ tính toán rõ ràng thôi!"

"Vậy cậu mau đi đi, đừng làm cho Vương tổng sốt ruột chờ."

Hơn bốn mươi phút sau, Y Lộ vào văn phòng Vương Trung Đỉnh.

Mới vừa đóng kỹ cửa lại, quay đầu liền đối diện với gương mặt âm hàn xuyên thấu, Y Lộ nháy mắt hoảng sợ. Còn chưa có tiến đến, đã bị Vương Trung Đỉnh một tay bóp chặt cổ, hung hăng áp lên ván cửa.

"Hàn Đông đâu?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Y Lộ không thở đuộc, muốn tách bàn tay Vương Trung Đỉnh ra.

Kết quả Vương Trung Đỉnh bóp càng chặt hơn nữa, tiếng rống giận dữ như sấm bên tai.

"Hàn Đông bị Vương Hải Chí mang đi đến nơi nào rồi? ! !"

Y Lộ cố sức hé ra vài tiếng trong cổ họng, "Tôi như thế nào… Làm sao biết… Nói…"

"Cô theo lão hợp mưu chủ đạo trận biến cố này, cô lại không biết lão đem Hàn Đông nhốt ở đâu?"

Hai mắt Y Lộ trừng trừng, "Hợp mưu?"

"Chẳng lẽ không đúng sao? Cô chủ động đưa ngụy chứng tới cửa chẳng phải muốn vì nam nhân củng cố giang sơn sao?" Vương Trung Đỉnh nói xong liền hung hăng vứt văn kiện sao chép lên mặt Y Lộ.

Y Lộ giống như choáng váng, "Anh nói giấy chứng nhận này đều là giả ?"

"Cô còn muốn diễn tới khi nào?" Bàn tay Vương Trung Đỉnh lại mạnh hơn.

Mặt Y Lộ nháy mắt liền tím rồi, môi mấp máy mấp máy, lại phát không ra một chút thanh âm, chỉ có thể thông qua khẩu hình của miệng đoán được nàng lời muốn nói: "Quả nhiên… Vẫn là đề phòng tôi".

Thẳng đến thấy trong ánh mắt Y Lộ đã hiện lên tia tuyệt vọng, Vương Trung Đỉnh mới nhận ra nàng không có nói bậy.

"Cô đã cảm thấy giấy chứng nhận là không có vấn đề, vì cái gì còn muốn giao cho người cô căn bản không tín nhiệm là Phùng Mục Chi?" Bàn tay Vương Trung Đỉnh cuối cùng nới lỏng một chút.

Y Lộ cười cười giống như tự giễu, "Anh nói xem? Anh nói tôi vì sao phải giao cho cô ta? Bởi vì tôi muốn giúp anh thượng vị, bởi vì người tôi muốn giúp là anh a!"

Vương Trung Đỉnh như trước trầm mặt không nói lời nào.

"Anh nghĩ rằng tôi và anh thật không biết gì về đồng hồ sao? Anh nghĩ rằng tôi mua những cái đồng hồ giá trên trời đó chỉ là để phụ trợ phẩm vị của Lý Thượng sao? Anh cho là không có tôi cố ý thả nước, anh có thể thuận lợi tra được tiền đen trong tài khoản của tôi sao?"

Y Lộ nói rất đúng, nàng và Vương Trung Đỉnh cùng nhau tham gia cái triển lãm đồng hồ Thụy Sĩ kia, cũng là thông qua một vài cái đồng hồ, Vương Trung Đỉnh mới dấy lên nghi ngờ đối với Vương Hải Chí.

"Vương Trung Đỉnh, tôi từ đầu đến cuối người tôi thích là anh, tôi làm tất cả chuyện này cũng là vì anh, chẳng lẽ anh vẫn luôn không cảm giác được sao?" Đôi mắt Y Lộ chợt đỏ.

"Vì tôi?" Vương Trung Đỉnh sắc bén hồi xích, "Cô đem Hàn Đông đưa đến tay Vương Hải Chí, cũng là vì tôi sao?"

Y Lộ thần sắc ngưng trọng.

"Hay là tìm một người chịu tội thay cô đây?"

Y Lộ đưa mắt nhìn sang nơi khác, "Tôi không biết anh đây là đang nói cái gì."

"Cô biết Hàn Đông muốn tra được hướng đi tài chính của Vương Hải Chí, cho nên cố ý dụ dỗ Hàn Đông đến tư trạch của lão, khiến Vương Hải Chí nghĩ đến người mật báo là Hàn Đông chứ không phải cô. Bởi vậy, cô không chỉ có giúp tôi, còn giữ được hình tượng tốt ở trong lòng Vương Hải Chí, hai bên đều không đắc tội, bàn tính của cô thế nhưng đánh đến thật vang!"

Y Lộ rốt cục nhịn không được khóc lên.

"Tôi thừa nhận, tôi dụ dỗ cậu ta đi tìm Vương Hải Chí là xuất phát từ tư tâm, nhưng đó cũng là bởi vì anh a!"

"Anh có biết lúc cậu ta mộng du ân ái, tôi có bao nhiêu ghen tị không? Anh có biết khi tôi nghe cậu ta nói mớ biết được trong nhà của anh lại có phòng của cậu ta, hơn nữa còn ngay tại của cách vách phòng anh thì tôi có bao nhiêu hận không?"

"Tôi sáu năm trước đã thích anh, nhưng lúc này anh nói không có khả năng thích người trong giới. Tôi nghĩ anh và Vạn Lý Tình sẽ thành một đôi, cho nên mới rời công ty. Sau đó anh có ý muốn mời tôi trở về thì anh có biết tôi có bao nhiêu vui vẻ không? Tôi nghĩ đến anh rốt cục cũng ý thức được vị trí của tôi rồi, không nghĩ tới chỉ là một mệnh lệnh của thúc anh."

"Nhiều năm như vậy tôi luôn luôn làm Tiểu Tam, chính là vì đã chết tâm. Tôi không phải không tin tưởng nam nhân, mà là nam nhân duy nhất có thể dựa vào trong lòng tôi, lại đem yêu thương đưa hết cho người khác!"

"..."

Thật lâu sau, Vương Trung Đỉnh mới hờ hững mở miệng.

"Phải, người đó không chỉ có không thương cô, còn có thể ghê tởm cô cả đời."

Giờ này khắc này, có người hung hăng đâm Y Lộ một đao, nàng cũng chưa chắc có thể cảm thấy đau.

"Tôi hiểu rồi." Y Lộ thảm đạm cười cười, "Tôi nghĩ tôi cần phải nói cho anh biết, Vương Hải Chí đối với giới tính Hàn Đông vẫn canh cánh trong lòng, anh tốt nhất nhanh chóng cứu cậu ta trở về."

"Tôi biết, tôi đã thấy 'nhắc nhở' của cô đặt trong ngăn kéo Vương Hải Chí."

"Nhắc nhở?" Y Lộ nghi hoặc.

Vương Trung Đỉnh nói: "Chính là phần chứng minh giả của cục công an, đồng ý cho Hàn Đông chuyển giới."

"Chuyển giới?"

"Bằng không cô nghĩ rằng tôi vì cái gì đột nhiên cầm giấy chứng nhận của cô đi tìm lão?"

Nghe nói như thế, Y Lộ hoàn toàn choáng váng.

Vương Trung Đỉnh ở trong nháy mắt đó đã minh bạch rồi.

Giả tạo chứng cớ không phải Y Lộ, mà là Vương Hải Chí.

Từ đầu tới đuôi đều là Vương Hải Chí một mình chủ đạo.

Nghĩ vậy, Vương Trung Đỉnh không nói hai lời, lại lái xe đến biệt thự bí mật của Vương Hải Chí.

Vương Hải Chí còn đang canh cánh trong lòng đối với chuyện Vương Trung Đỉnh mạo phạm.

"Tự mình rắp tâm bất lương, lại còn nói năng lỗ mãng? Phản rồi!"

Trợ lý khuyên nhủ: "Ngài ấy hẳn chính là quá sốt ruột, kích động liền mất chừng mực."

"Kích động có thể nắm cổ áo của ta? Ta là ai? Ta là thúc của nó! Đây là địa bàn của ta, đến phiên nó vội vàng sao?" Vương Hải Chí nói xong nói xong lại kích động.

Trợ lý vội vàng làm yên lòng tâm tình của lão, "Thông qua một lần giáo huấn như vậy, ngài ấy hẳn là sẽ ghi nhớ."

Mới vừa nói xong, cửa liền vang lên một trận tiếng động lớn.

Vương Hải Chí định thần nhìn vào, lại là Vương Trung Đỉnh, lại là một tư thế đòi nợ, ngay cả lời nói rống ra cũng không khác biệt lắm.

"Hàn Đông đâu? Người đem Hàn Đông giấu đi đâu rồi?"

Vương Hải Chí giận đến hướng Vương Trung Đỉnh quét một quyền.

"Ngươi có thôi hay không đây? Đã nói không có ở chỗ ta!"

Vương Trung Đỉnh cũng muốn động thủ, kết quả bị mười mấy người cản lạ.

Thúc cháu bốn mắt nhìn nhau, đều là một bộ mặt đỏ tai hồng, biểu tình giận không kềm được.

"Tài liệu giả kia có phải người giả tạo hay không?" Vương Trung Đỉnh chất vấn.

Vương Hải Chí mặt không đổi sắc, "Đúng thì thế nào?"

"Không — có — tính — người!"

"Cháu tùy tiện lục ngăn kéo của ta có ai tính chưa? Cháu âm thầm điều tra thúc thúc ruột của mình đã có ai tính chưa? Cậu vì mưu quyền cướp ngôi không từ một thủ đoạn nào đã có ai tính chưa?"

"Ta nói Hàn Đông không ở chỗ ta!"

Vương Trung Đỉnh không biết từ đâu đến một cỗ thần lực, lại có thể giãy khỏi năm sáu người, trực tiếp vọt tới trước mặt Vương Hải Chí, một quyền đánh lên mặt của lão.

"Ngươi thế nhưng vì một nghệ sĩ động thủ với ta? Còn đứng ngây đó làm gì? Bắt hắn trói lại! Để cho đại ca ta hảo hảo nhìn một cái, nuôi ra một tên súc sinh mất hết tính người như thế nào!"

Tuy rằng Vương Hải Chí hạ lệnh, nhưng là không người nào dám thi hành, cuối cùng trong hỗn loạn đem Vương Trung Đỉnh túm đi.

"Chủ tịch, xin ngài bớt giận, xin bớt giận..." Trợ lý vội đưa lên một chén nước.

Vương Hải Chí một phen đẩy ra, "Cơn giận này của ta là tiêu không được nữa."

Trợ lý chỉ có thể lựa lời Vương Hải Chí thích nghe mà nói, tận lực giúp lão vãn hồi một ít mặt mũi.

"Chủ yếu là một kế này của ngài thật cao minh ! Vương tổng có thể không tức giận sao?"

Vương Hải Chí hừ lạnh nói: "Đó là nó ngu xuẩn, cánh còn chưa có cứng cáp, đã muốn đấu với ta."

"Phải phải phải, chủ tịch, kỳ thật tôi cũng rất hiếu kỳ, ngài rốt cuộc đem Hàn Đông giấu chỗ nào vậy?"

Vương Hải Chí sâu kín đưa mắt nhìn sang hắn, yên lặng ngắn ngủi đi qua, đột nhiên một tiếng bạo rống.

"Ta lặp lại lần nữa, hắn không có ở chỗ ta!"

Cái này, ngay cả trợ lý cũng đều kinh ngạc.

Mọi người đoán xem Hàn Đông ở đâu :))

186. Chương 185: Thần Vợ

Vương Trung Đỉnh ngồi ở văn phòng suốt một đêm.

Trước kia cũng không thể lý giải phim tình yêu vì sao đắt khách như thế, cảm giác nam diễn viên bởi vì tình yêu mà biểu hiện ra sự yếu đuối khổ sở chỉ là vì muốn câu khán giả nữ. Cảm giác nam nhân chân chính sẽ không như vậy, sẽ không bị vấn đề này giày vò đến sống không bằng chết.

Nhưng nếu hiện tại ngoài cửa vang lên tiếng sha sha quen thuộc, y nhất định sẽ khóc.

Bên ngoài từ đêm tối chuyển đến ban ngày, tâm Vương Trung Đỉnh cũng từ luống cuống trở nên trầm tĩnh.

Chưa bao giờ có bình tĩnh như vậy.

Có lẽ là trải qua một trận mất tích này của Hàn Đông, phát hiện toàn bộ khó khăn đều đã không đủ khiến cho mình sợ hãi nữa.

Giờ này khắc này, Vương Trung Đỉnh lại hồi tưởng lại ngày hôm qua lớn tiếng đòi Vương Hải Chí, phát hiện trăm ngàn sơ hở.

Nếu như từ đầu đến đuôi đều là Vương Hải Chí trù hoạch, vậy lão ngay từ đầu tại sao phải lập nhiều cơ như vậy? Để làm gì không trực tiếp vạch ra giấy chứng nhận có vấn đề?

Mặt khác, tới thời điểm "chứng cứ phạm tội" này lộ ra, vẻ mặt của lão rõ ràng không giống từ lâu đã có chuẩn bị, rất nhiều lí do thoái thác cùng giải thích nghe cũng rất miễn cưỡng.

Cho nên, Vương Trung Đỉnh đánh giá cao bản lĩnh của lão.

Lão chỉ là đề phòng Vương Trung Đỉnh, cũng không rõ Vương Trung Đỉnh đến tột cùng nắm giữ bao nhiêu chứng cứ phạm tội.

Chỉ có tài liệu cục công an kia là ngay từ đầu đã chuẩn bị xong.

Lão biết là sau khi Hàn Đông mất tích, Vương Trung Đỉnh nhất định sẽ tìm tới cửa, cho nên cố ý chế tạo một cái Đạo Hỏa Tác như vậy. Như vậy vô luận Vương Trung Đỉnh chưởng nói ra bao nhiêu chứng cớ, lão cũng có thể dùng phần này hóa giải nguy cơ, gán cho Vương Trung Đỉnh rắp tâm bất lương.

Vương Trung Đỉnh bởi vì cảm xúc lo lắng cho Hàn Đông không khống chế được, lão liền nhân cơ hội hỗn loạn, khiến tất cả mọi người chú ý lão vô tội, mượn lần này gạt bỏ mọi cáo buộc lúc trước.

...

Đang nghĩ ngợi, Phùng Tuấn đẩy cửa vào.

"Vương tổng, tôi đã tra qua, bất động này sản được chứng minh là mới bổ sung trước đó."

Quả nhiên... Lão là gần đây mới có ý thức phòng bị.

Phùng Tuấn lại nói: "Cái này chứng minh toàn bộ chứng cứ phạm tội chúng ta điều tra lúc trước đều cũng có ảnh hưởng, bất quá lão rất có thể sẽ ở mấy ngày nay bổ phễu."

"Không sợ lão bổ phễu, chỉ sợ lão không bổ." Vương Trung Đỉnh đột nhiên nói.

Phùng Tuấn nháy mắt hiểu ý, "Tôi lập tức điều động nhân công, lần này nhất định phải tìm ra hiện hành của lão!"

"Đợi đã!" Vương Trung Đỉnh đột nhiên gọi Phùng Tuấn lại.

Phùng Tuấn khó hiểu, “Làm sao vậy?”

Vương Trung Đỉnh cũng không nói rõ nguyên nhân, chỉ là trên mặt mơ hồ lộ ra một cỗ lo lắng.

Phùng Tuấn minh bạch rồi, Vương Trung Đỉnh là lo lắng Hàn Đông vẫn còn trong tay Vương Hải Chí, chọc giận lão sẽ bất lợi đối với Hàn Đông.

Đúng lúc này, chuông cửa đột nhiên vang lên.

“Tôi đi mở cửa.”

Phùng Tuấn mới vừa mở cửa liền ngây ngẩn, Nhị Lôi dắt một đứa bé đứng ở bên ngoài, đứa bé kia có cảm giác vô cùng giống Hàn Đông.

“Đây là…” Phùng Tuấn hỏi.

Nhị Lôi cũng không hiểu rõ tình huống, chỉ thuật lại nguyên văn: “Nó nói nó muốn Trung Trung.”

“Trung Trung?” Phùng Tuấn không kịp phản ứng.

Nhị Lôi lau mồ hôi, “Chính là Vương tổng.”

“Á…”

Tây Tây chạy đến Vương Trung Đỉnh bên người, Vương Trung Đỉnh một tay ôm nó lên trên đùi.

“Con có thể gọi ba ba rồi.”

Vương Trung Đỉnh hiện tại đã không lòng dạ nào mà “Tị hiềm” nữa. (tránh hiềm nghi)

Nhị Lôi cùng Phùng Tuấn ở bên cạnh đồng thời hít sâu một hơi, hoả tốc vọt ra ngoài cửa nghị luận sôi nổi.

“Vương tổng cũng quá cái kia đi? Nhìn trúng Hàn Đông ngu ngốc như vậy còn chưa tính, lại có thể ngay cả cậu ta có nhi đồng cũng có thể chịu được.” Phùng Tuấn lại bắt đầu tức giận bất bình.

Nhị Lôi hỏi: “Làm sao cậu biết đây là con trai Hàn Đông?”

“Vô nghĩa, cùng một cái mô hình khắc ra! Hơn nữa vừa rồi Vương tổng cũng nói, con có thể gọi ta là ba ba rồi. Vì cái gì có thể gọi? Cũng bởi vì nó là nhi tử của Hàn Đông a!”

Nhị Lôi cảm thấy rất có đạo lý, “Ai ~ đứa nhỏ này cũng quá đáng thương.”

“Sao con lại tới đây ?” Vương Trung Đỉnh hỏi Tây Tây.

Tây Tây nói: “Tự mình ngồi xe tới.”

“Lái xe biết nơi này?”

“Xem lời này nói!” Tiểu tay của Tây Tây vươn lên, “Đại gia nghiệp của chúng ta, ai mà không biết?”

Vương Trung Đỉnh nhiều ngày như vậy cuối cùng cười được một chút.

Tây Tây còn nói: “Ba ba, chúng ta phụ tử đồng tâm, nhất định sẽ vượt qua cửa ải khó khăn này.”

Vương Trung Đỉnh gật gật đầu, hôn Tây Tây một ngụm.

“Về phần đuôi sam thúc thúc, để chú ấy ngủ ngon đi!” Tây Tây lại bồi thêm một câu.

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh đổi đổi, ánh mắt chăm chú nhìn Tây Tây, “Cái gì ngủ ngon?”

Tây Tây hừ một tiếng, “Con đêm qua có mơ thấy đuôi sam thúc thúc, chú ấy trốn ở gầm giường người ta ngủ ngon.”

“Sau đó thì sao? Ngủ thế nào?” Vương Trung Đỉnh hỏi

“Ngủ đến rất ngon, một chút cũng không cần người lo lắng!”

Không biết vì sao, lo lắng trong lòng Vương Trung Đỉnh đột nhiên vơi đi rất nhiều. Có lẽ Hàn Đông thật sự không có ở chỗ Vương Hải Chí, có lẽ hắn là muốn đề phòng chính mình bị lấy ra làm áp chế, cho nên mới tìm nơi tuyệt đối an toàn trốn tránh.

Nghĩ như vậy, Vương Trung Đỉnh trước mắt lệnh gọi Phùng Tuấn, để cho mọi người an tâm xuống tay.

Không đến hai ngày, Phùng Tuấn trước sau sáu lần cử báo với ban giám đốc Vương Hải Chí không vi phạm quy định. Trong đó có bốn lần là công bố hiện trường, có liên quan đến vụ án bộ trưởng tài vụ lúc ấy bị giải đến luật sư. Nhóm cổ đông liên hợp lại kháng nghị, yêu cầu ban giám đốc đẩy Vương Hải Chí khỏi chức vụ chủ tịch, nghiêm trị hành vi vi phạm quy định này.

Vương Hải Chí mới đầu áp dụng thái độ né tránh, sau lại thấy không thể, mới mời dự họp công khai giải thích. Nhưng bởi vì phát biểu sai điều quá nhiều, logic không thông, khiến cho dư thương lên án công khai càng kịch liệt. Tình hình lão và Y Lộ cũng theo đó bị lôi ra ánh sáng, nháy mắt bị đưa lên nơi đầu sóng ngọn gió.

Trò chuyện một lát trời liền đã tối.

Vương thẩm đi đến cửa sổ nhìn qua, hướng bằng hữu nói: "Trời mưa rồi, đêm nay chị ở lại đây đi."

"Phòng khách nhà cô không phải đổi thành phòng để áo mũ rồi sao?"

"Phía đông còn một phòng."

"A! Tôi như thế nào lại không biết?"

Vương thẩm vừa mở khóa vừa nói: "Đây chỉ là gian phòng nhỏ, thông thường khách sẽ ngủ ở phía tây kia."

"Cũng không nhỏ lắm!" Bằng hữu đi vào nhìn nhìn, "Được, tôi đây đêm nay liền ở đây đi."

"Tôi gọi dì quét tước một chút." Vương thẩm nói.

Bằng hữu vội xua tay, "Không cần không cần, rất sạch sẽ, tôi tùy tiện dọn dẹp một chút là được rồi."

"Vậy cũng phải đổi một bộ ga giường mới, chị chờ, tôi đi lấy cho chị."

Vương thẩm còn chưa đi được vài bước, chợt nghe đến một tiếng hét thảm thiết.

"A —— "

Vương thẩm vừa xoay người lại, liền thấy vị bằng hữu vẻ mặt hoảng sợ từ trong phòng vọt ra.

"Làm sao vậy" Vương thẩm hỏi.

Bằng hữu kinh hồn chưa định nói, "Vừa rồi lúc tôi kéo ga giường, dưới giường đột nhiên vươn ra một cái chân."

"Không thể nào?" Vương thẩm khó tin.

"Thật sự, tôi không lừa cô."

Vương thẩm bán tín bán nghi vào phòng, đi đến bên giường chậm rãi cúi người.

Nháy mắt kinh ngạc đến sững sờ!

Ở đây… Như thế nào lại chui ra một nữ nhân?

Ta phi! Rốt cục có người đến rồi! Hàn Đông dùng giọng nói rên rỉ như phá cồng nói: "Cho chút… Nước …"

"Còn sống!" Bằng hữu kêu lên sợ hãi.

Vương thẩm coi như trấn định, bà kéo Hàn Đông ra ngoài. Phát hiện Hàn Đông bị trói gô lại, trên mặt bọc một tầng bụi, phỏng chừng đã ở dưới gầm giường không ít ngày rồi.

"Đem chén nước tới", Vương thẩm nói.

Bằng hữu rót nửa chén nước, đưa tới.

Vương thẩm phát hiện cổ Hàn Đông bị khăn lụa cuốn chặt lấy, sợ ảnh hưởng đến nuốt, liền giúp hắn gỡ xuống.

Kết quả vừa tháo xong, hai người đều ngây ngẩn.

Không ngờ là một nam nhân? !

Trong lòng Hàn Đông phải gọi là vô cùng cấp thiết rồi, đừng thất thần như vậy a! Trước tiên đem nước cho ta! Lão tử ba ngày rưỡi không uống nước rồi!

"Tôi biết rồi…" Sắc mặt Vương thẩm nháy mắt trở nên vô cùng âm trầm.

Bằng hữu giống như cũng ý thức được cái gì. Nhưng bà vẫn tận lực khuyên nhủ: "Có lẽ cũng không nghiêm trọng như cô nghĩ".

Vương thẩm thực đã nghe không lọt bất cứ lời nào. Bà cố chấp vùn vụt tìm ở trong phòng. Cuối cùng xốc đệm chăn lên. Rốt cục đã phát hiện một chồng tài liệu chứng minh.

Chứng minh có tính dịch phích, chứng minh không có tiền sử bệnh tâm thần sử, chứng minh không có chứng cấm kỳ phẫu thuật ngoại khoa.

Chứng minh người nhà không có ý kiến phản đối …

Đầy đủ hơn mười loại tài liệu chứng minh để làm phẫu thuật chuyển giới! Còn có tấm ảnh khuôn mặt nhìn không rõ giới tính. Quả thực chính là chứng cứ mạnh mẽ nhất!

"Vương Hải Chí. Ngươi thật không phải người bình thường!" Vương thẩm quăng cái chén đi lập tức chạy ra ngoài.

Mẹ kiếp! Ta còn chưa có được uống đâu! Ánh mắt Hàn Đông thống thiết.

Bằng hữu thở dài, cũng đi ra ngoài.

…

Khoảng 30 phút sau. Hàn Đông mơ hồ đang muốn ngủ. Đột nhiên nghe được ầm một tiếng cửa phòng bật mở.

"Tự ngươi xem!" Sắc mặt Vương thẩm xanh mét.

Vương Hải Chí quay đầu nhìn Hàn Đông, lập tức liền trợn tròn mắt.

"Người này như thế nào lại ở đây?"

"Tôi còn muốn hỏi ông đó ~" Vương thẩm vẻ mặt đùa cợt. "Quả nhiên chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất a!"

Vương Hải Chí đỏ mặt tía tai giải thích: "Nhất định là Vương Trung Đỉnh tiểu tử đó có ý định trả thù! Nó vẫn đối với việc tôi dùng tài liệu giả tố giác còn canh cánh trong lòng."

"Lần này là thật sự." Vương thẩm nói.

"Cái gì thật sự?"

Vương thẩm đem tài liệu chứng minh vứt lên ngực của lão.

Vương Hải Chí đầu tiên là sửng sốt. Rất nhanh kịp phản ứng."Tôi đã nói rồi đi? Cũng là bởi vì lần trước dùng đồ giả bị tôi vạch trần. Cho nên mới bổ cái thật."

"Ngày làm giấy tờ là từ trước lúc đó." Vương thẩm lẳng lặng thuyết.

Vương Hải Chí nghẹn lời.

Lão vạn lần không ngờ. Vốn dĩ lấy ra để tẩy trắng tội danh. Hiện tại lại thành tội nặng thêm một bậc!

"Ông có gì để nói không ?" Vương thẩm hỏi.

Ánh mắt Vương Hải Chí buồn bực quét qua Hàn Đông một cái. Nháy mắt rõ chân tướng rồi.

“Nhất định là chính tự hắn đưa tới cửa !”

Vương thẩm cười đến càng âm, “Cửa phòng kia vẫn luôn khóa kín, không hề có dấu vết bị phá. Xin hỏi dưới tình huống không có chìa khóa. Hắn là vào bằng cách nào?”

“Kỹ năng mộc của hắn đặc biệt cao siêu, nhắm hai mắt vẫn có thể mở ra được! Trước kia ở công ty từng biểu diễn qua, không tin tôi có thể cho bà xem video!” Vương Hải Chí hùng hồn lý lẽ.

Vương thẩm gật gật đầu, “Được. Tạm thời coi như thông qua. Vậy dây thừng trên người ở đâu ra? Nút thắt ‘liên hoàn’ này, ‘kết ngũ hoa’ này, cũng là tự hắn buộc đi?”

Lúc này Vương Hải Chí hoàn toàn không nói được lời nào nữa.

“Ông buộc thử một cái cho tôi xem! ! !” Vương thẩm rốt cục gầm lên giận dữ.

Đừng nói trói lại. Vương Hải Chí giải thích cũng giải thích không thông nổi.

Vương thẩm lấy lại bình tĩnh. Cuối cùng lộ ra một nụ cười tao nhã với Vương Hải Chí.

“Cám ơn ông đã giúp tôi đưara quyết định!”

(Hôm nay 1 chương nha ^^)

187. Chương 186: Không Được!

Hơn một giờ sau, nhận được tin tức, Vương Trung Đỉnh hoả tốc đuổi tới nhà thúc thẩm, đi cùng y còn có Du Minh.

Hàn Đông vừa nhìn thấy Vương Trung Đỉnh liền kích động rồi, đôi môi khô khốc càng không ngừng run rẩy, nhưng cố như thế nào cũng nói không ra lời, bộ dáng cần bao nhiêu đáng thương có bấy nhiêu đáng thương.

Nếu không phải là Vương Trung Đỉnh tận lực áp chế tâm tình, lúc ấy liền đã rơi lệ tại hiện trường.

“Dây thừng này tháo như thế nào a?” Du Minh bị mấy nút thắt phức tạp khiến cho quáng mắt.

Vương Trung Đỉnh nói: “Để tôi đi.”

Du Minh liền chứng kiến Vương Trung Đỉnh phi đến nhanh nhắc lên một cái nút ‘liên hoàn’, linh hoạt thuần thục, không chút động tác lộn xộn, quả thực khiến cho cậu phải sinh lòng nghi hoặc: xác định không phải chính ngươi đem Hàn Đông trói tới đi?

Tứ chi Hàn Đông bị trói buộc quá lâu đã muốn chết lặng, thử đưa tay với lấy chén nước mấy lần vẫn không được.

Vương Trung Đỉnh giống như nhìn ra suy nghĩ trong lòng Hàn Đông, một tay giữ hắn lại một tay đưa đến trên vai đỡ, vừa mang ra ngoài vừa trấn an nói : “Không có việc gì, chúng ta về nhà!”

Hai tay Hàn Đông rũ xuống, đong đưa tay phát mông Vương Trung Đỉnh một cái, ý đồ muốn y hiểu ra nhu cầu của mình.

Bất đắc dĩ bởi vì lực quá nhỏ, Vương Trung Đỉnh căn bản không nhận thấy được.

Du Minh ở một bên lại nhìn không nổi rồi.

Thảm đến nông nỗi này rồi, lại vẫn không quên ân ái.

Trên đường đi bệnh viện, Vương Trung Đỉnh rốt cục nói: “Mang một chai nước đến đây.”

Hàn Đông lúc ấy cảm giác ngoài cửa sổ xe kia ánh sao đều lấp lánh.

Kết quả, Vương Trung Đỉnh lại đổ nước vào khăn mặt, giúp hắn lau chùi tro bụi cùng phấn lót trên mặt.

Mây đen lại dập dìu quay trở về…

Hàn Đông chỉ có thể dùng đầu lưỡi liếm láp hơi nước khăn lông ướt lưu lại, duy trì một chút sinh mệnh cận tồn.

Du Minh thấy đầu lưỡi Hàn Đông cũng sắp đưa đến chóp mũi, liền chỉ chỉ cho Vương Trung Đỉnh.

"Nhìn đi, còn đùa giỡn được đủ kiểu, vừa nhìn thấy không có chuyện gì đâu!"

Hàn Đông sâu kín nhìn Du Minh, não cậu con mẹ nó quay thêm hai vòng thì có thể chết a? ! !

Thất vọng lên thất vọng xuống, Hàn Đông lại ngủ mê man.

Không biết qua bao lâu, xe đột nhiên kịch liệt lay động một trận, một dòng chất lỏng mát mẻ từ khóe miệng Hàn Đông chảy xuống, ngọt giống như cam lộ bàn.

Nước! Không ngờ là nước!

Hàn Đông mở mắt ra, thấy Du Minh đang cố gắng dựng bình nước lại, oán giận nói: "Đổ ra tay tôi rồi."

"Xin lỗi a!" Lái xe giải thích.

Du Minh lại ngửa cổ uống một ngụm, tới khi buông ra liền chứng kiến ánh mắt Hàn Đông đang tha thiết mong chờ nhìn mình.

"Làm sao vậy?" Du Minh hỏi.

Hàn Đông có vài giọt nước vừa rồi làm dịu, giọng nói tựa hồ không còn khô như vậy nữa. Nhận ra được điểm này, hắn vội vàng dùng ánh mắt ám chỉ Du Minh đem cái lỗ tai ghé lại đây.

Lần này dứt khoát là Du Minh minh bạch ý tứ của hắn rồi, đem cái lỗ tai áp xuống bên môi Hàn Đông.

Hàn Đông một chữ một chữ bật ra, từng chữ tựa hồ dùng hết toàn lực. Nhưng mà ở thời điểm quyết định cuối cùng, thế nhưng hắn lại không đếm xỉa đến sinh tử, trong đầu trong lòng nghĩ đến đều là tình nghĩa huynh đệ.

"Anh ….ta … liếm… cậu… có …thích… không…"

Khi hắn nghĩ đến nói hai chữ "Uống nước", tựa hồ sớm đã không có khí lực, chỉ nói ra chữ "Uống", sau đó liên tiếp ho khan, liền biến thành "Ha ha ha a…" =)))))))

Kết quả nước không được uống, còn bị Vương Trung Đỉnh véo cái lỗ tai.

Cuối cùng lại là nước tiểu cứu mạng Hàn Đông.

Hắn bị đưa bệnh viện làm kiểm tra toàn thân, trong đó hạng đầu tiên là yêu cầu kiểm tra nước tiểu, Vương Trung Đỉnh tự mình chuẩn bị cho Hàn Đông, nhưng là cả nửa ngày không có động tĩnh, vì thế liền hỏi "Một giọt cũng không nặn được sao?"Hàn Đông muốn nói: Ngươi không phát hiện điểu đều héo rồi sao?

Một khắc được uống nước kia, Hàn Đông cảm giác mình đã lên Thiên đường.

Bác sĩ hướng Vương Trung Đỉnh nói "Không có gì chuyện lớn gì chỉ là lượng đường trong máu hơi thấp."

Vương Trung Đỉnh lo lắng, "Cậu ấy bị trói đã vài ngày, tứ chi không có bị tổn thương sao?"

"Trói lại vài ngày? Không có khả năng đi? Tôi đã xem vệt dây trên cánh tay, nếu chiếu theo lực cột này trong vài ngày, phỏng chừng tứ chi đã rất nguy rồi."

Vì thế, Vương Trung Đỉnh hỏi Hàn Đông: "Em bị trói mấy ngày?"

"Bốn ngày." Hàn Đông nói.

Bác sĩ thực kinh ngạc, "Cậu xác định cậu vẫn luôn bị trói sao?"

Hàn Đông son sắt nói: "Đương nhiên, tự mình căn bản không giải được!"

"Nếu không đi kiểm tra lại một chút" Bác sĩ hỏi ý kiến Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh không nói chuyện, y đem cánh tay Hàn Đông cẩn thận nâng lên, lúc này mới phát hiện chỗ kỳ hoặc. Vệt dây thực sự không phải là một, chẳng qua là bởi vì mỗi lần trói vị trí tương tự, cho nên trùng điệp cùng một chỗ.

"Không cần, không có vấn đề gì lớn." Vương Trung Đỉnh hướng bác sĩ nói.

Trên đường trở về, Hàn Đông lại ngủ, Du Minh thử hướng Vương Trung Đỉnh hỏi: "Rốt cuộc ai làm?"

"Chính cậu ta."

Du Minh kinh ngạc, tuy rằng cậu đã sớm lĩnh giáo bản lĩnh mộng du của Hàn Đông, nhưng tài nghệ này cũng quá cao đi?

"Anh làm sao mà biết được?" Du Minh hỏi.

Kỳ thật Vương Trung Đỉnh liếc mắt một cái liền đã nhìn ra, nghĩ đến thời gian mộng du chơi cái gì buộc trói, cái gì buộc treo, buộc cua, buộc mai rùa … Các loại trói đa dạng cũng chưa nói.

Cách buộc của Hàn Đông lần này, chính là hắn ở thời điểm mộng du tự nghĩ ra, toàn Trung Quốc phỏng chừng cũng chỉ có Vương Trung Đỉnh có thể cởi bỏ.

Bất quá Vương Trung Đỉnh chắc chắn sẽ không giải thích như vậy với Du Minh, chỉ là nói "Cậu gặp qua tên bắt cóc nào sẽ đem dây thừng cởi tới cởi lui chưa? Lấy người ta luyện tập kỹ năng sao?"

"Làm sao anh biết là cởi đi cởi lại ?" Du Minh thắc mắc.

Vương Trung Đỉnh nói về việc vệt dây trùng điệp.

"Không đúng ~" Du Minh lại phát ra nghi ngờ, "Tôi nhớ cậu ấy nói mình không giải được!"

Vương Trung Đỉnh nhẫn nại cơn giận trả lời: "Thời điểm cậu ta tỉnh nhất định không giải được, nhưng lúc mộng du có thể cởi bỏ."

"Cậu ấy vì sao phải cởi bỏ nhiều lần?" Du Minh lại hỏi.

Vương Trung Đỉnh thật sự rất muốn nói: cậu có thể động não chút hay không?

Rõ ràng một đôi quan hệ thân thiết, như thế nào chênh lệch lớn như vậy đây? Một kẻ tâm tư nhiều đến dùng không hết, một thì đầu óc đều không chịu chuyển biến.

"Thời gian cậu ấy mộng du cảm giác không thoải mái nhất định sẽ cởi xuống." Vương Trung Đỉnh chỉ là ngẫm lại trong lòng liền co rút đau đớn một trận.

Du Minh còn cố tình không biết mệt đâm thêm một nhát vào ổ tim Vương Trung Đỉnh.

"Nhưng cậu ấy cũng là buộc lại ở thời gian mộng du, nếu không thoải mái vì cái gì còn muốn tiếp tục buộc đây?"

"Cậu đủ rồi."

Một tiếng rống không hề báo trước, hù Du Minh đến giật nảy.

Làm gì nói phát hoả liền phát hoả? Trong lòng Du Minh biệt khuất, tôi quan tâm quan tâm cậu ta thì làm sao vậy? Cậu ta là người yêu của anh cũng không phải vật chuyên chúc … Vì thế trộm lần mò chân Hàn Đông lấy kháng nghị.

Khi về đến nhà, trời đã sắp sáng rồi.

Vương Trung Đỉnh mới vừa đem Hàn Đông dàn xếp xong, đã bị cha gọi điện thoại kêu qua.

Phụ thân tên Vương Hải Hồng, trong nhà đứng hàng lão Đại, phía dưới còn có hai đệ đệ một muội muội, lần lượt là Vương Hải Hộc, Vương Hải Chi, Vương Hải Chí, tổ hợp lại kêu là "Chí lớn".

Vương Hải Hồng năm nay đã 63 tuổi, so với mẹ của Vương Trung Đỉnh hơn tám tuổi, cho nên đại sự trong nhà đều là ông làm chủ.

Vương Trung Đỉnh mới vừa vào nhà, trong phòng liền vang lên tiếng quát giận dữ của Vương Hải Hồng.

"Ngươi cảm thấy mình rất giỏi rồi có phải không? Ngươi thấy mình rất chính trực có phải không? Ngươi thấy mình ngay cả thúc thúc ruột cũng dám cử báo, là tài trí hơn người có phải không?"

"Ngươi công bố những vấn đề kia công ty niêm yết nào mà không có? Người ta không thân chẳng quen còn có thể mắt nhắm mắt mở cho qua, chỉ có ngươi một lòng vì công, cao thượng vĩ đại?"

"Còn có cái phẫu thuật chuyển giới kia! Coi như thúc ngươi có ý nghĩ kia, cuối cùng đã thành chưa? Lại vẫn chưa thành ngươi quản cái gì mà quản? Ánh mắt ngươi liền bỏ qua không nổi một hạt cát sao?"

"..."

Vương Trung Đỉnh lẳng lặng trả lời "Trong mắt con chính là không dung được một hạt cát."

"Ngươi lặp lại lần nữa!" Vương Hải Hồng giận trừng mắt.

Vương Trung Đỉnh dùng giọng điệu như đinh đóng cột nói "Chỉ cần có ý nghĩ kia liền không được!"

Vương Hải Hồng tức giận đến muốn động thủ, cuối cùng bị phu nhân ngăn lại.

"Được rồi, quan điểm của mỗi người là bất đồng, ông làm gì ép nó theo hướng của mình? Thím nó không phải cũng chịu không nổi chuyện này, mới ồn ào lên đòi ly hôn sao?" Mẫu thân Vương Trung Đỉnh khuyên nhủ.

Kết quả không đề cập tới việc này thì thôi, nhắc tới việc này Vương Hải Hồng càng tức giận.

Trực tiếp chỉ Vương Trung Đỉnh nói "Ta mặc kệ ngươi dùng cái phương thức gì, chẳng sợ đem trách nhiệm lãm hết trên người mình, cũng nhất định phải giải trừ hiểu lầm của thúc và thẩm ngươi!"

"Giữa bọn họ không tồn tại hiểu lầm, tất cả đều là sự thật rành rành, ly hôn cũng là thúc ấy tự chuốc lấy!" Vương Trung Đỉnh ngữ khí ngay thẳng.

Khái niệm tình yêu phi thường chỉ một, tuyệt đối không cho phép bất cứ bên thứ ba nào chen chân, chẳng sợ chỉ là ái muội cũng không được.

Nếu một người thêm vào đó chínhlà Hàn Đông– nằm mơ cũng không được!

188. Chương 187: Trò Đùa Tàn Khốc

"Bà nghe xem, nó đây là nói tiếng người sao?" Vương Hải Hồng hổn hển mắng.

"Tại sao không phải nói tiếng người?"

Một thanh âm già nua nhưng không hề thiếu khí độ đột nhiên xen vào, khiến thái độ cường ngạnh của Vương Hải Hồng không thể không thu liễm.

"Cha, làm sao người lại ra đây?"

Ông nội Vương Trung Đỉnh năm nay đã chín mươi mấy tuổi, nhưng mắt không mờ tai không điếc, tâm trí minh mẫn, chỉ là đi đứng có chút bất lợi, đi qua đi lại đều phải dựa vào xe lăn.

"Cậu đem vợ của con trai tôi đặt loại địa vị nào? Một người phụ nữ tương lai một mực phụ thuộc vào gia đình, ngay cả quyền biết sự thật cũng có thể tùy ý bị cướp đoạt mà không hay biết sao?" Vương lão gia tử hỏi dồn.

Vương Hải Hồng vẻ mặt bất đắc dĩ, "Cha, người đừng làm mất mặt con trước mặt nhi đồng. Nếu không phải nghe lời này của ngài, nó như thế nào lại trở nên như vậy vô nhân tính như vậy?"

Vương Trung Đỉnh là lớn lên bên cạnh ông nội bà nội, tính tình của y ảnh hưởng sâu bởi Vương lão gia tử.

"Nó vô nhân tính như thế nào?" Vương lão gia tử hỏi.

"Nó trước việc thúc ruột ly hôn cũng có thể thờ ơ, cái này chẳng lẽ còn không phải vô nhân tính sao?"

"Thúc thúc ruột thì sao? Nó cũng là con ruột của ta đó! Nó muốn ly hôn, ta là người đầu tiên giơ hai tay tán thành. Ta còn nguyện ý cho con dâu ra toà làm chứng, khiến tên súc sinh kia tay trắng ra khỏi nhà! Chiếu theo lời ngươi nói như vậy, ta chẳng phải là càng vô nhân tính đi?"

Vương Hải Hồng thở dài, "Cha, người xem tính tình ngang ngạnh của người lại nổi lên rồi. Người xưa nói 'Khuyên hòa giải không khuyên chia rẽ' huống chi bản ý của thẩm nó cũng là không muốn chia tay."

“Coi như ngươi nói có lý, xem Trung Đỉnh chuyện gì đây? Ta đây người làm cha còn chưa làm vượt, ngươi bắt nó thân làm cháu xen vào thừa cái gì?”

“Đó là tại vì nó mới có xích mích !”

Vương lão gia tử lại không thích nghe nữa, “Cái gì gọi là tại vì nó? Là nó bắt tên súc sinh kia quan hệ bất chính cùng nữ minh tinh kia? Là nó bắt tên súc sinh kia giấu người trong nhà sao?”

Vương Hải Hồng tự nhận đuối lý, “Coi như việc này không tính trên đầu nó, phương diện việc ở công ty kia thì sao? Hải Chí rơi xuống hoàn cảnh hiện tại này, không phải nó tạo thành sao?”

Vương lão gia tử còn muốn thay Vương Trung Đỉnh nói chuyện, kết quả bị Vương Hải Hồng cường ngạnh cản lại.

“Cha, người cái gì cũng đừng nói nữa. Chuyện Hải Chí ly hôn có thể tiếp tục luận, nhưng phương diện công ty con tuyệt không lui nhường!”

Nói xong quay mặt chuyển hướng Vương Trung Đỉnh, “Ngươi muốn cấu kết thẩm ngươi đem thúc ngươi xuống sân khấu, trước cùng ta đoạn tuyệt quan hệ phụ tử, nếu không đừng nghĩ qua được cửa của ta!”

“Ngươi quá hồ đồ…” Vương lão gia tử chỉ vào mũi Vương Hải Hồng mắng.

“Cha, người nghe con, chuyện này người đừng động…” Vương Hải Hồng nói xong đẩy Vương lão gia tử trở về phòng.

Phòng khách chỉ còn lại mẫu tử hai người.

Mẫu thân Vương Trung Đỉnh trong lòng thiên vị nhi tử, nhưng làm chị dâu, cũng làm con dâu, bà cũng cái có bất đắc dĩ của mình.

“Kỳ thật gia gia của con và ba con đều giống nhau, đều là ngoài miệng chua ngoa tâm đậu hũ. Ba của con chửi mắng con là thật, nhưng trong lòng ông ấy không phải không hướng về con. Gia gia của con thủy chung thay con nói chuyện, nhưng người không hẳn là không đau lòng cho con trai mình. Nói đến cùng, ba của con làm những điều này là vì gia gia của con, con tự mình hảo hảo ngẫm lại đi.”

Vương Hải Hồng trước đó dồn dập giáo huấn nhiều như vậy, Vương Trung Đỉnh cũng không lấy làm hồi sự. Nhưng mẫu thân y nói những lời này, lại nhập thẳng trong lòng của y.

Đoạn đường từ nhà cha mẹ rời đi, điện thoại Vương Trung Đỉnh cơ hồ đều kêu không ngớt.

Công ty bên kia đã hoàn toàn rối loạn rồi, trước khi một mình Vương Hải Chí xảy ra sự cố, lão và Vương thẩm ở cùng một phía.

Hiện tại Vương thẩm cũng đã làm loạn, toàn bộ áp lực đều đè xuống trên đầu một mình lão.

Dù vậy, Vương Trung Đỉnh vẫn là tắt di động đi, lái xe trở về nhà.

Hàn Đông còn đang ngủ, ngủ đến đặc biệt thành thật, nằm ở trong chăn chưa hề nhúc nhích chút nào.

Vương Trung Đỉnh lấy tay thử nắm dưới chân của hắn, vẫn là cứng ngắc, không thể tự do duỗi thân.

Hắn là bị trói quá lâu, lại bị lạnh như vậy … Nghĩ vậy, trong lòng Vương Trung Đỉnh có cảm giác khó chịu nói không nên lời.

Y tựa vào đầu giường, đem Hàn Đông ôm vào trong ngực ủ ấm, một cái ôm này lại không bỏ xuống được.

Thẳng đến qua sáu tiếng sau, cảm giác Hàn Đông sắp tỉnh, Vương Trung Đỉnh mới đem hắn thả lại trên giường, đứng dậy đi đến nhà bếp.

Không đầy một lát, Hàn Đông quả nhiên mở mắt rồi.

Thân thể khôi phục tri giác, nhưng đầu vẫn còn đang mơ hồ.

Mãi đến khi Vương Trung Đỉnh bưng canh lại đây, Hàn Đông mới miễn cưỡng nổi lên tinh thần.

“Không có thức ăn khô sao?” Hàn Đông hỏi.

Vương Trung Đỉnh thản nhiên trả lời: "Dạ dày của em cần hồi phục một thời gian mới có thể ăn ngũ cốc trạng thái rắn."

"Không cần." Hàn Đông thần thần cần nhằn nói, "Trong tủ treo quần áo phòng em có tiên đan, ăn vào lập tức hồi phục."

Vương Trung Đỉnh mắt lạnh đáp lại.

"Thật mà, không lừa anh, tự mình luyện." Hàn Đông khí khái vô cùng chắc chắn.

Vương Trung Đỉnh oán thầm: coi như tôi đã thành người của em, nhưng cũng chưa thiếu não đến nước này đi?

"Đừng nói mấy thứ vô dụng nữa, uống nhanh đi."

Hàn Đông đành phải nhận mệnh há miệng ra.

Sau Vương Trung Đỉnh lại thực sự đến tủ treo quần áo của Hàn Đông nhìn, xem là cái tiên đan gì? Chính là viên kẹo bên ngoài quét mứt, vừa nhìn đã biết chính là lừa được của Tây Tây.

Buổi tối Hàn Đông tắm nước nóng xong, nằm lỳ ở trên giường để Vương Trung Đỉnh mát xa từ đầu đến chân, híp mắt liếm liếm khóe miệng, thoải mái tựa một con đại lười cẩu.

"Nếu mỗi ngày có thể như vậy, thật tốt…"

Hàn Đông vừa mới cảm khái xong, Vương Trung Đỉnh lập tức vỗ một cái lên cánh mông của hắn, "Tới phiên em."

Dứt lời, Vương Trung Đỉnh cũng nằm luôn trên giường.

Hàn Đông kinh ngạc, "Anh cũng muốn a?"

"Vô nghĩa!"

Lão tử cũng vì em chạy ngược chạy xuôi, vài ngày nay không thể chợp mắt được không?

Khuôn mặt Hàn Đông kéo đến trên mặt đất, "Thân thể em mới vừa có chút sức, anh muốn mệt em…"

"Có mệt bằng bị tôi thao không? Nhanh lên một chút!"

Trung Trung người ta thật khó mới đùa giỡn được một câu, Hàn Đông nếu không đáp ứng, như thế nào không biết xấu hổ dám tiếp tục xưng mình là các ông?

Vì thế, Hàn Đông đành phải kiên trì lên.

Ánh mắt Vương Trung Đỉnh một mực đuổi theo gương mặt ẩn nhẫn không phát kia của Hàn Đông chạy xung quanh, cảm giác đã sắp khỏi rồi. Hơn nữa bàn tay của Hàn Đông chỉ miễn cưỡng nắm ót của y một hút, cả trái tim đều thoải mái xuống.

Nửa đêm, Hàn Đông đã ngủ say rồi, trong đầu Vương Trung Đỉnh lại vẫn còn lặp đi lặp lại câu nói cuối cùng kia của mẹ.

"Có phải anh có tâm sự không?" Hàn Đông lẩm bẩm trong mộng.

Vương Trung Đỉnh không nghĩ tới Hàn Đông thế nhưng đã nhìn ra.

Nghĩ nghĩ, y vẫn là mở miệng.

"Tôi vẫn cho rằng đã làm sai phải gánh vác hậu quả, tôi vẫn cảm thấy giữ vững nguyên tắc này là đúng."

"Nhưng là ngày hôm nay tôi đột nhiên có chút không xác định nữa, tôi không xác định được tôi làm tất cả những chuyện này rốt cuộc là có đúng hay không."

So sánh với Vương Trung Đỉnh nghĩ cặn kẽ, Hàn Đông cơ hồ không cần suy nghĩ liền mở miệng.

“Vì sao phải hoài nghi? Coi như lão không làm chủ tịch, vẫn có thể kiếm một số lớn tiền như thường. Anh ngăn chặn chính là hành vi chiếm đoạt lợi ích phi pháp của lão ta, cũng không kìm hãm tiêu chuẩn cuộc sống của lão.”

“Nếu anh mặc kệ, tổn hại chính là ích lợi cùng lúc của vô người, có nhiều người cuộc sống cũng sẽ gặp khó khăn.”

“Tuy rằng em không thể lý giải ý nghĩa của tình thân đối với một người, nhưng em vẫn là cảm thấy hiếu thuận cũng phải có điểm giới hạn.”

“Điểm này, em nghĩ ông nội anh so với anh càng hiểu rõ hơn.”

“...”

Những lời này của Hàn Đông nghe bình thường, lại làm cho Vương Trung Đỉnh nhẹ lòng đi rất nhiều.

Y đang chuẩn bị ngủ, đột nhiên phát hiện Hàn Đông đã trở nên đặc biệt thành thật, nằm ở trong chăn vẫn không nhúc nhích.

Vương Trung Đỉnh lúc đầu còn tưởng rằng là bị trói lâu, thân thể chưa có khôi phục tri giác. Nhưng qua thời gian dài như vậy, cũng đã lăn lộn đủ kiểu trên giường rồi, như thế nào vẫn còn bộ dạng cứng ngắc này?

Lúc này, y đột nhiên nhớ tới lời nói của bác sĩ, tư thế ngủ dị thường của Hàn Đông có thể là đang ở mộng du.

Vì thế, Vương Trung Đỉnh chọc Hàn Đông.

Hàn Đông vẫn không nhúc nhích.

Vương Trung Đỉnh lại chọc hắn.

“Này, sau này không bắt em chữa bệnh nữa.”

Hàn Đông vẫn không nhúc nhích.

Lúc này Vương Trung Đỉnh cải thành vỗ mông.

“Em lúc mộng du thần như vậy, giúp tôi một cái đại ân như vậy, tôi như thế nào nỡ bắt em trị được”

Hàn người mù liền lộ ra nụ cười đê tiện.

Một cánh tay ôm cổ Vương Trung Đỉnh, một chân gác lên trên hông của y, lúc này an tâm rồi.

...

Y Lộ đã vài ngày không thèm ăn, tình trạng thân thể phi thường không tốt.

Vốn tưởng rằng là bệnh bao tử, kết quả đến bệnh viện kiểm tra, phát hiện mình đã mang thai.

Một khắc này, Y Lộ cảm giác như ông trời đang mở một trò đùa tàn khốc với mình.

Lúc nàng muốn có một đứa bé để củng cố địa vị, được cho biết xác suất mang thai cực kì nhỏ.

Hiện tại nàng tự tuyệt đường rút quân, “Kỳ tích” này lại buông xuống.

Nếu có thể kiểm tra sớm một chút, chẳng sợ chính là trước hai tuần lễ, kết cục cũng đã bởi vậy mà khác đi rất lớn.

Cho dù không chiếm được nam nhân mình muốn nhất, ít nhất còn có thể gắt gao buộc lại người kia. Cho dù không thể phù chính ít nhất còn có thể có đãi ngộ xa xỉ của Tiểu Tam.

Ít nhất chứng minh bất động sản trong tay sẽ không lại bị gạch bỏ!

Một đứa con hiếm muộn a!

Bao nhiêu sức mạnh thuần chất của tư bản!

Hiện tại thì sao?

Đừng nói tư bản, Vương Hải Chí biết nàng đã có thai, không hạ sát đã là may mắn rồi.

Y Lộ đột nhiên phát hiệnmình đã đi tới tuyệt vọng.

(Mình sắp bị vật đến chết r :(mọi ng kể truyện cười chơi chơi đi :)

189. Chương 188: Tai Ương Huyết Quang

Mấy ngày nay, sách lược ứng đối của Vương Hải Chí thay đổi.

Trước kia luôn luôn âm thầm liên lạc cùng thân tín và bè đảng trong công ty, trộn lẫn trong cao tầng, tạo áp lực cho Vương Trung Đỉnh.

Sau thấy hiệu quả rất nhỏ, lão lại chuyển trọng tâm hướng về trong nhà, tận lực làm yên lòng Vương thẩm, ổn định Vương lão gia tử, chạy vạy ở chỗ Vương Hải Hồng …

Quả nhiên vẫn là chiêu này hữu hiệu.

Thái độ Vương Hải Hồng tự nhiên không cần nhiều lời, chỉ cần Vương Hải Chí vài câu tố khổ, ông ngay cả cổng chính cũng không cho Vương Trung Đỉnh vào một bước.

Vương lão gia tử lúc đầu mãnh liệt phản đối, sau khi Vương Hải Chí khóc lóc kể lể sám hối một phen, liền phất phất tay tỏ vẻ mình mặc kệ, các người thích giằng co như thế nào thì giằng co!

Hiện tại chỉ còn lại Vương thẩm.

Vương thẩm là người có thái độ kiên quyết nhất, dù khuyên bảo thế nào cũng không lung lay, khăng khăng cần diệt trừ "khối u ác tính" này.

Song để khi Vương Trung Đỉnh bị Vương Hải Chí áp chế, không thể kịp thời lên tiếng ủng hộ, cho Vương Hải Chí thời cơ lợi dụng.

Lão bắt đầu liên tục xum xoe, tỏ rõ quyết tâm, bắt nhi tử hỗ trợ nói tốt… Thậm chí đem một nửa bất động sản chuyển sang danh nghĩa Vương thẩm, nói thẳng ly hôn cũng vẫn sẽ chiếu cố mẫu tử hai người.

Trong một thế tấn công tình thân cường đại như thế, thái độ Vương thẩm rốt cục có chuyển biến vi diệu.

Nhưng mà, Vương Hải Chí lại đúng lúc này biết được tin tức Y Lộ mang thai.

"Cái gì? Cô ta mang thai?"

Trợ lý nói: "Hôm đó cô ta che chắn đến đặc biệt kín, gọi một chiếc xe taxi, trời còn chưa sáng đã xuất môn. Tôi khẳng định là muốn làm chuyện bí mật gì đó, liền theo ngay sau, cuối cùng theo tới một bệnh viện phụ sản tư nhân."

"Cậu xác định cô ta muốn lưu lại đứa bé sao?" Vương Hải Chí vội vàng xác nhận.

Trợ lý cho lão xem ảnh chụp một loạt biên lai, cơ hồ toàn bộ các mục đều là phí an thai.

Mặt Vương Hải Chí trong nháy mắt âm trầm xuống.

Mắt thấy lão bà đã bị cảm động, mắt thấy cơ hội lật bàn đã sắp đến …

Loại thời điểm này há có thể có nửa điểm sơ xuất?

Kể cả là về sau, lão cũng không thể tự mai phục cho mình một quả bom nổ chậm.

"Tìm cơ hội xuống tay." Vương Hải Chí nói.

Trợ lý thật cẩn thận hỏi: "Là người lớn hay là đứa trẻ?"

“Vô nghĩa, đương nhiên là cái thai trong bụng kia! Trên người cô ta lại không lưu trữ máu của ta, ta trừ cô ta làm gì?”

“Chính là… Ngài có thể chắc chắn đứa bé trong bụng của cô ta nhất định là cốt nhục của ngài sao?”

Ngữ khí Vương Hải Chí cực kỳ lãnh huyết, “Thà rằng giết lầm ba nghìn, không thể buông tha một.”

“Vâng, tôi hiểu rồi.”

“Mặt khác…” Vương Hải Chí lần nữa phân phó, “Tận lực ép cô ta tự mình động thủ, đừng dính máu bẩn.”

“Ngài yên tâm.”

…

Vốn dĩ Y Lộ không có ý định giữ đứa trẻ này.

Nhưng sau lại nghĩ, giữ được núi xanh, lo gì thiếu củi đốt. Chỉ cần đứa bé này được thuận lợi sinh, nàng liền còn có cơ hội trở mình.

Vì thế, tham niệm nhất thời lại giúp nàng chiến thắng sợ hãi, bắt đầu sinh ra tâm lý muốn đánh cuộc một lần.

Sau đó vài ngày, Y Lộ làm cái gì đều phá lệ cẩn thận, mỗi lần xuất hành đều phải có một đám bảo tiêu đi theo.

Cho dù như vậy, nàng cảm giác nguy hiểm vẫn bám riết không tha, gạt bỏ như thế nào cũng không xong.

Vì để tâm an, nàng sớm nhập viện giữ thai.

Nhưng mà, tình hình không chỉ có không chuyển biến tốt đẹp, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Nàng mỗi đêm đều nghe thấy động tĩnh dị thường, tiếng bước chân hỗn độn, tiếng phá khóa rắc rắc. Thậm chí có người ở cửa xì xào bàn tán, hỏi có phải nàng ở phòng bệnh này hay không.

Vì thế, nàng phản ánh với viện trưởng rất nhiều lần, nhận được đều là một đáp án.

“Bệnh viện chúng tôi hệ thống an ninh rất tốt, không có khả năng phát sinh tình huống dạ tập.” (đánh lén vào ban đêm)

“Nhưng tôi rõ ràng nghe đến thanh thanh sở sở, còn có ghi âm lại, không tin tôi…”

Viện trưởng đè tay nàng lại ngắt lời, có thể là áp lực tâm lý của cô quá lớn, tôi đề nghị cô đổi sang môi trường khác.

Rơi vào đường cùng, Y Lộ đành phải làm thủ tục xuất viện.

Trở lại chỗ ở tình hình vẫn như trước, nàng mỗi đêm đều bị một hồi tiếng kẽo kẹt đánh thức, sau đó là toàn thân đổ mồ hôi.

Thật sự chịu không nổi tra tấn tinh thần như vậy, Y Lộ quyết định xuất ngoại điều dưỡng một thời gian.

Trước khi xuất phát, nàng bí mật mời đến một người thế thân, cải trang thành bộ dạng của mình trước một khi khởi hành.

Quả nhiên ra ngoài chưa đến mười phút, bên kia liền gọi điện thoại tới, xe bị theo dõi rồi.

Quả nhiên…

Y Lộ đã vì sự tuyệt tình Vương Hải Chí mà trái tim băng giá, nàng muốn thừa dịp này nhanh chóng khởi hành, chậm trễ nhất định sẽ gặp phải tình huống bất thường.

Nhưng mà, thời gian ô tô vững vàng chạy ở trên đường, Y Lộ đột nhiên phát hiện đồng hồ trên tay lái xe hình dạng khác thường.

Định nhãn nhìn kỹ, thế nhưng có trang bị camera!

Y Lộ cắn chặt khớp hàm, thật sự không có lộ ra chút thần sắc bối rối, cũng không gởi tin nhắn cầu giúp đỡ cho bất cứ ai, bởi vì nàng ý thức được điện thoại di động của mình có thể đã bị theo dõi rồi.

Nàng bảo lái xe rẽ phải ở giao lộ phía trước, nói muốn lấy một số đồ vật ở chỗ Phùng Mục Chi.

Lái xe rất phối hợp dừng xe ở đó.

Y Lộ không dám báo nguy, sợ cảnh sát can dự sẽ khiến chuyện của mình bị bại lộ. Nếu bị vợ Vương Hải Chí biết được, đứa trẻ trong bụng nhất định sẽ bị hạ độc thủ.

Biện pháp duy nhất chính là nhân cơ hội chuồn đi.

Thang máy lên thẳng tầng 15, Y Lộ vào công ty Phùng Mục Chi. Nhanh chóng lẻn vào phòng hoá trang, tùy tiện tìm một bộ đồ diễn xuất thay ra. Để tránh trên người có giấu cameras, nàng ngay cả trang sức cũng đều gỡ xuống.

Mới vừa đổi xong, điện thoại của lái xe liền đánh tới rồi.

"Y tiểu thư, xin hỏi cô đã xong việc chưa sao? Chậm thêm sẽ không kịp chuyến bay."

"Tôi lập tức xong đây."

Y Lộ xuyên qua cửa sổ nhìn thoáng qua bên ngoài, lái xe cũng đang ngửa cổ lên trên xem. Còn cách hơn mười tầng lầu, Y Lộ vẫn có thể nhìn thấy cái gương mặt đang cười tà ác kia.

Tiếp theo, lái xe liền đi vào trong tòa nhà.

Y Lộ thừa dịp gã đi vào trong thăm dò, nhanh chóng lao ra bên ngoài, vội vàng chạy về hướng đường cái.

Ngắm nhìn bốn phía, không thấy một chiếc xe taxi nào, chợt một thân ảnh quen thuộc lọt tầm mắt của nàng.

"Lý Thượng!"

Y Lộ giống như vừa nhìn thấy cứu tinh chạy tới phía đó, kết quả bị hai bảo tiêu ngăn lại cách hắn hơn một thước.

"Lý Thượng, tôi gặp phiền toái, mau giúp tôi…" Y Lộ lớn tiếng hét.

Lý Thượng ngữ khí khách sáo, "Làm sao vậy? Cô đây là?"

"Có người muốn gây bất lợi với tôi, tôi phải lập tức rời khỏi chỗ này, xin mượn xe của cậu một chút."

"Không thể đi? Giữa ban ngày ban mặt, ai to gan như vậy?" Lý Thượng cự tuyệt như đùa như thật.

"Y tiểu thư? Y tiểu thư? …" Thanh âm của lái xe lại truyền tới.

Y Lộ bị ép buộc đắc dĩ, đành phải nói ra tình hình thực tế.

"Tôi mang thai, bọn họ muốn cưỡng ép mang tôi đi phá thai! Hiện tại chỉ có cậu có thể giúp tôi thôi, tỷ van cầu cậu!"

Lý Thượng quét mắt một cái qua bụng Y Lộ, xấu hổ cười cười, "Chị có phải gần đây áp lực quá lớn, bị chứng ảo tưởng rồi không?"

"Tôi nói đều là thật sự, cậu trước tiên để cho tôi lên xe bằng không trong chốc lát cũng bị nhận ra !"

Y Lộ nói xong nói xong lại cảm giác được bụng đau mãnh liệt.

"Tỷ, chị hiện tại trong trạng thái tinh thần này, tôi là thật sự không dám cho chị mượn a!" Lý Thượng thở dài.

Y Lộ đã đau nói không ra lời, chỉ có thể dựa vào cánh tay của hai bảo tiêu đang ngăn cản miễn cưỡng tiếp tục đứng thẳng.

Lý Thượng ở một bên khuyên nhủ: "Thoải mái, buông lỏng tinh thần, đừng tạo cho mình áp lực lớn như vậy, có cái gì luẩn quẩn trong lòng nói cho tôi, tôi nhất định hảo hảo khai đạo cho chị."

Sau đó, Lý Thượng cũng đi không quay đầu lại.

Hai bảo tiêu buông tay ra, Y Lộ nháy mắt ngã xuống đất. Bọn họ liếc cũng không liếc mắt một cái, liền theo Lý Thượng mà đi.

Lái xe trơ mắt nhìn tất cả chuyện này, lại giả vờ giống như không có việc gì, tiếp tục gọi to vô định.

"Y tiểu thư, Y tiểu thư…"

Hàn Đông đang ở cách đó không xa, vừa lái xe vừa gọi điện thoại cho Vương Trung Đỉnh nói chuyện phiếm. "Em tính ra Vương gia nhà anh trong ba ngày sẽ có tai ương huyết quang, anh nói tai họa này sẽ rơi xuống trên đầu ai đây?"

"… Em muốn nói cái gì?"

Hàn Đông cười hắc hắc, "Thúc anh tuy rằng phạm pháp, nhưng là không đến mức bị xử bắn, đúng không? Cho nên em tính đi tính lại, này tai họa chỉ có thể tới phiên anh. Lấy bộ dạng gân cốt này của anh, ngoại lực bình thường có thể khó có thể tổn thương. Duy nhất có thể đạt tới mức độ kia, chính là, đại khái chỉ có thứ dưới khố của em…"

Nói còn chưa nói xong, Hàn Đông đã bị một bãi máu nhập vào tầm mắt đâm đỏ hai con ngươi.

Hắn vứt điện thoại di động sang một bên, vội vàng xuống xe.

Lúc này Y Lộ đã hôn mê bảy tám phút, xe cứu thương còn chưa tới, quần chúng vây xem cũng không dám mạo muội tiến đến bày cứu, tình hình Y Lộ tương đối nguy hiểm.

Hàn Đông chen đến gần, liếc mắt một cái nhận ra là Y Lộ, không nói hai lời liền bế nàng lên xe của mình.

…

Giờ này khắc này, Vương Hải Chí đang nhàn nhã cùng vợ ở câu lạc bộ cưỡi ngựa.

Đây là lần đầu tiên sau sự kiện Hàn Đông bị trói, Vương thẩm đáp ứng cùng Vương Hải Chí ra ngoài.

Mới đầu hai vợ chồng trao đổi, luôn luôn là Vương Hải Chí tự quyết định. Sau đó có nhi tử Vương Chiêu điều hòa, không khí vừa mới có chút dịu đi, điện thoại Vương Hải Chí liền vang lên.

"Chủ tịch, cô ta bị dọa đến hôn mê, chân có máu. Trước mắt đang được mang đến bệnh viện, không rõ là có thật sự chảy máu hay không."

Sắc mặt Vương Hải Chí căng thẳng, "Cái gì? Đưa đi bệnh viện? Cậu điên rồi sao? Vạn nhất…"

Ý thức được mẫu tử hai người ở đối diện đang nhìn chăm chú vào mình, Vương Hải Chí không thể không thu liễm cảm xúc.

"Không phải chúng ta mang, là Hàn Đông, không biết hắn như thế nào đột nhiên xuất hiện."

Lại là Hàn Đông, lại là cái tên Lôi tiểu tử kia, suốt ngày phá hư chuyện của ta… Vương Hải Chí hận không thể đem hắn nhai!

"Được rồi, ta đã biết, theo sát chặt chẽ, bẩm báo kịp thời." Nói xong Vương Hải Chí liền cúp điện thoại.

Vương thẩm ở một bên hừ lạnh nói: "Xem có vẻ vội a, biến thành hai mẹ con chúng tôi giống như tội nhân rồi."

Vương Hải Chí tươi cười, "Ta tắt máy là được đi?"

Vương thẩm không để ý đến lão, giương roi lên hiên ngang mạnh mẽ, tư thế oai hùng, tuấn mã phía dưới nháy mắt chạy vọt đi.

Vương Hải Chí cũng vội đuổi theo.

Vương chiêu ở cách đó không xa vui tươi hớn hở nhìn cha mẹ hồi xuân.

…

Ngay sau khi Vương Hải Chí tắt máy không đến 10 phút, Vương Trung Đỉnh liền dẫn một đội nhân mã đến khu nhà cao cấp đã giam cầm Hàn Đông.

Ai cũng thật không ngờ, Vương Trung Đỉnh từ trước đến nay hình tượng kỳ nhân tinh anh, lại có thể làm ra chuyện thổ phỉ như thế!

Không còn cách nào, y đã chất chứa oán hận quá sâu đối với căn nhà này.

Chỉ cần vừa nghĩ tới Hàn Đông từng ở trong đây chịu đói, còn bị quấn trong chiếu hành hung, y liền hận không thể san bằng nơi này!

Vương Trung Đỉnh đến, việc đầu tiên chính là kiểm tra phòng.

Ngay tại trong phòng ngủ Vương Hải Chí thường ở kia, còn giữ một bcs mới vừa dùng qua không lâu.

Quả nhiên là đáng chết!

Vương Trung Đỉnh phân phó Nhị Lôi, "Bọc lại."

Việc thứ hai chính là đem hai bảo tiêu đã đánh Hàn Đông kia "mời" vào phòng trong.

"Con người của ta từ trước đến nay công bằng, các người đánh Hàn Đông bao nhiêu, ta sẽ trả lại các người từng đó, tuyệt không chiếm một chút tiện nghi!"

Hai bảo tiêu kêu oan, "Trên người cậu ta ngay cả một vết thương cũng không có, làm sao ngài biết bọn tôi đánh bao nhiêu?"

Vương Trung Đỉnh lẳng lặngtrả lời: "Bởi vì ta cũng sẽ dừng tay trước khi các người bị thương

190. Chương 189: Cuối Cùng Thắng Lợi

Vừa dứt lời, hai bảo tiêu liền bị bọc lại.

Bất quá lần này không cần chiếu, mà là dùng một tấm thảm trong suốt, lúc ra tay còn có thể nhìn rõ biểu tình của hai người.

Trong phòng có mười mấy người công phu đầy đủ, Vương Trung Đỉnh một người cũng không phiền, toàn bộ quá trình đều là tự mình động thủ. Cho dù chỉ nhận thấy lực phản về, cũng khiến bọn họ tâm phục khẩu phục.

Hai người bảo tiêu ban đầu căn bản không hề để tâm, bọn họ tự nhận đã hành nghề nhiều năm, ngày ngày làm bạn cùng quyền cước, ứng phó một kẻ làm công tác văn nghệ hoàn toàn dư dả.

Sau đó lập tức phát hiện mình triệt để sai rồi…

Trong lòng mỗi thân sĩ đều là một tên đại thổ phỉ!

Vương Trung Đỉnh ra tay lạnh lùng cường ngạnh, động tác hung tàn thô bạo, kỹ thuật bắt người căm phẫn.

Một quyền nện ở trên bụng, đau đến lục phủ ngũ tạng đều quấn lại cùng một chỗ, trên người lại ngay cả một dấu vết đều không có. Một cước đá vào đũng quần, đau đớn luỹ thừa cơ hồ bão đến cực hạn chịu đựng của nhân loại, cái việc kia lại hoàn hảo không tổn thương gì…

Thử nghĩ một chút, hai vị nam nhi cao lớn vạm vỡ, bó tay bó chân cuốn trong một cái thảm. Giãy dụa không thể, cầu xin tha thứ vô dụng, nước mắt nước mũi nước miếng chảy đầm đìa, còn bị mười mấy người vây xem, phải là khuất nhục đến như thế nào! (đây chính là miêu tả trình độ nhà văn :v)

Càng khó mà chịu được chính là thời gian hành hình mang tính không xác định.

Chỉ cần không có vết thương, liền sẽ phải tiếp tục.

Bọn họ chỉ có thể gửi hi vọng ở Vương Trung Đỉnh mệt mỏi.

Nhưng mà oán khí trong lòng Vương Trung Đỉnh tựa như phát tiết không bao giờ hết, mỗi khi chứng kiến ánh mắt "Quyết không bỏ qua" của y, chí lực đắc ý của hai bảo tiêu liền bị chiêu đến nghiền áp vô tình, xâm chiếm chính là sợ hãi khắc cốt ghi tâm.

Giờ này khắc này, bọn họ mới hiểu được lời nói thiếu đánh kia của Hàn đại Tiên nhi lúc trước là nói đến có bao nhiêu thành khẩn.

Bất quá đến cuối cùng, vẫn là một trận điện thoại khẩn cấp của Hàn Đông giải cứu bọn họ.

Vương Trung Đỉnh nghe xong sắc mặt liền thay đổi.

"Em chờ, tôi lập tức tới ngay, nhất định phải bắt bác sĩ đem toàn lực bảo trụ hài tử."

Không riêng gì vì một cái sinh mệnh, lại càng vì vạch trần bộ mặt xấu xa của lão đầu tử kia!

Lúc Hàn Đông ôm Y Lộ xuống, trên nệm lót dính đầy máu, còn lưu lại thứ gì đó sềnh sệch màu đỏ.

Hơi thở Y Lộ mỏng manh, trên mặt không còn chút huyết sắc.

Kỳ thật khi đó, trong lòng Hàn Đông đã dự cảm được điều gì, nhưng vẫn dùng tốc độ nhanh nhất đưa Y Lộ đến tay nhân viên y tế.

Không đầy một lát, một nam tử xa lạ cũng chạy tới.

Hắn và Hàn Đông giống nhau cùng bồi hồi chờ ở ngoài phòng cấp, chẳng qua tâm tính hoàn toàn tương phản. Một người khẩn cầu kỳ tích, người còn lại kia là muốn bóp chết loại kỳ tích này.

Cuối cùng, ông trời vẫn không mở một lối thoát.

Hài nhi này chưa được ba tháng, bị chính phụ thân ruột nguyền rủa, đã đi đến cuối con đường nhân sinh rồi.

Thời điểm bác sĩ tuyên bố kết quả này, Vương Trung Đỉnh vừa vặn đuổi tới.

Hàn Đông buồn bực hút thuốc, trên mặt lộ ra một tia trầm trọng.

"Vẫn là không bảo trụ được muội muội của anh rồi."

Vương Trung Đỉnh hỏi: "Làm sao em biết là muội muội?"

"Vừa rồi em nghe thấy cô ấy nói với em, cô ấy nói đứa bé nếu sinh ra cũng giống ba của nó, vẫn là đừng đến trên đời nghiệp chướng!"

Hàn Đông vốn muốn dùng trêu chọc giọng điệu nói ra những lời này, kết quả là lại tràn đầy chua xót.

"Cô ta phạm phải nhiều việc thiếu đạo đức như vậy, rơi xuống kết cục này ngày hôm nay cũng là trừng phạt đúng tội." Vương Trung Đỉnh an ủi Hàn Đông.

Hàn Đông không muốn đề cập đến chút thiện tâm hèn mọn này của mình, hắn chỉ là nói ra việc lo lắng nhất.

"Nhi đồng chết rồi, thúc anh lại càng không có sợ hãi gì nữa, đến lúc đó ta còn trị lão thế nào?"

Vương Trung Đỉnh nói: "Như thế nào lại không thể trị? Tử thai cũng có thể giám định thân tử."

Nhãn tình Hàn Đông sáng lên, "Thật sao?"

"Ân, chỉ cần mang thai đầy 8 tuần là có thể."

"Làm sao anh ngay cả cái này cũng biết?"

Vương Trung Đỉnh che giấu, "Đây là kiến thức y tế cơ bản, rất nhiều vụ án đều dựa vào chứng cớ này."

"Chính là, giám định thân tử cũng cần mẫu gen của thúc anh a, anh đi đâu lấy đây?"

Vương Trung Đỉnh suy nghĩ một lát, đột nhiên hai mắt lóe sáng.

Y nhớ tới mình đã yêu cầu Nhị Lôi bọc lại cái bcs kia, lúc ấy chỉ là muốn lấy về giao cho Vương thẩm. Mời bà nhìn xem người nam nhân này như thế nào một bên lời thờ son sắt, một bên lại tới tư trạch tân hoan.

Kết quả không nghĩ tới lại có thể phát huy công dụng ở trường hợp này !

"Nói cách khác, chỉ cần Y Lộ chịu phối hợp, là chúng ta có thể vạch trần thân phận thật của nhi đồng?"

Hàn Đông mới vừa nói xong, bác sĩ đã đến thông báo.

"Tình trạng thai phụ chuyển xấu, xin hỏi ai là người nhà?"

"Thỉnh ký tên."

Hàn Đông nhịn không được ở một bên hỏi: "Như thế nào lại chuyển biến xấu? Không phải mới mang thai 3 tháng sao?"

"Cái đó và ngày tháng không liên quan, là thân thể bệnh nhân có vấn đề. Cô ấy là sản phụ lớn tuổi, lại đã sảy đến lần thứ 6, tự thân việc mang thai đã là một việc mạo hiểm."

...

Vương Hải Chí thừa dịp Vương thẩm đi phòng thay quần áo, trộm mở máy hỏi tình huống bên này.

"Nhi đồng đã mất rồi."

Vương Hải Chí rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Tình trạng của cô ta đột nhiên chuyển biến xấu, bác sĩ thông báo bệnh tình nguy kịch, đang tăng cường cứu giúp..."

Nghe thế, tâm Vương Hải Chí rốt cục run lên.

Y Lộ nếu là thật sự có bất trắc, đối với lão mà nói, chỉ là vài năm theo đuổi, mấy tháng yêu nhau hóa thành bọt nước.

Cùng lúc đó còn nghĩ đến bốn chữ này —— vĩnh trừ hậu hoạ!

Thục khinh thục trọng, không nói cũng hiểu. (bên nào nặng bên nào nhẹ)

"Vương tổng cũng tới rồi, vừa rồi chính là ngài ấy ký tên. Còn sắp xếp vài người canh giữ ở cửa phòng cấp cứu, không phải nhân viên y tế đều không được tới gần."

Vương Hải Chí nghiến răng nghiến lợi, tiểu tử này tỏ rõ đấu đến cùng với ta a!

Đang thống hận lên, đột nhiên thấy phu nhân đi tới.

Vương Hải Chí vội vàng phân phó: "Yên lặng theo dõi kỳ biến, tình huống đặc biệt xử lý đặc biệt."

Nói xong, nhanh chóng ngắt lời tắt máy.

...

Bên ngoài phòng bệnh diễn ra một trận giằng co.

Chính là tất cả thủ hạ Vương Trung Đỉnh cùng thủ hạ của Vương Hải Chí đều đóng tại cửa phòng cấp cứu. Một phe âm mưu tìm cơ hội xuống tay, một phe nghiêm trành tử thủ.

Nguyên tưởng rằng trận chiến này còn phải kéo dài thật lâu, kết quả từ trong phòng cấp cứu đột nhiên truyền ra tin dữ.

"Người bệnh bởi vì cứu chữa không có hiệu quả đã tử vong, xin người nhà nén bi thương."

Tin tức tới quá đột ngột, Vương Trung Đỉnh đứng nghiêm bất động ở cửa, thật lâu không hề động đậy.

Ngay cả Hàn Đông sớm có chuẩn bị cũng có chút bất ngờ không phòng ngự nổi. Hắn nghĩ đến như thế nào cũng phải cứu người thành công, sau đó lại là chăm sóc đặc biệt, tình huống tiếp tục chuyển biến xấu, dần dần...

(phòng chăm sóc đặc biệt- ICU: Bệnh nhân nằm tại ICU là những ca nguy hiểm)

Như thế nào cũng phải hoà hoãn xung đột!

Kết quả, một người sống cứ như vậy mà ra đi.

Người nhà còn chưa tới Bắc Kinh, bên ngoài phòng cấp cứu vô cùng yên tĩnh, ngay cả một tiếng khóc lóc cũng không có.

Vương Hải Chí trên đường trở về nhận được tin tức này, lúc ấy Vương thẩm đang hỏi lão có muốn uống trà hay không, xem như lần đầu lấy lòng trong suốt mấy ngày gần đây. Vậy là Vương Hải Chí ngay cả một phản ứng bi thương cũng không kịp, liền cười cười tiếp nhận.

Một đoạn đường còn lại, đã đủ cho lão đem vài năm tình nghĩa không đếm xỉa đến. Về đến trong nhà, lại có thể làm như không có việc gì bàn về cái chết của Y Lộ.

"Chúng ta vốn đã bày ra ba sách lược, kết quả còn chưa có động thủ, chính cô ta đã chết rồi."

Vương Hải Chí rất hài lòng, "Như vậy chẳng phải là rất tốt?"

"Phải a! Ngày hôm nay thật sự là rất thuận lợi! Tất cả sự kiện đều là thần không biết quỷ không hay, truy cứu cũng truy cứu không đến trên đầu chúng ta."

Vương Hải Chí lại nghĩ tới một việc, vội hỏi: "Máu hay thứ bị sảy ra có giám sát bác sĩ xử lý gọn ghẽ hay không?"

"Trước tiên đã rửa sạch rồi, ngay cả vết máu đầu đường kia cũng đã lau sạch sẽ rồi."

"Được, ta đây an tâm."

...

Bên này, Hàn Đông hỏi Vương Trung Đỉnh: "Có cần phải tiếp tục cho người giám định thi thể của cô ta một chút không? Nói không chừng còn có..."

"Bỏ đi, để cô ấy ngủ yên." Vương Trung Đỉnh nói.

Hàn Đông ngẫm lại cũng phải, liền không nói gì nữa, cùng Vương Trung Đỉnh đi đến bãi đỗ xe.

Mở cửa xe, một mùi máu tươi xông vào mũi.

Vương Trung Đỉnh hướng về ghế sau xe nhìn lại, ánh mắt đột nhiên dừng ở thứ sềnh sệch màu đỏ, sau đó nhanh chóng kéo đệm xuống.

Hàn Đông nghĩ đến Vương Trung Đỉnh muốn ném đi, kết quả thế nhưng y lại đặt vào một cái túi, mang tới xe của mình.

"Này, anh cầm đi làm gì?" Hàn Đông hỏi.

Hắn nghĩ không ra, bình thường trên nệm lót chỉ bị cọ một cái, Vương Trung Đỉnh đều hận không thể lột vứt đi, ngày hôm nay vết máu lớn như vậy, lại vẫn tính lưu lại?

Vương Trung Đỉnh không nói chuyện, trực tiếp khởi động xe.

Hàn Đông xe ở phía sau một đường đi theo, cuối cùng đến một trung tâm xét nghiệm.

Người phụ trách ở đây cười trêu chọc: "Vương tổng, làm sao anh lại tới nữa?"

Tà tâm Hàn Đông nháy mắt liền sinh động, "Cái gì gọi là lại tới nữa? Anh trước kia đã từng tới?"

"Bồi bằng hữu tới." Vương Trung Đỉnh che giấu.

Hàn Đông vui sướng khi người gặp họa, "Người bằng hữu kia như thế nào lại không hay như vậy? Ngay cả con mình còn nhận không ra."

Vương Trung Đỉnh trực tiếp bỏ qua cái đề tài này, đem túi đã thu cùng bcs đưa cho người phụ trách.

"Làm phiền ngài giúp tôi xem xem, hai mẫu này có thể làm giám định thân tử không?"

Mười lăm phút sau, người phụ trách hướng Vương Trung Đỉnh làm ký hiệu OK.

"Không thành vấn đề."

Ta phi! Như vậy cũng được?

Hàn đại Tiên nhi không chịu nổi cảm khái: ngành khoa học kỹ thuật Trung Quốc thực đã phát triển đến trình độ này sao? Xem ra tự mình nếu không tiến bộ, sẽ bị các loại máy móc thay thế rồi!

…

Ngày hôm sau, tin tức Y Lộ chết náo động cả nước.

Tuy rằng bởi vì nguyên nhân cụ thể không được công bố, nhưng mọi người vẫn sôi nổi đoán là có liên quan đến "tin đồn tiểu tam" một đoạn thời gian trước.

Trong nháy mắt, Vương Hải Chí lại bị đổ lên nơi đầu sóng ngọn gió.

Đồng thời với chuyện này, kết quả giám định thân tử cũng đã ra rồi, múc độ 99%. Không hề nghi ngờ, là con của Vương Hải Chí.

Xế chiều hôm đó, phần kết quả này liền đưa tới trước mặt Vương thẩm.

So sánh với lần trước kích động khi phát hiện Hàn Đông ẩn thân trong nhà, lần này Vương thẩm chỉ lạnh lùng nhìn lướt qua. Giống như sớm đã có chuẩn bị tâm lý, chính là chỉ thiếu một cái bằng chứng mà thôi.

Vương Hải Chí như cũ không thừa nhận.

"Kết quả giám định thân tử của ta và con cô ta? Ngươi đang ở đây nói giỡn sao? Ta đây vài ngày nay vẫn luôn bồi thẩm và đệ đệ của ngươi, làm sao ngươi lấy được mẫu gen?"

"Từ bcs mà ba ngày trước ông đã dùng qua." Vương Trung Đỉnh nói.

Không khí nháy mắt lâm vào một trận tĩnh mịch.

Thật lâu sau, Vương Hải Chí mới mở miệng bài bác.

"Tạm thời coi như tội này là thành lập, đứa con trong bụng cô ta đâu? Ngươi là như thế nào lấy được mẫu? Chẳng lẽ mổ bụng sau khi chết?"

Vương Trung Đỉnh lẳng lặng trả lời: "Có nhiều thứ rửa không sạch."

Thần kinh Vương Hải Chí lần thứ hai cứng lên.

"Ngươi có ý tứ gì?"

Vương Trung Đỉnh bình tĩnh nhìn lão, nói: "Ý là – người cứu cô ấy không phải ông."

Vương Hải Chí như gặp phải sét đánh, nháy mắt không thể động đậy.

Hai ngày sau, Vương thẩm và lão chính thức làm thủ tục ly hôn, cắt dứt cuộc hôn nhân đã sớm chỉ còn trên danh nghĩa này.

…

Nhưng mà đối Vương Trung Đỉnh mà nói, trở ngại chân chính còn chưa chính thức đối mặt.

Thì phải là đến từ phương diện áp lực gia đình.

Cho dù Vương Hải Hồng biết Vương Hải Chí mưu hại cốt nhục ruột thịt của mình, ông vẫn mặc nhiên không thể tiêu tan đối với hành động cường ngạnh phạm thượng của Vương Trung Đỉnh. Càng không thể chấp nhận sau khi huynh đệ ruột của mình nhà tan cửa nát, nhi tử lại đặt sự nghiệp lên mục đính hàng đầu.

Cho nên, vô luận Vương Trung Đỉnh đến nhà giải thích như thế nào, Vương Hải Hồng đều giữ một thái độ.

"Ngươi sau này không cần nói nữa , con người của ta chính là cổ hủ, chính là ngoan cố, chính là quan điểm gia đình là trên hết! Ngươi muốn phá hỏng một cái này, đừng nghĩ cầu ta tha thứ!"

“Ta đã đem lời nói hết rồi, ta không ngăn cản ngươi lên làm chủ tịch. Nhưng là một khi ngươi nhậm chức, chỗ này không còn là nhà của ngươi. Mời ngươi đi đường vòng đi, lão Vương gia không chào đón ngươi!”

“Đừng cho là ta nói nói nhảm, Vương Hải Hồng ta từ trước đến nay nói một là một hai là hai!”

“…”

“Đủ rồi! ! !”

Thanh âm già nua trầm ổn mạnh mẽ lần thứ hai truyền vào phòng, mang theo khí thế hoành tảo thiên quân.

“Ai còn dám ngang nhiên phản đối cháu của ta, ta cùng hắn đoạn tuyệt quan hệ phụ tử trước!”

Khí thế Vương Hải Hồng lập tức giảm xuống ba phần.

“Cha, không phải nói không cần người quản đến sao…”

“Nếu không quản ngươi có phải đã lật trời ! Trên dưới Vương gia đều là ngươi định đoạt sao? Động một chút lại ‘Chớ vào cửa chính’, đây là nhà ngươi sao? Đây là nhà ta!”

Trên mặt Vương Hải Hồng có chút không nhịn được, “Coi là nhà của người, con cũng có quyền lợi đưa ra dị nghị a.”

“Có thể, ngươi nói đi, nói xong liền ra khỏi đi.” Vương lão gia tử dọa dẫm.

Vương Hải Hồng do dự nửa ngày mới mở miệng, “Cha, người đừng ép con, người cũng biết tính con…”

“Ta không bức ngươi.” Ngữ khí Vương lão gia tử vô cùng bình tĩnh, “Ngươi thật sự bị từ, sau khi chết đừng đốt giấy để tang cho ta, bước qua mộ phần của ta đi đường vòng đi!”

Vương Hải Hồng: “…”

Ngày hôm sau, công ty liên hợp với đoàn phim tổ chức một lễ truy điệu lớn cho Y Lộ.

Sau hai tuần, Vương Hải Chíchính thức giải nhiệm chức chủ tịch. Kết thúc “bục thống trị” dài đến hơn haimươi năm, mở ra chương mới cho tập đoàn Trung Đỉnh.

191. Chương 190: Cải Cách Quyết Đoán

Trải qua sự kiện bỏ phiếu biểu quyết của ban giám đốc, Vương Trung Đỉnh trúng cử làm chủ tịch, cũng kiêm nhiệm tổng giám đốc. Ngay sau khi nhậm chức, liền ban hành một loại cải cách quyết đoán.

Đầu tiên chính là đầu tư mở rộng quy mô.

Chú mục chính là “căn cứ điện ảnh và truyền hình Trung Quốc và Phương Tây” lần thứ hai nâng cấp, gia tăng sao cho khách sạn, ngoại cảnh thiên nhiên, nhiều hạng mục quỷ thành. Tham vọng tạo ra căn cứ điện ảnh và truyền hình xa hoa nhất Trung Quốc nội địa, làm nơi cung cấp dịch vụ ăn, mặc, ở, đi lại cao cấp nhất cho nghệ sĩ.

Tiếp theo chính là mở rộng lĩnh vực kinh doanh.

Trừ bỏ điện ảnh và truyền hình, âm nhạc, nghệ sĩ và các dịch vụ khác, còn gia tăng sản nghiệp thời trang, trang web video, cùng nhiều dịch vụ làm đẹp chuyên nghiệp. Từ việc mở rộng kinh doanh, công ty cũng đổi tên từ “điện ảnh và truyền hình Trung Đỉnh” thành “truyền thông Trung Đỉnh”, phía dưới sáng lập hơn mười công ty chi nhánh, cơ hồ đề cập đến lĩnh vực giải trí.

Lại có chuyển biến về phương thức quản lý.

Trước kia những hạng mục hoạt động đưa vào từng phòng đều thống nhất do công ty quản lý, hiện tại lại là tròn méo tự quyết. Mỗi nhà làm phim đều phải tự chịu trách nhiệm về lợi tức, đầu nhập sản xuất cùng với tăng hiệu.

Cuối cùng là thay máu cao tầng.

Phùng Tuấn từ trợ lý tổng giám đốc thăng lên chấp hành tổng tài, chủ trì nghiệp vụ điện ảnh cùng doanh tiêu giải trí. Vương Chiêu tiến hành đảm nhiệm phó tổng kinh lý chủ trì các hạng mục đầu tư cùng xây dựng viện tuyến.

(dịch cái đoạn này phải gọi là máu dồn hết lên não T___T)

Nhị Lôi cũng từ một gã bảo tiêu nhỏ thăng làm trợ lý chủ tịch, tiếp nhận công tác của Phùng Tuấn. Thật sự là ứng cái câu kia của người mù, trở thành "bà mối" liền một bước lên mây.

Trừ lần đó ra, một lượng lớn 'Tham hủ phái' trường kỳ được Vương Hải Chí bao che cũng hoàn toàn bị diệt trừ. Chỉ riêng một tổ phim Phong Mang , đã có hơn mười chủ chế bị sa thải.

Mấy người làm phim này đến chết cũng không nghĩ ra, cử báo bọn họ không ngờ là kẻ cùng làm việc xấu cà lơ phất phơ Hàn Đông.

Trừ bỏ những cải cách bên trong này, còn có một đại sự chấn động nhân tâm, chính là thu mua công ty Phùng Mục Chi. Hợp lại cùng bộ phận quản lý nghệ sĩ, sáng lập công ty Trung Đỉnh văn hóa trù tính.

Mà Phùng Mục Chi cũng thuận lý thành chương trở thành người đứng đầu công ty trù tính lớn nhất nội địa, nắm quyền sinh sát điều khiển trăm tên nghệ sĩ, thế lực có thể tập trung hoàn toàn.

Sự trở về của nàng đồng nghĩa Lý Thượng lại đã giết trở lại.

Hơn nữa là lấy thế càng hung mãnh, trạng thái càng máu gà, dã tâm càng cường đại hơn.

Thời gian trước trong công ty loạn, Phùng Mục Chi cấp cho Lý Thượng một loạt chế định "kế hoạch siêu sao".

Trong đó là trọng yếu nhất chính là cải tạo gương mặt.

Dáng người Lý Thượng đã không cần lo lắng, trừ bỏ Hàn Đông ra không có ai bì được. Nhưng mà khuôn mặt của hắn thật sự là không có ưu thế, vừa nhìn tựa hồ cũng không tệ lắm, nhưng là loại góc cạnh này khó tạo ấn tượng.

Vì thế, Phùng Mục Chi ý đặc biệt mời đến "sao Thái Đẩu" của giới trang điểm, thực hiện kế hoạch hàng đầu trong thời gian dài cho khuôn mặt của hắn.

Cái kế hoạch này đại khái hoàn công trong ba năm, trong lúc này, mặt Lý Thượng sẽ chỉnh hình sáu lần. Không chỉ có cho dung nhan này lên đến trình độ giống một người hoàn toàn khác, còn phải khiến cho người không phải nhân sĩ chuyên nghiệp đều tuyệt đối nhìn không ra hắn từng động đao kéo.

Kỳ thật khi Lý Thượng vừa về công ty Hàn Đông đã phát hiện ra rồi, lúc ấy bất quá mới hoàn thành lần phẫu thuật đầu tiên. Hàn Đông đã cảm giác được trên người Lý Thượng thiếu đi rất nhiều "hơi thở quê cha đất tổ", khí chất vèo vèo một mạch phi thăng vượt hàng loạt cấp bậc.

Ngoài ra, xác định lại vị trí cũng là một trong những kế hoạch trọng yếu nhất.

Phùng Mục Chi bắt Lý Thượng triệt để gạt rụng bóng dáng của Hàn Đông, hoàn toàn vứt bỏ tư tưởng cùng Hàn Đông "cứng chọi cứng". Nghĩ đến luận tư chất cùng tài nguyên, hắn hợp lại đều không sánh được với Hàn Đông.

Con đường duy nhất ra chính là tìm ra lối đi khác.

Tại phương diện này, Phùng Mục Chi thể hiện rất rõ ràng ánh mắt độc đáo của một người đại diện át chủ bài.

Nàng không cho Lý Thượng đi lại thep phong cách hoa lệ quý tộc, mà xác định lộ tuyến theo vị trí nhân vật phản diện. Nàng cảm thấy so với thương nhân tinh anh, thần tượng toàn năng, chiến trường kiêu hùng và những vai diễn tích cực khác, nhân vật lịch sử đại BOSS phản diện càng phù hợp khí chất của hắn.

Nhưng cái này cũng không có nghĩa Lý Thượng bỏ quên cạnh tranh cùng Hàn Đông, dù sao "lão đại" chỉ có một, quan hệ cạnh tranh sẽ vĩnh viễn tồn tại, chỉ là thay đổi loại phương thức khác mà thôi.

Phương thức này có thể nói so với trước kia còn tồi tệ hơn.

Ví như Lý Thượng không tự mình đi con đường mạo hiểm này, lại giật dây những người khác đến đi. Để chiếm trước thị trường của Hàn Đông, phân chia áp lực bên cạnh mình.

Vì thế trong khoảng thời gian này, trong công ty chân dài hoành hành, tóc quăn ẩn hiện, đuôi thỏ lại càng lan tràn như cỏ dại.

Không có biện pháp, ai bảo những lúc dùng tạo hình này chào hỏi cùng Vương tổng, ánh mắt của y đều ôn nhu như vậy đây!

Trừ bỏ đoàn thể nam nghệ sĩ càng ngày càng lớn mạnh, lực lượng nữ nghệ sĩ trù bị cũng cực kỳ hùng hậu.

Tuy rằng tổn thất hai gã đại tướng, nhưng Phùng Mục Chi rất nhanh giành được công ty trù tính đối thủ của nhất tỷ Tào Phỉ Phỉ, bổ sung chỗ hổng này. Còn có một nhóm "tiểu hoa" ở tuyến ngây thơ, mấy năm gần đây thăng thế phi thường mãnh liệt. Mặt khác còn có một đoàn tiểu thịt tươi mới tốt nghiệp từ viện hiệu nghệ thuật, gần đây ở công ty ùn ùn…

Đột nhiên toát ra nhiều gương mặt xinh đẹp như vậy, Hàn Đông thật sự trở thành "Alexander" rồi. Mùa thu còn chưa có qua, mùa xuân làm sao đã lại đến rồi đây?

Đương nhiên, nghệ sĩ tăng nhiều cũng đồng nghĩa đội ngũ quản lý lớn mạnh. Rất nhiều nghệ sĩ đều thừa dịp này chuyển về phía sau màn, Du Minh chính là một trong số đó.

Hàn Đông như thế nào cũng không nghĩ đến, Du Minh tự bản thân mình đã hỗn thành như vậy, cư nhiên còn làm người đại diện cho người ta?

Hơn nữa loại "hiệp hội bề ngoài" như Du Minh này, bị hủy hoại nhất định là một tuyệt thế mỹ nam tử.

Sự thật chứng minh, Hàn Đông lo lắng quả nhiên không phải dư thừa.

Ký tên cho Du Minh chính là người Hạ gia.

Người Hạ gia a! Vậy là cái gien gì a? ! Hắn như thế nào xuống tay được? ! !

Hơn nữa vị này vẫn là đứa trẻ mà trong miệng trưởng bối Hạ gia luôn luôn là tướng mạo nổi bật nhất, Diện mạo của cậu ta cùng với ân nhân Hạ Diệu của Hàn Đông rất nhiều nét tương đồng, khác biệt duy nhất chính là con lai.

Được rồi, con mẹ nó lại còn là con lai!

Hơn nữa sinh năm 95, bây giờ còn chưa đến 20 tuổi!

May mắn Lý Thượng nhìn xa trông rộng, từ bỏ lộ tuyến cao đại thượng, nếu không sẽ bị cậu ta đè đến mảnh vụn cũng không còn!

(cao đại thượng - hay 3L Luxury, Large, Level up: cao cấp, đại khí, thời thượng)

Quý công tử, nhan sắc vô địch, phong nhã hào hoa coi như xong, Du Minh còn dẫn "Thành quả" của mình đi tranh công cùng Vương Trung Đỉnh nữa.

Vương Trung Đỉnh lúc ấy không hề nghĩ ngợi liền gật đầu, vẫn không quên nói một câu: "Đã lớn như vậy sao?"

Nước mắt Hàn Đông xoạch xoạchnghĩ: Vương Trung Đỉnh khẳng định trước đây đã sờ qua mông nó rồi…

192. Chương 191: Cho Hắn Nếm Thử Chút Dấm Chua

Sau khi Vương Trung Đỉnh nhậm chức, Hạ Hoằng Uy lần đầu tiên đến thăm "Vương quốc giải trí" của y. Phóng mắt gặp mỹ nhân đến nhàm chán, thỉnh thoảng nhìn thấy người xấu, lại có loại cảm giác hai mắt tỏa sáng.

"Gần đây diễm phúc sâu a ~" Hạ Hoằng Uy vừa đùa nghịch một cái đồng hồ trên kệ triển lãm vừa trêu chọc Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh hừ cười nói: "Cậu chính là nói đến tiểu đường đệ ba trứng kia của cậu sao?"

Hạ Hoằng Uy đầu tiên là sửng sốt, sau đó quẳng đến ánh mắt xem thường, "Làm sao cậu còn nhớ rõ việc này?"

"Không có biện pháp, ấn tượng quá sâu."

Vương Trung Đỉnh là nói đến Hạ Dương Trác, cũng chính là chuyện lý thú của tiểu đường đệ Hạ Hoằng Uy lúc nhỏ.

Khi đó Vương Trung Đỉnh đến học trung học ở Mĩ, còn Hạ Dương Trác là lớn lên ở đây. Có lần Vương Trung Đỉnh bồi tiếp Hạ Hoằng Uy đi thăm cậu, cậu bất quá mới ba bốn tuổi.

Nhi đồng ở tuổi này đang trong giai đoạn nhận thức, sẽ có rất nhiều ý tưởng kỳ quái, Hạ Dương Trác chính là như thế.

Cậu thủy chung tin chắc là mình có ba trứng, vô luận người giám hộ dạy dỗ như thế nào, thậm chí dán đủ loại hình ảnh khí quan nam giới cho cậu xem, nói cho cậu biết người bình thường chỉ có hai trứng, cậu vẫn như cũ cảm giác mình hẳn phải là ba.

Mà lại không chỉ có cho là như vậy, còn luôn cố chấp đi tìm một trứng bị mất, có đôi khi nhìn thấy một cái vật tròn nào đó, liền vô thức nhét vào đũng quần.

Cha mẹ của cậu thật sự không còn cách nào, chỉ có thể đem toàn bộ vật hình cầu trong nhà giấu đi, thậm chí cả trứng chim cũng phải nấu thành miếng mới dám đặt lên bàn ăn.

Sau đó Vương Trung Đỉnh đến nhà làm khách, cậu liền hướng Vương Trung Đỉnh khóc lóc kể lể chuyện này, hơn nữa khóc đến đặc biệt ủy khuất. Nói mình bị thiếu một quả trứng, hỏi có thể mượn Vương Trung Đỉnh một quả hay không.

Sau lần đó, hình tượng Hạ Dương Trác ba trứng liền khắc thật sâu trong lòng Vương Trung Đỉnh.

Vô luận sau này cậu trổ mã được đến anh tuấn khinh người, mê đảo một đám nữ nhân Mĩ Quốc như thế nào. Mỗi khi Vương Trung Đỉnh nhìn thấy cậu, trong đầu như cũ chỉ có ba trứng.

"Nó vẫn như vậy." Hạ Hoằng Uy nói, "Hiện tại cậu tặng nó một mô hình Ultraman, nó cũng sẽ lấy cái mắt xuống."

Vương Trung Đỉnh cười cười, "Cho nên cậu bắt tôi chú ý cậu ta tôi cũng chưa hẳn có thể, tôi đối với người không biết đếm thật sự khó có thể gọi điện." (?)

"Cậu có thể dùng nó cho để Hàn Đông uống chút dấm chua, đoạt lại chủ quyền tình yêu." Hạ Hoằng Uy đề nghị.

Nụ cười trên mặt Vương Trung Đỉnh nháy mắt ngưng lại, "Cái gì gọi là đoạt lại? Tôi có đánh mất qua sao?"

"Đại khái là tôi nghĩ vậy." Hạ Hoằng Uy cười xấu xa, "Tôi nghĩ đến trước có Diệp thành Lâm, sau lại Du Minh tiếp tục xa hơn lại có thúc cậu thương nhớ, gần thì có Calne YY … Những nguy cơ này làm cho tâm tình của cậu đều bị cậu ta nắm rồi."

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh rõ ràng chìm xuống, "Cậu cảm thấy tôi là người như vậy sao?"

Hạ Hoằng Uy cười, "Phải hay không cũng không quan hệ, coi như chủ quyền ở trên tay cậu, cậu làm theo có thể bắt cậu ta uống chút dấm chua, lấy được nhiều phúc lợi hơn."

Vương Trung Đỉnh vẫn là một giọng điệu khinh thường, "Phúc lợi của tôi còn phải dựa vào phương thức này mà lấy sao?"

"Được rồi, coi như tôi chưa nói."

…

Buổi tối, Vương Trung Đỉnh cố ý kéo dài thật lâu mới về nhà. Vốn tưởng rằng sau khi vào cửa sẽ có một con "Đại Cẩu" nhào lên, phe phẩy đuôi các loại lên án.

“Anh sao bây giờ mới trở về? Có phải bị tiểu thịt tươi nào cuốn lấy thoát thân không nối không?”

Sau đó dâng lên các loại cảm giác, ngươi biết. :3

Kết quả, sự thật là Hàn Đông so với y còn về muộn hơn. Y ngồi chờ hơn nửa canh giờ ở phòng khách, Hàn Đông vẫn chưa về.

Vì thế Vương Trung Đỉnh gọi điện thoại cho tiểu Lương.

“Cậu ấy đang làm gì?”

Tiểu Lương nói: “Calne đạo diễn giảng diễn cho diễn viên mới, cậu ấy đang ở bên cạnh làm mẫu.”

Phải nói cái đoàn phim này của Hàn Đông cũng đủ xui xẻo đi, đầu tiên là tuyển diễn viên lằng nhằng hơn nửa năm không xong, tiếp theo là nữ phối hợp diễn bị đuổi, tiếp tục lại nữ chính qua đời, cuối cùng còn bị vạch ra một loạt hoạt động tài chính đen…

Khiến cho truyền thông phải đều cấp cho một cái danh hiệu bi thương —— đoàn phim bị Thượng Đế nguyền rủa.

Hơn nữa từ khi người làm phim bị sa thải, theo đó đến diễn viên cũng bị liên luỵ đá ra khỏi tổ. Làm cho một đám lại một đám người mới nhập tổ, cho nên lại phải huấn luyện lại một lần nữa.

Nhưng Vương Trung Đỉnh vẫn muốn hỏi: “Calne giảng diễn, cậu ấy đi theo thì có cái tác dụng gì?”

Kỳ thật Vương Trung Đỉnh muốn nói chính là: đạo diễn ăn trúng cái gì rồi? Tự mình giảng diễn còn đòi diễn viên khác lên làm mẫu.

Nhưng xuất phát từ phương diện nào đó, y đem lời này nhường cho tiểu Lương phun tào.

Kết quả tiểu Lương không những không nói lại theo tâm tư của y, trái lại bất đắc dĩ thừa nhận, “Calne đạo diễn cũng muốn cho cậu ấy về nghỉ ngơi sớm một chút, là cậu ấy lại muốn chơi xấu kia.”

Cho dù Hàn Đông chỉ là muốn khoe khoang, Vương Trung Đỉnh vẫn làm vẻ mặt là không vui.

“Có cần tôi nói cho cậu ấy không?” Tiểu Lương hỏi.

Vương Trung Đỉnh trầm giọng trả lời: “Không cần, cậu nói cho cậu ấy biết, muốn khi nào thì về thì về.”

Tiểu Lương chuyển cáo chi tiết.

Nội tâm Hàn Đông nháy mắt dao động theo phương hướng dự liệu của Vương Trung Đỉnh.

Bình thường đều có ý thúc giục, ngày hôm nay sao lại hào phóng như vậy? Sẽ không phải là ở nhà vụng trộm đi?

Vì thế, Hàn Đông nhanh chóng tạm biệt Calne, vội vàng chạy về nhà.

Vương Trung Đỉnh thấy Hàn Đông thở hồng hộc đẩy cửa ra, trong lòng đắc ý một trận.

Ta còn cần cố ý “nhưỡng dấm chua” sao? Chỉ một câu nói đã làm cho người có cảm giác nguy hiểm.

Thời gian sau đó, Hàn Đông quả nhiên biểu hiện ra quá mức nhiệt tình. Lúc tắm rửa chà xát lên chà xát xuống cho Vương Trung Đỉnh ánh mắt gian tà trừng trừng kiểm tra các kiểu.

Sau đó nằm ở trên ghế sa lon nghỉ ngơi, vẫn chưa yên tâm búng khăn tắm dưới khố Vương Trung Đỉnh, lôi cái kia ra xem xét.

Vương Trung Đỉnh ở bên cạnh ngồi đến vô cùng nam tính, hai cái chân dài rắn chắc mở rộng, cơ ngực cùng cơ bụng băng ra đường nét khêu gợi, rõ ràng là đang đợi Hàn Đông với nhiệt tình “mênh mông”.

Kết quả, Hàn Đông nhưng lại đút trở về, sau đó liền ghé xuống trên dùi Vương Trung Đỉnh ngủ gật. Sự việc kia chỉ còn cách miệng có một chút, hắn lại vứt ra mặc kệ chính sự.

“Tôi nói…” Vương Trung Đỉnh rốt cục nhịn không được mở miệng, “Em vừa rồi là làm gì vậy?”

“Vừa rồi?” Hàn Đông mơ mơ màng màng hỏi, “Vừa rồi em làm gì?”

Vương Trung Đỉnh chỉ vào dưới khố, "Động chỗ này!"

Hàn Đông tựa hồ vừa mới hiểu ra, mặt dán lên trên cọ xát, giọng điệu nị oai nói: "Không có gì, chỉ là thất rất hiếm lạ, muốn lấy ra ngó ngó chút."

Vương Trung Đỉnh lại nhẫn nại không nổi rồi, hỏi thẳng "Ngó qua có thể đủ hiếm lạ?"

Hàn Đông nghĩ Vương Trung Đỉnh đã nhìn ra nghi ngờ trong lòng mình, vội làm vẻ mặt chính sắc che dấu nói : "Em thật sự chỉ là muốn ngó chút thôi."

Buổi chiều còn thề son sắt nói mình ổn cư chủ quyền của người kia, hiện tại cũng bởi vì một hành động khó hiểu của Hàn Đông mà cảm xúc đại biến, trực tiếp thô lỗ kéo đầu hắn qua xoa nắn một trận.

Hàn Đông trực tiếp nức nở, "Em mệt, thật là mất hứng rồi, hôm nay nói quá nhiều …"

Vương Trung Đỉnh không những không buông ra còn đặt tay lên trên đầu hắn, cánh tay để không kia nhấc một cái chân của hắn lên áp đến trên vai, ngón tay khuếch trương nơi nào đó mà thống vào.

"Còn mệt không?"

Hàn Đông vội cầu xin tha thứ, "Không mệt nữa, không mệt nữa …"

Vương Trung Đỉnh như trước chưa vừa lòng nhất định không buông tha, thái độ rõ ràng vô cùng dị thường. Trước kia nếu là tới lúc này liền quyết đoán làm, cũng không dài dòng, tuyệt đối là ngươi thống khoái ta cũng thống khoái!

Ngày hôm nay trước khi ra trận các loại chần chờ, nhất định đùa Hàn Đông đến chịu không nổi, tru lên cầu xin tha thứ mới bằng lòng bỏ qua, hơn nữa một mực chất vấn.

"Mệt? Em giúp người ta giảng diễn như thế nào không thấy mệt?"

Đến cuối cùng, Hàn Đông đã gánh không nổi muốn ngủ, Vương Trung Đỉnh vẫn còn một bộ dạng vô cùng hứng cảm.

Kỳ thật việc này cũng không thể trách ai, muốn trách thì trách chế độ công ty thay đổi.

Sau khi Vương Trung Đỉnh nhậm chức đem quyền sở hữu đều trao cho cấp dưới, làm cho kết quả cuối cùng là y trở nên rảnh rỗi, một người rảnh rỗi liền dễ dàng nảy sinh tâm tưởng nhớ nhung, hơn nữa mỗi ngày bị các loại tiểu thịt tươi kích thích, "Tinh lực" quá thừa cũng là không thể tránh được.

Nhưng mà trái ngược với việc này chính là Hàn Đông lại bận rồi, đoàn phim phải đuổi tiến độ, Vương Trung Đỉnh cũng không thể ngăn cản không cho quay đi?

Hậu quả là chính là y bên này chưa thỏa mãn dục vọng, Hàn Đông bên kia đã thể lực chống đỡ hết nổi.

Cho nên lúc Vương Trung Đỉnh xử lý uế vật giữa hai chân cho Hàn Đông lại nhịn không được mắng: "Xem bộ dạng sóng này…"

Nhưng là khi đêm không ngủ được, tâm ngứa như bị cả trăm móng vuốt cào không dứt y mới lý giải được tâm địa của thúc mình.

Quyền lực là xuân dược mạnh nhất.

Cũng không phải là bởi vì quyền lực khiến hết thảy trở nên dễ như trở bàn tay, mà bởi vì quyền lực sẽ khiến cho không gian của dã tâm bành trướng lớn hơn nữa.

Bắt ngươi bụng rỗn rột kêu đói trong một thời gian dài, đột nhiên vô số mỹ vị bày ra trước mặt, mấy người có thể chịu đựng không trộm ăn một miếng?

Cho dù một lần nhịn được, lần thứ hai lần thứ ba thì sao? Trường kỳ dưới sự kích thích, ai còn có thể cưỡng lại?

Điểm đúng duy nhất của Vương Trung Đỉnh so với Vương Hải Chí là y sẽ không đói bụng vơ quàng.

Nhưng cái này cũng chính là điểm thúc giục nỗi bi ai của y.

Cầu kỳ quá mức khiến cho lãng phí một bàn mỹ vị, chỉ riêng cái món muốn ăn kia lại chần chừ không được. Thật vất vả mới đến đây nhưng lượng lại ít đến đáng thương cảm, hơn nữa đều lá trà bánh ngô một chút cũng không mới mẻ!

Có thể con mẹ nó không biệt khuất sao? !

Càng đáng giận hơn là mình còn chưa có ăn no, "món ăn sát cảnh" kia cư nhiên lại dám lầu bầu một câu.

"Nên giảm giảm chút."

…

Ngày hôm sau, tập đoàn Trung Đỉnh tổ chức một buổi lễ long trọng.

Đây là sự kiện đầu tiên sau khi công ty "Thay đổi chế độ xã hội", mọi người nhiệt tình chưa từng có. Nghệ sĩ cũ tới đây quan sát hướng động tĩnh, nghệ sĩ mới tới đây làm quen. Có thể nói là cây thường xanh, tiểu thịt tươi đồng thời thể hiện, đại chân dài, ngực phồng hội tụ một đám.

Hàn Đông vừa tiến đến đã bị ánh ngọc ánh sao này mê muội, một đám người mới này, váy xuyên thấu, váy cổ trễ, váy ngắn đến mông… Quả thực không cần quá khoe da thịt đi!

Lúc Vương Trung Đỉnh chưa vào tràng, những người này còn ra vẻ không tự nhiên đưa che ngực. Chờ y vừa vào, tay này lập tức buông ra, nhịp nhàng mà "chẳng may" lộ ra trong lúc chào lão tổng.

Mà những nàng không có cổ trễ chữ V, giờ phút này chỉ hận không thể tự tay xé váy một đường, trực tiếp đem ngực tung ra!

Hàn Đông nhìn bọn họ một đám người bám đến bên cạnh Vương Trung Đỉnh, trong lòng nhịn không được mắng: một đám sóng hàng! Coi như ta không tồn tại phải không? Tốt xấu gì cũng một hai người lại đây vây quanh ta đi a!

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe được một trận tiếng kinh hô."Ta thiên! Đây ai a? Là công ty chúng ta sao?"

"Chỉ số nhan sắc quả thực bùng nổ a!"

"A a a a… đẹp trai như vậy còn muốn cho người ta sống nữa không?"

"…"

Bao quát giới giải trí cả hai mươi mấy năm, gặp vô số người - Phùng Mục Chi giờ này khắc này cũng có chút không bình tĩnh nổi.

Ta như thế nào lại để nam nhân này rơi vào tay người khác? ! Ta như thế nào lại xuất hiện một sai lầm như vậy?

Lý Thượng cũng nhịn không được ở bên cạnh hỏi: "Người này ai a?"

"Không rõ lắm." Phùng Mục Chi nói.

Lý Thượng thực kinh ngạc nhìn cô ta, lại vẫn có người ngươi không rõ?

Phùng Mục Chi nhìn ra suy nghĩ trong lòng Lý Thượng, lúc này trả lời: "Diện mạo này ném tùy tiện ném lên một chương trình đều có thể hot, tôi nếu đã sớm biết, còn phải lãng phí thời gian lên người cậu sao?"

Lý Thượng, "…"

Hàn Đông tự nhiên biết người tới là ai, cho nên triệt để xem thường đối với đám tân nghệ sĩ đang kinh ngạc này.

Đến nỗi sao? Không phải là chỉ dễ nhìn chút sao? Tiếp tục đẹp hơn nữa, nhìn thêm vài lần cũng vậy thôi.

Nghĩ nghĩ lại đưa ánh mắt xoay qua nhìn, trong lòng liền lộp bộp: fuck! Sao lại đẹp như thế?

Ánh mắt Vương Trung Đỉnh cũng theo mọi người nhìn đến trên người Hạ Dương Trác, đột nhiên đầu óc liền rối loạn, bật ra rất nhiều ý niệm không nên có trong đầu: đoạt lại chủ quyền… Càng nhiều phúc lợi…

"Nhìn ra không? Vương tổng cũng xem đến ngây người."

"Lần đầu tiên thấy ngài ấy sửng sốt, thật đáng yêu."

Đáng yêu con mẹ nhà ngươi! Hàn Đông hung hăng trợn mắt lườm thiếu nữ bên cạnh một cái.

Hạ Dương Trác giống như căn bản không thèm để ý đến ánh mắt của mọi người, trực tiếp đi đến bàn tiệc.

Cả một ngày chưa ăn gì, có chút đói bụng rồi.

Đi tới đi tới đi lui ở chỗ trứng vịt.

Ăn hay là không ăn đây?

Đang nghĩ ngợi, bên cạnh đột nhiên vang lên một giọng nam chìm duệ.

"Nhiều năm như vậy vẫn còntìm cái trứng kia sao?"

193. Chương 192: Khiêu Khích

Hạ Dương Trác nhịn không nổi sửng sốt, quay đầu nhìn sang, người trêu chọc mình không ngờ là Vương Trung Đỉnh.

Nghĩ đến trước đây Du Minh đã dạy, nói cái gì Vương Trung Đỉnh người này tính tình lạnh lùng không được tiếp cận linh tinh, cho nên Hạ Dương Trác quyết định có thể không động vào nhất định sẽ không động.

Nhưng cậu như thế nào cũng không nghĩ tới, Vương Trung Đỉnh lại có thể chủ động đến trêu chọc mình!

"Ngài đang nói chuyện với tôi?" Hạ Dương Trác chần chừ hỏi.

Vương Trung Đỉnh nói thẳng: "Trừ cậu ra, còn ai khác cảm thấy mình có hơn ba trứng sao?"

Hạ Dương Trác đã không còn ấn tượng đối với chuyện này rồi, người nhà cũng không dám nói, sợ tổn thương tự ái của cậu. Từ đó Hạ Dương Trác vẫn cho rằng mình có chỉ số IQ cao, tài năng hơn người từ khi còn nhỏ, ba tuổi biết ngàn chữ, năm tuổi thuộc lòng các loại thơ Đường.

Cho nên nghe nói như thế, phản ứng đầu tiên của Hạ Dương Trác chỉ là cười cười.

"Ngài đây đang nói đùa gì vậy?"

Vốn Vương Trung Đỉnh bắt chuyện cùng cậu chỉ là vì muốn cho Hàn Đông một câu đề tỉnh, kết quả sau khi hàn huyên vài câu, phát hiện người này cũng rất có ý tứ, so với Hàn Đông lúc mộng du còn ăn nhịp hơn.

Vì thế lại nhịn không được nhiều hàn huyên thêm vài câu.

Hàn Đông ở ngay cách đó không xa trừng mắt gườm hai người, nhãn cầu đã sắp dài ra đâm tới đó rồi.

Thẩm Sơ Hoa cố tình ở bên cạnh nói nói mát.

"Nếu nam nhân cùng một chỗ với Vương tổng là cậu ta, chẳng sợ bắt em rút lui em cũng cảm thấy đáng giá."

Ánh mắt Hàn Đông âm trầm nghiêng qua, "Nếu người tranh giành Vương tổng cùng tôi là cô, chẳng sợ bắt tôi bỏ cuộc tôi cũng cảm thấy đáng giá!"

Thẩm Sơ Hoa khí vận đan điền, gầm lên phá vỡ yết hầu mà hét.

"Ngươi – quả – nhiên – đáng – đời!"

Hàn Đông cười ha ha vài tiếng, trong lòng thoải mái hơn. Hắn học Vương Trung Đỉnh, hai người thuần gia môn nhân, ghen cũng không thể cho ai nhìn ra, hết thảy đều giấu ở trong chăn gối!

Vì thế Hàn Đông vứt ra một ánh mắt cao lãnh, ngẩng đầu sải bước đến buồng vệ sinh.

Sau khi vừa bước vào, rầm một trận phát tiết, giống như đang tưới không phải là máng tiểu, mà xem như cái mặt đẹp đẽ của Hạ Dương Trác.

Nước tiểu đang hăng hái, đột nhiên cảm thấy bên cạnh có chút khác thường. Quay đầu vừa nhìn, một nam nhân xa lạ đang lẳng lặng đánh giá hắn.

"Cậu là Hàn Đông?"

Hàn Đông vội vàng kết thúc, "Phải, là tôi, anh là?"

Nam nhân đưa tay về phía hắn, "Tôi tên là Thái Bằng."

Hàn Đông quên tay của mình mới vừa cầm qua điểu, phản xạ có điều kiện đưa tới. Chờ lúc hắn ý thức được đã muộn, Thái Bằng trực tiếp nắm tay rồi.

Nam nhân rất không câu nệ tiểu tiết!

Này nếu đổi lại Vương Trung Đỉnh, viên mông Hàn Đông sớm đã bị đá sưng lên rồi.

Vì thế, Hàn Đông cẩn thận nhìn Thái Bằng trước mặt một lúc.

Kết quả phát hiện mi cốt của gã nổi lên, có chút khuynh hướng bạo lực, hai hàng lông mày thấp áp gần xuống mắt, tâm tính vặn vẹo dễ dàng đi đến cực đoan. Bọng mắt căng đầy, tính dục thịnh vượng vả lại năng lực rất xuất sắc. Mũi cao vận may phát tài quật khởi, thế bất khả đáng.

Tổng thể chính là tướng mạo không tốt, người không nên trêu chọc.

Vì thế, Hàn Đông vội vàng rút tay trở về.

Bất quá nhiệt tình của Thái Bằng đối với hắn không giảm, "Công ty chúng tôi gần đây đầu tư quay một bộ phim, muốn mời cậu làm nam chính, không biết cậu có hứng thú không?"

Hàn Đông tò mò hỏi thăm: "Loại hình phim gì?"

"Hành động mạo hiểm." Thái Bằng nói.

"Vậy các người tính cho tôi diễn vai gì?"

"Nhân vật phản diện Boss."

Nghe thế, Hàn Đông lập tức từ chối khéo, "Tôi bộ dạng mặt mũi hiền lành như vậy, thế nào diễn được nhân vật phản diện?"

"Cậu trước tiên đừng vội lên cự tuyệt, phim của chúng tôi mới vừa được duyệt, đến lúc quay còn cách một đoạn thời gian, cậu có thể suy xét một chút. Đây là danh thiếp của tôi, nghĩ kỹ liên hệ tôi bất cứ lúc nào."

Hàn Đông lễ phép nhận lấy.

Trước khi đi, Thái Bằng lại hướng Hàn Đông nói: "Nếu cậu không diễn cái vai kia, thật sự rất đáng tiếc."

"Cám ơn, tôi sẽ hảo hảo suy nghĩ."

Thái Bằng vừa đi, Hàn Đông lập tức đem tấm danh thiếp kia vò nát rồi ném vào thùng rác.

...

Trở lại hội trường, Hàn Đông phát hiện Vương Trung Đỉnh vẫn còn đang cùng Hạ Dương Trác trò chuyện, cơn tức trong lòng lại xoẹt xoẹt nhảy lên.

Đang lúc không có chỗ phát tiết, một kẻ xấu số lại chủ động đưa tới cửa rồi.

"Này! Tìm cậu đã nửa ngày, vừa rồi chạy đi đâu?"

Hai con mắt Hàn Đông đỏ đậm sâu kín liếc một cái, hơn nửa ngày mới từ trong kẽ răng nặn ra một câu.

"Cậu đến cùng có phải anh em của tôi không?"

Du Minh thắc mắc, "Đúng a, làm sao vậy?"

"Làm sao vậy? Cậu đem cái đại họa như vậy vứt vào bên cạnh Vương Trung Đỉnh, là muốn chặt đứt đường tình duyên của lão tử sao?"

Du Minh không hiểu, "Như thế nào lại chặt đứt đường tình của cậu? Nó rõ ràng không đẹp trai như cậu a!"

"Đình chỉ!" Hàn Đông một bộ biểu cảm chịu đủ rồi, "Cậu con mẹ nó tự bản thân mình thiếu nhãn lực, liền cho rằng người khác đều như cậu sao?"

Du Minh, "…"

Sau khi sự kiện kết thúc, Hàn Đông liễm lên một thân tức giận trở về nhà. Mới vừa vào cửa đã xô đẩy Vương Trung Đỉnh đến góc tường, ánh mắt sắc bén lại bá đạo ghé sát vào y.

"Được a ~ ngay trước mắt tôi câu kết làm bậy với người khác?"

"Gian kế" của Vương Trung Đỉnh thực hiện được, trên mặt lại cố ý một biểu tình không thẹn với lương tâm.

"Ai câu kết làm bậy?"

Hàn Đông vươn tay nắm chặt cằm Vương Trung Đỉnh, bá đạo hôn lên.

Đúng như cái dạng Vương Trung Đỉnh hi vọng kia, dùng đầu lưỡi lanh lợi hung hăng "Chinh phục" y.

Tiếp theo. Hàn Đông lại bắt đầu giở trò với Vương Trung Đỉnh, các loại trêu đùa, khiêu khích cùng câu dẫn.

Vương Trung Đỉnh giả vờ một biểu tình nhẫn nại không được, dẫn đến Hàn Đông càng thêm ra sức "Trừng phạt".

Hàn Đông không hổ là Đại Tiên nhi, liếc mắt một cái đã "Nhìn thấu" suy nghĩ trong lòng Vương Trung Đỉnh. Tự cho là đúng "tra tấn", "vũ nhục" người ta, thậm chí đem trứng của y liếm đến vang bành bạch. (má tả kinh quá =)))

"Sau này còn đùa giỡn vấn đề trứng với người ta nữa không? Ân?" Hàn Đông lớn tiếng chất vấn.

Vương Trung Đỉnh cố ý trầm mặc.

"Không nói lời nào phải không?" Lại bắt đầu liếm bành bạch.

Sau đó lại hỏi: "Sau này còn đùa giỡn về trứng với người ta nữa không?"

Vương Trung Đỉnh, "…"

"Còn chưa chịu nói nói phải không?" Lại bắt đầu lần nữa.

"Sau này còn đùa giỡn về trứng với người ta nữa không?"

Vương Trung Đỉnh, "…"

"Còn không nói có phải không?" Lại không dứt.

"…"

Đến cuối cùng, Hàn Đông ra sức hầu hạ Vương Trung Đỉnh đến quá nửa đêm, mệt đến giống như cẩu tử, vẫn còn vẻ mặt chất vấn hỏi: "Lần sau còn dám dám tán tỉnh người ta không?"

Vương Trung Đỉnh không lên tiếng.

Hàn Đông hừ cười một tiếng, còn chưa thu miệng lại liền ngủ mất rồi.

…

Kết quả, ngày hôm sau, lòng tự tin bành trướng - Hàn Đông lại có thêm chút can đảm đến giáp mặt khiêu khích Tiểu công tử Hạ gia rồi.

Lúc ấy Hạ Dương Trác đang lái xe, Hàn Đông bám theo một đoạn. Biết đoạn đường này hẻo lánh, Hàn Đông mạnh mẽ đạp chân ga một cước, lập tức vượt qua xe Hạ Dương Trác. Tiếp đó lại cua một cái, không khoan nhượng mà ngăn xe kia lại.

"Xuống xe!" Hàn Đông gõ gõ cửa kính xe Hạ Dương Trác.

Hạ Dương Trác vẫn không nhúc nhích, hờ hững ấn còi, ý bảo Hàn Đông mau lái xe tránh ra.

Hàn Đông bị người khinh thị như thế trong lòng khó chịu, vì thế trực tiếp ngồi trên đầu xe Hạ Dương Trác.

Hạ Dương Trác bất đắc dĩ xuống xe.

"Anh rốt cuộc muốn làm gì?" Lạnh lùng chất vấn Hàn Đông.

Hàn Đông hừ cười một tiếng, "Tôi muốn làm gì? Tôi còn phải hỏi cậu muốn làm gì đây? !"

"Tôi muốn chạy tiếp." Hạ Dương Trác nói.

Hàn Đông nhất thời nghẹn lời, có dám thành thực thêm chút nữa không?

"Đi? Nghĩ hay vậy!"

Một bàn tay Hàn Đông khí phách chống lên trên đầu xe, một cái khác đặt trên bả vai Hạ Dương Trác, từ trên cao nhìn xuống, hỏi: "Cậu có biết Vương Trung Đỉnh người của tôi không?"

"Người đại diện" Hạ Dương Trác nói.

Hàn Đông lần thứ hai nghẹn họng, nói như vậy có vẻ cũng đúng.

Nhưng rất nhanh lại khơi mào, "Ai nhiều chuyện với cậu vậy? Tôi nói chính là quan hệ cá nhân, không phải quan hệ công việc."

Hạ Dương Trác một biểu tình không có hứng thú.

Hàn Đông lại cứ muốn nói: "Nghe kỹ ! Vương Trung Đỉnh là đối tượng của tôi, là vợ của tôi, cậu minh bạch chưa?"

Ánh mắt lạnh lùng của Hạ Dương Trác rốt cục có điểm dao động, qua một thời gian rất dài, nó mới nhịn không được mở miệng.

"Anh có phải có bệnh không?"

Hàn Đông phát hỏa, "Cậu đây nói ai có bệnh?"

"Tôi đang hảo hảo lái xe, anh đem tôi cản lại nói mấy lời không hiểu ra sao, thế chẳng phải là có bệnh?"

"Được! Tôi xem tiểu tử cậu chính là thiếu dạy dỗ!" Hàn Đông một tư thế không vui.

Kết quả, Hạ Dương Trác trực tiếp cầm di động lên.

Hàn Đông nháy mắt lo lắng đến không đủ thở, nhưng cố chết nói: "Cậu gọi điện thoại cho Hạ Hoằng Uy cũng vô dụng, hắn dám động đến một đầu ngón tay của tôi, Du Minh sẽ không để yên!"

Không ngờ, Hạ Dương Trác lại nói: "Tôi không để cho anh ấy đánh, tôi gọi cho người anh họ khác đánh."

Hàn Đông nuốt nước bọt, "Khác… Người nào?"

"Ân, anh ấy là cảnh sát, không cần nhiều lời vô nghĩa với anh."

Vừa nghe hai chữ "Cảnh sát", trong lòng Hàn Đông lộp bộp một tiếng.

"Xin hỏi đạo danh ngài cảnh sát ấy?"

"Hạ Diệu."

Mặt Hàn Đông nháy mắt thành màu gan heo rồi.

194. Chương 193: Ra Chủ Ý

"Hạ… Hạ cảnh quan a… Người quen cũ, giao tình mười năm … Cậu tìm ai cũng không nên tìm anh ta a…"

Hàn Đông đè lại tay Hạ Dương Trác, ánh mắt đảo loạn, để che dấu chột dạ.

Hạ Dương Trác lại đem tay rút trở về, "Nếu là giao tình nhiều năm như vậy, vừa hay kêu đến uống mấy chén."

Hàn Đông lại một lần nữa đưa tay hung hăng túm lại, lộ ra nụ cười thuần lương, "Sao cậu không nói sớm? Nếu biết rằng cậu là đệ đệ của Hạ cảnh quan, tôi đã cho anh ta chút mặt mũi rồi!"

Hạ Dương Trác mắt lạnh đáp lại.

Hàn Đông tiếp tục khách khí cười, "Nếu như vậy… Cậu đi đi, đi đi, chỉ là hiểu lầm thôi."

"Vậy anh tránh ra." Hạ Dương Trác nói.

Hàn Đông phẫn nộ đem cánh tay đùa quá phận rút trở về.

Hạ Dương Trác vừa muốn lên xe, chợt nghe điện thoại Hàn Đông vang lên.

"Uy? Calne đạo diễn?"

"Ân, ân, tôi lập tức tới."

Cúp điện thoại, Hàn Đông thấy Hạ Dương Trác đang dùng ánh mắt khác thường đánh giá mình, nhất thời thần kinh căng thẳng.

"Làm sao vậy?"

"Không có việc gì." Hạ Dương Trác nói xong cũng lên xe.

Kết quả, Hàn Đông quay đầu xe lại, Hạ Dương Trác quay đầu xe trở về. Hàn Đông phóng tốc độ cao, Hạ Dương Trác cũng phóng tốc độ cao. Hàn Đông vượt qua, Hạ Dương Trác cũng vượt qua. . .

Hai chiếc xe giống hệt tư thế một truy một đuổi, chẳng qua vị trí thay đổi mà thôi.

Hàn Đông vẫn luôn liếc về kính chiếu hậu, trong lòng các loại không bình tĩnh.

Theo ta làm gì đây? Ý định khiêu khích có phải không?

Dám khi dễ ta sao?

Vì thế, Hàn Đông mở âm nhạc sôi động lên, một cước đạp chân ga bay đi. Tiếp theo liền bắt đầu lượn lách, vòng phải lách trái, bay xe, cua vòng tròn. . .

Cuồng dã phóng hơn mười km, lại dùng ánh mắt Lãnh Ngạo quét một vòng lên kính chiếu hậu.

Ta thao mẹ ngươi ! Như thế nào vẫn đi theo đây?

Cuối cùng, Hạ Dương Trác một mực theo tới đoàn phim.

Hàn Đông sau khi xuống xe lại đến gõ cửa kính, "Tôi nói, cậu rốt cuộc có ý gì đây?"

Hạ Dương Trác đột nhiên lộ ra một nụ cười mê người, ảo đến trái tim Hàn Đông cuồng loạn run.

Thế nào? Không thể trêu vào lại muốn câu dẫn ta sao?

"Calne đạo diễn!"

Một cơn gió lạnh vụt thổi qua sườn mặt Hàn Đông.

Hạ Dương Trác lập tức vọt tới trước mặt Calne, diễn cảm đại chuyển biến một trăm tám mươi độ, nhanh chóng từ quý công tử cao ngạo giận dữ biến thành thiếu niên ấm áp nhiệt tình.

Calne nhìn thấy Hạ Dương Trác cũng là ngẩn ngơ, bất quá rất nhanh lại khôi phục bình thường, cho cậu một cái ôm nhiệt tình.

“Rất hân hạnh được gặp cậu.”

Hạ Dương Trác kích động không thôi, “Em là fan trung thành của anh, từ màn cuồng hoan âm nhạc giáng sinh mười ba năm trước, đến hội nghị đỉnh cao năm ngoái, phàm là hoạt động có mặt anh, em đều đến …”

“Calne!”

Hàn Đông xấu xa ngắt lời, “Ngày hôm qua hai ta thảo luận cái phân cảnh kia, tôi sau đó nghĩ lại, cảm giác thiếu xử lý, ý cảnh vẫn còn có chút không đến nơi.”

Ở trong lòng Calne, điện ảnh vĩnh viễn là đệ nhất, cho nên lực chú ý liền chuyển đến trên người Hàn Đông.

“Vậy cậu có đề nghị gì?” Calne hỏi.

“Đến, ta đi vào bên trong nói!”

Hàn Đông một bên gác tay lên Calne đi vào trong một bên trộm liếc Hạ Dương Trác. Thấy ánh mắt cậu nhìn mình nháy mắt từ xem thường trở nên cực kỳ hâm mộ, trong lòng liền một cái cảm giác —— thực con mẹ nó quá sướng!

Vương Trung Đỉnh vừa tham gia một họp báo phim mới, đang muốn rút lui khỏi hội trường, chợt nghe có người gọi mình.

“Vương tổng!”

Vương Trung Đỉnh nghiêng đầu, thấy Lý Thượng đang hướng mình đi tới.

“Có việc gì thế?” Vương Trung Đỉnh hỏi.

Lý Thượng trả lời: “Muốn cùng ngài bàn chuyện phim mới.”

“Phim mới?”

“Chính là bộ phim lớn đang quay này.”

Vương Trung Đỉnh thắc mắc, “Bộ điện ảnh này làm sao vậy?”

Lý Thượng ảm đạm cười, “Tuy rằng tôi không thể diễn, nhưng tôi tốt xấu cũng chuẩn bị qua. Vẫn luôn có một đề nghị muốn nói với ngài, không biết ngài có hứng thú nghe không?”

“Đề nghị gì?” Vương Trung Đỉnh trực tiếp hỏi.

Lý Thượng dừng một chút, trả lời: “Nếu nói mục đích của bộ điện ảnh này là bưng người, tôi đề nghị lại thêm một nhân vật nam. Một mặt có thể làm nổi bật mị lực diễn viên chính, mặt khác có thể khiến cho nội dung phim càng thêm mông lung, khó bề phân biệt.”

Hai mắt Vương Trung Đỉnh nhíu lại, “Có thể nói cụ thể hơn không?”

Lý Thượng lập tức đem suy nghĩ của chính mình trình bày lại cho Vương Trung Đỉnh nghe, ý chính là tìm cho Hàn Đông một cái lá cây, hơn nữa là lá cây cao cấp. Khiến cho người xem đầu tiên nghĩ người này mới là nằm vùng, chờ lúc đáp án được công bố, sẽ càng đẩy mạnh sự kinh diễm của Hàn Đông, như vậy là có thể khiến cho mị lực của nhân vật chính một đường luỹ thừa tăng lên.

Ánh mắt Vương Trung Đỉnh hơi phát sáng.

Đề nghị này quả thật rất hay.

Hơn nữa người mới trong kịch bản so sánh độc lập, cho dù thêm vào cũng không cần làm lại, sẽ không kéo dài tiến độ lãng phí tài chính.

Nghĩ như vậy, trong đầu Vương Trung Đỉnh liền tìm tòi chọn người thích hợp, lục lên lục xuống liền đem ánh mắt định ở trên mặt Lý Thượng.

“Cậu có muốn diễn vai diễn này không?”

Lý Thượng một bộ khiêm tốn, “Không không không, tôi nhưng không có tư chất này.”

“Cậu là không cam lòng làm lá cây cho Hàn Đông sao?” Vương Trung Đỉnh hỏi thẳng.

Lý Thượng vội giải thích nói: “Tôi không phải không cam tâm, tôi là cảm giác mình không xứng làm vai trò phụ trợ này.”

Vương Trung Đỉnh nhìn ra Lý Thượng là thật tâm không muốn diễn, nhưng là trừ hắn ra, có vẻ như không có ai thích hợp hơn nữa.

“Kỳ thật tôi có thể tiến cử một người cho Vương tổng.” Lý Thượng đột nhiên mở miệng.

“Ai?”

“Hạ Dương Trác.”

Trong lòng Vương Trung Đỉnh chấn động.

Lại nhìn Lý Thượng thảnnhiên tươi cười, nháy mắt hiểu được ý đồ thực sự của hắn.

(Vì mình càng ngày càng bận nên đã rất cố gắng nhưng chỉ được nửa chương này thôi :< mình=“” biết=“” mọi=“” ng=“” đợi=“” lâu=“” nhưng=“” với=“” mình=“” thế=“” này=“” là=“” nhanh=“” nhất=“” có=“” thể=“” rồi=“” :(=“” đây=“” là=“” nửa=“” chương=“” 193=“” thôi=“” ,=“” phần=“” còn=“” lại=“” mình=“” sẽ=“” cập=“” nhập=“” vào=“” chap=“” này=“” luôn,=“” mọi=“” ng=“” để=“” ý=“”>

195. Chương 194: Em Nhất Định Sẽ Xuất Sắc Hơn.

(Chương 193 mình cập nhập rồi nhé, ai chưa biết thì vào đọc nha ^^)

Ngày hôm sau, trong công ty mời dự họp một đại hội động viên nhỏ. Nhân viên tham dự chủ yếu là kỳ hạ chế tác, đạo diễn cùng với diễn viên tương quan. Nội dung hội nghị chủ yếu thảo luận về kế hoạch sắp xếp chiếu phim cuối năm cùng với an bài công việc năm tiếp theo.

Hội nghị lần này, Hàn Đông gặp được Trương Tinh Hồ đã lâu không liên hệ.

Trương Tinh Hồ đã được xem như một diễm viên có tiếng rồi, trong nửa năm diễn ba bộ phim truyền hình, hai bộ là diễn viên chính. Tuy rằng đều không thể đại hỏa, nhưng đối với những nghệ sĩ vật lộn ở lộ tuyến khổ luyến kia mà nói đã là chiến tích không tầm thường.

Hai người tán gẫu đến đủ loại chuyện xấu phát sinh trong vòng nửa năm qua, cảm khái thế sự vô thường.

“Lúc trước trộm ảnh của cậu thế tốt như vậy, vì cái gì không thừa thắng xông lên a?” Trương Tinh Hồ hỏi Hàn Đông.

“Đây không phải là vì luôn bận rộn trù bị phim mới sao, cũng không còn thời gian chạy thông cáo nữa.”

“Ai, mấy bằng hữu bên cạnh tôi đều nói, cậu vốn phải là đại hỏa một phen, lúc ấy tiếng tung hô của cậu rất cao a! Cũng bởi vì kế đó không tuyên truyền đúng lúc, thời cơ vươn lên tốt như vậy, hiện tại muốn bắt được một cơ hội thật không dễ a!”

Hàn Đông chẳng hề để ý cười cười, “Ai biết được? Đi bước nào tính bước đó đi.”

Đang nói, Lý Thượng cùng Phùng Mục Chi đi vào hội trường, ngay sau đó Vương Trung Đỉnh cùng Phùng Tuấn cũng tới.

Hội nghị do Phùng Tuấn chủ trì, Phùng Mục Chi phụ trách ghi chép, Vương Trung Đỉnh chủ yếu đưa ra một vài bổ sung cùng đề nghị.

“Đã đến gần cuối năm rồi, một năm này thành tựu phát triển của công ti không nhỏ, tin tưởng mọi người đều cũng có mắt nhìn…”

Lời dạo đầu quen thuộc chậm rãi đi qua, Phùng Tuấn tuyên bố kế hoạch sắp xếp phim sang năm.

Ở phương diện điện ảnh, so sánh với năm nay mà nói, sang năm số lượng kế hoạch quay tăng trưởng gần gấp rưỡi. Trong đó có ba bộ đều là đại chế tạo, còn có một bộ là sử dụng kịch bản kiệt tác, cũng chính là bộ phim Hàn Đông tham dự quay này.

Ở phương diện truyền hình, công ty cũng nỗ lực chuẩn bị. Trừ bỏ những phim đầu tư nhỏ, chu kỳ quay ngắn, đề tài phục thù cao lạn, còn dự định đầu tư quay mấy bộ chế tác hoàn mỹ, kiếm những cuộn phim danh tiếng thật tốt.

(cao lạn: cũ kĩ, truyền thống)

Ngoài ra, Phùng Tuấn còn công bố tiến triển trù bị những bộ phim điện ảnh và truyền hình này cùng với danh sách diễn viên trong kế hoạch.

Từ danh sách này, có thể nhìn ra mức độ xem trọng và chủ bưng của cao tầng đối với nghệ sĩ tiền cảnh.

Ở phương diện nam diễn viên, Lý Thượng như cũ là diễn viên chính. Một mình nhận bốn bộ phim điện ảnh, một bộ là diễn chính hai bộ là nam phụ thêm một bộ làm khách mời. Ba bộ phim truyền hình, một bộ đặc biệt diễn một cái vai chính một vai phụ.

Này đó vẫn chỉ là kế hoạch đầu tư điện ảnh của công ty, nếu là lại có công ty điện ảnh và truyền hình khác mời Lý Thượng đến diễn, lịch trình đương kỳ của hắn một năm này lại kín mít.

Có vài người đại diện dùng giọng điệu trêu chọc che giấu nội tâm bất mãn, "Phùng quản lí, ngài an bài cho Lý Thiên Bang nhiều phim như vậy, không sợ cậu ấy làm không nổi sao?"

Phùng Mục chi hài hước đáp lại: "Lý Thiên Bang của chúng tôi đi chính là theo lộ tuyến chiến sĩ thi đua."

Mọi người cũng cười theo.

Một cái vấn đề thực mẫn cảm cứ như vậy bị xảo diệu tránh đi.

Kỳ thật phim Hàn Đông tham gia cũng không thiếu, trừ bỏ Phong Mang còn có trộm ảnh 2 , cũng chính là tiếp tập của trộm ảnh , đều thuộc về tác phẩm được chú mục. Nhất là cái trước, không biết bắt bao nhiêu nghệ sĩ phải đỏ mắt.

Nhưng là chính như Phùng Mục Chi nói, hắn và Lý Thượng không đi cùng một lộ tuyến. Lý Thượng là phim lớn phim nhỏ cũng đều nhận, có tiền kiếm là được. Hàn Đông lại chọn phim độ khó cao, đại chế tạo, chất lượng thượng thừa, chân chính là lộ tuyến "Cao đại thượng".

Cho nên, so sánh với Lý Thượng, đường sống Hàn Đông có thể chọn hẹp đi nhiều, kế hoạch cũng ít ỏi hơn.

"Đó là những gì tôi muốn nói, Vương tổng có gì bổ sung không?" Phùng Tuấn đưa mắt nhìn sang Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh ngẫm nghĩ một lát, nói: "Về bộ phim điện ảnh Phong Mang này, tôi cùng các vị chủ chế đã thương lượng, quyết định lâm thời thêm một vai diễn."

Nghe nói như thế, tất cả mọi người đưa ánh mắt chuyển hướng đài lãnh đạo, trong đó có cả Lý Thượng cùng Hàn Đông.

Nếu Vương Trung Đỉnh đã đặc biệt đem việc này vạch rõ ra, liền chứng minh cái nhân vật kia rất trọng yếu. Tuy rằng trong lòng rõ ràng là đã xác định, nhưng vẫn là hi vọng này cái bánh nóng này sẽ rơi vào miệng mình.

"Hạ Dương Trác." Vương Trung Đỉnh nhẹ nhàng đọc lên ba chữ kia.

Vừa dứt lời, tiếng nghị luận liền vang lên.

"Người nào là Hạ Dương Trác?"

"Đừng tìm, cậu ta ngày hôm nay không có tới, chính là quý công tử diện mạo siêu cấp soái, gia cảnh siêu cấp cứng rắn."

"Ta kháo! Lại là hắn? Lại có thể lâm thời thêm cho hắn một vai diễn? Là chủ hay là xứng?"

(chủ: diễn chính)

(xứng: phối hợp diễn)

“Lâm thời thêm vào nhất định là xứng rồi.”

“Cho dù là xứng, cũng sẽ thưởng không ít đất diễn đi?”

“Khẳng định, có phối hợp diễn quán thượng như vậy ai xui xẻo —— ”

“…”

Nghe cái kết quả này, Hàn Đông nhất thời ngây ngốc.

Trong đầu nháy mắt toát ra liên tiếp một loạt thiệp Bát Quái: 818 diễn viên chính bị phối hợp diễn chèn ép đến bã cũng không còn, 818 rõ ràng là khuôn mặt phối hợp diễn lại đòi diễn chính, 818 phối hợp diễn làm lá cây “trợ hồng”, đích thực là hoa hồng…

Mỗi điều bái thiếp đều bày ra hùng hồn.

Lý Thượng trộm liếc Hàn Đông một cái, nếu nói không vui sướng khi người gặp họa nhất định là giả.

Tan họp lúc sau, hắn còn ý đặc biệt “cổ vũ” Hàn Đông vài câu.

“Cố lên ha, không cần áp lực, tôi tin tưởng cậu có thể tỏa sáng hơn cậu ta.”

“Nhóc kia bất quá là chỉ là một người mới, kỹ năng diễn xuất tạm thời không luận. Xem ra mặt có mặt, mọi người gặp liền phong cho cậu ta danh hiệu bình hoa, càng thêm khẳng định cậu là bằng thực lực.”

“Tôi nghĩ, Vương tổng cũng là bởi vì xem trọng cậu, mới yên tâm để cho người đó chém giết nổi bật của cậu đi?”

“…”

Hàn Đông hướng Lý Thượng nghiến răng nghiến lợi cười, “Cám ơn, tôi cũng nghĩ như vậy.”

Lý Thượng cũng cười theo vài tiếng, sau đó lấy lý do “Nhận phỏng vấn” dời đi trước.

Hắn mới vừa đi, mặt Hàn Đông liền kéo đến trên mặt đất.

“Anh rốt cuộc có ý gì?” Hỏi Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh một biểu tình đương nhiên, “Tìm người như vậy đến bưng em chẳng lẽ không được sao?”

Hàn Đông cười ra nước mắt, “Anh xác định là tới ủng hộ, chứ không phải làm đen em sao?”

“Tôi xác định.” Vương Trung Đỉnh nói xong liền cầm tập văn kiện hướng ra ngoài đi.

Hàn Đông bám riết không tha, “Cái kia… em biết là anh sợ em sau phát hỏa sẽ bỏ rơi anh, cho nên mới nghĩ ra trò đùa tổn hại như vậy. Em có thể hiểu được loại người suy tính thiệt hơn như anh, là em không cho anh cảm giác an toàn…” =)))

“Thông báo chưa? Cậu ta nói như thế nào?” Vương Trung Đỉnh hoàn toàn không để ý Hàn Đông, cứ thế nói chuyện điện thoại.

“Cậu ấy rất nguyện ý nhận diễn, còn cho tôi thay mặt cảm tạ Vương tổng cấp cho cơ hội lần này.”

Vương Trung Đỉnh cười nói: “Vậy hảo hảo chuẩn bị đi.”

Mới vừa ngắt lời, Hàn Đông lại dây dưa lên.

“Kỳ thật em cảm thấy có mấy lời có thể thẳng thắn mà nói, không cần phải đem sự việc làm đến tuyệt tình như vậy, huống chi cảm…”

“Nhị Lôi!” Vương Trung Đỉnh lần thứ hai ngắt lời, “Đem phần ghi chép hội nghị này chỉnh sửa lại giúp tôi.”

Nói xong cũng lên xe.

“Này!” Hàn Đông chưa từ bỏ ý định vỗ cửa kính xe.

Ô tô nghênh ngang rời đi.

Cả nhà ngươi !

Hàn Đông càng nghĩ càng biệt khuất, vì thế đi tìm Du Minh phun tào.

Không ngờ, Du Minh nghe xong không chỉ có không tỏ ra đồng cảm, ngược lại vẻ mặt hưng phấn.

"Ý tưởng này là ai nghĩ ra ? Cũng quá đáng khen đi?"

Mặt Hàn Đông vèo cái liền lạnh.

"Tôi quên mất, cậu đã không còn là tiểu Minh nhi đơn thuần lúc trước nữa rồi. Cậu bây giờ vị đại diện người đầy hơi tiền, hết thảy lấy lợi ích nghệ sĩ làm đầu!"

Du Minh sâu kín nói: "Tôi là thay cậu cao hứng được không?"

Hàn Đông cũng sâu kín trả lời: "Cậu còn có thể tiếp tục dối trá thêm nữa không?"

"Tôi như thế nào lại nói dối? Tôi sớm đã nói qua cậu nhóc đó không có vẻ đẹp của cậu, để cho cậu ta làm lá cây cho cậu, nổi bật chính là cậu không phải nó, cuối cùng hỏa cũng là cậu, tôi nói thay cậu cao hứng có gì sai sao?"

Hàn Đông thấy vẻ mặt Du Minh thành thật, đột nhiên liền nở nụ cười, cười đến vô cùng bi thương.

"Ta là có bao nhiêu ngu ngốc, mới có thể tìm đến một người nhãn lực kém như vậy mà phun tào chuyện này?"

Du Minh, "…"

Buổi tối trước khi ngủ, Hàn Đông nổi lên dũng khí hướng Vương Trung Đỉnh nói: "Nếu khuya hôm nay đến lượt em đến làm anh, đến lượt em đến cho anh thích, anh có thể thu thu hồi mệnh lệnh đã ban ra không?"

Vương Trung Đỉnh hỏi lại: "Nếu tôi làm bẩn mặt em, sau đó dùng nước tiểu rửa sạch sẽ cho em, em có thể tha thứ cho tôi không?"

"Nói đùa gì vậy? Em không đánh chết anh đã là vạn hạnh rồi!"

"Vậy em còn hỏi?"

Hàn Đông, "…"

Nửa đêm, Vương Trung Đỉnh đang ngủ mơ mơ màng màng, đột nhiên cảm giác có người lay mình, mở mắt ra không khỏi sửng sốt.

Hàn Đông nhe răng, miệng cười toe toét, mặc áo ngủ hình Đại Cẩu, bím tóc nhỏ lỏng xuống rối tung, làm ra hai cái đại xoắn ốc bắt trên trán…

Một khắc này, từ trước đến nay không biết lòng ham hư vinh là cái gì - Vương Trung Đỉnh đột nhiên muốn đem bộ dạng này của Hàn Đông đăng lên weibo, phối một hàng chữ: "Manh vật này là của bản lão tử !"

Hàn Đông ôm Vương Trung Đỉnh nói: "Em không muốn bị so sánh với người ta làm cho kém cỏi."

Vương Trung Đỉnh vuốt vuốttai của hắn, ôn nhu khuyên nhủ: "Yên tâm đi, em nhất định so với cậu ta càngxuất sắc."

196. Chương 195: Một Màn Thần Kì

Ba ngày sau, Hạ Dương Trác chính thức tiến tổ giữa một mảnh tiếng tung hô.

Kỳ thật về cái phần diễn kia của cậu, biên kịch ngay cả cái bản nháp cũng chưa đánh ra. Cậu tiến tổ bất quá cũng chỉ là để quen mặt cùng mọi người, so với tham ban bình thường không có gì khác biệt.

Cho dù như vậy, nhân viên công tác trong đoàn vẫn đối đãi cậu như diễn viên chính thức.

Tổ trưởng tổ đạo cụ giải thích rõ ràng các loại phương pháp sử dụng đạo cụ, nhóm hoá trang đã bắt đầu thương thảo kế hoạch tạo hình thích hợp, người quay phim lại thừa dịp thời gian nghỉ ngơi đến quay thử một đoạn cho đã nghiện…

Cả tổ mấy tiểu muội nước trà đều chịu khó hẳn lên, một lát lại bưng qua một ly, một lát lại bưng qua một ly. Này thanh nhiệt giải độc, kia thuốc bổ dưỡng nhan, thái độ phục vụ có thể nói là vô cùng tận tâm.

Dứt khoát trong lòng chúng nữ vẫn còn lưu lại vài phần đạo nghĩa, ở thời gian Hàn Đông cùng Hạ Dương Trác tranh đoạt Calne, không chút do dự đứng ở phe Hàn Đông, còn dành cho hắn các loại cổ vũ.

"Anh mau gọi Calne đạo diễn đi đi, bằng không tiểu soái cứ lão quấn quít lấy anh ta, liếc cũng không liếc chúng em lấy một cái."

"Phải a, vì hạnh phúc của chúng ta, anh nhất định phải không từ một thủ đoạn nào đả bại cậu ấy!"

Đây quả nhiên là bộ mặt của thế giới!

Bất quá Hàn Đông từ đầu đến cuối đều rất lãnh đạm, trạng thái diễn xuất tuyệt hảo, thậm chí tới tiêu chuẩn vô cùng diệu kì. Rất nhiều cảnh đều một lần là qua, mười phần thể hiện khí độ siêu phàm cùng phong phạm vương giả của một diễn viên chính.

Cứ việc mỗi lần hắn khinh miệt mà nhìn về phía cái "Vật phát sáng" kia, phát hiện người ta từ đầu đến cuối đều mân mê một cái đạo cụ hình tròn.

Sau khi kết thúc công việc, Hàn lưu manh lại xấu xa chạy qua các loại ngăn đón không cho đi.

"Được a ~ nói tiến tổ liền tiến tổ ~ "

Hạ Dương Trác mắt lạnh nhìn hắn, "Có việc gì không? Không có thì tránh ra, tôi phải về nhà."

Hàn Đông cố ý đem ánh mắt bới lông tìm vết nhắm vào đạo cụ hình tròn trong tay Hạ Dương Trác, "Đây là cái gì?"

"Một cái đạo cụ thôi." Hạ Dương Trác nói.

Hàn Đông nhìn ra cậu rất hiếm lạ vật này, liền ánh mắt xấu xa nhắc nhở: "Đạo cụ thuộc loại tài sản chung của đoàn phim, sao có thể nói lấy liền lấy đi đây?"

"Tôi đã bắt chuyện qua cùng đạo cụ sư rồi." Hạ Dương Trác giải thích.

Hàn Đông chưa vừa ý nhất định không buông tha, "Tôi như thế nào nhớ rõ đạo cụ sư chỉ phụ trách quản lý đạo cụ, không có quyền cho phép người khác mang đi a?"

"Tôi không lấy, tôi chỉ đi muốn mượn về chơi mấy ngày."

"Nhé! Thì ra đạo cụ của đoàn có thể muốn chơi liền chơi a? Tôi đây chẳng phải là có thể ôm cái bình phỉ thúy kia về nhà ném một cái, xem xem có rắn chắc hay không?"

Hạ Dương Trác giận trừng Hàn Đông, "Anh rốt cuộc muốn thế nào?"

"Muốn về nhà thì bỏ đạo cụ lại, muốn chơi thì chơi ở studio." Hàn Đông khẩu khí bá đạo.

Hạ Dương Trác lập tức gọi điện thoại cho Hạ Diệu.

"Em hôm nay không đến nhà anh ăn được."

"Sao lại không tới? Đồ ăn đều đã chuẩn bị xong rồi, đều là vị Đông Bắc, không ăn hối hận cả đời!"

Hạ Dương Trác khó khăn liếc Hàn Đông một cái, "Em bên đây gặp chút phiền toái, trong thời gian ngắn giải quyết không xong."

Hai tay Hàn Đông đút túi quần, một bộ tư thế mặc ngươi cáo trạng, lão tử không sợ cường quyền.

"Cậu ở đâu? Anh đóng gói đưa qua cho."

“Em ở tổ phim.”

Hàn Đông nghe được Hạ Dương Trác báo địa chỉ, biểu cảm liền không còn hung hăng như vậy nữa.

“Tôi nói, việc này cậu tìm ai đến cũng không có tác dụng, đạo cụ đoàn phim chính là không thể mang ra bên ngoài!”

Hạ Dương Trác nói: “Tôi không muốn mang ra bên ngoài, tôi chỉ là nhờ anh tôi đưa thức ăn lại đây thôi.”

“Cậu… Anh của cậu?”

“Chính là Hạ cảnh quan a! Hai người các anh không phải có giao tình mười năm sao? Phải rồi, tôi như thế nào quên chuyện này a? Anh chờ tôi gọi điện lại, bảo anh ấy mang thêm một bộ bát đũa.”

“Đừng !” Hàn Đông nháy mắt tươi cười, “Như thế thật ngại a? Tôi đây đi trước, lúc này đi…”

Hàn Đông vừa lui lại vừa thầm mắng: Chỉ biết lôi anh ngươi tới dọa ta! Anh của ngươi có gì đặc biệt hơn người ? Lúc trước còn không phải khúm núm dưới vẻ đẹp của ta sao?

Về đến nhà, ác nhân Hàn Đông liền cáo trạng trước.

“Tiểu tử Hạ Dương Trác này thật ngông cuồng! Ngang nhiên lấy đạo cụ đắt tiền chơi đùa, nghĩ đoàn phim là nhà cậu ta mở ra sao? Em chỉ khuyên hai câu, cậu ta lại có thể động tay động chân, còn ngăn cản em không cho đi! Anh nói một chút, loại người này không phải giữ lại không ổn sao?”

“Em nói sẽ không phải chính là cái quả cầu plastic kia đi?”

Vương Trung Đỉnh nghĩ đến trước hết chính là cái này, đầu tiên bởi vì quả cầu Hạ Dương Trác thích Đông Tây đều dễ dàng thấy được. Ngoài cửa chất đống mấy thùng lớn, một cái giá không đến 3 phân tiền, hàng ngày vẫn bị nhân viên đoàn phim lấy đá chơi.

Hàn Đông tức giận bất bình, “Rẻ thì không phải là đạo cụ sao? Rẻ là có thể tùy tiện lấy sao?”

“Phải a, rẻ là em có thể đập vỡ mười mấy quả sao?” Vương Trung Đỉnh không chút khách khí tố giác.

Hàn Đông vẻ mặt không nhịn được, lại nói: “Em không phải sợ cậu ta lấy cái quả cầu kia về tự an ủi sao! Vạn nhất tiếp tục trộm được lại đến lấy dùng nữa, nhiều vô cùng a!”

Vương Trung Đỉnh quất một cái lên mông Hàn Đông, “Em cho là ai cũng giống em ”sóng” như vậy sao?”

Hàn Đông dùng ngữ khí “sóng” đến không thể “sóng” hơn nữa phản bác: “Ai phóng đãng ~ ”

Vương Trung Đỉnh trước tiên đem hắn “dạy dỗ” một trận xong mới nói chính sự.

“Cuối tuần em phải khởi hành đi Quý Châu quay cảnh ngoại cảnh rồi, hành lý tôi đã đơn giản giúp em xắp xếp một chút, em xem xem còn thiếu thứ gì không.”

Hàn Đông cân nhắc, hôm nay là cuối tuần… Chẳng phải chính là ngày mai?

“Hơi có chút sớm đi? Bên này không phải còn mấy cảnh chưa quay xong sao?” Hàn Đông hỏi.

Vương Trung Đỉnh nói: “Không còn sớm nữa, nhiệt độ bên kia đã bắt đầu hạ rồi, càng về sau nước càng lạnh, điều kiện quay phim càng khó khăn gian khổ.”

“Chính là từ hiện tại mà nói, ít nhất phải mất hai tháng. Trở về bên này studio đã hết kỳ thuê rồi, còn phải tiếp tục quay một tháng, lại phải chi phát sinh mấy chục vạn.”

Hàn Đông nghĩ đến những số tiền kia liền đau lòng, vì thế lại nói: “Trước hết đừng đi? Em có thể chịu được.”

“Tôi không chịu được.” Vương Trung Đỉnh nghĩ cũng không nghĩ qua liền phun ra lời nói thật.

Đáng tiếc Hàn Đông không có nghe ra, “Anh không chịu được?”

Vương Trung Đỉnh chính là đã bị lần quay cảnh rơi xuống nước kia của Hàn Đông chỉnh thành bóng ma tâm lý rồi, sợ điều kiện quá khắc nghiệt Hàn Đông sẽ gánh không được. Hơn nữa vào lúc này đây y không có cách nào khác đi cùng, chỉ có thể tận lực đem nguy hiểm giảm luỹ thừa tới mức thấp nhất.

“Được rồi, nhìn xem còn có cái gì cần mang.” Vương Trung Đỉnh tránh né không đáp.

Hàn Đông đảo mắt sang bên cạnh, nhất thời nghẹn họng rồi, sáu bảy vali lớn, từng cái đều đem không gian lợi dụng đến cực hạn.

“Cái này cũng có thể gọi là sắp xếp đơn giản một chút?” Hàn Đông đùa nghịch hai mươi mấy bộ quần áo thổn thức không thôi.

Hơn nữa trên mỗi bộ quần áo còn có đánh số, khiến Hàn Đông nhầm lẫn cho là mình phải đi tham gia Bảo bối đi đâu! .

Vương Trung Đỉnh nói: “Nhiệt độ rất nhanh sẽ hạ, quần áo tốt nhất nên dự bị nhiều chút, tránh cho đến lúc đó lại phải mua.”

“Những cái này thì sao? Cũng là thiết yếu sao?” Hai tay Hàn Đông cầm mười mấy cái sex-toy.

Vương Trung Đỉnh vô cùng nghiêm túc nói, “Cái đó nhất định phải mang, hơn nữa phải đem tình huống sử dụng mỗi một cái quay lại, trở về tôi phải nghiệm thu.”

Hàn Đông nghiến răng nghiến lợi cười, “Anh thực con mẹ nó… Quá hiểu người ta đi!”

Trước khi ngủ, Hàn Đông trộm lén vào phòng cách vách, đem Tây Tây từ trong chăn lôi ra chà đạp một trận.

“Tây Tây a ~ thúc con sắp phải đi xa tha hương rồi, từ biệt lần này phải hai tháng sau mới gặp lại.”

Tây Tây dùng sức tách bàn tay Hàn Đông ra, trên khuôn mặt nhỏ tràn ngập gợn sóng không quan tâm.

“Chú có đi hay không liên quan gì đến cháu?”

Bàn tay to của Hàn Đông lại duỗi thân đến tiểu thịt trên bụng Tây Tây, dùng lực đàn hồi trên đó đem Tây Tây lắc tới quay cuồng.

“Cháu chẳng lẻ không nhớ ta sao? Cháu sẽ không nhớ ta sao?”

Tây Tây bị lộng đến đầu óc choáng váng, khi dừng lại vẫn không quên trước tiên sửa sang lại tiểu tóc cuốn hỗn độn, nói: “Cháu không thể nào nhớ một người ngay cả tôn trọng tối thiểu nhất đều không có.”

Hàn Đông lại tiến đến ý vị hôn một cái lên lồng ngực Tây Tây, “Cháu thật không nhớ ta sao… moa moa ta… Thật không nhớ sao… moa moa ta…”

Tây Tây lúc đầu còn cứng ngắc, sau lại thật sự băng không nổi mới lộ ra một tia cười, chờ Hàn Đông ra khỏi phòng lại càng hưng phấn mà lăn lộn khắp giường. Cũng không biết là bởi vì được Hàn Đông hôn mà vui, hay là bởi vì Hàn Đông sắp phải đi mà cao hứng

Đêm khuya, Vương Trung Đỉnh cùng Hàn Đông nồng nhệt triền miên.

Đột nhiên một trận đập cửa vang lên.

Vương Trung Đỉnh bất đắc dĩ dừng lại đi mở cửa, thấy người ở phía ngoài quả nhiên là Tây Tây.

Y vừa muốn cúi người ôm lấy, Tây Tây liền chạy qua y lao đến giường lớn.

Tiếp theo một màn thần kỳ xuất hiện.

Tây Tây cư nhiên lao vào ổ chăn Hàn Đông, ôm hấn các loại thân mật. Vô luận Vương Trung Đỉnh và Hàn Đông hai người dẫn dắt như thế nào, vẫn là gắt gao quấn quít lấy không buông tay.

“Làm sao bây giờ?” Hàn Đông vẻ mặt bất lực.

Vương Trung Đỉnh so với hắn càng căm tức, “Em không có việc gì đi trêu chọc nó làm gì?”

Mới vừa nói xong, Tây Tây lại tìm được tay Hàn Đông tự đưa đến trên bụng, ý bảo hắn chà đạp mình giống như lúc trước.

Hàn Đông đành phải một bên đùa nghịch tiểu thịt bụng của Tây Tây, nhìn nó phải một lăn trái một lăn, thích đến cười không dứt, một bên giải thích với mặt đen Vương Trung Đỉnh: "Em nào biết nó sẽ thích như thế này a? !"

"Em còn không biết chính mình là cái gì đức hạnh gì sao? !"

Hàn Đông, "…"

(Mình nói lại lần nữa là mình thời gian này rất bận. Các bạn đừng thắc mắc nữa nhé, trong tình hình đầu óc như thế này mình đã cố hết sức rồi)

197. Chương 197: Cường Địch Tiềm Tàng

Sáng sớm hôm sau, hơn năm mươi chiếc xe cura đoàn phim tập hợp trước khách sạn, chuẩn bị khởi hành đến sân bay.

Ở đây đồ đạc của Hàn Đông là nhiều nhất, trên xe đẩy của tiểu Lương xếp bốn cái, trên vai mang hai, trên tay "Thẩm hán tử" bên cạnh còn xách hai cái nữa, mới miễn cưỡng mang được toàn bộ.

"Ai ~ sao tiểu suất ca không đi a!" Thẩm Sơ Hoa nhịn không được cảm thán một câu, "Chỉ có Vương tổng cùng đi, mới có thể miễn cưỡng bù lại tiếc nuối trong lòng ta."

Hàn Đông dè bỉu, "Anh ấy đi? Anh ấy ngay cả tiễn tôi cũng không thời gian, lúc này đang đi dự tiệc rồi."

"Ngài ấy chính là có thời gian cũng không thể tiễn a, đoàn phim nhiều ánh mắt nhìn vào như vậy, ngài ấy thân là chủ tịch kiêm tổng giám đốc kiêm tổng nhà sản xuất, chỉ chiếu cố một mình anh, có thể sao?"

Kết quả, Thẩm Sơ Hoa mới vừa nói xong, một bàn tay to liền mạnh mẽ nhấc lấy vali trong tay nàng.

"Để tôi mang." Vương Trung Đỉnh nói.

Thẩm Sơ Hoa kinh ngạc, nhìn thấy một đám diễn viên bên cạnh cũng kinh ngạc, ngay cả Hàn Đông cũng giật nảy.

Vương Trung Đỉnh hoàn toàn coi thường những ánh mắt đó, tự mình đem hành lý Hàn Đông từng cái từng cái xếp hết lên xe.

"Anh không phải đi họp rồi sao?" Hàn Đông cố ý hỏi.

Vương Trung Đỉnh thản nhiên trả lời: "Chưa tới giờ."

"Ôi chao! Em nhớ rõ ràng là tám giờ a, bây giờ không phải là đã tám…"

Vương Trung Đỉnh đem mặt đồng hồ chậm chạp trên cổ tay giơ lên trước mắt hắn, "Bảy giờ rưỡi."

Nghe thế, một vị đang bàng quan nào đó xương cốt đều giòn rồi.

Vương Trung Đỉnh sau khi xếp xong hành lý vẫn không rời đi, một mực đứng bên cạnh Hàn Đông. Cũng không nói một lời nị oai gì, chỉ một mực nhìn Hàn Đông.

Thẳng đến khi giám chế kiểm kê đủ số người, ý bảo mọi người lên đường, ánh mắt bám riết không tha của Vương Trung Đỉnh mới đổ xuống.

"Sau khi tới gọi điện thoại cho tôi."

Hàn Đông ừ một tiếng.

Kết quả, hắn vừa muốn xoay người, đột nhiên cảm giác có một bàn tay to túm chặt sau gáy mình, lại hung hăng đến một ngụm ở trên miệng. Tốc độ nhanh đến hắn còn chưa kịp phản ứng, bóng lưng Vương Trung Đỉnh đã kinh hoảng đi thật xa.

Thẩm Sơ Hoa kích động mà nói đều nói không ra câu nữa, "Mới vừa… Mới vừa… Vừa mới Vương tổng là hôn anh sao?"

Hàn Đông không không nói gì, dị thường bình tĩnh mà lên xe, giống như đã sớm quen với loại "bày tỏ tình yêu" kiểu đoạn này.

Vương Trung Đỉnh rốt cục là không có tiêu sái như vậy, nghe được tiếng của ô tô, cước bộ đột nhiên dừng lại.

Y xoay người, từ trong năm mươi mấy chiếc xe giống nhau như đúc nhanh chóng tìm được cỗ xe Hàn Đông đang ngồi kia. Thấy Hàn Đông thành thực nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, biểu tình hiền lành, bởi vì một cái nhìn đăm chiêu bất chợt của hắn mà đột nhiên cảm thấy, trên thế giới hình ảnh động tâm nhất không gì hơn cái này.

Khóe miệng cong cong của Hàn Đông xuất hiện từ lúc ở nội thành phải mất một lúc mới miễn cưỡng hạ xuống, lúc ấy Thẩm Sơ Hoa đang cùng tiểu Lương trò chuyện Bát Quái, Hàn Đông không hiểu sao xen vào một câu: "Tôi cũng không biết."

Thẩm Sơ Hoa cùng tiểu Lương đưa mắt nhìn nhau.

"Không biết cái gì?"

Hàn Đông chậm rì rì nói: "Tôi cũng không biết anh ấy có hôn tôi hay không."

Thẩm Sơ Hoa, "Tốc độ phản ứng này của anh… Cũng quá nhanh rồi a?"

…

Chạng vạng, đoàn người an thuận đến Quý Châu.

Bởi vì nhân viên đoàn phim khá đông, một cái khách sạn không chứa hết, cho nên phải chia làm hai tốp ngủ lại ở hai chỗ. Hàn Đông vừa định gọi điện thoại cho Vương Trung Đỉnh, chợt nghe đến một trận gõ cửa.

"Ai a?" Hàn Đông buông điện thoại xuống.

"Tôi, tiểu Lương."

Kết quả, Hàn Đông vừa mở ra, phát hiện người đứng bên ngoài không phải tiểu Lương, mà là một gương mặt quen thuộc khác.

"Làm sao anh biết tôi ở đây?"

Thái Bằng cười cười, "Không bỏ chút tâm tư, như thế nào thuyết phục cậu diễn phim của chúng tôi được?"

Không biết vì cái gì, mỗi lần ánh mắt Thái Bằng đều là ôn hòa, Hàn Đông lại cảm giác mười phần ác ý.

"Tôi cũng đang muốn cùng anh nói việc này, lịch trình hiện tại của tôi đã sắp xếp kín rồi, cho nên chỉ có thể…"

"Lịch trình của cậu còn trống." Thái Bằng đột nhiên nói.

Hàn Đông có chút không được tự nhiên, "Tôi nói tất cả lịch của tôi đã kín rồi, anh không nên…"

"Cậu chỉ là không muốn diễn mà thôi." Thái Bằng ngắt lời.

Nói chung, trong cái vòng luẩn quẩn này vô cùng ít người có thể thẳng thắn như vậy. Hàn Đông cảm thấy gã là quân tử, cũng không vòng vo nữa, trực tiếp gật đầu thừa nhận.

"Tôi chính là không muốn diễn."

Thái Bằng xòe ra năm ngón tay, "Tiền thù lao như vậy thì sao?"

"Không phải vấn đề thù lao, là tôi cảm thấy cái vai diễn kia cũng không phải …"

"Như vậy thì sao?" Thái Bằng lại xòe ra 8 ngón tay.

Trong lòng Hàn Đông bật sáng lên đèn báo động, lập tức từ chối khéo: "Không phải tôi không cho anh mặt mũi, là tôi…"

Thái Bằng lại dựng thẳng lên một ngón tay, "Như vậy?"

Hàn Đông thật sự chịu không nổi kích thích này, liền vẻ mặt đau khổ hỏi: "Anh làm gì nhất định muốn tìm tôi a? Cái giá này cũng có thể mời đến một siêu sao quốc nội rồi."

Ánh mắt Thái Bằng nhấp nháy, ngôn từ mười phần chắc chắn.

"Bộ phim điện ảnh này do cậu biểu diễn nhất định sẽ đại hỏa, cũng trở thành tác phẩm tiêu biểu của cậu."

Hàn Đông so với gã còn giọng điệu hết lòng tin theo hơn, "Anh sai rồi, Phong Mang mới là tác phẩm tiêu biểu của tôi."

"Bộ điện ảnh của tôi sẽ chiếu trước Phong Mang , không ảnh hưởng độ tỏa sáng của cậu ở bên đây, chỉ biết dệt hoa trên gấm."

Hàn Đông thở dài, "Như vậy đi, tôi giới thiệu cho anh một người, cậu ta cũng trong tổ phim chúng tôi, so với tôi điều kiện còn tốt hơn vài lần, anh có thể…"

"Cậu là nói Hạ Dương Trác sao?" Thái Bằng lại ngắt lời.

Hàn Đông phát hiện Thái Bằng quả thực là Bách Sự Thông, như thế nào cái gì cũng biết?

"Chính là Hạ Dương Trác, đủ sáng chứ?"

Thái Bằng hừ cười một tiếng, "Quả thật đủ sáng, nhưng không tuyệt diệu như cậu."

Theo hai chữ "Tuyệt diệu" nói ra, Hàn Đông cảm giác được không phải là ca ngợi, mà là ý tứ công kích mãnh liệt.

Cho dù như vậy, hắn vẫn là dùng giọng điệu thoải mái đáp lại: "Tôi có thể giới thiệu cho anh một người càng tuyệt diệu hơn, vai diễn hiện tại của tôi ngay từ đầu vốn là của cậu ta."

Nếu như nói đến Hạ Dương Trác Thái Bằng còn có chút động lòng, nói đến Lý Thượng chính là thuần túy dè bỉu.

"Cậu là đang lấy hắn nhục nhã chính mình sao?"

Hàn Đông kinh ngạc, "Anh biết tôi đang nói đến ai sao?"

"Cái cuộc tranh tài 'Diễn viên đại chiến' kia của các cậu, tôi đã quan sát toàn bộ quá trình rồi." Thái Bằng nói.

Hàn Đông càng kinh ngạc, "Ngày đó hiện trường không phải không cho phép người ngoài công ty tiến vào sao?"

Thái Bằng đột nhiên tiến đến bên người Hàn Đông, râu dưới cằm suýt nữa đâm đến mắt của hắn, vừa mở miệng khí tức đàn ông liền xông vào mũi.

"Khách sạn các người ở hiện tại, không phải cũng không cho người không phải nhân viên đoàn phim tiến vào sao?"

Hàn Đông sửng sốt, đúng vậy! Ngươi đây là vào bằng cách nào?

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên một cái cánh tay chắn ngang giữa hắn và Thái Bằng, đem hai người ngăn cách một khoảng.

Hàn Đông nghiêng đầu sang, phát hiện là tiểu Lương.

"Vậy tôi không quấy rầy nữa." Thái Bằng lỗ mãng nở một nụ cười hàm ý thâm hậu, rất nhanh đi khuất khỏi tầm mắt hai người.

Tiểu Lương hướng Hàn Đông hỏi: "Người kia là ai a?"

Hàn Đông đối với vấn đề tiểu Lương hỏi thật bất ngờ sâu sắc, "Ngay cả cậu cũng không nhận ra hắn?"

“Tôi vì sao phải nhận ra hắn? Hắn rất có danh tiếng?” Tiểu Lương tựa hồ so với Hàn Đông càng thắc mắc hơn.

Hàn Đông bị tiểu Lương hỏi khó, vì thế lại trở về phòng tra xét thông tin về Thái Bằng.

Hắn vốn tưởng rằng Thái Bằng ra tay hào khí như vậy, hẳn là đến từ một công ty điện ảnh và truyền hình thực lực hùng hậu.

Kết quả tra một cái mới phát hiện, công ty Thái Bằng đăng ký chưa tới nửa năm, tác phẩm điện ảnh cơ hồ chưa có, so sánh với tập đoàn Trung Đỉnh quả thực là không đáng kể.

Không phải trung niên quật khởi, thế bất khả đáng sao… Hàn Đông lại nghĩ tới gương mặt Thái Bằng, chẳng lẽ còn chưa tới trung niên?

Hắn lại nhìn thoáng qua tư liệu, Thái Bằng năm nay ba mươi bảy tuổi, dựa theo lời tính toán bốn mươi tuổi, gã còn có thời gian ba năm.

Cũng chính là gã chỉ dùng thời gian ba năm liền từ khởi điểm nhảy trở thành cường địch của Vương Trung Đỉnh?

Hàn Đông chấn kinh rồi!

Đồng thời, lại bắt đầu tự kỷ lo lắng: có khi nào có suy nghĩ gì không an phận với ta không a?

Kết quả tiếp tục tính toán cẩn thận, mặt nháy mắt liền tái rồi.

Không, không, điều đó không có khả năng…

Ta như thế nào lại bị một kẻ có khuynh hướng bạo lực, hơn nữa âm hiểm loạn tính như vậy nhìn trúng đây? ! !

Suy nghĩ của Hàn Đông khóa tại chỗ sextoy không nhúc nhích.

Bên này Vương Trung Đỉnh còn đang một mực chờ điện thoại của hắn, càng chờ sắc mặt càng âm trầm.

Nhị Lôi ở bên cạnh khuyên nhủ: “Có lẽ đồ đạc của cậu ấy quá nhiều, một chốc mang không hết. Cũng có thể cậu ấy dọn dẹp xong lại đau bụng, còn chưa kịp điện thoại cho anh phải đi WC…”

Vương Trung Đỉnh nói rõ ràng với Nhị Lôi, “Tôi đem toàn bộ thời gian phát sinh tính toán rành mạch rồi, cậu ta cũng không thể bận đến hiện tại, nhất định là nói chuyện phiếm với ai đem việc này quên đi rồi.”

“Hẳn là không đến mức đi?”

Vương Trung Đỉnh chủ động gọi cho Hàn Đông, hơn nữa còn bật loa ngoài.

Không đầy một lát, thanh âm như ở trong mộng mới tỉnh của Hàn Đông truyền tới.

“Uy?”

Vương Trung Đỉnh biết rõ còn cố hỏi: “Tới chưa?”

“Tới, tới, đã sớm tới rồi.”

Vương Trung Đỉnh tức giận, “Kia như thế nào không gọi cho tôi một cuộc điện thoại?”

“A… Vừa rồi có người tìm, em nhất thời nói chuyện phiếm đem việc này đem quên mất…”

Vương Trung Đỉnh hướng Nhị Lôi quẳng qua một ánh mắt chất vấn: Tôi đã nói thế nào?

Nhị Lôi không khỏi lau mồhôi lạnh, sức phán đoán quá con mẹ nó khủng khiếp !

198. Chương 197:trộm Gà Không Được Còn Mất Nắm Gạo

(Ngọt sâu răng luôn :)))))

Sau khi Nhị Lôi ra ngoài, Vương Trung Đỉnh ngồi một mình ở văn phòng, trong lòng đột nhiên nôn nóng khó hiểu.

Khoảng cách tan tầm còn có không đến mười phút, dì lao công theo thường lệ đến dọn dẹp văn phòng. Sợ quấy rầy đến công việc của Vương Trung Đỉnh, tận lực đem động tác làm thật nhẹ, không phát ra tiếng vang quá lớn.

Cho dù như vậy, cửa phòng vẫn mở.

Dì lao công thấy Vương Trung Đỉnh sắc mặt ngưng trọng, vội vàng ngừng lại động tác trong tay, nhỏ giọng tạ lỗi nói: "Thực xin lỗi Vương tổng, quấy rầy đến ngài công tác."

Vương Trung Đỉnh trầm giọng ra lệnh, "Làm ồn chút "!"

"Thực xin lỗi Vương tổng! Quấy rầy đến ngài công tác!" Nghiêm đứng thẳng, thanh âm thật to rõ ràng.

Vương Trung Đỉnh vẻ mặt bất đắc dĩ, "Tôi không phải lớn tiếng khiển trách dì, tôi là nhờ dì lúc làm việc tận lực động tĩnh lớn chút."

Dì lao công kinh trụ, "Động tĩnh… lớn chút?"

"Ân, văn phòng quá yên tĩnh rồi."

Dì lao công xoa xoa cái trán mồ hôi lạnh, Vương tổng có phải uống lộn thuốc rồi không?

Sự thật chứng minh, trường kỳ cùng một chỗ cùng Hàn kẻ điên, Vương Trung Đỉnh quả thật có chút dấu hiệu "Trung nhị".

"Còn cả cậu nữa." Vương Trung Đỉnh lại chỉ vào bảo tiêu, "Đừng suốt ngày giống như người chết vậy, ngay cả một tiếng cũng không phát."

Hai người bảo tiêu đưa mắt nhìn nhau.

Dì lao công lại càng một cử động nhỏ cũng không dám.

"Còn cần tôi nói lớn hơn một lần sao?" Vương Trung Đỉnh lớn tiếng chất vấn.

"Không cần, không cần…"

Dì lao công đành phải một đường tha một đường thét to, hai người bảo tiêu một bên gác một bên nói chuyện phiếm. Ra sức giằng co hơn mười phút, mới đem Vương Trung Đỉnh "tiễn" đi. =)))))))))

Buổi tối, Vương Trung Đỉnh tham gia một bữa tiệc nhỏ.

Tiệc là Hạ Hoằng Uy tổ chức, Hạ Dương Trác, Du Minh, Vạn Lý Tình đều có mặt, còn có một vài thượng vàng hạ cám công tử, họp lại các loại phóng túng, náo nhiệt.

"Tôi nói, cậu hôm nay như thế nào lại có thời gian rảnh rỗi đến đây?" Hạ Hoằng Uy trêu ghẹo hỏi Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh nói: "Tới gom náo nhiệt."

"Tôi không nghe lầm chứ?" Hạ Hoằng Uy hướng mọi người cười cười.

Vạn Lý Tình sắc mặt đổi đổi, nhỏ giọng hỏi Du Minh bên cạnh: "Cậu có cảm thấy Vương Trung Đỉnh hôm nay có chút quái dị không?"

Du Minh dùng giọng điệu quái dị hỏi lại: "Có sao? Tôi không cảm thấy được a!"

Vạn Lý Tình lại nghi hoặc nhìn Du Minh, "Đúng rồi, cậu hôm nay như thế nào cũng tới?"

"Tôi… tôi cũng tới gom náo nhiệt thôi."

Hạ Dương Trác ở cách đó không xa chơi mạt chược, phản ứng chậm chạp không nói, trong tay còn lưu trữ tấm vé "Đồng" vô dụng nữa. Hạ vài vòng bài đều không mở hồ, lại thua tiền rồi.

Là một kẻ mắc chứng cường bách, Vương Trung Đỉnh thật sự nhìn không được nữa, liền kéo Hạ Dương Trác một phen.

"Cậu tránh ra, tôi tới."

Từ hư không tới cực hạn Vương Trung Đỉnh liên hồ bảy chuôi bài, chỉ chớp mắt thắng hơn vạn.

Ba vị kia đang nghẹn lên muốn nghịch chuyển cục diện, Vương Trung Đỉnh lại ngay sau đó muốn đi đến buồng vệ sinh.

Bài hữu bên cạnh nói giỡn, "Tôi nói, ngài đây sẽ không phải thắng tiền muốn chạy đi?"

Vương Trung Đỉnh dùng bộ mặt nghiêm túc chính trực đáp lại, "Anh cảm thấy tôi là cái loại người này sao?"

Kết quả hơn mười phút trôi qua, vị trí của y vẫn là trống không.

Bài hữu đối diện ngồi không yên, chỉa chỉa Hạ Dương Trác, "Cậu đi xem anh ta rốt cuộc sao lại thế này?"

Hạ Dương Trác đi đến buồng vệ sinh dạo qua một vòng, trở về nói với ba người còn lại.

"Không phát hiện."

Mắt thấy một cơn thịnh nộ của anh em sắp bùng nổ, Hạ Hoằng Uy vội đứng ra hoà giải.

"Danh tiếng của Đại vương ở trong giới, cũng không cần tôi nhiều lời chứ?"

"Thắng tiền bỏ chạy loại sự tình này cậu ấy tuyệt đối làm không được! Hơn nữa, một ít tiền này đủ làm gì a?"

Mới vừa nói xong, liền có một tiểu đệ chạy tới báo: "Xe Vương tổng đã rời đi."

Hạ Hoằng Uy biến sắc, "Cậu đừng nói bừa a!"

"Thật sự, không tin tự anh đi nhìn."

Hạ Hoằng Uy đi đến cửa sổ đi xuống nhìn xuống, chỗ đỗ xe Vương Trung Đỉnh quả nhiên trống không rồi.

Mẹ kiếp, đây là đùa cái gì vậy?

Bên cạnh có người sâu kín thở dài, "Tôi hôm nay cuối cùng có thể lĩnh giáo được đến cái gì gọi là đạo mạo nghiêm trang."

Mặt Hạ Hoằng Uy xanh một trận trắng một trận.

Ngay cả Hạ Dương Trác cũng nhịn không được hoài nghi, "Suốt ngày tẩy não cho em, nói Vương tổng này lĩnh cái gì chính khí, em như thế nào một chút cũng không nhìn ra a?

…

Đêm khuya, tất cả mọi người đã tiến vào mộng đẹp, Hàn Đông lại ôm cây đàn ghi-ta Vương Trung Đỉnh tặng kia đem ra nhiễu dân.

"Nhung nhớ là một loại thực huyền gì đó, như ảnh ~ tùy hình, không tiếng động lại không có tức, ẩn hiện dưới đáy lòng, đảo mắt ~ nuốt hết tịch mịch trong em. Em vô lực kháng cự, đặc biệt ban đêm ~ á ~ nhớ anh đến không thể thở…"

Ngủ ở cách vách - Thẩm Sơ Hoa thật sự chịu không nổi nữa, khóc lóc kể lể lại đến khẩn cầu, "Anh có thể đừng làm trò nữa không? Lúc này mới tách nhau được mấy giờ a?"

Trong thiên hạ, có thể bị trợ lý mắng như vậy cũng chỉ có nghệ sĩ Hàn Đông tiếp địa khí như vậy.

"Loại người như cô chưa từng yêu đương, sao có thể lý giải loại tâm tình hận không thể giờ phút triền miên cùng một chỗ này của chúng tôi?"

Thẩm Sơ Hoa khinh thường, "Cũng một mình anh ở đây già mồm, Vương tổng người ta không chừng ngủ được bao nhiêu ngon!"

Hàn Đông vẫn già mồm như trước, "Hận không thể lập tức chạy như điên đến chỗ anh a, lớn tiếng nói cho anh biết, em nguyện ý vì anh ~ em nguyện ý vì anh ~ em nguyện ý vì anh quên tên mình…"

Thẩm Sơ Hoa mang theo vẻ mặt phỉ nhổ rời đi.

Nàng mới vừa đi, Hàn Đông liền ngáp xuống giường, cầm máy quay phim ở mặt tủ đối diện lên, xóa sạch đoạn vừa rồi sau đó ghi âm lại một lần.

Vừa hát vừa nghĩ: cũng chỉ có loại nữ nhân não tàn như cô mới tin mấy lời mới tách ra vài giờ đã nhớ muốn chết.

Lão tử đây là trước tiên ghi âm hết cả ba mươi ngày, rồi lại biên tập lại mỗi ngày một bản!

Về phần mấy cái sextoy, Hàn Đông cũng định dùng loại sách lược này. Thừa dịp hai ngày này không có việc gì, một hơi chơi toàn bộ!

Cứ như vậy, sau này ban đêm đoàn phim có trò gì, hắn có thể cùng những người khác vui vẻ rồi.

Vì để sớm ngày đạt được tự do, Hàn Đông hát xong lại mạnh giữ vững tinh thần, bưng ra một đống hảo đồng bọn đùa giỡn.

Một lần!

Hai lần!

Ba lần!

Đến lần thứ tư thật sự cố gắng không nổi nữa.

"Cắn răng kiên trì!" Hàn Đông tự nhủ với chính mình.

Thật vất vả có chút khởi sắc, kết quả nghe được cửa phòng mở, lại nháy mắt héo rũ xuống.

Hàn Đông vừa định mắng: "Thẩm Sơ Hoa, cô có thôi hay không?"

Kết quả còn chưa có hé miệng, liền thấy Vương Trung Đỉnh phong trần mệt mỏi đi đến.

Ta phi! Này… Đây cũng quá nhanh đi?

Vương Trung Đỉnh sau khi đi vào vứt gói to trong tay, giày cũng không kịp cởi liền nhào lên trên giường. Đè hai cái cánh tay Hàn Đông lại, vội vàng hướng trên mặt của hắn cắn loạn. (lãng mạn quá đi L)

Hàn Đông bị Vương Trung Đỉnh nhiệt tình dọa đến suýt tè.

Ngươi tốt xấu cũng chờ ta đem những đồ chơi này thu lại đã a!

Quả nhiên, Vương Trung Đỉnh đã phát hiện"Chứng cứ" Hàn Đông đầu cơ trục lợi rồi.

"Em một đêm chơi bốn?"

"Không, không, chỉ một cái."

Vương Trung Đỉnh hỏi: "Cái video ghi hình lần này đâu?"

Hàn Đông trợn tròn mắt, video bên trong DV là toàn bộ, còn chưa kịp cắt nối biên tập.

Lập tức nói: "Em còn chưa chơi đâu."

"Không phải mới vừa nói chơi một cái sao?"

"Cái kia… Vừa định chơi anh liền vào rồi, cho nên không cần …" Hàn Đông nói xong liền muốn đem đồ chơi này nhân cơ hội ném sang một bên.

Kết quả Vương Trung Đỉnh lại đưa tay hắn tìm trở về, "Nếu còn chưa chơi, vậy cùng nhau đi."

"Đừng đùa, anh đã đến đây, còn dùng cái này đó để làm gif? Trực tiếp thượng người thật là được."

"Không việc gì, đều có." Vương Trung Đỉnh nói.

Hàn Đông dùng cái cánh tay kia đã sớm cạn kiệt kia vận sức chống cự Vương Trung Đỉnh phát động eo, quả thực chính là lấy trứng chọi đá, không đầy một lát liền bại hạ trận.

"A a a a… Đừng … chịu không nổi … Van cầu anh… Tha em một mạng…

Cuối cùng Vương Trung Đỉnh ngừng lại, cả người Hàn Đông như bị phế rồi.

Cho dù như vậy, hắn vẫn tiếp tục bước hai chân đã mềm nhũn đi đến mặt tủ. Mở gói to ra, nhìn xem Vương Trung Đỉnh đã mang đến cho mình cái thứ tốt gì.

Chứng kiến các loại đồ ăn ăn vặt yêu thích, trong lòng Hàn Đông cuối cùng được đến một tia an ủi.

Hắn cố ý hướng Vương Trung Đỉnh hỏi: "Cơm nước đoàn phim đãi ngộ tốt như vậy, để làm gì còn phải mua cho em?"

Vương Trung Đỉnh thuận miệng trả lời: "Thắng tiền không chỗ tiêu."

Nghe được hai chữ "Thắng tiền", ánh mắt Hàn Đông gian tà trân châu lập tức liếc về phía hầu bao Vương Trung Đỉnh. Mắt thấy bên trong túi rồi, nháy mắt thất lưng không còn yếu ớt, chân cũng không mềm nhũn nữa, ưỡn nghiêm mặt dâng lên đến các loại giả bộ đáng thương.

"Trong tay không có tiền tiêu vặt, làm gì cũng bất tiện."

Chỗ tiền này của Vương Trung Đỉnh vốn là vì dỗ Hàn Đông vui vẻ mới thắng, cho nên trực tiếp đem ví tiền vứt cho hắn.

"Tự em lấy đi."

Hàn Đông rút ra vừa nhìn, đều là hàng trăm tiền mặt. Loại tiền không làm mà hưởng này, đếm lên chính là các loại thích, cầm chính là các loại thanh thản a!

Đang đếm đến hăng say, đột nhiên nghe thấy Vương Trung Đỉnh ở bên cạnh nói: "Sức chiến cũng đủ mạnh a."

"A?" Hàn Đông vẻ mặt khó hiểu ngẩng đầu.

Kết quả, hắn chứng kiến Vương Trung Đỉnh đang cầm trong tay DV, thưởng thức thành quả chiến đấu một đêm của mình.

Hàn Đông nhất thời trợn tròn mắt, vội vàng giải thích: "Anh hiểu lầm rồi, kỳ thật…"

"Kỳ thật tôi xem nhẹ em đúng không?" Vương Trung Đỉnh ngắt lời, "Một ngày một cái đâu đủ em dùng? Ít nhất phải bốn."

"Đừng a!" Hàn Đông khóc không ra nước mắt.

"Về phần tình ca này, một ngày ba mươi quá liều mạng, mười bài là đủ tôi kinh hỉ rồi."

"…"

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng, Thẩm Sơ Hoa gánh vác lên hai cái quầng mắt Đại Hắc đi trên ban công thu khăn mặt, bất ngờ thấy thân ảnh Vương Trung Đỉnh đang vội vàng rời đi.

Một khắc này, nàng độtnhiên tin tưởng vào tình yêu rồi.

199. Chương 198: Chuyên Nghiệp

Bởi vì hoàn cảnh quay phim phức tạp, mấy ngày liên tiếp, cả đoàn phim đều bận rộn dựng cảnh.

Nhóm diễn viên đều nhàn rỗi, nhiệm vụ chính mỗi ngày của Hàn Đông là rèn luyện thân thể, mau chóng thích ứng khí hậu nơi này, vì chính thức quay phim luyện thành trụ cột thân thể kiên cố.

Trong lúc đó, Vương Trung Đỉnh thường thường sẽ bất ngờ ghé đến.

Làm cho kết quả chính là Hàn Đông rất ít xuất môn, mỗi ngày thành thành thật thật chờ đợi ở khách sạn, lại vẫn làm một bộ dáng thiệt thòi.

Mãi cho đến hai ngày trước khi quay phim, trạng thái Hàn Đông mới miễn cưỡng điều chỉnh lại.

Đạo cụ sư đưa tới một món đồ "chiến bào", cái chiến bào này là Vương Trung Đỉnh đặc biệt bỏ hai mươi ngàn đô mời thợ chế tạo cho hắn. Một mặt có thể giữ ấm, giảm áp lực nước, gia tăng sức nổi, mặt khác cũng có thể làm nổi bật dáng người đẹp của Hàn Đông.

Quả nhiên, sau khi Hàn Đông mặc vào là phía trước đầy đặn, mặt sau cong vểnh, hai cái đùi lại càng đẹp bùng nổ.

Calne vì để đạt tới hiệu quả quay phim cao nhất, cũng để cam đoan Hàn đại mỹ nhân đủ an toàn, trực tiếp thuê máy bay trực thăng từ căn cứ quân sự Mỹ làm đạo cụ trợ giúp quay phim, chỉ riêng phí tổn ở đây liền cao tới mấy trăm vạn rồi.

Ngoài ra, đoàn phim còn mướn ước chừng 30 người tạo thành đội ngũ bảo hộ chuyên nghiệp, ngâm trong nước lạnh, hộ tống cả quá trình quay phim.

Còn có 5 thợ lặn chuyên nghiệp, trông chừng ở đáy nước tạo thành một tầng thành lũy vững chắc.

Dù vậy, điều kiện quay phim vẫn như trước thập phần gian khổ, các loại nhân tố nguy hiểm khó có thể đoán trước ẩn núp trong đó.

Vì cam đoan tính bí mật của quá trình quay phim, toàn bộ khu du lịch bị phong tỏa. Bất quá vẫn có vài quần chúng tò mò, thông qua các loại con đường chui vào đây vây xem rầm rộ.

Calne cùng một đạo diễn hành động lặp lại động tác mẫu cho Hàn Đông. Thẳng đến cam đoan hắn thuộc lòng, mới yên tâm mà đưa hắn đưa lên máy bay trực thăng.

Máy bay trực thăng chậm rãi lên tới đỉnh thác nước hơn một trăm thước, Hàn Đông ở cabin được mấy nhân viên chuyên nghiệp nâng ra.

Dòng nước chảy xiết phát ra tiếng gầm rú khủng khiếp, Hàn Đông trong nháy mắt minh bạch ra cái gì gọi là sóng lớn ngập trời rồi.

Ta tích cái sát sát sát!

Này phải quay như thế nào được a? Hàn Đông nhìn xuống một cái hai cái chân liền nhũn.

Phải biết rằng lúc trước diễn trong nước, độ cao gần năm thước, Hàn Đông đã phải đấu tranh tâm lý thật lâu.

Đây chính là hơn một trăm thước a!

Một dòng nước phun là có thể đem Hàn Đông dìm chết rồi!

Giờ này khắc này, hắn thực muốn bổ nhào vào Vương Trung Đỉnh ấm áp ôm ấp, làm nũng giống như khẩn cầu: "Em nguyện ý làm tiểu thụ của anh, tiểu thụ vĩnh viễn thoát thân không được, cầu anh đừng bắt em nhảy."

Nhưng sự thật chính là trước khi lên trực thăng Thẩm Sơ Hoa đã đề tỉnh hắn: "Hạ Dương Trác đã sắp phát hỏa (nổi tiếng) rồi."

Đúng vậy, ngay tại mấy ngày Hàn Đông rèn luyện thân thể này, Hạ Dương Trác bằng vào một cái MV, nhân khí tựa như ngồi tên lửa nhảy lên khiến cho người ta sợ hãi.

Hàn Đông chậm trễ một ngày, liền đồng nghĩa số lượng fan của Hạ Dương Trác bão tới mấy trăm vạn.

Hắn sao có thể không ép chính mình đi vào chỗ chết?

Hàn Đông thật cẩn thận đi ở trên vách núi, phía sau buộc một sợi dây thừng to, có vài nhân viên chuyên nghiệp giữ lấy, vẫn là to gan mấy cũng không dám ra ngoài.

Rốt cục, Hàn Đông bình an đi đến vị trí chỉ định thứ nhất.

Hắn dùng bàn tay run rẩy hướng Calne làm dấu OK.

Calne còn chưa hô bắt đầu, đã có một quần chúng vây xem kêu lên sợ hãi.

"Anh ta… Anh ta không phải là sẽ nhảy đi?"

Tiểu Lương dùng một ánh mắt lạnh nói cho hắn biết: bằng không ngươi cho là sao? Chúng ta mấy trăm người tụ họp tại đây, chỉ để xem hắn làm dáng chụp ảnh sao?

"Vậy sao anh ta không mời thế thân a? Động tác nguy hiểm như vậy hẳn phải để nhân viên chuyên nghiệp đến diễn a!"

Tiểu Lương lại nghiêng qua hắn liếc mắt một cái, "Ai có thể thay? Ngươi có thể sao? Hai cái chân kia của ngươi hợp lại cũng chưa dài bằng một cái của người ta đi?"

"…"

Phân cảnh này chính là tình huống sau khi thân phận Hàn Đông bại lộ bị đuổi giết, bất đắc dĩ nhảy thác nước chạy trốn.

Người đuổi giết hắn chính là lão dại xã hội đen trong phim, lúc ban đầu trầm mê thật sâu trong nhan sắc của "Nàng", sau lại phát hiện hắn lấy thân phận nam nhân nằm vùng, dưới sự giận dữ này triển khai đuổi bắt điên cuồng.

Vị diễn lão Đại xã hội đen này là một diễn viên tên Nghiêm Chính Tắc, thật ra đã không tính là người mới. Đã 3 năm từ lúc tốt nghiệp, bởi vì tính cách chính trực ngoan cố, ở trong giới luôn luôn hỗn không lối thoát, cho nên nhiều năm như vậy vẫn chỉ là một diễn viên phụ trong phim.

Vương Trung Đỉnh chính là vừa ý hắn điểm này, phàm là kinh nghiệm ma luyện kiên cường nhiệt tình đều có, ánh mắt thâm thúy, càng thích hợp với một nhân vật như vậy.

Ngày hôm nay cảnh này, đối với Nghiêm Chính Tắc mà nói cũng là một thử thách không nhỏ.

Tuy rằng không cần nhảy xuống theo, nhưng là hắn phải truy chạy đến đỉnh thác nước, lại cần vững vàng đứng ở nơi cao hơn một trăm thước mà hướng súng xuống phía dưới.

Trong nháy mắt thư ký trường quay giơ bảng lên, tất cả mọi người ngừng hô hấp.

"Action!"

Thanh âm của Calne đạo diễn chấn động giữa sơn cốc.

Hàn Đông trong cảnh này tạm thời không cần nhảy, chỉ bày ra mấy động tác giả né tránh đường đạn là được.

Dù vậy, Hàn Đông như trước khó có thể vượt qua sợ hãi trong lòng, loại sợ hãi này từ động tác bước đi của hắn liền có thể nhìn ra.

Động tác yêu cầu Hàn Đông dừng ngay ở đỉnh thác nước, thân thể trước khi vượt hơn nữa cấp tốc rút về.

Nhưng là Hàn Đông khẩn trương đến đã quên sạch động tác, nghiêng về trước biên độ quá lớn làm cho thân thể khó có thể rút về. Lại bởi vì lòng bàn chân không vững, nháy mắt sẩy chân ngả xuống.

"A —— "

Nương theo tiếng kinh hô của mọi người, Hàn Đông bị dây thừng giữ ở khoảng cách cách đỉnh thác nước hơn mười thước, cũng chính là cách mặt nước chín mươi mấy thước.

Hàn Đông nhịn không được kêu lên.

"Vương Trung Đỉnh… Cứu …Cứu …"

Đừng nói Vương Trung Đỉnh, ngay cả Calne chứng kiến ánh mắt hoảng sợ ở khắc Hàn Đông ngã xuống này, nghe được tiếng kêu cứu tê tâm liệt phế kia của hắn, đều đỏ vành mắt rồi.

Nước từ trên đỉnh thác trút xuống xuống, coi như quần áo dù kháng áp thế nào, vẫn khó có thể ngăn cản lực đánh vào lớn như thế.

Thân thể Hàn Đông ở trên thạch bích kịch liệt giãy dụa, trong nháy mắt sương mù, nước thác, nước mắt cùng nhau tàn sát bừa bãi ở trên mặt, khiến cho hắn liên tục sặc nước khó thở.

Giờ này khắc này, toàn bộ nhân viên công tác đều đỏ mắt, thậm chỉ ngay cả luôn luôn ôn hòa Calne cũng đỏ mặt to tiếng hướng nhân viên cứu sinh bạo nói tục.

"Thao! Các ngươi đều là ăn trúng gì rồi? Nhanh kéo cậu ấy lên đi a!"

Thẳng đến khi mũi cùng miệng rót vào hơn mười miếng nước, Hàn Đông mới được thành công kéo lên.

Nhân viên ý tế vội vàng vây lên cấp cứu, toàn thân Hàn Đông ngăn không được run rẩy, miệng càng không ngừng nói "Tôi không quay, không quay, không quay…"

Không biết qua bao lâu, Hàn Đông mới trấn định lại. Vừa mở mắt, Calne ở ngay trên đỉnh đầu của hắn.

"Nếu cậu thật sự làm không được, có thể dùng thế thân." Calne vẻ mặt đau lòng nhìn Hàn Đông.

Hàn Đông đã nghĩ lại liền sợ đến không hề nghĩ ngợi gật đầu rồi.

"Tôi dùng, tôi dùng…"

Nhưng là, Hàn Đông trăm triệu lần không dự đoán được, cái Calne gọi là thế thân không ngờ là chính mình.

Vì động tác khó khăn lớn, lại tìm người thay thế phải tiêu phí thời gian rất lớn. Lúc ấy mấy chục nhân viên công tác ngâm mình ở trong nước, một giờ năm vạn tệ phí thuê máy bay trực thăng, Calne chỉ có thể tự mình ra trận.

Chứng kiến một danh đạo quốc tế không để ý nguy hiểm tánh mạng, ra sức thể hiện động tác nguy hiểm ở đỉnh thác nước. Hàn Đông đột nhiên hiểu được vì cái gì tám chín mươi năm nay nhiều phim hay thay mặt Trung Quốc ra mắt như vậy, sau lại khó mà lặp lại kinh điển rồi.

Thực sự không phải là khi đó diễn viên bao nhiêu giỏi, kỹ năng diễn xuất bao nhiêu lợi hại, mà là bởi vì hai chữ —— chuyên nghiệp.

Hàn Đông cuối cùng là khắc phục sợ hãi trong lòng, lần thứ hai phủ thêm "Chiến bào" đi lên đỉnh thác nước.

Phía dưới hơn hai trăm nhân viên công tác vì hắn khuyến khích cố lên.

Tiền chi vào hơn mười thùng nước khoáng thật sự là không vô ích a… Hàn Đông vô cùng vui mừng nghĩ.

Loại thời khắc nguy nan này, so với tâng bốc lấy lòng ngày thường còn trân quý hơn nhiều lắm.

Trừ bỏ không muốn làm cho Calne thất vọng, không muốn làm cho tâm huyết mọi người uổng phí, Hàn Đông giờ này khắc này đứng ở đỉnh thác nước, còn muốn quay một bộ phim có thể khiến cho Vương Trung Đỉnh rơi lệ khi xem.

Calne lần thứ hai trở lại dưới thác nước, lại là một tiếng vang vang mệnh lệnh.

"Bắt đầu!"

Hàn Đông chạy đến vách núi, đột nhiên dưới chân phanh lại mạnh một cái, ánh mắt bình tĩnh nhìn chăm chú vào mặt nước cuồn cuộn mãnh liệt.

Tất cả mọi người ở một khắc này ngừng thở.

Ánh mắt Hàn Đông chuyển hướng sắc bén, một cái động tác né người, giống đến mọi người thật sự cho là có viên đạn theo kẽ hở hắn lách ra mà bay qua. Tiếp theo đó là một loạt động tác nguy hiểm liên tiếp, từng cái đều rước lấy một trận kinh hô của nhân viên vây xem, Hàn Đông như cũ ở đỉnh thác nước né phải tránh trái, tiêu sái tự nhiên.

Phía dưới là dòng nước rầm rộ như nham thạch vuốt xuống vách núi thẳng đứng, mặt trên là dáng người lãnh diễm mạnh mẽ đi qua mưa bom bão đạn, chỉ là ngẫm lại có thể biết màn này làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào đến bao nhiêu.

Rốt cục, chuyện nợ đuổi tới trước mắt.

Hai mắt Hàn Đông đỏ đậm nhìn mặt nước hơn một trăm thước phía dưới, hai tay giơ lên cao, dưới chân hung hăng một đạp.

Hơi nước ở hai đầu gối xung quanh lượn lờ bốc lên, bọt nước điểm xuyết đường nét diễm lệ phóng túng mở ra trong màn ảnh, trong lúc nhất thời đẹp không sao tả xiết.

"Cắt!"

Calne ra lệnh một tiếng,mọi người sôi trào."

200. Chương 199: Tập Thể Ấm Áp

Lúc Hàn Đông bị kéo lên, cả người đều hư thoát rồi.

Mặt sau là cảnh của một mình Nghiêm Chính Tắc, hắn có thể có thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi để điều chỉnh.

Sau đó, từ trước đến nay trầm mặc ít lời Nghiêm Chính Tắc lại có thể đưa qua cho Hàn Đông một chén trà gừng.

"Làm ấm."

Hàn Đông cảm tạ không thôi, "Cậu cũng cố lên."

Nghiêm Chính Tắc không nói gì thêm nữa, đi đến địa điểm quay phim chuẩn bị.

Sau khi Hàn Đông khôi phục thể lực, cũng đi theo Calne cùng đến chân thác nước, nhìn chằm chằm biểu hiện Nghiêm Chính Tắc trong máy nhắm.

Bởi vì lúc trước Hàn Đông diễn đến phấn khích, tất cả mọi người đều thay Nghiêm Chính Tắc nhéo một phen mồ hôi. Lo lắng hắn sẽ có áp lực tâm lý, lo lắng hắn không đạt được như chờ mong của Calne, bởi vậy mà gặp các loại tội.

Nhưng mà, ra ngoài dự kiến của mọi người chính là, Nghiêm Chính Tắc đột nhiên diễn xuất bạo bằng.

Trước kia hắn biểu diễn chỉ có thể coi là trung quy trung củ, không có gì thật làm cho người ta kinh diễm.

Ngày hôm nay không biết có phải bị Hàn Đông nhiễm hay không, trạng thái nháy mắt đạt tới đỉnh cao.

Lần đầu tiên đứng ở đỉnh thác nước cuồn cuộn mãnh liệt, chân chuyến trên dòng nước chảy xiết. Nghiêm Chính Tắc lại có thể có thể mặt không đổi sắc tim không run, vững vàng giương súng trong tay lên.

Lúc này, người quay phim cho Nghiêm Chính Tắc một cảnh đặc tả ánh mắt.

Tuy rằng hình ảnh là được ghép lại ở hậu kỳ, phía dưới tầm mắt của Nghiêm Chính Tắc không hề có ai. Hàn Đông lại từ ánh mắt của gã thấy được gương mặt kiên cường của chính mình.

Trong nháy mắt, phẫn hận, không cam lòng, khuất nhục, các loại cảm xúc phức tạp từ trong ánh mắt Nghiêm Chính Tắc toát ra.

Trừ lần đó, Hàn Đông còn cảm thấy che lấp dưới nồng đậm sát khí này là một tia bi thống cùng không đành lòng.

Đây là điều trong kịch bản không có viết đến.

Mê muội của lão Đại này đối Hàn đại mỹ nhân chỉ dừng bước trước thân phận nữa của hắn, nhưng mà giờ này khắc này, Nghiêm Chính Tắc rõ ràng suy diễn ra một loại tình cảm mơ hồ khác.

Ai nấy đều thấy được, Nghiêm Chính Tắc nhập tâm rồi.

Trong nháy mắt khi gã bóp cò súng, trong mắt lóe ra một tia lưu chuyển, nội tâm vật lộn vỡ vụn, vẫn cứ là một sắc thái tuyệt diễm.

Làm cho người ta nhịn không được có chút hoài nghi: viên viên đạn trượt qua kẽ hở của Hàn đại mỹ nhân kia, đến tột cùng là một cái tay không vững, hay là một cái tâm lệch lạc.

Cuối cùng, Nghiêm Chính Tắc phẫn nộ vứt súng, quả quyết rời đi.

Trong màn ảnh một bóng lưng kiệt ngạo bất tuân, lại có chút bi thương.

Thẳng đến khi trong màn hình máy nhắm không ai nữa, Calne mới nhớ tới hô một tiếng "Cắt".

Màn này cũng hoàn mỹ thông qua.

Hàn Đông thuộc loại rất dễ kích động, Nghiêm Chính Tắc biểu diễn xuất sắc khiến hắn một thân máu gà đều tràn lên rồi.

Cảnh diễn đằng sau còn khó khăn lớn hơn nữa, tính nguy hiểm rất cao. Hàn Đông lại thế như chẻ tre, duệ không thể đỡ. Lấy sức chiến đấu xuất thần liên tục chinh phục ba cảnh mạo hiểm, hoàn thành nhiệm vụ quay phim trước hai giờ, giúp đoàn phim tiết kiệm được mấy chục vạn.

Cuối cùng kết thúc công việc, Hàn Đông còn đắm chìm trong trạng thái nhiệt huyết trào dâng này không thể tự thoát ra được. Vung tay hô to ba tiếng với thác nước, thể hiện rõ khí phách vô cùng hào hùng.

Diễn xong về cùng hắn còn có Nghiêm Chính Tắc, hai người bình thường ngay cả chào hỏi cũng không có, ngày hôm nay lại cùng nhau nói cười trở về khách sạn.

"Anh so với trong tưởng tượng của tôi thật không giống chút nào." Nghiêm Chính Tắc nói.

Hàn Đông hỏi: "Trong tưởng tượng của cậu tôi là cái dạng gì?"

Tuy rằng Nghiêm Chính Tắc không trả lời thẳng, nhưng hết thảy đều viết ở trên mặt. Ban đầu ấn tượng của hắn đối với Hàn Đông cũng không tốt, cảm thấy Hàn Đông người này miệng đầu xe lửa, giảo hoạt bất lao.

Hơn nữa sau khi nghe nói đủ loại tin đồn của Hàn Đông cùng Vương Trung Đỉnh, gã đối Hàn Đông càng thêm kính nhi viễn chi.

(Kính nhi viễn chi: giữ một khoảng cách, chỉ nhìn từ xa)

Nhưng mà ngày hôm nay sau trận quay phim này, khiến cho ấn tượng đối Hàn Đông hoàn toàn đổi mới rồi.

"Anh nhất định sẽ có nhiều đất dụng võ." Nghiêm Chính Tắc nghiêm trang hướng Hàn Đông nói.

Hàn Đông cười ha ha, "Cậu cũng vậy."

…

Trở lại phòng khách sạn, Hàn Đông vừa muốn cởi y phục tắm nước nóng, chợt nghe thấy một trận đập cửa.

Mở cửa, hắn thấy Calne đứng ở bên ngoài, trong tay bưng một chén canh gà đông trùng hạ thảo.

"Trợ lý của tôi nói, người Trung Quốc các cậu có thói quen uống canh nóng sau khi bị lạnh để bổ dưỡng khu hàn, tôi đã bảo đầu bếp khách sạn làm cho cậu một chén."

Hàn Đông lúc ấy cảm động đến nước mắt hơi kém rơi xuống rồi.

Không đầy một lát, nhà sản xuất phụ trách sinh hoạt cũng đến gõ cửa, đưa cho Hàn Đông một bộ ga giường dày.

Còn có mấy lãnh đạo đặc biệt từ khách sạn khác tới đưa cho Hàn Đông một vài quần áo cùng thuốc bổ, còn có nữ diễn viên cùng tổ tới cửa ân cần hỏi han, cả Thẩm Sơ Hoa cũng không tiếp tục trợn mắt với Hàn Đông nữa, mà là trái phải hầu hạ tri kỷ…

Lúc đang quay phim, Hàn Đông còn một lòng muốn gọi điện thoại cho Vương Trung Đỉnh tố khổ, hiện tại hoàn toàn không còn ý nghĩ này nữa rồi.

Không chỉ có như thế, hắn nghe nói mẫu thân Vương Trung Đỉnh sinh bệnh nằm viện, còn đặc biệt an ủi Vương Trung Đỉnh một phen.

"Em ở bên này quay phim phi thường thuận lợi, cứ tình hình này, phỏng chừng nửa tháng nữa là xong rồi."

"Hiện tại nhân viên đặc biệt tốt với em, mọi người đều đặc biệt chiếu cố, đưa tới cho em thiệt nhiều đồ vật này nọ."

"Ân, không cần lo lắng cho em."

"Hảo hảo chăm sóc mẹ vợ đi!" (vẫn atsm =)))

Nếu như không có một câu cuối cùng, sẽ là một phen ấm lòng đến bao nhiêu …

Mặc dù như thế, Vương Trung Đỉnh vẫn chờ tới lúc Hàn Đông ngủ say lại gọi cho hắn.

Hàn Đông mộng du bắt máy.

"Hảo hảo ngủ, không được chạy loạn."

Đây là một câu Vương Trung Đỉnh mỗi đêm sau khi Hàn Đông ngủ đều phải nói, bởi vì y phát hiện dặn dò ban ngày căn bản vô dụng. Hàn Đông chỉ có ở thời gian đang mộng du đáp ứng y, mới có thể thật sự thành thành thật thật ngủ một đêm.

Hàn Đông ừ một tiếng.

Vương Trung Đỉnh lúc này mới phóng tâm mà cúp điện thoại, trở lại phòng bệnh tiếp tục chăm sóc mẫu thân.

…

Hơn mười ngày sau đó, tiến trình quay phim luôn luôn rất thuận lợi.

Toàn bộ cảnh nguy hiểm cơ hồ đều đã quay xong rồi, chỉ còn lại một cảnh cuối cùng là màn bơi về bờ.

Tại tràng diễn này, Hàn Đông chỉ cần đủ thể năng bơi tới trên bờ, cơ bản liền đại công cáo thành rồi.

Vì giảm bớt khó khăn quay phim, Calne đặc biệt đem này cảnh này chia ra làm ba.

Trong đó, một đoạn là giãy dụa khi vừa chạm nước, một đoạn bơi tới bờ, một đoạn là lên bờ.

Vì tránh thể năng Hàn Đông không đủ, Calne đem đoạn bơi lội phí sức nhất này đặt ở vị trí quay thứ nhất.

Cứ việc có "Chiến bào" hộ thân, Hàn Đông vẫn bị đông lạnh đến răng gõ vào nhau. Trước tiên uống vào hai chén rượu, thừa dịp này kiên quyết một hơi bơi tới bờ bên kia.

Mới vừa ấm áp trở lại không đầy một lát, Hàn Đông lại xuống nước quay cảnh trèo lên bờ.

Cảnh này nhìn như đơn giản, kỳ thật yêu cầu đối với thể năng đặc biệt cao. Hàn Đông cần biểu hiện ra dáng người mạnh mẽ của nam nhân vật chính, nhất định phải nhảy lên.

Để đạt tới hiệu quả này, hắn liên tiếp bảy lần xuống nước, qua một thời gian môi đều tím rồi.

Cảnh cuối cùng là giãy dụa khi rơi xuống nước, cũng là một cảnh thoạt nhìn đơn giản nhất.

Ngay khi tất cả mọi người nghĩ không thể có sơ hở, Hàn Đông đột nhiên đã xảy ra chuyện.

Bởi vì ngâm mình trong nước quá lâu, quần áo trên người hắn lại rất nặng, muốn trèo lên bờ cực kỳ không dễ dàng.

Hơn nữa một cái chân của hắn cũng cứng rồi, bất kể như thế nào cũng không có lực, cuối cùng bất đắc dĩ từ bỏ.

Nhưng là, toàn bộ nhân viên công tác đều nghĩ Hàn Đông còn đang diễn, căn bản không người nào tới cứu.

Chờ một gã thợ lặn duy nhất dưới nước phát hiện tình huống dị thường thì đồ phòng hộ trên người Hàn Đông đã muốn nặng đến hắn khó có thể kéo lên.

Thấy hai người đồng thời vật lộn, nhân viên trên bờ mới phát hiện tình huống không đúng, vội vàng kêu cứu với nhân viên bảo an.

Giờ này khắc này, ý thức Hàn Đông đã hoảng loạn.

Hắn cho là mình thật sự đã xong rồi, kết quả một bàn tay mạnh mạnh mẽ ôm chặt eo của hắn, một tay đỡ lấy đầu của hắn nâng lên trên mặt nước.

Hàn Đông ban đầu tưởng Vương Trung Đỉnh, nhưng sau lại cảm giác hơi thở người này so với Vương Trung Đỉnh nặng hơn.

……

Trong mơ mơ màng màng, Hàn Đông rốt cục mở mắt.

"Thế nào? Tốt hơn chút nào chưa?" Thái Bằng hỏi.

Hàn Đông kinh ngạc, "Như thế nào lại là anh?"

Thái Bằng không đáp lại, trực tiếp tìm đến một cái khóa, mạnh mẽ mở đồ phòng hộ của Hàn Đông ra, từ lỗ thủng này xé rách y phục của hắn.

"Này! tôi nói, anh muốn làm gì?"

Hàn Đông nhớ tới cái quẻ kia của mình, liền liều mạng ngăn cản.

Thái Bằng hoàn toàn không để ý phản kháng của hắn, lột sạch thân trên lại lần xuống phía nửa mình dưới.

"Tôi nói, cậu có thể ngăn cản giúp chút a…" Hàn Đông vừa ho khan vừa xin tiểu Lương giúp đỡ.

Tiểu Lương lại nói: "Cậu là một thân quần áo quá ướt, nhất định phải cởi ra."

Người bên cạnh cũng khuyên: "Trong xe có hệ thống sưởi hơi rất mạnh, yên tâm đi, sẽ không lạnh."

"Đúng vậy, chỗ này của tôi còn có một cái chăn đây."

Hàn Đông đỏ mặt tía tai giải thích: "Tôi không phải không cho cởi, tôi cảm thấy được các ngươi không nên tùy tùy tiện tiện để một người lạ cởi quần áo cho tôi đi?"

"Người lạ? Anh ta cũng không phải là người lạ!" Thẩm Sơ Hoa chính ngôn nói, "Nếu không phải anh ta ra tay cứu đúng lúc, anh có khi đã không còn mạng rồi."

Vừa dứt lời, Thái Bằng đã đem quần Hàn Đông lột xuống.

201. Chương 200: Một Cái Cũng Không Thể Thiếu!

(Sau bao nhiêu vật vã khổ nhục cuối cùng bạn đã hoàn thành nhiệm vụ trong vinh quang rồi :((((xõa thôi cả nhà :v :v :v)

.

.

.

Mặc dù có quần lót che, nhưng là bằng vào độ xinh đẹp của hai cái đại chân dài trần trụi, liền đủ để đạt tới cấp bậc dục vọng rồi.

Tất cả mọi người tự giác đưa ánh mắt tránh đi.

Chỉ riêng Thái Bằng, tầm mắt trắng trợn giống như hai cái móc bắt tại trên đùi Hàn Đông. Cứ trắng trợn như vậy, không hề có nửa điểm che giấu. Thế nhưng lại khiến người bên ngoài cho là gã đang làm việc thiện bình thường, đoan đoan chính chính mới có thể quang minh lỗi lạc như thế.

Hàn Đông dù sao cũng là một các ông, không có cách nào trước mặt mọi người làm trò giận chó đánh mèo với gã.

Thái Bằng càng thêm không kiêng sợ, bàn tay to quơ lấy cả người lẫn chăn, không nhiều lời đem Hàn Đông ôm vào trong lòng, tay nâng cái mông của hắn "Chăm sóc" đến vui vẻ không dứt.

Hàn Đông cả người vô lực, chỉ có hai con ngươi vô cùng lo lắng nhìn chằm chằm lên mặt mọi người.

Các người mẹ kiếp có phải đều mù không a?

Coi như nhìn không ra ý xấu của gã, cũng biết ta là người của Vương tổng đi? Có thể tùy tiện để cho người khác ôm sao?

Nhưng mà mọi người lại nghĩ: ai ôm thì người đó phải gánh vác mạo hiểm, rõ ràng nên để cho anh hùng vô danh này đem chuyện tốt làm đến cùng đi!

Xe đang chạy trên đường, có người hỏi: "Có cần đưa đến bệnh viện kiểm tra một chút không?"

Thái Bằng thay mặt nhân viên y tế trả lời: "Không cần? Bệnh viện gần đây điều kiện rất tệ, còn không bằng trực tiếp mang về khách sạn chăm sóc."

Những người khác cũng đồng ý, "Bác sĩ Văn và bác sĩ Triệu đều ở khách sạn, bọn họ kinh nghiệm rất phong phú."

Vì thế, đoàn người chợt nghe theo Thái Bằng đề nghị, đem Hàn Đông về khách sạn rồi.

Khi đến nơi, lại là một tay Thái Bằng bế Hàn Đông xuống xe, hơn nữa là bọc thảm ôm kiểu công chúa.

Hàn Đông trong lòng cách ứng a!

Thái Bằng còn cố tình vừa đi vừa cúi đầu nhìn vào hắn trìu mến, trong mắt lộ ý trêu chọc.

Nhìn cả nhà ngươi! Trong lòng Hàn Đông ác mắng.

Thái Bằng tựa như nghe thấy được, khóe miệng hơi cong lên, tâm tính bất lương liền lộ rõ.

Trong quá trình đưa Hàn Đông trở về phòng này, Thẩm Sơ Hoa không chỉ có không ngăn cản, ngược lại tự mình mở cửa cho Thái Bằng.

Về phần tiểu Lương sao…

Đã trộm gọi điện thoại Vương Trung Đỉnh rồi a. =))))

Mấy ngày hôm trước là Hàn Đông đặc biệt dặn dò, không cho hắn nói sự vất vả gian nan trong lúc quay phim, sợ tạo thành áp lực tâm lý cho Vương Trung Đỉnh lý, tiểu Lương mới thủ khẩu như bình.

Nhưng ngày hôm nay thật sự nhịn không nổi nữa.

Vạn nhất Vương Trung Đỉnh đã biết việc này, nhất định sẽ trách cứ mình thông báo trễ.

Cho nên, tiểu Lương chính là việc nghĩa không thể chùn bước cầm lên điện thoại.

Vương Trung Đỉnh sau khi nghe quả nhiên tức giận.

"Tình hình bây giờ thế nào? Đưa đến bệnh viện chưa?"

"Phòng bệnh ở bệnh viện rất ẩm ướt, hơn nữa không có điều hòa, chúng tôi sợ mang qua nhiễm lạnh càng nghiêm trọng."

"Cậu trước tiên hảo hảo trông coi ở bên đó, có tình huống gì kịp thời nói cho tôi biết, tôi sẽ mau chóng đuổi qua."

Cúp điện thoại, Vương Trung Đỉnh vội vàng trở về phòng bệnh.

Vương lão nương đã ngủ rồi, Vương Trung Đỉnh chỉ có thể nói với người chăm sóc: "Hôm nay tôi có chút việc gấp, không cách nào bồi tiếp ở đây nữa, phiền dì phí thêm một chút tâm."

Dì liên tục gật đầu, "Ngài yên tâm mà đi làm chuyện của mình đi, bên này có tôi chăm sóc là được, có tình huống đặc biệt gì tôi liền gọi điện thoại cho ngài."

Vương Trung Đỉnh cuối cùng áy náy nhìn mẫu thân một cái, liền bước nhanh khỏi phòng bệnh.

Hàn Đông bên này còn đang "Một mình chiến đấu hăng hái" a.

Tuy rằng trong quá trình quay phim gặp nạn, nhưng không chút nào ảnh hưởng đến hiệu quả cuối cùng, đoàn phim như trước viên mãn hoàn thành nhiệm vụ, đồng nghĩa ngày mai sẽ toàn bộ rút khỏi đây rồi.

Cho nên tất cả các vị lãnh đạo đều bận rộn trù bị các loại thủ tục cho chuyến trở về ngày mai.

Mà người bên cạnh Hàn Đông đều vội vàng tìm bác sĩ, lại cho Thái Bằng một thời cơ lợi dụng.

"Làm sao anh lại ở hiện trường quay phim?" Hàn Đông còn đang rối rắm chuyện này.

"Từ cảnh diễn đầu tiên của cậu đến hiện tại, tôi vẫn luôn ở đó."

"Anh cũng quá rảnh rỗi đi? Chiếu công việc kinh doanh của anh, công ty còn có đường sống sao?"

Thái Bằng không cho là đúng, "Tôi vẫn luôn khổ tâm kinh doanh, dốc sức bắt lấy cậu, chính là con đường kinh doanh của tôi."

"Anh nên chết tâm đi, tôi là không có khả năng đón bộ phim kia của anh." Hàn Đông ngữ khí quyết đoán.

Thái Bằng không những buồn bực, ngược lại trêu chọc nói: "Những người trong giới này cũng biết mọi việc đều phải cấp cho chính mình một đường lui, sao cậu dám đem lời nói đến quyết đoán như vậy? Chẳng lẽ… Cậu tính ra cái gì?"

Hàn Đông bị người chọc trúng tâm tư, lại vẫn làm bộ như không có việc gì phản bác nói : "Tôi có thể nhìn ra cái gì? Anh có cái gì có thể cho tôi xem ra?"

Thái Bằng nhưng chỉ cười không nói.

Hàn Đông trực tiếp hạ lệnh đuổi khách, "Được rồi, cám ơn anh hôm nay ra tay cứu giúp, tôi sẽ nói chuyện với người đại diện tạ ơn…"

"Cậu còn thích khẩu vị này?" Thái Bằng đột nhiên ngắt lời.

Hàn Đông nhìn thấy thứ trong tay gã, nhất thời sắc mặt đại biến, như có thần trợ ngồi bật dậy, một phen cướp lại đây.

"Ai cho anh lộn xộn đồ vật của tôi?"

"Tôi không lộn xộn, tôi chỉ là dịch chuyển một vị trí ngồi một chút, là tự nó vướng đến tôi." Thái Bằng cười như không cười.

"Anh có thể đi rồi." Hàn Đông sắc mặt âm u.

Thái Bằng đứng dậy là đứng dậy, nhưng không có ngoan ngoãn đi ra, mà là chậm rãi mở một cái ngăn kéo.

"Này! Anh muốn làm gì?"

Đến lúc Hàn Đông kịp ồn ào đã muốn chậm, toàn bộ "gia sản" đều bị Thái Bằng thu hết vào tầm mắt rồi.

Thái Bằng kinh ngạc…

Gã cho là mình đã "Dã thú" rồi, không nghĩ tới có người so với gã còn "hoang dã" hơn.

"Không thấy ra a ~ cậu có thú vui như vậy?" Thái Bằng cố ý nhìn chằm chằm Hàn Đông.

"Lão tử bạn tình nhiều được chưa? Mỹ nữ sắp xếp thành đội trên giường của ta được chưa?" Hàn Đông nhe răng.

Thái Bằng lại lôi ra một cái gậy mát xa hậu đình đùa nghịch, "Đây cũng là cho bạn tình nữ dùng sao?"

Hàn Đông mặt dày mắng: "Lão tử chuyên thích 'Đi cửa sau', ngươi quản được sao?"

” ‘Cửa sau’ bạn tình của cậu cũng ‘cấu hình’ tuyến tiền liệt a?” Thái Bằng quơ quơ bản mô phỏng.

Thái Bằng sau đó quả thật cút, hơn nữa còn ôm ‘hảo đồng bọn’ của Hàn Đông cùng cút, vừa phất tay vừa nói: “Chuyện tạ ơn tôi coi như xong, hẳn rồi”

Hàn Đông cực kỳ hoảng sợ, “Này! Này! Anh đừng lấy đi a! Đứng lại! Đứng lại…”

Chờ hắn đuổi theo, Thái Bằng đã sớm không thấy bóng, thay vào đó chính là Thẩm Sơ Hoa cùng đoàn nhân viên y tế nghiêm chỉnh theo phía sau nàng.

“Làm sao anh đã ra rồi? Mau trở lại phòng!” Thẩm sơ Hoa tha thân hình suy nhược của Hàn Đông trở về.

Cánh tay Hàn Đông chưa từ bỏ ý định hướng về thang máy quơ quơ, trả lại cho ta! Một cái cũng không thể thiếu a! Nếu không Vương Trung Đỉnh sẽ đòi mạng…

Mấy bác sĩ cũng giúp đỡ Thẩm Sơ Hoa, “Sinh bệnh còn mặc ít quần áo như thế này chạy ra bên ngoài? Nhanh chóng trở về.”

Hàn Đông thân thể nhiễm lạnh lại thêm trái tim băng giá, kết quả cuối cùng chính là sốt cao không lùi. Ánh mắt đều nhanh mờ mịt, còn bưng lên một cỗ ngoan cường tìm tòi trên mạng.

“Đây không phải, đây không phải, đây cũng không phải …”

Hàn Đông gần như suy sụp rồi, rốt cuộc là mua ở đâu?

Rốt cục… cố gắng không ngừng của Hàn Đông đã cảm động ông trời, cho hắn trên một trang mạng lớn tìm được vật phẩm phỏng chế cao cấp. Bàn bạc cùng điếm chủ xong, đồng ý vận chuyển nhanh trong 24h.

Hàn Đông giống như cạn kiệt sức lực đem thân hình cứng ngắc ném xuống một bên.

Cuối cùng có thể báo cáo kết quả công tác rồi.

Chỉ cần Vương Trung Đỉnh ngày mai không bất ngờ đến đây là được… Hàn Đông nghĩ, hẳn không thể nào a? Tiểu Lương cũng đã thủ khẩu như bình nhiều ngày như vậy rồi, chắc cũng không kém một ngày cuối cùng này.

Vì thế, Hàn Đông phóng tâm mà ngủ.

Không biết qua bao lâu, hắn đột nhiên cảm giác có người đưa tay thử trán của mình. Bàn tay người nọ lành lạnh, dán trên cái trán nóng rực dị thường thoải mái.

“Tình hình bây giờ thế nào?” Thanh âm Nhị Lôi.

Nhị Lôi cũng tới xem ta … Hàn Đông nghĩ.

Vương Trung Đỉnh vẻ mặt vẻ sầu lo, “Vẫn sốt đến rất lợi hại, phỏng chừng phải tới sáng mai mới có thể lui.”

Quả nhiên ~ nơi nào có Nhị Lôi ẩn hiện sẽ có thân ảnh Trung Trung… Hàn Đông lại nghĩ.

Đại khái qua một phút, Hàn Đông bừng tỉnh, ánh mắt hoảng sợ vụt ném về phía mặt Vương Trung Đỉnh.

A ——

Kẻ nào ngứa miệng đã lén báo cáo? ? Lão tử muốn giết hắn! ! ! !

Vương Trung Đỉnh thấy Hàn Đông tỉnh, vội sáp lại thân thiết hỏi: “Rất khó chịu sao?”

Hàn Đông đau lòng nghĩ: vì cái gì mỗi một lần ôn nhu như vậy người ta đều không có phúc tiêu thụ đây?

“Tôi đi ra ngoài trước.” Nhị Lôi thức thời đi rồi.

Vương Trung Đỉnh bình tĩnh nhìn Hàn Đông một trận, đột nhiên đưa tay với vào ổ chăn, nhéo một cái ở trên miếng thịt dày nhất.

“Mới vài ngày không theo sát em, đã tìm việc cho tôi lo?”

Hàn Đông biết Vương Trung Đỉnh chính là đau lòng, không có ý trách cứ gì, cho nên không bài bác.

"Ân?" Vương Trung Đỉnh lại nhéo xuống.

Hàn Đông rốt cục nhếch miệng cười, móng vuốt nóng rực vươn lên với vào trong lớp áo của Vương Trung Đỉnh, tận tình lợi dụng.

"Thực lạnh… Vuốt quá sướng…" Hàn Đông nói.

Vương Trung Đỉnh cũng bị bàn tay Hàn Đông mò trong lòng đến nóng rực.

Hàn Đông còn nói: "Anh nằm vào ổ chăn, nhanh lên một chút, em muốn càng nhiều mát mẻ."

Vương Trung Đỉnh thuận theo cởi y phục xuống nằm lên giường, đem cả một thân nóng bỏng của Hàn Đông kéo vào trong lòng.

Hàn Đông trong phút chốc thấu tâm lạnh, tâm bay lên.

Nếu sau khi biết một cáisextoy bị người ta lấy đi rồi, còn có thể mát mẻ như vậy, thật là tốt baonhiêu? Hàn Đông mặt dán mặt cùng Vương Trung Đỉnh nhịn không được lại nghĩ.

202. Chương 201: Sớm Biết Vậy Liền....

Hai người ôm nhau mà ngủ, nhiệt độ cơ thể chênh lệch càng ngày càng nhỏ, tới buổi sáng, cơn sốt của Hàn Đông cơ bản đã lui.

Lúc Vương Trung Đỉnh tỉnh lại, Hàn Đông như cẩu ghé vào trên người y ngửi tới ngửi lui.

Cuối cùng cười nói: "Hôi."

"Vô nghĩa, trên người đều dính mồ hôi của em." Vương Trung Đỉnh nói xong liền đứng dậy đi về phía phòng tắm.

Hàn Đông đi theo ở phía sau tha thiết mong chờ.

Kết quả bị Vương Trung Đỉnh đẩy về ổ chăn.

"Chờ tôi chuẩn bị xong nước mới được ra!"

Hàn Đông nói: "Trong phòng rất ấm, anh không phải cũng chỉ mặc một cái quần lót sao?"

"Bảo em ngoan ngoãn đợi em cứ ngoan ngoãn đợi, nhiều lời vô nghĩa như vậy?" Vương Trung Đỉnh đen mặt.

Hàn Đông không lên tiếng nữa.

Dù vậy, Vương Trung Đỉnh vẫn là không yên lòng đi ra cửa liếc một cái. Thấy Hàn Đông thành thành thật thật nằm, mới một lần nữa trở về điều chỉnh nước ấm.

"Được rồi, nước ấm rồi, lại đây tắm đi."

Hàn Đông phảng phất như không nghe thấy, vùi đầu trong chăn thần thần cần nhằn, bấm đốt ngón tay tính vận thế ngày hôm nay.

"Thẳng thắn thừa nhận, không nên giấu diếm."

Xem ra vẫn là nói thẳng tốt hơn a… Hàn Đông đang nghĩ ngợi, đột nhiên hai chân bị người nhấc bổng lên.

"A! Anh làm cái gì vậy?" Hàn Đông bất minh sở dĩ, "Không cần phải khách khí như vậy đi?"

Vương Trung Đỉnh thầm nghĩ trong lòng: giả vờ không nghe thấy, chẳng phải muốn chờ tôi ôm sao?

Bồn tắm có chút chật, hai người miễn cưỡng chen chúc vào.

Hơn mười ngày không gặp, lại ở bên cạnh một đêm, hạ thân Vương Trung Đỉnh từ lúc nhô liền không thể khôi phục nguyên trạng.

Hàn Đông vốn định trước tiên là nói về chuyện Thái Bằng, tiếp tục con đường thành thực. Kết quả mới vừa vào bồn tắm đã bị Vương Trung Đỉnh kéo cổ ấn đến dưới thân, sau đó nói cũng không nói ra một câu lưu loát nữa.

Đừng nói hắn, ngay cả Vương Trung Đỉnh cũng hổn hển loạn suyễn, cắn tai Hàn Đông nói thẳng: "Muốn thao em nghĩ đến không được…"

Hàn Sóng Hàng vừa nghe lời này liền chịu không nổi rồi, hung hăng ôm lấy cổ Vương Trung Đỉnh, đến đây đoạn tình cảm "lắc mông vũ khúc" mãnh liệt bắn ra bốn phía, thích đến tròng mắt Vương Trung Đỉnh đều đỏ.

Cuối cùng lúc chấm dứt thậm chí muốn hỏi: loại kỹ thuật lẳng lơ này thật là do mình tôi dạy dỗ ra sao?

Kết quả, y bên này còn chưa có hỏi, Hàn Đông trái lại đã mở miệng trước.

"Anh thật sự là càng ngày càng 'dã thú' …"

Vương Trung Đỉnh mặt không đổi sắc, "Vậy thì thế nào?"

Hàn Đông tiện cười, "Em thích."

Ngón tay Vương Trung Đỉnh lần thứ hai trơn nhập trong khe, ánh mắt lộ ra ương nghạnh, "Chơi phế nơi này của em."

Vì thế, "Chiến hỏa" lại châm ngòi.

Thẳng đến khi nước trong bồn tắm còn lại không bao nhiêu, hai tên động vật giống đực mới khôi phục nhân dạng.

Hàn Đông hỏi trước: "Mẹ anh hết bệnh chưa?"

"Không thể nói rõ, bệnh này đã rất nhiều năm, thỉnh thoảng lại phạm một lần."

Hàn Đông an ủi nói : "Hiện tại người già nào trên người không có một vài bệnh mãn tính? Trị liệu kịp thời sẽ không có chuyện gì. Em tính qua rồi, mẹ anh ít nhất sống đến hơn tám mươi."

"Còn quan tâm người khác ~ cũng không nhìn xem chính mình có cái đức hạnh gì, mặt đã như tượng sáp rồi…" Vương Trung Đỉnh đau lòng xoa một trận.

Hàn Đông cảm giác không khí đã đủ ấm áp, mới chính thức cắt vào chủ đề.

"Cái kia, kể cho anh một chuyện vui."

Vương Trung Đỉnh vừa nhìn bộ dạng xấu hổ kia của Hàn Đông, chỉ biết việc này hay ho không ít.

Quả nhiên, Hàn Đông đem chuyện mình tính ra Thái Bằng sẽ chen chân vào giữa hai người nói cho y.

"Ai là Thái Bằng?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

"Chính là giám đốc một công ty điện ảnh và truyền hình, đặc biệt không thu hút."

"Vậy em như thế nào chú ý tới gã?"

Hàn Đông ăn ngay nói thật, "Gã muốn mời em diễn một bộ phim công ty đó đầu tư."

"Chỉ đơn giản như vậy?"

"Ân, chỉ đơn giản như vậy."

"Gã không có tỏ vẻ gì khác, sao em lại tính ra ý tưởng có thể là gian tình?" Vương Trung Đỉnh một câu bắt được yếu điểm.

Hàn Đông đành phải thừa nhận, "Lúc em quay phim gã đi vây xem, sau đó em bị mắc trong nước, cũng là gã cứu…"

Mặt Vương Trung Đỉnh quả nhiên chìm xuống.

“Vì mời em diễn một vai, không tiếc mạo hiểm tánh mạng nhảy sông cứu người, thật đúng là đủ ‘Chuyên nghiệp’ a.”

Hàn Đông vội bài bác cho bản thân, “Em một chút cũng không để vào trong lòng, thật sự.”

Vương Trung Đỉnh như trước âm nghiêm mặt, “Nếu như vậy, làm sao lại đến phần chen chân vào?”

“A?” Hàn Đông không rõ.

“Em cũng biết sẽ có phát triển bất lương, còn muốn cho những cái đó trở thành sự thật đã định?”

“Cái kia, anh suy nghĩ nhiều, không có cái gọi là sự thật đã định. Chính là gã đơn phương tình nguyện, em thờ ơ mà thôi.”

“Cho dù là như vậy, nếu như không có em nối giáo cho giặc, gã như thế nào có thể đơn phương tiếp tục tình nguyện?”

Hàn Đông ngây ngẩn cả người.

Vương Trung Đỉnh hỏi lại: “Rốt cuộc là tính ra, hay là giác ngộ của em?”

Hàn Đông vẻ mặt oan uổng, “Em nếu thật là có phần giác ngộ này, còn có thể nói cho anh biết sao?”

Nghe nói như thế, sắc mặt Vương Trung Đỉnh mới dịu đi một ít.

“Vô luận em là xuất phát từ cái tâm tính gì, sau này cũng không được có bất kỳ tiếp xúc nào với người này!”

“Vạn nhất nếu là gã liều chết quấn lấy em thì sao?” Hàn Đông hỏi.

Vương Trung Đỉnh lần thứ hai bùng nổ, “Như thế nào nhiều si tâm vọng tưởng như vậy? Nhất định phải chiêu đến thật nhiều người quấn quít em mới có cảm giác thành tựu sao?”

Hàn Đông bất mãn, “Ai chiêu? Đều là anh ta…”

Nói còn chưa nói xong, đã bị Vương Trung Đỉnh mạnh mẽ áp xuống dưới thân. Hai cái cánh tay bị bắt chéo sau lưng, bàn tọa cao ngất nổi trên mặt nước, thẳng thắn nhận “Trừng phạt”.

“Đừng đâm như vậy … Đừng đừng đừng… Đã tê … tê chết… A a a… Chịu không nổi …”

Thẳng đến khi Hàn Đông liên tục cầu xin tha thứ, Vương Trung Đỉnh mới dừng ngăn giữ ở bộ phận nhạy cảm, cho hắn “Thống khoái” một phen.

Hàn Đông thành công thực hiện “phương án dự phòng”, lại được sướng một phen, sau đó tắm tắm đến phải gọi là một trận thoải mái!

Kết quả, mới vừa nằm về ổ chăn không bao lâu, Vương Trung Đỉnh thu dọn đồ đạc liền phát hiện khác thường.

“Gậy mát xa lớn như thế nào thiếu một cái?”

Trong lòng Hàn Đông lộp bộp xuống, kháo! Ta như thế nào đem việc này đem quên đi? Chẳng lẽ lại phải khai báo một lần nữa sao? Liếc trộm Vương Trung Đỉnh một cái, sắc mặt đúng lúc một chút a…

Huống chi hiện tại thừa nhận, còn có hiềm nghi giấu diếm.

Vì thế, Hàn Đông chỉ có thể kiên trì trả lời: “Bị em chơi hỏng, ném đi rồi.”

“Chơi như thế nào lại hỏng được ?” Vương Trung Đỉnh hỏi.

“Em ngày đó nhất thời hứng khởi, liền xách vào trong bồn tắm, sau đó liền chập mạch rồi.”

Vương Trung Đỉnh được bổ não đến mất đi sức phán đoán, lại có thể hừ cười nói: “Xem mấy trò quỷ này ~ ”

Hàn Đông âm thầm lau mồ hôi, không chỉnh ra chút chiêu trò, có thể lừa gạt được ngươi sao?

Thừa dịp Vương Trung Đỉnh đi ra ngoài mua cơm, Hàn Đông vội vàng liên hệ công ty chuyển phát nhanh, bắt bọn họ đem đồ chuyển phát quay về, kết quả bên kia lại nói đã bắt đầu phái đi rồi.

Hàn Đông đành phải lại liên hệ nhân viên chuyển phát.

Nhân viên chuyển phát lại đứng chung một khoang thang máy cùng Vương Trung Đỉnh mà tiếp điện thoại.

"Uy, xin chào, chuyển phát XX."

"Từ chối nhận hàng phải không? Mời nói danh tính của ngài."

"Cool—cool—east… Vâng, tìm được rồi."

Vương Trung Đỉnh nghe cái tên như thế, mặt nháy mắt biến sắc.

Nhân viên chuyển phát nhanh nhỏ giọng lầu bầu nói : "Làm gì mà không nói sớm? Cũng đã tới cửa rồi, hại ta chạy một chuyến vô ích."

"Có thể cho tôi xem không?" Vương Trung Đỉnh rốt cục nhịn không được mở miệng.

Nhân viên chuyển phát nhanh do dự một chút, vẫn là đưa cho y.

Bên này Hàn Đông mới vừa thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhân viên chuyển phát lại gọi điện thoại lại.

"Cool tiên sinh, chuyển phát nhanh của ngài không có cách nào từ chối, bởi vì có người kiên quyết thu kiện hàng rồi."

"Kiên quyết thu?"

Mới vừa nói xong cũng nghe được ầm một tiếng.

Ngay sau đó, gương mặt thịnh nộ của Vương Trung Đỉnh liền hiện lên ở cửa. Mà trong tay y, chính là "Chứng cứ phạm tội" mà mình ý đồ tiêu hủy …

Thật sự là một nước đi nhầm, cả bàn cờ đều thua a!

…

Chạng vạng, Thẩm Sơ Hoa qua gõ cửa.

Không đầy một lát, thân thể Hàn Đông tiều tụy hiện ra trước mặt nàng.

"Có thể xuất phát chưa?" Thẩm Sơ Hoa hỏi.

Hai cái chân Hàn Đông run lập cập, hữu khí vô lực trả lời: "Cô cảm thấy thế nào?"

"Được rồi, em không hỏi nữa."

Kỳ thật Thẩm Sơ Hoa đã sớm liệu đến, nguyên cả ngày hôm nay nàng cũng chưa ra cửa phòng, nghe thấy bên phòng Hàn Đông kia bành bạch bộp bộp.

Làm cho nàng hơi kém tới cửa kháng nghị: ngài đã sốt thành như vậy, cũng đừng lại xem GV nữa được không?

Ngươi nói ngươi xem thì xem đi, để làm chi còn xem hàng nội địa ? Đủ lời tục tĩu cũng không cẩn thận nghe hiểu rồi.

Ngươi nói ngươi xem hàng nội địa thì xem hàng nội địa, để làm chi còn chọn khẩu vị nặng như vậy? Một chốc lại vỗ bằng tay, trong chốc lát lại quất dây lưng, tiểu thụ kêu thật sự quá đáng thương được không?

Nhưng là xuất phát từ ngại ngùng, Thẩm Sơ Hoa vẫn không cố ý làm rõ.

"Cô không cần chờ tôi, đi về cùng bọn họ đi." Hàn Đông hướng Thẩm Sơ Hoa nói.

"Em không thể để anh một mình ở lại đây a!" Thẩm Sơ Hoa vẻ mặt trượng nghĩa.

Hàn Đông nâng trán, "Tôi không phải một mình."

"A? Không phải một mình?"

Mới vừa nói xong, Vương Trung Đỉnh liền từ phòng bên cạnh làm như không có việc gì đi ra.

"Cô cứ theo chân bọn họ đi đi, có tôi bồi cậu ấy là được."

Thẩm Sơ Hoa nháy mắt chấn kinh rồi.

Vương tổng lại có thể ở đây?

Vậy ta đây ngày hôm nay nghe được chẳng phải là…

Nhận ra được điều này, tâm Thẩm Sơ Hoa đều nát rồi.

Cái "Thao ngươi sướng hay không?" kia, lời thô tục linh tinh kia như thế nào chính là từ cái miệng quý giá của Vương tổng nói ra đây? Cái va chạm mạnh mẽ thô bạo khiến cho người ta sợ hãi kia như thế nào chính là nửa người dưới ngay ngắn quy củ của Vương tổng này làm ra đây?

Sớm biết liền nghe nhiều mộtchút a ! !

203. Chương 202: Lén Học Nghệ

Từ khi Hàn Đông đi Quý Châu quay phim đã hơn nửa tháng, Lý Thượng như trước không có khởi sắc gì đáng nói. Trái lại là Hạ Dương Trác, xuất đạo gần một tháng, cuồng lãm hai mươi mấy cái quảng cáo, nhân khí đã nhanh đuổi kịp thậm chí vượt qua thành tựu giao tranh suốt gần một năm của hắn rồi.

Công ty an bài kế hoạch quay phim cho Lý Thượng chủ yếu tập trung ở hai ba quý cuối năm, hiện tại đang không ở đương kỳ, Phùng Mục Chi tính toán tìm thêm một bộ phim cho hắn.

Lúc này, tin tức Thái Bằng muốn mời Hàn Đông làm nam chính liền lọt vào tai Phùng Mục Chi.

Phùng Mục Chi thông qua khắp các con đường thu được kịch bản bộ điện ảnh này, sau khi xem qua lập tức đánh nhịp quyết định, để cho Lý Thượng diễn nhân vật phản diện trong đó.

Kết quả nàng trăm triệu không thể ngờ đến chính là, một cái công ty ảnh thị truyền thông mới vừa cất bước, có người mới nhân khí cao chủ động đến yêu cầu hợp tác, gã lại có thể không mua trướng!

Hơn nữa không chỉ có không mua trướng, còn nói những lời khó nghe đến cực điểm.

Phùng Mục Chi vẫn là lần đầu tiên đụng phải người đầu tư cuồng vọng như vậy, trong khi nàng đưa lên thành ý cùng bộ mặt tươi cười thì đối phương lại có thể không khoan nhượng vứt lại một câu: "Lý Thiên Bang, hắn cũng xứng?"

Nếu không phải đã lăn lộn nhiều năm như vậy, tôi luyện ra một cái trái tim cường đại, Phùng Mục Chi tuyệt đối sẽ lập tức nổi bão!

Ngay cả Vương Trung Đỉnh còn phải cho nàng vài phần mặt mũi, ngươi một tên tiểu lão bản không có danh tiếng lấy tư cách gì nhăn mặt?

Nhưng cuối cùng vẫn là cố nén lại.

Bởi vì giới giải trí này thay đổi trong nháy mắt, có thể hôm nay ngươi muốn mắng, nhưng là ngày sau lại phải lạy cầu, ai cũng khó có thể đoán trước tình thế phát triển trong tương lai.

Hơn nữa bằng vào khứu giác linh mẫn của một thương nhân, bộ phim điện ảnh này rất có thể sẽ tạo ra một lực lượng mới, trở thành một hắc mã của năm sau, cho nên nhân vật phản diện trong phim cũng sẽ trở thành một vai kinh điển.

Cho nên, nàng muốn Lý Thượng không trừ thủ đoạn phải tranh đoạt được, thậm chí hạ thấp lại tư thái để không nhận thù lao.

Lý Thượng đương nhiên không thể chấp nhận.

"Chị không phải nói muốn tôi dứt bỏ bóng dáng Hàn Đông, đi con đường của mình sao? Nếu như vậy, để làm gì còn muốn trăm phương ngàn kế giành nhân vật của cậu ta?"

Phùng Mục Chi nói: "Giành nhân vật không phải nhằm vào hắn, mà là nhằm vào bộ phim này. Bộ phim này ai diễn sẽ cũng hỏa, cậu không diễn, cơ hội sẽ tuột vào tay người khác biết không?"

Lý Thượng theo Lương cảnh lăn lộn lâu như vậy, đối ánh mắt người đại diện vẫn thủy chung ôm lấy thái độ hoài nghi.

"Công ty nhỏ mới ra mắt, không tài chính, không tuyên truyền, càng không bảo đảm tỉ lệ chiếu phim, làm sao chị khẳng định nó có thể hỏa?"

Phùng Mục nói đến: "Kịch bản tốt."

"Kịch bản điện ảnh tốt chẳng phải rất nhiều, mà đến cuối cùng đều là mèo khen mèo dài đuôi, trở thành vật hi sinh?"

Phùng Mục Chi kiên nhẫn giải thích, "Cái gọi là kịch bản tốt thực sự không phải là cái loại nhạc cao ít người hoạ kia, mà là tiếp địa khí, có thị trường, phù hợp sở thích của công chúng."

(nhạc cao ít người họa: ý nói quá cao thâm, khó hiểu)

Lý Thượng vẫn là khó có thể gật bừa, " trộm ảnh có hỏa hay không? Chẳng phải vẫn không thể khiến cho Hàn Đông một lần là hồng."

"Đó là Vương tổng không muốn cho hắn nổi tiếng, không phải là hắn hồng không nổi. Nếu lúc ấy Hàn Đông ở trong tay tôi, hiện tại đã vững vàng một đường! Vương tổng là đem toàn bộ tâm huyết đặt ở Phong Mang , cho rằng Hàn Đông sẽ đại hỏa bằng vào bộ phim này, mới không có tiêu phí tên tuổi trước."

Lý Thượng trầm mặt không nói lời nào.

Phùng Mục Chi lại nói: "Đừng nghĩ mình là một minh tinh, lại chướng mắt này lại không nhận cái kia. Cậu còn chưa tới cấp bậc đó đâu, giá trị của cậu hiện tại ngay cả Hàn Đông cũng không bằng."

Lý Thượng nháy mắt biến sắc, "Tôi không bằng hắn?"

"Không phải sao? Cậu cho là trong giới này còn có người nắm rõ giá trị của minh tinh hơn so với thương nhân quảng cáo sao?"

Lý Thượng không nói gì.

"Cậu đã đi không được lộ tuyến cao đại thượng, nên sớm ổn định tâm tưởng đi. Muốn tìm tự tôn cùng kiêu ngạo trong giới này, tôi đây nói cho cậu biết: cậu tới lộn chỗ rồi."

Những đạo lý này Lý Thượng đều hiểu được, nhưng là tháo được ba chữ "Hắn cũng xứng?" kia xuống, thực sự không phải là dễ dàng như vậy.

Huống chi "Vật tham chiếu" vẫn là Hàn Đông.

Trong lòng hắn vẫn luôn bước không qua cái câu nói kia.

Phùng Mục Chi thấy ý kiến Lý Thượng vẫn là chưa quả quyết, trong cơn tức giận trực tiếp nói lời khó nghe.

"Hoặc là cậu đoạt lấy nhân vật này, hoặc là cút ra khỏi cái giới này cho tôi! Tôi Phùng Mục Chi từ trước đến nay nói được làm được, không tin cậu thử xem!"

Phần lệ khí trong mắt Lý Thượng kia, cuối cùng là bị chà đạp tàn khốc đến chết rồi.

...

Hàn Đông lại ở lại khách sạn thêm hai ngày, thân thể khôi phục đến gần ổn rồi, mới thảo luận thủ tục trở về.

Vương Trung Đỉnh tuy rằng không bận rộn như vậy nữa, nhưng là thời gian dài không trở về công ty vẫn là sẽ có ảnh hưởng nhất định. Hơn nữa mẫu thân y còn chưa hồi phục xuất viện, y khẳng định muốn sớm trở về.

Nhưng Hàn Đông lại nói: "Nếu chúng ta đã ở Quý Châu rồi, sao không đến nhà Diệp ca?"

"Sau này có rất nhiều cơ hội."

“Nhưng ngày kia chính là Tết Nguyên Đán rồi, đã đi qua cửa nhà người ta, không tặng chút lễ thích hợp sao?”

“Có cái gì không thích hợp ?” Vương Trung Đỉnh chất vấn.

Hàn Đông tung ra đòn sát thủ, ôm lấy cổ Vương Trung Đỉnh vẻ mặt cợt nhả, “Không phải quan hệ của anh và Diệp ca đặc biệt tốt sao? Lần trước còn đem người ta về Bắc Kinh sum họp với em đây ~ ”

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh quả nhiên đổi đổi.

Hàn Đông nhân cơ hội còn nói: “Nếu không như vậy đi, anh trước tiên trở về vội chuyện của anh, tự em đi thăm nhà Diệp ca. Chúng ta chia ra hai đường, không chậm trễ đến nhau.”

Vương Trung Đỉnh mắt lạnh giết qua, trong lòng một câu “Nghĩ thật hay”, liền tự đem mình góp đi chung rồi.

Kết quả, đường núi mới vừa đi được một nửa, Hàn Đông Tôn Tử này đã dính mông ở trên tảng đá không đứng dậy nổi.

“Đi nữa không phải mệt chết ông đây, không thể!”

Vương Trung Đỉnh trầm mặt quở trách, “Ai bảo em không đâu mang nhiều đồ như vậy?”

“Em nghĩ là sau khi xuống xe đi vài bước là đến rồi, thế nào lại xa như vậy? Chẳng lẽ lần trước anh cũng là đi bộ như vậy?”

“Bằng không em nghĩ là tôi bay qua sao?”

Hàn Đông lại bắt đầu đê tiện đùa giỡn, “Anh thì ra yêu em như vậy? Thà rằng cứ thừa nhận lặn lội vất vả cũng muốn cho em thỏa một cái tâm nguyện đi?”

Quả nhiên đổi lấy một cái đạp.

“Đi nhanh lên đi!”

Hàn Đông nói đến vô cùng hào khí, “Anh đã có thể làm được đến phần này vì em, em nếu không một hơi đi qua liền sống vô dụng rồi!”

Kết quả, đi không đến hai cây số, lại bắt đầu trì trệ. Chỉ trì trệ còn chưa tính, còn mài mài chít chít, oán than dậy đất, chậm đến đối với Vương Trung Đỉnh sấm rền gió cuốn mà nói quả thực là thần phiền.

“Em tiếp tục lắm chuyện một câu có tin tôi làm em tại đây không?” Vương Trung Đỉnh dọa.

Hàn Đông một giọng điệu “Sợ đến tận cùng chính là kiêu ngạo”, “Nếu làm xong anh có thể cõng em, em hiện tại liền cởi quần cho anh chơi!”

Không ngờ, bàn tay Vương Trung Đỉnh thực sự vươn đến hướng quần hắn. Hàn Đông vội vàng chạy về hướng sườn núi, hơi kém ngã vào vũng bùn, may mắn được Vương Trung Đỉnh túm lại.

“Đừng làm rộn, đi nhanh đi, bằng không trời tối cũng không đuổi đến kịp.” Vương Trung Đỉnh nói.

Hàn Đông vẻ mặt đau khổ, “Em thật sự mệt đến không được rồi, cho em nghỉ một lát đi.”

Vương Trung Đỉnh đành miễn cưỡng mà đáp ứng.

Kết quả một lát như vậy thành ra việc gì, hai người đang đi, mắt nhìn lên chỉ một cái sườn núi nữa là tới rồi, đang êm đẹp trời đột nhiên mưa xuống.

Ban đầu Vương Trung Đỉnh muốn kéo Hàn Đông đi tiếp, nhưng mưa càng rơi càng lớn, sườn núi lại dốc lại trơn, hơi lơ đãng liền ngã.

Hơn nữa bên này là khu đất đá dễ sạt lở, Vương Trung Đỉnh sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đành phải trước dẫn Hàn Đông tìm một khối đá lớn vừa phải chắc chắn tránh mưa.

Hàn Đông bao nhiêu năm ở vùng sương mù, sống ở cao áp, tự nhiên rơi vào khe suối hoang dã như vậy, ngồi xuống nghe gió hứng mưa, lại cảm thấy được rất mới mẻ kích thích.

“Thích thú a?” Quay đầu tìm kiếm người cộng hưởng.

“Thích thú cái trứng!”

“A?… Được rồi ~ ”

Hàn Đông phẫn nộ đem đầu rụt trở về.

Một lát sau, Vương Trung Đỉnh lấy tay sờ sờ quần áo ướt của Hàn Đông, hỏi: “Có lạnh không?”

Hàn Đông không lên tiếng.

Vương Trung Đỉnh rốt cục chống giữ không nổi đau lòng, một tay với hắn kéo vào trong lòng ôn nhu an ủi: “Không còn xa, chờ lát nữa tới nhà bọn họ, ta lập tức đem quần áo ướt sũng này cởi ra, đổi cái khác ấm áp.”

Hàn Đông không hề báo trước lại nghẹn ngào.

“Đều lại em… Khiến anh không có cách nào khác chăm sóc mẹ… Còn phải chạy thật xa đến đây chịu tội … Lúc trước cũng là… em là lòng dạ hẹp hòi không đáng… đến nỗi bắt anh đi đường xa như vậy tới tìm người a… em quá ngu ngốc…”

Vương Trung Đỉnh chỉ có thể ôm chặt hắn.

“Còn có… Có thể chờ hết mưa rồi… Cầu anh cõng em được hay không a…” =))))))

Tim Vương Trung Đỉnh đã mềm thành một vũng nước, lần thứ hai lại bị đúc thành xi-măng.

Quả nhiên….! !

“Được không a? Em rất không phải này nọ…” Trong ánh mắt Hàn Đông tràn đầy khẩn thiết.

Vương Trung Đỉnh gật gật đầu, “Được thì cũng được, bất quá tôi không muốn tiếp tục cho em chảy nước mắt.”

Cho nên…

Vương Trung Đỉnh một tay ôm Hàn Đông đặt trên tảng đá, thô lỗ cắn lên.

Ta cho ngươi “Tự trách”, cho ngươi “Không an lòng”. Cho ngươi “Nói mình hỗn” … Lão tử đem vài giọt nước mắt cá sấu này toàn bộ thao ra, cho ngươi đường đường chính chính mà ghé vào bả vai ta.

Tại đây giữa núi sâu rừng già, trời đất làm chăn làm tịch, mưa gió sấm sét làm bạn, hoa cỏ cây cối làm chứng, Vương Trung Đỉnh hướng Hàn Đông thực hiện lời hứa hẹn một đời.

Đến phải là không phí một giọt tinh, không bỏ lỡ một thể loại nào, đi đến đâu chơi đến đó, đem tác phong “Gia súc” quán triệt đến triệt để.

Hết mưa rồi, một tiếng “Sói tru” bỗng cắt qua bầu trời đêm yên tĩnh.

“Thật kích thích a a a —— ”

…

Diệp Thành Lâm và vợ đã chuẩn bị đi ngủ, Hàn Đông cùng Vương Trung Đỉnh mới đến nơi.

“Ta thiên ~ hai người đây là…”

“Ha ha ha… Cho anh một kinh hỉ a!”

Hàn Đông nói xong liền xách theo túi lớn túi nhỏ đi đến, tinh thần kia bước đi kia phấn chấn đến rõ ràng nói cho mọi người, hắn mới vừa rồi không phải mệt, hắn chỉ là thiếu “làm” mà thôi.

Diệp phu nhân cũng khoác áo ngủ đi ra, cười nói: “Mau ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, Diệp Thành Lâm, anh đi tìm hai bộ quần áo mới cho họ thay.”

Hàn Đông căn bản ngồi không yên, một chốc đi lượn chỗ này, một lát dạo chỗ kia, nói: “Nhà hai người cũng không tệ lắm ~ ”

"Trừ bỏ hơi nghiêng một chút, những thứ khác đều ổn." Diệp phu nhân nói xong liền đưa cho Hàn Đông một chén trà nóng.

Uống xong trà nóng, lại hàn huyên đơn giản vài câu, hai người liền vào phòng tắm tắm rửa thay quần áo.

Trong lúc đó, Hàn Đông cùng Vương Trung Đỉnh thương lượng, "Có thể cho em ngủ cùng Diệp ca một đêm không đêm?"

Vương Trung Đỉnh lẳng lặng trả lời: "Nếu em đồng ý cho tôi ngủ cùng vợ hắn một đêm, tôi sẽ đồng ý hai ngủ cùng một đêm."

"Á… Vậy chẳng phải cho anh cơ hội phạm tội."

Ngày hôm sau, Diệp Thành Lâm tự mình xuống bếp, muốn vì Hàn Đông cùng Vương Trung Đỉnh mà bày lên một bàn tiệc lớn.

"Chỗ này có thịt cá đác, có thể phối hợp chiên với rau diếp…" Vương Trung Đỉnh đưa cho Diệp Thành Lâm.

Diệp Thành Lâm vẻ mặt chán nản, "Nguy rồi, tôi quên mua rau diếp rồi."

"Không việc gì, trong túi có." Vương Trung Đỉnh lại tìm ra đưa cho gã.

Hàn Đông âm thầm chọc chọc Vương Trung Đỉnh, "Này, em nói, sao anh mua đều là mấy thứ này a?"

"Phí khí lực lớn như vậy để đến đây, không lấp đầy cái bụng chút, có lời sao?"

Hàn Đông oán thầm: từ khi nào biến thành gian trá như vậy đây?

Lúc nấu cơm, Vương Trung Đỉnh một mực đứng ở bếp không đi, Diệp Thành Lâm thấy cười nói: "Anh muốn giúp đỡ sao?"

"Không giúp." Giọng điệu đặc biệt quyết đoán.

Được rồi ~ Diệp Thành Lâm tiếp tục làm việc của mình.

Ánh mắt Vương Trung Đỉnh gắt gao theo dõi bàn tay của gã, đem toàn bộ độ đảo mạnh yếu, độ giữ lửa, phối hợp gia vị hóa thành con số, lưu trữ vào trong đầu của mình.

"Quá chuẩn !" Hàn Đông khen không dứt miệng.

Diệp Thành Lâm cười, "Vậy ăn nhiều một chút."

Hàn Đông càng không ngừng gắp rau cho Vương Trung Đỉnh, trình độ săn sóc không hề thua kém Diệp phu nhân.

"Nếm thử cái này, có phải so với đồ ăn anh mua ở cửa hàng đó hơn gấp trăm lần? Thực hẳn nên mang về cho cái tên đầu bếp phế vật kia nếm thử!"

Vương Trung Đỉnh, "…"

Một chút gió cuốn mây tan đi qua, trên bàn cơm còn thừa lại không bao nhiêu.

Hàn Đông sờ sờ bụng, "Quá no rồi, chốc nữa trở về đi không nổi làm sao bây giờ?"

Diệp Thành Lâm nói: "Các người lúc về không cần xách đồ gì, hẳn là không mệt mỏi như vậy nữa."

Ai nói không mang đồ nữa? Không có đồ mang về ta đến đây làm gì?

Vương Trung Đỉnh hỏi: "Mấy hũ dưa cải này là muối như thế nào?"

Diệp Thành Lâm nói thẳng: "Cái này ở Bắc Kinh không muối được, đầu tiên là hũ đựng khó tìm, hai là độ ấm không đạt đến, ba là gia vị không đầy đủ, muối ra cũng không phải vị này."

Hàn Đông vừa nghe tiện tay với, "Em đây mang đi một chút a."

"Không thành vấn đề."

Diệp Thành Lâm nói xong liền đi tìm gói to, sau đó lại không ngừng xếp đồ vào trong.

"Đủ rồi, đủ rồi..." Hàn Đông ngăn cản.

Diệp Thành Lâm vẫn không ngừng xếp vào, "Lấy thêm chút, thứ này có rất nhiều."

Vương Trung Đỉnh cũng nhìn không được nữa, trực tiếp đưa tay qua, "Được rồi, để tôi tự làm đi."

Diệp Thành Lâm không buông tay, "Thật sự không cần khách khí."

Ai khách khí với ngươi? Vương Trung Đỉnh đoạt lại, không nói hai lời xếp hết toàn bộ vào rồi.

Hàn Đông, "..."

Vì thế, trên đường về, tìnhcảnh cũ lại lần thứ hai tái diễn."

(Hôm nay 1 chương nha :)))

204. Chương 203: Tự Mình Tìm Không Thoải Mái

Cùng lúc đó ở chỗ Phùng Mục Chi, Lý Thượng đã đến "Sào huyệt" của Thái Bằng ——công ty hữu hạn truyền thông ảnh thị Hằng Vũ.

Công ty tọa lạc ở một tòa văn phòng cũ gồm 23 tầng, phòng làm việc chỉ có 3, nhân viên không đến 20 vị, hoàn cảnh làm việc sơ sài tới cực hạn.

Dù vậy, Lý Thượng đến cũng không làm cho nơi này tăng thêm sức sống. Ánh mắt mọi người đều thực hờ hững, tựa hồ đối với nhân khí vị tiểu sinh này một chút lòng hiếu kỳ cũng không có.

"Xin hỏi, chúng tôi có thể chờ Thái tiên sinh ở đâu?" Phùng Mục Chi lịch sự hỏi ý kiến một nhân viên nữ.

Nữ nhân viên giọng điệu không thèm để ý, "Cô tùy tiện, muốn đợi ở chỗ nào thì đợi, không phải nơi nơi đều có ghế sao?"

Phùng Mục Chi xấu hổ cười, "Cám ơn nhiều."

Nữ nhân viên một lời "Đừng khách khí" cũng không nói, liền lập tức trở về phòng làm việc của mình.

Lý Thượng đã từng giao tế qua nhiều công ty như vậy, chưa bao giờ thấy nơi nào lại có loại thái độ này, hắn càng thêm khó có thể lý giải Phùng Mục Chi đến tột cùng vì sao lại xem trọng tiền cảnh của nó như thế.

Ngồi chờ hơn nửa canh giờ, thân ảnh Thái Bằng cùng trợ lý mới hiện ra ở cửa.

Lý Thượng nghiêng đầu sang, nháy mắt sững sờ.

Trợ lý Thái Bằng không ngờ lại là người tại ngày hắn bị thua Hàn Đông trong buổi "diễn viên đại chiến" kia, ở buồng vệ sinh đã đánh hắn thừa sống thiếu chết.

Phùng Mục Chi cảm giác thấy Lý Thượng dị thường, vội hỏi nói : "Làm sao vậy?"

"Không sao." Lý Thượng dời ánh mắt.

Thái Bằng và trợ lý đi đến trước mặt hai người, Phùng Mục Chi đứng lên, cười cười vươn tay về hướng Thái Bằng.

"Thái quản lí, thật ngại lại đến đây quấy rầy ngài."

Thái Bằng liếc cũng không liếc cô ta một cái, ánh mắt bay thẳng về phía Lý Thượng hất cằm.

"Vào phòng nói chuyện."

Phùng Mục Chi có chút xấu hổ, nhưng vẫn cùng Lý Thượng đi vào văn phòng Thái Bằng.

Kết quả, Lý Thượng mới vừa bước chân trước vào, trợ lý Thái Bằng đã đóng sập cửa lại ở sau lưng.

“Không mời cô.” Trợ lý lạnh lùng nói.

Phùng Mục Chi đã làm tốt tâm lý chuẩn bị, cho nên ra vẻ không sao cả, trực tiếp ngồi đợi ở bên ngoài.

Sau khi Lý Thượng đi vào, trước tiên biểu lộ ý đồ đến đây với Thái Bằng, lời nói đến vô cùng thành khẩn, tư thế cũng bày ra vô cùng sự thấp, so với hình tượng cao điệu xuất hiện trên màn ảnh giống như hai người hoàn toàn khác nhau.

Đáng tiếc, Thái Bằng không để mình bị đẩy vòng vòng.

Gã không đợi Lý Thượng nói xong, liền hỏi thẳng: “Cậu vẫn cứ muốn tranh đoạt với Hàn Đông như vậy sao?”

Lý Thượng không nghĩ tới Thái Bằng mới mở miệng liền bén nhọn như vậy, cũng may hắn có chuẩn bị tâm lý, có thể ung dung ứng đối.

“Tôi nghĩ ngài hiểu lầm, tôi chỉ là thích cái nhân vật kia. Vô luận nó do ai đến diễn, tôi cũng muốn giành lấy.”

Thái Bằng hừ cười một tiếng, “Một nghệ sĩ tự cho là thế phát triển cũng không tệ lắm, nếu trong đó không trộn lẫn chút ân oán cá nhân, sẽ ăn nói khép nép cầu một tiểu giám đốc không có danh tiếng gì?”

“Được rồi, tôi thừa nhận có nhân tố người ở bên trong, nhưng quan trọng hơn là tôi rất xem trọng bộ điện ảnh này, xem trọng tiền cảnh phát triển của công ty ngài.”

Thái Bằng chậm rì rì hút thuốc, “Cậu rất biết nói chuyện, nhưng tôi không thích cậu.”

Lý Thượng cố nén không tức giận.

“Cậu có lẽ không hiểu rõ tôi lắm, con người tôi đặc biệt chú trọng ấn tượng đầu tiên. Nếu ánh mắt đầu tiên của tôi cảm thấy cậu là tốt, cậu dù là ngồi trên cổ tôi mà thải, tôi cũng vẫn thích. Ngược lại, nếu ánh mắt đầu tiên cảm thấy cậu không tốt, cậu dù là phục lạy tôi, tôi cũng vẫn chán ghét.”

Đang nói, Thái Bằng đột nhiên tiến đến bên cạnh Lý Thượng, phun đến một ngụm sương khói trên mặt của hắn.

“Thật xin lỗi, ánh mắt đầu tiên của tôi nhìn thấy cậu, ngay tại hiện trường tranh đấu của cậu cùng Hàn Đông.”

Lý Thượng bị bị nghẹn đến ho khan.

Thái Bằng lại cười, “Cậu nói… tôi nếu là bỏ Hàn Đông mà dùng cậu, tôi có phải là ngu ngốc rồi không?”

“Mỗi người đều có sở trường riêng, hắn thắng tôi chỉ có thể chứng minh hắn thích hợp với cái vai diễn kia. Nhưng là một số nhân vật khác, hắn không hẳn có thể diễn được bằng tôi.”

“Tôi nói rồi, con người của tôi đặc biệt chú trọng ấn tượng đầu tiên, ánh mắt nhìn người của tôi chính là hạn hẹp ở chỗ này. Tôi bất kể như thế nào cũng đều không nhìn trúng cậu, cậu nói làm sao bây giờ đây?”

Nếu không có cái tội phẫu thuật kéo xương kia, giờ này khắc này Lý Thượng đã quay đầu rời đi rồi.

“Ta không cần ngài nhìn trúng tôi, tôi chỉ muốn hỏi, phải làm sao ngài mới có thể suy xét đến tôi?”

Thái Bằng lẳng lặng trả lời: “Rất đơn giản, thứ nhất Hàn Đông xác định không đóng diễn, hai là tôi muốn nhân cơ hội thay cậu ấy chỉnh cậu.”

Nghe nói như thế, nắm tay Lý Thượng đang nắm chặt rốt cục nới lỏng rồi rời ra.

“Quấy rầy rồi.”

…

Phùng Mục Chi thấy Lý Thượng đi ra, vội chạy đến phía trước hỏi: “Thế nào?”

Lý Thượng cái gì cũng không nói, bất quá kết quả đã viết rõ ở trên mặt.

Bất ngờ chính là, Phùng Mục Chi cũng không có bởi vậy chỉ trích Lý Thượng, ngược lại ôn nhu an ủi: "Quên đi, nếu hắn không muốn, chúng ta sẽ không tiếp tục miễn cưỡng nữa."

Trên đường về, ánh mắt Lý Thượng luôn luôn gắt gao nhìn chằm chằm một chỗ, cảm xúc nhìn không ra là gì.

Đi đến một ngã rẽ ra đường lớn, Phùng Mục Chi đột nhiên nói với lái xe: "Rẽ hướng Đông, tôi phải đi làm chút chuyện."

"Được." Lái xe điều chỉnh phương hướng.

Kết quả, xe mới vừa chạy đến hoạt động trung tâm, đã bị đám người trùng điệp vây chặt, cơ hồ tới nửa bước cũng khó đi.

Lý Thượng nhìn lướt qua bên ngoài, ở đây người người tấp nập, đông đến chưa bao giờ có, chỉ là bảo vệ trị an đã đến hơn một trăm vị. Rất nhiều người trong tay đang cầm hoa tươi, poster hoặc tranh hay chữ viết lớn, nhìn bộ dáng là đang tham gia hoạt động gì đó.

"Đây là đang làm gì?" Lý Thượng hỏi trợ lý.

Trợ lý còn chưa nói gì, PhùngMục Chi tiện chen lời nói: "Hạ Dương Trác gặp gỡ fan."

205. Chương 204: Xuống Dốc Không Phanh

Không lâu trước đây, Lý Thượng cũng tổ chức qua một buổi họp fan, lúc ấy cũng là thanh thế lớn, Trương Dương cao điệu. Cái loại bởi vì fan hò hét mà cảm giác máu trong cơ thể đều sôi trào này, đến nay còn lay động thần kinh của Lý Thượng.

Nhưng mà so với sự phô trương của Hạ Dương Trác, vậy thì thật là gặp sư phụ rồi.

Lý Thượng sớm đã nghe nói buổi diễn tuyên truyền của Hạ Dương Trác đông nghịt, nhưng cụ thể đông như thế nào, thật sự là tận mắt nhìn đến mới biết mức độ này thật khiến cho người ta sợ hãi.

Có thể hình dung như vậy, xe Lý Thượng đang trong quá trình quy tốc tiến lên, thân xe thủy chung là sát thịt mà trôi qua. Đám fan đang trào dâng cảm xúc này, cơ hồ tới nỗi bắt người ta kinh sợ.

Mà đây mới chỉ là ở ngoài hội trường.

Chỉ có fan vip cầm trong tay tấm vé giá trên trời, khổ đợi mười mấy giờ mới có thể thông qua đi đến tầng kiểm yên tĩnh chính thức tiến vào hội trường, có thể tưởng tượng tình hình thực tế khi nhìn thấy thần tượng khó mà kiểm soát bản thân, gào khóc rơi nước mắt.

Thế giới này thật sự là không công bằng.

Có vài người bằng vào hai cái chân là có thể bình bước thanh vân, có vài người bằng vào khuôn mặt là có thể bắt được chúng sinh. Nhưng là có vài người, lại phải sau khi chịu dựng đau đớn thể xác, dẫm đạp tôn nghiêm mới nắm được lấy cái tôi nhỏ nhoi.

Mà hai người trợ lý bên trong xe nói chuyện tào lao Bát Quái, còn vô ý cố ý giúp vui thêm cho loại bất công này.

"Nghe nói lần trước cậu ta họp fan tại Thượng Hải, hiện diện hơn một trăm năm mươi nhà truyền thông, cuối cùng chỉ cho năm mươi nhà truyền thông tiến vào. Hơn nữa mỗi hãng chỉ có thể vào một người đại biểu, trở ra vẫn không thể hỏi được gì."

"Kinh khủng nhất chính là, năm mươi người lại có thể bị một trăm bảo vệ trị an theo sát. Hai bảo vệ trị an gác một phóng viên, này không phải đi phỏng vấn a? Rõ ràng là đi nghe phán quyết."

"Không có biện pháp, cậu ta họp fan sẽ xảy ra tình huống bất ngờ, không phải fan đánh cảnh sát thì là phóng viên ẩu đả với nhau, Vương tổng không biết tốn bao nhiêu phí quan hệ xã hội mới ngăn chặn được mấy tin tức này."

"..."

Phùng Mục Chi cuối cùng nhịn không được mở miệng, “Chuyện người ta, các người quan tâm thừa cái gì? Quản tốt chính mình là được.”

Hai trợ lý lúc này mới ngậm miệng.

Phùng Mục Chi lại chuyển mắt về hướng Lý Thượng, an ủi: “Đừng để trong lòng, công ty vẫn là rất trọng thị cậu.”

Lý Thượng một giọng điệu chẳng hề để ý, “Tôi sao phải để vào trong lòng? Hắn càng hỏa lực uy hiếp đối với Hàn Đông càng lớn, tôi còn ước hắn hỏa nữa.”

Phùng Mục Chi cười cười, “Cậu có thể nghĩ như vậy là tốt rồi.”

Trong khoảng thời gian nói chuyện này, ô tô tiến lên được không đến mười thước. Phùng Mục Chi liên tục xem đồng hồ, lầu bầu nói : “Như thế này chắc chắn phía trước còn đông hơn, chỉ sợ cần cản không nổi rồi.”

Phụ tá của nàng cũng oán hận, “Đám fan thiếu não này khi nào thì có thể tan a?”

“Còn sớm, hiện tại Hạ Dương Trác còn chưa tới. Chờ hắn tới, người còn có thể tiếp tục tăng nhiều.” Lái xe chen lời nói.

Phùng Mục nói đến: “Quên đi, tôi xuống xe đi! Hiện tại thừa dịp ít người còn có thể chen chúc một chút, đông người hơn càng trở ngại . Ai ~ tôi đây chọn chính là cái ngày gì đây a?”

Lý Thượng nói: “Tôi với cô cùng xuống.”

“Cậu xuống xe để làm gì a?”

“Tốt xấu cũng là một nam nhân, nhiều ít có thể che chở cô.”

“Đây không phải có bảo tiêu rồi sao? Thế nào phải đến phiên cậu mạo hiểm như vậy? Vạn nhất tôi không sao, cậu lại bị chen lấn đến bị thương làm sao bây giờ?”

“Tôi cẩn thận một chút là được, chủ yếu là tôi cũng không muốn bị nhốt luôn ở trong xe, rất biệt khuất đi.”

Phùng Mục Chi do dự chốc lát, vẫn gật đầu.

Kết quả, đi xuống không đầy một lát liền góp ra chuyện.

Lúc ấy Phùng Mục Chi đang đi ở phía trước Lý Thượng, không biết ai nói câu “Hạ Dương Trác thân thể không khoẻ, họp báo lâm thời hủy bỏ”, nháy mắt khiến cho hiện trường một trận rối loạn.

Có một fan nữ không khống chế được cảm xúc, cầm bảng tuyên truyền trong tay vung loạn, vừa lúc đánh vào trên vai Phùng Mục Chi.

Vì thế Phùng Mục Chi trợ lý liền xảy ra tranh chấp cùng fan, người này là fan đi theo đoàn, cuối cùng liền biến thành đoàn fan tranh chấp cùng đội người Phùng Mục Chi.

Ban đầu Lý Thượng còn có thể bảo trì trấn định, sau lại không biết ai đạp một cước lên đầy gối hắn. Đau đớn bén nhọn tựa như tia chớp đốt đứtdây thần kinh lý trí, khiến cho hắn nháy mắt không khống chế được, bất chấp hậu quả vung tay.

Trong hỗn loạn có người giật khẩu trang cùng kính râm giật của hắn xuống dưới, phát hiện đúng là Lý Thiên Bang.

Trong lúc nhất thời, tiếng chửi rủa không dứt bên tai.

Phóng viên nghe tin chạy tới, liền quay phim ghi chép lại một màn này.

Hôm sau, tin tức “Lý Thiên Bang hành hung fan Hạ Dương Trác” điên cuồng truyền bá trên các đại truyền thông.

Tin tức một khi đưa lên, vô số người từ fan Lý Thượng biến thành đen.

Dưới mỗi weibo của hắn đều có mấy vạn bình luận mắng chửi, lời nói sắc bén đến không đành lòng nhìn thẳng.

Cùng lúc đó, các diễn đàn, xã khu lớn cũng mạnh xuất hiện một thiếp "bóc trần". Đem bối cảnh gia đình Lý Thượng, bằng cấp, cùng với sự tích tranh giành vai diễn "Diễn bá" toàn bộ phơi bày ra ánh sáng.

Hình tượng của Lý Thượng xuống dốc không phanh.

Hàn Đông vừa vặn đúng ngày đến Bắc Kinh, vừa xuống phi cơ liền khẩn cấp đi tìm Du Minh rầm rộ chia vui.

"Fan Hạ Dương Trác cũng quá mãnh liệt, một đêm thiệp đen của Lý Thượng trên baidu liền hơn hai nghìn trang, gần 10 vạn bái thiếp, thật sự bạo đến bã cũng không còn a!"

Du Minh nói: "Này tính là gì? Ngày hôm qua có một tiểu thư còn bỏ ra trăm ngàn mua trang báo, chuyên dùng để mắng Lý Thượng."

Hàn Đông sợ hãi than, "Đây là cuồng đến điên rồi a!"

"Chuyện cậu không biết còn nhiều, hai ngày trước có một fan chạy ra chặn trên đường, còn kém một chút liền đụng vào rồi, cô ta sửng sốt đến trốn cũng không trốn một chút."

Hàn Đông nhịn không được lau mồ hôi, "Xem ra tiền cậu kiếm được cũng không nhẹ nhàng như vậy a?"

"Phải a ~ từ lúc tiếp xúc vài fan đó của Hạ Dương Trác, tôi phát hiện cậu một chút cũng không kì ba nữa."

Hàn Đông đột nhiên nghĩ đến cái gì, cố ý thọt Du Minh hỏi: "Có mướn thuỷ quân không vậy?"

"Đương nhiên mướn, bằng không ai có thời gian rảnh suốt ngày vào weibo của người ta mà mắng?" (Du Minh hiền lành lương thiện của tôi T.T)

"Cậu không sợ mắng quá mức ngược lại trêu chọc đen sao?"

Không ngờ, Du Minh nói: "Cần chính là mắng quá mức."

"Có ý gì?" Hàn Đông không rõ.

Du Minh ung dung trả lời: "Tôi mướn chính là thủy quân về phe Lý Thượng bên kia, mắng chính là người mình."

Hàn Đông tỉnh ngộ, "Chẳng thể trách mấy ngày trước fan Lý Thượng công khai thẳng là Lý Thượng đánh người, tôi lúc ấy còn thắc mắc, kẻ ngốc nào lại dám nói như vậy?"

Du Minh nhưng cười không nói.

Hàn Đông dùng ánh mắt nghi hoặc đánh giá Du Minh một trận, "Không thấy ra a ~ cậu lại có loại gan dạ sáng suốt này?"

Du Minh hừ nói: "Ai bảo lúc trước hắn bôi đen cậu như vậy, tôi đã sớm muốn dạy dỗ hắn!"

"Nói xem, cậu không sợ Phùng Mục Chi trả thù sao?"

"Cô ta vì sao phải trả thù tôi? Cô ta là quản lý công ty trù tính, Hạ Dương Trác tuy rằng ký tên cho tôi, nhưng là thuộc nghệ sĩ của công ty, cũng được cô ta bỏ tiền thuê, cô ta có thể nào lại gây trở ngại cho tiền của mình đi?"

Hàn Đông ngẫm lại nói, "Bất quá tỉ lệ tiền thuê so với Lý Thượng thấp hơn, huống chi cô ta lại coi trọng Lý Thượng như vậy, một khi phát hiện cậu bôi đen người của mình, nhất định sẽ ghi cậu một số."

"Vậy cũng không nhất định, có khi cô ta còn phải cảm tạ tôi."

Hàn Đông hơi hơi nheo mắt, "Ý của cậu là… Scandal này là Phùng Mục Chi cố ý lăng xê?"

"Bằng không cậu cho là gì? Lấy năng lực quan hệ xã hội của Phùng Mục Chi, có thể để mặc sự tình chuyển biến xấu đến trình độ này sao?"

Hàn Đông cân nhắc một chút, thấy cũng rất có đạo lý.

Nhịn không được véo mặt Du Minh xuống, trêu chọc nói: "Đầu vậu hiện tại cũng có chuyển như vậy ~ có phải hay không đã tìm được cảm giác ưu việt từ trên người Hạ Tam Đản, nháy mắt tự tin tăng vọt, đem tiềm lực đều kích phát ra rồi?"

Du Minh gạt tay hắn, "Cút đi qua một bên!"

Hàn Đông cười hắc hắc, lại nhìn chằm chằm Du Minh đang nhìn ra ngoài một hồi, đột nhiên hỏi: "Minh Nhi, tôi đi nhiều ngày như vậy, cậu nhớ tôi không?"

Thần sắc Du Minh chợt ngưng lại, trong phút chốc diễn cảm cực nhỏ này đã bán rẻ sự thành thực của cậu.

Có thể không nhớ sao?

Lấy việc cậu và Vương Trung Đỉnh đến buổi party tán gẫu, độ rảnh rỗi này đã hư tới cái cảnh giới gì đây?

Nhưng là từ miệng Du Minh đi ra lại tựu thành "Tôi còn phải bận kiếm tiền, ai rảnh nhớ cậu?"

"Vậy là tốt rồi, tôi cũng không nhớ cậu, tôi còn sợ cậu một bên tình nguyện nhớ tôi đâu ~ "

"Cút!"

...

Phùng Mục Chi hỏi trợ lý: "Cậu ta thế nào?"

"Tinh thần rất sa sút, mấy ngày nay vẫn luôn không xuất môn."

Phùng Mục Chi không biết nghĩ tới điều gì, xoay người vào trong văn phòng. Dây dưa mãi hơn nửa ngày, cuối cùng cầm một cái hộp đầy đi ra.

"Đem cái này chuyển phát nhanh gửi cho Lý Thượng, tên người gửi văn kiện không cần điền, tôi đã viết xong ở bên trong rồi."

"Hảo." Trợ lý xoay người muốn đi.

Phùng Mục Chi lại gọi.

"Chờ một chút!"

Trợ lý quay đầu, "Chuyện gì?"

Phùng Mục Chi vừa muốn nói chuyện di động liền vang lên, nàng trước tiên tiếp điện thoại.

"Cái gì? Chuyện này như thế nào lại bị vạch ra?"

"Biên tập bên kia nói như thế nào?"

"Được rồi được rồi, tôi biết rồi."

Trợ lý thấy sắc mặt Phùng Mục Chi không tốt, vội hỏi: "Làm sao vậy?"

"Tôi hoài nghi có người nhân cơ hội lợi dụng sơ hở." Bộ mặt Phùng Mục Chi lo âu.

Trợ lý khuyên nhủ: "Mỗi siêu sao gặp scandal, đều cũng có một một đám người bỏ đá xuống giếng."

Phùng Mục Chi lại nói: "Không phải bỏ đá xuống giếng bình thường, tôi hoài nghi là người bên trong."

"Làm sao chị biết ?"

Phùng Mục Chi không có nói rõ, chỉ là dặn dò: "Không thể để cho bất luận kẻ nào biết chuyển phát nhanh này là tôi gửi, cho dù là em trai tôi cũng không được."

"Ân, tôi hiểu rồi."

Phùng Mục Chi vội vàng thudọn đồ đạc, "Cô trước tiên đi đi, tôi phải xử lý một chút phiền phức. Việc nàycó xu thế bị làm lớn, nếu không dừng đúng lúc, ngày sau liền không thể trở lại nữa."

206. Chương 205: Hướng Quan Giận Dữ Vì Hồng Nhan

Lý Thượng hai ngày này một mực đem mình buồn ở nhà, một mặt là tránh đầu sóng ngọn gió, mặt khác là cử động bất tiện.

Ai cũng không biết, đầu gối của hắn chỉ trúng một cước, liền sưng biến dạng đến không thể gấp khúc được.

Tại nơi đỉnh đầu sóng ngọn gió này, hắn không dám ra ngoài chữa trị, thậm chí cả bác sĩ tư nhân cũng không thể tín nhiệm.

Bởi vì một khi việc phẫu thuật chỉnh hình bị mang ra ánh sáng, kiếp sống diễn nghệ của hắn liền hoàn toàn bị hủy.

Cho nên, cho dù trong tay có gia tài Bạc Vạn, bệnh viện có quan hệ đông đảo. Giờ này khắc này, hắn cũng chỉ có thể chịu đựng.

Thời điểm trợ lý đến đưa cơm, vừa hay bắt gặp dưới lầu có chuyển phát nhanh của Lý Thượng, liền giúp hắn lấy lên.

Ăn cơm xong, Lý Thượng mới mở bưu phẩm.

Hộp ngoài đóng gói tinh mỹ, hai mô hình búp bê nhỏ xuất hiện trong tầm nhìn của hắn.

Hai mô hình này chính là lấy hắn và Hạ Dương Trác làm mẫu chế tạo.

Đồng thời, lấy mô hình của hắn quỳ gối trước mô hình Hạ Dương Trác, "Hạ Dương Trác" còn khinh bỉ giơ ngón tay giữa lên với "Hắn".

Rất rõ ràng, đây cũng là đám fan thiếu não đùa giỡn.

Từ khi tin tức "Ấu đả với fan" mà vạch ra, Lý Thượng không chỉ một lần bị lọt vào công kích của fan Hạ Dương Trác. Chỉ riêng nhục mạ cùng đe dọa qua điện thoại, hắn không biết đã tiếp nhận bao nhiêu.

Lý Thượng lẳng lặng chăm chú nhìn …

Không biết qua bao lâu, trong phòng đột nhiên vang lên bịch một tiếng, mô hình trên mặt đất tàn vỡ thành từng mảnh.

Buổi tối, Phùng Mục Chi liền đến nhà thăm.

Phòng Lý Thượng còn chưa kịp thu dọn, chung quanh đều rơi rụng "thi thể" của búp bê.

Phùng Mục Chi cái gì cũng không hỏi, trực tiếp giúp hắn quét tước.

"Tôi nghĩ kỹ rồi." Lý Thượng đột nhiên mở miệng nói.

Phùng Mục Chi dừng động tác một chút, "Nghĩ kỹ cái gì?"

"Tôi nhất định phải giành được cái vai diễn kia, nhất định phải bằng bộ phim này tiếp tục hỏa một phen, vượt qua Hạ Dương Trác."

Phùng Mục Chi thoải mái cười cười, "Tôi cuối cùng không có nhìn lầm người, cậu sớm nên có loại chí khí này."

…

Giờ này khắc này, trong nhà Thái Bằng đang trình diễn một hồi kịch ướt át.

Hai thanh niên bị hắn gọi đến, một là người mẫu, thoạt nhìn chỉ mới mười bảy mười tám tuổi. Người kia là sinh viên nghệ thuật, cũng mới vừa tốt nghiệp không bao lâu.

Người mẫu này dung mạo tuấn tú, hai chân lại dài lại thẳng. Mặc trên người nữ trang giống với Hàn Đông trong trận đấu ngày đó, lấy tư thế hai chân tách rộng bị trói lên giữa không trung.

Còn người sinh viên nghệ thuật dáng người so với Thái Bằng không khác biệt lắm, điển hình là thoát y thì có da thịt, mặc quần áo lại lộ gầy.

Giờ này khắc này, sinh viên nghệ thuật đang cầm cái gậy matxa hậu môn lớn kia, trêu đùa đối với người mẫu.

Thái Bằng nằm ngửa ở ghế sa lon bên cạnh, ánh mắt chằm chằm xem xét cảnh tượng người mẫu loạn chiến trên không trung, thích đến khóc ngao ngao dâm mỹ, thỉnh thoảng chỉ đạo một chút.

"Đổi cái vật gia hỏa thật của cậu đi." Thái Bằng hất cằm.

Sinh viên nghệ thuật lập tức cởi quần mãnh liệt chơi, vừa thích lên vừa hướng Thái Bằng nói: "Thực con mẹ nó khoái, anh lại đây thử xem."

Thái Bằng lại gọi không luyện, "Tự cậu thích đi, lão tử chờ thượng đồ 'Thật' ".

Vừa dứt lời, cửa liền truyền đến một tiếng chấn vang.

Ngay sau đó, mười mấy người áo đen xâm nhập trong phòng. Vào cửa không nói hai lời, liền hung hãn bắt đầu tìm kiếm.

Người vào cuối cùng là Nhị Lôi.

Hắn chứng kiến cảnh tượng trong phòng, nhìn đến hóa trang của người mẫu cùng gậy mát xa lớn trên mặt đất, mặt thoáng liền đen.

Sinh viên nghệ thuật trực tiếp bị hù đến héo, kép quần lên hướng ra ngoài cửa chạy lấy người. Còn lại người mẫu đang điên cuồng giãy dụa, lay đến đám dụng cụ kêu loạn rầm rầm.

Chỉ có Thái Bằng trấn định nhất.

Vô số nắm tay cứng như thép hướng gã đánh lại đây, gã dám bình tĩnh nghênh đón. Cho dù cuối cùng bị ba năm người hung hăng ấn quỳ rạp xuống đất, như trước mặt không đổi sắc.

Lúc này, Vương Trung Đỉnh hiện ra ở cửa, trên mặt một chút diễn cảm đều không có.

Thái Bằng xương cốt đều bị xoay sai chỗ rồi, còn hướng Vương Trung Đỉnh nhe răng cười nói : "Ta một bàn tay trắng làm nên sự nghiệp tiểu lão bản, có thể được Vương tổng 'Nâng đỡ', thật sự là thụ sủng nhược kinh a ~ "

Vương Trung Đỉnh không nói chuyện, lẳng lặng đi đến phía trước người mẫu, cúi người, nhặt cái gậy mát xa lớn trên mặt đất kia.

Sau đó lại đi về hướng Thái Bằng.

Thái Bằng thấy mặt Vương Trung Đỉnh từng bước biến đổi, chờ đi đến trước mặt gã thì đã vặn vẹo đến không ra hình người rồi.

Thời gian giống như dừng lại vài giây.

Tiếp theo, trong phòng truyền ra tiếng người mẫu kêu sợ hãi.

Hắn chứng kiến Vương Trung Đỉnh đem gậy mát xa lớn trong tay một phen nhét vào miệng Thái Bằng, sau đó bóp chặt hai má hung hăng ấn, nháy mắt từ bên trong truyền ra tiếng gãy khủng khiếp.

Sau đó, từng mảnh nhỏ của gậy mát xa bị Thái Bằng nhả ra, mặt trên còn dính máu và thịt.

Đây là lần đầu tiên tay Vương Trung Đỉnh dính máu.

Y từng cam đoan với ông nội của mình, vô luận ngày sau loạn đến hoàn cảnh nào, quyết không nhúng chàm cường quyền hay bạo lực.

Nhưng mà ngày hôm nay, y phá lệ rồi.

Y không thể chịu đựng được "Tiểu tình thú" của bản thân cùng người yêu dễ dàng bị dùng làm giao hợp ý dâm dơ bẩn. Càng không thể chịu đựng được đồ vật từng lưu luyến trong cơ thể người yêu, lại đang tùy ý ra vào ở dũng đạo một người xa lạ kia. (cái này chị Sài cũng làm hơi quá rồi đi -_-)

Chẳng sợ chỉ là một cái công cụ, chỉ cần chạm qua thân thể Hàn Đông, liền trở thành sự tồn tại đặc biệt, biến thành duy nhất trong mắt của y.

Không chấp nhận được một tia vấy bẩn!

Thái Bằng miệng tràn đầy máu, nhưng vẫn như cũ không buông tha.

"Vương tổng, ngài cấp lực như vậy, càng cổ vũ cho tôi tham vọng cướp người ~ "

Vương Trung Đỉnh nhìn thẳng đến đám dây thừng trên người người mẫu, ngay khi tất cả mọi người cho là y muốn cởi bỏ, thế nhưng y lại từ giữa rút ra một cái cameras.

Sắc mặt Thái Bằng rốt cục đổi đổi, "Ánh mắt Vương tổng quả nhiên danh bất hư truyền."

Vương Trung Đỉnh không phản ứng đến hắn, xoay người đi ra cửa.

"Nếu anh thực sự quyết đoán, sẽ không nên áp chế sự phát triển của Hàn Đông. Hẳn là để cho cậu ấy tỏa sáng, được mọi người hâm mộ. Cho đến lúc này anh nếu còn có thể giữ lại cậu ấy, đó mới gọi là có bản lĩnh!"

Vương Trung Đỉnh dừng cước bộ một chút, lãnh đạm nói:

"Cái này không nhọc ngươi hao tổn tâm trí."

...

Ngày hôm sau, Lý Thượng liền tìm đến nhà.

Thái Bằng miệng hơn mười cái lỗ hổng, lại vẫn dùng một biểu tình vui sướng khi người gặp họa nhìn Lý Thượng.

"Người đại diện đem cậu bôi đen đến đủ thảm a ~ "

Lý Thượng không đáp trả, bởi vì trong lòng hắn rất rõ ràng, Thái Bằng nói đến một chút sai cũng không có.

"Cho nên tôi hôm nay chính là đến làm đen cô ta." Lý Thượng nói.

Thái Bằng có chút hăng hái hỏi: "Như thế nào?"

"Anh giao vai diễn của bộ phim này cho tôi, tôi sẽ đem toàn bộ tư liệu trong tay cô ta cho cậu."

"Cậu đây là đen cô ta hay là đen Vương tổng?"

"Ta không thể đen Vương tổng."

Nghe nói như thế, Thái Bằng hừ cười một tiếng.

"Tôi phát hiện công ty của các người đều sùng bái mù quáng đối với Vương Trung Đỉnh, là bởi vì như vậy, mới dẫn đến bộ dạng ngạo kiều của y ngày hôm nay sao?"

Lý Thượng cũng cười theo, "Anh sai rồi, bọn họ có lẽ sùng bái chính là Vương tổng, nhưng tôi sùng bái lại Hàn Đông. Lời tôi nói không đen Vương tổng, là cảm thấy Hàn Đông có thể sẽ tính ra chuyện này, từ đó giúp Vương tổng trừ tai họa."

Thái Bằng tựa như nghe chuyện cổ tích, "Chiếu cậu nói như vậy, tôi chắc chắn sẽ không thành khẩu ác khí này sao?"

"Rất có thể."

"Cậu nói thật như vậy, sẽ không sợ tôi từ chối hợp tác với cậu?"

"Sẽ không, bởi vì anh không tin số mệnh."

Thái Bằng một lần nữa đánh giá Lý Thượng một phen, đùa giỡn: "Bây giờ nhìn cậu, cũng có điểm giống người rồi."

"Anh sau này càng sẽ phát hiện, tôi chính là bản chất của nhân vật kia."

"Nói cậu béo, cậu liền suyễn lên đây." Thái Bằng hừ một tiếng, "Tôi vẫn là thái độ kia, hoặc là Hàn Đông không diễn, hoặc là cậu từ từ đợi đến khi tôi trả nợ cho cậu ấy đi."

(nói ngươi béo ngươi liền suyễn lên: cố ý nhạo báng, ý nói là lời đùa nhưng người được khen lại từ đó mà tham vọng quá nhiều)

"Ta hiện tại rơi vào hoàn cảnh này, còn có quyền lựa chọn sao?" Lý Thượng chẳng hề để ý.

Thái Bằng tiếp tục không lưu tình, "Ta có thể không tin số mệnh, nhưng tôi khuyên cậu nên tin đi, mệnh của cậu có vẻ như rất không ra gì~ "

Lý Thượng không phản bác, chỉ hỏi: "Phụ tá của anh tên là gì?"

"Thái Thuận."

"Hắn cũng họ Thái?"

"Vô nghĩa, từ một cha sinh ra, có thể không cùng họ sao?"

Lý Thượng kinh ngạc, "Các người là anh em ruột?"

"Như thế nào? Cậu còn muốn châm ngòi hai người chúng tôi, để cho tôi đổi người đi? Ha ha… Đừng có nằm mơ. Cậu ta coi như không phải anh em ruột của tôi, tôi cũng sẽ vì đã từng đánh cậu, từ đó ủy thác trọng trách."

Sắc mặt Lý Thượng đổi đổi, muốn nói gì đó lại thôi.

207. Chương 206: Thực Lực

Nghỉ ngơi không đến một tuần, đoàn phim lại đăng kế hoạch quay phim cuối năm lên nhật báo.

Toàn bộ phần diễn của Hạ Dương Trác cũng đã định, chính thức gia nhập vào quá trình quay phim.

Chẳng qua là bởi vì cậu đột nhiên nhảy lên hồng, hoạt động không ngừng, cho nên lịch trình đương kỳ đoàn phim phải điều chỉnh theo.

Hơn nữa fan của cậu quá mức cuồng nhiệt, có vài người vì muốn kéo gần khoảng cách tiếp xúc, thậm chí tư thông quan hệ cùng giám đốc khách sạn, tranh đoạt phòng cùng vài diễn viên của đoàn phim.

Vì thế mang đến không ít phiền nhiễu cho tiến trình quay phim.

Hạ Dương Trác dù sao cũng xuất thân danh môn, lễ nghĩa cơ bản vẫn là biết. Cậu thay thế fan công khai tạ lỗi với nhân viên, cũng tự móc tiền túi định chế phòng cao cấp cho họ, mỗi ngày đặc biệt đưa đón đến đoàn phim.

Cho dù như vậy, cậu vẫn bị chê trách không ít.

Luôn luôn có một vài fan dùng cách cực đoan đến vây xem hiện trường quay phim, dẫn đến phiền toái không cần thiết cho các diễn viên khác.

Hàn Đông đối diễn cùng Hạ Dương Trác cũng không nhiều, cho nên hai người rất ít chạm mặt. Ngày hôm nay nếu không phải nghe nói có Du Minh, Hàn Đông chắc chắn sẽ không đến tham ban.

"Cậu xem qua kịch bản mới sửa chưa?" Du Minh hỏi.

"Chưa, sao vậy?"

Du Minh vừa muốn trả lời, trợ lý Hạ Dương Trác liền cướp lời nói : "Phần diễn của Hạ Hạ là Vương tổng tự mình cầm bút."

Nghe nói như thế, mặt Hàn Đông nháy mắt đen.

"Cái gì? Anh ấy tự mình viết kịch bản cho Hạ Tam Đản?"

Du Minh gật gật đầu, "Nghe nói vậy."

Trái tim Hàn Đông cách cách cách cách đều vỡ nát rồi.

Mẹ nó cái chim! Phần diễn của lão tử cũng chưa thấy ngươi để bụng như vậy!

Hàn Đông càng tức giận, trợ lý Hạ Dương Trác càng ở một bên châm ngòi thổi gió.

"Hạ Hạ nhà chúng tôi thuộc loại quý hiếm, bao nhiêu năm tạo không nổi một! Công ty có thể không cực kỳ thận trọng với phần diễn của cậu ấy sao? Vương tổng có thể không chiếu cố đặc biệt đối với cậu ấy sao!"

Hàn Đông sâu kín trả lời: "Đám fan của Tam Đản đều là ngươi đào tạo ra đi?"

"Phiền anh đừng kêu Tam Đản được không?"

Mắt thấy trợ lý có xu thế trở mặt, Hàn Đông bên này cũng bám riết không buông tha, Du Minh đành phải đứng ra giải hòa.

"Được rồi, đều bớt tranh cãi đi."

Trợ lý Hạ Dương Trác xị mặt đi rồi.

Du Minh vỗ vỗ vai Hàn Đông an ủi: "Đừng sinh khí cùng một tiểu nha đầu nữa, suy nghĩ của nàng chỉ ngắn như vậy. Còn có đám fan này, tôi hiện tại cũng vô lực rồi."

Mới vừa nói xong lại có hai fan vây xem bắt đầu lau nước mắt.

Ánh mắt Hàn Đông giết thẳng về hướng quay phim.

Lão tử nhất định hảo hảo lĩnh giáo một chút! ! Thần tượng các người rốt cuộc diễn cái tiết mục cảm động gì? Khiến các ngươi khóc đến so với mẫu thân chết còn thương tâm hơn!

Kết quả, Hàn Đông nhìn Hạ Dương Trác diễn, lại có thể không có cảm giác sửng sốt như mong muốn.

Có vẻ như ~ phải nói là cũng đạt đi ~

Nhưng là cách yêu cầu Calne còn có một đoạn, cho nên Hạ Dương Trác vẫn bị NG.

Lần thứ hai quay lại, Hàn Đông đặc biệt đến gần một chút.

Đối diễn cùng Hạ Dương Trác là nữ chính trong phim, cũng chính là người thay vai Y Lộ —— Quan Tuyết.

Nhắc tới Quan Tuyết cũng là có lai lịch lớn, mẫu thân của nàng 60 năm trước chính tại nền điện ảnh phương Tây mà thành danh, xem như nữ tinh Hollywood sớm nhất Trung Quốc.

Nàng từ nhỏ mưa dầm thấm đất, cùng mẫu thân nam chinh bắc chiến, tự nhiên có tư chất vượt qua thử thách biểu diễn. Nhưng bởi vì Hollywood ngày nay không giống như xưa, nàng lăn lộn vài năm vẫn không có khởi sắc, chiến đấu liên tục liền tới chiến trường quốc nội rồi.

Cho nên, tuổi Quan Tuyết thật đã không còn nhỏ nữa. Tuy rằng nữ tinh ba mươi chưa tính là già, nhưng đứng cùng Hạ Dương Trác sinh năm 95, thành ra hiện lên chênh lệch rõ ràng.

Nhưng mà, sau khi bắt đầu đối diễn, tiểu thịt tươi Hạ Dương Trác này lại có thể chống đỡ tình huống!

Hơn nữa ra ngoài dự kiến của Hàn Đông chính là, vấn đề tồn tại của Hạ Dương Trác hoàn toàn tương phản với những nghệ sĩ khác.

Người ta là cảm xúc biểu đạt không đến, nghìn bài một điệu. Cậu lại là cảm xúc biểu đạt quá dồi dào, khó có thể dừng.

Đơn giản mà nói, chính là một cái tạm biệt lưu luyến không rời có thể bị diễn xuất đến hiệu quả sinh ly tử biệt.

Chẳng thể trách fan một mực lau nước mắt.

Nhưng Hàn Đông không thể không thừa nhận, Hạ Dương Trác có bản lĩnh, chỉ là khuyết thiếu lực nắm bắt cùng kinh nghiệm, những điều này có thể chậm rãi nuôi cấy cùng tôi luyện trong quá trình diễn xuất.

Bây giờ có thể đạt tới trình độ này, đã mạnh hơn đại đa số người. Nhất là cái người gác tay đứng lặng bên cạnh Hàn Đông, đang dùng ánh mắt bí mật lão luyện quan sát đệ tử chưởng môn nhân phái Vị Diện tê liệt.

Thấy cậu đang tự mình cảm thấy tốt đẹp, Hàn Đông liền thỉnh giáo một câu, "Hạ Dương Trác đây là tu luyện thế nào vậy?"

Du Minh nói: " Cậu ta trước kia là chuyên tu biểu diễn hí kịch, rất ít tiếp xúc tác phẩm điện ảnh và truyền hình."

"Chẳng thể trách."

Nói chung, biểu diễn hí kịch yêu cầu tính liền mạch, không chấp nhận việc nhóm diễn viên nổi lên cảm xác cá nhân, phải có sức bật, lời thoại liền mạch lưu loát. Diễn xuất trong phim lại là quay theo phân đoạn, chú trọng khâu nhỏ cùng độ chính xác. Nhưng nói tóm lại, vẫn là biểu diễn hí kịch khó khăn hơn.

Xem hết Hạ Dương Trác biểu diễn, lại nhìn Vương Trung Đỉnh vì cậu mà tự mình đặt bút kịch bản, Hàn Đông càng tức giận rồi.

Lúc này, Du Minh lại có chút kiêu ngạo mà nói: "Tôi thay cậu tìm đến đối thủ này cho Lý Thượng, rất giỏi đi?"

Hàn Đông đáp lễ cậu một ánh mắt âm trầm, "Cậu xác định là tìm cho Lý Thượng sao?"

"Xác định a! Vương tổng viết kịch bản cho Tam Đản, không phải là cho Lý Thượng một hạ mã uy sao?"

Hàn Đông gào lớn: "Kia tại sao phải viết phần diễn của cậu ta đến xuất sắc như vậy?"

"Vì để cho Lý Thượng tâm phục khẩu phục a!"

Hàn Đông gật gật đầu, "Tôi thật sự là muốn xin cho Logic của cậu một cái bản quyền."

Du Minh, "…"

Đang nói, thân ảnh Vương Trung Đỉnh hiện ra tại studio.

Hàn Đông vốn đã khó chịu, kết quả thấy không có phần diễn của mình, Vương Trung Đỉnh lại có thể đến tham ban ! Lúc ấy đều muốn đem tim y lôi ra, tuyên bố chủ quyền trước mọi người.

May mắn Vương Trung Đỉnh "Thức thời" thẳng hướng hắn mà đến.

"Sao lại chạy tới đây? Tôi tìm em đã nửa ngày." Vương Trung Đỉnh nói lời chào mà trong mắt Hàn Đông xem ra có vẻ dối trá.

Hàn Đông không đáp lại.

Vương Trung Đỉnh nói thẳng: "Đi tới văn phòng một chuyến, tôi có việc thương lượng với em."

Hàn Đông vẫn không nhúc nhích.

"Tôi đã nói với em nói rồi." Vương Trung Đỉnh mặt lạnh nhấn mạnh.

Hàn Đông khiêu chiến quyền uy Vương Trung Đỉnh trước mọi người, ngươi thích nói thì nói, lão tử cứ đứng bất động!

Chung quanh ném lại đây vài ánh mắt xem náo nhiệt.

Vương Trung Đỉnh không kiên nhẫn nữa, muốn đem Hàn Đông trực tiếp kéo đi. Kết quả tay còn chưa có đưa lên, Hàn Đông lại dám vươn tay vỗ lên trán y một cái.

Du Minh hai mắt đều trợn tròn, Hàn Đông cậu giận với y, tại sao phải tự đe dọa tính mạng của mình?

Đây không phải tìm đường chết sao?

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh quả nhiên thay đổi.

"Dám đánh tôi?"

"Đánh anh thì làm sao vậy?"

Hàn Đông lại hướng trán Vương Trung Đỉnh vỗ một cái.

"Lão tử còn muốn đấm vào mặt ngươi! Cũng là thấy nhiều người như vậy, chừa cho ngươi chút mặt mũi thôi."

Trên mặt Vương Trung Đỉnh liền viết một chữ —— nghẹn.

Hàn Đông sau đó còn thêm ba cái tát, bổ sung ba chữ "Không" "trụ" "rồi". (không chịu đựng nổi nữa)

Không ai thay Hàn Đông đổ mồ hôi.

Cũng không phải vì cảm thấy Vương Trung Đỉnh sẽ không động thủ, mà là chắc chắn Vương Trung Đỉnh nhất định sẽ động thủ, cho nên trực tiếp ung dung nhã nhặn chờ Hàn Đông bị ngược.

Kết quả, một màn kịch tính xuất hiện.

Vương Trung Đỉnh vừa muốn động thủ, Hàn Đông cư nhiên vì "Phòng vệ quá đà", tự mình đụng vào khung cửa rồi.

Sau đó, bàn tay Vương Trung Đỉnh lấy chính tư thế thu lại không kịp đưa đến trên đỉnh đầu Hàn Đông, lại giúp hắn xoa nhẹ!

Càng trào tiếu chính là, trong khoảng thời gian Vương Trung Đỉnh giúp Hàn Đông xoa trán này, Hàn Đông một mực hùng hổ nói mát, Vương Trung Đỉnh cũng trợn mắt đối diện. Không khí như trước rất căng thẳng, nhưng con mẹ nó vẫn không thu tay xuống a!

Phương thức ân ái tối vô sỉ cuối cùng chính là phân đoạn cẩu huyết Hàn Đông tông cửa xông ra, Vương Trung Đỉnh theo sát phía sau.

Sau khi ra ngoài, chiến tranh vẫn còn tiếp tục.

"Em rốt cuộc muốn làm gì?" Vương Trung Đỉnh giận dữ hỏi.

Hàn Đông giận đáp: "Tôi muốn làm gì? Anh tự mình viết kịch bản cho người ta, tôi còn muốn hỏi anh muốn làm gì đi!"

"Tôi viết kịch bản?" Vương Trung Đỉnh giận hỏi.

Hàn Đông giận đáp: "Bằng không thì sao? Cả đoàn phim mọi người biết tôi bị tái rồi, còn có thể giả bộ sao?" (bị tái: làm nền)

"Em xem qua kịch bản chưa?" Vương Trung Đỉnh giận dữ hỏi một lần cuối cùng.

Hàn Đông cũng giận đáp một lần cuối cùng: "Chưa có xem kịch bản tôi có thể xác định là văn phong của anh sao? Chưa xem kịch bản tôi có thể xác định đó là thủ pháp tự sự của anh sao? Chưa xem kịch bản tôi có thể không đâu tìm việc sao? ! !"

Vương Trung Đỉnh rốt cục không giận nữa, nhưng lại không có diễn cảm gì.

"Nếu em xem kịch bản xong còn đến như vậy, tôi đây cũng không còn gì để nói nữa."

Vương Trung Đỉnh mặt lạnh bỏ Hàn Đông lại, đi thẳng đến chỗ đỗ xe của mình.

Còn làm ra bộ này ?

Hàn Đông cười lạnh, cho rằng cố ý chỉnh ra chút hồi hộp, ta sẽ vội vàng hỏi thăm?

Hơn mười giây sau, Hàn Đôngthấy mọi người chung quanh đã tản đi hết, liền bộ dạng xun xoe đuổi theo VươngTrung Đỉnh. (thực muốntìm ngược mà ngược không nổi =))))

208. Chương 207: Nguy Cơ Mai Phục Khắp Nơi

Đáng tiếc, chờ đến khi "Hàn mãn tính" này đuổi tới đích, "Vương phong hành" đã nghênh ngang rời đi rồi.

(phong hành: nhanh chóng)

Kháo! Còn đạp lên mũi mặt sao! (không hiểu lắm)

Vì thế, Hàn Đông không nói hai lời, lái xe tiếp tục đuổi.

Xe Vương Trung Đỉnh vững vàng ở trên đường, đột nhiên trong kính chiếu hậu sừng sững xuất hiện một chiếc xe điên. Mạnh mẽ bắt kịp chạy ngang với xe y, hơn nữa còn thỉnh thoảng nhấn còi.

Vương Trung Đỉnh dù là không nhìn sang, cũng có thể tưởng tượng được bộ dạng trung nhị kia của Hàn Đông.

"Cool~east~east~ "

Vương Trung Đỉnh không hiểu sao lại lầu bầu ra cái tên này, sau đó tự tiêu khiển tự nhạc hừ cười một tiếng.

Hàn Đông tự cho là đúng đem xe Đỉnh Vương Trung bỏ xa ở phía sau. Kết quả đắc ý chưa đầy một lát, liền thấy xe Vương Trung Đỉnh ở phía sau đột nhiên rẽ ngoặt rồi.

Chờ hắn quay đầu trở lại còn muốn đuổi theo, Vương Trung Đỉnh xe đã sớm không thấy bóng dáng.

Hàn Đông vốn đang bực bội, kết quả đến cửa công ty lại gặp phải kẹt xe. Vẫn là bởi vì xe công vụ vướng vào rào chắn, toàn bộ hành khách nam đều xuống dưới hỗ trợ đẩy xe, đàn ông trong mấy chiếc xe gần đó cũng xuống hỗ trợ.

Hàn Đông làm kinh thành đệ nhất rắn rỏi, há có thể ngồi không? Vì thế hắn cũng đi xuống.

Nhưng là dốc sức sẽ đồng nghĩa với không hình tượng, cho nên Hàn Đông không dám đòi hỏi gì khác, chỉ cần không ai nhận ra hắn đã là tốt rồi.

Nhưng mà ngay thời điểm lương tâm bùng nổ chắn cũng đỡ không nổi.

Hàn Đông không chỉ có bị nhận ra, còn là bị người không bình thường nhận ra.

Lúc hắn đang ở phía sau xe, cố hết sức, đột nhiên bên cạnh xuất hiện hai cánh tay cường tráng. Nhất thời như hổ thêm cánh, xưng huynh gọi đệ, đồng thanh hô một hai một hai.

Kết quả sau khi hoàn thành nhiệm vụ vỗ tay một cái, thế nhưng phát hiện người anh em bên cạnh là Thái Bằng.

"Phi, sao anh lại ở đây? ! !"

Thái Bằng khoát tay lên vai Hàn Đông, cười nói: "Ngồi xổm chờ cậu đã vài ngày rồi."

Hàn Đông cả người nổi da gà, ánh mắt thoảng nhìn xung quanh, sợ Vương Trung Đỉnh đột nhiên xuất hiện.

"Tôi không phải nói không diễn rồi sao!"

"Lần này không phải vì chuyện bộ phim."

"Vậy là vì cái gì?"

Thái Bằng không nói, trực tiếp há miệng ra.

Hàn Đông không khỏi bị khoang miệng vỡ nát của gã hù sợ.

"Anh đây là…"

"Nam nhân của cậu làm."

Hàn Đông nháy mắt lộ ra vẻ chột dạ.

Thái Bằng cố ý đem miệng bám theo tầm mắt của Hàn Đông, hơi thở từ bên trong phả ra bám riết không buông tha.

"Cậu nói một chút, việc này làm thế nào đây?"

Hàn Đông cũng cười theo, "Vương Trung Đỉnh thiệt là, sao có thể làm như vậy chứ, tôi cũng không biết phải dạy bảo anh ta thế nào …"

Đột nhiên nắm đấm phóng ra, lại tàn nhẫn hạ trên quai hàm Thái Bằng một phen.

Làm sao bây giờ? Cứ thế đi!

Kết quả, lúc xoay người muốn chạy đã chậm một bước, lại bị Thái Bằng nắm chặt áo xách trở về.

Hàn Đông cố gắng trấn định, "Buông tay! Nghe thấy không? Tôi đếm tới ba…"

"Tôi vẫn chưa làm qua chuyện gì có lỗi với cậu đi?" Thái Bằng đột nhiên ngắt lời.

Hàn Đông hơi có vẻ không được tự nhiên, "Không a, làm sao vậy?"

"Tôi thành tâm thành ý mời cậu đóng phim, giữa đại hàn đem cậu từ trong nước cứu ra. Chuyện bất thường duy nhất chính là cầm đồ chơi của cậu. Nhưng tôi cũng không có suy nghĩ như vậy với cậu a! Làm sao cậu mỗi khi thấy tôi, đều là một thái độ đối địch?"

Hàn Đông nghẹn lời, "… tôi có sao?"

"Không có sao? Tôi như thế nào nhớ rõ từ lúc hai ta vừa mới gặp, cậu chưa từng cho tôi một sắc mặt hòa nhã a!"

Hàn Đông ra vẻ thoải mái cười cười, "Tôi là người đặc biệt chú trọng ấn tượng đầu tiên, nếu lần đầu tiên ánh mắt tôi chán ghét ai, ngày sau sẽ rất khó thay đổi."

"Vậy thì thật là tốt, tôi cũng là người như vậy, không bằng kết giao bằng hữu đi." Thái Bằng vươn tay.

Hàn Đông lại nghẹn lời.

Thái Bằng đột nhiên thu hồi ý đùa giỡn, khôi phục vẻ mặt chính sắc.

"Cậu không cần đề phòng tôi, tôi nếu thực có ý xấu đối với cậu, cậu muốn tránh cũng tránh không nổi. Nếu tôi chỉ động động mồm mép, liền chứng minh tôi đối với cậu không phải cái loại ý tưởng kia."

Hàn Đông nghe lời này coi như thư thái hơn một chút.

Kết quả, Thái Bằng ngay sau đó lại nói: "Vương Trung Đỉnh ở mặt ngoài nhìn chính nhân, kỳ thật trong lòng đặc biệt âm hiểm. Cậu ở mặt ngoài nhìn hư hỏng, kỳ thật trong lòng đặc biệt nghĩa khí. Hai ta mới là một loại người, cậu đi theo y sẽ ăn thiệt thòi."

"Đừng!" Hàn Đông vội vàng xua tay, "Tôi không dám đánh đồng cùng anh?"

Thái Bằng vẫn tiếp tục, "Người trong vòng đáng để tôi tôn trọng không nhiều lắm, nhưng cậu là một. Tôi vẫn muốn nói câu kia, vai diễn kia thủy chung lưu trữ cho cậu. Chỉ cần cậu có ý muốn diễn, chẳng sợ đã quay phim quá nửa, tôi cũng nguyện ý xóa hết làm lại."

Nói xong lời này, Thái Bằng không dây dưa thêm một một giây, trực tiếp bước đi.

Hàn Đông vẫn là không tránh được rối rắm.

Lúc Du Minh về công ty, vừa hay bắt gặp Hàn Đông đang hốt hoảng đi về phía hướng ký túc xá.

"Nay, đi đâu vậy?" Du Minh gọi hắn lại.

Hàn Đông một phát bắt lấy tay Du Minh, "Khai đạo cho anh em chút đi đi, anh em đang rối."

"Làm sao vậy? Vẫn còn băn khoăn vì chuyện kịch bản sao?"

Hàn Đông trong lòng lộp bộp, đúng rồi, còn có chuyện kịch bản nữa! Nghĩ như vậy nhất thời càng lo lắng.

"Được rồi, trở về rồi hãy nói đi."

Tới ký túc xá, Hàn Đông một hơi đem toàn bộ nước đắng trong lòng đổ ra.

Kết quả, Du Minh sau khi nghe xong phản ứng rất lãnh đạm.

"Có vậy thôi?"

"Này đó còn chưa đủ? Cậu còn muốn bắt tôi thế nào?"

Du Minh lãnh lời nói: "Việc khẩn cấp trước mắt của cậu không phải thoát khỏi Thái Bằng như thế nào, mà là rèn luyện can đảm chút!"

"Gì ý gì?"

"Chính là cậu rất nhát chết biết không? Thái Bằng quấn quít lấy cậu đó là chuyện của gã, cậu dựa vào cái gì sợ này sợ kia ? Nên khẩn trương hẳn phải là Vương Trung Đỉnh được không?"

Hàn Đông tỉnh ngộ, "Đúng nga ~ tôi lại làm cái việc gì trái với lương tâm, để làm chi phải sợ như trộm đây?"

"Tôi cho cậu biết, cậu chính là bị Vương Trung Đỉnh quản quá nghiêm rồi! Còn tiếp tục như vậy, cậu vĩnh viễn không thể trở mình!"

Hàn Đông nắm chặt quyền, "Quả thật, tôi quá nuông chiều rồi!"

Nhưng có thắc mắc là nghe hắn nói như vậy, lại cảm thấy được gì đó không đúng. Từ một màn "xoa trán" kia mà xem xét, Hàn Đông có vẻ như cũng không giống thường xuyên phải chịu thiệt đi!

"Cậu nói, tôi rốt cuộc phải xử lý chuyện Thái Bằng như thế nào?" Hàn Đông lại hỏi.

Du Minh nói: "Xử lý lạnh thôi."

"Không được a, cậu không nhìn thấy miệng Thái Bằng ngày hôm nay đâu! Tiếp tục như vậy, tôi sợ Vương Trung Đỉnh sẽ đem gã nấu ăn."

"Vậy cậu muốn thế nào?" Du Minh hỏi.

Hàn Đông nói: "Ta muốn tạo dựng quyền uy tuyệt đối! Chỉ cần một câu của tôi, Vương Trung Đỉnh không tin cũng phải tin. Chỉ cần một ánh mắt của tôi, Vương Trung Đỉnh muốn ăn dấm chua cũng không thể ghen!"

Khóe miệng Du Minh co rút, "Cái này e là chỉ có thể mượn dùng thần lực, bằng không cậu tính một chút, cậu không phải Đại Tiên Nhi sao? Vừa hay có thể làm phép hóa giải nguy cơ a!"

Hàn Đông đã không biết bao lâu không sờ qua bùa rồi, ngay cả bản thân cũng có chút không tin cách này.

"Được rồi ~ tôi thử xem."

Du Minh không nói lời nào, ở ngay bên cạnh quan sát.

Chỉ thấy Hàn Đông lẩm bẩm niệm một trận, mở mắt ra thì toàn bộ vẻ u sầu đều đã tán đi.

"Nghĩ ra cách rồi sao?" Du Minh hỏi.

Hàn Đông gật gật đầu, "Nghĩ ra rồi, tôi vẫn là đừng nên tạo dựng quyền uy gì cả."

Du Minh, "… Vì cái gì?"

"Bởi vì tôi vừa rồi không cẩn thận tính ra, tôi nhưng có lẽ còn có một người."

Du Minh có chút không xác định, "Còn có một người?"

Hàn Đông rốt cục nhịn không được tuôn ra, "Chính là sau Thái Bằng vẫn còn một người nữa a! ! !" =))))))))))

Du Minh, "…"

Hàn Đông nằm ở trên vai Du Minh ai oán không dứt.

Du Minh thở dài, "Tôi cảmthấy, cậu hẳn là nên tính xem Vương lão gia nhà cậu còn có thể sống bao lâu nữa."

209. Chương 208: Còn Dám Nhanh Chút Nữa Không?

Buổi tối hơn chín giờ, Du Minh đi sang phòng cách vách.

"Tôi nói, cậu hôm nay thật không đến nhà Vương tổng sao?"

Hàn Đông đang lục lọi bề bộn lên ở trong tủ treo quần áo, đầu cũng không ngẩng lên ừ một tiếng.

Du Minh vừa muốn đi, Hàn Đông đột nhiên gọi cậu lại.

"Đợi chút, có đồ cho cậu."

Du Minh xoay người, một cái vật thể không xác định bay tới, tiếp được vừa nhìn, chính là một cái quần lót tình thú.

"Cậu cho tôi cái này làm gì?"

"Cậu nói để làm gì? Mặc a! Chẳng lẽ đem ra ăn?"

"Tôi không mặc." Du Minh làm bộ muốn ném.

Hàn Đông vội ngăn lại khuyên nhủ: "Đừng ném, đây là cái mới, còn chưa có mặc qua đâu."

"Không phải vấn đề mặc hay chưa mặc, mà là với tôi mà nói căn bản không có tác dụng." Du Minh ngữ khí lãnh đạm.

"Như thế nào lại vô dụng?" Hàn Đông vừa đùa nghịch vừa dùng giọng điệu người trong nghề giải thích cho Du Minh, "Cậu xem a, quần lót này mặt sau là võng sa, có thể lộ ra tiểu cánh mông mê người kia của cậu. Ở giữa là một cái lỗ, vừa vặn có thể lộ ra…"

"Được rồi được rồi!" Du Minh không được tự nhiên ngắt lời, "Tôi không cần, cậu thích tặng ai thì tặng."

Hàn Đông như trước không dứt, "Cậu ngẫm lại, nếu cậu mặc cái này vào, lại bắt Hạ Hoằng Uy giống như vậy ~ phải không ~ liếm chẳng hạn ~ anh ta khẳng định đặc biệt hưng phấn, đến lúc đó cậu liền thích ngây người."

"Cút qua một bên!" Du Minh quả nhiên không nể mặt nữa.

Hàn Đông cười không đứng đắn, "Cậu đừng luôn bị động như vậy a! Ngẫu nhiên chủ động một lần, cũng cho anh ta cái kinh hỉ. Cậu già như vậy rồi, rất dễ khiến người ta mất đi hứng thú."

"Tôi còn ước." Du Minh hừ lạnh nói.

Hàn Đông cũng kiên quyết nhét vào tay, "Cậu hãy nhận đi."

Du Minh không rõ, "Để làm gì nhất định phải cho tôi? Tự cậu không cần sao?"

Hàn Đông vẻ mặt bất đắc dĩ, "Tôi không mặc, anh ta còn cả ngày nói tôi thông đồng khắp nơi. Tôi con mẹ nó nếu tiếp tục sóng chút, còn không đem tôi còng lại khóa trong lồng sắt a?"

Du Minh hừ cười một tiếng, không nói gì.

…

Đêm dài người tĩnh, Hàn Đông cùng Du Minh còn cách một mặt tường nói chuyện phiếm.

"Minh Nhi a, lúc tôi không có ở đây, cậu chỉ có một mình sao?"

"Ân."

Hàn Đông đột nhiên có chút đau lòng, "Cậu hiện tại tích cóp được không ít rồi đi? Vì cái gì không mua phòng ra khỏi đây?"

"Ở trọ đã quen, lười dọn."

Hàn Đông lại hỏi: "Cậu không nghĩ tới ở chung cùng Hạ Hoằng Uy sao?"

"Không có." Du Minh trả lời rất kiên quyết.

"Vì cái gì?"

"Một là không muốn, hai là điều kiện không cho phép."

Hàn Đông cảm thấy một là lí do thoái thác, hai mới là nguyên nhân chủ yếu. Vì thế hắn lại hỏi: "Vì cái gì điều kiện không cho phép?"

"Cha mẹ của anh ta trông giữ rất nghiêm đối với sinh hoạt cá nhân, bình thường người nào lui tới đều phải báo cáo. Càng khỏi nói một con người trường kỳ sinh hoạt ăn uống cùng một chỗ, cha mẹ anh ta nhất định sẽ sinh nghi."

Nhiều khi, Du Minh và Hạ Hoằng Uy gặp mặt đều là ở khách sạn hoặc là hội sở. So sánh, Hàn Đông đột nhiên cảm giác mình hạnh phúc hơn rất nhiều.

Ý thức được tiếp tục tán gẫu đề tài này có thể sẽ trầm trọng, Hàn Đông liền đổi cái khác vui vẻ hơn.

"Sắp đến tết rồi đó ~ "

Ngữ khí Du Minh quả nhiên thoải mái hơn không ít, "Đúng a, rốt cục có thể trở về nhà rồi."

"Quan trọng nhất là có thể hảo hảo nghỉ ngơi vài ngày rồi."

Du Minh hỏi: "Cậu sẽ về ăn tết với ông bà sao?"

"Không trở về, đường xá quá xa, lười vật lộn." Hàn Đông khinh miêu đạm tả nói.

Du Minh lại hỏi: "Vậy cậu sẽ ăn tết cùng Vương Trung Đỉnh sao?"

Hàn Đông đột nhiên trầm mặc.

Thật lâu sau hắn mới trả lời: "Tôi chẳng muốn đến nhà bọn họ chộn rộn, vừa nghĩ tới Vương Hải Chí là đủ rồi."

"Vậy cậu làm gì trong khoảng thời gian này?"

"Rất nhiều việc phải làm a! Lịch trình đương kì của tôi dày đặc như vậy, cũng chưa chắc có thời gian rảnh rỗi. Ôi chao. Cậu xem có người nào tai to mặt lớn chút có thể ăn cơm tất niên ở trong nhà chưa?"

Nói xong, Hàn Đông mặt dày cười một trận.

Trong lòng Du Minh lại có mùi vị không nói lên lời.

Hàn Đông so với cậu nhìn thoáng hơn, hàn huyên mười mấy phút đồng hồ, tiếng ngáy cùng với tiếng lẩm bẩm liền vang lên.

"Ân… Minh Nhi… tôi bồi cậu… Ân… Không để cậu… Một mình… Ân ân…"

Trong lòng Du Minh vừa động không đến hai phút, chợt nghe từ cách vách truyền đến một trận tiếng rời giường, hơn nữa tiếng này là đồng thanh cùng với tiếng ngáy. Chờ cậu đi tới cửa, cái lưng Hàn Đông đã biến mất trong thang máy rồi.

Ta lau! Cậu con mẹ nó còn dám nhanh nữa chút khôgn?

Du Minh vừa muốn trở về phòng, đột nhiên lại nhớ tới Hàn Đông là tự mình lái xe đến ký túc xá, sẽ không phải lúc mộng du lái trở về đi?

Vấn đề an toàn không lo lắng, cậu chỉ lo lắng Hàn Đông sẽ bị bắt.

Có nghệ sĩ chỉ vì một cái phạt rượu liền khiến cho thanh danh quét rác, Hàn Đông đây chính là đang ngủ a!

Nghĩ vậy, Du Minh vội vàng chạy vọt xuống.

Sự thật chứng minh, cậu quả nhiên suy nghĩ nhiều.

Xe Vương Trung Đỉnh đã chờ đợi ngay tại bài mục cửa, Hàn Đông không hỏi một tiếng liền trực tiếp lên xe, còn hướng Vương Trung Đỉnh nói: "Giờ này trở về, sẽ không chậm trễ giấc ngủ bình thường của anh."

Tiếp theo, xe ngay trước mắt Du Minh lái đi rồi.

Cái vị gia hỏa tuyên bố rằng là sẽ bồi cậu, sẽ không để cho cậu một mình kia, ở trong xe ngồi được đến thật vững vàng.

Đừng nói quay đầu lại, ngay cả lắc lư cũng chưa lắc lư.

"Còn muốn xây dựng quyền uy tuyệt đối? Liền lấy nhiệt tình lúc mộng du này, không đem mình bán đã là vạn hạnh."

Du Minh vừa lầu bầu vừa đi trở về phòng, nhìn thấy cái quần lót tình thú Hàn Đông tự mình đưa tới cửa kia, trong lòng lại càng tức giận.

Vừa muốn lôi ra ném đi, liền nhận được điện thoại Hạ Hoằng Uy.

"Tôi nhớ em." Hạ Hoằng Uy nói.

Du Minh không nói gì.

"Tôi muốn qua ký túc xá với em, có ai ở đó không?"

"Vẫn luôn không có ai, vừa rồi lại tới một con heo, hiện tại bị người ta lôi đi bán rồi."

Hạ Hoằng Uy, "… Được rồi, tôi qua tìm em."

Du Minh không biết có phải là bị Hàn Đông kích thích hay không, cư nhiên không đem cái quần lót kia ném đi, nhưng lại… Mặc vào.

Hơn bốn mươi phút sau, Hạ Hoằng Uy đến nơi.

Du Minh đã chui vào chăn, nhưng chỉ là nhắm hai mắt, chưa có ngủ, Hạ Hoằng Uy thay đổi quần áo, thẳng giường lớn mà đến.

Trong lòng Du Minh thấy hắn muốn nhấc chăn, đột nhiên trong lòng căng thẳng, đưa tay dùng sức đẩy Hạ Hoằng Uy.

"Đi tắm rửa trước."

"Tôi ở nhà mới vừa tắm qua." Hạ Hoằng Uy nói.

Du Minh vẻ mặt kiên quyết, "Tắm lại."

Hạ Hoằng Uy bất đắc dĩ, đành phải đi đến phòng tắm.

Kết quả sau khi trở về định nhấc chắn, Du Minh lại đẩy tay hắn.

"Đi sấy tóc trước!"

Hạ Hoằng Uy nói: "Tôi căn bản không gội đầu."

"Nhưng là tóc dính vào nước rồi." Du Minh vẻ mặt tích cực.

Hạ Hoằng Uy nhẫn nại cầm lấy máy sấy, kết quả mới vừa thổi không được hai cái, phòng đột nhiên lâm vào một mảnh tối đen, nhưng máy sấy trong tay hắn rõ ràng còn hoạt động.

Không cần phải nói, nhất định là vị thủ thiếu kia tắt đèn đi rồi.

"Em đây là đùa gì? Đêm khuya kinh hồn sao?" Gương mặt Hạ Hoằng Uy âm trầm nói.

Du Minh nói: "Tiết kiệm điện."

"Tiết kiệm điện còn bắt tôi sấy tóc, một ít điện máy sấy này, cũng đủ mở đèn một đêm!"

Du Minh đại khái cũng hiểu được có chút vô lý, làm như vậy ngược lại dễ dàng khiến người hoài nghi.

Vì thế, cậu lại đứng dậy đi mở đèn tường.

Nhưng mà, ngay khi đèn sáng lên, trong nháy mắt Du Minh vội chui về ổ chăn, Hạ Hoằng đã bắt giữ được manh mối.

Hắn chậm rãi buông máy sấy.

Tiếp theo giống như Mãnh Hổ nhào tới trên giường, căn bản không để cho Du Minh thời gian phản ứng, liền một tay lấy xốc chăn lên.

Nói không khoa trương chút nào, trong nháy mắt đó huyết áp Hạ Hoằng Uy hơi kém vọt đến hai trăm mấy, cả tròng mắt đều đỏ.

Du Minh thấy không được tự nhiên, liền đẩy Hạ Hoằng Uy xuống.

Kết quả lần này liền "Chơi xấu" rồi.

Hạ Hoằng Uy như là bị động phải công tắc dục vọng, một trận mạnh mẽ ôm lấy Du Minh, thẳng hướng buồng vệ sinh mà đi.

...

Sáng sớm hôm sau, Hàn Đông là ở trên giường ương Trung Đỉnh mà tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại 20 vẫn bị vây trong mơ hồ, đối với chuyện phát sinh ngày hôm qua cơ hồ không có ấn tượng gì.

Vì thế vẫn như bình thường, ở trong chăn làm các loại mờ ám.

Một bàn tay leo đến giữa hai chân Vương Trung Đỉnh trêu đùa, khiến cho phần eo cường tráng theo cái tay kia không tự giác chớp lên, miệng phát ra âm thanh khẽ quát mơ hồ không rõ.

"Đừng làm rộn ~ "

Hàn Đông thích nghe nhất chính là giọng nói khẽ của Vương Trung Đỉnh trong trạng thái chưa hoàn toàn thanh tỉnh này, đặc biệt có từ tính, đặc biệt ôn nhu.

Cho nên hắn bám riết không buông tha gây sức ép.

Vương Trung Đỉnh quả nhiên lại trách mắng một câu, "Tiếp tục làm tôi sẽ đánh a ~

"

Hàn Đông cưỡi ở trên người VươngTrung Đỉnh các loại thỏa mãn, thỏa mãn thỏa mãn lại cảm thấy không được bìnhthường.

210. Chương 209: Bản Quy Hoạch

Đầu Hàn Đông ngẩng lên, sắc mặt thoắt biến.

"Ta tại sao lại trở về rồi?"

Vương Trung Đỉnh muốn chừa cho hắn chút mặt mũi, không nói rõ. Kết quả Hàn Đông trái lại không buông tha, "Anh có phải thừa dịp mộng du đem tôi lừa trở về hay không"

"Tôi cũng hi vọng tôi có thể mặt dày như vậy." Vương Trung Đỉnh nói.

Hàn Đông không kịp phản ứng, "Ý gì?"

Vương Trung Đỉnh một biểu tình khinh thường không đáng giải thích, trực tiếp mặc quần áo xuống giường đi rửa mặt.

Hàn Đông quả nhiên đuổi tới buồng vệ sinh, "Còn có, câu nói cuối cùng của anh ngày hôm qua rốt cuộc ý gì?"

Vương Trung Đỉnh cứ thế đánh răng, không rảnh để ý.

Hàn Đông không hỏi nữa, mà là trực tiếp ngồi vào bồn cầu bên cạnh đi nặng.

Vương Trung Đỉnh quả nhiên mở miệng, "Tôi cũng không nói gì, không cần đúng lúc tôi đang đánh răng mà thải?"

Hàn Đông cũng cứ thế, không rảnh mà để ý thải.

Vương Trung Đỉnh đành phải nhịn tức giận đổi sang buồng vệ sinh khác tiếp tục đánh răng.

Kết quả, Hàn Đông cũng dẫn theo quần đổi đến cái buồng vệ sinh kia tiếp tục thải.

Vương Trung Đỉnh tiếp tục đổi tiếp tục đánh, Hàn Đông tiếp tục theo tiếp tục thải.

Đến cuối cùng, Hàn Đông rất có cảm giác thành tựu nói: "Hiện tại các phòng đều có mùi thối của ta."

Nếu không phải Hàn Đông vẫn chưa xong việc, Vương Trung Đỉnh khẳng định một cước đạp lên rồi.

Trên thế giới này sao có thể có loại quái đản chọc điên người như vậy đây?

Vì để cho hắn cách mình xa một chút, Vương Trung Đỉnh rốt cục nhịn không được quay sang trách mắng: "Còn có ý gì nữa? Kịch bản đó không phải đều là vì em viết sao?"

Hàn Đông ngây ngẩn cả người, "Cho em?"

"Đại Tiên nhi đâu rồi? Suốt ngày tính mấy thứ vô dụng, một chút chuyện đứng đắn đều tính không ra!"

Nghe Vương Trung Đỉnh nói như thế, Hàn Đông mới đi đến máy tính của y xem kịch bản.

Kết quả, sau khi xem xong phát hiện: chỉ có một loạt phần diễn cùng cảnh của hắn, nội dung cơ bản lời thoại của hắn là tự thể giống nhau. Cũng có nghĩa chỉ có phần diễn của hắn là viết xong ngay từ đầu, những người còn lại đều là thêm sau.

Chẳng qua bởi vì Hạ Dương Trác là mới tới, từng chỗ cần sửa chữa tự nhiên đều liên quan đến hắn, cho nên những người khác đều nghĩ lầm Vương Trung Đỉnh là viết cho Hạ Dương Trác.

Trên thực tế, phần diễn Hạ Dương Trác đều không phải là Vương Trung Đỉnh cầm bút. Chỉ có phần đối diễn của cậu và Hàn Đông, mới khiến cho Vương Trung Đỉnh không thể không phá lệ coi trọng.

Hiểu được chân tướng, Hàn Đông lại ưỡn mặt đi khỏi buồng vệ sinh phun không khí tươi mát về.

…

Đến công ty, Vương Trung Đỉnh gọi Hàn Đông vào văn phòng, đưa cho hắn một bản quy hoạch phát triển.

Trong bản thảo này, Hàn Đông rốt cục cũng cảm thấy một chút thành ý làm người đại diện của Vương Trung Đỉnh. Đồng thời cũng rõ ràng thấy được hạ pháp cụ thể của y trong bàn cờ lớn này.

Nói tóm lại, Vương Trung Đỉnh đem con đường phát triển của Hàn Đông chia làm ba giai đoạn. Theo thứ tự là đặt móng, nổi lên và bùng nổ.

Trong đó kỳ đặt móng chính là một năm sắp đi qua này, trong năm nay, Hàn Đông cần hoàn thành ba nhiệm vụ căn bản là tạo dựng hình tượng, thích ứng hoàn cảnh, tiểu thí ngưu đao.

(Tiểu thí ngưu đao: chứng minh tài nghệ thật sự)

Trong đó phần tạo dựng hình tượng này, Vương Trung Đỉnh dùng hẳn bút đỏ ghê người viết xuống hai chữ chói lóa —— thất bại.

Phương diện thích ứng hoàn cảnh coi như có thể, cơ bản có thể ứng đối các loại trường hợp, có thể giao tiếp cùng các loại người. Để tránh bị công ty nhân viên ngộ nhận là Vương Trung Đỉnh chán ghét hắn, cho nên này hạng này chỉ đành cấp "Đạt tiêu chuẩn" .

Tiểu thí ngưu đao cũng không cần nói, Vương Trung Đỉnh ngay từ đầu chỉ là muốn cho Hàn Đông đi vào phim ảnh đánh đả tương du (tham gia thử cho biết), không nghĩ tới thế nhưng thu được kinh hỉ lớn nhất năm nay —— trộm ảnh .

Nhưng là Hàn Đông vẫn kiên quyết chất vấn Vương Trung Đỉnh điểm canh cánh trong lòng, "Dựa vào cái gì chỉ cho 99%? 1% kia đâu?"

Hắn nghĩ Vương Trung Đỉnh sẽ nói mấy lời quan thoại "Thế giới của ta chưa bao giờ có 100%" linh tinh, không nghĩ tới Vương Trung Đỉnh chỉ trả về hai chữ —— vượt mức.

"Gì? Vượt mức?"

"Đúng, hơi kém phát hỏa, cho nên trừ ra."

Hàn Đông vẫn là lần đầu tiên nghe nói bởi vì hoàn thành nhiệm vượt mức mà phải trừ điểm.

"Là bởi vì thoát khỏi lòng bàn tay của anh, cho anh cảm giác thất bại sâu sắc, cho nên mới trừ đi phần kia sao?" Hàn Đông một câu trúng đích.

Vương Trung Đỉnh đương nhiên sẽ không thừa nhận.

Hàn Đông thấy trong bản quy hoạch giai đoạn này Vương Trung Đỉnh khoanh tròn một nhân vật trọng yếu —— Lý Thượng.

Mà ba chữ đánh dấu ở phía sau, càng làm cho hắn cảm thấy Kinh Tâm.

Đá kê chân.

Đúng vậy, Lý Thượng ở trong ván cờ quy hoạch của Vương Trung Đỉnh, chính là mang tác dụng của một khối đá kê chân.

Công ty trước tiên bưng hắn hỏa, chỉ là để khảo sát thị trường cùng trải đường cho Hàn Đông. Chính là Vương Trung Đỉnh một mực ngồi yên không để ý đến tin đồn "Lý Thượng làm diễn viên chính", khả năng lớn cũng là lợi dụng Lý Thượng tạo thế tuyên truyền cho Hàn Đông.

Cho nên, Vương Trung Đỉnh đưa hắn toàn bộ thứ hắn muốn làm quân cờ hi sinh. Khi ekip của hắn tự cho là đúng dẫn Lý Thượng chèn ép Hàn Đông, hoàn thành một tia giá trị lợi dụng cuối cùng của mình, lại đường đường chính chính bị Vương Trung Đỉnh một cước đá bay.

Nhưng mà, Lý Thượng lại ở giữa trận hỗn chiến này chỉ lo thân mình, ương ngạnh tiếp tục sinh tồn.

Hơn nữa hắn thông minh.

Hắn sau khi bắt được lợi ích, dứt khoát bỏ qua bóng dáng Hàn Đông rồi, vứt bỏ thân phận đá kê chân, thoát khỏi vòng khống chế của Vương Trung Đỉnh, đi lên một con đường độc lập thênh thang.

Cho nên, Lý Thượng trở thành người thắng lớn nhất giai đoạn này.

Nhưng là, Vương Trung Đỉnh như thế nào có thể để hắn thuận lợi như thế?

Vì thế sau đó, nhân vật mấu chốt kia xuất hiện —— Hạ Dương Trác.

Giá trị Hạ Dương Trác so với Lý Thượng lớn hơn chục lần, cậu không gọi là đá kê chân, hẳn phải là "đá thử vàng".

Vương Trung Đỉnh để cho cậu làm phối hợp diễn cho Hàn Đông mục đích chính là để mọi người giữa lúc nghĩ cậu đã chính là vật quý, Hàn Đông tiếp tục hoành không xuất thế đến cực đỉnh.

Đương nhiên, loại linh cảm cùng động lực mạo hiểm này đến từ Lý Thượng.

Lý Thượng tự cho là lấy Hạ Dương Trác đến chèn ép Hàn Đông, sẽ phân tán một phần áp lực cho chính mình.

Nhưng mà hắn không nghĩ tới chính là, Vương Trung Đỉnh ở phía sau tên Hạ Dương Trác lại đánh dấu một thuộc tính thứ hai —— chèn ép Lý Thượng.

Phùng Mục Chi đại khái cũng không nghĩ đến, sau khi nàng kéo Lý Thượng ra từ vực sâu, càng dẫn hắn tới một hiểm cảnh khác.

Đúng vậy, Lý Thượng đã bị Vương Trung Đỉnh đá ra khỏi vòng địch thủ của Hàn Đông, trở thành đối thủ của Hạ Dương Trác.

Đương nhiên, tác dụng Hạ Dương Trác không chỉ này đó.

Vương Trung Đỉnh tại ngay sau tên cậu còn đánh dấu thuộc tính thứ ba —— cây tiền.

Bất quá không phải cây tiền của công ty, mà là cây tiền của Du Minh.

Vương Trung Đỉnh nói cho Hàn Đông, Hạ Hoằng Uy sở dĩ nhiệt tình cho Hạ Dương Trác nhập giới như thế, một mặt muốn tôi luyện cậu một chút, mặt khác cũng là muốn cho Du Minh một bảo đảm tâm lý.

Bảo đảm này cũng không phải là phương diện tiền tài, càng nhiều hơn là đến từ thành công trong sự nghiệp.

Hắn biết Du Minh ở mặt ngoài không tranh sự đời, kỳ thật ở sâu trong nội tâm phi thường khát vọng thành công. Nhưng mà con đường diễn viên này cũng không thích hợp để cậu đi, Hạ Hoằng Uy cũng không nguyện ý để cho cậu đi.

Cho nên hắn thay đổi sách lược, cho Du Minh thử làm người đại diện, thử làm người cầm quyền phía sau màn.

Kết quả chứng minh con đường này đúng.

Tuy rằng Hạ Dương Trác mới cất bước, nhưng Hàn Đông rõ ràng phát hiện Du Minh thay đổi.

Cậu đã bắt đầu thử đi ra khỏi cái không gian phong bế kia, thử chủ động đối diện cuộc sống. Bắt đầu có ý chí giao tranh, động lực phấn đấu, do đó càng phát ra vẻ tràn đầy sức sống, ý chí chiến đấu sục sôi…

Hàn Đông bị dụng tâm lương khổ mà của Hạ đường ca làm cảm động, đồng thời cũng vì tác phong "tay không bắt cá" của hắn mà thổn thức không thôi.

Hắn hiện tại một chút cũng không phản cảm Hạ Dương Trác nữa.

Ngược lại, thực kính trọng cậu.

Một thân thể non nớt chưa đầy mười chín, lại khiêng lên tam trọng đản (gánh 3 quả trứng nặng :)))!

Có phải hay không từ ngày cậu bắt đầu nhận định mình là "Ba trứng", cũng đã dự liệu đến sẽ có một ngày như vậy?

Hàn Đông lần đầu tiên ở trước mặt Vương Trung Đỉnh thay Hạ Dương Trác nói chuyện, "Thật sự, các người nhẫn tâm gì a?"

Vương Trung Đỉnh khinh miêu đạm tả nói: "Cậu ta tiến vào vòng luẩn quẩn này vốn chỉ là chơi phiếu, thuận tiện giúp chúng ta kiếm được chút, tự mình cũng kiếm chút, cớ sao mà không làm đây?"

Hàn Đông nhịn không được cảm khái, ông trời quả nhiên là công bằng.

Một người gia thế tốt, tướng mạo tốt, thân thể tốt, mọi thứ đều người tốt, chỉ có thêm một trứng liền bị mọi người gài a!

Tiếp theo, Vương Trung Đỉnh nói về kế hoạch giai đoạn 2 cùng Hàn Đông, cũng chính là một năm sắp đến này —— nổi lên.

Tại giai đoạn này, Lý Thượng cùng Hạ Dương Trác cần triển khai một trận tranh đấu kịch liệt. Hàn Đông giữa lúc đó vô thanh vô tức, từng bước một đi lên đỉnh.

Kỳ thật ngay từ đầu, giai đoạn đặt móng cùng gian đoạn nổi lên là thực hiện trong vòng một năm. Nhưng bởi vì bộ phim Phong Mang này bị chậm tiến độ, ngày chiếu phim chậm đi một năm, lịch trình phát triển của Hàn Đông cũng nhiều hơn một năm.

Đương nhiên, cũng không chỉ là nguyên nhân từ bộ phim, còn có một phần xuất phát từ tư tâm Vương Trung Đỉnh.

Y không bỏ được Hàn Đông hồng nhanh như vậy, thực sự không phải là sợ hắn sau khi đỏ sẽ thay lòng đổi dạ.

Mà là người một khi thành danh, liền đồng nghĩa với vất vả, áp lực, chê trách, dần dần các loại phản đối theo nhau mà đến.

Y vô cùng khát vọng HànĐông đại tỏa sáng, rồi lại vô cùng tham luyến loại lười biếng, chậm chạp ngốcnghếch này của hắn, hi vọng hắn vĩnh viễn được sống cà lơ phất phơ như vậy."

211. Chương 210: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn

Giai đoạn thứ hai là thời kì phát triển mấu chốt của Hàn Đông, có thể bước lên vị trí số một hay không, đều xem một năm bày mưu nghĩ kế này.

Cho nên, Vương Trung Đỉnh vì cái giai đoạn này chế định ra "Năm bước chiến lược" càng chu đáo chặt chẽ.

Mỗi bước đều có một tác phẩm tiêu biểu để đời, đồng thời cũng triển khai các loại hoạt động thương mại chung quanh tác phẩm này, cùng với hiệu quả mong muốn đạt tới.

Chỗ hiệu quả này là tầng tầng tiến dần lên, bổ trợ cho nhau.

Cũng chính là mỗi bộ tác phẩm đều phải có tác dụng tăng thêm một chút đối với sự nghiệp diễn nghệ của Hàn Đông, đồng thời cũng phải để lại không gian cho bộ tiếp theo. Cần tiến hành theo chất lượng, mỗi bước một bậc thang tiến về phía trước, cuối cùng bước lên đỉnh quang vinh.

Nếu tiếp tục chi tiết hơn, chính là Hàn Đông cần diễn năm vai, phải rõ ràng tiến triển theo bản quy hoạch hiện tại này.

"Em chuẩn bị tâm lý thật tốt, 3 cái nhân vật đầu có thể không quá lý tưởng." Vương Trung Đỉnh nói.

Hàn Đông một thân hào khí, "Yên tâm đi, em ngay cả quỷ đều đã diễn qua, còn có cái gì không thể diễn nữa?"

Vương Trung Đỉnh nói lời thấm thía: "Có lẽ so với quỷ cũng không khá hơn là bao."

Biểu tình Hàn Đông nháy mắt liền không nhẹ nhàng như vậy nữa.

"Không có việc gì… Cái kia… Không phải mỗi bước một bậc thang sao? Hai bước đầu đương nhiên phải thấp điểm chút… ta bảo trì bình thản, bảo trì bình thản…"

Vương Trung Đỉnh đưa cho hắn, "Vậy em xem đi."

Hàn Đông mới vừa xem, mí mắt liền bắt đầu co rút.

Vương Trung Đỉnh nói một chút sai đều không có, những nhân vật này quả nhiên là tầng tầng tiến dần lên.

Mà cái y gọi là "So với quỷ không khá hơn là bao", dùng để hình dung nhân vật đầu tiên thật quá thích hợp rồi.

Bởi vì nói cho cùng so với quỷ cũng chỉ kém một chữ, thì phải là —— ác quỷ.

Nếu như là trưởng quan hoàng quân thì cũng thôi, cố tình lại là kẻ bên cạnh trưởng quan, chính là tay sai.

(trưởng quan hoàng quân: lãnh đạo quân Nhật xâm lược Trung Quốc năm 45)

(tay sai: bán nước theo giặc)

Chỉ cần trưởng quan nháy mắt, hắn liền lập tức mang bộ mặt dữ tợn mà giương đao nhọn trong tay chỉ hướng người già phụ nữ và trẻ em.

Còn lớn tiếng hô to: "Phàm là gây sự thù địch, đều nạp mạng ra!"

Nói trắng ra, chính là vai "Dung ma ma" trong phim kháng Nhật.

Duy nhất có thể làm cho Hàn Đông cảm thấy an ủi, chính là mấy cái cảnh cường X con gái nhà lành.

Kết quả lại bị Vương Trung Đỉnh một gậy đánh tan.

"Diễn cường bạo dùng thế thân."

Hàn Đông gần như sụp đổ, "Vì sao?"

"Xui."

"…"

Nhân vật thứ hai thoát khỏi phạm trù "quỷ", nhưng chỉ được xưng "Từng là người bình thường", cũng chính là người bị bệnh chó dại.

Hàn Đông nhịn không được hỏi Vương Trung Đỉnh, "Bản quy hoạch này của anh là lấy ra để troll phải không?"

Vương Trung Đỉnh cũng rất chân thành, "Đây là bộ phim điện ảnh Trung Quốc đầu tiên lấy bệnh chó dại làm đề tài, trong đó đề cập đến mâu thuẫn giữa người bệnh cùng người nhà, người nhà với bác sĩ, người bệnh với bác sĩ, nhân loại với bệnh độc, rất có ý nghĩa xã hội, có hi vọng tranh giải điện ảnh quốc tế."

Hàn Đông không nghe cái này, hắn chỉ hỏi: "Anh xác định sẽ không hối hận?"

"Tôi vì sao phải hối hận?"

"Em nhưng có thể hội diễn đến quá giống, làm cho nhân vật xâm nhập lòng người, sau này muốn rũ bỏ cũng không được nữa."

Tâm Vương Trung Đỉnh chỉ run run một chút, liền lại khôi phục vững vàng.

"Sẽ không." Y hướng Hàn Đông nói, "Nhân vật sau nhất định sẽ siêu việt hơn."

Hàn Đông nghe nói như thế, chẳng những không có cảm giác được cổ vũ, ngược lại càng có thêm dự cảm bất tường.

Quả nhiên, nhân vật thứ ba lại là một cái "Tăng lên".

Cái tăng lên này chính là tăng lên về thể diện, cũng chính là cao hơn một bậc so với quân Nhật hay người bị bệnh chó dại —— tiện nam.

Người nam nhân này tiện xưa nay chưa từng có, có thể nói như vậy, sau nhân vật này thì phim đô thị Trung Quốc không còn tiện nam!

"Có phải là một nhân vật rất siêu việt đi?" Vương Trung Đỉnh hỏi Hàn Đông.

Hàn Đông không thể không gật đầu, "Quả thật, em diễn tiện nam nếu xưng thứ hai, không ai dám xưng đệ nhất."

"Phải rồi." Vương Trung Đỉnh vừa lòng với năng lực tuyển diễn của mình.

Nhưng là Hàn Đông rất nhanh rống thành tiếng, "Anh con mẹ nó không sợ tôi sẽ lưu lại một tên gọi "Tiện nam quốc dân" hay sao?"

Vương Trung Đỉnh lại nói: "Sẽ không."

Hàn Đông lần này thật sự là lấy ánh mắt cúng bái nhìn nhân vật thứ tư, bởi vì hắn thật sự nghĩ không ra, còn có nhân vật nào có thể khiến cho hắn siêu việt hơn là tiện nam.

Nhưng mà, Vương Trung Đỉnh lại đem cơ hội sáng tạo kỳ tích này nhường cho hắn.

Phần nhân vật thứ tư kia là trống không.

Chỉ có duy nhất tên bộ phim —— trộm ảnh 2 .

Ánh mắt đánh Hàn Đông buồn bực ném tới trên mặt Vương Trung Đỉnh, hỏi: "Đây là bắt em viết kịch bản đi?"

"Em có thể không viết, nhưng tôi không bảo đảm những người khác viết kịch bản có thể giúp em thoát khỏi danh hiệu tiện nam này." Vương Trung Đỉnh làm một bộ biểu tình ta là gian thương ta sợ ai.

Hàn Đông ngoài miệng nói "Cất nhắc ", trong lòng thẳng mắng "Cả nhà ngươi" rồi. Chẳng thể trách ngươi nhiều tình địch như vậy, ông trời còn con mẹ nó còn nhìn không nổi nữa !

Nhân vật khác cũng không cần nói.

Con đường Phong Mang này, ai dám tranh phong!

Nhưng mà, Hàn Đông như trước chưa từ bỏ ý định hỏi: "Anh cảm thấy ba nhân vật đầu nhất định cần sao?"

"Đương nhiên, em từng nghe qua chuyện bắt đầu xây nhà từ tầng thứ tư sao? Đó là nhà trên không, không thực tế."

Hàn Đông cười trong rưng rưng, "Vậy anh cảm thấy một tầng phân một tầng rác một tầng bụi, mặt trên lại đặt gạch cùng ngói thì liền thực tế sao?"

Vương Trung Đỉnh lại giảng giải, "Em không được có loại ý nghĩ này, nhân vật không có phân chia ưu khuyết tốt xấu, lại có diễn viên nổi tiếng còn cũng muốn không ngừng thử thách vai diễn mới để khiêu chiến mình."

"Người ta đó là một loại loại hình diễn đến ngán, muốn đột phá cổ bình mới thử cái mới! ! Em đây là ngay cả một cái phương hướng chủ đạo đều không có, đã bắt đầu vật lộn bừa chung quanh!"

"Ai nói em không có phương hướng chủ đạo?" Vương Trung Đỉnh bác bỏ.

Hàn Đông lập tức hỏi: "Anh nhưng ngược lại nói chút, phương hướng chủ đạo của em là cái gì?"

"Đa nhân cách."

"..."

Đến đây Hàn Đông cuối cùng vùng vẫy giãy chết một trận.

Hỏi Vương Trung Đỉnh: "Có thể sửa không?"

"Không đổi được nữa, tất cả đều đã kí tên đóng dấu lập hồ sơ rồi." Vương Trung Đỉnh quyết đoán.

"Vậy anh vì cái gì không thương lượng với em một chút, liền một mình đưa ra quyết định?"

Vương Trung Đỉnh lẳng lặng trả lời: "Tôi ngày hôm qua đến studio tìm em, nói qua muốn cùng với em thương lượng, nhưng là em không để ý tôi. Sau khi trở về các phòng thúc giục, tôi chỉ có thể kí tên."

Hàn Đông rốt cục sụp đổ bám đến trên người Vương Trung Đỉnh.

"Làm sao anh không nói sớm a? ! !"

Vương Trung Đỉnh vỗ vỗ hắn, "Được rồi, đừng làm rộn nữa, đi làm chuyện của mình đi."

"Tôi đi chết ~" Hàn Đông nói.

"Vậy em lại quỷ diễn một lần nữa."

Hàn Đông không nói hai lời, vứt các loại kịch bản bước đi.

Vương Trung Đỉnh theo dõi bóng lưng hắn trộm vui vẻ trong chốc lát, mới bắt đầu làm công việc của mình.

Kết quả, sau đó không đến năm phút đồng hồ, y liên tiếp tiếp nhận bảy cuộc điện thoại.

"Vương tổng, anh xem báo ngày hôm nay chí chưa?"

"Chủ biên bên kia gửi cho tôi rồi, tôi vừa nhìn quan tin tức, liền tự chủ trương gật đầu rồi."

"Vương tổng, Vương tổng, vào top 10 trong bảng tìm kiếm rồi! !"

"Ta nói, Đại vương, cậu cũng thật cam chịu, mức độ quan tâm trên weibo, lại có thể để cho cậu ta bán loại khí lực này?"

"..."

Vương Trung Đỉnh bị bọn họ nói đến đầy bụng băn khoăn, mở báo giải trí lên, hình ảnh "Hàn Đông đẩy xe công vụ" hiện ra rõ ràng trước mắt.

Mặt trên còn dán lên các loại nhãn.

Cái gì "hảo nghệ sĩ Trung Quốc", "mô phạm đạo đức Giới giải trí ", "thần tượng Đại Tân sinh tiếp địa khí nhất" … vân vân.

Tin tức một khi đưa lên, khiến cho dân mạng nhiệt liệt hưởng ứng.

Nhất là ở khi Lý Thượng bị tuôn ra các loại xì căng đan mưu mô, hành vi bất kể hình tượng, thấy việc nghĩa hăng hái làm điệu thấp này của Hàn Đông quả thực không thể không đáng khen !

Nhất là góc độ chụp của bức ảnh này, các loại đỏ mắt cổ to, vô luận xem như thế nào cũng không có một chút hiềm nghi, đó thực sự là dốc sức a!

Còn có nơi phát ra tin tức này, không phải từ màn ảnh truyền thông, mà là dân mạng tự phát lan truyền. Một truyền mười, mười truyền một trăm, cuối cùng hình thành náo động mới thấy trên báo, càng thêm xác minh tính tin cậy này.

Rất nhanh, Vương Trung Đỉnh lại nhận được mấy cuộc điện thoại, muốn mời Hàn Đông làm "Đại sứ tuyên truyền" hoạt động từ thiện, "người phát ngôn" hạng mục công ích linh tinh.

Này thật đúng là một cái thu hoạch ngoài ý muốn.

Nhưng mà, Hàn Đông lại như tai vạ đến nơi lần thứ hai xông về văn phòng Vương Trung Đỉnh.

"Anh… Anh có thấy tin tức ngày hôm nay hay không?"

"Thấy rồi, làm rất tốt."

Vương Trung Đỉnh khó mới khen một câu, Hàn Đông lại là không có phúc tiêu thụ.

"Anh có thể vận dụng quan hệ đem tin tức này áp xuống không?" Hàn Đông hỏi vội.

Vương Trung Đỉnh không rõ, "Vì sao phải áp xuống?"

"Anh nhìn cái bộ dạng của em trên ảnh kia chút… Em sau này làm sao đi lộ tuyến cao đại thượng nữa a? Còn có quần áo kia, trên dưới đều là bụi! Nếu để cho bên Armani kia thấy, còn con mẹ nó không huỷ bỏ hợp đồng với em a?"

Vương Trung Đỉnh bình tĩnh nhìn Hàn Đông không nói được lời nào.

Hàn Đông gấp đến độ ứa ra mồ hôi, "Anh sẽ không phải không giúp đi?"

Kết quả, Vương Trung Đỉnh không chỉ có không giúp, còn nói: "Tôi đã đem ảnh chụp đăng lên weibo cùng vòng bạn bè, tôi tin sẽ có rất nhiều nghệ sĩ thay em đăng."

Hàn Đông, "…"

"Tôi còn định mở lễ khen ngợi ở công ty, đến lúc đó đem tấm hình tuyên truyền."

Hàn Đông gào khóc, "Vì sao a?"

"Bởi vì bộ dạng em đỏ mặt tía tai kia, vừa hay trúng manh điểm của tôi."

Nói xong, Vương Trung Đỉnh liền xách cặp công văn đi ra ngoài.

Hàn Đông vội vã đuổi theo, "Em đã nói với anh, anh nếu dám…"

Lời vừa nói ra được phân nửa lại bị Vương Trung Đỉnh ngắt lời.

"Mặt khác, tôi đặc biệt muốn biết người chụp tấm ảnh kia là ai, thưởng thức thế nhưng giống tôi như vậy! Ngày nào đó may mắn được gặp, nhất định hảo hảo tạ ơn."

Hàn Đông, "…"

212. Chương 211: Thiếu Đạo Đức

Thời gian lưu chuyển, rất nhanh đến cuối năm.

Các đơn vị cũng đã nghỉ, đoàn phim Hàn Đông vẫn còn đang trong quá trình đẩy nhanh tốc độ.

Vì cam đoan hiệu suất quay phim cùng thời gian nghỉ ngơi đầy đủ, Vương Trung Đỉnh chỉ có thể nhịn đau bỏ những thứ yêu thích, để Hàn Đông ngủ lại ở khách sạn cùng những thành viên khác trong đoàn.

Cũng may nhiệm vụ quay phim ở địa điểm này đã sắp tiến tới kết thúc, hôm nay chỉ còn một phân đoạn cuối cùng, quay xong là có thể giải tán về quê ăn tết rồi.

Trong khoảng thời gian này Vương Trung Đỉnh cũng luôn bận rộn, sáng nay bốn giờ đã đến công ty, còn lôi theo một đám người của các bộ phận vốn đang ngon giấc.

"Bộ phận của mấy người, ngày hôm nay nhất định phải hoàn thành tất cả công việc còn lại, buổi tối tôi đến nghiệm thu."

"Trong ngày hôm nay? Quá là nhanh đi? Có thể thư thả một ngày nữa không?"

Vương Trung Đỉnh giọng điệu không đáng thương lượng, "Cứ một ngày, không hoàn thành nhiệm vụ khấu trừ tiền lương, hoàn thành nhiệm vụ tặng cái này."

Bành bạch bành bạch ba ——

Một loạt hộp đồng hồ đeo tay tinh mỹ mở ra, nháy mắt hào quang bắn ra bốn phía, chọc mù ánh mắt vài vị phụ trách kia.

Vì thế, mọi người rút lui khỏi văn phòng trong vòng hai giây.

Vương Trung Đỉnh gọi Nhị Lôi, "Đem thống kê thưởng cuối năm ra cho tôi xem."

Công ty giải trí thưởng cuối năm rất rộng rãi, nhất là tập đoàn Trung Đỉnh, phía dưới nhiều nghệ sĩ tài đại khí thô (tài giỏi, tiếng tăm lớn) như vậy, lễ vật nhỏ cho người nào cũng không được.

Cái gì trang sức cao cấp, nước hoa giá trên trời, đồng hồ hàng hiệu, các loại vật phẩm xa xỉ quả thực là cơm thường.

"Lỗ đạo diễn thích ăn tôm sú, nhắc nhân viên mang hai thùng đầy qua. Tào Phỉ Phỉ không phải luôn luôn nhắc muốn tới hồ Khoa Mạc nghỉ phép sao? Cậu xem thời gian an bài cho nàng. Mặt khác trả tiền tranh chữ cho Cảnh đại ca, cậu đừng quên đưa tận tay …"

Vương Trung Đỉnh nói rõ từng mục từng mục, Nhị Lôi ở bên cạnh ghi chép chi tiết.

"Còn có vị nào chưa đề cập tới không?"

Nhị Lôi đang tìm kiếm, Vương Trung Đỉnh trực tiếp giật sổ của hắn lại.

Nhìn qua một hồi, đại bộ phận nghệ sĩ đều đã chiếu cố tới, chỉ còn lại có mấy người dường như khó thu phục.

Tỷ như Lý Thượng.

Vương Trung Đỉnh ngẫm nghĩ một lát, nói: "Tìm cho cậu ta một cái máy mát xa đi, tôi thấy gần đây cậu ta đi đường có vẻ khó khăn."

"Hảo." Nhị Lôi lại hỏi, "Còn Calne đạo diễn?"

Thái độ Vương Trung Đỉnh đột ngột chuyển biến, "Gã cũng phải tặng? Gã lại không ăn Tết âm lịch."

"… Nhưng ngài ấy muốn."

"Muốn? Chủ động đòi ?"

"Ân, ngài ấy nói muốn nhập gia tùy tục."

Mặt Vương Trung Đỉnh quả nhiên chìm xuống, ngữ khí cũng có vẻ có chút khó chịu, "Vậy tặng một bộ thiết bị quay phim đi."

Nhị Lôi thật cẩn thận nói: "Nhưng người ta muốn không phải thứ này."

"Còn kén cá chọn canh?" Vương Trung Đỉnh càng tức giận.

Nhị Lôi có chút xấu hổ, "Được rồi, vậy thì tặng một bộ thiết bị quay phim."

Kết quả vừa muốn viết xuống, Vương Trung Đỉnh lại ngăn cản.

"Chờ đã."

Nhị Lôi khó hiểu, "Làm sao vậy?"

Vương Trung Đỉnh lại nghĩ nghĩ, Calne một danh đạo quốc tế, lần đầu tiên ăn tết tại Trung Quốc, lại là tự mình chủ động yêu cầu, không hảo hảo chiêu đãi một chút quả thật có chút không hợp đạo.

Huống hồ y thấy trong khoảng thời gian này Calne tương đối gần gũi cùng Hạ Dương Trác, hẳn là không còn nhiệt tình đối với Hàn Đông như vậy nữa.

Vì thế liền hỏi Nhị Lôi: "Calne muốn cái gì?"

Nếu ở trong phạm vi năng lực, có thể suy xét thỏa mãn được.

Nhị Lôi lặng nửa ngày mới mở miệng, "Cái kia… Ngài ấy nói chính là muốn nguyên bộ ảnh kia của Hàn Đông."

Mặt Vương Trung Đỉnh nháy mắt liền tái rồi, tên ngoại lai thối này còn con mẹ nó chưa từ bỏ ý định? Không dứt phải không?

Vì thế, y nói với Nhị Lôi: "Không thành vấn đề."

Nhị Lôi giật mình, "Không thành vấn đề?"

"Trước tiên P xóa nửa người dưới của Hàn Đông, sau đó lại gửi qua cho gã." Vương Trung Đỉnh ánh mắt ngoan độc.

Nhị Lôi lẩm nhẩm, "Kia còn không bằng P thêm một tầng sa mỏng, phỏng chừng nhìn xong sẽ càng thất vọng điên đảo."

(sa mỏng: loại áo khoác ngoài hờ hững xuyên thấu nửa kín nửa hở J))

"Cậu lầu bầu cái gì đây?" Vương Trung Đỉnh lạnh giọng chất vấn.

Nhị Lôi vội trả lời: "Không không không, tôi nghĩ là vẫn nên trực tiếp tặng một bộ thiết bị quay phim đi."

Vương Trung Đỉnh lại nhìn lướt qua vở, thấy cũng đã gần đủ rồi, liền đưa cho Nhị Lôi, "Được rồi, đi chuẩn bị đi."

"Hàn Đông thì sao?" Nhị Lôi hỏi.

Vương Trung Đỉnh nói: "Hàn Đông không có trong phạm vi suy xét."

"Chính là mọi người có, chỉ cậu ấy không có, tôi sợ mọi người sẽ nói xằng bậy." Nhị Lôi có chút khó xử.

"Có cái gì có thể nói ? Coi như tôi lén đãi ngộ đặc biệt với Hàn Đông, cũng bởi vì cậu ấy cống hiến lớn, ai không phục xuất ra một cái kịch bản giống như trộm ảnh đi!"

Không ngờ, Nhị Lôi lại nói: "Cái tôi gọi là xằng bậy không phải vì bức xúc anh ưu đãi Hàn Đông, mà là sợ những người đó nghĩ anh lại chán ghét cậu ấy a."

Mặt Vương Trung Đỉnh xanh một trận lại trắng một trận.

Đây là không cẩn thận lỡ miệng lộ ra rồi sao? (ý là không cẩn thận nói lộ ra việc muốn tặng quà đặc biệt cho Hàn Đông)

Vì thế y vội vàng nói lại, "Được rồi, như vậy tùy tiện tặng một chiếc xe thể thao đi."

Nhị Lôi nghĩ thầm, xe thể thao cũng có thể gọi là "Tùy tiện tặng" ? Vậy "đãi ngộ đặc biệt" của ngài đây phải được tặng cái gì? Tử Cấm Thành sao?

"Thôi được rồi, cậu có thể đi chuẩn bị." Vương Trung Đỉnh nói.

Nhị Lôi đang định đi, Vương Trung Đỉnh đột nhiên lại gọi lại.

“Còn có chuyện gì sao?” Nhị Lôi bất ngờ.

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh đổi đổi, nói: “Đừng quên đốt chút gì đó yêu thích cho Y Lộ.”

“Ân, tôi biết rồi.”

Sau khi Nhị Lôi ra ngoài, lập tức nói với thư ký: “Đi đến hàng vàng mã bảo người ta dán một cái Vương tổng đốt qua cho Y Lộ.” (Nhị Lôi lại càng ngày càng dị =))))))

“… Là Vương tổng hiện tại hay là Vương đổng trước kia?” Thư ký hỏi.

Nhị Lôi cũng vừa mới nhớ tới, vì thế nói: “Đều đốt.” Nhi đồng không thể không có ba ba đi.

…

Đoàn phim Hàn Đông tiến trình quay phim đã quá nửa, lúc này chính là thời gian nghỉ ngơi, Du Minh lại đến đây tham ban.

“Sao cậu lại tới đây?” Hàn Đông hỏi.

“Tôi nghe đoàn phim khác nói có một nam nhân để mắt đến Hạ Dương Trác, cho nên đặc biệt đến đây xem.”

Ngữ khí Hàn Đông đột nhiên có chút mất tự nhiên, “Vậy sao? Tôi như thế nào không biết việc này?”

Kết quả, hắn vừa nói xong, một nữ diễn viên cùng tổ lại chỉ cho Du Minh nói : “Chính người nam nhân kia, thấy không? Cái người đầu cua áo đen …”

Du Minh đánh giá một lát, hướng Hàn Đông nói: “Tôi như thế nào cảm thấy không giống người tốt a?”

Ánh mắt Hàn Đông trộm lướt, vô nghĩa, giống người tốt ta còn có thể giá họa cho gã sao?

Du Minh liền gọi điện thoại cho Hạ Hoằng Uy, “Giúp tôi tra thông tin cá nhân, tra xem gã rốt cuộc tên…”

Nói còn chưa nói xong, di động đột nhiên bị Hàn Đông đoạt lấy ngắt máy.

“Làm sao vậy?” Du Minh khó hiểu.

Hàn Đông nói: “Không cần tra xét.”

“Vì cái gì?”

“Tôi biết tên gã.”

“Tên gì?”

“…… Thái Bằng.”

Du Minh trước tiên là nghi hoặc, ngay sau đó đột nhiên nhớ tới cái gì, “Thái Bằng không phải… Không phải chính là vị theo đuổi cậu kia sao?”

Hàn Đông chột dạ ừ một tiếng.

“Vậy gã tại sao lại…” Du Minh đang nói đột nhiên đem ánh mắt hoài nghi chuyển hướng Hàn Đông.

Hàn Đông quả nhiên tránh đi.

Một lát sau, tiếng gầm giận dữ của Du Minh liền vang lên.

“Tôi nói, rõ ràng là tới để ý cậu, cậu không nên giá họa xuống đầu người ta, cậu có đạo đức hay không a?”

Hàn Đông vội túm cậu lại, “Cậu nhỏ tiếng chút, đừng để cho người khác nghe được.”

“Sợ bị người ta nghe thấy đừng có làm thế đi!”

Hàn Đông các loại giả bộ đáng thương, “Tôi cũng là bất đắc dĩ, bọn họ nếu biết Thái Bằng là theo tôi tới, khẳng định đến chỗ Vương Trung Đỉnh kia châm ngòi, nhất là cái tên tiểu Lương kia.”

Du Minh một bộ biểu tình thay Hàn Đông sốt ruột, “Như vậy là Vương tổng cũng không biết sao? Vạn nhất y muốn đến tham ban thì sao?”

“Một ngày cuối cùng rồi,hẳn là không có việc gì đi. Huống hồ Vương Trung Đỉnh ngày hôm nay còn có việc,không thể tới được.”

(mọi ng có ai biết sách điện tử 4020 là cái gì không)

213. Chương 212: Chỉ Là Hắn Bị Mù!

Giữa trưa, Vương Trung Đỉnh vừa ra khỏi văn phòng, liền thấy Phùng Mục Chi từ trong thang máy đi ra.

“Chuyện gì đây?” Vương Trung Đỉnh trực tiếp hỏi.

Phùng Mục Chi cười nói: “Cùng nhau ăn cơm trưa đi.”

Mắt Vương Trung Đỉnh nhìn Hàn thức đồng hồ, gật đầu nói: “Được rồi.”

Trên đường, hai người vừa đi vừa nói chuyện, Phùng Mục Chi đột nhiên giống như đùa giỡn nói: “Vương tổng, anh đi đường có vẻ như tốc độ chậm hơn rồi.”

“Vậy sao?” Vương Trung Đỉnh tự mình cũng chưa phát giác.

Phùng Mục Chi gật đầu, “Trước kia tôi đi đường cùng anh, đều phải nửa chạy mới có thể theo được.”

Vương Trung Đỉnh không nói gì.

Tới nhà ăn, hai người gọi hai phần, mặt đối mặt ngồi ăn.

“Cô rốt cuộc tìm tôi có chuyện gì?” Vương Trung Đỉnh lại hỏi.

Phùng Mục Chi thở dài, “Chính là muốn nói với anh chuyện Lý Thượng.”

“Lý Thượng làm sao vậy?”

“Từ lúc chuyện đó phát sinh, tinh thần đứa nhỏ này luôn luôn rất sa sút, tôi muốn sớm cho cậu ta nhận một bộ phim. Anh cũng biết, tác phẩm mới là phương thức tốt nhất làm nhạt xì căng đan.”

Vương Trung Đỉnh nghi hoặc, “Lịch trình sang năm của cậu ta không phải rất đầy rồi sao? Như thế nào còn muốn đón thêm việc?”

“Thông cáo của cậu ấy đều tập trung ở hai ba quý cuối, trong khoảng thời gian này so ra rất nhàn rỗi. Tôi chủ yếu chính là muốn cho cậu ấy mau chóng thoát khỏi ám ảnh, vùi đầu vào công việc.”

“Nhưng công ty hiện không có bộ phim nào thích hợp, nếu cô bảo tôi thêm vào một cái đã được duyệt mà nói, chỉ sợ một chốc cũng tìm ra không được một cái tốt.”

Phùng Mục Chi khách khí cười nói: “Tôi không định phiền toái Vương tổng, trong tay của tôi còn có sẵn một cuộn phim.”

Vương Trung Đỉnh ngẩng đầu, “Vậy sao? Công ty nào?”

“Hằng Vũ truyền hình.”

Vừa nghe bốn chữ này, mặt Vương Trung Đỉnh bùm một cái liền chìm xuống.

“Làm sao cô lại trúng ý công ty đó?”

Phùng Mục Chi so với Vương Trung Đỉnh còn bất ngờ hơn, “Anh lại có thể biết đến công ty nhỏ này?”

Vương Trung Đỉnh ngay cả gia phả nhà Thái Bằng đều đã lần tới rồi, còn có thể không biết tên công ty của gã sao?

Phùng Mục Chi giải thích nói: “Công ty quả thật có chút thiếu thực lực, bất quá tiêu chuẩn chọn kịch của bọn họ rất cao, tôi cũng thấy …”

"Cô không cần nói nữa." Vương Trung Đỉnh lạnh cứng ngắt lời, "Ta không có khả năng hợp tác cùng công ty này."

Sắc mặt Phùng Mục Chi đổi đổi, "Kỳ thật tôi cảm thấy loại tình huống hiện tại này của Lý Thượng, việc hạ thấp tư thái đối với cậu ta không hẳn là xấu. Huống chi bây giờ không phải đương kỳ, có hi vọng đón phim tính ra tốt hơn so với ngồi không chờ đợi."

Vương Trung Đỉnh rất kiên quyết từ chối, "Tôi sẽ không ký, tự mình nhận cũng có thể, trước trả tiền vi phạm hợp đồng."

"Uy, Vương tổng..."

Phùng Mục Chi còn muốn nói tiếp gì đó, Vương Trung Đỉnh đã buông đũa rời đi.

Sau khi trở về, Phùng Mục Chi đem tình huống vừa rồi nói cùng Lý Thượng, Lý Thượng liền minh bạch sao lại thế này.

"Chẳng lẽ Vương tổng cho là chúng ta muốn lấy Hàn Đông làm góc, cho nên thái độ mới xấu như vậy?" Phùng Mục Chi đoán.

Lý Thượng cười lắc đầu, nói ra chân tướng.

"Thái Bằng thích Hàn Đông."

Phùng Mục Chi giật mình, "Làm sao cậu biết ? Vì gã một mực nhận định Hàn Đông diễn cái vai diễn kia sao?"

"Thái Bằng tự nói cho tôi biết." Lý Thượng nói.

Phùng Mục Chi khó mà lý giải, "Đầu năm nay, nam nhân như thế nào đều bắt đầu thích khẩu vị này?"

"Kỳ thật tin tức Hàn Đông giúp đẩy xe công vụ mấy ngày trước kia, chính là gã một tay gửi lên." Lý Thượng còn nói.

Sắc mặt Phùng Mục Chi đổi đổi, "Gã đăng lên?"

"Phải rồi, video đoạn phỏng vấn kia chính là trợ lý của gã quay, chỉ là có một phần cắt bỏ mà thôi."

"Cũng nói đó chính là thành quả của Hàn Đông hoặc là diễn trò thôi?"

Lý Thượng nói: "Không phải."

Nhưng hắn lại đem USB của đoạn video kia vứt đến trước mặt Phùng Mục Chi, "Cô có thể đem nó biến thành phải."

"Trước không nói hắn, chúng ta vẫn là nên ngẫm lại xem việc khẩn cấp trước mắt giải quyết như thế nào đi."

Phùng Mục Chi tuy rằng nói như vậy, nhưng vẫn lẳng lặng đem USB cất vào túi áo.

"Về chuyện vai diễn, tôi đã có cách." Trên mặt Lý Thượng lộ ra nụ cười tràn đầy tự tin.

...

Vương Trung Đỉnh trở lại văn phòng không lâu, liền nhận được một phong bưu kiện nặc danh.

Sau khi mở ra, ánh mắt của y chợt trừng lớn.

Bên trong tất cả đều là hình ảnh của Hàn Đông đẩy xe, các loại tư thế các loại góc độ, từng tấm đều chạm đến manh điểm của y.

Vốn tưởng rằng tìm được vị kia rồi sẽ có xu hướng hợp làm tri kỷ, kết quả vừa nhìn một chút, nhiệt độ trong mắt đều nhanh bị bức lui, hàn khí theo đáy mắt chậm rãi ngất nhiễm tỏa ra.

Mấy ảnh chụp trước đều là Thái Bằng chụp, khi đó gã còn chưa chạy qua hỗ trợ.

Chờ sau khi gã qua, người cầm cameras liền biến thành Thái Thuận, trong ảnh chụp cũng thêm một người —— Thái Bằng.

Vương Trung Đỉnh rất hi vọng đây chỉ là trùng hợp.

Sau đó, lăn chuột xuống, hình ảnh Hàn Đông và Thái Bằng trò chuyện tiến vào trong tầm nhìn.

Bởi vì không muốn bị Hàn Đông phát hiện, cho nên Thái Thuận đứng ở phía sau hắn chụp ảnh. Màn ảnh ở hướng đối diện cơ hồ đều là mặt Thái Bằng, biểu tình Hàn Đông hoàn toàn nhìn không thấy.

Như vậy vô hình trung cho Vương Trung Đỉnh một cái ám chỉ tâm lý, có lẽ Hàn Đông lúc ấy cũng không phải tình nguyện.

Nhưng mà, một đoạn video hiện trường ngay phía sau, hoàn toàn dập nát ý niệm may mắn duy nhất này trong đầu.

Hàn Đông kia đồng lòng cùng "Huynh đệ" bên cạnh hô hào, chung lưng đấu cật, nổi lên lòng hăng hái tiến về trước đem tim Vương Trung Đỉnh đều bóp nát rồi.

Một hai một hai một cái trứng a!

Ngươi mẹ kiếp có biết người bên cạnh là ai không đã cùng người ta đồng thanh hô bừa a? ? ?

…

Lặng im một lát sau, Vương Trung Đỉnh hung hăng nuốt một ngụm lệ khí, dị thường các ông tự nói với mình —— chỉ là hắn bị mù.

Người gửi ảnh chụp này mới là có ý đồ riêng.

Vương Trung Đỉnh đem phong bưu kiện này gửi tới bộ phận kỹ thuật, rất nhanh tra ra địa chỉ IP người phát văn kiện người—— chỗ ở Lý Thượng.

Đến tận đây, Vương Trung Đỉnh toàn bộ minh bạch rồi.

Lý Thượng đây rõ rệt là lấy lòng, lại thêm gây thù oán, hai mặt đồng thời.

Nếu Vương Trung Đỉnh cảm tạ hắn cung cấp tình báo, như vậy rất có thể sẽ đồng ý kí tên.

Nếu Vương Trung Đỉnh căm hận loại hành vi này, đồng dạng cũng sẽ kí tên. Bởi vì Vương Trung Đỉnh biết rõ nhân phẩm Thái Bằng, y muốn dạy dỗ Lý Thượng, phương thức tốt nhất chính là đem hắn giao cho Thái Bằng.

Cho nên một cái mục đích rõ ràng đều là —— kí tên.

Ngươi đã biết còn muốn khiêu vào hố lửa, ta đây sẽ thanh toàn …

Nghĩ xong, Vương Trung Đỉnh liền gọi điện thoại cho Phùng Mục Chi.

"Hợp đồng lấy ra, tôi kí tên."

Sau khi toàn bộ công việc đều đã xử lý xong, Vương Trung Đỉnh khí phách vung tay lên hướng Nhị Lôi.

Bãi giá, đến studio!

…

Giờ này khắc này, thân hình mạnh mẽ của Hàn Đông đang linh hoạt chuẩn xác xuyên qua con đường đầy bom do phá sư đặt ra. Hạ Dương Trác theo sát, tiếng nổ mạnh liên tiếp vang lên ở phía sau hai người, tầng tầng sương khói tràn ngập không trung.

Chỉ nghe oanh một tiếng!

Hai thân hình khí khái anh hùng nhảy lên, chuẩn xác lao về phía đặt nệm êm.

"Cắt!"

Toàn bộ tâm mọi người đang treo ngược đều mới hạ xuống.

Tiếp theo liền có một đám người vọt tới chỗ nệm, xem xét bọn họ có bị thương không.

Vốn là Hàn Đông bên này tính nguy hiểm rất cao, khả năng bị thương lớn hơn, kết quả đám người kia toàn bộ vây quanh Hạ Dương Trác, chỉ có Du Minh một mình đứng ở bên cạnh Hàn Đông.

"Cũng là cậu tốt nhất." Hàn Đông nhỏ giọng hướng Du Minh bức xúc, "Đám người này rất kiểu nịnh hót ~ "

"Tôi là bị bọn họ đẩy ra đây." Du Minh cố ý nói.

Hàn Đông giơ chân lên, bày ra một tư thế giả đá cái mông của Du Minh.

Tiếp theo, hắn chợt nghe đến một trận tiếng hét trung không trung, dương không dương.

"Đông Đông ~ Đông Đông ~ "

Tập trung nhìn tới, Calne đang từ trong sương khói cách đó không xa tìm kiếm thân ảnh của hắn.

Hàn Đông nháy mắt mở mày mở mặt, như khỉ bám đến trên lưng Calne hướng đám người Hạ Dương Trác giơ tay chữ V.

Mặt Hạ Dương Trác quả nhiên lạnh xuống, mang theo đồ đạc của mình vô thanh vô tức rời đi.

Du Minh đầu tiên quét mắt qua Thái Bằng một cái, sau đó nói với Hàn Đông: "Bất quá, tôi cảm giác người nhìn không giống thứ tốt kia, đối với cậu có vẻ như rất để tâm a."

Mặt Hàn Đông trầm xuống, "Cậu làm sao thấy được?"

"Vừa rồi lúc phá sư sắp xếp, gã so với bất luận kẻ nào đều khẩn trương hơn, luôn gắt gao nhìn chằm chằm."

Hàn Đông hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Du Minh thúc giục hắn: "Được rồi được rồi, đừng để ý gã nữa, nhanh thu dọn đồ đạc đi."

Vì thế, hai người cùng đến phòng thay quần áo.

"Mau nhìn, Vương tổng đến đây!"

"Vương tổng, chúng tôi viên mãn kết thúc công việc rồi!"

"Vương tổng, trước tiên chúc mừng năm mới."

"..."

Vương Trung Đỉnh ở giữa một mảnh vui vẻ chúc mừng đi vào studio.

Từ đầu đến đoạn đường này, ánh mắt Vương Trung Đỉnh bình tĩnh, diễn cảm bình tĩnh, ý chí như núi, tuyệt không dao động.

Kỳ thật trong lòng phải dựa vào bốn chữ chống đỡ —— chỉ là hắn bị mù.

Hiện tại, y muốn đem Hàn người mù chỉ lưu lạc bên ngoài này chính thức thu hồi về.

Kết quả, người mù không phát hiện, cách đó không xa lại thấy rầu rĩ không vui Hạ Dương Trác.

"Đồng chí tam đản đây là làm sao vậy?" Vương Trung Đỉnh tùy ý đùa giỡn cùng Nhị Lôi.

Bên cạnh có người chen lời nói: "Ngàn vạn lần đừng đi trêu chọc cậu ấy, cậu ấy hai ngày này đang khó chịu đó."

"Khó chịu? Vì cái gì?" Nhị Lôi hỏi nhiều một câu.

Người nọ tiến đến phía trước Vương Trung Đỉnh cùng Nhị Lôi, nhỏ giọng nói: "Có một nam nhân để mắt đến cậu ấy."

Nghe nói như thế, sắc mặt Vương Trung Đỉnh đổi đổi.

"Nam nhân?"

Người nọ tìm tìm, đột nhiênchỉ vào nơi nào đó nói: “Chính là vị kia! Thấy không? Cao cao Đầu Cua, áo đen.”

214. Thông Báo

Mình biết một khi đăng truyện công khai thì không tránh được việc bị reup nhưng hôm nay nình vẫn bị khó chịu cực kì :(Dù chưa hẳn là hay nhưng với vốn tiếng Trung tương đương trình độ tiếng Anh tiểu học thì mình đã phải bỏ rất nhiều thời gian công sức vào bộ truyện này. Có thể các bạn không biết nhưng một chương truyện mình chỉ edit lại cũng mất hơn một tiếng chưa tính phải đọc lại đến N lần để sửa lỗi, cho nên để một ngày ra được 2 chương truyện mình phải bỏ ra gần 3 tiếng (vì tội ngu :))) nhưng mình vẫn cố làm, chỉ cần còn có người đọc cùng.

Nhưng hôm nay lại vô tình thấy quá nhiều nơi đang sử dụng công sức của mình, hầu hết không ghi nguồn, có nơi còn ghi nguồn của người khác và quan trọng là chưa có một ai nhắn tin hỏi ý kiến mình.

Trong một tuần tới mình sẽ không đăng truyện nữa. Nếu những bên kia vẫn im lặng thì mình sẽ ngừng úp truyện.

215. Đính Chính Chương 210

Mọi người ơi chương 210 mình làm hơi bị nhầm về thông tin quan trọng. Mình thông báo ở đây cho mọi người cùng biết tránh các chương sau đọc bị khó hiểu.

Đây là đoạn đã được sửa lại nhé, mình cũng đã sửa vào chương 210 rồi, mọi người có thể đọc lại chương 210 để dễ theo dõi hơn:

Mà cái y gọi là “So với quỷ không khá hơn là bao”, dùng để hình dung nhân vật đầu tiên thật quá thích hợp rồi.

Bởi vì nói cho cùng so với quỷ cũng chỉ kém một chữ, thì phải là —— quỷ tử.

Nếu như là trưởng quan hoàng quân thì cũng thôi, cố tình lại là kẻ bên cạnh trưởng quan, chính là tay sai.

Chỉ cần trưởng quan nháy mắt, hắn liền lập tức mang bộ mặt dữ tợn mà giương đao nhọn trong tay chỉ hướng người già phụ nữ và trẻ em.

Ở đoạn này mình bị nhầm 2 thông tin.

Thứ nhất là từ “ác quỷ” lần trước mình sửa thành “quỷ tử” nghĩa là giặc xâm lược, mình vẫn để từ gốc vì phía sau còn dùng nhiều đến từ quỷ.

Thứ hai Hàn Đông trong phim này được chỉ định vào vai tay sai và là người Nhật chứ không phải người Trung Quốc bán nước theo Nhật như lần trước mình nói nhé.

Chân thành xin lỗi vì sự bất tiện :)))

216. =...=

Thật sự thì hôm nay mình định úp 6 chương cho mọi người. Đang ngồi sửa lại đến chương thứ 3 thì máy bỗng dưng restart, chỉ restart thì cũng thôi đi, cái douma còn tự động update Window

217. Chương 213: Đầu Đội Mũ Xanh

"Chỗ nào?"

Nhị Lôi còn đang tìm, Vương Trung Đỉnh bên kia mặt đều đen rồi.

"Gã đã ở lì ở đây vài ngày rồi, nếu không phải Hàn Đông nói, chúng tôi cũng không biết gã là đến tìm Hạ Hạ."

Nhị Lôi rốt cuộc tìm được, vừa nhìn sang Vương Trung Đỉnh, mặt đã đen đến độ có thể chiếu ra bóng người.

Ngươi với gã xưng huynh gọi đệ một hai một hai, ta có thể coi như ngươi mù; gã đến kịch tổ của ngươi tham ban, lần một lần hai ta vẫn có thể xem như ngươi mù; nhưng là mỗi ngày mỗi buổi diễn đều đến, ta con mẹ nó nếu tiếp tục coi là ngươi mù, thì phải là ta mù!

"Vương tổng, ngài muốn đi đâu?"

Hàn Đông còn đang tán gẫu cùng Du Minh trong phòng thay quần áo.

"Đêm đó tôi đưa cho cậu cái kia, mặc vào không?" Nhướn nhướn mi cười xấu xa.

Du Minh mặt lạnh không nói lời nào.

Thấy cậu không phản bác, Hàn Đông bỗng nhiên thấy có biến, bật người ghé qua hỏi kỹ.

"Thế nào? Lúc ấy có phải hắn long tinh hổ mãnh, dùng không hết lực không?"

"Cậu nếu không nhanh chóng khai thật ra, cẩn thận Vương tổng đến bất ngờ, đem cậu cùng Thái Bằng …"

"Hư!" Hàn Đông đột nhiên ngắt lời Du Minh, "Tôi như thế nào nghe thấy bên ngoài có một trận ồn ào?"

Hắn vừa nói như thế, Du Minh tựa hồ cũng nghe tới.

Hàn Đông vội vàng kéo quần lên, nhanh chạy ra ngoài, Du Minh theo sát phía sau.

Tới cửa, hai người nhất tề sửng sốt.

"Ở đây… ở đây làm sao lại đánh nhau?"

Chờ lúc Hàn Đông cùng Du Minh tiến lên, chiến tranh đã kết thúc. May mắn mọi người kéo đến đúng lúc, bằng không lấy khí thế của hai người kia, khẳng định phải liều đến một sống một chết.

Thái Bằng hung hăng trừng Vương Trung Đỉnh một cái, giãy khỏi tay mọi người đi trước.

Vương Trung Đỉnh hung hăng trừng Hàn Đông một cái, cũng gạt tay mọi người rời đi.

Chỉ còn lại người trong kịch tổ nghị luận sôi nổi.

"Rốt cuộc sao lại thế này a?"

"Nghe nói là bởi vì Hạ Dương Trác."

"Ta thiên, Vương tổng sẽ không phải là động tâm thật sự rồi chứ?"

"Chỉ sợ, chị không thấy vẻ mặt vừa rồi của Vương tổng sao, hận không thể đem người kia xé nát a!"

Du Minh mắt lạnh nhìn Hàn Đông, "Nghe thấy không? Đều là chuyện tốt của cậu đây."

Hàn Đông, "…"

Thái Bằng trở lại công ty, xe Lý Thượng vừa đến bên ngoài chờ gã.

"Hợp đồng bên này tôi đã xử lý xong, anh xem ký tên một chữ?" Lý Thượng từ cửa kính xe ló ra.

Thái Bằng lẳng lặng trả lời: "Đi vào bàn."

Kết quả, Lý Thượng mới vừa vào văn phòng Thái Bằng, trên bụng liền trúng một quyền. Lúc ấy cảm giác ruột đều cuộn lại, đau đến ứa mồ hôi lạnh.

Không ngờ, còn chưa qua một lúc, lại trúng một cước. Cả người ngả về sau hai ba thước, đụng mạnh vào ván cửa, chấn đến đầu đều ong ong.

Thái Bằng lại bước nhanh tới, một phen xách áo Lý Thượng lên, ánh mắt hung tợn trừng nhìn hắn.

"Đừng cho là tôi không biết cậu dụ phục Vương Trung Đỉnh như thế nào! Đừng cho là tôi không biết cậu đông đến điện thoại của Thuận Tử!"

Lý Thượng còn đang giãy dụa trong đau đớn, trong ánh mắt tự nhiên mà toát ra sợ hãi cùng bất an.

"Muốn phát những ảnh chụp kia? Muốn mượn cái này đen Hàn Đông? Nói cho cậu biết, cửa nhỏ cũng không có!"

Thái Bằng nói xong rồi lại hướng Lý Thượng quyền đấm cước đá, tiếng kêu rên còn cách mấy cái ngã tư vẫn có thể nghe được.

"Không phải tôi… A… Là Phùng Mục Chi… Phùng Mục Chi… cô ta …Là cô ta muốn đen… A…"

Một bàn tay Thái Bằng lại hung hăng bóp chặt cằm Lý Thượng, "Tôi bất chấp là ai, chỉ cần tin tức này bị người động tay chân, tôi sẽ tìm đến cậu!"

Bả vai Lý Thượng run rẩy không ngừng, mồ hôi từng giọt từ trán không ngừng chảy xuống.

Thái Bằng lại đem tay kia trấn ở trên đầu gối yếu ớt của Lý Thượng, lực đạo khiến cả người Lý Thượng đều cứng lại rồi, sợ tới mức một cử động nhỏ cũng không dám.

"Còn dám tính kế với Hàn Đông, tôi một tay có thể khiến cho cậu tê liệt, không tin cậu thử xem xem!"

…

Phùng Mục Chi còn chưa nghĩ ra xuống tay như thế nào, điện thoại Lý Thượng liền gọi tới.

"Không được động vào đoạn video kia nữa."

Phùng Mục Chi nghi hoặc, "Làm sao vậy?"

Lý Thượng nói thật, "Thái Bằng đã nhận ra, hôm nay vừa nói cho tôi, một khi tin tức bị động, hợp đồng kia liền không được ký tên."

Phùng Mục Chi trả lời: "Tôi vốn cũng không có tính toán gì, cậu yên tâm mà chuẩn bị quay phim đi."

Điện thoại vừa ngắt, mặt Phùng Mục Chi liền chìm xuống. Đem USB vứt vào ngăn kéo, âm thầm mắng: phế vật! Một ít việc này cũng để người ta nhìn ra…

Tình hình Hàn Đông bên này so với Lý Thượng cũng không khá hơn bao nhiêu.

Thật vất vả giằng co đến lúc nghỉ, không được nghe đến một tiếng an ủi, không được thưởng gì. Đổi lấy chỉ có đế giày, đế giày đôn thịt mông, cùng bộ mặt đen đến không đành lòng nhìn thẳng.

Thảm hại hơn chính là, hắn ngay cả giường Vương Trung Đỉnh cũng chưa leo được lên.

Cửa phòng Vương Trung Đỉnh khóa đến sít sao, cũng không phải là không muốn cho Hàn Đông tiến vào, mà là không muốn cho chính mình đi ra ngoài.

Phải trước kia mà nói, y tuyệt đối sẽ không có loại lo lắng này. Nhưng là hiện tại, y đối với chính mình đột nhiên cũng không nắm bắt được.

Liên tiếp đốt hơn mười điếu thuốc, tiếng ngáy nhỏ của Hàn Đông cuối cùng từ cách vách truyền đến.

Tâm Vương Trung Đỉnh thoáng tĩnh một chút.

Y bắt đầu nghĩ lại chính mình: kỳ thật Hàn Đông mỗi một lần giấu diếm tình huống thực tế, đều không phải là bởi vì hắn chột dạ, nhiều khi là bởi vấn đề thái độ của mình.

Tựa như đã hơn một lần, Hàn Đông thật vất vả cố lấy dũng khí thẳng thắn, kết quả còn bị "dạy dỗ" một trận.

Vương Trung Đỉnh cũng hiểu được, hai người sở dĩ khuyết thiếu thấu hiểu cùng tín nhiệm, khả năng rất lớn là bởi vì y quá mức tự tin vào lực phán đoán của mình, do đó làm yếu đi quyền được nói của Hàn Đông, khiến cho hắn càng ngày càng khó mở miệng.

Nghĩ vậy, tâm Vương Trung Đỉnh rốt cục nhẹ đi một chút.

Lúc này, cách vách cũng truyền đến rất động tĩnh nhỏ.

Đầu tiên là tiếng ván giường chớp lên, sau đó là hai chân rơi xuống đất, tiếp theo tiếng cửa mở ra, cuối cùng một trận tiếng bước chân Shasha từ xa đến gần.

Quả nhiên, hắn vẫn là muốn giải thích…

Vương Trung Đỉnh do dự chỉ chốc lát, vẫn là đi qua mở cửa.

Hàn người mù nhe răng cười, ở trong đó các loại chột dạ.

Vương Trung Đỉnh cố ý trầm mặt hỏi: "Không phải lại muốn nguỵ biện chứ?"

Hàn Đông lắc đầu, "Không phải nguỵ biện."

"Không phải nguỵ biện thì là gì? Chẳng lẽ là giải thích? Em có thể giải thích sao?"

Không ngờ, Hàn Đông nói: "Cũng không phải giải thích."

Nghe nói như thế, Vương Trung Đỉnh mới coi trọng hơn.

"Vậy là cái gì?"

"Em là muốn nói cho anh biết, em còn tính ra một người nữa."

Thân thể Vương Trung Đỉnh kịch liệt chấn động, "Em nói cái gì?"

"Trừ bỏ Thái Bằng, không lâu nữa còn có một nam nhân đang chờ anh."

"…"

Nghĩ lại nửa ngày, thật vất vả nặn ra chút dư âm khoan dung, kết quả lại là một kích liên tiếp!

Tâm tình Vương Trung Đỉnh có thể suy nghĩ là biết.

"Người nam nhân kia là ai?"

"Tính không ra tên cụ thể, chỉ biết là trên đùi có một cái bớt hình trứng."

Vương Trung Đỉnh vốn tưởng rằng nghe được chuyện chính mình "đội thêm một cái mũ xanh (bị cắm sừng!)" đã muốn đủ thảm rồi, không nghĩ tới thảm hại hơn chính là, cái mũ xanh này, còn con mẹ nó phải tự mình đi tìm!

218. Chương 214: Kiểm Tra Sức Khỏe

Hôm sau, tập đoàn Trung Đỉnh triển khai một buổi vận động "Kiểm tra sức khoẻ" lớn.

So với kiểm tra sức khoẻ ngày trước, lần này có thêm ba hạng "phục vụ" đặc biệt.

Hạng thứ nhất là nhằm vào nam giới.

Hạng thứ hai là nhằm vào khoa da.

Hạng thứ ba là trọng điểm nhằm vào người hàng năm thường chạy bên ngoài.

Bởi vì Vương Trung Đỉnh cảm thấy xác suất người này và Hàn Đông chưa từng gặp mặt rất cao, nếu không Hàn Đông đã có thể từ tướng mạo mà nhìn ra manh mối, tình hình cụ thể xin tham khảo trường hợp Thái Bằng.

Kết quả, người phù hợp điều kiện là không.

Vì thế, Vương Trung Đỉnh lại đem "Độc thủ" duỗi tới hướng kịch tổ.

Bởi vì trong kịch tổ trừ bỏ nhân viên công ty, còn hỗn tạp rất nhiều người từ bên ngoài đến. Nhất là nhóm người nước ngoài tới này, khuôn mặt đặc biệt khác với người phương Đông, tạo thành khó khăn cho Hàn Đông phân biệt, cho nên là đối tượng trọng điểm để kiểm tra.

Mà trong đó, Calne lại là trọng yếu nhất.

Vương Trung Đỉnh vì thể hiện đại Trung Hoa chúng ta nhiệt tình hiếu khách, đặc biệt an bài cho Calne "phòng kiểm tra riêng". Có thể vừa mát xa vừa kiểm tra đùi, vừa dưỡng da vừa giải trí. Nếu trong quá trình kiểm tra ngủ một giấc, tỉnh lại còn có quà lớn đưa tiễn.

Nhưng là kết quả kiểm tra cũng không khác biệt… Vị trí chỉ định không có bớt.

Vương Trung Đỉnh vẫn chưa yên tâm hỏi: "Thấy rõ ràng không?"

"Từ trên xuống dưới đều một tầng trắng." Nhị Lôi nói.

"Cậu xác định không phải bớt màu trắng chứ?"

Nhị Lôi lau mồ hôi, "Cái này không nằm trong phạm vi năng lực của tôi."

Vương Trung Đỉnh suy nghĩ một lát, hỏi: "Người còn ở đó không?"

"Vẫn luôn ở."

"Tôi tự mình đi xem."

Khi Vương Trung Đỉnh đến, Calne đã ngủ rồi. Bên hông chỉ đắp một cái khăn tắm, các bộ phận còn lại hoàn toàn trần trụi.

Vương Trung Đỉnh đem khăn tắm xốc lên, không khỏi hít vào một hơi.

Ngay cả Nhị Lôi cao lớn ở bên cạnh cũng phải lầm bầm: "Đồ của người nước ngoài quả nhiên danh bất hư truyền ~ "

Vương Trung Đỉnh lãnh lời nói: "Lúc "lên" không hẳn cũng được thế này."

"Không thể nào? Tôi thấy tinh khí Calne thần rất không tồi a, như là có thể tác chiến rất dài."

Vương Trung Đỉnh sâu kín hỏi: "Cậu từng làm qua với hắn sao? Nói giống như thật ~ "

Nhị Lôi vẻ mặt xấu hổ, "Vương tổng, làm sao anh có thể lái đến loại đùa này đây?"

Vương Trung Đỉnh so với hắn còn hỏa lớn hơn, "Tôi mang cậu đến đây, là cho cậu xem cái này sao? ! !"

"Tôi chỉ là xúc động, anh xem cái màu sắc kia, dùng qua lâu như vậy còn như vậy… Rõ là sáng ha?"

Mặt Vương Trung Đỉnh không chút thay đổi, "Cậu có thể đi ra ngoài."

"A? Không phải mới vừa còn bắt tôi giúp…"

"Không cần." Vương Trung Đỉnh xin miễn, "Ánh mắt không tốt."

"…"

Sau khi Nhị Lôi rời khỏi, Vương Trung Đỉnh cẩn thận dò xét một phen, không phát hiện cái bớt nào khả nghi, mới bài trừ Calne ra hàng ngũ đối địch.

Đối với lần này, Vương Trung Đỉnh vui buồn lẫn lộn.

Vui chính là tránh được một kình địch, buồn chính là còn con mẹ nó vẫn phải tiếp tục tìm!

"Calne ở bên trong sao?"

Đột nhiên, thanh âm quen thuộc từ bên ngoài truyền đến.

Thân hình Vương Trung Đỉnh chững lại, nhanh chóng đem bộ vị kia của Calne che khuất, xoay người lại lại là một phái ung dung.

“Em tới làm gì?”

Hàn Đông lo âu trùng điệp, “Em nghe nói Calne đạo diễn kiểm tra sức khoẻ không qua, đặc biệt đến xem tình hình.”

Vương Trung Đỉnh lại ở trong mắt của hắn đọc lên mục đích thực sự chính là “Vây xem Đại Điểu”.

Lúc này, Calne đột nhiên tỉnh lại.

“Đông Đông đến sao?”

Nghe được tiếng nói, hai người đồng thời quay đầu lại.

Calne không ý thức được chính mình đang chỉ đắp một cái khăn tắm, trực tiếp cứ như vậy đứng lên.

Mắt thấy khăn tắm sắp rơi xuống đất, tại thời điểm ngàn quân nguy kịch này, Vương Trung Đỉnh lại một lần nữa thể hiện tốc độ phản ứng hơn người, một tay giữ khăn tắm gắt gao túm chặn ở phía trên.

Calne đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo cười nói: “Cám ơn Vương tổng.”

Vương Trung Đỉnh mắt lạnh đáp lại, “Nên làm.”

Nhưng mà, ngay trong nháy mắt tay y rời đi khăn tắm, Hàn Đông đột nhiên lại hướng Calne đùa giỡn nói: “Hai bên tóc của anh đều bị ép xuống rồi, nhìn thật buồn cười.”

Calne vô thức đưa tay lên, vì thế…

Tốc độ ra tay của Vương Trung Đỉnh lại quyết một trận PK kịch liệt cùng tốc độ đảo mắt của Hàn Đông.

PK: đồ sát, cũng không rõ lắm kiểu như hai người quyết chiến đến một sống một chết ấy.

Kết quả vẫn là Vương Trung Đỉnh thắng lợi.

Vì để “Củng cố thành quả chiến đấu”, Vương Trung Đỉnh quay sang Calne nói: “Anh trước tiên vẫn là mặc y phục lên đi.”

“Kiểm tra xong rồi sao?” Calne tựa hồ có chút thoả mãn.

“Xong rồi.” Vương Trung Đỉnh trực tiếp đưa tay, “Xin mời.”

Nguyện vọng của Hàn Đông cuối cùng là không thể đạt tới.

Vương Trung Đỉnh cất bước hướng ra ngoài đi, trên đường đi qua bên cạnh Hàn Đông, con ngươi đen đặc trừng lớn lườm hắn.

“Không đi còn chờ cái gì đây?”

“Em muốn cùng đạo diễn tâm sự chuyện phim điện ảnh.”

Vương Trung Đỉnh cương bất động.

“Anh sẽ không hoài nghi em đi?” Hàn Đông cố ý trừng lớn mắt.

Mặt Vương Trung Đỉnh trầm xuống, “Tùy em.”

Trước khi ra khỏi cửa, Vương Trung Đỉnh còn đặc biệt dặn dò nhân viên kiểm tra: “Không được tiếp tục cho bất luận kẻ nào cởi quần áo Calne đạo diễn.”

“Ngài yên tâm.”

Vương Trung Đỉnh vừa ra khỏi cửa, Nhị Lôi liền chào.

“Thế nào? Kiểm tra không xảy ra vấn đề gì đi?”

Vương Trung Đỉnh đột nhiên đứng lại, ý vị nhìn chằm chằm Nhị Lôi xem xét.

“Làm sao vậy?” Nhị Lôi bất minh sở dĩ.

Vương Trung Đỉnh hỏi: “Cậu kiểm tra chưa?”

“Tôi ? Tôi cũng cần kiểm tra sao?” Nhị Lôi giật mình.

“Bất luận kẻ nào cũng không được ngoại lệ.” =)))))))

“Được rồi.”

Bên này Vương Trung Đỉnh vừa đi, bên kia tiểu tâm tư của Hàn Đông liền sinh động lên.

“Kết quả kiểm tra của Calne đạo diễn bình thường không?”

“Bình thường.”

“Có cần tiếp tục điều tra thêm không?”

“Không cần.”

“Cô nếu ngại phiền toái, tôi có thể làm thay.”

“Không có cái gì cần.”

“Tôi cảm thấy vẫn là nên sắp xếp kiểm tra một chút …”

Nhân viên kiểm tra thật sự không kiên nhẫn nữa, liền ngắt lời Hàn Đông nói: “Cậu kiểm tra chưa?”

“Tôi?” Hàn Đông một bộ biểu tình kinh ngạc, “Cũng không ai thông báo cho tôi kiểm tra a.”

Nhân viên kiểm tra như là nhặt được cá lọt lưới, vội mắng nói : “Không ai thông báo thì không cần kiểm tra sao?”

“Không ai thông báo thì còn kiểm tra làm gì?”

Nhân viên kiểm tra ngang tàng, “Chờ tôi đi tìm Nhị Lôi, để cho anh ta tự mình nói cho cậu biết có cần kiểm tra hay không.”

Kết quả xuất môn dạo qua một vòng vẫn không gặp người.

Trở về đành phải nói: “Nhị Lôi đi vắng, nhưng Vương tổng nói, bất luận kẻ nào cũng không được ngoại lệ.”

“Nhưng anh ta…”

Hàn Đông vừa muốn phản bác, Calne liền ngăn cản khuyên nhủ: “Dù sao sớm muộn gì cũng đều phải tra, thuận tiện giải quyết tại đây đi, miễn cho ngày sau lại phiền toái.”

Hàn Đông ngẫm lại, liền nói với nhân viên kiểm tra: “Vậy nghe anh đi.”

…

Nhị Lôi ngồi dậy trên giường, “Tôi đã nói rồi ~ tôi xuất thân quân ngũ, nhiều kiểm tra sức khoẻ như vậy, có bớt đã sớm biết.”

Vừa dứt lời, tiếng đập cửa liền vang lên.

“Mời vào.” Vương Trung Đỉnh nói.

“Vương tổng, đây là danh sách kiểm tra của mọi người, đều ở đây rồi.”

“Calne còn ở bên trong sao?” Vương Trung Đỉnh hỏi.

“Ân, Calne đạo diễn cùng Hàn Đông đều ở bên trong.”

Vương Trung Đỉnh vừa muốn gật đầu, đột nhiên nghe được một cái tên cực kỳ quỷ dị.

“Cậu nói ai?”

“Calne đạo diễn.”

“Cái phía sau kia?”

“Hàn Đông a!”

Vương Trung Đỉnh có chút không bình tĩnh, "Hàn Đông? Cậu xác định không lầm sao?"

"Không a, cậu ấy chính là ở căn phòng Calne đạo diễn vừa mới kiểm tra xong kia."

Vương Trung Đỉnh, "…"

….

Sau đó vài ngày, mọi người chạy show, về nhà về quê, công ty thanh tĩnh đi không ít.

Thật vất vả mới đến kỳ nghỉ, Hàn Đông tự nhiên khó tránh khỏi chạy loạn chung quanh. Ban ngày bận rộn tụ họp cùng bạn xấu, buổi tối liền âu yếm đàn ghi-ta đi dạ điếm.

Trước kia, thời gian nghỉ tết, Hàn Đông đều thích vác lấy một cây đàn ghi-ta du đãng trên đường cái, tìm kiếm một loại cảm giác không nhà để về, phiêu bạc lưu lạc khắp nơi.

Ngẫu nhiên đụng tới mấy tiểu cô nương đi đường không mở to mắt, nói không chừng còn có thể lừa về làm vợ.

Hiện tại không cần phải lay lắt trên đường, tùy tiện đi một vài dạ điếm phun ra mấy câu hát, đã có không ít người cổ động.

Thậm chí có vị đại ca vùng Đông Bắc thiện tâm, còn nhét mấy ngàn đồng vào túi quần Hàn Đông.

"Đây là tiền boa, đừng ngại ít."

Hàn Đông kinh ngạc, "Ngài đây là đang làm gì?"

"Đừng khách khí nữa, đại ca đều biết, các cậu làm ngôi sao cũng không dễ dàng. Có người bưng tùy tiện quay phim cũng là mấy trăm vạn, không ai bưng lỗ nặng giao thừa còn phải tới đây kiếm tiền bù lại."

Hàn Đông vội giải thích, "Không phải, tôi đây…"

"Gì cũng đừng nói, tin tức cậu hỗ trợ xe công vụ trên đường tôi xem rồi. Nói thật, đại ca cũng thay cậu chạnh lòng. Cậu nói đây là cái thế đạo JB gì? Thuần gia môn nhân không ai bưng, loại nương pháo nhảy nhót lại được ủng hộ đến hăng hái!"

"Tôi thật sự…"

"Nhớ kỹ một câu của đại ca, không cần lấy hy sinh tôn nghiêm làm đại giá để đổi lấy hư vinh nhất thời. Cự tuyệt quy tắc ngầm, cự tuyệt quan hệ dễ dãi. Đi con đường điệu thấp của mình, để cho người khác thích đi thì đi!"

"…"

Trời gần sáng, Hàn Đông mới từ quán ăn đêm đi ra. Vừa nhìn di động, bao nhiêu cuộc gọi nhỡ từ Du Minh.

"Uy, Minh Nhi? Tìm tôi làm chi?"

Thanh âm mơ màng của Du Minh truyền đến, "Cậu đây là cái thời gian biểu gì a?"

"Ngày gần tết còn ngủ đúng giờ, thời gian biểu của cậu mới có vấn đề đi?" Hàn Đông cười hắc hắc.

Du Minh hừ một tiếng, "Tối hôm qua đi làm gì vậy? Gọi điện thoại một mực không tiếp."

"Dạ điếm tìm muội tử a ~ "

"Đừng nổ, có phải theo Vương tổng khoái hoạt ở đâu không?"

"Cắt ~" Hàn Đông các loại khinh thường, "Bình thường vặn vẹo là đủ rồi, thật vất vả tranh thủ thời gian vài ngày, ai theo y khoái hoạt a?"

"Cậu thật không cùng anh ta ăn tết sao?"

"Tôi không phải nói rồi sao? Tôi chơi còn chơi không đủ đâu, nào có thừa hơi đến nhà bọn họ chộn rộn?"

Du Minh còn muốn hỏi nữa, Hàn Đông trực tiếp cản lại nói: "Tôi phải trở về ngủ."

"Vậy được rồi, hôm khác tán gẫu."

Tay đánh lái của Hàn Đông do dự một chút, vẫn là quay hướng ký túc xá đi.

...

Hôm nay ngày liên hoan của Vương gia, sáng sớm, Vương Trung Đỉnh liền mang theo Tây Tây đến nhà cha mẹ.

Vương lão gia tử ôm Tây Tây không buông tay, Vương Trung Đỉnh thì đi đến phòng cách vách nói chuyện phiếm cùng mẫu thân.

"Cảm giác mấy ngày gần đây tinh thần con không tốt lắm a ~" Vương mụ mụ nói.

Vương Trung Đỉnh thản nhiên trả lời: "Đại khái là do ngủ muộn đi."

"Công ty còn bận rộn như vậy sao?"

"Không bận lắm, mấy người kia chạy show là vì việc tư, công ty bên này không có sắp xếp gì."

"Nghệ sĩ cũng không dễ dàng, giao thừa còn phả bận rộn khắp nơi kiếm tiền."

Vương Trung Đỉnh nói: "Không có biện pháp, thời gian ăn tết là lúc tiền dễ kiếm nhất, ngay cả phim chúc mừng năm mới cũng bán chạy."

"Đúng rồi, cái người tên Hàn Đông trở về chưa?" Vương mụ mụ đột nhiên hỏi.

Vương Trung Đỉnh có chút ngoài ý muốn, "Người như thế nào lại nghĩ đến cậu ấy?"

"Lúc trước bởi vì hắn, con cùng thúc thúc mới xảy ra căng thẳng, ta vốn rất cách ứng người này. Kết quả ngày đó ở trên TV thấy cậu ấy hỗ trợ đẩy xe công vụ, đột nhiên lại cảm thấy đứa nhỏ này rất tốt. Cậu ta không phải ở Bắc Kinh không có thân thích gì sao? Con có thể gọi về nhà ăn một bữa cơm."

Vương Trung Đỉnh bất đắc dĩ cười cười, "Cậu ấy sẽ không chịu đâu."

"Vì cái gì?"

Vương Trung Đỉnh không nói nguyên nhân.

Vương mụ mụ đột nhiên ý thức được gì đó, vội nói: "Ta có thể vì cậu ấy, không mời thúc con đến đây."

"Không riêng gì vấn đề của thúc..."

Vương mụ mụ nhìn ra Vương Trung Đỉnh không muốn đề cập vấn đề này, liền không tiếp tục gặng hỏi.

Chỉ là dặn dò y: "Trong chốc lát thúc đến đây, con nên khiêm tốn một chút. Sắp sang năm mới, đừng gây ra chuyện không thoải mái gì."

"Được rồi, con biết rồi."

219. Chương 215: Đó Là Ông Nội Ngươi.

Hai mẹ con đang trò chuyện, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng mắng giận dữ của Vương lão gia tử.

"Ai kêu tên súc sinh đến ? Ta có nói hắn được phép ăn tết ở đây sao?"

Tiếp theo đó là tiếng Vương Hải Hồng khuyên giải.

"Được rồi, cha, sắp sang năm mới không phải nên giữ hòa khí sao? Người giận dữ như vậy làm chi?"

Vương lão gia tử vẫn cố chấp như trước.

“Ai bảo ngươi mang chỗ đồ này đến? Nhà ta không thiếu một ít đồ này của ngươi, lấy đến từ đâu trả về đó!”

Con gái lão cũng ở một bên khuyên.

“Cha, làm trò trước mặt con cháu rồi, ngài ít nói mấy câu đi. Tây Tây, mau đến khuyên nhủ thái gia gia.”

“…”

Lúc Vương Trung Đỉnh đi ra ngoài, Vương lão gia tử đang ngồi ở xe lăn, cơn giận vẫn còn sót lại chưa tiêu, Vương Hải Chí trầm mặt không nói được lời nào, bầu không khí gia đình hài hoà nháy mắt trở nên căng thẳng.

“Đều là chuyện tốt của con.” Vương Hải hồng chỉ vào Vương Trung Đỉnh trách.

Vương lão gia tử lại mắng, “Con người ngươi như thế nào luôn trắng đen bất phân?”

Vương Hải hồng vừa định phản bác, tiếng của Tây Tây đột nhiên ở trong phòng vang lên.

“Quá nóng tính có thể khiến người ‘Mắt mù không thể nhìn, tai điếc không thể nghe’. Không biết các gia gia nãi nãi có từng nghe nói qua những lời này chưa?”

Trong nháy mắt, cả phòng nam nữ già trẻ đều ngây ngẩn.

Ngay cả Vương Trung Đỉnh cũng không biết những lời này là Tây Tây từ đâu tìm tới.

Tây Tây giải thích nói: “Đây là câu được ghi lại trong 《Hoàng Đế Nội Kinh》, thường xuyên tức giận sẽ làm cho mắt mù tai điếc. Hơn nữa đối với người già mà nói, thị lực cùng thính lực sẽ phải chịu tổn hại nghiêm trọng.”

Bên trong phòng một mảnh yên lặng.

Đôi mắt nhỏ cơ trí của Tây Tây thần nhìn khắp bốn phía, “Con nghĩ, tuổi của các vị cũng không còn nhỏ đi?”

Mọi người đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo cả nhà đều cười vui, đều bị Tây Tây thu phục, toàn bộ không khí căng thẳng đều biến mất.

Vương Trung Đỉnh xoa xoa cái đầu quả dưa của Tây Tây, ôn nhu gọi: “Nhi tử ngoan~ ”

Vương lão gia tử lại càng lại sáp lại ôm ấp âu yếm không thôi, còn mượn Tây Tây giáo dục mọi người, “Các người cả đám đều đã lớn tuổi như vậy rồi, còn không bằng một nhi đồng đi!”

Giữa trưa, hơn mười miệng ăn vây quanh bàn ăn hình chữ nhật, không khí náo nhiệt không thôi.

Vương thẩm vốn dĩ không muốn đến, nhưng vì Vương lão gia tử tha thiết khẩn cầu, vẫn là kiên trì đến đây. An vị ở đối diện Vương Hải Chí, hai người toàn bộ quá trình không hề trao đổi.

Người già ở thời gian đoàn tụ đều thích nhắc tới những chuyện lý thú trước đây của con cái, Vương lão gia tử cũng không ngoại lệ.

Cứ lần lượt từng người mà đưa ra lời bình, người nào cũng đều là hồi ức tràn đầy, tiếng cười không ngừng.

Chỉ riêng tới Vương Hải Chí, Vương lão gia tử nói cũng không nói một câu, liền trực tiếp nhảy tới Vương Trung Đỉnh.

“Đại Tôn Tử này chính là máu thịt tâm can của ta, ngay hôm sau khi nó sinh ra, ta đến phòng giám hộ xem nó. Lúc ấy mười mấy đứa trẻ đều ngủ, liền chỉ một mình nó mở mắt ra. Lúc ấy trong lòng ta là cái kia tự hào nhé, đây thật đúng là cháu nội ruột của ta rồi!”

Mọi người cười to.

Cô Vương Trung Đỉnh nói với y: “Lão gia tử thiên vị con thiên đến vô cùng lợi hại, ta đây thân con gái ruột cũng còn phải nghiến răng nghiến lợi.”

Những người khác cũng nói: “Trung Đỉnh a ~ con hôm nay nên hảo hảo uống vài chén cùng cậu ông nội đi.”

Vương Trung Đỉnh đứng dậy rót rượu cho Vương lão gia tử, còn nói: "Ông nội, tối nay cùng tắm con sẽ chà xát cho người."

"Tốt lắm." Vương lão gia tử cười không khép nổi miệng.

Vương Hải Hồng đột nhiên mở miệng nói: "Cha, trước kia người từng nói Hải Chí chà xát rất giỏi a? Để cho nó cùng theo đi."

Mặt Vương lão gia tử lập tức chìm xuống.

"Người ta quen sờ tay vào da mịn thịt mềm rồi, thế nào lại nguyện ý chạm vào một thân da thô của lão già này đây a?"

Vương Hải Hồng chọc chọc Vương Hải Chí, "Thể hiện thái độ cái a, lão gia tử chờ chú nói đó."

Vương Hải Chí do dự chỉ chốc lát, vẫn là mở miệng nói: "Cha, chỉ cần người không chê con là tốt rồi."

"Ai nói ta không chê ngươi? Ta rất ghét ngươi!" Vương lão gia tử chết không buông khẩu.

Vương Hải Chí cũng lớn tuổi như vậy rồi, ở trước mặt vẫn bối bị quở trách, chung quy không phải dễ dàng chịu đựng như vậy, cho nên liền không nói lời gì nữa.

Giữa thời điểm khiến cho tất cả mọi người nghĩ đến chuyện mặc kệ này, Vương Trung Đỉnh lại có thể mở miệng.

"Ông nội, người cho tiểu thúc cùng theo đi đi, con sợ con một mình hầu hạ người không chu đáo."

Ai cũng không dự đoán được Vương Trung Đỉnh sẽ thay Vương Hải Chí nói chuyện, ngay cả Vương Hải Chí cũng không thể tưởng tượng.

Tiểu tử này lại đang làm cái quỷ gì?

Vương lão gia tử thở dài, "Nể mặt cháu nội của ta đi, liền bán cho ngươi một cái nhân tình."

...

Phòng tắm to như vậy hơi nước tràn ngập, ba vị đại diện cho ba thế hệ khó lắm mới được hài hoà đang ở trong này hưởng thụ.

Trong lúc, đứa con bất hiếu Vương Hải Chí này một mực ra sức xoa xoa cho Vương lão gia tử, mà cái tên cháu nội chủ động yêu cầu thật nhiệt tình kia, nhưng vẫn đang ngồi không theo dõi.

"Ta nói, ngươi không kì cho gia gia ngươi đi, cứ nhìn chằm chằm ta làm gì?" Vương Hải Chí tức giận.

Vương Trung Đỉnh lúc này mới thu ánh mắt lại, phối hợp với Vương Hải Chí mát xa cho lão gia tử.

Kết quả vừa làm không đầy một lát, ánh mắt của y lại giống như cái đinh ghim trên đùi Vương Hải Chí.

"Ngươi đây có phải là đang muốn bị đá không a?" Vương Hải Chí giận.

Lão gia tử sớm đã sốt ruột thay cháu nội, lập tức quở trách Vương Hải Chí, "Ngươi nói chuyện kiểu gì đây?"

Kết quả, Vương Hải Chí còn chưa có phản bác, Vương Trung Đỉnh đã mở miệng trước rồi.

"Ông nội, ngài để cho thúc ấy đá đi."

Nghe nói như thế, sắc mặt Vương Hải Chí càng âm trầm.

"Ngươi cho là có gia gia của người làm chỗ dựa, ta sẽ không dám đánh?"

"Cháu biết thúc dám." Vương Trung Đỉnh ung dung khiêu khích.

Vương Hải Chí quả nhiên "Trúng chiêu", giơ lên chân liền hướng lưng Vương Trung Đỉnh mà tiến.

Vương Trung Đỉnh trốn cũng không trốn, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm má đùi tách ra của Vương Hải Chí. =))))) ra là thế

Đáng tiếc đá quá nhanh, nhìn không rõ.

Có Vương lão gia tử ở đây, Vương Hải Chí không dám hạ thủ mạnh, chỉ là ra vẻ khoa tay múa chân một chút.

Kết quả không đầy một lát, lại có hai ánh mắt sắc bén chui vào giữa hai chân.

Mục đích của Vương Trung Đỉnh đã rất rõ ràng, nhưng Vương Hải Chí không biết rõ tình hình, cho nên khi nhận ra hai ánh mắt này chính là bám đến giữa háng mình, lại thành vũ nhục cùng khiêu khích trắng trợn.

Lực nhẫn nại của Vương Hải Chí tới cực hạn, trực tiếp tố cáo cùng Vương lão gia tử.

"Đừng trách con không khách khí với cháu nội của người, là nó trắng trợn mạo phạm thúc ruột trước !"

Vương lão gia tử cũng đã phát hiện Vương Trung Đỉnh khác thường, nhịn không được hỏi: "Trung Đỉnh a, con có việc gì vậy?"

Vương Trung Đỉnh dùng lời nói xò xét, "Con hình như thấy trong đùi tiểu thúc có khối bớt."

"Không phải đâu?" Vương lão gia tử kinh ngạc, "Ta là cha ruột của nó, ta cũng không biết trên đùi có bớt."

Nghe Vương lão gia tử vừa nói như thế, tâm Vương Trung Đỉnh mới tính hạ xuống.

Nhưng mà, Vương Hải Chí lại đúng lúc này khiển trách: "Ánh mắt ngươi kiểu gì a? Cái đùi có bớt kia là của ông nội ngươi!"

Thân thể Vương Trung Đỉnh kịch chấn.

"Người nói cái gì?"

Vương Hải Chí khí bại hoại tách hai cái chân bệnh của Vương lão gia tử ra, "Tự ngươi xem!"

Vương Trung Đỉnh thấp thỏm liếc mắt một cái, nháy mắt như bị sét đánh.

Trên cái đùi bên trái của Vương lão gia tử thật sự có một khối bớt, hơn nữa còn là hình trứng !

Cái này… Đây cũng quá sốc đi !

Nhất định là trùng hợp.

Lão gia tử đã lớn tuổi như vậy rồi, cho dù có ý nghĩ kia, cũng là có lòng không đủ lực a.

Hơn nữa, người ở trên đùi có bớt nhiều như vậy, không thể hoạch tất cả làm tình địch a?

Nghĩ như vậy, trong lòng Vương Trung Đỉnh mới an ổn một ít.

Trước khi đi, Vương mụ mụ nói với Vương Trung Đỉnh: "Ngày mai chính là ba mươi tết, đêm nay con ở lại đi, giằng co tới tới lui lui rất phiền toái?"

Vương Trung Đỉnh nói: "Để Tây Tây ở lại đây đi, sáng mai con còn có việc."

"Đêm giao thừa còn có việc a? Vậy con có về ăn bữa đoàn viên không?"

Vương Trung Đỉnh vốn muốn cự tuyệt, nhưng chứng kiến ánh mắt mong mỏi của Vương mụ mụ, thật sự không đành lòng, nói: "Buổi tối con sẽ về ăn, bữa trưa kia … Có lẽ không có cách nào trở về rồi."

Vương mụ mụ thở dài, "Được rồi, vậy buổi tối nhất định con phải về ăn bánh chẻo."

Vương Trung Đỉnh gật gật đầu.

…

Giờ này khắc này, Hàn Đông đang tọa trên chiếc xe thể thao Vương Trung Đỉnh tặng, tùy ý chạy như điên ở trên đường.

Gió lạnh rót vào áo, tóc dài theo gió vũ động, dư quang liếc qua đại mỹ nữ trong xe bên cạnh, các loại đùa lố bán tao.

Quấn đến một con đường quốc lộ tương đối im lặng, Hàn Đông đột nhiên một cước phanh lại. Sau khi xuống đứng tại chỗ dựa vào cửa xe, mặt lạnh chờ người nào đó đến.

Hai phút sau, một chiếc màu đen xe có rèm che ngừng lại cách đó không xa.

Thái Bằng mới vừa xuống xe liền lọt vào trận mắng chửi của Hàn Đông.

"Anh có thôi hay không đây? Không trở về nhà ăn tết, suốt ngày đi theo tôi làm cái gì?"

Thái Bằng khẽ cười một tiếng, "Người trên đường nhiều như vậy, làm sao cậu biết tôi là đi theo xe của cậu?"

"Tôi cũng không phải không có não!" Trong lời nói Hàn Đông mùi thuốc súng mười phần.

"Đầu óc cậu đã tốt như vậy, như thế nào lại không biết tôi vì cái gì đi theo cậu? Ân?"

"Thiếu lấy cái giọng điệu đàn bà kia ra đùa giỡn, ông đây đối với loại đàn ông thô kệch như ngươi không có hứng thú."

Thái Bằng tháo kính râm Hàn Đông xuống, "Vậy cậu cảm thấy hứng thú với loại nào? Cái loại quý thiếu gia Vương Trung Đỉnh tay trơn kia?"

Hàn Đông một phen đoạt trở về, "Ngươi chính là đoán đúng rồi, ta là thích bóng loáng như vậy."

"Bóng loáng không buộc chặt được cậu đi?" Thái Bằng đùa giỡn nói, "Không phải y đặc biệt muốn thao cậu, mới đem cậu lừa dối đến ngũ mê ba đạo ?"

Hàn Đông nhe răng, "Làm sao ngươi biết là y thao, không phải ta thao?"

Ánh mắt đùa cợt của Thái Bằng đánh giá nửa người dưới của Hàn Đông, "Bộ dạng cậu như vậy ai không muốn thao? Chân dài như vậy, mông nhất định có thể quyệt đến đặc biệt cao đi?"

Hàn Đông không chỉ có không thẹn quá hoá giận, còn dùng ánh mắt vui lòng đáp lễ qua.

"Phải a, quyệt đặc biệt cao, ngươi con mẹ nó bắc thang cũng kháo không đến!"

Nói xong, khí phách đem kính râm đeo lên mắt, hung hăng lái xe rời đi.

220. Chương 216: Đêm 30

Trở lại ký túc xá, Hàn Đông liền bổ giác (ngủ), chuẩn bị dưỡng đủ tinh thần buổi tối đi ra ngoài chơi.

Lúc Vương Trung Đỉnh đến, Hàn Đông đang uốn trên giường lớn ngủ thật say. Y tát một cái lên cái mông của hắn, bắt lấy một miếng thịt mềm hung hăng nhéo.

"Thức dậy."

Hàn Đông lật người một cái, đầu lót lên trên đùi Vương Trung Đỉnh rầm rì: "Làm gì?"

Vương Trung Đỉnh véo lỗ tai của hắn chất vấn: "Ngủ giờ này, buổi tối lại muốn đi đâu phá?"

"Không có ~" Hàn Đông tỉnh như chưa tỉnh cười cười.

Vương Trung Đỉnh muốn kéo hắn dậy nói chuyện, kết quả đầu Hàn Đông tựa như không xương, không đầy một lát liền tê liệt quay về trên giường. Vương Trung Đỉnh bất đắc dĩ, đành phải dùng một cái cánh tay giữ lấy phía sau lưng của hắn, đến đây là một tư thế "Cha ôm con".

"Tôi hỏi em, em thấy tình yêu già trẻ như thế nào?" Vương Trung Đỉnh hỏi thăm dò.

Mắt Hàn Đông híp mở một khe nhỏ, lười biếng trả lời: "Nếu như là ngươi tình ta nguyện, không gì đáng trách a ~ "

"Nếu đổi lại là em, em có thể chấp nhận sao?"

"Kia phải xem vị trí già trẻ như thế nào. Nếu như là em già nàng trẻ, có thể chấp nhận. Nếu như là nàng già em trẻ, vậy không bàn nữa."

Nghe nói như thế, trong lòng Vương Trung Đỉnh kiên định hơn.

"Bất quá…" Lời nói Hàn Đông đột ngột xoay chuyển."Cũng phải nhìn cụ thể già bao nhiêu, nếu trong phạm vi có thể chấp nhận, em có thể suy xét."

"Nếu hơn tám mươi thì sao?"

Hàn Đông mạnh đem ánh mắt mở, "Bao nhiêu?"

"Hơn tám mươi."

Hàn Đông đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo liền cạc cạc cười, cười đến cánh tay Vương Trung Đỉnh đều rung theo bả vai hắn.

"Anh có phải là xem tin tức đêm qua rồi không?" Hàn Đông vừa cười vừa hỏi.

Vương Trung Đỉnh bất minh sở dĩ, "Tin tức đêm qua?"

"Chính là tin tức một tiểu hỏa 26 tuổi đè lão nhân 81 tuổi, tiền dâm hậu sát a! Anh sẽ không phải cho rằng em chính là kẻ tình nghi đi? Ha ha ha ha…"

Vương Trung Đỉnh, "… tôi đang nói chuyện nghiêm túc với em, đứng đắn một chút."

Hàn Đông hơn nửa ngày mới đem cơn cười nghẹn trở về.

Vương Trung Đỉnh lại hỏi: "Em có biết tôi có ông nội hơn tám mươi tuổi không?"

Hàn Đông ra vẻ hoảng sợ, "Lão đầu kia sẽ không phải là ông nội của anh đi?" =)))))))))))) thế này mà không rụng hết răng thì VTĐ cũng quá hiền rồi.

Vương Trung Đỉnh đen mặt, "Có tin tôi đánh không?"

Hàn Đông vội vàng giãy khỏi lòng Vương Trung Đỉnh, cười phóng túng lén lăn sang một bên.

"Nói đùa chút, đừng nóng giận, ha ha ha…"

Vương Trung Đỉnh không để ý hắn.

Hàn Đông lại bò lại đến, còn thật sự thực sự trả lời: "Em biết gia gia của anh, không phải tên Vương Học Trí sao? Sinh năm 1929, từng làm phó chính ủy quân khu không quân. Từng tham gia chiến tranh giải phóng, chiến tranh kháng Nhật. Ở trong quân đội có danh hiệu 'phi sa trên không', sau lại đều gọi 'Lão cá mập' …

Vương Trung Đỉnh thần kinh căng thẳng, "Làm sao em biết rõ ràng như thế?"

Hàn Đông ngạo mạn trả lời: "Em tính ra a!"

Vương Trung Đỉnh đột nhiên giận, "Em cả danh tự của người kia còn tính không được, đột nhiên có thể tính ra danh hiệu của ông nội tôi?"

Danh tự: tên riêng

Danh hiệu: biệt hiệu

"Danh tự? Tên là gì?" Hàn Đông vẻ mặt hồ đồ.

Vương Trung Đỉnh yên lặng nhìn hắn trong chốc lát, đột nhiên nói: "Trên đùi ông nội của tôi có một khối bớt."

"Trên đùi ông nội anh có bớt, có cái gì liên quan…" Hàn Đông nói đến một nửa đột nhiên nghẹn họng.

Bớt?

Đang êm đẹp để làm chi nói đến cái bớt của ông nội?

Hàn Đông liên tưởng tới mấy câu hỏi lúc đầu kia của Vương Trung Đỉnh, còn cả kiểm tra sức khỏe, đột nhiên có dự cảm bất tường.

Ta sẽ không phải ở thời gian mộng du đem chuyện tình địch kia khai ra rồi đi?

Sau đó Vương Trung Đỉnh vừa hay lại phát hiện vết bớt trên đùi ông nội, vì thế liền cho rằng…

Hàn Đông đột nhiên muốn đập giường mà cười, đầu óc mình lại không bị lừa đá, làm sao có thể yêu một lão đầu tử hơn hơn tám mươi tuổi?

Nhưng là hắn không dám, hắn sợ Vương Trung Đỉnh chỉ là vô tình nhắc đến, nói ra như vậy chẳng khác nào đem mình bán.

Vương Trung Đỉnh xem bộ dáng hết sức lo sợ của Hàn Đông, cho là hắn ý thức được cái gì, nhất thời lòng nghi ngờ lại nặng thêm.

"Ông nội của tôi có bớt thì sao vậy?" Cố ý hỏi.

Hàn Đông vội trả lời: "Không có gì, em chỉ là thắc mắc em như thế nào không tính ra…"

Vương Trung Đỉnh lại nhìn biểu tình của Hàn Đông, không hề chột dạ như vậy. Vì thế ngẫm lại quên đi, chuyện vu vơ để ý làm gì? Một tình địch cũng diệt, hai cũng là diệt, binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn thôi!

Sau khi Hàn Đông rời giường, hai người cùng nhau ăn cơm, tiếp theo Vương Trung Đỉnh liền lái xe dẫn hắn về nhà.

"Ngày mai là giao thừa rồi, hôm nay sao anh không về nhà ăn cơm?" Hàn Đông hỏi.

Vương Trung Đỉnh thản nhiên trả lời: "Người trong nhà nhiều, tôi ngại loạn."

Hàn Đông liền không nói gì nữa.

Vào dịp Tết âm lịch đường phố Bắc Kinh vắng vẻ, dọc đường ánh đèn lay động, sắc màu rực rỡ, cảnh đêm đẹp cực điểm.

Vương Trung Đỉnh đột nhiên ý thức được, y và Hàn Đông cùng một chỗ đã hơn nửa năm, ban đêm cùng nhau như vậy cũng rất ít.

Thỉnh thoảng Hàn Đông thấy mấy biển quảng cáo vắt ngang, còn kinh hô một tiếng, "Mau nhìn! Áp-phích của em!"

Vương Trung Đỉnh phối hợp theo ngó ra bên ngoài xem một cái, ảnh chụp của Hàn Đông quả nhiên là mê sát.

Sáng sớm hôm sau, Vương Trung Đỉnh thức dậy liền hỏi Hàn Đông: "Muốn đi chơi chỗ nào?"

"Anh không cần về nhà sao?" Hàn Đông kinh ngạc.

Vương Trung Đỉnh nói: "Buổi tối sẽ về."

Hàn Đông lập tức hưng phấn mà nói: "Kia em muốn đi dạo phố đi, đã lâu không đi dạo."

Vương Trung Đỉnh ném đến ánh mắt ghét bỏ, "Lười đi dạo phố với em, mài mài chít chít."

Chính là nói thì nói vậy, cuối cùng vẫn là không tình nguyện cùng Hàn Đông đi rồi.

Bên cạnh Sát Hải có một dãy phố, các gian hàng nhỏ đặc sắc san sát nhau, sáng sớm đã phi thường náo nhiệt.

Vương Trung Đỉnh vừa đi vừa nói chuyện: "Sang năm sau, em sẽ không thể đến đây nữa."

Hàn Đông thắc mắc, "Vì cái gì?"

"Em vừa đến, nửa con phố đều bị chặn kín." Vương Trung Đỉnh thổi phồng vợ của mình.

"Lời này em thích nghe, ha ha ha ha…" Hàn Đông lúc ấy lại chà đạp một trận với Vương Trung ĐỈnh.

"Thành thật chút!" Vương Trung Đỉnh lớn tiếng mắng.

Hàn Đông vội vàng đem tay rụt trở về.

Lại đi dạo một hồi, Hàn Đông đột nhiên dắt lấy tay Vương Trung Đỉnh nói: "Anh xem, anh xem, đồ uống của bọn họ đều tỏa khói trắng."

Vương Trung Đỉnh liếc xéo hắn: "Có cái gì ngạc nhiên ? Chỉ là thả băng khô vào mà thôi. Thân là một Đại Tiên Nhi, ngay cả điều này cũng không biết?"

Kỳ thật Hàn Đông biết, chính là hắn muốn uống mà thôi.

Vương Trung Đỉnh liếc mắt sang bên kia một cái, ít nhất có hơn hai mươi người đang xếp hàng, vì thế nói: "Trong đó đều là chất phụ gia tạo màu, một chút cũng không ngon."

Hàn Đông đành phải thôi.

Tiếp theo, hai người đi vào một nhà hàng mỹ nghệ.

Hàn Đông ở bên trong lại không ngừng chỉ trỏ, trong chốc lát nói thứ này làm bằng tay không sinh động bằng hắn, chốc lát lại nói cái kia làm bằng tay đẹp không bằng hắn, nói đến mắt lão bản đều trợn trắng.

Vương Trung Đỉnh thật sự chịu không nổi Hàn Đông lắm mồm này, liền đi ra ngoài đợi trước.

Cách đó không xa chính là cửa hàng bán đồ uống, một chàng trai đem một ly nước đang bốc đầy hơi đưa cho bạn gái. Bạn gái uống một ngụm, nháy mắt lúm đồng tiền như hoa.

"Ngon không?" Chàng trai hỏi.

Bạn gái rõ ràng cảm thấy rất bình thường, nhưng bởi vì chàng trai phải chen chúc bao lâu ở đây, vẫn gật đầu các loại vừa lòng.

Chàng trai cũng đưa đầu ghé qua, hút một ngụm ở cái ống hút bạn gái đã ngậm qua.

Hai người đối diện nhau cười, các loại ngọt ngào trong lòng.

Vương Trung Đỉnh nhìn chằm chằm vào bóng lưng bọn họ đi xa.

Vì thế, chờ lúc Hàn Đông đi ra, trong tay Vương Trung Đỉnh cũng có một ly đồ uống như vậy.

"Ai nha! Anh thực sự mua? Động tác cũng quá nhanh đi?" Hàn Đông kinh hỉ.

Vương Trung Đỉnh muốn nói: lão tử đã đứng ở đây hơn nửa ngày, ngươi nếu còn không ra phản ứng của băng khô cũng đều đã xong rồi!

Hàn Đông khẩn cấp uống một ngụm.

"Thế nào?" Vương Trung Đỉnh cũng hỏi.

Hàn Đông không thể gật đầu, "Anh nói thật đúng, thực con mẹ nó không ngon! Đều là mùi chất phụ gia."

"Cho tôi…"

Hai chữ "Nếm thử" còn chưa nói ra, Hàn Đông liền một phen vứt vào thùng rác, "Không thể uống được, đi thôi!"

Vương Trung Đỉnh, "…"

Rất nhanh, hai người lại tiến vào một quán bán diêm.

Bên trong có các loại hộp diêm mô phỏng, cùng các loại đầu diêm đủ màu sắc. Hàn Đông liếc mắt một cái liền nhìn trúng hộp diêm tiểu đạo sĩ, cầm lên đùa nghịch thật lâu.

"Có thể lấy một cái không?" Hỏi Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh vẻ mặt bất đắc dĩ, "Cần nó để làm gì?"

"Thích thú a! Lại không đáng bao nhiêu tiền…"

"Lãng phí." Vương Trung Đỉnh lạnh mặt.

"Đống đồng hồ ở phòng anh thì không lãng phí?"

"Tôi đó là lưu trữ chờ tăng tỉ giá đồng bạc, em đây lưu trữ để làm gì? Đi ngược phong trào?"

Hàn Đông đành phải thả trở về.

Lại qua một lát, Hàn Đông đột nhiên muốn hút thuốc, liền tìm bật lửa trên người Vương Trung Đỉnh, kết quả bật lửa không tìm được, trái lại đụng đến một cái hộp diêm.

Vốn tưởng rằng Vương Trung Đỉnh muốn cho mình một cái kinh hỉ, kết quả lôi ra nhìn lên, hộp diêm không ngờ là mô hình đồng hồ.

"Cả nhà anh! Không cho người ta mua, tự mình trộm thủ một hộp phải không?"

Vương Trung Đỉnh giả bộ vô tội, "Không biết là ai nhét vào."

Hàn Đông bị y chọc giận tới mức một mực lầm bầm, đưa điếu thuốc lên nói: "Đốt cho lão tử!"

Vương Trung Đỉnh cũng rút ra một điếu thuốc đốt ở trên miệng.

Hai người từ hai đầu, đốt cho nhau.

Quả nhiên vẫn là loại ngọt ngào này thích hợp với hai nam nhân hơn.

Một ngày đơn giản lại hạnh phúc, khiến cho Hàn Đông đi đến cuối trong tiếng cằn nhằn.

Trên đường đám đông tán đi, đèn của mọi nhà sáng lên.

Bầu không khí náo nhiệt vừa mới mở ra, Vương Trung Đỉnh lại phải đối mặt với Hàn Đông một mình rời đi.

Một mình đốt pháo, một mình xem tiết mục cuối năm, một mình nghe tiếng chuông điện tử gõ vang… Vương Trung Đỉnh nghĩ cũng không dám nghĩ.

Hàn Đông lại cứ như vậy đi qua mười mấy năm.

"Nhanh đi về đi, đừng để ba mẹ anh sốt ruột chờ nữa." Hàn Đông thúc giục Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh gật gật đầu, "Trong công ty có một buổi tụ họp, phàm là ai không về nhà đều ở bên đó cùng nhau chúc mừng. Nhị Lôi, Quý Đào, Quan Tuyết, Calne bọn hắn đều ở đó."

Hàn Đông cắn răng, "Làm sao anh không nói sớm? Sớm biết em đã không phí thời gian cùng anh đến hiện tại."

"Được rồi, muốn đi thì đi đi."

Hàn Đông phất phất tay với VươngTrung Đỉnh, cực kỳ nhanh chóng lái xe rời đi.

221. Chương 217: Hạnh Phúc

Tại sảnh yến hội trên tầng thượng công ty, hơn một trăm người ngồi vây quanh một chỗ cùng làm sủi cảo, phi thường náo nhiệt.

Trong số những người này, có người hoàn cảnh giống với Hàn Đông, cha mẹ đã không còn nữa, thân thích cũng không còn qua lại gì. Có người công việc bận rộn, nhà lại ở rất xa, không kịp trở về. Có người ở ngay phụ cận, đến đây cùng mọi người gom náo nhiệt…

Ánh mắt đầu tiên của Hàn Đông chính là lướt qua Hạ Dương Trác.

"Yêu ~ tôi còn cho rằng chỉ có tôi không nhà để về a! Ngài đây nhiều ca ca như vậy, cũng phải tới chỗ này đón giao thừa a?"

Hạ Dương Trác không để ý đến hắn, quay đầu lại tự học gói sủi cảo.

Hàn Đông lại bắt đầu quái khí, "Ta nói, cậu vẫn là đừng nên dính vào, quay đi quay lại có khi đem bánh chẻo làm thành bánh bao, đến lúc đó nấu như thế nào a?"

"Anh có thôi không?" Hạ Dương Trác rốt cục đen mặt.

Hàn Đông cười ha ha, chiêu tới vô số ánh mắt thù địch.

Sau đó hắn lại thấy Calne ở cách đó không xa đang mang camera quay lại quá trình mọi người làm sủi cảo, mới hiểu được Hạ Dương Trác vì cái gì có nhà không về, không đâu lại tới đây giúp vui.

Vì thế, hắn càng thêm ra sức kề cận Calne. Hơn nữa đặc biệt khi Calne quay đến bên này, hắn không những mặc kệ không làm việc, còn các loại ngăn đón Hạ Dương Trác tranh ống kính.

Sắc mặt Hạ Dương Trác có thể suy nghĩ là biết.

Gói sủi cảo xong, mọi người lại bắt đầu chơi trò chơi, trong đó còn xem vào một vài tiết mục biểu diễn.

Hàn Đông tự nhiên là sinh động nhất trong đó, nhảy nhót tung tăng, đùa giỡn bán manh, vô cùng hăng hái.

Vì thế liền tự nhiên có người trêu chọc hắn, "Hàn Đông, cậu có phải thấy Vương tổng không ở đây, sống lưng liền lại thẳng lên hay không?"

Hàn Đông hừ nói: "Cái gì gọi là vắng Vương tổng a? Nói giống như tôi rất sợ anh ta vậy."

Lúc này, không biết ai hô một tiếng.

"Vương tổng đến đây!"

Thân hình Hàn Đông cứng đờ, mặt vụt chuyển hướng cửa, tốc độ phản ứng nhanh nhất từ trước tới nay.

Kết quả một người đều không có.

Mọi người cười vang.

"Còn nói không sợ? Nhìn mặt cậu kia đều biến thành cái dạng gì rồi?"

Hàn Đông hừ lạnh nói: "Tôi chỉ là phối hợp một chút thôi, các người còn tưởng thật."

Kết quả, lại một người lớn tiếng hô thất thanh.

"Vương tổng! Vương tổng thật sự đến đây!"

Sắc mặt Hàn Đông lại biến đổi, ánh mắt lại chuyển hướng cửa. Kết quả vẫn là một người cũng không có.

Mọi người lần thứ hai cười vang ra tiếng.

"Tôi nói, cậu cũng quá phối hợp đi? Hai lần phản ứng đều giống nhau như đúc, thật sự là phái kỹ xảo biểu diễn a!"

Hàn Đông liều mạng tìm lại mặt mũi, "Tôi với y đi dạo phố cả một ngày, mới vừa tách ra không đầy một lát, còn phải sợ sao?"

"Ba mươi tết, Vương tổng lại cùng cậu đi dạo phố? Đừng thổi đi ~ "

Trong những người này, rất ít người thân thiết cùng Hàn Đông, đối với quan hệ giữa hắn và Vương Trung Đỉnh đều cho là tin vỉa hè. Cảm thấy quan hệ giữa hai người bọn họ có vẻ như là ý trêu chọc, tựa như mọi người gần đây vẫn trêu chọc Hạ Dương Trác với Vương Trung Đỉnh.

Hàn Đông mở ra ảnh chụp đi dạo phố, "Tự các người xem."

Có vài người nhìn cũng không nhìn nói: "P a?"

Lời này lại đưa tới một mảnh tiếng cười.

"Các ngươi một đám thực nông cạn!" Hàn Đông cắn răng.

"Không phải chúng tôi kiến thức ngắn, là việc này độ tin cậy quá thấp. Hơn nữa bình thường cậu thích khoác lác, ai dám coi lời cậu nói là thực a?"

"Cậu nếu là Hạ Dương Trác, tôi còn có thể tin tưởng chút."

"Hạ Dương Trác cũng không thể, người ta Vương tổng có danh là đại hiếu tử, hàng năm tết âm lịch đều không sắp xếp hoạt động cho nghệ sĩ, chính là để về nhà cùng sum họp cha mẹ."

"..."

Hàn Đông cũng lười tranh luận rồi.

Nhị Lôi lại đây an ủi hắn, "Những người đó chỉ là ghen tị, Vương tổng coi trọng ai, bọn hắn liền thải người đó."

Hàn Đông trái lại rất rộng lượng, "Đều là vui đùa, tôi cũng nghe cho vui thôi."

"Ân, chỉ cần cậu đừng kích động nói ra những việc không nên nói, đến lúc đó khiến Vương tổng khó xử."

"Anh yên tâm đi, chút chuyện này tôi vẫn là biết."

...

Bánh chẻo hạ nồi, nâng chén chúc mừng, mọi người cười cười nói nói, cũng không có ai bởi vì không về nhà được mà có điều thương cảm.

Trong quá trình luôn luôn có thành viên mới gia nhập, có vài thân thích của nhân viên, có vài người trong công ti, ở nhà ăn cơm xong lại tới đây mang đồ ăn ngon cho mọi người.

Vô luận ai đến đây, vào cửa đều là một trận sôi trào cùng tiếng động lớn.

Hàn Đông ở giữa trận náo nhiệt này nghênh đón tâm tình thoải mái phập phồng, chung quy theo giờ phút giao thừa tới gần mà tâm dần trở về vững vàng.

"Còn có năm phút đồng hồ a!" Không biết ai hô lớn một tiếng, "Mọi người chuẩn bị sẵn sàng, một lát nữa đếm ngược."

Vừa dứt lời, đèn cả sảnh yến hội đột nhiên tắt sạch, bốn phía lâm vào một mảnh tối đen.

Mọi người ồn ào.

"Ai ya! Bị cúp điện sao?"

"Không thể nào, đèn bên ngoài rõ ràng đều đang sáng."

"Hay là có người đùa giỡn a?"

"..."

Đúng lúc này, đột nhiên có người hô một tiếng.

"Vương tổng!"

Lập tức có người đáp lại hắn, "Cậu đừng doạ nạt Hàn Đông được chứ?"

"Lần này tôi thật sự nhìn thấy!"

Hàn Đông thẳng mắng: "Tối om, anh thấy cái trứng a?"

Kết quả, mới vừa mắng xong đèn liền sáng, Vương Trung Đỉnh đột nhiên hiện ra trên đài, mắt nhìn xuống mọi người.

"Ngày hôm nay tôi đến đây, là muốn tặng cho người kia một phần thưởng cuối năm đặc biệt."

Cả đại sảnh đều sôi trào lên.

"Oa kháo, Vương tổng thực đến đây."

"Thưởng cuối năm, thưởng cuối năm, có phần của ta hay không?"

"Cậu không nghe thấy sao? Chỉ cho một người, một người."

"..."

Nhịp tim Hàn Đông đột nhiên tăng gia tốc, hẳn là cho mình a? Nhưng mình rõ ràng đã cầm thưởng cuối năm rồi ...

Thanh âm Vương Trung Đỉnh của lần thứ hai vang lên.

"Thưởng cuối năm này chính là tôi tự mình làm một cái bánh sinh nhật."

Hàn Đông vừa nghe lời này liền trợn tròn mắt.

Sinh nhật…

Mẹ nó sinh nhật của ta mười chín tháng sáu, coi như dù nhớ lầm thế nào cũng không thể nhảy đến đêm 30 tết a!

Những người khác cùng chung một ý nghĩ với Hàn Đông.

"Ta kháo! Vương tổng tự mình làm bánh ngọt! Ai con mẹ nó mặt mũi lớn như vậy a?"

"Cậu hẳn là phải hỏi lại một chút, ai con mẹ nó sanh ở ngày đẹp như vậy a?"

Hàn Đông theo tầm mắt mọi người một đường trôi đi, cuối cùng thế nhưng liếc về phía Hạ Dương Trác.

"Em còn ngó nghiêng gì nữa? Liền nói em đó!"

Vương Trung Đỉnh đột nhiên hô lên hai chữ, "Hàn Đông!"

Hàn Đông sợ ngây người, ánh mắt kinh ngạc, ngẩn người sững sờ nhìn Vương Trung Đỉnh.

Ta nói, ngươi muốn show ân ái cũng phải căn cứ vào thực tế, không thể làm bừa a!

Vương Trung Đỉnh tựa hồ nhìn ra suy nghĩ của hắn, liền với lên microphone nói: "Cho phép em soạn bậy, lại không cho phép tôi tạo bậy sao?" (khó hiểu đọc đoạn sau sẽ rõ nha :))

Hàn Đông càng mơ hồ.

Vương Trung Đỉnh lại nói: "Đừng giả bộ, em nghĩ rằng tôi không biết ngày sinh trên hộ khẩu của em chính là do em tự mình điền loạn sao?"

Hàn Đông đột nhiên minh bạch rồi.

Theo sau, Vương Trung Đỉnh dùng ngữ khí cực kỳ bình thản, nói ra một lời khiến tất cả mọi người cực độ muốn bão lệ.

"Cho nên, tôi đem sinh nhật của em một lần nữa định lại vào Mùng Một Tết, như vậy sau này em sẽ không phải một mình ăn tết nữa."

Vừa nói xong, tiếng chuông tân niên liền gõ vang.

"Hàn Đông, sinh nhật vui vẻ."

Trong nháy mắt, tất cả mọi người hướng về Hàn Đông chúc mừng.

Cho ngươi trang bức, cho ngươi giả bộ vô dụng, hiện tại hãnh diện a, thích thú a?

Có người này con mẹ nó hạnh phúc như vậy sao?

Trong những người này chỉ có Calne bình tĩnh nhất, bởi vì … gã nghe không hiểu tiếng Trung, hoàn toàn không rõ tình huống.

Vì thế, Hạ Dương Trác đi về phía gã, đem sự tình đầu đuôi kể lại.

"Bọn họ thật sự cùng một chỗ?" Calne tựa hồ thực sự tổn thương.

Hạ Dương Trác hung hăng gật đầu, "Đã sớm cùng một chỗ."

"Chẳng lẽ y từ trước đến nay không phải cùng cậu sao?" Calne chỉ vào Vương Trung Đỉnh.

Hạ Dương Trác phi thường nghiêm túc nói cho gã biết, "NO! Tôi mới là độc thân!"

Bên này, Hàn Đông đang ở cùng mọi người tranh một miếng bánh ngọt.

"Đều để lại cho tôi! Đây là Vương Trung Đỉnh làm cho tôi, các người tranh cái gì mà tranh?"

“Lấy ra, đều lấy ra cho tôi!”

“A a a a… Ai cho ngươi đào bằng thìa?”

“…”

Vương Trung Đỉnh mất công sức thật lớn, mới kéo được Hàn Đông từ trong đám người ra ngoài.

“Một miếng cũng không được.” Hàn Đông buồn rười rượi.

“Không có việc gì, đây không phải là tôi tự làm.”

“A?” Hàn Đông kinh ngạc.

“Tôi thế nào làm được đẹp như vậy?” Vương Trung Đỉnh nói xong lại từ trong hộp lôi ra một cái, “Đây mới là tôi tự mình làm.”

Hàn Đông nuốt nước bọt, “Vậy anh vì sao phải lừa bọn họ nói là cái kia?”

“Học theo em, khoác lác a.” Vương Trung Đỉnh trêu chọc.

Hàn Đông nhìn thấy tiểu bánh ngọt xấu xí này, nhịn không được cười nói: “Vậy anh so với em còn thổi hơn.”

Vương Trung Đỉnh, “…”

Mãi cho đến lúc về nhà nằm trên giường, Hàn Đông vẫn có chút không thể tin được hết thảy những gì phát sinh trong ngày hôm nay.

Hơn nữa không thể tin được hôm nay là đêm giao thừa, hơn nữa có người ngủ ở bên cạnh hắn.

“Anh thật không trở về?” Hàn Đông trước khi ngủ lại lần nữa xác nhận.

Vương Trung Đỉnh ừ một tiếng.

Hàn Đông cười lên các loại thỏa mãn, tự mãn tự mãn liền ngủ mất rồi.

Kết quả, lúc mộng du khóc suốt hơn nửa đêm.

(Mọi ng đọc chỗ nào không hiểu cmt lại vào đoạn ấy nha)

222. Chương 218: Ánh Mắt Tốt

Một ngày đầu tháng ba, giữa lúc mọi người còn đang bận rộn thăm viếng, đoàn phim Hàn Đông liền bay đến căn cứ ngoại cảnh thứ hai, Tây Ban Nha, bắt đầu kỳ hạn quay phim nửa tháng.

Bởi vì nguyên nhân thời tiết, quá trình quay phim kéo dài thêm gần một tuần, kết thúc công việc đã là cuối tháng ba rồi.

Ngày về nước là Vương Trung Đỉnh tự mình tới sân bay đón, liếc mắt một cái liền từ trong đám người trùng trùng điệp điệp tìm ra dáng người hết sức tiêu chuẩn của Hàn Đông kia.

“Này, ở đây!” Nhị Lôi hướng Hàn Đông hô một tiếng.

Hàn Đông dùng tốc độ phản ứng nhanh nhất của mình, sau khi Vương Trung Đỉnh bắt chuyện qua cùng tất cả mọi người xong, rốt cục phát hiện chồng mình cũng đang đẩy xe hành lý tiến lại đây.

“Nhớ chết ta!” Hàn Đông dùng sức cho Vương Trung Đỉnh một cái con ôm mạnh cùng nước mắt lã chã mếu khóc nói, “Ngày đó nằm mơ, mơ thấy JB của anh bị em bấm rồi, buổi sáng khóc đến tỉnh.”

Vương Trung Đỉnh, “… Vẫn khá nỗ lực phấn đấu.”

Hàn Đông trơ mặt cười to.

Sau khi về đến nhà, hắn vội vàng mở hành lý. Vừa xếp ra ngoài vừa nói: "Em mang về cho anh không ít đồ, này, chân giò hun khói, quả khô, còn có rượu nho…"

Đang nói, một đôi tay nhỏ liền vươn lại đây.

Hàn Đông thoắt đè lại, mắng: "Là mua cho cháu sao? Cháu liền lấy loạn."

Tây Tây cười híp mắt, "Cháu đem Trộm ảnh giới thiệu cho bạn học xem, bọn họ đều đặc biệt thích chú."

"Được rồi, lấy đi ăn đi."

Hàn Đông lại từ đống hỗn độn nhảy ra một cái hộp tinh mỹ, trong hộp có một bộ quần áo sắp xếp rất gọn gàng, mười phần bật ra coi trọng của Hàn Đông đối Vương Trung Đỉnh.

"Bộ quần áo này là từ tay nhà thiết kế Blaise nổi danh nhất Tây Ban Nha, em nhờ Calne mới tìm được nàng. Thế nào? Đủ phong vị đi?"

Vương Trung Đỉnh vừa nhìn, trọn bộ trang phục lấy màu "xanh lục" làm chính sắc, quả thật rất thích hợp khí chất của y. =)))))))))

"Không tồi ~ ngay cả mũ cũng là lục a ~" Vương Trung Đỉnh nói.

"Anh thì biết cái gì? Đây thuần tuý là phong tình của biển ~ không chỉ có mũ là lục, lúc mặc còn đem mặt nhuộm thành lục, tựa như tuần binh bãi biển, quá con mẹ nó soái!"

Vương Trung Đỉnh: "…"

Trong lúc ăn cơm chiều, Tây Tây có vẻ có chút không thèm ăn, đôi mắt nhỏ một mực dán trên người Hàn Đông.

"Anh nhìn đứa nhỏ này một chút, rốt cuộc biết nghĩ tới em rồi, từ lúc vào cửa liền mãi nhìn chằm chằm em ~" Hàn Đông chọc Vương Trung Đỉnh, tự mãn nói.

Vương Trung Đỉnh quét mắt sang Tây Tây một vòng, hẳn là không đơn giản như vậy.

Quả nhiên, không đầy một lát Tây Tây liền quẳng đũa xuống, hai tiểu tay đan chéo, giọng điệu thập phần vô tội hỏi Hàn Đông hỏi: "Chú đêm nay phải ở lại đây sao?"

"Vô nghĩa, ta không được ở đây sao?" Hàn Đông nói.

Khuôn mặt Tây Tây cau lại, một bộ biểu tình không khách khí.

"Vậy chú không phải nên lo lắng đến chuyện tiền thuê nhà rồi sao?"

Hàn Đông dùng giọng điệu trẻ con thuần khiết đùa trả lời: "Ba của cháu cũng chưa có ý định đòi tiền thuê nhà của ta, cháu dựa vào cái gì đòi?"

Không ngờ, Tây Tây khí định thần nhàn nói: "Cháu mới là chủ nhà."

"Cháu làm chủ nha từ khi nào đây?"

Vương Trung Đỉnh nói: "Tôi đem nhà chuyển sang tên nó rồi."

Trong khoảng thời gian ăn tết này, Vương Trung Đỉnh suy nghĩ rất nhiều, y không có ý định muốn có thêm hài tử. Không riêng gì bởi vì Hàn Đông, cũng là sợ Tây Tây bị ủy khuất.

Cứ việc người nhà đều rất thương yêu Tây Tây, nhưng Vương Trung Đỉnh vẫn như trước không yên lòng. Y sợ chính mình có một ngày gặp bất trắc, Tây Tây sẽ phải chịu đãi ngộ không công bằng.

Cho nên, vì ý nghĩ này, cũng vì giải quyết băn khoăn, y liền trước tiên đem một bộ phận tài sản chuyển tên sang cho Tây Tây.

Nghe nói như thế, Hàn Đông cố ý hỏi Tây Tây: "Không phải ta mang về cho cháu bao nhiêu đồ vật đều ăn hết rồi?"

Ánh mắt Tây Tây rất không an phận, lại muốn nói: "Cái đó và ăn trúng có liên quan gì?"

Không có sao?

Hàn Đông trở về phòng vừa nhìn, há lại chỉ là đồ đã tặng đều ăn hết, ngay cả thùng đều trống rỗng rồi!

Quả nhiên…

"Cháu đây cũng trở mặt quá nhanh đi?" Hàn Đông chỉ vào Tây Tây chất vấn Vương Trung Đỉnh, "Anh nói một chút, nhi đồng nhỏ như vậy như thế nào có thể tính kế như vậy?"

"Nó trước kia không như vậy." Vương Trung Đỉnh lẳng lặng trả lời.

Hàn Đông, "…"

Nhiệm vụ quay của Phong Mang đã xong quá nửa, lịch trình phía sau không chặt chẽ như vậy nữa, chiến lược "Bước đầu tiên" của Hàn Đông liền bắt đầu lên lịch.

"Ngày mai có lãnh đạo tham ban, tôi muốn qua tiếp đãi, em cùng đi gặp tổ đi." Vương Trung Đỉnh nói.

Hàn Đông hỏi: "Tổ nào?"

" Chiến thần màu đỏ "

Hàn Đông vừa nghe tên liền đoán được rồi, nhất định là cái bộ phim chiến tranh phải diễn vai quỷ tử kia.

"Em phải chuẩn bị cái gì không?"

"Tạm thời không cần, trước gặp mặt cùng đạo diễn, xem người ta nói như thế nào đã."

Ngày hôm sau, Hàn Đông đi cùng Vương Trung Đỉnh.

Chiến thần màu đỏ được quay ngay tại "căn cứ truyền hình Trung Quốc và Phương Tây". Ở đây có sân bãi quay chụp đều là mới xây, đãi ngộ nghỉ ngơi cùng ăn uống cũng so với đoàn phim trước kia khá hơn nhiều.

Thời điểm Hàn Đông tới, toàn bộ diễn viên cơ bản đã vào vị trí của mình, chỉ còn thiếu mình hắn.

Đạo diễn họ Phạm, trên dưới bốn mươi tuổi, cũng là người ký hợp đồng với công ty Trung Đỉnh. Am hiểu quay chụp phim kháng chiến, phim điệp chiến, ở trong ngành có thanh danh tương đối cao.

Phạm đạo diễn hàn huyên đơn giản vài câu cùng Hàn Đông, sau đó bảo hắn đi thay trang phục.

Kết quả Hàn Đông thay trang phục xong vừa ra tới, đạo diễn cùng mọi người đều chau mày.

"Thế nào lên lại mất tự nhiên như vậy?"

"Tôi cũng thấy không giống người Nhật Bản."

"Hay là cho thêm một nhúm râu thử xem."

Kết quả hơn nửa ngày vẫn không có gì cải thiện.

Hơn nữa đứng chung một chỗ cùng với mấy diễn viên sắm vai người Nhật Bản, Hàn Đông lại giống như là kẻ tiềm phục nằm vùng.

"Nếu không cậu thay bộ Bát Lộ quân tôi xem xem." Phạm đạo diễn nói.

(Bát Lộ quân: quân Trung Quốc do Đảng cộng sản lãnh đạo)

Hàn Đông đành phải trở về đổi lại.

Kết quả, mười mấy phút đồng hồ sau đi ra, diễn cảm tổ đạo diễn càng nghiêm trọng hơn.

Nếu Hàn Đông vào vai người Nhật Bản chỉ là cảm giác không thích hợp, giả dạng bát lộ quân kia phải gọi là không ra cái gì cả.

"Tại sao có thể như vậy?"

Ngay cả Vương Trung Đỉnh cũng không lường trước được, Hàn Đông sẽ gặp vấn đề ở khâu tạo hình.

Phạm đạo diễn nói: "Có khi nào vì trên hơi hướng hiện đại người cậu ấy quá đậm không?"

Vương Trung Đỉnh đang cân nhắc, đột nhiên có người đến thông báo: "Vương tổng, Hoàng tiên sinh tới."

"Mau mời vào."

Vương Trung Đỉnh nói xong liền cùng vài lãnh đạo khác của tổ cùng tiến lên trước nghênh đón.

Hoàng tiên sinh tên đầy đủ Hoàng Thác, đảm nhiệm chức vị quan trọng trong quân đội, diễn viên chính bộ phim này chính là lấy ông ngoại gã làm nguyên mẫu. Lấy này nói là đến tham ban, chẳng bằng nói là tới thẩm tra.

Vương Trung Đỉnh trước dẫn gã đi quanh quanh mấy phim trường trọng yếu.

"Đây là cái phòng hội nghị kia sao?" Hoàng Thác hỏi.

Vương Trung Đỉnh gật đầu, "Phải rồi, vụ đấu súng 3.27 sẽ quay ở chỗ này."

Hoàng Thác vừa nhìn lướt qua, đã nói: "Căn phòng này có chút lớn đi?"

"Bởi vì chúng tôi cần dành ra một chỗ để sắp xếp thiết bị, cho nên không thể trăm phần trăm như nguyên mẫu."

"Cái cửa sổ này cũng có chút rộng." Hoàng Thác như trước nhíu mày.

Vương Trung Đỉnh nói: "Đây là lo lắng đến vấn đề ánh sáng."

"Anh không thể đi nói một tiếng với kịch tổ, điều kiện quay phim có thể bỏ qua, nhưng hoàn cảnh lịch sử có thể tùy ý sửa đổi sao?"

Vương Trung Đỉnh liền nói với Nhị Lôi: "Nhớ kỹ những điểm này, trùng kiến lại đi."

Từ phim trường quay lại, Hoàng Thác lại cùng Vương Trung Đỉnh đi gặp mấy diễn viên quan trọng.

Trên đường, gã quay sang Phạm đạo diễn nói: "Nữ diễn viên chính không nên trang điểm đậm như vậy nữa, mỗi lần tôi vừa thấy nữ cộng sản bị tra tấn còn mang theo lông mi giả liền ghê tởm."

"Hảo, ngài yên tâm, trang dung cùng tạo hình chúng tôi đều rất thận trọng."

Rất nhanh, hai người liền tới trung tâm hoạt động, toàn bộ diễn viên đều tập hợp ở đây.

Hoàng Thác nhìn qua một đám bọn họ, cuối cùng định trụ trên mặt Hàn Đông.

"… Cậu diễn Bát Lộ quân?"

Hàn Đông kính lễ, trịnh trọng đáp: "Báo cáo thủ trưởng, tôi diễn chính là quỷ tử Nhật Bản!"

"Cậu có thể diễn quỷ Nhật Bản?"

Giọng điệu nghi ngờ của Hoàng Thác khiến toàn bộ lãnh đạo tổ quay phim đều chấn động, nếu gã trực tiếp phủ nhận Hàn Đông, dù là Vương Trung Đỉnh cũng vô lực xoay chuyển.

Không ngờ, lời nói Hoàng Thác lại biến chuyển.

"Cậu chẳng lẽ không phải diễn quỷ Dương sao?"

(dương: ngoại quốc, chỉ những người nước ngoài mắt xanh mũi cao tóc vàng ấy)

Nghe nói như thế, tất cả mọi người ngây ngẩn.

Ngay cả Vương Trung Đỉnh cũng bất ngờ.

"Tóc xoăn lớn, hốc mắt thâm, đây rõ ràng chính là một tên quỷ Dương sống a!" Hoàng Thác lại nói.

Phạm đạo diễn vội chỉ Hàn Đông, "Cậu nhanh đi đổi lại tạo hình quỷ Dương cho chúng tôi xem."

Năm phút đồng hồ sau, Hàn Đông lần nữa bước ra, tất cả lắp bắp kinh hãi.

Ánh mắt thủ trưởng cũng quá tốt đi?

Phạm đạo diễn ngượng ngùng, "Ta nói, cậu ấy như thế nào tạo hình nào cũng không thích hợp, thì ra vấn đề ra ở đây."

"Chính là đây ~" Hoàng Thácлại nhìn lướt qua Hàn Đông, "Người Nhật Bản nào lại có chân dài như vậy ? Anhtìm hắn đến diễn, không phải cho người Nhật Bản thêm quá nhiều mặt mũi sao?"

Xong nhiệm vụ hôm nay T.T

223. Chương 219: Không Đủ Nhiệt

Bộ phim điện ảnh đầu tiên công ty Thái Bằng đầu tư Hắc Độc cũng tiến vào quá trình quay chụp khẩn trương.

Trong phim, Lý Thượng diễn vai nhị thiếu gia một tập đoàn tài chính lớn, kỳ thực là một "con nghiện".

Vì để gần với hình tượng kẻ nghiện thuốc, trong khi tất cả mọi người dùng thịt cá của mình ăn Tết âm lịch, Lý Thượng lại tự ép mình giảm hơn mười cân.

Nhưng mà chỉ là ngoại hình đạt tiêu chuẩn còn chưa đủ, trạng thái tinh thần của hắn cũng phải dựa theo nhân vật trong phim. Chính là sau khi trường kỳ hút thuốc phiện, biểu hiện ra trạng thái tinh thần uể oải, tư duy rời rạc, phản ứng chậm chạp.

Muốn làm đến điểm này sẽ không hề dễ dàng.

Lý Thượng mỗi ngày đều cũng xem một vài phim phóng sự về việc hít thuốc phiện cùng cai nghiện, tâm sự cùng một vài bằng hữu quen biết từng dính dáng qua thuốc phiện. Cho dù như vậy, hắn khi suy diễn trạng thái phát nghiện, vẫn như trước sai có biệt nhất định đối với thực tế.

Vì để đạt tới hiệu quả giống, Thái Bằng không tiếc nhập khẩu một cái thiết bị từ nước ngoài. Đặc biệt tạo ra bệnh trạng giống như khi phát nghiện, bắt Lý Thượng tự mình thể nghiệm.

"Cài này sẽ không tạo thành thương tổn đối với thân thể chứ?" Phùng Mục Chi lo lắng hỏi.

Thái Bằng nói: "Đây là dùng để tiến hành giáo dục phòng tránh sử dụng thuốc phiện, sao có thể có nguy hại?"

Phùng Mục Chi lúc này mới gật đầu đồng ý.

Sau khi Lý Thượng ngồi lên, cảm giác trong não như có một đàn kiến muỗi vỗ cánh bay quanh quẩn.

"Ong ong ong! Ong ong ong! …"

Ngay sau đó, tiếng vỗ cánh này từ nhỏ biến thành lớn, từng điểm thành mảng lớn, dần dần thăng cấp thành tiếng gầm rú thật lớn.

Lý Thượng cảm giác có gì đó trong mạch máu đè ép muốn vỡ tung, cơ hồ muốn căng nứt thân thể.

"Không được, thả tôi xuống, không thể chịu đựng nữa rồi…" Lý Thượng thống khổ giãy dụa.

Phùng Mục Chi hướng Thái Bằng hỏi: "Sắp xong chưa?"

"Sớm thôi ~" Thái Bằng bất vi sở động.

Da Lý Thượng dưới dự kích thích của dụng cụ bắt đầu co rút, tựa như bị móng vuốt mèo cào đến nối vệt lên, cảm giác ngứa từ lỗ chân lông dần dần lan vào xương cốt. Hắn muốn gãi nhưng gãi không đến, muốn gãi nhưng gãi không đến, chỉ có thể điên cuồng giãy dụa, thông qua cử động da thịt ma xát đến xương cốt để trị ngứa.

"A a a… Phùng tỷ… Cứu …"

Phùng Mục Chi thật sự không đành lòng, nghĩ tới đi đến tắt thiết bị, lại bị Thái Bằng ngăn lại.

“Chờ một chút.” Thái Bằng nói.

“Tôi cảm thấy cũng được rồi đi?” Phùng Mục Chi sốt ruột.

Thái Bằng thái độ lạnh lùng, “Nếu cô có thể bảo chứng sau khi hắn xuống dưới nhất định có thể qua diễn, tôi sẽ thả hắn xuống.”

Phùng Mục Chi không biết nói gì.

Cuối cùng, Lý Thượng sau khi chảy một thân nước mắt nước mũi nước miếng, mới có thể thoát ra.

“Cậu chịu chút tội này, còn không bằng một phần của giới nghiện.” Thái Bằng nói không đầu không cuối.

Tuy rằng sự thật như thế, nhưng Lý Thượng như trước bất mãn đối với phương thức cực đoan này của Thái Bằng.

“Nếu vai diễn này được Hàn Đông đón diễn, anh cũng đối với hắn như vậy?”

Thái Bằng cười cười, “Tôi đây khẳng định không nỡ.”

Lý Thượng hừ lạnh một tiếng.

Thái Bằng lại tiến đến bên tai hắn nhỏ giọng nói: “Bất quá, cậu vừa rồi như vậy, hơi kém làm tôi cứng rồi.”

Thấy Lý Thượng sắp trở mặt, Phùng Mục Chi vội khuyên nhủ: “Thừa dịp đang có trạng thái nhanh đến studio đem cái cảnh này qua đi, cậu hẳn là không muốn thể nghiệm lần thứ hai chứ?”

Nghe nói như thế, Lý Thượng mới đi thay quần áo.

Không thể không nói, một chiêu này của Thái Bằng vẫn là rất hữu hiệu. Ở lần quay lại cảnh phát nghiện này, biểu hiện của Lý Thượng có thể nói khiến người ta phải tán dương.

Đạo diễn vừa hô bắt đầu, hắn tựa như tọa châm chiêu. (như ngồi trên đống lửa)

Mới đầu là run rẩy, sau đột nhiên ngã xuống đất, thân thể gần như run rẩy phát điên. Miệng phát ra tiếng rên rỉ hàm hồ không rõ, đồng thời kèm thêm nước miếng chảy ra dòng dòng…

“Cắt!”

Vài nhân viên công tác chạy qua nâng Lý Thượng.

Bởi vì dùng sức quá mạnh, một thời gian rất dài Lý Thượng bị khó thở, hít thở một lúc mới chậm lại được.

“Đạo diễn, có thể qua không?” Phùng Mục Chi hỏi.

Đạo diễn hưng phấn nói: “Ai nha, lần này diễn xuất xem như…”

“Không đủ nhiệt.” Thái Bằng đột nhiên ngắt lời.

Tất cả mọi người ngây dại.

Lý Thượng còn đang ngậm nước trong miệng, đột nhiên có chút khó có thể nuốt xuống.

“Thái lão bản, yêu cầu của ngài có chút quá cao đi?” Đạo diễn nhịn không được thay Lý Thượng nói chuyện.

Thái Bằng không phản bác, trực tiếp đem ánh mắt chuyển hướng Phùng Mục Chi.

“Yêu cầu của tôi có cao hay không, tôi nghĩ trong lòng Phùng tỷ rõ ràng nhất. Tôi nói vậy đúng không? Phùng tỷ?”

Sắc mặt Phùng Mục Chi đổi đổi, nhưng rất nhanh khôi phục bình thường.

“Quả thật còn có không gian tiến bộ.” Nàng nói.

Tất cả mọi người ở thở dài trong lòng, Lý Thượng đây là tạo cái nghiệt gì rồi? Lại có thể vướng phải người đầu tư như Thái Bằng.

Trên đường trở về, Lý Thượng sắc mặt âm u, trạng thái tinh thần kém đến cực điểm.

Phùng Mục Chi vượt qua hắn hỏi: "Cậu còn có thể kiên trì không?"

"Bây giờ không phải vấn đề tôi có thể kiên trì hay không nữa, mà là gã có chịu buông tha hay không."

Phùng Mục Chi nói: "Nếu cậu có thể kiên trì, tôi có một biện pháp ngăn chặn cái miệng của gã."

"Biện pháp gì?" Lý Thượng hỏi.

Phùng Mục Chi dừng một chút, nói: "Cậu đi theo tôi."

Nửa giờ sau, Lý Thượng đi theo Phùng Mục Chi xe tới một sở cai nghiện ở Bắc Kinh.

Ở trong này, Lý Thượng gặp được người mà hắn nghĩ cả đời này cũng sẽ không bao giờ gặp lại —— Phương Vân.

Từ sau sự kiện Phương Vân tự sát, tin tức của nàng liền bị truyền thông phong tỏa. Có một lần nghe đồn nàng bị bệnh tâm thần phải đi nước ngoài trị liệu, Lý Thượng đối với lần này cũng rất tin không nghi ngờ.

Nhưng mà, hắn vạn lần không ngờ, nữ tinh vạn người hâm mộ, mua đôi đũa cũng phải hơn một ngàn, lại bị nhốt trong trong đại viện tường cao này, trải qua tháng ngày không bằng heo chó.

Khi Lý Thượng cùng Phương Vân cùng một chỗ thì nàng đã nhiễm vào thuốc phiện, nhưng chỉ là ma túy tỉ lệ thấp, bột K linh tinh.

Sau vài kích thích, nàng bắt đầu hút Heroin, từ đó về sau càng không thể vãn hồi. Thẳng đến khi hút quá liều suýt nữa mất mạng, mới bị người nhà đưa đến nơi này cai nghiện.

Lý Thượng lại nhìn thấy nàng thì rốt cuộc hiểu rõ thâm ý cái câu "Không đủ nhiệt" kia của Thái Bằng.

Ngắn ngủi một năm, Phương Vân từ một thục nữ phong tư trác tuyệt biến thành một lão phụ khô héo.

Thể trọng không đến 40 cân, gương mặt nếp nhăn mọc thành bụi, làn da vỡ nát, ánh mắt vô hồn…

Nếu không phải Y Sinh ở sở cai nghiện mãi xác nhận, Lý Thượng đánh chết cũng không tin đây là Phương Vân.

"Tôi đã xin sở trưởng, cho cậu ở lại đây làm tình nguyện. Một mặt có thể tự mình nhận thức tâm cảnh của kẻ nghiện, mặt khác còn có thể giúp Phương Vân cai nghiện."

Lý Thượng lập tức cự tuyệt, "Tôi không muốn ở đây."

Phùng Mục Chi vươn tay ngăn hắn lại, lãnh lời nói: "Nếu cậu muốn cả đời không thể trở mình."

Lý Thượng đứng bất động.

Phùng Mục Chi ra khỏi sở cai nghiện sở rẽ vào một cái ngõ nhỏ, gặp một phóng viên đang mai phục tại nơi đó.

"Hắn khoảng ba giờ sẽ ra ngoài một lần, cậu liền nhanh chóng chụp lại. Chờ hắn đi vào xong xuôi, mới chính thức cách ly."

"Yên tâm đi, Phùng tỷ."

Phùng Mục Chi vứt qua một cái túi tiền, "Tiền."

"Cám ơn Phùng tỷ."

Ngày hôm sau, tin tức "Lý Thiên Bang xuất hiện tại sở cai nghiện, hư hư thực thực hít thuốc phiện" lại gây nên một phen náo động.

Hàn Đông này đang "Giả Dương quỷ" ở đoàn phim luyện tập "Hút thuốc phiện" đột nhiên thấy được tin tức này.

"Ta kháo! Không phải chứ?"

Hắn vội gọi điện thoại Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh nói: "Tôi cũng không rõ tình hình cụ thể, đang liên lạc với bên kia."

Vì thế, hắn lại gọi điện thoại cho Phùng Mục Chi.

Ngữ khí Phùng Mục Chi lộ ra vẻ lo lắng, "Tôi cũng đang cố liên lạc với phía bên kia đây."

Hàn Đông ngồi không yên, liền xin phép đạo diễn, lái xe thẳng đến sở cai nghiện đó.

Trên đường còn nghi hoặc: trong tướng mệnh Lý Thượng không có cái lây dính thuốc phiện này a! Có khi nào lại là lăng xê?

Hàn Đông xem qua kịch bản Hắc Độc , tự nhiên biết Lý Thượng vào vai nhân vật nghiện thuốc phiện.

Nhưng hắn cũng không cần phải như vậy ác với chính mình như vậy a! Coi như đến lúc tẩy trắng không hề hít thuốc phiện, đối với thanh danh của hắn có chỗ nào tốt đây? Còn không phải càng tẩy càng đen…

Nghĩ nghĩ, Hàn Đông đột nhiên một cước phanh lại.

"Kháo, lái qua rồi!"

Hắn vừa muốn quay đầu xe trở về, đột nhiên phát hiện một đạo thân ảnh quen thuộc —— Thái Thuận.

Gã như thế nào lại ở đây?

Chẳng lẽ tất cả chuyện này đều là Thái Bằng giở trò quỷ?

Gã vì lăng xê phim của mình, cố ý dụ dỗ Lý Thượng?

Chính là chỉ bằng sức một mình gã, hẳn là không thể nói đen liền đen nghệ sĩ dưới trướng Trung Đỉnh đi?

Đây là, Hàn Đông lại thấy được thân ảnh Phùng Mục Chi.

Có khi nào đã lén thông đồng rồi ?

Nhưng Hàn Đông mơ hồ cảm thấy Phùng Mục Chi sẽ không như vậy, tuy rằng nàng cũng là một cái tên kiêu ngạo. Nhưng loại tình thế này, nàng không có khả năng mạo hiểm rủi ro chọc tức đại đầu ngạc Vương Trung Đỉnh này, đi theo một phần tử nguy hiểm không quyền không thế.

(đại đầu ngạc: một loại rùa nước lớn đầu to hàm khỏe mai có gai nhọn được coi như quái thú, liên tưởng đến khủng long thời xưa)

Cho nên, Hàn Đông nghĩ đến khả năng duy nhất chính là Phùng Mục Chi bị người theo dõi.

Để nghiệm chứng ý nghĩ này, hắn gọi một cú điện thoại cho Phùng Mục Chi.

"Uy? Phùng tỷ, tôi đã tới, cô hiện tại ở đâu?"

Phùng Mục Chi nghe nói như thế, theo bản năng nhìn xung quanh. Trong lúc ánh mắt nàng chuyển tới hướng Thái Thuận thì Hàn Đông phát hiện Thái Thuận nhanh chóng kèo thấp vành mũ, vội vàng dời đi.

Quả nhiên…

"Tôi thấy cô rồi!"

Hàn Đông nói xong, liền chạy tới hướng Phùng Mục Chi.

"Tình huống bây giờ thế nào?"

Phùng Mục Chi thở dài, "Buổi sáng quá nhiều phóng viên, hiện tại không phải nhân viên công tác và người nhà đều cấm vào."

"Vậy Thượng rốt cuộc có ở bên trong không a?"

"Vẫn luôn không liên lạc được, tôi cũng không dám xác định."

Hàn Đông nhìn chăm chăm vào Phùng Mục Chi, muốn từ mặt nàng tìm kiếm chút dấu vết để lại.

"Đúng rồi, cậu rất quan tâm hắn nha ~" Phùng Mục Chi ôn nhu cười cười với Hàn Đông.

Không thể không nói, Phùng Mục Chi cười rộ lên thật đẹp, ánh mắt nhìn chằm chằm của Hàn Đông nháy mắt biến thành si ngốc.

“Ah ~ là ~ là ~ ”

Một lát sau, Vương Trung Đỉnh cũng đã tới.

So với Hàn Đông vội vàng, y có vẻ bình tĩnh hơn, chỉ tùy tiện hỏi hỏi, lại công đạo vài câu, liền bảo Nhị Lôi lái xe đi trước, tự mình mang Hàn Đông trở về nhà.

Trên đường, Hàn Đông hỏi Vương Trung Đỉnh: “Anh một chút cũng không lo lắng sao?”

“Ai làm thủng giỏ kẻ đó tự làm đầy, tôi việc gì phải hao tâm ?” Vương Trung Đỉnh hờ hững.

Hàn Đông lại nói: “Em cảm thấy quyền lực của Phùng Mục Chi có chút quá mức tập trung, anh hẳn nên tìm người kềm chế cô ta lại.”

“Việc này tôi đã nghĩ qua.”

Con ngươi Hàn Đông nháy mắt tỏa ánh sáng, Thanh Thanh giọng, ưỡn ngực làm một tư thế tự mình cảm giác tốt đẹp.

“Cái kia… đã trúng ý được người nào chưa a?”

“Trước mắt đang xem xét một người.”

Hàn Đông khẩn cấp hỏi: “Ai a?”

“Du Minh.”

“Anh nói ai? ? ? ?”

“Du Minh.”

Mặt Hàn Đông vèo một cái liền lạnh, “Dựa vào đâu? Dựa vào cái gì đề bạt cái tên tiểu quái đản kia?”

Vương Trung Đỉnh không nhanh không chậm giải thích, “Bởi vì ánh mắt cậu ấy đủ cao, tính tình đủ lạnh, suy nghĩ cũng đủ lý tính.”

“Hơn nữa cũng đủ phụ thuộc vào anh, đúng không?” Hàn Đông sâu kín thêm một câu.

Ánh mắt Vương Trung Đỉnhdời đi, “Không biết em đang đây là nói cái gì.””

224. Chương 220: Khắc Phục Khó Khăn

Ở sở cai nghiện không đến ba ngày, Lý Thượng đã bị áp lực dày đặc cùng tuyệt vọng sâu sắc làm cho ngạt thở.

Hắn năm lần bảy lượt thỉnh cầu rời khỏi nơi này, đều bị sở trưởng lấy các loại lý do thoái thác.

Lý Thượng rốt cục phát hiện, chân chính tàn nhẫn đối với hắn không phải Thái Bằng, mà là Phùng Mục Chi.

So sánh với ngược đãi thân thể, ngược đãi tinh thần càng đáng sợ hơn nhiều.

Lý Thượng mỗi ngày đều phải đối mặt với Phương Vân nổi điên, tự mình hại mình, bệnh tâm thần, thậm chí đại tiểu tiện không khống chế.

Đó là chân chính vạn kiến đốt xương, vạn châm xuyên tim, vạn miệng hút máu, vạn côn trùng đoạn cân, vạn lửa thiêu da.

Chỉ có tận mắt nhìn thấy, Lý Thượng mới thực sự tâm phục khẩu phục đối với Thái Bằng.

Đồng thời, hắn cũng muốn cảm tạ Phùng Mục Chi ở điểm này. Thông qua lần tiếp xúc này, hắn chắc chắn sẽ không dính vào thuốc phiện nữa.

Sau khi Phương Vân phát nghiện xong, lại giống như người bình thường. Nói những lời bén nhọn như trước, không lưu tình.

Nhưng là phối với gương mặt lão phụ xanh xao vàng vọt này, có vẻ dị thường châm chọc.

"Y Lộ con tiện nhân kia thật là đáng chết, chính là ả lúc trước tính kế tôi như vậy ~ "

Lý Thượng thản nhiên trả lời: "Tôi cũng coi như dụng kế với cô."

"Tôi không hận cậu." Phương Vân nói.

Lý Thượng hỏi: "Vì cái gì?"

"Bởi vì khi tôi không có một chút giới trị lợi dụng, cậu còn đuổi theo đến quan tâm tôi. Mớm nước cho tôi uống, giúp tôi giặt quần áo, bưng phân bưng nước tiểu cho tôi…"

"Cô hiện tại sợ nhất cái gì?" Lý Thượng hỏi.

Phương Vân nói: "Tôi sợ nhất tuyệt vọng."

"Vì cái gì?"

"Bởi vì tôi một khi tuyệt vọng, liền muốn tiếp tục hút."

Lý Thượng bình tĩnh nhìn Phương Vân một trận, nhìn thấy mu bàn tay nàng tràn đầy lỗ kim, nhìn thấy làn da nàng vỡ nát, nhìn thấy nàng ánh mắt mờ đục kia cận tồn một tia kiêu ngạo…

Sau đó, sở trưởng gọi hắn qua.

Không biết ghé vào tai hắn nói những thứ gì, Lý Thượng giằng co một trận, cuối cùng là gật gật đầu.

Không đầy một lát, Phương Vân lại phát tác độc nghiện, vài nhân viên y tế cùng Lý Thượng đang cố khống chế nàng.

Cùng lúc đó, vài phóng viên tiến vào, vốn là muốn chụp Lý Thượng, kết quả lại chụp tới Phương Vân mai danh ẩn tích. Mà giờ phút này, Lý Thượng đang mặc quần áo tình nguyện, bị Phương Vân phát nghiện quyền đấm cước đá, vò đầu kéo tóc.

Phóng viên vội vàng ghi lại hình ảnh này.

Cùng nhân viên vẫn y tế còn thuật lại cho phóng viên Lý Thượng ba ngày qua này đối Phương Vân đủ loại chiếu cố.

Phương Vân đã mất ý thức.

Về phần phóng viên chụp cái gì, Lý Thượng nói gì, nàng một mực không cần, cũng một mực không giải thích, miệng nhắc tới nhắc lui đều là ma túy.

Sau khi phóng viên rời đi không lâu, Lý Thượng cũng rời đi.

Ngay trong đêm, truyền thông tẩy trắng thân phận hít thuốc phiện cho hắn. Đồng thời công bố hình ảnh hắn đến sở cai nghiện làm tình nguyện, chiếu cố nữ tinh ngày xưa giúp đỡ qua mình.

Trong nháy mắt, truyền thông nghịch chuyển.

Tiếng thảo phạt của dân mạng cũng trở thành ca ngợi, cảm khái nhân tình trong xã hội lạnh lùng này, trong giới giải trí lợi ích cá nhân là trên hết, lại cũng có người có tình nghĩa giống Lý Thượng.

Thậm chí về món nợ "Lý Thượng hành hung fan" kia, cũng lôi ra nữa một lần nữa tính toán rõ ràng.

Bọn họ đem đám fan Hạ Dương Trác liệt kê ra từng cái từng cái đủ loại tồi tệ, các loại ám chỉ loại "Nên đánh" này.

Theo sau liền có một đám "thanh niên giận dữ" xuất hiện, ngang nhiên ngăn đám fan thiếu não của Hạ Dương Trác lại, thảo phạt hành vi đuổi theo thần tượng không lý trí. Mượn việc này đem hành vi đánh người của Lý Thượng, nói thành là "Chân tình", "thay trời hành đạo", "Thuần gia môn nhân" .

Cứ như vậy, Lý Thượng không chỉ có thành công tẩy trắng, còn nổi tiếng thêm một bước giữa dư luận nhiệt tình nghị luận.

Không thể không nói, con đường ba tháng này của Phùng Mục Chi đi đến phi thường xinh đẹp!

Nhưng mà, Lý Thượng cũng không có bởi vì đánh thắng trận này "Khắc phục khó khăn" mà tâm tình tốt lên.

Có lẽ là cai nghiện đã dẫn đến cho hắn một bóng ma tâm lý, có lẽ là nhập diễn quá sâu, tinh thần Lý Thượng ngày càng sa sút.

Hắn thường xuyên mất tinh thần, buồn bực không vui, một chút việc nhỏ cũng sẽ bị chọc giận.

Bất quá cũng là phù hợp hình tượng nhân vật trong phim, để cho hắn diễn càng nhuần nhuyễn. Chính như Phùng Mục Chi nói, rốt cục cũng bịt được cái miệng xoi xét của Thái Bằng.

...

Hàn Đông bên này nhiệm vụ quay phim rất nhẹ nhàng.

Phạm đạo diễn so với Calne dễ chịu hơn, Hàn Đông tùy tiện diễn một chút, trong mắt gã lại chính là không có điểm gì có thể xoi xét.

Hắn trả lại cho Hàn Đông ngoại hiệu lúc đầu – diễn tinh.

Gặp người liền thổi phồng Hàn Đông kỹ xảo biểu diễn bao nhiêu tinh, có bao nhiêu linh khí.

(tinh: hoàn hảo, chuẩn xác, tiêu chuẩn)

Hơn nữa chuyên ở trước mặt Vương Trung Đỉnh thổi phồng, mỗi lần thổi phồng xong, kịch tổ đều cũng nhận được một vài phúc lợi ngoài định mức.

Hơn nữa, thông qua bộ phim truyền hình này, Vương Trung Đỉnh cùng Hoàng Thác trở thành bạn tốt.

Hai người hơn kém gần mười tuổi, chức nghiệp bất đồng, tính tình bất đồng, ở cùng một chỗ thế những tán gẫu mãi không hết một chủ đề.

Hàn Đông vì thế ăn không ít dấm.

Ngày hôm nay cũng là như thế, hắn mới vừa đến kịch tổ, liền chứng kiến xe Hoàng Thác đứng ở bên ngoài trường quay.

"Ta phi, thế nhưng lại tới nữa! Không thôi phải không? Coi như bộ phim này chính là nói về ông ngoại ngươi, cũng không thể đem nơi này trở thành nhà mình a!"

Đại khái cảm giác được địch ý của Hàn Đông, Hoàng Thác cố ý hỏi: "Tiểu Dương quỷ, thấy tôi như thế nào không chào hỏi?"

Hàn Đông đứng nghiêm chào, "Thủ trưởng hảo." Sau đó âm thầm thêm một cái "hảo nhà ngươi" liền vội lẩn đi mất.

Hoàng Thác nhìn thấy bóng lưng của hắn không nhịn được mỉm cười.

"Cười gì vậy?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Hoàng Thác dương cằm, "Cười tiểu Dương quỷ kia, cả ngày một bộ cà lơ phất phơ, không nên thân."

Vương Trung Đỉnh cũng cong cong khóe miệng theo.

"Hắn chính là cái đức hạnh kia."

225. Chương 221: Vợ Ta Là Bảo Vật

Trên thực tế, vai diễn kia của Hàn Đông cũng không phải là quỷ Dươngthuần. Vì cha là người Pháp, mẹ là người Trung Quốc, nhiều lắm tính bán quỷ Dương.

Vương Trung Đỉnh sở dĩ ngay từ đầu không nghĩ đến Hàn Đông, cũng là bởi vì đã có sẵn diễn viên người lai, y liền không hướng suy nghĩ lên Hàn Đông. Sau lại được Hoàng Thác nhắc một điểm, mới phát hiện Hàn Đông càng thích hợp với cái vai diễn kia hơn.

Hàn Đông vốn tưởng rằng mình diễn người nước ngoài, là có thể thoát ly vai trò chó săn.

Kết quả không nghĩ tới, hắn chỉ là từ chó săn của Nhật biến thành chó săn của người nước ngoài.

Chuyện xưa phát sinh ở thời kì chiến tranh kháng Nhật.

Lúc ấy Thiên Tân có rất nhiều tô giới, quỷ Dương Hàn Đông diễn này là đứng ở tô giới Pháp.

(Tô giới là một phần đất nằm trong một quốc gia có chủ quyền nhưng bị một thực thể khác quản lý. Thường thường là một cường quốc thực dân hay một thế lực nào đó được cường quốc thực dân hậu thuẫn như trong trường hợp các công ty mậu dịch thực dân.)

Bởi vì huyết thống không thuần tuý, hắn tựa như Asan Ấn Độ, chỉ có thể làm một vài chức vụ cảnh sát nhỏ.

(Asan Ấn ĐỘ: thuật ngữ phân biệt chủng tộc chỉ sự thấp kém, đối với người Thượng Hải thì người Ấn Độ thấp kém hơn người Phương Tây)

Thời gian dài bị người áp chế cùng xua đuổi, tạo cho hắn tính tình nhỏ nhen. Thường thường trong lòng có chuyện gì khó chịu đều lấy việc khi dễ người Trung Quốc để trút căm phẫn.

Ví như lấy người Trung Quốc làm bia sống, luyện tập bắn súng.

Ví như để nịnh bợ một tên thủ trưởng phương Tây trên đầu đầy nấm thế nhưng đang trên đường chộp lấy một người Trung Quốc, tàn nhẫn lột da đầu, mang đến cho thủ trưởng cấy ghép.

Những chuyện thất đức như vậy đếm không xuể.

Trong phân cảnh phải diễn ngày hôm nay này, Hàn quỷ phát hiện chó mình nuôi bị người Trung Quốc nhục mạ. Vì trả thù, hắn đem người ta trói lên cây, vừa quất vừa bắt người kia học chó sủa, còn kêu gọi những người Trung Quốc khác đến vây xem. Cuối cùng kích thích sự phẫn nộ của dân chúng, bị một đám nhân dân vây đánh.

Phạm đạo diễn vừa hô một tiếng, Hàn Đông kia liền lấy một thân tư thế vẽ đường cho hươu chạy bước ra.

(vẽ đường cho hươu chạy: dung túng, giúp kẻ ác làm việc xấu).

Vương Trung Đỉnh cùng Hoàng Thác cũng tạm dừng nói chuyện phiếm, chuyển ánh mắt về hướng trường quay, thưởng thức diễn xuất phấn khích của Hàn Đông.

Hàn quỷ vừa phát hiện chó của mình ở cửa tô giới cắn một người Trung Quốc, lúc này vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Hành động này khiến cho người bị cắn thống hận, nhưng lại sợ quyền uy người nước ngoài, chỉ có thể bất mãn mắng một câu.

Kết quả chuyện xấu đến rồi.

Mẹ Hàn quỷ là người Trung Quốc, thuở nhỏ dạy học song ngữ. Người ta nghe hiểu được tiếng Trung Quốc, hơn nữa có thể dùng Trung văn mắng người đến so với người địa phương mồm mép còn lưu loát hơn.

Trong nháy mắt nghe thấy vị bị chó cắn này mắng, Hàn quỷ nở nụ cười.

Nụ cười này là phải công phu.

Đã biểu hiện ra tức giận khi chó cưng bị người nhục mạ, lại phải trong tức giận này trộm mang một tia ác khí, rốt cuộc tìm được "Việc vui" ngày hôm nay rồi…

Nội tâm âm u tiết ra từ đáy mắt, khiến cho nam diễn viên đối diễn phải nổi da gà.

Hàn quỷ dùng súng chọc chọc đũng quần hai người người Trung Quốc bên cạnh, ý bảo bọn họ đem đồng bào kia trói lên trên cây. (chọc đũng quần =_=)

Trong quá trình treo lên, Hàn quỷ còn thường xuyên nhìn xung quanh. Bởi vì đây là ở ngoài cửa tô giới, rất nhiều người Trung Quốc lui tới. Nội tâm của hắn cũng có chút kiêng kị, liền đem họng súng đặt trên mông hai người hỗ trợ kia, để ngừa bọn họ sinh sự.

Xem đến đây, Hoàng Thác có chút khó hiểu rồi.

"Cậu ta vì cái gì chỉ khẩu súng vào mông hai người kia, mà không phải đầu vậy?"

Vương Trung Đỉnh ngiêm trang nói: "Vì để che dấu nội tâm nhát gan của nhân vật a, nếu như hắn đặt khẩu súng ở trên đầu, rất có thể tay sẽ run." (ở gần Hàn Nhị lâu nói điêu không chớp mắt rồi =)))

Hoàng Thác một biểu tình hiểu ý, "Chẳng thể trách, biểu diễn từng khâu nhỏ thật quá tinh chuẩn đi."

Vương Trung Đỉnh đáp lại một nụ cười, ta chẳng lẽ nói cho ngươi đây là do thói quen sao?

Tiếp theo là tiết mục cao trào Hàn quỷ đánh người đồng thời bắt người kia phải học theo chó sủa.

Ai nấy đều thấy được, thời điểm Hàn quỷ quất roi lên người Trung Quốc kia, diễn cảm kia là vô cùng phấn khởi a! Một chút cũng không giống như là giả. Coi như biết ngươi không đau, lão tử cũng phải dùng toàn lực mà đánh a! Cho ngươi bình thường lấy tiểu roi da, tiểu dây điện quất mông ta, cho ngươi bức ta cái gì mà lớn tiếng chút a…

Ngày hôm nay cơ hội báo thù đến đây!

Hàn Đông một bên đánh một bên ác mắng, tiếng mắng chói tai kia, diễn cảm xấu xa kia quả thực đến mức chọc điên người.

Hơn nữa lúc người bị hành hạ cầu xin tha thứ, Hàn Đông kia, vài tiếng cười to kia muốn hào sảng lại hào sảng không nổi, muốn điên cuồng lại điên cuồng không triệt để. Đem cái bộ dạng đê tiện đắc chí, tác oai tác phúc này của quỷ Dương diễn xuất đến xuất thần nhập hóa.

Quần chúng vây xem mỗi người đều cắn răng nắm chặt quyền, trong lòng oán thầm: đây là có bao nhiêu bản sắc biểu diễn, mới có thể đạt tới loại cảnh giới này a!

Ngay cả Hoàng Thác cũng nhịn không được hỏi Vương Trung Đỉnh: "Cậu xác định nhân phẩm diễn viên này không có vấn đề sao?"

Vương Trung Đỉnh ách nhiên thất tiếu, "Không có vấn đề, cậu ấy chỉ là nhập diễn tương đối triệt để mà thôi."

(ách nhiên thất tiếu: á khẩu không cười nổi, nói chúng là dở khóc dở cười)

Mới vừa nói xong, Hàn quỷ liền bị một đám người Trung Quốc xông lên vây đánh rồi. Lúc ấy cái tiếng reo hò cố lên kia, cái tiếng vỗ tay kia, chưa bao giờ khoái lòng người như vậy!

Đạo diễn vừa kêu "Cắt", người quay phim cũng xông lên phía trước bổ thêm mấy đá, có thể thấy được kỹ năng diễn xuất của Hàn Đông có bao nhiêu nhuần nhuyễn.

Hoàng Thác cũng không khỏi cong khóe miệng, "Xem ra cậu ta rất thích hợp diễn vai phản diện."

"Cũng không nhất định, nếu cậu ấy diễn nhân vật đau khổ, anh xem cũng sẽ cảm thấy rất đáng thương."

Từ lúc Hoàng Thác quen biết Vương Trung Đỉnh tới nay, rất ít nghe y khen người nào. Thấy y cho Hàn Đông một lời khẳng định lớn như vậy, liền có thêm vài phần hứng thú đối với tiểu Dương quỷ này.

"Cậu ta cũng là nghệ sĩ ký tên của công ty cậu?"

"Ân, ký tên năm ngoái."

"Cậu lúc trước như thế nào lại nhìn trúng cậu ta?"

Ý ở ngoài lời: loại người tính cách như ngươi làm sao lại có thể ở cùng chỗ với hắn? Hoàn toàn là hai thái cực đối lập a!

Nếu đổi lại là người khác, Vương Trung Đỉnh khẳng định tùy tiện bịa vài câu cho qua rồi. Nhưng là đối mặt với Hoàng Thác, y lại đột nhiên có dục vọng khuynh thuật.

Vì thế, y đem tình huống thực tế ngẫu nhiên gặp Hàn Đông đêm hôm đó, một năm một mười thuật lại cho Hoàng Thác.

Chính là Hàn Đông trần truồng, dùng dây tự trói mình, cùng với ảnh trắng đen.

Hoàng Thác đã thật lâu không cười đến vật vã như vậy.

"Nghe cậu nói như vậy, thật đúng là một kẻ hay ho a!"

Hoàng Thác càng khen, trong lòng Vương Trung Đỉnh càng cao hứng, trong lòng y cao hứng, liền nhịn không được tiếp tục thổi phồng…

Vì thế, phần lớn thời gian còn lại, Hoàng Thác đều là vượt qua trong công cuộc tẩy não "Vợ ta là bảo vật".

Nghe được đạo diễn hô "Kết thúc công việc", Vương Trung Đỉnh mới như ở trong mộng chợt tỉnh nhìn đồng hồ một cái, "Thế nhưng đã giờ này rồi."

Hoàng Thác nắm lấy cổ tay của y, "Đồng hồ này của cậu thật đẹp."

Vì thế, Vương Trung Đỉnh lại bồi thêm một câu.

"Đây cũng là Nhị Hàng kia tự mình làm."

Hoàng Thác lộ ra vẻ kinh ngạc, "Đây là cậu ta làm, cậu ta còn có thể làm đồng hồ?"

Lòng hư vinh của Vương Trung Đỉnh ở trong loại ánh mắt này của Hoàng Thác được thỏa mãn đến thật đầy.

"Cậu ấy không chỉ có biết làm đồng hồ, rất nhiều đồ thủ công mỹ nghệ khác cũng đã làm. Không tin anh đến nhà của tôi xem qua, có một bộ nội thất gỗ chính là cậu ấy tự mình làm. Lúc ấy Hạ Hoằng Uy trả giá muốn mua đi, tôi cũng không nỡ bỏ, bây giờ còn đang trữ bên trong tàng thất."

Hoàng Thác không khỏi khơi dậy vài phần hưng trí, "Nghe cậu nói như thế, tôi lại thật sự muốn đi xem, nhân thể thưởng thức mấy phòng đồng hồ kia của cậu."

"Không thành vấn đề." Vương Trung Đỉnh thống khoái đáp ứng, "Tôi dặn dì làm thêm vài món ăn, tối nay liền ở lại ăn đi."

"Tôi đây sẽ không khách khí, ha ha…"

Hàn Đông ở thật xa chứng kiến Hoàng Thác nắm chặt cổ tay Vương Trung Đỉnh, liền vẻ mặt như đưa đám vọt tới.

Nhưng là vừa đi đến trước mặt liền sợ rồi, người ta một thân quân trang cũng không phải mặc trắng a.

Hàn Đông chỉ có thể bất động thanh sắc đem bàn tay Hoàng Thác, đổi thành tay của mình, dắt lấy Vương Trung Đỉnh đi ra ngoài.

"Về nhà đi ăn a!"

Cố ý cất cao giọng, hướng Hoàng Thác công khai biểu thị chủ quyền của mình.

Nhưng mà, Hoàng Thác tựa như không nghe thấy, một đường theo tới bọn họ về nhà.

Vương Trung Đỉnh xách theo đồ đạc đi vào trước, Hàn Đông khóa kỹ xe vừa muốn đi, liền chứng kiến một chiếc xe khác tiến vào.

Nhìn thấy người trên xe, mặt Hàn Đông nháy mắt chuyển đen.

Được a ~ còn đào được đến trong nhà a? Ý định khiêu khích ta có phải hay không?

Đáng tiếc, Hoàng Thác hoàn toàn, từ đầu, vẫn luôn không biết Vương Trung Đỉnh và Hàn Đông cùng một chỗ, còn tưởng rằng Hàn Đông cũng là đến ăn cơm, liền đặt tay lên bả vai hắn, xưng huynh gọi đệ tiếp đón.

"Đi nào ~ "

Đầu Hàn Đông mơ hồ, vẫn thật sự theo y đi vào.

Chờ sau khi vào nhà kịp phản ứng, Vương Trung Đỉnh đã dẫn Hoàng Thác lên lầu rồi, hơn nữa thẳng đến gian tàng thất ngay cả hắn cũng không được bước vào kia.

Mẹ kiếp!

Đây là giang sơn thật vất vả mới giành được muốn đổi chủ sao?

"Những thứ này là do cậu ấy mân mê ra." Vương Trung Đỉnh còn đang hưng trí bừng bừng khoe khoang.

Hoàng Thác không chịu nổi bị một phòng đồ chơi nhỏ rực rỡ muôn màu khóa lại rồi, thiệt nhiều tiểu lễ vật sáng tạo, nhìn xem gã nhìn cũng không kịp nhìn, yêu thích không rời tay.

"Đôi tay này cũng quá tà hồ đi?"

Vương Trung Đỉnh sau đó lại giới thiệu cho gã, chứng minh Hàn Đông so với tưởng tượng của ngươi còn tà hồ hơn nhiều.

"Mấy thứ này đều là cậu ấy mân mê ra trong lúc mộng du."

"Mộng du?"

Vương Trung Đỉnh hạnh phúc không cần nói cũng hiểu.

"Có vài buổi sáng sau khi tỉnh lại, đầu giường liền xuất hiện bao nhiêu vật nhỏ."

"Đây là cái gì?" Hoàng Thác lại cầm lấy một thứ đồ.

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh thoắt biến.

"Đừng động!"

Mấy hôm nay phải làm bài đến muộn cả nhà thông cảm ^^ hôm nay được một chương thôi nhé

226. Chương 222: Một Cái Hiểu Lầm Xinh Đẹp

Đáng tiếc đã chậm.

Hoàng thủ trưởng quyền cao chức trọng của chúng ta, bị văng lên một mặt sữa tắm. Hơn nữa còn là màu thuần trắng, bắt trên mặt thật không nhịn nổi suy nghĩ bậy bạ.

Vương Trung Đỉnh vội rút giấy đưa tới.

"Đây là cái gì a?" Hoàng Thác hơi có vẻ tức giận.

Vương Trung Đỉnh vì chừa cho thủ trưởng chút mặt mũi, không nói cho gã biết đây là phát minh "máy bắn nhan" của Hàn Đông. Chỉ nói là cái bình nén, liền bâng quơ bỏ qua.

(bắn nhan lên gg tra là bắn tinh lên mặt. Douma làm cái bộ này tâm hồn mình bị tổn thương nghiêm trọng >.<)>

Không đầy một lát, Hoàng Thác lại nhìn trúng một cái lồng châu chấu.

"Đây cũng là cậu ta tự phát minh ra sao?"

"Ân, chính là dùng chút gỗ vụn cùng que nướng bằng trúc đan thành."

Nói xong, Vương Trung Đỉnh chỉ dẫn cho Hoàng Thác phương pháp sử dụng lồng châu chấu.

"Anh xem, lồng này có một cái cửa nhỏ. Muốn lấy con châu chấu ra, có thể nâng cửa lồng lên từ nơi này. Sau đó lấy que trúc xua ở đầu này, không đầy một lát, nó liền nhảy ra rồi."

"Thật thú vị ~ "

Hoàng Thác đùa nghịch một trận xong, cuối cùng nói với Vương Trung Đỉnh: "Nếu cứ để không trong này như vậy, không bằng tặng cho tôi đi, quân khu bên kia rất nhiều châu chấu."

Vương Trung Đỉnh hơi có vẻ khó xử, "Cái này phải hỏi Hàn Đông a, tôi thực không có quyền quyết định."

"Được, trước cứ để đây, lát nữa ăn cơm hỏi cậu ấy một câu."

Vương Trung Đỉnh nói: "Ta ăn cơm thôi, cơm nước xong lại xem."

"Hảo hảo hảo." Hoàng Thác gật đầu đáp.

Hai người vừa cười vừa nói đi đến nhà ăn.

So sánh, cảm xúc Hàn Đông thì không được lạc quan như vậy a.

Lúc ăn cơm, không chỉ có toàn bộ quá trình này xị mặt, hơn nữa lúc Hoàng Thác bắt chuyện cùng hắn cũng là lạnh lùng.

"Tiểu Dương quỷ ngày hôm nay như thế nào không vui a ~" Hoàng Thác cố ý trêu chọc.

Hàn Đông nhấc lên bộ mặt so với đậu phụ thối còn bốc mùi hơn, cứng rắn nói: "Có sao? Tâm tình tôi rất tốt a ~ "

Vương Trung Đỉnh quay sang Hoàng Thác nói: "Cậu ấy là quay phim mệt, mỗi khi mệt liền ủ rũ. Chúng ta tiếp tục tán gẫu, không cần phải để ý."

Trong lòng Hàn Đông đã chua đến sủi bọt, lại không muốn biểu hiện ra ngoài, vì thế một bên giữ im lặng uống rượu, một bên âm thầm thẩm tra mặt "Tình địch".

Trung niên góa vợ, có một con gái, đã hơn tám tuổi.

Đứng với Vương Trung Đỉnh thật quá xứng a... Hàn Đông các loại tức giận, lại rót cho mình hai chén rượu.

Kết quả, hắn bữa này uống rượu một mình nửa ngày, thật vất vả chờ được một câu hỏi thăm của Vương Trung Đỉnh, lại là muốn lồng châu chấu.

"Dù sao em lưu trữ cũng không dùng, không bằng đưa cho Hoàng ca đi." Vương Trung Đỉnh nói.

Hàn Đông lập tức mắng: "Ai nói em không dùng, em ngày mai liền nuôi một con."

"Nuôi cái gì mà nuôi? Người ta nuôi là muốn nghe châu chấu kêu, em so với châu chấu còn nói nhiều hơn."

Hàn Đông đen mặt, "Quản được sao? Tôi thích."

Vương Trung Đỉnh cũng giận, "Em hôm nay sao lại thế này? Từ lúc ngồi vào bàn..."

"Được rồi." Hoàng Thác ngăn Vương Trung Đỉnh lại, "Cậu ấy không muốn thì thôi, tôi cũng không nhất định sẽ nuôi."

Vương Trung Đỉnh trầm mặt không nói gì nữa.

Kết quả, Hàn Đông càng cân nhắc càng thấy không vui, rốt cục nhịn không được bùng nổ một tiếng.

"Tôi đưa cho hắn, được rồi đi?"

Hoàng Thác ngây người, như thế nào đột nhiên lại thay đổi?

Vương Trung Đỉnh ban đầu cũng là sửng sờ, sau kịp phản ứng, lại bắt đầu thổi phồng: "Tôi đã nói gì? Cậu ấy căn bản không phải là cái loại người keo kiệt kia."

Hoàng Thác cười ha ha, "Vậy cám ơn trước a."

Trong lòng Hàn Đông không những không thoải mái chút nào, ngược lại càng biệt khuất hơn. Vì thế lại bắt đầu một ly nhận một ly uống, tựa như âm thầm phân cao thấp, không đầy một lát đã đem chính mình quá chén rồi.

Vương Trung Đỉnh và Hoàng Thác cũng uống không ít, thật sự là gặp được tri kỷ ngàn chén thiếu, trò chuyện một lúc liền mơ hồ rồi.

“Một mình anh lái xe đến đây, lại uống nhiều rượu, vẫn là đừng về nữa, đêm nay liền ở lại đây đi.”

Hoàng Thác ngẫm lại, liền gật đầu đáp ứng.

Vương Trung Đỉnh cùng bảo mẫu đi lên lầu lấy đệm chăn mới, Hoàng Thác vỗ vỗ sau lưng Hàn Đông, hỏi: “Cậu đêm nay cũng ở lại đây?”

Hàn Đông say khướt ừ một tiếng.

“Vậy đi thôi, cùng nhau trở về phòng.”

Kết quả, sau khi Hoàng Thác vào phòng cho khách của mình, Hàn Đông cũng đi vào theo. Hoàng Thác một đầu dựa ở trên giường, Hàn Đông cũng đi theo dựa đầu ở trên giường của gã.

Hoàng Thác vỗ vỗ vai Hàn Đông, hỏi: “Bọn họ không an bài phòng cho cậu sao?”

“An bài rồi.”

“Vậy cậu như thế nào không về phòng của mình ngủ?”

Hàn Đông như khỉ bám đến trên người Hoàng Thác các loại nị oai, “Em lại muốn ngủ chung phòng cùng anh.”

Hoàng Thác không biết Hàn Đông nhận lầm người rồi, cho là hắn bản chất thích đùa giỡn. Cho nên khi lúc Hàn Đông bám lên người, cũng không có kiên quyết đẩy ra.

Kết quả, Hàn Đông ôm ôm lại bắt đầu động tay động chân, hơn nữa lời nói càng ngày càng khác lạ.

“Anh có thích em không?” Hỏi Hoàng Thác.

Hoàng Thác mặc dù là thẳng nam, nhưng là Hàn Đông biểu đạt ý tứ đến rõ ràng như vậy rồi , gã không có khả năng không hiểu.

“Tôi không thích cậu.”

Quân nhân nói chuyện chính là ngay thẳng.

Hàn Đông vẻ mặt bi thương, “Vì sao?”

Hoàng Thác nói: “Tôi không thể chấp nhận nam nhân.”

“Em cũng không chấp nhận, nhưng em yêu thích anh hơn, đây là số mệnh a, không chấp nhận không được.”

Hoàng Thác thực sự suy nghĩ một lát, sau đó cự tuyệt thẳng nói: ” Tôi không thích người quá mức hoàn mỹ, so sánh, tôi càng thích người có nhiều tật xấu một chút.”

” Tật xấu của em cũng rất nhiều a¡‘Hàn Đông lập tức tiếp lời nói, ” Em thích khoác lác, thích tính kế, thích đùa giỡn lưu manh, mài mài chít chít, lại thần thần cẳn nhẳn…”

“Được rồi, đừng miễn cưỡng gán lên cho chính mình nữa, sớm đã có người tiết lộ về cậu cho tôi, cậu ở trong mắt tôi chính là một nhân tài toàn năng, hoàn mỹ vô khuyết.”

“Đừng nghe hắn… Nói bừa… em… Tật xấu… Nhiều lắm… Nhiều…”

Hàn Đông nói đến một nửa liền ngủ mất rồi.

Hoàng Thác ngấm men rượu, cũng mơ mơ màng màng ngủ.

Không biết qua bao lâu, Vương Trung Đỉnh rốt cục ôm đệm chăn đã chuẩn bị tốt đi đến.

Kết quả, thấy một màn trước mắt, mặt của y lập tức liền tái.

Hàn Đông không chỉ có ngủ cùng Hoàng Thác ở trên một cái giường, hơn nữa đầu làm sao còn gác ở trên đũng quần Hoàng Thác.

Vương Trung Đỉnh vội vàng vứt chăn xuống, trước đem hàng này từ trên giường người ta nhấc đi. Kết quả mới vừa khiêng lên trên vai, đột nhiên rùng mình, cả người chết đứng tại chỗ.

Giữa hai cái đùi đang giang rộng của Hoàng Thác, có một khối ấn ký rõ ràng, tàn nhẫn tổn thương ánh mắt của y.

Như thế nào?

Như thế nào chính là người này?

Vương Trung Đỉnh nháy mắt tỉnh rượu, trong đầu đều tràn ngập bốn chữ to —— giao hữu bất thận.

(kết giao bạn bè thiếu thân trọng)

Kết quả, lúc Hoàng Thác đi tiểu đêm, đột nhiên phát hiện trên đùi của mình có vết tích dị thường.

Kỳ quái, ở đây làm sao lại có một vết dính dầu mỡ?

Coi như bị cọ cũng không thể cọ chỗ này đi?

Lúc này, gã đột nhiên nhớ tới cuộc nói chuyện cùng Hàn Đông đêm hôm qua kia. Tiếp tục lại nhìn vị trí kia, nháy mắt minh bạch rồi.

Tên Xú tiểu tử này, còn chưa thế nào, đã muốn chiếm tiện nghi của ta…

Vì thế rút khăn tay ra, mạnh mẽ lau một trận.

Sáng sớm hôm sau, lúc Hoàng Thác xuống lầu, Vương Trung Đỉnh đang ngồi ở phòng khách hút thuốc.

"Sớm như vậy đã dậy sao?" Hoàng Thác hỏi.

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh rõ ràng không tốt lắm, bất quá cố gắng không biểu hiện chuyển biến quá lớn.

"Ngủ không được liền dậy."

Hoàng Thác nói: "Quân khu bên kia có chút chuyện, tôi cũng không ăn điểm tâm cùng mọi người được rồi."

Vương Trung Đỉnh ừ một tiếng.

Hoàng Thác vừa muốn đi, đột nhiên lại nhớ tới cái gì.

"Đúng rồi, lồng châu chấu của tôi chưa lấy."

Vương Trung Đỉnh đột nhiên mở miệng nói: "Đừng lấy."

"Làm sao vậy?" Hoàng Thác khó hiểu.

Vương Trung Đỉnh thản nhiên trả lời: "Hắn không muốn cho anh nữa."

"Ai nha! Tôi rõ ràng nhớ rõ sau đó cậu ta đáp ứng rồi, tại sao lại lật lọng?"

"Hắn chính là cái loại người này." Lời nói Vương Trung Đỉnh xoay chuyển, "Nói chuyện không bao giờ đáng tin."

Hoàng Thác lại không cho là như vậy, cho là ngày hôm qua mình "cự tuyệt" Hàn Đông, Hàn Đông cáu kỉnh cũng là bình thường.

Vì thế Hoàng Thác tùy tiện tìm lý do hoà giải, "Có lẽ là cậu ấy rất thích đi."

"Hắn không thích, chính là keo kiệt." Vương Trung Đỉnh ngữ quyết đoán.

Lông mi Hoàng Thác nhíu lại, "Cậu không phải mới ngày hôm qua còn nói cậu ta không keo kiệt sao?"

"Đó là chừa lại cho hắn chút mặt mũi, tránh nói ra mà thôi. Trên thực tế hắn chính là keo kiệt, đặc biệt tính kế."

Hoàng Thác loáng thoáng nhớ ngày hôm qua Hàn Đông có nhắc tới một cái khuyết điểm.

Vương Trung Đỉnh ngày hôm nay lại nhấn mạnh, chẳng lẽ là muốn làm mối hai chúng ta?

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng mà Hoàng Thác không giáp mặt nói ra. Sợ Vương Trung Đỉnh vạn nhất không có ý tứ kia, liền làm trò cười rồi.

"Nếu cậu ta không muốn, vậy quên đi."

Vương Trung Đỉnh đột nhiên lại nói: "Bất quá, hắn muốn tặng cho ánh cái này." Nói xong liền đưa lên trước mặt Hoàng Thác.

Hoàng Thác tập trung nhìn vào, là bình đựng sữa tắm tối hôm qua văng lên mặt mình.

Vừa định nói không cần, chợt nghe thấy Vương Trung Đỉnh giải thích nói: "Máy bắn nhan này nhìn qua rất..."

"Cậu nói đây là cái gì?" Hoàng Thác lập tức ngắt lời.

Vương Trung Đỉnh nói: "Công cụ mô phỏng bắn nhan, dùng để nghịch a."

"Cậu ngày hôm qua không phải nói đây là bình nén sao?"

"Là sợ anh tức giận, liền không nói thật. Như thế nào lại nghĩ tới tiểu tử này quá đáng như vậy, phun mặt anh coi như xong, còn muốn tặng cho anh."

Nếu Vương Trung Đỉnh khôngnói, Hoàng Thác không biết là cái gì. Kết quả sau màn "Làm mối"này của y, Hoàng Thác ngược lại có một loại cảm giác kì lạ đối với Hàn Đông.

227. Chương 223: Phúc Hắc

Phúc hắc: Bụng dạ đen tối nham hiểm

Cuối cùng Hoàng Thác cũng không đem "máy bắn nhan" kia đi.

Hàn Đông tỉnh lại thấy mình ngủ ở trên giường Vương Trung Đỉnh, trong lòng cuối cùng cũng thoải mái hơn một chút.

Bất quá sau khi xuống lầu, như cũ kỳ quái hỏi Vương Trung Đỉnh: "Vị Hoàng ca ca kia của anh đâu?"

Vương Trung Đỉnh nói: "Bị tôi đuổi đi rồi."

Trong mắt Hàn Đông toát ra chính là vui sướng khi người gặp họa, khẩn cấp hỏi: "Vì cái gì?"

"Tôi phát hiện ra con người này không thành thật."

Hàn Đông căng thẳng trong lòng, "Có ý gì? Gã chiếm tiện nghi của anh sao?"

Vương Trung Đỉnh trâng tráo: "Muốn chiếm, nhưng bị tôi ngăn lại đúng lúc."

Hàn Đông nghiến răng nghiến lợi, "Em đã cảm thấy gã có mưu đồ quấy rối anh, quả nhiên bị em đoán trúng rồi! Bà ngoại nó, thậm chí ngay cả người của ta cũng dám động đến, không muốn sống nữa đi?"

Vương Trung Đỉnh thỏa mãn thu hoạch một phen thóa mạ này của Hàn Đông.

"Đây là cái gì?" Hàn Đông cầm lấy máy bắn nhan.

Hắn không hề có ấn tượng đối với phát minh lúc mộng du này của mình, lại giống như Hoàng Thác, tay không cẩn thận chạm vào công tắc, nháy mắt bị văng sữa tắm lên mặt.

"Ta phi, chuyện gì đây?" Hàn Đông tức giận.

Vương Trung Đỉnh giả vờ bộ dạng vừa tỉnh ngộ.

"Không ngờ là ý đồ này ..."

Hàn Đông bất minh sở dĩ, vừa lau vừa hỏi: "Y đồ?"

Vương Trung Đỉnh giống như khó có thể mở miệng nói: "Đây là Hoàng Thác tặng cho tôi, ngay từ đầu tôi tưởng cái bình nén, không ngờ là mô phỏng..." (từ Du Minh đến Vương tổng, bị dạy hỏng thật rồi=)))))))))

"Mô phỏng cái gì?" Hàn Đông vội hỏi.

Vương Trung Đỉnh không nói gì, trực tiếp đưa tới một cái gương.

Hàn Đông chợt nhận ra, nghiến răng nghiến lợi.

"Kháo! Đường đường một sĩ quan quân đội, thế nhưng chơi cái loại này? Thiệt thòi em còn xem gã là một người đứng đắn! Náo loạn nửa ngày chính là ra vẻ đạo mạo nguỵ quân tử!"

Vương Trung Đỉnh cũng thở dài.

Hàn Đông nhìn về phía y, ánh mắt lại mềm xuống.

"Bất quá em rất hài lòng đối với biểu hiện biểu hiện lần này của anh, thật sự, em không nghĩ tới anh thẳng thắn đối với em như vậy."

Hàn Đông tiến lên các loại âu yếm với Vương Trung Đỉnh, ẩn tình đưa tình, yêu thương thắm thiết.

Vương Trung Đỉnh vẫn là bộ dạng người đàn ông tốt không thẹn với lương tâm kia, vuốt tóc Hàn Đông nói: "Tôi rất lo cho em."

"Lo cho em? Vì cái gì?"

"Tôi lo lắng gã đã biết quan hệ của chúng ta, sẽ có ý định trả thù."

Hàn Đông uy trừng hai mắt, "Trả thù? Gã còn có mặt mũi trả thù em? Lão tử không tính toán với gã đã là may mắn rồi!"

Vương Trung Đỉnh nói: "Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, trong khoảng thời gian này tốt nhất em cách xa gã một chút, không cho gã cơ hội thương tổn em, nhất là lúc tôi không có ở đây."

Hàn Đông tuy rằng nuốt không trôi cơn tức này, nhưng vẫn cắn chặt răng ẩn nhẫn.

"Yên tâm đi, em sẽ không trực diện đối đầu với gã, muốn chỉnh cũng phải chỉnh sau lưng!"

Vương Trung Đỉnh gật gật đầu, "Có thể như vậy là tốt nhất, dù sao mặc kệ em làm gì, tôi cũng ủng hộ em."

Hàn Đông cảm động hai mắt xoạch đẫm lệ, sáng sớm liền cho Vương Trung Đỉnh ăn triệt để một phen.

...

Vài ngày sau đó, hết thảy đều bình an vô sự.

Hoàng Thác vì để giảm bớt khả năng phát sinh hiểu lầm, cơ hồ không ghé qua kịch tổ lần nào, bất quá vẫn như trước duy trì tình bằng hữu qua lại cùng Vương Trung Đỉnh.

Hôm nay trong lúc rảnh rỗi, liền đến công ty Vương Trung Đỉnh một lát, hai người trò chuyện một chút liền kéo đến chủ đề bộ phim truyền hình này.

"Phạm đạo diễn thổi phồng Hàn Đông với tôi, nói cậu ta diễn cái vai quỷ Dương này đến tuyệt. Tương lai vừa truyền bá, khẳng định đưa tới không ít bêu danh, ha ha ha..." Hoàng Thác sảng khoái cười lớn.

(bêu danh: tên dùng để thóa mạ, xỉ nhục)

Vương Trung Đỉnh mặc dù khó chịu, nhưng cũng cười cười.

"Đó là đương nhiên, thời gian chưa truyền bá đã bắt đầu bị mắng rồi, chờ truyền bá không biết sẽ bị nguyền rủa thành cái dạng gì."

Hoàng Thác có chút nghe không ra thâm ý trong lời nói của Vương Trung Đỉnh, còn gật đầu, "Quả thật, tôi thấy người trong kịch tổ đều đánh giá cao kỹ năng diễn xuất của cậu ta."

"Bọn họ không phải đánh giá cao kỹ năng diễn xuất, là không quen nhìn thái độ làm người của hắn." Vương Trung Đỉnh lại bắt đầu châm ngòi.

Hoàng Thác nhíu mày khó hiểu, "Thái độ làm người?"

"Hắn sở dĩ lúc đang diễn lại bị đánh, căn bản không phải là diễn quá chuẩn xác, mà là những diễn viên khác nhân cơ hội trả thù. Những người đó thấy tôi và hắn quan hệ tốt, không dám trực tiếp gây với hắn, chỉ có thể nương cơ hội này trút giận."

"Vì sao phải trả thù? Là bởi vì quá giỏi sao?" Hoàng Thác vẫn không bắt được trọng điểm.

Vương Trung Đỉnh chỉ có thể tiếp tục đen, "Nếu giỏi thì tốt rồi, chỉ sợ hắn một lọ bất mãn nửa bình ngông nghênh, mỗi người đều không phục hắn, hắn lại càng muốn đùa giỡn uy phong, khoe khoang thối."

Hoàng Thác khó mà tin được, "Tôi thấy bình thường ở kịch tổ cậu ấy rất giản dị, người ta là phối hợp diễn đòi các loại yêu cầu với sản xuất, cậu ấy không ghế cũng không nói một tiếng."

Vương Trung Đỉnh hừ cười một tiếng, "Hắn không phải không đề cập tới a? Hắn là nói sau lưng, yêu cầu càng quá phận!"

"Nhưng là đã vài ngày liền, cũng chưa thấy hắn ngồi trên ghế."

"Bởi vì thứ hắn yêu cầu ngồi phải là long ỷ."

"… Cái gì?"

"Hắn bắt kịch tổ đặt cho hắn một cái long ỷ, cuối cùng phải nửa tháng mới cố đẩy nhanh tốc độ hoàn thành."

Hoàng Thác hơi hơi nheo mắt lại, "Hắn cũng dám nói loại yêu cầu này?"

Vương Trung Đỉnh trong lòng thầm nghĩ: vốn là không dám, nhưng ta thấy Hoàng thủ trưởng ngài quan tâm nghỉ ngơi hằng ngày của hắn như vậy, ngay cả chuyện không có ghế đều nhớ kỹ trong lòng, có thể nào không đem hắn trong lòng ngài hảo hảo thượng một phen?

Chứng kiến "Bất đắc dĩ" trong mắt Vương Trung Đỉnh, Hoàng Thác không khỏi cảm thán, "Thật không nhìn ra a ~ "

Nhị hàng vô lại cà lơ phất phơ này, thế mà cũng quá có quyết đoán đi!

"Anh không nhìn ra thôi, hắn thông thường chuyện thất đức nào cũng đã ám lên. Thuộc loại 'Sau lưng đem người lừa thảm, giáp mặt còn muốn đỡ một phen'."

Hoàng Thác lại hỏi , "Nếu như vậy, cậu vì cái gì còn quan hệ thân thiết với hắn như vậy?"

Hoàng Thác tuy rằng quen Vương Trung Đỉnh không lâu, nhưng đối với tính tình của y vẫn là rất hiểu. Nếu Hàn Đông không phẩm chất không tốt, Vương Trung Đỉnh không có khả năng coi trọng hắn.

Trả lời vấn đề này, quả thật cần tốn một phen chất xám, lấy cớ bình thường khẳng định không thể qua mặt Hoàng Thác.

Vì thế Vương Trung Đỉnh nói: "Có chuyện, tôi vẫn luôn không dám nói thật với anh."

"Chuyện gì?" Hoàng Thác tò mò.

Vương Trung Đỉnh nói ra chân ngôn, "Tôi mặt ngoài nhìn chính phái, kỳ thật trong lòng thích người phản nghịch."

Hoàng Thác cười ha ha, quả nhiên là đồng đạo!

Hơn nữa gã và Vương Trung Đỉnh càng nhất trí hơn ở "Ưu điểm" là: có ý tưởng đều không nói lên, tự mình vụng trộm thích.

Bất quá, gã đối với lần "Tẩy não" này của Vương Trung Đỉnh vẫn bảo trì cảnh giác nhất định. Dù sao gã đã nói qua lý do cự tuyệt cho Hàn Đông, Vương Trung Đỉnh nói lời này cũng có thể có thể xuất phát từ nhân tình, cho nên là thật hay giả còn phải nghiên cứu thêm.

"Xem ra tôi cần phải đến studio một chuyến rồi." Hoàng Thác trước khi đi nói với Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh thần kinh căng thẳng, trả lời: "Vẫn là đừng đi, tránh bị Hàn Đông gây ra một bụng tức giận."

Hoàng Thác lại nói: "Tôi đây càng muốn xem xem, tuy rằng tôi không có quyền nhúng tay vào công việc quay phim của các cậu, nhưng là người có thể phá hủy thanh danh bộ phim này, tôi nhưng không thể ngồi xem không để ý tới."

Vương Trung Đỉnh chỉ có thể cố mà làm tỏ vẻ ủng hộ.

Sau khi Hoàng Thác đi rồi, Vương Trung Đỉnh lệnh Nhị Lôi đi mua một cái long ỷ.

"Mua long ỷ làm gì?" Nhị Lôi khó lý giải, "Hàn Đông quay không phải là phim kháng chiến sao? Lúc ấy hoàng đế đã sớm bị hủy bỏ đi?"

Vương Trung Đỉnh minh xác nói, "Cho Hàn Đông ngồi."

Nhị Lôi nghẹn lời, Vương tổng càng ngày càng quá mức, còn tiếp tục đùa như vậy, tôi đây thật sự sợ ngài ngày nào đó sẽ đến cửa thành Thiên An Môn mà làm lễ cầu hôn người ta a!

"Có vấn đề sao?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Nhị Lôi thống khoái đáp: "Không thành vấn đề."

Chỉ cần là có thể xúc tiến tình cảm của Hàn Đông cùng Vương Trung Đỉnh, đều phải ủng hộ bất chấp hết thảy đi.

Khuya về nhà, Vương Trung Đỉnh tự nhiên mà đem chuyện này nói cho Hàn Đông.

Hàn Đông kinh ngạc, "Anh không phải lặp đi lặp lại bắt em ở kịch tổ phải giản dị sao? Như thế nào còn cho em ngồi long ỷ?"

Vương Trung Đỉnh nói: "Còn tiếp tục giản dị nữa thì em ngay cả chỗ để đứng cũng không có, so với tiêu tốn tâm tư lo đến ý niệm người khác, không bằng hảo hảo lo cho tình cảm của chính mình."

Hàn Đông kích động chà xát tay, rốt cục có thể danh chính ngôn thuận lợi hại một phen rồi !

Vì thế hướng Vương Trung Đỉnh các loại khen, "Em phát hiện anh càng ngày càng có mị lực, càng ngày càng cuồng bá khốc soái, em thật hạnh phúc được gặp anh."

Lòng hư vinh của Vương Trung Đỉnh bành trướng, tiếp tục nhận lấy ngưỡng mộ cùng sùng bái của vợ mình.

"Hơn nữa ngày mai Hoàng thủ trưởng có thể đến tham ban, tôi không hi vọng em phải thấp hơn gã một đầu."

Nghe nói như thế, Hàn Đông lập tức quỳ liếm cho Vương Trung Đỉnh.

...

228. Chương 224: Biến Khéo Thành Vụng

Ngày hôm sau, Hàn Đông thực sự đem cái long ỷ kia chuyển đến đoàn phim.

Không ai dành cho hắn ánh mắt hâm mộ, mà là cả một đám luân phiên lại đây trêu chọc.

"Nha, Đông tử, cậu mượn đạo cụ từ đoàn nào vậy?"

Hàn Đông lé mắt nhìn kẻ không thức thời này, "Nói gì đó? Đây là Vương Trung Đỉnh tặng tôi."

"Đừng thổi, lần trước cậu tranh băng ghế cùng một quần diễn đã bị Vương tổng nhéo tai rồi, đừng cho là tôi không biết."

"Phải a, Vương tổng quản cậu đến nghiêm như vậy, làm sao lại cho cậu nổi bật?"

"Cậu vẫn là nên thừa dịp Vương tổng chưa tới mà nhanh chóng ngồi chút đi."

"..."

Hàn Đông trực tiếp ngồi lên lưng ghế, chân đặt lên mặt ghế, cao điệu quát.

"Các ngươi mẹ kiếp chính là ghen tị ta!"

Đang nói, đột nhiên một thân ảnh quen thuộc từ một nơi không xa đi tới. Trong những người tham ban đoàn phim này, trừ bỏ Vương Trung Đỉnh, chỉ cờn gã có thể một giây quét sạch cả trường quay.

Tất cả mọi người yên lặng tản đi làm việc của mình.

Chỉ Hàn Đông còn đang tọa trên long ỷ khoe khoang hai cái đại chân dài.

Hoàng Thác đi đến trước mặt Hàn Đông, yên lặng nhìn hắn, lực uy hiếp trong ánh mắt kia không phải đùa giỡn.

Đáng tiếc Hàn Đông dựa vào một tư thế "Cáo mượn oai hùm", cứ như vậy vững vàng mà tọa.

Hoàng Thác không hiểu sao bật cười, "Gan của cậu thật đúng là không nhỏ."

"Biết là tốt rồi." Hàn Đông không nhanh không chậm thổi mạnh móng tay.

Hoàng Thác tiến đến muốn kéo hắn xuống, nhưng nghĩ đến bộ dáng bị cự tuyệt đến thương tâm của Hàn Đông đêm đó, lại nhìn những cử chỉ cố ý của hắn hiện tại, ra sức chứng minh bản thân không phải là hoàn mỹ, đột nhiên cũng có chút không nhẫn tâm nữa.

"Xét cậu đang trong tình trạng thất tình, hôm nay tạm tha cậu." Hoàng Thác nói.

"Anh nói ai thất tình?"

Hàn Đông vừa nghe liền xù lông rồi, ý tứ này không phải ám chỉ Vương Trung Đỉnh di tình biệt luyến sao?

Hoàng Thác hơi có vẻ bất đắc dĩ, "Được rồi, lớn tiếng như vậy làm gì? Cũng không phải chuyện đáng khoe khoang gì."

"Tôi xem anh đây là thiếu tự tin đi?" Hàn Đông hừ lạnh nói.

Hoàng Thác ách nhiên thất tiếu, "Cậu suy nghĩ nhiều, đối với cậu tôi vẫn là rất đủ tự tin."

"Khẩu khí không nhỏ a! Anh có biết tôi là ai không liền dám nói như vậy?" Hàn Đông các loại khiêu khích.

Hoàng Thác cười ha ha, "Tôi chính là lần đầu thấy thuyết pháp mạnh miệng như vậy."

"Ai con mẹ nó mạnh miệng a? Đây là sự thật!"

"..."

Hai người nói qua nói lại, cư nhiên vẫn trao đổi trôi chảy không hề có chướng ngại, thật không khỏi cảm khái ngôn ngữ Trung Quốc uyên thâm.

Cuối cùng Hoàng Thác nói: "Được rồi được rồi, đạo diễn gọi cậu đấy, cậu vẫn là nên nhanh chóng đi quay phim đi."

Hàn Đông quăng cho Hoàng Thác một cái ánh mắt khinh thường, diễu võ dương oai đi rồi.

Hoàng Thác muốn tìm một chỗ để ngồi trong chốc lát, trong vòng bốn phía chỉ sừng sững một cái long ỷ như vậy, vì thế không chút khách khí ngồi lên.

Kết quả cách một tiếng.

Mặt long ỷ đột nhiên gãy.

Hoàng Thác phản ứng không kịp, cả người ngã rầm trên mặt đất.

"Thủ trưởng!" Cảnh vệ kinh hô.

Hắn vừa gọi, mấy trăm con người đem cảnh tượng Hoàng Thác chật vật ngã nhào dưới đất thu hết vào mắt.

Nhất là Hàn Đông, trực tiếp chỉ vào Hoàng Thác cười ha ha, bao nhiêu vui sướng khi người gặp họa miễn bàn rồi.

Ánh mắt Hoàng Thác phẫn nộ ném qua.

Hàn Đông lập tức đem ngón tay chỉ sang Thẩm Sơ Hoa đang cắn hạt dưa, "Người kia lại đi nhả vỏ hạt dưa, ha ha ha..." =)))))

Thẩm Sơ Hoa đen mặt, không phun ra chẳng lẽ nuốt sao?

Sau khi Hoàng Thác đứng dậy, chán nản đùa nghịch cái long ỷ kia, không rõ nó như thế nào đang êm đẹp lại gãy.

"Thủ trưởng, ngài xem, vết nứt sắc như vậy, nhất định là bị cắt từ trước." Cảnh vệ nói.

Hoàng Thác khó hiểu, vừa rồi Hàn Đông ngồi lâu như vậy cũng không có việc gì, như thế nào đến ta lại gãy đây?

Ai có thể căn chỉnh thời gian tốt như vậy?

Lúc này, cảnh vệ đột nhiên nói : "Vừa rồi Hàn Đông ngồi là trên lưng ghế, lưng ghế rất chắc chắn, ngài xem, lắc lư như thế nào cũng không lung lay. Hắn là dùng chân giẫm lên măt ghế, sức nén không lớn như vậy, tự nhiên không dễ dàng gãy."

Bất luận là ai vào tình huống này đều sẽ cảm thấy chính là Hàn Đông giở trò quỷ, bằng không ai có thể hiểu hắn đến thấu đáo như vậy? Ngay cả chuyện hắn chuyên ngồi lưng ghế cũng suy xét tới...

Tiểu tử này thực sự có chút tà, Hoàng Thác nghiến răng nghiến lợi rồi lại mơ hồ hưng phấn lên.

Diễn xong mấy phân cảnh, trong lúc nghỉ ngơi, Hàn Đông lại đến cạnh Hoàng Thác gây chuyện.

"Hoàng thủ trưởng, ngài có bao nhiêu nặng a? Đem long ỷ của tôi ngồi đến sụp."

Hoàng Thác ngữ điệu âm trầm, "Tiểu tử cậu vì hấp dẫn lực chú ý của tôi, thật sự là có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào a."

Sắc mặt Hàn Đông khẽ biến, "Anh nói tôi dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào?"

"Bằng không thanh gỗ này là ai cắt ?" Hoàng Thác quơ quơ trước mặt Hàn Đông, "Trừ bỏ loại người giỏi mỹ nghệ như ngài, còn ai có thể nghịch đầu gỗ đến cao thâm như vậy?"

Biểu tình Hàn Đông tựa như vừa nuốt phải một con ruồi, "Hoàng thủ trưởng a Hoàng thủ trưởng, ngài ở lại quân đội thật sự là nhân tài không được trọng dụng rồi, nội tâm này của ngài hẳn phải là đi diễn phim cung đấu a."

Hoàng Thác vốn đã chuẩn bị một đống ngoan thoại, kết quả đối mặt diện mạo"Vu oan giá họa" này của Hàn Đông lại nói không được nữa.

(ngoan thoại: lời thuyết giáo dạy dỗ nghiêm khắc)

"Thấy cậu dụng tâm lương khổ, miễn cưỡng tha cho cậu một lần, lần sau nhớ tranh thủ chỉnh ra chút chuyện tôi nhìn không nhìn ra ấy."

Nói xong, Hoàng Thác rời đi.

Hàn Đông ý vị ở phía sau gã phi phi phi, ngươi mẹ kiếp mới là có ý đồ riêng a?

Sau khi trở về, suy nghĩ này của hắn quả nhiên được "Chứng thực" rồi.

Vương Trung Đỉnh cố ý hỏi hắn: "Em có phải động tay động chân gì ở ghế hay không?"

Hàn Đông một biểu tình không thể nhịn được nữa, "Ai nói? Có phải cái gã Hoàng Thác kia nói hay không?"

"Em đừng quản là ai nói, dù sao lúc ghế được chuyển qua là nguyên vẹn không có tổn hại gì."

Hàn Đông bổ nhào vào lòng Vương Trung Đỉnh các loại giải oan, "Thật không phải em a, em bị người ta vu oan hãm hại!"

Nói xong nói xong đột nhiên nhớ tới cái gì, diễn cảm hung ác lên án: "Nhất định là Hoàng Thác động tay chân! Nhất định! Lúc em ngồi vẫn còn tốt a!"

Vương Trung Đỉnh thấy Hàn Đông oán hận Hoàng Thác trong lòng ẩn thích, bất quá trên mặt như trước một bộ dáng như đang suy nghĩ gì đó.

Hàn Đông nóng nảy, "Không tin anh qua hỏi những người khác trong đoàn, hỏi bọn họ một chút, thời điểm em ngồi có phải vẫn còn tốt hay không?"

“Không cần hỏi nữa.” Vương Trung Đỉnh giọng điệu vang vang, “Tôi tin tưởng em.”

Hàn Đông lại cảm động đem tiểu Cúc hoa dâng lên cho Vương Trung Đỉnh phát tiết một trận.

Sau đó vài ngày, Hàn Đông thời khắc khắc ghi thù bị vu oan, một lòng cân nhắc như thế nào đen Hoàng Thác.

Giữa trưa hôm nay, Hoàng Thác đến đây tham ban, mọi người đang ở nhà ăn ăn cơm trưa, chỉ riêng không thấy Hàn Đông.

Gã hỏi Thẩm Sơ Hoa, “Hàn Đông đâu?”

“Ở phòng nghỉ đó, tự ngài đi tìm đi.”

Hoàng Thác nhìn qua cửa sổ một cái, Hàn Đông đang ở trong mân mê cái gì. Trên mặt mang nụ cười tà ác, bộ dạng đê tiện xấu xa kia miễn bàn có bao nhiêu chọc người.

Sợ là lại đang trăm phương ngàn kế ám toán ta đi?

Nghĩ như vậy, Hoàng Thác không khỏi cảm khái, mình có nên cảm động không đây?

Vì thế, sau khi Hàn Đông xuất môn, một hộp thịt được đưa tới trước mặt của hắn.

“Ngày đó nghe Trung Đỉnh nói cậu thích ăn thịt hộp quân đội, nên đặc biệt lấy cho cậu một chút.”

Hàn Đông vẻ mặt đề phòng, “Anh muốn làm gì?”

“Tôi có thể làm gì? Lấy ra cho cậu ăn a.” Hoàng Thác đưa đến bên miệng Hàn Đông.

Cứ việc mùi thơm chui vào trong mũi, Hàn Đông vẫn là lạnh mặt nói “Đừng hối lộ ta!” Nghĩ là vì một hộp thịt ta sẽ sẽ đồng ý cho ngươi làm Tiểu Tam sao?

Hoàng Thác đột nhiên nhớ tới Vương Trung Đỉnh từng nói qua Hàn Đông không mở được hộp, vì thế bạch bạch bạch, liên tiếp mở ba hộp.

“Ăn đi.” Hất cằm.

Trong mắt Hàn Đông dựng lên bức một tường, lớn tiếng cảnh cáo: “Cách tôi xa một chút nghe thấy không?”

Hoàng Thác quay sang cảnh vệ nói: “Đi mua cho cậu ấy hai cái bánh.”

“Anh đừng bức tôi a!”

Hai phút sau, bánh đến đây.

Hai phút lẻ ba giây sau, Hàn Đông nhóp nhép miệng nói: “Thấy anh có một chút chân tình đối với Vương Trung Đỉnh, tôi cho anh chút mặt mũi…”

Hôm sau, Hoàng Thác lại đến công ty Vương Trung Đỉnh làm khách.

Chủ đề của hai người lại quay quanh Hàn Đông.

“Thế nào? Tiểu tử đó đủ ngông cuồng a?” Vương Trung Đỉnh hỏi.

Hoàng Thác không thể không thừa nhận, “Tiểu tử đó quả thật không biết trời cao đất dày, nhiều lần tôi đã muốn giáo huấn rồi. Sau lại nể mặt cậu, tôi mới không động thủ.”

Vương Trung Đỉnh tựa hồ rất hài lòng với đáp án này.

“Bất quá…” Hoàng Thác đột ngột xoay chuyển lời nói, “Chưa cuồng đến điểm cực hạn của tôi, vẫn có thể chấp nhận.”

“Chấp nhận” hai chữ rơi vào lỗ tai Vương Trung Đỉnh, thì phải là một loại tín hiệu vô cùng nguy hiểm.

“Đó là anh chưa thấy qua bộ dạng thực sự cuồng của hắn, tuyệt đối không phải chọc người căm ghét bình thường.”

Hoàng Thác bán tín bán nghi, "Thật sao? Tôi cảm thấy hắn chỉ là tiểu đả tiểu nháo, chưa từng thấy làm quá giới hạn."

Vương Trung Đỉnh ngoài cười nhưng trong không cười, "Sau này anh sẽ biết."

...

Buổi tối, Hàn Đông sau khi trở về, thấy sắc mặt Vương Trung Đỉnh nghiêm trọng, bước lên phía trước hỏi: "Làm sao vậy?"

Vương Trung Đỉnh dừng một chút, nói: "Bộ phim truyền hình của em như thế nào đầu tư vượt qua dự toán rồi."

Nghe được là chuyện của mình, Hàn Đông vội vàng gom lại vẻ mặt thành thật.

"Có khoản nào chi quá mức sao?"

Vương Trung Đỉnh nói: "Mấy ngày nữa sẽ đến cảnh diễn chiến tranh, quy mô khá lớn, ít nhất tuyển mấy ngàn người."

Hàn Đông từng làm đàn diễn qua nhiều năm như vậy, tự nhiên biết địa vị của đàn diễn, mấy ngàn người chỉ là trả thù lao đã mấy chục vạn. Hơn nữa ăn uống, trang phục từ từ một loạt phí tổn, một ngày chỉ sợ cũng phải trăm vạn.

Hơn nữa diễn viên quần chúng là năm bè bảy mảng, tổ chức phi thường lộn xộn, cho nên cần thời gian tập luyện rất dài, như vậy vô hình trung lại gia tăng lãng phí tài chính rồi.

"Thế nào mới có thể giảm đây?" Hàn Đông hỏi.

Vương Trung Đỉnh nói: "Nếu có thể điều động bộ đội đến hiệp trợ quay phim sẽ lời hơn, bình thường chỉ cần trả chi phí nhất định cho đơn vị, sau đó lại cho bộ đội tham diễn một chút trợ cấp, so với hiệu đầu người thuê diễn viên quần chúng sẽ giảm đi không ít tiền."

Hàn Đông lập tức nghĩ đến Hoàng Thác, "Anh có thể đi tìm gã kia a, bộ phim này không phải lấy ông ngoại gã làm nguyên mẫu sao? Gã đáng lý nên giúp đỡ một chút a!"

Vương Trung Đỉnh hỏi: "Em cảm thấy tôi có thể tìm gã sao?"

"Không có việc gì, không cần lo lắng đến em, về phần này em sẽ châm chước vô điều kiện." Hàn Đông vẫy vẫy tay vẻ mặt hào phóng.

Vương Trung Đỉnh thầm nghĩ: tôi là lo cho chính mình.

"Bỏ đi, hay là không đi đường tắt nữa. Bù thì bù đi, coi như tôi bỏ ra mua danh dự."

Vương Trung Đỉnh bỏ qua ý tưởng kia, nhưng Hàn Đông lại luẩn quẩn trong lòng, hắn vừa nghe một chữ "Bù" này cảm giác trời đều muốn sập xuống rồi.

Ngày hôm sau, Hàn Đông trực tiếp bám theo Phạm đạo diễn đòi số điện thoại Hoàng Thác, mang tâm tình trầm trọng lại biệt khuất tìm tới cửa.

"Nha, sao cậu lại tới đây?" Hoàng Thác cố ý hỏi.

Hàn Đông cố nén khuất nhục trong lòng, kiên trì nói: "Có chút chuyện muốn tìm anh hỗ trợ."

Vốn tưởng rằng Hoàng Thác sẽ nhân cơ hội làm khó dễ một phen, không ngờ giọng điệu Hoàng Thác thế nhưng rất lãnh đạm.

"Vào đi."

Bên này vị nghĩ kế Nhị Lôi son sắt bảo đảm chứng minh: "Hoàng thủ trưởng nhất định sẽ giận lôi đình."

"Cậu dám khẳng định như vậy?"

"Nhớ ngày đó lúc tôi còn ở lực lượng vũ trang, có một công ty điện ảnh tới chỗ đoàn trưởng chúng tôi xin chỉ thị, đề nghị quân đội hiệp trợ quay phim, lúc ấy bị đoàn trưởng chúng tôi cho một tát đuổi về."

"Vì cái gì?" Vương Trung Đỉnh biết rõ còn cố hỏi.

"Cậu ta nghĩ đến nhờ bộ đội hiệp trợ quay phim là đùa giỡn a? Cái kia cần phải tầng tầng phê duyệt, nhất định phải có phê chuẩn của cấp trên ngoài đơn vị mới có thể."

Mới vừa nói xong, bên nhà sản xuất liền gọi điện thoại đến đây.

"Vương tổng, nói cho ngài biết một tin tốt lành, Hoàng thủ trưởng đáp ứng vận dụng hơn một vạn quân đội từ học viện quân sự cùng đơn vị vũ trang đến hiệp trợ chúng ta quay phim rồi."

Mặt Vương Trung Đỉnh nháy mắt liền tái rồi.

...

229. Chương 225: Vô Tư Nhất

Hàn Đông hiệp thương xong thì quay về đoàn phim, sau khi cơm nước no nê, thoả mãn trở về phòng nghỉ nằm ở trên giường ngủ rồi.

Hoàng Thác như trước còn ở trong phòng, trò chuyện cùng cảnh vệ.

"Cậu cảm thấy Hàn Đông người này thế nào?"

Cảnh vệ chợt cười lớn, "Rất buồn cười."

"Buồn cười như thế nào?" Hoàng Thác có chút hứng thú hỏi.

Cảnh vệ xoa xoa mũi, cười nói: "Làm ra bao nhiêu chuyện thất đức, vẫn như không có việc gì tìm đánh."

Hoàng Thác cười ha ha.

Lúc này, chuông cửa đột nhiên vang lên.

"Tôi đi mở cửa." Cảnh vệ nói.

Hoàng Thác nhìn về hướng cửa, Hàn Đông thế nhưng đang đứng ở bên ngoài. Kỳ quái, không phải trở về rồi a? Sao lại đã trở lại?

Lúc này, Hàn Đông nhắm mắt ề à đi tới.

Tuy rằng Vương Trung Đỉnh đã nói qua chuyện Hàn Đông mộng du với Hoàng Thác, nhưng tận mắt nhìn thấy vẫn là rất giật mình.

"Xem ra anh đối Vương Trung Đỉnh là chân ái." Hàn Đông không hề báo trước phun ra một câu.

Cảnh vệ nháy mắt mơ hồ, Hoàng Thác cũng có chút không hiểu gì.

Hàn Đông lại nói: "Trước kia là tôi quá hẹp hòi, sau này tôi sẽ bỏ thành kiến đối với anh."

Hoàng Thác đưa mắt chuyển hướng cảnh vệ, người đằng sau cũng là một biểu cảm chỉ số thông minh không đủ dùng.

"Nhưng vấn đề là ở Vương Trung Đỉnh, tôi vẫn là cái thái độ kia, sẽ không nhường anh một phân một hào." Hàn người mù đột nhiên lộ ra một cái biểu tình nham hiểm.

Cảnh vệ nhắc nhở Hoàng Thác: "Vương tổng không phải nói hắn lúc mộng du không khác người bình thường sao? Nếu không ngài trả lời một câu xem."

Vì thế, Hoàng Thác thăm dò hỏi: "Cậu là đang nói chuyện với tôi sao?"

"Không phải với anh còn ai nữa?" Hàn Đông lớn tiếng phản bác.

Cảnh vệ bị bất thình lình bị to tiếng sợ tới mức run cầm cập, vội vàng vọt đến bên người Hoàng Thác cầu cứu.

Hoàng Thác coi như trấn định, lại hỏi Hàn Đông: "Cậu mới vừa nói cái gì mà nhường hay không nhường?"

Hàn Đông lần thứ hai nhấn mạnh, "Tôi tuyệt sẽ không đem Vương Trung Đỉnh tặng cho anh."

"Đem Vương Trung Đỉnh tặng cho tôi? Cái này phải theo thế nào a?" Hoàng Thác càng nghe càng hồ đồ.

"Anh không phải thích Vương Trung Đỉnh sao?" Hàn Đông nói thẳng.

Hoàng Thác kinh ngạc, "Ai nói tôi thích Vương Trung Đỉnh?"

"Vương Trung Đỉnh tự mình nói a!"

Hoàng Thác càng nghĩ không thông, "Vương Trung Đỉnh nói cho cậu tôi thích y?"

Hàn Đông gật gật đầu, "Bằng không tôi đối đầu với anh làm gì?"

"Cậu đối đầu với tôi là bởi vì chuyện này?"

"Vậy anh cho là gì?"

Hoàng Thác dùng toàn bộ chỉ số thông minh đem ra cân nhắc chuyện này, vốn là Hàn Đông thổ lộ cùng mình, tiếp theo Vương Trung Đỉnh nói với Hàn Đông rằng mình thích y, Hàn Đông vì vậy mà đối đầu, nguyên nhân là không muốn đem Vương Trung Đỉnh tặng cho mình, lại vừa vặn đón ý nói hùa theo sở thích cá nhân của mình … (ngộ mất =.=)

Việc này thấy thế nào cũng đều giống như biến thành Vương Trung Đỉnh đang làm mối.

Nhưng vấn đề là, nếu người Hàn Đông thích chính là Vương Trung Đỉnh, vì sao lại thổ lộ cùng mình đây?

Vì thế gã liền hỏi Hàn Đông vấn đề này.

Kết quả, Hàn Đông lộ ra biểu tình so với gã còn nghi ngờ hơn, "Tôi thổ lộ với anh?"

"Chẳng lẽ không phải sao?" Hoàng Thác đem cảnh tượng đêm hôm đó thuật lại một lần cho Hàn Đông.

Hàn Đông này hố hàng mới kịp phản ứng, "Tôi ngày đó uống rượu, nhầm anh thành Vương Trung Đỉnh rồi."

Hoàng Thác lại có chút cảm giác tâm lạnh, hận không thể một thùng nước đem Hàn Đông hắt tỉnh.

Nhưng là nghĩ lại, nếu Hàn Đông thực sự có gì cùng Vương Trung Đỉnh, Vương Trung Đỉnh vì sao phải nói xấu Hàn Đông, từ đó xây dựng "Ấn tượng tốt" của Hàn Đông ở trong lòng mình đây?

Chẳng lẽ Vương Trung Đỉnh không có ý này đối với Hàn Đông?

Nhất định là như vậy… Hoàng Thác nghĩ.

Nếu hai người bọn họ thực sự có gì, Hàn Đông sau khi nhận lầm sẽ không phải thổ lộ nữa, hẳn phải nói thẳng những lời tâm tình mới đúng.

Tiếp theo, Hoàng Thác lại nhớ lại sự kiện liên tiếp.

Đêm đó gã đang ăn cơm ở nhà Vương Trung Đỉnh, Vương Trung Đỉnh cố ý thân thiết với gã mà không có Hàn Đông, Hàn Đông uống rượu giải sầu đem mình quá chén. Vương Trung Đỉnh lại nhân cơ hội giữ hắn tại nhà qua đêm, để lại cho hai người bọn họ cơ hội ở riêng. Lúc này Hàn Đông ngộ nhận gã là Vương Trung Đỉnh, vì thế liền mới xuất hiện những hiểu lầm tiên liếp sau đó…

Hoàng Thác bằng vào năng lực bổ não cường đại, thất thần đem những sự kiên không chút tương quan này xâu chuỗi cùng nhau, hơn nữa theo đó, còn đọc lên "Ý đồ chân chính" của Vương Trung Đỉnh.

Lúc này, Vương Trung Đỉnh thân là động lực phía sau cũng tìm tới cửa.

"Hàn Đông đâu?"

Hoàng Thác chỉa chỉa phòng ngủ, "Ở phòng ngủ của tôi."

Nghe nói như thế, mặt Vương Trung Đỉnh chợt âm trầm xuống.

Đưa ra yêu cầu vô lý như vậy không nổi bão cũng thôi, còn dung túng hắn ở lại trong phòng ngủ, đầu óc ngươi bị lừa đá rồi sao?

Bất quá trước khi biết rõ chân tướng, y cố nén không có phát hoả, mà phi thẳng đến cái phòng kia.

Không ngờ, Hoàng Thác lại có thể kéo y lại.

"Hàn Đông mới vừa thành thật một lát, cậu đừng đi ầm ĩ."

Vương Trung Đỉnh nghe đến thể loại nói này có thể không trở mặt sao?

Mắt thấy y muốn nổi bão, Hoàng Thác đột nhiên thở dài: "Vì để ném Hàn Đông đi, cậu thật đúng là dụng tâm lương khổ a."

Vương Trung Đỉnh trấn định lại, khó hiểu hỏi: "Ném Hàn Đông đi?"

"Cậu đem người dẫn đến giường của tôi, còn ở trước mặt tôi nói xấu, không phải là vì muốn cho tôi yêu thích cậu ta hơn sao?"

Biểu tình Vương Trung Đỉnh tựa như ăn phải phân.

"Vì để cho anh yêu thích hơn?"

Ngươi. . . Xác định là yêu thích sao?

Hoàng Thác còn tiếp tục khiêu chiến lực nhẫn nại của Vương Trung Đỉnh.

"Chẳng lẽ không đúng sao? Cậu thích người phản nghịch, tôi và cậu tính tình hợp nhau, tôi đương nhiên cũng thích người phản nghịch. Cậu chẳng lẽ không phải vì đã rõ điểm này, mới châm ngòi cho cậu ta đến gây chuyện với tôi sao?"

Con mắt Vương Trung Đỉnh liền giống bị người chọc phải hai dao, đều là màu đỏ rồi.

Hoàng Thác rất các ông dương cầm, "Được rồi, đừng giả bộ, tôi đã sớm đã nhìn ra."

Vương Trung Đỉnh thật sự không còn mặt mũi nói ra tình huống thực tế, chỉ có thể kiên trì thừa nhận.

"Tôi là muốn ném hắn đi, lại không đành lòng dùng phương thức cứng rắn. Sau lại thấy anh tính tình giống tôi, liền nghĩ tạm thời đem lực chú ý của hắn chuyển dời đến trên người anh. Là tôi quá ích kỷ, không suy xét đến cảm thụ của anh."

Không ngờ, Hoàng Thác lại rất rộng lượng.

"Tôi còn phải cảm tạ phần ý tốt này của cậu, hiện tại tôi càng nhìn cậu ấy càng thuận mắt, nói không chừng nhờ cậu làm mối, chúng tôi thật có thể thành đôi, ha ha ha…"

Vương Trung Đỉnh hơi kém đem răng mài vụn, y từng chữ từng hướng Hoàng Thác nói: "Chỉ sợ làm anh thất vọng rồi."

Hoàng Thác nhíu mày, "Sao?"

"Bởi vì tôi hối hận." Sắc mặt Vương Trung Đỉnh âm trầm.

Sắc mặt Hoàng Thác cũng không còn tốt.

"Hối hận cũng vô dụng, tôi đã có cảm giác rồi, muốn trách thì trách lúc trước cậu không có mắt đi."

"Ai không mở to mắt? Lão tử và hắn đã sớm cùng nhau !" Vương Trung Đỉnh rốt cục nhịn không được nổi bão.

Hoàng Thác cũng giận, "Vớ vẩn! Cậu và hắn cùng nhau còn ép hắn đến với tôi?"

Vương Trung Đỉnh không giải thích, lập tức đi vào bên trong.

Hoàng Thác sống chết không cho.

Vì thế, hai người ẩu đả ở trong phòng. Hoàng Thác xuất thân quân nhân thể trạng tốt, Vương Trung Đỉnh tuổi trẻ khí thịnh cao, hai người không ai nhường ai.

Cuối cùng, quần Hoàng Thác bị xé rách, trên mặt Vương Trung Đỉnh cũng treo màu xanh tím.

Nhưng cái này cũng không quan trọng, quan trọng là Vương Trung Đỉnh thấy được một màn khiến cho y hoàn toàn mất bình tĩnh.

Hoàng Thác thở hổn hển hỏi: "Nhìn cái gì vậy? Ngại điểu lão tử lớn sao?"

Vương Trung Đỉnh hỏi: "Bớt trên đùi anh đâu rồi?"

"Bớt? Cái bớt gì?"

"Ngày đó anh uống say nằm trên giường, tôi rõ ràng thấy trên đùi anh có khối bớt."

Hoàng Thác nhíu mày, "Cậu. . . mắt mũi kiểu gì vậy? Đó là bị dính dầu mỡ!"

"Quần áo dính dầu mỡ như thế nào lại cọ đến chỗ kia?"

"Tôi nào biết? Tỉnh lại liền cọ lên rồi!"

Vương Trung Đỉnh đột nhiên nhớ ra, đêm hôm đó, Hàn Đông đem đầu gác lên đũng quần người ta …

Trong nháy mắt như bị sét đánh!

Đây là không chỉ có không tìm được cái tình địch kia, còn. . . bỏ thêm cho mình một tên ngoài dự tính sao?

Hàn Đông cuối cùng là tỉnh lại ở nhà, Vương Trung Đỉnh ngồi cách hắn không xa.

"Ai nha! Em như thế nào lại về đến nhà đây?" Hàn Đông mê mẩn trợn mắt hỏi Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh không phản ứng đến hắn.

Hàn Đông đột nhiên biến sắc, "Em còn có việc phải thương lượng cùng với đạo diễn a, anh sao lại mang em về đây?"

"Thương lượng cái gì mà thương lượng?" Vương Trung Đỉnh gầm lên giận dữ.

Hàn Đông sợ tới mức giật nảy, nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần.

"Làm cái lông gì a? Chuyện tốt đó! Hoàng ca ca kia của anh đáp ứng xuất động bộ đội hiệp trợ quay phim rồi."

Mặt Vương Trung Đỉnh càng âm, trong lời nói nồng đậm mùi thuốc, "Không cần đến gã! !"

Hàn Đông giống như tìm được nguyên nhân Vương Trung Đỉnh tức giận rồi, tự mình đa tình phát ra tiếng cười hào sảng, "Em đây cao hứng còn không kịp a, thế nào còn nghĩ đến dấm chua ?"

"Em không ăn!" Vương Trung Đỉnh nói một nửa.

Hàn Đông nháy mắt mấy cái, "Sau đó thì sao?"

Sau đó Vương Trung Đỉnh dùng sắc mặt đáp lại hắn.

Lão tử ăn! =3=vừa chua vừa chát

230. Chương 226: Nên Nói Anh Thật Tốt.

Hàn Đông chút không nhìn ra vấn đề ở chỗ nào, còn ưỡn mặt đi đến gần chít chít méo mó.

(Chít chít méo mó: ý là vặn vẹo làm nũng, mình thích mấy cái từ này lắm, nghe dễ thương, nên để nguyên vậy :)))

"Được rồi ~ em biết anh tốt với em, để tâm đến em. Biết anh không muốn thiếu nợ gã, sợ ngày sau dây dưa không rõ, sợ em bởi vậy mà chịu ủy khuất."

"Em có phải lại muốn trở lại giường không?" Vương Trung Đỉnh lẳng lặng hỏi.

Hàn Đông vẫn cợt nhả, "Nhìn xem, nói như vậy anh còn ngại ngùng…"

Vương Trung Đỉnh cọ một cái đứng lên.

Hàn Đông lúc này mới phát hiện có gì không thích hợp, vội vàng thối lui ba thước có hơn. Cùng lúc đó, hắn phát hiện trên sống mũi Vương Trung Đỉnh có một mảnh tụ máu, mắt trái cũng có chút sưng đỏ.

"Mặt của anh là làm sao đây?" Hàn Đông hỏi.

Vương Trung Đỉnh âm mặt không trả lời.

Hàn Đông đột nhiên sửng sốt, "Anh không phải… Sẽ không bị gã "gì kia" rồi chứ?"

"Xem ra em thật sự là chưa có ngủ đủ."

Vương Trung Đỉnh bước nhanh đến phía trước, một tay bắt lấy Hàn Đông, bắt chéo hai tay sau lưng, giải đến trên giường hung hăng giáo huấn một trận.

"A a a… Đừng… Như vậy… Có chuyện hảo hảo nói… Đừng kích… Kích động… A…"

Sau đó, Hàn Đông rúc vào trong chăn, như trước khăng khăng hỏi: "Gã rốt cuộc làm gì anh rồi?"

Vương Trung Đỉnh rốt cục đem lời đã nín hồi lâu nói ra.

"Em tính ra tên súc sinh kia trên đùi có bớt, rốt cuộc là thật hay giả ?"

Thần sắc Hàn Đông ngưng trọng.

Lần trước Vương Trung Đỉnh nói lão gia tử có bớt, hắn liền hoài nghi Vương Trung Đỉnh đã biết rồi, hiện tại xem ra, quả nhiên…

"Anh sao lại biết?" Hàn Đông cười ngượng ngùng.

"Em không cần quan tâm tôi là làm sao mà biết được, chỉ cần nói cho tôi biết có phải thật vậy hay không?"

Hàn Đông yếu ớt trả lời: "Phải a."

Tuy rằng sớm đã chấp nhận cái thực tế này, nhưng biết được từ trong miệng Hàn Đông lúc thanh tỉnh, Vương Trung Đỉnh vẫn như trước giận không kiềm được.

"Sau đó thì sao? Những cái khác thì sao? Tuổi! Tướng mạo! Thân phận! Địa chỉ… Cái này cũng không rõ sao?"

Hàn Đông Đại Tiên Nhi dởm giờ phút này lại cúi gằm đầu, nhìn mình chằm chằm bàn chân hừ nói: "Chỉ biết đùi có một khối bớt."

"Sau này chuyện không khuôn phép đừng nói với tôi!" Vương Trung Đỉnh lần thứ hai quát lớn.

Hàn Đông không rên một tiếng.

Cơn giận của Vương Trung Đỉnh không giảm mà lại tăng, bàn tay cầm thuốc lá run run một hồi mới ổn định.

Hàn Đông tự mình cân nhắc một trận, đột nhiên hỏi: "Cái đó và anh bị đánh có quan hệ gì?"

"Em đừng lên tiếng, tôi bây giờ nghe em nói chuyện nói liền muốn đánh người!"

Hàn Đông lại nói: "Cái đó và Hoàng Thác lại có liên quan gì?"

Vương Trung Đỉnh vừa định đứng dậy, Hàn Đông vội vàng chống tay, "Em đi, em đi được rồi a?"

Sau khi ra ngoài, điện thoại Hàn Đông đột nhiên vang lên, vừa hay là Hoàng Thác gọi tới.

"Uy?"

"Tôi muốn nói với cậu nói mấy câu."

"Nói đi."

Hoàng Thác dừng một chút, mở miệng nói: "Vương Trung Đỉnh đối với cậu không phải thật tâm, cậu sớm rời khỏi y đi."

Hàn Đông giận, "Đừng tưởng rằng giúp Vương Trung Đỉnh một lần, tôi sẽ có thể dung túng cho anh xen vào tình cảm của chúng tôi!"

"Tôi chỉ nói sự thật, cậu bị y lừa, y chỉ là ở đùa bỡn tình cảm của cậu."

"Tôi nói, anh người này có thôi hay không a? Y coi như quăng tôi đi, cũng không thể nhìn trúng anh!"

Hoàng Thác hừ cười một tiếng, "Y vốn không nhìn trúng tôi, là tôi coi trọng cậu."

"Trước đợi lát." Hàn Đông mơ hồ, "Anh nói ai nhìn trúng ai?"

Hoàng Thác lặp lại một lần, "Tôi nhìn trúng cậu." Hàn Đông nháy mắt ngây người.

"Bất quá cũng phải cảm tạ Vương Trung Đỉnh khẳng khái nhường cho, tôi mới có cơ hội quen kẻ dở hơi như cậu."

"Vương Trung Đỉnh nhường cho?"

Hàn Đông đang hỏi, Vương Trung Đỉnh đột nhiên đoạt điện thoại của hắn, hung hăng vứt sang một bên.

"Rốt cuộc sao lại thế này?" Hàn Đông sốt ruột.

Vương Trung Đỉnh trừng mắt nhìn hắn, "Em nói sao lại thế này? Còn không phải cái bớt gây ra họa! !"

Hàn Đông giật mình, "Chẳng lẽ trên đùi gã có bớt?"

Trái tim Vương Trung Đỉnh lần thứ hai bị tổn thương... Nếu quả thật có, lão tử còn đến nỗi phải ồn ào như vậy?

Hàn Đông chứng kiến biểu tình căm thù đến tận xương tuỷ của Vương Trung Đỉnh, cho là y chấp nhận ý nghĩ này của mình. Lại liên tưởng đến đủ chuyện phát sinh trong nhiều ngày qua, đột nhiên ý thức được cái gì.

"Chẳng lẽ anh nói gã thích anh, là để cho em đối nghịch với gã? Từ đó chặn lại đoạn nghiệt duyên này?"

Hàn Đông nhìn mặt Vương Trung Đỉnh, chỉ biết mình đã đoán đúng, vì thế tiếp tục xát muối lên vết thương, "Kết quả bọn em đánh nhau xong mới thành bằng hữu, gã trái lại nhìn trúng em?"

Vương Trung Đỉnh thà rằng đau chết, cũng không nguyện ý đem chuyện điên rồ kia của mình lộ ra.

Nhưng là Hàn Đông nói một chút liền nhận ra không thích hợp.

"Trên người quân nhân không phải không cho phép có bớt sao?"

Vương Trung Đỉnh miễn cưỡng chống đỡ "Gã đến từ quân nhân thế gia, một cái bớt có là cái gì?"

Không ngờ, Hàn đại Tiên nhi đột nhiên đại phát công lực.

"Em mới vừa tính qua, trên người của gã không thể nào có bớt, nhất định là anh lầm rồi."

Áp suất không khí cả phòng bị hạ xuống.

Vương Trung Đỉnh lẳng lặng hỏi: "Khoe khoang con mắt kia của em rất tốt a?"

Hàn Đông cười ngây ngô, "Vừa rồi anh chê em trừ bỏ bớt cái gì cũng tính không ra, bây giờ nếu không phát lực, hình tượng cao nhân của em liền hoàn toàn mất đi không trở lại rồi!"

"Lúc nên phát lực không phát lực! Lúc không nên phát lực lại phát lực vớ vẩn! !"

Hàn Đông cứng đờ, "Anh đã biết trên đùi gã không có bớt a? Vậy anh như thế nào còn..."

Vương Trung Đỉnh đã không muốn tiếp tục giải thích vấn đề này nữa, trực tiếp bước nhanh trở về phòng của mình.

Không ngờ, Hàn Đông lại đuổi vào theo hỏi: "Anh không phải là nhìn lầm rồi đi?"

"Đi ra ngoài." Vương Trung Đỉnh bình tĩnh trả về một câu.

Hàn Đông không ngừng, đột nhiên chợt cười ra tiếng.

“Ha ha ha ha ha… Không được rồi… Ha ha ha ha ha… Anh… Cười chết mất…”

Vương Trung Đỉnh lấy khí thế hoành tảo thiên quân tiến lên, đập một trận lên mông Hàn Đông.

Hàn Đông gào khóc đồng thời vẫn ngăn không được cười.

“Đừng đánh… Ha ha ha ha… Van cầu … Ôi… Ha ha ha…”

Vương Trung Đỉnh phải gọi là nổi điên a! Hơi kém đem mông Hàn Đông tỉa thành mười bông hoa. Nếu không phải Hàn Đông bằng vào lí trí sót lại kiên quyết ngừng cười, Vương Trung Đỉnh còn chưa ngừng tay.

Đánh xong, Hàn Đông hỏi: “Có muốn cùng đi tắm không?”

“Ai con mẹ nó tắm chung với em? Tự mình tẩy đi!”

Hàn Đông phẫn nộ đi vào phòng tắm.

Kết quả không đầy một lát, tay lại chống vách tường, cười đến không đứng thẳng dậy nổi.

Tây Tây một đường chạy đến phòng Vương Trung Đỉnh.

“Ba ba, đuôi sam thúc thúc ở phòng tắm vụng trộm cười.”

Vì thế, hai giây sau, tiếng bạch bạch đinh tai nhức óc lại lần nữa vang lên.

…

Tố cáo xong, Tây Tây lại đi phòng tắm tranh với Hàn Đông, lọt trúng tiếng Hàn Đông tức giận mắng không dứt.

“Cách ta xa một chút! Thiếu vào đây nị oai! Cháu nghĩ rằng ta không biết là cháu tố cáo sao? Biến nhanh, ta đếm tới ba, nếu không đi, có tin ta đem cháu vào trong cù chết?”

“Chú thổi a.”

“Này! Còn dám khiêu khích ta?”

“Cháu cứ khiêu khích, thế nào?”

…

Vương Trung Đỉnh mới đầu mắt điếc tai ngơ.

Dù sao bớt không lo cái nào hay cái đó, mặc cho bọn họ đi, thích đánh thì đánh…

Sau lại thật sự không yên lòng, vẫn là kiên trì đẩy cửa phòng tắm ra.

Kết quả, một màn trước mắt khiến cho huyết áp thăng vọt.

Hai kẻ mới vừa rồi còn ầm ĩ đến khó thể kết thúc, lúc này lại đang ôm đang ngủ. Hàn Đông nằm ngửa, Tây Tây ghé vào trên người của hắn, hai đầu tóc quăn kể ra chuyện thân tử nồng đậm.

Vương Trung Đỉnh thân là người ngoài cuộc, có thể nào không tức giận?

“Đều cút về phòng ngủ cho tôi!”

Vì thế, hai hàng trong phòng tắm tất cả đều nhanh nhẹn đứng dậy. Một lớn một nhỏ, một kẻ nhắm mắt, kẻ híp mắt, nện bước chỉnh tề ở hai bên người Vương Trung Đỉnh mà qua.

Một người đi về phía đông, một người đi về phía tây, cuối cùng còn lại một cái cửa trung gian đang mở tung kia.

Nửa đêm, Vương Trung Đỉnh trộm nghe thấy tiếng cửa phòng mở.

Hàn Đông rón ra rón rén đi đến.

Vương Trung Đỉnh ngay cả mắt cũng lười mở, trực tiếp chờ một vật nặng áp đến trên người các loại “làm phiền”.

Bất quá ngoài dự liệu của y là, giường không có động tĩnh gì, ngược lại trên mặt lại có cảm giác thanh lương thoải mái.

Một ngón tay không quá thô ráp cũng không quá nhẵn mịn dính thuốc mỡ bôi lên vết thương của y.

Trừ bỏ mùi thuốc thoang thoảng kia, Vương Trung Đỉnh còn ngửi thấy được mùi nước rửa tay. Tri kỷ như thế, lại cẩn thận như thế, hẳn là Hàn Đông mộng du lúc không thể nghi ngờ.

Nhưng mà, khi y mở mắt ra, nhìn qua lại là ánh mắt sâu thẳm của Hàn Đông cùng hổ thẹn và đau lòng hiếm thấy.

Một bụng biệt khuất nháy mắt vô tung vô ảnh.

Hàn Đông cũng cong miệng cười, "Nên nói anh thật tốt."

Vương Trung Đỉnh nhìn nụ cười không có xu thế thu lại kia, liền một tay kéo đầu hắn áp lên ngực.

Dù vậy, vẫn không thể nào ngăn cản cảm xúc đang dào dạt của Hàn Đông.

Tiếng cười nháy mắt ở trongngực Vương Trung Đỉnh khuếch tán ra.

231. Chương 227: Em Sợ Lại Nhiều Thêm Mấy Người

Chỉ chớp mắt, Hàn Đông đã ở đoàn phim Chiến thần màu đỏ hơn hai mươi ngày. Quay xong trận diễn chiến tranh cuối cùng, nhiệm vụ của hắn tại nơi này cũng nhất trí đặt một dấu chấm tròn rồi.

Về vấn đề quân đội hỗ trợ quay phim, hắn và Vương Trung Đỉnh luôn luôn tranh chấp không dứt. Hắn là có thể giảm thì nên giảm, Vương Trung Đỉnh là thà rằng dùng nhiều cũng không nguyện ý nợ nhân tình.

Sau Hàn Đông lại nghĩ tới một người —— Vương lão gia tử.

Uy nghiêm của Vương lão gia tử tự nhiên không cần nhiều lời, nếu lão tướng quân đầu bạc nho nhã này ra mặt cảm ơn, nhân tình dù lớn hơn nữa cũng tính hết.

Hơn nữa thông qua Hàn Đông bắc cầu, Vương gia cùng Hoàng gia có thể xây dựng tình hữu nghị sâu sắc.

Ngày sau tập đoàn Trung Đỉnh đầu tư các loại tác phẩm điện ảnh hay truyền hình đề tài quân sự, cũng có thể vô điều kiện mượn quân đội dưới quyền của Hoàng Thác, mang đến lợi ích thật lớn cho công ty.

Bất quá đây là sau này mới nói.

Lúc ấy sắc mặt Vương Trung Đỉnh cũng không tốt như vậy.

Hơn nữa lúc Vương lão gia tử vỗ vai y khen ngợi Hàn Đông.

"Tiểu tử này tương lai nhất định nhiều đất dụng võ, vẻ mặt tinh khí, đầy người phong mang, cháu phải hảo hảo đào tạo."

(Phong Mang : nghĩa là mũi nhọn, nghĩa khác là tài năng, sắc sảo)

Địch giả tưởng mới vừa thổi phồng xong, địch tự chiêu lại tới đây phụ hoạ.

(Địch gải tưởng: ông nội, VTĐ mới suy đoán là tình địch vì cái bớt)

(Địch tự chiêu: Hoàng Thác, là do tự VTĐ mời đến làm tình địch =))))))

"Vương lão nói quá đúng, tôi cũng đang muốn thổi phồng hắn. Tràn trề đại khí chân tình, hoa chiêu quỷ điểm tiểu nhân tinh."

(tràn đầy khí chất tính tình thật thà, lại có chút thủ đoạn lanh lợi -> con người hoàn mỹ)

"Ha ha ha… Tổng kết thật hay! Ngày mai trận diễn kia cậu phải đích thân đến chỉ huy, ta nhất định cổ động cho cậu!"

"Vậy cũng thật sự là vinh hạnh của tôi a!"

Ánh mắt Vương Trung Đỉnh âm trầm nhìn hai người, có ý gì đây? Tình địch còn muốn liên minh sao?

…

Ngày hôm sau, Hoàng Thác suất lĩnh gần một vạn bộ đội, hỗ trợ quay hai tổ màn ảnh cuối cùng.

Trong đó, tổng đạo diễn sắp xếp nhiệm vụ cho Hoàng Thác, Hoàng Thác lại ra lệnh cho các đội trưởng chỉ đạo đội của mình tham diễn. Lãnh đạo các đơn vị tựa như đạo diễn lớn nhỏ, tầng tầng tổ chức bày binh bố trận, bảo đảm thuận lợi hoàn thành quá trình quay phim.

Hàn Đông lần đầu tiên nhìn thấy quy mô quay phim lớn như vậy, trong lòng thổn thức không thôi.

Không hổ là quân nhân a, khí thế kia thật không phải vừa !

Nhớ ngày đó lúc hắn còn là đàn diễn, trải qua nắng gắt chói chang, xung quanh đều sớm ủ rũ một mảng lớn rồi.

Sau khi toàn bộ binh sĩ vào chỗ, Hoàng Thác đứng ở trên đài chỉ huy, giọng điệu uy nghiêm ra lệnh: "Bây giờ nghe tôi chỉ huy, người trên 1m7 tập hợp bên cánh trái trận doanh, người dưới 1m7 tập hợp bên cánh phải trận doanh." Không đến ba mươi giây, gần vạn sĩ binh liền hoàn thành phân chia đội ngũ, xếp hàng chờ mệnh lệnh kế tiếp.

Thanh âm trầm ổn mạnh mẽ của Hoàng Thác lần thứ hai vang lên: "Trên 1m7 phát trang phục Bát Lộ quân, dưới 1m7 phát trang phục quân Nhật."

Lời này nháy mắt đưa tới một mảnh cười vang.

Hàn Đông cũng nhe răng vui, "Ai ra 'chủ ý thối' này a?"

Thẩm Sơ Hoa u u trả lời: "Anh nói xem? Trừ bỏ Vương tổng còn có ai bị trở ngại số liệu như vậy nữa?"

Đang nói, Vương Trung Đỉnh bên kia liền túm vài vị ra ngoài.

"Cậu, cậu, cậu, còn cậu nữa… Cũng không đủ 1m7, lập tức bước ra khỏi hàng."

Trong đó một tiểu binh không phục, "Tôi đúng 1m7, kiểm tra sức khoẻ đã xác định như vậy."

"Cậu chỉ có 1m68,8."

"Làm sao có thể?"

Vương Trung Đỉnh lấy ra dụng cụ đo lường chuyên nghiệp, dưới vô số ánh mắt theo dõi, xác định là 1m68,8, mới khiến cho tiểu binh này tâm phục khẩu phục.

"Thủ trưởng, đây là lần đầu tiên tôi lên TV, ngài cho tôi diễn Bát Lộ quân đi."

Hoàng Thác một lời bác bỏ.

"Không được! Chúng ta nhất định phải nghiêm khắc hiệu chiếu theo quy định của đoàn kịch người ta. Nếu nhiều người cũng đưa ra yêu cầu như cậu, còn quay thế nào được? Đi qua! !"

Người này vừa đi, mọi người vui sướng khi người gặp họa, còn có một danh tiểu binh hướng sang Vương Trung Đỉnh giơ ngón tay cái.

"Vương tổng, liền nhãn lực này của ngài, không làm lính bắn tỉa thật sự là quá đáng tiếc!"

Không ngờ, Hoàng Thác lại chỉ thẳng vào hắn hạ lệnh.

"Cậu cũng đi qua!"

"Vì cái gì? Tôi đủ 1m7 a."

"Bộ dạng quá khó nhìn, làm Bát Lộ quân dọa người, đi qua!" =))))))

Lại là một mảnh tiếng cười.

Vương lão gia tử chọn một vj trí theo dõi tốt nhất.

Tây Tây ở bên cạnh lão chơi, chơi mệt lại lôi điện thoại di động ra, mở ảnh chụp chân dung Hàn Đông cho ông nội xem.

"Tấm này là ảnh nóng của chú ấy, hì hì…"

Vương lão gia tử dở khóc dở cười, "Đứa nhỏ này."

Tây Tây lại trở mình, nhảy xuống làm các loại biểu tình quái dị, các loại tư thế kì lạ, đùa đến Vương lão gia tử ha ha cười to.

Lúc này, một bàn tay đột nhiên vươn lại đây.

"Cho thái gia gia xem lung tung cái gì?"

Vương Trung Đỉnh vừa muốn thu hồi điện thoại di động, Vương lão gia tử lại đè tay y xuống.

"Trước chờ một lát, ta như thế nào lại thấy nữ nhân này nhìn có chút quen mắt?"

Vương Trung Đỉnh hừ nói, "Hàn Đông giả dạng, có thể không quen mắt sao?"

Vương lão gia tử còn muốn hỏi, nhưng di động bị Vương Trung Đỉnh mạnh mẽ tịch thu đi rồi, lão cũng chỉ có thể từ bỏ. (=.= ông nội cũng ghen cho được)

Được bộ đội hiệp trợ, chu kì quay phim thật dài liền ngắn lại. Kế hoạch ban đầu là hoàn thành cảnh chiến tranh trong nửa tháng, không tới một tuần lễ liền xử ý xong, đoàn phim đã hơ khô thẻ tre.

Trong Lễ Chúc Mừng, Hàn Đông lại một lần nữa trở thành tiêu điểm.

Mọi người đều các loại giằng co với Hàn quỷ, tung ném, ép rượu, thọc lét… Làm cho Hàn Đông liên tục xin tha, lớn tiếng kêu cứu.

Vương Trung Đỉnh cũng không quản hắn, ở ngay một bên xem náo nhiệt.

Sau, Hàn Đông bị ép đến nóng, ý định đi trêu chọc mấy đại biểu bộ đội được phái tới kia.

Vương Trung Đỉnh vừa nhìn Hàn Đông khi dễ binh sĩ, mặt lập tức liền chìm xuống.

"Đủ rồi đấy, đừng không chịu dứt."

Hàn Đông mới vừa được cứu vớt không đầy một lát, Vương Trung Đỉnh lại bị một cuộc điện thoại gọi đi rồi, vì thế hắn lại lâm vào hoàn cảnh bốn bề thọ địch.

Sau khi tất cả mọi người đã uống đến say khướt, Hàn Đông mới nhân cơ hội chạy ra bên ngoài khách sạn.

Rốt cục có thể thở một hơi rồi ~ kết quả, cái lưng mệt mỏi còn chưa có duỗi xong, đã bị một con bàn tay che miệng tha tới một ngõ nhỏ tối đen.

Ta phi! Có thể để cho ta nghỉ một lát hay không?

Hàn Đông vốn đã chuẩn bị một bụng thô tục, kết quả nhìn mặt vị đối diện xong, đột nhiên liền mắng không được nữa.

"Ông… Sao ông lại tới đây?" Hàn Đông hỏi.

Vương Hải Chí hừ lạnh một tiếng, "Cậu cho là chuyện vu oan hãm hại tôi cứ như vậy xong rồi sao?"

Hàn Đông giả vờ ngây ngốc, hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

"Mấy ngày nay rất có duyên với người Vương gia các người ha ~ cái gì kia ~ tuần trước hay là hơn một tuần trước ~ tôi còn thấy lão gia tử nhà các người ~ a ~ thân thủ rất tốt thân thể cường tráng ~ "

Thời điểm nói xong hai chữ cuối cùng, Hàn Đông tung ra kỹ xảo quen thuộc, hoả tốc xoay người ý đồ chạy trốn.

Kết quả, mặt đánh lên hai bộ ngực rắn chắc.

Liếc mắt nhìn hai vị này một cái, Hàn Đông quyết định xoay người tiếp tục đối mặt Vương Hải Chí.

“Theo tôi đi một chuyến.” Vương Hải Chí nói.

Hàn Đông đứng thẳng bất động, ngón tay chậm rãi trộm đưa vào túi áo.

“Không cần phí tâm tư nữa, Vương Trung Đỉnh đã bị lão gia tử gọi điện thoại kêu đi rồi.”

Nói xong, Vương Hải Chí cho hai bảo tiêu phía sau Hàn Đông một ánh mắt, ra lệnh cho bọn họ áp Hàn Đông lên xe.

Kết quả sau khi áp lên, xe lại không nhúc nhích được.

“Sao lại thế này?” Vương Hải Chí nhíu chặt mày rậm.

Lái xe sốt ruột nói: “Không biết a, tôi đi xuống xem xem.”

Kết quả một chút cũng không tiến lên được.

Lúc này, mười mấy người đột nhiên vọt tới. Mỗi người đều uy vũ cường tráng, một tư thế cường phỉ. Trực tiếp đập mở cửa xe, đoạt Hàn Đông xuống.

Hàn Đông còn tưởng rằng là Vương Trung Đỉnh tâm lý đề phòng quá nặng đã tới bày cứu rồi, kết quả ngẩng đầu, lại chứng kiến khuôn mặt so với Vương Hải Chí cũng không kém cạnh.

“Tại sao là anh?” Hàn Đông vẻ mặt chán ghét.

Thái Bằng đùa cợt nói : “Ân nhân cứu mạng còn chọn tam lấy tứ?”

“Sớm biết là anh, tôi đã đi theo xe vừa rồi rồi.”

“Vậy tôi giúp cậu đuổi lại?”

Hàn Đông hừ một tiếng, “Làm sao anh lại ở đây?”

“Vốn là muốn qua xem cậu một chút, kết quả phát hiện bọn người lén lút này, liền ở lại chờ.”

Hàn Đông không nói gì.

Thái Bằng yên lặng nhìn hắn, đột nhiên mở miệng nói: “Tôi nhớ cậu, Đông Đông.”

Hàn Đông vẻ mặt buồn bực, “Lão tử cũng chưa nói qua với anh mấy câu, có cái gì có thể mang ra nhớ ?”

“Có a ~ nhớ hai cái đại chân dài của cậu, nhớ cái mông lớn của cậu, nhớ…”

“Cút xa ra !” Hàn Đông quay đầu đi thẳng.

Thái Bằng kéo hắn lại, trên mặt như trước mang theo ý cười xấu xa.

“Thật vất vả sắp xếp công việc tới thăm cậu một chút, làm gì keo kiệt như vậy? Cậu tiết kiệm tiếng rên rỉ một đêm, hai ta có thể tán gẫu thêm một chút rồi.”

Hàn Đông đen mặt, “Người này trong đầu đều là phân sao? Ý tưởng đều xoay chuyển quanh hậu môn!”

Thái Bằng cười ha ha, “Chỉ là thích nói chuyện phiếm với cậu, chỉ cần nghe cậu nói một câu, chuyện sốt ruột gì cũng đều biến mất.”

“Ông đây không có hơi đâu xả với anh, bên trong còn có tiệc hơ khô thẻ tre, tôi phải đi vào.”

“Một đám đàn ông đụng rượu, cậu đi vào ai cũng chuốc. Còn không bằng tìm một phòng, anh em ta hai người hảo hảo tâm sự.”

“Ai muốn với tán gẫu với anh? … Mấy người làm gì đây? Đừng tới đây a… tôi nói… Các người nếu dám… Á… Buông tay! Buông tay nghe thấy không?”

Mười mấy người nhấc Hàn Đông lên đi vào trong khách sạn.

Hàn Đông vốn tưởng rằng giãy dụa vô vọng rồi, kết quả lại có mấy cỗ xe quân xa đột nhiên tiến đến.

Tiếp theo, mấy chục quân nhân từ trong xe nhảy ra. Mỗi người thân hình như báo, ánh mắt tinh nhuệ, nháy mắt một cái đã xử lý xong mười mấy tên thổ phỉ.

Hàn Đông lúc đầu bị khống chế, thấy không rõ người tới là ai, nghĩ đến rốt cục tìm được đúng tổ chức rồi.

Kết quả vừa muốn lẩn đi, liền thấy một gương mặt so với Thái Bằng còn khó hảo cảm hơn.

"Anh tới khi nào?" Hàn Đông hơi không được tự nhiên.

"Đã sớm đến đây, một mực ở trong xe theo dõi, chỉ là muốn nhìn một chút xem những người này lén lút muốn làm gì."

Hàn Đông xấu hổ cười, "Làm phiền ngài bận tâm rồi."

Hoàng Thác nhịn không được giáo huấn: "Đừng suốt ngày cà lơ phất phơ, chạy xung quanh gây chuyện! Vừa rồi nếu không phải tôi ở đây, cậu đã rơi vào trong tay đám người kia rồi, đến lúc đó hẳn sẽ có quả ngon ăn!"

Hàn Đông giận mà không dám nói gì, ngươi nghĩ ta rơi vào tay ngươi, sẽ không có quả ngon mà ăn sao?

Quả nhiên, Hoàng Thác lại nói: "Theo giúp tôi bồi nhóm binh sĩ này đi uống mấy chén, bọn họ đều rất thích xem cậu diễn."

"Đừng, tôi thật sự không thể uống nữa." Hàn Đông chối từ.

Nhưng mà ở trong đầu quân nhân, không có chuyện thương lượng này, chỉ có phục tùng mệnh lệnh.

Vì thế, Hàn Đông bị một đám binh lính nhiệt tình vác đi. Đồng thời hát quân ca, gióng trống khua chiêng khiêng vào bên trong.

Hàn Đông nước mắt đều nhanh bão ra rồi.

Ta sao lại chiêu đến nhiều người như vậy a?

Nếu không có một phụ nữ cũng được a! ! !

Đều là đàn ông, còn một người so với một người càng bành trướng hơn. Từ mấy bảo tiêu, đến mười mấy thổ phỉ, rồi đến hơn chục binh lính… Đằng sau còn con mẹ nó bày cứu như thế nào a?

Đang lo lắng, lại một tổ đoàn xe tiến lại đây.

Cửa xe cơ hồ mở ra đồng thời, hơn một trăm giày cao gót chạm xuống đất, hào quang xinh đẹp nháy mắt chiếu sáng khắp bầu trời đêm.

Đám binh lính hàng năm ngồi không này vừa nhìn thấy đều "thẳng" rồi.

Vương Trung Đỉnh ngay giữa dàn mỹ nữ vây quanh, vững bước đi đến trước mặt Hoàng Thác.

"Những binh sĩ này của anh khổ cực, không có gì hay chiêu đãi, cứ thoải mái một trận đi."

Lời này vừa nói ra, cửa thiếu chút nữa bị chen đổ. Ai còn nghĩ đến mệnh lệnh a? Trước tranh một người rồi nói sau!

Trong nháy mắt lòng quân tan rã…

Sự thật chứng minh, Vương giả chân chính không phải có bao nhiêu tinh binh mãnh tướng, mà là có bao nhiêu yêu tinh làm loạn lòng người.

Vương Trung Đỉnh toàn thắng.

Hàn Đông cũng lại hỏi cái câu kia.

"Làm sao anh ở đây?"

"Tôi nhận điện thoại của ông nội, cảm thấy như là ông cố ý cấu kết cùng Hoàng Thác, cho nên vẫn luôn không rời đi."

Hàn Đông ngu ngơ nghẹn lời.

"Làm sao vậy?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Hàn Đông lắc đầu, "Không có gì."

Ta sẽ nói cho ngươi biết: kỳ thật ngươi đã rơi mất bao nhiêu giai đoạn trung gian sao?

Nhưng là hắn không thể không nói một câu.

"Đoán rất hay!"

Vương Trung Đỉnh nhìn Hàn Đông thấy tròng mắt mờ đục, tinh thần mệt mỏi, nhịn không được hỏi: "Mệt sao?"

Nghe được cái chữ "Mệt" này, ủy khuất trong lòng Hàn Đông giống như mở hồng thủy, đầu mạnh mẽ đánh lên bả vai Vương Trung Đỉnh.

"Anh mau tìm ra cái tên tình địch kia đi!"

"Sao?"

Hàn Đông nhịn không được phun ra.

"Em sợ lại nhiều thêm mấy người a!"

232. Chương 227: Em Sợ Lại Nhiều Thêm Mấy Người

Chỉ chớp mắt, Hàn Đông đã ở đoàn phim Chiến thần màu đỏ hơn hai mươi ngày. Quay xong trận diễn chiến tranh cuối cùng, nhiệm vụ của hắn tại nơi này cũng nhất trí đặt một dấu chấm tròn rồi.

Về vấn đề quân đội hỗ trợ quay phim, hắn và Vương Trung Đỉnh luôn luôn tranh chấp không dứt. Hắn là có thể giảm thì nên giảm, Vương Trung Đỉnh là thà rằng dùng nhiều cũng không nguyện ý nợ nhân tình.

Sau Hàn Đông lại nghĩ tới một người —— Vương lão gia tử.

Uy nghiêm của Vương lão gia tử tự nhiên không cần nhiều lời, nếu lão tướng quân đầu bạc nho nhã này ra mặt cảm ơn, nhân tình dù lớn hơn nữa cũng tính hết.

Hơn nữa thông qua Hàn Đông bắc cầu, Vương gia cùng Hoàng gia có thể xây dựng tình hữu nghị sâu sắc.

Ngày sau tập đoàn Trung Đỉnh đầu tư các loại tác phẩm điện ảnh hay truyền hình đề tài quân sự, cũng có thể vô điều kiện mượn quân đội dưới quyền của Hoàng Thác, mang đến lợi ích thật lớn cho công ty.

Bất quá đây là sau này mới nói.

Lúc ấy sắc mặt Vương Trung Đỉnh cũng không tốt như vậy.

Hơn nữa lúc Vương lão gia tử vỗ vai y khen ngợi Hàn Đông.

"Tiểu tử này tương lai nhất định nhiều đất dụng võ, vẻ mặt tinh khí, đầy người phong mang, cháu phải hảo hảo đào tạo."

(Phong Mang : nghĩa là mũi nhọn, nghĩa khác là tài năng, sắc sảo)

Địch giả tưởng mới vừa thổi phồng xong, địch tự chiêu lại tới đây phụ hoạ.

(Địch gải tưởng: ông nội, VTĐ mới suy đoán là tình địch vì cái bớt)

(Địch tự chiêu: Hoàng Thác, là do tự VTĐ mời đến làm tình địch =))))))

"Vương lão nói quá đúng, tôi cũng đang muốn thổi phồng hắn. Tràn trề đại khí chân tình, hoa chiêu quỷ điểm tiểu nhân tinh."

(tràn đầy khí chất tính tình thật thà, lại có chút thủ đoạn lanh lợi -> con người hoàn mỹ)

"Ha ha ha… Tổng kết thật hay! Ngày mai trận diễn kia cậu phải đích thân đến chỉ huy, ta nhất định cổ động cho cậu!"

"Vậy cũng thật sự là vinh hạnh của tôi a!"

Ánh mắt Vương Trung Đỉnh âm trầm nhìn hai người, có ý gì đây? Tình địch còn muốn liên minh sao?

…

Ngày hôm sau, Hoàng Thác suất lĩnh gần một vạn bộ đội, hỗ trợ quay hai tổ màn ảnh cuối cùng.

Trong đó, tổng đạo diễn sắp xếp nhiệm vụ cho Hoàng Thác, Hoàng Thác lại ra lệnh cho các đội trưởng chỉ đạo đội của mình tham diễn. Lãnh đạo các đơn vị tựa như đạo diễn lớn nhỏ, tầng tầng tổ chức bày binh bố trận, bảo đảm thuận lợi hoàn thành quá trình quay phim.

Hàn Đông lần đầu tiên nhìn thấy quy mô quay phim lớn như vậy, trong lòng thổn thức không thôi.

Không hổ là quân nhân a, khí thế kia thật không phải vừa !

Nhớ ngày đó lúc hắn còn là đàn diễn, trải qua nắng gắt chói chang, xung quanh đều sớm ủ rũ một mảng lớn rồi.

Sau khi toàn bộ binh sĩ vào chỗ, Hoàng Thác đứng ở trên đài chỉ huy, giọng điệu uy nghiêm ra lệnh: "Bây giờ nghe tôi chỉ huy, người trên 1m7 tập hợp bên cánh trái trận doanh, người dưới 1m7 tập hợp bên cánh phải trận doanh." Không đến ba mươi giây, gần vạn sĩ binh liền hoàn thành phân chia đội ngũ, xếp hàng chờ mệnh lệnh kế tiếp.

Thanh âm trầm ổn mạnh mẽ của Hoàng Thác lần thứ hai vang lên: "Trên 1m7 phát trang phục Bát Lộ quân, dưới 1m7 phát trang phục quân Nhật."

Lời này nháy mắt đưa tới một mảnh cười vang.

Hàn Đông cũng nhe răng vui, "Ai ra 'chủ ý thối' này a?"

Thẩm Sơ Hoa u u trả lời: "Anh nói xem? Trừ bỏ Vương tổng còn có ai bị trở ngại số liệu như vậy nữa?"

Đang nói, Vương Trung Đỉnh bên kia liền túm vài vị ra ngoài.

"Cậu, cậu, cậu, còn cậu nữa… Cũng không đủ 1m7, lập tức bước ra khỏi hàng."

Trong đó một tiểu binh không phục, "Tôi đúng 1m7, kiểm tra sức khoẻ đã xác định như vậy."

"Cậu chỉ có 1m68,8."

"Làm sao có thể?"

Vương Trung Đỉnh lấy ra dụng cụ đo lường chuyên nghiệp, dưới vô số ánh mắt theo dõi, xác định là 1m68,8, mới khiến cho tiểu binh này tâm phục khẩu phục.

"Thủ trưởng, đây là lần đầu tiên tôi lên TV, ngài cho tôi diễn Bát Lộ quân đi."

Hoàng Thác một lời bác bỏ.

"Không được! Chúng ta nhất định phải nghiêm khắc hiệu chiếu theo quy định của đoàn kịch người ta. Nếu nhiều người cũng đưa ra yêu cầu như cậu, còn quay thế nào được? Đi qua! !"

Người này vừa đi, mọi người vui sướng khi người gặp họa, còn có một danh tiểu binh hướng sang Vương Trung Đỉnh giơ ngón tay cái.

"Vương tổng, liền nhãn lực này của ngài, không làm lính bắn tỉa thật sự là quá đáng tiếc!"

Không ngờ, Hoàng Thác lại chỉ thẳng vào hắn hạ lệnh.

"Cậu cũng đi qua!"

"Vì cái gì? Tôi đủ 1m7 a."

"Bộ dạng quá khó nhìn, làm Bát Lộ quân dọa người, đi qua!" =))))))

Lại là một mảnh tiếng cười.

Vương lão gia tử chọn một vj trí theo dõi tốt nhất.

Tây Tây ở bên cạnh lão chơi, chơi mệt lại lôi điện thoại di động ra, mở ảnh chụp chân dung Hàn Đông cho ông nội xem.

"Tấm này là ảnh nóng của chú ấy, hì hì…"

Vương lão gia tử dở khóc dở cười, "Đứa nhỏ này."

Tây Tây lại trở mình, nhảy xuống làm các loại biểu tình quái dị, các loại tư thế kì lạ, đùa đến Vương lão gia tử ha ha cười to.

Lúc này, một bàn tay đột nhiên vươn lại đây.

"Cho thái gia gia xem lung tung cái gì?"

Vương Trung Đỉnh vừa muốn thu hồi điện thoại di động, Vương lão gia tử lại đè tay y xuống.

"Trước chờ một lát, ta như thế nào lại thấy nữ nhân này nhìn có chút quen mắt?"

Vương Trung Đỉnh hừ nói, "Hàn Đông giả dạng, có thể không quen mắt sao?"

Vương lão gia tử còn muốn hỏi, nhưng di động bị Vương Trung Đỉnh mạnh mẽ tịch thu đi rồi, lão cũng chỉ có thể từ bỏ. (=.= ông nội cũng ghen cho được)

Được bộ đội hiệp trợ, chu kì quay phim thật dài liền ngắn lại. Kế hoạch ban đầu là hoàn thành cảnh chiến tranh trong nửa tháng, không tới một tuần lễ liền xử ý xong, đoàn phim đã hơ khô thẻ tre.

Trong Lễ Chúc Mừng, Hàn Đông lại một lần nữa trở thành tiêu điểm.

Mọi người đều các loại giằng co với Hàn quỷ, tung ném, ép rượu, thọc lét… Làm cho Hàn Đông liên tục xin tha, lớn tiếng kêu cứu.

Vương Trung Đỉnh cũng không quản hắn, ở ngay một bên xem náo nhiệt.

Sau, Hàn Đông bị ép đến nóng, ý định đi trêu chọc mấy đại biểu bộ đội được phái tới kia.

Vương Trung Đỉnh vừa nhìn Hàn Đông khi dễ binh sĩ, mặt lập tức liền chìm xuống.

"Đủ rồi đấy, đừng không chịu dứt."

Hàn Đông mới vừa được cứu vớt không đầy một lát, Vương Trung Đỉnh lại bị một cuộc điện thoại gọi đi rồi, vì thế hắn lại lâm vào hoàn cảnh bốn bề thọ địch.

Sau khi tất cả mọi người đã uống đến say khướt, Hàn Đông mới nhân cơ hội chạy ra bên ngoài khách sạn.

Rốt cục có thể thở một hơi rồi ~ kết quả, cái lưng mệt mỏi còn chưa có duỗi xong, đã bị một con bàn tay che miệng tha tới một ngõ nhỏ tối đen.

Ta phi! Có thể để cho ta nghỉ một lát hay không?

Hàn Đông vốn đã chuẩn bị một bụng thô tục, kết quả nhìn mặt vị đối diện xong, đột nhiên liền mắng không được nữa.

"Ông… Sao ông lại tới đây?" Hàn Đông hỏi.

Vương Hải Chí hừ lạnh một tiếng, "Cậu cho là chuyện vu oan hãm hại tôi cứ như vậy xong rồi sao?"

Hàn Đông giả vờ ngây ngốc, hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

"Mấy ngày nay rất có duyên với người Vương gia các người ha ~ cái gì kia ~ tuần trước hay là hơn một tuần trước ~ tôi còn thấy lão gia tử nhà các người ~ a ~ thân thủ rất tốt thân thể cường tráng ~ "

Thời điểm nói xong hai chữ cuối cùng, Hàn Đông tung ra kỹ xảo quen thuộc, hoả tốc xoay người ý đồ chạy trốn.

Kết quả, mặt đánh lên hai bộ ngực rắn chắc.

Liếc mắt nhìn hai vị này một cái, Hàn Đông quyết định xoay người tiếp tục đối mặt Vương Hải Chí.

“Theo tôi đi một chuyến.” Vương Hải Chí nói.

Hàn Đông đứng thẳng bất động, ngón tay chậm rãi trộm đưa vào túi áo.

“Không cần phí tâm tư nữa, Vương Trung Đỉnh đã bị lão gia tử gọi điện thoại kêu đi rồi.”

Nói xong, Vương Hải Chí cho hai bảo tiêu phía sau Hàn Đông một ánh mắt, ra lệnh cho bọn họ áp Hàn Đông lên xe.

Kết quả sau khi áp lên, xe lại không nhúc nhích được.

“Sao lại thế này?” Vương Hải Chí nhíu chặt mày rậm.

Lái xe sốt ruột nói: “Không biết a, tôi đi xuống xem xem.”

Kết quả một chút cũng không tiến lên được.

Lúc này, mười mấy người đột nhiên vọt tới. Mỗi người đều uy vũ cường tráng, một tư thế cường phỉ. Trực tiếp đập mở cửa xe, đoạt Hàn Đông xuống.

Hàn Đông còn tưởng rằng là Vương Trung Đỉnh tâm lý đề phòng quá nặng đã tới bày cứu rồi, kết quả ngẩng đầu, lại chứng kiến khuôn mặt so với Vương Hải Chí cũng không kém cạnh.

“Tại sao là anh?” Hàn Đông vẻ mặt chán ghét.

Thái Bằng đùa cợt nói : “Ân nhân cứu mạng còn chọn tam lấy tứ?”

“Sớm biết là anh, tôi đã đi theo xe vừa rồi rồi.”

“Vậy tôi giúp cậu đuổi lại?”

Hàn Đông hừ một tiếng, “Làm sao anh lại ở đây?”

“Vốn là muốn qua xem cậu một chút, kết quả phát hiện bọn người lén lút này, liền ở lại chờ.”

Hàn Đông không nói gì.

Thái Bằng yên lặng nhìn hắn, đột nhiên mở miệng nói: “Tôi nhớ cậu, Đông Đông.”

Hàn Đông vẻ mặt buồn bực, “Lão tử cũng chưa nói qua với anh mấy câu, có cái gì có thể mang ra nhớ ?”

“Có a ~ nhớ hai cái đại chân dài của cậu, nhớ cái mông lớn của cậu, nhớ…”

“Cút xa ra !” Hàn Đông quay đầu đi thẳng.

Thái Bằng kéo hắn lại, trên mặt như trước mang theo ý cười xấu xa.

“Thật vất vả sắp xếp công việc tới thăm cậu một chút, làm gì keo kiệt như vậy? Cậu tiết kiệm tiếng rên rỉ một đêm, hai ta có thể tán gẫu thêm một chút rồi.”

Hàn Đông đen mặt, “Người này trong đầu đều là phân sao? Ý tưởng đều xoay chuyển quanh hậu môn!”

Thái Bằng cười ha ha, “Chỉ là thích nói chuyện phiếm với cậu, chỉ cần nghe cậu nói một câu, chuyện sốt ruột gì cũng đều biến mất.”

“Ông đây không có hơi đâu xả với anh, bên trong còn có tiệc hơ khô thẻ tre, tôi phải đi vào.”

“Một đám đàn ông đụng rượu, cậu đi vào ai cũng chuốc. Còn không bằng tìm một phòng, anh em ta hai người hảo hảo tâm sự.”

“Ai muốn với tán gẫu với anh? … Mấy người làm gì đây? Đừng tới đây a… tôi nói… Các người nếu dám… Á… Buông tay! Buông tay nghe thấy không?”

Mười mấy người nhấc Hàn Đông lên đi vào trong khách sạn.

Hàn Đông vốn tưởng rằng giãy dụa vô vọng rồi, kết quả lại có mấy cỗ xe quân xa đột nhiên tiến đến.

Tiếp theo, mấy chục quân nhân từ trong xe nhảy ra. Mỗi người thân hình như báo, ánh mắt tinh nhuệ, nháy mắt một cái đã xử lý xong mười mấy tên thổ phỉ.

Hàn Đông lúc đầu bị khống chế, thấy không rõ người tới là ai, nghĩ đến rốt cục tìm được đúng tổ chức rồi.

Kết quả vừa muốn lẩn đi, liền thấy một gương mặt so với Thái Bằng còn khó hảo cảm hơn.

"Anh tới khi nào?" Hàn Đông hơi không được tự nhiên.

"Đã sớm đến đây, một mực ở trong xe theo dõi, chỉ là muốn nhìn một chút xem những người này lén lút muốn làm gì."

Hàn Đông xấu hổ cười, "Làm phiền ngài bận tâm rồi."

Hoàng Thác nhịn không được giáo huấn: "Đừng suốt ngày cà lơ phất phơ, chạy xung quanh gây chuyện! Vừa rồi nếu không phải tôi ở đây, cậu đã rơi vào trong tay đám người kia rồi, đến lúc đó hẳn sẽ có quả ngon ăn!"

Hàn Đông giận mà không dám nói gì, ngươi nghĩ ta rơi vào tay ngươi, sẽ không có quả ngon mà ăn sao?

Quả nhiên, Hoàng Thác lại nói: "Theo giúp tôi bồi nhóm binh sĩ này đi uống mấy chén, bọn họ đều rất thích xem cậu diễn."

"Đừng, tôi thật sự không thể uống nữa." Hàn Đông chối từ.

Nhưng mà ở trong đầu quân nhân, không có chuyện thương lượng này, chỉ có phục tùng mệnh lệnh.

Vì thế, Hàn Đông bị một đám binh lính nhiệt tình vác đi. Đồng thời hát quân ca, gióng trống khua chiêng khiêng vào bên trong.

Hàn Đông nước mắt đều nhanh bão ra rồi.

Ta sao lại chiêu đến nhiều người như vậy a?

Nếu không có một phụ nữ cũng được a! ! !

Đều là đàn ông, còn một người so với một người càng bành trướng hơn. Từ mấy bảo tiêu, đến mười mấy thổ phỉ, rồi đến hơn chục binh lính… Đằng sau còn con mẹ nó bày cứu như thế nào a?

Đang lo lắng, lại một tổ đoàn xe tiến lại đây.

Cửa xe cơ hồ mở ra đồng thời, hơn một trăm giày cao gót chạm xuống đất, hào quang xinh đẹp nháy mắt chiếu sáng khắp bầu trời đêm.

Đám binh lính hàng năm ngồi không này vừa nhìn thấy đều "thẳng" rồi.

Vương Trung Đỉnh ngay giữa dàn mỹ nữ vây quanh, vững bước đi đến trước mặt Hoàng Thác.

"Những binh sĩ này của anh khổ cực, không có gì hay chiêu đãi, cứ thoải mái một trận đi."

Lời này vừa nói ra, cửa thiếu chút nữa bị chen đổ. Ai còn nghĩ đến mệnh lệnh a? Trước tranh một người rồi nói sau!

Trong nháy mắt lòng quân tan rã…

Sự thật chứng minh, Vương giả chân chính không phải có bao nhiêu tinh binh mãnh tướng, mà là có bao nhiêu yêu tinh làm loạn lòng người.

Vương Trung Đỉnh toàn thắng.

Hàn Đông cũng lại hỏi cái câu kia.

"Làm sao anh ở đây?"

"Tôi nhận điện thoại của ông nội, cảm thấy như là ông cố ý cấu kết cùng Hoàng Thác, cho nên vẫn luôn không rời đi."

Hàn Đông ngu ngơ nghẹn lời.

"Làm sao vậy?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Hàn Đông lắc đầu, "Không có gì."

Ta sẽ nói cho ngươi biết: kỳ thật ngươi đã rơi mất bao nhiêu giai đoạn trung gian sao?

Nhưng là hắn không thể không nói một câu.

"Đoán rất hay!"

Vương Trung Đỉnh nhìn Hàn Đông thấy tròng mắt mờ đục, tinh thần mệt mỏi, nhịn không được hỏi: "Mệt sao?"

Nghe được cái chữ "Mệt" này, ủy khuất trong lòng Hàn Đông giống như mở hồng thủy, đầu mạnh mẽ đánh lên bả vai Vương Trung Đỉnh.

"Anh mau tìm ra cái tên tình địch kia đi!"

"Sao?"

Hàn Đông nhịn không được phun ra.

"Em sợ lại nhiều thêm mấy người a!"

233. Chương 228: Một Nhà Hành Vi Điên Rồ

(Hôm nay ngoan ngoãn dịch truyện sớm không tối đi chơi về muộn lại bị mắng ( )

Cách phim truyền hình Màu đỏ chiến thần không lâu, phim điện ảnh của Lý Thượng Hắc Độc cũng giết đến rồi.

Màu đỏ chiến thần hầu như là đồng thời tiến hành quay phim và hậu kỳ, như vậy có thể rút ngắn lại chu kỳ chế tạo, mau chóng chiếu phim, còn có thể tiết kiệm không ít chi phí.

Cho nên không có gì bất ngờ, Màu đỏ chiến thần công chiếu trước, đại khái đến trung kỳ, Hắc Độc sẽ chiếu phim.

Phùng Mục Chi cùng Lý Thượng lấy được kế hoạch tuyên truyền Màu đỏ chiến thần , Lý Thượng lập tức đưa tới tay Thái Bằng.

Kết quả, Thái Bằng không chỉ có không thể hiện biết ơn, còn lãnh trào nói : "Cậu có thể đừng làm mấy việc vô nghĩa hay không?"

Lý Thượng hỏi lại: "Cái gì gọi là vô nghĩa?"

"Cậu nói cái gì gọi là vô nghĩa? Có can hệ tới Hàn Đông liền là vô nghĩa! Tổn hại lợi ích của hắn liền là vô nghĩa!"

Thái Bằng nói xong liền đem bản kế hoạch ném xuống đầu Lý Thượng.

"Cậu con mẹ nó là muốn tôi tuyên truyền giúp sao?"

Lý Thượng đại khái đã quen thói thô bạo của Thái Bằng, đưa tay tiếp được bản kế hoạch kia, bất động thanh sắc dùng bật lửa đốt.

Thái Bằng lại nói: "Tôi đáp ứng hợp tác với cậu, không phải để cậu theo dõi Hàn Đông, mà là để cậu theo dõi hướng đi, chính sách bên kia."

"Hướng đi chính là bưng Hạ Dương Trác!"

"Cậu nếu biết, để làm gì không mang kế hoạch tuyên truyền của Hạ Dương Trác đến đây?"

Lý Thượng cười lạnh, "Anh nghĩ rằng tôi không muốn sao? Mấu chốt là quyền quản lý Hạ Dương Trác ở trong tay Du Minh. Đừng nói tôi, ngay cả quyền lực của Phùng Mục cũng không tiếp xúc được đến."

"Du Minh này là ở đâu ra?" Thái Bằng hỏi.

“Du Minh anh cũng không biết sao? Liền lên mạng tìm độc dược phòng vé a, sau lưng có đại kim chủ thần bí, đầu tư một vài triệu tựa như chơi.”

“Náo loạn nửa ngày chính là hắn ~” Thái Bằng hừ nói, “Cậu nếu không nói, tôi căn bản không biết hắn tên Du Minh.”

“Chính là người kia, hiện tại đã chuyển tới sau màn rồi. Lúc đầu tất cả mọi người nghĩ Hạ Dương Trác sẽ bị vùi ở trong tay hắn, không nghĩ tới hiện tại lại có thể tung hoành đến phong sinh thủy khởi.”

(phong sinh thủy khởi: thuận buồm xuôi gió)

Thái Bằng không khỏi nổi lên hứng thú, “Cậu bình thường tiếp xúc với người kia thế nào?”

“Rất ít, Hàn Đông mới gần gũi, hai người bọn họ quan hệ đặc biệt tốt.”

“Đặc biệt tốt?” Thái Bằng hừ lạnh một tiếng, “Có bao nhiêu đặc biệt?”

“Có thể ngủ chung một chăn, thậm chí mặc chung một cái quần.”

Thái Bằng trả lời: “Ngủ chung một chăn tôi còn tin, mặc chung quần coi như thôi đi. Ai có thể mặc vừa quần cùng Hàn Đông, tôi lập tức cưới người đó!”

Lý Thượng đột nhiên có xúc động muốn đem đôi chân của mình chỉnh trở về.

Suy nghĩ của Thái Bằng vừa chạy đi xa liền xả đến không trở lại được, các loại cảm nhận tư vị tốt đẹp này.

“Hai cái đại chân dài kia hôn lên… Thật sự là thích mãi a… X lên liền càng không cần phải nói… Nhất là từ phía sau… lại cái chân của hắn…”

Sắc mặt Lý Thượng đột biến, “Anh đã thượng hắn?”

“Trong mộng.” Giọng điệu Thái Bằng thản nhiên.

Lý Thượng nâng trán, “Làm sợ muốn chết, tôi còn tưởng là thật.”

Thái Bằng thắc mắc, “Tôi có thượng hắn hay không, như thế nào lại làm cậu sợ?”

Lý Thượng cũng mới có chút kinh ngạc.

“Tôi chỉ là một câu cửa miệng như vậy.”

“Không hẳn đi?” Thái Bằng gắt gao nhìn chằm chằm hắn, “Tôi như thế nào cảm thấy sắc mặt của cậu cũng không đúng?”

“Có sao?” Lý Thượng tự mình cũng không cảm thấy.

Thái Bằng đột nhiên phun ra một cái ý tưởng sét đánh.

“Cậu sẽ không phải thích Hàn Đông đi?”

Nhãn cầu Lý Thượng đều nhanh rơi ra rồi, “Làm sao có thể?”

“Như thế nào không có khả năng? Cậu nếu không thích hắn, để làm gì suốt ngày theo dõi hắn?”

“Tôi theo dõi hắn là vì cạnh tranh, đối nghịch!”

“Cậu vì sao phải đối nghịch với hắn?”

“Bởi vì tôi không phục, tôi cảm thấy hắn không có bản lĩnh, đều là bằng vào vận khí!”

“Cậu nói ai không bản lĩnh?”

“… Không phải, làm sao lại xả đến vấn đề này đây?”

“Tôi hỏi cậu, cậu nói ai không bản lĩnh đây? ? ! !”

Năm phút đồng hồ sau, Lý Thượng nhe răng méo miệng đi ra từ văn phòng Thái Bằng, trong lòng thầm mắng.

Mẹ kiếp ! Thật vất vả tìm được một đối tác, lại con mẹ nó gặp phải fan thiếu não của Hàn Đông

Đêm khuya, tất cả mọi người đã đi vào giấc ngủ, trong thư phòng Vương gia vẫn như trước sáng lên một tiểu đèn bàn.

Nhưng mà, thân ảnh dưới đèn lại thay đổi.

Hàn Đông đang nghiên cứu một quyển huyền học.

Trước kia loại sách này, đừng nói nhìn, dù là xuất hiện trong nhà Vương Trung Đỉnh, đều là tội mất đầu.

Hiện giờ Vương Trung Đỉnh lại chủ động mang về, thu thập phổ biến, thậm chí cả "Bảo điển" nội truyền tà giáo đều chỉnh đến đây rồi. Chính là vì để Hàn Đông sớm tu đạo thành tiên, từ đó làm cho cái dàn "yêu quái" dài thướt tha kia bớt hiện hình.

Mà lần này Hàn Đông cũng thay đổi tâm hồn ngoạn nháo, mỗi ngày dốc lòng tu luyện, cũng không nhàn hạ.

Vương Trung Đỉnh đồng hành phụ giúp, từ nào Hàn Đông không biết hoặc là không rõ nghĩa, y sẽ tích cực hỗ trợ tìm đọc tư liệu.

Phu phu hai người một hiện đại một cổ xưa, chỉ thấy đang tập trung xem chăm chú, trên vách tường tuyên khắc lên hai soái ảnh ân ái ấm áp.

Ngay cả tiểu nhi tử có chút hiểu biết cũng đến gõ cửa, giọng điệu giống như hiến vật quý nói: "Ba ba, người lông mày đen rậm, uốn giống như Cự Long, chứng tỏ tính dục phi thường thịnh vượng." =))) trẻ con trẻ cái biết tính dục là cái gì không vậy (→_→)

Vương Trung Đỉnh không chỉ có lông mày đen, mặt cũng đều đen rồi.

"Ai cho con xem lung tung ?"

Tây Tây ủy khuất, "Vì cái gì đuôi sam thúc thúc xem, người liền thổi phồng, con xem người lại mắng con đây?"

Vương Trung Đỉnh tận tình khuyên dạy: "Đây không phải cái con nên xem, đối với con không có tác dụng gì."

"Vậy người sao không nói cho con biết sớm chút? Con đã xem nhiều như vậy rồi."

Vương Trung Đỉnh căng thẳng, "Con xem bao nhiêu?"

Tiểu miệng của Tây Tây mím thật chặt.

Trong lòng Vương Trung Đỉnh đột nhiên có dự cảm bất thường, y bước nhanh đến phòng học nhỏ của Tây Tây.

Đẩy cửa ra, thân thể kịch chấn.

Chữ ở trên bàn học đã chồngchất thành núi rồi.

234. Chương 229: Hạnh Phúc Nhiều Nhiều

Xem sách xong, Hàn Đông lên giường ngồi tu luyện.

Tư thế ngồi xếp bằng thật ra rất đẹp, về phần có tác dụng hay không sao ~ cái đó lại là vấn đề khác.

Vương Trung Đỉnh đối với lần này cũng là một thái độ xem thường, "Ngộ ra cái gì rồi?"

Hàn đại sư ngữ khí trầm trọng, "Ta từ trong tăm tối nhìn thấy lại có tiểu nhân ở sau lưng khơi mào chuyện tình địch."

Vương Trung Đỉnh không hỏi tiểu nhân kia là ai, chỉ hỏi: "Tiểu Tam là ai?"

"Nói ra ngươi đừng có sợ."

"Em nói đi."

"Sợ là họ Lý tên Thượng."

Vương Trung Đỉnh ngay cả một diễn cảm cũng không cấp, trực tiếp dùng ngón tay vén mí mắt Hàn Đông, nhìn xem có phải tẩu hỏa nhập ma rồi hay không.

Hàn Đông nắm lấy cổ tay của y, "Em không phải đùa."

"Tôi biết." Vương Trung Đỉnh vỗ vỗ mặt Hàn Đông, "Là tên tiểu nhân kia đùa giỡn."

"Thế nào lại để mặc hắn quấy phá như thế? !"

Hàn đại sư sát thấy có chuyện lạ rống mạnh một tiếng, thân hình nhẹ nhàng nhảy xuống đất. Viết bùa, tụng thần chú, hoa chân múa tay thật cao hứng, y y nha nha… giằng co đến vô cùng vui thích.

Sau lại gặp gương mặt lạnh lẽo của Vương Trung Đỉnh, thở hồng hộc vật lại trên giường.

"Em đã phá tai họa cho anh rồi."

Vương Trung Đỉnh lẳng lặng hỏi: "Cái này và tác pháp thay tôi phá giải bệnh phụ khoa có gì khác nhau?"

(bênh phụ khoa là bệnh chỉ có ở phụ nữ ấy, giờ mình mới biết :v lúc dịch k hiểu tưởng nam cũng có)

Hàn Đông bất minh sở dĩ, "Ý gì?"

"Cần đến em phá sao? ! !"

Được rồi… Hàn Đông nháy mắt thành thật lại.

"Suốt ngày lo mấy thứ vô dụng, làm chút chuyện có ý nghĩa được không?" Vương Trung Đỉnh lại quở trách.

Hàn Đông hỏi: "Vậy anh nói xem cái gì là có ý nghĩa?"

Đặt ở hai năm trước, Vương Trung Đỉnh đánh chết cũng không tin chính mình sẽ nói ra một hồi phía dưới.

"Em đã có thể tác pháp chiêu đào hoa, không thể tác pháp phá sao?"

(mọi ng nhớ hoa hồng, bùa, rồi nước hoa hồng quần lót viết tên VTĐ linh tinh không, lần đấy là làm phép chiêu đào hoa đấy :)))

Hàn Đông hơi có vẻ áy náy, "Có thật ra cũng có, bất quá đạo hạnh em không đủ, sợ không cẩn thận đem cả anh cũng phá cùng."

"Tôi không sợ, em phá đi." Vương Trung Đỉnh rất có lòng tin.

Vì thế, Hàn đại Tiên nhi lần thứ hai nhảy xuống đất, lại thần thần cẳn nhẳn vật lộn một trận, khi dừng lại đầu đã đầy mồ hôi.

"Không biết không dùng được không…" Hàn Đông vừa lầu bầu vừa đi về bên giường.

Không ngờ, Vương Trung Đỉnh đột nhiên thét ra lệnh: "Đứng lại!"

Hàn Đông sợ tới mức giật nảy.

Mặt Vương Trung Đỉnh lại đã khôi phục lạnh lùng như cũ, ngữ khí lại càng không có độ ấm.

"Ai cho cậu vào phòng tôi ?"

Hàn Đông vui cười một tiếng, "Chỉnh giống như thật sự ~ "

"Tôi không có nói đùa, hiện tại lập tức đi ra ngoài."

"Đừng làm rộn…" Hàn Đông làm bộ cần cởi giày lên giường.

"Đi ra ngoài!" Vương Trung Đỉnh đột nhiên rống to.

Động tác Hàn Đông cứng đờ, lại nhìn sang Vương Trung Đỉnh thì diễn cảm rõ ràng không còn tự tại như vậy nữa.

"Nhìn chút xem, anh còn rất hăng hái a."

Vương Trung Đỉnh nhẫn nại một tia giận dữ cuối cùng nói: "Mời cậu đi ra ngoài."

Hàn Đông như trước mạnh chống, "Nói cho anh biết, đừng dọa dọa người a, loại chuyện này cũng không phải là đùa giỡn."

"Cút!"

Cái này, Hàn Đông hoàn toàn trợn tròn mắt.

Ngây ngốc bám ở bên giường, một cử động nhỏ cũng không dám, ánh mắt tinh nhuệ hiếm khi trộn lẫn vài phần khủng hoảng.

Hơn nữa loại sắc thái này càng ngày càng sâu, càng ngày càng sâu, thẳng đến khi đã kề bên giá trị cực hạn, Vương Trung Đỉnh mới hừ cười một tiếng.

"Được rồi, lên đây đi."

"A —— "

Hàn Đông rống một tiếng, nhào lên trên giường gào khóc một trận cùng Vương Trung Đỉnh, các loại hành hạ.

"Anh thế nhưng cũng sẽ làm loại chuyện loại này? Ân?"

Vương Trung Đỉnh vẫn là bộ dạng chính trực lãnh nghị kia, "Tôi vừa làm gì?"

Hàn Đông cào vào chỗ có máu buồn, "Anh nói lại? Anh nói lại? Tiểu tử, thế nhưng dám dọa ông đây…"

Vương Trung Đỉnh rốt cục giống như nhận thua nhếch nhếch khóe miệng.

"Được rồi, ngủ đi."

Vì thế, sau khi "thanh niên 2B vui vẻ", hai người ôm nhau mà ngủ.

(2B: ngớ ngẩn)

Ngày hôm sau, Hàn Đông vốn hẹn cùng Du Minh gặp mặt tại quán cà phê dưới đại lầu công ty. Kết quả hắn đã đến đây rồi, Du Minh lại dính việc gấp cho hắn leo cây.

Từ lúc tiếp nhận Hạ Dương Trác, Du Minh càng ngày càng bận rộn, Hàn Đông muốn gặp cậu đều phải hẹn trước.

Hơn nữa, đã hơn một lần Hàn Đông đến ký túc xá, phát hiện tiểu hang ổ của Du Minh thật lâu không quét dọn rồi, trên hộp thức ăn đã phủ xuống một tầng bụi.

Nhớ tới thân ảnh lười nhác từng tám giờ đã lên giường nằm ngủ, Hàn Đông đột nhiên có chút đau lòng.

Cũng may hết thảy vất vả của Du Minh đều là đáng giá.

Vốn dĩ người trong giới suy đoán nhân khí Hạ Dương Trác đã bão hoà, hơn nữa sau sự kiện tẩy trắng scandal hít thuốc phiện của Lý Thượng, Hạ Dương Trác tất phải sẽ gặp trở ngại.

Nhưng mà cư nhiên cậu lại ổn định dẫn đầu trận tuyến, bằng vào kỹ năng diễn xuất trong một bộ phim nghệ thuật xuất sắc, thành công bắt được một đám fan tỷ tỷ, đem thị trường fan tiến thêm một bước lớn mạnh.

Cho nên gần đây chủ đề thảo luận nhiều nhất chính là "Hạ Dương Trác cậu đến tột cùng còn có bao nhiêu hỏa".

Dù sao cậu mới 19 tuổi.

Hàn Đông đang chuẩn bị đi tìm Vương Trung Đỉnh, đột nhiên nhìn thấy xe Lý Thượng từ nơi không xa lái đến, vội vàng tiến lên chặn đường.

Lý Thượng hạ cửa kính xe xuống.

"Tôi nghe nói gần đây cậu bị trầm cảm a." Hàn Đông cười trêu chọc nói.

Một đoạn thời gian rất dài sau khi kết thúc quay phim, Lý Thượng vẫn chưa thể thoát ra khỏi phim, hai ngày này mới thoáng điều hoà dịu lại được.

Hàn Đông lại nói: "Suốt ngày tính toán thiệt hơn, trầm cảm cũng đáng."

Lý Thượng biểu tình không kiên nhẫn, "Cũng không có việc gì? Không có việc gì thì nhường đường."

Hàn Đông nói: "Có một vấn đề cuối cùng, hỏi xong liền cho cậu đi."

"Hỏi." Lý Thượng nói.

"Cậu sẽ không phải yêu thích tôi đi?"

Lý Thượng vừa muốn trả lời, Hàn Đông đột nhiên lại mở miệng hỏi: "Cậu có phải lại chỉnh dung không?"

"Ai chỉnh?" Lý Thượng không thừa nhận.

Hàn Đông vốn định từ tướng mạo tra ra manh mối, kết quả phát hiện khuôn mặt Lý Thượng lại thay đổi. Giống như so với lần trước gặp, thì còn chưa có đẹp trai như hiện tại.

Lý Thượng cũng không tiếp tục nhiều lời với Hàn Đông, trực tiếp kéo cửa xe lên chuẩn bị chạy đi.

Hàn Đông cướp lời một câu, "Cậu vẫn chưa trả lời tôi, cậu đến cùng phải yêu thích tôi rồi hay không?"

Lý Thượng đáp lại một câu, "Chúc mừng, tự kỷ của cậu lại lên tới một cảnh giới mới."

Hàn Đông, "..."

Buổi tối trở về, Hàn Đông tiếp tục dốc lòng tu luyện.

Dưới sự cố gắng của hai vị phu phu, Hàn Đông không chỉ có không tìm ra tình địch, ngược lại tính ra cho chính mình một cái tai họa.

"Từ hai tuần sau đến hai tháng sau đó, em có thể bị rắc rối quấn thân, cách duy nhất phá giải chỉ có trốn."

Vương Trung Đỉnh hỏi: "Trốn thế nào?"

"Càng xa ảnh hưởng càng nhỏ."

"Trốn thế nào có thể hoàn toàn không bị ảnh hưởng?"

Hàn Đông suy nghĩ sâu xa xong trả lời: "E là chỉ có thể xuất ngoại rồi."

Vương Trung Đỉnh lập tức quyết định, "Vậy nhanh sắp xếp lại lịch trình đi, đi quay ngoại cảnh Phong Mang ở Tứ Tháp Dubai trước.

Hàn Đông lập tức mắt sáng long lanh, Dubai a, thủ đô xa hoa a, khách sạn bảy sao trên thuyền a!

Chính yếu là, không cần diễn cái nhân vật bệnh chó dại kia nữa.

Có lẽ là đắc ý hơi quá rồi, Vương Trung Đỉnh đột nhiên hỏi: "Em là thực sự tính ra hay là giả có tai họa?"

Hàn Đông lập tức thu hồi nụ cười trên mặt, "Thực sự là tai họa, em làm sao dám nói đùa loại chuyện này đây?"

Vương Trung Đỉnh hừ lạnh một tiếng, "Vậy thì chờ em trở về tiếp tục đón bộ phim điện ảnh thứ hai đi."

Hàn Đông ngạc nhiên, "Bộ phim kia không phải kế hoạch chiếu kì nghỉ hè rồi sao? Chờ em trở lại đã muộn a?"

"Không có việc gì, có thể điều chỉnh từ nghỉ hè đến quốc khánh."

Hàn Đông lại nói: “Như vậy bộ phim thứ ba cũng bị chậm rồi, còn có kịch bản trộm ảnh 2 vẫn còn chưa…”

Vương Trung Đỉnh trực tiếp ngắt lời, “Yên tâm, tôi sẽ an bài tốt, mỗi nhân vật đều không thể thiếu.”

Hàn Đông, “…”

Ngày hôm sau đoàn phim nhận được thông báo, bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị các thủ tục xuất ngoại. Không đến thời gian một tuần, toàn bộ thủ tục đều đã chuẩn bị đầy đủ.

Một đêm trước khi đi, Hàn Đông lại là các loại hưng phấn.

“Ngày mai được gặp Calne đạo diễn sao!” Cố ý làm trò hô to trước mặt Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh không phản ứng chút nào.

Hàn Đông cố ý gom qua trêu đùa, “Được a ~ lần này không biến sắc sao ~ ”

Vương Trung Đỉnh hừ nói, “Tôi đã sớm chết lặng.”

“A, cũng đúng…”

Nhiều tình địch như vậy, nếu nhắc đến mỗi kẻ đều biến sắc, thật là một gánh nặng không nhỏ.

Kết quả, buổi tối lúc Hàn Đông mở album ảnh trong điện thoại, đột nhiên phát hiện rất nhiều ảnh chụp bị mất.

Vẻ mặt đắc ý ghé qua chất vấn Vương Trung Đỉnh: “Ngài không phải chết lặng rồi sao? Như thế nào còn xóa ảnh a?”

Vương Trung Đỉnh giả vờ không biết gì, “Ai xóa hình của em?”

“Kia như thế nào không còn nữa?”

“Quá đầy nên hệ thống nuốt đi?” Vương Trung Đỉnh lạnh lùng trả lời.

Hàn Đông lập tức bám lên cổ Vương Trung Đỉnh, hai người náo loạn một trận đến mệt mới dừng lại.

“Đúng rồi, mấy ngày này anh đừng quên lấy uống thuốc pha nước uống. Em xem giọng anh có chút khan, có thể là cảm mạo rồi.”

Hàn Đông nói xong liền đem chỗ thuốc buổi chiều mua đặt tới vị trí bắt mắt nhất.

Hấn hiện tại đã không còn cà lơ phất phơ như trước nữa rồi, có đôi khi còn có thể nhắc nhở Vương Trung Đỉnh một vài việc.

Vương Trung Đỉnh trái lạikhông còn tích cực như vậy, có một vài lời Hàn Đông dặn dò, y có thể còn khôngxem ra gì.

235. Chương 230: Bất Ngờ

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng, Hàn Đông đã lên xe cùng đoàn phim xuất phát.

Sau khi Vương Trung Đỉnh trở về từ sân bay, Tây Tây mới rời giường không bao lâu. Nâng cao eo nhỏ, tinh thần cao gấp trăm lần từ phòng ngủ đi tới.

Đánh răng rửa mặt đều rất nhanh nhẹn, sữa cũng uống nhiều hơn một ly so với bình thường, thoạt nhìn tâm tình rất tốt.

Vương Trung Đỉnh nhìn tiểu răng luôn lộ ra kia, nhịn không được hỏi: “Như thế nào cao hứng vậy?”

“Bởi vì đuôi sam thúc thúc đi rồi nha.”

“Con vẫn không thích người đó ở lại đây?”

Tây Tây tiến đến bên tai Vương Trung Đỉnh, nhỏ giọng nói: “Mỗi lần đồng học của con đến nhà làm khách, đều nói bộ dạng con giống chú ấy, nói thật con rất xấu hổ.”

Vương Trung Đỉnh vốn tưởng rằng Tây Tây là ngại diện mạoHàn Đông không đủ soái, kết quả Tây Tây rất nhanh lại bồi thêm một câu.

"Con thật sự không muốn bị đồng học coi là bình hoa."

Vương Trung Đỉnh ách nhiên thất tiếu, "Xem ra con rất có tự tin đối với gen tiểu tóc quăn, hốc mắt sâu, lục chỉ của gia tộc a."

Tây Tây hì hì cười, một biểu tình bị người nhìn thấu.

"Được rồi, nhanh ăn đi, ăn no ta đưa con đến trường." Vương Trung Đỉnh sờ sờ tiểu đuôi thỏ như thác nước của Tây Tây.

...

Một tuần sau, cũng chính là ngày Hàn Đông tính ra "rắc rối quấn thân" đầu tiên, bộ phim Màu đỏ chiến thần của Vệ Thị do hắn tham gia diễn, đồng bộ truyền bá trên mạng.

Bộ phim này ở giai đoạn thẩm giai gặp không ít việc ngoài ý muốn.

Xét duyệt phim truyền hình khác với xét duyệt phim điện ảnh, phim truyền hình trừ bỏ bắt buộc phải đến tổng cục lập hồ sơ, còn phải đưa đến các đài truyền hình thẩm tra.

Trong số các đài truyền hình, CCTV xét duyệt càng nghiêm khắc. Phim truyền hình muốn được phát ở đây, nhất định phải có sự chấp nhận của tổ thẩm tra 15 người.

Ban đầu là công ty đem CCTV liệt vào lựa chọn đầu tiên, cũng đã đạt tới thỏa thuận chung cùng lãnh đạo bên kia.

Nhưng mà sau khi phim mang đến tặng thẩm, ý kiến trả về là: "Đề nghị giảm bớt phần diễn quỷ Dương phạm vi lớn."

Lý do chính là phần diễn cá nhân của Hàn Đông quá nặng, làm yếu đi mâu thuẫn Trung Nhật, không hợp chủ đề Kháng Nhật.

Kỳ thật, phần diễn của Hàn Đông ở trong phim cũng không nhiều. Hơn nữa ở gian đoạn hậu kỳ chế tạo đã xóa một phần, tiếp tục xóa liền ảnh hưởng tính liền mạch của nội dung phim.

Sau khi hiệp thương lần nữa không có hiệu quả, nhà sản xuất bỏ qua chọn lựa đầu tiên này.

Đài xét duyệt địa phương cũng không thông thuận, đại đa số nhân viên xét duyệt đều đưa ra nghi ngờ đối với nhân vậy quỷ dương này.

Bọn họ cho rằng trong phim có đại nhân vật phản diện xuất sắc là chuyện tốt, có thể tạo mâu thuẫn gay gắt, gia tăng kịch tích cho nội dung. Nhưng cái vai quỷ dương kia quá mức bén nhọn, sẽ tạo cho người ta cảm giác khó chịu, ảnh hưởng tâm tình theo dõi phim của khán giả.

Thậm chí có nhân viên xét duyệt nói thẳng: "Cái nhân vật kia không xóa, đài chúng tôi cũng bị đen."

Vương Trung Đỉnh dưới sự giận dữ trực tiếp đập bàn.

"Phần diễn một giây cũng không xóa, có người dị nghị trực tiếp hủy bỏ hợp tác, không thương lượng."

Cho nên đến cuối cùng, mua bản quyền chỉ có một đài địa phương mà rating thủy chung bảo trì mức trung bình, vẫn là đài truyền hình xuất phát là người bên Hoàng Thác kia bất đắc dĩ tiếp nhận.

Ba ngày đầu phát sóng, rating vô cùng thê thảm.

Loại thảm này cũng không phải là số liệu thấp bao nhiêu, mà là so với mong đợi từ phim đã kém quá xa.

Tới ngày thứ tư, số liệu có xu thế tăng lên, lúc này Hàn Đông vẫn chưa xuất tràng.

Ngày thứ năm, rating đột nhiên có tăng trưởng mạnh, Vương Trung Đỉnh cũng trong ngày này nhận được vô số điện thoại.

Toàn bộ điện thoại đều là khuyên y đem phần diễn quỷ Dương kia yếu hóa cùng giảm bớt, miễn cho đem xu thế đang tốt lại phá đi.

Nhưng mà Vương Trung Đỉnh quyết giữ ý mình.

Ngày thứ sáu, quỷ Dương Hàn Đông này rốt cục xuất tràng rồi.

Hơn nữa mới ra tràng liền lột lấy da một người đi lấy lòng thủ trưởng, người này còn là một dân chúng nghèo khổ.

Lo lắng đến thái độ người xem, màn này không quay cảnh người bị hại. Chỉ cho diễn viên lồng tiếng tru lên vài tiếng, toàn bộ diễn xuất đều do Hàn Đông một mình hoàn thành.

Nhưng mà, chính là khuôn mặt Hàn Đông này, đem loại tàn nhẫn giết người không chớp mắt của quỷ dương kia biểu hiện đến tinh tế.

Giữa đêm, lãnh đạo đài cùng người phụ trách bộ phim vẫn chưa được ngủ ngon giấc, Vương Trung Đỉnh lại càng thâu đêm khó ngủ.

Sáng sớm hôm sau, số liệu truyền tới thì tất cả sợ ngây người.

Không chỉ có không tụt xuống, còn tăng cao 35%, tạo nên tốc độ tăng trưởng cao nhất của đài từ lúc khai bá tới nay.

Hơn nữa, Hàn Đông thế nhưng không những không chiêu đến chửi mắng, còn được các loại khen ngợi, rất nhiều người xem càng thêm tán thưởng đối với kỹ năng diễn xuất của hắn.

Sau đó vài ngày, rating dần kéo lên.

Ngăn cách bằng chương trình đặc biệt ở ba ngày Quốc Tế Lao Động, ngày thứ tư tiếp tục phát thế nhưng rating thẳng tiến lên xếp thứ ba.

Điều này làm cho lãnh đạo đài vô cùng hưng phấn, nói thẳng muốn mời cơm toàn bộ nhân viên chủ chế, cảm tạ bọn họ tạo ra một bộ phim có kỷ lục rating cao nhất trong lịch sử của đài như vậy.

Nhưng mà, những lãnh đạo này cao hứng quá sớm.

Bộ phim truyền hình này giống bị người làm ma chú, từ lúc phát sóng liền bước đi con đường rating không tầm thường. Trong khi đã đạt tới giá trị cực hạn mong muốn của mọi người thì vẫn một đường tăng giá.

Phát tới trung kỳ, cũng chính là ngày thứ 13, rating thế nhưng "Phá top 1" rồi.

Hơn nữa sau khi bảo trì thành tích này bốn ngày, lại đồng thời giành được quán quân trong bảng xếp hạng.

(chắc top 1 kia là của đài còn bảng xếp hạng này là của cả nước?)

Kết quả này khiến nhân sĩ trong nghề nghẹn họng nhìn trân trối.

Nhiệt độ trên mạng cũng chợt bành trướng, ban đầu các trang web thái độ cao lãnh, hiện tại lại tranh đoạt quyền phát. Bán bản quyền cho cái trang web kia, lại thêm cả phí quảng cáo, thu lại đầy bồn đầy bát.

Nghiệp nội cũng bắt đầu thảo luận các đại nhân tố thành công của bộ phim, "Tôn trọng lịch sử" là một phương diện trọng yếu nhất trong đó, đây là nhờ sự giúp đỡ của Hoàng Thác và Vương Trung Đỉnh hai tầng trấn.

Bộ phim từ bỏ hình thức "giả kháng Nhật chân luyến ái" cẩu huyết, tạo ra một bộ phim thuần gia môn nhân nhiệt huyết mãnh liệt. Phục hồi và tái tạo nhân vật anh hùng cũng đạt tới hiệu quả vô cùng kì diệu, có vài người xem nói thẳng: "Giống, quả thực quá giống!"

Ngoài ra, đối với tái tạo cảnh tượng chiến tranh, vận dụng trang phục đạo cụ, đều thể hiện phong thái đại chế tạo, khiến người xem cảm nhận được bầu không khí lịch sử nồng đậm.

Đương nhiên, trừ bỏ "Trung với lịch sử", "Chế tạo hoàn mỹ", cốt truyện cũng rất đáng nói. Không chỉ có có hận thù quốc gia trầm trọng, còn có chiến hữu sớm chiều ở chung vui vẻ. Các loại sự tích kì ba ở trên chiến trường, cho người xem một giây trước còn đang nghiến răng, một giây sau liền ôm bụng cười cười to.

Đương nhiên, này đó chỉ có thể làm nên nhân tố truyền bá kịch nhiệt, cũng không thể làm bằng chứng mạnh mẽ tạo nên bão rating.

Nói đến cùng, muốn lực lượng mới xuất hiện, trở thành một hắc mã, nhất định phải có một cái nhân vật đề tài.

Đây chính là diễn viên giả quỷ dương.

Về phần phối hợp diễn này có bao nhiêu cống hiến với bộ phim, hẳn là không ai rõ ràng hơn so với những nhân viên xét duyệt kia, bởi vì bọn họ mỗi ngày đều đối diện màn hình TV mà nghiến răng nghiến lợi.

Buổi sáng, Phùng Tuấn đến đây giao bản báo cáo.

Trên báo cáo thể hiện, rating Màu đỏ chiến thần liên tục 7 ngày dẫn đầu. Đến hôm nay, tổng lượt xem trên mạng vượt quá 10 triệu. Ở lĩnh vực truyền bá phim ngày trước, bộ phim có thể song song thành công ở trên mạng cùng trên truyền hình cũng không nhiều.

Vương Trung Đỉnh cũng có chút bất ngờ.

"Như thế nào lại cao như vậy?"

Phùng Tuấn không biết là nên cười hay là nên khóc, "Tôi nào biết? Ngài đây phải hỏi Hàn Đông a."

Hỏi Hàn Đông? Vương Trung Đỉnh hiện tại không dám gọi điện thoại cho Hàn Đông, cũng giao trách nhiệm cho nhân viên đoàn phim không cần nói cho Hàn Đông.

Bởi vì Hàn Đông đã trở thành kẻ thù quốc dân, sức diễn của nhân vật đã đạt tới tình cảnh "Không một điều khen ngợi".

"Phía sau còn mấy cảnh của cậu ấy?" Vương Trung Đỉnh tuy rằng rất rõ ràng, nhưng vẫn muốn xác nhận.

Phùng Tuấn nói: "6 cảnh."

"Còn mấy cảnh diễn gây nghiệp chướng?"

Phùng Tuấn lại nhìn, "Tính cả cảnh bức người học chó sủa kia, đại khái còn có ba."

Vương Trung Đỉnh đành hạ quyết tâm, "Trừ màn này, hai cái kia đề xóa."

Phùng Tuấn có chút khó xử, "Chúng tôi muốn cắt, nhưng đài truyền hình không đồng ý, dù sao cũng đều dựa vào Hàn Đông mà kiếm rating a."

"Chẳng qua bồi thường tổn thất cho họ."

Phùng Tuấn nâng trán, "Được rồi." Lần đầu nghe nói vì ngăn chặn hỏa mà cắt phim.

Nhưng mà, khiến Vương Trung Đỉnh không thể tưởng được, chính là, cảm xúc của người xem cũng không có bởi vì phần diễn cắt giảm mà có xu hướng dịu đi, ngược lại theo sự biến mất của Hàn quỷ ngày càng nghiêm trọng.

Thậm chí có vài người đối với Hàn Đông đã đạt đến hoàn cảnh "Nhân vật diễn viên bất phân".

Rất nhiều người trực tiếp vào weibo Hàn Đông "Khẳng định" kỹ năng diễn xuất của hắn.

"Ta thật sự được khó có thể tưởng tượng một kẻ mặt mũi hiền lành, như thế nào diễn xuất khiến người ta ghê tởm như thế."

"Mắng một nhân vật hư ảo không thể giải mối hận trong lòng, cho nên đối với không thể, tôi đành phải mắng cậu."

"May mắn tôi không gặp, Mã linh sư a Mã linh sư, ngươi sao lại nghĩ không thông như vậy đây?"

"..."

Thậm chí có người trực tiếpgửi bưu kiện cho Vương Trung Đỉnh, "Tôi khẩn cầu toàn bộ tập đoàn Trung Đỉnhcác người phong sát hắn, nếu không tác phẩm công ty các người quay ngày sau,tôi một bộ cũng sẽ không xem."

(chương này cứ hư cấu kiểu gì =.=)

236. Chương 231: Không Thể Hold

Lịch sử nghệ sĩ Trung Đỉnh bị đen không đếm hết, thậm chí Phương Vân bị scandal bức đến nông nỗi hít thuốc phiện, Vương Trung Đỉnh cũng không có loại cảm giác lo lắng như hiện giờ.

Y biết đây là một loại giải phóng cảm xúc của người xem, cũng biết đây là sự khẳng định đối với kỹ năng diễn xuất của Hàn Đông. Nhưng nhìn thấy đám ngôn ngữ công kích kia, y vẫn là có xúc động muốn đào cả mộ tổ tiên nhà người ta lên.

Dựa vào cái gì dám nói Nhị Hàng nhà ta như vậy?

Đương nhiên, trừ bỏ gặp phải "Chê trách", còn một điều lo lắng nữa chính là độ hỏa của Hàn Đông.

Chính như theo lời Vương lão gia tử, Hàn Đông một thân phong mang.

Hắn tướng mạo cũng không xuất chúng, kỹ năng diễn xuất cũng không phải số một. Nhưng lại mang theo một vòng sáng, vô luận đứng ở giữa bao nhiêu người, ngươi liếc mắt một cái nhìn qua vĩnh viễn là hắn.

Điểm này, Vương Trung Đỉnh ở Trộm ảnh đã nhận ra.

Khi đó giữa dàn phối hợp diễn đông đảo, cũng chỉ có Hàn Đông một mình đại xuất danh tiếng.

Bất quá bởi vì đề tài mới mẻ, nhân vật sở diễn thú vị, thu được nhiệt tình của người xem cũng là trong dự liệu.

Nhưng hiện tại bộ phim truyền hình này, Vương Trung Đỉnh thật sự nghĩ mãi mà không rõ. Một cái đề tài tương đối cứng nhắc, một cái phần diễn không nặng, như thế nào có thể khiến Hàn Đông hỏa đến loại tình trạng này?

Đây mới là "Bước đầu tiên" a!

Nếu hiện tại liền không thể hold, vài bước sau còn đi như thế nào được?

Nếu hiện tại đã định hình cho hắn, phía sau còn hỗn thế nào được?

(hỗn: ý là trộn lẫn nhiều loại hình)

Cho nên, để không phá vỡ chiêu bài của mình, Vương Trung Đỉnh lại một lần nữa hạ quyết tâm.

"Đoạn diễn bức người học chó sủa kia cũng cắt đi."

Phùng Tuấn giật mình, "Đoạn kia cũng phải cắt?"

Vương Trung Đỉnh gật gật đầu.

"Nếu kia đoạn cũng cắt, cậu ấy chỉ còn lại có ba cảnh." Phùng Tuấn lần nữa nhắc nhở.

Vương Trung Đỉnh khoát tay, "Cứ như vậy đi, đừng nữa nói."

Về đến nhà, Vương Trung Đỉnh phát hiện tiểu thân ảnh vui vẻ ngày thường không thấy. Hỏi dì mới biết được, Tây Tây từ lúc trở về liền luôn luôn tự giam mình ở trong phòng.

Vương Trung Đỉnh qua gõ cửa, "Tây Tây."

Bên trong truyền đến một thanh âm nặng nề buồn bã, "Xin cho con một mình yên lặng một chút."

"Nó sao lại thế này?" Vương Trung Đỉnh hỏi dì.

Dì thở dài, "Là bởi vì bộ phim truyền hình Đông tử diễn kia."

Vương Trung Đỉnh nghĩ không ra, "Đông tử diễn phim truyền hình như thế nào lại liên quan đến nó?"

“Hôm nay tôi đón cậu chủ tan học, có một đứa bé lớp bên cạnh nói bộ dạng cậu chủ giống quỷ dương. Còn không cho bằng hữu khác chơi với cậu chủ, nói tâm nhãn hư hỏng khi dễ người.”

Vương Trung Đỉnh, “…”

Họa vô đơn chí, hai tập buổi tối sau khi truyền ra, Vương Trung Đỉnh cũng gặp phải liên luỵ.

Nguyên nhân chính là cái “Weibo buồn nôn” khi trước y đăng lên bị người ta đào ra, tiếp theo đó là lời mắng phô thiên cái địa.

Mắng đủ kiểu đều có: nghi ngờ Vương Trung Đỉnh khẩu vị nặng, nói y đầu óc có vấn đề, lên án mạnh mẽ cấu kết với nhau làm việc xấu…

Bị bức bách vì áp lực dư luận, Vương Trung Đỉnh trực tiếp đem weibo này “trí đỉnh”. (treo top luôn :v)

Vì thế ngày hôm sau, mạng lưới công ty đã bị hacker công kích, một lượng lớn văn kiện số liệu mất đi.

Vương Trung Đỉnh dưới sự giận dữ trực tiếp lật bàn, “Ngừng người này là điên rồi sao?”

Nhị Lôi khuyên, “Thế đạo này loại người nào cũng có, anh ngẫm lại còn có người vì đuổi theo thần tượng mà nhảy lầu, chúng ta loại này đã là cái gì?”

“Tôi chỉ là không rõ, một cái nhân vật mà thôi, đến nỗi thiên lý khó dung như vậy sao?”

Nhị Lôi nói: “Thật cũng không thể nói thiên lý khó dung, dù sao người bình thường không dễ dàng chấp nhận.”

“Tôi đây vì cái gì không ảnh hưởng? Tôi xem không dưới mười lần, như thế nào không cảm thấy được cái nhân vật kia có bao nhiêu đáng giận?”

“Bởi vì anh là chân ái.” Nhị Lôi nói.

Đối mặt một nhân vật thống hận như thế, còn có thể có mang tấm lòng bao dung, tuyệt đối là chân ái!

Vương Trung Đỉnh trầm mặt không nói được lời nào.

Nhị Lôi còn nói: “Nếu loại xu thế này không được ngăn chặn, cậu ấy thật sự sẽ bằng vào bộ phim này đại hỏa.”

Đây cũng là sự việc Vương Trung Đỉnh lo lắng nhất, mắt thấy còn có ba ngày, ba ngày này đều có màn của Hàn Đông, hơn nữa hai trận diễn cũng tương đối nặng.

Vương Trung Đỉnh chỉ có thể hướng chính ngực mình đâm một đao.

“Trực tiếp cho nhân vật kia chết đi.”

Nhị Lôi giật mình, “Trực tiếp chết? Đây chẳng phải là hai màn diễn kia cũng không còn?”

“Ân.”

“Nhưng tôi cảm thấy hai màn trước khi chết đều rất xuất sắc, cơn tức của người xem nín lâu như vậy, nhất định đặc biệt muốn xem tình cảnh hắn vùng vẫy giãy chết bi thảm.”

Vương Trung Đỉnh giận, “Giãy dụa cái gì mà giãy dụa? Cậu còn ngại nổi bật chưa đủ? ? Tiếp tục giãy dụa sau này đi dạo trên đường cũng bị người đuổi đánh!”

“Được rồi.” Nhị Lôi thở dài, “Tôi đến nói với Phùng Tuấn.”

“Đợi đã!” Vương Trung Đỉnh đột nhiên gọi hắn lại.

Nhị Lôi quay đầu lại, “Làm sao vậy?”

“Tôi hai ngày này thường xuyên nhận điện thoại quấy rầy, có thể tạm thời sẽ ngừng dùng số điện thoại này.”

Nhị Lôi gật gật đầu, “Hảo, tôi hiểu rồi, lát nữa tôi sẽ thông báo xuống.”

“Còn có… Số điện thoại tạm thời không cần nói cho Hàn Đông.”

Nhị Lôi khó hiểu, "Vì cái gì?"

"Còn có thể vì cái gì? Cậu ấy hiện đang ở nơi đầu sóng ngọn gió, liên lạc gì cũng có thể bị theo dõi."

Nhị Lôi nhớ tới chuyện mạng lưới công ty bị hacker công kích, cảm thấy Vương Trung Đỉnh đề phòng như vậy vẫn là rất có lý.

Chỉ là, hắn lo lắng một chuyện.

"... Anh chịu được sao?"

Vương Trung Đỉnh mới vừa rồi còn hờ hững tự nhiên đột nhiên khuôn mặt có chút không thể hold, hơn nửa ngày mới trả lời: "Có cái gì mà chịu không nổi ? Cũng không phải sinh ly tử biệt."

Nhị Lôi khó hiểu cười cười, "Được, tôi biết rồi."

Hai ngày đầu, Vương Trung Đỉnh quả thật coi như bình tĩnh. Dù sao bộ phim truyền hình này cũng quấy nhiễu y rất nhiều, khiến cho y không rảnh đi nhớ một chút tình ái nhi nữ.

Ngày thứ ba, phim truyền hình nghênh đón đại kết cục.

Vương Trung Đỉnh tuy rằng đã xem qua vô số lần, những vẫn đúng giờ canh giữ ở trước TV, cùng người xem cả nước chia sẻ thời khắc quỷ dương bị tàn sát kích động nhân tâm này.

Nhưng mà, đến khi cái thời điểm này thực sự đến, Vương Trung Đỉnh lại quên mất tội ác tày trời của nhân vật kia. Tràn đầy trong lòng đều là thân ảnh hắn một mình tha hương, cô độc phiêu bạc, đáng thương không chỗ nương tựa.

Trong thiên hạ, chỉ sợ tìm không ra người thứ hai xem loại cảnh tượng này lại có thể đau lòng.

Tắt TV, Vương Trung Đỉnh liền đến phòng Tây Tây, tính toán đêm nay ngủ cùng nhi tử.

Tây Tây quay sang Vương Trung Đỉnh nói: "Ba ba, tuy rằng người ngủ cùng với con, nhưng con cũng không thấy vui vẻ."

"Vì cái gì?" Vương Trung Đỉnh nắm tiểu chân của nhi tử.

Tây Tây thực nghiêm túc nói: "Bởi vì người chính là đem con trở thành vật thay thế đuôi sam thúc thúc."

Vương Trung Đỉnh bị hắn đùa đến nở nụ cười.

Tây Tây lại hỏi: "Nếu con và đuôi sam thúc thúc cùng rơi vào trong nước, người sẽ cứu ai trước?"

Vương Trung Đỉnh không cần suy nghĩ nói: "Cứu con."

"Vì cái gì?"

Vương Trung Đỉnh vừa muốn trả lời, Tây Tây đột nhiên cướp lời nói : "Không được nói cái gì chú ấy sẽ bơi lội linh tinh, hiện tại chúng ta giả như chú ấy không biết bơi!"

"Ta đây cũng cứu con trước." Vương Trung Đỉnh nói

"Vì cái gì?"

Vương Trung Đỉnh vừa muốn trả lời, Tây Tây lại cướp lời: "Không được nói cái gì người sẽ cùng chết với chú ấy linh tinh, hiện tại chúng ta giả như người sẽ không chết!"

"Ta vẫn là cứu con trước." Vương Trung Đỉnh kiên trì.

"Vì cái gì?"

Vương Trung Đỉnh nói: "Bởi vì hắn vẫn chưa chết được đâu."

Đổi lại người bình thường, lúc này đã sớm hóa đá rồi, Tây Tây lại cao hứng đến rung đùi đắc ý, "Đúng rồi, chú ấy vẫn chưa chết được đâu, người cứu con xong tiếp tục cứu chú ấy cũng kịp."

Vương Trung Đỉnh trái lại đen mặt, nhi tử ngốc của ta, con xác định đáp án này so với những cái con phủ định trước đó tốt hơn sao?

Tây Tây cũng mặc kệ cái kia, sau khi cảm thán một phen, liền lăn ra ngủ mất.

Tự mình để lại Vương Trung Đỉnh một mình ngàn vạn u sầu.

Hi vọng Hàn quỷ chết có thể hóa giải cừu hận trong lòng người xem, từ nay về sau không vì nhân vật kia mà bị gây sức ép.

...

Sự thật chứng minh, Vương Trung Đỉnh lại một lần đánh giá thấp lực sát thương của Hàn Đông.

Ngày hôm sau, y lại nhận được một con số nghịch thiên.

Đại kết cục Màu đỏ chiến thần lại thu rating "Phá số 2", đạt tới rating gần 10% ở đài bản địa, quả thực có thể được xưng tụng là một kỳ tích.

Hơn nữa, đại kết cục chiếu xong, bản quyền phát lại cũng lọt vào tranh mua của các đài truyền hình và trang mạng.

Thậm chí một vài người phụ trách đài truyền hình địa phương từng cự tuyệt, lúc này cũng mặt dày đến lấy lòng.

Nhưng Vương Trung Đỉnh lại vung tay, bổn vương không bán ! Bổn vương không cho các ngươi chiêu đen, các ngươi thích mua của ai thì mua.

Bất quá nhiệt độ cũng không có bởi vậy mà giảm bớt, ngược lại liên tục lên men.

Lễ Chúc Mừng hôm sau, hơn một trăm hãng truyền thông đến trợ oai, tình huống có thể so với họp báo phim bom tấn. Phóng viên bám riết nhân viên chủ chế không bỏ, đồng thanh hô hào muốn Hàn Đông xuất hiện.

Nhà làm phim lặp đi lặp lại giải thích Hàn Đông đi vắng, vẫn có không ít hãng truyền thông kêu gào bắt Hàn Đông lộ diện.

Cuối cùng, trận này trực tiếp khiến cho Lễ Chúc Mừng cũng đạt rating hạng nhất.

Ngày hôm sau, tin tức "Hàn Đông bởi vì vai diễn quỷ dương bị người thống hận mà không dám công khai lộ diện" lại lên đầu đề.

...

237. Chương 232: Xuống Xe

Lần này đến Dubai quay phim, có sự tham dự của Hạ Dương Trác, Du Minh cũng cùng theo đến đây. Ngày thường hai người khó gặp, rốt cục lại có ngày sớm chiều ở chung.

Hôm nay, Du Minh sáng sớm đã nhận được điện thoại của công ty.

"Cái gì? Còn có thể có loại sự tình này?" Du Minh vừa nói vừa nhìn qua Hàn Đông cách đó không xa.

"Tôi đã rất lâu không xem tin tức rồi, bên này mạng không tốt, tôi cũng không có thời gian." Du Minh lại nói.

"Hảo, tôi hiểu rồi, anh yên tâm đi."

Cúp điện thoại, Du Minh sâu kín thở dài, Hàn Đông cậu quả nhiên không phải người bình thường.

Thời gian ăn cơm chiều, Hàn Đông nhắc đến chuyện mình không liên lạc được với Vương Trung Đỉnh.

Trong lòng Du Minh biết rõ ràng, lại giống như chẳng hề để ý nói: "Là tín hiệu không tốt sao ~ "

"Không có khả năng." Hàn Đông miệng đầy chắc chắn, "Tiểu tử này nhất định là đang chỉnh cái yêu thiêu thân gì rồi, chờ tôi gấp đến mức độ nhất định, anh aasy sẽ đột nhiên hiện ra trước mặt tôi."

Du Minh không khỏi bội phục trí tưởng tượng phong phú của Hàn Đông.

Kết quả Hàn Đông rốt cục cũng gấp tới mức độ nhất định rồi, nhưng Vương Trung Đỉnh vẫn không xuất hiện.

Mỗi nửa đêm, Du Minh đều bị điệp khúc "Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được" lặp đi lặp lại đánh thức.

Cậu thật sự không đành lòng chứng kiến Hàn Đông trong lúc mộng du một lần lại một lần gọi điện thoại cho Vương Trung Đỉnh, vì thế đêm nay, sau khi thanh âm quen thuộc lần thứ hai vang lên, cậu đẩy cửa phòng cách vách ra.

Nhưng mà, Hàn Đông ở trên giường ngủ được đến đặc biệt ngon, động cũng chưa động một chút, cơ bản là chỉ có cái điện thoại liên tục phát ra "Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được".

Ta phi! Sẽ không phải thiết lập quay số tự động đi?

Du Minh oán thầm: ngay cả mộng du cũng nhàn hạ…

Kết quả, tình huống thực tế so với tưởng tượng của cậu còn tồi tệ hơn.

Hàn Đông là đem "Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được" kia thiết lập làm chuông báo, ấn định phát ở giai đoạn mộng du, mỗi mười giây đồng hồ vang một lần.

Du Minh tức giận một cước đem Hàn Đông đá tỉnh.

Hàn Đông một bộ dạng không rõ tình huống, "Làm sao vậy?"

"Cậu nói làm sao vậy!" Du Minh trực tiếp đem điện thoại ồn ào ném tới trước mặt Hàn Đông.

Hàn Đông lúc này mới giải thích nói: "Tôi là sợ tôi lúc mộng du gọi điện thoại cho anh ta, cho nên mới download một đoạn nhạc như vậy. Đồng thời tôi lại sợ chính mình bị đánh thức, cho nên mới cài đặt làm chuông báo thức, như vậy tôi sẽ không nguyện ý tỉnh lại."

"Con mẹ cậu!"

Du Minh tức giận đến nghiến răng, chẳng thể trách ngươi diễn đến bị người mắng.

Hàn Đông giả bộ hổ thẹn, "Tôi chỉ muốn ngủ yên ổn, cậu có biết mấy ngày trước tôi luôn luôn mất ngủ."

Nói xong, Hàn Đông liền tự đốt cho mình một điếu thuốc, ánh mắt trở nên càng thâm trầm.

"Tôi thật sự vô cùng lo lắng cho Trung Trung."

Du Minh hừ nói, "Lo lắng đến y làm gì?"

"Tôi sợ không có tôi, Trung Trung không chiếu cố tốt chính mình." trên mặt Hàn Đông lộ ra biểu cảm đại nam nhân bất đắc dĩ.

Du Minh vứt đến ánh mắt xem thường, "Lúc cậu chưa xuất hiện, Vương tổng quả thật có thể diện hơn so với hiện tại."

Hàn Đông vẻ mặt khẩn thiết, "Không có chuông báo thức này, tôi thật sự là không biết mình còn có thể nhắm mắt lại hay không. Dù sao còn có hai ngày nữa là về nước rồi, cậu tha thứ một chút đi."

Du Minh cuối cùng là không chống đỡ nổi nhõng nhẽo của Hàn Đông, đáp ứng không hề tính toán rồi.

Kết quả tới nửa đêm, cậu lại không thể nhịn.

Bởi vì lần này không phải chỉ là một, là hai cái "Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được" cùng nhau truyền. Hơn nữa tiết tấu chênh lệch, thanh âm rối loạn luân phiên, nghe đặc biệt chói tai.

Mẹ nó! Đạp lên mặt mũi của ta có phải không?

Du Minh lại một lần nữa đá văng cửa.

Hàn Đông lại không có bình yên ngủ say giống lần trước, mà là nằm sấp ở đầu giường, dùng máy riêng gọi điện thoại cho Vương Trung Đỉnh.

Chuông báo thức còn đang vang, bên này lại mở loa ngoài, thanh âm thác loạn Du Minh nghe được chính là hai khúc giao hưởng này.

Bởi vì Hàn Đông đang trong trạng thái mộng du, Du Minh không cách nào đá hắn tỉnh, chỉ có thể hỏi: "Cậu rốt cuộc muốn làm gì?"

Hàn Đông nói: "Muốn gọi điện thoại cho Vương Trung Đỉnh."

"Không phải đã có nhắc nhở không thể liên lạc được sao? Làm gì còn dùng điện thoại tiếp tục gọi?" Du Minh hổn hển.

Hàn Đông không nhanh không chậm trả lời: "Ha ha… Đây chẳng qua là chỉ chuông báo thức mà thôi. Cậu cũng đã tỉnh giấc rồi, tôi sẽ không tiếp tục lừa chính mình." =))))) muốn chửi thề

Không muốn lừa chính mình… Không muốn lừa chính mình…

Du Minh hơi kém thở không nổi nữa.

"Cậu không muốn lừa chính mình thì lén lút gọi thôi, để làm gì còn phải mở loa ngoài?"

Hàn Đông lộ ra nụ cười thiên sứ, "Bởi vì tôi muốn cho cậu nghe được nỗi lòng ăn ăn của tôi."

"Cả nhà cậu!"

Du Minh lại tông cửa xông ra.

Hai ngày sau, đoàn phim đã xong quay xong ở Dubai, đồng thời cũng tuyên bố hơ khô thẻ tre rồi.

Du Minh vốn tưởng rằng ngày khổ cực rốt cục đã chịu đựng xong, cực kỳ hứng thú thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nước, kết quả một mệnh lệnh vô tình từ công ty bên kia truyền đạt đến đây.

"Vương tổng nghĩ đến mọi người quay phim vất vả, đặc biệt mời đoàn phim ở lại Dubai du ngoạn bảy ngày."

Du Minh lúc ấy liền hoàn toàn sụp đổ rồi, không chịu nổi cùng cậu còn có Hàn Đông.

"Vương Trung Đỉnh đây là điên rồi sao? Nhiều người như vậy ở Dubai chơi vài ngày đại tiêu phí mất bao nhiêu a? Mẹ nó! Tôi phải đi tìm nhà làm phim nói chút, vô luận như thế nào ngày mai cũng phải khởi hành về nước, bằng không những ngày này không có cách nào vượt qua!"

Du Minh còn có vài phần trắc ẩn, vốn định ngăn cản Hàn Đông, nhưng nghĩ đến bao nhiêu ngày bị gây rối, vẫn là mặc kệ hắn đi.

Hàn Đông cơn giận rào rạt bỏ đi, lại hoan hỉ, phấn chấn, ngây ngất trở lại.

"Nhà sản xuất thực đáp ứng rồi?" Du Minh hỏi.

Hàn Đông lắc đầu, "Là tôi đáp ứng."

"Cậu đáp ứng? ?"

"Phải a, tôi đáp ứng cho mọi người ở lại đây chơi vài ngày."

Du Minh nhất thời nóng nảy, "Làm sao cậu có thể không kiên định như vậy đây? Tối hôm qua tôi đã tính một chút, từ khi chúng ta đến Dubai quay phim, ít nhất tiêu phí …"

"Được rồi!" Hàn Đông ngắt lời Du Minh, "Tôi đã nói với cậu, tôi mới từ chỗ sản xuất kia nhận được tin tức, Màu đỏ chiến thần đạt được đại thành công, công ty ta cổ phiếu tăng cao. Tài sản cá nhân Vương Trung Đỉnh tiêu thăng hơn mười triệu, hơn mười triệu a! Cậu ngẫm lại, một ít tiền du lịch này của ta có cho là gì?"

Du Minh cười đến so với khóc còn khó coi hơn, "Vậy sao? Vậy thì thật là chúc mừng cậu."

"Tôi đã nói với cậu, quẻ tính của tôi ngày trước nói bộ phim truyền hình này bất lợi đối với sự phát triển của tôi, cho nên vẫn luôn không dám lên mạng xem tin tức. Tôi nghĩ Vương Trung Đỉnh không liên hệ với tôi, cũng là bởi vì bộ phim này hành. Hiện tại đã không phải sợ nữa, tôi muốn ở đây cùng cậu tận tình thưởng thức khen ngợi như sóng triều này, ha ha ha ha…"

Du Minh quả thực muốn nối điên với cái nhà sản xuất kia, ngươi nói ngươi không đáp ứng về nước còn chưa tính, còn con mẹ nó lấy cái này làm cớ, đây không phải ý định tìm thêm việc cho ta sao?

"Cái kia…" Du Minh vội vàng đi ngăn cản, "Trước chưa vội lên xem, nói chuyện cùng nhà sản xuất một chút, để cho ông ta đổi lại khách sạn."

"Vì cái gì?" Hàn Đông khó hiểu.

Du Minh nói: "Khách sạn này phương tiện quá kém, tôi không nói xa xôi, liền nói cái phòng kia của cậu, bao nhiêu ngày không có cách nào khác lên mạng sao?"

Hàn Đông ngẫm lại, nếu không bởi vì phòng không có mạng, hắn có thể đã sớm nhịn không được xem hưởng ứng của Màu đỏ chiến thần rồi.

"Được rồi, tôi đi nói với ông ta."

Du Minh thở phào nhẹ nhõm, nếu có thể sắp xếp phòng lại, không ở cách vách Hàn Đông, chơi thêm vài ngày thật ra cũng không tồi.

Kết quả, mười phút sau, Hàn Đông trở về, cực kỳ hứng thú nói với cậu: "Sản xuất đáp ứng đổi khách sạn rồi, cũng đáp ứng hai ta tiếp tục ở cùng một chỗ."

"…"

Vì thế, sau khi đến khách sạn mới, Du Minh mỗi đêm lại có thêm một nhiệm vụ —— khi Hàn Đông rốt cục ý thức ra không thể liên lạc được mà cúp điện thoại thì tiến lên ngăn cản hắn đem internet mới vừa phá hỏng kết nối lại.

Chỉ chớp mắt lại là năm ngày đã qua.

Du Minh vào lúc cảm khái ác mộng sắp kết thúc, cũng vì chúc mừng may mắn bản thân đã nhiều ngày thành công giấu diếm.

Vào một ngày trời trong nắng ấm, Hàn Đông, Du Minh cùng Hạ Dương Trác ba người đến trung tâm thương mại Dubai càn quét.

Ở trong này, Hạ Dương Trác lại một thêm lần gây chú ý.

Cái khuôn mặt kia, vô luận đối với màu da gì, dân tộc gì giới tính gì dường như cũng rất hưởng thụ, thành ra cả nhân viên bán hàng cũng chiếu cố ngoài định mức với cậu.

Hàn Đông tự nhiên là một đường liếc mắt, một đường hừ lạnh, một đường chẳng thèm ngó tới.

Sau lại càng lấy "Phẩm vị bất đồng" làm cớ cô lập Hạ Dương Trác, mình và Du Minh cùng nhau vui vẻ.

Du Minh phát hiện lúc Hàn Đông mua quần áo cũng đều sẽ tính kế, mua thời trang trẻ em thì các loại rộng lượng, quẹt một cái hơn mười vạn vẫn coi như chơi.

Cậu đã biết sự tồn tại của Tây Tây, chỉ là khó có thể tin, "Cậu sao lại đối với Vương Trung Đỉnh tốt như vậy?"

Không những không so đo người ta có con riêng, còn xem như của mình.

Hàn Đông trộm nói cho Du Minh, "Vương Trung Đỉnh đem hơn phân nửa tài sản đều chuyển sang tên cái vật nhỏ này rồi."

Thôi được… Du Minh thu hồi cảm động vừa rồi.

Sau khi hàng đã mua xong, ba người cùng nhau ngồi taxi quay về khách sạn.

Lái xe là một người Hoa, Hàn Đông vừa lên xe liền nhìn chằm chằm vào hắn, chạy đến nửa đường rốt cục mở miệng hỏi: "Cậu có phải diễn viên vào vai quỷ Dương trong Màu đỏ chiến thần không"

Hàn Đông trong lòng thầm hô một tiếng "ánh mắt tốt", rốt cục có người chú ý tới ta trước mà không phải Hạ Dương Trác.

Nhưng mà, ngay khi hắn muốn lộ mặt, Du Minh lại cướp lời: "Ngài nhận sai rồi, không phải hắn."

Lái xe như trước gắt gao nhìn chằm chằm Hàn Đông, "Tôi như thế nào cảm thấy chính là hắn a?"

Lần này, Hàn Đông lại giành nói trước Du Minh: "Bỏ đi, đừng làm cho đại ca thất vọng. Đụng tới tài năng ở nơi xa như vậy, thật không dễ dàng a! Xin chào Đại ca, tôi là diễn viên vào vai nhân vật quỷ dương trong Màu đỏ chiến thần , tôi tên là Hàn Đông."

"Thật là tiểu tử ngươi!" Lái xe nhe răng cười một tiếng.

Hàn Đông cũng không rõ ý tứ cười cười, "Không ngờ đại ca thân ở nước ngoài, còn có thể giữ hương hồng sắc kịch quê nhà."

"Tôi không chỉ có xem, tôi còn vì nạn dân chịu khổ này cảm thấy bất bình."

"Đại ca ngài thật sự là ưu quốc ưu dân, không quên gốc."

Lái xe gật gật đầu, sau đó một cước phanh lại.

"Xuống xe."

Hàn Đông sửng sốt, "Xuống xe? Còn chưa tới."

"Tôi biết, nhưng tôi không muốn chở cậu, phiền cậu xuống xe."

Hàn Đông còn chưa hiểu tình huống, Du Minh ngay sau đó liền trách mắng: "Anh cũng là người được giáo dục, sao có thể cừu hận đối với nhân vật trong phim đổ xuống đầu diễn viên đây?"

"Phải, tôi là phần tử trí thức, nhưng giờ phút này tôi đã muốn ngu muội, đã muốn không nói lý lẽ, xuống xe!"

Vạn người mê Hạ Dương Trác mở miệng, "Chúng tôi mua nhiều đồ như thế, hiện tại xuống xe thật sự bất tiện."

"Đừng nói nhảm, xuống xe!"

Hàn Đông, "..."

238. Chương 233: Bảo Hộ

Lý Thượng mỗi ngày xem dân mạng trào phúng cùng thoá mạ Hàn Đông, cùng với các loại hình bôi nhọ của hắn, ngay cả thuốc cũng không cần uống, chứng hậm hực liền hoàn toàn trị khỏi.

Đương nhiên, hắn vui sướng khi người gặp họa trắng trợn như vậy, còn có mục đích khác —— chọc giận Vương Trung Đỉnh.

Chỉ cần chọc giận Vương Trung Đỉnh, y liền nghĩ hết thảy biện pháp giúp Lý Thượng tuyên truyền phim điện ảnh. Đổi dời lực chú ý của công chúng, để Lý Thượng làm bêu danh thay Hàn Đông.

Vì thế, Hắc Độc của Lý Thượng đang ở thời kì thời kì chiếu phim đặc biệt. Vốn dĩ chỉ là đốm lửa nhỏ, nhưng sau khi mượn một cỗ gió "Đông" này, nháy mắt hình thành thế liêu nguyên. (đốt cháy cả thảo nguyên)

Cuối cùng, doanh thu phòng vé Hắc Độc vừa phá vỡ hạng 7, trở thành một hắc mã thực sự.

Lý Thượng lại được gán lên danh xứng "Thần dược phòng vé", hơn nữa so với thời kỳ xé rách còn kiên cường hơn.

Tạm thời không luận kỹ năng diễn xuất, chỉ xem áp phích tuyên truyền.

Trong bầu không khí mờ mịt khói, thân ảnh Lý Thượng thất thần chiếm cứ giữa hình ảnh. Cánh tay mạch máu nổi lên dữ tợn, ánh mắt như bén nhọn hung hiểm như một cái đinh. Không có cảm giác nhức mắt như Hàn Đông, có chính là cực đoan, tà ác, bạo lực dày đặc.

Khiến người xem cảm nhận được người này giống như thay da đổi thịt.

Có thể nói như vậy, nếu cái vai kia để Hàn Đông đón diễn, Lý Thượng sẽ thấy không còn chỗ để trở mình nữa.

Đủ thấy ý nghĩa của bộ phim bộ phim điện ảnh này đối với Lý Thượng.

Nó không chỉ là tác phẩm chuyển hình của Lý Thượng, cũng là cho Lý Thượng một tấm vé vào. Sau bộ phim này, nền điện ảnh nội địa liền có một vị trí nhỏ thuộc về hắn.

Hơn nữa, điều Vương Trung Đỉnh bi ai nhất không phải là bưng hồng phim của tình địch, mà là bưng hồng phim của tình địch xong, Hàn quỷ thế nhưng vẫn không bị áp xuống.

Thiệp đen cũng đã xóa, báo cũng đã cấm, thậm chí cả lệnh phong sát cũng hạ rồi, uy lực Hàn quỷ vẫn như trước không giảm.

Trên mạng thậm chí còn thành lập đệ nhất tà giáo —— Hàn ma ma giáo. Thành viên giáo hội càng ngày càng tăng, bọn họ mỗi ngày dán lên ảnh đại diện "Dung ma ma quỳ" chạy khắp nơi gây sóng gió.

…

Hàn Đông chết cũng không nghĩ ra, hắn ra roi thúc ngựa chạy về nước, không phải vì nhiều ngày mất liên lạc với Vương Trung Đỉnh, mà là vì cái vai diễn người bị bệnh chó dại đã trốn tránh nhiều ngày kia.

Hắn thật sự cùng đường rồi.

Ở tình thế trước mặt, chỉ có nhân vật cực độ bi thảm, vạn người đồng tình này, mới có thể tẩy đi cừu hận của người xem đối với hắn.

Không kịp ôn tồn cùng Vương Trung Đỉnh chia cách nhiều ngày, không kịp tham gia lễ hơ khô thẻ tre Phong Mang , không kịp tính ra tình địch cuối cùng kia, Hàn Đông liền vùi đầu vào quay phim mới.

Vì diễn tốt vai diễn kia, Hàn Đông đến trung tâm trị liệu bệnh chó dại, tận mắt nhìn thấy người mang bệnh chó dại là phát bệnh và giãy dụa như thế nào.

Này so với Lý Thượng ở sở cai nghiện còn dày vò hơn.

Nhóm người ở sở cai nghiện kia tốt xấu còn có đường sống, tốt xấu còn có ngày ra khỏi đó.

Bệnh chó dại tỉ lệ tử vong là trăm phần trăm, từ khi phát tác đến tử vong bất quá chỉ vài ngày. Từ lúc người bệnh được đưa tới, liền nhất định chỉ có táng thân.

Hàn Đông mấy ngày nay đã thấy nhiều tình cảnh bi thảm của người bị bệnh, đã có bóng ma tâm lý rồi. Ngày hôm nay sợ nước, ngày mai e ngại gió, ngày mốt gào thét một trận, hiển nhiên là chứng sợ hãi chó điên.

Hơn nữa buổi tối, đang ngủ yên lành, đột nhiên gục lên người Vương Trung Đỉnh cắn một ngụm.

Đáng sợ nhất chính là ngày nào đó, nửa đêm, Vương Trung Đỉnh tỉnh lại phát hiện Hàn Đông ngồi ở bên cạnh mình, mang một đầu tóc quăn, thò ra một cái đầu lưỡi dài, hừ hừ thở phì phò.

Vương Trung Đỉnh lúc ấy liền mất hồn.

Ta nói đại Đông tử, em phải diễn chính là người bị bệnh chó dại, không phải chó dại kia a!

Có phải em muốn một mình phân hai vai không? !

Vì không để Hàn Đông nhập diễn quá sâu, Vương Trung Đỉnh ngày hôm sau liền mang Hàn Đông đến tạm biệt viện trưởng.

"Không cần khách khí, lúc quay phim cứ tùy thời tìm chúng tôi." Viện trưởng rất nhiệt tình.

Hàn Đông nhịn không được cảm khái nói : "Ngài giữ vững ở đây nhiều năm như vậy, thật sự là không dễ dàng."

"Ai… Kỳ thật nguyện vọng lớn nhất của tôi chính là cái bệnh viện này sớm đóng cửa. Một người bác sĩ nói lời này có thể có chút không thật, nhưng phát ra từ nội tâm chúng tôi là không muốn có người bị nhiễm bệnh nữa."

“Tôi có thể hiểu được tâm tình của ngài.”

Đang nói, đột nhiên một tiếng hét thảm truyền đến, Hàn Đông theo tiếng nhìn lại, nháy mắt sắc mặt trắng bệch.

Một gã bệnh nhân bị phát bệnh, lúc người nhà đưa đến bệnh viện thì đột nhiên không khống chế được, phát điên rống lên, gặp người liền cắn, trong hành lang tiếng kêu sợ hãi không ngớt.

Sau, người bị bệnh bay thẳng đến chỗ Hàn Đông.

Tình huống phát sinh được quá đột ngột, cửa bên cạnh đều đóng chặt, Hàn Đông nháy mắt dọa mơ hồ.

Chờ hắn kịp phản ứng, Vương Trung Đỉnh đã nâng Hàn Đông dậy rồi.

Đây là lần đầu tiên Hàn Đông chứng kiến Vương Trung Đỉnh bị người bứt tóc, xé quần áo đến cùng thảm, lúc ấy nước mắt liền cứ thế rơi xuống.

Hắn có thể chịu được Vương Trung Đỉnh bị người đánh, nhưng hắn nhìn không nổi Vương Trung Đỉnh chật vật.

Vương Trung Đỉnh nghĩ Hàn Đông là sợ hãi, liền vươn tay đặt sau đầu của hắn, hung hăng giữ chặt trên vai mình.

Sau đó, rất nhiều nhân viên cảnh vệ đuổi tới, mới chế phục được người bệnh này.

Vương Trung Đỉnh bị thương nhiều chỗ, vì để bảo đảm, y vẫn phải tiêm vắc-xin phòng bệnh.

Hàn Đông lần này là thực sự bị kích thích, lại có thể thành lập một cái quỹ từ thiện bảo hộ động vật. Còn đảm nhiệm vị trí đại sứ, chạy khắp nơi tuyên truyền kiến thức phòng bệnh chó dại.

Tin tức này một khi lan ra, đưa tới nghị luận nhiệt liệt của dân mạng.

Rất nhiều dân mạng trêuchọc, “Hàn ma ma, người đây là lại muốn xuống tay với tiểu động vật sao?”

Có một vấn đề nghiêm trọng là mình không tìm được raw chương 237, làm sao bây giờ :(

239. Chương 234: Nha Nha Nha

Tham gia nghi thức khai máy phim mới xong, Hàn Đông trở lại công ty. Sau khi xuống xe, Thẩm Sơ Hoa chạy chậm theo sau Hàn Đông, tiểu chân ngắn được dịp bay nhảy liên hồi.

“Em nói, làm sao anh đi đường càng lúc càng nhanh a?” Thẩm Sơ Hoa nhịn không được oán hận.

Hàn Đông chính mình lại không hề phát hiện, “Có sao?”

“Không tin anh hỏi tiểu Lương.”

Tiểu Lương cũng cho rằng như vậy, Hàn Đông không chỉ có cước bộ nhanh, làm việc cũng nhanh nhẹn hơn.

“Đúng rồi, gần đây ước chừng nhiều phim đến mời lắm, từ chối cũng từ chối không hết.” Thẩm Sơ Hoa oán hận.

Hàn Đông hỏi: “Xem kịch bản chưa? Là loại hình gì?”

“Còn có thể là cái loại hình gì? Đều là nhân vật phản diện thôi! Hiện tại anh đã thành ‘đại diện Quỷ dương’ rồi. Chỉ cần trong phim có quỷ dương, phải cho anh lên, không quỷ dương tạo ra quỷ dương cũng phải cho anh lên hình…”

Đang nói, Lý Thượng không biết từ đâu xuất hiện.

“Nhân khí vượng như vậy a? Hàn ma ma ~ ”

Hàn Đông hừ một tiếng, “Không so được với cậu, cậu chẳng phải là đệ nhất nhân vật phản diện sao?”

“Đừng, tôi kia đều là truyền thông quảng cáo loạn rùm beng, cậu đây mới là nhân dân ban cho.”

Lý Thượng gần đây đã khôi phục thần thái, nói chuyện lại mang loại mùi vị "Tiểu nhân đắc chí".

Ngay cả trợ lý mới cũng một giọng cùng hắn, nhìn thấy Thẩm Sơ Hoa mà bắt đầu cả kinh.

"Wa! Tôi có một cái quần giống y như đúc a! Nhưng tại sao tôi mặc cái kia là bảy phân, cô đây lại là quần dài?"

Thẩm Sơ Hoa liếc mắt, "Đây là hàng giới hạn số lượng không được sao?"

"Tôi như thế nào không có nghe nói hãng này cho ra mẫu số lượng có hạn? Chẳng lẽ là giới hạn một cái, đặc biệt định chế theo tiểu chân ngắn? Ha ha ha ha ha…"

"Đúng rồi, tựa như cái miệng này chuyên đặc chế cho tiện nhân, chỉ có trên mặt của cô mới thích hợp."

"Cô…"

"Được rồi." Lý Thượng ngắt lời trợ lý, thét một tiếng ra lệnh, "Qua bên kia đợi đi!"

Thẩm Sơ Hoa bày mặt quỷ với trợ lý Lý Thượng: Tiểu chân ngắn thì thế nào? Ta đây đứng rất vững ~ ai cũng đuổi không đi! <3>

Trợ lý nghiến răng nghiến lợi, tức giận không thôi.

Lý Thượng mắng người của mình đã không lưu tình, đối với Hàn Đông đương nhiên càng thêm không buông tha.

"Tôi nhớ được người nào đó từng nghi ngờ tôi thích hắn…" Nói xong liền xấu xa cười cười, "Hàn ma ma ngài tâm địa ngoan độc, tội ác tày trời, nổi bật xấu xa đều bị ngài cướp sạch rồi, làm cho nhân vật phản diện tôi đây cũng chỉ còn lại có mị lực đáng nói, tôi có thể không thích cậu sao?"

Ánh mắt Hàn Đông âm trầm quét trở về, "Tích chút khẩu đức đi, nếu ngày nào đó tôi làm tràng cúng bái, thật làm cho cậu yêu thích tôi thì làm sao bây giờ?"

"Ha ha ha… Nếu cậu thực sự có bản lĩnh kia, tôi Lý Thượng cam nguyện quỳ liếm cho cậu."

"Thiếu con mẹ nó theo tôi vô nghĩa!" Hàn Đông trở lại chuyện chính, "Đến công ty làm gì đây?"

Lý Thượng vẫn là bộ dạng đắc ý kia, "Đây còn không phải có một nhãn hàng sản phẩm dưỡng da cho nam giới muốn mời tôi làm đại diện sao? Tôi đang muốn bàn bạc cùng Vương tổng."

"Hãng quảng cáo này gan cũng đủ lớn a, sẽ không sợ dùng hàng giả xong không được ủng hộ sao?"

"Vậy mặc kệ chuyện của tôi đi, tôi cứ tiến lên vị trí số 7 kia a." Lý Thượng cố ý đem "7" cắn đến đặc biệt nặng.

Gọng điệu Hàn Đông bâng quơ, "Cẩn thận lấy không đến."

"Tiền này không phải tôi muốn lấy, là người ta nhất định cho. Hàn Đại Tiên Nhi ngài nếu là pháp lực vô biên, đi dao động ý chí của người ta đi."

Nói xong, cười cười đi về ký túc xá.

Hàn Đông vốn muốn tìm Vương Trung Đỉnh cùng ăn cơm trưa, thấy Lý Thượng xong nháy mắt không còn thèm ăn. Tính toán trước uống chén trà lót dạ, chờ Lý Thượng đi rồi nói sau.

Kết quả, ngay trên đoạn đường đến quán vỉa hè này, đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc sau hàng rào phòng hộ.

Thái Thuận?

Lần trước Hàn Đông thấy Thái thuận theo sau Phùng Mục Chi, liền hoài nghi Phùng Mục Chi bị người theo dõi. Hiện tại lại chứng kiến Thái Thuận theo dõi Lý Thượng, liền càng thêm nhận định chuyện này là thật.

Chỉ là hắn không rõ, Thái Thuận vì sao phải để ý cả hai đây? Phàm là Lý Thượng biết, Phùng Mục Chi nhất định biết được, hắn trực tiếp để ý một mình Phùng Mục Chi không được sao?

Chẳng lẽ Lý Thượng và Phùng Mục Chi đã không phải là một lòng?

Đột nhiên toát ra ý tưởng khiến Hàn Đông rùng mình.

Hắn rốt cuộc không lòng dạ nào uống trà nữa, trực tiếp đi theo Lý Thượng lên lầu.

Kết quả, tới văn phòng, Hàn Đông chỉ nhìn thấy một mình Vương Trung Đỉnh, Lý Thượng căn bản không có ở đây.

"Ai nha! Lý Thượng không phải nói muốn tìm anh bàn bạc gì sao?"

Vương Trung Đỉnh lạnh lùng trả lời: "Tôi không cho hắn vào, cái loại việc này trực tiếp tìm Phùng Tuấn là được."

"Anh thật sự là càng ngày càng các ông a." Hàn Đông cười xấu xa.

Kỳ thật chân tướng là lúc Lý Thượng gõ cửa, Vương Trung Đỉnh còn ở trong bếp mân mê đồ ăn. Thân là văn phòng chủ tịch kiêm tổng giám đốc, sao có thể cho người ta ngửi được mùi cơm? Vì thế Lý Thượng cứ như vậy bị cự tuyệt ngoài cửa.

"Được rồi, rửa tay ăn cơm đi."

Hàn Đông vừa muốn ngồi xuống bàn, chợt nghe thấy Vương Trung Đỉnh trở lại nói: "Tay áo tuột xuống rồi, giúp tôi dựng lên."

Kết quả, cẩu móng vuốt Hàn Đông bay thẳng đến hạ thân Vương Trung Đỉnh, còn dùng giọng lớn hơn thét to một câu.

"Giúp anh dựng cái này lên!"

Hô hấp Vương Trung Đỉnh nháy mắt dồn dập, "Tôi là bảo em đem tay áo kéo lên!"

Hàn Đông giống như vừa mới hiểu ra, "Như vậy a?"

Vì thế lại đi xắn tay áo cho Vương Trung Đỉnh, vốn dĩ thống thống khoái khoái hai cái là xong việc, hắn cố tình chậm rì rì, đầu ngón tay cào lên cánh tay Vương Trung Đỉnh, vẽ lên một dãy nổi da gà.

"Em cố ý có phải không?" Vương Trung Đỉnh trừng mắt lườm Hàn Đông.

Hàn Đông nhướn mày lộng mắt, cười cợt ngả ngớn.

Kết quả một giây sau liền bị vảy một mặt toàn nước.

"Kháo! Suốt ngày trước mặt người ta giả bộ cao lãnh, đối phó lão tử lại dùng loại đùa giỡn thiểu năng này!"

"..."

Ăn cơm xong, Hàn Đông cố ý nằm lười trên ghế sa lon không động đậy.

Vương Trung Đỉnh nhìn thấy nói: "Dậy đi, đem mấy văn kiện trên bàn kia xét duyệt rồi ký tên."

"Anh như thế nào không làm?" Hàn Đông hỏi.

Vương Trung Đỉnh nói: "Tôi muốn ngủ một giấc, chiều phải đi ra ngoài."

"Em cũng muốn ra ngoài a! Em phải đi chọn chó cùng chủ nhiệm sản xuất, còn phải tham gia họp báo, còn phải..."

"Ít nói nhảm! Đứng lên tiêu thực."

Kỳ thật trong lòng Hàn Đông đặc biệt vui, nhưng vẫn không quên phát chút bực tức, "Anh thật sự là càng lúc càng lười rồi."

Vương Trung Đỉnh quả thật càng lúc càng lười rồi, không còn là nhân tài làm việc đến mệt chết đi sống lại lúc trước nữa. Không chỉ có bắt Hàn Đông hỗ trợ phương diện công tác, ngay cả quần áo cũng bắt Hàn Đông ủi.

Hàn Đông từ lúc nhận diễn bộ phim này, tính tình cũng càng ngày càng giống chó. Cầm đến tây phục của Vương Trung Đỉnh, việc thứ nhất chính là trưng mũi ra ngửi đến ngửi đi.

“Trên quần áo của anh như thế nào có chút mùi khói a?”

Vương Trung Đỉnh thản nhiên trả lời: “Vừa rồi vào bếp hâm nóng đồ ăn.”

“Hâm nóng đồ ăn không phải dùng lò vi ba sao? Như thế nào lại nhiễm mùi khói?” Hàn Đông vẫn chưa ngửi xong.

“Cần nhằn cái gì? Trực tiếp dùng máy khử mùi không được sao!” Vương Trung Đỉnh không kiên nhẫn.

Hàn Đông tức giận lầu bầu: “Ủi cho anh đã là may mắn rồi, còn chê người ta cằn nhằn…”

Lúc xử lý văn kiện, Hàn Đông phát hiện một bản kế hoạch, đề cập tới việc bưng người mới năm nay.

Bởi vì người chế định là Phùng Mục Chi, cho nên Hàn Đông xem kỹ từng câu từng chữ. Xác định không có bất cứ vấn đề gì, mới thay Vương Trung Đỉnh ký tên.

Vương Trung Đỉnh ngủ không đến một giờ đồng hồ liền tỉnh, nhưng không thức dậy, mà là thú vị quan sát Hàn Đông.

Nhìn thấy hắn gục đầu ngủ gật, đuôi thỏ rung lên một cái. Một khắc sau đột nhiên thẳng lưng, tinh thần phấn chấn.

Tiếp tục nhìn ánh mắt, tuyệt đối là đang nhắm.

(nhắm mắt cũng đọc được mà duyệt sao :s)

Vương Trung Đỉnh hiểu ý mỉm cười.

…

Lý Thượng rời công ty không bao lâu phải thì phải đi ghi hình.

Tuy rằng hắn luôn bày ra một bộ dạng đường làm quan rộng mở, thổi phồng nhân vật phản diện này đã cho mình mang đến bao nhiêu lợi tức. Nhưng trên thực tế tổn thất trong đó, chỉ có chính hắn hiểu được.

Ghi hình mà nói.

Trước kia, Lý Thượng còn không có loại danh khí như hiện tại, nhưng hắn đến nơi nào ghi hình, nơi đó nhân viên công tác đều cũng muốn kí tên, cầu chụp ảnh chung.

Nhưng mà hiện tại, trừ bỏ mấy nhân viên công tác cần thiết, những người còn lại đều cách hắn rất xa.

Cho dù có người muốn chụp ảnh, cũng sẽ tránh ở một chỗ chụp trộm, sợ Lý Thượng đột nhiên lấy ra một khẩu súng bắn chết mình.

Đương nhiên, làm người phát ngôn cũng theo đó mà giảm bớt.

Không có một người nào, không có một cái nào hãng quảng cáo nào nguyện ý mời một nhân vật phản diện làm phát ngôn, vạn nhất dọa người xem chạy thì sao?

Cho nên Lý Thượng bắt được cái quảng cáo kia thật không dễ, mới lặp đi lặp lại đắc ý trước mặt Hàn Đông.

Nhưng hắn như thế nào cũng chưa nghĩ đến, kết quả thật sự bị Hàn Đại Tiên Nhi một câu nói trúng rồi.

Lúc ấy Lý Thượng đang diễn tập, một đứa bé ngồi ở phía trước đột nhiên bị hắn dọa khóc. Hơn nửa tiếng khóc rung trời, dỗ như thế nào cũng không xong.

Tuy rằng nhân viên công tác ôm đứa bé này ra sảnh truyền bá, nhưng sau đó cả quá trình thu hình, trạng thái của Lý Thượng cũng chưa điều chỉnh lại được.

Càng đòi mạng là, cái tin tức này không biết bị ai tiết lộ ra ngoài, ngày hôm sau chỉ thấy lên báo rồi.

Hãng quảng cáo lúc ấy liền điện thoại cho Phùng Mục Chi, kiên quyết thôi dùng Lý Thượng, nguyên nhân là hình tượng công chúng quá kém.

Phát ngôn này vốn là Phùng Mục Chi mài mồm phá mép mới tranh thủ được, bởi vì một đứa bé liền vứt bỏ không công, nàng chắc chắn sẽ không cam tâm.

Huống hồ Phùng Mục Chi phi thường giữ gìn quan hệ truyền thông, trước kia thời gian một tháng kiếm một ngàn khối, nàng liền dám chi tám trăm hối lộ phóng viên, có thể thấy được nhân duyên của người này trong giới có bao nhiêu tốt.

Lần này tòa soạn tung ra tin tức "Lý Thượng dọa khóc tiểu hài tử" có quan hệ không tồi với Phùng Mục Chi, mặc dù không đến mức dâng bản thảo, nhưng ít nhất trước khi chuyện xảy ra cũng phải được nhắc qua.

Nhưng sự thật là: Phùng Mục chi từ đầu đến cuối không hề biết.

Phát sinh loại tình huống này chỉ có một nguyên nhân, đơn vị truyền thông đã bị áp lực nào đó, không thể không im miệng.

Phùng Mục Chi lại liên lạc cùng hãng quảng cáo bên kia thì hồi đáp của bọn họ cũng đã chứng minh suy đoán này.

"Phi thường có lỗi, chúng tôi đã quyết định dùng Hạ Dương Trác làm người phát ngôn rồi."

Tròng mắt Phùng Mục Chinháy mắt trở thành màu đỏ.

240. Chương 235: Công Phu Không Phụ Người Có Tâm

Vương Trung Đỉnh đi công tác rồi, hơn nữa là đi vừa vặn năm ngày.

Để tránh "Thế lực tình địch" khắp nơi xâm phạm lãnh địa của mình, y chế định các loại kế sách phòng lang ngăn địch, trong đó nhiệm vụ gian khổ nhất giao cho nhi tử.

—— vô luận ban ngày con đang ở chỗ nào, buổi tối mời về cùng giường chung gối với cha hai.

…

Hai ngày đầu rất bình an vô sự.

Bên tai Tây Tây còn quanh quẩn lời dặn dò của phụ thân trước khi đi, tiểu tử chắp tay tản bộ khắp, nói năng ngôn từ nghĩa chính, xử lý công việc nề nếp, cực kỳ giống Vương Trung Đỉnh.

Kết quả ngày thứ ba, bởi vì Hàn Đông mua đậu tây cuộn, liền lộ nguyên hình, nhanh chóng hoà mình cùng cha hai.

(đây là đậu tây cuộn :))

Buổi tối, ngụy phụ tử hưởng thụ bọt tắm sảng khoái.

Tây Tây đột nhiên hỏi, "Chú và ba ba cháu có phải đang tìm một người không?"

Thần kinh Hàn Đông căng thẳng, "Làm sao cháu biết ?"

"Bởi vì cháu mơ thấy người kia."

Hàn Đông vốn đang nằm ở trong bồn tắm, nghe nói như thế vụt ngồi dậy, làm cho trên mặt đất tràn đầy bọt nước.

"Cháu lặp lại lần nữa! Cháu mơ thấy ai?"

"Chính là người mà chú và ba ba một mực tìm kia."

Hàn Đông kích động đến nói năng lộn xộn, "Mau mau… Nhanh nói cho ta biết, người kia tên là gì? Ta có biết hay không? Trông như thế nào? Ở đâu…"

Sau liên tiếp một loạt vấn đề, Tây Tây chỉ trả lời một câu nói.

"Nhưng cháu quên rồi."

"..."

Hàn Đông lại nằm về trong bồn tắm, nhìn trần nhà, sâu kín nói: "Không hổ là con trai Vương Trung Đỉnh."

"Xin chỉ giáo?"

"Rất biết gài người."

...

Tắm rửa xong, hai người ngồi xếp bằng trên ghế sa lon, Hàn Đông lại giống như làm ảo thuật lấy ra mấy cái khuy áo vàng.

"Oa!" Tây Tây cảm thán không thôi, "Quá lợi hại a! Chú mua ở đâu vậy?"

Hàn Đông hừ nói: "Đi đâu mua được sẵn có như vậy? Một đám đều là tự tay ta mài, điêu khắc ra."

"Công phu không phụ người có tâm!" Tây Tây giơ ngón tay cái lên, "Mấy khuy vàng này nếu được khảm trên tây phục mau bạc của cháu, quả thực là như hổ thêm cánh!"

(Công phu không phụ người có tâm: chỉ cần có ý chí thì sẽ được đền đáp)

Hàn Đông nghe như thế nào cũng thấy khó chịu, "Cháu đây là dùng từ không đúng a? Không phụ 'người có tâm' cũng phải là không phụ ta a! Cháu mới vừa nói mấy cái kia đó đều là nhằm vào cháu."

"Đúng vậy, chính là không phụ cháu a!" Tây Tây cường điệu.

Hàn Đông nóng nảy, "Trước sau đều là chỉ một đối tượng, ai bỏ công phu người đó mới là người có tâm! Không thể ta bỏ 'Công phu, cháu thành 'Người có tâm' a! Ta nói cháu hiểu gì không?"

Tây Tây gật đầu, "Minh bạch rồi."

"Vậy cháu nhắc lại một lần nữa!"

Tây Tây điều chỉnh tốt trạng thái, nghiêm trang nói: "Công phu không phụ người có tâm! Ngày kia cháu mặc tiểu tây phục màu bạc đi tham gia tiệc sinh nhật đồng học, nhất định sẽ trở thành tiêu điểm!"

Được rồi... Nói nữa tuyệt đối vô ích.

Hàn Đông vẫn là đến điểm thực tế, đưa khuy áo cho Tây Tây, để nó cầm đi cho dì may vào áo.

"Cháu muốn chú may." Tây Tây nói.

Hàn Đông đen mặt, "Lão tử các ông như vậy, làm sao lại làm trò thêu thùa a?"

"Cháu chỉ muốn chú may, cháu chỉ muốn chú may, cháu chỉ muốn chú may ..." Tây Tây làm nũng. Đổi lại là đứa trẻ khác, Hàn Đông còn có thể chống đỡ được. Nhưng là vị trước mắt này, lục chỉ, tóc quăn, hốc mắt sâu... Cảm giác cự tuyệt nó tựa như cự tuyệt chính mình.

Hàn Đông chỉ có thể kiên trì đi về phía trước.

"Cháu chuẩn bị tâm lý đi, ta may ra có thể không đạt được hiệu quả như cháu cần." Hàn Đông nhắc nhở.

Tây Tây tỏ vẻ vô oán vô hối.

Vì thế, Hàn Đông bắt đầu may.

Tây Tây nâng cằm nhỏ yên lặng nhìn hắn, thỉnh thoảng lại cho hắn mấy câu cổ vũ.

Rốt cục, đại công cáo thành.

Tuy nói đường may có chút thô, nhưng nếu không nhìn kỹ sẽ nhìn không ra.

"Mặc vào thử xem." Hàn Đông nói.

Tây Tây mặc vào, khẩn cấp đi soi gương, Hàn Đông cũng nhanh chóng bám theo.

"COOL!" Tây Tây thoạt nhìn rất hài lòng.

Hàn Đông vừa muốn phát biểu ý kiến, chợt nghe thấy chuông cửa vang.

"Có người đến, cháu đi mở cửa." Tây Tây cực kỳ hứng thú chạy ra ngoài.

Hàn Đông theo sát phía sau.

Dì đã ra mở cửa trước một bước, người tới là Vương lão gia tử.

"Thái gia gia!" Tây Tây xông về phía Vương lão gia tử.

Hàn Đông cũng cùng xông theo liền ngay sau Tây Tây, có thể nói là bảo hộ một tấc cũng không rời.

"Cậu cũng ở đây a!" Vương lão gia tử hòa khí hàn huyên.

Hàn Đông sợ Vương lão gia tử sẽ nghĩ nhiều, liền giải thích nói: "Cái kia… tôi chỉ tới đây trông nhà giúp."

"Vậy cũng thật trùng hợp, ta vừa lúc muốn tìm cậu."

Sắc mặt Hàn Đông đổi đổi, "Muốn tìm tôi?"

"Phải a, lần trước ta nhìn thấy ảnh cậu giả nữ, lúc ấy cảm thấy nhìn rất quen mắt, nhưng mà nhớ không nổi giống ai, sau khi trở về tôi lại lật ảnh chụp cũ của mình, lúc này mới phát hiện, bức ảnh kia của cậu đặc biệt giống vợ của tôi lúc trẻ."

Thân thể Hàn Đông chấn động.

"Ngài… Ngài sẽ không phải liền cho rằng tôi có quan hệ huyết thống cùng các người đi?"

Ta đây và Trung Trung chẳng phải là có quan hệ trong vòng ba thế hệ sao?

Vương lão gia tử cười cười, "Thế thì không có, vợ cả của ta đã qua đời nhiều năm, ngày đó lại thấy ảnh của cậu, đột nhiên rất xúc động, chẳng trách lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu đã cảm thấy thân thiết."

Hàn Đông xấu hổ gật đầu.

Không riêng ngài cảm thấy thân thiết…

Cả ba thế hệ nhà các người đều cảm thấy như vậy …

"Không biết ảnh chụp còn không? Ta muốn nhìn kỹ lại một chút." Vương lão gia tử nói.

Hàn Đông cùng Tây Tây tìm kiếm trên điện thoại.

Kết quả, ảnh chụp khác đều nguyên vẹn, chỉ riêng ảnh "Nữ trang" là không thấy.

Không cần phải nói, nhất định là cái vị "cường nhân phòng lang" kia trước khi đi đã thu lại rồi.

"Thái gia gia, tìm không thấy nữa." Tây Tây uể oải.

Vương lão gia tử an ủi, "Không sao, ảnh chụp không còn có thể chụp lại a."

Vì thế lại chuyển hướng Hàn Đông, "Nếu không sợ bất tiện, có thể xin cậu giả trang lại một lần không?"

Hàn Đông xấu hổ cười, "Có lẽ hơi không tiện."

"Sao?"

"Ở đây không có sẵn nữ trang."

Vương lão gia tử nói: "Không sao, ta mang đến rồi."

Hàn Đông, "…"

Vương lão gia tử sai người mang qua cho Hàn Đông.

Hàn Đông vẫn là không nhận, tay thủy chung ôm chặt Tây Tây, giống như sợ nó chạy mất.

Vương lão gia tử đột nhiên phát hiện, hình như từ lúc tiến vào, Hàn Đông và Tây Tây luôn luôn dính chặt cùng nhau.

“Hai người thật rất ăn ý a ~” Vương lão gia tử cười trêu chọc.

Hàn Đông vội gật đầu, “Vâng, vâng, vâng, tôi đặc biệt thích đứa bé này.”

“Nếu như vậy, cậu liền giả dạng bà nội của nó khi còn trẻ đi, nó thật ra chưa từng gặp lần nào.”

Hàn Đông mồ hôi lạnh rơi thành giọt, “Không phải tôi không muốn cho nó xem, thật là không có tiện.”

“Như thế nào lại không có tiện?”

Hàn Đông nín hồi lâu mới mở miệng, “Quần của tôi và khuy áo của nó… bị may cùng một chỗ rồi.”

“…”

Cuối cùng Hàn Đông lại nắm tay Tây Tây tiễn Vương lão gia tử xuất môn, miệng đầy khách khí nói.

“Ông nội, thực xin lỗi, để ngài thất vọng rồi.”

“Không sao, sau này có cơ hội đi.”

Vương lão gia tử mới vừa đi, Hàn Đông lập tức dặn dò Tây Tây.

“Việc này nhất định không thể nói cho ba cháu biết.”

Tây Tây kinh ngạc, “Tại sao vậy?”

Hàn Đông các loại lừa dối, “Cháu nghĩ a, vạn nhất ba ba của cháu đã biết, lại đổi giọng gọi ta làm bà nội làm sao bây giờ?”

Tây Tây một biểu cảm tỉnh ngộ, “Kia quả thật có chút phiền toái.”

“Đúng vậy, cháu cũng vô duyên vô cớ bị thấp xuống vài bậc đó.” Hàn Đông cố ý cường điệu.

Tây Tây dùng toàn bộ dung lượng não suy nghĩ xong, rốt cục gật gật đầu.

“Yên tâm đi, cháu sẽ không nói.”

…

Mặc dù như thế, Hàn Đông vẫn là cả đêm ngủ không yên.

Trong lòng luôn luôn có loại cảm giác không nỡ.

Tây Tây thường xuyên đá chăn, mỗi lần Hàn Đông tỉnh lại, đều thấy bụng nhỏ của nó lộ ở bên ngoài.

Vì thế Hàn Đông lại đem nó vây đến trong lòng ôm ngủ.

Tiểu tóc quăn kia thoảng tỏa ra mùi thơm, là hương vị quen thuộc trên người Vương Trung Đỉnh.

Không biết khi nào, Tây Tây đột nhiên mơ ngủ nói : “Công phu không phụ người có tâm…”

Hàn Đông vội hỏi: “Sau đó thì sao?”

Tây Tây không nói gì.

Hàn Đông sâu kín thở dài, nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Nhưng mà, ngay khi hắn sắp ngủ, Tây Tây lại lẩm bẩm ra mặt sau câu nói kia.

“Cháu sau này sẽ hiếu thuận với người.”

Hàn Đông cảm giác một cơn gió xuân thổi vào lòng mình, ở đáy lòng kia mấy tiểu hoa chốc lát đều nở rộ rồi.

Trong lòng trong nháy mắt liền an định.

An định nói không nên lời.

…

241. Chương 236: Đó Là Bà Nội Của Ngươi A!

Ngày công tác thứ tư, Vương Trung Đỉnh đến một công ty quản lý mới nổi.

Công ty là phát triển lên từ phòng làm việc của một ngôi sao, hiện tại đã thành thục đưa vào hoạt động, hẳn phải xem như đoàn thể nghệ sĩ hạng nhất nhì ở quốc nội.

Có thể xuất sắc nắm giữ nó tất phải là một minh tinh không thể xem thường.

Mục đích chuyến này của Vương Trung Đỉnh, chính là đem minh tinh này "Cưới" về nhà.

"Hoan nghênh Vương tổng, mời đi theo tôi."

Được nhân viên phục vụ dẫn đường, Vương Trung Đỉnh vững vàng bước đi đến phòng chiêu đãi khách quý.

Chu Lê đang đợi ở nơi này, thấy Vương Trung Đỉnh tiến vào, khóe môi nháy mắt thoáng tràn ra một nét cười diễm lệ.

"Tôi biết anh sẽ đến."

Quan hệ giữa Chu Lê cùng Vương Trung Đỉnh, thuộc loại nếu một bức chụp ảnh chung lộ ra, tất cả mọi người đều sẽ phải mở rộng tầm mắt. (?) Nếu Hàn Đông được Vương Trung Đỉnh đặt vào trường hợp nhân viên đặc biệt, Chu Lê kia chính là được Vương Trung Đỉnh liệt vào đối tượng hợp tác đặc biệt trong đặc biệt.

Chu Lê đã từng bị bán, từng hít thuốc phiện, từng bị gả cho lão già, từng bao dưỡng trai đẹp… Nếm qua nước miếng còn nhiều hơn so với người khác ăn muối, nhưng người ta cứ như vậy vẫn luôn xinh đẹp động lòng người.

"Tôi nghĩ bọn họ đã trình bày rõ ràng tình huống cơ bản cho cô." Vương Trung Đỉnh thản nhiên nói.

Chu Lê lại cười dịu dàng nói: "Không a, bọn họ nói một chút cũng không rõ ràng."

"Vậy hãy để bọn họ nói lại một lần nữa." Thái độ Vương Trung Đỉnh hờ hững.

Chu Lê không thèm quan tâm, như trước tay chống lên má, ánh mắt mê hồn nhìn Vương Trung Đỉnh.

"Nhiều năm như vậy, anh một chút cũng không thay đổi."

Vương Trung Đỉnh đem hợp đồng vứt lên trước mặt Chu Lê, "Nếu không có vấn đề gì thì kí tên đi."

"Có vấn đề." Chu Lê đột nhiên nói.

Vương Trung Đỉnh lúc này mới ngước mắt lên, "Vấn đề gì?"

"Nếu tôi gia nhập công ty của các người, anh phải cho tôi đãi ngộ đặc biệt, tôi là người không có cảm giác ưu việt sống không được."

"Cái gọi là đãi ngộ đặc biệt của cô là cái gì?" Sắc mặt Vương Trung Đỉnh không chút thay đổi.

Chu Lê cười tủm tỉm, "Mỗi tuần anh phải đảm bảo cùng tôi ra ngoài bảy giờ."

Vương Trung Đỉnh vừa muốn rút hợp đồng về, Chu Lê liền đè tay y lại nói: "Đùa anh thôi, tôi đã sớm không còn hứng thú với nam nhân rồi."

Nói xong, Chu Lê liền đoạt lại hợp đồng, khí phách ký tên.

Sau đó vươn tay hướng Vương Trung Đỉnh, trong nháy mắt bắt tay, ánh mắt rõ ràng mang nét cảm xúc khác thường.

"Thực nhanh a ~" Chu Lê nói.

Vương Trung Đỉnh không nói gì, xoay người rời khỏi phòng VIP.

…

Hôm sau, Chu Lê liền lên chuyên cơ đến tập đoàn Trung Đỉnh, tổ chức một nghi thức ký hợp đồng náo động giới giải trí.

Hơn mười cỗ xe sang trọng đưa đón, mười mấy bảo vệ trị an vây ủng, Chu Lê giống như nữ vương giá lâm đi vào hội trường.

Những ngôi sao khác đến ký hợp đồng đều là một mình, nàng là nguyên một đoàn thể nghiêm chỉnh. Hơn nữa mội mỗi người trong đoàn thể đều là tinh anh, tùy tiện chỉ ra một người đều là bài thượng trong nghề.

Trong nghi thức ký hợp đồng, Chu Lê bắt tay với từng cao tầng lãnh đạo. Lại bỏ qua Phùng Mục Chi, trực tiếp đi ôm Vương Trung Đỉnh.

Kí tên lên poster, chụp ảnh lưu niệm.

Giơ tay nhấc chân dáng vẻ đều vô cùng phong tình mị hoặc.

Hàn Đông trực tiếp trợn mắt nhìn chằm chằm Chu Lê, chỉ kém vén váy lên cạy mở quần lót chui vào bên trong mà nhìn a.

Quá tao rồi ~ trong tâm nước miếng đã chảy ào ạt.

(tao: khêu gợi, mát mẻ, lẳng lơ, ….)

Nếu trên đùi nàng có khối bớt kia thì thật tốt …

Nhưng là đùi ngọc người ta trắng nõn không tì vết, ngay cả một cái rỗ hoa cũng không có, càng khỏi nói bớt đi.

Ai ~ nên có thì không có, không nên có thì lại có.

Hàn Đông thật là cảm thán, đột nhiên phát hiện bên cạnh có thêm một người, cũng đang nhìn chằm chằm lên đài.

"Cậu nhìn mà thèm cũng vô dụng, người ta căn bản nhìn không đến thân hình nhỏ này của cậu." Hàn Đông hừ nói.

Lý Thượng nghiêng qua hắn liếc mắt một cái, "Thân hình tôi vốn nhỏ, Vương tổng không nhỏ, cậu xem xem ánh mắt cô ta nhìn chằm chằm Vương tổng."

"Tôi đã sớm thấy" Hàn Đông chẳng hề để ý.

"Vậy còn không cho cô ta biết mặt đi?"

"Tôi cho phép a!"

Lý Thượng thắc mắc, "Làm sao cậu lại cho?"

"Cô ta dùng cái loại ánh mắt kia nhìn chằm chằm Vương Trung Đỉnh, tôi sẽ dùng ánh mắt đó nhìn chằm chằm cô ta a!"

"Kháo, phục cậu rồi!"

Sau khi nghi thức kí tên kết thúc, công ty lại tổ chức một yến hội chào mừng. Trừ bỏ bạn bè của Chu Lê, cũng không thiếu nhân sĩ thương giới đến cổ động, có các lĩnh vực, các ngành nghề, trong đó đủ nhân vật nổi tiếng trong thương giới.

Chu Lê được là xứng là nữ hoàng giao tiếp, nói chuyện rất suôn sẻ, mỗi người đều không chút đắc tội.

Xuất phát từ lễ tiết, Vương Trung Đỉnh tất phải cụng ly cùng nàng, biểu đạt một chút hoan nghênh.

Nhưng mà nạn nhân bên người Chu Lê vẫn không ngớt, dù quen hay không quen cũng đều nói nhiều, lải nhải không dứt.

Vương Trung Đỉnh không biết có phải vì uống rượu hay không, giờ này khắc này màu đỏ đậm nổi lên trong mắt kia càng biểu lộ y đang sốt ruột.

Nhưng Chu Lê cố tình nói chuyện không ngừng.

Sau đó, Vương Trung Đỉnh bước qua, liếc cũng không liếc nam nhân bên cạnh một cái, trực tiếp chạm ly với Chu Lê.

"Hợp tác vui vẻ."

Uống xong, Vương Trung Đỉnh đem ly đặt về khay, xoay người rời khỏi sảnh yến hội.

"Làm gì phải vội trốn như vậy?" Chu Lê cười như không cười nhìn bóng lưng Vương Trung Đỉnh.

...

Chân Vương Trung Đỉnh vừa rảo bước vào văn phòng, lền cảm thấy toàn thân lửa nóng đốt lên.

Ngay sau đó Hàn Đông cũng tiến vào theo, hắn so với Vương Trung Đỉnh còn đòi mạng hơn. Trực tiếp một cước đạp cửa, đẩy Vương Trung Đỉnh xuống ghế, thân mình liền cưỡi lên. (tâm ý tương thông :v)

Bên ngoài phòng làm việc một mảng yên lặng, bên trong lại xuân sắc khôn cùng.

Chỉ nam nhân mới có thể dâng lên loại kịch liệt này, chỉ nam nhân mặt dày mới có thể dễ dàng bỏ qua loại xấu hổ này, chỉ nam nhân mặt dày của dày Hàn Đông mới có thể thể hiện ra loại phong thái khiến người thổ huyết này ...

Sau, Vương Trung Đỉnh hỏi Hàn Đông: "Nhiệm vụ tôi giao cho em đã hoàn thành chưa?"

"Hoàn thành rồi." Hàn Đông nói.

242. Chương 237: Anh Không Sao Chứ?

Cuối cùng, bị Vương Trung Đỉnh "Nghiêm hình khảo vấn", Hàn Đông rốt cục khai ra sự thật.

Mức độ lo lắng của Vương Trung Đỉnh có thể suy nghĩ là biết.

Hàn Đông còn khuyên loạn, "Anh nên nghĩ tích cực một chút, thúc anh lúc trước nhìn trúng tạo hình nữ trang của em, nói không chừng chỉ là trong tiềm thức ông ta còn lưu luyến đối với mẫu thân."

"Em đây là đang giúp tôi suy nghĩ tích cực a? Ý này của em là nói chúng tôi một nhà nam nhân đều bị em thu phục!"

Hàn Đông ngượng ngùng chà xát tay, "Thế thì không đến mức, em thấy định lực của ba anh vẫn là rất mạnh."

Vương Trung Đỉnh, "..."

Cuối cùng, Vương Trung Đỉnh hoàn toàn không để ý Hàn Đông nữa.

Hàn Đông vì dỗ vị đại gia này, có thể nói phải xuất ra toàn bộ vốn liếng.

Hắn đầu tiên là tác động tình cảm.

Thấy Vương Trung Đỉnh vào phòng tắm, vội chạy vội tới cửa thâm tình chân thành: "Hôm nay em tắm cho anh, thế nào?"

Sau đó tay liền bị cửa kẹp.

Sau đó hắn lại dùng lý lẽ.

"Diện mạo giống bà nội anh cũng không phải lỗi của em a! Anh làm gì thế muốn đem giận dữ đổ lên đầu của em?"

"Hơn nữa, giả nữ cũng không phải em tình nguyện, là anh tự mình nghĩ ra, em có thể làm gì?"

"Đúng hay không? Làm người phải nói đạo lý!"

Vương Trung Đỉnh cứ thế trải chăn đệm, thoảng như không nghe thấy.

Hàn Đông lại bắt đầu đùa giỡn đê tiện.

Học giọng điệu Vương Trung Đỉnh chỉ gà mắng chó, "Người ta dụ ngươi 'ăn' ngươi liền 'ăn', chút định lực của ngươi đi đâu rồi?" (liên thiên cái gì không biết -_-)

Gân xanh trên trán Vương Trung Đỉnh quả nhiên nổi lên.

Hàn Đông tiếp tục dùng khổ nhục kế.

Tựa như lần trước ở phim trường, tự mình đụng vào khung cửa, tiếng đụng còn không lớn bằng tiếng hét.

Vương Trung Đỉnh rốt cục đi về phía hắn.

"Đụng xong hiểu ra được chưa?"

Hàn Đông nuốt nước bọt, "Hình như hiểu được chút rồi."

"Vậy đi ra ngoài đi."

"…"

Cuối cùng, Hàn Đông xuất ra chiêu chí mạng.

Keng ~ keng ~ keng ~ keng… nhật kí đói khát của Hàn Đông đến đây!

Lần này là hoàn toàn thăng lên cấp độ mới, không chỉ có có độc thoại nội tâm, còn có kỹ thuật đối thoại.

Hàn Đông đứng ở ngoài cửa phòng Vương Trung Đỉnh lớn tiếng chậm đọc.

"Hôm nay Vương Trung Đỉnh đi công tác đã trở về, nhưng là tôi lại không thể được đến thỏa mãn. Giờ khắc này, cổ họng tôi có chút khô, bụng có cảm giác nóng rực khó nói …"

Vương Trung Đỉnh từ từ nhắm hai mắt ngửa cổ tựa vào đầu giường, từng ngụm từng ngụm hút thuốc, giống như một chút ảnh hưởng cũng không có.

Lúc này, Hàn Đông đột nhiên tạm dừng.

"Chỗ này tỉnh lược 69 chữ!"

Tĩnh nhãn Vương Trung Đỉnh mạnh mẽ mở ra, nội hàm trong mắt a, phải nói là vô cùng phong phú !

Hàn Đông lật đến trang sau tiếp tục đọc.

"Tôi đột nhiên nhớ lại một đêm kia, Vương Trung Đỉnh dùng "cái kia"… chiếm đoạt tôi… dùng "cái kia"… hủy đi tôi… dùng "cái kia"… công chiếm tôi… Tình hình cụ thể và tỉ mỉ mời giải mật mã, gợi ý mật mã." =)))))

Vương Trung Đỉnh cảm giác mình đang hút vào không phải thuốc lá nữa, mà là lửa.

Hàn Đông lại lật một tờ.

Lần này trước khi đọc, có một thời gian lặng thật dài. Sau đó là hít sâu rồi thở mạnh rồi là ngượng ngùng cười, có thể tưởng tượng nội dung có bao nhiêu khó mở miệng.

"Được rồi, ngày hôm nay đến đây thôi." Hàn Đông nói.

Vương Trung Đỉnh, "…"

Hàn Đông vừa muốn đi, chợt nghe phía sau ầm một tiếng.

Vốn là mỉm cười đắc ý, chờ vừa quay người, lại đổi thành bộ dạng kinh ngạc không rõ thế sự.

"Ai nha ~ làm sao anh lại ra nhiều mồ hôi như vậy? Chê em đọc không hay sao?"

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh lần này thật sự âm! Trầm! Trầm!

Y dùng một tia nhẫn nại cuối cùng cảnh cáo Hàn Đông: "Em tốt nhất đừng tiếp tục chọc vào tôi."

Hàn Đông như trước lộ ra luống cuống lo sợ không yên giống như xử nữ, "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Con ngươi Vương Trung Đỉnh đột nhiên chuyển đen, hung hăng nắm áo Hàn Đông, một phen xoay người túm về phòng.

Ngay sau đó, trong phòng vang lên tiếng cười phóng túng của Hàn Đông.

"Ha ha ha… Không được a… Đấu với ta… Cũng không xem ông đây đã lăn lộn ở chốn này bao nhiêu năm…"

Lần này, Vương Trung Đỉnh triệt để đem Hàn Đông chơi đến phục thiếp, ngoan ngoãn đến độ lúc tỉnh lại còn nói được một câu tiếng người. (phục thiếp: quy phục, phục tùng)

"Em nhớ anh." Hàn Đông nói.

Ngữ khí Vương Trung Đỉnh nháy mắt mềm nhũn xuống, "Em nếu sớm nói, sao đến nỗi phí công phu lớn như vậy?"

Hàn Đông hừ nói: "Em nào biết anh thích nghe lời ngon tiếng ngọt?"

"Em là cố ý muốn được tôi làm đi?"

Kỳ thật, trong lòng ai cũng hiểu, chỉ là không muốn làm trò nị oai như vậy.

"Anh có nhớ em không?" Hàn Đông hỏi.

Vương Trung Đỉnh ân một tiếng.

Hàn Đông không hỏi có bao nhiêu nhớ, hắn biết Vương Trung Đỉnh "Ân" rồi, liền chứng tỏ đã nhớ đến không chịu được.

Có đôi khi, giữa nam nhân với nam nhân sẽ ít đi rất nhiều ngọt ngào.

Cũng bởi vì như thế, tâm mới có càng nhiều không gian dung túng đối phương. Nhiều chuyện đáng giận hơn, chỉ cần một cái bày tỏ đơn giản, là có thể nháy mắt hóa thành hư ảo.

Đây là tình yêu a!

Hàn Đông sống nhiều năm như vậy lần đầu tiên cảm giác được.

Trước đó hơn chục màn thuyết pháp vô ích.

Trừ bỏ tích cóp được kinh nghiệm để mỗi lần thiếu "làm", mông ngứa lại lấy ra xài, còn lại không thu hoạch được gì.

Hàn Đông lại chìm vào giấc ngủ giữa thở ngắn than dài.

Vương Trung Đỉnh thế nhưng không ngủ được, y ngưng thần nhìn chăm chú vào Hàn Đông, đột nhiên rất muốn tra rõ ràng thân thế của hắn.

Ý nghĩ này cũng không phải bị chuyện ảnh chụp của lão thái thái kích thích, mà là rất sớm trước kia đã có.

Vương Trung Đỉnh vẫn luôn rất tò mò, đến tột cùng cái dạng cha mẹ gì mới có thể sinh ra đứa con như vậy đây?

Hôm sau, Hàn Đông và Du Minh cùng ăn cơm.

"Lý Thượng đón quay phim điện ảnh mới rồi, hắn lại diễn một nhân vật phản diện, nghe nói chữa?" Dù Mình hỏi Hàn Đông.

(Chương này bị thiếu một đoạn ngắn đối thoại của Du Minh với Hàn Đông nhưng không ảnh hưởng gì đến mạch truyện mọi người nhé :))) raw bên TQ còn không có bản đầy đủ nên đành chịu thôi)

243. Chương 238: Quay Phim Trái Mùa

Ăn xong bữa cơm này, trời đã tối rồi. Du Minh chậm rãi đi đến bãi đỗ xe, Hạ Hoằng Uy đang ở ngay trong xe chờ cậu.

Không biết có phải là do bị Hàn Đông nhắc nhở hay không, Du Minh cảm giác như có người theo dõi mình. Thẳng đến khi đã lên xe, loại cảm giác bất an này vẫn không hề vơi đi.

Hạ Hoằng Uy phát hiện Du Minh khác thường, liền hỏi: "Làm sao vậy? Nhìn em ủ rũ."

Du Minh nói: "Có thể có chút mệt."

"Buôn lâu như vậy có thể không mệt sao? Số lời em nói chuyện với hắn một giờ, đều có thể cùng người khác nói một năm rồi." Ngữ khí Hạ Hoằng Uy rõ ràng rất không vui.

Bất quá hiện tại Du Minh đã thông minh hơn, một câu cũngkhông phản bác, trực tiếp đem đầu gối lên Hạ Hoằng Uy trên vai nghỉ ngơi.

Hạ Hoằng Uy nghiêng mắt nhìn một cái, thái độ liền đột nhiên chuyển biến.

"Có phải buổi chiều chạy khắp nơi, không chịu nghỉ ngơi?" Dùng đệm ngón tay cọ nhẹ lên môi cậu hỏi.

(ầy đôi này một khi đã ngọt thì o( )o)

Du Minh đâm lao phải theo lao, "Có lẽ."

Hạ Hoằng Uy hoàn toàn tin không nghi ngờ, quay sang lái xe ra lệnh.

"Vậy chúng ta đi thôi."

"Đợi đã!"

Hai vệ sĩ ngồi ghế trên đột nhiên nhanh như báo nhảy ra khỏi xe, bắt lấy một phóng viên đang chụp ảnh cách đó không xa. Sắc mặt Hạ Hoằng Uy đột biến, hất cằm ý bảo lái xe ra ngoài xem tình huống.

Lúc này, phóng viên và vệ sĩ đang tranh chấp. Vệ sĩ muốn xem ảnh chụp, phóng viên lại lấy lý do tin tức mật không liên quan, sống chết không chịu giao ra cameras.

Lái xe thấy tình thế này mở miệng nói: "Khỏi phải vô nghĩa, trực tiếp đoạt lấy."

Tuy rằng phóng viên liều mạng chống cự, nhưng bởi vì thể lực kém xa, thẻ nhớ rất nhanh rơi vào tay vệ sĩ.

Trở lại xe, lái xe đem thẻ nhớ giao cho Hạ Hoằng Uy, lại giấy tờ của phóng viên ném cho Du Minh.

Hạ Hoằng Uy đem thẻ nhớ cắm vào máy tính, mở ra xem ảnh chụp bên trong. Trong đó không ít là ảnh Du Minh, hơn nữa không chỉ ngày hôm nay, vài ngày trước cũng đã theo dõi.

"Trương Văn." Du Minh lẩm bẩm cái tên này, "Nghe rất quen tai, hình như là người của Tân Nhạc báo ."

Hạ Hoằng Uy âm mặt gỡ thẻ nhớ xuống, ném cho lái xe phía trước.

...

Đối với diễn viên mà nói, ngoại trừ thức đêm, dậy sớm, thống khổ nhất chính là cho "quay phim trái mùa".

Mùa đông quay cảnh diễn mùa hè còn đỡ, trong trường quay có hệ thống sưởi hơi, bên trong y phục có quần áo giữ nhiệt, ngao một cái liền xong rồi.

Mùa hè quay cảnh mùa đông mới là bi kịch.

Bởi vì điều hòa có tạp âm, cho nên trong lúc quay phim không thể mở. Hơn nữa áo bông thật dày, đèn mấy vạn oát, thống khổ của diễn viên có thể suy nghĩ là biết.

Hàn Đông gần đây đã nếm trải loại tư vị này.

Bộ phim mà hắn diễn nhân vật bệnh chó tên là bảy ngày , kế hoạch vốn là quay vào cuối tháng 4, lúc ấy vẫn là mùa xuân, mặc áo bông còn coi như miễn cưỡng chịu được đi.

Nhưng bởi vì Hàn Đông cố ý thoái thác, lâm thời thay đổi lộ trình, làm cho thời gian quay phim chậm lại gần hai tháng. Lùi một cái liền đến cuối tháng sáu, nhiệt độ tiêu thăng đến ba mươi mấy độ.

Hơn nữa cái nhân vật kia là nông dân, tiểu bím tóc không thể có, Hàn Đông lại không nỡ cắt, chỉ có thể đội trùm đầu thật dày cùng tóc giả. Cơ hồ sau mỗi màn diễn, áo bông của hắn cũng đều nặng thêm hai cân.

Mấy cảnh ngày hôm nay là diễn với tuyết.

Hàn Đông ở trên một chỗ gọi là "tuyết" mà diễn cảnh phát tác bệnh chó dại bi thảm này. Không chỉ có phải mặc áo bông chạy như điên, còn phải vật lộn, rít gào, ngã xuống đất run rẩy… nóng như thế nào vật vã như thế nào a.

Hắn nghĩ đoàn phim sẽ chế ra chút bông linh tinh giả làm tuyết, không ngờ lại dùng sáu nghìn cân muối. Muốn hắn đầu đầy mồ hôi ngã xuống, sau đó lại ở trên đống muối lăn qua lăn lại, mùi vị kia …

Trước khi quay phim, Du Minh đến đây tham ban, chứng kiến tạo hình của Hàn Đông cũng đã cười đến không dừng được.

"Tôi nói, cậu đều không cần diễn nữa, liền mang bộ dạng ăn mặc như thế này lên hình, người xem lập tức tha thứ cho cậu."

Nếu là đặt ở trước kia, Hàn Đông nhất định sẽ loạn mắng tạo hình sư rồi, nhưng mà hiện tại phải là các loại cảm tạ ý tưởng này.

Đầu đinh của những năm 60, áo bông cũ kỹ mập mạp, quần nhung kẻ không lưu bụi, giầy thể thao trắng đã giặt đến ố vàng … Như thế nào có thể mộc mạc hơn nữa!

Hơn nữa kỹ năng diễn xuất đến thần của Hàn Đông, một cái rụt cổ, một cái co vai, tiểu nhân vật bần cùng khốn khổ và bi ai cứ như vậy xuất hiện rồi.

Du Minh hỏi: "Cậu trong phim là bị cắn vào đâu?"

"Chân." Hàn Đông nói.

"Chẳng thể trách." Du Minh quét mát qua Hàn Đông một cái, "Tôi mà là con chó kia, tôi cũng cắn."

Hàn Đông vừa muốn đáp lời, chợt nghe thấy đạo diễn đang gọi hắn.

"Tôi đi chuẩn bị."

"Đi đi."

Du Minh nghĩ dù sao cũng không còn chuyện gì, cứ ở lại xem thêm một lát đi, vì thế lại bắt đầu vui vẻ với tạo hình của Hàn Đông.

Kết quả vui vẻ không đầy một lát, điện thoại liền đánh tới, bảo cậu lập tức trở về công ty, đã xảy ra chuyện.

Du Minh vốn tưởng rằng là chỗ Hạ Dương Trác xảy ra vấn đề, không ngờ lại chính là mình.

Xem qua tin tức, Du Minh trợn tròn mắt.

Người theo chụp ngày hôm đó căn bản không phải chỉ có Trương Văn, Trương Văn bất quá là một cái bia ngắm. Chân chính ám toán cậu, là tấm ảnh "vệ sĩ đoạt máy ảnh" sau khi Trương Văn bị phát hiện kia.

Vốn dĩ chính là vạch trần "Bạn trai bí mật", kết quả thêm một vệ sĩ nhỏ bé vào, lại nhiều ra một tội "Ra lệnh cho vệ sĩ ẩu đả phóng viên ý đồ tiêu hủy ảnh chụp".

Quả nhiên còn để lại một tay… Du Minh nghiến răng nghiến lợi.

Hơn nữa, tin tức còn lấy lái xe của Hạ Hoằng Uy làm chủ đề. Lái xe là thư ký của Hạ Hoằng Uy, tại tập đoàn lớn của Hạ gia đảm nhiệm vị trí giám đốc. Ngày đó Hạ Hoằng Uy không lộ diện, truyền thông liền cắt câu lấy nghĩa, ám chỉ người lái xe chính là "Đại tài chủ" sau lưng Du Minh.

Đồng thời còn đào bới cả thông tin về gia đình lái xe, đặc biệt nhấn mạnh người này đã kết hôn và có hai con, ngấm ngầm hại người "Xác minh" tin đồn "Du Minh là Tiểu Tam".

Trong lúc nhất thời, trên mạng lại triều dâng làn sóng nhục mạ Du Minh.

Việc này là ai sai khiến đã quá rõ ràng.

Phùng Mục Chi mặc dù là chị họ của Phùng Tuấn, nhưng hai người có tác phong làm việc khác hẳn, Phùng Tuấn rất ít bàn bạc việc tư cùng nàng, cho nên Phùng Mục Chi căn bản không biết hậu trường chân chính sau lưng Du Minh.

Nàng bây giờ là người trước sốt ruột người sau đắc ý. (kiểu như vui sướng khi người gặp họa)

Kết quả, đắc ý không đến hai giờ, phóng viên tư thông cùng nàng liền đã gọi điện thoại đến.

"Phùng tỷ mau cứu tôi đi, sắp có chuyện lớn."

Phùng Mục Chi biến sắc, "Làm sao vậy?"

"Vừa rồi cục công an đến đem Trương Văn đi, cùng dẫn theo đi còn có mấy người phụ trách liên quan, nghe nói xã trưởng và tổng biên đều bị mời đi uống trà rồi."

Phùng Mục Chi khó mà tin nổi, "Một giám đốc của tập đoàn mà thôi, làm sao có thể có quyền lực lớn như vậy?"

"Cái gì giám đốc tập đoàn? Đó là lái xe của người ta!"

"Cậu nói tên giám đốc kia, là lái xe của cậu ta?" Con ngươi Phùng Mục Chi đều muốn rơi ra rồi.

"Phùng tỷ, cảnh sát lại đến! Bọn họ..."

Một trận tiếng động truyềnđến, Phùng Mục Chi đầu tiên là cứng đờ, tiếp theo liền chán nản gác điện thoạidi động sang một bên.

244. Chương 239: Em Xuất Tài Tôi Xuất Lực

Họa vô đơn chí, tai hoạ ngầm Du Minh bên này còn chưa tiêu trừ, Thái Bằng bên kia lại cho Phùng Mục Chi một đòn nặng.

"Hằng Vũ truyền thông" liên tiếp tung ra ba trailer tuyên truyền của tổ hợp thanh niên, ba suất ca đều là tiểu thịt tươi 96, vừa tuyên truyền liền dẫn đến hưởng ứng nhiệt liệt.

(Tuy là nghe nó không hay nhưng thật sự nguyên văn nó là "tổ hợp thanh niên" mình không thay bằng cái gì khác được cả T___T)

Mà ba người, vô luận là diện mạo xuất chúng, tinh thông nghệ thuật hay là phân công nhân vật, đều giống như đúc so với trù hoạch tổ hợp thanh niên của Phùng Mục Chi lúc trước. Ngay cả trailer tuyên truyền cũng đều giống hệt ý tưởng của nàng.

Thảm hại hơn chính là, phương án của Phùng Mục Chi đã được thông qua, nên trước đó không lâu, tổ hợp đã chính thức ký hợp đồng cùng với công ty rồi.

Ba người này là Phùng Mục đã sớm chọn và bồi dưỡng, lúc trước đã huấn luyện gần hai năm ở công ty quản lý của nàng, đầu nhập không cần nhiều lời. Sau đó kế hoạch được thông qua, các con đường tuyên truyền đều đã đả thông, những phí tổn này lại càng vô kể.

Mắt thấy "Tân tinh chói mắt" này sắp được tung ra, kết quả lại bị người ta đoạt trước. Hiện giờ tiếp tục giữ nguyên mà xuất thủ, nhất định sẽ bị xem là ăn theo, mang "danh tiếng" đạo ý tưởng rồi.

Hơn nữa, trù hoạch thất bại là việc nhỏ, bị hoài nghi tiết lộ cơ mật công ty mới là việc lớn. Bởi vì kế hoạch này trước mắt chỉ có nàng và Vương Trung Đỉnh xem qua, những người còn lại căn bản chưa từng tiếp xúc đến.

Ngay khi nàng vội vã tìm đến Vương Trung Đỉnh làm sáng tỏ, cách đó không xa một thân ảnh bắt nàng hoàn toàn mất bình tĩnh.

Chu Lê đang ở cửa phòng làm việc khoa tay múa chân với nhân viên khuân vác, bộ dạng kia còn thật sự tập trung, giống như là muốn ở lại đây.

"Cô không ở lại Thượng Hải, chạy đến đây làm gì?" Phùng Mục Chi hỏi thẳng.

Chu Lê mỉm cười động nhân, "Phòng công tác của tôi cũng đã chuyển về Trung Đỉnh rồi, tôi không đến đây còn có thể đi đâu?"

"Cô không phải ẩn danh rồi sao?" Phùng Mục Chi nhớ rõ ràng.

"Tôi ban đầu là muốn ẩn danh, nhưng bất hạnh là dưới tay Vương tổng không có người tài có thể sử dụng. Năm lần bảy lượt mời tôi, tôi ngại làm anh ta bẽ mặt."

"Đừng nói giỡn, tôi theo Vương tổng nhiều năm như vậy, anh ta nói cái gì, làm chuyện gì, tôi còn không rõ sao?"

"Cũng bởi vì cô quá rõ, Vương tổng mới phải mượn lần này trị cô một phen." Chu Lê không chút khách khí.

Sắc mặt Phùng Mục Chi nháy mắt thay đổi, "Cô có ý gì?"

Chu Lê điểm lên một điếu thuốc, động tác quyến rũ.

"Mạo muội hỏi Phùng tỷ, Bản kế hoạch phương án tổ hợp kia có phải cô tiết lộ ra ngoài hay không?"

Phùng Mục Chi ngữ khí quyết đoán, "Đương nhiên không phải."

"Đúng a ~ nếu không phải cô, còn có thể là ai đây?" Sương khói theo bờ môi đỏ mọng của Chu chậm rãi tràn ra.

Phùng Mục Chi bất vi sở động, "Vương tổng sẽ không thiếu đầu óc như vậy, hạ đao với người một nhà."

"Người một nhà…" Chu Lê hừ cười một tiếng, "Cô đến công ty được bao lâu mà dám xưng người một nhà? Nương pháo mới lắc lư vài vòng ở trước mắt Vương tổng ba giờ, liền dám xưng người một nhà?"

Phùng Mục Chi việc nhân đức không nhường ai, "Cô một kẻ mới vừa rảo bước vào cửa cũng dám lấy giọng điệu người trong nhà tác oai tác phúc, tôi làm sao lại không dám?"

"Bởi vì tôi có chỗ dựa a ~ cô thì sao? Vương tổng hiện tại nhờ cũng không chịu bảo vệ."

"Làm sao cô biết…"

Phùng Mục Chi một câu còn chưa nói xong, liền thấy bốn năm cảnh sát cách đó không xa hướng nàng đi tới.

Chu Lê nhẹ nhàng vung tay, một tiếng "Tạm biệt" nói đến mặt Phùng Mục Chi đều xanh mét.

Xế chiều hôm đó, Phùng Tuấn đến tìm Vương Trung Đỉnh nói giúp.

Vương Trung Đỉnh thản nhiên trả lời: "Cậu yên tâm, cô ta là hạng người gì trong lòng tôi nắm chắc. Coi như thật sự là người như thế, tôi cũng sẽ nể tình cậu mà mở một đường cho cô ta."

Nghe nói như thế, trong lòng Phùng Tuấn cuối cùng mới yên tâm hơn.

"Bất quá bên Hạ Hoằng Uy kia thì khó bảo đảm, cậu cũng biết hắn là hạng người gì. Nếu là hắn hạ quyết tâm phải chỉnh, tôi cũng không có biện pháp."

"Tôi hiểu, việc này chứng thật là tỷ của tôi tự chuốc lấy."

"Cô ta sai là sai ở không nên chọc tới Du Minh, chẳng sợ đổi thành Hạ Dương Trác, cũng sẽ không tạo thành hậu quả như hiện tại." (càng ngày càng thích cặp Hạ Du này :3)

Phùng Tuấn thở dài, "Tôi nếu trước đó nói qua cùng nàng, cũng sẽ không làm đến loại tình trạng này rồi."

“Được rồi, bây giờ nói gì cũng đã chậm. Loại tâm lý này của cô ta không phải ngày một ngày hai nữa, coi như lần này không có chuyện, cũng khó đảm bảo không có lần sau.”

Phùng Tuấn gật đầu, “Nàng rất hám lợi, tôi khuyên qua rất nhiều lần, chính là vẫn không nghe.”

Vương Trung Đỉnh không nói gì.

Phùng Tuấn lại hỏi: “Về tổ hợp ba người kia …”

“Tôi tự có an bài.”

Tuy rằng công ty bên này sứt đầu mẻ trán, nhưng Vương Trung Đỉnh vẫn bớt thì giờ đi tham ban đoàn phim bảy ngày .

Mấy cảnh diễn ngày hôm nay này là nhân vật bị phát tác bệnh chó dại đến giai đoạn cao trào, hắn bị người nhà trói ở trên ghế, ở trạng thái khó có thể ức chế.

Lúc Vương Trung Đỉnh đến, quá trình quay phim cũng đang khẩn trương tiến hành, y tìm một vị trí bí mật, vô thanh vô tức xem Hàn Đông ra sức biểu diễn.

Không giống với truyền thống, bộ phim điện ảnh này không xác định cho nhận vật một hình tượng trung hậu thành thật.

Tương phản, hắn thích việc xấu, thích khoe khoang, thường có tâm lý may mắn.(tâm lý chủ quan, tự tin mù quáng)

Chính là bởi vì như thế, sau khi bị chó cắn, trước hết không phải là đi tiêm vắc-xin phòng bệnh, mà là cầu một phương thuốc liêm giai thảo dược, mới tạo thành bi kịch này.

Bộ phim tên là bảy ngày , chính là giảng thuật quá trình biến tính bảy ngày của người bị bệnh chó dại từ lúc phát tác đến tử vong,.

Từ lúc bắt đầu một thân thô bỉ lại hay giả bộ làm trò cười, về sau lần đầu phát tác cố chấp không chịu chạy chữa, rồi đến gian đoạn phát bệnh cao trào hoảng sợ gào khóc “Còn chưa có sống đủ”, cuối cùng đến khi khí quan suy kiệt, mất nước tuyệt vọng mà chết …

Trong đó kinh khủng nhất hẳn là chính giai đoạn cao trào, cũng chính là màn Hàn Đông đang quay này. Khi áo bông mập mạp của hắn bị dây thừng không khoan nhượng mài ra mấy lỗ thủng, sợi bông ướt sũng chấn động rớt xuống thành đoàn thì rất nhiều nhân viên công tác ở đây đều khóc.

Vương Trung Đỉnh trực tiếp xoay người, tìm chỗ ngồi hút thuốc.

Trước khi đi còn quay sang Nhị Lôi nói một câu, “Lần sau loại diễn này đừng bảo tôi tới xe,”

Nhị Lôi ngạc nhiên, không phải ngài mới là bắt tôi tới xem sao?

Một đoạn thời gian rất dài sau khi quay xong, Hàn Đông vẫn không có cách nào thoát khỏi vai diễn. Người ta đã muốn mặc áo lót quần cộc đi hóng gió, hắn vẫn còn bọc nguyên trong đại áo bông kia.

Rất nhiều người qua khuyên, “Nhanh chóng cởi ra cho mát mẻ chút đi, đừng ủ mãi ra rôm.”

Hàn Đông gật gật đầu, “Được, tôi biết rồi.”

Sau đó vẫn tiếp tục bó chặt.

Nhị Lôi muốn lột xuống cho Hàn Đông, kết quả Hàn Đông sống chết không chịu, vừa đổ mồ hôi đầm đìa vừa nói mình lạnh.

Những người khác cũng sốt ruột theo.

“Nhanh chóng cởi ra đi, cảnh diễn ngày hôm nay đã xong rồi, lát nữa Vương tổng sẽ tới tìm cậu. Cậu cứ như vậy, Vương tổng thấy sẽ đau lòng, nhất định sẽ trách chúng tôi không quản cậu…”

Cuối cùng, vì để yên lòng đại gia hỏa, Hàn Đông rốt cục cởi ra. Hơn nữa đã bị nóng đến cái gì cũng chẳng quan tâm, trước mọi người cởi bay áo bông, lột quần bông, ôm đại quạt điện, quần lót theo gió lay động.

Tất cả mọi người không lên tiếng, toàn bộ chỉ biết nhìn chằm chằm hai cái đại chân dài kia của Hàn Đông.

Chỉ có Nhị Lôi kiên trì tiến lên nhắc nhở: "Cậu thu liễm chút, Vương tổng về thấy được làm sao bây giờ?"

Lúc này, Vương Trung Đỉnh vừa mới từ bên ngoài đi vào.

"Người đâu?" Hỏi nhân viên của đoàn phim.

Kịch vụ nói: "Ở bên trong đó, ngài nhanh chóng đi xem đi, sống chết không chịu cởi quần áo."

Vương Trung Đỉnh lòng nóng như lửa đốt đi vào.

"Thiếu con mẹ nó lấy người tới dọa ta! Lão tử chính là bị làm chết, cũng không mặc y phục!"

Nhị Lôi nghẹn lời, "Vương tổng…"

Kịch vụ, "… Cái kia, vừa rồi ai nói ngày mai muốn xin nghỉ? Đến, lại đây đăng ký."

Không đầy một lát sau, cả studio đều trống.

Chỉ còn lại hai thân ảnh đối mắt nhìn nhau.

Hàn Đông, "… Khuya nay em muốn ăn chân giò."

Vương Trung Đỉnh, "Có thể, em xuất tài tôi xuất lực."

(ý là HĐ cung cấp vật phẩm còn VTĐ bỏ sức. Thế là bị véo một trận :v)

Hàn Đông, "A a a a…"

Buổi tối thời gian tắm rửa, Hàn Đông lại chỉ vào đùi lên án Vương Trung Đỉnh: "Nhìn một cái anh véo em đi."

Vương Trung Đỉnh nhìn mà như không thấy.

Hàn Đông đột nhiên tinh nhãn quảng lượng, "Cái này của em có phải có thể báo bảo hiểm rồi không? Còn có mông em, thiệt nhiều rôm, có phải hay không cũng có thể báo? Có phải không? Có phải không?"

"Em bị điên rồi đi?"

"A?…"

Tắm rửa xong, Hàn Đông nằm lỳ ở trên giường, Tây Tây cưỡi ở trên mông Hàn Đông, tiểu tay loạng choạng lọ phấn rôm, một chút một chút trát lên người Hàn Đông.

"Ngày hôm nay sao lại là cháu thoa cho ta?" Hàn Đông hỏi.

Tây Tây mặt lạnh nói: "Không thể kháng mệnh."

Vương Trung Đỉnh đi tới, chứng kiến một màn trước mắt không khỏi sửng sốt, đứa nhỏ này như thế nào lại đi thoa phấn rôm?

Hơn nữa ở phía sau nơi Hàn Đông nhìn không thấy, tiểu răng thỏ của Tây Tây lộ ra, cười đến vô cùng tươi.

Vương Trung Đỉnh đi vào, đưa tay về phía Tây Tây nói: "Được rồi, ba ba tự làm đi."

Tiểu miệng của Tây Tây bĩu xuống, "Con còn muốn chơi một lát."

"Đừng đùa nữa, nên ngủ rồi."

Tây Tây không tình nguyện xuống giường, cuối cùng tiếc nuối liếc mắt một cái, còn chưa kịp thoa mông tròn, thương tiếc mà đi.

Bởi vì Hàn Đông hai ngày này đều diễn ở ghế trên, cho nên tách cánh mông hắn ra, hai má bên trong đều đỏ là rôm.

Vương Trung Đỉnh nhịn không được hỏi: "Khó chịu không?"

"Tạm được, lúc không nóng cũng không có cảm giác gì."

Vương Trung Đỉnh tính một cái, tuy rằng chỉ còn vài ngày nữa, nhưng ngẫm lại vẫn cảm thấy đau lòng.

"Tiếp tục kiên trì vài ngày nữa, chờ quay xong rồi, mang em đến đảo nhỏ thư giãn một chút."

Hàn Đông hưng phấn một trận, lại thay Vương Trung Đỉnh khởi xướng lo lắng.

"Chuyện Phùng Mục Chi anh có thể xử lý như thế nào?"

Vương Trung Đỉnh sắc mặt ngưng trọng, "Xem tình huống."

"Anh có biết là ai tiết lộ kế hoạch không?"

Vương Trung Đỉnh nói: "Tôi lại không ngốc."

Lúc này, Hàn Đông đột nhiên ngồi dậy.

"Em có một cách, anh muốn nghe không?"

"Cái gì?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Hàn Đông úp sấp bên tai y nhỏ giọng nói thầm một hồi.

Trong mắt Vương Trung Đỉnh thoáng hiện lên một tia tinh quang.

"Thế nào?" Hàn Đông nhướn mi.

Vương Trung Đỉnh vừa lòng đến thậm chí có chút hoài nghi, "Kế hoạch kia sẽ không phải là em tiết lộ ra ngoài đi?"

"Bậy bạ!" Hàn Đông giận dữ khó chịu, "Em và Thái Bằng thời gian này căn bản không có tiếp xúc."

Vương Trung Đỉnh như trước híp mắt đánh giá Hàn Đông.

"Chỉ là Phùng Mục Chi tâm lý phòng bị nặng như vậy, Lý Thượng như thế nào có thể lấy được kế hoạch từ trong tay cô ta?"

Hàn Đông hừ lạnh một tiếng, "Em làm sao biết? Tiểu tử đó vẫn luôn lén lút."

Vương Trung Đỉnh sâu kín nói: "Nếu tôi nhớ không lầm, kế hoạch kia là em ký tên a?"

Hàn Đông thân hình cứng đờ, tiếp theo liền mắng lại: "Em ký nhiều như vậy, ai biết cái nào là của cô ta?"

Vương Trung Đỉnh không nói gì.

Hàn Đông một lần nữa nằm úpsấp quay về trên giường, tức giận nhắc nhở: "Còn chưa có thoa xong đâu."] V

245. Chương 240: Thế Cục Đảo Ngược

Hắc Độc đại hỏa, không chỉ có giúp Lý Thượng một đường đưa thân, cũng làm cho Hằng Vũ truyền thông nhanh chóng quật khởi. Trong hai tháng ngắn ngủn mở rộng nhiều hạng nghiệp vụ mới, quản lý nghệ sĩ chính là một trong số đó.

Mà tổ hợp thanh niên bắt chước, A-clock, cũng là thử nghiệm đầu tiên của lĩnh vực này.

Sự thật chứng minh, Phùng Mục Chi không chỉ có ánh mắt thị trường lợi hại, phương diện trù hoạch kinh doanh cũng rất có thiên phú. Nên tổ hợp mới vừa xuất đạo một tháng liền bùng nổ nhân khí, còn lên hình chương trình tống nghệ lớn nhất quốc nội, cuồng lãm một đám fan thanh thiếu niên.

Ngay khi tất cả mọi người nghĩ kế hoạch tổ hợp của tập đoàn Trung Đỉnh đã thất bại, công ty quản lý Trung Đỉnh lại có thể gióng trống khua chiêng đem tổ hợp này tung ra. Hơn nữa là còn để nguyên như cũ mà ra mắt, tên còn là A-watch. Từ đó về sau, phàm là nơi có A-clock, liền có thân ảnh A-watch.

Thậm chí có truyền thông còn tuyên truyền kết hợp, ngang nhiên đánh ra cờ hiệu A-clock- And- A-watch, ám chỉ song phương là một tổ hợp hai chi nhánh.

Đối với sự việc này, bên Trung Đỉnh một mực dùng thái độ ái muội đáp lại.

Hằng Vũ truyền thông tuy rằng cực lực phủ nhận, nhưng trước mạng lưới quan hệ khổng lồ của tập đoàn Trung Đỉnh, tiếng phản bác có vẻ như cực kì nhỏ. Hơn nữa tập đoàn Trung Đỉnh có tâm phúc truyền thông trợ giúp, làm cho việc "Hợp Thể" trong mắt mọi người giống như đã trở thành sự thật rồi.

Vì thế, các fan nhiệt tình nhanh chóng lan tràn sang bên A-watch này.

Hơn nữa thành viên A-watch huấn luyện từ trước tới nay, khiến cho từ hình tượng, khí chất đến thái độ xử sự của họ đều trội hơn so với A-clock, rất nhanh trở thành 'tân sủng' của người hâm mộ.

Trong lúc này, tập đoàn Trung Đỉnh cơ hồ không tốn bao nhiêu tuyên truyền phí, hết thảy đều dựa vào "Được nhờ". Nếu so với tranh chấp thẩm vấn cùng Hằng Vũ truyền thông, khiến cho lưỡng bại câu thương, tính ra cách này hơn rất nhiều.

Nhưng mà, cái này cũng không phù hợp với tác phong từ trước tới nay của tập đoàn Trung Đỉnh, có một bộ phận cao tầng đối với hành động lần này vẫn có phê bình kín đáo.

Bọn họ cho rằng công ty làm như vậy là tự hạ thấp giá trị của mình, tương đương đem đường đường một cái đại tập đoàn đặt ngang hàng với một công ty nhỏ hạ lưu. Tuy rằng ngoại giới đều nghĩ Hằng Vũ truyền thông đang chiếm tiện nghi của Trung Đỉnh, nhưng thân là người biết chuyện, bọn họ chung quy cảm thấy làm như vậy có mặt tổn hại, không tránh khỏi lời ra tiếng vào.

Đối với việc này, Vương Trung Đỉnh hoàn toàn áp dụng phương thức xử lý lạnh.

Sau đó ngay cả họp cũng không tham gia, vài người từng trung nghĩa, hiện giờ toàn bộ đều trở thành người ầm ĩ bảo thủ, cả công ty liền không cơ trí bằng một mình vợ y.

Tháng sáu, có một buổi lễ thời trang lớn ở Bắc Kinh.

Các nghệ sĩ nổi bật trên thảm đỏ, bàn tiệc khách quý đều chật kín.

So sánh với những năm trước cao điệu, năm nay Lý Thượng có vẻ thâm trầm hơn. Tựa như chỉ đi qua, cơ hồ không cho truyền thông bao nhiêu thời gian chụp ảnh, đã vội vàng đi xuống khỏi thảm đỏ.

Phía sau hắn là tổ hợp A-clock, tuy rằng xuất đạo không lâu nhưng nhân khí không thể khinh thường. Vừa xuất hiện liền nhận được tiếng thét chói tai của đám đông fan, độ hoan nghênh có thể sánh ngang với minh tinh.

A-watch theo sát phía sau, quả nhiên lại khơi lên một vòng triều cường khác. Cứ việc ba người phía trước các loại trợn tròn mắt, vẫn không thể ảnh hưởng độ ăn ý của bọn họ trong lòng fan.

Tiếp theo, nữ vương Chu Lê nổi bật thu hút mọi sự chú ý.

Trang điểm diễm lệ, trang sức ngọc lấp láp, đường cong nóng bỏng, sắc đẹp ba trăm sáu mươi độ không góc chết … Làm cho cả thảm đỏ đều rạng rỡ lên theo.

Thái Bằng đứng ở cách đó không xa đánh giá Chu Lê, tinh nhãn nhấp nháy sáng lên.

Chu Lê từng tiếp xúc qua vô số nam nhân, nhìn thấy cái loại ánh mắt này của Thái Bằng, liền minh bạch trong lòng gã muốn gì.

Đoá hoa giao tiếp chính là đoá hoa giao tiếp, chỉ cần phát hiện dấu hiệu quật khởi từ người này, liền buông dáng tiến đến thông đồng.

"Thái tổng, uống một chén?" ngón tay xinh đẹp của Chu Lê trêu đùa lên ly rượu.

Thái Bằng cười cười cùng nàng chạm ly, khen nói : "Cô so với tưởng tượng của tôi còn đẹp hơn."

"Trong tưởng tượng của ngài có bao nhiêu đẹp?" Chu Lê cố ý hỏi.

Thái Bằng không nghĩ ngợi gì liền trả lời: "Diễm áp quần phương."

(vẻ đẹp áp đảo tất cả những người xung quanh)

Chu Lê không chút nào che dấu lòng hư vinh của mình, trong nháy mắt lúm đồng tiền như hoa, khiến nhiều người phải ghé mắt.

Nhưng mà, ngay khi hai người đang tán gẫu thật vui thì ánh mắt Thái Bằng đột nhiên chuyển tới thảm đỏ. Tiếp theo mặt tựa như đóng băng, động cũng không động một chút.

Người mới vừa rồi còn diễm áp quần phương kia, nháy mắt liền ảm đạm thất sắc.

Lúc này người đi trên thảm đỏ chính là Hàn Đông.

Hắn so với Lý Thượng còn giản dị hơn, ngay cả tạo hình sư cũng không kinh động, tùy tiện chọn chiếc áo logo hoạt hình, một cái quần chín phân ôm chân mặc lên.

Chu Lê quay đầu thấy Hàn Đông, cũng không khỏi sửng sốt.

Chiếc quần trên người Hàn Đông này, cho ai mặc cũng phải quét trên mặt đất làm khăn lau. Ngay khi Chu Lê còn kinh hoảng vì Hàn Đông ngay cả quần dài như vậy cũng có thể mặc vừa, lại phát hiện dưới quần còn lộ ra một đoạn cổ chân.

Chân dài không đáng sợ, vào đội bóng rổ liền thu được một bó to. Chỉ sợ chân không chỉ có dài, còn Thẳng! Trắng! Đều! Cân đối! Kiện Mỹ!

Lúc này ngay cả Chu Lê cũng có chút không bình tĩnh rồi.

Vốn dĩ nàng là chờ Hàn Đông chủ động tìm tới cửa, bởi vì từ lúc nàng đến công ty, scandal về nàng cùng Vương Trung Đỉnh liền như lũ chặn không dứt. Mà Hàn Đông cùng Vương Trung Đỉnh có tư tình lại là chuyện mọi người lòng hiểu mà không nói, cho nên Chu Lê cảm thấy Hàn Đông nhất định sẽ bằng mọi cách tìm hiểu.

Nhưng mà, không sợ gặp kẻ đầy bụng tâm cơ, chỉ sợ gặp phải kẻ vô tâm vô phế.

Ngươi đây ngay cả kịch bản cũng đã có, một câu "Tôi và anh ta đã sớm là quá khứ" lãnh diễm đều đã chuẩn bị xong, người ta lại giống như không có việc gì, ngươi nói có biệt khuất hay không?

Cho nên, kết quả là chính là Chu Lê không thể nhịn được trước.

Hàn Đông mới vừa xuống thảm đỏ, đã bị một đôi tay thơm ngát trắng mịn như ngọc nhéo nhéo hai má.

"Ai nha, làm sao cậu lại đáng yêu như thế?" Chu Lê miệng không đúng tâm khen.

Hàn Đông lại tưởng là nói thật, tự mình cảm giác tốt đẹp đến hai tay đều sáp vào túi quần rồi.

Trợ lý Chu Lê nói: "Tôi cảm thấy hai người tính cách giống nhau a, cậu ấy tựa như phiên bản nam của cô."

Hàn Đông hớn hở trả lời: "Vậy cũng thật là vinh hạnh của tôi rồi."

Trợ lý ngay sau đó còn nói: "Chẳng thể trách Vương tổng vì cậu ngay cả tính hướng cũng thay đổi."

Hàn Đông giả vờ không nghe không biết loại quan hệ này, như trước cà lơ phất phơ cười.

Chu Lê cũng giả như vô ý phản bác trợ lý một câu.

"Nói bậy bạ gì đó? Vương tổng thích cậu ấy là bởi vì cậu ấy tốt, liên quan gì đến việc giống tôi?"

Trợ lý nói tiếp: "Chính là không phải Vương tổng với cô…"

"Cô có thôi hay không?" Chu Lê ngắt lời trợ lý đúng lúc, lưu lại cho Hàn Đông một biểu cảm lo lắng.

Nhưng mà, Hàn Đông vẫn là bộ dạng chẳng hề để ý kia.

Chu Lê giả mù sa mưa khuyên nhủ Hàn Đông: "Cậu đừng nghe người ta nói bậy, tôi với Vương tổng căn bản không có gì. Trong lòng Vương tổng chỉ có cậu, thật sự, cậu đừng nghĩ nhiều a!"

Hàn Đông cười nói: "Yên tâm đi, tôi sẽ không nghĩ nhiều."

Trong lòng ám thêm một câu: Ngu ngốc mới đi nhìn trúng ngươi! !

Bên này, Vương Trung Đỉnh và Thái Bằng cũng đang trò chuyện "hữu hảo".

Thái Bằng đùa giỡn nói : "Vương tổng ngài đại khí chính trực như vậy, như thế nào cũng học theo trò lợi dụng?"

Vương Trung Đỉnh mặt lạnh trả lời: "Gần mực thì đen, cùng một ổ chăn ngủ lâu, tự nhiên dính vào chút ngạt khí."

Nghe được bốn chữ "Cùng một ổ chăn", sắc mặt Thái Bằng quả nhiên không còn tốt như vậy.

"So với ở đây khoe khoang, còn không bằng làm chút thực tế. Mùa hè diễn cảnh mùa đông, bọc đến nổi một thân rôm, thiệt thòi ngài vẫn nhìn được."

Vương Trung Đỉnh thản nhiên trả lời: "Ngươi dù ôn nhu săn sóc thế nào, cũng không đổi được bản chất đàn ông thô kệch."

Lời này nháy mắt gợi lên thương tâm của Thái Bằng, Hàn Đông bằng một câu "Ta đối với đàn ông thô kệch không có hứng thú" trở thành nỗi đau lớn nhất trong lòng gã.

Cho nên, sắc mặt Thái Bằng có thể suy nghĩ là biết.

"Tôi là thô kệch đúng vậy, nhưng là ngài tinh tế tỉ mỉ nửa ngày, như thế nào còn để thủ hạ đem kế hoạch tiết lộ ra đây?"

Vương Trung Đỉnh lẳng lặng trả lời: "Thấy ngươi một mình một phòng rất đáng thương, tặng ngươi ba văn vật ngụy tạo làm ấm ổ chăn."

"Ai là chính phẩm ai là văn vật nguỵ tạo, còn chưa nhất định đâu."

Hôm sau, Hằng Vũ truyền thông đã đem đơn kiện tập đoàn Trung Đỉnh tố cáo lên toà án.

Đồng thời, A-clock cũng công khai tuyên bố, bọn họ không có bất cứ quan hệ nào cùng A-watch. Chính là lợi dụng danh tiếng của bọn họ tiến hành lăng xê, bọn họ thể hiện căm hận cực điểm đối với hành động này.

Việc này gây lên sóng to gió lớn ở trên mạng.

Hai bên tựa như Vương lão cát cùng Gia Đa Bảo, các loại giương đao giương súng khẩu chiến, rất gay gắt, trong lúc nhất thời thiệt giả khó phân.

(Vương lão cát cùng Gia Đa Bảo: hai hãng hàng trà lạnh ở TQ, có hình thức bao bì sản phẩm giống nhau)

Thông qua hiệp thương, phương thức xử lý tốt nhất, chính là trình giấy tờ hợp đồng thành lập tổ hợp, thông qua ngày hợp đồng có hiệu lực mà phán định đến tột cùng ai trước ai sau.

Nếu dựa theo cái này mà phán định, phần thắng của Trung Đỉnh cũng không lớn.

Bởi vì phương án của Phùng Mục Chi ghi rõ thời gian dự định ký hợp đồng tổ hợp là ngày 21/5, mà thời gian chính thức cũng nghiêm khắc dựa theo kế hoạch này thực hiện.

Nên nếu kế hoạch bị trộm lấy, Hằng Vũ truyền thông nhất định sẽ lựa chọn ngày trước đó.

Trên thực tế tổ hợp A-clock so với A-watch được ra mắt sớm hơn vài ngày.

Nhưng mà, kết quả khiến cho mọi người trợn mắt líu lưỡi.

Thời gian Hằng Vũ truyền thông ký hợp đồng không ngờ là ở ngày 25/5, so với Trung Đỉnh chậm gần 4 ngày.

Nhãn cầu Thái Bằng đều đỏ rồi.

Ngày 21/5? Như thế nào lại là ngày 21/5?

Tiểu tử Lý Thượng đó trộm kế hoạch tới rõ ràng viết ngày 27/5!

Ai con mẹ nó đã sửa lại của lão tử?

Còn có thể là ai?

Thái Bằng hơi giương mắt liền thấy được ý cười giữa hai hàng lông mày của Hàn Đông.

Trong nháy mắt toàn bộ minh bạch rồi.

Hảo ~ cố ý để Lý Thượng đánh cắp một phần kế hoạch giả, sau đó để chúng ta làm tuyên truyền giúp. Chờ tuyên truyền gần xong rồi, sẽ đem ta một cước đá văng… Tiểu tử cậu đủ thâm !

Thái Bằng trong nghiến răng nghiến lợi vẫn không quên hướng Hàn Đông truyền đạt yêu thương.

Yên tâm, tôi sẽ càng thêmyêu cậu! !"

246. Chương 241: Kỳ Thật Vi Phu Cũng Là Fan Của Ngươi.

Tiệc bộ phim điện ảnh thứ hai của Hàn Đông bảy ngày cũng sát thanh rồi.

(sát thanh: hoàn thành khâu chỉnh sửa cuối cùng, hoàn thành công việc)

Không giống với tiệc hơ khô thẻ tre lúc trước, lần này Hàn Đông không hề bị chế giễu hay làm khó. Từng nhân viên đều chúc hắn một chén rượu, tỏ ra kính trọng đối với nỗ lực của hắn trong thời gian dài này.

Hàn Đông say đến tối tăm mặt mũi.

Về đến nhà vừa đặt đầu đã ngủ say, ngủ một giấc liền đến ba ngày.

Sau khi tỉnh lại không biết vì chưa hết buồn ngủ hay là sao, Hàn Đông cả người buồn bực không vui.

Ngay cả chuyện đó hàng ngày ham thích cũng không đề nổi hứng thú.

Vương Trung Đỉnh mấy lần ám chỉ cùng với khiêu khích, đổi lấy đều là một câu bất đắc dĩ "Mấy ngày nay em bị táo bón."

"Táo bón em có thể uống nước a!" Vương Trung Đỉnh sốt ruột.

Hàn Đông vừa nghe cái chữ "Nước" này, lại như tai vạ đến nơi chạy trốn tứ phía. Vô luận Vương Trung Đỉnh khuyên như thế nào, hắn thủy chung tin chắc mình vừa uống nước liền sẽ tắt thở.

Rơi vào đường cùng, Vương Trung Đỉnh chỉ có thể từ bỏ vận động X, dùng phương thức sờ và cọ để tiêu hỏa.

Nhưng mà, áp dụng loại phương thức này tốn sức, chưa được vài cái đã đầm đìa mồ hôi. Vương Trung Đỉnh lại chịu không nổi mùi hôi, muốn bật điều hòa, lại bị Hàn Đông mãnh liệt phản đối.

"Không được! em sợ gió!" Nói xong lại quấn chặt cả người, lùi về ổ chăn tiếp tục "Tạo mồ hôi".

Chỉ sợ nước sợ gió vẫn là nhẹ, Hàn Đông thường một giây trước còn bưng bát cơm cười ha ha, một giây sau đã ngồi phịch ở trên giường lệ rơi đầy mặt, miệng nhắc đi nhắc lại "Ta còn chưa sống đủ" …

Thấy hắn nhập diễn sâu như thế, Vương Trung Đỉnh không chịu nổi bắt đầu lo lắng vai diễn tiếp theo.

Nếu nhớ không lầm, nhân vật sau hình như là tiện nam.

Không biết đến tột cùng đê tiện đến mức nào.

Vương Trung Đỉnh cảm giác mình có cần phải tìm hiểu trước một chút về trạng thái tinh thần Hàn Đông hai tháng sau.

Vì thế y tìm kịch bản đến thật sự nghiên cứu.

Kết quả, phát hiện nam nhân này không chỉ có hết ăn lại nằm, còn đòi tiền nữ nhân, hơn nữa tình cảm không chung thủy, thường xuyên dây dưa không dứt giữa hai nữ nhân. Thậm chí để theo đuổi kích thích, cầm tiền nạo thai của bạn gái đi tìm tình một đêm …

Vương Trung Đỉnh nhịn không được rùng mình.

Quay đầu lại nhìn Hàn Đông, đột nhiên cảm thấy giờ này khắc này hắn tựa như một đại bảo bối di chân trân quý.

Vì thế Vương Trung Đỉnh đưa ra một quyết định vĩ đại: nhảy qua bước thứ ba, tiến thẳng tới bước thứ tư —— trộm ảnh 2 .

Tin tức vừa ra, cả công ty đều sôi trào.

Phải biết rằng năm trước trộm ảnh tạo nên bao nhiêu lợi tức! Kia là gần mười mấy lần lợi nhuận, cùng với hình thức marketing độc đáo, đã trở thành thần thoại không thể chế phục.

Hơn nữa, bộ phim này đã tạo thành ảnh hưởng lớn đối với hàng phim kịnh dị trong nước, thậm chí cả điện ảnh nội địa.

Đến nay ở các diễn đàn điện ảnh cùng với các danh sách tìm kiếm hot, trộm ảnh vẫn đang duy trì nhân khí cao không giảm.

Đương nhiên, chủ yếu nhất là Vương Trung Đỉnh cũng muốn xem.

Một năm này, chưa có một bộ phim nào khiến cho y cao hứng. Tựa như ở trên giường tìm không thấy người thứ hai có thể cho y High như vậy, độc tính Hàn Đông đã khuếch tán đến tinh thần, sự nghiệp, thậm chí mọi mặt cuộc sống của y.

Hàn Đông nghe nói hủy bỏ vai diễn "Tiện nam", di chứng bệnh chó dại nháy mắt đỡ hơn phân nửa.

"Em đây có phải là có thể hảo hảo thư giãn một chút rồi không?"

Vương Trung Đỉnh nói: "Chỉ cần hoàn thành kịch bản, em muốn chơi thế nào thì chơi."

Hàn Đông kinh ngạc, "Vì cái gì còn muốn em viết kịch bản?"

"Chẳng lẽ không phải em viết sao?" Vương Trung Đỉnh chưa bao giờ nghĩ tới chọn người khác.

"Nhưng khi chúng ta thương lượng, anh nói nếu em có thể bảo chứng người khác viết kịch bản có thể giúp em thoát khỏi hình tượng tiện nam, em có thể không viết. Hiện tại nhân vật tiện nam cũng không có, em còn có cần phải tự mình viết sao?"

Vương Trung Đỉnh không trả lời thẳng, chỉ nói: "Lần này của thù lao của em lấy phương thức nhập cổ mà trả."

Cái gọi là nhập cổ chính là Hàn Đông cũng trở thành một trong những người đầu tư của phim nhựa, thù lao tùy doanh thu bán vé mà định ra. Phòng vé đại bán hắn sẽ có lời, phòng vé ăn hành hắn cũng đi theo uống gió Tây Bắc.

Bởi vậy, Hàn Đông phải hảo hảo tính một chút.

Đến tột cùng là tự mình viết kiếm ăn, hay là nhờ người viết kiếm hơn đây?

Chỉ thấy Hàn Đại Tiên Nhi đôi mắt khẽ khép lại, kháp ngón tay tính toán, lúc này bả vai sập xuống.

"Bỏ đi, vẫn là em tự viết đi."

…

Nhưng là việc này nói thì dễ dàng, bắt đầu làm lại khó khăn.

Hơn nữa bây giờ đang là kì nghỉ hè, học sinh đều được giải phóng, phố lớn ngõ nhỏ dị thường náo nhiệt. Hàn Đông người ngồi ở cạnh bàn viết kịch bản, tâm đã sớm theo Tây Tây bay đến DisneyLand Hồng Kông rồi.

"Em không có tuổi thơ." Hàn Đông cố ý dùgn giọng điệu yếu ớt ám chỉ Vương Trung Đỉnh.

Không ngờ chỉ đổi lấy một câu: "May mắn em không có, bằng không như thế nào người nhà em cũng cả đời ác mộng."

Hàn Đông đem đầu rụt trở về, "… Được rồi." Ta vẫn là thành thành thật thật viết kịch bản đi.

Kết quả gõ không đến một hàng chữ, thiếu cảm hứng, hắn lại đem ánh mắt chuyển tới trên người Vương Trung Đỉnh.

"Anh còn nói sẽ dẫn em đến tiểu đảo thư giãn một chút đó."

Vương Trung Đỉnh đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo lừa gạt nói : "Hiện tại đi cũng không phải thời điểm tốt, chờ em viết xong kịch bản, phim điện ảnh quay xong, giữa lúc phản ứng sôi trào chưa từng có, lại ngồi máy bay đến đảo tư nhân. Khiến cho đám phóng viên truy đuổi không ra hơi, kia mới gọi là phong cảnh!"

Hàn Đông ngẫm lại, lấy độ nổi tiếng hiện tại của hắn, thế nào cần phải đến đảo tư nhân nghỉ ngơi a? Trực tiếp tìm địa điểm du lịch nào đó là xong.

Vì thế lại bắt đầu vắt hết óc soạn.

Vương Trung Đỉnh sợ quấy rầy hắn, cố ý đi ra ngoài làm việc. Kết quả một giờ sau lại tiến vào, màn hình máy tính đã đen rồi, Hàn Đông còn đang ngồi đằng kia thất thần.

"Lại suy nghĩ lung tung cái gì đây?" Vương Trung Đỉnh lớn tiếng mắng.

Hàn Đông mạnh giật mình một cái, vội giải thích nói: "Không nghĩ lung tung gì, đang nghĩ phim điện ảnh… nghĩ đến phim…"

Vương Trung Đỉnh vì muốn một bộ phim điện ảnh hay, ngay cả bộ mặt thật của tư bản cũng bộc lộ ra rồi.

"Vậy thành thành thật thật làm việc cho tôi!"

Hàn tiểu công nhân rụt rè chìa một ngón tay, "Em còn có một quấy nhiễu cuối cùng."

"Nói!"

"Lần này có thể cho em làm diễn viên chính chứ?"

Vương Trung Đỉnh không nghĩ ngợi gì trả lời: "Nam thứ."

"Vì cái gì lại là nam thứ?" Hàn Đông bất bình.

Vương Trung Đỉnh nói: "Sau Phong Mang , tôi tuyệt sẽ không tiếp tục cho em làm phối hợp diễn."

"Anh tại sao lại đem tất cả bảo đặt cược ở trên đó? Vạn nhất lỗ thì sao?"

(bảo: ở đây là một loại đồ để đánh bạc thời xưa)

Vương Trung Đỉnh đầy kiên nghị nói: "Tôi không phải đem bảo đặt cược trên bộ phim, mà là đặt ở trên người em. Trong mắt của tôi, em diễn cái gì cũng có thể hỏa, mấu chốt là khi nào thì hỏa."

Hàn Đông e thẹn cười, "Sao lại nói trắng ra như vậy? Khoe khoang ánh mắt anh tốt a?"

Sắc mặt Vương tư bản thoáng trầm xuống, "… Mau viết! Tiếp tục chậm chạp tôi khấu trừ pháo!"

(pháo hình như là một lần "làm" -___-)

"Cái gì gọi là khấu trừ pháo?"

"Chậm trễ một giờ khấu trừ của em một pháo!"

"Không nói sớm!"

Hàn Đông nháy mắt giống như ma nhập, ánh mắt lóe lên lục quang, đầu ngón tay gõ ra tầng tầng hàn khí. Những ký tự kinh dị đã cực kỳ nhanh chóng hiện lên trên màn ảnh, một hàng, một đoạn, một chương, viết được như si như say, khó có thể kiềm chế.

Rốt cục, sau vô số tiếng linh vang, Hàn Đông một pháo cũng không thiếu hoàn thành xong nhiệm vụ hôm nay.

Lúc tắm rửa, Vương Trung Đỉnh biết rõ còn cố hỏi: "Ngày hôm nay đã viết được gì chưa?"

Hàn Đông nói: "Khung sườn cơ bản, ý tưởng bao quát, các nhân vật đều đã ra rồi."

Vương Trung Đỉnh một biểu tình nghi ngờ, "Nhanh như vậy? Chất lượng có đảm bảo không?"

"Tự anh đi xem a!" Hàn Đông tự tin.

Vương Trung Đỉnh rõ ràng tâm ngứa rồi, lại ra vẻ một biểu tình bất vi sở động, "Bỏ đi, chờ em viết xong rồi nói sau."

Hàn Đông đột nhiên nhớ tới cái gì, "Đúng rồi, bên trong có một nhân vật tiểu hài tử, ta có thể cho Tây Tây vào đùa một chút không?"

Vương Trung Đỉnh thản nhiên trả lời: "Chỉ cần em không sợ nó đoạt nổi bật của em là được."

Phải rồi… Hàn Đông bắt đầu sợ.

Mỗi lần cùng nhau tắm, phía dưới Vương Trung Đỉnh đều cũng giơ lên, nhưng ngày hôm nay thái độ tựa hồ hơi khác thường.

Hàn Đông mới vừa thoa sữa tắm, Vương Trung Đỉnh đã túm lại nâng lên bồn rửa tay, mở ra một chân khoát lên trên.

"Anh làm gì gấp gáp như vậy?" Hàn Đông kinh ngạc.

Vương Trung Đỉnh không trả lời, chỉ nói: "Nhấc cái chân kia cao chút."

"Hết cỡ." Hàn Đông cố hết sức.

Vương Trung Đỉnh vẫn chưa thỏa mãn, "Tôi còn muốn nhìn rõ một chút."

"…"

Mãnh liệt ở phòng tắm qua đi, lửa nóng trong phòng tiếp tục.

Vương Trung Đỉnh quá mức phấn khích, không hề cho Hàn Đông thời gian nghỉ ngơi, liền mấy lần liên tiếp đem hắn chơi đến nhắm mắt rồi.

Sau đó, Vương Trung Đỉnh lặng lẽ xuống giường, đến trước máy vi tính từng câu từng chữ thưởng thức đại tác phẩm của vợ.

Cả quá trình, Vương Trung Đỉnh luôn luôn cau chặt mày, nhìn không ra là vừa lòng hay không vừa lòng.

Cuối cùng khép lại máy tính lại thì trên mặt cũng không có diễn cảm gì đặc biệt.

Chỉ khi nằm lại trên giường, đối diện với khuôn mặt đang ngủ say kia, lại là nhịn không được hôn một cái lên môi của hắn.

Vợ a, kỳ thật vi phu cũng là fan của ngươi.

247. Chương 241: Kỳ Thật Vi Phu Cũng Là Fan Của Ngươi.

Tiệc bộ phim điện ảnh thứ hai của Hàn Đông bảy ngày cũng sát thanh rồi.

(sát thanh: hoàn thành khâu chỉnh sửa cuối cùng, hoàn thành công việc)

Không giống với tiệc hơ khô thẻ tre lúc trước, lần này Hàn Đông không hề bị chế giễu hay làm khó. Từng nhân viên đều chúc hắn một chén rượu, tỏ ra kính trọng đối với nỗ lực của hắn trong thời gian dài này.

Hàn Đông say đến tối tăm mặt mũi.

Về đến nhà vừa đặt đầu đã ngủ say, ngủ một giấc liền đến ba ngày.

Sau khi tỉnh lại không biết vì chưa hết buồn ngủ hay là sao, Hàn Đông cả người buồn bực không vui.

Ngay cả chuyện đó hàng ngày ham thích cũng không đề nổi hứng thú.

Vương Trung Đỉnh mấy lần ám chỉ cùng với khiêu khích, đổi lấy đều là một câu bất đắc dĩ "Mấy ngày nay em bị táo bón."

“Táo bón em có thể uống nước a!” Vương Trung Đỉnh sốt ruột.

Hàn Đông vừa nghe cái chữ “Nước” này, lại như tai vạ đến nơi chạy trốn tứ phía. Vô luận Vương Trung Đỉnh khuyên như thế nào, hắn thủy chung tin chắc mình vừa uống nước liền sẽ tắt thở.

Rơi vào đường cùng, Vương Trung Đỉnh chỉ có thể từ bỏ vận động X, dùng phương thức sờ và cọ để tiêu hỏa.

Nhưng mà, áp dụng loại phương thức này tốn sức, chưa được vài cái đã đầm đìa mồ hôi. Vương Trung Đỉnh lại chịu không nổi mùi hôi, muốn bật điều hòa, lại bị Hàn Đông mãnh liệt phản đối.

“Không được! em sợ gió!” Nói xong lại quấn chặt cả người, lùi về ổ chăn tiếp tục “Tạo mồ hôi”.

Chỉ sợ nước sợ gió vẫn là nhẹ, Hàn Đông thường một giây trước còn bưng bát cơm cười ha ha, một giây sau đã ngồi phịch ở trên giường lệ rơi đầy mặt, miệng nhắc đi nhắc lại “Ta còn chưa sống đủ” …

Thấy hắn nhập diễn sâu như thế, Vương Trung Đỉnh không chịu nổi bắt đầu lo lắng vai diễn tiếp theo.

Nếu nhớ không lầm, nhân vật sau hình như là tiện nam.

Không biết đến tột cùng đê tiện đến mức nào.

Vương Trung Đỉnh cảm giác mình có cần phải tìm hiểu trước một chút về trạng thái tinh thần Hàn Đông hai tháng sau.

Vì thế y tìm kịch bản đến thật sự nghiên cứu.

Kết quả, phát hiện nam nhân này không chỉ có hết ăn lại nằm, còn đòi tiền nữ nhân, hơn nữa tình cảm không chung thủy, thường xuyên dây dưa không dứt giữa hai nữ nhân. Thậm chí để theo đuổi kích thích, cầm tiền nạo thai của bạn gái đi tìm tình một đêm …

Vương Trung Đỉnh nhịn không được rùng mình.

Quay đầu lại nhìn Hàn Đông, đột nhiên cảm thấy giờ này khắc này hắn tựa như một đại bảo bối di chân trân quý.

Vì thế Vương Trung Đỉnh đưa ra một quyết định vĩ đại: nhảy qua bước thứ ba, tiến thẳng tới bước thứ tư —— trộm ảnh 2 .

Tin tức vừa ra, cả công ty đều sôi trào.

Phải biết rằng năm trước trộm ảnh tạo nên bao nhiêu lợi tức! Kia là gần mười mấy lần lợi nhuận, cùng với hình thức marketing độc đáo, đã trở thành thần thoại không thể chế phục.

Hơn nữa, bộ phim này đã tạo thành ảnh hưởng lớn đối với hàng phim kịnh dị trong nước, thậm chí cả điện ảnh nội địa.

Đến nay ở các diễn đàn điện ảnh cùng với các danh sách tìm kiếm hot, trộm ảnh vẫn đang duy trì nhân khí cao không giảm.

Đương nhiên, chủ yếu nhất là Vương Trung Đỉnh cũng muốn xem.

Một năm này, chưa có một bộ phim nào khiến cho y cao hứng. Tựa như ở trên giường tìm không thấy người thứ hai có thể cho y High như vậy, độc tính Hàn Đông đã khuếch tán đến tinh thần, sự nghiệp, thậm chí mọi mặt cuộc sống của y.

Hàn Đông nghe nói hủy bỏ vai diễn “Tiện nam”, di chứng bệnh chó dại nháy mắt đỡ hơn phân nửa.

“Em đây có phải là có thể hảo hảo thư giãn một chút rồi không?”

Vương Trung Đỉnh nói: “Chỉ cần hoàn thành kịch bản, em muốn chơi thế nào thì chơi.”

Hàn Đông kinh ngạc, “Vì cái gì còn muốn em viết kịch bản?”

“Chẳng lẽ không phải em viết sao?” Vương Trung Đỉnh chưa bao giờ nghĩ tới chọn người khác.

"Nhưng khi chúng ta thương lượng, anh nói nếu em có thể bảo chứng người khác viết kịch bản có thể giúp em thoát khỏi hình tượng tiện nam, em có thể không viết. Hiện tại nhân vật tiện nam cũng không có, em còn có cần phải tự mình viết sao?"

Vương Trung Đỉnh không trả lời thẳng, chỉ nói: "Lần này của thù lao của em lấy phương thức nhập cổ mà trả."

Cái gọi là nhập cổ chính là Hàn Đông cũng trở thành một trong những người đầu tư của phim nhựa, thù lao tùy doanh thu bán vé mà định ra. Phòng vé đại bán hắn sẽ có lời, phòng vé ăn hành hắn cũng đi theo uống gió Tây Bắc.

Bởi vậy, Hàn Đông phải hảo hảo tính một chút.

Đến tột cùng là tự mình viết kiếm ăn, hay là nhờ người viết kiếm hơn đây?

Chỉ thấy Hàn Đại Tiên Nhi đôi mắt khẽ khép lại, kháp ngón tay tính toán, lúc này bả vai sập xuống.

"Bỏ đi, vẫn là em tự viết đi."

…

Nhưng là việc này nói thì dễ dàng, bắt đầu làm lại khó khăn.

Hơn nữa bây giờ đang là kì nghỉ hè, học sinh đều được giải phóng, phố lớn ngõ nhỏ dị thường náo nhiệt. Hàn Đông người ngồi ở cạnh bàn viết kịch bản, tâm đã sớm theo Tây Tây bay đến DisneyLand Hồng Kông rồi.

"Em không có tuổi thơ." Hàn Đông cố ý dùgn giọng điệu yếu ớt ám chỉ Vương Trung Đỉnh.

Không ngờ chỉ đổi lấy một câu: "May mắn em không có, bằng không như thế nào người nhà em cũng cả đời ác mộng."

Hàn Đông đem đầu rụt trở về, "… Được rồi." Ta vẫn là thành thành thật thật viết kịch bản đi.

Kết quả gõ không đến một hàng chữ, thiếu cảm hứng, hắn lại đem ánh mắt chuyển tới trên người Vương Trung Đỉnh.

"Anh còn nói sẽ dẫn em đến tiểu đảo thư giãn một chút đó."

Vương Trung Đỉnh đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo lừa gạt nói : "Hiện tại đi cũng không phải thời điểm tốt, chờ em viết xong kịch bản, phim điện ảnh quay xong, giữa lúc phản ứng sôi trào chưa từng có, lại ngồi máy bay đến đảo tư nhân. Khiến cho đám phóng viên truy đuổi không ra hơi, kia mới gọi là phong cảnh!"

Hàn Đông ngẫm lại, lấy độ nổi tiếng hiện tại của hắn, thế nào cần phải đến đảo tư nhân nghỉ ngơi a? Trực tiếp tìm địa điểm du lịch nào đó là xong.

Vì thế lại bắt đầu vắt hết óc soạn.

Vương Trung Đỉnh sợ quấy rầy hắn, cố ý đi ra ngoài làm việc. Kết quả một giờ sau lại tiến vào, màn hình máy tính đã đen rồi, Hàn Đông còn đang ngồi đằng kia thất thần.

"Lại suy nghĩ lung tung cái gì đây?" Vương Trung Đỉnh lớn tiếng mắng.

Hàn Đông mạnh giật mình một cái, vội giải thích nói: "Không nghĩ lung tung gì, đang nghĩ phim điện ảnh… nghĩ đến phim…"

Vương Trung Đỉnh vì muốn một bộ phim điện ảnh hay, ngay cả bộ mặt thật của tư bản cũng bộc lộ ra rồi.

"Vậy thành thành thật thật làm việc cho tôi!"

Hàn tiểu công nhân rụt rè chìa một ngón tay, "Em còn có một quấy nhiễu cuối cùng."

"Nói!"

"Lần này có thể cho em làm diễn viên chính chứ?"

Vương Trung Đỉnh không nghĩ ngợi gì trả lời: "Nam thứ."

“Vì cái gì lại là nam thứ?” Hàn Đông bất bình.

Vương Trung Đỉnh nói: “Sau Phong Mang , tôi tuyệt sẽ không tiếp tục cho em làm phối hợp diễn.”

“Anh tại sao lại đem tất cả bảo đặt cược ở trên đó? Vạn nhất lỗ thì sao?”

(bảo: ở đây là một loại đồ để đánh bạc thời xưa)

Vương Trung Đỉnh đầy kiên nghị nói: “Tôi không phải đem bảo đặt cược trên bộ phim, mà là đặt ở trên người em. Trong mắt của tôi, em diễn cái gì cũng có thể hỏa, mấu chốt là khi nào thì hỏa.”

Hàn Đông e thẹn cười, “Sao lại nói trắng ra như vậy? Khoe khoang ánh mắt anh tốt a?”

Sắc mặt Vương tư bản thoáng trầm xuống, “… Mau viết! Tiếp tục chậm chạp tôi khấu trừ pháo!”

(pháo hình như là một lần “làm” -___-)

“Cái gì gọi là khấu trừ pháo?”

“Chậm trễ một giờ khấu trừ của em một pháo!”

“Không nói sớm!”

Hàn Đông nháy mắt giống như ma nhập, ánh mắt lóe lên lục quang, đầu ngón tay gõ ra tầng tầng hàn khí. Những ký tự kinh dị đã cực kỳ nhanh chóng hiện lên trên màn ảnh, một hàng, một đoạn, một chương, viết được như si như say, khó có thể kiềm chế.

Rốt cục, sau vô số tiếng linh vang, Hàn Đông một pháo cũng không thiếu hoàn thành xong nhiệm vụ hôm nay.

Lúc tắm rửa, Vương Trung Đỉnh biết rõ còn cố hỏi: “Ngày hôm nay đã viết được gì chưa?”

Hàn Đông nói: “Khung sườn cơ bản, ý tưởng bao quát, các nhân vật đều đã ra rồi.”

Vương Trung Đỉnh một biểu tình nghi ngờ, “Nhanh như vậy? Chất lượng có đảm bảo không?”

“Tự anh đi xem a!” Hàn Đông tự tin.

Vương Trung Đỉnh rõ ràng tâm ngứa rồi, lại ra vẻ một biểu tình bất vi sở động, “Bỏ đi, chờ em viết xong rồi nói sau.”

Hàn Đông đột nhiên nhớ tới cái gì, “Đúng rồi, bên trong có một nhân vật tiểu hài tử, ta có thể cho Tây Tây vào đùa một chút không?”

Vương Trung Đỉnh thản nhiên trả lời: “Chỉ cần em không sợ nó đoạt nổi bật của em là được.”

Phải rồi… Hàn Đông bắt đầu sợ.

Mỗi lần cùng nhau tắm, phía dưới Vương Trung Đỉnh đều cũng giơ lên, nhưng ngày hôm nay thái độ tựa hồ hơi khác thường.

Hàn Đông mới vừa thoa sữa tắm, Vương Trung Đỉnh đã túm lại nâng lên bồn rửa tay, mở ra một chân khoát lên trên.

“Anh làm gì gấp gáp như vậy?” Hàn Đông kinh ngạc.

Vương Trung Đỉnh không trả lời, chỉ nói: “Nhấc cái chân kia cao chút.”

“Hết cỡ.” Hàn Đông cố hết sức.

Vương Trung Đỉnh vẫn chưa thỏa mãn, “Tôi còn muốn nhìn rõ một chút.”

“…”

Mãnh liệt ở phòng tắm qua đi, lửa nóng trong phòng tiếp tục.

Vương Trung Đỉnh quá mức phấn khích, không hề cho Hàn Đông thời gian nghỉ ngơi, liền mấy lần liên tiếp đem hắn chơi đến nhắm mắt rồi.

Sau đó, Vương Trung Đỉnh lặng lẽ xuống giường, đến trước máy vi tính từng câu từng chữ thưởng thức đại tác phẩm của vợ.

Cả quá trình, Vương Trung Đỉnh luôn luôn cau chặt mày, nhìn không ra là vừa lòng hay không vừa lòng.

Cuối cùng khép lại máy tính lại thì trên mặt cũng không có diễn cảm gì đặc biệt.

Chỉ khi nằm lại trên giường, đối diện với khuôn mặt đang ngủ say kia, lại là nhịn không được hôn một cái lên môi của hắn.

Vợ a, kỳ thật vi phu cũng là fan của ngươi.

248. Chương 242: Đặc Biệt

Phùng Mục Chi bị giam hơn một tháng, đến lúc ra ngoài cả người đã gầy di một vòng lớn.

Trong lúc này, Vương Trung Đỉnh thay nàng nói đỡ đi không ít lời, mới giúp nàng tránh khỏi được Quỷ Môn Quan. Chủ yếu là thua lỗ ăn trúng trên người Du Minh kia, sợ là không thể trả lại nữa.

Hơn nữa trong khoảng thời gian nàng vắng bóng, quyền lực trong tay bị Chu Lê cướp đi không ít. Nhất là khối thịt béo A-watch kia, cơ hồ bị Chu Lê chiếm làm của riêng rồi.

Những phương diện khác Phùng Mục Chi có thể cho qua, tổ hợp này nàng tuyệt không thỏa hiệp. Vì thế nàng đặc biệt hẹn gặp Vương Trung Đỉnh, tính toán hảo hảo bàn bạc rõ ràng cái vấn đề này.

Nhưng mà, ngay khi nàng đi tới văn phòng Vương Trung Đỉnh, đột nhiên bị một thân ảnh ngăn đường.

Phía sau còn có ba gương mặt quen thuộc.

"Phùng tỷ…"

A-wach cả ba người đồng thanh chào Phùng Mục Chi, có vẻ có chút căng thẳng.

Đây là lần đầu tiên sau khi ra ngoài Phùng Mục Chi nhìn thấy ba người bọn họ, nhịn không được tiến lên hàn huyên, "Thời gian này thế nào rồi?"

Chu Lê thay bọn họ trả lời: "Cũng không tệ lắm."

"Tôi hỏi là hỏi bọn họ, cô tranh cái gì?" Phùng Mục Chi trừng mắt lườm Chu Lê một cái.

Chu Lê cười cười, "Cô không biết, hiện tại có nhiều nghệ sĩ gan khá lớn, trong lúc ngươi không để ý sẽ bị người thông đồng đi mất, tôi đương nhiên phải cẩn thận phòng bị rồi"

Phùng Mục Chi nghe ra câu nói của Chu Lê có hàm ý khác, nhịn không được cười lạnh một tiếng, "Cô có tư cách gì phòng bị?"

"Người đại diện còn không có tư cách vậy ai có tư cách?"

Phùng Mục Chi biến sắc, "Người đại diện?"

"Chẳng lẽ Phùng tỷ chưa nghe nói sao? Ba người bọn họ đã được chuyển ký tên cho tôi rồi."

Phùng Mục Chi nháy mắt mất bình tĩnh, "Vương tổng không thể nào đáp ứng cho loại người yêu cầu vô lý như cô!"

"Vương tổng ban đầu quả thật không đáp ứng." Chu Lê đưa tay khoát lên trên vai một thành viên, "Chính là bọn họ khóc lóc muốn theo tôi, Vương tổng cũng không còn biện pháp."

Ánh mắt Phùng Mục Chi không dám tin trừng hướng ba người này.

"Cô ta nói là thật sao sao?"

Ba người cúi đầu không nói.

Phùng Mục Chi nhịn không được giận dữ: "Các ngươi sao có thể làm ra loại sự tình này?"

"Chuyện này rất kỳ quái sao?" Chu Lê một biểu tình không cho là đúng, "Không phải vì sớm có người đã mở đầu khơi dòng sao?"

Ngực Phùng Mục Chi chấn động, "Cô có ý gì?"

"Là môn sinh mà cô đắc ý —— Lý Thiên Bang, ngay ngày hôm sau khi cô đi, liền chuyển tới làm môn hạ của tôi rồi."

Phùng Mục Chi như sét đánh ngang tai.

Chu Lê vỗ vỗ bả vai nàng cười nói: "Thật ngại, tôi chỉ rút ra 15%, ngay cả một nửa của cô cũng chưa tới. Hơn nữa chi hoá trang, giao thông, phí tổn dừng chân, còn giúp bọn họ bảo vệ đời tư. Đãi ngộ tốt như vậy, ai không nguyện ý theo tôi đây?"

Phùng Mục Chi sửng sốt một lát, một phen đẩy Chu Lê ra, hướng đi đến văn phòng Vương Trung Đỉnh.

"Vương tổng, tôi cảm thấy tôi cần phải…"

"Cô cái gì cũng không cần nói." Vương Trung Đỉnh trực tiếp ngắt lời, "Chờ đầu óc thanh tỉnh lại đến."

Phùng Mục Chi vững vàng thở sâu một chút, "Tôi hiện tại đầu óc rất thanh tỉnh, kế hoạch bị trộm là do tôi không làm tròn bổn phận, tôi bị xử phạt gì cũng không oan. Nhưng tôi muốn nhắc nhở Vương tổng: Lý Thượng người này tuyệt đối không thể lưu, Chu Lê người này tuyệt đối không thể trọng dụng, bọn họ đều không đáng tin cậy !"

"Cô vẫn là chưa thanh tỉnh." Vương Trung Đỉnh ngữ khí thản nhiên.

Phùng Mục Chi nóng nảy, "Vì cái gì? Ngài cho tôi một cái lý do lưu lại bọn họ."

"Hai người kia, một là tôi nhu yếu phẩm trong sự nghiệp của tôi, một …" Vương Trung Đỉnh dừng một chút, "Là nhu yếu phẩm về mặt tình cảm của tôi."

Phùng Mục Chi trợn mắt giật mình, tình cảm?

"Chờ cô nghĩ thông suốt, rồi hãy tới tìm tôi đi."

Vương Trung Đỉnh dứt lời, liền cùng Nhị Lôi đi ra ngoài.

…

Trong phòng làm hậu kỳ xa hoa nhất căn cứ Trung Tây ảnh thị, vài đặc hiệu sư Hollywood phát ra từng trận tiếng than sợ hãi.

(đặc hiệu: hiệu ứng đặc thù)

Bọn họ đamg vây xem chính là bản trailer mới ra của bộ phim Phong Mang .

Trên màn hình IMAX diện tích hơn 500m2, Hàn Đông khoe ra hai cái chân đẹp lay động lòng người, như đang ở ngay trước mắt mà bước đến, thật đến nỗi khiến cho tim phổi trong bụng người đều loạn chiến theo.

(IMAX: rạp chiếu khổng lồ có công nghệ trình chiếu hiện đại nhất hiện nay)

"Ta thao, mẹ nó ! Còn để cho người ta sống nữa hay không?" Đặc hiệu sư hơi kém phun máu mũi lên màn hình khổng lồ cao 19 mét.

Trợ lý đặc hiệu lau nước mắt, nói: "Tôi cảm thấy Vương tổng sau khi xem xong sẽ bất tỉnh."

"Chắc sẽ không đâu!" Bên cạnh có người nói, "Vương tổng mỗi ngày thấy hiện vật thực tế, có thể nào lại chống đỡ không nổi loại hư ảnh này?"

"Vậy cũng không nhất định, hình thức thể hiện bất đồng, sinh ra hiệu ứng tâm lý cũng bất đồng."

Đang nói, Vương Trung Đỉnh cùng Nhị Lôi đã tiến vào.

“Thảo luận cái gì đây? Náo nhiệt như thế.” Vương Trung Đỉnh hàn huyên cùng vài vị đặc hiệu sư.

Đặc hiệu sư nói: “Đang thảo luận phúc khí của Vương tổng ngài, thế nhưng nhặt được một bảo vật như vậy.”

Vương Trung Đỉnh đã đoán chắc được mười phần, nhưng vẫn cố ý hỏi: “Làm sao biết được?”

“Mời Vương tổng thưởng thức trailer thứ nhất của Phong Mang .”

Nói xong, liền có người đưa cho Vương Trung Đỉnh một bộ kính mắt 3D. Sau khi Vương Trung Đỉnh mang lên, trên màn ảnh lớn bắt đầu cắt ra mấy hình ảnh của phim.

Vương Trung Đỉnh một bên xem một bên trao đổi cùng đặc hiệu sư, đợi đến cái đoạn ngắn Hàn Đông xuất tràng kia, Vương Trung Đỉnh vốn định khẽ quét qua, kết quả cả người đều cứng lại rồi.

Cái gọi là kinh diễm, chính là ngươi mỗi ngày mở mắt có thể nhìn thấy, nhắm mắt có thể đụng đến, kết quả nó lần nữa xuất hiện, vẫn là sẽ đẹp đến huyết mặt.

“Thế nào? Vương tổng?” Đặc hiệu sư cố ý hỏi.

Vương Trung Đỉnh định thần, nói: “Bình thường.”

“Bình thường? ? Cái này trong mắt ngài chính là bình thường? ? Vậy mức độ cao nhất của hắn là dạng gì? ?”

Vương Trung Đỉnh chắc chắn sẽ không nói, mức độ cao nhất là khi Hàn Đông XX bày ra mấy tư thế kia. Kia mới kêu cực độ bi thảm hấp dẫn, tuyệt đối là ngươi vừa thấy liền cứng!

“Vương tổng, Hàn Đông ở nhà cũng thường xuyên mặc quần đùi tản bộ khắp nơi sao? Ngài chịu được sao?”

“Vương tổng, ngài đã mua cho Hàn Đông mấy bộ nội y tình thú đặc biệt làm nổi bật đôi chân sao?”

“Vương tổng, ngài có phải thường xuyên chụp ảnh cho hắn không? Hơn nữa chỉ chụp nửa người?”

“...”

Đối mặt với những chất vấn trắng trợn của bạn bè nước ngoài, Vương Trung Đỉnh thủy chung bảo trì khoan dung khiêm tốn rõ rệt ám lên chút khoác lác. Câu trả lời chỉ là một loại “bình thường đều vậy” “Cậu ấy ở nhà cũng thường xuyên như thế” ,“Kỳ thật xem nhiều thấy cũng chỉ có vậy”.

Trước đây, Vương Trung Đỉnh vẫn luôn không biết “đắc ý” có thể mang lại khoái cảm lớn như thế.

Hiện tại mới phát hiện, y không phải là không có lòng hư vinh, y chỉ là vẫn chưa tìm được thứ đáng để khoác lác mà thôi.

...

Hàn Đông một mình viết kịch bản quá nhàm chán, liền đóg notebook đi đến văn phòng Vương Trung Đỉnh.

Kết quả ở cửa đụng phải Chu Lê.

Chu Lê cố ý lùi về phía sau một bước nói: “Bỏ đi, tôi vẫn là không nên vào nữa, miễn cho cậu hiểu lầm.”

“Đừng, cô muốn vào cứ vào đi, không cần phải để ý tôi.” Hàn Đông một biểu cảm không sao cả.

“Đây chính là cậu để cho tôi vào, đừng đến lúc đó sau khi tôi vào một chuyến, lại hoài nghi ánh mắt Vương Trung Đỉnh không thật, nói chuyện không yên lòng linh tinh, lại bởi vì tôi mà ầm ĩ một trận với anh ta.”

Hàn Đông oán thầm: ngươi có phải bị di chứng hồ ly tinh hay không?

“Được được được, cô vào đi, tôi sang phòng bên cạnh chờ một lát.” Hàn Đông nháy mắt đã đi khuất.

Chu Lê vào văn phòng Vương Trung Đỉnh, cố ý nói: “Vừa rồi Hàn Đông nhìn thấy tôi.”

“Vậy thì sao?” Vương Trung Đỉnh lơ đễnh.

Chu Lê đùa cợt nói : “Anh không sợ Hàn Đông biết hai người chúng ta từng có cái gì sao?”

"Hai người chúng ta có cái gì hay không, cậu ấy liếc mắt một cái có thể nhìn ra, tôi sợ cũng không có tác dụng." Vương Trung Đỉnh thản nhiên trả lời.

Ánh mắt Chu Lê xinh đẹp nhìn thẳng Vương Trung Đỉnh, "Anh đây giống như là chấp nhận đi?"

"Tôi cũng không phủ nhận từng cùng một chỗ với cô." Vương Trung Đỉnh rất thản nhiên.

"Vậy anh vì cái gì luôn không dám nhìn tôi?" Ngón tay giống như bạch ngọc của Chu Lê vuốt ve cằm Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh trực tiếp giữ chặt cổ tay nàng, nói: "Tôi không phải không dám nhìn cô, là không muốn."

"Anh vẫn hận tôi như vậy?" Chu Lê cố ý hỏi.

Vương Trung Đỉnh vạch rõ giới hạn, "Tôi đối với cô chưa tới mức hận, cô chỉ là một trải nghiệm cần có trong đời của tôi. Cô không phải mối tình đầu, cũng sẽ có người khác là mối tình đầu. Đặc biệt chính là ở vị trí này, chứ không phải cô người này."

Chu Lê vốn cũng không còn yêu Vương Trung Đỉnh đến say đắm nữa, nhưng vẫn muốn trêu đùa y một chút. Muốn từ một tia khẩn trương hoặc trốn tránh trong ánh mắt của y, tìm kiếm một loại cảm giác thỏa mãn.

"Vậy anh đối với Hàn Đông thì sao?" Chu Lê thăm dò hỏi.

Ánh mắt Vương Trung Đỉnh rõ ràng thay đổi, loại biến hóa này lại khiến Chu Lê có chút không vui.

"Tôi đối với Hàn Đông làm sao?" Vương Trung Đỉnh không biết Chu Lê đến tột cùng muốn thăm dò cái gì.

Chu Lê rốt cục đem vấn đề vẫn luôn tò mò hỏi ra.

"Anh rất thích Hàn Đông sao?"

Vương Trung Đỉnh đáp lại nàng hai chữ.

"Đặc biệt."

249. Chương 243: Bát Quái

Hàn Đông nghe được cửa phòng mở, mới mang notebook ra ngoài. Vừa hay gặp được Chu Lê từ văn phòng bên cạnh đi tới, nhìn cũng không nhìn hắn một cái, liền lướt qua rời đi.

Hàn Đông đi vào liền cười trêu chọc: "Anh làm gì Chu đại mỹ nữ vậy?"

"Tôi có thể làm gì cô ta? Chính là không làm gì, cô ta mới nhăn mặt."

Hàn Đông cười ha ha, "Đúng đúng, lời này rất sâu sắc. Mỗi lần gặp biểu cảm khát vọng ghen kia, em đều cảm thấy thật có lỗi với cô ta."

"Được rồi, đừng nhiều lời nữa, mau lại đây viết kịch bản." Vương Trung Đỉnh vẫy tay ý bảo Hàn Đông đến bên cạnh mình.

Hàn Đông sau khi ngồi xuống vẫn chưa thôi Bát Quái.

"Nói chút, hai người lúc trước cùng một chỗ như thế nào?"

Vương Trung Đỉnh khinh miêu đạm tả nói: "Còn có thể như thế nào? Cứ như vậy cùng một chỗ. Thúc tôi mở công ty giải trí, cô ta là nghệ sĩ tư của ông ta, gặp mặt thấy vừa ý, liền tự nhiên mà vậy ở cùng một chỗ."

"Vậy anh tại sao lại vừa ý cô ta?" Hàn Đông đặc biệt tò mò.

Đối với lời này, Vương Trung Đỉnh đưa ra đáp án càng vô vị hơn.

“Lúc ấy chỉ là cảm thấy cô ta xinh đẹp, không có nguyên nhân khác.”

“Vậy sau làm sao lại chia tay?”

Vương Trung Đỉnh vừa muốn trả lời, Hàn Đông liền ngăn lại nhắc nhở: “Đừng nói cái gì tính cách không hợp, cho xin chút kinh hỉ đi được không?”

Lần này Vương Trung Đỉnh thật đúng là cho Hàn Đông một câu trả lời đáng nghiền ngẫm.

“Đại khái là tôi không thỏa mãn được cô ta.”

Hàn Đông nháy mắt phát ra một trận cười giống như sơn băng địa liệt, cười đến hơi kém lọt xuống gầm bàn.

“Ha ha ha ha ha… Thật sao? Mau mau… mau nói chuyện gì xảy ra… Ha ha ha ha ha…”

Vương Trung Đỉnh lạnh lùng nghiêng qua lườm hắn một cái.

Ngươi hiện tại đang thảo luận chính là của chuyện tình cũ của ta, coi như không canh cánh trong lòng, ít nhất cũng đừng nên thống khoái như vậy đi?

Hàn Đông nhìn ra sắc mặt Vương Trung Đỉnh không tốt lắm, vội vàng ngừng lại, nói: “Được rồi được rồi, không cười nữa, anh mau nói cho em biết, cụ thể xảy ra chuyện gì?”

Vương Trung Đỉnh lặng nửa ngày mới mở miệng.

“Cô ta chính miệng nói với tôi.”

“Nói cái gì?”

“Nói tôi quá lãnh đạm.”

Hàn Đông dùng sức nhịn cười, “Anh lãnh đạm? Cô ta dám nói anh lãnh đạm? Tính dục của cô ta phải là có bao nhiêu thịnh vượng!”

Vương Trung Đỉnh trái lại thản nhiên thừa nhận, “Tôi ở phương diện đó đối với cô ta quả thật không có ham muốn.”

“Có thể là lúc ấy hai ngươi mới mười bảy tuổi, nam nhân mười bảy tuổi chưa thông suốt có khối người a!”

Vương Trung Đỉnh lắc đầu, “Lúc ấy tôi thông suốt rồi, chỉ là không có dục vọng gì đối với cô ta.”

“Xinh đẹp như vậy còn không có dục vọng?” Hàn Đông cảm thấy Vương Trung Đỉnh quả thực phung phí của trời.

“Xinh đẹp của cô ta cũng không đáng nói, hơn nữa cởi quần áo ra, các bộ phận cũng không phải tỉ lệ tôi muốn.”

Hàn Đông lau mồ hôi, con số khống thật đáng sợ.

Nhưng hắn vẫn muốn nói: “Mặc dù là như vậy, một cô gái mười bảy tuổi vì vậy mà chia tay với anh, không khỏi cũng quá có ‘ham muốn’ đi?”

Vương Trung Đỉnh thừa nhận, “Tính dục của cô ta so với nữ nhân bình thường quả thật thịnh vượng hơn, phải bốn năm nam nhân mới cho cô ta no được.”

Điểm này Hàn Đông đã sớm đã nhìn ra, nhưng vẫn hỏi: “Anh là làm sao mà biết được? Chính mắt nhìn thấy qua?”

Vương Trung Đỉnh dừng một chút, nói: “Từ ngữ khí của cô ta lúc chưa chia tay nghe ra.”

Hàn Đông lại không nín được muốn cười, “Ngữ khí gì của cô ta? Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép? Nghiến răng nghiến lợi?”

Vương Trung Đỉnh đáp lại bốn chữ.

“Căm thù đến tận xương tuỷ.”

Hàn Đông lại vỗ bàn cười điên cuồng, "Ha ha ha… Không được… Rất có hình tượng…"

Vương Trung Đỉnh chuẩn bị giày rồi, đáy giày hươ hươ đến trên mông Hàn Đông, hắn liền nhanh chóng tháo chạy đến ba thước có hơn, chắp tay cầu xin.

"Không cười nữa, không cười nữa."

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh vừa mới hồi phục một chút, Hàn Đông lại đến tìm đánh.

"Nghe kể như vậy, cô ta không phải là cho đến giờ vẫn nghĩ anh bất lực chứ?"

Vương Trung Đỉnh lấy một loại giọng điệu cực điểm không muốn phản ứng trả lời: "Có lẽ."

"Cô ta không phải là vẫn cảm thấy rất có lỗi với anh chứ?" Hàn Đông lại hỏi.

Vương Trung Đỉnh lười để ý hắn.

Hàn Đông tự hỏi tự đáp, "Nhất định rồi, lúc trước cô ta nhất định đặc biệt yêu anh, lại vừa khổ vì thân thể anh thiếu hụt, rơi vào đường cùng đành phải đưa ra lời chia tay."

Vương Trung Đỉnh lạnh mặt chất vấn: "Em có thôi hay không?"

Hàn Đông còn đang tự mình say mê, "Nhất định cô ta cảm thấy mình đã thương tổn anh, cảm thấy cô ta là vết thương đời này không thể khép miệng của anh."

Vương Trung Đỉnh trực tiếp đứng lên.

Hàn Đông vẫn vô tư hồn nhiên, như trước lải nhải: "Chẳng thể trách cô ta luôn dùng một giọng điệu ngược luyến tình thâm nói chuyện với anh, mở miệng hận ngậm miệng hận… A…"

Trực tiếp bị Vương Trung Đỉnh ấn đến ghế salon chà đạp một trận.

"Không phải là muốn ta khen chân dài, mông lớn, người tao, mị lực không thể địch nổi sao? Không phải là muốn ta thừa nhận đệ nhất mỹ nữ không có chút ảnh hưởng, ngươi lại làm được sao? Cứ mãi ở đây không dứt khoe khoang thối cái gì?"

Hàn Đông bị người chọc đúng tim đen còn trơ mặt ra đắc ý.

"Ha ha ha ha ha… Chính là muốn nghe ngươi thổi phồng, thế nào a? Có bản lĩnh ngươi đừng mê luyến ca nữa a!"

Vương Trung Đỉnh lại đánh thêm mấy cái ở trên mông Hàn Đông, cuối cùng giằng co đến mệt mỏi, ngữ khí rốt cục khôi phục bình thản.

"Được rồi, đừng làm rộn nữa, mau dậy viết kịch bản."

Hàn Đông đưa tay, Vương Trung Đỉnh kéo hắn lên. Hàn Đông lại từ phía sau bám lấy cổ Vương Trung Đỉnh, hai cái chân quắp lên, giống như một con lại bị cẩu bị Vương Trung Đỉnh tha về bàn làm việc.

(lại bì cẩu ám chỉ người không biết xấu hổ)

Văn phòng nháy mắt yên tĩnh.

Chỉ còn lại tiếng ngón tay Hàn Đông gõ ở trên bàn phím cùng tiếng bút Vương Trung Đỉnh lướt trên văn kiện.

Còn có tiếng hít thở hết đợt này đến đợt khác.

Yên tĩnh mà ấm áp.

Hàn Đông thỉnh thoảng viết mệt, lại chen vào một câu.

"Anh có muốn nghe kể mối tình đầu của em không?"

"Không muốn nghe!"

"Được rồi…"

Vương Trung Đỉnh cũng sẽ kiểm tra một chút, ánh mắt lãnh duệ đột nhiên sẽ quét về phía Hàn Đông bên kia.

"Trailer phim không được truyên truyền loạn xung quanh, nghe thấy không?"

Hàn Đông không hiểu, "Trailer không phải là để tuyên truyền sao? Không truyền còn có thể kêu giới thiệu phim?"

"Cần truyền cũng là đoàn phim tuyên truyền, phía công ty tuyên truyền, giống với em lén gửi loạn sao?"

Hàn Đông bất mãn lầu bầu, "Em chẳng qua cũng chỉ cho mấy người kia xem."

"Mấy người kia cũng không được!"

"Anh có biết người em nói là ai không mà đã nói không được a?"

Vương Trung Đỉnh kiên quyết nói: "Phàm là chủ động đòi với em, đều không cho, bảo bọn họ chờ bản chính thức công khai trên mạng!"

Hàn Đông bĩu môi, không nói gì.

Lúc ăn cơm trưa, Hàn Đông nhận được điện thoại của Du Minh.

"Nghe nói gần đây cậu đang viết kịch bản trộm ảnh 2 ?"

Hàn Đông vội gật đầu, "Đúng đúng, cậu muốn diễn sao? Tôi an bài cho cậu một nhân vật."

"Tôi không rảnh." Du Minh nói.

Hàn Đông thắc mắc, "Không rảnh? Cậu gần đây bận cái gì vậy? Cũng không thấy Hạ Dương Trác bên kia có động tĩnh gì!"

Du Minh nói: "Phải a, hai chúng tôi hiện tại đang ở một đảo nhỏ nghỉ phép đó."

Hàn Đông hâm mộ ghen tị căm hận, vỗ tay Vương Trung Đỉnh nói: "Nghe thấy không? Du Minh người ta đều đến đảo nhỏ nghỉ phép rồi."

Không ngờ, Du Minh lại ở bên kia nói: "Tôi chính là ở tại tiểu đảo kia của cậu."

"Cái gì?" Hàn Đông trợn mắt, "Cậu sao lại nghỉ phép trên đảo của tôi?"

"Tiện thể cho Hạ Dương Trác chụp một bộ ảnh, lấy cảnh ở đây rất đẹp."

Hàn Đông vừa nghe lời này liền nóng nảy, "Dựa vào cái gì đến đảo của tôi chụp ảnh? Giao tiền thuê chưa?"

Du Minh nói: "Muốn đưa, nhưng là Vương tổng không cần."

Hàn Đông nháy mắt nghiến răng nghiến lợi với Vương Trung Đỉnh.

Mối tình đầu Chu Lê này còn có thể ung dung ứng đối, nhưng Hạ Dương Trác hoạt sắc sinh hương kia, hắn là như thế nào cũng bình tĩnh không nổi.

"Dựa vào cái gì cho bọn họ đến tiểu đảo của em lấy cảnh? ?"

Vương Trung Đỉnh thản nhiên trả lời: "Thuận tiện, huống hồ Du Minh rất có ý tưởng kinh doanh, có thể để cậu ta giúp em quy hoạch tiểu đảo một chút, miễn cho giữ gìn của cải mà hao tổn không kiếm tiền."

"Không cần đến cậu ta! Tự em quy hoạch!"

Vương Trung Đỉnh không nói gì.

Hàn Đông như trước oán hận, "Dựa vào cái gì cho Hạ Tam Đản loại tiện lợi này?"

"Không phải tôi chủ động cung cấp, là bọn họ đến xin."

"Anh nếu không đề cập tới, bọn họ có thể nghĩ đến cái tiểu đảo kia sao?"

Nói đến cái này, Vương Trung Đỉnh lại không khỏi tức giận.

"Tôi nhắc? Chẳng lẽ không phải em tặng Du Minh một viên Úc bảo, mới khiến cho người ta suy xét đến sao?"

Khối đá này đến nay vẫn còn canh cánh trong lòng Vương Trung Đỉnh.

Hàn Đông không lên tiếng nữa.

Qua một trận, hắn lại ồn ào.

"Mẹ kiếp! Trên tiểu đảo kia rất nhiều trứng chim, khẳng định cũng đều bị Hạ Dương Trác Tôn Tử kia lấy đi rồi!" =))))) anh có thể bình thường 15s không?

250. Chương 244: Lợi Dụng Sơ Hở

Liên hoan phim mỗi năm một lần tại Thượng Hải mời dự hội.

Bởi vì đủ loại nguyên nhân, Hàn Đông không đích thân tới hiện trường, chỉ có thể ngồi ở trong nhà xem TV trực tiếp.

Lý Thượng gần đây luôn luôn điệu thấp rốt cuộc đã tới hồi nổi bật, camera sư đặc biệt cấp cho hắn thêm mấy cảnh.

Hàn Đông lúc ấy đang cắn hạt dưa, nhìn thấy Lý Thượng xuất hiện, ngón tay đột nhiên dừng lại.

Như thế nào lần này bỗng nhiên đẹp trai như vậy?

Chẳng lẽ là do mấy ngày gần đây không nhìn thấy sao?

Hàn Đông cảm giác Lý Thượng từ trên xuống dưới tựa như thay da đổi thịt, người gầy cơ bắp lại săn chắc, dáng người có vẻ càng thêm khí khái rắn rỏi, tinh thần diện mạo cao gấp nhiều lần.

Quan trọng nhất là mặt của hắn, giống như lại chỉnh sửa.

Hàn Đông nghĩ không ra, người lập kế hoạch chế định chỉnh dung cho Lý Thượng không phải Phùng Mục sao? Hiện tại Lý Thượng đã tách khỏi cùng Phùng Mục Chi rồi, còn có thể tiếp tục thực hiện kế hoạch này?

Hơn nữa, Lý Thượng bị Phùng Mục Chi nắm được nhiều nhược điểm như vậy, hắn làm sao dám nói đến cậy nhờ Chu Lê liền đến cậy nhờ Chu Lê? Không sợ Phùng Mục Chi ác ý trả thù sao?

Đang nghĩ ngợi, Chu Lê áp trục xuất tràng rồi.

(áp trục: xuất hiện sau cùng, là vị trí được chú ý nhất trên thảm đỏ)

Hàn Đông nhìn lên thấy nàng liền nhịn không được nhớ tới cảnh tượng chia tay năm đó, cười đến vỏ hạt dưa phun tung tóe.

Hiện tại còn xinh đẹp động lòng người như vậy, huống chi thời điểm mười bảy mười tám tuổi a!

Vương Trung Đỉnh quá lãng phí …

Bất quá người này quả thật phóng đãng, Hàn Đông cảm giác toàn thân Chu Lê đều lộ ra một mùi vị dâm dục.

Phỏng chừng chỉ có thể phối với cái loại súc sinh Thái Bằng này … Nghĩ vậy, Hàn Đông đột nhiên giật mình.

Vương Trung Đỉnh sẽ không phải cũng nghĩ như vậy đi?

Chẳng lẽ y mời Chu Lê đi theo, là vì giúp nàng làm mối?

Cứ như vậy, Vương Trung Đỉnh không chỉ có giải quyết được một tình địch. Còn có thể lợi dụng Lý Thượng ở giữa giật dây bắc cầu, tiến thêm một bước khống chế công ty Thái Bằng.

Quá âm hiểm rồi… Hàn Đông oán thầm.

Sau nghi thức thảm đỏ, tiến vào lễ trao giải.

Hàn Đông lại tìm đến một hộp sầu riêng, uể oải uốn trên sô pha, vừa xem vừa ăn.

Loại liên hoan phim cấp quốc gia này, phim nhựa giành được giải vẫn là công ty điện ảnh quốc doanh chiếm đa số. Loại công ty điện ảnh tư nhân như tập đoàn Trung Đỉnh cũng không chiếm ưu thế. Nhưng vẫn có thể có không ít phim nhựa và diễn viên tranh giải, giành được giải thưởng lớn nhất.

Ví như Quan Tuyết.

Chính là nữ chính diễn Phong Mang , nàng chỉ bằng vào một bộ phim nghệ thuật trước đó không lâu, mang lên vòng nguyện quế "Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất".

Khi lên lĩnh thưởng Quan Tuyết mặc một chiếc váy dài xanh biếc, tựa như tiên tử trong rừng sâu, đại khí tươi mát.

Thật đẹp ~~ Hàn Đông nhịn không được cảm khái, khi quay phim như thế nào không phát hiện ra đây?

Kế tiếp chính là nam diễn viên chính xuất sắc nhất.

Liên hoan phim này, có thể nói là chuyên nghiệp cao quý nhất của nền điện ảnh nôi địa Trung Quốc.

Chính là giành được "nam diễn viên chính xuất sắc nhất" ở đây, trong giới có thể được xưng tụng là "Ảnh đế" chân chính.

Giấc mộng cuối cùng của Hàn Đông, chính là bằng vào Phong Mang lấy được giải thưởng này.

Trên màn hình lớn bắt đầu quét qua những diễn viên tranh giải, trong đó liền bao gồm vai diễn Diêu Nhị của Lý Thượng trong Hắc Độc .

Hàn Đông mơ hồ có dự cảm bất thường, loại dự cảm này theo thời gian công bố kết quả tới gần mà càng mãnh liệt.

"Nam diễn viên chính xuất sắc nhất là —— Lý Thiên Bang trong vai Diêu Nhị của Hắc Độc !"

Hàn Đông hơi kém trượt từ trên ghế salon xuống.

Ngôi vị ảnh đế thần thánh của ta a…

Làm sao lại để tiểu tử này nhanh chân đến trước đây?

Năm trước đó, Lý Thượng bằng vào Xé Rách nhận được nam diễn viên chính xuất sắc nhất. Năm nay càng liên hoan phim càng lớn hơn, Lý Thượng lại bằng vào Hắc Độc nhận được nam diễn viên chính xuất sắc nhất.

Thời gian hai năm ngắn ngủi, trong khi Hàn Đông còn là kẻ vô tích sự, Lý Thượng lại thành ảnh đế hai lớp quốc nội, chỉ kém bôn lên phát triển ở quốc tế rồi.

Người quay phim cho tổ phim Hắc Độc một màn đặc tả, thời điểm Lý Thượng đứng dậy, tất cả mọi người hoan hô.

Chỉ riêng Thái Bằng.

Ánh mắt gã nhìn vào Lý Thượng không hề có nét chúc mừng, chỉ có địch ý cùng không cam lòng.

Cứ việc từ phương diện Hàn Đông mà nhìn, giải thưởng này của Lý Thượng đều là thực lực. Hắn bạch nhãn lang, không chủ kiến, chỉnh dung vân vân cũng khó mà che giấu thực lực cùng với tinh thần nhiệt huyết của hắn.

Nhưng ở trong lòng Thái Bằng, vị trí xinh đẹp này chỉ thuộc về Hàn Đông.

Một đạo diễn nổi tiếng trong nước làm khách quý trao giải cho Lý Thượng.

"Trong lòng tôi Lý Thiên Bang là nam diễn viên trẻ xuất sắc nhất của Trung Quốc, không ai có thể vượt qua."

Phía dưới tiếng vỗ tay sấm dậy.

Lý Thượng hiển nhiên khác xa so với lĩnh thưởng năm trước, tuy rằng kích động nhưng tuyệt sẽ không nói năng lộn xộn. Cảm nghĩ nhận thưởng lại càng hạ bút thành văn, ngắn gọn vài câu đã đem khí chất của diễn viên trẻ Trung Quốc bày ra.

Giờ này khắc này, đắc ý nhất không ai có thể vượt mặt Chu Lê rồi.

Cái này giống như là Phùng Mục Chi trồng hoa, mời nàng hái quả, có thể không hảo hảo mà kiêu ngạo một phen sao?

Tiếp theo công bố "Nghệ sĩ mới xuất sắc nhất", cũng là giải thưởng tương đối giá trị.

Nghe tới tên "Hạ Dương Trác" được đề xướng thì Hàn Đông có loại xúc động muốn đổi kênh. Chờ khách quý tuyên đọc kết quả cuối cùng xong, hắn lập tức đem đồ ăn vặt đặt xuống, yên lặng đi viết kịch bản.

Vương Trung Đỉnh trở về, chứng kiến cảnh Hàn Đông điên cuồng múa bút thành văn, liền biết hàng này bị đả kích rồi.

Vì thế tiến lên an ủi: "Loại giải thưởng quốc nội này tôi không lạ gì nữa, phải bắt được giải quốc tế."

Hàn Đông lắc lắc đầu, "Quốc nội còn lấy không được, còn trông cậy vào quốc tế ?"

Vương Trung Đỉnh thản nhiên nói: " Bảy Ngày trúng cử tranh giải ở liên hoan phim Venice, đây chính là bộ phim nhựa duy nhất của Trung Quốc ta tranh giải ở đây, nói không chừng thực sự có kinh hỉ."

Khóe miệng Hàn Đông giật giật, "Anh cũng thật ảo tưởng."

" Trộm Ảnh năm trước không phải còn nhận được một cái kịch bản xuất sắc nhất sao?"

"Cái giải kia không đến nơi đến chốn, có thể so với nam diễn viên xuất sắc nhất sao? Nam diễn viên xuất sắc nhất năm nào mà chẳng thuộc về siêu sao Hollywood? Em một cái nhân vật bệnh chó dại có khả năng tranh giải ở loại lễ diện ảnh quốc tế này sao?"

"Vậy cũng không nhất định, không chừng năm nay giám khảo lại thích lập dị."

Con ngươi Hàn Đông sáng lên, "Cũng có thể a, em đây có phải nên chuẩn bị một chút hay không, đến lễ trao giải lớn a?" Rốt cục bắt được một cơ hội, gần đây ở nhà muốn chết ngạt rồi.

Vương Trung Đỉnh vốn là muốn khuyên nhủ Hàn Đông, không nghĩ tới khuyên quá, thế nhưng khiến cho hắn chui vào hố rồi.

"Đến hiện trường… Hẳn là không cần đâu?"

Hàn Đông lập tức mắng: "Như thế nào lại không cần? Anh không phải nói em có hi vọng lấy được thưởng sao? Có phải anh nói lời này chỉ là cố ý an ủi em hay không ?"

Vương Trung Đỉnh nghẹn lời, "Được rồi, em muốn đi thì đi đi."

Hàn Đông vừa nhìn lịch, "Chỉ còn vài ngày nữa, em bây giờ phải bắt đầu thu dọn, chậm liền không kịp nữa."

"Kịch bản em viết xong chưa?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Hàn Đông nói: "Còn thiếu cái cái kết thôi, không cần nóng nảy, trở về tiếp tục viết."

Vương Trung Đỉnh oán thầm: ngươi không nóng nảy lão tử sốt ruột.

Còn thiếu một điều bí ẩn cuối cùng không giải đáp, hiện tại đi không phải muốn phá khẩu vị của ta sao?

"Viết xong rồi đi!" Vương Trung Đỉnh nói.

Tâm Hàn Đông đã sớm bay ra nước ngoài rồi, thế nào còn ngăn đón được trở về?

"Em không dại gì ném dưa hấu đổi hạt vừng, lại bởi vì một cái kịch bản, chậm trễ việc lĩnh thưởng a!"

Vương Trung Đỉnh giận, "Lĩnh cái gì? Đều là chuyện vớ vẩn…"

Hàn Đông liền bày ra một biểu cảm tổn thương, "Vậy anh mới vừa nói cái gì kia đều là gạt em sao?"

Vương Trung Đỉnh buồn bựcphất phất tay, “Bỏ đi, không muốn viết trở về rồi nói sau.”

251. Chương 245: Mr.king

Ba ngày sau, Hàn Đông trên hành trình đến Italy.

Vương Trung Đỉnh cũng không còn nhàn rỗi, Hàn Đông mới vừa đi, y liền sai người đi điều tra chi tiết về cha mẹ Hàn Đông.

Kết quả tin tức truyền về ngoài sở liệu.

“Căn bản không có người này.”

Vương Trung Đỉnh lắp bắp kinh hãi, “Có ý gì?”

“Căn bản không có một người họ Hàn sinh ra một nhi đồng sáu ngóc tay, cũng không có người gọi là Nhị đại gia, càng không nghe nói qua có lão nhân nào làm thầy tướng số.”

“Vậy cậu ấy là từ đâu ra ? Nứt ra từ tảng đá sao?”

Vương Trung Đỉnh nháy mắt cảm thấy Hàn Đông này so với Trộm Ảnh còn kinh dị hơn.

“Vậy cha mẹ nuôi thì sao?” Vương Trung Đỉnh lại hỏi.

“Cha mẹ nuôi xác nhận là có, nhưng mà nhà đó ngụ ở một nơi rất hẻo lánh, không hề qua lại với người cùng thôn. Sau đó bọn họ dọn đi rồi, không ai biết đi nơi nào nữa.”

Vương Trung Đỉnh chau mày, “Xem ra muốn tra được thân thế của hàng này cũng không phải dễ dàng.”

Nhị Lôi có chút hoài nghi, “Lúc trước Hàn Đông nói cái gì 6 ngón tay bị ném bỏ, cho làm con thừa tự đến nhà nhị đại gia linh tinh, có khi nào là chính tự cậu ấy bịa ra ?”

“Không có khả năng.” Ngữ khí Vương Trung Đỉnh rất kiên định, “Cậu ấy mỗi lần nhắc tới hầu như đều ở lúc mộng du, hơn nữa ngữ khí cũng rất đáng tin.”

Nhị Lôi cân nhắc chốc lát, lại nói: “Lúc đó sẽ không phải là cha mẹ nuôi của cậu ấy bịa ra chứ? Dù sao khi cậu ấy bị vứt bỏ tuổi cũng không lớn, cũng có thể cha mẹ nuôi nhân cơ hội tẩy não.”

Vương Trung Đỉnh vẫn là lắc đầu, “Cha mẹ nuôi đáp ứng nhận nuôi cậu ấy, bất quá là vì muốn một đứa con chăm sóc trước lúc lâm chung. Cơ bản không làm tận nghĩa vụ nuôi nấng, lại càng không cần phải dẫn đường về mặt tư tưởng, toàn bộ ký ức đó của cậu ấy đều là ở trước khi được nhận nuôi rồi.”

Nhị Lôi lần này không còn gì để nói.

Vương Trung Đỉnh nói: “Tiếp tục điều tra nơi ở của nhà cha mẹ nuôi đó, bọn họ coi như không có cảm tình với Hàn Đông, ít nhất vẫn là biết rõ nội tình của cậu ấy đi?”

“Hảo, tôi đã biết.”

...

Bên này Hàn Đông còn đang vui vẻ xem náo nhiệt tại liên hoan phim Venice.

So sánh với liên hoan phim Cannes, Berlin, liên hoan phim Venice có thể nói điệu thấp hơn rất nhiều. Nơi này cơ hồ là thiên hạ của phim nghệ thuật, hơn nữa càng ngày càng có xu hướng tiểu chúng, thân ảnh người Hoa xuất hiện ở đây cũng càng ngày càng ít.

(tiểu chúng: ít phổ biến, chỉ hướng tới sở thích của bộ phận nhỏ)

Khiến Hàn Đông càng khó tưởng tượng chính là, nghi thức thảm đỏ, thậm chí có không ít fan Âu Mĩ lại xin chữ ký của hắn. Nói thẳng là bị đoạn phim quảng cáo thời trang xuân hạ của hắn làm cho mê mệt, cũng lại một lần nữa đưa ra nghi ngờ đối với thân thế.

“Anh là người Trung Quốc?”

Hàn Đông cười gật đầu.

"Không có huyết thống Âu Mĩ gì sao?"

Hàn Đông dùng một ngụm tiếng phổ thông trả lời: "Sinh trưởng tại địa phương."

Trước lễ trao giải, Hàn Đông gặp được Calne xa cách lâu ngày, lần này gã đảm nhiệm chủ tịch hội giám khảo của lễ trao giải. Hai người ôm nhau thật lâu, nếu không phải tiểu Lương cầm di động lên, Hàn Đông còn không chịu buông tay.

Calne nói: "Tôi xem cậu diễn bảy ngày rồi, phi thường cảm động, nhìn ra được hy sinh rất lớn của cậu."

Hàn Đông nháy mắt lâng lâng, "Có những lời này của anh, tôi không lấy được thưởng cũng không sao nữa."

Calne cười cười, không nói gì.

Hai người lại hàn huyên thêm một lát, bởi vì thân phận Calne quá rõ ràng, vừa dừng lại liền đưa tới rất nhiều vòng vây phóng viên, chỉ có thể nói chuyện qua loa.

Thẩm sơ Hoa u u thở dài, "Xem ra anh lần này thật sự là không giành được giải."

Hàn Đông buồn bực, "Như thế nào?"

"Anh nghĩ a, Calne đạo diễn là chủ tịch hội giám khảo, người ta một chút ám chỉ cũng không cho anh, khẳng định vô vọng rồi."

Hàn Đông lại cười, "Cô còn ôm hi vọng sao?"

"Không phải anh suốt ngày nhắc tới muốn tranh thưởng sao?"

"Tôi chỉ là tìm cớ ra ngoài hóng gió thôi." Hàn Đông nói xong liền chạy vội theo một minh tinh Hollywood siêu cấp mê luyến, mặt dày theo sát người ta xin kí tên.

Thẩm Sơ Hoa xấu hổ, quá nhiên là muốn xưng vương phong thần còn qua sớm.

…

Buổi tối 19 giờ, nghi thức bế mạc chính thức bắt đầu.

Hàn Đông mặc lễ phục màu đen của Armani vô cùng nổi bật trên thảm đỏ, triệt để phô bày phong thái lịch lãm mê người, so với bộ dạng cà lơ phất phơ ngày thường thật giống như hai người khác nhau.

Trước khi trao giải, trên màn hình lớn phát những cảnh giá trị trong phim nhựa dự thi, trong đó diễn xuất cực đỉnh của Hàn Đông trong Bảy ngày đưa tới một mảnh tiếng thổn thức.

Ngay cả bản thân Hàn Đông cũng không đành lòng nhìn thẳng, hình tượng cao đại thượng kia, khốc soái kia a, cứ như vậy bị hủy đến cặn cũng không thừa.

Từng mục từng mục giải thưởng bắt đầu công bố.

Do toàn bộ là tiếng Anh, hơn nữa qua xong còn không có đảo lại, Hàn Đông nghe một chút liền mệt.

Cho đến nữ diễn viên xuất sắc nhất, Hàn Đông đột nhiên giật mình một cái tỉnh lại, ánh mắt nhấp nháy.

"Tôi có một loại dự cảm, tôi có thể lấy được giải."

Thẩm Sơ Hoa đặc biệt lấy tay gảy mí mắt Hàn Đông một cái, "Đây không phải đang tỉnh sao? Như thế nào còn nói mớ?"

Hàn Đông không để ý tới nàng, tiếp tục tự mình phấn khởi.

Không đầy một lát, chủ tịch hội giám khảo Calne lên sân đấu, gã chuẩn bị công bố chính là "Nam diễn viên xuất sắc nhất".

Trên màn hình lớn bắt đầu lướt qua danh sách diễn viên tranh giải.

Thẩm Sơ Hoa cố ý chọc Hàn Đông, "Thần tượng anh cũng tranh giải, anh nỡ đoạt danh vị ảnh đế của người ta sao?"

Người nàng gọi là thần tượng chính là cái vị trước khi vào bàn bị Hàn Đông mặt dày xin kí tên kia.

Hàn Đông thở dài, "Tôi cũng rất ngại."

Thẩm Sơ Hoa nhìn biểu tình sát có chuyện lạ kia của Hàn Đông, nhịn không được oán thầm: có phải không tranh được thưởng mãi liền điên rồi?

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe được Calne rành mạch đọc lên tên Hàn Đông. Đồng thời, Hàn Đông từ chỗ ngồi đứng lên.

Thẩm Sơ Hoa lúc ấy liền choáng váng.

Vài thành viên cũng không kịp phản ứng, thẳng đến vỗ tay nổi lên bốn phía bọn họ mới phát ra tiếng kinh hô.

Phương diện này bình tĩnh nhất lại là Hàn Đông.

Hắn giống như đã sớm đoán ra mình sẽ lấy được thưởng, lúc đi lên khán đài mặt không đổi sắc tim không nhảy, ung dung mỉm cười.

So sánh với vị đạo diễn trao giải cho Lý Thượng kia, lời chúc mừng của Calne càng thêm rung động mạnh mẽ.

"Diễn xuất hoàn hảo, vị vua tương lai của nền điện ảnh Hoa ngữ."

Trong nháy mắt tiếng vỗ tay sấm dậy.

Calne cho Hàn Đông một nụ hôn thâm tình.

Giờ này khắc này ngón tay cầm thuốc lá của Vương Trung Đỉnh đã run một trận, tuy vậy chỉ có 1% là kích động, còn lại 99% đều là con mẹ nó tức giận!

Nhưng Hàn Đông như trước rất bình ổn, hắn giơ giải thưởng lên, tinh giản mạnh mẽ, chậm rãi nói: "Cảm tạ mọi người, hơn nữa cảm tạ người bạn đời của tôi M.King."

Loại đại khí phong phạm bình tĩnh này của Hàn Đông lại đưa tới một mảnh tiếng tung hô.

Chỉ có Vương Trung Đỉnh không hiểu sao bật cười, cười đến bất đắc dĩ như vậy, lại ôn nhu như vậy.

Sau khi Hàn Đông xuống dưới, Thẩm Sơ Hoa lúc trước vẫn luôn chê bai cũng không thể không ném cho hắn ánh mắt sùng bái.

"Đại thần, anh không phải không có chuẩn bị gì, sao có thể đem cảm nghĩ lĩnh thưởng nói được đến khéo như vậy?"

Hàn Đông ý vị thâm sâu nói: "Từ lúc tôi làm diễn viên quần chúng đã bắt đầu luyện rồi."

Thẩm Sơ Hoa, "…"

Kinh hỉ lớn hơn nữa còn ở phía sau.

Đạo diễn Bảy Ngày Cung Tiểu Thi bằng vào bộ phim nhựa này giành được giải thưởng cao nhất trong lễ trao giải lần này —— giải kim sư.

Hiện giờ đạo diễn lấy được thưởng ở lễ trao giải quốc tế, mặc dù không giống những năm 90 có thể danh chấn quốc tế, nhưng là đại biểu cho một cái thời đại biến hóa của điện ảnh nghệ thuật.

Nếu như nói Lý Thượng là thần thoại phòng vé, Hàn Đông đây tuyệt đối là cánh tay đắc lực của đạo diễn. Một năm trước Lỗ đạo diễn bằng vào Trộm Ảnh nhảy lên một đường địa vị, hiện tại Cung đạo diễn không có tiếng tăm gì lại vừa hay bằng vào bộ phim này thành danh.

Lễ trao giải vừa kết thúc, Hàn Đông đã bị phóng viên bao vây.

"Xin hỏi Hàn tiên sinh, tâm trạng của ngài bây giờ như thế nào?"

Hàn Đông trực tiếp nói, "Rất vui."

Lại có người hỏi: "Vừa rồi Kim tiên sinh ngài nhắc tới trong cảm nghĩ lĩnh thưởng là người phương nào đây? Là ân sư hay là bạn tốt?"

Hàn Đông sửng sốt, Kim tiên sinh? Ở đâu ra Kim tiên sinh?

Hắn nghiêng đầu nhỏ giọng hỏi Thẩm Sơ Hoa.

Thẩm Sơ Hoa xem ra mặt lúc ấy đều tái rồi.

"Đại ảnh đế của tôi, phải là Mr.Wang, không phải Mr.King. King phiên dịch thành họ không phải là 'Vương', mà là 'Kim' a! ! !"

Hàn Đông còn cao cổ nói: "Không đúng, tôi đây Khốc Đông Đông làm sao lại dịch thành Cool-east-east?"

"Nhỏ giọng một chút đi, ngàn vạn lần đừng cho người khác nghe thấy được." Thẩm Sơ Hoa cũng thay Hàn Đông xấu hổ, "Cái gì Cool-east-east? Cách phiên dịch kia của anh chính là sai, chính xác phải là Cool-Dong-Dong."

"Đây không phải là giống như Trung văn sao?"

"Âm đọc giống nhau, nhưng cách kết hợp không giống!"

Hàn Đông vẫn còn yếu ớt chống lại, "Nhưng là Vương Trung Đỉnh thường xuyên nghe tôi nói như vậy, cũng không có vạch ra a?"

"Anh cho là ai cũng hiếm lạ cái đức hạnh ngốc X kia của anh sao?" =))))

Được rồi… Hàn Đông rốt cục hết hi vọng.

"Cái này không tiện lộ ra, hi vọng mọi người nhiều đem lực chú ý dồn tới tác phẩm của tôi."

Lúc này, minh tinh Hollywood bị Hàn Đông quấn quít xin kí tên chủ động đi tới, biểu cảm mê người mỉm cười, tiếp theo liền hỏi Hàn Đông: "Có thể chụp chung một bức ảnh với cậu không?"

Hàn Đông thụ sủng nhược kinh, "Đương nhiên không thành vấn đề."

Sau khi tan cuộc, trong lòng Thẩm Sơ Hoa vẫn thật lâu không thể bình tĩnh, nàng hỏi Hàn Đông: "Có cần nói cho Vương tổng tin hay này không?"

Hàn Đông thấy lúc này ở Bắc Kinh đã bốn giờ hơn, chính là thời gian Vương Trung Đỉnh ngủ say, liền nói: "Báo làm gì? Anh ta đâu có trông cậy vào tôi có thể lấy được giải."

"Chính là bởi vì như vậy, mới phải cho Vương tổng một kinh hỉ a."

Hàn Đông hừ lạnh một tiếng, "Anh ta kinh hỉ hay không thì thế nào? Tôi cũng không phải vì lấy giải vì anh ta."

Thẩm Sơ Hoa bĩu môi, không nói gì nữa.

Sau đó, đoàn phim liền tổ chức một hồi buổi chúc mừng, mọi người say đến mơ hồ.

Nhất là Hàn Đông, cuối cùng là bị tiểu Lương khiêng lên xe.

Trở lại khách sạn, Hàn Đông liền ngủ.

Vương Trung Đỉnh lại một đêm không ngủ, trước nửa đêm tâm sự khó giải, nửa đêm về sáng múa bút thành văn, sáng tác chiến lược "Như thế nào buộc lại con thiên lý mã này".

Ngày hôm sau, tin tức Hàn Đông giành được giải thưởng ở liên hoan phim Venice truyền ra khắp công ty. Tất cả mọi người bị chấn động, nhất là lãnh đạo lớn nhỏ, gặp Vương Trung Đỉnh đều là một biểu cảm "Chúc mừng chủ tịch phu nhân".

Thế cho nên thời gian họp đều náo loạn không yên.

Phùng Tuấn liên tục nhắc trật tự, tất cả mọi người hi hi ha ha, giống như liệu định Vương Trung Đỉnh sẽ không phát hoả.

Luôn luôn lấy nghiêm khắc làm trứ danh Vương Trung Đỉnh như thế nào không chịu nổi loại khảo nghiệm này?

Lạnh mặt, vừa lên tiếng, cả phòng họp lặng ngắt như tờ.

Lúc này, điện thoại Vương Trung Đỉnh đột nhiên vang lên.

Nhìn qua là Hàn Đông gọi tới.

Vốn là y không muốn nhận, nhưng lúc này vừa hay là nửa đêm ở Venice. Vạn nhất Hàn Đông gặp dị biến, chậm trễ liền phiền toái.

Vì thế, y lạnh lùng không chút biến sắc nghe.

Tiếng khóc kích động không thôi của Hàn Đông trong lúc mộng du kia truyền vào tai Vương Trung Đỉnh.

"Trung Trung a ~ em lấy được giải ~ em lấy được giải ~~ em em cảm giác lúc này thật giống như đang nằm mơ …"

Thần sắc Vương Trung Đỉnh kiềm hãm, cứ việc y cực lực che giấu, nhưng tất cả mọi người đều thấy, trong nháy mắt chân của y bước ra khỏi phòng họp, ánh mắt không biết ôn nhu gấp bao nhiêu lần.

"Tôi biết, tôi xem TV rồi, một mực xem trực tiếp."

"Ân… rất kinh hỉ, em an tâm mà ngủ đi."

"…"

252. Chương 246: Thưởng Thủ

Người điều không ngờ nữa chính là, Hàn Đông mới vừa mang cúp ở liên hoan phim Venice về, lại đạt được đề danh "nam diễn viên chính xuất sắc nhất" tại liên hoan phim Toronto. Bên này tâm tình kích động còn chưa có bình phục, bên kia lại giành thưởng rồi.

Cho đến hiện tại đây là vị ảnh đế quốc tế đầu tiên của đại lục từ năm 80, hơn nữa còn là ảnh đế hai lớp, điểm khởi đầu cao đến khiến người ta choáng váng.

Ngay cả Vương Trung Đỉnh cũng có chút kinh hoàng.

Y lăn lộn trong giới này lâu như vậy, vẫn luôn là người cầm quyền hoàn toàn xứng danh. Có thể nói cho ai hỏa người đó có thể hỏa, không cho ai hỏa ai liền khẳng định hỏa không nổi.

Nhưng mà đối với Hàn Đông lại hoàn toàn bị xáo trộn.

Y giống như từ đầu đến cuối đều không tiến hành theo con đường bình thường, một cái nhân vật phản diện tùy ý có thể kiếm ra một bó, cho hắn diễn liền trở thành ngàn người chỉ trích. Một bộ ohim nghệ thuật không mong mỏi gì, cho hắn diễn liền trở thành ảnh đế quốc tế.

Vương Trung Đỉnh thậm chí không dám tưởng tượng, sau Trộm Ảnh 2 , sau Phong Mang , Hàn Đông sẽ đạt tới cảnh giới gì.

Cho đến lúc đó, hắn còn có thể giống như lại bì cẩu, cả ngày mài mài chít chít phía sau mình nữa không?

Sở dĩ lo lắng nhiều như vậy, là bởi vì Vương Trung Đỉnh đã hơn mười ngày không gặp Hàn Đông rồi.

Ngày hôm nay Venice, ngày mai Toronto, ngày mốt Paris… Hôm nay liên hoan phim, ngày mai lễ thời trang, ngày mốt tiệc cao cấp … Vương Trung Đỉnh bên này vì thân thế của hắn mà tra đến hao tổn tinh thần, Hàn Đông bên kia lại các loại tự do tự tại.

Càng nát tâm chính là, Vương Trung Đỉnh còn chưa được xem cái kết cục!

Càng càng nát tâm chính là, vợ chưa thấy, các loại nón xanh đã ném tới.

Đầu tiên là Du Minh, nghe nói tin tức này ngay cả thời gian nghỉ cũng không cần nữa, trực tiếp từ tiểu đảo bay về Bắc Kinh. Mỗi ngày đến chỗ Vương Trung Đỉnh hội báo công tác đều phải hỏi một câu: "Hàn Đông khi nào thì trở về?"

Vương Trung Đỉnh đối mặt với nhân tài của công ty, chỉ có thể cố nặn ra vẻ tươi cười.

"Mấy ngày nữa sẽ về rồi."

Sau lại lại là vợ chồng Diệp Thành Lâm, mang đặc sản Hàn Đông thích ăn nhất cùng rau muối tới cửa chúc mừng.

Vương Trung Đỉnh miễn cưỡng bảo trì vẻ mặt ôn hoà.

"Rau muối có thể để lại đây, các ngươi vẫn là nên đi đi."

Tiếp đó là Vương lão gia tử, tại hội đấu giá của quỹ từ thiện do Hàn Đông thành lập, đem một cái trang sức lão thái thái yêu thích nhất khi còn sống quyên góp đi.

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh nháy mắt liền thay đổi.

"Ông nội, người muốn quyên tiền nói một tiếng, con giúp người lấy số tiền này là được, sao phải đụng đến di vật của bà nội a?"

Vương lão gia tử nói: "Ngươi không biết, nãi nãi của ngươi khi còn sống yêu nhất là chó. Lúc ấy không có loại tổ chức này, hiện tại có, đương nhiên phải thay nàng hoàn thành tâm nguyện."

Vương Trung Đỉnh đành phải nghiến răng nghiến lợi gọi giá cao nhất, mua lại trang sức quý báu này.

Cuối cùng là Thái Bằng, trực tiếp phái người đem 999 đóa hoa hồng đưa đến cửa phòng làm việc Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh rốt cục nhịn không được gầm lên.

"Cút hết!"

...

Đến cuối cùng, Vương Trung Đỉnh thế nhưng lại thấy hai khuôn mặt oán hật bất bình của Lý Thượng và Chu Lê kia là thuận mắt nhất rồi.

Thật vất vả chờ được Hàn Đông gọi một cuộc điện thoại, lại là gọi lúc mộng du.

"Anh đến đón em về đi, em ở đây ngốc đủ rồi." Hàn Đông thấp giọng khẩn cầu.

Vương Trung Đỉnh chán nản, "Tự em như thế nào không về?"

"Em muốn lợi hại một chút."

"Giành nhiều giải như vậy, còn chưa đủ lợi hại sao?"

"Anh nếu tự thân đến đón em, thể hiện ra coi trọng đối với em, sẽ càng lợi hại hơn."

Vương Trung Đỉnh âm thầm tốn hơi thừa lời, ngươi cho lão tử mang nhiều nón xanh như vậy, lão tử còn phải giúp ngươi thêm lợi hại?

"Tự mình quay về."

Sau đó Hàn Đông liền gửi tin nhắn thoại các loại mài, "Trung Trung" "Trung Trung" oai oán mà gọi.

Vương Trung Đỉnh phiền toái tắt điện thoại.

Kết quả, ngày hôm sau liền bay đến trước mặt Hàn Đông rồi.

Hàn Đông lúc ấy đang muốn xuất môn, bên người có vài nhân viên đoàn phim đi theo. Sau khi thấy Vương Trung Đỉnh, đắc ý kia đến lông mày đều nhanh chọc đến trời.

"Cái kia… em hôm nay còn có hoạt động chưa tham gia." Giọng điệu dục cự còn nghênh.

Vương Trung Đỉnh kiên trì thỏa mãn hắn, "Tham gia cái gì? Theo tôi trở về."

Thẩm Sơ Hoa ở bên cạnh cầm đầu quần chúng vây xem, toàn bộ đều ném cho Hàn Đông ánh mắt hâm mộ ghen tị căm hận.

Hàn Đông nói đến không hề có dấu vết chột dạ, "Tôi không đi với mọi người được rồi, không có biện pháp, người này không rời tôi một bước."

Sau đó liền đắc ý theo sát Vương Trung Đỉnh rời đi.

…

Đãi ngộ của Hàn Đông lần trở về này so với khi rời đi quả thực là cách biệt một trời một vực.

Khi rời đi hắn vẫn là Hàn quỷ trốn đông trốn tây, đừng nói đến sân bay đón, không ai ném trứng thối đã là không tồi rồi.

Chờ vừa về đến, rung thân biến thành Hàn Ảnh đế vì nước làm vẻ vang. Mười mấy vệ sĩ cũng đỡ không nổi nhiệt tình phóng viên, còn có lãnh đạo bộ tuyên truyền tự mình đến sân bay đón.

Hương vị vinh dự quấn thân thoải mái miễn bàn.

Kết quả thoải mái không đến nửa tháng, theo sau việc phim điện ảnh công chiếu ở quốc nội, cảm giác của Hàn Đông lại có chút biến vị.

Thực sự không phải là vì doanh thu phim nhựa kém, cũng không phải danh tiếng không tốt, mà là hết thảy đều thuận lợi vậy, vai diễn bệnh chó dại kia lấy được đại thành công. Hơn nữa vụ đẩy giúp xe công vụ lúc trước, xây dựng quỹ từ thiện lúc sau, danh tiếng trên mạng nghịch chuyển, Hàn Đông nháy mắt từ nghìn người chỉ trích biến thành tiếng lành đồn xa.

Vì thế, khi hắn tiếp tục tham gia hoạt động, tất cả mọi người đối đãi lễ độ, lại thêm kính trọng.

Đặc biệt những người từng mắng chửi hắn, hiện tại trực tiếp "Lão sư" "Lão sư".

Hàn Đông rốt cục chịu không được cái gánh nặng người tốt này, gục ở trong lòng Vương Trung Đỉnh.

"Em không muốn cứ bị bọn họ vây xem mãi như vậy a!"

Vương Trung Đỉnh vuốt vuốt tiểu tóc quăn của Hàn Đông, nói: "Em không phải vẫn luôn khát vọng được đánh giá chính diện sao?"

(đánh giá chính diện: đánh giá nghiêm túc đúng thực lực)

"Em là khát vọng được đánh giá chính diện, cũng không phải là chính diện như vậy a! Em muốn chính là cái cảm giác các cô gái vừa nhìn thấy liền hò hét chói tai, chứ không phải vừa nhìn thấy em liền cúi đầu a!"

Vương Trung Đỉnh ách nhiên thất tiếu, điểm một điếu thuốc, trầm mặc không nói gì.

Hàn Đông đoạt lấy thuốc của y, điêu lên chính miệng mình, vừa hút vừa khóc lóc kể lể: "Vì sao fan của em lại cực đoan như vậy …"

"Người như nào chiêu đến fan đó." Vương Trung Đỉnh nói.

Hàn Đông lập tức âm mặt, dùng khói nóng đi hấp rốn Vương Trung Đỉnh, bị đẩy ra xong lại dùng răng cắn.

Vương Trung Đỉnh rốt cục thở gấp thỏa hiệp, "Được rồi, em đem nhân vật trong trộm ảnh 2 diễn đến khốc một chút không phải được rồi sao?"

"Còn có thể xoay trở về sao?" Hàn Đông ánh mắt trông mong hỏi.

Vương Trung Đỉnh nhân từ gật đầu, "Tôi tin tưởng em."

Hai người đang vặn vẹo, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Đã giờ này rồi, còn ai đây?

Trong đầu Vương Trung Đỉnh lập tức toát ra các loại bộ mặt của tình địch, từng người từng người đếm.

Từ lúc Hàn Đông cầm được giải tới nay, còn có ai chưa lộ mặt?

Đếm tới đếm lui, cũng chỉ còn lại có Hoàng Thác.

Có khi nào là gã không a? Có khi nào lại gom đủ như vậy không a? Có khi nào lại mỗi kẻ đều kiên trì bền bỉ, một người thay lòng đổi dạ giữa chừng đều không có a?

Mở cửa phát hiện —— thật đúng rồi.

Hơn nữa Hoàng Thác còn ôm con gái tới, rất có loại tư thế muốn nhận "mẹ hai".

Cũng may gã mới mở miệng liền gạt bỏ băn khoăn của Vương Trung Đỉnh.

"Nha đầu nhà tôi cứ khóc đòi diễn phim điện ảnh, tôi thật sự không có biện pháp, chỉ có thể mang con bé tới tìm cậu."

Nhớ ngày đó Hoàng Thác giúp đoàn phim Màu đỏ chiến thần lớn như vậy, chút chuyện nhỏ này Vương Trung Đỉnh đương nhiên sẽ không chối từ.

Hơn nữa đứa bé con gái Hoàng Thác dáng người mập mạp, rất có loại ảo giác giống như tạo hình nữ trang của Hàn Đông. Vương Trung Đỉnh nháy mắt dâng lên tình cảm vốn có của người cha, trực tiếp đón phụ tử hai người mời vào.

Tiếp theo, Vương Trung Đỉnh để cho Tây Tây cùng Hoàng tiểu nha chơi với nhau, y và Hoàng Thác cùng bàn chuyện cho nhi đồng đón diễn.

"Là như vậy, tôi vừa đảo qua kịch bản cơ hồ đều không có phần diễn của bé gái. Có cũng là mười bốn mười lăm tuổi, cô bé quá nhỏ rất khó khống chế."

Hoàng Thác lập tức hỏi: "Trong kịch bản Hàn Đông viết không có tiểu nhân vật tiểu hài tử sao?"

Vương Trung Đỉnh lộ vẻ mặt khó xử, "Có thì có, nhưng là của bé trai."

"Trực tiếp đổi thành bé gái không được sao?" Hoàng thủ trưởng tương đối sảng khoái.

Vương Trung Đỉnh oán thầm: vậy ngươi như thế nào không đổi cái phim khác đi? Rõ ràng ý không ở trong lời…

Lúc này, Hàn Đông đi ra.

Hoàng Thác trực tiếp hỏi hắn, "An bài cho con gái của tôi một nhân vật, khó khăn sao?"

Hàn Đông dám nói có sao? Vạn nhất đối nghịch, Hoàng Thác càng yêu thích hắn làm sao bây giờ?

Vì thế gật đầu, "Tôi sẽ suy xét."

"Còn suy xét cái gì? Thống khoái mà nói!"

Hàn Đông lập tức nghiêm đứng thẳng, chào một cái theo nghi thức quân đội.

"Không thành vấn đề."

Sau đó liếc trộm gương mặt âm trầm của Vương Trung Đỉnh, các loại lo lắng căng thẳng. Thật sự không được vậy cho Chu Lê diễn nữ chính đi, ít nhất trung hoà mâu thuẫn tình địch một chút.

Hoàng Thác vừa đi không đầy một lát, Tây Tây chạy đến phòng Hàn Đông, đặt mông ngồi vào đùi hắn.

"Cháu đây là đang làm gì?" Hàn Đông có chút thụ sủng nhược kinh.

Tây Tây nói: "Muốn cùng chú thương lượng một việc."

"Chuyện gì?"

"Cháu cảm thấy tiểu nha đầu kia không thích hợp diễn quỷ trong phim kịnh dị của chú."

"Vì cái gì?"

Tây Tây nghiêm trang nói: "Quá béo, nào có con quỷ nào tai to mặt lớn giống như vậy?"

Hàn Đông không nghĩ tới Tây Tây sắc bén có kiến giải như vậy, lúc này khen nó mấy câu.

Khuôn mặt của Tây Tây đỏ lên, "Vậy chú xem cháu hàng ngày rèn luyện như vậy, có phải cũng có thể xem xét cho cháu một nhân vật hay không?"

Hàn Đông, "…"

253. Chương 247: Hiểu Lầm Lớn

Bởi vì Hàn Đông là một trong những người đầu tư của Trộm Ảnh 2 , cũng là tổng biên kịch cho bộ phim này, cho nên Vương Trung Đỉnh giao cho hắn một cái nhiệm vụ trọng yếu —— tuyển diễn viên.

Đối với Hàn Đông mà nói, sự nghiệp diễn nghệ cá nhân không trọng yếu bằng kiếm tiền, kiếm tiền không bằng trọng yếu bằng "Phu phu hoà thuận".

Cho nên nguyên tắc tuyển diễn viên của hắn chính là —— điều hòa tình địch.

Chu Lê là Hàn Đông đã sớm suy xét đến, một mặt vì để trung hoà mâu thuẫn con gái Hoàng Thác nhập tổ, đổi dời lực chú ý của Vương Trung Đỉnh. Mặt khác là bởi vì tính đề tài trên người Chu Lê, có nàng, ở phương diện tuyên truyền sẽ không thành vấn đề rồi.

Tiếp theo là Tây Tây gia nhập, Vương lão gia tử có vẻ đặc biệt coi trọng, sau này đến tham ban là thiết yếu. Suy xét đến lão cũng là một trong những quân xanh của Vương Trung Đỉnh, Hàn Đông cũng phải cắn răng tự chỉnh cho mình một quân xanh —— Hạ Dương Trác.

(quân xanh: quân địch giả tưởng)

Hi lý hồ đồ tuyển xong, cuối cùng đảo qua một lượt, ai u, không tồi nha.

Đệ nhất mỹ nữ cùng soát ca lần đầu hợp thể, lại còn là trong phim kịnh dị, đủ mánh lới quảng cáo rồi. Còn có ảnh đế hai lớp Hàn Đông này trợ oai, đừng nói đội hình diễn viên có hoa không quả, mức độ thành ý cũng đủ rồi. Hơn nữa lúc trước bộ một đủ lực ảnh hưởng, không muốn kiếm tiền cũng khó.

(có hoa không quả: đẹp, hào nhoáng)

Hai ngày này Hàn Đông hối hả ngược xuôi làm công tác trù bị điện ảnh, mới vừa tham gia thảo luận kịch bản xong, lại phải tìm đến một diễn viên bàn bạc hợp đồng.

Diễn viên vừa hay cùng đoàn phim với Lý Thượng, thời điểm Hàn Đông đến, Lý Thượng cố ý tiến đến khom người bái chào.

"Hàn lão sư hảo."

Hàn Đông quả nhiên đen mặt, "Cút xa ra."

Lý Thượng bám riết không tha, "Thỉnh Hàn lão sư chỉ giáo nhiều hơn."

"Cậu con mẹ nó có phải muốn tìm đánh a?" Hàn Đông vung nắm tay.

Lý Thượng liên tục tránh, cười đùa nói : "Tôn trọng người còn không hết chứ?"

Hàn Đông mắt lạnh đáp lại, "Không đảm đương nổi."

"Tôi là phát ra từ nội tâm kính nể ngài, tôi diễn nhân vật phản diện đã đủ phá vỡ hình tượng rồi, không nghĩ tới ngài so với tôi còn hy sinh lớn hơn nữa. Liền ngài diễn cái nhân vật bệnh chó dại kia, tôi đến bây giờ vẫn còn kinh sợ. Nói thật, tôi cũng sợ ngài cắn tôi."

Hàn Đông hừ nói: "Nếu không phải bởi vì trong thịt chú một đống chất hoá học, anh đã sớm cắn."

Mặt Lý Thượng trầm xuống, liền ác hơn chọc đúng chỗ đau của Hàn Đông.

"Tôi thật sự nghĩ không ra, Vương tổng như thế nào một mực tìm những loại nhân vật này cho cậu diễn? Anh ta là nghĩ muốn cho cậu đi lộ tuyến thực lực? Tuy nói khiến cậu trở thành thần tượng không quá khả thi, nhưng cũng không đến mức đem con đường này hoàn toàn phá nát a."

"Đây không phải vì để cho tôi và cậu bảo trì nhịp độ sao." Hàn Đông đánh trả không chút lưu tình.

Lý Thượng lại nói: "Vậy cũng không giống, tôi là theo phái thần tượng chuyển hình sang, chán ghét hư danh mới muốn trầm ổn, cậu lại rất giống vừa xuất đạo liền một mực ổn đi?"

"Phải, ổn đến cho cậu suốt ngày lo lắng hãi hùng." Hàn Đông sâu kín trả lời.

Lý Thượng ra vẻ bất đắc dĩ bĩu môi, "Kia chẳng phải là vì tìm không thấy đối thủ, trong lòng cô đơn nha."

"Bây giờ còn cô đơn không?" Hàn Đông hỏi.

Lý Thượng nói: "Không cô đơn nữa."

"Không cô đơn cũng đừng cản đường, tôi đây còn có chính sự." Hàn Đông đẩy Lý Thượng một phen.

Lý Thượng không chỉ có không nhường đường, còn đoạn lấy văn kiện trong tay Hàn Đông nhìn lướt qua.

Tiếp theo thổn thức nói : "Tôi nói, Vương tổng lúc trước đại phí bao công sức trắc trở tìm kiếm hai cái đại chân dài này, sẽ không phải để dùng làm chân chạy đi? Cũng quá tàn phá vưu vật!"

(vưu vật: Vật quý hiếm)

"Đây là chuyện trong nhà của tôi, cậu đồ ngoại nhân thối tâm cái gì?"

"Tôi đây không phải thay cậu bênh vực sao? Cậu nói cậu và Hạ Dương Trác đều là đại hồng nhân trong mắt Vương tổng, như thế nào người ta ra mặt liền được trọng dụng như lũ, chân này của cậu liền vô ích đây?"

Hàn Đông vừa muốn đáp lời, Lý Thượng lại giành trước.

"Tôi biết cậu muốn nói đến Phong Mang , nhưng là cậu đừng quên, Hạ Dương Trác đã ở trong đó, cuối cùng ai bưng đỏ ai còn không nhất định đâu."

Hàn Đông mở miệng lần nữa, Lý Thượng lại một lần ngắt lời.

"Tôi biết cậu muốn nói cậu có Trộm Ảnh 2 , nhưng vấn đề Hạ Dương Trác người ta cũng có phim điện ảnh mới, làm sao cậu biết phim mới của Hạ Dương Trác người ta hưởng ứng…"

"Hạ Dương Trác sắp tới không có phim mới." Lần này đổi lại Hàn Đông ngắt lời Lý Thượng.

"Kia thì thế nào? Cậu ta không đón phim không có nghĩa là không có cái khác…"

Hàn Đông lại một lần nữa ngắt lời Lý Thượng, "Cậu ta sẽ đón diễn Trộm Ảnh 2 ."

"Đón diễn Trộm Ảnh 2 ?" Lý Thượng sửng sốt.

Hàn Đông gật gật đầu, "Hơn nữa diễn vai chính."

Lý Thượng giống như tìm được bao nhiêu là điểm bất cập khiến hắn hưng phấn, vội vàng thay Hàn Đông "Bênh vực."

"Vương tổng thế nhưng đưa ra như vậy…"

"Tôi tuyển." Hàn Đông đột nhiên nói.

Cái này, Lý Thượng hoàn toàn mơ hồ.

Ai ngờ Hàn Đông lại đánh giá hắn, nói: "Kỳ thật cậu cũng không tồi a, cậu nếu gia nhập vào, đội hình diễn viên của chúng tôi càng cường đại rồi. Có nhân khí nữ vương cùng với siêu cấp thần tượng, còn có hai ảnh đế hai lớp vĩ đại gia nhập liên minh."

Hàn Đông càng nói càng hưng phấn, không những không có bị Lý Thượng châm ngòi tiêu diệt sĩ khí, còn anh dũng hạ chiến thư.

"Thế nào? Có muốn suy xét một chút về việc gia nhập chiến đội của chúng tôi không?"

Lý Thượng, "…"

Lúc này, Chu Lê đột nhiên đi tới.

"Tán gẫu cái gì đây?" Cười dịu dàng hỏi.

Hàn Đông nói: "Tán gẫu vấn đề tuyển diễn viên cho Trộm Ảnh 2 , muốn Lý Thượng gia nhập đoàn phim chúng ta."

Lời nói của Chu Lê nói đến càng sát thương, "Cậu rất không dễ dàng mới chờ tới một vai chính, Lý Thượng sao có thể chém giết nổi bật của cậu a?"

Hàn Đông nói: "Tôi không phải diễn viên chính, là Hạ Dương Trác."

Chu Lê cũng có chút ngạc nhiên, "Tôi như thế nào nhớ rõ Vương tổng đem nhiệm vụ tuyển diễn viên của Trộm Ảnh 2 giao cho cậu?"

"Là tôi tuyển a." Hàn Đông nói.

Chu Lê tuyệt không tin tưởng Hàn Đông dám đem Hạ Dương Trác hoạt sắc sinh hương đẩy lên chủ vị, tự mình làm lá cây. Nàng thà cho rằng đây là Vương Trung Đỉnh tạo áp lực, Hàn Đông tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

Vì thế, ánh mắt nhìn Hàn Đông lại thêm vài phần đồng cảm.

"Nếu cậu chỉ là phối hợp diễn, Lý Thượng lại càng không thể vào giành của nổi bật cậu rồi. Vương Trung Đỉnh vừa ý với lực kêu gọi phòng vé của Lý Thượng, muốn dựa vào hắn kiếm tiền thì có thể, nhưng cậu cũng không thể ủy khuất chính mình như vậy a."

Hàn Đông nói: "Tôi cũng muốn kiếm tiền."

Chu Lê đương nhiên cho rằng cái Hàn Đông gọi là "Kiếm tiền" chính là được Vương Trung Đỉnh cấp cho các loại ích lợi ưu đãi.

"Cậu cũng không thể vì tiền mà cái gì cũng thỏa hiệp đi? Chẳng lẽ Vương tổng đề nghị cậu xác định nữ chính là tôi, cậu cũng sẽ vâng theo ý hắn sao?"

"Nữ chính là cô." Hàn Đông nói.

Chu Lê tựa hồ cảm thấy quá buồn cười, "Tôi? Cậu là đang nói đùa sao? Vương tổng đối với cậu …"

"Tôi tuyển." Hàn Đông ung dung ngắt lời.

Chu Lê cũng lộ ra biểu tình giống Lý Thượng như đúc.

Hàn Đông đưa ra lời mời thịnh tình, "Tôi thành tâm hi vọng các người tới đoàn phim của tôi tranh nổi bật, càng nhiều càng tốt."

Nói xong khí phách nghiêm túc rời đi.

…

Cái gọi là không phải người một nhà, không vào một cửa.

Hàn Đông bên này vừa mới chiêu yêu quái nhập tổ, Vương Trung Đỉnh bên kia lại muốn dẫn sói nhập đội rồi.

"Tôi thành tâm mời công ty của các người hợp tác."

Đây là lời Vương Trung Đỉnh nói với Thái Bằng.

Thái Bằng hỏi: "Vì cái gì?"

Vương Trung Đỉnh cấp ra đáp án rất khách quan, "Anh rất có lực nhận định thị trường, là chuyên gia trong lĩnh vực bán phim."

"Bỏ qua nguyên nhân này đi?" Thái Bằng rất thông minh.

Vương Trung Đỉnh thản nhiên trả lời: "Vô luận nguyên nhân gì, tóm lại anh được chiếm tiện nghi là được."

Thái Bằng cười ha ha, "Tiện nghi lớn nhất tôi chiếm chính là khiến ngài vô cùng không vui, còn phải cắn răng tìm tới cửa."

Vương Trung Đỉnh cười theo, "Tôi cũng là người làm ăn, tôi sẽ không buôn bán lỗ."

"Tôi không giống ngài, tôi là người hòa nhã, tôi thà rằng cuối cùng bị lừa, cũng muốn trước tiên chiếm tiện nghi này đã."

Giữa đao quang kiếm ảnh, điện thiểm lôi minh, hai cái thủ ấn màu đỏ đặt lên giấy —— thành giao.

Hàn Đông ở trên xe nhịn tiểu, vốn định đến văn phòng Vương Trung Đỉnh giải quyết. Nhưng nghe nói bên trong có người, hắn đành đến nhà vệ sinh công cộng bên cạnh.

Thái Bằng vừa mới từ văn phòng Vương Trung Đỉnh đi tới, tầm mắt quét đến Hàn Đông đang đi vào buồng vệ sinh.

Trong lòng nhe răng cười một tiếng, bước nhanh vào theo.

Tiểu Lương cùng một người vệ sĩ vào hai gian bên cạnh, chính là vì phòng ngừa có người lén tiếp cận Hàn Đông. Nhưng bọn họ trăm triệu không ngờ tới, Hàn Đông đi toilet ngay cả cửa cũng lười đóng, có người trực tiếp lao vào gian nơi hắn đơn độc đánh lén rồi.

Trong lúc tiếng rên rỉ đột ngột thốt ra.

Hai vệ sĩ kia còn tưởng rằng là Vương Trung Đỉnh đùa giỡn, dụng tốc kéo quần đi ra.

"Cả nhà ngươi!" Hàn Đông đỏ ngầu mắt mắng.

Thái Bằng vẫn mặc kệ, một cánh tay giữ chặt Hàn Đông, tay kia thì bay thẳng vào trong quần.

Tiểu Lương cùng vệ sĩ kia đang ở bên ngoài YY, đột nhiên một thanh âm như sấm sét giữa trời quang vang lên.

"Các người như thế nào lại đứng ở đây?"

Nhãn cầu Tiểu Lương đều nhanh rơi ra rồi.

"Vương… Vương tổng… Ngài chưa tiến vào a?"

Vương Trung Đỉnh nhíu mày, "Tôi vào?"

Cái vị ở trong đó là? Tiểu Lương cùng người vệ sĩ kia đưa mắt nhìn nhau.

Vương Trung Đỉnh nháy mắt ý thức được cái gì…

Mấy ngày nay làm 2 3 tiếng mới được một chương, đầu còn cứ đơ đơ phê phê =.= sắp có ngược rồi nhé

254. Chương 248: Không Có Nhà Mẹ Vợ

Lỗ tai Thái Bằng tương đối linh mẫn, tiếng bước chân mới vừa vang lên ở cửa, tay gã lập tức từ trong quần Hàn Đông rút ra.

Hàn Đông lúc ấy còn thắc mắc, Thái Bằng không nhát gan như vậy đi? Nghe được một chút động tĩnh đã vội dừng lại sao? Không phù hợp tác phong của gã a!

Sự thật chứng minh Hàn Đông băn khoăn đúng.

Thái Bằng không phải người dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy? Tay từ trong quần lấy ra thì đúng vậy, nhưng lại chuyển tới trên lưng Hàn Đông, chọn chỗ có máu buồn mà gãi.

Hàn Đông gì cũng không sợ, chỉ sợ cái này.

Bởi vì hắn môt khi bị chọc vào chỗ ngứa, nhất định sẽ nhịn không được mà cười. Một khi cười, ngữ khí chửi người kia liền hoàn toàn biến vị a.

Vương Trung Đỉnh vừa hay tiến vào ngay lúc đó. Tiếng cười mắng chỉ ở trên giường mới có thể phát ra, bất ngờ không phòng ngự truyền vào trong tai của y.

Tiếp theo, một gian cửa bị mở ra.

Hàn Đông vội vàng chạy ra ngoài, Thái Bằng nhân cơ hội gãi một cái cuối cùng trên lưng hắn.

Vì thế cảnh tượng Vương Trung Đỉnh nhìn thấy, chính là Hàn Đông vui đùa ầm ĩ nhảy ra từ một chỗ, đỏ ửng vì giãy dụa quá độ nổi lên còn chưa hoàn toàn rút đi. Thái Bằng ở ngay phía sau hắn tươi cười, hình ảnh kia cực kỳ giống tư thế liếc mắt đưa tình giữa người yêu.

Hàn Đông gặp phải gương mặt hàn khí bức người của Vương Trung Đỉnh, cả người đều cứng lại.

Ngoài dự đoán mọi người chính là, Vương Trung Đỉnh cũng không có vung quyền với hắn như bình thường. Y cứ như vậy yên lặng nhìn Thái Bằng, trong ánh mắt mang theo hung ác nham hiểm khiến cho người ta nói không nên lời.

Hàn Đông nhìn vào ánh mắt Vương Trung Đỉnh, trong lòng liền minh bạch xong rồi, hiểu lầm kia lớn rồi.

Thái Bằng thì giống như không có việc gì, nghênh ngang đi qua bên người Vương Trung Đỉnh. Giống như bởi vì không thể đến một hồi võ đấu cùng y mà hơi có vẻ tiếc nuối.

Buồng vệ sinh chỉ còn lại Hàn Đông và Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh căn bản không hề cho Hàn Đông cơ hội cợt nhả, liền "Một đòn" đánh lui hắn.

"Tôi biết đây là sự tình do gã cố ý khơi mào, cũng biết em không phải cố ý, nhưng tôi vẫn không thể tiêu tan." Vương Trung Đỉnh đem ánh mắt ngang tàng chuyển về phía Hàn Đông, "Để cho tôi tỉnh táo lại, xin em mấy ngày nay đừng xuất hiện trước mặt tôi."

Nói xong, Vương Trung Đỉnh liền đi thẳng không quay đầu lại.

Hàn Đông đi đến trước bồn rửa tay, một lần lại một lần rửa mặt. Từ lúc ban đầu nhẹ nhàng lau, càng về sau hung hăng chà xát, rồi đến nhịn không được lao ra khỏi buồng vệ sinh, hướng về văn phòng Vương Trung Đỉnh gầm lên một tiếng.

"Không xuất hiện thì không xuất hiện, ngươi cho là lão tử rời khỏi ngươi sống không được a? ! ! !"

Nói xong, Hàn Đông tựu lấy một tư thế "Khó chịu trong lòng, muốn đi tìm chết" vào thang máy.

...

Đêm khuya, quán bar, Hàn Đông cùng Du Minh lãng mạn đối ẩm.

Du Minh đã sớm nhìn thấu Hàn Đông, hàng này không chịu chút tổn thương thì không bao giờ nhớ đến mình.

Vì tránh cho hắn lại đòi sống đòi chết, mang mấy lời cằn nhằn kia chuyển cho mình, Du Minh liền rẽ ra đề tài tán gẫu khác.

"Cậu thực tính toán cho Lý Thượng tiến tổ a?"

Hàn Đông không hề có chút đùa giỡn, "Trong kịch bản có một nhân vật chính là đặc biệt vì hắn mà viết."

"Vô cùng hung ác?" Du Minh tò mò hỏi.

Hàn Đông lắc đầu, "Không, là một người rất có tính tranh luận."

"Đây chẳng phải là nhân vật so với Hạ Dương Trác còn nổi bật hơn? Phải biết rằng nhân vật có tranh luận là dễ dàng hỏa nhất."

Hàn Đông gật gật đầu, "Hẳn đi."

“Cậu sao phải mở cho hắn một con đường tốt như vậy?” Du Minh không nghĩ ra.

Hàn Đông khinh miêu đạm tả nói: “Vì kiếm tiền thôi, cái vai diễn kia rất thích hợp với hắn.”

“Kiếm tiền? Kiếm cho ai? Cho Vương tổng sao?”

Hàn Đông nói: “Cho chính mình.”

“Ít giỡn, cậu thì chiếm tỉ lệ đầu tư bao nhiêu? Phòng vé mười triệu cũng chưa chắc có đến 500 ngàn đi?”

“Tôi không cần năm trăm ngàn, một trăm ngàn là đủ rồi.”

“Cần một trăm ngàn để làm gì?”

“Mua nhà.”

“Như thế nào đột nhiên có ý nghĩ này?”

Hàn Đông đem chén rượu đặt thật mạnh lên quầy bar, “Nam nhân không nhà chính là con mẹ nó không có khí phách! Suốt ngày ở lại cái nhà kia, khiến cho tôi giống như con rể đến ở nhà vợ.”

Du Minh không biết là nên cười hay khóc, cậu xác định là nhà vợ sao?

Trên đường về, Du Minh hỏi Hàn Đông: ”Cậu chắc chắn muốn cho Hạ Dương Trác diễn vai chính ?

“Đúng a, làm sao vậy?”

Du Minh lắc đầu, không nói gì.

“Cậu sẽ không phải cũng lo lắng cậu ta đoạt nổi bật của tôi đi?”

“Không lo lắng.” Du Minh thủy chung tin tưởng không hề dao động đối với Hàn Đông, “Không ai có thể giành nổi bật của cậu.”

Hàn Đông thắc mắc, “Vậy sao cậu còn muốn hỏi?”

“Chỉ là muốn xác định.”

“Xác định cái gì?”

Du Minh mặt lạnh, tâm lại lửa nóng.

Xác định chúng ta lại có thể sớm chiều ở chung, kề vai chiến đấu giống như năm trước vậy.

Trở lại ký túc xá, Hàn Đông một đầu đáp xuống trên giường thổi phồng, trên mặt lộ ra biểu cảm hưởng thụ.

“Đã lâu không có ngủ ở trên giường lớn này rồi.”

Kỳ thật Du Minh cũng đã lâu không ngủ ở phòng của mình, tay vỗ về cái tiểu hang ổ mình đã từng ngủ một giấc liền đến mười mấy giờ kia, trong lòng lại càng hoài niệm vô hạn.

“Giúp tôi một việc gấp.” Hàn Đông đột nhiên nói.

Du Minh hỏi: “Gấp cái gì?”

“Nếu nửa đêm cậu nghe được cửa phòng tôi mở, mau chạy đến đây ngăn cản tôi nghe thấy không?”

Du Minh một giọng điệu người trong nghề trả lời: “Tôi ngăn không được.”

“Tôi dạy cho cậu một phương pháp, cậu đến lúc đó cứ mặt lạnh nói với tôi ‘Vì để cho tôi tỉnh táo lại, xin em mấy ngày nay đừng xuất hiện trước mặt tôi’. Nghe những lời này, tôi nhất định sẽ thành thành thật thật trở về phòng của mình.”

Du Minh tức giận, “Dựa vào cái gì mỗi lần y thiếu nợ cậu, đều là tôi tới trả a?”

“Giúp tôi một lần cuối cùng, tôi thật sự không muốn đi tìm anh ta, nhờ nhờ a.” Hàn Đông khẩn cầu.

“Cậu không muốn đi tìm hắn sao còn mộng du?”

“Tôi đây chẳng phải vì để ngừa vạn nhất sao?”

Du Minh mặt lạnh lỗ mãng một câu "Lười quản" trở về phòng của mình.

Hàn Đông am hiểu sâu sắc tính tình Vương Trung Đỉnh, đối với Du Minh cũng rõ như lòng bàn tay. Trong mắt hắn, hai hàng này chỉ khác nhau công thụ, không có khác biệt thuộc tính, nói chuyện và làm việc đều không thuộc một tuyến. (lời nói không ứng với việc làm)

Vì thế, hắn phóng tâm mà đi ngủ.

Kết quả là, Du Minh vẫn phải quản.

Không chỉ có quản, mà là tận chức tận trách.

Từ khi nghe được câu "Nếu nửa đêm cậu nghe thấy cửa phòng tôi mở …" kia của Hàn Đông. Bắt đầu, liền biết cửa phòng Hàn Đông nhất định sẽ không một tiếng vang.

Quả nhiên, đêm hôm khuya khoắt, Hàn Đông lặng yên không một tiếng động từ phòng của mình lẻn ra.

May mắn Du Minh vẫn luôn ngồi ở ghế salon bên ngoài đợi, nếu không tuyệt đối sẽ bị gia hỏa khôn ngoan này lợi dụng sơ hở.

Vì thế, cậu ho nhẹ một tiếng, học giọng điệu Vương Trung Đỉnh nói: "Để cho tôi tỉnh táo lại, xin em mấy ngày nay đứng xuất hiện trước mặt tôi."

Cước bộ Hàn Đông mạnh mẽ dừng lại.

Cho dù đang nhắm mắt, Du Minh cũng có thể cảm giác được trong mắt của hắn nồng đậm thương tâm.

Vốn trước đó Du Minh không có cảm giác gì đối với những lời này, kết quả chứng kiến Hàn Đông xoay người trở về phòng, đột nhiên cảm thấy rất ngược tâm.

Đổi lại là "hảo khuê mật" bình thường, lúc đó phải sớm đến chỗ tên "tra nam" kia bênh vực rồi.

(hảo khuê mật: bạn thân)

(tra nam: thằng con trai xấu xa)

Nhưng Du Minh hoàn toàn tương phản, cậu không nói cho Vương Trung Đỉnh, không hiếm lạ gì cái loại gọi là đau lòng này. Cậu thà rằng cứ để Vương Trung Đỉnh nghẹn, giận đến cuối cùng phát hiện là chính mình sai.

Ai bảo hai ta thuộc tính giống nhau đi.

Như Du Minh suy nghĩ, Vương Trung Đỉnh đúng là ở trong nhà tự nghẹn.

Một màn lúc ban ngày còn dai dẳng ở trong đầu y, y có thể khắc chế chính mình không nghĩ đến trong thời gian ngắn kia bên trong xảy ra chuyện gì, nhưng mà y khó có thể khắc chế chính mình xuyên tạc hàm ý trong tiếng cười lúc ấy của Hàn Đông.

Mỗi khi nhớ tới, lại khó nhịn nghiến răng nghiến lợi.

Hận không thể lột một lớp da của hắn.

Nhưng loại oán hận này lại hình thành một loại phản ứng quỷ dị, bình thường tách ra một ngày có lẽ chỉ là nhớ, hiện tại lại thành… đặc biệt mong nhớ.

Cố tình y lại là con số khống.

Người khác nhớ một người, có lẽ nhớ đến mái tóc. Nhưng Vương Trung Đỉnh lại ngay cả đầu Hàn Đông có bao nhiêu lọn tóc, mỗi lọn trước khi ngủ hướng bên nào, tỉnh lại hướng bên nào cũng biết.

Nghĩ như vậy, liền hoàn toàn không dừng được.

Đang rối rắm, cửa đột nhiên vang lên.

Ngực Vương Trung Đỉnh chấn động, mạnh mẽ nhìn về phía cửa.

Tóc quăn vẫn là cái đầu tóc quăn kia, đuôi thỏ vẫn là cái đuôi thỏ kia, hốc mắt sâu vẫn là cái hốc mắt sâu kia, ngay cả y phục trên người cũng …

Chỉ tiếc, rút nhỏ đi một số.

"Làm sao con lại có bộ quần áo giống như Hàn Đông?" Vương Trung Đỉnh ngày hôm nay mới phát hiện.

Tây Tây nói: "Bởi vì là quần áo phụ tử a, đuôi sam thúc thúc mua."

Vương Trung Đỉnh vừa nghe lời này trong lòng càng nghẹn, hai người các ngươi mặc y phục phụ tử, coi ta là cái gì?

Tây Tây giải thích nói: "Y phục phụ tử chỉ có hai kiện, cho nên chú ấy mặc ba sẽ không có."

Vương Trung Đỉnh chán nản, "Không thể mua hai cặp sao? Hai người chúng ta một người một bộ, con hai bộ không được sao?"

"Chính là như vậy con cũng sẽ muốn tìm bạn cho mình."

Vương Trung Đỉnh, "… Bỏ đi, hai người các ngươi mặc đi."

255. Chương 249: Tình Ý Ngập Tràn

Tây Tây có vẻ như rất thích bộ y phục này, tiểu tay mập mạp luôn luôn vuốt ve hoa văn đồ đằng trên vạt áo.

Vương Trung Đỉnh nhớ không lầm, bộ quần áo này là Hàn Đông mua về từ Dubai, tính đến hiện tại đã được một thời gian rồi. Tây Tây không chỉ có chưa hề mặc qua, ngay cả nói cũng chưa nhắc tới qua.

Như thế nào đột nhiên lại hiếm lạ như vậy?

Tây Tây thì thào lẩm bẩm: "Con mặc bộ quần áo này vào, đồng học nhất định sẽ gọi con là Tiểu Ảnh đế."

Vương Trung Đỉnh nháy mắt minh bạch rồi, tình cảnh phía trước là sợ bị Hàn quỷ liên luỵ cho nên luôn luôn cất giấu. Bây giờ thấy thanh danh người ta lan truyền, lại muốn được nhờ.

Nhóc con bị đoán trúng ý đồ nhỏ này mím mím tiểu miệng cười.

Vương Trung Đỉnh nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ của nó, hỏi: "Như thế nào đã trễ thế này còn không ngủ?"

"Ngủ rồi, lại tỉnh." Tây Tây nói.

Vương Trung Đỉnh nhớ rõ Tây Tây rất ít đi tiểu đêm, "Vậy con như thế nào không tiếp tục ngủ?"

"Con sợ ngủ tiếp, ngày mai lại quên mất cái giấc mộng kia."

"Mộng, mộng gì?"

"Chính là cái người ba ba một mực tìm kia, con lại mơ thấy hắn."

Vương Trung Đỉnh căng thẳng, "Con mơ thấy hắn? Con mơ thấy hắn là ai vậy?"

"Không rõ thân phận lắm, chỉ nhớ rõ bộ dáng."

Nhớ rõ bộ dáng so với nhớ rõ bớt phải lạc quan hơn bao nhiêu a!

Vương Trung Đỉnh lập tức hỏi: "Hắn có bộ dáng gì?"

Tây Tây nói: "Soái không gì sánh kịp."

Vương Trung Đỉnh dù đau cũng vẫn khoái hoạt.

Đau chính là lại nghênh đón một vị cường địch, khoái hoạt chính là phạm vi được giảm xuống con mẹ nó nhỏ hơn rồi!

"Đại khái bao nhiêu tuổi?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Tây Tây nói: "Dù sao cũng rất trẻ."

Những lời này trực tiếp đem Vương lão gia tử PASS.

Vương Trung Đỉnh đem toàn bộ ảnh nghệ sĩ lấy tới, từng tấm từng tấm đưa ra cho Tây Tây phân biệt.

Ở trong mắt Tây Tây nhan khống này, chỗ ảnh chụp đó hiển nhiên không đủ trình độ.

(nhan khống: yêu cầu tuyệt đối về nhan sắc)

Vương Trung Đỉnh lật đến mấy ảnh Lý Thượng, cũng không cho Tây Tây xem, liền gạt qua một bên.

Không ngờ, Tây Tây lại chỉ vào ảnh chụp nói: "Ba ba, lấy ra cho con xem."

Tuy rằng cảm thấy Lý Thượng không thể thích Hàn Đông, Vương Trung Đỉnh vẫn đem hình của hắn đưa cho Tây Tây.

Tây Tây nhìn một trận xong, cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu.

"Người này con biết, nhân vật phản diện đẹp trai nhất, không phải hắn."

Vương Trung Đỉnh chỉ có thể đem ảnh chụp Hạ Dương Trác đưa ra.

Tây Tây kinh hô một tiếng, hai tiểu ngón tay lập tức giật tấm ảnh này lại, gắt gao nắm chặt không buông tay.

Trong lòng Vương Trung Đỉnh mãnh liệt chấn động, chẳng lẽ là…

Tây Tây híp đôi mắt nhỏ si ngốc nói: "Còn thiếu tấm này, rốt cục tìm được rồi."

Vương Trung Đỉnh đen mặt.

"Con cung cấp manh mối, sẽ không phải vì tấm hình này đi?"

Tây Tây vội vì tự biện giải, "Không phải, con là thực sự mơ thấy người kia đặc biệt đặc biệt soái."

"Vậy đến cùng phải người này hay không?" Đây mới là mối bận tâm của Vương Trung Đỉnh.

Tây Tây vẫn là lắc lắc đầu.

"Không phải."

Trong lòng Vương Trung Đỉnh tiếp tục rối rắm, cũng không thể làm khó nhi đồng, vì thế dỗ Tây Tây nói : "Được rồi, trước ngủ đi."

"Con muốn ba ba vỗ vỗ ngủ."

Vương Trung Đỉnh không nói gì, trực tiếp kéo Tây Tây vào trong lòng, ôm nó nằm xuống.

…

Sau đó vài ngày, Hàn Đông thật sự không hề xuất hiện.

Vương Trung Đỉnh thông qua Du Minh mới biết được, Hàn Đông đã trù bị xong toàn bộ phim điện ảnh, một mình đi đến tiểu đảo nghỉ phép rồi.

Giới giải trí chính là cái sàn Bát Quái, không đến ba ngày, tin tức Vương Trung Đỉnh và Hàn Đông cãi nhau đã truyền khắp công ty.

Đủ loại thuyết pháp, cái gì Hàn Đông bất mãn an bài của Vương Trung Đỉnh, không muốn làm phối hợp diễn cho Hạ Dương Trác, không muốn cho Chu Lê nhập tổ.

Tóm lại toàn bộ đứng ở góc nhìn Hàn Đông, không ai cảm thấy người như Vương Trung Đỉnh sẽ lòng dạ hẹp hòi như thế.

Rất nhiều người tìm được tiếng gió, tâm đều ngứa lên.

Trước kia không dám ngấp nghé Vương Trung Đỉnh, là cảm thấy y quá lớn lao, hi vọng cũng không kịp. Sau đó có Hàn Đông tiếp địa khí kia điều hòa, yêu thương nhung nhớ nháy mắt lại nhiều hơn.

(tiếp địa khí: người gần gũi, mộc mạc, giản dị)

Hơn nữa Hàn Đông lấy được hai cái ảnh đế này, không biết bao nhiêu người đỏ mắt.

Tuy rằng trong lúc đó Vương Trung Đỉnh luôn luôn là "người chống lại", nhưng rất nhiều người như cũ cảm thấy giải thưởng của Hàn Đông này có một phần liên hệ mật với Vương Trung Đỉnh.

Nếu như có thể kề vai một đại kim chủ như vậy, chẳng sợ chỉ là vụng trộm, đỏ tía liền tới rồi.

(đỏ tía: chỉ mức độ nổi tiếng cao)

Vì thế, nghi thức khai máy Trộm Ảnh 2 này, vốn dĩ chỉ mời hơn mười vị khách quý trợ oai, kết quả đến cuối cùng không dưới hơn trăm người.

Nếu nói ánh mắt thật có thể phóng điện, Vương Trung Đỉnh giờ khắc này sớm đã bị điện giật chết.

Cho dù chúng tinh vân tập, Vương Trung Đỉnh vẫn như cũ không tìm được thân ảnh quen thuộc kia.

(chúng tinh vân tập: có nhiều minh tinh tụ hội)

"Trường hợp này cũng không tham dự?" Ngữ khí Vương Trung Đỉnh nhắc đến Hàn Đông rõ ràng không giống với mấy ngày trước.

Nhị Lôi ho nhẹ một tiếng, nhỏ giọng nói: "Đây không phải bởi vì ngài đến sao ~ "

Vương Trung Đỉnh hơi có vẻ không vui, "Cái gì gọi là có tôi đến?"

"Là anh nói mấy ngày nay đừng cho cậu ấy xuất hiện trước mắt anh." Nhị Lôi cố ý nhắc nhở.

Vương Trung Đỉnh biến sắc, muốn nói cái gì lại thôi.

Một lát sau, vài diễn viên có mặt.

Không biết có phải là bị cái câu "Soái không gì sánh kịp" kia của Tây Tây kích thích hay không, Vương Trung Đỉnh một mực nhìn chằm chằm Hạ Dương Trác, chỉ thấy tất cả Bát Quái bên cạnh lại bắt đầu.

"Tình cảm Vương tổng và Hàn Đông có nguy cơ, sẽ không phải bởi vì Hạ Dương Trác đi?"

"Ai biết được? Dù sao Vương tổng cho Hạ Dương Trác làm diễn viên chính, điểm này tôi không thể lý giải."

"Chu Lê lúc đó chẳng phải nữ chính sao? Cặp mắt hồ ly kia của nàng cũng suốt ngày ngắm nhìn Vương tổng."

"Hư, đừng nói nữa, nàng đến đây."

Kỳ thật Chu Lê đã sớm nghe được, nhưng là nàng không tính toán chút nào, như trước yểu điệu đi qua, thản nhiên cười với Vương Trung Đỉnh, nháy mắt đem nghị luận kia xếp vào hàng không đáng chú ý.

Vương Trung Đỉnh gật gật đáp lại.

Chu Lê không cần lôi kéo làm quen cùng Vương Trung Đỉnh, chỉ cần rực rỡ vừa đứng bên cạnh y, nghệ sĩ khác liền chỉ có thể giương mắt nhìn, không dám đi tới trong lúc nàng bắt chuyện.

Lập phông xong, camera sư nói với Vương Trung Đỉnh: "Vương tổng, hiện tại có thể chụp ảnh rồi."

Vương Trung Đỉnh không hiểu sao giơ tay ngăn lại.

"Trước từ từ."

Camera sư khó hiểu, "Làm sao vậy?"

"Bảng hiệu phía sau bị lệch."

Người làm phông quay đầu lại nhìn thoáng qua, đương đương chính chính, làm sao lại lệch?

"Góc dưới bên trái lệch 3 millimet."

Ba millimet… Người làm phông lau mồ hôi, ngài cứ việc nói thẳng số người đến chưa đủ không phải được rồi sao.

Theo sau, mấy công nhân chỉnh nửa ngày cũng chưa đến góc độ Vương Trung Đỉnh thỏa mãn. Nhị Lôi lại đi lên chỉnh, coi như có thể chỉnh cũng không dám chỉnh đến độ thỏa mãn của Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh rốt cục giống như buông tha nói: "Bỏ đi, tôi tự làm."

Bởi vì bên cạnh chỉ có Chu Lê, y liền tháo đồng hồ cùng điện thoại di động đưa cho Chu Lê bảo quản.

Chu Lê đã sớm nghe nói đồng hồ này của Vương Trung Đỉnh là Hàn Đông tự mình làm, ngày hôm nay rốt cục có thể hảo hảo thưởng thức một phen rồi.

Kết quả mới vừa cầm lên chợt nghe tiếng di động vang.

Vốn nàng không có ý định xem, bất đắc dĩ Vương Trung Đỉnh lại chỉnh đến chức năng đặc biệt. Phàm là tin nhắn hoặc bưu kiện Hàn Đông gửi tới, đều tự động mở ra.

Đây là địa vị gì a!

"Trung Trung thân ái…" Chu Lê bị xưng hô này gọi lên một tầng da gà.

Tình ý như thế, vừa nhìn đã biết chính là viết khi nhắm mắt.

"Em viết phong thư này chính là muốn nói cho anh biết, em yêu anh, thiệt tình chân ý yêu anh. Từ khi cùng một chỗ với anh, lòng chưa bao giờ có chút dao động. Ngày đó ở buồng vệ sinh cùng Thái Bằng, gã cũng chưa làm ra hành động gì với em, chỉ là…"

Chu Lê cố sức đọc lên này hai cái chữ viết nhầm —— kẽo kẹt.

Cũng chính là "thọc lét" trong tiếng Bắc Kinh.

Chu Lê tiếp tục xem xuống.

"Chỉ là kẽo kẹt em, em thật sự nhịn không nổi mới cười. Tuy rằng lúc trước gã đưa tay vào quần của em, nhưng mà kịp thời bị em chặn lại. Cái này chỉ dừng lại ba giây đồng hồ, hơn nữa không có thay đổi vị trí một chút nào…"

Chu Lê hừ một tiếng, thì ra là ghen, lại còn là ghen vì việc nhỏ không đến nơi đến chốn như vậy.

Xem ra Hàn Đông này cũng "Ăn không đủ no" a, bằng không như thế nào lại ngay cả một ít "Vụn thịt" cũng phải kiếm đây?

Nghĩ vậy, trong lòng Chu Lê nháy mắt cân bằng lại.

Tiếp theo đọc tiếp, đó là các loại lời nị oai.

"Trung Trung, không có anh tiểu đảo rất vắng vẻ. Em thổi lên làn gió biển, trong lòng tràn đầy đều là anh. Em quá yêu anh, em đã yêu anh yêu đến không thể tự kềm chế , em…"

Chu Lê không thể nhịn đượcnữa liền xóa.

(Tinh thần và tâm trạng của mình gần đây không được tốt lắm, đừng ai giục hay đòi thêm chương nhé.)

256. Chương 250: Tôi Đau Lòng Tôi Tự Nguyện

Chờ Vương Trung Đỉnh chỉnh xong tấm biển, Chu Lê lại giống như không có việc gì đưa điện thoại di động cùng đồng hồ trả lại cho y.

Nhân viên chủ chế chụp ảnh lưu niệm cùng diễn viên xong, liền đến thắp hương bái Phật.

Trước kia, phim tập đoàn Trung Đỉnh đầu tư tổ chức nghi thức khai máy đều không hề có giai đoạn này, không biết từ khi nào bắt đầu, nghi thức này đã không kiêng sợ mà thịnh hành.

Trước khi thắp hương, bên hợp tác Thái Bằng này mới san sát chậm chạp bước đến.

Vương Trung Đỉnh đảo mắt qua gã, trong mắt liền bất giác dâng lên một ngọn lửa.

Ánh mắt Chu Lê nhìn Thái Bằng cũng bắt đầu sôi trào ám hỏa, nàng sớm đã phát hiện Thái Bằng "Trang bị" hoàn hảo (ý là cái kia tốt -__-). Vừa rồi lại xem được phong thư tình kia của Hàn Đông, nhất thời nổi lên thêm vài phần chú ý đối với Thái Bằng.

Nam nhân sờ soạng mấy cái đã khiến cho Hàn Đông phục tùng, bản lĩnh phương diện kia sẽ là mạnh bao nhiêu?

Thái Bằng cùng Chu Lê đồng đại diện cho một loại người.

Bị một nữ nhân lẳng lơ ở bên cạnh đánh giá, trong lòng gã không có khả năng không chút tơ tưởng.

Nhưng mà loại ý nghĩ này rất nhanh đã bị sự vắng mặt của Hàn Đông hóa thành hư ảo.

"Hàn Đông như thế nào không tới?"

Thái Bằng làm trò trước mặt Vương Trung Đỉnh, ngang nhiên gặng hỏi nhân viên công tác. Tổng đạo diễn nghi thức kkhai máy giải thích: "Hàn Đông ngày hôm nay có việc, không tới được."

"Vậy sao không đợi cậu ấy đến rồi tiếp tục tổ chức?"

Tổng đạo diễn hòa nhã giải thích: "Đoàn phim nhiều người như vậy, không thể chỉ chờ một mình cậu ấy a."

Thái Bằng bám riết không tha, "Vấn đề là loại chuyện thắp hương tế bái này, không có cao nhân ở đây, bái cũng như không bái a!"

Tổng đạo diễn cười xấu hổ, "Chỉ là làm hình thức mà thôi."

"Đây chính là thể loại phim ma kinh dị, các người muốn chạy theo hình thức nhưng tôi không muốn."

Không khí đoàn phim có chút khẩn trương lên.

Nhất là xung quanh Vương Trung Đỉnh, áp suất không khí không phải thấp bình thường nữa.

Thái Bằng như trước công khai phản đối, giống như đang cố ý kích thích Vương Trung Đỉnh.

Nhưng mà, khiến cho Thái Bằng mất hứng chính là, Vương Trung Đỉnh không hề tỏ vẻ gì. Y trực tiếp đốt nén hương của mình, mặt không chút thay đổi đi về phía đại sảnh diễn bá.

Thái Bằng bám theo không thôi, lại cùng vào hội trường. Hơn nữa ngồi ở bên cạnh Vương Trung Đỉnh, liên tục gọi điện thoại cho Hàn Đông.

Ta đây không tin ngươi sẽ không nóng mắt!

Trên huyệt thái dương Vương Trung Đỉnh gân xanh lần lượt nổi lên.

Chu Lê ở ngay một bên trộm xem trò vui.

Kết quả khiến nàng thất vọng, Vương Trung Đỉnh từ đầu đến cuối đều không cho Thái Bằng một chút mặt mũi nào.

Họp báo khai máy dưới sự vắng mặt của Hàn Đông và Lý Thượng đã buồn tẻ vô vị đi qua.

Ngay sau đó, Thái Bằng cố ý với sang Vương Trung Đỉnh nói: "Xem ra ngài đối với Hàn Đông bất quá cũng chỉ như thế thôi."

"Lời này hẳn là tôi nói với anh đi." Vương Trung Đỉnh mặt không đổi sắc trả lời.

Thái Bằng hỏi: "Xin chỉ giáo?"

"Anh làm như vậy thương tổn không phải tôi, tôi tin tưởng em ấy vô điều kiện, thương thế anh tạo ra chỉ là hại đến em ấy mà thôi."

Thái Bằng nhe răng cười một tiếng, "Tôi đau lòng tôi tự nguyện."

Đồng tử Vương Trung Đỉnh nháy mắt sung huyết, có xu thế muốn phát nổ. Nhưng cuối cùng vẫn bị y cuồng đè nén lại, bất động thanh sắc rời đi.

Chu Lê thẳng hướng Thái Bằng đi tới.

"Đại mỹ nhân." Thái Bằng cười đùa.

Chu Lê mỉm cười dễ thương, "Gan của anh không nhỏ nha, ngay cả Vương Trung Đỉnh cũng dám động."

"Cô sao lại biết?"

Chu Lê nói: "Đoán."

"Loại sự tình này còn có thể đoán?" Thái Bằng tò mò.

"Người có thể cho Vương Trung Đỉnh ăn thiệt thòi, sợ là chỉ có Mãnh Nam như anh a?" Ánh mắt Chu Lê thẳng hướng đũng quần Thái Bằng.

Thái Bằng cười ha ha.

"Có thể được Chu đại mỹ nhân coi trọng, thật sự là vinh hạnh của tôi."

...

Nửa đêm, Thái Bằng mang theo một thân "hương vị huân tinh" trở về. Vừa muốn tắm, chợt nghe thấy chuông cửa vang.

(huân tinh: đồ ăn tanh, thịt —là mùi sắc dục ấy)

Giờ này còn ai đến?

Thái Bằng đột nhiên nhớ tới Chu Lê ngày hôm qua liếc mắt ra hiệu với mình, trong lòng căng thẳng, tuyến dưới khố lập tức kéo lên.

Nữ nhân này ít chọc vào thì tốt hơn.

Kết quả, làm đủ bao nhiêu công tác chuẩn bị tâm lý vững vàng. Sau đó đi mở cửa, Thái Bằng lại vẫn hoàn toàn bị đánh bại.

Bởi vì người đứng ở bên ngoài không phải Chu Lê.

Mà là cái vị bởi vì viết thư tình lúc mộng du chưa được đáp lại mà cuối cùng bùng nổ Hàn Đông.

Được rồi, Hàn Đông tự mình đưa tới cửa !

Lại còn là nhắm mắt đưa tới cửa !

Đây đối với Thái Bằng mà nói là bao nhiêu hấp dẫn?

Quả thực giống như ăn thật nhiều ngưu tiên, quá liều viaga rồi a!

(ngưu tiên: dương vật bò)

(Viagra là thuốc cường dương T___T)

Hàn Đông so với gã còn phấn khích hơn, vào cửa liền chửi mắng liên hồi. Từng câu từng câu nói tục, nghe vào tai Thái Bằng phải gọi là bao nhiêu tuyệt diệu.

"Đều JB tại ngươi, nếu không bởi vì ngươi, Vương Trung Đỉnh sẽ không một mực không để ý tới ta."

Thái Bằng cười đem môi áp vào bên tai Hàn Đông, nhiệt khí phun vào trong tai hắn.

"Đúng a, nếu không phải bởi vì y không để ý tới cậu, cậu cũng sẽ không tìm tới cửa, cho nên tôi phải cảm tạ y."

Hàn Đông nghiến răng nghiến lợi nhào lên, lại xông vào giữa hai tay Thái Bằng. Thái Bằng thuận thế ôm chặt hắn vào trong lòng, mạnh mẽ xoay vào nhà, trói đứng lên giá đỡ.

“Kháo! Ngươi thả ra!”

Thái Bằng hừ cười, “Nhớ ngày đó cậu cùng Vương Trung Đỉnh hợp tác tính kế tôi một nợ, tôi thế nào lại buông tay được?”

Khi Hàn Đông mộng du cái mũi dị thường linh mẫn, thoáng đã ngửi thấy “hương vị huân tanh” trên người Thái Bằng.

“Ngươi con mẹ nó không phải đã kháo qua người khác rồi sao? Còn băn khoăn đến ta làm gì?”

Bàn tay Thái Bằng vươn đến đùi Hàn Đông, “Cậu không phải nói tôi bắc ghế cũng kháo không đến sao? Ngày hôm nay tôi cũng muốn thử xem, tôi rốt cuộc có đến được hay không.”

Dây lưng ba một tiếng bị giật ra.

Quần Hàn Đông thuận thế trượt xuống đến bàn chân, chỉ còn lại có một cái quần đùi bó sát đơn độc chống đỡ.

Adrenaline của Thái Bằng nháy mắt tăng vọt.

(Adrenaline: Một loại hormone được sản xuất ra bởi cơ thể khi bạn sợ hãi, tức giận haythích thú, làm cho nhịp tim đập nhanh hơn)

Chân này chỉ trên trời mới có, nhân gian nào được mấy người?

Râu Thái Bằng cọ lên cổ Hàn Đông, thanh âm vốn trang nghiêm đã rối loạn một mảnh.

“Đông Đông… Lão tử chỉ yêu cậu. Những người con gái khác đều là thích, cậu mới là Đại Mỹ Tiên Nhi trong lòng tôi …”

Hàn Đông rống giận: “Lấy cái miệng thối của ngươi ra!”

“Miệng lấy như thế nào? Cậu tự lấy một cái cho tôi xem.”

Răng Thái Bằng nháy mắt cắn lên ngón tay Hàn Đông.

Hàn Đông đau đến gào khóc.

“Cả nhà ngươi …”

Thái Bằng nhe răng cười.

“Tôi muốn hành hạ cậu không phải ngày một ngày hai, mỗi khi ”tự xử“, trong đầu đều là hình ảnh cậu khóc cầu xin.”

“Cút mẹ ngươi đi!”

Hàn Đông điên cuồng giãy dụa, mồ hôi đã nhanh chảy thành giọt.

Thái Bằng cũng càng hưng phấn, “Tôi đã như vậy, cậu còn chưa tỉnh, mỗi ngày của Vương Trung Đỉnh ngày cũng quá con mẹ nó tiêu hồn rồi.”

Thái Bằng vừa nói, vừa không nhanh không chậm cởi ra khuy áo Hàn Đông.

Nửa người dưới Hàn Đông quá mức chói mắt, thế cho nên khiến cho người ta xem nhẹ nửa người trên của hắn. Trên thực tế, nửa người trên của hắn cũng không phải kiện mỹ bình thường. Nhất là hai nhân ngư tuyến như ẩn như hiện trên eo kia, quả thực sướng chết người ta.

nhân ngư tuyến là chỗ này

Ngay cả rốn cũng độc đáo.

Thông thường có rất ít người sẽ xử lý nơi này, nhưng mà Vương Trung Đỉnh mỗi lần tắm rửa, đều dùng bông lớn trám nhũ tương, giúp Hàn Đông vệ sinh cẩn thận.

(nhũ tương: một loại mỹ phẩm làm mềm da và giữ ẩm)

Ngón tay lớn của Thái Bằng mò một chút vào nơi đó.

Hàn Đông bởi vì không thể nhịn được nữa mà phát cáu lại một lần khiến tâm Thái Bằng hỗn loạn.

Sau khi toàn bộ cúc áo đều cởi xong, Thái Bằng bắt đầu cởi nội y của Hàn Đông.

Nháy mắt sửng sốt.

Máu toàn thân đều sôi trào rồi, từ đầu đến chân đều như bị lửa đốt.

Ngực trái Hàn Đông đeo một chiếc nhũ hoàn. (khuyên ngực)

Thái Bằng ước chừng trừng mắt nhìn một phút đồng hồ, rốt cuộc chịu không nổi nữa, thân hình băng cứng giây lát chuyển đến phía sau Hàn Đông.

Nhưng mà, ngay một khắc này, một việc khiến gã không tưởng được liền xảy ra.

Hàn Đông lại có thể phản công.

Ngay vừa rồi khi gã mất công ngây người, Hàn Đông thế nhưng thần thông cởi bỏ các nút thắt. Cũng thuận tay cướp còng tay trong túi áo Thái Bằng, lấy tốc độ cực kỳ kinh người phản thủ khóa lên khung sắt.

Thái Bằng nghĩ Hàn Đông là giả bộ mộng du đùa giỡn mình, nhưng mà thông qua hành động của hắn mới phát hiện, Hàn Đông vẫn chưa có tỉnh, hắn cứ ngủ như vậy mà đem mình thu phục rồi.

Ham muốn chiếm đoạt của Thái Bằng đối với Hàn Đông lại phi thăng lên một tầng cao mới.

Hàn Đông cười tà giống như Thái Bằng ban nãy, không nhanh không chậm đóng lại cúc áo của mình.

Trong lòng Thái Bằng chỉ có một ý tưởng, lão tử đời này không đè ngươi thề không làm người!

Nhưng mà, càng làm cho gã khí huyết công tâm hơn chính là, Vương Trung Đỉnh lại có thể xuất hiện ở phía sau.

Hàn Đông như trước nhắm hai mắt nói với Vương Trung Đỉnh: "Trung Trung, hôm nay em phải vì chính mình mà đòi lại công đạo, cũng muốn chứng minh với anh, em với gã lúc đó không xảy ra việc gì!"

Dứt lời, Hàn Đông bắt đầu quyền đấm cước đá lên người Thái Bằng.

Vương Trung Đỉnh không nói lời nào, chỉ ở một bên mà nhìn, bất quá ý tứ đều viết rõ trên mặt rồi.

Đại thù của lão tử đã báo!

Khiến cho Thái Bằng đau lòng nhất không phải Hàn Đông quyền đấm cước đá, mà là Hàn Đông từ đầu đến cuối đều không có tỉnh, hắn cứ như vậy ăn ý tới độ tới thần thông cùng Vương Trung Đỉnh.

Mỗi một quyền, đều khiến cho Thái Bằng cảm nhận được sâu sắc, đến cùng Hàn Đông là bao nhiêu thích.

Đương nhiên, gã lại càng khinh thường hành động này của Vương Trung Đỉnh.

Trong mắt gã, Vương Trung Đỉnh sở dĩ từ trước đến nay giận dỗi Hàn Đông, chính là để bức hắn, mượn tay hắn đến trả đũa mình, do đó đạt tới hiệu quả giải hận gấp đôi.

"Anh đối với cậu ấy như vậy, không biết là rất tàn nhẫn sao?"

Vương Trung Đỉnh đi đến trước mặt Thái Bằng, một chữ một chữ đem câu kia trả lại cho hắn.

"Tôi — đau — lòng — tôi — tự — nguyện."

Nói xong, bàn tay to vươn lên, đem Hàn Đông ôm vào trong lòng, có ý ở trước mặt Thái Bằng hung hăng hôn một ngụm.

Lão tử coi như trở về quỳliếm cho hắn, cũng con mẹ nó phải hảo hảo trị ngươi một phen!

257. Chương 251: Mùa Xuân Của Hàn Đông Đông

Trên đường trở về, Hàn Đông đột nhiên tỉnh.

Mở mắt ra chính là cảnh đêm ngoài của sổ xe, đang kinh ngạc thì quay đầu lại lại thấy được khuôn mặt quen thuộc.

Ánh mắt Vương Trung Đỉnh trong nháy mắt từ lạnh lùng chuyển sang ấm áp, mà ánh mắt Hàn Đông lại ở trong nháy mắt này chuyển lạnh.

"Dừng xe." Hắn nói với lái xe.

Vương Trung Đỉnh biến sắc, "Em định làm gì?"

Hàn Đông không để ý tới y, nói tiếp: "Dừng xe."

Xe vẫn là dừng lại ở ven đường.

Hàn Đông không nói hai lời, mở cửa xe liền nhảy xuống, Vương Trung Đỉnh vốn tưởng rằng hắn là muốn tìm nơi đi vệ sinh, kết quả Hàn Đông đi thẳng theo hướng ngược lại không quay đầu.

Vương Trung Đỉnh hạ kính xe xuống ngó ra, hô lớn: "Em đi đâu?"

Hàn Đông giống như không nghe thấy, đi nhanh đi về phía trước.

Vương Trung Đỉnh đành phải xuống xe đuổi theo.

"Em rốt cuộc muốn làm gì?"

Hàn Đông vẫn là mặt lạnh không nói lời nào.

Vương Trung Đỉnh đành túm hắn lại, "Hỏi em đó."

Giọng điệu Hàn Đông giống như ôn thần nói: "Cách anh xa một chút a, anh không phải không muốn nhìn thấy tôi sao?"

Giọng điệu Vương Trung Đỉnh có chút không được tự nhiên, "Tôi là nói 'Mấy ngày này' không muốn gặp lại em, 'Mấy ngày này' không phải đã qua rồi sao?"

Hàn Đông hừ cười một tiếng, "Thật ngại, 'Mấy ngày này' của anh đã qua, 'mấy ngày này' của tôi lại tới rồi, tôi hiện tại cũng không muốn nhìn thấy anh nữa."

Ánh mắt Vương Trung Đỉnh trầm xuống, "So đo có phải không?"

Trên mặt Hàn Đông rõ ràng viết "Đúng" rồi.

Vương Trung Đỉnh kìm nén tức giận, ngữ khí bình thản ôn nhu nói : "Có việc trở về rồi nói, trời lạnh, em mặc ít quần áo như vậy sẽ cảm lạnh."

Hàn Đông rõ ràng có gánh không nổi nữa rồi, nhưng trên mặt vẫn cố chết chống đỡ.

"Tôi không có việc gì cần nói."

Vương Trung Đỉnh đưa tay giữ sau cổ Hàn Đông, ngữ khí lại nhu hòa hơn một chút.

"Đông Đông, nghe lời, theo tôi về."

Lòng Hàn Đông đã nhanh mềm thành bùn rồi, hai chân lại vẫn còn ngoan cố chống cự, gạt tay Vương Trung Đỉnh ra tiếp tục đi về phía trước.

Vương Trung Đỉnh một phen giữ chặt bàn tay Hàn Đông, năm ngón tay đan xen, trong đó tràn đầy lực đạo.

"Lời kia nói là trong lúc tôi nhất thời nóng giận, tôi thật sự chịu không nổi em thân cận cùng bất kỳ một nam nhân nào. Hiện tại tôi đem những lời ăn năn mà nói đến thật viên mãn, cũng khó bảo đảm sau này có tiếp tục phạm sai lầm đồng dạng hay không. Tóm lại… Em đối với tôi rất quan trọng."

Tâm Hàn Đông tâm đã muốn hóa thành một vũng nước.

Đây là cái gọi là mùa xuân sao?

Gương mặt trước mắt ấm áp như thế, thanh âm bên tai mềm nhẹ như thế, ánh mắt nhìn chăm chú chính là say lòng người như vậy …

Hắn nhịn không được say mê trong đó, chậm chạp không làm đáp lại.

Vương Trung Đỉnh rốt cục không thể nhịn được nữa, lớn tiếng nổi giận: "Muốn ăn đòn có phải không? Trở về!"

Bả vai Hàn Đông sụp xuống, đầu co rụt lại, không nói hai lời lập tức xoay người trở về.

Quả nhiên vẫn là chiêu này linh nhất.

Vương Trung Đỉnh tiếp tục trách mắng, "Cho em chút mặt mũi liền không biết mình họ gì nữa."

Hàn Đông nghe được tiếng giày Vương Trung Đỉnh rồi, đáy giày chạm xuống đất phát ra tiếng vang nặng trịch, cổ họng một tiếng đều không dám phát.

Vương Trung Đỉnh cũng lộ ra bản chất, lời nói so với cùng vừa rồi hoàn toàn tương phản.

"Tôi từ đầu đến cuối có hoài nghi em sao? Em hi hi ha ha với người ta, còn ủy khuất sao?"

Hàn Đông muốn nói cái gì lại không nói ra.

Vương Trung Đỉnh mở cửa xe, "Đi lên!"

Hàn Đông phòng trái phòng phải, vẫn là vào một khắc đang chui lên xe kia bị Vương Trung Đỉnh đá mông. Thân thể lảo đảo một trận, trực tiếp nhảy qua giữa hai cái ghế lẻn đến chỗ ngồi phía sau.

Tiếp theo, hắn liền nhịn không được cười ha hả.

Vương Trung Đỉnh kéo quần Hàn Đông xuống đến chạm đất, lại đến thêm vài cái trên cái mông của hắn.

Lần thứ hai lên đường, Hàn Đông nhanh chóng lộ bản chất, cánh tay hung hăng khóa chặt trên cổ Vương Trung Đỉnh, bàn tay sờ loạn một trận trên người y, nhiệt náo đến vui cười không dứt.

Vương Trung Đỉnh mới đầu không kiên nhẫn gạt ra, sau đó rốt cục chống đỡ không được nữa, khóe môi mỉm cười.

"Mấy ngày này ở trên đảo nhỏ làm gì vậy?"

Hàn Đông nói: "Mặc váy lá cây khiêu vũ a, khỏa thân tắm nắng trên bờ cát a, tận tình hưởng thụ sóng biển tự H a…"

Vương Trung Đỉnh rõ ràng có chút thở không nổi, "Trừ bỏ những cái đó thì sao?"

"Khảo sát địa hình địa thế, nghiên cứu kế hoạch."

"Nghiên cứu ra cái gì chưa?"

"Em cảm thấy mảnh rừng rậm phía đông kia, có thể dùng để lấy cảnh quay phim Trộm Ảnh 2 ."

Vương Trung Đỉnh liếc xéo hắn, "Được a ~ tiền đều kiếm trên người của tôi a?"

"Nào có?" Hàn Đông thẹn đỏ mặt cười cười, "Đây không phải vì tiết kiệm cho kịch tổ sao."

"Quay miễn phí?" Vương Trung Đỉnh cố ý hỏi.

Hàn Đông vừa cười: "Trừ 85%."

Vương Trung Đỉnh hừ nói: "Tôi bỏ tiền cải tổ tiểu đảo cho em, lại bỏ tiền cho em dựng cảnh, em ngay cả phí xây dựng cũng đều giảm có phải không?"

"Giảm cái đó chẳng phải cho cả hai ta sao?" Hàn Đông lại cười xấu xa đưa tay trượt đến giữa hai chân Vương Trung Đỉnh.

Tròng mắt Vương Trung Đỉnh rốt cục đỏ lên, "Tôi suy nghĩ chút."

Nghe nói như thế, Hàn Đông lập tức tựa đầu gối lên trên đùi Vương Trung Đỉnh. Mặt xoay vào phía trong, ánh mắt nóng cháy nhìn chằm chằm vật thể lặng yên đang dần biến hóa.

Vương Trung Đỉnh cảm giác mình bụng đều nhanh bị đốt cháy.

Hàn Đông còn không sợ chết vươn đầu lưỡi ra, từ từ tham tiến về phía vật trong quần kia. Đổi lại người bình thường, từ cự ly như vậy nghĩ cũng không dám nghĩ. Nhưng là cái đầu lưỡi kia, tựa như có thể kéo dài vô hạn, trong chốc lát đã với đến mép quần.

Còn kém một khoảng cách nhỏ như vậy.

Hàn Đông lại ngừng lại.

Đầu lưỡi linh hoạt lại tà ác làm mấy động tác xinh đẹp, rồi lại nhanh chóng lùi về trong miệng.

Sau đó dùng ánh mắt hàm ý thâm hậu, câu dẫn đến Vương Trung Đỉnh tâm loạn như ma.

...

Hai nam nhân đẩy cửa vào tựa như điên rồi.

Hôn, cắn, ôm, cào, sờ, nắn, đâm, chọc... Mọi thứ đầy đủ.

Vương Trung Đỉnh trừ bỏ đem Hàn Đông ăn vào trong bụng, những việc còn lại cơ hồ đều làm.

Thậm chí cả những lời khó có thể mở miệng nhất đều cũng nói ra rồi.

"Bảo em không xuất hiện em liền không xuất hiện, bình thường như thế nào không thấy em có định lực như vậy?"

Hàn Đông cười hắc hắc, đem cái nhiệm vụ hắn giao cho Du Minh thuật lại cho Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh vừa giận lại đau lòng, tức giận là Hàn Đông ngẫu nhiên quật cường, đau lòng chính là Hàn Đông bị cự tuyệt mà tổn thương.

Nhưng y vẫn chưa vừa lòng.

"Ở ký túc xá có Du Minh ngăn cản em, ở trên đảo nhỏ có người ngăn cản em sao? Em chẳng phải vẫn đủ kiên định?"

"Bởi vì cách khá xa a, lúc em mộng du muốn tìm anh cũng không nổi a." Hàn Đông nói.

"Vậy em không thể dùng điện thoại liên hệ tôi sao?"

"Em lấy điện thoại treo trên ngọn cây tạo gai, căn bản lấy không được."

Cây tạo gai đúng như tên, toàn thân đều là gai, chim thú không dám lại gần, là loại cây bá đạo nhất trong rừng rậm.

(Vâng đây là cây tạo gai =.=)

Mới đầu Vương Trung Đỉnh còn tưởng tượng đến Hàn Đông mộng du leo cây lấy điện thoại, nhưng vừa nghĩ tới đến lòng liền sợ hãi, hơn nữa câu trả lời của Hàn Đông cũng đã bỏ qua loại ý niệm không thực tế này trong đầu y.

"Vậy giờ điện thoại đâu?"

Hàn Đông cười gượng hai tiếng, "Còn phơi trên cây."

Vương Trung Đỉnh bị chọc giận, điện thoại này chính là y định chế ra, toàn cầu chỉ có hai.

Quan trọng hơn chính là bên trong có lượng lớn ảnh riêng tư của Hàn Đông, cái này nếu bị hủy dưới mấy trận mưa, mức độ đời sống tinh thần của Vương Trung Đỉnh ít nhất bị rút lui hai mươi năm.

"Làm sao em không lấy xuống?"

Hàn Đông rụt rụt cổ, "Em lấy không xuống."

“Vậy em treo lên như thế nào?”

“Dùng cây.”

“Vậy em như thế nào không dùng cây lấy xuống?”

Hàn Đông nuốt nước bọt, “Em nếu là có thể lấy, còn không sớm liền liên hệ anh rồi sao?”

Vương Trung Đỉnh ngẫm lại, nhưng y vẫn là không hiểu được.

“Có thể treo lên, vì cái gì không thể lấy xuống?”

Hàn Đông thật cẩn thận nói: “Bởi vì em dùng dây thừng thắt rất nhiều tử kết ở trên đó.”

(tử kết: Nút thắt không có chỗ để tháo)

(Nút Hàn Đông dùng là cái nút này nên có thể thắt khi đứng ở dưới đất.)

Vương Trung Đỉnh càng nghĩ càng không rõ, “Em là cuốn như thế nào?”

“Chính là dùng gậy đưa một đoạn dây thừng lên trên cây, hai đầu rủ xuống đất, sau khi thắt một nút, lại dùng gậy đẩy dây thừng cuốn thêm một vòng, tiếp tục thắt một nút. Sau đó lại đẩy lên cuốn một vòng, tiếp tục kéo thắt. Cứ như vậy một vòng lại một vòng, thẳng đến khi di động bị trói chặt lại…”

“Sau đó thì sao?” Đây mới là việc Vương Trung Đỉnh quan tâm nhất.

Hàn Đông mải miết, “Sau đó em liền cắt dây thừng.”

Nhịp tim Vương Trung Đỉnh lại càng mạnh, nửa ngày mới chậm lại được.

“Em không phải rất có năng lực sao? Như thế nào không chặt một thân cây làm thang?”

Hàn Đông nói: “Em vốn muốn làm.”

Vương Trung Đỉnh nín thở cùng đợi câu trả lời.

“Em đem công cụ làm thang đều trói lên trên cây …”

Huyệt thái dương Vương Trung Đỉnh nảy thình thịch, “Cho nên?”

“Cho nên muốn lấy, chỉ có thể leo cây.”

“…”

Qua một trận, Vương Trung Đỉnh rốt cục cắn răng gật gật đầu.

“Tốt, rất tốt, lòng không muốn liên hệ thật là kiên định.”

Lời nói Hàn Đông lại chuyển thành tâm tình lấy lòng Vương Trung Đỉnh.

“Là bởi vì thật sự em quá yêu anh, nếu không thật em đã không cần phòng bị nghiêm như vậy.”

Vương Trung Đỉnh lần đầu tiên nghe Hàn Đông nói hai chữ “Yêu anh”, khó có thể khắc chế địa tâm run lên.

Nhưng là rung động ngắn ngủi đi qua, y vẫn không thể không đối mặt với hiện thực tàn khốc —— xuống giường.

“Anh muốn làm gì?” Hàn Đông khó hiểu.

Vương Trung Đỉnh không để ý hắn.

Hàn Đông lải nhải, “Anh sao không nói lời nào? Đã trễ thế này anh còn muốn đi ra ngoài? Anh muốn đi đâu? Anh muốn đi làm gì? Anh…”

Vương Trung Đỉnh rốt cục không thể nhịn được nữa rống lên một tiếng.

“Leo cây!”

Hàn Đông hoàn toàn khônglên tiếng nữa.

258. Chương 252: Vui Sướng Khi Người Gặp Họa

Từ lúc gặp phải Hàn Đông, Vương Trung Đỉnh cơ hồ chưa từng trải qua một ngày bình thường nào. Mỗi cuối tuần, người ta đều ở nhà thư giãn nhàn tản, thế nhưng y lại bay đến đảo nhỏ, triển khai một hồi vật lộn hơn ba giờ đồng hồ cùng ngàn vạn gai nhọn.

Thân cây tạo gai, cứng rắn như sắt thép. Hơn nữa tuổi càng lớn gai càng nhiều, sau ba năm có thể trở thành tường gai.

Cây này, phỏng chừng đã ..... vài thập niên đi...

Lúc trước Vương Trung Đỉnh không để ý tới nó, hiện tại nhìn thấy, trong đầu chỉ có một ý tưởng: đầu óc ta có phải bị lừa đá rồi hay không? Như thế nào lại nhìn trúng tên quái đản này?

Bất quá, chuyện lặt vặt này cũng trong khả năng của Vương Trung Đỉnh.

Trước tiên đem một sợi dây thừng vắt lên cành cây, trực tiếp bám vào dây thừng leo lên. Việc này cần lực tay rất mạnh, hơn nữa cành luôn đung đưa, hễ một cái liền va phải gai nhọn.

Vương Trung Đỉnh bên này mồ hôi đầm đìa, Hàn Đông bên kia lại thảnh thơi say mê.

Hàn Đông ta thật là con mẹ nó quá soái!

Leo đến độ cao nhất định, Vương Trung Đỉnh không thể tiếp tục mượn lực dây thừng. Chỉ có thể nhảy vào trong tán cây, chịu đựng gai nhọn trong đó, từng chút từng tiến gần tới điện thoại.

Trong chuyện này gian khổ cũng không cần nói.

Con người bị vây trong trạng thái căng thẳng quá lâu, tim sẽ phải chịu tổn hại rất lớn, Vương Trung Đỉnh leo đến cuối cùng còn có loại cảm giác tinh thần muốn bùng nổ. Y thậm chí hoài nghi đây là Hàn Đông ác ý trả thù, bằng không ai có thể làm ra loại chuyện thất đức như vậy?

Hàn Đông lúc này biết y căng thẳng, còn ý vị ở dưới tàng cây kêu: "Để ý chút, để ý chút, thật sự với không tới coi như thôi đi, đừng để mình bị đâm..."

Lời này nếu đặt ở ngay ban đầu mà nói, Vương Trung Đỉnh có thể còn vui mừng một chút, bây giờ nghe thấy trừ bỏ căm tức chính là căm tức.

Ngươi con mẹ nó tới đây làm gì?

...

Rốt cục, di động được an toàn gỡ xuống.

Vương Trung Đỉnh không bị thương, chỉ là ánh mắt nhìn đâu cũng thấy gai.

Cặp tiện thủ kia của Hàn Đông với qua, vừa muốn cảm động đến rơi nước mắt lấy lại điện thoại, lại bị Vương Trung Đỉnh gạt ra.

(thủ ở đây là tay :))

"Đi qua một bên."

Vương Trung Đỉnh trước tiên kiểm tra "lưu trữ" trong điện thoại.

May mắn cái gì cũng chưa bị mất đi.

Y lại kiểm tra nhật ký cuộc gọi của Hàn Đông.

Quả nhiên... Rỗng.

Hàn Đông mỗi lần mộng du đều không quên tiêu hủy chứng cớ, lần này cũng không ngoại lệ. Con đường duy nhất Vương Trung Đỉnh có thể biết là di động của chính mình.

Thực đáng tiếc cũng bị xóa bỏ rồi.

Trong lòng hơi có mất mát, nhưng bởi vì không ôm cái hi vọng gì, cũng không quá để bụng.

Nhưng Hàn Đông lại không hiểu ý, giọng điệu méo mó: "Thật không nghĩ tới, chúng ta cùng một chỗ anh lại coi trọng từng ly từng tý như vậy."

Vương Trung Đỉnh nhìn cũng không nhìn hắn cái nào, quay đầu đi thẳng.

Hàn Đông lại sáp đến gần các loại lấy lòng, "Sau này chụp cho anh nhiều chút."

Vương Trung Đỉnh như trước không để ý tới hắn.

Hàn Đông lại nói: "Em quay GV, quay một loạt biến thái, quay một loạt cường X dã ngoại, quay một loạt các loại …"

Vương Trung Đỉnh rốt cục nhe răng cười, "Bớt nhị."

(nhị: ngớ ngẩn)

…

Bởi vì nguyên nhân thời tiết, chuyến bay lâm thời hủy bỏ, hai người ở lại đây một đêm.

Vương Trung Đỉnh hiếm khi cởi bỏ nửa người trên, mặc quần đùi, chân trần trước đi, có loại phong tình nói không nên lời.

Hàn Đông tiến đến sàm sỡ một trận.

Vương Trung Đỉnh không tỏ vẻ phản cảm giống như bình thường, mà hoàn toàn dung túng hành vi này. Coi như Hàn Đông làm loạn hơn nữa, y cũng chỉ nhẹ nhàng vỗ một cái liền cho qua.

Tuyệt đối sẽ không lôi đế giày ra.

Tại nơi chỉ có hai người này, Vương Trung Đỉnh sẽ đột nhiên trở nên vô cùng ôn nhu.

Hàn Đông lại càng một khắc cũng không muốn đi.

Đầu vừa dán trên người Vương Trung Đỉnh một cái liền không nhúc nhích nữa.

"Đông Đông." Vương Trung Đỉnh đột nhiên mở miệng.

Hàn Đông ngước cằm lười biếng trả lời: "Gì vậy?"

"Em rốt cuộc từ đâu tới?"

"Nội Mông a! Không phải nói với anh rồi sao?" Hàn Đông hiếm lạ vuốt ve quần đùi Vương Trung Đỉnh.

"Tôi là hỏi thân thế của e."

Động tác Hàn Đông dừng một chút, "Như thế nào đột nhiên lại nghĩ đến cái này?"

"Thấy em và thân thích cho tới bây giờ cũng chưa từng liên hệ." Vương Trung Đỉnh lập một cái cớ.

Hàn Đông hừ nói: "Bọn họ đối với em như vậy, em còn liên hệ với bọn họ?"

Vương Trung Đỉnh thăm dò hỏi: "Bọn họ còn ở nhà cũ sao?"

"Như thế nào? Anh còn muốn gặp bọn họ a? Ngàn vạn lần đừng, bọn họ nhất định sẽ lừa anh cả đời."

Nghe nói như thế, Vương Trung Đỉnh càng sinh nghi, theo ý tứ của Hàn Đông, thân thích này thật là thích chiếm tiện nghi. Nhưng mà lấy độ nổi tiếng hiện tại của Hàn Đông, không nói hỏa bao nhiêu cũng coi như có danh tiếng rồi, như thế nào bên kia một chút động tĩnh cũng không có?

"Em và bọn họ bao lâu không liên hệ rồi?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Hàn Đông nói: "Hơn hai mươi năm đi."

"Hơn hai mươi năm? Cũng chính là khi em khoảng bảy tám tuổi đã bị đưa đến nhà cha mẹ nuôi sao?"

“Phải a, bảy tám tuổi bọn họ đã đem em đi bán.”

“Bán ?” Vương Trung Đỉnh căng thẳng.

Hàn Đông đĩnh đạc nói: “Em dầu gì cũng là nam hài, sao có thể tặng không?”

“Em sao lại biết được?” Vương Trung Đỉnh hỏi.

“Vô nghĩa, em lúc ấy đã nhớ rõ không được sao? Không phải em đã nói về Nhị đại gia rồi sao”

Nhắc tới người này, Hàn Đông lại bắt đầu hai mắt đẫm lệ nhẹ nhàng nói, “Nhớ ngày đó Nhị đại gia…”

“Được rồi được rồi.” Vương Trung Đỉnh vội vàng đình chỉ, “Cần nhằn nhiều lần như vậy rồi không ngán sao?”

Hàn Đông không lên tiếng.

“Vậy em còn nhớ nhị đại gia của em tên là gì không?” Vương Trung Đỉnh lại hỏi.

“Nhớ không rõ lắm, em chỉ biết ông họ Hàn.”

Nói như chưa nói…

Vương Trung Đỉnh trầm mặc một lúc lâu, sau đột nhiên lại nhớ tới cái gì.

“Em không phải từ ngày sinh tướng mạo là có thể tính ra nội tình gia đình một người sao? Vậy em như thế nào không biết nhị đại gia của mình tên là gì?”

Hàn Đông chậm chạp nói: “Thông thường thầy tướng số sẽ không quá quan tâm đến số mệnh của chính mình.”

Vương Trung Đỉnh lại nghĩ đến một loại khả năng hoàn toàn tương phản.

“Nhị đại gia có khi nào không có gì quan hệ huyết thống gì với em không? Em xác định ông là nhị đại gia ruột sao?”

Hàn Đông hừ một tiếng, “Bản thân em hi vọng ông ta không phải, vậy em sẽ không hận như thế.”

Vương Trung Đỉnh không hỏi nữa.

Trong lòng y rất rõ ràng, Hàn Đông dù cà lơ phất phơ thế nào, phương diện gia đình này vẫn là một cái gai trong lòng hắn.

Rút ra cũng không đồng nghĩa với sẽ lập tức hết đau.

Cho nên không thể nóng vội.

Huống hồ một buổi tối thư giãn thoải mái như vậy, tán gẫu cái đề tài này thật sự là quá lãng phí.

Vì thế, Vương Trung Đỉnh đứng dậy đi đến nơi cách đó không xa.

Hàn Đông chưa ý thức được Vương Trung Đỉnh đã đi, một mình ngây ngốc nhìn sóng biển quay cuồng, không biết suy nghĩ cái gì.

Chờ hắn kịp phản ứng, Vương Trung Đỉnh đã đã trở lại.

“Anh vừa rồi đi làm gì vậy?” Hàn Đông hỏi.

Vương Trung Đỉnh nói: “Đào hầm.”

“Đào hầm làm gì?”

Vương Trung Đỉnh khiêng Hàn Đông lên trên vai, vừa đi vừa thản nhiên trả lời: “Đem em đi chôn.”

Hàn Đông gào khóc, “Kháo, chôn em làm gì?”

“Miễn cho em suốt ngày trêu hoa ghẹo nguyệt.”

…

Hàn Đông cùng Vương Trung Đỉnh vừa hòa hảo, bệnh đau mắt của phần tử Bát Quái lại tái phát.

Chu Lê chính là một điển hình.

"Tôi nghĩ Hàn Đông sẽ nhân cơ hội chia tay với Vương Trung Đỉnh, không ngờ hắn còn quá biết chịu đựng, xem ra là chân ái a. Chỉ tiếc, huyết khí tuổi sung mãn, cứ như vậy bị chôn vùi …"

Lý Thượng khó hiểu, "Có ý gì?"

"Còn có thể có ý gì? Giày xéo rồi."

Lý Thượng nghẹn lời, "Vương tổng sẽ không phải là…"

Chu Lê hừ cười một tiếng, "Cậu cho là sao? Diện mạo soái, gia thế tốt, nhân phẩm tốt, các phương diện đều ưu tú, như thế nào lại đi yêu thích một nam nhân đến không lối thoát như vậy"

Lý Thượng theo ý tứ của Chu Lê nói tiếp: "Hẳn là bị cô chiếm dụng rồi mới đúng."

Chu Lê không chút khách khí tiếp nhận tâng bốc của Lý Thượng.

"Chính vậy, Vương Trung Đỉnh nếu phương diện kia không có vấn đề, sẽ không có chuyện Hàn Đông rồi."

Bất quá, Lý Thượng vẫn là rất thắc mắc.

"Cô là làm sao mà biết được?"

Chu Lê cười đến phong tình, "Cậu cứ nói đi?"

Lý Thượng nháy mắt minh bạch rồi, bao nhiêu đại lão giới giải trí, ngay cả những phú hào có uy tín ở những ngành khác, cơ hồ đều từng có một chân với Chu Lê.

"Tôi lại nghĩ Vương tổng có thể ngoại lệ." Lý Thượng cảm khái.

Chu Lê tràn đầy tự tin cười, "Vương Trung Đỉnh phương diện kia bất lực, không có nghĩa là ánh mắt cũng không tốt a."

Lý Thượng cười theo, "Quả nhiên quạ đen khắp thiên hạ đều đen."

(quạ khắp thiên hạ đều đen: một con quạ thì không thể trắng hơn những con khác, ý nói những kẻ có quyền lực đều không thể tốt đẹp)

"Cho nên nói hoàn cảnh Hàn Đông cũng quả thật rất bi thống." Chu Lê giả mù sa mưa thở dài.

Lý Thượng đùa giỡn : "Không có việc gì, cậu ta có Ngũ tỷ muội, mỗi ngày hẳn là cũng không đến nỗi tệ."

"Ngũ tỷ muội?" Chu Lê kinh ngạc.

Lý Thượng đem chuyện Hàn Đông mộng du lôi "Ngũ tỷ muội" ra thuật lại với Chu Lê, Chu Lê cười đến miệng đều không khép được.

"Emma ~ cười chết tôi… Người này là có bao nhiêu đói khát? Lại có thể thụ năm? Lúc hắn quyết định cùng Vương tổng cùng một chỗ, sẽ không phải là vừa ý cái diện mạo kia của Vương tổng, cảm thấy được người này nhất định là mãnh thủ phương diện kia, cho nên muốn mượn lần này thoát khỏi cuộc sống cô đơn đi?"

"Kết quả không nghĩ tới…"

Lý Thượng còn chưa nói xong, Chu Lê liền chắp tay cầu xin.

"Đừng nói nữa, cười chết tôi, ha ha ha…"

259. Chương 253: Ngươi Quá Tham Vọng Rồi!

Lý Thượng đang cười, không biết nhìn thấy gì, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Chu Lê theo tầm mắt của hắn nhìn ra ngoài, Hàn Đông đang ôm Tây Tây đi về phía đài truyền hình bên này. Xung quanh bảo tiêu hợp thành đoàn, trước chặn sau vây, trận thế kia thật không phải lớn bình thường.

Những cái này đó vẫn chỉ là thứ yếu, chủ yếu chính là Tây Tây, vô luận kiểu tóc hay là diên mạo, đều có cảm giác giống như có quan hệ phụ tử với Hàn Đông.

"Đứa nhỏ này là ai?" Chu Lê nhịn không được hỏi.

Lý Thượng lắc đầu, "Tôi cũng không rõ, đoán chừng là tiểu diễn viên cậu ta chọn."

"Vậy cũng quá giống đi?"

"Trong phim bọn họ vốn là cùng nhân vật, không giống có thể được chọn sao?"

Chu Lê như trước nghi ngờ trùng điệp, cà phê cũng uống không nổi nữa, đứng dậy nói với Lý Thượng: "Đi, chúng ta qua nhìn xem."

Hôm nay là ngày đoàn phim thử diễn, toàn bộ diễn viên đều đến. Thời điểm Hàn Đông ôm Tây Tây vào trường quay, Du Minh và Hạ Dương Trác đã sớm chờ ở nơi này rồi.

Tây Tây vừa nhìn thấy Hạ Dương Trác, liền nhanh như chớp chạy vội tới. Khuôn mặt nhỏ nhắn nổi lên tầng tầng đỏ ửng, lộ ra vẻ kích động cùng ngượng ngùng lần đầu tiên gặp thần tượng.

Hạ Dương Trác đầu tiên là sửng sốt, sau lại nghe Du Minh giới thiệu, mới ôm Tây Tây bế lên.

Tây Tây một vòng ôm chặt cổ thần tượng, quả thực có tiết tấu đánh chết cũng không chịu buông tay.

Trên mặt Hàn Đông chua xót nặng trĩu, lão tử cả ngày hầu hạ ngươi ăn ngon mặc đẹp, ngươi đối với ta lạnh nhạt. Người ta chỉ cống hiến vài tấm ảnh, xem ngươi hiếm lạ như thế nào!

Vì thế, Hàn Đông trực tiếp chém giết.

"Cháu xem cháu nặng mấy chục cân, đè thần tượng đến hỏng làm sao bây giờ? Đến, đến thúc này."

Tây Tây sống chết không chịu.

Hàn Đông lại khuyên: "Thần tượng cháu nhân khí vượng như vậy, đặc biệt dễ bị rắc rối quấn thân. Vạn nhất phóng viên vô lương nào chụp được hình ảnh này, lại hoài nghi cháu là con ruột của hắn, sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt đối với danh dự thần tượng của cháu."

Không ngờ, Tây Tây lại nói: "Cháu chính là hi vọng phóng viên hoài nghi cháu là con riêng của anh ấy, nhưng mà chú đứng đây cũng có mặt trong ảnh rồi."

Được rồi, Hàn Đông không nói nữa.

Một lát sau, Tây Tây lại từ trong lòng lấy ra một cái hộp, giống như lấy lòng đưa vào tay Hạ Dương Trác.

"Đây là quà gặp mặt, xin đừng ghét bỏ."

Hạ Dương Trác tò mò, "Bên trong là cái gì?"

"Ba trứng." Tây Tây thật thà nói.

Hàn Đông ở một bên thẳng cười hắc hắc, quá rõ ràng, ý tưởng này của Tây Tây là hắn cung cấp.

Kết quả nở cười không hai tiếng, sắc mặt nhanh chóng vặn vẹo biến dạng.

"Ta kháo, cháu điên rồi sao?"

Tây Tây cho Hạ Dương Trác không phải là trứng bình thường, mà là kim cương lớn ngụy trang "Trứng bồ câu" a!

Hàn Đông vụt đoạt lại, tức giận đến gào mắng.

"Cái gì cũng tặng ra bên ngoài, còn có thể quá hơn không?"

Vừa dứt lời, Lý Thượng và Chu Lê đã tiến vào.

Vừa rồi Tây Tây mang kính râm, Chu Lê không thấy rõ ràng, nghĩ chỉ là tạo hình giống, tháo kính râm xuống có thể nhìn ra khác biệt. Kết quả kính râm khẽ gỡ xuống, hốc mắt sâu lộ ra, Chu Lê cả người đều ngây ngẩn.

Không phải thân sinh ai tin a?

Hơn nữa Hàn Đông sau khi vào nhà Vương Trung Đỉnh, Tây Tây không biết có phải hấp thu nguyên khí của hắn hay không, dáng điệu lại càng ngày càng giống đến lợi hại.

"U, cục cưng này là ai a?" Chu Lê cố ý hỏi.

Hàn Đông đành phải nói: "Cháu tôi."

"Ai là cháu người." Tây Tây hầm hừ phản bác, "Cháu không có thúc thúc keo kiệt như vậy."

Chu Lê chỉ là cười cười, không tiếp tục hỏi nữa.

Sau nàng cùng Lý Thượng nhắc tới chuyện này, Lý Thượng lúc này trả lời: "Bậy bạ, hắn ở Bắc Kinh căn bản không có thân thích."

Nghe Lý Thượng vừa nói như thế, lòng nghi ngờ của Chu Lê lại nặng thêm.

Lúc này, Hoàng Thác cũng mang theo con gái đến đây.

"Hoàng thủ trưởng." Một diễn viên cùng đoàn phim Màu đỏ chiến thần với Hàn Đông liếc mắt một cái liền nhận ra, cất tiếng chào.

Hoàng Thác gật đầu.

Con mắt Chu Lê gắt gao dán ở trên người Hoàng Thác không bỏ.

Nàng kết bạn rất nhiều cao tầng doanh nghiệp rồi, nhưng thủ lĩnh bộ đội vẫn là lần đầu tiên. Diện mạo tinh thần của quân nhân chính là xuất chúng, những chỗ đi qua kia đều ngập tràn khí tức các ông.

Hơn nữa loại các ông của gã không giống với Thái Bằng, Thái Bằng là tà, gã là chính. Trên người Thái Bằng lộ ra dã vị nồng đậm, trên người của gã lại lộ ra một cỗ hơi thở cấm dục.

Đủ đặc sắc a, mỗi người mỗi vẻ.

So sánh, Hoàng Thác càng được Chu Lê để tâm hơn.

Bởi vì gã đã có nòng cốt của Vương Trung Đỉnh, lại có "năng lực tác chiến" mà Vương Trung Đỉnh khuyết thiếu, quả thực là hình tượng lý tưởng a!

Vì thế, Chu Lê lại bắt đầu rục rịch.

Hoàng Thác trực tiếp ôm nhi đồng đưa đến tay Lỗ đạo diễn, muốn đi tìm Hàn Đông hỏi thăm.

"Gần đây bận cái gì vậy?"

Từ lúc biết Hoàng Thác thích người phản nghịch, Hàn Đông mỗi lần nói chuyện cùng gã đều nghiêm trang đứng thẳng.

"Không bận gì, chỉ chỉnh sửa kịch bản, học thuộc lời kịch."

Mặt Hoàng Thác trầm xuống, "Nếu không bận gì, tôi gửi tin nhắn sao cậu không trả lời?"

Hàn Đông oán thầm: Trả lời? Ta đây ngay cả xem cũng không dám xem.

"Hỏi cậu đó, thoải mái chút." Bàn tay của Hoàng Thác mạnh mẽ đặt lên trên vai Hàn Đông.

Hàn Đông đành phải nói bừa một cái cớ, "Hiện tại ai còn gửi tin nhắn? Đều dùng wechat."

Là một người thân ở bộ đội, rất nhiều chức năng của điện thoại di động đối với bọn họ mà nói đều là thùng rỗng kêu to.

Huống chi điện thoại của Hoàng Thác là kiểu cũ, cơ hồ trừ bỏ nhắn tin gọi điện, chức năng gì cũng không có.

"Chê tôi già, theo không kịp thời đại có phải không?" Hoàng Thác như giận như không nhìn Hàn Đông.

Hàn Đông nào dám động vào người này? Lại nói mấy câu khách khí.

"Ý của tôi là tôi không có thói quen xem tin nhắn, có thể bị sót tin của ngài rồi. Ngài đừng nghĩ nhiều. Ngài một chút cũng không già, năm nay chưa đến bốn mươi tuổi, phong nhã hào hoa chính trực."

"Cái này cũng không sai lắm."

Hai người đang nói, trợ lý Lỗ đạo diễn hướng về bên này hô một tiếng, "Hoàng thủ trưởng, phiền ngài đến đây chút, con gái ngài phải thử diễn rồi"

Nghe nói như thế, Hàn Đông cũng cùng theo tới.

Chu Lê ở bên cạnh ngấp nghé nửa ngày càng không thể buông tha cơ hội bắt chuyện này, cũng gom qua xem náo nhiệt rồi.

Màn Hoàng tiểu nha phải thử này là khóc diễn.

Đối với một tiểu hài tử tám tuổi, nhất là tiểu cô nương mà nói, khóc là chuyện quá dễ dàng.

Nhưng mà Hoàng tiểu nha vừa hay lại tương phản.

Khuôn mặt bụ bẫm thủy chung tươi cười, vô luận doạ nạt như thế nào, huấn luyện như thế nào, thậm chí véo mặt trêu chọc đều cũng đem ra hết, người ta vẫn là một giọt nước mắt cũng không rơi.

Hoàng Thác thở dài, "Trách tôi bình thường quá nghiêm khắc với nó."

"Đã nhìn ra." Hàn Đông lau mồ hôi, "Đứa nhỏ này hẳn là phải diễn Giang tỷ đi."

(Giang tỷ: Giang Trúc Quân là một liệt sĩ cách mạng nổi tiếng của Trung Quốc, trong khi hoạt động cách mạng thì bị bắt và tra tấn nhưng vẫn không khai bất cứ điều gì)

Hoàng Thác cúi xuống nói với Hoàng tiểu nha nói: "Con gái, khóc một chút, khóc tốt cha mua kẹo cho ăn."

Hoàng tiểu nha nhanh chóng đem tiểu mặt bụ bẫm mặt nhăn thành một đoàn.

"Cha, con nếu là có thể khóc, con còn không sớm khóc rồi sao?"

Mọi người cười ha ha.

Chu Lê lại càng liên tục nói ở bên tai Hoàng Thác: "Cục cưng thật đáng yêu, rất hài hước."

"Con ngẫm lại lúc trước ta không cho con diễn, con khóc như thế nào? Khóc lại một lần giống như vậy."

Hoàng tiểu nha lớn tiếng: "Cha, con đã được đến đây rồi, làm sao còn có thể khóc?"

Mọi người lại là một trận cười to.

Hàn Đông rốt cục đứng dậy, "Để tôi đi."

Được Lỗ đạo diễn và Hoàng Thác cho phép, Hàn Đông ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào Hoàng tiểu nha, bày ra một cái mặt quỷ vặn vẹo.

Hoàng tiểu nha nháy mắt sửng sốt, rõ ràng bị dọa rồi.

Mọi người không chuyển mắt nhìn chằm chằm biểu tình biến hóa của Hoàng tiểu nha.

Chỉ thấy Hoàng tiểu nha khóe miệng giật giật, tiếp theo chậm rãi toét ra, giữa ánh mắt mong chờ của mọi người, rốt cục phát ra thanh âm.

"Khanh khách khanh khách …"

Hàn Đông nghĩ là Hoàng tiểu nha bị sợ hãi quá độ, liền lại nhanh chóng thay đổi mấy diễn cảm.

Không ngờ, Hoàng tiểu nha cười đến càng vui hơn, vừa cười vừa chỉ vào Hàn Đông hướng Hoàng Thác nói: "Ba ba, người xem."

Quả nhiên phụ tử liên tâm, Hoàng Thác so với Hoàng tiểu nha xem ra còn thích thú hơn.

Những người khác đều nhanh bị loại lạc quan này của Hoàng tiểu nha bức khóc.

"Nếu không tôi thử xem đi." Một giọng nữ gợi cảm lại ngạo khí vang lên.

Hoàng Thác quay đầu, chứng kiến một gương mặt diễm lệ.

Chu Lê cười dễ thương, "Xin chào Hoàng thủ trưởng, tôi là Chu Lê."

Hoàng Thác mặc kệ nàng là ai, trực tiếp hất cằm.

"Cô muốn thử thì thử đi."

Chu Lê không có đi về phía Hoàng tiểu nha, mà là trực tiếp kéo tay Hoàng Thác, đầu tựa lên trên vai gã, làm mấy động tác thân mật trước mặt Hoàng tiểu nha.

Hoàng tiểu nha quả nhiên gào khóc.

Hoàng Thác thở dài như trút được gánh nặng, đồng thời cũng mơ hồ có chút đau lòng.

Người xung quanh sôi nổi khen Chu Lê thông minh.

Chu Lê đi ra phía trước, ôm Hoàng tiểu nha ôn nhu dỗ nói : "Không khóc, ta không có ý giành ba ba của con, ta và ba ba con chỉ là đang diễn thôi."

Hoàng tiểu nha thật vất vả mới ngưng được tiếng khóc.

Chu Lê cười dịu dàng nói: "Hoàng thủ trưởng, ngài đem chiếc điện thoại không có chức năng gì trong truyền thuyết kia cho tôi mượn dùng một chút được không?"

Chung quanh bỗng nhiên lác đác vài tiếng ho khan.

Quả nhiên nhiệt tình dụ dỗ này lại tái phát.

Hàn Đông lại càng thổn thức không thôi, Vương Trung Đỉnh a Vương Trung Đỉnh, lão tử quả nhiên quá xem nhẹ ngươi. Ngươi không phải lấy Chu Lê đối phó Thái Bằng, ngươi là muốn mời nàng đến đem tình địch giải quyết từng người từng người một a!

Rất có dã tâm!

Hoàng Thác mới vừa lấy điện thoại ra, liền là một mảnh tiếng thở dài.

Quả nhiên vẫn là không thể ngăn cản hấp dẫn của Chu đại mỹ nữ.

Hơn nữa sau khi Hoàng Thác lấy điện thoại đưa cho Chu Lê liền mang theo Hoàng tiểu nha đi ra ngoài, giống như không lo lắng chút nào Chu Lê sẽ động tay động chân ở trên điện thoại của mình.

Chu Lê "Như mong muốn", hào phóng đem dãy số di động mà bao nam nhân khác tha thiết ước mơ lưu vào.

Nhưng mà, khi nàng chờ trả lại di động thì Hoàng Thác thế nhưng vẫn không trở về.

Chu Lê sốt ruột đến cửa gặng hỏi.

"Cô nói Hoàng thủ trưởng a? Sớm đã đi rồi."

Chu Lê cả kinh, "Đi rồi? Thử diễn còn chưa có chấm dứt a."

"Hoàng tiểu nha chỉ một màn diễn khóc, thông qua liền xong việc. Về phần người khác, Hoàng thủ trưởng nào có hơi đâu mà bồi?"

Mặt Chu Lê xanh một trận trắng một trận.

Trí nhớ sẽ không kém như vậy đi? Mới vừa lấy điện thoại cho ta liền quay đầu rời đi?

Kết quả vừa nhìn không sao cả, nàng phát hiện Hoàng Thác đã rút thẻ sim ra rồi.

Di động này, là phế a…

Mặt Chu Lê tái rồi.

Nàng vẫn chưa từ bỏ mở ra hộp tin nhắn, bên trong chỉ có một tin, lại là gửi cho Hàn Đông.

"Xú tiểu tử, gần đây lại chỉnh cái yêu thiêu thân gì rồi?"

Một cái tin nhắn nhìn như bình thường, bởi vì không giống với tính tình Hoàng Thác, có vẻ như rất ái muội.

Chu Lê cắn răng thu điện thoại hàng cũ báo hỏng này.

Hoàng Thác đi khỏi không bao lâu, liền đi tới một cửa hàng di động.

"Cho tôi một chiếc điện thoại thông minh."

Người bán hàng nói: "Điện thoại thông minh có rất nhiều loại, ngài muốn loại nào đây?"

Hoàng Thác trầm giọng trả lời: "Có wechat."

Người bán hàng bật cười, "Toàn bộ điện thoại thông minh đều có thể trang bị wechat."

"Vậy sao?" Hoàng Thác mặt không đổi sắc nói, "Vậy chọn tôi loại có loa lớn."

"Hảo…" Người bán hàng cười không khép nổi miệng.

260. Chương 254: Ra Oai Phủ Đầu

Thử diễn bên này vẫn chưa kết thúc.

Chu Lê trở lại trường quay, trên mặt còn mang theo nụ cười tự tin khinh ngạo kia, bất luận kẻ nào cũng không thể nhìn ra nàng vừa bị chơi xỏ.

Chỉ có Hàn Đông mơ hồ cảm giác trên người dường như liên tục nổi gai ốc, quay đầu nhìn, ánh mắt Chu Lê đang dán chặt trên người hắn.

Rốt cục đến phiên Tây Tây thử diễn.

Nói chung, nhi đồng bảy tám tuổi có thể tùy ý biểu đạt ra hỉ nộ ái ố đã không tồi rồi, cho nên yêu cầu của Lỗ đạo diễn đối với Tây Tây và Hoàng tiểu nha đơn giản như nhau.

"Thể hiện một cái vui vẻ." Lỗ đạo diễn nói.

Tây Tây tròn mắt nhìn chằm chằm Lỗ đạo diễn, một chút biểu cảm biến hóa đều không có.

Lỗ đạo diễn kiên nhẫn giải thích nói: "Hôm nay là sinh nhật của cháu, ba ba tặng cháu một món quà lớn."

Lỗ đạo diễn đoán Tây Tây là bởi vì khẩn trương cho nên cười không nổi, vì thế lại thay đổi một vấn đề khác.

"Vậy cháu diễn một cái buồn, tỷ như kết quả kiểm tra không lý tưởng, giáo viên phê bình cháu."

Tây Tây vẫn là không phản ứng.

"Phẫn nộ thì sao? Tỷ như đồ chơi bị cướp mất."

…

Lỗ đạo diễn thay đổi đến bảy tám cái, Tây Tây vẫn là bộ dạng không đáng đáp lại, Lỗ đạo diễn gấp đến độ mồ hôi cũng đổ ra rồi.

Chu Lê đứng xem náo nhiệt nửa ngày rốt cục lên tiếng.

"Tôi nói Lỗ đạo diễn, đây là ai tuyển tiểu diễn viên a? Quá vô trách nhiệm đi? Một khóc không được, một rõ ràng ngay cả một diễn cảm cũng không có."

Lỗ đạo diễn có chút xấu hổ, "Trẻ con nha, lần đầu tiên bị nhiều người nhìn như vậy, khẩn trương cũng là không thể tránh."

"Không phải đâu? Tôi đã thấy vài nhi đồng như vậy rồi, người ta ở sân vận động mấy vạn người, còn có thể hát với múa. Vấn đề không ở tuổi, ở chỗ tiêu chuẩn tuyển người."

Sắc mặt Hàn Đông rõ ràng chìm xuống.

Lỗ đạo diễn là dựa vào Trộm Ảnh mới có vị trí ngày hôm nay, trong đó không thể bỏ qua công lao của Hàn Đông. Lại thêm Hàn Đông là một trong những người đầu tư của bộ phim này, Lỗ đạo diễn tất phải cho hắn một bậc thang bước xuống.

"Như vậy đi, cháu biểu diễn một cái khẩn trương." Nói với Tây Tây.

Vừa dứt lời, Chu Lê liền giễu cợt một tiếng.

"Lỗ đạo diễn, ngài coi chúng tôi đều là kẻ ngốc sao? Biểu diễn khẩn trương? Ha ha… sao ngài không bảo nó diễn hít thở, diễn há mồm, biểu diễn vươn tay a?"

Lỗ đạo diễn hơi có vẻ không vui quay sang Chu Lê: "Được rồi, một đứa bé mà thôi, đừng quá nghiêm trọng như vậy."

"Tôi quá nghiêm trọng?" Chu Lê hừ lạnh một tiếng, "Anh hỏi người ở đây xem, đứa nhỏ này có cái gì nổi trội? Kỹ năng diễn xuất không tốt, xinh đẹp chút cũng được a, nhưng nó… Bỏ đi, tôi vẫn là câm miệng đi, miễn cho có người nói Chu Lê tôi công kích trẻ nhỏ."

Lỗ đạo diễn không để ý nàng, quay đầu lại nói với Tây Tây: "Diễn một cái khẩn cho mọi người xem."

Không ngờ, Tây Tây đột nhiên mở miệng nói: "Ngài không biết là như vậy quá ngây thơ sao?"

Lỗ đạo diễn sửng sốt, "Ngây thơ?"

"Ngài nói xem, những vẻ mặt này, là mọi người đều biết, còn cần phải thi sao?"

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người ngây ngẩn.

Chu Lê như trước mang theo nét cười khinh thường, người chẳng ra gì, khẩu khí còn không nhỏ, quả nhiên là một cái gien tiêu chuẩn.

Lỗ đạo diễn nhưng lại ngửi thấy hi vọng, vội vàng hỏi Tây Tây: "Vậy cháu muốn diễn cái gì?"

Tây Tây đột nhiên hướng khuôn mặt nhỏ nhắn về phía Hạ Dương Trác, con người nhu thuận phát ra ánh sáng lấp lánh. Hơn nữa loại hào quang này không phải trực tiếp lộ ra, mà là bao hàm, ẩn nhẫn, có xung đột cảm xúc mãnh liệt ở trong đó.

Lỗ đạo diễn hỏi: "Cháu diễn ở đây là?"

Tây Tây bình tĩnh đáp lại bốn chữ.

"Dục — bãi — vô — năng."

(muốn ngừng lại mà không thể)

Tất cả mọi người sợ ngây.

Cả studio đầu tiên là lặng ngắt như tờ, không đầy một lát liền truyền ra một tiếng bật cười.

"Thật lợi hại, ha ha ha ha ha…" Có người ở bên tai Chu Lê khen.

Chu Lê hừ lạnh một tiếng, "Không chừng có người dạy cho nó mánh khóe, lấy ra khoe khoang."

Nàng nói không sai, nhưng là nghĩ lầm rồi.

Một chiêu này Tây Tây không phải là học từ 'không được thỏa mãn cho nên thèm muốn' trên mặt Hàn Đông, mà là từ 'được thỏa mãn nhưng vẫn thèm muốn như cũ' trên mặt phụ thân mình.

Lỗ đạo diễn lại hỏi Tây Tây: "Cháu còn có thể diễn cái gì?"

Tây Tây quay mặt về hướng Hàn Đông, những bộ phận khác không mảy may cử động gì, toàn bộ diễn cảm đều ở trong ánh mắt. Bên trong trộn lẫn các loại mâu thuẫn, rối rắm, bất đắc dĩ, thỏa hiệp…

"Đây là?" Lỗ đạo diễn lại hỏi.

Tây Tây thản nhiên trả lời: "Yêu hận đan xen."

"Ha ha ha ha ha…"

Xung quanh lại vang lên một trận cười khoan khoái.

Lỗ đạo diễn nói thẳng: "Đứa nhỏ này thật là không vừa a!"

Chu Lê vẫn đối nghịch với mọi người, "Tôi như thế nào không thấy ra nó có cái diễn cảm gì? Rõ ràng là giải thích lung tung, các ngươi cũng cùng ồn ào loạn theo."

Tây Tây không giận không khó chịu, một chút cũng không bị thanh âm không hài hòa này quấy nhiễu tâm tình.

Lỗ đạo diễn lại nói: "Cháu làm một biểu cảm có sức thuyết phục cho Chu dì xem đi."

Tây Tây đem ánh mắt chuyển hướng Chu Lê, hời hợt nhìn lướt qua, rất nhanh đã quay lại chỗ Lỗ đạo diễn.

"Đây là?" Lỗ đạo lại hỏi.

Tây Tây dùng thanh âm rõ ràng rành mạch tất cả mọi người đều có thể nghe được trả lời: "Xùy, chi nhất dĩ tị."

(đại khái là coi thường, không để vào trong mắt)

Cả trường quay yên tĩnh.

Trong lòng mọi người đều trầm trồ khen ngợi, trên mặt lại nén cười.

Hàn Đông cố ý ôm Tây Tây đến hôn loạn mấy ngụm, thật đúng là hảo nhi tử của ta.

Chu Lê mặt thối đến cực điểm.

Nhưng mà nàng lại không thể phản bác, dù sao cũng chỉ là đứa bé, dù sao cũng chỉ là biểu diễn, duy nhất nàng có thể làm chỉ là nhẫn.

Đợi đến khi thử diễn kết thúc, Chu Lê cố ý ngăn Tây Tây lại, trên mặt lại đeo lên nụ cười duyên dáng quen thuộc.

"Tiểu bằng hữu, cháu lợi hại như vậy, ba mẹ cháu biết không?"

Tây Tây giống như đoán được nàng là nói lời khách sáo thông thường, bình tĩnh trả lời: "Sống mũi khởi lễ, mũi có vân tam loangiáp miệng cong, tất một thân gian trá, không đạt được mục đích không bỏ qua. Hai má không thịt, các tiêm mỏng, tất một thân vong tín bội nghĩa, lúc tuổi già vận mệnh xấu."

đây là mũi khởi lễ, vân tam loan

(chỗ các tiêm mỏng dịch không nổi :))

Chu Lê bị nhãn lực nghịch thiên của Tây Tây cùng lí do thoái thác kia làm cho im bặt.

Tây Tây lại nói: "Nếu lòng của dì đẹp giống như mặt của dì thì tốt rồi."

Chu Lê hoàn toàn nói không ra lời.

Thẩm Sơ Hoa ở một bên thầm hô giải hận, phải biết rằng mỹ nữ thiên hạ đều là địch nhân của nàng.

Không ngờ, tiểu mắt Tây Tây lại lạnh ngắt ném về phía nàng.

"Nếu mặt của cô cũng đẹp như lòng của cô thì tốt rồi." =))))

"Phụt ——" Tiểu Lương bật cười.

Thẩm Sơ Hoa quét qua một quyền mãnh liệt, cười cái rắm a!

Sau khi tất cả mọi người đi rồi, Lý Thượng hướng Chu Lê nói: "Thân thế đứa nhỏ này tuyệt không tầm thường."

Chu Lê hừ nói: "Đã nhìn ra."

"Tuyệt đối không phải cái trình độ văn hóa của Hàn Đông có thể dạy ra." Lý Thượng lại nói.

Chu Lê gắt gao nhìn chằm chằm bóng lưng Hàn Đông cùng Tây Tây, thẳng đến khi hoàn toàn biến mất mới dời.

…

Buổi tối, Vương Trung Đỉnh cùng Hàn Đông ở trong phòng tắm tắm rửa, Tây Tây cầm điện thoại Hàn Đông chơi trò chơi.

Đột nhiên wechat bắn ra một thông báo.

Tây Tây tò mò mở ra, thấy Hoàng Thác gửi một tin nhắn thoại cho Hàn Đông.

Tây Tây nghĩ, Hoàng Thác là ba ba của Hoàng tiểu nha, lại là bằng hữu của cha mình, vì thế liền "thông qua xét duyệt".

Rất nhanh lại có một tin nhắn gửi đến.

Tây Tây không để ý, tiếp tục chơi trò chơi của mình.

Kết quả không đầy một lát, lại có chuông báo tin nhắn vang lên.

Tây Tây để điện thoại di động xuống nghe ngóng một lát, trong phòng tắm chỉ có tiếng nói chuyện không có tiếng nước, hẳn là còn sớm.

Vì thế liền thay Hàn Đông mở ra cái tin nhắn này.

Thanh âm Hoàng Thác sang sảng truyền tới.

"Nhị hàng, bận cái gì vậy?"

Nhị hàng… Tây Tây bưng tiểu miệng cười, rất nhanh lại dùng bàn phím gõ ba chữ gửi qua.

"Tắm bồn tắm."

Một lời nói trong mắt Tây Tây xem ra rất bình thường, ở trong mắt Hoàng Thác lập tức biến vị.

"Tiện bại hoại." Giọng điệu đùa cợt đáp lại.

Trong mắt Tây Tây, "Nhị hàng" thuần khiết là ý tứ trêu chọc, còn "Tiện bại hoại" thì nằm ngoài phạm vi hiểu biết.

Vì thế, từ giữ ý cho người nhà, Tây Tây lại dùng đầu ngón tay mập mạp gõ vài chữ.

"Tôi không tiện."

Bên kia Hoàng Thác thắc mắc, ngày hôm nay Hàn Đông như thế nào lại đáng yêu vậy đây?

Vì thế lại gửi tới một cái, "Cậu không tiện ai tiện?"

Tây Tây hung hăng chọc hai chữ trả lại.

"Ngài tiện."

Từ lúc Hàn Đông cùng một chỗ với Vương Trung Đỉnh, tai mắt mũi càng linh mẫn. Bên ngoài đang "Liếc mắt đưa tình" đến hăng hái, hắn ở bên trong liền ngửi thấy mùi dị thường.

"Em như thế nào lại cảm thấy mùi của Hoàng Thác?"

Một câu còn chưa nói xong, liền dễ dàng chiêu đến thị phi.

Tỷ như cái của Vương Trung Đỉnh còn đang ở trong thân thể Hàn Đông, thế nhưng hắn lại cảm giác được khí tức của Hoàng Thác, nghe được sao?

Vì thế Hàn Đông rất nhanh bị một phen va chạm cuồng liệt kích thích đến ngửa cổ cầu xin.

"A a a… Nói sai rồi, nói sai rồi, em là nói em nghe được tiếng của gã… Âm…"

Vương Trung Đỉnh ghé ở bên tai Hàn Đông nói: "Xem ra tiếng của em còn chưa đủ lớn, bằng không như thế nào sẽ lại dính phải tạp âm?"

Vì thế không đầy một lát, Hàn Đông liền nghe không thấy bất kỳ thanh âm nào nữa.

261. Chương 255: Bí Mật

Hai người từ phòng tắm đi ra, Tây Tây đã ngủ.

Hàn Đông ôm nó đến về phòng, vừa muốn đặt xuống giường, tiểu cánh tay Tây Tây liền khóa chặt lấy cổ Hàn Đông.

Hàn Đông khẽ cắn lên mặt Tây Tây, quát: "Buông tay, nghe thấy không?"

Tây Tây híp mắt thoảng như không nghe thấy.

Hàn Đông kiên quyết đặt về giường, kết quả vừa xoay người muốn đi, Tây Tây lại từ phía sau bám lên.

"Vật nhỏ."

Hàn Đông cười mắng một tiếng, xoay người lại nhéo một cái lên tiểu điểu của Tây Tây, Tây Tây lập tức lăn lộn chui về ổ chăn.

Vương Trung Đỉnh thấy Hàn Đông thật lâu chưa quay về, liền đến cửa xem. Kết quả phát hiện Hàn Đông ngồi ở đầu giường Tây Tây, thẳng tắp nhìn nó, ánh mắt kia thật sự giống như đang nhìn con của mình.

Cảm động không đầy một lát, Vương Trung Đỉnh chợt nghe thấy tiếng chuông báo tin nhắn của Hàn Đông.

Trở lại phòng cầm lên nhấn một cái, giọng nam hùng hậu mạnh mẽ kia của Hoàng Thác liền vang lên bên tai.

"Như thế nào còn chưa trả lời? Đang ngủ sao?"

Nghe ý tứ này, có vẻ như lúc trước tán gẫu đến rất vui a ~ Vương Trung Đỉnh không chút khách khí xem xét bản ghi chép.

Mặc dù biết không phải Hàn Đông hồi đáp, nhưng mà tiếng "Tiện bại hoại" kia của Hoàng Thác vẫn khiến y kích thích không nhẹ.

Trước khi ngủ, Vương Trung Đỉnh vừa dùng ngón tay xoa tóc Hàn Đông vừa nói: "Bắc Hải bên kia mới mở một nhà hội sở, muốn đi xem không?"

(hội sở là câu lạc bộ, còn cái nhà hội sở này không rõ lắm, kiểu như phòng khách sạn ấy)

Hàn Đông miễn cưỡng hỏi: "Sao tự nhiên lại muốn đến đó?"

"Có mấy hạng mục tư mật rất kích thích." Vương Trung Đỉnh cố ý câu dẫn Hàn Đông.

Hàn Đông quả nhiên rục rịch.

"Tiết mục tư mật gì?"

Vương Trung Đỉnh ý định thừa nước đục thả câu, "Tôi cũng không xác định, chỉ là nghe nói thôi."

"Nghe nói anh cũng nói lại xem." Hàn Đông lòng như lửa đốt bổ nhào vào lên trên người Vương Trung Đỉnh.

Vì thế, vợ chồng son không biết xấu hổ bắt đầu nghiên cứu.

Mặt Hàn Đông một chốc đỏ một chốc lại xanh, miệng một chốc "Waaa" một chốc lại "Ta kháo". Đến cuối cùng cả hai người đều mặt đỏ tai hồng, huyết áp một đường bão táp.

Hàn Đông còn ra vẻ mất tự nhiên rụt đầu về ổ chăn, thở hồng hộc nói: "Ngày mai rồi nói sau."

Vương Trung Đỉnh cố ý nói: "Phòng phải đặt trước, có thể đặt hay không còn là một vấn đề đó."

Hàn Đông vừa nghe liền nóng ruột, "Vậy mau đặt, mau đặt."

Vương Trung Đỉnh cười cầm điện thoại lên.

Ngày được định vào tối thứ sáu, vừa hay là ngày Hàn Đông tiến tổ.

Sáng sớm, Vương Trung Đỉnh đã đưa Hàn Đông đến đoàn phim, sau khi dàn xếp xong liền chuẩn bị rời đi. Trước khi đi còn đặc biệt dặn dò Hàn Đông, bảo hắn đừng quên chuyện buổi tối.

Hàn Đông gật gật đầu, "Anh không cần đón em, tự em bắt xe là được."

"Đón em là tiện đường." Vương Trung Đỉnh nói.

Hàn Đông nhỏ giọng khuyên nhủ: "Không phải vấn đề tiện đường hay không, mà là ảnh hưởng không tốt. Anh nghĩ a, vạn nhất người nào có ý đồ riêng theo dõi hai ta, vạch trần chuyện anh ra vào cái loại địa điểm này, ngày sau anh còn giữ uy tín như thế nào được?"

Mới vừa nói xong, Chu Lê liền mang theo đoàn thể mười mấy người cao điệu nhập tổ.

Vương Trung Đỉnh vẫn là thái độ kia, lão tử nếu làm, sẽ không sợ người khác vạch trần, huống chi cũng không có người dám vạch trần a!

Hàn Đông lại tiến thêm một bước khuyên nhủ: "Anh không sợ em sợ, có người không đối phó được anh, đặc biệt lấy em ra khai đao."

Để tránh phiền toái, Vương Trung Đỉnh miễn cưỡng đáp ứng.

"Sau khi kết thúc công việc đừng chạy loạn khắp nơi, tôi sẽ phái xe tới đón."

"Được, em biết rồi."

Vương Trung Đỉnh đi không bao lâu, Hoàng Thác liền mang theo Hoàng tiểu nha đến.

Dâm ma trong lòng Hàn Đông còn chưa trừ, đầy trong đầu vẫn là đủ loại ý niệm loạn thất bát tao, ngay cả Hoàng Thác đi tới cũng không phát hiện.

"Nghĩ gì thế?" Hoàng Thác hỏi.

Hàn Đông giật mình, phục hồi tinh thần lại vẫn còn thở hổn hển vài tiếng.

"Không, không nghĩ gì."

Hoàng Thác lại nhìn ra manh mối, nhấc đầu gối lên, nhẹ nhàng chọc lên đũng quần Hàn Đông một cái.

"Tiểu tử có phải bị chuốc thuốc hay không?"

Hàn Đông giận phun trở về, "Ngài mới bị!"

"Không bị như thế nào tự nhiên lại cương? Lẽ nào Vương Trung Đỉnh không thỏa mãn được cậu?"

Lời trêu chọc này vừa hay lọt vào tai Chu Lê, hơn nữa nghĩ đến cái tin nhắn duy nhất trong điện thoại Hoàng Thác ngày đó, tâm tư Chu Lê nhịn không được lại sống động lên.

Sau khi kết thúc công việc, Hàn Đông cố ý dây dưa không về. Chờ tất cả mọi người đi hết, mới thu dọn đồ đạc vội vàng rời đi.

Không ngờ, hắn mới ra cửa liền đụng phải Hoàng Thác.

"… Ngài không phải đi rồi sao?" Hàn Đông kinh ngạc.

Hoàng Thác nói: "Tôi chỉ mang nhi đồng đi mua chút đồ."

"Nga, vậy tôi đi trước."

Hàn Đông vừa muốn xoay người lại bị Hoàng Thác túm lại.

"Cậu đi như thế nào? Tôi thấy xe cậu cũng không có ở dưới."

"Tôi gọi lái xe đến đây đón là được rồi."

Hoàng Thác nói: "Hiện tại đường tắc nghẽn như vậy, thế nào còn lái được đến đây? Cậu muốn đi đâu? Tôi đưa đi."

Quân xa Thủ trưởng hộ tống đến "hội sở tư mật", loại đãi ngộ này Hàn Đông thật sự nhận không nổi.

“Không cần phiền ngài, tự mình gọi xe là được.”

Hàn Đông nói xong quyết đoán đi.

Trên thực tế Vương Trung Đỉnh đã sớm phái xe tới chờ ngay phía dưới rồi, Hàn Đông xuất môn liền lên xe.

Chu Lê vừa hay ở quán trà đối diện ngồi, nhìn thấy Hàn Đông lên xe, Hoàng Thác theo sát phía sau, liền đứng dậy quay sang trợ lý nói: “Chúng ta cũng đi.”

Dọc đường đi, Hàn Đông sóng lòng mênh mông, nhiệt huyết sôi trào.

Đang kích động, đột nhiên trong kính chiếu hậu quét đến một chiếc quân xa quen thuộc.

Ta phi! Người này như thế nào lại theo tới?

Hàn Đông quay đầu lại nhìn, bắt gặp ngay khuôn mặt Hoàng Thác ngay ngắn ở bên tay lái phụ.

“Nhanh lên một chút.” Hàn Đông hướng lái xe nói.

Lái xe sâu kín trả lời: “Cậu cảm thấy con đường này còn có chỗ mà nhanh sao?”

Được rồi… Hàn Đông chỉ có thể lo lắng chờ đợi thời cơ.

Kết quả, vượt qua một chiếc rồi lại một chiếc xe, vượt qua một cái rồi lại một cái ngã rẽ, chiếc xe của Hoàng Thác kia vẫn là vững vàng theo sát Hàn Đông.

Đi đến một đoạn đường lớn, Hàn Đông rốt cục không thể nhịn được nữa kêu: “Dừng xe!”

Theo chiếc xe này dừng lại, cỗ quân xa phía sau kia cũng ngừng lại.

Hoàng Thác chủ động lay cửa sổ xe xuống, lớn tiếng hỏi Hàn Đông: “Như thế nào không đi nữa?”

Hàn Đông giận rào rạt hỏi lại: “Anh đi theo tôi?”

“Tôi đi theo cậu?”

“Bằng không thì sao?”

“Tôi là mang nhi đồng đi sang nhà bà ngoại.”

Sắc mặt Hàn Đông đổi đổi, “Nhà bà ngoại?”

“Đúng rồi, phía Bắc Bắc Hải.”

Hàn Đông nháy mắt quẫn bách.

Vương Trung Đỉnh… Xem anh tìm nơi tốt này, clubhouse này sẽ không phải chính là nhà mẹ vợ Hoàng Thác mở ra đi?

Hoàng Thác nhịn không được cười một tiếng, “Sao? Cậu còn tưởng rằng tôi muốn theo dõi bắt cóc cậu a?”

Hàn Đông cái gì cũng không nói, mang một bộ mặt xanh ngắt trở về xe.

Hành động “Có tật giật mình” phen này của hắn khiến cho Hoàng Thác khơi dậy hứng thú, sau khi cùng Hàn Đông “Mỗi người một ngả”, Hoàng Thác vẫn luôn cân nhắc thâm ý sau sự đề phòng của hắn.

“Dừng xe.” Hoàng Thác rốt cục ra lệnh cho cảnh vệ.

Ô tô dừng lại ở ven đường.

Hoàng Thác ôm Hoàng tiểu nha xuống xe, nói: “Dù sao cũng không còn xa nữa, tôi mang nó đi bộ qua. Cậu vòng trở về tiếp tục bám theo chiếc xe kia, xem hắn rốt cuộc muốn đi đâu.”

“Hảo, thủ trưởng.”

Hàn Đông đến hội sở không bao lâu, viên cảnh vệ cũng tới rồi. Cảnh vệ chờ đợi ở trên xe không xuống, chặt chẽ nhìn chằm chằm động tĩnh ở cửa.

Không đầy một lát, xe Chu Lê lại dừng ở cách đó không xa.

Chu Lê tháo kính râm xuống, lọt vào mắt đầu tiên chính là chiếc xe kia của Hàn Đông. Tiếp theo xoay chuyển tầm nhìn, lại thấy cỗ quân xa quen thuộc.

"Quả nhiên giống như tôi dự đoán."

Trợ lý cẩn thận hỏi: "Chị xác định cỗ quân xa này là của Hoàng thủ trưởng sao?"

Chu Lê hất cằm, cười nói: "Cô không nhìn thấy viên cảnh vệ còn ở trong xe canh gác sao?"

Trợ lý tỉnh ngộ, "Quả thật, tôi nhớ người này."

Chu Lê vung bàn tay thon ngọc, "Đi tra xem hội sở mới mở này có những hạng phục vụ nào."

"Hảo."

Hơn hai mươi phút sau, trợ lý từ bên trong đi ra, trở lại xe Chu Lê.

"Có cái gì?" Chu Lê hỏi.

Trợ lý ghé đến bên tai nàng nói vài câu, nói xong mặt đỏ rần.

Chu Lê lại không có gì mất tự nhiên, còn cười trêu chọc: "Vóc người rất phù hợp, khẩu vị cũng không phải bình thường."

"Chị xác định là Hoàng thủ trưởng ở bên trong… Cái kia sao? Có thể là Vương tổng hoặc là…"

"Vương Trung Đỉnh?" Chu Lê như là nghe được truyện cười, "Liền nặng lực của anh ta, tự ở trên giường nhô lên đã không tồi rồi, còn dám tới loại địa phương này?"

"Vậy không phải là người cùng Hàn Đông kia? Hoàng thủ trưởng có thể là vừa hay gặp phải đi."

Giọng điệu Chu Lê vô cùng chắc chắn nói: "Cô nhắc tới hai cái hạng mục cuối cùng kia, không có lực eo lớn tuyệt đối chơi không nổi. Tin tưởng ánh mắt nhìn đàn ông của tôi, trong giới này, trừ bỏ Thái Đại Điểu, chỉ sợ không nam nhân nào có thể làm tới."

"Vậy tại sao không phải Thái Bằng đây?"

Chu Lê ha ha cười, "Hàn Đông hắn tìm đường chết sao? Mới vừa vì Thái Bằng mà đại ẩm ĩ một trận cùng Vương Trung Đỉnh, lại phạm tội ở nơi đầu sóng ngọn gió này?"

"Vậy vì cái gì dám cùng Hoàng thủ trưởng…"

"Bị bức thôi." Chu Lê hừ cười nói, "Huống chi Hoàng thủ trưởng có tiền có thế, thật nếu câu được cũng không tồi."

Trợ lý không nói gì.

Hơn một giờ đã qua, Hàn Đông vẫn chưa đi ra.

Chu Lê vừa ngáp vừa nói: "Thể lực Hoàng thủ trưởng quả nhiên phi phàm."

"Có cần báo với Vương tổng hay không?" Trợ lý hỏi.

"Gấp gáp như vậy làm gì? Chờ thăm dò tình huống, sau đó gửi hiện trường qua mới có ý nghĩa ~ "

Trợ lý che miệng cười trộm.

Hàn Đông từ trong phòng đi ra thật sự thành tiên rồi, đi đường cũng bắt đầu lơ mơ.

Vương Trung Đỉnh vốn muốn bế Hàn Đông, hắn nhất định không cho. Không chỉ có như thế, còn muốn Vương Trung Đỉnh bảo trì khoảng cách ba thước, nhất định phải bảo trụ thanh danh cao thượng của phu quân, lại càng bảo trụ hình tượng vĩ ngạn của chính mình.

Tới cửa, Hàn Đông cố sức xoay người, quay về phía Vương Trung Đỉnh làm ra một thế tay ngăn lại.

"Em đi ra ngoài trước, anh đừng đi theo."

Vương Trung Đỉnh hỏi: "Em như vậy có thể xuống bậc thang sao?"

“Thiếu con mẹ nó giả mù sa mưa, vừa rồi còn làm đến như vậy?”

Vương Trung Đỉnh oán thầm: không phải nghe lời ngươi, một mực dùng sức sao?

“Không được đi ra theo em!”

Khí phách cảnh cáo một cái cuối cùng xong, Hàn Đông nghiến răng nghiến lợi đi ra ngoài.

“Ra rồi, ra rồi…” Trợ lý vỗ vỗ Chu Lê buồn ngủ.

Chu Lê chứng kiến hai cái chân mềm nhũn của Hàn Đông, nhịn không được giễu cợt một tiếng, “Quả nhiên…”

“Nhưng mà Hoàng thủ trưởng vì sao còn chưa ra?”

“Vô nghĩa, sợ bị người phát hiện thôi.”

Trợ lý ngẫm lại, “Chúng ta có cần chờ một chút để xác nhận không?”

“Không cần, ván đã đóng thuyền. Không chừng người ta đề phòng chính là chúng ta, cho nên vẫn là đi thôi, miễn cho chậm trễ giấc ngủ.”

Trợ lý gật đầu, ý bảo lái xe lái đi.

So sánh, cảnh vệ của Hoàng Thác “Chuyên nghiệp” hơn, người ta một mực đợi đến khi Vương Trung Đỉnh đi ra mới lái xe rời đi.

Hoàng Thác sau khi đem Hoàng tiểu nha đến nhà bà ngoại, một mình lên xe.

“Thế nào? Đuổi tới chứ?”

Cảnh vệ gật đầu, “Mới từ bên kia trở về không bao lâu.”

262. Chương 256: Sợ Ngây Người

Đây là một ngày nào đó tại trường quay, mọi người đều có mặt để quay phim. Còn Hàn Đông với Vương Trung Đỉnh lại hẹn tối nay làm kèo nữa.

(Bối cảnh là mình tự suy ra và thêm vào vì nếu không biết trước thì đọc khó hiểu lắm, trong bản raw hay QT đều không đề cập, có lẽ là lại bị thiếu rồi.)

Bên này Hoàng Thác còn đang âm thầm nghiến răng.

Nhìn cái đức hạnh “cố nhẫn không nổi” này của Hàn Đông, gã không tức giận mới là lạ.

Trong lòng ý vị mắng: Vương Trung Đỉnh, tiểu tử ngươi thật giỏi, thế nhưng lấy chiêu này ra kích thích ta?

Cảnh vệ ở bên cạnh khuyên nhủ: “Hoàng thủ trưởng, lấy điều kiện của ngài tìm một khuê nữ cũng dư dả, tội gì cứ phải vướng bận với một người như vậy?”

Hoàng Thác trầm giọng trả lời: “Tôi từng nói tôi muốn sao?”

Cảnh vệ viên oán thầm: không muốn vì cái gì còn ghen?

“Tôi chỉ là nhìn không quen, loại nữ nhân thượng xong trả tiền coi như không nói, một nam nhân làm sao lại có thể tiện như vậy?”

Cảnh vệ viên nhỏ giọng lầu bầu: “Hắn tiện cũng không phải một ngày hai ngày …”

“Cậu lầu bầu cái gì?” Hoàng Thác tức giận.

Cảnh vệ viên vội trả lời: “Không có gì, tôi chỉ muốn nói, ngài suy xét hắn còn không bằng suy xét Chu Lê. Chu Lê ít nhất là một nữ nhân, ít nhất có ý đối với ngài, thanh danh dù kém ít nhất ở trước mặt ngài có quy củ.”

Không ngờ, Hoàng Thác nói một câu khiến viên cảnh vệ hơi kém hộc máu.

"Ai là Chu Lê?"

Cảnh vệ nghẹn họng, ngón tay chỉ Chu Lê nửa ngày mới nói lên câu.

"Chu… Chu Lê ngài cũng không biết? Chu đại mỹ nữ? Nữ vương tai tiếng? Nữ vương đầu đề… Hơn nữa, ngài hai ngày trước không phải còn đưa điện thoại cho cô ta sao?"

Hoàng Thác chỉ liếc nhìn Chu Lê một cái, không đến nửa giây đã thu hồi ánh mắt trở về.

Ba chữ rõ ràng lưu loát.

"Không chú ý."

"… Được rồi, coi như tôi chưa nói."

Thoáng chốc, Hoàng Thác phải đi xem khuê nữ quay phim rồi.

Không giống như phần diễn nặng nề của Tây Tây, Hoàng tiểu nha chỉ vào vai một người đi đường người, không có ảnh hưởng gì đối với nội dung kịch bản, chỉ là tham gia đùa nghịch cho đã nghiện.

Cho nên, giống như ngày thử diễn, Hoàng tiểu nha chỉ cần diễn một màn bị hù khóc là được.

Nhưng dỗ nó khóc như thế nào, lại là cả một vấn đề khó khăn.

Bởi vì lần trước Chu Lê đã giải thích rồi, lại dùng cách này sẽ không khả thi.

Lúc này, cảnh vệ suy nghĩ đến một biện pháp.

Hắn nói với Hoàng Thác: "Ngài nhìn Hàn Đông đi."

Hàn Đông còn đang đắm chìm ở trong "Thế giới cực lạc" không thể tự thoát ra được.

Mặt Hoàng Thác lúc ấy liền đen đến không ra dạng người.

Cảnh vệ chuyển sang Hoàng tiểu nha nói: "Đến, nhìn ba ba cháu."

Hoàng tiểu nha oa một tiếng khóc lớn.

…

Đại công cáo thành.

Sau khi kết thúc công việc, Hàn Đông lại chờ tất cả mọi người đi hết, mới vội vàng đắc ý rời đi.

Chu Lê cùng Lý Thượng đã sớm thừa lúc đổi một chiếc xe khác, tới clubhouse đó trước.

Đây là một nơi chuyên cung cấp dịch vụ hưởng lạc quyền quý, trừ bỏ tiêu chuẩn nhập hội cao, tính bí ẩn cũng cực kì chặt chẽ. Muốn tìm hiểu tin tức người thuê phòng trong đó, có thể nói so với lên trời còn khó hơn.

Lão bản câu lạc bộ họ Lưu, cũng là nhân vật nổi tiếng số một kinh thành (Bắc Kinh). Nhìn thấy Chu đại mỹ nữ tới thăm, con mắt lờ đờ lập tức sáng lên.

"Chu tiểu thư, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu…"

Chu Lê lúm đồng tiền như hoa, "Tôi mới phải nói ngưỡng mộ đã lâu."

"Đến, mời vào."

Lưu Tổng tự mình đẩy cửa cho Chu Lê, mời nàng đi vào.

Hai người hàn huyên một hồi ở trong phòng khách quý, Lưu Tổng nghe được lý do Chu Lê đến đây, nháy mắt lộ ra biểu cảm khó xử.

"Chu tiểu thư, tôi nghĩ cô cũng không phải lần đầu tiên thăm loại địa phương này, quy tắc hẳn là đều biết. Cô thử đổi vị trí tự hỏi một chút, nếu có người muốn ra giá để mua riêng tư của cô, chúng tôi có thể tùy tùy tiện tiện cung cấp cho họ sao?"

Chu Lê thản nhiên trả lời: "Tôi có thể thêm một số không."

Lưu lão bản không nhanh không chậm điểm một điếu thuốc, "Chu tiểu thư, tôi không thiếu tiền, tôi…"

"Ngài thiếu cái gì?" Chu Lê trực tiếp ngắt lời.

Lưu lão bản cười cười, "Chỗ của tôi vừa mới cất bước, thiếu tất nhiên là nguồn khách. Nếu Chu tiểu thư có thể thường xuyên tới thăm nơi này, tôi nghĩ việc sinh ý của chúng tôi sẽ tốt hơn nhiều."

Chu Lê thầm nghĩ: dùng vài lần lộ diện đổi lấy mặt người qua lại cùng Hàn Đông, giao dịch này đáng giá.

Vì thế trả lời: "Không thành vấn đề."

"Ha ha ha… Chu tiểu thư thật sự là người sảng khoái. Bất quá chuyện ban nãy, cô cũng không thể đem sự tình làm lớn, phá bảng hiệu của chúng tôi a." Lưu lão bản cẩn thận dặn dò.

"Yên tâm đi, có người so với tôi càng sợ thứ này truyền ra hơn. Có hắn cho trấn cho ngài, ngài còn lo lắng tôi làm xằng làm bậy sao?"

Lưu lão bản cười gật gật đầu, lại dùng ánh mắt ra hiệu cho hai vệ sĩ bên cạnh, ám chỉ bọn họ dẫn người đi đặt máy theo dõi.

Hoàng Thác lại đi đến nhà mẹ vợ, để Hoàng tiểu nha ở lại, một mình trở lại xe.

"Thủ trưởng, đi đâu?" Cảnh vệ hỏi.

Hoàng Thác yên lặng nhìn ra ngoài của sổ xe, nói: "Về nhà."

Kết quả, xe đi chưa đến hai cây số, Hoàng Thác đột nhiên lần nữa mở miệng.

"Đến cái câu lạc bộ mới mở trong công viên kia."

Cảnh vệ sửng sốt, "Ngài thật muốn đến cái nơi kia a? Vạn nhất hắn…"

"Đây là lệnh." Hoàng Thác cường ngạnh cắt đứt.

Cảnh vệ đành phải thuận theo ý của gã.

Lý Thượng đứng ở cửa sổ nhìn ra ngoài, không đầy một lát liền thấy xe Hàn Đông đỗ ở dưới lầu.

"Hắn đến rồi."

Thần kinh Chu Lê căng thẳng, "Tự mình tới?"

Lý Thượng gật gật đầu.

Không đầy một lát, Hoàng Thác xe cũng tiến lại đây.

Ngực Lý Thượng chấn động, cho đến giờ phút này, hắn cũng khó mà tin Hàn Đông dám làm việc tìm chết như vậy.

Bất quá vẫn nhắc nhở nói: "Hoàng thủ trưởng đến đây."

Chu Lê kiềm chế tâm tình kích động, nói: "Chờ một chút, giác quan của quân nhân rất mẫn tuệ, để gã phát hiện dị thường sẽ hỏng chuyện, chờ 'chiến đấu kịch liệt' rồi mới mở."

Vì thế, hai người lại nhịn mười mấy phút đồng hồ, thẳng đến khi cảm giác thời cơ chín muồi rồi, mới mở máy theo dõi ra.

Màn hình nháy mắt sáng lên, vị trí theo dõi chính là phòng Hàn Đông.

"Camera này đặt chỗ nào?" Lý Thượng tò mò.

Chu Lê nói: "Máy cảm biến khói."

(loại tròn tròn lắp trên trần nhà thấy khói thì báo động ấy)

Thật kinh khủng… Lý Thượng nhịn không được nghĩ, có khi nào những nơi chính mình từng đến qua lúc trước, cũng có giữ lại một vài "Chứng cớ" như vậy, lưu trữ ngày nào đó đem ra áp chế mình?

"Mau nhìn." Chu Lê giật Lý Thượng xuống.

Lý Thượng lúc này mới phục hồi tinh thần lại.

Bởi vì máy cảm biến khói cách hai người quá xa, Chu Lê và Lý Thượng chỉ có thể nhìn thấy thân hình, không rõ mặt.

Hàn Đông thì không cần nói, hai cái chân kia có độ tin cậy rất cao. Mà cái vị còn lại kia, nguyên bản dáng người tương tự với Hoàng Thác, hơn nữa còn có nguyên nhân đã hình thành từ trước, rất dễ dàng nhận sai.

Sau khi điều chỉnh hình ảnh rõ ràng, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt chính là thân thể hai nam nhân trần truồng kích hôn.

"Chậc chậc… Nhìn cái bộ dạng nóng vội này, biết ngay chính là đang ở giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt." Chu Lê đùa cợt.

Lý Thượng cũng khó mà tưởng tượng ra bộ dạng Vương Trung Đỉnh mất kiểm soát như thế, vì thế dưới đáy lòng liền chấp nhận sự thật đó là Hoàng Thác.

Một hồi thân thiết đi qua, Vương Trung Đỉnh kéo Hàn Đông đến trước một cái dụng cụ, cố định hắn lên trên.

Tiếp theo, Chu Lê liền thấy hình ảnh Hàn Đông bị dụng cụ kích thích đến giãy dụa cầu xin, sướng đến kêu không nổi.

"Ai u… Hoàng thủ trưởng thật tà ác." Chu Lê vừa phun tào vừa nhộn nhạo ánh mắt.

Lý Thượng phát hiện ngực Hàn Đông có một cái nhũ hoàn, Vương Trung Đỉnh thỉnh thoảng lại thưởng thức một chút.

Đột nhiên từ đáy lòng phát tán ra cảm giác dị thường.

Dụng cụ đến hồi kết thúc, Vương Trung Đỉnh lại trói Hàn Đông treo lên, còn bịt kín mắt của hắn.

Sau đó liền đến màn kịch tính rồi.

Vương Trung Đỉnh động một cái tiến vào thân thể Hàn Đông, hầu như không có bước đệm, vừa vào liền là luật động giống như gió cuốn mây vần.

Lực đạo kia, tần suất kia, con ngươi Chu Lê cùng Lý Thượng đều đông cứng.

"Hoàng thủ trưởng thật không phải người thường ~" Chu Lê âm thầm thích thay Hàn Đông.

Lý Thượng gật gật đầu, "Tôi cảm thấy lợi hại nhất chính là tiết tấu, nắm chắc đến thật sự quá tốt rồi."

"Nếu để cho Vương Trung Đỉnh chứng kiến, phỏng chừng tâm muốn giết Hoàng Thác đều có a, so sánh thực là cách biệt một trời, Vương Trung Đỉnh có thể có một phần vạn của người này đã không tồi rồi."

Lý Thượng lại nói: "Người Vương tổng càng muốn giết hắn là Hàn Đông đi? Hắn kêu đến thích như vậy."

Chu Lê hừ cười một tiếng, "Việc này đổi lại là ai cũng kháng cự không nổi, nếu cho tôi một nam nhân lơi hại như vậy, bao nhiêu tình cảm lưu luyến sâu đậm tôi cũng vứt hết ra sau đầu."

Vừa dứt lời, Vương Trung Đỉnh hạ một pháo.

Tiếp theo, y đặt Hàn Đông xuống.

Lý Thượng vốn định tắt máy theo dõi, kết quả tay còn chưa có đưa tới, hai người lại bắt đầu, nhị liên phát không gián đoạn.

Chu Lê đã muốn xông đi vào chơi 3p rồi (=.=!), "Hoàng thủ trưởng" ngài có cần phải dũng mãnh như vậy hay không?

Hơn nữa hai người vừa chơi vừa chuyển về hướng này, càng chuyển cách cameras càng gần.

Chuyển đến cuối cùng, Vương Trung Đỉnh trừ bỏ đầu, bộ phận còn lại đều ở trong màn ảnh.

Lý Thượng mơ hồ cảm thấy không thích hợp.

"Tôi như thế nào cảm giác người này giống Vương tổng?"

Chu Lê hừ nói: "Nói đùa gì vậy?"

Nhưng mà, trong lúc nàng chuyển ánh mắt quay lại màn hình, gương mặt Vương Trung Đỉnh hiện ra rõ ràng trước mắt.

Đầu Chu Lê "Oanh" một tiếngnhư là nổ tung.

263. Chương 267: Hoàng Tước Tại Hậu

(mình không dịch được tên chương :]]]]

Theo màn ảnh quay đến gần hơn, cảnh tượng vốn đã kịch liệt có vẻ càng thêm chói mắt.

Vương Trung Đỉnh hôn môi khi thì thô lỗ cấp bách, khi dịu dàng say đắm, ra vào vừa dũng mãnh vừa cường hãn… Những thứ này Chu Lê không chỉ có chưa từng thấy qua, thậm chí nghĩ cũng chưa nghĩ qua.

Nàng đến một cái cớ để tự an ủi mình cũng tìm không ra.

Bởi vì ánh mắt Vương Trung Đỉnh nhìn chăm chú vào Hàn Đông thật sự rất nóng, cái loại này là từ tình cảm mãnh liệt trong lòng phát ra, chẳng sợ dù chỉ là người vây xem, đều cũng bị đốt đến thương tích đầy mình.

Đó chân chính là vì ái nhân mà yêu, không phải loại dược gì có thể điêu tới.

Bọn họ giống như đã đem đối phương hiếm lạ đến tận xương tủy.

Mỗi một lần kích thích của Vương Trung Đỉnh đối với Hàn Đông, hoặc nhanh hoặc chậm, hoặc nhẹ hoặc nặng, đều hoàn mỹ triệt để hợp với tâm ý Hàn Đông, làm cho người ta nháy mắt có thể lý giải minh bạch thất thố lúc ban ngày của hắn.

Mà Hàn Đông đáp lại Vương Trung Đỉnh, lại càng nóng bỏng dũng mãnh đến khiến cho lông tơ người ta đều dựng thẳng. Hai cái đùi đẹp đong đưa kia, vòng eo kiên cường dẻo dai, thể lực không chút thua kém, đều làm cho người nháy mắt lý giải đến triệt để cái câu trả lời kia của Vương Trung Đỉnh —— đặc biệt thích.

Chu Lê không phải người lòng dạ hẹp hòi, miệng nàng độc bá đạo yêu bới lông tìm vết, nhưng lại rất ít khi để bụng chuyện gì.

Nhưng mà một màn này ngày hôm nay, lại giống một cái gai chui vào trong lòng.

Đều không phải là bởi vì nàng còn có tình cũ đối với Vương Trung Đỉnh, mà là bởi vì Hàn Đông cho Vương Trung Đỉnh loại lực hấp dẫn này, giống như hung hăng đến trên mặt nàng một cái tát.

Nàng chưa từng nghĩ tới loại mị lực mà chính mình lấy làm ngạo ngạo, lại bị người đè đến cặn cũng không còn.

Đây đối với nàng mà nói quả thực là nhục nhã cực điểm.

Vương Trung Đỉnh lại đang không ngừng gia tăng loại sỉ nhục này.

Chu Lê trơ mắt nhìn Vương Trung Đỉnh liếm lên cái bộ vị bị chà đạp kia của Hàn Đông, Hàn Đông sướng đến lăn lộn khắp giường, lại được Vương Trung Đỉnh kiên quyết đè lại tùy ý sủng nịch cưng chiều.

Hành động kia người thường còn chưa hẳn có thể làm được, càng không nói Vương Trung Đỉnh mang chứng khiết phích.

Nhưng mà chính là một nam nhân yêu sạch sẽ, tính nôn nóng, ăn nói có ý tứ như vậy, lại khi toàn bộ dục vọng đã lui vẫn không ngại phiền toái hôn lấy thân thể Hàn Đông, chẳng sợ trên đó có lưu mồ hôi.

So sánh, Chu Lê đột nhiên cảm giác mình nhai đi nhai lại mối tình đầu kia thật là một chuyện đáng cười.

Hưng trí vây xem xem náo nhiệt không còn, trong lòng chỉ còn lại có lạnh lẽo nồng đậm.

Chu Lê đưa tay tắt máy theo dõi đi.

Tầm mắt Lý Thượng không biết từ khi nào đã rời khỏi màn ảnh, chuyển hướng về phía cửa sổ.

Xe Hoàng Thác đã sớm không thấy bóng dáng.

Phỏng chừng thấy xe Hàn Đông ở đây, trực tiếp bị chọc giận bỏ đi rồi đi… Lý Thượng đoán, cái loại thân phận kia, không có khả năng vì chút chuyện nhỏ này mà gây chiến.

Về phần Hoàng Thác vì sao lại ở đây, Lý Thượng đột nhiên nghĩ đến một loại khả năng.

Hắn cho rằng Vương Trung Đỉnh làm như vậy một mặt là để đả kích Hoàng Thác, mặt khác là để dẫn Chu Lê mắc câu, hung hăng chỉnh nàng một phen.

Nhưng sau đó ngẫm lại, lại cảm thấy không thích hợp, lấy thân phận Vương Trung Đỉnh như vậy, không có khả năng vì kích thích một người, liền không đâu để cho người ta xem hết chính mình a!

Mặc kệ Vương Trung Đỉnh có nguyện ý cho Chu Lê xem hay không, điều duy nhất Lý Thượng có thể xác định chính là: y nhất định không muốn mình thấy.

Vì thế, Lý Thượng quay đầu hướng Chu Lê nói: "Tôi đi ra ngoài hút thuốc."

Chu Lê còn đang trong hoảng hốt, thật là không nghĩ đến hoài nghi, liền để mặc Lý Thượng một mình đi ra ngoài.

Nhưng mà, Lý Thượng đi lần này liền không trở lại nữa.

Chu Lê gọi mấy cuộc điện thoại cũng không có người nghe, lúc này mới ý thức được không thích hợp.

Trước khi nàng xuất môn còn đặc biệt nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, xác định xe Vương Trung Đỉnh đã đi rồi, mới an tâm mà đi ra ngoài.

Nhưng mà, ngay khi nàng mới ra khỏi cửa hội sở, đột nhiên vô số ánh đèn loang loáng chớp sáng về phía này.

Lúc trước Chu Lê xuất hành, bên người ít nhất sẽ vây mười mấy nhân viên. Ngày hôm nay bởi vì tình huống đặc biệt, chỉ dẫn theo một trợ lý, còn thuận theo yêu cầu của Lưu lão bản bị ngăn lại ở phòng nghỉ.

Bởi vậy, Chu Lê cơ hồ không hề có lực né tránh, cứ như vậy bị phóng viên bao quanh.

"Nghe nói cô kí kết hợp tác hiệp thương cùng lão bản câu lạc bộ, còn làm một vài phục vụ đặc biệt ở chỗ này, xin hỏi chuyện này có thật không?"

Chu Lê nghe nói như thế sắc mặt liền thay đổi.

"Phiền anh nói lời sạch sẽ chút, lời nói không chứng cớ không nên nói lung tung."

Phóng viên bám riết không tha, "Là người phụ trách tiết lộ tin tức với chúng tôi, xin hỏi có phải thật vậy hay không?

Chu Lê cưỡng chế nóng giận nói: "Vấn đề này không cần phải trả lời, xin nhường đường, cám ơn."

"Xin hỏi phục vụ đặc biệt kia rốt cuộc là cái gì? Người phụ trách hội sở có nói qua cùng cô không?"

"Xin hỏi cô là xuất phát từ mục đích gì, mới đáp ứng hợp tác cùng bọn họ?"

"…"

Chu Lê vừa muốn nổi bão, các phóng viên lại tản ra, vây xúm tới bên người Lưu lão bản vừa mới mở cửa đi ra.

"Xin hỏi ngài là người phụ trách hội sở này sao?"

Lưu lão bản hào phóng thừa nhận, "Là tôi."

"Chúng tôi nghe nói Chu Lê tiểu thư kí kết hiệp thương cùng hội sở, hứa hẹn lại sẽ làm một vài phục vụ đặc biệt ở đây, xin hỏi việc này là thật sao?"

Lưu lão bản không hề bất loạn trả lời: "Phải, Chu tiểu thư quả thật muốn cùng chúng tôi hợp tác."

Chu Lê ở cách đó không xa nháy mắt không bình tĩnh nữa, trực tiếp vọt tới bên người Lưu lão bản chất vấn: "Tôi kí kết hiệp thương với các người khi nào? Chẳng lẽ phải chỉ là thỏa thuận miệng sao?"

Phóng viên thấy hai người nổi lên tranh cãi, nhất thời càng hưng phấn, như tiêm máu gà truy vấn.

"Thỏa thuận miệng gì?"

"Có thể tiết lộ một chút không?"

Lưu lão bản xua tay ý bảo các vị phóng viên an tĩnh lại.

"Sự kiện tại đây, tôi và Chu tiểu thư có nảy sinh một chút bất đồng. Chờ chúng tôi khai thông xong, tiếp tục giải thích với chư vị."

Nhưng mà, cái Lưu lão bản gọi là khai thông chỉ là một câu.

"Nếu cô không thừa nhận cái hiệp nghị này, tôi sẽ đem nguyên do hợp tác một năm một mười nói cho phóng viên."

Chu Lê nháy mắt ý thức được mình bị người ám toán rồi.

Lưu lão bản lại nói: "Dù sao của cải của tôi lớn như vậy, mất một quán còn có quán khác, chuyện cô rình xem việc riêng tư của người khác, một khi bị đưa ra ánh sáng, thanh danh liền hoàn toàn bị dẫm nát."

Sắc mặt Chu Lê xanh mét.

Ngón tay thô của Lưu lão bản nhẹ vuốt một cái trên mặt nàng.

"Hảo hảo suy xét đi."

Chu Lê tức giận đến một câu nói không nên lời.

...

So sánh ra, Lý Thượng so với Chu Lê thông minh hơn.

Hắn ý thức được bên ngoài có thể có người mai phục, nếu là mạo muội ra cửa, rất có thể người sa lưới chính là hắn.

Vì thế hắn liền tránh ở buồng buồng vệ sinh lầu hai, trộm quan sát tình thế bên ngoài.

Sự thật chứng minh hắn cẩn thận đúng.

Chu Lê quả nhiên bị người xuống tay.

Sau khi Lý Thượng cảm giác tiếng ồn ào của phóng viên đã nhỏ hẳn, mới đưa đầu xuất hiện ở ngoài cửa sổ.

Đây là mặt sau hội sở, tối đen cái gì cũng không nhìn thấy.

Lý Thượng sau khi làm đủ chuẩn bị tâm lý, trực tiếp nhảy xuống từ cửa sổ lầu hai.

Nhưng mà, ngay trong nháy mắt khi hai chân hắn rơi xuống đất, không biết đạp phải cái gì, đột nhiên cảm thấy không ổn quỳ rạp xuống đất.

Đau đớn đến cấp tốc suýt nữa khiến cho Lý Thượng ngất đi.

Lúc này hắn mới nhận ra trên nền xi măng bình thường vẫn bóng loáng lại có thêm mấy viên đá góc cạnh sắc bén, cấn vào đầu gối, độ đau đớn có thể suy nghĩ là biết.

Lý Thượng còn chưa khôi phục lại từ trong thống khổ, lại một cái đả kích nối gót tới.

Khuôn mặt của Phùng Mục Chi cùng một nam nhân đồng thời hiện ra trong tầm mắt.

Người nam nhân kia Lý Thượng đã quen thuộc, gã chính là phóng viên ngự dụng của Phùng Mục Chi mỗi lần cần tìm tin tức.

Phùng Mục Chi nhìn Lý Thượng nói: “Chờ đến một ngày hai người các ngươi đồng thời tìm đường chết này, thật không dễ dàng a.”

Lý Thượng trầm mặt không nói lời nào.

Phùng Mục Chi cười cười, “Có lẽ cậu đi từ cửa chính đi còn có đường sống, đáng tiếc cậu cố tình tìm chết. Tôi đã hiểu rất rõ thói bạch nhãn lang này của cậu. Chỉ cần cảm thấy không thích hợp, nhất định sẽ tìm đường chuồn mất, tự thân bảo toàn.”

Lý Thượng biết, hắn lần này hoàn toàn thua.

Chu Lê mới vừa thoát khỏi rắc rối phóng viên, Phùng Mục Chi cùng Lưu lão bản liền hội lại.

“Phùng tỷ, cũng là cô cao hơn một bậc a. So với tốn công tốn sức mời đón, không bằng trực tiếp mượn danh tiếng của cô ta lăng xê, ngày sau khỏi lo không có sinh ý a.”

Phùng Mục Chi cười nói: “Tôi bất quá là bệnh lâu thành y thôi.”

Lưu lão bản đặt vào tay Phùng Mục một tấm thẻ.

“Một chút chút lòng thành, xin Phùng tỷ vui lòng nhận cho.”

Phùng Mục Chi vui vẻ nhận, “Lưu lão bản khách khí.”

Bên này nhiệt náo đến tối mắt, Vương Trung Đỉnh cùng Hàn Đông bên kia vẫn hồn nhiên không biết gì, một giấc ngủ thẳng đến hừng đông.

Thẳng đến khi Chu Lê tìm tới cửa, Vương Trung Đỉnh mới biết được sau khi mình đi rồi, thế nhưng đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

“Vương tổng, giúp tôi đem tin tức này áp xuống.”

Chu Lê vì thể hiện sự ưuviệt của mình, rất ít gọi Vương Trung Đỉnh là Vương tổng, bình thường đều làgọi thẳng kỳ danh. Lần này đột nhiên sửa miệng, có thể thấy được tính nghiêmtrọng của sự việc.

Chân thành cảm ơn mọi người đã cổ vũ và ủng hộ nhé, đợt này thi gặp rắc rối về thủ tục nên hơi đau đầu, không có thời gian dịch kỹ. Không biết ăn ở kiểu gì sắp ra trường rồi còn một đống chuyện nữa :(

264. Chương 258: Tuyệt Không Buông Tha

Vương Trung Đỉnh nghi hoặc, “Làm sao cô lại ở hội sở đó?”

Chu Lê biết nếu mình không nói, Phùng Mục Chi cũng nhất định sẽ bán đứng nàng, cho nên chỉ có thể thành thật thừa nhận.

“Theo Hàn Đông.”

“Theo Hàn Đông?”

Chu Lê kiên trì giải thích nói: “Tôi thấy Hàn Đông liếc mắt đưa tình cùng Hoàng Thác ở đoàn phim, sau khi kết thúc công việc lại đến cùng một chỗ, cho là cậu ta …”

Vương Trung Đỉnh còn chưa nói gì, Hàn Đông ở một bên liền nóng nảy.

“Ai liếc mắt đưa tình với gã a? Cô nói lời sạch sẽ chút, lão tử là một người đàn ông bình thường, cũng không phải loại cứ thấy người là phóng điện.”

Trong lòng Chu Lê mặc dù không thoải mái, nhưng cũng không phản bác gì.

Điểm nghi vấn của Vương Trung Đỉnh và Hàn Đông không giống nhau, cái y càng quan tâm chính là: “Vậy có liên quan gì đến việc tham gia vào hội sở? Làm sao cô lại ký hiệp nghị cùng bọn họ?”

“Tôi vốn từ đầu chưa từng ký hiệp nghị cùng bọn họ, là họ Lưu kia lấy tôi lăng xê.”

“Vậy cô vì sao phải thừa nhận với phóng viên?” Vương Trung Đỉnh hỏi.

Chu Lê nói: "Tôi bị ép buộc bất đắc dĩ a!"

Vương Trung Đỉnh vẫn nghi hoặc, "Lấy miệng lưỡi của cô, một ít lời đồn này hẳn là không thể làm khó đi?"

Chu Lê biết không thể giấu, đành phải đem chuyện này một năm một mười nói cho Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh sau khi nghe xong mặt mũi đều tái rồi.

Hàn Đông còn chịu kích thích lớn hơn nữa.

Bất kỳ một nam nhân nào bị người đè đều trong lòng cũng đều có bất bình, càng khỏi nói có một nữ nhân vây xem như vậy. Da mặt Hàn Đông dù dày, nhưng một ít lòng tự trọng này vẫn phải có.

Vì thế hắn phịch một tiếng đánh lên cửa, đen mặt đi ra ngoài hút thuốc.

"Cô cảm thấy tôi có thể giúp sao?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Chu Lê cố gắng biện giải, "Tôi thật sự không muốn thăm dò tư sinh của hai người, tôi nghĩ anh là Hoàng Thác, cho nên…"

"Cho nên cô hứng thú bừng bừng xem toàn bộ quá trình đúng không?"

"Tôi…"

"Được rồi." Vương Trung Đỉnh mặt lạnh cắt đứt, "Tôi không có khả năng giúp cô thu thập cục diện rối rắm này."

Chu Lê bất đắc dĩ rũ bỏ bộ dạng ung dung thường ngày, khép nép cầu xin.

"Vương tổng, giúp đỡ tôi, anh có biết những ký giả kia rất lợi hại. Nếu bọn họ thật sự đưa tin đi ra, tôi sau này cũng không thể làm gì nữa, ngay cả diễn viên hạng hai ba cũng dám lật mặt xem thường tôi."

Vương Trung Đỉnh thờ ơ, "Đó là cô tự chuốc lấy, tôi không truy cứu cô xâm phạm riêng tư đã là không tồi rồi."

Chu Lê nháy mắt nóng nảy, "Anh nghĩ rằng tôi muốn nhìn sao? Trên thế giới này, không ai so với tôi chán ghét phải chứng kiến cảnh tượng kia hơn. Sau khi tôi xem xong có bao nhiêu khó chịu, tôi nghĩ anh so với ai khác hẳn là đều rõ ràng hơn đi?"

Thái độ Vương Trung Đỉnh lạnh cứng, "Đó là chuyện của cô, không cần lôi kéo đến mặt này."

"Được, tôi không già mồm cãi láo với anh nữa, nhưng anh cũng phải vì đoàn phim, vì công ty mà ngẫm lại. Trộm Ảnh 2 mới vừa đi vào quỹ đạo, công ty còn đang trong giai đoạn chuyển hình, gặp phải một việc lại một việc…"

Chu Lê còn chưa nói xong, Hàn Đông liền đá cửa vào.

"Áp xuống." Hắn nhìn Vương Trung Đỉnh nói.

Vương Trung Đỉnh lạnh mặt trả lời: "Việc này em không cần nhúng tay."

"Anh không phải là sợ em luẩn quẩn trong lòng sao? Không có việc gì, em đây một Đại lão gia, bị người ta nhìn thì nhìn, cũng không thiếu mất lạng thịt nào. Trộm Ảnh 2 của em nếu bị liên luỵ, vậy không chỉ là chuyện vài lạng thịt nữa."

Vương Trung Đỉnh nói: "Thiệt bao nhiêu tiền, tôi bù."

"Đừng như vậy, em nhưng không muốn để người ta nói Hàn Đông em là ăn cơm nhuyễn." Hàn Đông dứt lời liền quay sang Chu Lê vung tay, "Yên tâm đi, không ai dám đưa tin tức này lên."

(ăn cơm nhuyễn: chỉ lối sống của đàn ông giống như trai bao)

Chu Lê vẫn bảo trì thái độ nghi ngờ đối với Hàn Đông.

Hàn Đông vỗ tay một cái, thập phần nam tính.

"Ai muốn bám riết gây trở ngại, chính là gây với Hàn Đông tôi."

...

Tin tức tạm thời bị áp xuống.

Nhưng mà sự tình vẫn chưa xong, Phùng Mục Chi sẽ không từ bỏ mục đích, Lưu lão bản càng sẽ không dứt ý đồ.

Vương Trung Đỉnh luôn canh cánh trong lòng việc này.

Y cảm thấy Hàn Đông bị thiệt thòi, dù cho là hấn khoan dung rộng lượng, bất quá chỉ là thông cảm hành động bất đắc dĩ của mình.

"Em thật sự không cần sao?" Vương Trung Đỉnh lại hỏi Hàn Đông.

Hàn Đông dùng câu mắng cửa miệng của Vương Trung Đỉnh trả lời: "Đừng mài mài chít chít nữa được không?"

Vương Trung Đỉnh mặt lạnh không nói gì.

Hàn Đông lại đê tiện hề hề đùa lên, "Chút chuyện này đã là cái gì a? Em còn hi vọng cô ta nhìn thấy đó. Cô ta không phải đặc biệt coi trọng bản thân sao? Lúc này mời cô ta hảo hảo nhìn xem, rốt cuộc cái gì gọi là chênh lệch!"

Vương Trung Đỉnh lạnh lùng trả lời: "Tôi chỉ là cảm thấy nhẹ nhàng bỏ qua như vậy quá tiện nghi cho cô ta."

"Một người đàn bà lẳng lơ mà thôi, làm gì phải chấp nhặt?" Hàn Đông không để ý.

Vương Trung Đỉnh không nói gì.

Hàn Đông nhìn chằm chằm Vương Trung Đỉnh nhìn một lát, hỏi: "Anh sẽ không phải có chút không đành lòng chứ?"

"Không đành lòng?" Vương Trung Đỉnh không rõ ý tứ của Hàn Đông.

Hàn Đông cố ý trêu chọc, "Anh chết tâm đối với Chu Lê cũng quá triệt để đi? Chưa hề thấy anh có cảm giác nhớ tình cũ."

"Tôi có cái gì có thể nhớ ?" Ánh mắt Vương Trung Đỉnh lạnh băng.

Hàn Đông tò mò, "Nếu tương lai hai ta chơi xong rồi, em cũng phạm chuyện có lỗi với vợ tương lai của anh, anh sẽ tuyệt tình như vậy đối với em sao?"

Nếu là đặt ở trước kia, Vương Trung Đỉnh nhất định nói "Sẽ", tình cảm của y là một loại đặc biệt thuần túy, cùng một chỗ với ai chính là cùng người đó, tư tâm tạp niệm còn lại cũng sẽ hoàn toàn loại bỏ trong lòng.

Nhưng là hiện tại, thế nhưng đột nhiên có chút do dự.

"Hỏi anh đó, rốt cuộc có thể hay không a?" Hàn Đông tễ mi lộng nhãn với Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh lạnh lùng trả lời: "Không có tuyệt nhất, chỉ có tuyệt hơn."

"Cách 'Tuyệt' anh nói là như thế nào?" Hàn Đông cố ý hỏi.

Vương Trung Đỉnh nói: "Ở trước mặt cô ta tiếp tục thao em một lần."

Hàn Đông cười ha ha, trực tiếp đẩy Vương Trung Đỉnh xuống giường lăn lộn mấy vòng.

"Có những lời này của anh, em hoàn toàn bình thường trở lại. Thật sự, em hiện tại cảm thấy Chu Lê chỉ là một người đáng thương. Em nếu tiếp tục buộc anh chỉnh cô ta, liền là ép người quá đáng rồi."

Vương Trung Đỉnh giả bộ một biểu cảm không kiên nhẫn, "Được rồi được rồi, ngủ đi."

Hàn Đông lại nói: "Em nghĩ nếu ngay cả này một chút đường sống cũng không để lại, em sẽ không phải các ông nữa."

“Có thôi hay không?” Vương Trung Đỉnh mặt lạnh.

Hàn Đông cười tiện, “Một câu cuối cùng, một câu cuối cùng.”

Vương Trung Đỉnh nhẫn cơn giận chờ hắn nói.

“Anh đừng vì chuyện này mà khó xử, em thật sự không cần.” Hàn Đông nghiêm trang nói.

Vương Trung Đỉnh ôn nhu trả lời: “Được rồi, ngủ đi.”

…

Ngày hôm sau, Phùng Tuấn đến đây đưa hợp đồng, thuận tiện hỏi Vương Trung Đỉnh một câu: “Tỷ của tôi nói với tôi về Chu Lê, nói cô ta ký hiệp thương với lão bản hội sở, cụ thể là chuyện gì?”

Vương Trung Đỉnh quét mắt qua Hàn Đông một cái, thấp giọng trả lời: “Không có việc gì, đừng hỏi nữa.”

Hàn Đông vội chen lời nói: “Không có việc gì, anh cứ ăn ngay nói thật, em không để ý.”

Trong lòng Vương Trung Đỉnh gào thét: lão tử để ý!

Phùng Tuấn nói: “Bỏ đi, không hỏi nữa, anh trước tiên gọi điện thoại cho Trâu quản lí, tôi không có số của anh ta.”

Vương Trung Đỉnh cầm lấy di động, vừa lật thông tin, số điện thoại của Trâu quản lí đột nhiên tìm không ra.

“Anh có phải chưa lưu hay không a?” Phùng Tuấn hỏi.

“Không có khả năng, lúc trước cậu ta gửi qua cho tôi một tin nhắn, trên tin tức đúng là hiện tên của cậu ta.”

“Vậy anh tìm trong nhật ký tin nhắn.” Phùng Tuấn nói.

Vương Trung Đỉnh lại lật nhật ký tin nhắn, kỳ quái chính là: tin nhắn của người khác đều còn nguyên, chỉ riêng Trâu quản lí không thấy.

“Sao lại thế này?” Phùng Tuấn kinh ngạc.

Vương Trung Đỉnh nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên chuyển tầm mắt về phía Hàn Đông, đến một tát lên sau ót của hắn.

“Có phải lại là em không?”

Hàn Đông vẻ mặt ủy khuất, “Sao lại lại em?”

“Không phải em thì còn ai? Trừ em ra ai có thể chạm vào điện thoại di động của tôi?”

Phùng Tuấn nghĩ không ra, “Việc này thì có liên quan gì đến cậu ấy?”

Vương Trung Đỉnh nén khó chịu, “Cậu không biết, người này gần đây chân tay đặc biệt táy máy, lúc mộng du thường xuyên xóa gì đó trong điện thoại của tôi, bị tôi bắt rất nhiều lần rồi.”

Phùng Tuấn toát mồ hôi lạnh, sao lại thêm một tật xấu mới nữa đây?

Vương Trung Đỉnh trực tiếp ném điện thoại di động cho Hàn Đông, “Khôi phục dữ liệu cho tôi.”

“Xóa rồi còn khôi phục thế nào?”

“Em không phải có kĩ năng sao? Khôi phục số điện thoại cùng tin nhắn đã xóa lầm lại cho tôi, khôi phục không được thì lập tức tháo cái đồng hồ mấy trăm vạn trên tay kia xuống.”

Hàn Đông không nói hai lời bắt đầu khổ làm.

Phùng Tuấn đề nghị Vương Trung Đỉnh, “Anh không bằng hỏi thăm người khác đi.”

“Có cái công đi hỏi thăm kia, cậu ấy đã khôi phục xong rồi.”

Phùng Tuấn nghi ngờ, “Thần như vậy sao?”

Hàn Đông lập tức dùng hành động thực tế tiêu trừ nghi ngờ.

"Na, xong rồi."

Phùng Tuấn kinh ngạc, "Nhanh như vậy?"

Vương Trung Đỉnh đang tìm kiếm trong điện thoại, một cái tin nhắn đột nhiên bắn đến trang chủ.

Vương Trung Đỉnh mở ra, bỗng dưng sửng sốt.

Một phong thư tình bị lỡ…

Vừa mới quét qua hai câu, Vương Trung Đỉnh đã có chút thở không nổi.

Y trực tiếp đóng tin tức, tính toán tìm một buổi tối đêm dài người tĩnh, sẽ cân nhắc tỉ mỉ từng câu từng chữ.

Nhưng mà, khi y thấy ngày nhận thì mới phát hiện không phải tối hôm qua Hàn Đông trộm gửi lại xóa, cũng không phải lúc nãy bí mật gửi, mà là rất nhiều ngày trước đó.

Cái ngày kia, Vương Trung Đỉnh lại rất rõ ràng.

Đó là ngày Trộm Ảnh 2 khai máy, cũng là lúc Hàn Đông sống một mình ở tiểu đảo, đem điện thoại di động treo lên cây gai.

Vương Trung Đỉnh không biết Hàn Đông đến tột cùng là vượt qua chỗ gai kia như thế nào, lấy điện thoại di động từ trên cây xong lại treo lên.

Nhưng mà y biết, phong thư này từng bị người nào đó xóa bỏ.

(Vị này lúc mộng du chắc phải đè được 20 Gia Cát Lượng (@_@)

Hàn Đông cuối cùng vẫn là không lưu cho Chu Lê con đường sống.

Hơn nữa một chiêu này so với trực tiếp lôi đình, bắt Vương Trung Đỉnh trừng trị Chu Lê còn tàn nhẫn hơn nhiều.

Ánh mắt Vương Trung Đỉnh lạnh lùng nghiêm nghị chuyển hướng Phùng Tuấn, giọng điệu như đinh đóng cột nói: "Bảo tỷ cậu hảo hảo biên tập lại cái tin tức kia, gửi cho phóng viên đưa tin."

Phùng Tuấn tuy rằng không rõ tình huống cụ thể, nhưng vẫn gật gật đầu.

"Mặt khác, nói cho cô ta, Lý Thượng cũng không thể buông tha."

265. Chương 259: Hạ Gia Tam Huynh Đệ

Bản lĩnh lăng xê tin tức của Phùng Mục Chi trong giới này mọi người đều biết, thông qua một phen hợp tác của nàng cùng phóng viên, hình tượng nữ doanh nhân tài giỏi mà Chu Lê mất gần hai năm khổ tâm gây dựng liền sụp đổ, một lần nữa bị chụp lên cái mũ dựa vào thân thể ăn cơm bẩn.

Nhà quảng cáo sôi nổi tìm tới cửa, nói muốn hủy bỏ hợp đồng cùng Chu Lê, cũng muốn đòi bồi thường toàn bộ tổn thất.

Trừ những cái đó ra, vài hợp đồng làm đại diện phát ngôn đang ngâm nước cũng đều bị hụt rồi, trong đó có một số hãng mỹ phẩm đại bài quốc tế, mắt thấy đã có hi vọng, lại bởi vì một cái scandal như vậy liền triệt để từ chối.

Lý Thượng so với Chu Lê cũng không khá hơn bao nhiêu.

Phùng Mục Chi không chỉ có kéo Lý Thượng dính líu vào phần hiệp thương này, còn đem hình ảnh hắn nhảy cửa sổ chạy trốn tung ra, hình tượng nam thần nháy mắt bị hủy hoại trong chốc lát.

Xét thấy hai người mang đến tổn thất cho công ty cùng đoàn phim, Vương Trung Đỉnh hạ lệnh phong sát một tháng, hủy bỏ toàn bộ hoạt động thương mại, hảo hảo "tự kiểm điểm".

Hàn Đông "Đại nhân đại lượng", bảo lưu lại hai người ở Trộm Ảnh 2 , nhưng mà phải đợi tới hết thời hạn phong sát, mới có thể trở lại kịch tổ quay phim.

Cứ như vậy, Lý Thượng và Chu Lê tạm thời sẽ không xuất hiện nữa. Phần diễn Hoàng tiểu nha chấm dứt, Hoàng Thác nhận mệnh lệnh cấp trên đi chấp hành nhiệm vụ rồi. Thái Bằng bên kia nằm gai nếm mật, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không có hành động gì…

Mà Vương Trung Đỉnh, từ lúc đọc thư Hàn Đông, đối với hắn cơ hồ là ngoan ngoãn phục tùng, ban ngày thích cái gì cho cái đó, buổi tối muốn cái gì thỏa mãn cái đó, không biết là cưng chiều đến bao nhiêu.

Cho nên khóe miệng Hàn Đông một mực giương lên từ sáng đến đêm, ngay cả nghỉ cũng không nghỉ một chút.

Hôm nay lại là một ngày nắng đẹp.

Hàn Đông sáng sớm liền mang Tây Tây ra ngoài, mấy trận diễn ngày hôm nay chủ yếu là "Phụ tử" bọn họ hợp tác cùng Hạ Dương Trác.

Nghĩ đến có thể bão diễn cùng Hạ Dương Trác kỹ năng đột ngột tiến bộ kia, lại có thể tự tự chuyện nhà cùng Du Minh, cuối tuần còn có thể đưa Tây Tây đến nhà bà nội, mình cùng Vương Trung Đỉnh hai người tiêu dao khoái hoạt, trong lòng Hàn Đông tươi đẹp miễn bàn.

Sau khi vào phòng hóa trang, Hàn Đông chỉ nhìn thấy Du Minh, không thấy Hạ Dương Trác.

"Hai ngươi không phải cùng đi ?" Hàn Đông buồn bực.

Du Minh nói: "Hôm qua cậu ấy đi tham gia tụ họp gia đình, các vị ca ca nghe nói ngày hôm nay sẽ quay cảnh kinh dị, nhất định tự mình hộ giá đến hiện trường."

Hàn Đông vừa nghe ba chữ "Các ca ca", não hơi kém phun ra.

"Đều… Đều đến a?" Hàn Đông chột dạ thăm dò.

Du Minh nói: "Đều đến thì không có khả năng, mấy vị đó đều là người có đầu có mặt, đều tới sẽ là bao nhiêu trận thế?"

Hàn Đông lau mồ hôi: "Vậy… Vậy cậu giúp tôi trông Tây Tây, tôi đi toilet."

Nói xong, Hàn đại Tiên nhi nhanh chóng lủi đi tính vận mệnh.

Còn lại hai người Du Minh và Tây Tây.

Lần trước thử diễn, Tây Tây chỉ lo thân thiết cùng thần tượng, quên chào hỏi Du Minh, lần này chủ động tiến lên chìa tiểu bàn tay.

"Du thúc thúc, ngưỡng mộ đã lâu."

Du Minh đầu tiên là sửng sốt, rồi sau đó lộ ra nụ cười thản nhiên, nắn nắn mấy cái trên tiểu thịt tay của Tây Tây.

"Xin chào."

Du Minh bình thường không thích chơi với trẻ con, nhưng mà Tây Tây giống Hàn Đông, lại giống Vương Trung Đỉnh khiến cậu nảy sinh hứng thú nồng hậu, nhịn không được mở miệng hàn huyên vài câu.

"Ba ba của cháu thương cháu hay là thương đuôi sam thúc thúc?"

Tây Tây lại thật sự suy tư một trận, trả lời: "Cái này phải theo tình huống mà định ra."

"Còn phân tình huống?" Du Minh tò mò.

Tây Tây gật gật đầu, "Nói như vậy, ba ba ban ngày sủng đuôi sam thúc thúc, buổi tối lại thương cháu hơn một chút."

Du Minh hiếu kỳ , "Ba ba cháu ban ngày thương đuôi sam thúc thúc như thế nào?"

“Ba ba thường xuyên giúp đuôi sam thúc thúc chọn quần áo, vuốt áo, đi giày, nhưng mấy thứ đó ba ba đều bắt tự cháu làm.”

Du Minh an ủi: “Đó là bởi vì ba ba muốn rèn luyện tính tự chủ cho cháu.”

“Không phải, ba ba nói rồi, đuôi sam thúc thúc và cháu trong mắt ba ba đều là nhi đồng. Nhưng mà đuôi sam thúc thúc không có may mắn như cháu vậy, lúc chú ấy còn nhỏ nếm qua nhiều đau khổ rồi, phải hảo hảo bù lại.”

Du Minh vẻ mặt đã hiểu.

“Vậy còn buổi tối? Ba ba lại thương cháu như thế nào ?”

Tây Tây hé miệng cười: “Cháu cùng đuôi sam thúc thúc đều mộng du, nhưng mà ba ba đem chú ấy giải đến trên giường trông coi, lại yên tâm mà để cho cháu một mình ở phòng ngủ yên.”

“A?…”

Du Minh sờ sờ cái đầu quả dưa của Tây Tây, hài tử đáng thương.

…

“Đại hung.”

Nhìn ra kết quả này, Hàn Đông hơi kém khóc ngất ở WC.

Làm sao bây giờ?

Ân nhân là trăm phần trăm sẽ đến rồi.

Một khi hắn và Hạ Hoằng Uy nhắc tới chút chuyện lúc trước này, cái mạng nhỏ của mình liền không xong.

Hàn Đông đang ở buồng vệ sinh lo âu, đột nhiên nghe được bên ngoài truyền đến một trận tiếng động lớn.

Xong đời rồi, nhất định là đến đây…

Hàn Đông mở cửa sổ buồng vệ sinh, dán người vào góc tường ngó ra bên ngoài xem.

Một chiếc Lincoln dừng lại ở ngoài cửa studio, từ trên xe bước xuống hơn mười người, Hàn Đông đảo qua một đám, không thấy gương mặt quen thuộc, nhất thời thở nhẹ một hơi.

Mười mấy người này đều là vệ sĩ Hạ gia đặc phái, toàn bộ cao lớn uy vũ, khuôn mặt tuấn lãng, rước lấy từng trận thét chói tai từ đám nữ nhân hoa si.

Hạ Dương Trác ở giữa vòng vây của những người này, xuống xe giống như vương tử.

Tiếp theo, cửa xe toàn bộ đóng lại.

Xem ra bên trong không còn ai rồi.

Hàn Đông hoàn toàn thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Sợ bóng sợ gió một hồi…

Nhưng mà, một chiếc xe theo sát phía sau lại tiến vào studio. Chiếc xe này nhìn qua không có gì đặc biệt, nhưng mà cửa xe vừa mở, tất cả mọi người chấn trụ.

Hạ Hoằng Uy, Hạ Diệu, còn có một đôi huynh đệ song sinh nhà Nhị thúc, đồng loạt xuống xe.

Đám hoa si nhìn thấy mười mấy bảo tiêu đã thét chói tai vừa rồi, giờ này khắc này không chịu nổi lệ rơi đầy mặt.

Quá con mẹ nó soái đi?

Nếu có thiên đoàn quý tộc này, vài tổ hợp bổng tử kia quả thực không còn đường sống a.

(bổng tử: thuật ngữ xúc phạm châm chọc những người theo phong cách Hàn Quốc)

Hàn Đông cũng nhịn không nổi nước mắt rưng rưng.

Ân nhân của hắn rốt cục tìm tới cửa rồi.

Xem ra không nên đi ra ngoài.

Ở đây đợi tốt hơn.

Hàn Đông trực tiếp tắt điện thoại…

Không biết trốn bao lâu, Hàn Đông đột nhiên có chút buồn tiểu, vê diệt tàn thuốc hướng đến bồn tiểu tiện.

Kết quả, hắn mới vừa cởi quần, chợt nghe từ bồn bên cạnh một trận âm thanh mười phần mạnh mẽ, lực đạo hùng hồn khiến cho người ta nhịn không được ảo tưởng đến thứ đồ vật tráng kiện khiến người sợ hãi này.

Hàn Đông trộm nhìn một cái sang bên cạnh.

Kết quả liếc mắt một cái liền chết đứng rồi.

Không chỉ có ánh mắt đông cứng, ngay cả động tác lấy điểu cũng ngừng lại theo, thật sự là… lấy không ra a! (thụt mất rồi =))))

Vị bên cạnh rầm tầm giải quyết một trận như vậy, động tác nhanh nhẹn thu hồi điểu về trong quần lót.

Hàn Đông một giọt còn chưa có nặn ra được.

Vị thần kinh mẫn tuệ kia lập tức đã nhận ra sự tồn tại của Hàn Đông, ánh mắt trắng trợn quét lại đây.

Sườn mặt Hàn Đông bị thiêu đến nóng cháy, con ngươi xoay động, nhịn không được bị hù tè ra rồi.

Viên Tung.

Bộ đội đặc chủng, chồng ân nhân.

Đang dùng hai ánh mắt sắc bén như kiếm bễ nghễ liếc nhìn hắn.

Đầy trong đầu Hàn Đông đều là thịnh nộ của Hạ Hoằng Uy sau khi biết được chân tướng, không còn khí phách cùng hỗn bất lận khi lần đầu gặp Viên Tung, có chăng chỉ là vẻ mặt mỉm cười.

(lần đầu gặp Viên Tung là ở bệnh viện, bên Thế Bất Khả Đáng mới nhắc)

(hỗn bất lận: tiếng lóng, chỉ sự không sợ hãi một cách ngu ngốc)

“Hi… trùng hợp nha…”

(Hi này là Hi tiếng Anh nha)

Viên Tung trước tiên nhìn nhìn chân Hàn Đông, sau khi xem xong mới chuyển ánh mắt lên mặt của hắn.

“Thật vất vả tìm được cậu.” Viên Tung nói.

Hàn Đông vốn đã tè xong rồi, nghe nói như thế lại rỉ ra mấy giọt.

“Anh… Anh tìm tôi làm gì?”

Viên Tung lại có vẻ rất lãnh đạm, nói thẳng: “Không phải tôi muốn tìm cậu, là yêu nhi muốn tìm cậu.”

“Yêu nhi?”

“Hạ Diệu.”

Hàn Đông cười đến càng khô hơn, “Hạ… Hạ Diệu tìm tôi làm gì?”

Viên Tung đáp lại hắn ba chữ.

“Tự ôn chuyện.”

Sau đó, Hàn Đông tựa như con gà con, trực tiếp bị Viên Tung nhấc tới trước mặt Hạ Diệu.

“Các người trò chuyện, tôi quay về xe trước.”

Viên Tung bước đi khỏi tầm mắt của hai người.

Ánh mắt Hạ Diệu sắc bén thẳng tắp nhìn chằm chằm Hàn Đông, nói: "Đã lâu không gặp."

Hàn Đông ra vẻ trấn định trả lời: "Phải phải phải, đã lâu không gặp."

"Lần trước anh tới phòng bệnh thăm tôi, tôi có chuyện muốn nói, kết quả còn chưa kịp, anh liền trốn đi rồi."

"Nha… Thật không?" Hàn Đông cố ý giả ngu.

Lúc này, Hạ Hoằng Uy đột nhiên đi tới chỗ bọn họ.

"Hai người quen nhau a? Tôi còn định giới thiệu hai người đó." Hạ Hoằng Uy đùa giỡn.

Hạ Diệu hừ cười một tiếng, "Không cần giới thiệu, hai người bọn em đặc biệt quen, hơn mười năm trước đã quen rồi a."

"Hơn mười năm trước đã quen sao?" Hạ Hoằng Uy tò mò, "Tại sao lại quen ?"

Hạ Diệu vừa muốn trả lời, Hàn Đông đột nhiên ngăn lại, nói: "Hạ cảnh quan, cậu không phải có chuyện muốn nói với tôi sao? Hay là ta tìm một chỗ không người, hảo hảo tự ôn chuyện?"

"Không cần, anh của tôi cũng không phải người ngoài, tôi đã sớm đề cập qua về anh với anh ấy rồi."

Hạ Hoằng Uy nghe thấy như lọt vào trong sương mù: "Cậu đã đề cập qua với anh?"

"Đúng vậy, đây chính là người công nhân đã rơi vào trong giếng kia."

Hàn Đông: "…"

266. Chương 260: Tìm Đường Chết.

Đáy mắt Hạ Hoằng Uy chợt phủ lên một tầng sương mù dày đặc, thanh âm lại như càng thêm thâm trầm.

"Náo loạn nửa ngày chính là cậu."

Hàn Đông xấu hổ cười: "Phải, tôi vẫn luôn cảm ơn trong lòng đối với Hạ cảnh quan."

Hạ Hoằng Uy tiến lên phía trước, gương mặt hàn khí bức người kia cách mặt Hàn Đông không đến một centimet.

"Vậy sao? Tôi cũng vẫn luôn ghi hận trong lòng đối với cậu."

Hàn Đông vừa định gọi điện thoại cho Vương Trung Đỉnh cầu cứu, Hạ Diệu liền ở một bên giúp hắn giải vây.

"Người ta cũng không phải tự mình nhảy xuống, anh trách tội hắn làm gì?"

Trong lòng Hàn Đông lặng lẽ vì Hạ Diệu chảy ra vài giọt nước mắt cá sấu.

Hạ Hoằng Uy chất vấn Hạ Diệu: "Không phải tự hắn nhảy xuống là xong sao? Miệng giếng lớn như vậy, nếu không phải tại quá bất cẩn, như thế nào lại ngã xuống?"

"Hiện tại mọi người đều đã được cứu lên, anh nói mấy thứ đó thì có tác dụng gì?" Hạ Diệu mất kiên nhẫn.

Hạ Hoằng Uy hùng hổ: "Như thế nào lại vô dụng? Dựa vào cái gì bắt lòng tốt của cậu chỉ vì tính bất cẩn của hắn mà phải gánh hậu quả?"

Hàn Đông ở một bên không ngừng lau mồ hôi, chỉ coi là sơ ý cũng đã nhất quyết không tha như vậy rồi, nếu biết ta là tự mình nhảy, kia còn đáng sợ như thế nào a?

Hạ Diệu đẩy Hạ Hoằng Uy nói: "Anh không phải muốn tìm Du Minh sao? Đi đi đi, mau đi vội chuyện của mình đi."

Hạ Hoằng Uy trước khi đi còn chỉ Hàn Đông nói: "Tôi sẽ sớm tính sổ với cậu."

"Được rồi, đi nhanh lên đi!" Hạ Diệu vỗ một cái đẩy Hạ Hoằng Uy đi thật xa.

Còn lại cậu cùng Hàn Đông.

"Tìm tôi có chuyện gì?" Hàn Đông hỏi.

Hạ Diệu do dự nửa ngày mới mở miệng: "Cái kia… Anh có phải thầy tướng số thật không?"

"Đúng a, lúc trước không phải tính qua cho cậu rồi sao?"

"Vậy tiếp tục tính một chút, xem tôi và vị kia có thể lâu dài hay không …"

Hàn Đông nhịn không được đùa giỡn : "Hạ cảnh quan thân là cảnh sát nhân dân còn tín cái này?"

Mặt Hạ Diệu trầm xuống: "Rốt cuộc có tính hay không?"

"Tính, tính." Hàn Đông vội gật đầu.

Hạ Diệu: "Bắt đầu đi."

Hàn Đông hơi có vẻ khó xử, "Cái này nha, tốt nhất phải là nhị vị cùng đến."

"Anh ta không tín, không chắc sẽ chịu phối hợp."

"Chính là chỉ đơn thuần nhìn một mình cậu, có thể sẽ xem không chuẩn." Hàn Đông đặc biệt nhắc nhở.

Hạ Diệu bất đắc dĩ: "Vậy được rồi, tôi đi khuyên."

Mười mấy phút đồng hồ sau, nhị vị ngồi xuống trước mặt Hàn Đông.

Hàn Đông trước nhìn chằm chằm Viên Tung một trận, lại chuyển tới trên mặt Hạ Diệu, trong lòng có hàng nghìn hàng vạn cái "Con mẹ nó" phi qua.

Sinh hoạt tình dục quá con mẹ nó cấp lực đi.

(cấp lực: thán từ chỉ mức độ lợi hại vượt xa so với tưởng tượng)

Vì cái gì?

Vì cái gì khí đại hoạt hảo, lấy một địch mười, còn con mẹ nó biết làm cơm?

(khí đại hoạt hảo: 'cái đấy' lớn, thời gian 'làm' dài =.=)

Vì cái gì xuất thân danh môn, anh tuấn quý khí, còn con mẹ nó phúng túng như vậy?

Hai người đàn ông như vậy, sẽ là bao nhiêu phấn khích kịch liệt, ướt át tuyệt luân a?

"Xem xong rồi sao?" Viên Tung trầm giọng hỏi.

Hàn Đông lúc này mới phục hồi lại tinh thần, "Xem xong rồi, xem xong rồi."

"Thế nào?" Đôi mắt xinh đẹp của Hạ Diệu nhìn chăm chú vào Hàn Đông.

Hàn Đông trịnh trọng trả lời: "Mệnh trung đã định, giai ngẫu thiên thành." (Trời sinh một cặp)

Hạ Diệu lo lắng, hỏi: "Chính xác không?"

Hàn Đông còn chưa nói, Viên Tung đã ở một bên hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ không chính xác sao?"

Được rồi… Hạ Diệu biết hỏi cũng như không hỏi.

Viên Tung lỗ mãng một câu "Làm việc thừa", liền bước nhanh ly khai.

…

Bên này Hạ Hoằng Uy sóng đôi với Du Minh, liền lập tức thay đổi giống như biến thành một người khác.

Trợ lý mua đến hai phần bữa sáng, kết quả chủ quán khi đóng gói chỉ thả một đôi đũa, Hạ Hoằng Uy nhường cho Du Minh ăn trước.

“Thừa dịp còn nóng, ăn xong rồi làm gì thì làm.”

Du Minh nói: “Nếu không anh ăn trước đi, tốc độ ăn của anh nhanh hơn.”

“Có hơi sức lải nhải nãy giờ đã ăn xong rồi.” Hạ Hoằng Uy không kiên nhẫn.

Du Minh đành phải động đũa trước.

Hàn Đông ở cách đó không xa nhìn hai người bọn họ, Du Minh ăn chừng mười mấy phút đồng hồ, sau lại đem đũa đưa cho Hạ Hoằng Uy, người ta hai ba ngụm liền ăn xong rồi.

Hàn Đông không chịu nổi ngàn vạn cảm khái.

Nếu là đem bao dung đối với Du Minh phân cho tôi một phần mười, tôi cũng không đến nỗi cả ngày sống trong lo lắng hãi hùng đi!

Ăn điểm tâm xong, trang điểm xong, liền chính thức khởi quay.

Mấy cảnh ngày hôm nay này đối với tiểu bằng hữu Tây Tây mà nói hẳn phải xem như phúc lợi rồi.

Trong đó có một màn là diễn viên chính Thân Xuyên, cũng chính là nhân vật của Hạ Dương Trác đi toilet gặp “Quỷ”, trong đó “Tiểu quỷ” chính là Tây Tây sắm vai.

Tại tràng diễn này, Thân Xuyên ngồi ở trên bồn cầu chơi di động, đang chơi, trên màn hình điện thoại đột nhiên xuất hiện cảnh tượng cậu đang ngồi ở trên bồn cầu chơi di động, trên đùi còn ngồi một tiểu hài tử bộ dạng âm trầm.

Thân Xuyên vội đặt điện thoại ra xa, hoảng sợ phát hiện trên đùi của mình cũng đang ngồi một tiểu hài tử giống trong điện thoại như đúc.

Lúc này, tiểu hài tử quay đầu lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Thân Xuyên, đột nhiên lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Thân Xuyên cả người chấn động.

…

Tây Tây ngồi xuống trên đùi Hạ Dương Trác, cái tiểu miệng liền cười a cười, mấy tầng phấn vẫn che không được đỏ ửng trên mặt.

Thành viên đoàn phim đều thay nó đổ một phen mồ hôi, loại trạng thái hoan hỉ này, có thể biểu diễn được hiệu ứng kinh dị sao?

Nhưng mà Lỗ đạo diễn vừa hô bắt đầu, đỏ ửng trên mặt Tây Tây liền nhanh chóng nhạt đi, ánh mắt bỗng chốc không còn tiêu cự.

Khi thần tượng mà nó âu yếm nơm nớp lo sợ đưa điện thoại di động dời đi thì Tây Tây không chút lưu tình nào chuyển qua khuôn mặt trắng bệch, phát ra tiếng cười “Khanh khách” quỷ dị …

Khuôn mặt tuấn mỹ phi phàm của Hạ Dương Trác lập tức vặn vẹo, biên độ biến đổi lớn đến khiến các đàn anh ở trong đoàn đều là cả kinh.

Nói không khoa trương chút nào, Hạ Dương Trác diễn xuất chuẩn mực như thế, ba mươi phần trăm là ngày thường tu luyện, 70% chính là bị dọa rồi.

Trong rất nhiều phim kịnh dị đều có tiểu hài tử, nguyên nhân chính là, càng là những “người vật vô hại”, khi biến đổi thì ngược lại càng dễ tạo thành tác động tâm lý cho người khác.

Tựa như Tây Tây, một giây trước còn cười khờ dại, một giây sau đã tử khí âm trầm, có thể nào không dọa người?

Lỗ đạo diễn như là thu được chí bảo, quay phim xong một cái liền ôm Tây Tây không buông tay.

“Đem đứa nhỏ này tặng tôi đi, rất thích nó, cậu thương lượng một chút với vị thân thích kia xem thế nào?”

Khóe miệng Hàn Đông co quắp: “Anh đi thương lượng đi, tôi không cái gan kia.”

Sau đó chính là Hàn Đông cùng Hạ Dương Trác đối diễn.

Màn ảnh này so với vừa rồi không khác nhau lắm, vẫn là Thân Xuyên ngồi ở trên bồn cầu xem di động, chỉ là lần này nhìn thấy trong màn hình điện thoại là chính mình ngồi ở trên đùi một nam nhân, đặt điện thoại di động xuống quay đầu lại, nhìn qua lại là một gương mặt âm trầm khác.

Mà nam nhân vừa may mắn vừa bất hạnh kia, chính là Hàn Đông.

Bên ngoài trường quay fan xếp thành núi, bên trong quân Hạ gia xếp thành hàng, hai cái đùi Hàn Đông không cẩn thận nhún một chút, phỏng chừng đều sẽ bị những người này ngược thành cám a.

Vừa mới bị Tây Tây kinh hách, Hạ Dương Trác còn chưa phục hồi được tinh thần, một tên quỷ tóc quăn thăng cấp lại tới nữa, mức độ hoảng sợ của Hạ Dương Trác có thể suy nghĩ là biết.

Cậu trực tiếp không khống chế được kêu lên sợ hãi, từ Hàn Đông trên đùi trượt xuống, lảo đảo ngã tới trên mặt đất.

"Cắt!"

Sau khi Lỗ đạo diễn dương tay ý bảo thông qua, người hư thoát trước tiên không phải bị hại Hạ Dương Trác, mà là kẻ dọa người Hàn Đông.

(hư thoát: triệu chứng thoát lực, kiệt sức, xảy ra do sợ hãi, mệt mỏi, đau đớn …)

Trận diễn buổi sáng quay xong, Hàn Đông không dám chào hỏi Du Minh, vội mang theo Tây Tây đi ăn cơm trưa.

Tây Tây một bên ăn cơm một bên lau nước mắt.

Hàn Đông mới đầu mang ánh mắt ghen tức nồng đậm trách mắng, sau lại thấy bộ dáng thương tâm muốn chết kia, rốt cục mềm lòng ôm đến trên đùi khuyên nhủ.

"Được rồi, hắn sẽ không bởi vì bị chút kinh hách, liền thay đổi cách nhìn đối với cháu đâu."

Tây Tây lúc này mới ngừng tiếng khóc.

Ăn cơm trưa xong, Hàn Đông ngồi ở trong xe nghỉ ngơi, lại có cảm giác buồn ngủ, nhưng mà hắn không dám ngủ, sợ sau khi ngủ lại đi tìm Hạ Hoằng Uy hạ bài, vì thế hắn vỗ vỗ một bên nhắc nhở Tây Tây.

"Nhất định phải giám sát ta, tuyệt đối không để cho ta ngủ. Nhìn thấy ta ngủ gật, lập tức tới gọi ta tỉnh ngay nghe thấy không?"

Tây Tây nghiêm túc gật gật đầu: "Nghe thấy rồi."

Không đầy một lát, Hàn Đông lại buồn ngủ, mới vừa nhắm mắt lại, liền bị tiểu tay của Tây Tây tay nhéo tỉnh.

"Giữ vững tinh thần!" Tây Tây nói.

Hàn Đông lập tức mở to mắt, giọng điệu mờ mịt hướng về phía Tây Tây khen: "Làm tốt lắm!"

Kết quả không đầy một lát, hắn lại buồn ngủ.

Tây Tây lại tận chức tận trách tiến đến gõ tỉnh.

Hàn Đông sau khi tỉnh lại duy trì không đầy một lát, lại bắt đầu liên tục ngủ gật.

Tây Tây gọi một lần lại một lần, rốt cục… tự đem mình mệt nhọc.

Hàn Đông cuộn trên ghế sa lon hoàn toàn ngủ say.

Tây Tây híp híp mắt ghé đến bên cạnh hắn, ôm mặt của hắn nói: "Giữ vững tinh thần."

Hàn Đông nhắm hai mắt khen nói : "Làm tốt lắm." Sau đó liền đứng dậy đi ra ngoài.

Hạ Hoằng Uy đang trò chuyện cùng Du Minh.

"Đệ đệ của anh nhìn qua rất bình thường, như thế nào cũng khẩu vị này?" Du Minh hỏi. (chứ cậu với Vương Trung Đỉnh, Hạ Hoằng Uy thì nhìn dị dạng à =3=)

"Nghe nói là khi còn tuổi trẻ bị một tên biến thái nam giả nữ dọa ra bóng ma tâm lý !"

"Thật sao?" Du Minh kinh ngạc, "Vậy sau đó tìm được tên biến thái kia không?"

Hạ Hoằng Uy hừ lạnh một tiếng: "Tôi nếu là tìm được, còn đến nỗi buồn bực như vậy sao?"

Đang nói, Hàn Đông đột nhiên nhắm hai mắt đẩy cửa vào.

"Chỗ này của tôi có một tin tốt, có một tin xấu, anh muốn nghe cái nào trước?" Tìm đường chết hỏi Hạ Hoằng Uy.

Du Minh trong lúc đó cũng mơ hồ có dự cảm bất tường.

Hạ Hoằng Uy nói thẳng: "Trước hết nghe tin xấu."

Hàn Đông vẻ mặt hổ thẹn: "Kỳ thật miệng giếng kia là tôi tự mình nhảy xuống."

Mặt Hạ Hoằng Uy cọ một cái liền đen.

Du Minh thấy hắn muốn động thủ, vội vàng tiến lên ngăn cản.

"Trước chờ đã, chờ cậu ấy nói xong cái tin tốt kia."

Hạ Hoằng Uy miễn cưỡng nén giận.

"Nói!"

Hàn Đông nhe răng cười: "Anh rốt cuộc không cần buồn bực nữa, bởi vì nam nhân biến thái giả nữ kia chính là tôi."

"..."

267. Chương 261: Phương Pháp Nhéo Của Nhà Họ Vương

Cái này, Du Minh ngăn như thế nào cũng đều không nổi nữa.

Hạ Hoằng Uy túm lên áo Hàn Đông, giống xử trí một con tử cẩu, không khoan nhượng kéo ra bên ngoài.

"Ai nha ai nha, anh đừng nóng như vậy, người mộng du bị đánh thức sẽ hóa điên." Du Minh đuổi theo phía sau khuyên.

Hạ Hoằng Uy quay sang lộ ra một nụ cười giống như lệ quỷ.

"Yên tâm đi, hắn nếu là không điên, lão tử cũng sẽ đem hắn làm đến điên !"

Du Minh, "..."

Phịch một tiếng, cửa xe đóng lại.

Hàn Đông trực tiếp bị mang đến "Lò sát sinh".

Tây Tây không biết từ đâu vọt ra, ở phía sau xe vừa khóc vừa đuổi theo.

Hàn Đông nhắm mắt gầm lên giận dữ: "Mau ngăn nhi tử của tôi lại a! Nếu bị ngã đau lão tử nêm chết các người!"

Mới vừa nói xong, chính mình liền bị đẩy ngã xuống ghế.

Cho dù như vậy, Hàn Đông cũng vẫn không mở mắt.

Thời điểm Vương Trung Đỉnh chạy tới, Hạ Hoằng Uy đã sớm không thấy bóng rồi, y chứng kiến Tây Tây khóc đến thê thảm, đành trước tiên dỗ dành mấy câu.

"Ba ba giúp con tìm trở về."

Tây Tây híp hai mắt sưng đỏ gật gật đầu: "Không thể để cho chú ấy lại bị người mang đi nữa."

Thần kinh mẫn tuệ của Vương Trung Đỉnh lập tức bắt giữ tới cái chữ "lại" kia.

"Cái gì gọi là lại bị người mang đi?"

"Thúc thúc lúc nhỏ đã bị người ta mang đi."

Vương Trung Đỉnh thần kinh căng thẳng: "Làm sao con biết ?"

Tây Tây không nói nữa, cuộn người trong lòng Vương Trung Đỉnh thở đều đều. Trên thực tế vừa rồi vẫn chưa có thật sự tỉnh, cả quá trình đuổi theo xe đều là mộng du.

Vương Trung Đỉnh giao Tây Tây cho Du Minh trông giữ, bản thân vội vàng đuổi theo xe Hạ Hoằng Uy.

Trong lúc Du Minh ôm Tây Tây, Tây Tây thỉnh thoảng còn giãy mấy cái, miệng thì thào thúc thúc, thúc thúc, tiểu tay đã bấu chặt thành mấy bông hoa trên chiếc áo sơ mi cao cấp của Du Minh.

Du Minh kinh ngạc, không phải nói "Không thân" sao? Nhìn điệu bộ này giống như là "Không có hắn không được" a?

Hạ Hoằng Uy đưa Hàn Đông đến một hội sở, vào phòng liền lột quần hắn, kết quả roi da cũng đã vung lên, lại sửng sốt hạ xuống không nổi nữa.

Kháo! Chân dài xinh đẹp như vậy làm gì?

Hạ Hoằng Uy hoàn hồn lại, tiếp tục giương roi da lên.

Kết quả trong nháy mắt quất xuống lại dừng.

Thật sự là không hạ thủ nổi a!

Tựa như đang đem một trân bảo cận tồn trên đời phá hủy. Trừ bỏ tâm lý văn vẹo, ai lại có thể làm ra loại chuyện thất đức này?

Vì thế, Hạ Hoằng Uy đổi sang phương pháp nhéo.

Một mặt có thể trút căm phẫn, một mặt còn có thể thử tiếp xúc chút.

Kết quả, Hàn Đông đau đến gào khóc vẫn nhất quyết không tỉnh.

Hạ Hoằng Uy oán thầm: nếu cứ không tỉnh, chẳng phải nhéo vô ích?

Vì thế, Hạ Hoằng Uy lại tăng thêm lực.

Kết quả, Hàn Đông tựa như tự mở ra hình thức bảo hộ, vô luận đau đến bao nhiêu thảm thiết, chính là mắt vẫn không mở.

Ta không tin trị không được ngươi!

Hai cái gọng kìm của Hạ Hoằng Uy vừa muốn phát uy, chợt nghe một trận tiếng ồn ào bên ngoài, tiếp theo cửa bị đá văng, Vương Trung Đỉnh bước nhanh tiến vào.

Chứng kiến trên đùi Hàn Đông xanh một khối tím một khối thảm đến cực điểm, Vương Trung Đỉnh cảm giác như chính là tim mình đang bị người mạnh nhéo mấy cái, sắc mặt nháy mắt theo nhan sắc của "đôi chân bảo bối" kia ra đi.

"Ai cho cậu nhéo?" Vương Trung Đỉnh rống to.

Hạ Hoằng Uy mặt không đổi sắc: "Lão tử nhéo hắn là nhẹ, không chặt hai cái chân này đã là không tồi rồi."

"Có ý gì?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Hạ Hoằng Uy đem bao nhiêu "Chuyện tốt" của Hàn Đông một năm một mười thuật lại.

"Vậy thì thế nào?" Vương Trung Đỉnh lơ đễnh, "Đây là ân oán cá nhân bọn họ, đương sự người ta cũng chưa nói gì, cậu chỉ là anh họ làm loạn cái gì?"

"Làm loạn?" Hạ Hoằng Uy cũng nóng nảy, "Đó là đệ đệ tôi, hơi kém bởi vì hắn mà chết! Tôi có thể ngồi yên không ý đến?"

Trên thực tế Vương Trung Đỉnh cũng thật sự chột dạ, nhưng mà không có biện pháp, đau lòng quá lớn, lúc này y chỉ có thể lựa chọn không nói lý lẽ, một quyền hướng tới bụng Hạ Hoằng Uy.

Hạ Hoằng Uy tránh không kịp, mặt đều đau đến méo mó.

"Cậu con mẹ nó cũng dám động thủ với tôi?" Hạ Hoằng Uy túm lên cổ áo Vương Trung Đỉnh giận dữ hét.

Vương Trung Đỉnh châm biếm lại: "Không có biện pháp, em ấy là vợ tôi, tôi không thể đứng nhìn không can thiệp."

Hạ Hoằng Uy hung hăng gật đầu: "Được, được, cậu có dũng khí!" Lại một quyền trả trở về.

Vì thế, hai người nhanh chóng biến thành đánh nhau.

Bảo tiêu bên ngoài nghe được động tĩnh, vội vàng xông tới khuyên, thật vất vả mới đem hai người đang lửa giận ngùn ngụt này tách ra.

"Vương Trung Đỉnh, cậu con mẹ nó không còn thuốc chữa!" Hạ Hoằng Uy chà xát máu ở khóe miệng, không cam lòng mắng.

Vương Trung Đỉnh thoảng như không nghe thấy, trực tiếp mặc quần vào cho Hàn Đông, dùng bả vai bị thương vác hắn ra ngoài.

Mà trong lúc đó, Hàn Đông vẫn thủy chung không tỉnh.

Vương Trung Đỉnh một bên nghiến răng nghiến lợi một bên lại đau lòng không thôi, y không rõ Hàn Đông vì cái gì bị kích thích lớn như vậy cũng vẫn không tỉnh lại.

Chẳng lẽ thật sự là sợ tỉnh dậy sẽ cảm nhận được đau đớn, cho nên mở ra hình thức tự bảo hộ?

Đang nghĩ ngợi, Hàn Đông liền tỉnh lại rồi.

Đau lòng trong mắt Vương Trung Đỉnh vèo thu hồi, sắc mặt cũng hạ nhiệt nhanh chóng.

"Em thật đúng là biết tỉnh?"

Hàn Đông vẻ mặt mờ mịt: "Làm sao vậy?"

Vừa hỏi xong liền gục xuống hít sâu một hơi: "Chân em bị sao vậy? Ai nha, sao đau như vậy?"

Vương Trung Đỉnh nghi hoặc: "Em thật không nhớ rõ sao?"

"Nhớ rõ cái gì?"

Vương Trung Đỉnh cẩn thận quan sát biểu tình Hàn Đông, phát hiện không có dấu vết gì giả tạo.

Lúc này, Vương Trung Đỉnh đột nhiên nghĩ đến cái câu "Không thể để cho chú ấy lại bị người mang đi" của Tây Tây, nháy mắt huyết áp tăng vọt.

Chẳng lẽ thân thế đích thực của Hàn Đông ở ngay trong đầu của hắn, chỉ là bị tự hắn giấu đi !

Dạo này tôi thật là điên quá =.=

268. Chương 262: Ngoại Lệ

Đang nghĩ ngợi, Hàn Đông bên kia lại mở miệng hỏi lần nữa.

"Chân em rốt cuộc làm sao vậy?"

Vương Trung Đỉnh trầm mặt không nói lời nào.

Hàn Đông đột nhiên nghĩ ra gì đó, mạnh vỗ trán một cái.

"Kháo, em sao lại ngủ mất đây? Nhất định là đi ra ngoài, nhất định là đi ra ngoài rồi…"

Vừa nói vừa đau lòng tự vuốt ve đùi, vẻ mặt hổ thẹn.

"Vẫn không thể bảo trụ cho hai ngươi a ~ "

Vương Trung Đỉnh bên kia ném tới không dưới hơn chục ánh mắt lạnh.

Hàn Đông còn ưỡn mặt hỏi: "Anh cũng không giúp em ngăn cản chút sao?"

Vương Trung Đỉnh thay đổi một giọng điệu nghiêm khắc.

"Liền em làm ra cái loại chuyện thất đức kia, tôi còn giúp em ngăn cản? Tôi không tham gia nhéo em đã là vạn hạnh."

Hàn Đông bị trách mắng đến tang mi đáp mắt không lên tiếng.

Qua hơn nửa ngày Vương Trung Đỉnh mới mở miệng hỏi: "Còn đau không?"

Hàn Đông một bộ ta đau ta không nói, trả lời: "Không đau."

Vương Trung Đỉnh quả nhiên đau lòng gấp bội, ngữ khí nói chuyện lại nhu hòa.

"Lại đây, tôi xem xem."

Hàn Đông ai ya nằm ngửa qua.

Vương Trung Đỉnh nhìn trên đùi hắn loang lổ thâm tím, trong lòng thầm chửi mắng Hạ Hoằng Uy, đột nhiên nghe được một trận cười phóng túng của Hàn Đông.

"Ha ha ha… Em nhớ ra một chuyện tốt."

Vương Trung Đỉnh biết chắc chắn sẽ không có chuyện tốt, nhưng vẫn thuận miệng hỏi: "Chuyện gì?"

"Chân em này, chẳng phải có thể báo bảo hiểm rồi sao? Có phải không? Có phải không…"

Vương Trung Đỉnh lạnh mặt trả lời: "Không hẳn, cấp độ tổn thương chưa đủ."

"Kia bao nhiêu mới có thể báo?"

"Em nói trước chút xem em muốn báo bao nhiêu." Vương Trung Đỉnh hỏi lại.

Hàn Đông nghĩ nghĩ, nói: "Ít nhất phải một ngàn vạn đi, bằng không bảo hiểm này chẳng phải là vô dụng sao?"

Vương Trung Đỉnh gật gật đầu: "Không thành vấn đề, tôi có thể giúp em hoàn thành nhiệm vụ này."

"Ai nha! Anh sao lại hoàn thành được?" Hàn Đông tò mò.

Vương Trung Đỉnh liền đưa tay vươn lại đây.

Chờ Hàn Đông ý thức ra đã quá muộn, hai cái gọng kìm đã hạ cánh trên đùi hắn, cũng đã ở trên mặt ấn ký vốn có kia, viết xuống một bút, màu mực càng đậm đặc hơn.

"A —— "

Hôm sau, Hàn Đông xin đoàn phim một ngày nghỉ, an tâm dưỡng chân.

Giữa trưa Vương Trung Đỉnh bận ở bên ngoài, Hàn Đông tự mình chạy đến nhà ăn phía dưới gọi cho y một phần đồ ăn.

"Sư phụ, không cần bột gà, Vương Trung Đỉnh không ăn bột gà, dùng canh loãng là được."

"Đợi một chút, quá nhiều mỡ rồi, bỏ bớt một chút… Đúng đúng, lượng này là vừa."

"Cơm hôm nay độ dẻo không tồi."

"…"

Đầu bếp bị Hàn Đông chỉ huy đến trán đều ướt mồ hôi rồi, vốn tưởng rằng Vương Trung Đỉnh không tự mình đến, đồ ăn này có thể nấu được thoải mái chút. Thế nào nghĩ đến gia hỏa Hàn Đông vô tim vô phế này, lại có thể đem những yêu cầu rườm rà kia đều nhớ kỹ.

Cuối cùng cầm hộp cơm tình ý tràn đầy đi về văn phòng.

Kết quả Vương Trung Đỉnh vừa mới mới đi tiếp khách từ bên ngoài trở về.

Hàn Đông vừa ngửi mùi trên người Vương Trung Đỉnh, liền biết y đã ăn cơm rồi, vì thế nhanh nhẹn rút hộp cơm khỏi bàn ăn.

Không ngờ, Vương Trung Đỉnh lại nói: "Dù sao cũng chưa ăn no, ăn chút nữa cũng không sao."

Trên thực tế Vương Trung Đỉnh ăn cơm chính là có nguyên tắc, mỗi bữa ăn lượng cơm bao nhiêu đều có tiêu chuẩn, vượt qua cái tiêu chuẩn kia, dù cho đồ ngon đến mấy cũng sẽ không thêm.

Nhưng mà mọi việc đều có ngoại lệ.

Hàn Đông lại luôn là cái ngoại lệ kia của Vương Trung Đỉnh.

Ăn cơm xong, Vương Trung Đỉnh vừa muốn nghỉ trưa, Nhị Lôi lại gọi điện thoại đến.

"Vương tổng, tìm được cha mẹ nuôi Hàn Đông rồi!"

Vương Trung Đỉnh căng thẳng, "Ở đâu?"

"Ngay tại vùng giao giới Nội Mông và Nga."

Giao giới Nội Mông - Nga ... Vương Trung Đỉnh cân nhắc một trận, lại hỏi: "Bọn họ hiện tại ở đâu?"

(Nội Mông Cổ, tên chính thức là Khu tự trị Nội Mông Cổ, thường được gọi tắt là Nội Mông, là một khu tự trị nằm ở phía bắc của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Nội Mông có biên giới quốc tế với nước Mông Cổ độc lập và Nga)

"Còn ở Nội Mông, tôi muốn đưa bọn họ đến Bắc Kinh, nhưng mà ngôn ngữ không thông, cần thêm thời gian khai thông rất lâu."

Vương Trung Đỉnh nói "Người không đủ tôi sẽ phái thêm qua, tóm lại nhất định phải mang bọn họ đến đây."

"Không thành vấn đề."

Ba ngày sau đó, cha mẹ nuôi Hàn Đông thật sự từ Nội Mông xa xôi đến đây.

Vương Trung Đỉnh mới đầu không nói chuyện này cho Hàn Đông, sợ hắn nghĩ nhiều. Hiện tại cha mẹ của hắn cũng đã đến đây, Vương Trung Đỉnh khẳng định phải báo một tiếng.

Hàn Đông phản ứng bình tĩnh đến thần kỳ.

"Bọn họ đến đây làm gì?"

Vương Trung Đỉnh nói: "Tôi bảo bọn họ tới."

"Anh bảo bọn họ tới làm gì? Bọn họ lại không thật sự nuôi em được mấy ngày, đã sớm không có tình cảm gì rồi."

Vương Trung Đỉnh nói: "Chỉ là muốn gặp thôi."

Hàn Đông khinh miêu đạm tả nói: "Vậy được rồi."

Hai người cùng đến phòng khách.

Cha mẹ nuôi Hàn Đông một thân mộc mạc, da nhăn nheo mặt mũi già nua, ngồi ở trên ghế sa lon vẻ mặt câu nệ.

"Người không cần khẩn trương, chúng tôi chỉ là muốn tâm sự mà thôi."

Cha mẹ nuôi Hàn Đông gật gật đầu, nói một loạt lời nói Vương Trung Đỉnh nghe không hiểu.

Hắn đem ánh mắt chuyển sang Hàn Đông: "Em phiên dịch cho tôi."

Không ngờ, Hàn Đông rành mạch nói: "Em cũng nghe không hiểu."

"Một câu cũng nghe không hiểu sao?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Hàn Đông gật gật đầu: "Một câu cũng nghe không hiểu."

Vương Trung Đỉnh không nhịn được nổi lên nghi ngờ, theo lý thuyết một người từ nhỏ lớn lên ở Nội Mông, hẳn là phải nghe hiểu tiếng bản địa a! Coi như sau này trưởng thành chuyển tới Bắc Kinh, cũng không đến nỗi đem ngôn ngữ cũ quên đến không còn một mảnh đi?

269. Chương 263: Dâng Lên

Bởi vì khai thông khó khăn, Vương Trung Đỉnh chỉ hàn huyên với cha mẹ nuôi Hàn Đông một lúc. Trong đó họ không hề chủ động đề cập qua bất cứ chuyện gì của Hàn Đông, cũng không hỏi qua tình hình của hắn gần đây, giống như hoàn toàn thờ ơ.

Lòng nghi ngờ của Vương Trung Đỉnh ngày càng nặng.

Cho dù bọn họ ở tại vùng núi, không nắm được tình cảnh của Hàn Đông hiện tại. Nhưng hiện tại là đến Bắc Kinh, chứng kiến bộ dạng chỉn chu xinh đẹp của hắn, cũng ít nhất phải có chút bất ngờ đi?

Cho dù bọn họ chỉ là cha mẹ nuôi trên danh nghĩa, không cần đến nghĩa vụ phụng dưỡng. Nhưng nhìn thấy tình trạng công danh thăng tiến này của hắn, cũng sẽ có chút mong đợi đi?

Nhưng mà bọn họ từ đầu đến cuối đều rất lãnh đạm.

Ánh mắt nhìn Hàn Đông chỉ có xa lạ cùng khách khí.

Bởi vì buổi chiều có việc bận phải ra ngoài, Vương Trung Đỉnh đành trước tiên an bài cha mẹ nuôi Hàn Đông đến khách sạn nghỉ ngơi.

Kết quả chờ buổi tối trở về, biết Hàn Đông đã tự tiện đưa họ quay lại Nội Mông.

Vương Trung Đỉnh lúc ấy liền nóng nảy: "Tôi còn chưa hỏi được gì, sao em đã đưa họ trở về rồi?"

"Có cái gì có thể hỏi nữa? Em ở nhà họ chỉ là trên danh nghĩa mà thôi, căn bản là không có tình cảm gì, anh hỏi bọn họ còn không bằng hỏi thân thích lúc trước của em đó."

Hàn Đông không đề cập tới cái này thì thôi, nhắc tới Vương Trung Đỉnh càng tức giận.

"Thân thích của em ở đâu? Lật hết cả Nội Mông, một người tìm cũng không ra!"

Kết quả Hàn Đông so với y còn tức giận hơn, trực tiếp lớn tiếng với Vương Trung Đỉnh.

"Anh thực sự đi tìm sao? Anh ăn no rửng mỡ a? Tìm bọn họ làm gì?"

Mặt Vương Trung Đỉnh nháy mắt lạnh xuống.

"Em nói cái gì?"

Hàn Đông ngoan cố lớn tiếng: "Nói anh ăn no rửng mỡ ! Chỉ sợ đám thân thích xem trọng tiền tài kia không quấn tới a? Muốn tìm việc cho em phải không?"

Vương Trung Đỉnh cười lạnh: "Bản thân tôi còn hi vọng bọn họ quấn tới, vấn đề là đến hiện tại ngay cả cái bóng đều không có."

"Đáng đời anh." Hàn Đông nói.

Vương Trung Đỉnh đỏ ngầu mắt chất vấn: "Tôi đáng đời?"

Nóng nảy của Hàn Đông lại nổi lên, mở miệng đều là chửi mắng.

"Đúng rồi, anh con mẹ nó xứng đáng! Anh ăn no rửng mỡ !"

Nói xong, không để cho Vương Trung Đỉnh thời gian trả lời, lập tức quay đầu bước đi.

Không hề nghi ngờ, loại tức giận này của Hàn Đông duy trì không đến nửa giờ, đã hối hận đến xanh ruột rồi.

Vì thế lại mặt dày đi tìm Du Minh.

"Cái kia… Có thể cho tôi mượn chút tiền không?"

Du Minh hỏi: "Mượn bao nhiêu?"

"Ba trăm vạn đi."

Du Minh nhất thời nghẹn họng: "Ba trăm vạn? Kia còn có thể gọi là mượn 'Chút' tiền?"

Hàn Đông cười nịnh: "Đây đối với lão Hạ nhà cậu mà nói, không phải là một chút thì là gì?"

"Vấn đề là cậu tìm tôi vay tiền, tôi cũng không thể đi tìm anh ta đòi a!" Du Minh nghiêng qua liếc Hàn Đông một cái, "Cậu nói trước đã, vay tiền để làm gì?"

"Tôi hai ngày trước thấy một cái đồng hồ đặc biệt đẹp, trong nhà vừa hay chưa có, liền muốn mua đến tặng cho Trung Trung."

Du Minh hừ lạnh một tiếng: "Người dâng ra coi như thôi, tiền cũng dâng lên nốt, cậu nói cậu đang tính làm gì đây?"

Hàn Đông xun xoe cười: "Đây không phải tình huống đặc biệt sao…"

"Tình huống đặc biệt gì?"

Hàn Đông đem chuyện đã qua thuật lại đơn giản cho Du Minh, cuối cùng cảm khái nói : "Đây là đầu tiên tôi nhăn mặt với anh ấy, cậu không biết, lúc ấy bị tôi mắng đến tiểu mặt đều trắng bệch, nhìn đặc biệt đáng thương."

Du Minh không nghĩ ra, lấy loại phẩm hạnh này của Hàn Đông, Vương Trung Đỉnh nếu nhọc lòng giúp hắn tìm thân, hắn hẳn là cảm động đến rơi nước mắt mới đúng, như thế nào lại phát cáu đây?

Hàn Đông nói: "Tôi cũng không biết vì cái gì, lúc ấy đầu óc nóng lên liền mắng ra, đại khái chính là sợ anh ấy bị người thân của tôi gây phiền toái đi, thân thích này của tôi mỗi người đều không phải đèn cạn dầu."

(không phải đèn cạn dầu: người không đơn giản, không dễ giải quyết được)

"Nhưng cậu hiện tại cũng đã là người nổi tiếng rồi, cũng chưa thấy bọn họ lộ mặt qua a."

Hàn Đông nói: "Bọn họ ở vùng núi sâu, tin tức đặc biệt nghẽn. Hơn nữa tôi chính là đi lộ tuyến điện ảnh, thoát ly quần chúng."

Du Minh do dự chốc lát, gật gật đầu nói: "Được rồi, tôi giúp cậu gom."

…

Từ lần trước bị Hàn Đông và Vương Trung Đỉnh kết phường gây đả kích như vậy, Thái Bằng ở liền trong nhà, trọng tâm đều đặt ở công việc. Không chỉ có đem hai siêu sao Hồng Kông đưa vào dưới trướng, hơn nữa mua được bản quyền một bộ tiểu thuyết huyền nghi đang bán chạy nhất hiện nay, tính toán thừa dịp Trộm Ảnh 2 đại nhiệt, đầu tư quay phim truyền hình.

(huyền nghi: loại gay gấn, hồi hộp, có nhiều tình tiết bất ngờ, giật mình)

Cho nên qua loa tính ra, Thái Bằng cũng đã gần nửa tháng không gặp Hàn Đông rồi.

Hôm nay gã đang đi trên đường, đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc ở cửa hàng đồng hồ.

"Dừng xe!" Thái Bằng hướng lái xe nói.

Xe dừng lại ở khoảng cách không xa cửa hàng, Thái Bằng qua kính xe thủy tinh dõi theo Hàn Đông.

"Mập hơn." Thái Thuận nói.

Thái Bằng lắc đầu: "Không, chỉ là mặc nhiều hơn. Một cái thu khố một quần giữ nhiệt một cái quần len, ba tầng, cho nên chân có vẻ to hơn."

(thu khố là kiểu quần tất)

"Làm sao anh biết ?"

Thái Bằng cười thần bí: "Tâm hồn cảm nhận được."

Thái Thuận nghi ngờ: "Hôm nay rất ấm, hắn cần phải mặc nhiều như vậy sao?"

Thái Bằng chỉ cười không nói.

Hàn Đông bên kia vừa ở một bên đổ mồ hôi vừa bức xúc: "Cái trứng, càng sống càng như trẻ con, không có Vương Trung Đỉnh, ngay cả con mẹ nó quần áo cũng không thể phối."

R

270. Chương 264: Một Lời Khuyên

Đang nghĩ ngợi, xe Vương Trung Đỉnh liền từ cách đó không xa tiến lại đây.

Thần kinh Hàn Đông lập tức cứng lại.

Vương Trung Đỉnh lay mở cửa kính xe, hướng về phía Hàn Đông nói: "Lên xe."

Hàn Đông vẻ mặt thành khẩn, "Cái kia, anh không vào xem sao?" Chỉa chỉa tiệm đồng hồ phía sau.

"Tôi bảo em lên xe." Vương Trung Đỉnh vẻ mặt bình tĩnh.

Được rồi… Hàn Đông đành phải ai ya chen vào.

Kết quả sau khi lên xe, Vương Trung Đỉnh lại ra lệnh: "Cởi quần ra."

Hai má Hàn Đông lập tức bay lên hai luồng ráng đỏ.

"Anh lại muốn 'trừng phạt' em a? Có thể về nhà nói sau không? Trên đường nhiều người như vậy …" giọng điệu dục cự còn nghênh.

Vương Trung Đỉnh tức giận, "Ai muốn phạt em? Tôi là đem quần cho em thay, tự mình nóng còn không biết sao?"

"A?…"

Hàn Đông yên lặng không nói gì cởi quần len xuống.

Sau khi thay quần áo xong, hai người cùng nhau xuống xe.

Ánh mắt Thái Bằng nhìn vào Hàn Đông nháy mắt thay biến vị, khóe miệng cũng từ cong lên biến thành vòng xuống.

"Tiểu nha đỉnh. Chỉ biết đi theo sau mông hắn."

(Tiểu nha đỉnh ( ) từ ngữ xúc phạm, chửi người đạo đức giả)

Mới vừa mắng xong, dư quang Vương Trung Đỉnh bên kia liền đảo qua, sau đó kéo bàn tay Hàn Đông lại.

Đây là lần đầu tiên y công khai xác nhận với Hàn Đông ở trên đường.

Hàn Đông như là bắt được cơ hội, đặc biệt nam tính hỏi thăm Vương Trung Đỉnh: "Có phải tay lạnh không? Em làm ấm cho anh."

Nói xong không đợi Vương Trung Đỉnh trả lời, liền dùng bàn tay đại nhiệt của mình bao lấy tay lạnh của Vương Trung Đỉnh, vô cùng tri kỷ đặt vào túi áo của mình.

Thái Bằng hơi kém đem răng hàm cắn vụn.

"Đến nỗi tức giận như vậy sao?" Thái Thuận lại ở một bên cố ý hỏi.

Thái Bằng nói: "Lão tử hiện tại đến suy nghĩ thượng Vương Trung Đỉnh đều có rồi, cậu nói xem có giận hay không?"

"Hắn có chỗ nào tốt? Trừ bỏ chân dài chút."

Thái Bằng sâu kín nói: "Một cái này, là đủ rồi."

...

Vào tiệm đồng hồ, Hàn Đông kéo Vương Trung Đỉnh đến trước màn hình hiển thị, chỉ vào một cái đồng hồ đeo tay hơn hai trăm chín mươi vạn hỏi: "Cái này thế nào?"

Vương Trung Đỉnh thản nhiên trả lời: "Tạm đi."

Bình thường mà nói, "Tạm tạm" trong miệng Vương Trung Đỉnh đồng nghĩa "Phi thường đẹp". Mà có thể khiến cho y nói thẳng ra "Phi thường đẹp", cho đến tận bây giờ không gì qua nổi dáng người Hàn Đông.

Hàn Đông không nói hai lời, trực tiếp đến quầy trả tiền.

Vương Trung Đỉnh không phải người quan trọng tiền bạc, nhưng mà, một kẻ tinh thông tính kế chịu vì y mà "Đại đổ máu", Vương Trung Đỉnh nói không cảm động nhất định là giả.

Buổi tối trước khi ngủ, y phá lệ nói với Hàn Đông vài câu xuất phát từ nội tâm.

"Đông tử, tôi muốn cùng em đi thật xa."

Hàn "tăng động" này lại làm bộ muốn bám lên.

Vương Trung Đỉnh nắm lấy cánh tay của hắn, "Em trước tiên nghe tôi nói xong đã."

Hàn Đông không động đậy nữa.

"Tôi truy xét thân thế của em, không chỉ là vì muốn đòi cho em một lời giải thích hợp lý, cũng là vì để củng cố tình cảm của chúng ta. Loại củng cố này không phải là nhất định phải được sự ủng hộ của bọn họ, mà là hi vọng chúng ta sẽ không không cần phải đề phòng bọn họ chém một đao ở giữa, em hiểu được ý của tôi không?"

Hàn Đông gật gật đầu, "Em hiểu."

"Sau này phụ mẫu tôi cũng như vậy, em cũng phải qua đó giảng giải mong bọn họ tiếp nhận, quá trình này có lẽ cũng sẽ rất gian nan, nhưng chúng ta vẫn không thể trốn tránh."

"Em sẽ không trốn tránh, em Hàn Đông không sợ nhất chính là giằng co, có dũng khí phóng ngựa lại đây, xem ai lì hơn ai."

Vương Trung Đỉnh hừ cười một tiếng, "Em chính là hỗn."

(hỗn trong hỗn đản: vô lại)

Hàn Đông đưa tay bắt một cái đến đũng quần Vương Trung Đỉnh, nhíu mày cười nói: "Không hỗn có thể bắt được anh sao?"

Vương Trung Đỉnh xoay người đem Hàn Đông áp xuống dưới thân.

...

Chờ Hàn Đông ngủ say, Vương Trung Đỉnh lại lôi chiếc đồng hồ kia ra, vuốt ve thưởng thức đến yêu thích không buông.

Y đã sớm chú ý đến cái đồng hồ này, dạo vài lần quá các tiệm chuyên bán cũng chưa đặt được hàng, không biết Hàn Đông phải bỏ ra bao nhiêu trắc trở mới tìm được đến.

Tạm thời không nói những thứ này đó, chỉ bằng vào Hàn Đông lần này hào phóng mở hầu bao, liền đủ bắt Vương Trung Đỉnh hiếm lạ một trận rồi.

Đang cảm khái không thôi, Hàn Đông đột nhiên nhắm mắt bám lên người, một biểu cảm khổ haha.

Biểu cảm khổ ha ha đây

"Trung Trung a…"

Vương Trung Đỉnh mơ hồ có dự cảm bất thường.

"Em vì tặng anh cái đồng hồ này, đã chặn của Du Minh ba trăm vạn."

Mặt Vương Trung Đỉnh chuyển xanh, "Ý của em là muốn tôi giúp em trả đi?"

"Nếu thuận tiện." Hàn Đông nói.

Vương Trung Đỉnh cắn răng, quả nhiên…

Ba ngày sau, Lý Thượng cùng Chu Lê trở về đoàn phim.

Hàn Đông sớm đã đến studio chờ đợi rồi, chờ Lý Thượng tới đây, lập tức xấu xa nghênh đón trước.

"U, Lý đại công tử, nhiều ngày không gặp lại soái thêm a."

Lý Thượng trực tiếp đẩy hắn ra đi đến phòng hóa trang.

Hàn Đông đuổi ở phía sau tiếp tục trêu chọc: "Hôm nay là vào bằng cách nào? Sẽ không phải lại là nhảy cửa sổ đi?"

Lý Thượng mặt lạnh không nói lời nào.

"Bất quá lấy bộ dạng ngày hôm nay của cậu, coi như nhảy cửa sổ cũng có thể mê đảo một đám fan thiếu não. Bất quá ngày đó còn có chút mất hình tượng, cậu nói phóng viên kia có phải cố ý hay không? Nhất định đem ảnh chụp nhăn miệng nhe răng, lật móng lộ chân đăng báo, hắn…"

"Cậu có thôi hay không?" Lý Thượng ngắt lời, "Có phải muốn tôi đem băng ghi hình màn tình cảm mãnh liệt ngày đó gửi đến Nhật Bản xuất hàng hay không?"

Hàn Đông mặt không thay đổi sắc tâm không run, "Không thành vấn đề a, còn có thể mượn dịp này vang danh một nước."

Lý Thượng ớn lạnh, "Thật không phải người bình thường."

"Cậu nhìn lén người khác làm chuyện đó, là người bình thường sao?"

Lý Thượng nói: "Người nhìn lén chủ yếu là Chu Lê, tôi đối với nam nhân và nam nhân căn bản không có hứng thú."

Hàn Đông hừ cười một tiếng, "Anh em tặng cậu một lời khuyên."

"Cái gì?"

"Cậu không giả bộ, cũng không có ai bảo cậu là JB đâu."

"…"

(JB là gì chắc biết hết rồi chứ hả :))))) có cần ảnh minh họa k)

271. Chương 265: Xuất Diễn

Không ngờ có nhiều người không biết JB thế :(

JB là viết tắt của ji ba ( ) là con chim nha :v chim gì tự biết :3

hình như mình càng ngày càng lầy rồi =.=!

Không đầy một lát, Chu Lê cũng tới.

Cái scandal này đối với nàng mà nói là kích thích không nhỏ, nhưng làm "phiên bản nữ của Hàn Đông", lăn lộn ở giới giải trí nhiều năm như vậy, phản bội gì cũng đã hưởng, nước miếng gì cũng đã nếm, thật sự trong vòng hơn mười ngày đã khôi phục lại rồi.

Như thường trang điểm xinh đẹp, như thường rung động lòng người.

Như thường ưỡn hai bầu ngực đi đến trước mặt Hàn Đông, một ngụm sương khói phun lên mặt hắn.

"Chớ đắc ý, Vương tổng khí đại hoạt hảo đối với tôi mà nói không phải đả kích, mà là một loại khích lệ. Nếu như lúc trước tôi còn vì thế bồi hồi không yên, giờ thông suốt rồi tôi lại có thể chính thức xác nhận, người tôi muốn chính là Vương tổng."

Khuôn mặt bị sương khói bao phủ của Hàn Đông như trước mang theo nét cười cợt nhả.

"Vậy sao? Vậy thì thật là tốt, không bị cô khiêu chiến chút, tôi còn sợ đả kích không đủ đó."

Chu Lê hừ lạnh một tiếng, "Vậy chúng ta cứ xem xem."

Sau khi nhân viên đến đông đủ, kịch tổ chính thức khởi công.

Trộm Ảnh 2 cùng Trộm Ảnh 1 tương đồng ở chỗ: hai bộ phim đều là xoay quanh một vụ tai nạn xe.

Mà bất đồng ở chỗ: Trộm Ảnh 2 là bộ phim lấy "không gian rối loạn" làm tảng lớn đốt não. Không có trang dung kinh dị, không có cảnh tượng máu chảy đầm đìa, trọng điểm thiên về xây dựng không khí u ám cùng sợ hãi sâu trong nội tâm.

Trong trong phim này, Hạ Dương Trác diễn một vị cảnh sát trẻ nhìn như bình thường nhưng lại một thân đầy bí ẩn, Chu Lê diễn chị ruột của cậu, Hàn Đông diễn phát tiểu của cậu, Lý Thượng thì diễn tài xế xe tải gây tai nạn.

(phát tiểu: phương ngữ Bắc Kinh, chỉ người bạn từ nhỏ, cha mẹ biết nhau và cùng nhau lớn lên)

Mấy trận diễn ngày hôm nay này chính là phần cao trào của phim —— bí ẩn trùng điệp tại hiện trường tai nạn.

Lý Thượng, Hàn Đông, Hạ Dương Trác ba người đối diễn.

Trước khi quay chính thức, phó đạo diễn không ngừng giảng diễn cho Lý Thượng, lo lắng hắn nghỉ nhiều ngày như vậy không bắt được cảm giác.

"Hàn Đông cùng Hạ Dương Trác người ta gần đây trạng thái càng ngày càng tốt, cậu nhưng đừng cản trở a."

Lý Thượng gật đầu, "Yên tâm đi đạo diễn."

Các đơn vị chuẩn bị sắp xếp xong, Lỗ đạo diễn ra lệnh một tiếng.

"Action!"

Một chiếc xe tải từ nơi không xa chậm rãi chạy đến.

Lúc này đang là hơn 6 giờ sáng, Lý Thượng lái xe suốt một đêm, lúc này ngồi bên trong xe buồn ngủ.

Màn ảnh thu tới trên mặt hắn.

Trong mắt Lý Thượng nổi đầy tơ máu, một trận lại một trận ngáp, mỗi lần ngáp xong khóe mắt cũng đều trôi nổi ánh nước. Mí mắt từ mãnh liệt trừng lớn đến chậm rãi khép lại, rồi đến không thể khống chế phục,

giật mình tỉnh lại, tiếp tục mãnh liệt trừng mắt nhìn về phía trước… Đem trạng thái một người buồn ngủ suy diễn tinh tế tỉ mỉ, ngay cả người đang nhìn vào máy nhắm cũng vô thức ngáp theo.

"Cắt!"

Lỗ đạo diễn có chút vừa lòng.

Bởi vì năm trước Xé Rách khiêu chiến cùng Trộm Ảnh , Lý Thượng đã đoạt đi "nam diễn viên chính xuất sắc nhất" của Mã Bân, Lỗ đạo diễn luôn luôn canh cánh trong lòng, cũng rất có thành kiến kín đáo.

Nhưng mà ngày hôm nay chứng kiến hắn diễn xuất, ấn tượng của Lỗ đạo diễn đối với Lý Thượng nháy mắt thay đổi.

Màn kế tiếp chính là Hàn Đông đối diễn cùng Lý Thượng.

Hai người từ khi nhập vây tới nay luôn tranh giành cấu xé lẫn nhau, đây là lần đầu mang cuộc đối đầu này lên màn ảnh lớn.

Xe tải chạy tới giao lộ, Lý Thượng lại gục đầu xuống, kết quả rất nhanh bị một tiếng Ầm thật lớn đánh thức.

Hắn đẩy cửa xe đi xuống.

Nửa chân Hàn Đông bị đè ở dưới bánh xe, lúc này đang thống khổ rên rỉ.

Kỹ năng diễn xuất của Hàn Đông cũng không cần nói, tuyệt đối là yết lên cảnh giới khiến Lý Thượng cho là mình vừa thực sự phạm tội rồi.

Mẹ nó, Lý Thượng ngây ngốc thất thần.

Diễn cảm trên mặt Lý Thượng lần lượt trải qua ba tầng biến hóa, đầu tiên là kinh ngạc dại ra khi mới phát hiện sự cố, tiếp theo là nghĩ vô cùng bối rối lo lắng khi đến hậu quả, cuối cùng là lạnh lùng hạ một quyết định …

Này đó, Hàn Đông đều thu vào trong mắt.

Hắn biết rõ Lý Thượng muốn giết người diệt khẩu.

Nhưng mà người ta lại mày dày tự bày ra cho mình một hình tượng hàm hậu thành thật.

Ta đã nhìn ra rồi, nhưng mà ta vẫn là dùng ánh mắt khát vọng như thấy chúa cứu thế nhìn ngươi.

Không thể không nói, giai đoạn Hàn Đông bị đụng diễn đến cực kì đáng thương, có lẽ chỉ Lý Thượng mới có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Nhưng mà hắn gánh không nổi hậu quả.

Vì thế, khoảnh khắc đối diện ngắn ngủi đi qua, Lý Thượng từ bỏ suy nghĩ tìm cách cứu người, trực tiếp lên xe.

Hàn Đông hoảng sợ gào thét, móng tay điên cuồng cào lên đường muốn bò ra ngoài.

Nhưng mà vô ích.

Lý Thượng đưa bàn tay run rẩy khởi động xe, ô tô lùi về sau vài thước, lại một lần nghiến qua trên đùi Hàn Đông.

Tiếng khóc tê tâm phế liệt của Hàn Đông khiến cho tâm người trong trường quay đều run rẩy.

Kế tiếp, Lý Thượng lại xuống xe, nhìn xem tình trạng của Hàn Đông.

Lại là hơn mười giây mắt diễn.

Ánh mắt Hàn Đông vẫn còn tồn tại một tia hi vọng, tràn đầy trong mắt Lý Thượng đều là may mắn. Hàn Đông từ bức thiết đến cầu xin rồi đến đau đớn thống khổ, Lý Thượng từ rối rắm đến phân vân rồi đến phát cuồng…

Hai người xuất diễn xuất đến như si như say.

Cuối cùng, Lý Thượng vứt bỏ Hàn Đông, lần thứ hai lên xe.

Cao trào tới.

Một ngụm thở dài thất vọng vừa từ trong miệng Hàn Đông tràn ra, tuyệt vọng cấp độ sâu hơn lại lần nữa công tâm, hắn nghe thấy tiếng lốp xe cọ xát trên mặt đường càng ngày càng gần…

"A —— "

Hai người đồng thời rống lớn, một người là la hét tuyệt vọng trước khi sắp chết, một là lựa chọn cam chịu khi gây nghiệp chướng.

Lốp xe lại một lần nghiến qua trên ngực Hàn Đông.

Đồng tử Hàn Đông trừng lớn, miệng phun máu, thân hình cứng ngắc, thảm đến không đành lòng nhìn thẳng.

Sắc mặt Lý Thượng trắng bệch, diễn cảm như một cái xác không hồn, nhanh chóng rút lui khỏi hiện trường.

Liên tiếp mấy tiếng "Cắt", tổ màn ảnh này trơn tru thuận lợi, đều là một lần liền qua.

Người vây xem hô to thỏa mãn.

Hàn Đông hoả tốc từ trong diễn đi ra, trêu chọc Lý Thượng nói: "Thế nào? Tôi đặt ra cái vai này rất thích hợp với cậu chứ?"

Lý Thượng lườm hắn một cái,rời đi.

272. Chương 266: Vậy Để Cho Gã Đi Đi

Kế tiếp Hạ Dương Trác lên sân khấu.

Nếu cậu và Hàn Đông ở trong phim là phát tiểu, như vậy tuổi hai người tất phải xấp xỉ. Tuy rằng cùng thuộc lớp người trẻ, nhưng mà khoảng cách mười tuổi vẫn là khiêu chiến không nhỏ đối với Hạ Dương Trác.

Thấy cậu mặc đồng phục cảnh sát, trong lòng Hàn Đông run lên.

Quá giống Hạ Diệu.

Chủ yếu là, người này so với Hạ Diệu còn có thêm một đôi đồng tử màu lam, đứng ở đó quá hút mắt rồi.

Dù vậy, hoá trang sư vẫn phải hạ không ít công phu trên mặt cậu. Màu da phải đậm hơn một chút, kiểu tóc phải chải ngay ngắn hơn một chút, bằng không lại ép không nổi khí chất trên người.

Tuy rằng tạo hình vô cùng không như ý, nhưng mà kỹ năng diễn xuất của Hạ Dương Trác lại đối lập.

Nhìn thấy bạn thân chết thảm ở trên đường, Hạ Dương Trác không có lập tức tiến lên gào khóc, mà ngơ ngác nhìn, bảy tám giây sau, cảm xúc mới chợt bùng nổ.

Cậu lảo đảo bổ nhào đến trước người Hàn Đông, ngửa mặt lên gào khóc, nước mắt như vỡ đê.

Tê tâm liệt phế, trạng thái cuồng loạn kia, làm cho người ta khó có thể tưởng tượng, người đang được cậu khóc chính là kẻ lưu manh suốt ngày gọi cậu là "Hạ Tam Đản" …

"Cắt"

Thuận lợi thông qua.

Từ lúc quay xong bộ Trộm Ảnh , Lỗ đạo diễn cũng đón quay mấy bộ phim, không phải kịch bản vứt đi thì chính là diễn viên bất tài, đã thật lâu không có loại cảm giác sảng khoái này.

Sau đó là Chu Lê lên sân khấu.

Lúc này Hạ Dương Trác đang quỳ gối bên người Hàn Đông khóc đến thương tâm, Chu Lê từ trên xe bước xuống, chứng kiến một màn trước mắt, phản ứng đầu tiên chính là hét lên sợ hãi.

“A ——”

Vốn dĩ Hàn Đông cũng “đã chết”, giờ khắc này cũng phải đổ mấy giọt mồ hôi lạnh.

Ngươi còn dám kêu đến kinh hỉ chút nữa không? =))))

Hai hàng lông mày của Lỗ đạo diễn mày nhíu chặt, rất rõ ràng, một màn thuận lợi như vậy lại bị một tiếng kêu làm cho nát bét.

“Quay lại.”

Liên tiếp bốn năm lần, màn này mới miễn cưỡng thông qua.

Tổ màn ảnh phía sau so với màn này cũng tương tự, một đêm nhân vật chính Thân Xuyên tận mắt nhìn thấy hiện trường người bạn bị tai nạn.

Nhưng mà lúc này đây, thái độ Thân Xuyên khác hẳn.

Cậu chứng kiến cảnh tượng thảm thương trước mắt, không có thương tâm, không có thống khổ, có chính là chết lặng cùng mờ mịt…

Trong thời gian ngắn ngủi như thế, Hạ Dương Trác nhanh chóng hoàn thành trình tự biến đổi. Trong mắt đã không còn gặp lại một tia thương tâm nào, bình tĩnh đến khiến người ta phải kinh ngạc.

Người vây xem bắt đầu thì thầm với nhau, nghị luận sôi nổi.

“Hạ Dương Trác tiến bộ thật đúng là không ít.”

“Đúng a, so với trạng thái lúc quay Phong Mang tốt hơn nhiều.”

“ Trộm Ảnh 2 có vẻ như chiếu sớm hơn so với Phong Mang đi?”

“Phải, chiếu trước không đến một tháng.”

“Đến lúc đó Hạ Dương Trác đang trên đỉnh, có thể nào sẽ đoạt nổi bật của Hàn Đông hay không?”

“Ai biết được, trailer Phong Mang đến nay còn chưa tuyên bố, khó nói.”

“…”

Tất cả chuyện này, Lý Thượng đều nghe vào trong tai.

Hắn nhìn có vẻ bình tĩnh, kỳ thật so với bất luận kẻ nào đều rối rắm hơn.

Một mặt hi vọng Hạ Dương Trác có thể bành trướng, ngăn chặn nổi bật của Hàn Đông. Mặt khác lại không hi vọng cậu quá mức cường đại, chiếm lấy toàn bộ quầng sáng.

So sánh, mũi nhọn đối địch của hắn vẫn là hướng về Hàn Đông hơn.

Hắn càng hi vọng Hạ Dương Trác xử lý Hàn Đông, sau đó chính mình tiếp tục đối phó Hạ Dương Trác, như vậy phần thắng sẽ lớn hơn một chút.

Cho nên, trong tâm hắn lặng lẽ cổ vũ Hạ Dương Trác.

…

Nhiệm vụ quay phim của một ngày viên mãn hoàn thành.

Trước khi kết thúc công việc, người làm phim nói bước kế hoạch tiếp theo.

Mấy ngày nữa đoàn phim sẽ chuyển chiến trường đến tiểu đảo quay ngoại cảnh, trước lúc đó, đoàn phim sẽ thống nhất an bài cho toàn bộ nhân viên xuất hành.

Nghe nói được đi tiểu đảo, tất cả mọi người nhảy nhót tung hô, trong khoảng thời gian quay phim ở Bắc Kinh này không biết hít phải bao nhiêu khói bụi, rốt cục có thể tìm một nơi gột rửa phổi rồi.

“Trương sản xuất, ta sắp đi là đảo nào a?” Có người cực kỳ hứng thú hỏi.

Trương sản xuất nói: “Chính là một hòn đảo tư nhân.”

“Đảo tư nhân của ai?”

“Không cần biết là của ai, tóm lại thời gian này sẽ không bị phóng viên gây rối là được.”

“Phàm là nhân viên xuất hành đều đến chỗ tôi đăng ký, có yêu cầu nhanh chóng nói, tôi phải sắp xếp trước.”

Sau khi kết thúc công việc, Chu Lê gọi người làm phim lại.

“Đêm nay có rảnh không? Cùng ăn một bữa cơm.”

Người làm phim biết Chu Lê mời mình là mục đích gì, nhất định là muốn có một chỗ ở tốt trên tiểu đảo, để tùy thời triệu hồi Vương Trung Đỉnh đến.

“Tôi xem sắp xếp chút a.” Trương sản xuất nói.

Chu Lê vừa nghe lời này chỉ biết có hi vọng rồi, vội trả lời: “Tôi lập tức mang một chai rượu ngon qua.”

…

“Vương tổng, những thứ này là danh sách thống kê công tác.” Nhị Lôi đưa cho Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh lấy tới, lật xem đơn giản vài cái.

Nhị Lôi ở một bên hắng giọng, “Vương tổng, có chuyện cần nói với ngài.”

“Nói thẳng.”

“Cái kia, Thái Bằng… Gã cũng muốn đi.”

Mặt Vương Trung Đỉnh nhanh chóng chìm xuống, “Gã đi làm gì?”

“Gã nói gã cũng là người đầu tư, có nghĩa vụ giám sát chất lượng phim nhựa.”

Vương Trung Đỉnh lạnh lùng trả lời: “Nói cho gã biết, nghĩa vụ này không cần, chỉ cần ngồi mát ăn bát vàng là được.”

“Tôi cũng đã nói như vậy, nhưng mà…” Nhị Lôi e dè bồi thêm một câu, “Người ta nói là không đành lòng để một mình ngài vất vả như vậy.” =)))

Vương Trung Đỉnh hơi kém chửi tục, lão tử cần đến ngươi mèo khóc chuột ?

“Không cho gã đi!” Bốn chữ ngạnh sanh sanh.

Nhị Lôi chần chừ, “Như vậy không tốt lắm đâu?”

Hai người các ngươi tình cảm ổn định như vậy, không thêm chút sóng to gió nhỏ sao đủ kích thích?

Vương Trung Đỉnh vừa muốn phản bác, đột nhiên lật đến tờ đăng kí kia của Chu Lê.

Trầm mặc nửa ngày, lời nói xoay chuyển.

“Vậy cứ để gã đi đi.”

Bên online để lại đoạn này giúp mình :

Gửi bạn nào còn bức xúc vì lịch úp truyện của tớ. Tớ làm bộ này vì sở thích và không có cái trách nhiệm nào ràng buộc hết. Có chăng là trách nhiệm sẽ không drop vì tớ hứa với những bạn đã ủng hộ tớ từ lúc đầu.

Tớ làm một mình nên phải bỏ ra rất nhiều thời gian cũng như công sức và bạn không hề trả lương cho tớ vì việc này. Cho nên chưa nói đến việc tớ đang thi tốt nghiệp đại học, cho dù tớ rảnh rỗi chơi bời tung tóe mà một tuần úp một chương thì vẫn là tớ không nợ gì bạn cả nhé.

Không nói ai trong nhà mình đâu =))

273. Chương 267: Phạm Nhị

(nhắc lại chút, nhị là hành động ngớ ngẩn, ngốc nghếch :)))

Trước khi đi một ngày, Vương Trung Đỉnh ở nhà thu dọn đồ đạc.

Tây Tây chạy tới làm trợ thủ cho cha, bận bịu suốt hai giờ, thở hồng hộc hỏi Vương Trung Đỉnh: "Ba ba, đuôi sam thúc thúc sao không thu dọn?"

"Hắn đang bên ngoài uống rượu cùng bằng hữu." Vương Trung Đỉnh nói xong liền đem một khay đựng đồng hồ đưa cho Tây Tây, "Đến, đều đặt vào cái này."

Sau khi thu dọn xong toàn bộ, Hàn Đông vẫn chưa trở lại.

Vương Trung Đỉnh gọi điện thoại cho tiểu Lương.

"Như thế nào vẫn chưa về?"

Tiểu Lương nói: "Tôi căn bản kéo không động, lôi kéo thế nào cậu ấy vẫn an vị trên mặt đất."

Vương Trung Đỉnh vừa nghe liền biết hàng này lại uống say rồi.

"Cậu chuyển điện thoại cho cậu ấy."

Không đầy một lát, trong điện thoại liền truyền ra thanh âm say khướt của Hàn Đông.

"Vương Trung Đỉnh, anh đừng có giả ngưu bức, anh… của anh không lớn bằng người ta…"

(Ngưu bức: lợi hại, dịch thô hơn là trâu bò :v)

Trong mắt Vương Trung Đỉnh lộ ra nghi ngờ, "Không lớn bằng ai?"

"Chồng của ân nhân em, người kia, tựa như nỏ pháo, xả nước tiểu cũng có thể đem tường phá ra một cái lỗ…"

Mặt Vương Trung Đỉnh cọ một cái liền tái rồi.

Y có vẻ như… nghe đến rõ ràng.

"Cơ ngực kia, khổ người kia, một thân khí phách kia, kia mới gọi là ngưu bức, hô hô hô …"

Vương Trung Đỉnh quẳng di động về phía Tây Tây nói: "Đi, theo ba ba ra ngoài một chuyến."

"Đi làm gì?" Tây Tây tò mò.

Vương Trung Đỉnh nghiến răng nghiến lợi nói: "Trói tên súc sinh kia về."

"Đợi đã." Tây Tây quay đầu chạy vào trong phòng, không đầy một lát liền xách ra một cây gậy, "Ba ba, cho người."

Vương Trung Đỉnh một tay vươn đến ôm lấy Tây Tây, "Hảo nhi tử."

20 phút sau, xe vượt ba dặm dừng lại trước cửa một quán bar.

Vương Trung Đỉnh từ trên xe bước xuống, một tay ôm Tây Tây, mặt không chút đổi sắc đi vào bên trong. Phía sau hơn mười vị bảo tiêu gương mặt xơ xác tiêu điều đi theo, mức độ đáng chú ý không phải cao bình thường.

Hàn Đông còn đang ở trong phòng la lối om sòm cùng người ta.

"Ảnh đế, tôi luôn luôn rất tò mò, ngài là như thế nào thu phục Vương tổng ?"

Hàn Đông bốc lên thần cười, "Đối phó người như thế, cần phương pháp đối nghịch."

"Phương pháp đối nghịch?"

"Đúng rồi, chính là y càng không cho ngươi làm gì, ngươi càng làm đi. Đại gia hỏa đều thuận theo y, tôi càng muốn cùng y đối nghịch."

“Ngài bình thường đều đối nghịch như thế nào?”

Hàn Đông ba một tiếng quẳng chén rượu xuống.

“Tôi mượn việc uống rượu mà nói đi, y yêu cầu rượu trắng không vượt qua sáu chén, bia không vượt qua bốn vại, tôi cứ vượt qua, thế nào? Ngày hôm nay lão tử không chỉ có muốn uống cho thống khoái, còn phải khiêu vũ trợ hứng cho các đại gia hỏa…”

Cánh mông xinh đẹp của Hàn Đông mới vừa xoay hai cái, đã đem cửa xoay mở rồi.

Một cơn gió lạnh gào thét quét vào.

Tầm mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía cửa.

Vương tổng ôm một nhi đồng diện mạo tương tự với Hàn Đông, sắc mặt âm trầm đứng chờ đợi ‘sóng vợ’ của mình.

Một màn này, nhìn đến trong lòng mọi người vừa chiến lại vừa manh.

(chiến: run rẩy sợ hãi)

(Manh: dễ thương, thú vị)

Rất nhanh, Hàn Đông bị Vương Trung Đỉnh ghìm cổ kéo đi ra ngoài.

Hàn Đông còn không sợ chết hừ nói: “Đại nỏ pháo, ha ha ha ha ha…”

“Yên tĩnh chút!” Vương Trung Đỉnh gầm lên.

Tây Tây cũng quơ tiểu gậy đánh lên mông hắn, “Yên tĩnh chút, yên tĩnh chút…”

Hai phụ tử cuối cùng đem tên quái đản đáng xấu hổ này xách trở về.

Sau khi về đến nhà, Vương Trung Đỉnh trước tiên đem Hàn Đông vứt vào phòng tắm.

Hàn Đông lúc bình thường đã nhị. Lúc này say rượu lại càng không giống người bình thường nữa.

Trong nhà thời gian này vẫn dùng loại xà phòng tắm thủ công, Vương Trung Đỉnh đã đưa cho Hàn Đông rồi, hắn lại thừa dịp y không chú ý từ trong ngăn kéo lấy ra thêm một khối.

Sau đó chắp tay sau mông đi đến trước mặt Vương Trung Đỉnh, thần kinh cười hề hề hỏi: “Anh đoán trong tay em là cái gì?”

Vương Trung Đỉnh mắt lạnh chống đỡ.

Hàn Đông vèo một cái đưa tay lên trước mặt y, “Cái mới, em dùng cái mới, ha ha ha ha ha…”

Vương Trung Đỉnh nháy mắt không bình tĩnh được nữa, bởi vì y có chứng ám ảnh cưỡng chế, cái cũ nếu chưa dùng xong, liền không được xé vỏ cái mới.

“Đặt về cho tôi!” Giận dữ mắng một tiếng.

Hàn Đông không chỉ có không đặt về, còn trêu tức người tự high, “Ta dùng cái mới, ta dùng cái mới, ta dùng cái mới …”

Vương Trung Đỉnh vừa định tiến lên đá hắn một cước, kết quả xà phòng trên tay Hàn Đông rơi xuống đất, hắn khom lưng xuống nhặt, một cước này của Vương Trung Đỉnh liền đá không nổi.

Hàn Đông nhặt lên xong lại nối nghiệp tiếp tục tự high, “Ta dùng cái mới, ta dùng cái mới, ta dùng…”

Không đầy một lát, xà phòng lại đi trượt tay rơi xuống mặt đất.

Vương Trung Đỉnh hổn hển, “Một khối xà phòng ngay ngắn, bị em vứt thành cái dạng gì rồi?”

Hàn Đông lại xoay người lại nhặt.

Nhặt xong lại rơi, rơi xong lại nhặt, sau khi lặp lại vài lần, Vương Trung Đỉnh không còn chút oán hận nào nữa. =))

Hàn Đông tắm rửa xong đặt đầu xuống giường liền ngủ mất.

Vương Trung Đỉnh một mình lên sân thượng hút thuốc, đầy trong đầu đều là cái câu "Của anh không lớn bằng người đó" kia.

Dưới tình huống bình thường, lúc Vương Trung Đỉnh khó chịu trong lòng đều tới nơi này ngồi trong chốc lát. Đều không phải là bởi vì nơi này không khí tươi mát, mà là vì vị trí nơi này bí mật, Hàn Đông muốn tìm được y, bình thường cần phí rất công phu lớn.

Mỗi lần chứng kiến thân ảnh Hàn Đông cực độ lo lắng chạy tán loạn xung quanh, dù Vương Trung Đỉnh giận dữ đến thế nào cũng đều tiêu tan.

"Hàn người mù, ở đây." Vương Trung Đỉnh lạnh lùng gọi.

Hàn Đông nhiệt tình như lửa vội chạy lên.

Trở lại giường lớn trong phòng ngủ, Hàn Đông lại giống như nhị hàng, vô lại dính đi lên, các loại nị oai.

"Trung Trung oa, Trung Trung oa, Trung Trung oa…"

Vương Trung Đỉnh nắm lấy bàn tay ý đồ vươn đến đũng quần mình kia, lãnh lời nói: "Ngài không phải chê tôi không lớn bằng người ta sao?"

Hàn người mù đáng khinh cười cười, "Cái này gọi là nồi nào úp vung nấy, em nhanh như vậy, đối với lớn như vậy cũng không thích hợp, đúng không?"

"Thối không biết xấu hổ." Khóe môi Vương Trung Đỉnh rốt cục mỉm cười.

…

Úp nốt chương một ngắn, mấy chương gần đây chỉ ngắn bằng một nửa bình thường thôi nên dịch được nhiều :v

274. Chương 268: Không Đùa

Sáng sớm hôm sau, Hàn Đông vừa tỉnh lại liền lật thân bám lên người Vương Trung Đỉnh.

"Trung Trung, em phát hiện ra một chuyện."

Vương Trung Đỉnh như tỉnh như không hừ nói: "Chuyện gì?"

"Em phát hiện em mỗi lần uống rượu xong, sáng hôm sau thức dậy cúc hoa đều có chút đau." =))))))))))

Ánh mắt Vương Trung Đỉnh đầy khí phách liếc sang, "Vậy em không uống rượu thì sáng hôm sau thức dậy sẽ không đau sao?"

Hàn Đông ra vẻ đỏ mặt e thẹn, "Đáng ghét a, khoe khoang anh dũng mãnh sao?"

"Nhanh nhẹn lên! ! Mài kỷ cái gì?"

Ngữ khí Vương Trung Đỉnh vừa chuyển, Hàn Đông lập tức từ trên giường bật lên.

Thời điểm hai người đến đoàn phim, rất nhiều người đã đợi ở đây rồi.

Vương Trung Đỉnh bận sắp xếp thủ tục cùng người làm phim, Hàn Đông thì không có việc gì đi lang thang xung quanh.

Chứng kiến vệ sĩ san sát bên người Hạ Dương Trác, lại bưng bộ mặt gian ác lượn qua bới lông tìm vết.

"Cậu mang nhiều tùy tùng như vậy, phí tổn ai thanh toán?"

"Tự mình thanh toán." Hạ Dương Trác lạnh lùng trả lời.

“Tự cậu thanh toán…” Hàn Đông cố tìm việc, “Coi như cậu thanh toán, nhiều người như vậy cũng phải chiếm đoạt không ít tài nguyên trên đảo a, phí vật nghiệp ai chi?”

Hạ Dương Trác còn chưa nói nói, một thanh âm nhi đồng non nớt chợt vang lên ở phía sau.

“Cháu chi.”

Hàn Đông nghiêng mắt nhìn, chỉ tay về phía “Tiểu tóc quăn” kia, cả giận nói: “Cháu có chuyện gì?”

Tiếp đó lại quay sang Hạ Dương Trác cợt nhả: “Làm sao cậu không mang theo mấy cả ca ca kia của cậu a?”

Hạ Dương Trác không phản ứng đến hắn.

Hàn Đông tiếp tục trêu chọc, “Trên đảo hung hiểm như vậy, không có mấy ca ca của cậu hộ giá sao có thể đây? Ân?”

Hạ Dương Trác vẫn không để ý đến hắn, chỉ thỉnh thoảng xem đồng hồ.

Hàn Đông bám riết không tha, “Khoe khoang đồng hồ có ý gì? Ở nhà chúng tôi có rất nhiều. Như thế nào không khoe khoang mấy ca ca của cậu a? Cậu không phải đặc biệt thích khoe …”

“Sao giờ mới đến? Chờ anh một lúc lâu rồi.” Hạ Dương Trác đột nhiên mở miệng.

Tiếp theo, từ phía sau Hàn Đông vang lên một thanh âm quen thuộc.

“Trên đường kẹt xe.”

Hàn Đông cứng người.

Hạ Hoằng Uy vô cùng ôn nhu hỏi Du Minh: “Đồ đạc mang hết chưa?”

Du Minh gật đầu, “Đã sớm thu dọn xong rồi.”

Sau đó lại chuyển ánh mắt sang Hàn Đông, hàng này quả nhiên đang vận dụng ‘bước đi vũ trụ’ lẳng lặng rút lui.

Hạ Hoằng Uy một phen túm cổ áo hắn, dụng lực kéo lại.

“Chạy cái gì?”

Hàn Đông cười mỉa, “Tôi đây không phải sợ quấy rầy hai người cáo biệt sao.”

“Ai cáo biệt?” Hạ Hoằng Uy hỏi lại.

Hàn Đông, “Các người không phải…”

“Tôi cũng đi.”

Ba chữ như ba chuôi dao đâm thẳng vào ổ tim Hàn Đông.

Lại có thể thật sự… Cùng theo đi.

“Anh làm gì thế? Thời gian chúng tôi quay phim rất dài, sẽ không chậm trễ công tác của anh sao?” Hàn Đông thăm dò.

“Công việc của tôi không liên quan đến nơi ở, chỉ cần một cái máy tính là có thể hoàn thành.” Hạ Hoằng Uy cười lạnh một tiếng, “Hơn nữa, thù của đệ đệ tôi còn chưa có báo xong đâu.”

Hàn Đông nghẹn trụ, “Đệ đệ của anh … Không phải đã sớm báo xong rồi sao? Dấu vết trên đùi tôi mới vừa lui đi.”

Hạ Hoằng Uy nói: “Ngày đó cậu không tỉnh, không tính.”

Hàn Đông đột nhiên cảm giácmột trận lạnh buốt, hắn lúc đó chợt mơ hồ cảm thấy, mình sẽ bị người ta nhéo cả đời này.

275. Chương 269: So Sánh Mới Ra Nhận Thức Chính Xác

Ba chiếc chuyên cơ chậm rãi hạ cánh xuống tiểu đảo.

Mọi người nhìn ra ngoài cửa sổ máy bay thấy đảo nhỏ xinh đẹp giống như chốn thiên đường, tất cả nhanh chóng hô hào chụp ảnh.

"A a a, này đảo là đảo hình tim sao?"

"Đúng a, thật lãng mạn a!"

"Vương tổng quá là thổ hào a, đây là đảo hình tim duy nhất trên thế giới đi?" (thổ hào: chỉ sự giàu có)

"..."

"Thổ hào chân chính" bên kia vừa nghe được hai chữ "duy nhất", trong lòng lập tức lung lay.

"Có muốn hay không?" Hỏi Du Minh.

Du Minh thản nhiên trả lời: "Muốn thì thế nào? Đây là Vương tổng tặng Hàn Đông, muốn cũng không thể cướp a."

"Nếu là Hàn Đông thì dễ xử rồi, tên kia chỉ biết mặt tiền, khẳng định thỏa thuận được giá là qua tay."

"Cậu ấy dù có thích tiền hơn nữa cũng không làm ra loại chuyện đó a."

Hạ Hoằng Uy nói: "Hắn ban ngày không được, buổi tối thì không hẳn đi."

Sắc mặt Du Minh đổi đổi, "Có ý gì?"

"Tôi có thể thừa dịp hắn mộng du bắt hắn chuyển nhượng, lúc hắn mộng du đặc biệt dễ điều khiển. Chỉ cần được giá, mua bán cái gì hắn cũng đáp ứng."

"Thật sao?"

Hạ Hoằng Uy gật đầu.

Du Minh nói: "Vậy anh bảo hắn bán mình đi, tôi không cần tiểu đảo, tôi muốn Hàn Đông."

Mặt Hạ Hoằng Uy thoắt cái chuyển âm, chế độ Diêm Vương gia nháy mắt bật mở.

Dư quang Du Minh quét qua hắn một cái, khóe miệng thế nhưng vẽ lên nét cười.

Người lãnh đạm, từng diễn cảm đều vô cùng có lực sát thương.

Cho dù là một nụ cười nhẹ mang chút tiểu tà ác, cũng có thể khiến cho người ta nháy mắt không còn tức giận nữa.

...

Phi cơ an toàn đáp xuống đảo nhỏ.

Mỗi người đều cao hứng phấn chấn chạy xuống, hung hăng hít một ngụm không khí mát lành.

Bởi vì người làm phim trước đó cũng chưa từng đến nơi này, cho nên Vương Trung Đỉnh muốn đích thân dẫn mọi người đi đến phòng riêng của mình.

"Waa, phòng thủy tinh này đẹp quá."

Vương Trung Đỉnh và Hàn Đông mỗi lần đến đều ở chỗ này, lần này cũng không ngoại lệ.

"Ta đây chẳng phải mỗi ngày đều có thể tới đây quan sát sinh hoạt thường ngày của Vương tổng sao? Trời ạ, chưa từng nghĩ tới ta nhưng có thể ở gần với nam thần như thế." Thẩm Sơ Hoa lại bắt đầu say mê.

Vương Trung Đỉnh chỉ vào căn nhà trệt bằng thủy tinh gần đó nhất, nói với Thẩm Sơ Hoa: "Đây là phòng của cô."

Thẩm Sơ Hoa cả kinh đến nhãn cầu hơi kém trừng ra ngoài.

“Ngài ngài ngài ngài ngài ngài ngài … ngài nói tôi ở chỗ này?”

Vì tranh đoạt giường ngủ hoàng kim gần với BOSS nhất này, trong đoàn phim đã diễn ra một trận thi đấu huyết tinh. Các đại mỹ nữ vì muốn người làm phim chú ý hơn, không từ thủ đoạn “trang điểm” cho chính mình. (?)

Chẳng ai ngờ rằng, giường ngủ này lại bị nữ nhân xấu xí nhất bắt được rồi.

Các vị mỹ nữ thổn thức cảm khái, riêng chỉ có Chu Lê khóe môi nhếch lên một tia tiếu ý.

Bởi vì đây là chính là nàng đưa ra đề nghị với người làm phim.

Về phần tại sao lại sắp xếp như vậy, rất đơn giản, so sánh mới cho ra nhận thức chính xác.

Tất cả mọi người biết, Chu Lê thích nhất là tranh giành.

Tranh vai diễn, tranh phát ngôn, tranh chương trình… hay cái gì tốt nhất đều tranh.

Nhưng là lúc này đây, nàng đem vị trí tốt như vậy “nhường” cho trợ lý của Hàn Đông.

Ở đây, thứ nhất có thể khiến người ta cảm thấy nàng đồng tình với Hàn Đông, thứ hai có thể mỗi lần xuất hiện trước mặt Vương Trung Đỉnh thì bên cạnh đều có một Thẩm Sơ Hoa làm nền.

Cho nên phòng thủy tinh xa hơn một chút kia, dĩ nhiên là của Chu Lê.

Căn phòng cách xa Chu Lê không đến năm mươi thước kia, an bài cho Thái Bằng.

Lý Thượng ở tại nơi góc phía bắc tối tăm nhất, bởi vì nơi đó hàng năm không thấy được mặt trời, so với những nơi khác ẩm ướt âm lãnh hơn, có lợi đối với thương thế đang chuyển biến xấu của hai cái chân kia.

Hạ Hoằng Uy và Du Minh ở góc phía nam, bởi vì bên cạnh là rừng rậm, hai người thích dã chiến.

Hạ Dương Trác ở tại góc phía tây, bởi vì bên kia chim nhiều trứng nhiều.

…

Cơ bản sắp xếp chính là như thế.

Sau khi Vương Trung Đỉnh lần lượt dẫn mọi người qua chỗ ở của mình, tất cả tự do hoạt động.

Thái Bằng là một trong những người đầu tư, tất muốn đi khảo sát rừng rậm, tuy rằng mục đích của gã cũng không hẳn là như thế.

“Cây này hình dáng sao lại quái như vậy?” Thái Thuận chỉ vào một thân cây nói với Thái Bằng.

Thái Bằng hừ cười nói: “Nhất định là Vương Trung Đỉnh bày trò, cậu không phát hiện ba chạc cây này đặc biệt giống kim đồng hồ sao? Nhìn lên trên xem, lá cây xung quanh tựa như mặt đồng hồ.”

Thái Thuận nháy mắt hiểu ý, “Rất có sáng tạo, xem ra tốn không ít công phu vun trồng và cắt tỉa a.”

“Đó là đương nhiên rồi.” Thái Bằng nói xong liền vung dao chặt phứt cái cây lớn ba chạc kia.

Thái Thuận cả kinh.

Thái Bằng kéo chạc cây này đi đến cách đó không xa.

“Anh lấy làm gì đây?”

Thái Bằng không quay đầu lại nói: “Nướng thịt.”

Thái Thuận, “…”

Vương Trung Đỉnh bên kia rất nhanh biết được tin tức này.

“Chúng tôi cũng không nghĩ đến người này lại không khuôn phép như vậy, tôi còn cho là gã đi vào chỉ để khảo sát…” Nhân viên phòng hộ rừng rụt rè giải thích.

Không ngờ, Vương Trung Đỉnh không hề tức giận.

“Tôi đã biết gã chắc sẽ làm như vậy.”

Nhân viên phòng hộ cả kinh, “Ngài biết?”

“Đúng, tôi đã tẩm cồn không màu lên chạc cây.”

Nhân viên phòng hộ hỗn độn trong gió.

Hỗn độn trong gió :v

Vương Trung Đỉnh thầm hừ lạnh một tiếng.

Muốn cặt cây của ta nướng thịt ăn? Thiêu chết ngươi!

Có mùi trẻ con nghịch hóm =)))) hôm nay thế đã nha :)))

276. Chương 270: Thế Chạy Điêu Khắc

Ở chương 267, đoạn cuối Hàn Đông nói với VTĐ: “Cái này gọi là nồi nào úp vung nấy, em nhanh như vậy, đối với lớn nhưvậy cũng không thích hợp, đúng không?”

Thật ra phải là: “Cái này gọi là nồi nào úp vung nấy, em chặt như vậy, đối với lớn như vậy cũng không thích hợp, đúng không?”

Chân thành xin lỗi vì sự tắc trách. Và xin nhắc lại là Hàn Đông của chúng ta không có yếu sinh lý nha :v

Quên mất, cảm ơn @longnhong đã sửa giúp^^

Cảm ơn cả @ottoannang đã nhắc mình “Khiếu Sàng Ca” ở chương 92 là cái gì nha =)))))

Vương Trung Đỉnh thầm hừ lạnh một tiếng.

Muốn chặt cây của ta nướng thịt ăn? Thiêu chết ngươi!

..

“Ta kháo!”

Thái Bằng mới vừa chuyển bật lửa qua cành cây, chợt bùng lên một ngọn lửa lớn bừng bừng. May mắn gã tránh được, bằng không khẳng định bị đốt thành chim sẻ cháy rồi.

“Vương Trung Đỉnh, ngươi điên rồi.” Thái Bằng nghiến răng nghiến lợi.

Thái Thuận xách lên một con cá sống, hỏi: “Vậy còn nướng không?”

“Nướng cái trứng a! Ai biết trong bụng cá có giấu địa lôi hay không?” Thái Bằng gầm lên.

Được rồi… Thái Thuận câm miệng.

Hôm sau là một ngày nắng to.

Thừa dịp đoàn phim còn bận dựng cảnh, rất nhiều diễn viên nhàn rỗi đến bờ biển đi dạo, tắm nắng.

Chu Lê mặc bikini khoác lụa trắng, đứng ở giữa Bích Hải Lam Thiên (biển ngọc trời xanh), đẹp đến quả thực phải gọi là kỳ diệu.

Rất nhiều chị em nhìn thấy đều trốn về phòng thầm mắng.

“Chu đại hồ ly này, lại chạy lên bờ biển bán tao đi.”

Hai cái chân trần xinh đẹp của Chu Lê, bất động thanh sắc hướng về phía phòng thủy tinh của Vương Trung Đỉnh.

Thẩm Sơ Hoa đặc biệt phối hợp chạy đến làm nền.

Trong phòng thủy tinh, Hàn Đông đang như một chú chó trụi lông lớn nằm úp sấp trên sàn, Vương Trung Đỉnh cưỡi ở trên người của hắn.

Hai người còn chưa làm gì, Thẩm Sơ Hoa đã bắt đầu say mê.

"A a a a… Thật tình ý a!"

"Vương tổng, Vương tổng lại có thể nắm mặt Hàn Đông chơi?"

"Nam thần của tôi không bao giờ chết a, anh ấy có hơi thở của sự sống." (??????)

"…"

Chu Lê mới đầu chịu đựng không nói gì, sau lại thật sự nhịn không được, quay sang Thẩm Sơ Hoa: "Cô cũng quá nông cạn đi? Chỉ mới một ít tương tác này đến nỗi đại kinh tiểu quái như vậy sao?"

(đại kinh tiểu quái: phóng đại, sợ lớn hãi nhỏ)

Thẩm Sơ Hoa đặc biệt khách khí giải thích: "Tôi đây vẫn như vậy, trong lòng nghĩ cái gì liền phải biểu đạt ra."

Nói xong lại đặc biệt không khách khí hét lên: "A a a, Vương tổng lại đang nắm bím tóc Hàn Đông, Vương tổng hảo manh a."

Chu Lê đầu tiên tính là lấy Thẩm Sơ Hoa làm nền, ai ngờ gặp phải một kẻ nói nhảm, không lúc nào quên nhắc nhở nàng Vương Trung Đỉnh và Hàn Đông có bao nhiêu thắm thiết.

Chẳng thể trách Vương Trung Đỉnh thống khoái đáp ứng như vậy, thì ra là mời cho mình một người phát ngôn miễn phí.

Chu Lê càng nghĩ càng tức giận.

Lúc này, ánh mắt Vương Trung Đỉnh xuyên qua tường thủy tinh đánh tới trên người nàng.

Hô hấp Chu Lê nháy mắt dồn dập.

Nhưng mà, ánh mắt Vương Trung Đỉnh chỉ dừng trên người nàng không đến hai giây, lại nhanh chóng quay lại trên người Hàn Đông.

Mặt Chu Lê lại kéo xuống.

Ta không tin ngươi có thể thờ ơ.

Vì thế, nàng lại cất bước phong tình trên bờ biển bắt đầu bán dáng.

Mũi cẩu Hàn Đông kia rất nhanh đã ngửi được mùi mỹ nữ.

Vốn đang nằm úp sấp quay mặt hướng khác, lại chậm rì rì vòng lại đây. Một khắc nhìn thấy Chu Lê kia, trong mắt thoáng tỏa ra hào quang vạn trượng.

"Quá tiên a ~" không tự chủ được lầu bầu ra tiếng.

Vương Trung Đỉnh đến một tát đem đầu Hàn Đông đánh sang hướng khác.

Kết quả qua không đầy một lát, Hàn Đông lại thừa dịp y không chú ý đem đầu vòng trở về, con mắt trân châu trộm liếc Chu Lê, ánh mắt cần bao nhiêu đáng khinh có bấy nhiêu đáng khinh.

Vương Trung Đỉnh quả nhiên giận, một cước đá lên viên mông Hàn Đông.

Hàn Đông ngửa cổ tru lên một tiếng, lại lật người ôm lấy Vương Trung Đỉnh các loại dỗ dành nhận sai.

Chu Lê quả thực muốn chửi tục.

Đổi lại được chứ?

Toàn bộ con mẹ nó đổi lại !

Nàng muốn khiến cho Vương Trung Đỉnh nhìn nàng đến mất hồn, Hàn Đông tức giận ghen tuông. Kết quả thế nhưng thành Hàn Đông nhìn nàng chằm chằm không dứt, Vương Trung Đỉnh ghen tị.

Ngay khi Chu Lê giận đến sắp không kiềm được, hai ánh mắt dõi theo nháy mắt khiến nàng dịu xuống rồi.

Thái Bằng quan sát nàng đã được một lúc.

Từ lúc Chu Lê lắc lư đi ra từ trong phòng, ánh mắt Thái Bằng đã không hề rời khỏi thân thể kia.

Thái Bằng không giống như Vương Trung Đỉnh, gã là động vật ăn thịt, tình dục cùng tình yêu là hoàn toàn tách biệt.

Cho dù gã mê luyến lên Hàn Đông thật sâu, cùng người khác lên giường cũng vẫn bắn như bình thường.

Nhưng nữ nhân Chu Lê này là khu vực cấm.

Một mặt là Chu Lê thật sự quá đẹp, sướng đến dễ khiến cho người ta mất phương hướng.

Mặt khác là gã đề phòng Vương Trung Đỉnh, phàm là người dính dáng đến Vương Trung Đỉnh, Thái Bằng sẽ không nhúng chàm.

Bất quá tâm nghiện có thể khống chế được, mắt nghiện liền khống chế không nổi nữa.

Ông trời đối với bề ngoài của Chu Lê này thật sự rất chiếu cố.

Lụa trắng che đậy, làn da bên trong kia dưỡng đến trắng như tuyết, thân hình uyển chuyển như rắn nước, đại chân dài đường nét tuyệt mỹ kia… Từ trên xuống dưới tìm không ra một chút thiếu hụt.

Loại ánh mắt thô lỗ không che đậy này của Thái Bằng, đặc biệt có thể thỏa mãn lòng hư vinh của nữ nhân.

Thục nữ sẽ đỏ mặt nói câu "Đồ lưu manh", mà loại nữ nhân như Chu Lê, thì sẽ bày ra tư thế càng xinh đẹp tùy người thưởng thức.

Adrenaline của Thái Bằng bắt đầu tiêu thăng.

Vương Trung Đỉnh nhìn như không chút để tâm lật lật văn kiện, trên thực tế đều đem hết thảy tiến triển ở bên ngoài thu vào trong mắt.

Ngay khi y nghĩ rằng Chu Thái hai người sẽ lập tức sát ra lửa, Tây Tây đột nhiên giơ lên một cái kẹo hạnh nhân chạy vào khoe.

"Ha ha ha… Một cái kẹo cuối cùng bị cháu tìm ra rồi."

Nói xong hoả tốc lắc lắc tiểu thân chạy trốn.

Hàn Đông không cần suy nghĩ, lập tức đứng dậy đuổi theo.

Đến khi Vương Trung Đỉnh muốn ngăn đã quá muộn.

Hàn Đông mỗi lần bị người chiếm tiểu tiện nghi, tốc độ phản ứng tuyệt đối gấp hơn hai mươi lần bình thường, hai cái chân xoay chuyển giống như Phong Hỏa Luân, mặc độc một cái quần lót liền đuổi theo.

Ánh mắt Thái Bằng mới vừa phát ra chút lửa đối với Chu Lê, một tia sét liền mạnh đánh tới.

Hàn Đông chân kia, eo kia, mông kia … thế chạy điêu khắc, trừ bỏ dùng dao điêu khắc mài từng chút một, không ai có thể dài đến loại phong tư này.

Ít điểm mê người kia của Chu Lê nháy mắt liền không đáng nhắc tới nữa.

Vương Trung Đỉnh cắn răng trừng mắt một cái.

Thất bại trong gang tấc!

Mà Hàn Đông vẫn còn ở bên ngoài như không có việc gì 'bán sóng', tốc độ chạy băng băng kia, tiểu quần lót đều theo không kịp.

Vương Trung Đỉnh hơi kém đem răng cắn nát.

Tên nhị bức này!

(nhị bức: nhị là ngớ ngẩn, ngốc nghếch, từ bức thêm đằng sau chỉ mức độ lớn hơn, tóm lại là điên rồ quá đáng :))

277. Chương 271: Rốt Cục Hiện Thân

Chạng vạng, một máy bay thương vụ cấp hoàng kim hạ cánh xuống sân bay tiểu đảo, kích thước khổng lồ cùng vẻ ngoài xa hoa xa hoa này chiêu tới ánh mắt thăm dò của vô số người.

Máy bay thương vụ là máy bay riêng của công ty hoặc cơ quan chính phủ. Nó to tầm như này:

Còn cấp hoàng kim thì bên trong khoảng như này:

Sau khi mở cửa cabin, một loạt vệ sĩ giày tây bước xuống. Ngay sau đó, một nam nhân khí chất cao lãnh hiện ra trong tầm mắt của mọi người.

Xung quanh sân bay thoáng trở nên thật yên tĩnh.

Rất nhiều người ngay cả thở ra cũng không dám.

May mắn Thẩm Sơ Hoa không có ở hiện trường, bằng không nhất định sẽ lên cơn sốc.

Soái đến quá con mẹ nó không giống người nữa.

Tựa như nhìn thấy ảo ảnh, vừa không chú ý một cái sẽ không còn cảm giác.

Vị nhân huynh này giống như bị mọi người vây xem đã thành thói quen, mặt không chút thay đổi hướng đi đến phía nam.

Hắn vừa đi, mọi người liền bắt đầu nghị luận.

"Ai vậy a? Như thế nào soái như vậy? Chỉnh dung a?"

"Cậu chỉnh thành cái dạng kia cho tôi xem."

"Xem ra lại là Hạ gia, người nhà khác sao có thể sản xuất loại quái đản này?"

"Tôi cũng đoán vậy, cậu xem hắn trực tiếp đi đến chỗ ở của Hạ đại thiếu đi."

"..."

Bên này Hàn Đông còn đang thảnh thơi lặn dưới nước, nghe được tiếng máy bay oanh oanh, nháy mắt ngoi lên.

"Ai tới?" Hỏi Vương Trung Đỉnh.

"Nghe nói là em họ của Hạ Hoằng Uy."

Hàn Đông tò mò, "Thân thích Hạ Hoằng Uy, có phải lại siêu cấp soái không?"

"Chưa thấy qua, người này cực ít lộ diện." Vương Trung Đỉnh nói.

Hàn Đông vừa định trở lại đáy nước, kết quả ngực bỗng nhiên khó chịu.

"Không được, em phải đi xem."

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh nháy mắt thay đổi, "Em đi xem cái gì?"

"Em có dự cảm không hay, cảm giác Minh Nhi sẽ bị người ta gây phiền phức."

"Em là sợ cậu ta bị làm phiền hay là muốn đi xem người đẹp?"

Hàn Đông cười mỉa hai tiếng, dán cơ thể trần trụi ướt át cọ loạn một trận trên người Vương Trung Đỉnh.

“Đẹp trai thì có gì hay? Hắn dù soái hơn nữa, có thể qua được anh sao?”

“Đi đi đi, muốn đi thì nhanh lên.”

Hàn Đông cười hắc hắc, nhanh chóng lên bờ mặc quần áo.

Du Minh đang làm sushi bằng cá sống, chợt cửa không hề báo trước bị người đẩy mở.

Cậu ngẩng đầu, thấy một khuôn mặt so với Hạ Hoằng Uy còn suất kinh dị hơn, nháy mắt ngây ngốc.

Hơn nửa ngày mới mở miệng hỏi: “Anh tìm ai?”

Nguyên Trạch, cũng chính là em trai Hạ Hoằng Uy, dùng ánh mắt đặc biệt khinh miệt đánh giá Du Minh, hỏi: “Cậu chính là tên độc dược phòng vé đã giày xéo hết mấy triệu của Hạ Hoằng Uy?”

Du Minh nháy mắt minh bạch ý của người tới rồi.

Cái gọi là giấy không thể gói được lửa.

Biện pháp giữ bí mật của Hạ Hoằng Uy dù làm đến bao nhiêu tốt, cũng khó địch được nhiều tai mắt như vậy.

Nguyên Trạch thấy Du Minh không đáp, lại tiến đến gần, dùng ánh mắt cao hơn một đầu bễ nghễ cúi nhìn cậu.

“Tôi trước kia nghĩ cậu chỉ là không hợp ống kính, hiện tại mới phát hiện, thì ra bộ dạng thật sự tầm thường như vậy.”

Du Minh không hề thẹn hoá giận, cũng không cãi lại, mặt vẫn là không chút thay đổi ung dung lắng nghe.

“Tôi trước kia nghĩ kỹ năng diễn xuất của cậu lô hỏa thuần thanh, mới có thể đem biểu cảm mặt than diễn tả đến chuẩn xác như thế, hiện tại mới phát hiện, thì ra chính là bản chất.”

(lô hỏa thuần thanh: quá tài giỏi)

Du Minh như trước không nói lời nào.

Nguyên Trạch tiếp tục, “Đừng nói cậu là một nam nhân diện mạo bình thường, diễn cảm như khúc gỗ, cậu dù là một một nữ nhân như hoa như ngọc, hoa ngôn xảo ngữ, cũng vào không được cổng Hạ gia.”

Du Minh rốt cục mở miệng.

“Tôi chưa từng nghĩ tới tiến vào Hạ gia, là Hạ Hoằng Uy muốn bước vào cửa Du gia.”

Nguyên Trạch khinh thường cười khẽ hai tiếng.

“Đừng chơi bộ dạng chuẩn mực này với tôi, đóng phim thần tượng a? Cậu nếu thực sự có phần ngông nghênh này, cũng đừng bắt Hạ Hoằng Uy phải tiêu tiền trên người mình đi.”

“Tôi chưa từng cần hắn hoa một phân tiền.”

“Nga? Thật không?”

Nguyên Trạch đưa tay kéo áo Du Minh.

“Cái này, nếu tôi không đoán sai, là sản phẩm của nhà thiết kế Panla đi?”

Sắc mặt Du Minh đổi đổi, “Cho dù là thế, tôi cũng không để Hạ Hoằng Uy bỏ ra một mao tiền.”

“Vậy cậu hiện tại chỉ bằng cái mặt than này, bảo Panla thiết kế quần áo cho mình, xem người ta có làm hay không.”

Du Minh bất động.

“Không cần hắn bỏ một phân tiền…” Nguyên Trạch xem thường cười cười, “Vậy cậu tự mình chi cái tiền gì? Vải dệt? Tiền kim chỉ? Hay là tiền mấy cái khuya áo này?”

Nguyên Trạch nói xong, liền vươn tay hung hăng kéo một cái trước vạt áo Du Minh, mấy khuy áo toàn bộ rơi cách cách trên mặt đất.

Du Minh cũng bị kéo đến lảo đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Hàn Đông vừa hay đúng lúc này đẩy cửa vào.

Thấy Nguyên Trạch, cả người đều mông lung.

Ánh mắt Nguyên Trạch nhìn Hàn Đông giống hệt với khi nhìn Du Minh.

"Hàn Đông phải không?" Nguyên Trạch mở miệng trước.

Hàn Đông cả kinh giật mình một cái.

"Phải, phải." Trả lời hoàn toàn mang tính máy móc.

Nguyên Trạch đùa cợt nói : "Nghe nói hai người là hảo huynh đệ trong giới giải trí Trung Quốc?"

Hàn Đông vừa muốn gật đầu, Nguyên Trạch lại bồi thêm một câu.

"Không phải, hẳn là hảo khuê mật, hai người tham giống nhau như thế, đối với nam nhân đều tình hữu độc chung." (cả đời chỉ thích nam nhân)

(khuê mật là bạn thân thiết nhưng là chỉ các chị em)

Nói xong, Nguyên Trạch tiến dần đến trước người Hàn Đông, ánh mắt như gai nhọn đánh giá toàn thân hắn một phen.

"Tôi thật sự không rõ, mấy ngươi là thiếu hụt ở phương diện công năng sao? Lại có thể thích người có cuống (có chim … =.=)."

"A?…"

Hàn Đông còn chưa kịp phản ứng, Nguyên Trạch đã liễm lên một thân hàn khí đi ra ngoài.

Mặt Du Minh thoáng cái chợt trở nên dị thường khó coi.

Hàn Đông đã từ mấy câu Nguyên Trạch vừa nói kia lần ra manh mối, vì thế ghé đến cạnh Du Minh khuyên nhủ: "Đừng để trong lòng, trên đường nhân sinh của ai mà không vướng phải mấy tiểu nhân?"

"Tôi không sao, tôi đã sớm dự đoán sẽ có một ngày như vậy."

Du Minh vừa nói, vừa nhặt từng cái khuy áo trên mặt đất.

"Tôi cũng đã sớm tiên liệu sẽ đến một ngày như vậy." Hàn Đông nói.

Động tác Du Minh ngừng một chút.

"Thế nhưng là tôi gặp chuyện." Cảm xúc Hàn Đông chợt đột nhiên không khống chế được.

Du Minh vẻ mặt không hiểu ra sao, tôi bị làm khó dễ cậu có chuyện gì a? Tức cảnh sinh tình sao? Cảm động lây sao?

Từ biểu tình trên mặt Hàn Đông mà thấy, Du Minh đều đã đoán sai.

Sự thật đích thực chính là: "Hắn giống như… là.. là một người."

"Một người? Một người nào?"

Hàn Đông miễn cưỡng nặn hai chữ: "Tình địch."

"Tình địch? Tình địch của ai?"

"Vương Trung Đỉnh."

Du Minh tỉnh ngộ, "Cậu là nói hắn… Hắn là tên tình địch các người một mực tìm kia?"

Hàn Đông xát xát một thân nổi da gà, "Chỉ sợ đúng."

Du Minh khó tin, "Liền là hắn? Liền là cái bản tính kia? Lại có thể nhìn trúng cậu?"

Hàn Đông nôn nóng cúi gằm mặt.

"Tôi cũng biết là không thể tưởng tượng nổi, nhưng nhìn mặt hắn, quả thật có … điềm báo này."

Du Minh cũng không biết là nên khóc hay nên cười.

Nếu lời Hàn Đông nói là thực, mấy lời Nguyên Trạch kia vừa nói … Sẽ là bao nhiêu bẽ mặt a?

Không khí đang đông cứng, Hạ Hoằng Uy đẩy cửa vào.

Thấy Du Minh bình yên vô sự, thoáng thở nhẹ một hơi.

Nhưng rất nhanh lại sốt ruột hỏi Du Minh: "Nó có nói mấy lời khó nghe với em không."

Du Minh thản nhiên trả lời: "Coi như còn khách khí."

"Khách khí con mẹ nó a!" Hàn Đông lúc này chợt xuất thần, "Anh nhìn cái áo bị xé này đi, còn có thể kêu khách khí?"

Hạ hoằng Uy vừa nghe lời này, mặt lập tức liền âm.

"Nó động thủ với em?"

Du Minh còn chưa nói nói, Hàn Đông lại cướp lời: "Vô nghĩa, tôi lúc tiến vào, vừa hay bắt gặp Minh Nhi bị hắn đẩy ngã mạnh một cái."

Hạ Hoằng Uy nháy mắt không thể nhẫn nhịn nữa, quay đầu đi ra ngoài.

Hàn Đông vỗ vỗ bả vai Du Minh, nói: "Chúng ta kề vai chiến đấu, cùng chung mối thù."

Du Minh, "Thế nào lại có mặt cậu!"

"…"

Nguyên Trạch vừa đi khỏi không bao lâu, đã bị Tây Tây đang nhặt trứng chim phát hiện.

Trong nháy mắt, Tây Tây ngay cả trứng chim để lấy lòng thần tượng cũng không cần nữa, ném xuống đất liền phóng thẳng đến phòng của phụ thân.

Kết quả nửa đường bị một thân hình uy vũ ngăn cản.

"Đi đâu đây, vật nhỏ?" Thái Bằng kéo kéo tiểu tóc quăn của Tây Tây hỏi.

Tây Tây gạt tay gã, cả giận nói: "Cháu có chuyện quan trọng, phiền ngài tránh ra."

Thái Bằng đối với tiểu tử giống Hàn Đông này cảm thấy dị thường hứng thú, vì thế không chỉ có không mở đường, còn không dứt khoát bế lên.

"Cháu có cái chuyện quan trọng gì? Nói ta nghe xem."

Tây Tây nghiêm lên cái mặt nhỏ nói: "Cháu đếm tới ba, một…"

"Cháu sẽ chỉ đếm tới ba a?" Thái Bằng cố ý ngắt lời.

Tây Tây nóng nảy, "Cháu là nói đếm tới ba, không phải nói sẽ chỉ đếm tới ba."

"Vậy sao? Vậy cháu đếm tới một trăm, cho ta nghe một chút."

Tây Tây vừa định đếm, đột nhiên kịp phản ứng lại, đôi mắt nhỏ tròn lên nhìn Thái Bằng.

"Ngài lừa tên ngốc sao?"

"Ha ha ha ha…"

Thái Bằng đưa tay giữ chặt tiểu đầu của Tây Tây, chuẩn bị hôn một cái lên mặt.

"Ta sao lại thích đứa trẻ này như vậy đây?"

Tây Tây cũng mím tiểu miệng cười cười: Ngượng ngùng, tôi đã nhận tình địch của ngài làm cha rồi.

Thái Bằng lại hỏi: "Cháu thật sự là nhi đồng của thân thích nhà Hàn Đông?"

Tây Tây ghi nhớ lời dạy bảo của Vương Trung Đỉnh, về vấn đề thân thế của mình, không thể tự tiện nói ra ngoài.

"Có phải hay không liên quan gì đến thúc?"

Thái Bằng nói: "Ta đã tra qua, Hàn Đông ở Bắc Kinh không có một người thân thích, vậy giọng Bắc Kinh của cháu đây là từ đâu tới?"

"Cháu hiện tại không có thời gian nghiên cứu thảo luận vấn đề với thúc, mau buông cháu xuống, chậm trễ nữa người sẽ đi mất."

Thái Bằng nghe nói như thế, lại càng không thể thả Tây Tây.

"Người nào?"

"Tội phạm truy nã."

Thái Bằng nhíu hai mắt, "Tội phạm truy nã?"

"Nói cho thúc thúc cũng không biết, mau buông cháu xuống, nhanh lên một chút…" Tây Tây bắt đầu giãy dụa kịch liệt.

"Nếu ta không biết, nói chút thì có làm sao?"

Tây Tây cắn hai hàm răng cao thấp không đều, giận mắng Thái Bằng, "Vốn nhìn thúc rất các ông, không ngờ cũng lắm chuyện giống như đuôi sam thúc thúc!"

"Đuôi sam thúc thúc?"

Thái Bằng mới vừa hỏi xong liền kịp phản ứng lại, nhịn không được cười ha ha, lại hôn một cái lên tiểu mặt của Tây Tây.

Tây Tây phải gọi là một cái cách ứng a, lập tức chơi trò đạp nước.

"Mau thả cháu xuống, thả cháu xuống, thật sự có việc gấp phải báo cho Vương tổng, vô cùng khẩn cấp a."

Giọng Thái Bằng sang sảng, "Cháu nói rõ nguyên nhân, ta lập tức thả cháu xuống."

Tây Tây bất chấp, ngươi đã nhất định tự tìm không thoải mái, ta đây sẽ thanh toàn.

"Chính là nam nhân có tư tình cùng đuôi sam thúc thúc kia, hắn tìm đến đảo này rồi."

Thái Bằng căng thẳng, "Có tư tình cùng Hàn Đông? Cháu là nói Hoàng Thác?"

"Không phải Hoàng thúc thúc, một người khác hoàn toàn."

"Lại con mẹ nó thêm một người?"

Đừng nói Vương Trung Đỉnh a, cả Thái Bằng cũng có chút ăn không tiêu rồi.

Tây Tây giọng điệu cực kỳ hứng thú, "Đúng đúng, đại BOSS phía sau màn rốt cục hiện thân rồi."

"Cháu gặp qua ở đâu?" Thái Bằng truy vấn.

Tây Tây nói: "Mới vừa rồi còn ở bên kia, bị thúc mài kỷ một trận này, hắn lại đi mất rồi."

Thái Bằng nghe nói như thế vội vàng đặt Tây Tây xuống.

Tây Tây nhanh như chớp chạy tới phòng thủy tinh.

Thái Bằng hỏi Thái Thuận: "Trên đảo này trừ kịch tổ có người vừa tới sao?"

"Vừa rồi không phải có một vị đến sao? Phô trương lớn như vậy anh cũng không thấy?"

Trên người Thái Bằng nháy mắt bay lên một tầng da gà, ánh mắt trở nên vô cùng dữ tợn.

“Thì ra chính là tên đó.”

Đến đây, chiến đoàn của Hàn Đông và Du Minh lại có thêm một thành viên mới.

Nguyên Trạch đối với hoàn cảnh bốn bề thọ địch của mình vẫn hồn nhiên bất giác, còn đang tranh chấp vấn đề của Du Minh.

Tuy rằng hắn là em họ của Hạ Hoằng Uy, nhưng mà hai người đứng chung một chỗ, khí diễm của hắn so với Hạ Hoằng Uy còn kiêu ngạo ngang tàng hơn.

“Chuyện này không cần cậu quan tâm.” Hạ Hoằng Uy nói.

Nguyên Trạch hừ lạnh một tiếng, “Nếu không nể mặt cô cô, anh nghĩ rằng tôi sẽ quản chút chuyện vụn vặt này của anh sao?”

Hạ Hoằng Uy biến sắc, “Mẹ của tôi?”

“Cô cô vì chuyện của anh đã mất ngủ hơn nửa năm rồi, lần này anh tự tiện đến đảo, bà lớn tuổi, khóc đến mắt đều sắp mù, việc này chỉ sợ anh cũng không biết đi?”

Hạ Hoằng Uy trầm giọng trả lời: “Người nhà bên kia, tôi sẽ nghĩ biện pháp khai thông.”

“Đừng nghĩ nữa, tôi minh xác nói cho anh biết, loại quan hệ này không có khả năng tồn tại. Đừng nói cô cô, giới hạn của tôi đây cũng không tiếp nhận nổi.”

“Cậu một người được giáo dục tiến bộ, tư tưởng sao lại cổ hủ như vậy?”

Nguyên Trạch chỉ chỉ lên đầu, sau lại chỉ vào ngực mình.

“Chỗ này của tôi không bàixích, nhưng mà nơi này không được, tôi ghê tởm.”

(Dài quá đáng >.<>

278. Chương 272: Khẩu Thị Tâm Phi

Lúc Hàn Đông trở về phòng, Tây Tây đã thông báo xong xuôi tình huống cho Vương Trung Đỉnh.

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh có thể suy nghĩ là biết.

“Thế nào?” Hỏi Hàn Đông.

Hàn Đông khó có khi thành thật như vậy, “Quả thật so với anh soái … hơn một chút.”

Một cước bị đạp bay đến giường lớn.

Hàn Đông một bên xoa mông, một bên còn trơ mặt đập giường cười to.

“Chỉ thổi phồng hắn một câu, anh đến nỗi sao?”

Vương Trung Đỉnh không nói chuyện, trực tiếp trầm mặt tông cửa xông ra.

Hàn Đông lúc này mới cảm giác được không thích hợp, nháy mắt cười không nổi nữa.

Chuyện gì xảy ra?

Ta vẫn chưa tiết lộ thân phận của Nguyên Trạch a, như thế nào phản ứng này giống như là…

Hàn Đông chuyển tầm mắt về phía Tây Tây.

Người phía sau đang che cái tiểu miệng vụng trộm vui.

“Là tiểu tử ngươi, xem lão tử có gọt chết ngươi không!”

“A a a a…”

Vương Trung Đỉnh ra cửa liền hỏi Nhị Lôi: "Em họ của Hạ Hoằng Uy kia, an bài chỗ ở chưa?"

"Chưa, vẫn luôn ở trên phi cơ, trong máy bay kia tương đối xa hoa, so với điều kiện trên đảo của chúng ta ưu việt hơn, hẳn là không cần phải an bài phòng."

"Như vậy sao được? Hắn có thể không cần, tôi nhất định phải an bài, đây là đạo đãi khách cơ bản."

Nhị Lôi gật gật đầu, "Vậy được rồi."

Vương Trung Đỉnh đi đến máy bay sang trọng của Nguyên Trạch, bên trong cabin, Nguyên Trạch đang ngồi ở quầy ba tự rót tự uống, thoạt nhìn sắc mặt không tốt lắm.

"Nguyên tổng, Vương tổng đến gặp ngài."

Nguyên Trạch nhướng mày, "Vương tổng?"

"Chính là Vương Trung Đỉnh, chủ tịch tập đoàn Trung Đỉnh, cũng là bạn từ nhỏ của biểu ca ngài."

"Thì ra là hắn, mời vào đi."

Một khắc Vương Trung Đỉnh nhìn thấy Nguyên Trạch kia, cũng cương chết lặng vài giây đồng hồ, không có biện pháp, dung nhan kia lực sát thương quá lớn.

Nếu là đem khuôn mặt này ghép lên dáng người của Hàn Đông, liền có thể đặt vào viện bảo tàng làm triển lãm rồi.

Bất quá sau khi phục hồi lại tinh thần Vương Trung Đỉnh cũng không biểu hiện ra địch ý gì, tựa như nhìn thấy khách nhân thông thường, chào hỏi bắt tay thái độ bình thản.

Nguyên Trạch cũng là một người phi thường để ý, số lần xuất hiện công khai của Vương Trung Đỉnh tính ra không nhiều lắm nhưng đều thể hiện ra khí chất không tầm thường cùng kiểu thời trang đã đẹp phải đẹp hơn, khiến Nguyên Trạch bội tăng hảo cảm đối với y, lời nói lạnh lùng ngạo mạn cũng hạ xuống không ít.

"Vương tổng, ngưỡng mộ đã lâu." Một ly rượu tây đưa tới trước mặt Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh lễ phép tiếp nhận, nhấp một ngụm, gật gật đầu, "Không tồi, là khẩu vị tôi thích."

Nguyên Trạch ảm đạm cười, "Xem qua ngài sản xuất mấy bộ phim, tiêu chuẩn đều phi thường cao."

"Quá khen."

Nguyên Trạch chợt lời nói xoay chuyển, "Vương tổng, có câu không biết có nên nói hay không…"

Vương Trung Đỉnh sảng khoái trả lời: "Cứ nói đừng ngại."

"Tôi rất khó lý giải, một nam nhân phẩm hạnh tốt như Vương tổng, như thế nào lại vạn nữ nhân như hoa như ngọc không thích, cố tình ái mộ một nam nhân?"

Vương Trung Đỉnh bật cười, "Kỳ thật tôi cũng rất khó hiểu."

Thấy Vương Trung Đỉnh chẳng những không tức giận, còn biểu đạt ra đồng tình bất đắc dĩ, Nguyên Trạch cũng không còn điểm băn khoăn lúc đầu, nói chuyện càng thêm không nể mặt.

"Hàn Đông kia đứng không đứng cùng, ngồi không ngồi cùng, phản ứng chậm chạp, ngôn ngữ hỗn loạn, ở trong mắt tôi cơ hồ không có điểm nào tốt."

"Thật tốt quá." Vương Trung Đỉnh buột miệng. =)))))))))

Nguyên Trạch, "…"

Vương Trung Đỉnh tiếp tục nói: "Hắn quả thật không có điểm nào tốt."

"Nếu như vậy, tôi khuyên Vương tổng nên sớm chia tay hắn cho thỏa đáng, miễn cho thanh danh của mình bị hủy."

Vương Trung Đỉnh giả bộ một vẻ mặt bất đắc dĩ, "Có đôi khi, không phải muốn chia có thể chia được."

Nghe nói như thế, Nguyên Trạch lập tức nghĩ đến chính là Hàn Đông nắm giữ một vài cơ mật của công ty, mới khiến cho Vương Trung Đỉnh nhìn trước ngó sau như thế.

(nhìn trước ngó sau: do dự, không quyết đoán)

"Vương tổng thật sự là phải gặp người không tốt đẹp gì." Nguyên Trạch một giọng điệu cảm thông.

Vương Trung Đỉnh lại làm một giọng điệu lấy thiên hạ làm nhiệm vụ của mình.

"Tôi chỉ là tạo phúc nam nhân khác, chỉ cần các người đừng đi theo vết xe đổ của tôi là tốt rồi."

Nguyên Trạch cười cười, "Vương tổng thực biết đùa."

...

Sau khi Vương Trung Đỉnh đi không lâu, Hàn Đông liền mon men đi tra xét tình huống.

Từ phòng thủy tinh đến sân bay, trên đường phải vượt qua mảnh rừng rậm kia, lúc này trời đã đen như mực, rừng cây càng toát ra vẻ âm trầm.

Hàn Đông không dùng đèn pin, trong hoàn cảnh tối đen, thị giác của hắn còn linh mẫn hơn so với bình thường.

Đột nhiên, Hàn Đông nghe được một trận tiếng bước chân quỷ dị.

Lúc nhanh lúc chậm, lúc nhẹ lúc nặng, như là bị thọt.

Trong đoàn phim không có người què a!

Huống hồ đã trễ thế này, ai lại đi tung tung ở trong rừng rậm như vậy đây?

Chẳng lẽ là ban ngày lạc đường bị thương, không đi ra được?

Hàn Đông đưa mắt nhìn bốn phía, không thấy một bóng người.

Có lẽ là nghe nhầm rồi, Hàn Đông nhấc chân lên tiếp tục đi lên phía trước.

Kết quả đi chưa tới hai bước, tiếng bước chân quen thuộc lại vang lên, còn kèm thêm tiếng thở dốc.

Chờ Hàn Đông dừng lại, lại không thấy một bóng người, chỉ có cỏ dại xung quanh đong đưa theo gió đêm.

Kháo! Coi như phải quay phim ma ở chỗ này, cũng không cần giúp tôi xây dựng không khí như vậy đi?

"Ai a?" Hàn Đông gầm lên giận dữ.

Không người trả lời.

"Thiếu con mẹ nó giả thần giả quỷ cho tôi, mau cút ra đây!"

Lúc này, một thanh âm trầm thấp vang lên tại một bụi cỏ cách đó không xa.

"Cậu cũng có lúc sợ hãi?"

Thân hình Hàn Đông cứng đờ, nháy mắt đoán được đây là thanh âm của Lý Thượng.

"Cậu đêm hôm không ngủ đi, chạy tới đây làm gì?" Hàn Đông đi về hướng phát ra thanh âm.

Lý Thượng không nói gì, vừa bình ổn hơi thở, vừa lấy thuốc lá từ trong túi quần ra tự mình đốt.

Thời điểm Hàn Đông đi đến bên cạnh, mồ hôi trên trán Lý Thượng đã chảy thành giọt đồng loạt chảy vào trong cổ áo.

Hàn Đông nháy mắt hiểu được sao lại thế này rồi.

Lý Thượng có một cảnh diễn chạy ở trong rừng, nhưng là sau khi làm phẫu thuật, chân của hắn cơ bản đã mất đi khả năng chạy. Vì không muốn bị chế giễu, liền thừa dịp mọi người nghỉ ngơi, trộm đến cánh rậm này khổ luyện. (cũng khổ)

Vừa rồi Hàn Đông sở dĩ không nhìn thấy người, là bởi vì Lý Thượng chạy một hồi liền bị trượt ngã. Nơi này cỏ tương đối đối cao, hơn nữa trời tối đen, nếu bị ngã xuống sẽ rất khó phát hiện.

"Sớm biết có ngày này, lúc trước còn cố làm gì?" Hàn Đông quả nhiên bắt đầu nói nói mát.

Lý Thượng lạnh mặt nói: "Cũng không có việc gì? Không có việc gì thì cút nhanh đi."

Hàn Đông không chỉ có không đi, còn vui sướng khi người gặp họa, xoay quanh người Lý Thượng.

"Ca đây đi đứng cũng được đi? Hiên ngang mạnh mẽ, tư thế oai hùng đi? Có phải rất ghen tị không?"

Lý Thượng nắm lấy một viên đá ném về hướng Hàn Đông.

"Cậu con mẹ nó mới ghen tị? Cút! ! !"

Hàn Đông cười ha ha, "Tự mình chậm rãi chịu tội đi, cho cậu lúc trước ra vẻ, đáng!"

Lý Thượng chính là đi lại không thuận tiện, nếu đi đứng tốt, đã sớm nhào lên đem Hàn Đông kia bóp chết rồi.

…

Lúc Hàn Đông tới sân bay, Vương Trung Đỉnh đã rời đi, hai người đi hai đường khác nhau, cho nên trên đường không gặp.

Nguyên Trạch vừa thấy Hàn Đông, ý tứ bài xích trên mặt vô cùng rõ ràng.

"Tới làm gì?"

Hàn Đông nói: "Tôi tới tìm Vương Trung Đỉnh."

Nguyên Trạch mới vừa nghe Vương Trung Đỉnh phun tào bản tính Hàn Đông này ném đi không được, lúc này thấy hắn tìm đến, cảm giác chán ghét càng cường liệt hơn.

"Đuổi đến thật là đủ nhanh a."

Hàn Đông cười hắc hắc, "Vậy anh ta chỗ này không?"

"Không có." Nguyên Trạch trả về hai chữ lạnh lùng.

Hàn Đông kinh ngạc, "Không có ở đây? Không thể nào? Cái kia, vừa nãy ra cửa, tôi vẫn còn nhìn thấy …"

Phanh!

Lời còn chưa nói xong, cửa cabin đã đóng lại.

Hàn Đông phải là một cái quẫn, liền cái thái độ này còn có thể yêu thích ta? Thực con mẹ nó tà môn !

Thời điểm Hàn Đông trở lại phòng thủy tinh, Vương Trung Đỉnh đang tắm trong phòng tắm. Hàn Đông nghe được tiếng nước ào ào, trong lòng nhất thời thở nhẹ nhõm một hơi.

Tây Tây đã nằm úp trên sofa nhỏ ngủ.

Hàn Đông bế nó lên.

Tiểu cánh tay Tây Tây ôm một vòng trên cổ hắn, thì thào gọi: "Ba ba, ba ba…"

Hàn Đông đặc biệt không biết xấu hổ đáp lại, "Ây, ây…"

Vương Trung Đỉnh chờ ở phòng tắm tương đối lâu, vốn là muốn đợi Hàn Đông vào cùng tắm, kết quả hàng này đặt đầu lên giường liền ngủ mất rồi.

Chờ Vương Trung Đỉnh đi ra, Hàn Đông lại không thấy bóng.

Áo, quần đều ở đây, chỉ riêng người không thấy.

Trong lòng Vương Trung Đỉnh thầm hô một tiếng không ổn, nhị hàng này tuyệt đối là mộng du chạy ra ngoài rồi, vừa muốn mặc y phục đi ra ngoài tìm, Hàn Đông liền phong trần mệt mỏi bước vào cửa.

“Em đi làm gì vậy?” Vương Trung Đỉnh hỏi.

Hàn Đông không nói chuyện, trực tiếp chui vào chăn.

Vương Trung Đỉnh đoán được vị này nhất định là bị lạnh, không tiếp tục quở trách, chỉ kéo lại chăn cho hắn, đi qua đóng cửa.

…

Sau khi Lý Thượng trở về, cơ hồ cả người đều tê liệt rồi.

Hắn miễn cưỡng tắm rửa một cái, thật vất vả bò lên giường, kết quả phát hiện cửa sổ không hiểu sao lại mở.

Bỏ đi, lại phải xuống giường, đối với hắn mà nói ngang với chịu tra tấn. Không liên quan a, gió đêm đặc biệt lạnh, tổn thương ở chân rất dễ nặng thêm.

Giằng co qua lại một lúc, Lý Thượng vẫn là cố nén khó chịu ở chân, từng bước một lết tới phía trước cửa sổ.

Vừa muốn kéo cửa sổ đóng lại, động tác đột nhiên ngừng một chút.

Ngay trên tủ đứng cạnh cửasổ, đặt một lọ thuốc mỡ giúp lưu thông máu …

279. Chương 273: Thật Ấm

Sáng sớm hôm sau, Hàn Đông liền bị cảm.

Lúc ăn cơm còn cố ý ồn ào, “Cái mũi bị ngạt, ăn gì cũng không có vị.”

Vương Trung Đỉnh lạnh lùng, “Xứng đáng, cho em tối đêm còn mặc thu khố chạy ra ngoài.”

“Em đêm qua lại chạy ra ngoài?” Hàn Đông kinh ngạc.

Vương Trung Đỉnh trầm mặt không phản ứng đến hắn.

Hàn Đông một mình YY ra các loại bất trắc, mình sẽ không phải đêm qua chạy đến chỗ Nguyên Trạch kia “Mật báo” đi? Sẽ không phải còn nói mấy lời cảnh cáo sau đó hoàn toàn ngược lại đi…

Đang nghĩ ngợi, mấy viên thuốc bị đưa tới trước mặt.

“Uống.” Vương Trung Đỉnh ra lệnh.

Hàn Đông nói: “Không cần uống cái này, em có tiên đan …”

“Thiếu con mẹ nó nói mấy cái tiên đan kia!” Vương Trung Đỉnh chửi tục, lần trước bị Hàn Đông lừa đòi ăn, tháo dạ suốt ba ngày.

Được rồi, Hàn Đông đành phải ai ya nuốt vào.

Ăn điểm tâm xong, cách thời gian quay phim còn một đoạn, Hàn Đông không có việc gì, lại bắt đầu gây rối Vương Trung Đỉnh.

“Có sợ em lây bệnh cho anh không? Có sợ không? Ân? Có sợ không?” Da mặt nóng bỏng một mực cọ lên cổ Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh chỉ coi như một con cẩu đang bám lên cổ, tự làm việc của mình.

Hàn Đông thấy Vương Trung Đỉnh không phản ứng, càng dùng cằm chọc vào chỗ hõm vai của y, u u gọi.

“Vương ca, Vương ca, anh thật dũng mãnh.”

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh quả nhiên đổi đổi.

Hàn Đông thấy tình thế này tiếp tục kích động, “Cái mông của em đến giờ còn đau đó.”

Kết quả, không đổi được một tia không nhịn nổi bật cười của Vương Trung Đỉnh, lại đổi lấy một gương mặt chợt âm trầm.

"Tôi đêm qua cái gì cũng không làm." Vương Trung Đỉnh nói.

"A?…" Hàn Đông trợn tròn mắt.

Bởi vì hắn quả thật cảm giác cái mông mơ hồ hơi đau.

Một giây sau đã bị Vương Trung Đỉnh ấn ngã ở trên giường, một phen lột quần xuống.

Một trận thanh âm xé rách loạt xoạt kia, đủ chứng minh tâm tình Vương Trung Đỉnh giờ phút này có bao nhiêu lo lắng cùng mức độ coi trọng vô cùng đối với Hàn Đông.

Cũng may sợ bóng sợ gió một hồi.

Cánh mông quả thật có chút máu ứ đọng, nhưng đó là do Hàn Đông tối hôm qua đi quá nhanh, bị ngã một cái mà tạo thành.

Vương Trung Đỉnh tát một cái lên.

Cho ngươi doạ nạt người!

Hàn Đông ngao kêu một tiếng, sau đó lại hậu trứ kiểm bì cười to.

(hậu trú kiểm bị: mặt dày không biết xấu hổ)

"Anh ngẫm lại, anh đêm qua còn chưa có ra ngoài tìm, em đã tự mình trở lại, thời gian một chuyến này có bao nhiêu ngắn? Lão tử có ham muốn như vậy, có thể cùng với người mới duy trì từng đó thời gian trứng đã hết pháo? Đừng đùa…"

Hàn Đông còn đang dương dương tự đắc vì suy đoán của mình, đột nhiên cảm giác từ bên cạnh bắn lại đây hai ánh mắt âm trầm: "Sao vậy?"

Vương Trung Đỉnh nói: "Nếu sức chiến đấu người kia mạnh, em liền vui vẻ cùng người ta làm một pháo đi?"

"Không không không, em chỉ là nói vậy thôi, anh nhìn một cái anh còn … A a a a… Đừng nhéo, đừng nhéo…"

Hàn Đông đặc biệt quý trọng cái mông của mình, có một chút xanh tím, đều lập tức tìm thuốc bôi lên, sợ lưu lại ấn ký trên hơn mười triệu đô la.

Kết quả lật ngăn kéo nửa ngày cũng không tìm thấy.

Bất thường.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe thấy Vương Trung Đỉnh ở một bên gọi: "Lại đây, tôi thử xem còn nóng hay không?"

Hàn Đông đi tới.

Hắn nghĩ Vương Trung Đỉnh sẽ lấy tay thử trên trán mình, không ngờ Vương Trung Đỉnh đem cả đầu hắn ôm tới, dùng mặt mình dán mặt của hắn thử độ ấm.

"Không nóng nữa." Vương Trung Đỉnh nói.

Hàn Đông vô thức: "Thật ấm."

"Cái gì ấm ?"

"Chính là lúc anh dùng mặt dán lên, thật ấm."

Vương Trung Đỉnh hiếm khi không dùng mắt lạnh khinh thường lại, mà ném cho hắn mấy viên kẹo hạnh nhân.

"Miệng không có vị thì ngậm cái này." (tôi đi chết o( )0)

Hàn Đông mừng như điên, "Không phải đều bị Tây Tây ăn hết rồi sao? Anh là nhảy từ đâu ra?"

Vương Trung Đỉnh thầm nghĩ: ta sẽ nói cho ngươi biết đây là từ ngàn dặm xa xôi chuyển tới sao?

"Đừng cho Tây Tây thấy, nó đang thay răng, không thể ăn nhiều." Vương Trung Đỉnh lại bắt đầu bất công.

Hàn Đông may mắn đến độ vui không nổi nữa.

...

Tới đoàn phim, Lý Thượng mới vừa quay xong màn diễn chạy kia, ngồi ở trên nệm nghỉ ngơi.

Hàn Đông lại đi qua ầm ĩ: "Thật là chạy sao? Không đơn giản a!"

Lý Thượng quơ quơ thuốc mỡ trong tay.

"Đây có phải của cậu không?"

Hàn Đông thắc mắc, "Thuốc mỡ của tôi như thế nào lại chạy chỗ cậu?"

"Đêm qua nhặt được ở cửa sổ."

Hàn Đông nháy mắt hiểu ra, cái trứng, ta đây cảm mạo không ngờ là vì đêm qua đưa thuốc cho hàng này?

"Cám ơn nhiều a." Lý Thượng nói.

Hàn Đông hừ lạnh một tiếng, "Cậu con mẹ nó giờ mới biết nói với tôi một tiếng cám ơn?"

"Cái gì gọi là 'giờ mới biết'? Trước kia cậu cũng chưa từng giúp tôi cái gì a!"

"Tại sao không có? Cậu nha, phạm vào nhiều chuyện thất đức như vậy, lão tử không chỉnh cậu chính là giúp rồi."

Được rồi... Lý Thượng ném thuốc mỡ cho Hàn Đông.

"Thuốc này thật đúng là rất hữu hiệu, tôi đêm qua bôi một chút, sáng hôm sau liền tiêu sưng."

"Vậy cậu mượn dùng đi, đưa tôi làm gì?"

Lý Thượng cười xấu xa, "Cậu không phải so với tôi còn cần hơn sao? Ở trong nhà sẽ..."

"Cút cả nhà ngươi đi!" Hàn Đông một phen giật trở về.

280. Chương 274: Thật Thô Ráp

Mấy màn ảnh sắp quay xong rồi, Hàn Đông mới phát hiện Du Minh không tới.

"Minh Nhi đâu?" Hỏi Hạ Dương Trác.

"Không rõ lắm, sáng sớm gọi điện thoại đã không có người tiếp, Lỗ đạo diễn thúc giục tôi đến, tôi không thể đi tìm anh ấy."

Hàn Đông cũng gọi điện thoại cho Du Minh, đồng dạng không ai tiếp, gọi cho Hạ Hoằng Uy cũng là như thế.

Không hay, sẽ không phải xảy ra chuyện gì rồi đi?

Hàn Đông chào Lỗ đạo diễn một tiếng, liền vội vàng chạy tới chỗ Du Minh.

Kết quả, Du Minh vẫn ở phòng của mình, thành thành thật thật ngồi bên trong.

"Tôi gọi điện thoại sao cậu không tiếp a?" Hàn Đông hỏi.

Du Minh thản nhiên trả lời: "Tôi không biết."

"Cậu không biết?"

“Ân.”

Hàn Đông nhìn chằm chằm Du Minh một lát, rõ ràng cảm giác tâm tình của cậu không tốt lắm.

“Cậu làm sao vậy?” Hàn Đông hỏi.

Du Minh nói: “Không có việc gì.”

“Hạ Hoằng Uy đâu?” Hàn Đông lại hỏi.

Du Minh trầm mặc lúc lâu mới mở miệng nói: “Bị biểu đệ… gọi đi rồi.”

“Đã bao lâu?”

“Từ tối qua đến giờ.”

“Vậy cậu gọi điện thoại chưa?”

Du Minh lại lặng im.

Hàn Đông mơ hồ cảm thấy được gì đó, “Điện thoại hai người đều gọi không thông, sẽ không phải là…”

Sự thật chứng minh Hàn Đông đoán là chính xác, Nguyên Trạch chính chặt đứt mọi phương thức liên lạc giữa hai người rồi.

“Ta kháo, hắn dựa vào cái gì a?”

Du Minh nói: “Nguyên Trạch từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh cha mẹ Hạ Hoằng Uy, thời gian Hạ Hoằng Uy ở nước ngoài rất lâu, cho nên cảm tình của Nguyên Trạch đối với họ so với Hạ Hoằng Uy còn thân hơn.”

“Kia thì thế nào? Hạ Hoằng Uy một thân mạnh mẽ quyết đoán đâu? Hắn không phải một khi hạ quyết tâm, bất luận kẻ nào cũng không thể lay động sao? Sao lần này bỗng dưng mềm nhũn như vậy?”

Du Minh nói: “Nguyên Trạch lần này đến là có chuẩn bị, huống chi hắn chính lại đại diện cho cha mẹ Hạ Hoằng Uy. Anh ta dù là muốn đối kháng, cũng phải nghĩ kĩ trước.”

Hàn Đông vẫn là tức giận bất bình, “Hắn phản đối thì phản đối, dựa vào cái gì lấy mất di động của cậu? Hắn có tư cách này sao?”

Du Minh không nói gì.

“Hắn hiện tại ở đâu? Rời tiểu đảo rồi sao?” Hàn Đông hỏi.

Du Minh nói: “Không, còn ở lại gian phòng gỗ Vương tổng an bài kia.”

“Fuck, tôi đi xem một chút.”

Hàn Đông dứt lời liền nghĩa khí ào ào đi rồi.

Du Minh nói không sai, một chuyến này của Nguyên Trạch là có chuẩn bị mà đến.

Nhà gỗ nhỏ trong ngoài ba tầng bảo vệ nghiêm cẩn, Hàn Đông căn bản là xông vào không được.

“Nguyên Trạch, ngươi con mẹ nó ra đây cho ta! Tôn Tử ở bên trong giả bộ cái gì? Đây là địa bàn của ai biết không? Ngươi con mẹ nó còn đắc ý, lão tử đem ngươi đá bay một hải lý tin không…”

Nguyên Trạch hỏi trợ lý: “Ai ồn ào ở bên ngoài?”

“Hàn Đông.”

“Lại là cái thứ người tởm ghê kia, khỏi để ý đến hắn.”

Hàn Đông tiếp tục kêu gào: “Ngươi con mẹ nó nếu không ra, có tin ta đem nhà ngươi đốt hay không?”

Mới vừa nói xong, bùng cái một trận lửa lớn bốc lên.

Ta kháo!

Hàn Đông tự mình cũng sợ tới mức lùi vài chục bước.

Chuyện gì xảy ra?

Đạo hạnh của ta không sâu đến phần này đi? Chỉ dựa vào lực ý chí đã đem nhà đốt rồi? ?

"Nguyên tổng, không ổn, cháy rồi."

Mười mấy người vây hỗ lấy Nguyên Trạch chạy ra bên ngoài, Nguyên Trạch quát: "Đừng chỉ vây tôi, Hạ Hoằng Uy còn ở bên trong."

"Ngài đừng vội, có người đi cứu Hạ đại thiếu rồi."

Ngay khi tất cả mọi người vội vàng cứu hoả, một bàn tay to vung vung bật lửa, trên mặt lộ nụ cười nham hiểm, nhanh chóng biến mất ở trong rừng.

Cứ việc nhiều người phòng hộ, tóc Nguyên Trạch vẫn bị xém một đoạn, hơn nữa ở vị trí tóc mái, muốn che cũng vô pháp, mức độ căm tức có thể suy nghĩ là biết.

"Con mẹ nó cũng dám đốt tôi?" Nguyên Trạch một phen túm áo Hàn Đông.

Hàn Đông mới vừa rồi còn ồn ào đến hăng hái, lúc này hoàn toàn hoảng sợ rồi.

"Không không… Không phải tôi, trên người của tôi ngay cả trang bị đánh lửa đều không có, làm sao có thể…"

Nguyên Trạch ngắt lời hắn, "Ý của cậu là đám bảo tiêu của tôi đốt sao?"

"Không không, cậu hiểu lầm, ý của tôi có thể là lửa núi, lửa núi…"

"Thế nào con mẹ nó lại có núi?"

"A?…"

"Bắt hắn cho trói lại!" Nguyên Trạch hạ lệnh.

Hàn Đông cũng gấp rồi, "Các ngươi dám trói ta một cái thử xem? Vô pháp vô thiên ! Là địa bàn của ai biết… Ngô…"

Nói còn chưa nói xong, đã bị người trói lại giải đến phi cơ.

"Nguyên tổng, đừng tức giận nữa, trước đi đổi lại quần áo đã."

Nguyên Trạch như trước trầm mặt hỏi: "Tiểu tử đó cột chắc chưa? Đừng để cho hắn chạy."

"Yên tâm đi, vừa rồi lúc tôi đi vào xem hắn đã ngủ, khẳng định chạy không được."

Nguyên Trạch bỗng nhiên cân nhắc một trận, lại hỏi: "Anh xác định Hàn Đông lúc ấy không hề động thủ sao?"

"Theo mấy bảo tiêu canh ở cửa, Hàn Đông không có dấu vết động thủ."

"Kỳ quái, như thế nào đột nhiên lại cháy đây?"

Trợ lý thật cẩn thận trả lời: "Có thể nào là Quỷ Hỏa hay không?"

"Quỷ Hỏa?" Nguyên Trạch nhíu mày.

"Bọn họ đều nói Hàn Đông người này đặc biệt tà pháp, thường thường lập lễ cúng bái, có thể.."

Nguyên Trạch hừ cười một tiếng, "Ý của anh, Hàn Đông thổi một ngụm tiên khí, lửa này liền cháy?"

Trợ lý, "Bản thân tôi không nghĩ như vậy …"

Nguyên Trạch trực tiếp ngắt lời, "Nếu hắn thần như vậy, như thế nào lại bị chúng ta trói? Chẳng phải đã sớm chạy trốn?"

Mới vừa nói xong, một bảo tiêu liền từ khoang cách vách chạy vội tới.

"Nguyên tổng, không ổn, Hàn Đông không thấy nữa."

Nhãn cầu Nguyên Trạch hơi kém rơi ra.

“Cái gì? Không thấy?”

Bảo tiêu gật gật đầu, “Mới vừa rồi còn thành thành thật thật nằm ở trên giường, giờ người đã không còn.”

“Có phải là ẩn nấp ở đâu không? Các người tìm hết chưa?”

“Từ trên máy bay đến dưới đất, chúng tôi tìm rất nhiều lần rồi, đều không có.”

Nguyên Trạch càng nghi ngờ, tạm thời không nói nhiều người trông coi như vậy, Hàn Đông như thế nào lại chạy trốn từ máy bay ra ngoài được? Rồi một vòng lại một vòng trói này, hắn là cởi bỏ như thế nào?

Chẳng lẽ thực sự là có pháp lực?

Nguyên Trạch đang nghĩ ngợi, Vương Trung Đỉnh liền dẫn người tìm tới cửa.

“Hàn Đông đâu?”

Nguyên Trạch lạnh lùng trả lời: “Không có ở chỗ tôi.”

“Giữa ban ngày đem người của tôi trói lại, lại dám nói không có ở chỗ này?”

Nguyên Trạch nói thẳng, “Trói là trói lại rồi, nhưng người của anh thật sự rất thần, vừa thấy ngủ một giấc liền bỏ chạy rồi.”

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh đổi đổi, lại gọi điện thoại cho Nhị Lôi canh giữ ở phòng thủy tinh.

“Hàn Đông đã trở lại chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Có cho người để ý trên đường không?”

“Có, nhưng mà không phát hiện thân ảnh Hàn Đông.”

Vương Trung Đỉnh cúp điện thoại, lại nói với Nguyên Trạch: “Lập tức giao người ra đây.”

Nguyên Trạch cười lạnh một tiếng, “Tôi nói người không có ở chỗ tôi, coi như hắn ở chỗ tôi, tôi đem hắn giam lỏng vài ngày, không phải vừa hay giúp Vương tổng thanh tịnh chút sao?”

Vương Trung Đỉnh quét qua một quyền, “Tôi bảo giao người ra!”

Tròng mắt Nguyên Trạch nháy mắt sung huyết, mẹ nó, gây thành như vậy? Mấy lời lúc trước nói “vứt đi không xong” kia đó đều là đánh rắm sao?

Vương Trung Đỉnh hiện tại đã chẳng quan tâm là chính mình trước sau có đồng nhất hay không, trực tiếp túm cổ áo Nguyên Trạch chất vấn: “Người có phải bị đốt rồi hay không? Có không?”

Nguyên Trạch đã sắp nghiến nát răng rồi.

Phóng hỏa chính là hắn, bị đốt chính là lão tử, ngươi hỏi hắn có bị đốt hay không?

Vương Trung Đỉnh không hỏi tiếp liền sai người lục soát phi cơ của Nguyên Trạch.

Thủ hạ Nguyên Trạch đương nhiên không chịu.

Một trận chiến là không thể tránh né.

Kết quả đánh cũng đánh rồi, lục soát cũng lục soát rồi, phi cơ cũng sắp bị phá tung, vẫn không nhìn thấy bóng dáng Hàn Đông.

Thủ hạ Vương Trung Đỉnh nhắc nhở: “Có khi nào là Hàn Đông mộng du chạy đi, sợ lại bị bắt, trộm tìm một chỗ ẩn nấp rồi?” (đến thủ hạ cũng thông minh vậy nữa :3)

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh đổi đổi, cái gì cũng không nói, lập tức đi ra ngoài.

Nguyên Trạch ở phía sau ném đến một câu.

“Cái vị kia tốt nhất đã xảy ra chuyện, nếu không tôi quyết không để yên.”

Giờ này khắc này, Hàn Đông đang ngủ ở trên giường lớn của Thái Bằng.

Thái Bằng đoán Hàn Đông mộng du sẽ từ phi cơ của Nguyên Trạch chạy ra ngoài, vì thế liền "tiếp ứng" giữa đường, trộm đưa hắn tới phòng mình.

Thái mỗ đã lâu chưa động vào nam nhân nhìn thấy hai cái đại chân dài mà bao người thèm nhỏ dãi, có thể nào không thừa dịp loạn này nếm thử một ngụm tiên?

(tiên: tươi ngon)

Kết quả, quần đã lột, tay đã sờ lên rồi, lại bị Hàn Đông u u hai chữ làm buồn rụt trở về.

"Thật thô ráp."

"..."

Vương Trung Đỉnh đi khỏi không bao lâu, trợ lý Nguyên Trạch liền nhận một cuộc điện thoại.

"Chúng tôi vừa đến hiện trường hoả hoạn xem qua, từ nhà gỗ thông hướng rừng rậm có một đám cỏ đã bị đốt, tôi đoán lửa chính là từ bên kia dẫn qua."

Trợ lý đem kết quả này nói cho Nguyên Trạch.

Nguyên Trạch nhíu mày, "Ý của anh, có người ngầm vu oan giá họa?"

"Tôi nghe nói hai ngày trước ở đây từng phát sinh sự cố."

Thần kinh Nguyên Trạch căng thẳng, "Như thế nào?"

"Nướng thịt."

"Nướng thịt?"

Trợ lý gật gật đầu, "Nghe nói là dùng chạc cây đã bị người tẩm cồn để nhóm lửa ..."

Nguyên Trạch đen mặt, "Ai lại thiếu đạo đức như vậy?"

"Nghe đồn là... Vương tổng."

281. Chương 275: Ngài Thật Khiến Tôi Phải Nhìn Với Cặp Mắt Khác Xưa

"Ý của anh lần này cũng là Vương Trung Đỉnh gây nên?" Nguyên Trạch cân nhắc không ra, "Động cơ phóng hỏa ở đâu?"

Trợ lý rụt rè nói: "Ngài lần trước... Không phải ở trước mặt người ta nói Hàn Đông không tốt sao?"

"Nhưng lúc đó y cũng tán thành."

"Ngoài miệng tán thành, trong lòng chưa chắc là nghĩ như vậy."

Nguyên Trạch vẫn là khó có thể chấp nhận, "Vương Trung Đỉnh cũng không cần làm đến bước này đi?"

Trợ lý xấu hổ, "Người ta có ngụy hay không, vừa rồi ngài còn chưa có thấy sao?"

(ngụy: đạo đức giả)

"Nhưng nhà là của y, chẳng lẽ chỉ bởi vì tôi nói vài câu không tốt về Hàn Đông, liền một mồi lửa thiêu hủy? Thanh niên mười bảy mười tám tuổi cũng chơi không đến loại điên này đi?"

Nguyên Trạch nói như thế, trợ lý cũng có chút chần chờ.

"Hơn nữa, sau khi cháy, Vương Trung Đỉnh vội vàng đến đây đòi người, chứng minh những việc trước đó căn bản không trong dự liệu." Nguyên Trạch lại nói.

Trợ lý nhỏ giọng phản bác: "Nhưng là Hàn Đông không ai tiếp ứng, hắn là chạy đi như thế nào?"

"Ý của anh là Vương Trung Đỉnh sớm đã biết Hàn Đông ở đâu, chỉ là cố ý đến đây bới lông tìm vết?"

Trợ lý dừng một chút, nói: "Kỳ thật có thể đến chỗ Vương tổng tìm hiểu một chút."

"Có ý tứ gì?"

"Nếu hiện tại Hàn Đông ở chỗ Vương tổng, chứng minh bọn họ sớm đã thông đồng rồi."

Cứ việc cảm thấy loại kết luận này rất điên rồ, nhưng Nguyên Trạch vẫn đứng lên.

"Tôi phải đi thử xem, y rốt cuộc ngụy tới cái cảnh giới gì."

…

Thái Bằng sau khi bị phun một câu 'tay thô ráp', liền trả thù vuốt qua vuốt lại mười mấy cái ở trên mặt Hàn Đông. Cảm giác thời gian thích hợp rồi, mới thả hắn ra.

Vương Trung Đỉnh mới đi tới nửa đường liền nhận được điện thoại của Nhị Lôi, báo cáo Hàn Đông đã an toàn trở lại.

Vương Trung Đỉnh vội vàng chạy về.

"Người đâu?" Hỏi Nhị Lôi.

Nhị Lôi chỉa chỉa vào trong buồng, "Còn ngủ đó."

Vương Trung Đỉnh nhanh chóng tiến vào phòng ngủ, đem toàn thân Hàn Đông ra kiểm tra một phen, xác định hắn không bị bỏng chút nào, mới thở nhẹ nhõm một hơi.

Sau khi ra ngoài, Vương Trung Đỉnh lại hỏi Nhị Lôi: "Cậu ấy là trở về từ đâu?"

Nhị Lôi chần chờ nửa ngày không mở miệng.

Vương Trung Đỉnh mơ hồ có dự cảm bất thường, nhưng vẫn phân phó: "Có chuyện nói thẳng."

"Lúc Tiểu Lương phát hiện, cậu ấy đang ở … cửa phòng Thái Bằng."

Mặt Vương Trung Đỉnh cọ một cái liền đen.

Lần thứ hai quay đầu vào phòng, lại đem toàn thân Hàn Đông kiểm tra một trận.

Lần này không chỉ có dùng mắt nhìn, còn dùng cả mũi ngửi.

Rất rõ ràng, mùi trên mặt cùng các bộ phận khác không giống. =))))

Cứ việc Thái Bằng chỉ là sờ sờ mặt Hàn Đông, trong lòng Vương Trung Đỉnh vẫn là dị thường không thoải mái, lấy khăn nóng lau một lần lại một lần.

Thời điểm Nguyên Trạch tới, Vương Trung Đỉnh đang thoa kem dưỡng da cho Hàn Đông.

"Nguyên tổng, ngài không thể vào, Nguyên…"

Phịch một tiếng.

Cửa trực tiếp bị đẩy ra.

Tay Vương Trung Đỉnh còn đang vuốt ve trên mặt Hàn Đông, động tác dịu dàng chậm rãi kia, thực sự có loại tư thế "Bởi vì một câu nói bậy, liền muốn đốt người".

"Vương Trung Đỉnh, ngài thật khiến cho tôi phải nhìn với cặp mắt khác xưa."

Nói xong câu đó, Nguyên Trạch liền bưng lên một gương mặt âm trầm quay đầu rời đi.

Đến đây, Vương Trung Đỉnh cái gì cũng đều minh bạch rồi.

Người phóng hỏa là Thái Bằng, gã đoán được Hàn Đông sẽ đi tìm Nguyên Trạch tính sổ, cho nên cố ý mai phục, chờ Hàn Đông xuất hiện, mới dẫn lửa sang.

Gã lại biết Nguyên Trạch nhất định sẽ giam Hàn Đông lại, Vương Trung Đỉnh cũng sẽ đi tìm Nguyên Trạch đòi người, cho nên cố ý dẫn Hàn Đông tới nhà mình, chờ thời gian thích hợp mới thả hắn ra, xây dựng ra một tình huống Vương Trung Đỉnh đạo đức giả cố ý bới lông tìm vết.

Cứ như vậy, gã đã đốt nhà giáo huấn Nguyên Trạch, lại vu oan Vương Trung Đỉnh, có thể nói nhất cử lưỡng tiện.

...

Nguyên Trạch sau khi trở về hỏi trợ lý: "Tên họ Thái kia vì sao lại bị đốt?"

Trợ lý nói: "Bởi vì họ Thái kia thích Hàn Đông."

Nguyên Trạch quả thực muốn chửi tục.

"Những người này đầu óc đều có vấn đề sao? Bày đặt mỹ nữ không thích, đi thích cái cái loại đại tóc quăn không có gì tốt kia?"

Trợ lý vẻ mặt quẫn bách, "Tôi cũng rất khó hiểu."

"Tôi hỏi anh, trên đảo này còn có người nào tính hướng bình thường không?"

Trợ lý âm thầm đếm, "Có vẻ như không còn mấy đâu."

"Không được, tôi không thể để cho Hạ Hoằng Uy ở lại loại hoàn cảnh này, càng chờ lâu càng cảm thấy đồng tính luyến ái là thứ đương nhiên."

Vì thế ngày hôm sau, lại một trận phi cơ hạ xuống tiểu đảo.

Lần này người xuống càng nhiều, giống như một chiến đội, trực tiếp đến chỗ của Hạ Hoằng Uy trói người.

"Cậu con mẹ nó điên rồi sao?" Hạ Hoằng Uy giận trừng Nguyên Trạch.

Nguyên Trạch nói: "Tôi không muốn để anh ở cùng một chỗ cùng bọn người ghê tởm này."

"Cậu lặp lại lần nữa, ai ghê tởm?" Hạ Hoằng Uy bóp chặt cổ Nguyên Trạch.

Nguyên Trạch mặt không đổi sắc dùng ngón tay chỉ lên Du Minh.

"Hắn."

Hạ Hoằng Uy hung hăng dùng lực, mặt Nguyên Trạch nháy mắt đen tím.

Mọi người vội vàng tiến lên khuyên.

Hạ Hoằng Uy nói cái gì cũng không buông tay, một tư thế muốn đem Nguyên Trạch bóp chết.

Cuối cùng vẫn là Du Minh mở miệng ngăn cản Hạ Hoằng Uy.

"Anh theo hắn trở về đi." Du Minh nói.

Hạ Hoằng Uy giận, "Có ý gì? Giữa đường muốn vứt bỏ tôi sao? Nếu biết em lập trường không kiên định, gặp phải chút khó khăn liền muốn lùi bước..."

Không ngờ, Du Minh ngắt lời hắn nói: "Trở về xuất quỹ."

(xuất quỹ = coming out: từ lóng nghĩa là công khai tình trạng đồng tính của mình)

Hạ Hoằng Uy sững sờ.

Du Minh lại nói: "Tôi không muốn mỗi ngày trải qua loại cuộc sống trốn Đông trốn Tây nữa."

Hạ Hoằng Uy bất động hơn nửa ngày mới mở miệng hỏi: "Em nói chính là lời thật lòng?"

"Thật lòng."

Nguyên Trạch cũng không để Du Minh để vào mắt, đi thẳng đến cạnh Hạ Hoằng Uy ném xuống một câu.

"Vậy chúng ta đi thôi."

Hai ngày sau không có truyện mọi ng nhé, lại bận thi nữa rồi :))))

282. Chương 276: Quý Nhân Tương Trợ

Khi Hàn Đông cùng Vương Trung Đỉnh chạy tới, Hạ Hoằng Uy đã không thấy đâu, còn lại một mình Du Minh ngồi bất động trên ghế sa lon, mặt không còn chút máu.

Kỳ thật cậu sợ.

Cậu không cô độc giống như Hàn Đông, một chút cũng không vướng bận, cậu có cha có mẹ, có bạn bè thân thích, còn có một bầy phóng viên vô lương lấy Bát Quái cậu làm vui.

Tình cảnh của cậu thay đổi, chịu ảnh hưởng không phải chỉ một mình cậu, còn có rất nhiều người vô tội cùng gặp tai ương.

Hàn Đông nhìn thấy bộ dạng này của Du Minh đương nhiên đau lòng không thôi.

"Fuck, đây là loại tiết tấu muốn buộc tôi câu dẫn hắn trước rồi sau đó tàn nhẫn vứt bỏ sao?"

Mới vừa nói xong cánh mông xinh đẹp liền trúng một quyền đau đớn.

"Em nói cái gì?" Vương Trung Đỉnh mắt hổ uy trừng.

Hàn Đông căng thẳng cười gượng hai tiếng, "Nói tàn nhẫn vứt bỏ hắn."

"Hai chữ phía trước."

Hàn Đông cố ý giả ngu, "Phía trước, phía trước nào có?"

Vương Trung Đỉnh lại dùng cái kìm nhổ đinh hung hăng kẹp lấy thịt mềm trên mông Hàn Đông, một giọng điệu nghiêm hình bức cung.

"Em mới vừa nói… Trước tiên như thế nào rồi mới vứt bỏ hắn?"

Hàn Đông yếu ớt hai chữ, "Câu… Dẫn…"

Ngay sau đó một tiếng tru lên cực độ cường hãn.

"A a a… em vừa nói chơi thôi, nói đùa đó."

"Bỏ tay ra." Vương Trung Đỉnh ra lệnh.

Hàn Đông cố ý một biểu tình nước mắt lã chã, "Em bỏ ra anh khẳng định nhéo em."

"Thiếu giả bộ đáng thương cho tôi, bỏ tay ra."

Hàn Đông không tình không nguyện bỏ tay ra, Vương Trung Đỉnh cố ý chậm một nhịp, để cho hắn nhanh chóng mang theo cái đuôi chạy trốn.

Cảm xúc của Du Minh bên kia không bởi vì màn này của hai người mà có chút chuyển biến tốt đẹp nào.

Thậm chí còn xem thường hỏi Hàn Đông: "Cậu tính chính xác không?"

Hàn Đông không kịp phản ứng, "Cái gì chính xác?"

"Nguyên Trạch với cậu…"

Bởi vì Vương Trung Đỉnh ở đây, Du Minh cũng không nói rõ ràng.

Hàn Đông, "Cảm giác là đúng, cụ thể còn chưa có kiểm chứng."

Du Minh nghi ngờ chính là nghi ngờ ở chỗ "Cảm giác" này.

"Cậu có thể nói cho tôi biết, cậu là như thế nào mà cảm giác được không? Là từ ánh mắt chán ghét hắn nhìn cậu? Hay là từ giọng điệu cầm đao mang súng của hắn nói với cậu?"

"Ách…" Hàn Đông tự mình cũng thấy kì lạ.

Vương Trung Đỉnh vừa muốn nói chen vào, di động liền vang lên, vừa nhìn là Vạn Lý Tình gọi tới, nói vậy có lẽ liên quan đến Hạ Hoằng Uy, vì không muốn kích thích Du Minh, y đi ra bên ngoài nghe máy.

Hàn Đông nhân cơ hội hỏi Du Minh: "Tình cảm của cậu đối với Hạ Hoằng Uy sâu đậm như vậy?"

Du Minh thản nhiên trả lời: "Tôi cũng không rõ lắm."

Trên thực tế người như Du Minh, có thể hạ quyết tâm tiếp nhận một người nào đó, cũng đã chứng minh hết thảy vấn đề.

Hàn Đông cắn răng trầm tư một lát, giống như hạ một quyết định rất khó khăn.

"Minh Nhi, cậu nếu muốn nhờ tôi giúp cứ việc nói thẳng. Ở phương diện Nguyên Trạch kia, tôi nghĩ tôi có thể cân nhắc giúp cậu."

Du Minh hoàn toàn một biểu tình bất vi sở động.

Hàn Đông tiếp tục thể hiện quyết tâm, "Tôi là nghiêm túc, cậu không cần ngại. Tôi sẽ không vì chuyện này hy sinh bản thân, theo hắn lên giường linh tinh, tôi sẽ dùng một loại phương pháp xảo diệu khác."

Du Minh liếc xéo hắn, "Tôi không ngại, vấn đề là coi như cậu quyết định hy sinh, người ta cũng chưa chắc đã chịu lên giường với cậu đi?"

Hàn Đông vẻ mặt xấu hổ, "Ngươi đây là hoài nghi mị lực của ca sao?"

"Tôi không phải hoài nghi mị lực của cậu, tôi là hoài nghi ánh mắt của hắn không đủ tuyệt thế."

Hàn Đông, "…"

Trên đường trở về, sắc mặt Vương Trung Đỉnh u tối, Hàn Đông tâm sự nặng nề, hai người rất lâu không nói chuyện gì.

Cuối cùng vẫn là Hàn Đông mở miệng trước.

"Hạ Hoằng Uy bên kia… Có phải rất khó khăn không ?"

Vương Trung Đỉnh trầm mặc hơn nửa ngày mới mở miệng, "Tình hình không lạc quan."

"Vậy hắn có thể vượt qua cửa ải khó khăn này không?"

Vương Trung Đỉnh nghiêng qua liếc Hàn Đông một cái, "Em không phải đại tiên sao? Loại sự tình này còn phải hỏi tôi?"

Hàn Đông lúc này mới nhớ ra, đúng vậy, ta là Đại Tiên nhi a, sao không hảo hảo tính một quẻ cho hắn?

Vì thế quãng đường còn lại, Vương Trung Đỉnh đi ở phía trước, Hàn Đông một mực mặt sau lẩm bẩm.

Đột nhiên, thanh âm dừng lại.

Cước bộ cũng dừng theo.

Vương Trung Đỉnh quay đầu vừa nhìn, sắc mặt Hàn Đông so với tiền cảnh của Hạ Hoằng Uy và Du Minh còn kém lạc quan hơn.

"Làm sao vậy?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Hàn Đông nói: "Hai người bọn họ được quý nhân tương trợ, cuối cùng vượt qua trùng điệp cực khổ, tới được với nhau."

"Đây không phải rất tốt sao?" Vương Trung Đỉnh thắc mắc.

Hàn Đông lau mồ hôi, "Tốt thì tốt, nhưng vấn đề là quý nhân này… Hình như là em."

Vương Trung Đỉnh đầu tiên là dừng nửa giây, để tiêu hoá hàm ý hai chữ"Quý nhân", kế tiếp trên mặt phong vân đột khởi, vô ảnh cước nháy mắt đánh phóng ngực Hàn Đông.

Hàn Đông ở trong rừng cây lủi đông trốn tây, liên tục cầu xin.

"Đừng hiểu lầm, đừng kích động, em nói quý nhân chưa chắc là hàm ý kia, có thể là em dùng lý lẽ tranh luận, lấy trí phục người, cũng hoặc là em lấy cái chết bức bách…"

Vương Trung Đỉnh cũng mượn một câu của Tây Tây.

"Em lừa gạt tên ngốc sao?"

"..."

Ở trong rừng, Vương Trung Đỉnh cùng Hàn Đông từ phía nam đuổi tới phương Bắc, dưới tàng cây đuổi tới trên cây, cuối cùng thẳng một đường trở về, đặt tại tự trên giường lớn.

Vương Trung Đỉnh dùng giọng điệu cảnh cáo thật lâu chưa dùng qua nói với Hàn Đông: "Em nếu dám bởi vì chuyện của người khác, động tâm tư trên người mình, tôi tuyệt đối không tha thứ."

Hàn Đông vẻ mặt chính sắc, "Yên tâm đi, em còn chưa mất trung tiết đến cái nông nỗi kia."

...

Chu Lê từ đoàn thể nhân viên Bát Quái mạnh mẽ kia, rất nhanh biết được tin tức bên Du Minh.

"Nghe nói những người đó trói Hạ công tử lại, lúc đó vừa hay đang ở trên giường Du Minh."

Nghe thấy tin tức này, nhãn cầu Chu Lê đều sắp trừng đến nổ.

"Hạ đại công tử kia lại thật là đại kim chủ sau lưng Du Minh? Hắn rốt cuộc là cái ánh mắt gì a? ! !"

Trợ lý Chu Lê cũng tỏ vẻ khó hiểu.

"Không phải nói nhà bọn họ đã có đính ước cùng Đường gia sao? Đường tiểu thư chính là kinh thành đệ nhất danh viện a, lúc ấy trong giới còn truyền tin hai người sắp tổ chức một hôn lễ thượng lưu mà, tại sao lại có chuyện Du Minh này?"

Chu Lê trầm tư một lát nói: "Hơn nữa thời gian giữa hai người bọn họ có vẻ như không ngắn, Du Minh bốn năm trước nhập giới, quay bộ phim điện ảnh đầu tiên liền mời tôi làm phối hợp diễn cho hắn, lương là 3 vạn."

"Ta thiên..." Trợ lý nhịn không được thổn thức, "Hạ công tử nghĩ như thế nào ? Còn có... Nếu việc này bị làm lớn, Du Minh chẳng phải chính thức xong rồi sao?"

Chu Lê hừ nói: "Nếu quả thật như vậy, Phùng Mục Chi sẽ được đắc ý, cô ta lúc trước chính là vì Du Minh mà bị hung hăng giáo huấn một trận."

Trợ lý hỏi: "Một khi Du Minh xảy ra sự cố, Phùng Mục Chi nhân cơ hội lợi dụng sơ hở, ta ngầm giúp bên nào?"

Chu Lê mắt đẹp chợt lóe, "Ai cũng không giúp, xem trò vui."

Trợ lý cười gật gật đầu.

Một lát sau, nàng lại nghĩ tới một việc, nói với Chu Lê: "Còn có một tin tức nho nhỏ, không biết là thật hay giả."

"Cô nói trước nơi phát ra tin tức đi."

"Từ miệng người bên Thái Bằng truyền tới."

Nghe được hai chữ "Thái Bằng", giữa lông mày Chu Lê nháy mắt lộ ra một tia tiếu ý.

Cái đinh trong mắt Vương Trung Đỉnh ... tin tức gã thả ra, cho dù không phải sự thật, khẳng định cũng chứa một tia mục đích.

"Tin tức gì?" Chu Lê vừa hỏi vừa rót một ly cà phê.

"Nghe nói mỹ nam băng giá lần này tới trói Hạ đại công tử, cũng là tình địch của Vương tổng."

Chu Lê hơi kém sặc chết.

"Cô là nói cái người đẹp đến đỉnh cao của nhân loại kia, hắn cũng yêu thích Hàn Đông sao?"

"Còn chưa, nhưng Hàn Đông đã tính ra rồi."

"Buồn cười chết người được chứ? Vương tổng yêu thích hắn tôi đã cảm thấy là chuyện lạ có một không hai rồi, vô địch đại soái kia… Sẽ không phải chính Hàn Đông động tâm tư với người ta đi?"

Trợ lý cũng cười theo, "Tôi cũng không rõ lắm, dù sao người bên Thái Bằng kia chỉ là nghe nói."

Nụ cười trên mặt Chu Lê thu hồi, "Thái Bằng… Chẳng lẽ là muốn ám chỉ cái gì?"

"Ám chỉ hay không tạm thời không rõ lắm, nhưng rõ ràng chính là: Vương tổng nhất định khó chịu vì chuyện này."

Chu Lê không biết nghĩ ra cái gì, khóe miệng đột nhiên hiện lên một tia cười lạnh.

…

Một tuần đã qua, ngoại cảnh Trộm Ảnh 2 cũng tiến đến giai đoạn kết thúc.

Quay xong phần diễn ở rừng rậm, trở về tiếp tục bổ sung mấy màn ảnh, phim có thể hơ khô thẻ tre rồi.

So sánh với bộ Trộm Ảnh 1 điệu thấp, phần Trộm Ảnh 2 này từ khi bắt đầu quay tới nay đều nhiệt nghị không ngừng.

Đầu tiên là thành công quá lớn của Trộm Ảnh khiến người xem sinh ra nghi ngờ, bởi vì từ trước tới nay một tác phẩn kinh điển nếu có phần sau, đều rất khó vượt qua bộ đầu tiên. Hơn nữa Trộm Ảnh còn là bước đột phá mới khai sáng hàng phim kinh dị trong nước, nếu muốn lại viết lên một kỳ tích nữa thật sự rất khó.

Tiếp theo chính là trong lúc quay phim Trộm Ảnh 2 đủ loại trắc trở, đặc biệt là sự kiện của Lý Thượng và Chu Lê, khiến cho người xem luôn ôm thái độ hoài nghi đối với chất lượng bộ phim.

Cuối cùng chính là kịch bản, Trộm Ảnh thành công, căn bản nhất mà nói chính là nhờ kịch bản, có thể tạo ra một kịch bản có nội dung đốt não như vậy nữa hay không, đây mới là điều người xem lo lắng nhất.

Đương nhiên, mấy vấn đề này không thể ảnh hưởng đến nhân khí cùng đánh giá tốt của nghiệp giới đối với bộ phim.

Quay phim tới hậu kỳ, chiến dịch tuyên truyền vừa rung chuông, cổ phiếu công ty liền một đường tăng cao. Các chương trình đại tống nghệ mời diễn viên trong đoàn cũng ngày càng tăng, ngay cả Vương Trung Đỉnh trước kia ngậm chặt Hàn Đông sống chết không buông, lần này cũng hiếm khi buông miệng.

(Tống nghệ: chương trình giải trí tổng hợp bao gồm rất nhiều các loại nghệ thuật như âm nhạc, hài kịch…)

Đến thời điểm nên lôi tên dởhơi một thân tài nghệ, tuyệt thế vôi hạn này ra cho mọi người mở mang tầm mắt rồi.

283. Chương 277: Giấu Tay Chút

Từ hôm Hạ Hoằng Uy bị Nguyên Trạch mang đi, mãi cho đến khi cả đoàn phim đã rút lui khỏi tiểu đảo xinh đẹp, Du Minh vẫn chưa thu được chút tin tức nào về hắn.

Ngay cả Vương Trung Đỉnh mấy lần muốn liên hệ làm thông đạo đều bị chặn.

Giữa lúc mỗi người tâm tình khó chịu, đều cũng lựa chọn cách sống thoải mái nhất. Du Minh thời gian này thường thường một mình chờ đợi ở ký túc xá, cái gì cũng không làm.

Nói đến cùng, cậu vẫn là thích tĩnh lặng.

Nếu như không có đoạn tình cảm kia tác động, cậu sẽ không bước ra khỏi thế giới đơn độc phong bế này. Nếu như không có ham muốn cùng Hạ Hoằng Uy kề vai, cũng sẽ không giống tiêm như máu gà hối hả chạy vạy ngược xuôi.

Quay xong tổ màn ảnh cuối cùng của mình, Hàn Đông đến gõ cửa Du Minh.

"Hạ Hoằng Uy có tin tức gì chưa?"

Du Minh lắc đầu.

"Cậu cũng không thử đi tìm chút?" Hàn Đông hỏi.

Du Minh nói: "Tôi căn bản không biết đi đâu tìm."

"Đi đến nhà hắn a..." Hàn Đông vừa nói xong cũng ý thức được không ổn, "Cha mẹ chắc chắn sẽ không để hắn ở chính nhà mình, những chỗ khác cậu đã hỏi thăm qua chưa?"

Du Minh thản nhiên trả lời: "Không có chỗ nào khác, chỉ có khách sạn hoặc hội sở."

Nghe nói như thế, Hàn Đông bất đắc dĩ thở dài.

"Nếu hai người trước kia vẫn luôn trải qua như vậy, kia còn không bằng tháo gỡ khúc mắc, bước qua cửa này sớm một chút."

"Bỏ đi, không nói tôi nữa, phim của cậu quay xong rồi sao?" Du Minh hỏi Hàn Đông.

Hàn Đông gật gật đầu, "Quay xong rồi, ngày kia chính thức hơ khô thẻ tre. Lễ Chúc Mừng cậu nhất định phải tới a! Lỗ đạo diễn dặn đi dặn lại rồi, tuyệt đối không thể thiếu cậu."

"Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ tham gia."

Hàn Đông lại nhìn chằm chằm Du Minh chốc lát, nói: "Mấy ngày nay tôi không đến chỗ Vương Trung Đỉnh nữa, ở lại ký túc xá cùng cậu."

"Ít làm trò." Du Minh sớm đã nghe đến ngán, "Cậu lần đó nói theo bồi tôi, không phải mộng du lên lại trộm chạy về đi?"

"Lần này cam đoan sẽ không." Hàn Đông thề son sắt.

Du Minh thái độ quyết đoán, "Vậy cũng không cần."

"Vì cái gì a?" Hàn Đông nghĩ mãi mà không rõ.

Du Minh tức giận nói: "Tôi thật vất vả mới bỏ được tình cảm đối với cậu, cậu đừng có tới vời tôi nữa."

Hàn Đông đầu tiên là sửng sốt, tiếp đó lại hậu trứ kiểm bì cười ha ha.

"Cậu tiếp tục yêu thích tôi đi, lão tử cô độc một mình, ngay cả một thân thích cũng không có, tuyệt đối không ai làm khó dễ cậu."

Du Minh hừ lạnh một tiếng, "Thân thích thì không có, tình địch so với thân thích còn nhiều hơn."

Hàn Đông, "..."

Buổi tối, bởi vì chuyện của công ty chưa xong, Vương Trung Đỉnh liền một mực ngồi ở bàn máy tính xử lý công vụ, Hàn Đông chỉ có một mình lăn lộn trằn trọc ở bên cạnh không ngủ được.

"Em tiếp tục lăn một cái nữa thử xem." Vương Trung Đỉnh quả nhiên đen mặt, "Thay người ta hao tâm vớ vẩn cái gì?"

Hàn Đông liền không nhúc nhích nữa.

Một lát sau, Vương Trung Đỉnh nhìn qua bên kia, mắt Hàn Đông còn đang mở trân châu.

"Có chuyện gì phải không?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Hàn Đông không nói gì.

"Lại đây xoa bóp eo cho tôi." Vương Trung Đỉnh nói.

Hàn Đông miễn cưỡng: "Vì sao phải xoa bóp eo cho anh?"

"Ngồi quá lâu, thắt lưng mỏi."

“Không đến mức đi? Mới ngồi như vậy hai ngày, xương sống đã gánh không được sao? Sau này như thế nào tiếp tục với anh đây?”

Vương Trung Đỉnh tức giận, “Thời điểm chưa có em, thắt lưng này của lão tử ngồi trên mười ngày nửa tháng cũng không có vấn đề gì.”

“Anh còn đổ cho em? Mỗi lần đều là anh chủ động được không?”

Vương Trung Đỉnh lại nói: “Em nếu không gây sức ép, tôi có thể động thủ với em sao?”

“Em gây sức ép như thế nào?” Hàn Đông cố ý hỏi.

Vương Trung Đỉnh mặt lạnh trả lời: “Em gây sức ép như thế nào, tự trong lòng còn không rõ sao?”

“Em không rõ ràng lắm, cầu Vương ca chỉ điểm.” Hàn Đông cười xấu xa.

Vương Trung Đỉnh hơn nửa ngày mới nghẹn ra hai chữ.

“Sờ tôi.”

Hàn Đông lại hỏi: “Em sờ anh như thế nào?”

“Em nói sờ thế nào sao? Em nếu chỉ sờ tóc tôi, tôi có thể nổi hứng ‘Thu phục’ em sao?”

Hàn Đông hậu trứ kiểm bì cười hắc hắc.

“Đừng nhiều lời, nhanh lại đây.” Vương Trung Đỉnh nói xong liền nằm úp sấp trên ghế sa lon, chờ Hàn Đông đến xoa bóp.

Hàn Đông thuận theo đi tới, ban đầu còn nghiêm túc xoa bóp, sau lại quẳng gánh giữa đường, giống như con rùa lớn bám trên người Vương Trung Đỉnh quyết không động đậy nữa.

Vương Trung Đỉnh động thân một chút, “Làm gì đây?”

“Cơ bắp trên lưng anh, thực sự rất dễ chịu.” Hơi thở nóng bỏng của Hàn Đông phả lên mặt Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh nghiêm túc nói: “Đừng làm loạn nữa a, nói cho em biết, tôi hôm nay còn có công việc chưa làm xong đâu.”

“Em biết, em không làm loạn.”

Vương Trung Đỉnh lặng im nhìn cái bàn tay đang với vào đũng quần mình, hỏi: “Vậy em hiện tại đang làm gì?”

“Giấu tay chút.”

Vương Trung Đỉnh, “…”

Dưới tình huống bình thường, một khi Hàn Đông trở nên quá đói khát, chính là biểu hiện của thiếu cảm giác an toàn.

Điểm này Vương Trung Đỉnh đã sớm cảm thấy, loại đứng ngồi không yên này của Hàn Đông cũng không phải là hoàn toàn là lo lắng cho Du Minh, cũng có một bộ phận là ưu sầu cho chính bản thân.

Quả nhiên, sau khi thích xong, loại cảm xúc này liền biểu hiện ra ngoài rồi.

“Em hiện tại phát hiện không cha không mẹ thật tốt, cũng không cần xuất quỹ.”

Vương Trung Đỉnh, “… Em thật lạc quan.”

“Nếu hài tử của anh tính hướng không bình thường, anh cũng sẽ ủng hộ sao?” Hàn Đông hỏi.

Vương Trung Đỉnh thản nhiên trả lời: “Tôi sẽ tôn trọng ý kiến của nó.”

Trên thực tế không tôn trọng cũng không còn biện pháp, chính mình cũng là cái đức hạnh này, còn có tư cách gì hạ lệnh cưỡng chế nhi đồng?

“Em đột nhiên phát hiện một phương án hoàn mỹ, có thể giúp cho ba miệng nhà chúng ta tiếp tục vui vẻ hòa thuận, hơn nữa sẽ không bị cản trở ở phía phụ mẫu.”

“Cái gì?”

“Em và Tây Tây cùng một chỗ.”

“...”

Mười giây đồng hồ sau, Vương Trung Đỉnh một tay túm Hàn Đông nhấc lên.

“Tôi thấy em chính là quá rảnh rỗi, nếu không muốn nghỉ ngơi, vậy luyện vũ đạo đi, miễn cho đến lúc lên chương trình lại mất mặt.”

Chương trình tống nghệ Hàn Đông tham gia lần đầu này có một đoạn khách quý khiêu vũ mở màn, Vương Trung Đỉnh biết rõ trình độ của Hàn Đông, cho nên gần đây luôn luôn đốc thúc hắn luyện tập.

“Đã trễ thế này còn luyện? Em buồn ngủ rồi, nhảy không nổi.”

Vương Trung Đỉnh nói, “Vừa rồi ở trên người tôi không phải xoay đến rất phấn chấn sao? Xoay như vừa rồi vậy, tuyệt đối không thành vấn đề.”

...

284. Chương 278: Vương Gia Tổng Động Viên

Ba ngày sau, tập đoàn Trung Đỉnh tổ chức một bữa tiệc—— tiệc hơ khô thẻ tre Trộm Ảnh 2 .

Nếu yến hội năm trước dùng sự hòa thuận ấm áp để hình dung, năm nay chính là phi thường náo nhiệt. Trên trăm hãng truyền thông hỗn loạn trước cửa khách sạn nơi tổ chức hoạt động, mỗi lần có một diễn viên đến, đều gợi lên một trận ồn ào.

“Hạ Dương Trác, Hạ Dương Trác đến đây.” Một đám phóng viên giơ mic lên vọt tới.

“Nghe nói vai diễn lần này rất có tính khiêu chiến, trong quá trình quay phim có gặp phải khó khăn gì không?”

“Hai đại ảnh đế làm lá cây cho anh, anh có cảm thấy áp lực hay không?”

“...”

Hạ Dương Trác bưng lên bộ mặt than do đích thân chưởng môn dạy dỗ, cực độ thích hợp ứng phó tình huống như vậy, trực tiếp “Cám ơn mọi người quan tâm”, tuyệt đối cái gì cũng không nói, một đường thần bí rời đi.

“Lý Thiên Bang, Lý Thiên Bang đến đây.” Đám phóng viên lại chạy vội qua hướng Lý Thiên Bang.

“Lý Thiên Bang, xin hỏi anh lần này lại là diễn nhân vật phản diện sao?”

Lý Thượng cười nhạt một tiếng, “Thể đem nhân vật xấu xa diễn đến cùng.”

Đám phóng viên bị đùa cười ha ha, nhịn không được cấp thêm cho Lý Thượng mấy cảnh.

Không đầy một lát, Hàn Đông cũng tới.

Trong ba người này, danh vọng cùng danh tiếng cao nhất chính là Hàn Đông, nhưng nhân khí thấp nhất cũng là hắn. Hạ Dương Trác từ khi xuất đạo tới nay liền chiêu đến hàng vạn hàng nghìn sủng ái, Lý Thượng mặc dù là không phải luôn được bám riết, nhưng độ tỏa sáng cao, phạm vi khán giả trụ cột so với Hàn Đông rộng hơn rất nhiều.

(nhân khí lạ độ yêu thích của mọi người ấy)

Cho nên độ nhiệt tình của phóng viên đối với Hàn Đông có chút thấp hơn, nhưng độ lễ phép lại cao hơn không ít, vấn đề phỏng vấn cũng cao hơn một tầng.

"Hàn lão sư, ngài đánh giá như thế nào về diễn xuất của mình trong bộ phim này?"

Sắc mặt Hàn Đông hắc tuyến, trong miệng gian nan nặn ra bốn chữ —— "Thành ý chi tác". (tác phẩm kinh điển)

Cũng có phóng viên nhị bức, mở miệng hỏi: "Hàn lão sư, ngài đón diễn bộ phim này là xuất phát từ tâm tính gì?"

Trong lòng Hàn Đông thẳng mắng "Fuck cả nhà ngươi", bộ phim này chính là lão tử đầu tư có được hay không?

Càng đau lòng hơn còn ở mặt sau.

Bởi vì Tây Tây có phần phát biểu công khai, cơ hồ cả nhà Vương gia đều đến tổng động viên.

Vương lão gia tử thì không cần nói, cháu mình biểu diễn tất sẽ có mặt. Vương Hải Chí tuy rằng đã lui ở tuyến sau, nhưng thân là nguyên chủ tịch, Tứ gia gia của Tây Tây, đến cổ động cũng là chuyện bình thường.

Nhưng mà có hai người Hàn Đông không tưởng được.

Thì chính là cha mẹ Vương Trung Đỉnh.

Nếu MC không báo, rất nhiều người đều không chú ý đến cặp vợ chồng điệu thấp này.

Nhưng Hàn Đông là một ngoại lệ.

Gương mặt nghiêm túc ổn trọng của Vương Hải Hồng vừa hiện ra ở cửa, trong lòng Hàn Đông liền run rẩy.

Nhạc phụ đại nhân đến rồi.

So sánh, "Nhạc mẫu" thì có vẻ ôn hòa hơn. Cứ việc quần áo giản dị, mặt mộc tự nhiên, Hàn Đông vẫn là nhìn ra phong cách quý phái cùng sở sở động nhân trên người nhạc mẫu.

Hơn nữa nữ nhân này trí tuệ cực phú.

Hơn phân nửa khôn khéo của Vương Trung Đỉnh hẳn đều là di truyền từ mẫu thân.

Đồng thời trong lúc Hàn Đông đánh giá nhạc phụ nhạc mẫu, Nhị lão cũng đánh giá lại hắn.

"Nam nhân này sao bộ dạng giống cháu nội chúng ta như vậy?"

"Ông bây giờ mới phát hiện?" Vương mụ mụ cười cười, "Từ bộ phim điện ảnh năm trước của cậu ta tôi đã phát hiện."

Vương lão gia tử ở bên cạnh chen lời nói: "Cậu ấy không chỉ có diện mạo giống cháu nội ngươi, nhưng lại giống cả mẹ ngươi nữa."

Lời này vừa nói ra, không chỉ có Vương Hải Hồng ngây ngẩn, ngay cả Vương Hải Chí đứng ở một bên cũgng sững sờ theo.

"Cha, người già đến hồ đồ rồi đi? Mẹ của con lúc trẻ rất xinh đẹp! Há lại có thể so sánh với tiểu tử này?"

Vương lão gia tử ha ha cười, "Đó là ngươi chưa thấy qua tạo hình nữ trang của cậu ta, thật sự kinh diễm."

"Ngũ quan dày dạn chói mắt như vậy, giả dạng thành nữ trang có thể xinh đẹp?" Vương Hải Hồng nghi ngờ thật sâu.

Vương lão gia tử đem một tấm ảnh cắt ra từ trailer phim mới đưa cho Vương Hải hồng xem.

Vương Hải Hồng, "Đúng a, người xem diện mạo mẹ con lúc trẻ này, có chỗ nào giống hắn?"

Lúc này, sắc mặt Vương Hải Chí ở bên cạnh liền chuyển thành xanh lục, sâu kín nói: "Đó chính là hắn."

Vương Hải Hồng nhất thời trợn tròn mắt, "Anh nói ai?"

Vương Hải Chí đã không muốn nhắc lại lần nữa, bởi vì khi Vương lão thái thái sinh hạ mình tuổi tác đã cao, hơn nữa lại mất sớm, Vương Hải Chí cơ hồ không có ấn tượng đối với mẫu thân của mình lúc còn trẻ, cho nên vấn đề này mà nói lại càng là tin dữ.

Vương Hải Hồng thấy Vương Hải Chí quyết đoán, phản ứng lại kịch liệt như vậy, đột nhiên nhớ tới cái vị lúc trước nhiệt náo khiến cho Vương Hải chí Chí và Vương thẩm ly hôn kia.

Sẽ không phải chính là —— hắn đi?

Vương Hải Hồng mặc dù biết việc này, nhưng lại không chú ý người này, nghĩ chỉ là một tên ẻo lả, hoàn toàn không hướng liên hệ đến trên người Hàn Đông.

Hiện tại vừa biết, ấn tượng đối với Hàn Đông nháy mắt lại thấp đi mấy bậc.

…

Trừ bỏ người trong Vương gia, Hoàng Thác cũng đến đây ủng hộ. Từ lần trước tận mắt nhìn thấy Hàn Đông vào hội sở 'tình thú' cùng Vương Trung Đỉnh, mục tiêu thánh khiết trong lòng Hoàng thủ trưởng đã chết hơn phân nửa, dẫn đến con đường kháng chiến giữ chủ quyền của Vương Trung Đỉnh đại thắng.

Mặc dù như thế, Hoàng Thác nhìn thấy Hàn Đông lần nữa lại vẫn ném xuống một câu không cam lòng.

"Không biết liêm sỉ gì đâu."

Khóe miệng Hàn Đông co giật, "Tôi là đi cùng với đối tượng của tôi, làm sao lại là không biết liêm sỉ đây?"

Hoàng Thác hừ lạnh một tiếng, không nói nữa, thẳng đi đến bên người Vương lão gia tử.

Một người khác đang ẩn nấp chờ thời cơ cũng lấn thân tới trước mặt Hàn Đông, nhìn thấy Hàn Đông đang bóc tôm hùm, không nói hai lời, nhặt một cái vỏ tôm ném lên trán hắn.

Hàn Đông tức giận mắng: "Ai có bệnh vậy?"

Thái Bằng chỉ cười không nói, ánh mắt nhìn chằm chằm Hàn Đông tựa như Hàn Đông đang nhìn chằm chằm tôm hùm.

Hàn Đông coi như gã không tồn tại, tiếp tục ra sức bóc tôm. Bởi vì không có dao, tôm hùm lớn bóc rất khó. Hàn Đông bình thường khi làm việc gì cũng từ từ chậm chạp, ngày hôm nay lại vội đến không được rồi, lột hơn nửa ngày cũng chưa được một miếng.

Thái Bằng rốt cục nhìn không được nữa vươn tay đoạt lại, "Tôi giúp đi, tên ngốc tử."

Hàn Đông không biết có phải là đói điên rồi hay không, lại có thể phá lệ không có cự tuyệt.

Động tác Thái Bằng nhanh nhẹn đem từng miếng vỏ giáp trên mình tôm hùm bóc đi, Hàn Đông ở bên cạnh dõi theo động tác trên tay gã, nhịn không được nhe răng cười.

"Đừng nhìn bộ dạng thô kệch, làm việc lại rất tinh tế tỉ mỉ a."

Thái Bằng hừ lạnh một tiếng, "Tôi hầu hạ cậu càng tinh tế tỉ mỉ hơn, một đầu ngón tay có thể cho cậu sướng đến tè ra quần."

"Anh con mẹ nó có thể đừng mỗi lần đều quảng cáo chút năng lực đó với tôi hay không? Bán không được sao?"

Thái Bằng cười ha ha, "Cậu nếu muốn được thanh tĩnh, vậy mua một lần đi."

"…"

Vương Trung Đỉnh một giây đồng hồ trước đang cười hỏi chào khách khứa, một giây sau nhìn thấy Hàn Đông cùng Thái Bằng mặt lập tức chìm xuống.

"Vương tổng, Triệu chủ nhiệm tới." Nhị Lôi nhỏ giọng nhắc nhở.

Vương Trung Đỉnh lúc này mới chuyển tầm mắt trở lại, thản nhiên trả lời: "Nhanh mời vào."

Thái Bằng vốn đang muốn thể nghiệm một hồi ngọt ngào bóc tôm cho người yêu, kết quả tôm mới vừa bóc xong, Hàn Đông liền phất tay về hướng bàn đặt đồ ăn vặt cách đó không xa.

"Đến đến đến, Tây Tây, ngoan."

Tây Tây giống như tiểu hỏa tiễn vọt tới, ngồi xuống đùi Hàn Đông liền ăn.

May mắn Thái Bằng không biết Tây Tây là nhi tử của Vương Trung Đỉnh, bằng không nhất định bị tức chết.

"Ăn chậm một chút, không ai giành với cháu." Hàn Đông vừa dỗ dành vừa lau miệng cho Tây Tây.

Kết quả miệng còn chưa có lau xong, nhi đồng trên tay đã bị người ôm đi rồi.

"Ai đưa đồ gì cháu cũng ăn bậy?" Vương Hải Hồng giận trừng mắt với Tây Tây.

Động tác của Hàn Đông cứng đờ.

Vương Hải Hồng cũng không cho hắn cơ hội bài bác, trực tiếp ôm nhi đồng rời đi.

Mệt chết người >.

285. Chương 279: Bị Đánh

Không lâu sau khi nghi thức bắt đầu, Tây Tây liền đại diện diễn viên lên sân đấu phát biểu.

Nếu là những nhi đồng cùng tuổi khác, nhìn thấy loại tình huống này đã sớm sợ tới mức nói không ra lời. Tây Tây lại vững vàng bước đi, đôi mắt nhỏ liếc nhìn mọi người miễn bàn có bao nhiêu thần.

"Cảm tạ các bằng hữu truyền thông đến tham dự tiệc hơ khô thẻ tre của Trộm Ảnh 2 , cháu đại diện cho toàn bộ diễn viên bày tỏ lòng hoan nghênh nhiệt liệt …" Nói xong tự mình đưa tiểu bàn tay lên vỗ trước.

Dưới đài một mảnh tiếng vỗ tay cùng tiếng cười.

Đứa nhỏ này thật là đáng yêu.

Hơn nữa kiểu cách đáng yêu không phải chu môi bán manh, mà là ngoại hình tinh quái cùng khí chất trầm ổn hình thành một loại manh đối lập, đặc biệt ấn tượng.

Tây Tây không kiêu không vội tiếp tục nói: "Cháu còn muốn đại diện cho toàn bộ diễn viên cảm tạ nhóm thúc thúc, a di làm việc ở phía sau màn ảnh…" Nói xong lại trịnh trọng cúi người.

Thành viên đoàn phim phải gọi là một cái cảm động a.

Người cha và thân thích ngồi ở dưới đài vẻ mặt lại càng tự hào.

Phát biểu xong, MC lại hỏi Tây Tây: " Trộm Ảnh 1 cháu đã xem chưa?"

Tây Tây gật gật đầu, "Đã xem."

MC kinh ngạc, "Cháu nhỏ như vậy cũng xem phim kịnh dị?"

"Không riêng phim kịnh dị, cháu cái gì cũng đã xem."

Ánh mắt MC sáng lên, "Vậy cháu cho chúng ta mấy câu đánh giá Trộm Ảnh 1 được chứ?"

Mọi người cơ hồ không ôm bao nhiêu hi vọng đối với câu trả lời của Tây Tây, dù sao mới là nhi đồng bảy tám tuổi, có thể xem hiểu cái gì đây? Có chăng chỉ là "Thật đáng sợ", "Thật kích thích" linh tinh.

Không nghĩ tới, Tây Tây trầm tư một lát nói: "Kinh sợ có thừa, hồi hộp không đủ, trinh thám có hạn, manh mối đơn nhất."

Lời vừa nói ra, mọi người ồn ào.

Nhi đồng nhà ai mà lợi hại như vậy?

MC lập tức lại hỏi: “Kia nếu so sánh Trộm Ảnh 1 cùng Trộm Ảnh 2 , cháu cho rằng phần nào xuất sắc hơn?”

Tây Tây không nghĩ ngợi nói: “Hai.”

“Có lòng tin như vậy?” MC lại hỏi.

Tây Tây nói: “Sở dĩ thúc có nghi ngờ như vậy, là bởi vì còn chưa có xem Trộm Ảnh 2 .”

Rất nhiều người đều giống như MC, đầu tiên là biểu cảm bị ngưng trọng, kế tiếp liền là tiếng vỗ tay sấm dậy.

Nhất là nhân viên đoàn phim, quá phấn chấn lòng người chứ?

Kế tiếp, Tây Tây lại biểu diễn chơi rubic, tuyệt kỹ tính nhẩm nhanh kinh người, quả thực là đủ khoe khoang a.

Người bên cạnh Hàn Đông kéo hắn lại ý vị hỏi.

“Đây là nhi đồng nhà cậu ?”

“Như thế nào dạy dỗ được ra a?”

“Cha mẹ nó chắc là rất lợi hại chứ?”

Cảm giác đắc ý kia của Hàn Đông so với chính mình lấy thưởng ảnh đế còn mãnh liệt hơn.

…

Tâm tình áp lực nhiều ngày của Du Minh, cũng bởi vì bạn nhỏ Tây Tây nhiệt náo mà thoải mái hơn không ít.

Đang muốn gắp mấy miếng thịt xoa dịu cái dạ dày đã chịu hành hạ thời gian dài, lại có người ghé đến bên cạnh cậu nói nhỏ.

“Bên ngoài có người tìm.”

Du Minh biết lần này ra ngoài lành ít dữ nhiều, nhưng là vì chút khả năng cực kì mong manh được nhìn thấy Hạ Hoằng Uy, cậu vẫn là nghĩa vô phản cố đi ra ngoài.

“Du tiên sinh, có người muốn gặp riêng ngài, xin ngài cho mấy người này tránh đi một chút?” Một nam nhân nho nhã lễ độ xin chỉ thị.

Hai bảo tiêu của Du Minh lập tức cự tuyệt, “Không được, chúng tôi nhất định phải đi cùng Du tiên sinh.”

Nam nhân cũng không nói thêm lời nào, quay đầu bước đi.

Du Minh lập tức chạy tới túm gã lại.

“Tôi đi.”

Trợ lý vội kêu: “Du…”

Du Minh trực tiếp ngắt lời, “Các chờ ở đây là được rồi.”

Nói xong, Du Minh liền cùng nam nhân kia đi tới một hẻm nhỏ vắng vẻ.

Vừa đến, Du Minh không nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, lại bị nam nhân đồng hành đá một cước ngã trên mặt đất.

Cậu nháy mắt hiểu ra sao lại thế này rồi.

Nhưng thời điểm này muốn chạy cũng đã chậm, bảy tám người bịt mặt vọt ra, ấn giữ cậu lại hành hung một trận.

Du Minh tựa hồ sớm đã có chuẩn bị tâm lý, ôm đầu cuộn tròn trên mặt đất, mặc cho nắm tay cùng mũi giày, đế giày vô tình xả tới, không hề có ý phản kháng.

Sảnh yến hội vẫn như trước phi thường náo nhiệt, không ai nhận ra đã thiếu một người.

Chỉ có Hàn Đông sau khi uống một ngụm rượu, đột nhiên cảm thấy ngực vô cớ khó chịu.

Đưa mắt nhìn bốn phía, cái thân ảnh cô độc vẫn một mực giấu mình vào trong góc kia không thấy nữa.

Hàn Đông vội lao ra khỏi khách sạn.

Thấy những người đi theo Du Minh đang bồn chồn lo lắng đứng ở cửa, trong lòng Hàn Đông lộp bộp.

"Người đâu?"

Trợ lý nói: "Bị một người dẫn đi rồi."

"Các ngươi ngốc B a?" Hàn Đông gầm lên giận dữ, "Vì cái gì không đi theo?"

Trợ lý còn chưa kịp giải thích, Hàn Đông chỉ bằng cảm giác, liền chạy về hướng cái hẻm nhỏ kia.

Hai bảo tiêu của Du Minh cũng đồng thời chạy tới.

Hàn Đông từ thật xa chợt nghe thấy một trận vỗ tay cùng tiếng chửi bậy của một đám người.

"Tiện chủng, mày con mẹ nó nhiều năm như vậy phá của Hạ Hoằng Uy bao nhiêu tiền?"

"Thiếu thao gì đâu, thực con mẹ nó muốn cưỡng gian."

"..."

Nghe đến mấy câu này, máu toàn thân Hàn Đông đều chảy ngược. Cơ hồ dùng tốc độ chạy nhanh nhất từ lúc sinh thời, thời điểm chạy đến, liền đâm một tên thô kệch cao lớn hung hăng nhất trong đó đến lảo đảo.

Tiếp theo, Hàn Đông túm cổ áo tên kia, đến trên mặt gã hai quyền tàn nhẫn, "Ta kháo cả nhà ngươi fuck con mẹ nó..."

Hai bảo tiêu kia cũng bắt đầu động thủ, những người khác vừa thấy tình thế này liền nhanh chân chạy trốn, bảo tiêu vốn định đuổi theo, nhưng lại sợ là kế điệu hổ ly sơn, chỉ có thể gắt gao coi chừng bên người Du Minh.

Thời điểm Hàn Đông qua đỡ Du Minh, cậu vẫn nằm co trên mặt đất run rẩy. Trên mặt trúng mấy chục quyền, đã sưng đến không ra dạng người rồi.

Hàn Đông đau lòng đến gào khóc, ôm Du Minh, nước mắt giống như phá vỡ tuyến lệ mà ào ra.

"Nguyên Trạch, ta thao mẹ ngươi, lão tử phải chỉnh chết ngươi."

Hàn Đông nói xong muốn đứng dậy đuổi theo, nhưng vạt áo bị bàn tay đầy máu của Du Minh một mực nắm chặt.

"Cậu buông, tôi phải đi tìm hắn."

Ngón tay mảnh khảnh kia của Du Minh không biết lấy từ đâu tới một cỗ lực, gắt gao nắm chặt không buông.

Nhưng Hàn Đông đã hoàn toàn mất lý trí rồi, tròng mắt đỏ ngầu cạy mở từng ngón tay Du Minh, tiếp theo không để ý người bên ngoài khuyên can, lái xe nghênh ngang rời đi.

Giờ này khắc này, Vương Trung Đỉnh vẫn không hề biết hết thảy đang phát sinh bên ngoài.

Còn đang bị mọi người thay nhau chúc rượu.

Trong đám này, mười người thì có chín là từng có giao hảo cùng Chu Lê, chuốc Vương Trung Đỉnh đến quả thực là có tư thế liều mạng.

"Vương tổng, xem thế trận này, phòng vé Trộm Ảnh 2 cơ hồ phải ngoài mười triệu, chén rượu này ngài nhất định phải nhận."

"Phải rồi, tổng thu phòng vé của công ty chúng ta trong một năm cũng không đạt được con số này, ngài phải cho mấy người chúng tôi chút an ủi a, mọi người nói đúng hay không?"

"Vương tổng, bài phiến suất của rạp phim chúng tôi muốn kính ngài chén rượu này, có dám hay không chính ngài suy xét."

(bài phiến suất: sắp xếp tỉ lệ chiếu phim, bài phiến suất càng cao thì suất chiếu càng nhiều)

"Đến, rót đầy."

"..."

Chờ đến cuối Vương Trung Đỉnh đi ra khỏi khách sạn thì Hàn Đông đã sớm không thấy bóng.

286. Chương 280: Xui Xẻo

Vương Trung Đỉnh hỏi bảo vệ khách sạn, bảo vệ cho biết Hàn Đông cái gì cũng không nói, trực tiếp lái xe đi rồi.

"Chỉ đi một mình sao? Còn có người khác không?"

Bảo vệ lắc đầu, "Tôi không thấy người khác, chỉ thấy hắn vội vàng lên xe."

Vương Trung Đỉnh lại hỏi tiểu Lương, "Hắn có đánh tiếng trước với cậu không?"

Tiểu Lương lắc đầu, "Tôi trước khi đi WC còn thấy cậu ấy đang so rượu với người ta, trở về đã không thấy người rồi."

Nghe thấy hai chữ "so rượu", đầu Vương Trung Đỉnh oanh một tiếng nổ tung.

Bởi vì Du Minh làm chuyện gì cũng vô thanh vô tức, cho nên cậu rời đi cũng không có ai nghi ngờ, Vương Trung Đỉnh cũng không lường trước cậu sẽ xảy ra chuyện. Nghe tiểu Lương vừa nói như thế, phản ứng đầu tiên của Vương Trung Đỉnh chính là Hàn Đông uống rượu mộng du đi ra ngoài rồi.

"Nhị Lôi, mang vài người theo tôi."

"Vâng."

Hàn Đông lái xe đến ngang đường thì chết máy, xuống dưới sửa nửa ngày cũng không sửa nổi. Hắn trong cơn tức giận trực tiếp bỏ xe lại, bắt một chiếc xe taxi đi tiếp.

"Sư phụ, đi khu biệt thự Kinh Nguyên." Hàn Đông đã sớm hỏi thăm rõ ràng địa chỉ Nguyên Trạch.

Lái xe gật gật đầu, "Được."

Vừa ngồi, Hàn Đông đột nhiên ngửi được một mùi lạ, liền hỏi lái xe: "Sư phụ, xe này của ngài có cái mùi gì đó?"

Lái xe cũng hít hà, "Phải không? Không có cái gì a, có thể là lâu không mở cửa thông gió."

"Nha." Hàn Đông không tiếp tục hỏi.

Trước khi lên xe, cảm xúc Hàn Đông phi thường kích động, hai con ngươi trừng đến so với chuông đồng còn lớn hơn. Kết quả sau khi lái xe một đoạn đường, cơn buồn ngủ lại vây đến, Hàn Đông như thế nào cũng không dậy nổi tinh thần.

Không thể ngủ, không thể ngủ... Hàn Đông tự mình nhắc nhở, trong lúc mộng du hành vi của hắn thực khó mà khống chế.

Nhưng cuối cùng vẫn là niệm đến nhắm mắt rồi.

Xe taxi chạy đến nơi, lái xe chìa tay về phía Hàn Đông, "Tổng cộng chín mươi tám nguyên."

Hàn Đông nhắm hai mắt sờ sờ túi áo, xong rồi, vừa rồi đi quá gấp quên đem tiền.

“Sư phụ, nếu không ngài cho tôi số tài khoản, tôi trở về sẽ gửi cho ngài.” Hàn Đông nói.

Lái xe nhìn Hàn Đông nhắm nghiền mắt, biểu tình bình đạm không hề có chút kinh ngạc, trực tiếp trả lời: “Thật ngại, chúng tôi không cho nợ.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Thần sắc Hàn Đông vô cùng lo lắng, “Tôi đây còn có việc gấp. Sư phụ người xem như vậy được không? Tôi dùng điện thoại của ngài gọi cho trợ lý, trong lúc đó nàng sẽ đến đây trả tiền.”

Lái xe nói: “Đã trễ thế này tôi đợi không được, tôi cũng phải về nhà ngủ a.”

Hàn Đông sờ sờ ở trên người, giá trị nhỏ nhất chính là chỗ quần áo này, cũng là hơn vạn, nhưng vì Du Minh, Hàn Đông chỉ có thể cắn răng dậm chân một cái.

“Sư phụ, tôi giao cái áo khoác này cho ngài được không? Áo khoác của tôi là của nhãn hàng nổi tiếng, mua vào hai vạn chín.”

Lái xe vừa nghe hai vạn chín, nhất thời giễu cợt một tiếng.

“Chàng trai, cậu lừa gạt ai a? Thật mắc như vậy, cậu có thể lấy nó đổi tiền xe? Hai mươi chín còn không đến.”

“Hai mươi chín?” Hàn Đông tức giận đến thiếu chút nữa tỉnh lại, “Ngài sờ sờ nguyên liệu vải này, làm sao có thể hai mươi chín?”

Lái xe thờ ơ.

Hàn Đông hung hăng nuốt một hơi, “Hảo, ngài nói hai mươi chín thì hai mươi chín, tôi đem áo khoác, quần, giày da này đều cởi cho ngài, như vậy cộng lại tổng đủ chín mươi tám chứ?”

Lái xe lúc này mới nhả ra.

Hàn Đông mới vừa mở cửa xe, đã bị gió lạnh dọa lui trở về.

Sư phụ coi như “Hảo tâm”, lại ném cho Hàn Đông một bộ quần áo.

“Cậu mặc cái này đi.”

Trong lòng Hàn Đông phỉ báng: còn con mẹ nó giả bộ không biết nhìn hàng? Rõ ràng đã nhìn ra bộ quần áo kia là quý, ý định muốn lừa gạt người.

Nhưng là hiện tại thân mang “đại sự”, Hàn Đông chỉ có thể chấp nhận, không tình nguyện thay bộ quần áo lái xe vừa đưa.

Nhưng là hắn không nghĩ tới, bộ này quần áo so với bộ hắn đổi kia—— còn quý hơn.

…

Nguyên Trạch mới vừa tắm xong, trên người chỉ quấn một chiếc khăn tắm, tư thái biếng nhác tựa trên giường lớn.

Đột nhiên, đèn phòng tắt.

Trong nhà Nguyên Trạch trang bị hệ thống tự phát điện, cho nên không có chuyện cắt điện, chỉ có thể là đường dẫn trục trặc hoặc là có người can thiệp.

“Sao lại thế này?” Nguyên Trạch lớn tiếng hỏi.

Bên ngoài không một người trả lời.

Nguyên Trạch vừa định đứng dậy đi ra bên ngoài nhìn xem, đột nhiên một cái bóng đen từ cửa tiến vào, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai nhảy lên giường một phen giữ chặt hắn.

“Nguyên Trạch, ta kháo cả nhà ngươi!”

Nguyên Trạch nháy mắt sửng sốt.

Hàn Đông thừa dịp hắn sững sờ, dùng dây thừng không biết từ đâu tìm thấy trói lại.

Nguyên Trạch sở dĩ không phản kháng, không phải bởi vì không kịp, mà là hắn phát hiện trên đầu người đánh lén phủ một cái bao hoàn toàn kín, kín đến ngay cả mắt cũng không lộ.

Càng làm cho Nguyên Trạch không thể không thán phục, là toàn bộ trạng thái thi triển tuyệt kỹ trói người của kẻ đánh lén này, là một loại không kịp nhìn, hoa cả mắt!

Tên này không làm thổ phỉ thật quá uổng phí nhân tài rồi.

"Xin hỏi một câu tôn tính đại danh?" Trình độ sùng bái của Nguyên Trạch đối với người này đã siêu việt đến nỗi vượt qua tức giận.

"Họ Hàn tên Đông." (bịt mặt làm gì vậy =.=)

Nguyên Trạch vừa nghe tên này liền giận, hai phu phu các ngươi liên thủ gài ta ta còn chưa tính, thế nhưng tự mình tìm tới cửa?

"Trương Hổ, Lưu Sướng." Nguyên Trạch tức giận hô to.

"Đừng gọi nữa, gọi bọn họ cũng tới không được, tôi đem bọn họ khóa trong cái nhà kia sửa điện rồi." Hàn Đông uy phong lẫm liệt.

Sắc mặt Nguyên Trạch xanh mét, "Ngươi — tìm — chết."

Hàn Đông cười lạnh, "Lão tử ngày hôm nay chính là đến tìm chết."

Nói xong, một bàn tay bóp chặt cổ Nguyên Trạch, một tay khác nắm chặt thành quyền, hung hăng đánh tới hướng gương mặt anh tuấn như một tác phẩm nghệ thuật kia.

"Ta cho ngươi hạ độc thủ với Du Minh … Lão tử ngày hôm nay không một quyền đổi một quyền lão tử sẽ không họ Hàn…"

"Dừng tay, cậu đem lời nói rõ, ai hạ độc thủ?" Nguyên Trạch lạnh giọng cưỡng chế.

"Nói? Ai con mẹ nó muốn nói chuyện với ngươi?"

Hàn Đông chỉ lo trong đầu buồn bực muốn đánh, đánh không hết nghiện tiếp tục cấu, cấu chưa đã lại tiếp tục nhéo… Tóm lại không đem mặt Nguyên Trạch biến thành vặn vẹo quyết không bỏ qua.

Nguyên Trạch mới đầu không rên một tiếng, sau đó khăn tắm cũng bị Hàn Đông kéo rơi rồi, rốt cục nhịn không được bạo phát.

"Bỏ ngay cái tay ghê tởm kia ra."

"Nói ta ghê tởm phải không?" Hàn Đông dùng sức túm tóc Nguyên Trạch, "Lão tử ngày hôm nay chính là đến ghê tởm ngươi, liền con mẹ nó muốn đem ngươi ghê tởm chết…"

Nguyên Trạch từng chữ từng chữ nói: "Cậu tốt nhất có thể làm đến cùng, nếu không tôi còn lưu một hơi thở cũng sẽ tìm giết cậu."

Hàn Đông cười ha ha, "Vậy ngươi xong rồi, ta tự xem tướng sẽ được sống đến 89 đó."

"…"

Đang đánh đến hăng hái, bỗng bịch một tiếng bị đá văng.

Một ánh sáng chói mắt chiếu đến hướng hai người trên giường.

Một người trần như nhộng bị trói ở trên giường, người kia cưỡi ở trên người hắn, đầu có một cái bao che mặt, lại che không được quần da bó sát vây lấy hai cái đại chân dài.

Một màn thật tình sắc.

Nguyên Trạch nhìn thấy gương mặt giận dữ uy nộ cách mình càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Sau khi thấy rõ, Nguyên Trạch cảm giác một búng máu vọt tới yết hầu.

Lại con mẹ nó cái màn này.

Lại một kẻ tạo hiểu lầm, một kẻ dùng bạo lực giải quyết, hai vợ chồng này kẻ xướng người hoạ có dứt hay không đây?

Quả nhiên, Vương Trung Đỉnh một quyền cứng như thép đánh tới hạ bộ Nguyên Trạch. May mắn bảo tiêu tay mắt lanh lẹ xông tới ngăn cản, nếu không Nguyên Trạch liền hoàn toàn tàn rồi.

Hàn Đông so với Nguyên Trạch không khá hơn bao nhiêu, hắn là lần đầu tiên bị Vương Trung Đỉnh kiên quyết bắt tỉnh.

Tỉnh lại liền trợn tròn mắt.

"Em như thế nào lại ngủ? Em vừa rồi xuất hiện ở trên taxi, rõ ràng đã nhắc nhở chính mình… A a a… em đã biết, nhất định là người lái xe hạ dược, em đã nói trong xe của gã có một chút mùi lạ."

Vương Trung Đỉnh mặt nhược băng sương.

Hàn Đông vội nói: "Mau mau mau, mau giúp em đánh xe trở về, xe của em còn ở trên nửa đường đó."

Vương Trung Đỉnh thờ ơ.

Nhị Lôi hướng Hàn Đông nói: "Xe của cậu ngay tại cửa."

"Các người đánh về cho tôi nhanh như vậy sao? Hay là nửa đường nhìn thấy?"

"Xe của cậu vẫn luôn ở trước cửa nhà này."

Hàn Đông, "… Làm sao có thể? Xe của tôi nửa đường liền chết máy, tôi sửa như thế nào cũng không…"

"Vấn đề gì cũng không có." Vương Trung Đỉnh rốt cục mở miệng ngắt lời, thanh âm không hề có độ ấm.

Hàn Đông nhất thời trợn tròn mắt, nhất định là bị tính kế rồi.

"Anh hãy nghe em nói, xe của em khẳng định bị người động tay chân, người tài xế kia cố ý theo dõi em, để cho em lên xe của gã, sau đó trong xe lại có khí thôi miên, em vừa ngửi thấy liền ngủ mất, gã lại thừa dịp em ngủ thay đổi quần áo…"

Mới vừa nói xong, một phiếu mua hàng liền vứt đến trên mặt hắn. Hàn Đông tiếp được vừa nhìn lên, chính là hóa đơn mua bộ quần áo hắn đang mặc hiện tại.

"Không phải, này… Gã sao lại mua cho em a? Còn mắc như vậy…"

"Quẹt bằng thẻ của em." Vương Trung Đỉnh nói.

Hàn Đông gấp đến độ lời đều nói đến không lưu loát.

"Tự mình mua quần áo áo… em.. em.. em …em còn mua quần áo để làm gì?"

Nhị Lôi dùng một ánh mắt đồng tình nhìn Hàn Đông, trong ánh mắt kia rõ ràng viết: bởi vì bộ quần áo này, hấp dẫn hơn…

Hàn Đông chết cũng không nhận, "Em tuyệt đối bị gài rồi, tuyệt đối là người tài xế kia dụ dỗ em a."

Giọng điệu Vương Trung Đỉnh như đinh đóng cột nói: "Lúc mộng du em không ngốc."

Ngu ngơ vài giây sau, Hàn Đông hoàn toàn minh bạch rồi.

"Được, tôi đã biết, đã biết… Các ngườii không phải cho là tôi uống say liền ngủ, mộng du đi mua quần áo, sau đó ăn mặc trang điểm đến thật xinh đẹp đi câu dẫn hắn sao? Lão tử nhận hết được không? Lão tử liền đi câu dẫn hắn, nói như vậy các ngươi hài lòng a?"

Vừa dứt lời, tầm mắt Vương Trung Đỉnh liền giống như đao phong sắc bén ném về hướng mấy người khác.

"Vương tổng…" Nhị Lôi muốn nói lại thôi.

Vương Trung Đỉnh cho bọn họ một chữ —— đi, một đám người nơm nớp lo sợ rời đi, chỉ còn lại hai người Hàn Đông cùng Vương Trung Đỉnh.

"Em còn nhớ tôi từng nói gì với em không?" Mặt Vương Trung Đỉnh âm trầm đến dọa người.

Hàn Đông như trước ngạnh cổ lớn tiếng, “Muốn cưỡng gian chém giết tùy anh.”

Mới vừa nói xong liền bị Vương Trung Đỉnh nhét vào trong xe.

“Không phải… Anh làm thật a?” Hàn Đông sợ hãi rồi.

Vương Trung Đỉnh căn bản không chấp nhận hối hận của hắn, trực tiếp kéo quần xuống dùng “súng” nói chuyện.

Lần đầu tiên không bôi trơn, không dạo đầu, không dựa theo tiết tấu của Hàn Đông, mà chỉ là một mặt mạnh mẽ cưỡng đoạt.

Vương Trung Đỉnh chưa từng làm qua chuyện lỗ mãng như vậy.

Đây là lần đầu tiên.

Hàn Đông đau đến gân xanh đều nổi lên, còn không thôi ồn ào, “Có bản lĩnh dùng sức kháo, kháo chết đi, mẹ nó có cho anh một ngày đau lòng …”

Vương Trung Đỉnh bắn cũng chưa bắn, giữa đường liền rút ra rồi.

Một tay đẩy Hàn Đông xuống xe, không quản hắn,tự mình lái xe đi.

Hàn Đông một mình hứng gió thu lạnh run, lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác tâm lạnh.

Ngay khi hắn nhấc chân phải bước đi, đột nhiên nhớ tới một việc.

Có vẻ như dụng ý của cái bẫy này là khiến Vương Trung Đỉnh hiểu lầm hắn, không phải là thật sự muốn đánh Du Minh, có lẽ chỉ là vì chọc giận mình mà thôi.

Nói cách khác… Hiểu lầm Nguyên Trạch sao?

Hàn Đông nhớ tới Nguyên Trạch bị mình đánh cho khóe miệng phiếm máu, cả trán đều đổ mồ hôi lạnh.

Có cần đi bồi thường cho người ta không?

… Vương Trung Đỉnh cuối cùng vẫn là không thể duy trì tác phong tiêu sái kia, lái xe không đến hai cây số liền vòng lại.

Hàn Đông cũng không thể bỏ đi phong phạm mài mài chít chít của mình, đi đến cửa nhà Nguyên Trạch lại xoay người. Bỏ đi, vẫn là đừng mạo hiểm a, vạn nhất bị hắn giữ lại liền phiền toái.

Vì thế, hai người lại đụng mặt.

Mà lần này, Hàn Đông lại lấy một bộ phong tư mới đi ra từ trongnhà Nguyên Trạch xuất hiện trước mặt Vương Trung Đỉnh.

Sau đó, không có sau đó nữa.

Hàn Đông cảm giác trước khixuất môn hẳn là nên xem Hoàng lịch.

Hôm nay 2 chương ^^ Máy tính của mình bị điên rồi T___T WP làm sao ấy

287. Chương 281: Vu Oan Không Thành

Du Minh nhập viện rồi. Không hề ngoài dự liệu, Hàn Đông lại hầu hạ trước giường.

Du Minh xuất thân khiêu vũ, thân thể phi thường mềm dẻo, đây là lần đầu tiên bị gãy xương, nhưng lại là những hai nơi, có thể thấy được này đám người này xuống tay nặng như thế nào.

“Không phải Nguyên Trạch.” Đầu óc Du Minh rất thanh tỉnh, “Người như Nguyên Trạch khinh thường nhất là dùng loại thủ đoạn này.”

Hàn Đông hiện tại ngẫm lại cũng hiểu là rất có đạo lý, nhưng khi đó làm sao đầu óc lại nóng lên, cái gì cũng không để ý đây?

"Đông tử, cậu nhún nhường Vương tổng chút, làm hoà đi."

Hàn Đông nhất thời xù lông, "Tôi bằng cái gì phải chịu thua? Hắn đã đem mông tôi kháo đến nở hoa rồi."

Du Minh cố sức nhếch nhếch khóe miệng, "Cậu đường đường một đại Tiên nhi cũng còn có lúc xúc động, y một phàm nhân chẳng lẽ còn không thể ngẫu nhiên có chút mất khống chế?"

Hàn Đông buồn bực, lúc trước hắn và Vương Trung Đỉnh cãi nhau, Du Minh đề nghị đều là thuật ngữ cao thâm như "Đoan trước", "Lượng trước" vân vân, hiện tại như thế nào cũng bắt đầu dùng "Chịu thua" đây?

Đoan trước: Kiên định giữ chủ kiến.

Lượng trước: thờ ơ lạnh nhạt, gạt sang một bên.

Du Minh nín thật lâu rốt cục cũng xả cùng Hàn Đông.

"Trước kia tôi luôn muốn chiếm thế thượng phong trong tình cảm, hiện tại phát hiện người không còn ở đây nữa cái gì cũng không còn ý nghĩa. Loại tình cảm này của chúng ta thật sự rất không chắc chắc, không biết ngày nào đó sẽ bị một gậy đập tan, học cách quý trọng đi."

Du Minh trước kia cảm thấy Hạ Hoằng Uy là một ngọn núi, vĩnh viễn chắn ngang ở trước mặt cậu, ngăn cản cậu trải nghiệm thế giới tốt đẹp ngoài kia. Hiện tại ngọn núi này đã bị dời bỏ, cậu tự do rồi, nhưng cũng đồng thời mất đi sự che chở của ngôi nhà.

Hàn Đông trầm mặc lúc lâu mới mở miệng, "Việc này là tôi liên lụy tới cậu."

Du Minh thắc mắc, "Liên quan gì tới cậu?"

"Tôi cảm thấy, mục đích của đối phương chưa chắc đã là chỉnh cậu, có thể chỉ là muốn lợi dụng cậu chọc giận tôi, khiến cho tôi làm ra chuyện hoang đường, dẫn đến hậu quả Vương Trung Đỉnh hiểu lầm tôi."

Du Minh khẽ nheo mắt, "Chiếu theo lời cậu nói, người này có thể là một trong các tình địch?"

Hàn Đông gật gật đầu, rất chắc chắc: "Nhất định là tình địch của tôi."

"Vì cái gì không phải của Vương tổng?"

"Bởi vì người theo đuổi tôi đều rất có tố chất MAN."

Du Minh, "…"

Hàn Đông vỗ vai Du Minh nói: "Yên tâm đi, ca tuyệt sẽ không để cậu bị liên luỵ, nhất định sẽ đem việc này tra ra chân tướng, bắt kẻ kia chết không có chỗ chôn."

Vừa dứt lời, điện thoại Hàn Đông liền vang lên.

"Người tài xế kia tìm được rồi." Thanh âm Tiểu Lương rõ ràng.

Hàn Đông lập tức đứng dậy đi ngoài đi, "Tôi đi xem."

Lên xe, tầm mắt Hàn Đông đột nhiên định trụ trên một chiếc xe riêng màu đen sang trọng, thẳng đến khi xe của mình ra khỏi bãi đỗ, hắn mới dời ánh mắt.

Kết quả, Hàn Đông mới vừa chân trước rời đi, Hạ Hoằng Uy lại từ chiếc xe phía sau bước xuống.

Những ngày qua Hạ Hoằng Uy vẫn một mực chăm sóc bệnh mẫu ở bệnh viện.

Tim Hạ mẫu không tốt lắm, trước kia từng giải phẫu, không chịu được kích thích, đây cũng là lý do Hạ Hoằng Uy thà rằng trốn tránh cha mẹ cũng không nguyện ý nói thật. Lần này hắn công khai, không hề ngoài dự liệu, khiến mẫu thân trong lòng vẫn luôn còn chút hi vọng bị kích động nặng, từ đó tới nay chỉ nằm trên giường không dậy nổi.

Đối với cha mẹ có tuổi mà nói, "Bệnh" là pháp bảo phản kháng tốt nhất của nữ nhân. Hạ Hoằng Uy chỉ có vừa rời khỏi tầm mắt, nàng lập tức liền gọi bác sĩ nói mình không khỏe.

Hạ Hoằng Uy dù vô lại hơn nữa, điên cuồng đến bao nhiêu, đối mặt với bệnh mẫu cũng chỉ có thể lựa chọn khuất phục, chờ bệnh tình ổn định nói sau.

Nhưng mà Hạ mẫu tựa như nhìn thấu tâm lý của hắn, nhiều ngày qua bệnh tình vẫn chậm chạp không thấy chuyển biến tốt đẹp.

Hạ Hoằng Uy có chút đứng ngồi không yên.

Hắn thừa dịp Hạ mẫu ngủ, chạy đến trước sảnh tiếp đón của bệnh viện, vừa định mượn điện thoại gọi một chút, một thanh âm lạnh như băng lại vang lên bên tai.

"Hạ thiếu, phu nhân gọi ngài qua."

Mặt Hạ Hoằng Uy trầm xuống, "Không phải đang ngủ sao?"

"Vừa mới ngủ liền cảm thấy ngực khó chịu, hiện tại bác sĩ đang xem xét tình huống."

Nam nhân nói chuyện tên là Hoa Tử, là thủ lĩnh bảo tiêu Nguyên Trạch thuê, giác quan cùng độ nhạy cực cao, hắn nếu không phải là bị cắt cử đến canh giữ Hạ Hoằng Uy, Nguyên Trạch cũng không đến nỗi bị đánh.

Hạ Hoằng Uy nắm chặt điện thoại không buông, Hoa Tử đưa điện thoại di động lên trước mặt Hạ Hoằng Uy, trên màn hình chính là ảnh chụp Du Minh vừa ăn uống vừa cười nói ở tiệc hơ khô thẻ tre Trộm Ảnh 2 . Mấy ngày trước đó Du Minh luôn trà không nhớ cơm không nghĩ, nếu không phải Tây Tây đùa vui khiến cậu thoải mái, cậu sẽ còn không cầm đũa.

"Hắn vẫn ổn." Hoa Tử nói.

Hạ Hoằng Uy yên lặng nhìn màn hình điện thoại di động, hận không thể đem người trong tấm ảnh đào ra.

"Có thể đi xem phu nhân chưa? Tình huống bây giờ rất nguy hiểm." Ngữ điệu Hoa Tử không hề có ngữ điệu, giống như những lời này đã luyện vô số lần.

Hạ Hoằng Uy sau khi đã mài vụn răng hàm, cuối cùng nhấc chân đi đến hướng phòng bệnh.

"Cậu thật sự muốn đi ra ngoài sao?"

Trợ lý Du Minh lặp lại xác nhận, một mặt là lo lắng đến thân thể Du Minh không tiện, một mặt là lo lắng có phóng viên bất lương mai phục tại nơi nào đó, đem chuyện Du Minh bị đánh gieo sự ác ý.

Du Minh cũng đáp lại một lần.

"Đẩy tôi ra ngoài đi một chút đi, trong phòng bệnh thật sự rất buồn."

Trợ lý bất đắc dĩ đành phải nâng Du Minh đến xe lăn, thuận tiện hỏi một câu: "Có cần mang khẩu trang không?"

"Không cần, coi như không mang cũng không có ai nhận ra."

Lời Du Minh một chút cũng không khoa trương, cậu hiện tại hơn phân nửa khuôn mặt đều bầm tím, cả người đều hốc hác rồi.

Trợ lý bất đắc dĩ gật đầu, "Vậy được rồi." Nói xong liền đẩy Du Minh ra ngoài.

Mặt sau bệnh viện có một tòa hoa viên, mùa này lá cây tất cả đều rụng. Nhưng Du Minh hiển nhiên không phải đến ngắm cảnh, mà là nhìn đường cái đối diện hoa viên kia.

Dòng xe cộ không ngớt.

Du Minh ngơ ngác nhìn thật lâu, trên mặt không có bi thương, không có cô đơn, chỉ có quật cường đông lạnh đến cứng ngắc kia.

Trợ lý hỏi: "Cậu đang nhìn cái gì?"

"Đang đợi Hàn Đông về." Du Minh nói.

Trợ lý biết cậu nói dối, nhưng không vạch trần.

…

Hàn Đông cùng tiểu Lương gặp mặt tại một phòng kín hội sở, lúc hắn đến, vị lái xe kia đang cuộn tròn trên mặt đất, mồ hôi đầm đìa rên rỉ, rõ ràng mới vừa chịu qua "Nghiêm hình bức cung" .

"Không phải gã."

"Nhưng xe chính là của gã." Tiểu Lương nói.

Ánh mắt Hàn Đông lặng lẽ nhìn lướt qua người trên mặt đất, tài xế kia lập tức run rẩy: "Gã mượn xe của tôi, chuyện không liên quan đến tôi, chuyện không liên quan đến tôi…"

Hàn Đông từ tướng mạo nhìn ra người này rất đáng đánh, hơn nữa nói dối hết bài này đến bài khác, rất khó đối phó.

Nhưng mà gã có một chỗ yếu, chính là rất sợ động vật lưỡng cư.

Vì thế, Hàn Đông ngồi xổm xuống hỏi: "Ai mượn anh?"

"Tam Bưu Tử, Tam Bưu Tử mượn."

Hàn Đông lại ném tầm mắt về hướng tiểu Lương, "Tam Bưu Tử là ai?"

"Mã phóng viên."

Hàn Đông khẽ nhíu mày, Mã phóng viên chính là người thường xuyên nhận ưu đãi của Phùng Mục Chi, một trong những phóng viên giúp nàng thu tin tức.

Đổi lại người bình thường, chứng kiến lái xe bị đánh thành như vậy mới khai, đã sớm kết luận rồi.

Đầu tiên, khi Du Minh được thế hung hăng gõ Phùng Mục Chi một khoản. Hiện tại hậu trường của cậu sụp đổ, người đến dẫm đạp cậu nhất định là Phùng Mục Chi không thể nghi ngờ.

Nhưng Hàn Đông lại suy luận khác.

Hắn hỏi tiểu Lương: "Cậu biết ở đâu có nòng nọc không?"

Nghe được hai chữ "Nòng nọc", lái xe liền rùng mình.

"Mùa này thế nào còn có nòng nọc?" Tiểu Lương nói.

Hàn Đông lại hỏi: "Ở khu nuôi trồng thì sao?"

Nhãn tình Tiểu Lương sáng lên, "Có thể thử một lần."

Sau khi Tiểu Lương rời khỏi, Hàn Đông cũng không nói gì, cứ như vậy nhìn chằm chằm lái xe, trong mắt tràn đầy ý cười.

Lái xe lúc đầu còn gắt gao che giấu sợ hãi trong lòng, sau lại thật sự băng không được nữa, liền mở miệng hỏi: "Tôi… tôi có thể đi rồi sao?"

"Vội như vậy làm gì?" Hàn Đông như cũ vẫn cười.

Lái xe chột dạ: "Lời tôi có thể khai cũng đã khai rồi."

"Chính là bởi vì anh cung cấp manh mối trọng yếu, chúng tôi mới muốn thưởng cho anh một thứ." Mới vừa nói xong, tiểu Lương liền bưng một cái chậu đi đến.

"Đây. Nòng nọc."

Vừa dứt lời, lái xe liền lùi mạnh về sau.

Hàn Đông múc một ly nước có nòng nọc đi tới chỗ lái xe, "Tôi nghe nói anh phi thường thích động vật lưỡng cư."

Lái xe mạnh giật mình, "Không có, không có, tôi đặc biệt ghê tởm thứ quái quỷ này."

Hàn Đông như không nghe thấy, tiếp tục tới gần.

“Tôi đây sẽ cho anh một ly, đến mùa xuân ấm áp, anh có thể sinh hạ tiểu ếch xanh.”

“A ——” Thân thể lái xe nháy mắt tê liệt ngã xuống trên mặt đất, hoả tốc chạy về phía cửa.

Tiểu Lương một tay kéo gã trở về.

Hai bảo tiêu khác cũng tiến lên hỗ trợ, gắt gao đặt lại trên mặt đất.

Hàn Đông hạ lệnh, “Chuốc!”

Mắt nhìn nước đã sắp trượt đến bên môi, nòng nọc nhỏ cũng theo dòng nước bơi tới trong miệng, lái xe rốt cục hoảng sợ hô to.

“Tôi khai!”

…

Bên này Chu Lê còn đang được nhân viên tỉ mỉ xử lý bàn tay thon ngọc kia.

“Thế nào?” Hỏi trợ lý.

Trợ lý liên tục gật đầu, “Thật đẹp.”

Chu Lê tự kỷ thưởng thức, sâu kín nói: “Vương tổng là một thủ khống, bởi vì chỉ có bàn tay xinh đẹp mới có thể làm nổi bật đồng hồ đẹp.”

(thủ khống: ám ảnh bởi bàn tay đẹp)

Trợ lý sau khi nghe xong vội vàng đem đồng hồ trong hộp trình lên.

Đồng hồ này có thể gọi là phức tạp nhất trên thế giới, nhiều công năng nhất, toàn bộ máy móc đều làm bằng tay. Do gần tám trăm linh liện tinh vi tạo thành, một thân máy móc công năng phức tạp, toàn cầu chỉ một vị đại sư làm đồng hồ có thể chế tạo ra, hơn nữa cách đây không lâu đã qua đời rồi.

Thật cẩn thận đeo lên tay cho Chu Lê.

Trên đoạn đường đến văn phòng Vương Trung Đỉnh này, trợ lý nhỏ giọng nhắc nhở: “Người tài xế kia đã bị bắt rồi.”

Chu Lê không chút hoang mang nói: “Chính là muốn gã bị bắt, gã không bị bắt, như thế nào thu phục được hồ ly già Phùng Mục Chi kia?”

“Tôi hiện tại là lo lắng gã nhịn không nổi, bị đánh mấy cái liền khai ra, như vậy chẳng phải quá rõ ràng là vu oan?”

Chu Lê cười, “Một chỗ gãy xương 20 vạn, hai chỗ 50 vạn, ba chỗ 100 vạn.”

Trợ lý kinh hoảng, “Vốn này chi cũng quá lớn đi?”

“Phùng Mục Chi bị chỉnh sụp đổ, còn mang đến cho tôi lợi tức xa hơn con số này nhiều.”

Trợ lý vẫn là lo lắng, “Gã có khi nào bị đau liền gánh được không?”

Chu Lê hừ một tiếng, “Vậy cô quá lo lắng rồi, người này ưu điểm lớn nhất chính là xương cốt cứng rắn.”

Trợ lý yên tâm, nhịn không được khen nói : “Một chiêu này của chị thật lợi hại, vừa châm ngòi Vương tổng cùng Hàn Đông, lại có vu oan Phùng Mục Chi, còn nhân tiện dạy dỗ Du Minh, ngày sau Vương tổng muốn không trọng dụng chị cũng không được.”

Chu Lê ngăn lại, yên lặng nhìn trợ lý.

“Không biết nịnh nọt thì đừng làm trò, tôi muốn chính là ‘coi trọng’, không phải ‘trọng dụng’.”

Trợ lý lập tức không lên tiếng nữa.

Vào văn phòng Vương Trung Đỉnh, đầu tiên cảm nhận được chính là một loại không khí âm trầm, nhưng mà loại này lại làm cho Chu Lê vô cùng hưởng thụ.

"Vương tổng, ký tên một chữ đi."

Không ngoài dự liệu, Vương Trung Đỉnh liếc mắt qua đầu tiên không phải văn kiện, mà là đồng hồ trên cổ tay nàng.

"Ailles đại sư không phải đã qua đời sao?"

Chu Lê cười cười, "Không hổ là người trong nghề a, đây là phần hậu lễ cuối cùng khi ông ấy sắp lìa đời."

Vương Trung Đỉnh không hiểu sao đồng hồ này lại rơi vào tay tiện nhân?

Vì thế hỏi: "Có thể tháo xuống cho tôi thưởng thức chút không?"

"Chỉ có thể nhìn không thể tháo." Chu Lê nói.

Vương Trung Đỉnh lại hỏi: "Vậy đưa tay qua đây thì sao?"

Vương Trung Đỉnh quét mắt quá Nhị Lôi một cái, Nhị Lôi nháy mắt hiểu ý, bước mấy bước lại đây, một phen túm chặt cổ tay Chu Lê, mạnh mẽ kéo đến trước mặt Vương Trung Đỉnh.

Chu Lê bị nắm chặt đến đau nhưngkhông dám nói, móng tay xinh đẹp mới vừa làm toàn bộ bị bàn tay thô ráp của Nhị Lôi kia tròng lên, lại không thể tức giận mắng chỉ có thể giương mắt nhìn. Hàn Đông đã đi thông đồng cùng người khác như vậy, ngài đây còn vì hắn thủ thân như ngọc?

(thông đồng bên Trung nghĩa là đi dan díu với người khác ấy)

288. Chương 282: Liệu Sự Như Thần

Vương Trung Đỉnh một giây trước còn bị đồng hồ tinh xảo hấp dẫn, sau đó lại lấp tức bởi vì một cuộc điện thoại của tiểu Lương mà gạt bỏ không để ý.

"Vương tổng, sự tình đã điều tra xong."

Nghe được tiền căn hậu quả toàn bộ sự việc, đại não Vương Trung Đỉnh nháy mắt trống rỗng. Chu Lê vừa nhìn thấy phản ứng này của Vương Trung Đỉnh, trong lòng liền minh bạch đại khái rồi. Âm thầm phỉ báng nói : khi nào gọi đến không được? Cố tình lại …

Bất quá suy xét đến sứ mệnh vĩ đại "Trả thù Phùng Mục Chi", Chu Lê không thể không đứng lên nói: "Nếu Vương tổng có việc cần vội, tôi xin về trước."

Chu Lê đi rồi, Nhị Lôi thăm dò hỏi "Người này còn tính lưu lại sao?"

Sắc mặt Vương Trung Đỉnh không tốt.

Y lúc ban đầu đưa Chu Lê về công ty, chính là muốn dấy lên lửa tình cho nàng cùng Thái Bằng, từ đó đạt được mục đích tiêu diệt tình địch, kiềm chế đối thủ. Không ngờ Thái Bằng đại sắc lang này lại có thể chơi nổi một bộ "Thủ thân Như Ngọc", đối mặt món ngon như thế vẫn lù lù bất động, toàn tâm toàn ý coi trọng cái tên nhị hàng kia.

"Hắn được người hiếm lạ đến như vậy sao?" Vương Trung Đỉnh nhịn không được lên tiếng phun tào.

Nhị Lôi không cẩn thận lại nói đại ra lời thật lòng.

"Hắn được người hiếm lạ bao nhiêu, chính trong lòng ngài còn không rõ sao?"

Ánh mắt sắc bén của Vương Trung Đỉnh quả nhiên quét tới. (chuyên hỏi ngu Lôi ca xong lại quay sang lườm người =))

"Ai hiếm lạ hắn?"

"Ách…" Nhị Lôi nghẹn lời, "Tôi… tôi hiếm lạ hắn…"

Thấy sắc mặt Vương Trung Đỉnh không thích hợp vội vàng sửa miệng, "Không phải, không phải, không ai hiếm lạ hắn…"

Thấy sắc mặt lại không đúng lại tiếp tục sửa miệng, "Vẫn không phải… Cái kia…"

Hung hăng tự cho mình một tát, ta không đâu tự nhiên lắm mồm làm gì đây?

Vương Trung Đỉnh hất cằm, "Được rồi, cậu đi ra ngoài đi."

"Chu Lê bên kia anh tính toán…"

"Hết thảy giao cho Phùng Tuấn lo liệu, tôi không muốn tiếp tục nghe đến cái tên này."

Nhị Lôi truy vấn: "Phía Hàn Đông thì sao?"

"Tôi đều có định đoạt."

Nhị Lôi đi rồi, người vừa xưng "Đều có định đoạt" kia nháy mắt thần tình buồn rầu. Nếu ngay sau đó có người tiến vào, tuyệt đối không tin trước mắt mình chính là Vương tổng.

Trên thực tế, hai ngày sau khi phát tiết Vương Trung Đỉnh liền đã hối hận, khi vừa nghe nói Du Minh bị đánh, trong lúc mơ hồ đã ngửi được mùi âm mưu. Nhưng lúc ấy y vẫn chấp nhất cho rằng Hàn Đông nếu tư tâm vô tạp niệm, sẽ không bị người dùng loại phương pháp này đối phó.

Hiện tại lại nghĩ đến thời điểm cường bạo Hàn Đông, hắn nói câu "Cho anh một ngày đau lòng" kia, trong lòng không khỏi cảm khái: Hàn Đại Tiên Nhi quả nhiên liệu sự như thần.

…

Giờ này khắc này, Hàn Đông vừa tới bệnh viện không bao lâu.

Du Minh biết được kết quả cũng không có bao nhiêu cảm giác vui mừng, ngược lại thở dài: "Tôi còn hi vọng là Phùng Mục Chi đó."

Hàn Đông cũng thừa nhận, "Chu Lê này có chút gai nhọn đều lộ ở bên ngoài, thực dễ dàng đối phó, Phùng Mục Chi lại lúc mềm lúc cứng, không biết khi nào thì bất ngờ đâm xuống."

"Bất quá bởi vậy, hiểu lầm của cậu cùng Vương tổng có thể thanh toán xong rồi." Du Minh vẫn là rất cao hứng, "Đúng rồi, cậu đã nói việc này cho Vương tổng chưa?"

"Tôi nói cho y biết làm gì? Y thích hiểu lầm thì hiểu lầm đi, lão tử không cần."

"Không lẽ việc này cứ thế chỉ hai người chúng ta biết?"

"Còn có một."

"Ai?"

Hàn Đông nín nửa ngày mới mở miệng: "Tiểu Lương." =))) anh không tự nói. Anh chỉ giao trách nhiệm cho bên loa phát thanh thôi.

Du Minh hì hì vui lên, "Còn nói không muốn cho Vương tổng biết? Cậu nói cho tiểu Lương không phải ngang với chiêu cáo thiên hạ sao?"

"Không hẳn, có người cậu ta muốn chuyển cáo cũng không nổi."

"Ai?"

"Hạ Hoằng Uy."

Nụ cười trên mặt Du Minh dần dần bị gỡ xuống.

Cậu hơn nửa ngày mới mở miệng nói: "Hạ Hoằng Uy có biết hay không thì thế nào? Anh ta tự thân đã khó bảo toàn, tôi còn trông cậy anh ta xuất đầu cho mình sao?"

"Xuất đầu hay không xuất đầu chưa nói, ít nhất để cho hắn đau lòng chút đi?"

Du Minh nói: "Tình hình của anh ấy so với tôi cũng chưa chắc khá hơn bao nhiêu."

Hàn Đông thực khẳng định nói, "Cậu yên tâm, bọn họ cái loại người này đều vô cùng bao che gia tộc, tuyệt đối sẽ không có hại đến người trong nhà."

Du Minh không nói gì.

"Cậu thật sự không có còn đường nào liên hệ?" Hàn Đông không cam lòng hỏi.

Du Minh lắc lắc đầu.

Hàn Đông cắn răng, "Đây là tiết tấu muốn bức tôi đến cầu tình ân nhân sao?"

Vừa dứt lời, tiếng đập cửa liền vang lên.

Hàn Đông mở cửa liền ngây ngẩn, "Sao anh lại tới đây?"

Vương Trung Đỉnh dẫn theo túi lớn túi nhỏ đồ ăn nóng hổi đứng ở cửa, biểu tình trên mặt có chút không được tự nhiên.

Hàn Đông vừa nhìn bộ dạng này của Vương Trung Đỉnh, chỉ biết trong lòng y đã suy nghĩ, vì thế cố ý khêu khích: "Ai bảo anh tới ?"

Vương Trung Đỉnh trực tiếp vòng qua hắn đi đến chỗ Du Minh.

"Khỏe hơn chút nào chưa?"

"Khỏe hơn rồi, Vương tổng."

Hàn Đông không nhẹ không nặng "thiết" một tiếng, sau đó tiếp tục đứng ngoài cửa giả bộ cao lãnh.

Vương Trung Đỉnh đặt đồ vật xuống liền tính toán rời đi, trước khi đi quét mắt qua Hàn Đông một cái, sau lại dời ánh mắt về phía khác, cái gì cũng không nói, lập tức đi ra ngoài.

Du Minh lúc này mới gọi Hàn Đông, "Thừa dịp còn nóng mau ăn đi."

"Đồ thăm hỏi của cậu tôi ăn cái gì mà ăn?" Hàn Đông cố ý so đo.

Du Minh nghiêng qua liếc hắn một cái, "Thiếu giả bộ, tôi khi nào thì có khẩu vị nặng như vậy?"

Hàn Đông liếc mắt vừa nhìn một cái, hoa bầu dục xào, đậu hũ chiên hương thung, cá om quế … Đều là món hắn thích nhất, nháy mắt chà xát tay vươn tới.

(hoa bầu dục là thận heo, bò …)

Du Minh ở một bên nhìn Hàn Đông ăn, trêu chọc: "Cậu nói, Vương tổng đến khách sạn chọn nhiều đồ ăn nhiều hương vị nặng như vậy, người phục vụ sẽ nghĩ thế nào?"

"Đây không phải là mua." Hàn Đông nói.

"Chẳng lẽ là dì trong nhà làm? Tay nghề của dì kia thật không tồi, món ăn đặc sản gì cũng có thể làm, cá om quế chính là đặc sản của Huy Châu đó."

Không ngờ, Hàn Đông lại nói: "Là tự anh ta làm."

"Tự làm? Cậu nói đây là Vương tổng làm?" Du Minh bình sinh lần đầu tiên lộ ra biểu tình khoa trương như thế.

Bởi vì ở trong lòng cậu, Vương Trung Đỉnh chính là loại người không ăn khói lửa nhân gian, mười ngón tay không dính nước mùa xuân, hoàn toàn không thích hợp với việc nấu cơm.

Hàn Đông cũng rất bình thường trần thuật: "Anh ta ở nhà thường xuyên nấu cơm, trước kia lúc làm không thể ăn nổi, nói là mua ở tiệm cơm bên ngoài."

"Vậy còn cậu? Cậu biết không phải mua thì lại làm gì?"

"Tôi làm như không biết."

"Vì cái gì?"

“Bởi vì như vậy tôi sẽ có thể mắng mấy đồ kia không ngon.”

Du Minh xấu hổ, “Vương tổng như thế nào gặp phải tên quái đản như cậu đây?”

“Có phê bình mới có tiến bộ a.” Hàn Đông cười hắc hắc.

Du Minh yên lặng nhìn Hàn Đông ăn như hổ đói.

“Cậu nói, Vương tổng ở thời điểm nấu mấy thứ nặng mùi này, trong lòng có bao nhiêu chán ghét …”

Hàn Đông chỉ lo ăn không nói lời nào, chờ ăn sắp no mới cảm giác không khí có chút chút không đúng.

Ngẩng đầu, giật mình thấy Du Minh đang trố mắt nhìn chính mình, trong mắt tràn đầy đều là hâm mộ.

Hàn Đông đột nhiên cảm thấy tim đau nhói.

Vẻ mặt này của Du Minh, tựa như chính mình lúc nhỏ nhìn thấy nhi đồng nhà khác ăn hương uống lạt, cái loại cảm giác từ lâu này đã ăn sâu vào trong người của hắn, thấu hiểu rất rõ.

(ăn hương uống lạt: được vô cùng chiều chuộng)

Sau đó khi Du Minh đang ngủ, Hàn Đông chăm chú ngắm người trên giường một trận, mới kéo chăn cho cậu, một mình đi ra bên ngoài hút thuốc.

Hiện tại đã là đầu đông, ban đêm rất lạnh, Hàn Đông mới vừa hút được nửa điếu ngón tay đã lạnh đến phát cương, vì thế nhấc chân đi đến cửa thang máy.

Lúc này, một thân ảnh đột nhiên hơi ngừng lại bên cạnh hắn.

Hoa Tử kinh ngạc, Hàn Đông như thế nào lại ở đây?

Hàn Đông hoàn toàn không biết Hoa Tử, lại ở thời điểm Hoa Tử nhìn qua ánh mắt vụt sáng một chút.

Loại cảm giác này tựa như ngày đó thấy xe của Hạ Hoằng Uy.

Dù chưa gặp qua lại có loại cảm giác giống như đã biết.

Sau khi Hàn Đông vào thang máy không bao lâu, Hoa Tử cũng đi theo, theo dõi hắn đi vào phòng bệnh. Sau đó đến chỗ bác sĩ nghe ngóng, mới biết được người nằm bên trong chính là Du Minh.

Hoa Tử vội vàng nói chuyện này cho Hạ mẫu.

Hạ mẫu kinh ngạc, “Hắn cũng bị bệnh?”

“Ân, bị người đánh gãy xương hai chỗ.”

Sắc mặt Hạ mẫu đổi đổi, nhỏ giọng hỏi Hoa Tử: “Hoằng Uy biết chuyện này chưa?”

“Cậu ấy nếu biết còn có thể ngồi được ở đây sao?”

Hạ mẫu vẻ mặt lo âu, “Quả thật… Việc này ngàn vạn lần không thể để cho nó biết.”

“Dì yên tâm đi, tôi sẽ xử lý ngay.”

Hạ mẫu vẫn là không yên lòng, “Cậu định xử lý như thế nào? Là chúng ta tự mình đi hay ép hắn đi?”

“Đương nhiên là ép hắn đi rồi, chúng ta bỗng dưng chuyển viện, Hạ thiếu chắc chắn sẽ sinh nghi.”

Hạ mẫu ngẫm lại, “Vậy đuổi bọn họ đi, thật sự là âm hồn bất tán mà.”

…

Nửa đêm, Du Minh bị một trận tiếng bước chân Shasha đánh thức, mở mắt ra thấy Hàn Đông đang ở một bên lén lút lật tới lật lui cái gì trong ngăn kéo.

“Cậu làm gì đây?” Du Minh hỏi.

Hàn Đông lúng túng nói: “Giấu đồ vật.”

Du Minh vừa nghe cái khẩu khí này liền biết hắn đang mộng du, vì thế cũng không quản hắn, trở mình lại tiếp tục ngủ.

Sáng sớm hôm sau, hộ sĩ liền đến gõ cửa.

"Du tiên sinh, ngài có thể xuất viện."

"Ra viện?" Hàn Đông kinh ngạc, "Mặt còn chưa có tiêu sưng đã ra viện?"

"Có thể trở về nhà nghỉ ngơi." Hộ sĩ nói.

Hàn Đông còn muốn nói gì, Du Minh trực tiếp ngắt lời hắn.

"Có thể ra viện rất tốt, tôi đã sớm ở đây đến ngán rồi ở, ước gì được sớm ra ngoài một chút."

Hàn Đông không lay chuyển được cậu, đành phải hỏi hộ sĩ: "Lo liệu thủ tục xuất viện ở đâu?"

"Chúng tôi đã làm xong hết cho ngài, chỉ là ngài ra viện sau cần dùng thuốc, chúng tôi cũng đã chuẩn bị xong."

Hàn Đông kinh ngạc, như thế nào đột nhiên hiệu suất cao như vậy?

Bất quá kinh ngạc thì kinh ngạc, Hàn Đông vẫn giúp Du Minh thu dọn xong đồ đạc, phụ cậu xuất viện.

Giờ này khắc này, Hạ Hoằng Uy đang muốn đi ra ngoài hút thuốc.

Hoa Tử luôn luôn phái người theo dõi tình hình bên kia, vừa nghe nói Hạ Hoằng Uy muốn đi ra ngoài, bật người tiến lên ngăn cản.

"Tạm thời vẫn là đừng nên đi đi?"

Hạ Hoằng Uy giận, lão tử hút điếu thuốc các ngươi cũng quản?

Hoa Tử vội vàng giải thích, "Trong chốc lát bác sĩ sẽ đến đây kiểm tra, phu nhân thấy cậu đi vắng sẽ lo sợ, chờ kiểm tra xong rồi cậu lại đi hút đi."

Ánh mắt Hạ Hoằng Uy tối sầm, cuối cùng vẫn ở lại.

Kết quả, Hàn Đông lái xe khỏi bệnh viện không bao lâu, Du Minh liền phát hiện thiếu mấy thứ đồ.

"Hộ chiếu của tôi như thế nào không thấy?"

Hàn Đông nhíu mày, "Hộ chiếu? Ai động tới vật kia của cậu? Cậu tìm kỹ lại xem."

"Tìm đã nửa ngày, vẫn không có."

"Có khi nào để lại ở phòng bệnh rồi không?" Hàn Đông hỏi.

Du Minh nói: "Cũng có thể, nếu không trở lại tìm xem?"

Vì thế, hướng xe thay đổi, lại trở về bệnh viện.

"Cậu ngồi ở trong xe chờ tôi, tôi đi tìm là được." Hàn Đông nói với Du Minh.

Du Minh ừ một tiếng.

Kết quả, Hàn Đông trở về phòng bệnh tìm nửa ngày cũng không thấy hộ chiếc của Du Minh, lại hỏi hộ sĩ trực ban, cũng nói không thấy.

Thật lạ, thứ này còn có người trộm?

Hoa Tử trở về Lúc phòng bệnh, Hạ mẫu vừa mới kiểm tra xong.

"Đi rồi sao?" Hạ mẫu nhỏ giọng hỏi Hoa Tử.

Hoa Tử gật gật đầu.

Hạ mẫu rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi, "Hoằng Uy, con đỡ mẹ ra ngoài hít thở không khí."

Hạ Hoằng Uy không nói hai lời, dìu Hạ mẫu lên liền đi ra ngoài.

Đồng chí Hàn Đông vốn đã lề mề, phen này giằng co mười mấy phút đồng hồ cũng không thấy bóng dáng.

Du Minh đột nhiên nhớ tới cảnh tượng nửa đêm hôm qua Hàn Đông lén lút lật ngăn kéo.

Vì thế vội gọi điện thoại cho Hàn Đông.

Kết quả chuông di động vang lên ở trong xe.

Trợ lý đã ngồi ở một chiếc xe khác rồi, hiện tại trong xe chỉ có một mình Du Minh, Du Minh do dự lát, vẫn là cố sức chống tay xuống xe.

Hạ mẫu vừa đi vửa lải nhải với Hạ Hoằng Uy.

"Hoằng Uy a, con đừng bận rộn mà bỏ mặc mẹ. Mẹ hiện tại đi đường hai cái chân đều mềm nhũn, bên cạnh không có người thật không được."

"Con biết, mẹ."

"Trước kia lúc mẹ còn trẻ, muốn sau này già đi ai cũng không cần trông cậy, một mình tự du sơn ngoạn thủy, an dưỡng tuổi thọ. Hiện tại già rồi, ý tưởng hoàn toàn không giống với lúc trước nữa, mẹ hiện tại chỉ muốn các con đều… Ôi chao? Làm sao con không đi?"

Hạ Hoằng Uy thấy một thân ảnh cách đó không xa, chỉ một thoáng thân thể cứng lại như sắt, rốt cuộc không thể mảy may nhúc nhích nữa.

289. Chương 283: Nợ Máu Trả Bằng Máu

Du Minh hiển nhiên không chú ý tới Hạ Hoằng Uy, còn đang gian nan bước lên bậc thang đại lầu bệnh viện.

Hạ Hoằng Uy nhìn thấy khuôn mặt hoàn toàn biến dạng cùng cái chân băng bó thạch cao của cậu, cảm giác tim mình giống như vừa bị người nào đó hung hăng xé nát.

Hạ mẫu ban đầu cũng không nhận ra đây là Du Minh, sau lại nhớ tới Hoa Tử từng nói Du Minh bị đánh, lại theo dõi diễn cảm của Hạ Hoằng Uy, nháy mắt đoán ra người này là ai.

Bất luận kẻ nào gặp loại sự tình này đều rất khó tin tưởng là trùng hợp, càng không nói Du Minh là một "Cái đinh" trong mắt Hạ mẫu.

"Tâm cơ thật không phải sâu bình thường." Hạ mẫu thay đổi gương mặt ôn nhu lúc trước, trực tiếp mở miệng sắc bén.

Hạ Hoằng Uy đã hoàn toàn nghe không được Hạ mẫu nói gì, lập tức chạy tới hướng Du Minh.

Đột nhiên một thân ảnh chặn ngang trước mặt mình, khiến Du Minh sững sờ tại chỗ.

"Làm sao anh lại ở đây?"

Hạ Hoằng Uy không trả lời, trực tiếp hỏi: "Ai làm?"

Du Minh quét mắt đến Hạ mẫu ở một bên, nhịn không được lại nói: "Anh sẽ không phải là ở đây cùng mẹ…"

"Tôi hỏi em là ai làm ?" Hạ Hoằng Uy tức giận ngắt lời Du Minh.

Hạ mẫu ở một bên ho nhẹ nói : "Hoằng Uy chú ý một chút."

"Đều con mẹ nó câm miệng! ! !"

Tiếng gầm giận dữ bất chợt phát ra chấn Hạ mẫu đến sắc mặt trắng bệch, mấy ngày qua Hạ Hoằng Uy lúc nào cũng bồi tiếp ở cạnh giường, mặc dù không phải nói gì nghe nấy, nhưng cũng chưa từng nói lời bất kính như vậy.

"Con bảo ta câm miệng?" Thanh âm Hạ mẫu có chút phát run.

Hạ Hoằng Uy đã nghe không thấy lời của ai nữa rồi, chỉ như phát điên chất vấn Du Minh: "Ai làm? Em nói cho tôi biết, rốt cuộc là ai làm ?"

Du Minh không nói lời nào.

"Ai? Ai?"

Du Minh bị bóp chặt đến đồng tử đều sắp rơi ra, trong ánh mắt nhìn Hạ Hoằng Uy mờ mịt hơi nước. Gắng gượng không chảy xuống.

Cuối cùng vẫn là đôi mắt Hạ Hoằng Uy đỏ trước, vòng tay ôm chặt lấy Du Minh, gắt gao kìm lại không buông, thanh âm như là thống hận, hoặc như là đau lòng tới cực hạn.

"Minh Nhi, Minh Nhi…"

Hạ mẫu chưa từng thấy qua Hạ Hoằng Uy như vậy, hơn ba mươi năm nay, nhi tử của bà vẫn luôn duy trì gương mặt không có độ ấm ra ra vào vào, chưa bao giờ có một người, khiến cho hắn lộ ra biểu tình yếu đuối như thế.

Trong lòng Du Minh dâng lên cả một núi những lời muốn nói, cuối cùng lộn xộn đến chỉ còn lại ba chữ —— Em không sao.

Đây là an ủi lớn nhất cậu có thể cho Hạ Hoằng Uy.

"Hộ chiếu tìm được rồi, không biết tên Tôn Tử nào nhét vào ngăn kéo…" giọng điệu Hàn Đông cứng rắn nói đến một nửa, liền bị tình cảnh trước mắt dọa nghẹn lời, hơn nửa ngày mới kịp phản ứng, "Kháo, làm sao anh lại ở đây?"

Hai người cửu biệt gặp lại nghiễm nhiên không có hơi đâu phản ứng với gia hỏa tâm thần phân liệt này.

Hạ Hoằng Uy xem thường ánh mắt nhìn chằm chằm của Hạ mẫu, trực tiếp ôm Du Minh lên xe.

Hoa Tử tiến đến ngăn cản.

"Hạ thiếu, ngài không thể đi, tình trạng phu nhân bây giờ đang nguy hiểm, không chấp nhận được nửa điểm kích thích."

Hạ Hoằng Uy nhìn hắn, lẳng lặng đáp lại một câu.

"Hoặc là bà ấy bệnh, hoặc là tôi chết, tự mình chọn."

Hoa Tử làm bảo tiêu ở đây đã nhiều năm như vậy, người ngoan cố gì cũng từng đụng đến, người ương ngạnh gì nói đều nghe qua, lại bị một câu lạnh băng của Hạ Hoằng Uy chấn trụ.

Hắn rõ ràng cảm giác, nếu hiện tại không để người này đi, Hạ Hoằng Uy thật sự sẽ để lại mạng của mình.

…

Trộm Ảnh 2 sắp chiếu phim, hai ngày này việc ở công ty lại nhiều hơn.

Vương Trung Đỉnh chạy vội ở bên ngoài cả ngày, mới vừa quay về văn phòng, Chu Lê tin tức linh thông liền mặc váy trễ ngực, tay bưng rượu tìm tới cửa.

"Vương tổng, có hứng thú uống mấy chén không?"

Vương Trung Đỉnh cự tuyệt gãy gọn, "Không có hứng thú."

"Công việc mệt mỏi như vậy, không thả lỏng một chút được sao?"

"Cô nếu không còn việc gì có thể đi rồi."

Chu Lê không chỉ có không đi chưa mà còn dán đến càng gần hơn, bầu ngực trắng nõn một mực nhún nhảy trước mặt Vương Trung Đỉnh.

"Vương Trung Đỉnh, anh giả bộ cái gì? Bảo tiêu ở cửa ai cũng ngăn lại, chỉ riêng không ngăn cản em, loại người như anh thời điểm này còn tiếp tục giả mù sa mưa cự tuyệt có ý gì đây?"

Vương Trung Đỉnh không nói chuyện.

Chu Lê vừa muốn tiếp tục khiêu khích, cửa ban công liền bị một người khác vội vàng đẩy ra.

"Vương tổng, không ổn, tỷ của tôi bị Hạ Hoằng Uy …"

Lời Phùng Tuấn mới nói đến một nửa, tựa hồ giờ mới phát hiện văn phòng còn có người khác, vội vàng ngậm miệng.

Chỉ tiếc đã chậm, Chu Lê đã triệt để nuốt hết những lời này rồi.

Nàng cười dịu dàng khoát tay với Vương Trung Đỉnh, "Vậy em sẽ không trì hoãn mấy người nói chuyện phiếm nữa."

…

Trên đường trở về, trợ lý hướng Chu Lê nói: "Phùng Mục Chi trưa nay bị hai cảnh sát mang đi rồi, thế lực Hạ gia cường đại như vậy, tùy tiện gán cho cô ta một cái tội, cô ta liền xong rồi."

Chu Lê vuốt ve chai rượu tây cười, "Nghe cô nói như vậy, ta hôm nay phải thực sự hảo hảo uống mấy chén đi?"

Trợ lý nháy mắt mấy cái tỏ vẻ đồng ý.

Chu Lê tổ chức một tiệc rượu loại nhỏ tại nhà, mời đến đều là đại lão thương giới cùng mấy tân binh mới xuất đạo. Một đám người này họp lại, liền là một chữ H cao như thế nào? (*** tập thể đó)

Trước kia khi Chu Lê tự mình mở công ty, cũng thường xuyên tổ chức loại hình tụ họp nhỏ như vậy, rất nhiều nghệ nhân có tài chính là thông qua phương thức này mà đi vào con đường không thể quay lại.

Nhưng mà có một người, đối mặt cảnh tượng nam nam nữ nữ tùy ý điên cuồng High, lại vẫn không có hưng trí.

Hắn chính là Lý Thượng.

Tuy rằng lần trước xảy ra sự cố ở hội sở, Lý Thượng giữa đường bỏ rơi Chu Lê khiến nàng vô cùng chán ghét. Nhưng xét đến Lý Thượng cũng là một trong những người bị Phùng Mục Chi gài, Chu Lê vẫn là mời hắn tới.

Nói như vậy, thân ở giữa cảnh tượng hương diễm như thế mà tâm vẫn không loạn, hoặc là bất lực, hoặc chính là hít thuốc phiện rồi.

Bởi vì khoái cảm hít thuốc phiện là gấp mấy trăm lần, chỉ có người trường kỳ hít thuốc phiện, mới có thể không đề nổi hứng thú đối với chuyện phòng the.

"Cậu thật sự chơi thứ kia rồi sao?" Chu Lê hỏi.

Lý Thượng không nói lời nào, một điếu lại một điếu hút thuốc, biểu cảm thoạt nhìn có chút nôn nóng.

Chu Lê hừ cười một tiếng, "Tôi còn tưởng rằng kỹ năng diễn xuất của cậu ở Hắc Độc thực sự xuất thần nhập hóa như vậy đó."

"Cô có chơi sao?" Lý Thượng hỏi.

Chu Lê nói: "Tôi đã lâu không dính đến thứ đồ chơi đó rồi."

Tình trạng phát nghiện của Lý Thượng mỗi lúc lại càng rõ, liên tục ngáp, ra mồ hôi, ánh mắt cũng càng ngày càng đục.

Phát nghiện là thật hay là giả, Chu Lê liếc mắt một cái liền có thể phân biệt.

Trước kia nàng chơi rất dã, gọi ba năm người đến nhà hút là chuyện thường. Nhưng đi tới nơi này thì cũng không dám nữa, chủ yếu là Phùng Mục Chi như hổ rình mồi, đường dây ngầm dày đặc, Chu Lê sợ không cẩn thận liền sẽ bị gõ một khoản. (nói chung là bị ám hại)

Bất quá bây giờ tựa hồ có thể buông cảnh giác rồi.

"Chờ tôi một lát."

Chu Lê nhấc chân đi về phía phòng ngủ, ngay tại trong nháy mắt nàng đóng cửa, đột nhiên quét thấy ngón tay run rẩy Lý Thượng nắm lấy điện thoại di động.

Da đầu Chu Lê như là bị nổ tung.

Nàng không nghĩ tới, kỹ năng diễn xuất của Lý Thượng đã thật sự đến cảnh giới xuất thần nhập hóa.

Càng không nghĩ đến cái tên kiêu ngạo kia, mới là đại khắc tinh thật sự kéo nàng xuống nước.

Nhưng mà Chu Lê không lập tức chạy trốn.

Bởi vì nàng biết nếu cứng rắn xông ra bên ngoài nhất định sẽ bị Lý Thượng kiên quyết ngăn cản.

Vì thế nàng gọi điện thoại cho hàng xóm, nhờ hàng xóm đến nhà làm khách.

Chu Lê giống như không có việc gì, vứt thuốc phiện qua cửa vừa mở, sau đó hoả tốc đi vào thang máy.

Thang máy từ lầu tám trực tiếp xuống đến tầng ngầm bãi đỗ xe, Chu Lê lên xe liền chạy.

Phía sau tiếng còi cảnh sát vang lên.

Chu Lê liều lĩnh đạp chân ga.

Ở phía sau xe cảnh sát đuổi theo không bỏ.

Tay Chu Lê nắm lấy tay lái một mực run rẩy, nàng tựa hồ từ trong kính chiếu hậu thấy được gương mặt xơ xác tiêu điều của Hạ Hoằng Uy, giống như Diêm vương đến lấy mạng, liều mạng đuổi theo mình.

Đầu óc Chu Lê lại nghĩ đến sự việc lúc trước.

Văn phòng Vương Trung Đỉnh chỉ cho phép nàng tự do ra vào, là vì muốn nàng nghe được cái câu "Tỷ của tôi đã xảy ra chuyện" kia của Phùng Tuấn. Chỉ có như vậy nàng mới thả lỏng cảnh giác, chỉ có thả lỏng cảnh giác nàng mới có thể bởi vì Lý Thượng giả vờ phát nghiện, lộ ra việc trong nhà mình có giấu thuốc phiện.

Lý Thượng nắm chặt di động căn bản chính là cố ý, mục đích là để cho Chu Lê phát hiện. Mà Chu Lê lại tự cho là đúng gọi điện thoại cho hàng xóm. Trên thực tế cũng là một bước trong cái bẫy, mục đích là vì ép nàng bỏ chạy.

Đối phương rất chắc chắn, Chu Lê nhất định sẽ chạy.

Bởi vì nàng không chịu nổi thêm một cái scadal nữa.

Nếu việc hít thuốc phiện bị vạch trần, nàng liền hoàn toàn xong đời rồi.

Cho nên, chẳng sợ say rượu, thần chí không rõ, phản ứng chậm chạp, cuối cùng dù gặp tai nạn mà kết thúc, nàng cũng nhất định sẽ chạy.

Cái bẫy tầng tầng lớp lớp này, khiến Chu Lê nhớ tới cái nàng thiết kế cho Hàn Đông kia.

Giống nhau như thế.

Nhưng cái bẫy kia là lấy Du Minh bị đánh làm mở đầu, mà cái bẫy này, lấy nàng gặp nạn làm kết cục.

Chạy được một hồi, Chu Lê cảm giác máu toàn thân đều đông cứng, trong tầm mắt, trong đầu nơi nơi đều là gương mặt huyết tinh của Hạ Hoằng Uy, không còn chỗ trốn.

Cuối cùng, ô tô lao lên hàng rào phòng hộ.

Trên người Chu Lê không có vấn đề gì, chỉ là một miếng thủy tinh lớn đâm trúng mặt nàng, một thoáng đã huyết nhục mơ hồ.

Giờ khắc này, Chu Lê đã minh bạch cái gì gọi là nợ máu trả bằng máu.

...

Hôm sau, tin tức Chu Lê bị tai nạn giao thông liền lên mặt báo, đồng thời tin tức trong nhà nàng có giấu thuốc phiện cũng bị vạch trần.

Dung nhan bị hủy không chỉ có không thu được một chút đồng tình, ngược lại chiêu đến một mảnh chửi mắng.

Lý Thượng cũng thật xứng danh với "Lý Đại Khắc", sau Phương Vân, Lương Cảnh, Y Lộ, lại một lần dựa vào bản lĩnh bạch nhãn lang của mình, thành công hạ bệ Chu Lê.

"Tôi đã sớm biết, tiện nhân này nhất định sẽ vu oan lên đầu của tôi." Phùng Mục Chi cười lạnh.

Thái Bằng vừa hút thuốc vừa cảm khái, "Đường đường một đại mỹ nhân cứ như vậy bị hủy rồi."

"Kia lúc đó chẳng phải một tay ngài tàn phá sao?"

Thái Bằng lộ ra điệu cười âm trầm, "Không có biện pháp, Vương Trung Đỉnh muốn khiến tôi chú ý đến cô ta, tôi phải nghĩ ra một chiêu hủy cô ta, mới có thể an tâm."

Thái Bằng lúc trước để người lộ ra tin cho Chu Lê, nói Nguyên Trạch là tình địch cuối cùng của Vương Trung Đỉnh, mục đích chính là vì dẫn đường Chu Lê tự đào mộ phần cho chính mình.

Nói trắng ra là, người khởi xướng tất cả chuyện này chính là Thái Bằng.

Phùng Mục Chi sâu kín thở dài.

"Đây cũng là cô ta tự chuốc lấy, phàm là một nữ nhân thông minh lanh lợi, đều sẽ không chọn lựa chọc đến Du Minh."

Thái Bằng bật cười, "Cô nói lời này không phải tự vẽ lên mặt mình sao?"

Mặt Phùng Mục Chi nháy mắt kéo xuống, "Tôi lúc đầu là không biết rõ tình hình được không?"

"Tôi phát hiện cô lúc tức giận rất dễ nhìn, so với chiêu bài giả cười kia thật là thuận mắt hơn."

Phùng Mục Chi không để ý gã.

Thái Bằng cũng không tiếp tục đùa cợt, trực tiếp hỏi chính sự.

"Tới tìm tôi làm gì?"

Phùng Mục Chi nói: "Cấp vai diễn chính của phim mới cho Lý Thượng."

Thái Bằng quả thực muốn hộc máu, "Làm sao cô vẫn muốn dây dưa cùng hắn?"

"Lần này gài Chu Lê, hắn lập công chuộc tội rồi, quyết định cho hắn một cơ hội."

"Cô không sợ hắn đem cô khắc chết sao?"

Phùng Mục Chi nói: "Không có biện pháp, con người tôi chính là thích khiêu chiến với cực hạn."

Thái Bằng hừ cười một tiếng, "Tôi sẽ chờ đến một ngày cô bỏ mạng."

"Ngài vẫn là nên hảo hảo bắt lấy cơ hội này để phát triển quản lý nghệ sĩ đi. Hiện tại Trung Đỉnh bên này âm thịnh dương suy, là cơ hội để các người khai phá mỹ nữ."

Thái Bằng cố ý hỏi: "Hợp tác một chút?"

"Khi cần thiết tôi cũng có thể giúp ngài một phen, hợp tác thì vẫn là quên đi, tập đoàn Trung Đỉnh kia tôi có bao nhiêu cái đầu cũng không dám trêu vào."

Thái Bằng nhe răng, "Cô cũng thật khéo đưa đẩy."

Phùng Mục Chi không nói gì, khoát tay lên xe.

Ba chương đều trên 2500 từ =.= tôi cũng đến hết lòng với cái nhà này rồi

290. Chương 284: Ngươi Được Ta Không Được!

Chu Lê bị chỉnh, không chỉ có giúp cho Du Minh hả giận, còn mang đến cải thiện đáng kể cho tình trạng của cậu. Mấy người lúc trước luôn nhăm nhe hiện giờ đều thành thật lại, trong thời gian ngắn rốt cuộc không ai dám có tâm cơ gì với Du Minh nữa.

Nhưng mà tình huống của Hạ Hoằng Uy bên kia lại không hề hoà dịu, ngược lại có xu hướng càng ngày càng nghiêm trọng, lúc trước chỉ là Hạ mẫu, sau lại cả Hạ phụ, tình hình càng ngày càng phức tạp.

Cho nên, ngày tháng của Du Minh vẫn như cũ không được dễ chịu.

Cũng may có người anh em rắn rỏi Hàn Đông này mỗi ngày đồng cam cộng khổ cùng cậu, Du Minh và Hạ Hoằng Uy không được gặp mặt, Hàn Đông cũng không đi gặp Vương Trung Đỉnh, vô luận Vương Trung Đỉnh bên kia lấy lòng như thế nào, Hàn Đông vẫn là quyết tâm không quay về.

"Tôi nói, cậu làm loạn cái gì? Nên về thì về đi." Du Minh cũng nhìn không được nữa.

Hàn Đông ngạnh cổ lên vẻ mặt bất khuất, "Người kia đối với tôi như vậy, tôi lại dễ dàng tha thứ cho y? Tôn nghiêm nam nhân của tôi ở đâu?"

Hai chữ "tôn nghiêm" từ miệng tên đê tiện này nói ra nói đến Du Minh cảm thấy thật buồn cười, "Cậu phải hiểu cho chính xác đạo tôn nghiêm một chút, lần tới người ta tặng đồ vật này nọ cũng đừng nhận, Hồi Hồi ăn đến ngon lành như vậy, còn dám nói tôn nghiêm với tôi."

(hồi hồi là cái món nợ tội gì k biết =.=)

Trên mặt Hàn Đông có chút nhịn không nổi, "Tôi đó là sợ lãng phí lương thực, bỏ đi rất đáng tiếc, trả về lại nguội lạnh."

"Vậy đồng hồ trên cổ tay cậu thì sao? Cái này có thể trả."

Hàn Đông vừa nghe xong vội vàng ôm tay bảo vệ, hậu trứ kiểm bì cười, "Tôi nhưng không trả, tôi đang thiếu một cái đồng hồ dây da đeo buổi tối."

Du Minh hừ lạnh một tiếng, "Đồng hồ còn phân ban ngày ban đêm?"

"Cậu đây là không hiểu a? Ban ngày cần mang đồng hồ kim loại cứng cáp, tạo dựng khí chất thành thục lão luyện. Buổi tối mang đồng hồ dây da mềm mại, có thể mang bầu không khí thư giãn, cái này gọi là thưởng thức cuộc sống."

Du Minh 'thiết' một tiếng, không thèm nói gì nữa.

...

Bên này, Vương Trung Đỉnh hỏi Nhị Lôi: "Đồ vật tặng chưa?"

"Tặng rồi."

"Cậu ấy nhận không?"

"Nhận."

Vương Trung Đỉnh chờ thật lâu, hi vọng Nhị Lôi cấp cho chút mặt sau, kết quả miệng Nhị Lôi này vừa ngậm lại liền một mực không mở ra nữa.

"Cậu ấy không nói gì khác?" Vương Trung Đỉnh rốt cục nín không được hỏi.

Nhị Lôi biểu cảm có lỗi nói, "Gì cũng không nói."

Hàng này... Vương Trung Đỉnh quả thực không có cách nào với hành vi hai mặt này của hắn, lại tự nhận đuối lý, chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

"Tây Tây." Mở miệng gọi nhi tử.

Tây Tây chạy chậm một đường vào phòng, "Ba ba."

“Đi gọi đuôi sam thúc thúc của con về.” Vương Trung Đỉnh trực tiếp phân phó.

“Gọi như thế nào?” Tây Tây hỏi.

Vương Trung Đỉnh trầm mặc hơn nửa ngày mới mở miệng.

“Cứ nói con nhớ.”

Tây Tây nói: “Nhưng mà con không nhớ chú ấy.”

Vương Trung Đỉnh nóng nảy, “Làm sao con có thể không nhớ đây?”

“Chú ấy giành đồ ăn, đồ uống, đồ chơi của con, con vì sao phải nhớ?”

Vương Trung Đỉnh, “…” Nói cũng phải.

“Ba ba, liền cái đức hạnh đó, người sẽ không còn nhớ chú ấy đi?”

Vương Trung Đỉnh xoa xoa ấn đường, nói lời sâu sắc khuyên nhủ: “Chính là bởi vì chú ấy không khiến người ta yêu thích, chúng ta mới phải gọi về, ba ba bình thường là dạy con như thế nào?”

Tây Tây nói: “Dĩ sở bất dục vật thi vu nhân.”

(thứ mình đã không thích chớ nên đẩy cho người khác)

“Cái này đúng rồi.” Vương Trung Đỉnh gật đầu.

Tây Tây sâu kín thở dài, “Vậy được rồi, con tận lực.”

…

Giữa trưa hôm sau, Tây Tây đến ký túc xá Hàn Đông, đi vào cũng không mài mài nị oai, mà làm một bộ tiểu Vương Trung Đỉnh sừng sững ở cửa, hai cái tiểu cánh tay khoanh vòng trước ngực.

“Cũng đủ rồi đi.” Ồm ồm nhắc nhở.

Hàn Đông thoảng như không nghe thấy.

Đôi mắt nhỏ của Tây Tây tròn ngước lên trời một trận, “Đừng bắt cháu khó xử.”

Hàn Đông như trước cứ thế ăn cơm của mình.

Tây Tây rốt cục băng không được nữa, ngón tay út mò lên khung cửa, rầu rĩ nói: “Cháu nhớ thúc.”

Tâm Hàn Đông nháy mắt hóa thành một vũng nước.

Hắn lập tức đi qua ôm lấy Tây Tây, nói: “Vừa nãy ở cửa hàng ta thấy một cái xe đua đặc biệt khốc.”

“Thật?” Tiểu mắt của Tây Tây lập tức sáng lên.

Hàn Đông gật đầu, “Thật, ta dẫn cháu đi xem xem.”

Vì thế buổi tối, Tây Tây ôm một đại đội đồ chơi trở về nhà.

Vương Trung Đỉnh hỏi: “Người đâu?”

“Người nào?” Tây Tây đã đem toàn bộ lời của Vương Trung Đỉnh vứt ra sau đầu rồi.

Vương Trung Đỉnh chán nản, “Ta không phải bảo con gọi đuôi sam thúc thúc về sao?”

“Chú ấy không muốn về nữa.” Tây Tây bận rộn đùa nghịch xe đua của mình.

Vương Trung Đỉnh nheo mắt, “Không trở lại nữa?”

Tây Tây ừ hai tiếng, “Chú ấy nói thời gian sau này nếu nhớ chú ấy, chỉ cần nhìn chỗ đồ chơi này là được.”

Phổi Vương Trung Đỉnh hơi kém phát nổ, ngươi được ta không được a!

Vì thế, Vương tổng luôn luôn lấy chính trực, cao lãnh làm trứ danh của chúng ta, cuối cùng bị ép đến nảy sinh ý đồ lừa đảo.

Trực tiếp thừa dịp Hàn Đông mộng du đi dụ bắt người.

Kết quả ngày hôm nay ý thức phòng bị của Hàn Đông đặc biệt mạnh, bất luận Vương Trung Đỉnh dùng chiêu số gì cũng không mắc mưu.

"Em không thể để Minh Nhi ở lại đây một mình, cậu ấy được em không được."

Vương Trung Đỉnh gấp đến độ ngay cả mấy lời tình thoại buồn nôn cũng sắp bão ra rồi.

"Tôi không có em thì được sao?"

Hàn người mù vẻ mặt có chút bất đắc dĩ, "Bây giờ là thời kì đặc biệt, em phải lưu lại bồi cậu ấy."

"Em bồi thì bồi ban ngày a, ban đêm bồi cái gì?"

Hàn Đông lại vô cùng quyết tâm, vô luận Vương Trung Đỉnh nói như thế nào cũng không dao động.

Vương Trung Đỉnh không thể nhịn được nữa, thay đổi tác phong quân tử vốn có, trực tiếp khiêng người đi.

Hàn Đông gào thét, giãy dụa kêu khóc ầm ĩ không có tác dụng, cứ như vậy bị Vương Trung Đỉnh áp giải về nhà.

Sau khi về đến nhà, Vương Trung Đỉnh tựa như dã thú nhiều ngày chưa bắt được món ăn tanh, "Vung đũa ngấu nghiến" Hàn Đông một trận.

Hàn Đông so với y còn kích động hơn, liên tiếp bắn mấy lần, cuối cùng gào đến giọng đều khàn rồi.

Vương Trung Đỉnh thật không biết mấy ngày này hắn phải nghẹn như thế nào.

Vừa buồn bực lại đau lòng.

Trong lòng Vương Trung Đỉnh rất rõ, Hàn Đông cũng không có thực sự giận mình, hắn luôn là sấm to điểm nhỏ, ngoài miệng tính toán chi li, kỳ thật rộng rãi hơn so với bất kỳ ai.

Hắn không muốn trở về, hơn phân nửa là bởi vì Du Minh.

Kỳ thật Hàn Đông rất nghĩa khí.

Trước kia luôn trộm trở về, là bởi vì hắn cảm thấy chuyện này không lớn. Một khi Du Minh bên kia thực sự xảy ra chuyện, Hàn Đông tuyệt đối là kiên cố.

Loại nghĩa khí này ở trong giới, quả thực chính là vật báu hiếm thế. Không nói chỉ mới quen biết một hai năm, dù là loại quan hệ phát tiểu của Vương Trung Đỉnh cùng Hạ Hoằng Uy, cũng chưa hẳn có thể đạt tới mức độ này.

Hàn Đông người này, càng tiếp xúc sâu, càng yêu, nhìn càng thấu, càng khó mà kềm chế.

Vương Trung Đỉnh một đêm đều ôm chặt.

Buổi sáng, Hàn Đông tỉnh lại, trong mơ mơ màng màng chạm đến một lồng ngực rắn chắc lại bóng mịn, đó là loại xúc cảm mà từ nhỏ cuộc sống sung sướng lại trải qua trường kỳ rèn luyện mới có được, vì thế nhịn không được sờ soạng thêm một trận, miệng còn tìm đến cần cổ Vương Trung Đỉnh ý vị hôn.

Biểu tình trên mặt Vương Trung Đỉnh miễn bàn có bao nhiêu hưởng thụ.

Hàn Đông hôn lên hôn xuống mới ý thức ra không thích hợp, mạnh mở hai mắt, ngây ngốc nhìn Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh thu hồi biểu tình say mê hưởng thụ kia, ra vẻ một bộ dạng hờ hững tự nhiên.

"Em sao lại trở về đây?" Hàn Đông hỏi.

Mặt Vương Trung Đỉnh không đổi sắc trả lời: "Còn có thể tại sao? Mộng du tự mình trộm chạy về."

"Em biết mà ——" Hàn Đông một biểu cảm tự mình phỉ nhổ, "Em vẫn là phụ Minh Nhi rồi."

Vương Trung Đỉnh thúc giục, "Được rồi, nhanh chóng rời giường đi."

Hàn Đông như cũ ở trên giường vò tóc lăn lộn, "Ta con mẹ nó làm sao lại không có định lực như vậy đây…"

Khóe miệng Vương Trung Đỉnh thoáng lộ ra một nét cười lơ đãng.

…

Vài ngày sau, hậu kỳ Trộm Ảnh 2 thuận lợi hoàn công, trailer phim khai hỏa.

Sáng sớm, Vương Trung Đỉnh vừa hiện thân liền khiến cho cả đại lầu công ty đều sôi trào.

"Ta kháo, đây… Đây là Vương tổng sao?"

"Phải a, hôm nay sao lại đẹp trai như vậy?"

"A a a a, chưa từng thấy ngài ấy mặc như vậy, đây là có việc vui gì sao?"

"…"

Vương Trung Đỉnh nam nhân này xem trọng màu đen cùng xám chặt chẽ cẩn thận, ngày hôm nay lại mặc một áo sơmi màu đỏ rượu vang, làm nổi bật làn da đến phi thường hồng nhuận, thoạt nhìn cả người thần sắc phi phàm, không cần quá nhiều trang sức, chỉ cần đem tay áo xắn lên, cúc ngực vi mở, liền mê chết một đám nữ nhân.

Mà ngày hôm nay y lại đến một nơi mà mười mấy năm qua từ khi bắt đầu sự nghiệp chưa bao giờ hiện thân —— trường quay chương trình tống nghệ.

Chu Lê vướng vào thuốc phiện không thể tránh khỏi lại là một ảnh hưởng không nhỏ đến Trộm Ảnh 2 , phần diễn của nàng toàn bộ bị cắt, cũng may không ảnh hưởng gì tới tính liền mạch của nội dung, cũng không cần gia nhập thêm nữ diễn viên mới.

Vì thế bộ phim này thành ra đều là nam nhân diễn.

Ngoại giới vốn đã ôm các loại nghi ngờ đối với Trộm Ảnh 2 , Chu Lê rời khỏi càng hạ thấp đánh giá của mọi người.

Cho nên Hạ Dương Trác, Hàn Đông, Lý Thượng cả ba vị này phải sử xuất tất cả vốn liếng để vãn hồi lòng tin của người xem.

Tiết mục đầu tiên thường là khách quý mở màn.

Hạ Dương Trác thì không cần nói, vừa lên sân khấu liền là tiếng vỗ tay cùng reo hò như núi lở sóng thần, tạo thành áp lực không nhỏ cho hai người xuất tràng phía sau.

Lý Thượng lúc trước đã rất khoe khoang, lần này lại chung sân khấu với Hàn Đông, tâm tư tranh cường háo thắng đều viết ở trên mặt.

Độ biến hóa về nhan sắc của Lý Thượng trong một năm này có thể nói là kinh người, ngũ quan bình thường không có gì đặc biệt trở nên lập thể thâm thúy hơn rất nhiều. Nếu nói Hạ Dương Trác thuộc cấp bậc bơ kem, Lý Thượng chính là thuộc loại mị lực nam nhân thành thục gợi cảm.

(bơ kem chắc chỉ vẻ ngoài non nớt)

Mà Hàn Đông lại đi lộ tuyến hoàn toàn tương phản.

Một cái cà vạt xinh đẹp hình thắt hình M, một thân âu phục cắt may khéo léo. Vị trí ống quần giao với giày da chỉ dao động ở 0.5-2 cm, đảm bảo quần tây thời thời khắc khắc bảo trì độ huyền rũ tự nhiên lại không đến mức xuất hiện nếp uốn trên giày.

Cẩn thận chặt chẽ chuyên nghiệp như thế, tất phải xuất ra từ tay Vương Trung Đỉnh.

Lời dạo đầu đi qua, MC liền tiến hành phỏng vấn đồng thời với cả ba người.

Trong quá trình phỏng vấn này, đều có thể thấy được đạo hạnh sâu cạn của mỗi vị.

Lý Thượng hiển nhiên là trải qua không ít chương trình như vậy, giành nói giành máy quay giành đến vô tình lại tự nhiên, thường xuyên gánh những vấn đề lớn, đùa đến người xem dưới đài cười ha ha, khí tràng nháy mắt vượt qua hai người còn lại.

Mà Hàn Đông có danh dự quốc tế quấn thân, lại thêm cố ý giả bộ cao lãnh, làm cho người ta nảy sinh một loại cảm giác khó có thể tiếp cận, MC vốn cũng không dám nói chuyện với hắn, bởi vậy cơ hội phát biểu liền càng ít.

Phỏng vấn đồng thời để làm nóng đã xong, MC bắt đầu phỏng vấn từng người.

Đầu tiên chính là Lý Thượng.

"Nghe nói Lý Thiên Bang là người nhiều biệt danh nhất trong giới, cái gì Lý Đại Chân Dài a, Lý Đại Tài Tử a, có thể nói cho chúng tôi biết cụ thể về từng cái không?"

Lý Thượng ra vẻ khiêm tốn, "Không không, mọi người chỉ là nói vui thôi."

MC rất biết bưng hắn, "Không phải chứ? Lý Đại Chân Dài chính là người trong giới công nhận a. Tôi nhớ lúc ấy trên bìa tạp chí đều là ảnh chân dài của anh, lúc ấy tôi đã nghĩ, chân người này là như thế nào? Lại có thể dài như vậy, đã vậy còn thẳng."

Lý Thượng cũng phi thường phối hợp với MC, hôm nay mặc một cái quần dài bó sát, càng lộ ra hai cái chân thon dài cao ngất.

"Có thể cho chúng tôi thưởng thức chân dài hay không?"

Lý Thượng ngượng ngùng, "Hay là thôi đi?"

MC ý vị khuyến khích, người xem dưới đài cũng ồn ào theo.

"Đi một vòng, đi một vòng."

Lý Thượng "miễng cưỡng" đi một vòng ở trên đài, từng tư thế đặt chân đều vừa hay triệt để khoe ra hai cái đại chân dài.

Dưới đài tiếng thét chói tai liên tục.

MC lại nói: "Lý Thiên Bang còn có một biệt hiệu —— Lý Đại Tài Tử, người xem biết là từ đâu mà có không?"

Mọi người ồn ào không rõ.

MC nói: "Năm trước bộ phim Xé Rách đại nhiệt, kịch bản chính là Lý Thiên Bang sáng tác."

Phía dưới nháy mắt một mảnh tiếng kinh hô.

291. Chương 285: Xoay Chuyển Càn Khôn

Hàn Đông tựa như không nghe thấy, bình tĩnh như một đóa hoa cúc. (tả kiểu gì vậy =.=)

MC tiếp tục bưng Lý Thượng, "Trên đời này không sợ người tài hoa, chỉ sợ người tài hoa còn siêng năng, mọi người biết một biệt hiệu nữa của Lý Thiên Bang là gì không?"

Đám đông phấn khích hô to: "Lý Đại Chiến Sĩ Thi Đua."

MC liên tục gật đầu: "Đúng đúng, nghe nói Lý Thiên Bang là một người tỉnh thời, người khác tỉnh thời nếu chỉ là thói quen, anh ấy tỉnh thời đã bay lên đến tài nghệ rồi, mọi người muốn lĩnh giáo không?"

(tỉnh thời: tiết kiệm thời gian, làm một việc gì đó trong thời gian ngắn)

Dưới vỗ tay một mảnh.

Lý Thượng cười nói: "Tôi trước tiên làm một cái đơn giản nhất, mở khuy áo trong vòng một giây."

"Mở khuy áo trong vòng một giây? Mở một cái hay là mở một loạt?" MC hỏi.

Lý Thượng thực tự tin trả lời: “Mở một loạt.”

MC giật mình, “Anh không phải trực tiếp giật đứt chứ?”

“Bảo đảm chắc chắn là cởi bỏ không phải giật.”

MC cố ý thừa nước đục thả câu, “Khoác lác đi?”

Lý Thượng chỉ cười không nói.

“Mọi người có muốn biết một chút hay không?”

Người dưới đài đồng loạt ủng hộ.

MC tìm đến cho Lý Thượng một chiếc áo gió, mặt trên có sáu cái khuy, đặc biệt giơ lên cho người ở đây nhìn, xác định đã thật sự đóng chắc, không có dấu vết động tay chân gì.

áo gió là loại này:

Tiếp theo Lý Thượng mặc cái áo gió này vào, hai tay tách ra mỗi bên giữ ba khuy áo, lẳng lặng đợi mệnh lệnh.

“Bắt đầu!”

Trong giây lát, mọi người còn chưa kịp thấy rõ, Lý Thượng đã giải mở cả sáu khuy áo.

“Điều này sao có thể?” MC cố ý làm một biểu tình kinh ngạc ở sau hậu trường.

Dưới đài người xem cũng sôi nổi nói không thể tưởng tượng nổi.

“Như vậy đi, chúng ta gọi lên một người xem, để cho người này cũng mặc áo gió như vậy, mở mấy khuy áo đồng dạng, xem tốc độ của người này có được không?” MC nhìn lướt qua phía dưới đài, “Ai nguyện ý đi lên?”

Khán giả sôi nổi giơ tay thét chói tai, nhất là các fan của Lý Thiên Bang, chẳng sợ tốc độ không nhanh, chỉ cần có thể mặc một lần cái áo thần tượng đã xỏ qua là tốt rồi.

Cuối cùng, MC tùy tiện chọn một nam sinh đi lên.

Nam sinh này đeo kính mắt hào hoa phong nhã, vừa nhìn liền biết là loại hình làm việc chậm chạp.

Sau khi cậu mặc áo vào, MC hô lên “Bắt đầu”.

Không chút nào ngoài dự đoán, nam sinh này dùng tốc độ nhanh nhất giải toàn bộ khuy áo cũng đã năm giây, trong đó còn gồm có một cái là thẳng giựt đứt.

“Được rồi được rồi, một tràng pháo tay cảm ơn.”

Trên thực tế, tiểu xảo này Lý Thượng chỉ dùng ba ngày học là biết, nhìn như rất đơn giản, lại tràn ngập tâm cơ nồng đậm.

Bởi vì Lý Thượng biểu diễn trước Hàn Đông, để tránh lúc sau bị Hàn Đông đoạt nổi bật, hắn muốn trình diễn trước những tài nghệ Hàn Đông có khả năng biểu diễn. Như vậy Hàn Đông vô luận biểu diễn đến có bao nhiêu giỏi, tất cả mọi người đều sẽ cảm thấy không sáng tạo.

Mở khuy áo chính là biến dạng của giải nút thắt dây thừng.

Mở nút thắt dây thừng đối với Lý Thượng mà nói là quá khó khăn, cho nên hắn lựa chọn mở khuy áo, vô cùng đơn giản, đã có thể đùa mọi người vui lên, lại có khả năng bóp chết kinh hỉ khi Hàn Đông giải nút thắt dây thừng.

Đương nhiên, có “Giải” luôn không thiếu được “thắt”, đồ vật để thắt này không có sẵn trên bàn, Hàn Đông sẽ chỉ có thể hạ công phu trên tóc.

Mọi người đều biết, kiểu tóc của Hàn Đông chính là một trong những điểm đặc sắc cá nhân, cơ hồ mỗi ngày một biến, hình thức của bím tóc nhỏ lại càng vô số kể, Lý Thượng đã từng thấy Hàn Đông trong vòng một phút bện xong kiểu tóc con rết ở phòng hóa trang.

Đối với cơ hội này, Lý Thượng tự nhiên không thể buông tha.

Vì thế, hắn nói với MC: "Màn vừa kia chỉ là một khởi động nhỏ, đùa mọi người vui chút."

"Vậy sao? Vậy cậu còn có tuyệt kỹ tỉnh thời nào có thể biểu diễn cho mọi người?"

Lý Thượng nói: "Tôi có thể đổi 6 kiểu tóc trong một phút đồng hồ."

Mọi người đều hô lên không thể tưởng tượng nổi.

MC cũng là một biểu tình nghi ngờ, "Một phút đồng hồ? Cũng chính là mười giây đồng hồ một cái sao?"

Lý Thượng gật đầu.

"Anh xác định đều có thể nhìn sao?"

Lý Thượng cười, "Tôi xác định."

Vì thế, đạo cụ sư chậm rãi đẩy đạo cụ đi lên.

Ở tiết mục này có lược, kẹp tóc, máy làm quăn, keo xịt tóc, sáp nhuộm tóc … Từ từ các loại kiểu tóc, mỗi cái đều hoàn thành trong mười giây, vả lại mỗi loại đều lưu một ảnh chụp, cuối cùng trình chiếu lên màn hình lớn chính là trọn vẹn sáu tấm.

Dưới đài một mảnh tiếng vỗ tay.

Ngay cả Vương Trung Đỉnh cũng không thể không cảm khái trong lòng, Lý Thượng thật sự là hạ không ít công phu.

Mà vị Hàn Đông đang bị "chèn ép dồn dập" kia, giờ này khắc này còn đang hồn nhiên bất giác nhìn xuống phía dưới sân khấu cười ngây ngô, nam nhân của ta hôm nay ăn mặc quá con mẹ nó phong cách! =)))

MC lại hỏi Lý Thượng: "Anh trừ bỏ kỹ xảo tỉnh thời, còn có tài nghệ nào khác không?"

Lý Thượng trâng tráo: "Tôi tương đối am hiểu chế tác thủ công."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Hàn Đông rốt cục đổi đổi.

Hàng này hôm nay là tới phá sân khấu của lão tử!

Hàn Đông nghĩ đúng, Lý Thượng chính là đến đây phá hắn, tài nghệ Lý Thượng muốn biểu diễn chính là dùng các bộ phận máy ghi âm lắp ráp thành một cái đồng hồ ngay tại hiện trường.

Hơn nữa, chỉ mười phút.

Nhãn cầu MC đều sắp trừng rơi ra rồi, "Mười phút? Cả tháo dỡ và lắp ráp sao?"

Lý Thượng gật đầu, "Đúng, cam đoan có thể."

Mọi người ồn ào.

Tiếp theo, đạo cụ được mang lên, Lý Thượng ngồi vào trước bàn bắt đầu chính thức ra tay.

"Trời ạ, anh ấy thật sự biết, anh ấy thật sự sẽ…" MC bắt đầu thét chói tai.

Dưới đài tiếng kinh hô lại càng lớn hơn.

Rất nhiều fan của Lý Thiên Bang đều đứng lên rồi, thần tượng chúng ta quả thực là toàn tài a!

Theo động tác thành thạo của Lý Thượng, có thể thấy được kỹ năng này của hắn tuyệt đối không phải vừa mới học được, mà là trải qua rèn luyện lâu dài. Từ lúc tiếp xúc với đồng hồ vì lấy lòng Vương Trung Đỉnh, Lý Thượng bắt đầu dốc lòng mân mê ở thứ này, ngày hôm nay cuối cùng phát huy công dụng rồi.

Chứng kiến màn này, trong lòng Vương Trung Đỉnh thầm lặng thừa nhận: cơ hội là thuộc về người có chuẩn bị.

Rốt cục, Lý Thượng xuất sắc hoàn thành màn biểu diễn hấp dẫn cuối cùng, đồng hồ làm thành cũng đã chạy, không khí hiện trường đạt tới một hồi cao trào.

Cùng lúc đó, hắn cũng thành công chiếm không ít thời gian của hai người phía sau.

Tiết mục của Hạ Dương Trác là phải bỏ ra một số tiền lớn mời tới, thời gian của cậu tuyệt đối không thể cắt bớt, cho nên chỉ có thể xuống tay với màn của Hàn Đông.

Hàn Đông giữa tầng tầng áp lực bước lên, biểu tình lãnh khốc nguyên bản đã giả bộ lại có vẻ càng không thật.

Ngay cả MC nói chuyện cùng hắn cũng phải thật cẩn thận.

"Hàn Đông chúng ta đều biết, người thắng lớn nhất trong liên hoan phim quốc tế năm nay, ảnh đế hai lớp đúng không?"

Người xem đồng loạt hô "Đúng".

Kết quả, Hàn Đông không lộ ra một chút diễn cảm.

MC hơi có vẻ xấu hổ, đành phải nói: "Xem ra Hàn Ảnh đế của chúng ta quả nhiên là khốc như trong lời đồn, xin hỏi, ngài lúc trước vì sao lại nhận diễn quỷ?"

Trong lòng Hàn Đông rít gào: lão tử có lựa chọn sao?

Ngoài miệng lại lãnh đạm trả lời: "Tôi diễn không bao giờ lựa chọn, có vai nào diễn cái đó."

Không khí hiện trường vừa mới được Lý Thượng làm nóng lên lại bị hai câu này của Hàn Đông dập tắt.

MC hiện tại chỉ mong Hàn Đông mau chóng đi xuống, vì thế nói: "Vừa rồi xem Lý Thiên Bang biểu diễn xong, xin hỏi Hàn Ảnh đế có tài nghệ gì có thể trình diễn cho chúng tôi mở mang mắt không?"

Khóe miệng luôn ngậm chặt của Hàn Đông rốt cục cong lên.

"Cậu ấy diễn, tôi đều biết."

Quả nhiên… Nhị hàng chính là nhị hàng, rơi vào bẫy cũng không thèm chớp mắt.

Ngay cả sắc mặt Vương Trung Đỉnh cũng có chút ngưng trọng, người ta đã phá nát đường đi rồi, ngươi còn xông vào?

MC vì thuận lợi thu hình, chỉ có thể thuận theo hắn, chẳng qua sau này cắt đi thôi.

"Cái gì? Ngài cũng sẽ? Một phút đồng hồ biến hóa sáu kiểu tóc?"

Trên mặt MC lộ ra vẻ kinh ngạc, kỳ thật trong lòng đang chế giễu, ngươi dù là đem tóc biến thành hoa cũng không còn gì mới mẻ nữa.

Kết quả Hàn Đông nói: "Tôi không phải tạo hình tóc."

"Vậy là?"

Hàn Đông khí phách nhả ra ba chữ.

"Biến, hình, mặt."

MC nháy mắt dọa bị tè.

Biến biến biến… Biến cái gì? Biến hình mặt? Đây không phải vô nghĩa sao?

Kết quả, càng "Vô nghĩa" hơn còn ở mặt sau.

Hàn Đông nói: "Một giây đồng hồ."

"Một giây đồng hồ?"

"Tôi có thể dùng một giây đồng hồ biến hóa một khuôn mặt."

Đừng nói MC, ngay cả người xem cũng bị sốc, ảnh đế đây là chưa uống thuốc đã chạy ra ngoài đi?

Lý Thượng nghiền ngẫm cười cười, đây là sắp phát điên sao?

Kết quả, màn biểu diễn sau đó khiến tất cả mọi người nghẹn họng trân trối.

Hàn Đông thế nhưng đem chính cái cằm nhọn của mình, dùng một loại phương thức quỷ dị nào đó, thu gọn lên phía trên, môi miệng cơ hồ cuộn lên trên chóp mũi, mặt thon dài nháy mắt biến thành mặt đại bánh bao.

Hiện trường đầu tiên là một hồi yên tĩnh, ngay sau đó vang lên một trận cười lớn.

Không được…

Quá con mẹ nó buồn cười.

Tiếp theo, Hàn Đông lại biểu diễn mặt chữ V, mặt thận heo, mặt xỏ giày…

(cái xỏ giày, sống 22 năm trên đời giờ mới biết cái hay treo ở móc khóa đàn ông này là để xỏ giày)

MC hơi kém cười ngất ở trên đài.

Hơn nữa Hàn Đông không chút nào có thái độ lấy lòng mọi người, mà tinh thần thật sự tập trung vào ngũ quan vặn vẹo của mình, diễn trò xong lại khôi phục vẻ mặt nghiêm túc, bộ dáng kia miễn bàn có bao nhiêu ngốc manh a.

"Ảnh đế, ngài đáng yêu như thế, người nhà ngài có biết không?" MC hỏi.

Hàn Đông quét mắt xuống dưới đài một cái, tràn đầy tự tin trả lời: "Bọn họ đều rất rõ."

Vương Trung Đỉnh cũng nhịn không được nhe răng cười.

MC giống như được hồi máu, lại nói: "Vừa rồi Lý Thiên Bang còn biểu diễn mười phút biến máy ghi âm thành đồng hồ, xin hỏi ngài…"

"Tôi mười giây biến đổi công năng." Hàn Đông cắt đứt lời MC.

MC, "… ! ! !"

Hàn Đông trực tiếp lấy ra mảnh đồng hồ Lý Thượng mới vừa làm, sau khi nhanh chóng tháo dỡ liền đặt vào bên trong một con Chip, sau đó lại gắn lên một cái dây đồng hồ trực tiếp vứt cho MC.

"Hiện tại đồng hồ này có thể kết nối với điện thoại của cậu thông qua Bluetooth."

MC khó có thể tin, "Điều này sao có thể?"

Hàn Đông trực tiếp chọn lấy một cái di động trong tay người xem, kết nối với đồng hồ thông qua bluetooth. Sau đó bảo MC gọi vào số máy của người xem, không đến hai giây, đồng hồ điện tử và điện thoại cùng rung lên.

Cả đại sảnh đều sôi trào.

Này… Đây cũng quá thần đi?

Lý Thiên Bang anh xác định không phải là đệm trước rồi chứ?

Hàn Đông ngay sau đó dùng một màn biểu diễn chứng minh cho người xem, Lý Thượng muốn đệm cho ta cũng không xứng, hắn ngay tại hiện trường cải tiến thành công ba cái đồng hồ, mỗi một cái đều là đồng hồ bình thường trên tay khán giả.

MC mới vừa rồi còn tính toán tránh né, lúc này bám chặt Hàn Đông không cho đi.

"Lý Thiên Bang biểu diễn cho chúng ta một giây đồng hồ giải mở khuy áo, mọi người còn nhớ hay không?"

"Nhớ rõ ——" phía dưới tiếng reo hò rung trời.

MC làm một bộ dạng không muốn làm khó dễ nhìn Hàn Đông, "Thế nào? Ngài đây có thể không?"

Hàn Đông tiếp nhận mic trong tay MC, nói: "Tôi có thể dùng một giây đồng hồ cởi quần áo."

"Ý của ngài là chiếc áo vừa rồi kia, ngài không chỉ có thể mở toàn bộ khuy áo trong một giây đồng hồ, còn có thể trực tiếp cởi ra?"

Hàn Đông bổ sung: "Thêm một cái quần."

Phía dưới lại giống như bùng nổ.

MC duy trì trật tự, "Mọi người im lặng, chúng ta xem xem Hàn Ảnh đế rốt cuộc là mặt dày hay là thật…"

Vừa dứt lời, Hàn Đông liền xong rồi.

Ai cũng không phát hiện hắn là cởi như thế nào, chỉ nhìn thấy áo rơi xuống mặt đất, quần tây nằm ở bên chân, chỉ còn lại một chiếc quần bó sát bao lấy hai cái đại chân dài tuyệt mỹ.

MC kinh nghiệm phong phú cũng phải cứng lại rồi, hiện trường lâm vào trạng thái cứng ngắc vài giây đồng hồ, thẳng đến khi Hàn Đông hỏi MC: "Có phải làm lại một lần không?"

Cả đại sảnh đều bùng nổ.

Tiếng thét chói tai quả thực có thể chấn vỡ mấy chục cái đèn pha.

Hiện trường một lần nữa lâm vào hỗn loạn… Quá con mẹ nó kinh diễm được không?

Mặt Lý Thượng thoáng xanh thoáng lại trắng, diễn cảm kia miễn bàn có bao nhiêu "Đẹp".

Hàn Đông lạnh lùng quét mắt qua hắn một cái, dám khoe chân trước mặt lão tử? Cũng không tự xem xem cái chân kia là chỉnh theo ai!

MC thật vất vả mới duy trì lại trật tự, sau đó hỏi Hàn Đông: "Ngài như thế nào làm được?"

Hàn Đông lại là cười lạnhlùng, còn làm như thế nào? Bị Vương Trung Đỉnh bức ra thôi.

292. Chương 286: Mệnh Trung Tình Địch

Một tuần sau, tiết mục tống nghệ phát sóng, trong một đêm lượng fan Hàn Đông bạo tăng mấy chục vạn, rất nhiều fan sôi nổi của Lý Thượng cũng chuyển sang làm môn hạ của Hàn Đông, mà tấm ảnh tạp chí mạnh mẽ rắn rỏi của Hàn Đông trước quay phim kia lại bị người đào ra, bắt đầu điên chuyển ở trên internet.

Không chỉ có như thế, ngay cả Vương Trung Đỉnh cũng cùng phát hỏa theo.

Đại ngạc giới giải trí trước giờ thần bí điệu thấp, lại trong khi Hàn Đông đang đùa giỡn bán manh, thoải mái cho máy quay phim một nụ cười, nhất thời mê sát cư dân mạng.

(đại ngạc: rùa cá sấu khổng lồ, là động vật ăn thịt. Chắc là chỉ ông lớn có nhiều quyền lực trong giới giải trí)

Hàn Đông chứng kiến lượng fan bạo tăng đều trợn tròn mắt.

Lão tử thời điểm lấy thưởng ảnh đế cũng không thấy các ngươi có phản ứng gì, thay đổi mấy khuôn mặt các ngươi lại đuổi ngược đến đây.

Hơn nữa tất cả bình luận đều là "Ảnh đế, ngài thật ngốc manh a", "Ngài thực là hài hước", "Cả nhà tôi đều bị ngài chọc cười điên rồi" …vân vân.

Hàn Đông nghĩ không ra, "Vì cái gì không ai khen em khốc?"

Vương Trung Đỉnh nói thẳng, "Em cảm thấy hỏi vấn đề này có ý nghĩa sao?" Một kẻ bắt chước mặt thận heo giống đến như vậy, có thể dùng chữ "Khốc"?

Hàn Đông lại dị thường chấp nhất với lộ tuyến cao đại thượng của mình, vừa nghe Vương Trung Đỉnh nói như thế liền nóng nảy.

"Kháo, anh có ý gì? Em đây lúc đó chẳng phải chỉ vì hiệu quả chương trình sao?"

Vương Trung Đỉnh chỉ có thể gật đầu, "Được rồi được rồi, ăn cơm đi."

"Không ăn." Hàn Đông ưỡn cổ ương ngạnh.

Vương Trung Đỉnh véo tai hắn, "Em còn có thể nhăn mặt sao?"

“Tốt xấu cũng là một waner.” Hàn Đông hừ hừ nói.

(Waner: tên tuổi lớn, ngôi sao)

Vương Trung Đỉnh dỗ hắn không mất bao nhiêu sức, trực tiếp nắm cầm chạm miệng một cái, Hàn Đông lập tức nhộn nhạo, như chó trụi lông bắt lên người Vương Trung Đỉnh.

Năm trước Trộm Ảnh gặp biến cố bất ngờ, năm nay Trộm Ảnh 2 cũng không tốt hơn bao nhiêu. Từ lúc Chu Lê xảy ra sự cố, cổ phiếu tập đoàn Trung Đỉnh một đường mất giá, mấy ngày gần đây sau tuyên truyền mạnh mẽ, giá cổ phiếu mới có xu thế đảo ngược.

Dù vậy, áp lực của Vương Trung Đỉnh vẫn là không nhỏ.

Lúc ăn cơm Hàn Đông an ủi: “Không có việc gì, chờ Trộm Ảnh 2 công chiếu, giá phiếu còn có thể tăng.”

“Tôi biết.” Vương Trung Đỉnh nói.

Hàn Đông hoàn toàn ngoài dự liệu, “Anh biết?”

“Ân, tôi tin tưởng ánh mắt của em, buôn bán lỗ vốn em tuyệt đối không làm.”

Hàn Đông cười hắc hắc, “Chờ em kiếm đủ tiền, mua nhà tặng anh.”

“Tặng tôi? Sao lại tặng tôi?”

“Anh đem tài sản đều sang tên cho con trai rồi, em phải mua nhà lưu trữ cho anh an dưỡng tuổi già a.”

Lời này từ miệng Hàn Đông nói ra phải là bao nhiêu cảm động!

Nếu không có một câu tiếp theo.

“Lúc ngủ trông chừng em chút, em sợ em lại đổi về tên mình.”

Vương Trung Đỉnh, “…”

Nguyên Trạch gần đây công việc bề bộn, trời nam đất bắc bay loạn khắp nơi, ngay cả thời gian tìm Hàn Đông báo thù cũng không có.

Ngày hôm nay cũng là như thế.

Máy bay của hắn gần đây đang bảo dưỡng, chỉ có thể bắt chuyến bay khác. Vốn đi chung đã rất mệt nhọc, TV trong khoang VIP cư nhiên còn phát cái chương trình tống nghệ Hàn Đông tham dự kia.

Bởi vì trong khoang không chỉ có một mình hắn, còn có một phu nhân khác, hơn nữa phu nhân kia thấy thích thú, Nguyên Trạch chỉ có thể lựa chọn không để vào mắt.

Không đầy một lát, trong khoang vang lên tiếng cười không chút giữ ý của phu nhân.

“Ha ha ha ha ha ha ha… Ha ha ha ha ha… Tiểu tử này quá buồn cười…”

Nguyên Trạch không mang tai nghe, chỉ có thể ở một bên yên lặng chịu đựng.

Không đầy một lát, phu nhân kia lại bốc lên.

“Không được… Ha ha ha ha ha… Cười chết ta… Cười chết ta…”

Nguyên Trạch rốt cục lạnh giọng nhắc nhở: “Tiểu thư, phiền cô nhỏ giọng một chút.”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi…” Nụ cười trên mặt phu nhân rốt cục thu hồi một chút.

Nhưng mà không đầy một lát, chương trình phát đến đoạn ngắn kinh điển Hàn Đông cởi quần áo, phu nhân ngao một tiếng thét chói tai, hơi kém dọa Nguyên Trạch từ trên ghế rơi xuống.

“A a a a a a… chân thật dài… quá dài… chịu không nổi …”

“Nhỏ chút, chị gái.” Nguyên Trạch từng chữ từng chữ cực điểm lãnh liệt.

Phu nhân nóng lòng, “Chân của hắn thật sự thật dài, thật sự thật dài, không tin cậu nhìn một cái xem, chỉ liếc qua một cái.”

“Tôi không có hứng thú.” Mặt Nguyên Trạch so với chân Hàn Đông còn dài hơn.

Phu nhân ngượng ngùng đem đầu vòng trở về, tiếp tục nhìn chằm chằm Hàn Đông trên màn hình, hai mắt sáng lên.

Một lát sau, MC bắt đầu nói lời kết thúc.

Nguyên Trạch nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng đã xong.

Kết quả không đầy một lát, tiếng cười không tiết tấu của phu nhân lại bắt đầu kích thích màng tai Nguyên Trạch.

Nguyên Trạch ngẩng đầu, kết quả lại nhìn thấy gương mặt khiến hắn không thể nhẫn nhịn.

“Không phải hết rồi sao?” Chất vấn phu nhân.

“Đúng là xong rồi, tôi xem lại một chút, đoạn này quá kinh điển, xem mãi không chán a… Ha ha ha ha ha… Cái mặt xỏ giầy, cái mặt xỏ giầy, thật là đáng yêu.”

“…”

Nguyên Trạch lần thứ hai cắn răng, dù sao ngươi cũng giành chỗ trước, lão tử liền nhịn một lát.

Rốt cục, Nguyên Trạch đem phu nhân kia tiễn đi rồi.

Nhưng mà TV lại đúng lúc này gặp trục trặc, điều chỉnh như thế nào cũng không chuyển, thay đổi một cái điều khiển khác vẫn là như thế, thân ảnh của Hàn Đông kia thủy chung “Ương ngạnh bất khuất” bật đến bật đi ở trước mặt Nguyên Trạch.

“Tiên sinh, chúng tôi lập tức tìm người đến sửa.” Nữ tiếp viên vẻ mặt áy náy.

Nguyên Trạch khoát tay, “Bỏ đi, trực tiếp tắt đi.”

“Vâng, phi thường có lỗi mang đến bất tiện cho ngài.”

Nữ tiếp viên đi rồi, Nguyên Trạch nhắm mắt dưỡng thần, con mắt nhắm lại không đến ba phút, chợt nghe thấy một tiếng chuông báo khởi động.

TV tự động bật …

Hơn nữa sau khi khởi động lại là chương trình tống nghệ kia.

Trúng tà sao? Nguyên Trạch nghĩ, ông trời ngày hôm nay nhất định phải ghê tởm ta một trận sao?

Bất kể nói thế nào, cuối cùng Nguyên Trạch vẫn chuyển ánh mắt về hướng màn hình TV.

Lúc này vừa lúc phát đến màn biểu diễn mở khuy áo của Lý Thượng, Nguyên Trạch lạnh xùy một tiếng.

Loại bản lĩnh ngủ với nữ nhân nhiều luyện ra này cũng có thể gọi là tài nghệ?

Tiếp theo, Lý Thượng biểu diễn một phút đổi sáu kiểu tóc, ánh mắt Nguyên Trạch vẫn như cũ nhàm chán.

Vị phu nhân kia điểm cười cũng thật thấp…

Sau đó Lý Thượng dùng máy ghi âm chế tạo đồng hồ, Nguyên Trạch mới liếc mắt nhìn một chút, bất quá như trước không thể gọi là kinh hỉ, người như thế ở bên kỹ thuật viên đồng vơ cả một bó to, chỉ cần trải qua huấn luyện chuyên nghiệp là làm được.

Kế tiếp liền đến phiên Hàn Đông gặt hái rồi.

Nói thật, Nguyên Trạch vẫn có ôm một chút ý tưởng đối với Hàn Đông, cái bao trùm đầu kín mít lúc trước cùng kỹ thuật trói đã để lại cho hắn ấn tượng sâu đậm.

Cho nên hắn thực thắc mắc Hàn Đông sẽ xoay cục diện như thế nào, dù sao Lý Thượng cũng đã đem con đường của hắn lấp kín rồi.

Thời điểm MC hỏi vấn đề tạo hình tóc, Nguyên Trạch đầu tiên nghĩ đến cũng là thắt dây thừng, đồ để thắt không có trên bàn, hắn coi như đem tóc này biến ra hoa, cũng chỉ là phụ họa cho Lý Thượng.

Nhưng mà, Nguyên Trạch như thế nào cũng không nghĩ đến, Hàn Đông thế nhưng chọn lối đi khác, làm "biến hình mặt".

Biến hình mặt? Cái này có thể sao?

Sự thật chứng minh không có lôi nhất, chỉ có lôi hơn, đến khi Hàn Đông bắt đầu biểu diễn thì tam quan của Nguyên Trạch hoàn toàn sụp đổ rồi.

(lôi: chỉ cám giác sốc, không thể chấp nhận được, giống như bị sét đánh. Chỉ người thì là những người đặc biệt, có những hành vi gây sốc mang cả nghĩa tốt và xấu)

Đây là người sao?

Hắn rốt cuộc có bao nhiêu tuyệt học phi nhân còn chưa bại lộ trước con mắt người trần?

So sánh với những người khác cười vang, Nguyên Trạch có thể làm nhiều nhất chỉ có co giật khóe miệng.

Kết quả, càng đáng sợ hơn còn ở mặt sau.

Hàn Đông tùy tiện đem một cái đồng hồ đơn giản biến thành đồng hồ thông minh thì cả người Nguyên Trạch đều cứng còng.

Điều này sao có thể?

Hắn trước hết nghĩ đến cũng là nhờ Lý Thượng, nhưng mà Lý Thượng lúc trước phá sân khấu của hắn như vậy, sau đó lại chịu bưng hắn sao?

Hiển nhiên không có khả năng.

Sau đó người xem nghiệm chứng cũng hoàn toàn chứng minh trình độ của Hàn Đông.

Nguyên Trạch nhìn chăm chú vào Hàn Đông, ánh mắt tràn ngập các loại cảm xúc phức tạp, vì cái gì người tài giỏi như thế, lại có cái thần kinh nhị bức như vậy?

Đây cũng quá tận diệt vưu vật đi?

Ý tưởng này thần kỳ khớp với Vương Trung Đỉnh lúc mới gặp Hàn Đông.

Chỉ là cái Vương Trung Đỉnh cảm thấy lãng phí ở Hàn Đông là dáng người, còn Nguyên Trạch cho rằng Hàn Đông chính là lãng phí tài hoa.

Nhưng mà, Vương Trung Đỉnh xoay chuyển loại ý nghĩ này phải dùng đến thời gian non nửa năm, Nguyên Trạch lại chỉ dùng vài phút.

Bởi vì hắn vừa nhìn thấy hai cái đùi đẹp có thể nói là tác phẩm nghệ thuật cấp độ kim cương kia của Hàn Đông.

Làm một nhân vật có tướng mạo được coi như tiêu chuẩn của vẻ đẹp, mỗi ngày đều đối mặt với soi xét về dung mạo bám riết không rời, hắn muốn không mẫn cảm với cái này cũng không được.

Huống chi, hắn đã chết lặng nhiều năm trong vô số khen ngợi của mọi người.

Đã sắp không biết hai chữ "Kinh diễm" là viết như thế nào.

Ngày hôm nay, ánh mắt hỗn độn bao nhiêu năm rốt cục được gột rửa một phen.

Chỉ tiếc, rất nhanh lại bị điệu cười mê sát kia của Vương Trung Đỉnh bức thành màu đỏ.

Đôi gian phu dâm phu này…

Quả nhiên hiểu lầm lần trước lại là tự biên tự diễn.

Quả thực hèn hạ đến chọc người giận sôi.

Bắt Nguyên Trạch cảm giác mình không đem hai kẻ này tách ra thì phải là quá con mẹ nó thánh mẫu rồi!

Hơn nữa, TV sau đó lại bị vấp.

Phát đi phát lại nụ cười kéo cừu hận kia của Vương Trung Đỉnh.

Được rồi… Nguyên Trạch thầm nghĩ, chờ xem, chờ ta về nước hảo hảo tính sổ rõ ràng với các ngươi.

Một tuần sau, Nguyên Trạch về nước.

Vừa lúc Trộm Ảnh 2 lần đầu công chiếu.

Nguyên Trạch ngồi ở trong xe, radio một mực thông báo tình hình cháy vé của Trộm Ảnh 2 .

"Tắt đi." Nguyên Trạch lạnh lùng nói.

Lái xe thăm dò hỏi: "Có muốn đi xem một lần không? Phía trước không xa chính là một rạp chiếu phim."

Mặt Nguyên Trạch không chút thay đổi trả lời: "Không có hứng thú."

Được rồi… Lái xe không nói gì nữa.

Kết quả tới cổng rạp chiếu phim đột nhiên gặp kẹt xe.

Hiện tại vốn là giờ cao điểm, ở đây lại là dễ tắc đường, hơn nữa rất nhiều người đến xem phim, cơ hồ đạt tới hoàn cảnh nửa bước khó đi.

Lái xe liên tiếp ngó đầu thăm dò tình hình trên đường, vẫn không có gì khởi sắc.

"Nếu không ta cũng đỗ xe vào xem đi? Đỡ mất công chờ, còn có thể xem phim."

Lái xe là một người mê phim kịnh dị, lại là fan của Trộm Ảnh , giờ khắc này đương nhiên đứng ngồi không yên.

Biểu tình trên mặt Nguyên Trạch không động chút nào.

"Nghe nói danh tiếng siêu cấp tốt, so với Trộm Ảnh 1 còn hấp dẫn hơn." Lái xe lại khuyến khích.

Nguyên Trạch đáp lại hắn ba chữ.

"Không thể nào."

Bằng vào kinh nghiệm nhiều năm của hắn, đây đều chỉ là đầu tư phương diện tuyên truyền. Một khi nhóm người này đi khỏi rạp chiếu phim, khẳng định nơi chốn đều là tiếng thóa mạ hối hận.

Lái xe còn chưa hết hi vọng, "Nhưng mà hôm qua tôi thấy trên weibo rất nhiều người đi, bọn họ đều nói…"

Nguyên Trạch cắt đứt hắn, hơn nữa lần này trả lời càng ngắn gọn.

"Đợi."

Lái xe đành phải câm miệng lại.

Cảm giác trên xe có chút buồn, Nguyên Trạch liền lay mở cửa kính xe.

Lúc này một lần chiếu đã chấm dứt.

Chỉ có rải rác vài người đi khỏi rạp chiếu phim.

Lái xe thắc mắc, tắc thành như vậy, chẳng lẽ chỉ có mấy người xem này sao?

Nguyên Trạch lạnh xùy một tiếng, "Phỏng chừng lại là nhân viên lẫn lộn thật giả ở bên trong, rạp chiếu phim không phải thường xuyên làm trò này sao?"

Nhưng mà lái xe lại cảm thấy không giống, bởi vì từng người đi ra mặt mày đều hồng hào, tinh thần phấn khởi, thao thao bất tuyệt.

"Quá con mẹ nó rung động tôi, nếu không phải hết tiền, lão tử tuyệt đối phải xem lại một lần."

"Phải a, tôi quả thực phải cúi lạy biên kịch Trộm Ảnh rồi, làm sao người này không sinh ra sớm một chút? Sớm một chút đã sớm cứu vớt dòng phim kịnh dị Trung Quốc rồi."

"…"

Lái xe đã tâm ngứa khó nhịn, vì thế túm đến một người liền hỏi: "Thế nào? Hay không?"

"Phấn khích, rất phấn khích a."

"Tác phẩm kinh điển."

"Không xem hối hận cả đời."

"Khó có thể hình dung, anh xem xem sẽ biết."

"..."

Nguyên Trạch rốt cục nhịn không được mở miệng phản bác một câu.

"Nếu như vậy, làm sao lại chỉ có mấy người?"

"Những người khác đều ở lại bên trong xem lần nữa a, đại khái chỉ có mấy người chúng tôi xem hiểu đi, ha ha ha..."

Nguyên Trạch, "..."

Không biết qua bao lâu, Nguyên Trạch đột nhiên mở miệng: "Vào đi."

"A?" Lái xe kinh ngạc.

"Chính tôi muốn xem, đôi cẩu Nam Nam này có thể vẽ vời ra cái quái gì."

(ba chương sau là nói về phim Trộm Ảnh 2, nội dung phim trừu tượng khó hiểu nên mình để mai úp 3 chương một loạt cho liền mạch.)

À cảm ơn online vì món quà đặc biệt nhé ^^

293. Chương 287: Chúa Sáng Thế Vĩ Đại

"Xin chào, chúng tôi muốn bao một phòng chiếu Trộm Ảnh 2 riêng." Lái xe của Nguyên Trạch nói với nhân viên rạp chiếu phim.

"Thật có lỗi, toàn bộ xuất chiếu đều đã hết."

"Phòng vip thì sao?"

"Cũng không còn."

Nguyên Trạch trực tiếp gọi một cuộc điện thoại tới cấp cao của rạp chiếu phim, nhận được là câu trả lời như cũ.

"Tiểu nguyên a, thật ngại, bộ phim điện ảnh rất được yêu thích, xuất chiếu sớm đã bị đặt hết rồi."

Ngay khi lái xe nghĩ Nguyên Trạch sẽ không hiểu, hấn nhưng lại phá lệ xếp hàng mua hai vé, đi theo một đám đông vào sảnh chiếu phim bình thường.

Trước khi tắt đèn đóng cửa, có người chú ý tới Nguyên Trạch, diễn cảm kia không khác gì nhìn thấy một tên ăn xin ở Dubai.

"Mau nhìn, đại suất ca trên đời hiếm thấy."

"Thiên a, giết tôi đi."

"Có còn để cho người ta xem phim không đây?"

"..."

Đây là lý do vì sao Nguyên Trạch muốn bao cả phòng, nếu lực hấp dẫn của phim điện ảnh không đủ, thời gian những người đó nhìn màn hình còn không nhiều bằng nhìn hấn.

Trước khi chiếu phim vài phút, lái xe còn cằn nhằn trò chuyện cùng Nguyên Trạch.

“Cậu xem qua Trộm Ảnh 1 chưa?”

“Xem rồi.” Nguyên Trạch thản nhiên trả lời.

Lái xe nháy mắt cao hứng, “Vậy cậu cảm thấy Trộm Ảnh 1 thế nào?”

“Tạm đi.”

“Vậy cậu biết kịch bản là ai viết không?”

“Không phải đoàn thể văn học của Trung Đỉnh sáng tác sao?”

Lái xe bật cười, “Bọn họ nếu thật sự có bản lĩnh kia, còn đến nỗi sản xuất nhiều ‘phim kịnh dị kiểu Trung Quốc’ như vậy sao?”

“Đó là?”

“Hàn Đông viết.” Lái xe nói.

“Hắn viết ? Hắn còn có thể viết kịch bản?”

Nguyên Trạch khó có thể chấp nhận, kịch bản Trộm Ảnh mặc dù không tính là tiêu chuẩn cao nhất, nhưng ít nhất cũng là có công phu. Hàn Đông cái loại nhị hàng ngôn ngữ hỗn loạn, lối suy nghĩ luôn đi ngoài lộ tuyến bình thường kia, có thể viết ra kịch bản chặt chẽ Logic như thế?

“Anh nghe ai nói ?”

“Hạ Hoằng Uy.”

Nguyên Trạch thắc mắc, “Anh ta như thế nào lại nói chuyện này với anh?”

“Ngày đó ở bệnh viện, trong lúc vô tình tán gẫu đến.”

Nguyên Trạch hừ lạnh một tiếng, “Hàng kia cùng Du Minh là ‘hảo khuê mật’, Hạ Hoằng Uy đương nhiên sẽ thổi phồng, bằng không sao có thể trưng ra ưu điểm của loại người đó.”

“Nhưng Hạ Hoằng Uy cũng không ưa Hàn Đông.”

“Như thế nào? Ngại Hàn Đông quá thân thiết cùng vị kia nhà anh ta sao?”

“Không phải, bởi vì Hàn Đông từng gài đệ đệ của Hạ thiếu.”

Nguyên Trạch rất ngoài ý muốn, “Đệ đệ của anh ta? Hạ Dương Trác?”

“Không phải, Hạ Diệu.”

“Hạ Diệu? Hạ Diệu như thế nào lại liên quan đến hắn?”

Lái xe đem chuyện năm đó Hàn Đông giả nữ nhân khoe hàng nói cho Nguyên Trạch, Nguyên Trạch hoàn toàn hóa đá.

Trước kia hắn cũng không cảm thấy Chúa sáng tạo ra con người có bao nhiêu vĩ đại, hiện tại đột nhiên cực điểm tốn kính với ngài, đây là phải bỏ ra bao nhiêu tế bào não mới có thể tạo ra thứ quái đản như vậy?

“Nghe nói Hạ Diệu cũng là vì sự việc này, sau đó mới không còn hứng thú với nữ nhân.”

Nguyên Trạch nghiến răng, “Hắn rốt cuộc còn gài qua bao nhiêu người?”

Lái xe xấu hổ, “Tôi cũng không rõ, có vẻ như người bị hắn gài sau đó cuối cùng đều yêu thích hắn.”

Mặt Nguyên Trạch lập tức kéo xuống, “Anh nói cái gì?”

“Vương tổng chính là một trong số đó, nghe nói Vương tổng cũng là bởi vì quá chán ghét hắn, cuối cùng già néo đứt dây…”

“Còn có loại sự tình này?” Nguyên Trạch cảm thấy đây là chuyện cười lợi hại nhất hắn nghe được trên đời.

Nhưng mà một câu nói sau đó của lái xe hoàn toàn khiến hắn cười không nổi nữa.

“Cho nên tôi lo lắng cho cậu vậy…” Lái xe nuốt nước bọt không nói tiếp được.

Nguyên Trạch nếu có siêu năng lực, lúc này đã sớm đem cả rạp chiếu phim xốc lên.

“Anh là sống quá nhiều đến ngán rồi, mới dám nói ra loại lời táng tận lương tâm này?”

Lái xe nhanh chóng câm miệng, chuyển mắt nhìn sang màn hình lớn.

…

Phim nhựa vừa bắt đầu, không khí đã có vẻ vô cùng âm u.

Hai tiểu hài tử vừa trộm chạy ra từ viện phúc lợi, liền cực kỳ nhanh chóng hướng về phía đường cái.

Một trong số đó chính là Tây Tây.

Bởi vì bắt đầu là quay phía sau, Nguyên Trạch không thấy được mặt Tây Tây, chỉ nhìn thấy bộ tiểu tóc quăn tiêu hồn kia, lại cảm thấy đứa nhỏ này thật đáng yêu.

Kết quả chờ Tây Tây vừa quay người lại đây, trong lòng lập tức mắng một tiếng ‘ta phi’, đây là chiếu theo ảnh chụp của Hàn Đông thuở nhỏ khắc ra sao?

Mặc dù có vài phần thành kiến đối với diện mạo Tây Tây, nhưng Nguyên Trạch không thể không thừa nhận, kỹ năng diễn xuất của đứa nhỏ này cũng không tệ lắm, khi diễn xuất không có chút nào toát ra vẻ câu nệ phóng đại của tiểu hài tử, thoạt nhìn phi thường tự nhiên.

Nhưng chính là bởi vì bộ dạng tươi vui này của Tây Tây, phối với âm hiệu trầm trọng, lại khiến cho người ta không khỏi căng thẳng trong lòng.

Quả nhiên, một chiếc xe tải tiến lại đây.

Tây Tây còn đang giống như tiểu bò tót chạy băng băng trên đường, vừa chạy vừa hướng về nhi đồng phía sau khiêu khích.

“Đến a, đến a, có bản lĩnh cậu tới bắt tôi a!”

“A —— ”

Theo sau một tiếng thét chói tai của nhi đồng, Tây Tây bị ô tô đụng bay hơn mười thước, sau khi rơi xuống hai mắt trừng trừng, miệng phun máu tươi, tiểu thân thể một mực run rẩy.

Tạm thời không nói đến khống chế loại run rẩy này khó khăn cỡ nào, nói trời lạnh như thế này nằm lăn lộn trên mặt đất trong vũng máu, cũng không phải là nhi đồng bình thường có thể chịu.

Quay cảnh này mất ba ngày.

Trong thời gian đó bà nội Tây Tây cũng chính là mẹ Vương Trung Đỉnh không biết lau hết bao nhiêu là nước mắt.

Cũng may hiệu quả kinh người.

Rạp chiếu phim vang lên một trận tiếng thổn thức, cái loại cảm giác này tựa như tận mắt chứng kiến một vụ tai nạn giao thông.

Rất nhiều người đều có cùng một cảm giác với Nguyên Trạch.

Đứa bé này thật khó lường.

…

“A —— ”

Đồng thời sau tiếng kêu sợ hãi trùng điệp của nhi đồng, một gương mặt phóng đại mồ hôi đầm đìa hiện ra trên màn ảnh lớn.

Thân Xuyên, nhân vật Hạ Dương Trác sắm vai, cũng là diễn viên chính bộ phim này ngồi trên giường thở hổn hển, hết thảy phát sinh vừa rồi bất quá chỉ là một giấc mộng của cậu.

Tiếp theo, Hàn Đông đẩy cửa vào.

Nhân vật trong phim của hắn tên Ngụy Vân, cùng Thân Xuyên lớn lên ở một viện phúc lợi, quan hệ hai người phi thường thân thiết, sau khi tốt nghiệp vẫn luôn ở cùng một chỗ.

"Làm sao vậy? Vừa vào nhà liền nghe thấy cậu hét." Ngụy Vân thân thiết hỏi Thân Xuyên.

Không biết có phải là do ảnh hưởng của thói quen hay không, Nguyên Trạch luôn cảm giác không yên tâm về gia hỏa Ngụy Vân này.

Thân Xuyên nói: "Mơ ác mộng."

"Ác mộng gì?"

"Mơ thấy mới vụ tai nạn xe trước đây."

Ngụy Vân cười cười, "Xem ra vụ tai nạn kia lưu lại cho cậu bóng ma tâm lý không nhỏ a, nhiều năm như vậy luôn luôn mơ."

"Có lẽ đi."

Sau khi Thân Xuyên rời giường, hai người cùng ăn điểm tâm.

Trong lúc đó Thân Xuyên hỏi Ngụy Vân: "Cậu hôm nay phải khu khai phá đúng không?"

"Phải a, làm sao vậy?"

Ngụy Vân không rõ Thân Xuyên vì cái gì đột nhiên hỏi chuyện này, bởi vì mỗi thứ sáu hắn đều đến khu khai phá bên kia gặp bạn gái, đã hình thành một quy luật rồi.

"Không sao, trên đường chú ý an toàn."

Ngụy Vân gật gật đầu liền xuất môn.

Sau khi Ngụy Vân rời đi không lâu Thân Xuyên cũng đi làm, nghề nghiệp của cậu là cảnh sát giao thông, đối mặt với dòng xe như nước, trong lòng Thân Xuyên một mực có loại dự cảm không hay.

Sau khi tan tầm, cậu không trực tiếp về nhà, mà ma xui quỷ khiến lại bắt một chiếc xe đến khu khai phá.

Kết quả, bi kịch thật sự đã xảy ra.

Ngụy Vân gặp tai nạn xe, lái xe gây tai nạn là nhân vật Lý Thượng sắm vai, ở trong phim tên là Trần Kiến Long.

Trần Kiến Long bỏ chạy rồi, chỉ còn lại thi thể Ngụy Vân bị nghiền áp đau đớn, Thân Xuyên nhịn không được gào khóc.

Chứng kiến màn này, người xem còn tưởng rằng là lộ tuyến "Tử Thần tới", trước tiên có điềm báo tử vong, kết quả cuối cùng không tránh khỏi…

Nhưng rất nhanh loại ý nghĩ này liền bị gạt bỏ.

"A —— "

Nương theo tiếng kêu sợ hãi, Thân Xuyên lại một lần tỉnh lại từ trên giường vừa rồi.

"Làm sao vậy? Vừa vào nhà liền nghe thấy cậu hét."

Thân Xuyên xoa xoa đầu, có cảm giác dở khóc dở cười.

"Tôi vừa rồi gặp mộng trong mộng."

Ngụy Vân tò mò, "Mộng trong mộng gì?"

"Vốn là mơ thấy lúc cậu còn nhỏ bị tai nạn giao thông đã chết, sau đó tôi tỉnh lại trên giường này, cùng cậu ăn điểm tâm, cậu nói cậu phải đến khu phá, lúc đó tôi mơ hồ cảm giác có chút bất an, cuối cùng đến khu khai phá tìm cậu, kết quả cậu thật sự gặp tai nạn xe …"

Ngụy Vân nhìn cậu, "Cũng chính là tôi ở của mộng của cậu gặp tai nạn xe hai lần?"

"Ân, một lần lúc nhỏ, một lần lúc trưởng thành."

Ngụy Vân trêu chọc nói: "Cậu cứ mong tôi chết như vậy? Đã thế còn chết hai lần?"

"Tôi đây không phải mong cậu chết, tôi là sợ cậu chết."

"Sợ tôi chết thì mơ mấy giấc mộng khỏe mạnh trường thọ đi, mộng này không phải muốn nguyền rủa tôi sao?"

Thân Xuyên cười hắc hắc, "Bất quá ở trong mộng tôi thật sự cảm giác khi cậu còn nhỏ đã xảy ra tai nạn xe, không hề có cảm giác không thật."

Loại cảm giác này rất nhiều người cũng đã có, chính là trong mộng sáng lập ra một thế giới hoàn toàn khác, nhưng mà thế giới này cũng rất thân thuộc đối với chính mình ở trong mộng, giống như đã sinh sống ở đó rất nhiều năm, ngay cả nhớ lại cũng đều giống như vốn có.

"Mau lên đi, sắp muộn giờ làm rồi." Ngụy Vân thúc giục.

Trước khi Thân Xuyên rời giường có một màn đặc tả, tiến gần tới gương mặt của cậu, có thể rõ ràng nhìn ra trên đó thoáng hiện lên một nét nghi hoặc, ngắn ngủi mà mãnh liệt, biểu hiện đến chuẩn xác. Vừa không làm người xem lập tức dựng lên cảnh giác, cũng sẽ không sót manh mối này khi xem lại.

Ở tuổi Hạ Dương Trác này, có thể mắt diễn đến đúng mực như thế thật là biết tròn biết méo.

Nhưng đáng tiếc khuôn mặt của cậu, thật sự là quá mức chói mắt, hoàn toàn làm mờ kỹ năng diễn xuất.

Khiến cho khán giả nữ đổi dời hoàn toàn trọng điểm.

"Mau nhìn cái bộ dạng mơ hồ mới vừa tỉnh ngủ của anh ấy, quả thực manh chết người a."

"Nhất là cặp đồng tử lam kia, phát ngốc đến quả thực khiến cho người ta phun máu mũi."

"Vưu vật a, thật sự là vưu vật."

"..."

Lái xe của Nguyên Trạch coi như chuyên chú, đã phát hiện điểm dị thường này của Thân Xuyên, cũng nhỏ giọng thảo luận cùng Nguyên Trạch.

"Thân Xuyên này sẽ không phải vẫn còn trong mộng đi?"

Nguyên Trạch hừ lạnh một tiếng, "Ý của anh là trong mộng bộ mộng? Đây chẳng phải là một bộ tình tiết phụ họa sao?"

"Đúng nga, hẳn là tôi nghĩ quá đơn giản rồi."

"Nếu không hiểu được, trước hết câm miệng."

Lái xe không lên tiếng nữa.

...

Sau đó vài ngày, trạng thái tinh thần của Thân Xuyên càng ngày càng không tốt, thường xuyên vô cớ mất ngủ, hơn nữa trí nhớ ngày càng kém. Thường xuyên đêm trước cất kỹ thứ gì đó, ngày hôm sau liền nhớ không ra.

Ngụy Vân hoài nghi cậu là chịu áp lực quá lớn, liền dẫn cậu đi ra ngoài du lịch giải sầu, địa điểm du lịch chính là đảo nhỏ, Thân Xuyên chụp cho Ngụy Vân rất nhiều ảnh trong rừng rậm.

Trong đó một tấm hình chính là chụp ở một nơi cách gian nhà gỗ mà Nguyên Trạch ở không xa.

Một người tinh mắt nào đó chỉ vào màn hình lớn nói: "Mau nhìn, cây kia có vẻ như đã bị đốt."

"Có khi nào là manh mối không a?"

Nguyên Trạch oán thầm: manh mối cả nhà ngươi, đó là lúc đốt lão tử lưu lại.

Trên đường du lịch, tinh thần Thân Xuyên tốt lên rất nhiều, không còn mất ngủ cùng đãng trí nữa. Cậu rửa toàn bộ ảnh chụp trong chuyến đi, xếp vào trong một album ảnh.

Lúc này có một tấm hình được đặc tả, tấm hình này ảnh hồ sơ Ngụy Vân chụp trước đó không lâu.

Nhưng mà, đêm thứ hai sau khi trở về Thân Xuyên lại mất ngủ.

Ở đây bị thiếu mất mấy chi tiết quan trọng.

Thứ nhất là Thân Xuyên phát hiện điểm kì lạ về những bức ảnh trong album, lúc thì không có ảnh chụp khi đi du lịch, lúc thì chỉ có một tấm ảnh lúc bé của Ngụy Vân với dòng chữ 'thương tiếc bạn cùng chơi lúc nhỏ'.

Thứ hai là vị trí của đồ vật bị thay đổi.

Thứ ba là Thân Xuyên gặp Ngụy Vân lsuc nhỏ và lúc lớn phòng vệ sinh.

Thứ tư là Thân Xuyên đã đi gặp bác sĩ tâm lý.

Cái đoạn ngồi bồn cầu sợ nhất trong phim thì bị mất =.= Nhưng chúng ta không có sách đa

294. Chương 288: Đủ Loại Rối Rắm

Vì thế, thừa dịp thứ sáu Ngụy Vân đi vắng, Thân Xuyên lại một lần lấy máy ảnh ra.

Lúc này, cậu đang ngủ ở phòng khách, nơi mà cậu phát hiện ra điểm quỷ dị của ảnh chụp, máy quay cũng đồng dạng đặt ở trên mặt tủ phòng khách.

Nửa đêm, cậu giật mình tỉnh lại, mở mắt ra đầu tiên là nhìn đến mặt tủ.

Camera không còn nữa!

Quả nhiên không thấy…

Cuối cùng, Thân Xuyên thế nhưng ở phát hiện máy quay ở trên bệ cửa sổ.

Người xem lạnh sống lưng.

Bởi vì một màn này nhìn như thực quỷ dị, trên thực tế lại thường xảy ra ở trong sinh hoạt hàng ngày. Cũng chính là một ngày trước ngươi cất kỹ gì đó, ngày hôm sau tìm ra lại cũng không phải ở vị trí kia nữa. Ngươi cho là là ngươi đã quên, trên thực tế vị trí của nó thật sự thay đổi.

Thân Xuyên bấm máy quay phim.

Tìm đến album ảnh kia, bên trong không hề có ảnh trong chuyến du lịch, Thân Xuyên từng trang từng trang lật ra trước máy quay.

Tấm cuối cùng, ảnh hồ sơ của Ngụy Vân, mặt sau ảnh chụp viết hai chữ —— di ảnh.

Thân Xuyên đặc biệt xem qua video vừa thu, xác nhận toàn bộ màn vừa rồi đều đã ghi lại.

Sau đó, Thân Xuyên bỏ camera vào ngăn tủ.

Sáng sớm hôm sau, camera vẫn ở đó.

Thân Xuyên ấy camera tới, phát cảnh tượng ghi lại tối hôm qua.

Tay cậu đang run.

Tâm người xem cũng treo ngược.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, bàn tay Thân Xuyên từ run rẩy đến cứng ngắc, bởi vì cậu chứng kiến chính mình từ đầu đến cuối đều ở ngủ trên giường, không mảy may cử động.

Buổi chiều, cậu lại đi tìm vị bác sĩ nổi tiếng.

"Thế nào? Tốt hơn chưa?" Bác sĩ hỏi.

Thân Xuyên gật gật đầu.

Bác sĩ lại trêu chọc nói: "Có phải cậu phát hiện bằng hữu kia vẫn đang sống đến khỏe mạnh không?"

Thân Xuyên lại gật đầu.

Bác sĩ vừa định giảm bớt liều thuốc cho Thân Xuyên, Thân Xuyên lại lần nữa mở miệng.

"Tôi nghi ngờ tôi đang sống ở hai thế giới."

Bàn tay cầm bút của bác sĩ mãnh liệt run run một trận.

Này… bệnh thần kinh này lại tăng theo cấp bậc luỹ thừa sao?

Trong lòng Nguyên Trạch hừ lạnh, nhân vật này để Hạ Dương Trác diễn thật sự là quá uổng phí rồi, hẳn là để Hàn Đông diễn, hắn nhất định có thể đem công phu thần thần cần nhằn này diễn đến thật sống động.

Mặc dù biết Thân Xuyên là đang nói bậy, nhưng làm một bác sĩ, muốn phán đoán bệnh tình, nhất định phải theo phân tích từ nhiều phương diện cùng lý giải.

Vì thế bác sĩ tiếp tục gặng hỏi: "Hai thế giới?"

"Đúng, ban ngày một thế giới, ban đêm sau khi ngủ lại một thế giới khác."

"Vậy cậu như thế nào xác định đây không phải là mộng?"

Thân Xuyên rất kiên định lắc đầu: "Tôi đã từng mộng, mộng là không logic lại không biết mở đầu, nhưng hết thảy tôi trải qua lại rất có logic, vả lại mỗi lần đều biết khi nào thì bắt đầu."

Nghe nói như thế, bác sĩ cũng có chút hứng thú.

"Ý của cậu, mỗi lần cậu mơ hết thảy đều là thế giới chân thực có quy tắc ?"

Thân Xuyên gật gật đầu: "Trừ bỏ một biến hóa nhỏ, còn lại đều giống như thế giới thật."

"Biến hóa nhỏ?"

Thân Xuyên chần chờ lúc lâu mới mở miệng: "Chính là tại thế giới kia, cậu ấy đã chết."

Được rồi, nói đến nói đi vẫn là cảm thấy Ngụy Vân đã chết.

"Vậy cậu như thế nào phán đoán hắn đã chết đây?"

Thân Xuyên nói: "Từ sau vụ tai nạn xe kia, tất cả ảnh chụp của cậu ấy đều không thấy, quần áo cũng tất cả đều biến mất."

"Cũng chính là cậu cảm thấy, tại thế giới đó, vụ tai nạn xe kia là tồn tại chân thật?"

Thân Xuyên gật gật đầu.

"Nếu như vậy, cậu như thế nào lại nhìn thấy hắn ở trên bồn cầu buồng vệ sinh?"

Thân Xuyên nói: "Tôi cảm thấy ở cái thế giới kia tôi đã bị bệnh tâm thần phân liệt."

"Dựa vào đâu thấy được?"

"Bởi vì ở trong thế giới thật, nếu tôi gặp phải chuyện như vậy, nhất định sẽ bị tâm thần phân liệt."

Bác sĩ gật gật đầu: "Tôi cũng không hề nghi ngờ."

Vài người xem cười vang.

Bác sĩ nói cũng đều là lời nói thật, Thân Xuyên bất quá gặp mấy giấc mộng đã bị bức thành như vậy, nếu Ngụy Vân chết thật, Thân Xuyên khẳng định sẽ tinh thần thất thường.

Bác sĩ đột nhiên nhớ tới Thân Xuyên từng nói qua với mình về việc thấy ảnh chụp lúc nhỏ của Ngụy Vân, cũng chính là tấm hình viết "Thương tiếc bạn cùng chơi lúc nhỏ" kia.

"Cậu lại giải thích thế nào đây?" Bác sĩ hỏi.

Thân Xuyên nói: "Cái này hoàn toàn chứng minh tôi ở cái thế giới kia là bị tâm thần phân liệt, ở trong thế giới đó, Ngụy Vân lúc nhỏ đã trải qua một vụ tai nạn xe, nhưng mà may mắn thoát chết, có điều tất cả chuyện này gây cho tôi một bóng ma tâm lý quá lớn, cho nên ngẫu nhiên sẽ toát ra cảnh tượng cậu ấy lúc nhỏ bị tai nạn giao thông chết cùng với nhìn thấy ảo ảnh lúc nhỏ của cậu ấy."

"Cũng chính là ở thế giới kia cậu cảm thấy thật sự nhìn thấy 'Di ảnh' của hắn, mà ảnh 'Thương tiếc bạn cùng chơi lúc nhỏ' là ảo giác của cậu sau khi bị tâm thần phân liệt?"

Thân Xuyên gật gật đầu, cậu là thông qua giấc mộng kia của mình đoán như vậy.

Dù sao cái mộng trong mộng kia, cảnh trong mơ tầng thứ nhất Ngụy Vân lúc nhỏ bị chết, thế nhưng sau khi bừng tỉnh tiến nhập cảnh trong mơ tầng thứ hai, Ngụy Vân lúc nhỏ may mắn thoát chết, lớn lên lại không thể may mắn, đây mới là cái cậu gọi 'thế giới kia', cũng chứng tỏ Ngụy Vân lúc nhỏ chết chỉ là một giấc mộng ở thế giới kia của mình.

"Hảo, tôi hiểu rồi, tôi đề nghị cậu đêm nay sau khi thức dậy xem lại kia đoạn băng ghi hình kia." Bác sĩ nói.

Thân Xuyên gật gật đầu.

Sau khi Thân Xuyên rời khỏi, bác sĩ như trút được gánh nặng xoa xoa cái trán đầy mồ hôi.

Trợ lí ở một bên trêu ghẹo: "Gặp được bệnh nhân IQ cao như vậy, thật sự là khó xử ngài rồi."

Bác sĩ cũng cảm khái: "Hàn huyên lâu như vậy, thế nhưng phát hiện logic của cậu ta rất chặt chẽ cẩn thận, hoàn toàn không giống người có bệnh tâm thần, phải là người viết tiểu thuyết trinh thám đi?"

"Ý của ngài là tẩu hỏa nhập ma?"

"Có thể."

"Ha ha ha…"

Đương nhiên, loại lạc quan này chỉ giới hạn cho bác sĩ cùng trợ thủ của ông, trong lòng người xem nhưng không nhẹ nhàng như vậy, bởi vì bọn họ mơ hồ cảm thấy, Thân Xuyên nói… thật.

Nguyên Trạch ban đầu chỉ là ôm tâm tính tùy tiện xem qua, giờ này khắc này đã muốn nín thở ngưng thần ngồi đó, ánh mắt sắc bén chuyên chú nhìn chằm chằm màn hình lớn.

Buổi tối, Thân Xuyên mang tâm tình phức tạp đi ngủ.

Ngụy Vân nằm ngủ ở phòng mình.

Nửa đêm, Thân Xuyên tỉnh lại.

Máy quay kia còn trong ngăn tủ.

Cậu mang tâm tình phức tạp từng bước hướng tới máy quay.

Môi Hạ Dương Trác run rẩy, quá trình dài đến hai phút trong màn ảnh chưa nháy mắt một lần, đem loại mâu thuẫn sợ hãi này suy diễn đến đỉnh cao.

Ngay cả đám fan nữ luôn luôn chú ý đến khuôn mặt của cậu, giờ này khắc này tâm đều nhéo lên theo.

Nếu, nếu bên trong máy quay này không phải nội dụng mà ban ngày Thân Xuyên đã xem, mà là bản ghi tối hôm qua, liền chứng minh thật sự tồn tại 'thế giới kia'.

Tay Hạ Dương Trác run rẩy bật máy quay lên.

Cả rạp chiếu phim im lặng đến chỉ nghe thấy tiếng thở dốc hết đợt này đến đợt khác.

Máy quay mới vừa mở, người xem liền kinh hô.

“A a a… Không phải, không phải đoạn xem lúc ban ngày.”

“Thiên a, thật kích thích.”

“Làm tôi sợ muốn chết.”

“…”

Bởi vì mở đầu đoạn băng Thân Xuyên xem lúc ban ngày là ngủ ở trên ghế sa lon, mà bây giờ xem trong màn ảnh này, cũng chính là hành động trước máy quay.

Ngay khi người xem lạnh người rồi thầm hô kích thích, kích thích hơn nữa lại đến đây.

Thân Xuyên đem album kia nâng đến trước camera.

Tựa như đêm qua.

Mở ra, không có ảnh du lịch.

Tiếp tục lật qua, vẫn là trống không, tiếp tục lật, như cũ là trống không… ảnh hồ sơ, cả ảnh Ngụy Vân Trường sau khi lớn, cũng không thấy.

Chỉ riêng còn lại tấm ảnh Ngụy Vân thuở nhỏ.

Trong màn hình máy quay, mặt Thân Xuyên không chút thay đổi lấy ra ảnh chụp chân dung Tây Tây.

Tiếp theo, là mặt sau.

“A —— ”

Có người xem cơ hồ từ trên ghế ngồi bắn lên.

Mặt sau ảnh chụp, chính là viết bảy chữ kia—— “Thương tiếc bạn cùng chơi lúc nhỏ.”

Camera trong tay Thân Xuyên rơi xuống mặt đất.

Mặt không còn chút máu.

Cậu nâng lên hai chân cứng ngắc, chậm rãi đi đến cửa phòng Ngụy Vân.

Nếu sau đó, trong phòng là Ngụy Vân ngủ yên, chứng minh thật sự là đầu óc cậu bất thường.

Nhưng mà sau khi cửa mở, mọi người, ngay cả Nguyên Trạch, đều ở một khắc này đông cứng.

Đây là một cái phòng nhi đồng.

Toàn bộ hết thảy đều là đồ dùng của tiểu hài tử, quần áo trẻ em, giường nhỏ, bàn nhỏ, ghế nhỏ …

Chỉ là, để đã lâu rồi.

Hết thảy trước mắt đã chứng minh, ảnh chụp Ngụy Vân lúc nhỏ vừa mới xem, không phải là ảo giác trong thế giới kia của Thân Xuyên, mà lại là một thế giới khác nữa.

Bởi vì ảo giác là không thể nào bị ghi lại.

Mà ở trong thế giới đó, Ngụy Vân lúc nhỏ đã chết.

Lúc này, phía sau Thân Xuyên đột nhiên vang lên một trận tiếng trẻ con.

“Bạn tốt, tay trong tay, qua đường cái, cùng đi, bạn tốt, tay trong tay, qua đường cái, cùng đi…”

Thân Xuyên chậm rãi quay đầu.

Tây Tây đang đứng ở phía sau cậu, khuôn mặt nhỏ trắng bệch, diễn cảm vô hồn nhìn cậu, miệng liên tục lặp lại bốn câu này.

Thân Xuyên giống như phát điên chạy về phòng.

Mở cửa, lại chứng kiến Ngụy Vân đã trưởng thành nằm ở trên giường của mình, cả người đều là máu run rẩy, bộ dáng kia không khác gì lúc bị nghiền áp trong vụ tai nạn.

"A a a a —— "

Thân Xuyên lần thứ hai xông ra ngoài, bởi vì chạy trốn quá nhanh, không cẩn thận bị vấp phải máy quay phim trên mặt đất ngã nhào.

Mặt dán trên mặt đất, ánh mắt hoảng sợ trừng nhìn màn hình.

Trên đó đang phát lại cảnh tượng ghi lại vừa rồi.

Không có Tây Tây, không có Ngụy Vân.

Chỉ có một mình cậu đang chạy…

295. Chương 289: Đáp Án

Chứng kiến màn này, Nguyên Trạch cơ hồ minh bạch rồi.

Phim điện ảnh bình thường đều là xuyên qua thời gian, bộ phim này lại xuyên qua không gian.

Trong phim Thân Xuyên xuyên qua ba thế giới.

Ba thế giới này là song song tồn tại, đều là suy diễn cảnh tượng cuộc sống trước mặt Thân Xuyên.

Thế giới thứ nhất cũng chính là mộng cảnh tầng thứ nhất.

Ở trong thế giới này, Ngụy Vân là lúc nhỏ bị tai nạn xe mà chết, cho nên trong nhà chỉ có ảnh chụp cùng đồ đùng lúc nhỏ của Ngụy Vân, Thân Xuyên tận mắt nhìn thấy phát tiểu duy nhất của mình bỏ mạng, lưu lại bóng ma tâm lý, cho nên tinh thần hốt hoảng, thường xuyên nhìn thấy ảo ảnh Tây Tây.

Thế giới thứ hai cũng chính là mộng cảnh tầng thứ hai.

Ở thế giới này, Ngụy Vân là sau khi trưởng thành chết trong tai nạn giao thông, cho nên trong nhà chỉ có ảnh chụp của Ngụy Vân trước tai nạn, mà Thân Xuyên tận mắt nhìn thấy bạn thân của mình chết, đồng dạng bị kích thích quá lớn, bởi vậy thường xuyên nhìn thấy ảo ảnh của Ngụy Vân.

Thế giới thứ ba cũng chính là thế giới Thân Xuyên hiện tại đang ở này.

Ở thế giới này, Ngụy Vân lúc nhỏ cùng sau khi trưởng thành đều không hề bị tai nạn.

Cho nên, tất cả những gì Thân Xuyên nhìn qua băng ghi hình đều là tồn tại chân thật, chẳng qua là bởi vì không gian không khớp mà sinh ra sai biệt.

…

Nhưng khiến cho Nguyên Trạch nghi hoặc chính là, vì cái gì Thân Xuyên ở hiện tại lại cảm giác được hai cái thế giới kia?

Thân Xuyên ở trong phim cũng đang suy tư vấn đề này.

Trên màn hình lớn bắt đầu xuất hiện những hình ảnh Thân Xuyên nghĩ lại, cảnh tượng tầng thứ ba sai khi tỉnh lại từ mộng cảnh, đến cảnh tượng tầng thứ hai sau khi tỉnh lại từ mộng cảnh, rồi đến mộng cảnh tầng thứ nhất, tới tới lui lui không ngừng tuần hoàn, tốc độ càng lúc càng nhanh…

Đột nhiên, Thân Xuyên bừng mở mắt, trên trán liên tục chảy xuống từng hạt mồ hôi to như hạt đậu.

Rất nhiều người vẫn không rõ điểm cong của câu chuyện ở chỗ nào thì năm đầu ngón tay Nguyên Trạch đã nắm chặt thành quyền.

Nếu nói từng không gian Thân Xuyên đều có một cái linh hồn độc lập, như vậy linh hồn của Thân Xuyên hiện tại cũng không phải vẫn luôn ở thế giới thứ ba.

Cậu đầu tiên sống ở thế giới thứ nhất, sau khi phát tiểu gặp tai nạn xe chết liền xuyên đến 'thế giới thứ hai', lại trải qua trước vụ tai nạn cách đó không lâu kia xuyên đến thế giới hiện tại này.

Cho nên, cậu có thể ở thế giới thứ hai cảm nhận được thế giới thứ nhất, ở thế giới thứ ba cảm nhận được cả hai thế giới trước đó.

Cũng chính là Thân Xuyên tạo cái mộng trong mộng kia.

Tỉnh lại từ mộng cảnh tầng thứ nhất, Thân Xuyên nói mình mơ thấy Ngụy Vân chết trong vụ tai nạn lúc nhỏ, tỉnh lại từ mộng cảnh tầng thứ hai, Thân Xuyên nói mình mơ thấy Ngụy Vân trong vụ tai nạn lúc nhỏ cùng lúc trưởng thành đều chết.

Này đó đủ để chứng minh, Thân Xuyên chính là trải qua hai lần xuyên qua, mỗi lần đều chứa đựng thế giới còn lại.

Mà Thân Xuyên sở dĩ xuyên qua ba thế giới, nguyên nhân chỉ có một —— trốn tránh thống khổ.

Có đôi khi ngươi ở trong mộng rõ ràng cảm giác được người thân qua đời, sau khi tỉnh lại mồ hôi đầm đìa, may mắn đây là một giấc mộng.

Kỳ thật có lẽ người đó thật đã chết rồi, chính là ngươi đã muốn rời bỏ cái thế giới kia.

Hàn Đông muốn biểu đạt chính là không gian đa trọng.

Không gian đều không phải là chỉ có một, có lẽ có vô cùng nhiều.

Tư duy truyền thống là: ở bên trong không gian cố định, theo thời gian phát sinh biến hóa khác nhau, còn trong bộ phim này là ở cùng một thời gian, trong không gian khác nhau suy diễn ra kết quả khác nhau.

Nghe thực vô nghĩa, thế nhưng là ý tưởng tinh tế cực điểm.

Thân Xuyên sống bảy năm ở thế giới thứ nhất, đến khi tiểu Ngụy Vân chết xuyên vào 'thế giới thứ hai', ở 'thế giới thứ hai' sống mười mấy năm, thẳng đến khi Ngụy Vân bị tai nạn giao thông bỏ mạng, lại xuyên tới thế giới thứ ba.

Như vậy rốt cuộc thế giới nào Ngụy Vân mới là Ngụy Vân chân chính? Kết quả ở thế giới nào mới là kết cục của hắn?

Thân Xuyên điên rồi.

Hắn không điên Nguyên Trạch cũng sắp điên rồi.

Đây là cái loại nếp nhăn não gì mới có thể nghĩ ra tình huống kì ba như thế?

Nhưng không thể phủ nhận chính là, khẩu vị chặt chẽ của Nguyên Trạch đã bị chạm đến.

Thân Xuyên sau khi trải qua nhiều ngày giãy dụa, quyết định trở lại thế giới thứ nhất, ở thế giới mẹ đã sinh ra nuôi dưỡng cậu kia.

Cậu chỉ có thể chấp nhận một loại kết quả, một loại sự thật.

Chỉ cần vừa nghĩ tới thế giới ban đầu mình sinh ra, người bạn thuở nhỏ đã chết, Thân Xuyên liền không thể chấp nhận cậu còn tồn tại một loại hiện thực khác.

Nhưng là trở về như thế nào, đây là nghi hoặc của Thân Xuyên, cũng là vấn đề khiến người xem hoang mang.

Lúc này, Thân Xuyên đột nhiên nhớ tới, từng thế giới thay đổi, tựa hồ đều gợi ra từ vụ tai nạn của Ngụy Vân.

Chỉ cần hắn bị thương nặng một lần nữa, là có thể hoàn toàn rời khỏi thế giới xa lạ này.

Vì thế, Thân Xuyên bắt đầu âm mưu một vụ tai nạn giao thông.

Cậu tìm đến Trần Kiến Long, cũng chính là lái xe gây ra vụ tai nạn ở 'thế giới thứ hai', muốn cùng gã hợp tác giết Ngụy Vân.

"Cậu vì sao lại chọn tôi?" Trần Kiến Long hỏi.

Thân Xuyên nói: "Bởi vì anh cũng đủ xấu xa."

Khóe miệng người xem luôn luôn mím chặt rốt cục giật giật.

Được rồi, nói đúng tâm khảm của Lý ảnh đế rồi.

"Thế nhưng cần mạo hiểm rất lớn, nếu tôi bị bắt, cậu dù là cho tôi nhiều tiền hơn nữa cũng không đáng giá."

"Anh sẽ không bị bắt." Thân Xuyên nói, "Đoạn đường kia không có máy theo dõi, chỉ có một cảnh sát giao thông trực ban, tôi biết."

Trần Kiến Long lặp lại cân nhắc qua lại cuối cùng vẫn đáp ứng, lực hấp dẫn thật sự quá lớn, nhận được "Sinh ý" này, gã sẽ không cần mỗi ngày vận chuyển hàng hóa suốt đêm nữa.

Tối thứ năm, Thân Xuyên tự mình xuống bếp làm cho Ngụy Vân một bữa cơm.

Tại thế giới mới chỉ sống hơn một tháng này, Thân Xuyên không biết đang ngồi trước mắt cậu là người lạ hay là bạn thân của mình…

Ngụy Vân cũng không biết Thân Xuyên đang rối rắm, chỉ vui vẻ ăn, bộ dạng thành thật vô tâm vô phế kia, miễn bàn khiến người ta có bao nhiêu đau lòng.

Mọi người lặng lẽ rơi lệ vì ảnh đế, chỉ có Nguyên Trạch một mình oán thầm: diễn nhân vật tốt như vậy, không sợ xấu hổ sao?

Thân Xuyên uống say, ở trong phòng liều mạng lăn lộn giận dữ gào thét, hoàn toàn phá vỡ hình tượng thần tượng trong dĩ vãng, đem cái loại cảm giác đau đớn đến không muốn sống tiếp này diễn đến nhập mộc tam phân (sắc sảo).

Ngày hôm sau, thứ sáu.

Ngụy Vân như thường lệ đến khu khai phá gặp bạn gái.

Trần Kiến Long liền mai phục tại cách đó không xa, chứng kiến Ngụy Vân tiến lại đây, chân ga nhấn mạnh mắt nhắm lại, trực tiếp đụng lên.

Cảnh tượng giống như đúc với thế giới thứ hai, nhưng mà lúc này đây, diễn cảm Thân Xuyên thực chết lặng.

Một khắc Ngụy Vân tắt thở kia, Thân Xuyên lại một lần giật mình tỉnh lại trên giường.

Toàn bộ người xem đều nín thở ngưng thần, muốn biết Thân Xuyên có thể trở lại thế giới thứ nhất hay không.

Lúc này, cửa phòng ngủ bị đẩy ra.

Gương mặt Ngụy Vân lại một lần xuất hiện khiêu chiến chỉ số thông minh của mọi người.

"Làm sao cậu còn chưa dậy a?"

Thân Xuyên nói: "Luôn luôn nằm mơ, đến hỗn loạn rồi."

"Mơ cái gì? Nói cho tôi một chút."

Thân Xuyên ngáp một cái: "Tôi cũng không nhớ rõ nữa, loạn thất bát tao."

"Được rồi, mau dậy đánh răng rửa mặt đi."

"Ân."

…

Một mảnh màu trắng, nhạc cuối phim vang lên.

Người xem trong nháy mắt đều ngốc rớt.

Ta kháo, làm cái gì? Cái này xong rồi sao?

Chẳng lẽ hết thảy phát sinh phía trước đều là một giấc mơ của diễn viên chính?

Nhưng mà hai ba giây sau, da gà mọi người đều nổi lên.

Gồm cả Nguyên Trạch.

Đây không phải một giấc mộng của Thân Xuyên.

Mà là… cậu đi tới thế giới thứ tư.

Ở trong này, cậu mất ký ức…

Trọng tâm cả bộ phim chính là "Trốn tránh thống khổ".

Thân Xuyên lần đầu tiên xuyên qua không gian là muốn trốn tránh thống khổ tiểu Ngụy Vân bị tai nạn xe, cho nên ở 'thế giới thứ hai' tiểu Ngụy Vân không có chết.

Lần thứ hai xuyên qua không gian là muốn trốn tránh thống khổ đại Ngụy Vân bị tai nạn, cho nên thế giới thứ ba đại Ngụy Vân không có chết.

Lần thứ ba xuyên qua không gian là muốn trốn tránh thống khổ khi chính mình phát hiện nhiều không gian.

Cho nên cậu mất ký ức.

Cuối cùng, vẫn là trải qua nửa đời sau của mình ở một cái thế giới xa lạ …

Đèn ở rạp chiếu phim bật sáng.

Đại bộ phận người xem vào một khắc đứng dậy đều là vẻ mặt dại ra, đi đến cửa rạp liền bắt đầu làm ầm ĩ.

"A a a, tôi đã biết, tôi đã biết."

"Tôi hiểu rồi, tôi hiểu rồi."

"Tôi rốt cuộc hiểu rõ."

"…"

Nguyên Trạch không phát biểu bình luận, chỉ hỏi lái xe một câu.

"Kịch bản này thật sự là hắn viết ?"

Lái xe gật gật đầu: "Dạ."

Nguyên Trạch hừ một tiếng, không nói gì nữa.

(Tôi dùng mười năm tuổi thọ để dịch cái kịch bản này đó. Đã là tiếng Trung lại còn trừu tượng, đã trừu tượng lại còn bị thiếu T_____T)

296. Nói Chuyện

Thân Xuyên và Ngụy Vân là bạn từ bé, cùng nhau sống ở thế giới thứ 1 đến năm 7 tuổi thì Ngụy Vân bị tai nạn chết.

Sau khi NV chết TX quá đau khổ nên đã xuyên không sang thế giới thứ 2, nơi mà trong vụ tai nạn kia NV không chết, hai người sống cùng nhau ở thế giới thứ 2 qua mười mấy năm.

(Từ đầu đến đây là chỉ đoạn hồi tưởng)

Thời gian trong phim bắt đầu khi TX đang sống ở thế giới thứ 2 và tỉnh lại từ trong giấc mơ kia. Sau đó NV lại bị tai nạn chết. Rồi TX xuyên sang thế giới thứ 3, nơi mà TX chưa hề bị vụ tai nạn nào.

Sang thế giới thứ 3 thì sinh hoạt của TX liên tục bị lẫn lộn qua lại giữa 3 thế giới, đồ đạc ở thế giới này ở chỗ này ở thế giới kia nó lại ở chỗ khác khiến TX nghĩ mình bị đãng trí. NV thấy tinh thần TX không tốt nên cùng cậu đi du lịch và chụp rất nhiều ảnh.

Sau khi ở thế giới thứ 3 1 tháng, TX phân tích sự khác biệt của ảnh chụp cùng video trong máy quay và phát hiện ra chuyện mình sống song song giữa 3 thế giới. Cậu không chấp nhận và muốn quay lại thế giới thứ 1.Cậu chọn thế giới thứ 1 vì đây mới là nơi cậu sinh ra và có kỷ niệm thực sự với Ngụy Vân, ở thế giới thứ 2 NV cũng chết rồi, còn NV ở thế giới thứ 3 này cậu mới gặp chỉ một tháng, cảm thấy xa lạ.

Cậu nghĩ ra cách làm cho NV bị tại nạn lần nữa để lại xuyên không về thế giới thứ 1, nhưng lần này thì TX lại xuyên sang thế giới thứ 4, nơi NV không chết và cậu thì mất đi ký ức lúc trước. Từ đó hai người hạnh phúc với nhau đến đầu bạc răng long và có lẽ không bị qua lại giữa 4 thế giới nữa :v

Trong lúc đó ở những thế giới còn lại TX còn lại vẫn phải sống tiếp và đau khổ bt vì ở mỗi thế giới là một linh hồn độc lập. Không biết đâu mới là kết cục thật sự của TX, chúng ta chỉ bám đuôi vị xuyên qua nhiều nhất thôi :)))

Về album ảnh thì.

- Ở thế giới thứ 1, NV chết từ bé nên chỉ có ảnh cùng đồ vật thuở bé, cái người TX sống ở thế giới thứ 1 kia giữ tấm ảnh đấy cùng với để riêng một căn phòng nhi đồng dành cho NV.

- Thế giới thứ 2 NV chết trước khi có chuyến du lịch nên chỉ có ảnh trước khi đi du lịch, vì NV đã chết nên TX của ở thế giới thứ 2 dùng một tấm ảnh hồ sơ làm di ảnh.

- Ở thế giới thứ ba thì không có ảnh thuở bé cùng di ảnh của NV vì không có vụ tai nạn nào cả, chỉ có ảnh du lịch.

Mỗi lần qua lại giữa ba thế giới những loại ảnh này đương nhiên sẽ không giống nhau.

Về tất cả tình tiết ma quỷ như ngồi trên bồn cầu hay nhìn thấy NV trong nhà đều là ảo giác.

Ai có chi tiết nhỏ chưa hiểu thì cmt mọi ng tự giải đáp cho nhau. Tôi ngu mấy vụ giải thích lắm :))

297. Chương 290: Không Việc Gì

Không giống với Trộm Ảnh 1 bùng nổ ở giai đoạn sau, Trộm Ảnh 2 từ khi công chiếu tới nay liền một đường bão táp, không đến hai tuần lễ đã phá mười triệu, cứu nguy cho tập đoàn Trung Đỉnh khoảng thời gian này đã có xu hướng suy tàn, thật xứng với cái danh 'cây tiền'.

Cho nên, hai ngày nay công ty lại chuẩn bị một buổi Lễ Chúc Mừng.

"Tập đoàn Hằng Vũ muốn liên hợp tổ chức cùng chúng ta." Phùng Tuấn nói.

Vương Trung Đỉnh thản nhiên trả lời: "Có thể."

Phùng Tuấn có chút kinh ngạc, bởi vì mỗi lần vừa nhắc tới Hằng Vũ, thái độ Vương Trung Đỉnh này tựa như nuốt phải ruồi, nếu không phải có Chu đại hồ ly ở đây, y là tuyệt đối sẽ không trêu chọc con sói Thái Bằng kia.

Hiện tại Chu đại hồ ly không còn, Vương Trung Đỉnh hẳn là tránh Thái Bằng không kịp mới đúng, như thế nào lại…

"Người này tuy rằng chẳng ra gì, nhưng mà nhân viên cũng không tệ lắm, thời gian quay phim cũng bỏ không ít công sức, mở tiệc chiêu đãi bọn họ cũng là nên làm." Vương Trung Đỉnh thể hiện tấm lòng rộng rãi phi phàm.

Phùng Tuấn tỏ vẻ đồng ý: "Nhân tài bên kia thật đúng là không ít, mỗi người đều nghiệp vụ vững chắc, cần cù chu đáo, thực không rõ vì sao những người đó phải đi theo gã."

"Nhân tài không phải chiêu nạp tới, là bồi dưỡng ra, cậu hẳn là nên thắc mắc, vì cái gì công ty chúng ta đào tạo không ra những người như vậy?"

Phùng Tuấn khiêm tốn nghe chủ tịch dạy bảo.

"Vâng, quả thật phải chỉnh đốn lại một chút, cả đoàn thể tinh thần tan rã, làm việc chậm chạp, không biết là bị ai lây đến loại tác phong bất lương này." =)))) ông giỏi lên làm chủ tịch luôn đi

Vương Trung Đỉnh giả vờ không nghe thấy.

Phùng Tuấn lại hỏi: "Có cần mời Hoàng thủ trưởng không?"

"Mời." Vương Trung Đỉnh phi thường quyết đoán.

"Nguyên chủ tịch thì sao?"

"Mời." Như trước rất quyết đoán.

Phùng Tuấn oán thầm: lần này sao đột nhiên hào phóng như vậy?

"Còn có chuyện gì không?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Phùng Tuấn phục hồi tinh thần lại: "Không có."

"Vậy đi ra ngoài đi."

Phùng Tuấn đi rồi, Vương Trung Đỉnh đi vào phòng trong, quạt một tát trên cái mông của tên "tác phong bại hoại" kia.

"Dậy! Em xem xem đã mấy giờ rồi?"

Hàn Đông ngủ một giấc từ mười hai giờ trưa tới thẳng bốn giờ chiều, Vương Trung Đỉnh đã mấy lần nhìn mà không thấy, tớkhi i dạ tiệc sắp bắt đầu rồi mới nhịn không được mở miệng.

Hàn Đông không chỉ có không dậy, còn đem cái nơi Vương Trung Đỉnh vừa đánh vểnh lên dị thường tiêu hồn, giống như đang chờ đợi cái tát thứ hai.

Vương Trung Đỉnh trực tiếp đem vật dưới khố của mình cưỡi lên, ghé đến lỗ tai nói nhỏ: "Em ngủ tiếp có tin tôi ngủ em hay không?"

Hàn Đông nhắm hai mắt đê tiện đùa giỡn: "Đến a đến a đến a."

Vương Trung Đỉnh bị hắn cọ đến lòng như lửa đốt rồi, suy xét đến lát nữa còn có dạ tiệc, chỉ có thể dứt khoát chấm dứt loại nị oai này, thúc giục Hàn Đông nhanh chóng lên.

"Dậy thì dậy." Trong thiên hạ, cũng chỉ có Hàn Đông dám vừa nhắm mắt vừa nói lời này.

Bình thường như vậy còn chưa tính, ngày hôm nay có tiệc, sao có thể mộng du tham gia?

Vì thế Vương Trung Đỉnh nghĩ hết các loại biện pháp đem hắn cứu tỉnh, cấu, véo, xoắn, bóp, đấm, đá, đập, vỗ, như thế nào cũng có hiệu quả, cuối cùng hung hăng hôn một cái lên mặt hắn.

Hàn Đông lập tức mở mắt ra hỏi dồn, "Vừa rồi ai hôn ta đó? Ai hôn? Ân?"

Vương Trung Đỉnh cắn răng, "Đừng làm rộn, mau lên."

Sau khi Hàn Đông thức dậy, Vương Trung Đỉnh phối trang phục cho hắn, trong nhà trừ bỏ đồng hồ, chiếm chi phí cao nhất chính là quần áo. Không có biện pháp, ai bảo Hàn Đông trời sinh là cái giá treo quần áo, Vương Trung Đỉnh thấy y phục đẹp liền muốn mua cho hắn.

Áo thụng hoa văn nóng phẳng phiu, kết hợp quần dài ôm chân hoàn mỹ, phối lên áo bành tô màu trắng, thoạt nhìn phục cổ, lịch sự tao nhã lại không quá nghiêm túc, tỏa sáng mà không quá chói mắt.

Cuối cùng, Vương Trung Đỉnh lại chọn cho Hàn Đông một cái đồng hồ giá ngàn vạn.

Cao quý chính là toàn bộ đều là chất liệu bạch kim, mặt cùng dây đồng hồ được khảm 519 viên kim cương, tổng trọng gần 68carat. Bản kiểu được khắc từ sợi kim loại, lưng đồng hồ trang bị đá sapphire trong suốt, hoàn mỹ không một kẽ hở.

Chờ Vương Trung Đỉnh cũng Hàn Đông xuất hiện, Phùng Tuấn đã hiểu được vì sao lại có bữa tiệc chiêu đãi tình địch này, căn bản không phải là hào phóng, cũng không phải vì tạ ơn nhân viên bên kia, chính là hai chữ —— khoe khoang.

Sống cùng Hàn Đông thời gian dài như vậy, Vương Trung Đỉnh rốt cục minh bạch rồi, tính toán điệu thấp cái rắm? Có một người vợ dáng đẹp, tài hoa, đầu óc dở hơi như vậy, ai điệu thấp kẻ đó là ngu dốt!

Nếu như nói Vương Trung Đỉnh cùng Hàn Đông thu được lợi nhuận là trong dự liệu, Thái Bằng mới là người thắng lớn nhất trong Trộm Ảnh 2 . Khối thịt béo này biết bao người trông mà thèm? Chỉ riêng bảo gã cắt ra một miếng, sau danh lợi song thu này, các loại oanh oanh yến yến đều vây đến. (?)

(danh lợi song thu: đồng thời thu được cả danh tiếng và tiền lãi)

Thái Bằng bề ngoài thì hưởng thụ các loại khiêu khích, trên thực tế vẫn luôn ngầm trừng mắt dõi theo Hàn Đông, bộ dạng hận không thể đem người ăn sống nuốt tươi kia mãnh liệt miễn bàn.

Nhưng mà thực lực của gã bây giờ còn chưa đủ để đối kháng cùng Vương Trung Đỉnh, duy nhất có thể làm chỉ là tu lực tái chiến.

Vì thế, gã đưa mắt nhìn sang Lý Thượng cách đó không xa.

Lý Thượng mặc một bộ Tây phục màu xám, sơ mi màu lam cùng cà-vạt đen, tránh đi cục diện tranh diễm cùng Hàn Đông, đổi lại có một phong vị khác.

"Tôi muốn ký tên Lý Thượng." Thái Bằng đột nhiên mở miệng.

Phùng Tuấn đang đứng ở bên cạnh, nghe nói như thế cảm thấy hoàn toàn bất ngờ.

"Ngài không phải rất chướng mắt hắn sao? Như thế nào đột nhiên toát ra ý tưởng này?"

"Tôi đã phát hiện hắn có một ưu điểm."

"Cái gì?"

"Dã tâm."

Phùng Mục Chi cười cười, "Ngài đây tuyệt đối không nhìn nhầm, dã tâm của hắn không ai bằng, bất quá… Hắn đã cùng ký tên hợp đồng năm năm cùng Trung Đỉnh, tiền vi phạm hợp đồng bồi thường phải gấp mười, ngài trả nổi sao?"

"Ngày mai đem hợp đồng đến công ty của tôi kí tên, nếu cô có đầu óc, liền biết Lý Thượng ở lại Trung Đỉnh sẽ không có tiền cảnh gì."

Nói xong, Thái Bằng trực tiếp khoát tay rời đi.

Phùng Mục Chi nhìn chăm chú một lúc lâu mới dời ánh mắt.

…

Nguyên cả bữa tiệc hai người Hàn Đông cùng Vương Trung Đỉnh đều vô cùng bận rộn, một bận chụp ảnh, một bận xã giao.

Từ sau khi Hàn Đông khoe đại chân dài một phen ở chương trình tống nghệ, vô luận hắn xuất hiện ở trường hợp nào, camera đều chạy bám theo.

Hơn nữa từ sau khi Trộm Ảnh 2 công chiếu, nhân khí Hàn Đông một đường tăng cao, bảo tiêu đã phải tăng từ hai lên sáu người, tiêu bản duy nhất không thay đổi chính là Thẩm Sơ Hoa.

Nói như vậy, bảo tiêu bên người và trợ lý đều là một phần tạo nên hình tượng của nghệ sĩ, theo phẩm bài của nghệ sĩ được đề cao, trợ lý cũng sẽ thay đổi lên cùng trình độ, loại trước sau như một này của Hàn Đông này thật đúng là hiếm thấy.

Vì thế, Thẩm Sơ Hoa luôn rất cảm động.

"Làm sao anh lại không nghĩ đến thay đổi em?" Cố ý hỏi Hàn Đông.

Hàn Đông sâu kín trả lời: "Tôi đã suy xét qua rồi, nhưng mà tôi sợ Vương Trung Đỉnh lại đổi một người so với cô còn khó nhìn hơn."

Thẩm Sơ Hoa, "… ! !"

Tâm tình Du Minh gần đây cũng đã khôi phục được tương đối, chủ yếu là nhờ Trộm Ảnh 2 đại hỏa, khiến cho nhân khí Hạ Dương Trác đạt tới mức độ gần như bùng nổ. Thân là người đại diện kéo theo sự nghiệp cũng tiến lên đỉnh cao mới, nhờ vậy giảm bớt một phần thống khổ ở phương diện tình cảm.

"Tiểu Du a, ở Trộm Ảnh 1 cậu còn là nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, đợi đến Trộm Ảnh 2 nghệ sĩ dưới tay cậu cũng thành nam diễn viên chính xuất sắc nhất rồi, chén rượu này cậu nhất định phải nhận."

Du Minh mới vừa bưng chén rượu lên, Hàn Đông liền đoạt mất.

"Đến, để tôi." Ngửa cổ uống một hơi cạn sạch.

Không đầy một lát, lại có người đi tới mời rượu Du Minh, Hàn Đông lại cản lại nhận thay cậu.

"Tôi nói, cậu cũng sắp không được rồi, đừng để đến lúc đó Vương tổng lại tới tìm tôi tính sổ." Du Minh khuyên.

Hàn Đông lập tức trừng mắt: "Nói cái gì đó? Cái gì gọi là sắp không được? Trung Trung, em cho anh biết, anh là người của em, nam nhân của anh thay anh chắn rượu là đương nhiên."

Được rồi… say rồi, Du Minh vội vàng mang Hàn Đông vứt cho Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh mới vừa tiếp nhận, liền bị Hàn Đông ói ra cả người.

Hiện trường yên tĩnh giống như chết.

Người nào cũng biết Vương Trung Đỉnh có bao nhiêu khiết phích, trong văn phòng bay vào một con ruồi, đã có thể mở đại hội khiển trách nhân viên vệ sinh.

Cho nên ở loại cơ hội tuyệt hảo để thể hiện mình này, rất nhiều người chạy lại giúp Vương Trung Đỉnh lau.

Vương Trung Đỉnh ngay cả lông mày cũng không nhăn, tự mình tiếp nhận khăn tay xử lý sạch sẽ, sau đó nói với đám đông: "Mọi người cứ ăn trước, tôi mang cậu ấy về."

Vừa lên xe, mặt Vương Trung Đỉnh liền chìm xuống, "Không thể uống còn ra vẻ cái gì?"

Hàn Đông giống như không nghe thấy, như trước hậu trứ kiểm bì cọ cọ trên người Vương Trung Đỉnh.

Vương Trung Đỉnh sợ chỗ bẩn trên người dính vào hắn, liền quát lớn: "Cách tôi xa một chút."

Hàn Đông vẫn gắt gao ôm không buông tay.

Vương Trung Đỉnh vừa định cưỡng ép đẩy hắn ra, Hàn Đông liền mở miệng: "Em mua hai căn nhà rồi."

Cánh tay Vương Trung Đỉnh ngừng lại: "Em thực sự mua?"

"Ân, hai căn nhà đối diện, anh một cái em một cái."

"Vậy sao em không mua cái diện tích thật lớn đi?" Vương Trung Đỉnh không hiểu.

"Em phải giữ lại một căn dùng khi chúng ta cãi nhau, như vậy khi em mộng du chạy về, cũng không cần lại đi đường xa như vậy nữa, hai ba bước là đến."

Trong lòng Vương Trung Đỉnh mềm nhũn, liền ôn nhu mở miệng hỏi: "Bụng còn khó chịu không?"

Hàn Đông thật lâu không trả lời.

Chờ Vương Trung Đỉnh nhìn sang, chợt thấy Hàn Đông đã lệ rơi đầy mặt.

Vương Trung Đỉnh liền luống cuống.

“Em làm sao vậy?”

Hàn Đông nói: “Không sao, em vui.”

Vương Trung Đỉnh vừa lau nước mắt cho hắn vừa hỏi: “Em vui còn khóc cái gì?”

“Sáng nay em cũng đi xem Trộm Ảnh 2 , phát hiện thật sự rất hay.”

Vương Trung Đỉnh: “…”

Khi về đến nhà, Hàn Đông đã ngủ rồi, Vương Trung Đỉnh trước tiên ôm hắn lên giường, mang nước cho hắn súc miệng, mới đem quần áo bẩn của mình cởi ra đưa cho bảo mẫu.

“Đem quần áo này giặt giúp tôi.”

Bảo mẫu rất thắc mắc, “Không phải trực tiếp vứt đi sao?”

Bởi vì y phục của Vương Trung Đỉnh nhiều, mặc lại rất kỹ tính, đừng nói đã bị nôn lên, dù là dính một chút dầu mỡ cũng sẽ không tiếp tục dùng.

Nhưng Vương Trung Đỉnh lại khinh miêu đạm tả nói với bảo mẫu: “Là cậu ấy nôn, không việc gì.”

D

298. Chương 291: Đại Hội Thể Dục Thể Thao Thân Tử

Khi Vương Trung Đỉnh chuẩn bị đi ngủ, Hàn Đông vẫn còn đang rơi lệ, lúc trước là mở mắt khóc, lúc này là nhắm mắt khóc. Vương Trung Đỉnh thắc mắc, coi như Trộm Ảnh 2 đại thành công, cũng không biến thành hưng phấn đến nước này đi?

“Đông Đông, Đông Đông …” Vương Trung Đỉnh gọi hai tiếng.

Hàn Đông không phản ứng.

Vương Trung Đỉnh vừa muốn đứng dậy đi lấy khăn mặt, một bộ móng vuốt liền ôm tới từ phía sau.

“Nhị đại gia, Nhị đại gia, Nhị đại gia…” Liên tục gọi mấy tiếng thâm tình.

Từ lúc Vương Trung Đỉnh vạch trần vị thân thích này của Hàn Đông không hề tồn tại, Hàn Đông cũng không tiếp tục nhắc qua “Cứu binh” này nữa, ngày hôm nay đột nhiên lại lôi ra, Vương Trung Đỉnh không thể không nghĩ nhiều.

Vì thế, y nói một câu khiến cho chính mình cũng cảm thấy sốc.

“Nhị đại gia ở đây…”

Hàn Đông giật mình một cái, gắt gao ôm chặt cổ Vương Trung Đỉnh không buông, “Nhị đại gia đi với con xem Trộm Ảnh 2 đi, được không …”

Vương Trung Đỉnh hừ nói, “Nhị đại gia con còn cần xem Trộm Ảnh? Nhị đại gia con chính là Trộm Ảnh sống.”

“Sao người lại biết?” Hàn Đông cười hắc hắc.

Trong đầu Vương Trung Đỉnh lập tức lóe lên một tia sáng, mạnh mẽ xoay người ôm lấy Hàn Đông, “Em mới vừa nói gì?”

Hàn Đông lại ngủ, môi mím thật chặt, tách cũng tách không ra.

Vương Trung Đỉnh rốt cuộc lại ngủ không nổi, y lập tức đến một rạp chiếu phim tư nhân, xem đi xem lại Trộm Ảnh 2 ba lần, đến khi xem xong lần cuối cùng, trời cũng sáng rồi.

Khi Hàn Đông tỉnh lại, Vương Trung Đỉnh đã rời khỏi nhà.

Hàn Đông đi đến phòng Tây Tây, Tiểu Ảnh đế vẫn còn đang ở trong chăn ngủ say sưa.

Từ lúc Trộm Ảnh 2 phát sóng, Tây Tây coi như phát hỏa, kỹ năng diễn xuất tự nhiên vô tư kia, lấy thưởng nam diễn viên phụ xuất sắc nhất của bộ phim này đều dư sức. Nếu không phải Vương Trung Đỉnh áp chế xuống, độ nổi bật chỉ sợ còn thịnh hơn so với ba diễn viên còn lại.

"Bảo Nhi, dậy đi." Hàn Đông thuận miệng gọi một tiếng.

Tây Tây một giây trước còn mang tư thế ngủ của của Hàn Đông dệt mộng đẹp, ngay sau lại giống như Vương Trung Đỉnh sấm rền gió cuốn ngồi bật dậy. Đẩy bộ quần áo Hàn Đông chuẩn bị cho mình ra, quay đầu đến tủ quần áo tìm trang phục thể thao.

"Sao? Hôm nay có sự kiện gì a?" Hàn Đông hỏi.

Tây Tây gật gật đầu, "Đại hội thể dục thể thao thân tử."

Hàn Đông hoài nghi, "Chuyện vặt này cha của cháu sẽ tham gia sao?"

"Cha ngày hôm nay phải đi công tác, muốn tham gia cũng không được."

"Vậy cháu một mình có thể tham gia sao?"

Khuôn mặt nhỏ của Tây Tây lộ ra vẻ bất đắc dĩ, "Tham gia thì có thể, chẳng qua điểm chỉ có thể kiếm một nửa."

"Hài tử đáng thương, vướng phải người cha bận rộn như vậy …" Hàn Đông đang nói mát, đột nhiên cảm thấy hai ánh mắt nóng cháy bắn về phía mình, vội vàng xua tay cự tuyệt, "Đừng nhìn ta, ở phương diện thể dục ta đặc biệt là đồ bỏ đi, chạy không được vài bước chân liền mềm nhũn."

"Cháu thấy lúc ba ba đánh thúc, thúc chạy trốn rất nhanh a!"

Hàn Đông, "… Đó là bởi vì đế giày ba của cháu, đế giày nhanh."

Tây Tây chưa từ bỏ ý định, "Nếu thắng cuộc còn có 1 phần quà đó, thúc nếu không đi, 1 phân cũng không có."

"Một ít tiền đó dùng được cái gì? Có thể mua khu nhà cao cấp sao? Có thể mua xe thể thao sao? Lão tử ngày hôm nay phải đi chụp quảng cáo, phải tranh đồng tiền lớn, đây mới là chuyện đứng đắn."

Tây Tây đặc biệt thổ hào vứt ra một cái đồng hồ không còn sản xuất nữa, "Này có đủ không?"

Hàn Đông nuốt nước bọt, may mắn còn sót lại một chút khí khái đàn ông, bằng không sẽ không còn chút cốt khí nào rồi.

"Này đi… Đây không phải chuyện chính, chủ yếu là sự nghiệp của ta đang ở thời kì phát triển. Vạn nhất ta đi bị truyền thông chụp được, lại truyền cháu là con riêng của ta…"

Nói còn chưa nói xong, Tây Tây liền tông cửa đi ra ngoài.

"Kháo, người không lớn, tính tình lại không nhỏ."

Vì dỗ tiểu tổ tông này nguôi giận, Hàn Đông vẫn là phái Tiểu Lương đến đây, dù sao cũng chưa ai thấy qua Vương Trung Đỉnh trông như thế nào, tạm thời để cho cậu ta giả mạo chút thôi.

Trước khi đi, Hàn Đông dặn dò Tiểu Lương kỹ càng một trận.

"Lúc xuống xe che kín đầu nó, nhất là tóc quăn, tôi sợ phóng viên mai phục quanh trường học, sau khi nó chạy xong cậu dùng cái này lau mồ hôi cho nó, đứa nhỏ này khiết phích…"

"Ân, tôi biết rồi."

Hàn Đông ban đầu nghĩ không sao cả, sau đó thấy Tây Tây bị một nam nhân đối với nó mà nói hoàn toàn xa lạ đưa lên xe, tim đột nhiên có cảm giác nhói nhói khó hiểu.

…

Vương Trung Đỉnh đi ra ngoài từ sáng sớm không phải đến công ty, cũng không phải đi công tác, mà là thẳng đến viện giám định.

“Lại tới nữa? Sẽ không phải lại là kiểm tra hai người kia a?”

“Không phải, lần này chỉ có một người.”

Vương Trung Đỉnh đem tóc Hàn Đông đưa cho bác sĩ.

“Làm phiền giúp tôi tra một chút huyết thống của hắn.”

“Được, khi nào thì ngài cần?”

“Càng nhanh càng tốt.”

…

Hàn Đông trên đường đến studio chụp quảng cáo, xe cũng đã chạy được nửa đường rồi, đột nhiên lại đổi ý.

“Cái này sao có thể được?” Thẩm Sơ Hoa nóng nảy, “Đã đảm hảo là ngày hôm nay rồi, đoàn thể chụp ảnh kia đặc biệt khó mời, không biết bao nhiêu tai to mặt lớn sắp xếp thành đoàn, anh hôm nay bỏ lỡ liền không còn cơ hội.”

Hàn Đông thản nhiên trả lời: “Tôi vừa rồi tính ra, hôm nay nhất định chụp ảnh không thành, đi thôi, đến trường học.”

Thẩm Sơ Hoa giận hơi kém thổ huyết, “Anh bây giớ cứ đi không phải coi như tính sai sao?”

Không ngờ, Hàn Đông nói câu càng muốn điên.

“Tôi nhận mệnh.”

“…”

Vì thế, xe lại quay đầu, thẳng đến trường học Tây Tây.

Lúc này, đại hội thể dục thể thao đã bắt đầu rồi, trên thao trường một mảnh tiếng reo hò cổ vũ.

Tây Tây là tiểu vận động viên đã đi xếp hàng chuẩn bị, trên lễ đài chỉ có một mình Tểu Lương.

“Ôi chao! Làm sao anh lại tới nữa?” Tiểu lương kinh ngạc.

Hàn Đông vỗ vỗ vai Tiểu Lương, “Cậu có thể đi rồi.”

“Anh được không?” Tiểu Lương kéo kéo hoa phục trên người Hàn Đông, “Mặc cái này cũng có thể chạy?”

Hàn Đông cúi đầu nhìn lại bản thân một cái, lại nhìn Tiểu Lương một cái, móng vuốt sói trực tiếp vươn lên.

“Tôi nói, đây là giữa thanh thiên bạch nhật, anh muốn làm gì? Có tin tôi gọi điện thoại cho Vương tổng không, tôi…”

Tiểu Lương nói còn chưa nói hết, ngay cả di động cất trong áo cũng bị Hàn Đông đoạt đi rồi.

Kết quả, Hàn Đông nhận biển số mới biết, Tây Tây đăng kí cho Vương Trung Đỉnh một chăng 5km.

“Này thật đúng là nhi tử ruột a.” Hàn Đông cắn răng.

Một vị giám hộ ở bên cạnh nhìn chằm chằm Hàn Đông thật lâu, rốt cục nhịn không được mở miệng: “Anh có phải Hàn Đông không?”

Hàn Đông còn chưa kịp nói, vị đại ca kia liền kích động đến lời cũng nói không thuận nữa.

“A a a a… Đại minh tinh… Ảnh đế… Tôi xem qua anh diễn cái vai thầy mo kia … Không phải không phải… Linh sư… Còn có quỷ dương… Bệnh chó dại…”

Hàn Đông ban đầu còn rất đắc ý, không biết vì cái gì nghe đến mấy lời này liền héo xuống.

“Anh nhận lầm người rồi, tôi là nhị ca của hắn.”

“A?”

Hàn Đông không nói gì nữa, lập tức đi về hướng sân thi đấu.

Tây Tây đã bắt đầu khởi động ở khu xuất phát, Hàn Đông không để ý rút một điếu thuốc, dựa ở khung sắt hưng trí ngắm nhìn.

Hiệu lệnh vang lên, mấy tiểu bằng hữu tựa như tiễn rời cung liền xông lên phía trước.

Các vị phụ huynh ở bên cạnh liều mạng hò hét cổ vũ.

Hàn Đông lúc đầu còn dè bỉu bọn họ, không phải là chỉ là một cuộc tranh tài sao? Chạy về nhất thì có cái tác dụng gì?

Kết quả sau đó hắn chứng kiến đứa bé đang giành giật vị trí đầu tiên cùng Tây Tây, nháy mắt liền mất bình tĩnh.

"Hùng hài tử nhà ai vậy?"

(hùng hài tử : thuật ngữ chỉ những đứa trẻ nghịch ngợm, khó bảo)

"Ngươi chạy nhanh như vậy làm gì?"

"Dám vượt qua Tây Tây nhà chúng ta xem!"

"..."

Bên cạnh đột nhiên toát ra một tiếng thở dài sâu kín, "Đứa bé kia là đại đội trưởng."

"Đại đội trưởng thì thế nào? Đại đội trưởng thì nhất định sẽ toàn năng sao? Đại đội..."

Hàn Đông đang nói, đột nhiên nhớ tới một lần cùng Tây Tây nhắc tới đại đội trưởng, biểu tình của Tây Tây cho hắn cái thu hoạch ngoài ý muốn kia. Tiếp tục nhìn kỹ, đây không phải là hùng hài tử lúc trước đến nhà chơi, sắm vai mình sao?

Vì thế lại càng không khách khí.

"Ngươi vượt cái gì mà vượt? Vượt cái gì mà vượt?"

"Lãng phí một bàn thức ăn ngon chiêu đãi ngươi có phải không?"

"Cha ngươi xuất thân thổ phỉ đi?"

"..."

Miệng đã nghiện rồi, Hàn Đông đột nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu hỏi người anh em vừa mở miệng, "Làm sao anh biết nó là đại đội trưởng?"

"Bởi vì tôi là cha nó."

Hàn Đông, "..."

Tới vòng thứ hai, tốc độ Tây Tây có phần chậm lại, khuôn mặt nhỏ nhắn cố sức đến đỏ bừng, đuôi thỏ giống như là muốn bất động rồi.

Hàn Đông đứng không vững nữa, vê diệt tàn thuốc tiến lên cổ vũ cho Tây Tây.

"Nhi tử chạy mau, cha hai đến tranh thưởng với con đây."

Tiểu thân thể Tây Tây lộ chấn động, vốn vẫn luôn không biết Hàn Đông đã đến, lúc Hàn Đông mắng hùng hài tử, trừ bỏ cha của đứa bé còn lại ai cũng không nghe thấy...

Không biết vì cái gì, sau khi Tây Tây nghe được thanh âm của hắn, bộ dạng cắn răng trừng mắt, huy động tiểu cánh tay ra sức về đuổi về phía trước, khiến trong lòng Hàn Đông cảm động khó hiểu.

Thoáng đã hai năm rồi.

Đối với người lớn mà nói hai năm có lẽ không coi vào đâu, nhưng với trẻ nhỏ, hai năm có rất nhiều ý nghĩa.

Đối với Hàn Đông mà nói, hai năm này so với thời gian hắn ở chung với bất kì người thân nào trong trí nhớ, đều dài hơn.

(2 chương nha :))

299. Chương 292: Điều Tra Cuối Cùng

Chuẩn bị khăn giấy trước đê.

Cuối cùng Tây Tây cũng không vượt qua được hùng hài tử kia.

Không có biện pháp, nhìn cha là biết, cha của hùng hài tử thể trạng tựa như Vương Trung Đỉnh, bắp chân một mảnh săn chắc, nhìn qua thật là kiện mỹ. Đáng tiếc chân Tây Tây lại giống Hàn Đông, trừ bỏ dài chút không còn bất cứ ưu thế gì.

Trận đấu vừa kết thúc, Tây Tây liền băng một bộ mặt không cam lòng bổ nhào vào trong lòng Hàn Đông.

Hàn Đông ôm Tây Tây ngồi lên đùi, lấy tay vỗ về phía lưng hài tử giúp thuận khí.

"Không có việc gì, lần này ta nhường, lần tới vượt qua a."

Mới vừa nói xong, hùng hài tử đã tới rồi.

"Tây Tây, cậu giận tớ sao?"

Khuôn mặt nhỏ của Tây Tây ngạo kiều dán chặt vào hõm vai Hàn Đông, không nói lời nào.

Đổi lại là người giám hộ bình thường, lúc này khẳng định cười nói: "Yên tâm đi, nó sẽ không bởi vì chút việc nhỏ này mà tức giận đâu."

Hàn Đông này lại lé mắt nhìn, "Vô nghĩa, cháu chạy nhanh như vậy nó có thể không giận sao?"

Hùng hài tử lúng túng đứng đó.

Hàn Đông lại nói: "Không đi còn ngốc ở đây làm gì?"

"Ba của cháu bảo chuyển cáo một câu cho thúc."

"Cái gì?"

"Ba nói thúc chờ xem, trên sân đấu 5km sẽ thấy."

Hàn Đông trừng mắt, "Hắc, dám gây hấn với ta? Nói cho cha cháu biết, ông đây lúc nào cũng chờ hắn! !"

Hùng hài tử nhanh như chớp chạy về.

"Đứa bé kia tên là gì?" Hàn Đông hỏi.

"Triệu Nam." Tây Tây nói.

Nha, cũng là một phương hướng, "Vậy cha nó thì sao?" Hàn Đông lại hỏi.

"Triệu Chấn Bắc."

Ta phi, Đông Tây Nam Bắc Trung… Đây là loại tiết tấu muốn kết thông gia sao?

Hàn Đông lập tức hướng Tây Tây nói: "Cháu phải nhìn chuẩn chút, chúng ta là đại môn nhà giàu, người bình thường không thể kết giao, cháu biết cha của nó làm gì không?"

"Tổng cục Quảng Điện."

(Tổng cục Quảng Điện Trung Quốc viết tắt là SARFT quản lý về báo chí, xuất bản, điện ảnh, phát thanh và truyền hình, là một Bộ trực thuộc Hội đồng nhà nước Cộng hòa Dân chủ Nhân dân Trung Hoa)

Mồ hôi Hàn Đông đổ xuống thành từng giọt trân châu, chẳng thể trách tướng mạo "Hạn ngu cấm bá".

(Hạn ngu cấm bá: Hạn chế giải trí, ngăn cấm truyền bá, chửi Tổng cục chỉ có suốt ngày ăn với cấm đây mà :v)

"Cái kia, Tây gia a, cháu nên chuẩn bị tâm lý thật tốt, lát nữa ta có thể phải nhường cho gã."

Tây Tây rất tỉnh táo nói: "Coi như không nhường thúc cũng chạy không qua, vị đó là quán quân Ma-ra-tông."

Hàn Đông, "…cũng rất thật thà."

Tây Tây và Hàn Đông giống nhau, đứng trước vạch xuất phát đều ra vẻ không để ý, chờ vừa chạy liền bắt đầu liều mạng.

"Chạy mau a, chạy mau a…" Tiểu cánh tay Tây Tây lo lắng vung lên.

Ngón tay Hàn Đông đều bị tự mình nắm đến sắp căng gân rồi, lão tử đây là đang lấy mạng ra chạy được chứ?

Trương Chấn Bắc rất nhanh đã vượt qua Hàn Đông một vòng, lúc vượt qua còn nói: "Gánh nặng thần tượng lớn như vậy? Thi đấu còn đeo kính râm?"

(gánh nặng thần tượng: thần tượng luôn đặc biệt chú ý đến diện mạo, hành vi và các đặc điểm khác của mình, không bao giờ để lộ ra một hình ảnh xấu xí nào)

Hàn Đông khóc không ra nước mắt, sớm nói a, sớm nói lão tử đã sớm tháo xuống rồi, chính là sợ ngươi nhận ra mới đeo a…

Nửa chặng đường đầu Hàn Đông còn chú ý hình tượng một chút, chặng sau hoàn toàn chẳng quan tâm nữa, hổn hển loạn suyễn, đỏ mặt tía tai, mấy người giám hộ xem náo nhiệt ở bên cạnh ý vị nghị luận.

"Đây có phải Hàn Đông không? Nhìn thấy giống a!"

"Nghe nói tiểu diễn viên đối diễn cùng hắn cũng học ở trường này."

"Sẽ không thật sự là ruột thịt đi?"

"…"

Hàn Đông còn đang lau mồ hôi, Trương Chấn Bắc đã chạy vòng xong thứ hai đuổi tới.

"Minh tinh vì một đứa bé không phải con của mình chịu xuất đầu lộ diện như vậy tôi chính là lần đầu tiên mới thấy."

Kỳ thật Hàn Đông cũng không rõ, hắn bày đặt quảng cáo không chụp, tới đây mua việc cực nhọc, còn bị mọi người chỉ trỏ rốt cuộc là tính toán cái gì đây.

Nhiều lần nhìn thấy có mấy người giám hộ khoát tay nói không tiếp tục được, hắn cũng muốn dừng lại theo, kết quả vừa nhìn thấy bộ dáng Tây Tây hoa chân múa tay vui vẻ, hai cái chân tựa như không nghe lời tiếp tục tiến về phía trước.

Không bị bức đến mức độ nhất định, vĩnh viễn không biết người nào đó đối với mình có bao nhiêu quan trọng.

Lúc Hàn Đông ngừng lại nửa cái mạng cũng rơi mất rồi, thở hồng hộc chỉ vào Tây Tây nói: "Hôm nay ngươi nếu không gọi ta một tiếng cha, lão tử không để yên cho ngươi."

Tây Tây nhe răng nhỏ cười, không mở miệng.

Hàn Đông cũng không trông cậy gì, sau khi bình ổn hơi thở hỏi: "Không lấy được cúp vô địch cho cháu, thất vọng không?"

Tây Tây lắc đầu.

Hàn Đông yên tâm, vuốt vuốt cái đầu quả dưa nói: "Đồng học đang chờ cháu đó, mau đi đi."

Trước một khắc Tây Tây xoay người, đột nhiên kêu một tiếng ba ba.

Hàn Đông nhìn xung quanh, Vương Trung Đỉnh đến đây? Ở đâu? Ở đâu…

Chờ đến lúc nhận ra đây là gọi mình, Tây Tây đã không thấy bóng dáng.

Ta phi! Tốc độ phản ứng này, Hàn Đông cũng tự mình nghiến răng nghiến lợi.

Bất quá một khắc nhấc chân đi ra ngoài kia, hắn vẫn cảm thấy một chuyến này, đáng giá.

…

"Vương tổng, có kết quả kiểm tra rồi."

Vương Trung Đỉnh vội hỏi: "Tình huống thế nào?"

"Hàn Đông có khoảng một phần tư huyết thống nước Nga."

Sau khi quẳng điện thoại xuống, Vương Trung Đỉnh liền hướng Nhị Lôi nói: "Giúp tôi đặt chuyến bay."

Nhị Lôi thắc mắc, "Vé máy bay đi công tác không phải đã sắp xếp xong rồi sao?"

"Không đi công tác."

"Vậy hiện tại phải đi đâu?"

"Biên cương."

Trong vòng hơn một tuần, Vương Trung Đỉnh liên tục qua lại giữa Nga và Trung Quốc để thu thập tin tức ở một làng biên cương, từng bước từng bước tìm tòi, coi như đào sâu ba thước cũng phải đào ra cha mẹ Hàn Đông.

Rốt cục, Vương Trung Đỉnh điều tra được thông tin về một hộ gia đình có quan hệ với Hàn Đông.

Nhưng không phải ở Nội Mông, mà là ở Hắc Hà.

Kết quả phản hồi của cục công an địa phương khiến cho Nhị Lôi trợn mắt líu lưỡi.

"Có thì có, nhưng là đã chết."

"Chết như thế nào?"

"Tai nạn giao thông."

Cảnh sát nói xong liền đem giấy chứng tử của Hàn Đông giao cho Nhị Lôi, trên ảnh chụp rõ ràng chính là Tây Tây nhắm mắt a, Nhị Lôi chảy mồ hôi lạnh ròng, này… Đây là tái hiện phim điện ảnh sao?

Vương Trung Đỉnh ngược lại rất lãnh đạm trấn định, hỏi cảnh sát: "Chết khi nào?"

"Khoảng tầm năm tuổi."

Nhị Lôi nhíu mày nhìn giấy chứng tử, "Đứa nhỏ này tên là Hàn Thiên Vương?"

"Ân, nghe nói là tên do ông ngoại đặt."

"Ông ngoại ruột?"

"Là cha của thẩm nó."

(thím = thẩm, thúc = chú, bá = bác nhé)

"A?."

Cảnh sát lại nói: "Lão nhân này đặc biệt thần, nhi đồng còn chưa sinh hạ đã tính ra ngày sinh nhật của nó, còn nói đứa nhỏ này tương lai là đại minh tinh. Kết quả mệnh quá xấu, không chỉ có chết yểu, ngược lại đem cả nhà đều khắc chết."

"Cả nhà?" Nhị Lôi kinh ngạc.

Cảnh sát gật đầu, "Thúc, thẩm, đường muội, muội muội ruột, mẹ, cha, ông ngoại… Có thể nói là diệt môn."

Vương Trung Đỉnh miễn cưỡng bình ổn tâm trạng, tiếp tục hỏi cảnh sát: "Ngài có thể nói cụ thể chút không?"

Thanh âm cảnh sát đều đều thuật lại.

"Thẩm nó và mẹ nó cơ hồ là mang thai cùng lúc, nhưng mà đứa bé gái con của thẩm mới vừa ra đời đã chết. Thúc nó luôn canh cánh trong lòng, nói đứa nhỏ này khắc đã chết con gái của mình, cho nên hai nhà liền đoạn tuyệt quan hệ. Sau đó đứa nhỏ này lại có thêm một muội muội, hai huynh muội gặp tai nạn xe mà chết, mẹ bọn trẻ luẩn quẩn trong lòng rồi tự sát, cha của nó một mình rời nhà. Chưa đến hai năm sau, người thúc lại tự tay giết vợ cùng cha vợ của mình, chạy án đến chỗ cha của nó, không ngờ người cha cũng bị tai nạn giao thông chết, cuối cùng người thúc bị tuyên án tử hình."

Nhị Lôi lặng lẽ xoa xoa cái trán đầy mồ hôi, lượng tin tức này quá lớn.

Vương Trung Đỉnh có chút nghĩ không ra, "Đứa nhỏ này không có Nhị bá sao?"

"Chỉ có một Đại bá, tuổi còn trẻ đã chết."

Vương Trung Đỉnh nghi hoặc, nhị đại gia Hàn Đông cả ngày gọi kia, nhị đại gia kia là ai?

"Có thể đem ảnh chụp người cha cho tôi xem không?"

"Chờ tôi tìm xem."

Không đầy một lát, cảnh sát tìm thấy ảnh hồ sơ của người cha trên hệ thống, "Nha, đây là trước khi xảy ra tai nạn."

Nhị Lôi nháy mắt kinh ngạc đến ngây người, bởi vì người trong hình giống hệt Hàn Đông hiện tại.

Đây quả thực chính là bản hiện thực của Trộm Ảnh 2 a!

Cảnh sát thở dài, "Nói đến cha của nó cũng là mạng khổ, ca ca ruột đã chết, cha mẹ cũng ly hôn, cha nó liền đi theo bà nội nó tái giá vào gia đình hiện tại, sau đó có người thúc, cha nó liền bị gạt bỏ."

"Ý của ngài là cha và thúc của đứa bé là cùng mẹ khác cha?" Nhị Lôi hỏi.

Cảnh sát gật gật đầu, "Kỳ thật hai người bộ dạng rất giống nhau, chỉ là một người tay năm ngón bình thường, một người là lục chỉ."

"Ai là lục chỉ?" Nhị Lôi lại hỏi.

Vương Trung Đỉnh ở một bên sâu kín trả lời: "Đương nhiên là người cha, hắn là do ai sinh ra cậu còn không biết sao?"

Được rồi… Nhị Lôi không lên tiếng nữa.

Vương Trung Đỉnh lại hỏi cảnh sát: "Ngài có thể đem ảnh mẫu thân đứa bé cho tôi xem không?"

Cảnh sát tìm một lúc sau chỉ cho Vương Trung Đỉnh.

"Đây."

Vương Trung Đỉnh hơi nhíu mày, bởi vì y nhìn không ra mẫu thân nhi đồng có chút đặc điểm nào của người Nga, đồng dạng trên người phụ thân của hắn cũng không còn phát hiện.

"Trong nhà bọn họ có ai mang huyết thống Nga không?" Vương Trung Đỉnh hỏi.

Cảnh sát nói: "Chỉ có thẩm nó."

Cả người Vương Trung Đỉnh chấn động, sắc mặt Nhị Lôi cũng ở một khắc này đột biến.

"Có thể tìm ảnh chụp người thẩm cho tôi xem không?"

Cảnh sát vừa tìm vừa nói: "Thẩm nó lúc ấy chính là một bông hoa trong thôn, nghe nói hai cái đại chân dài kia mê đảo nam nhân cả thôn, hơn nữa có thể hát, hơn nữa có huyết thống nước Nga, còn có đoàn phim tìm nàng làm diễn viên đó."

Vương Trung Đỉnh càng nghe trong lòng càng bất an, chờ nhìn thấy diện mạo của người thẩm, thân thể đều cứng lại rồi.

Đây hoàn toàn là bản nữtrang của Hàn Đông.

300. Chương 293: Tôi Nguyện Chưa Từng Tới

Sau đó cảnh sát bị người gọi đi, Nhị Lôi nhỏ giọng nghị luận với Vương Trung Đỉnh.

"Hàn Đông có khi nào là con của thúc cùng thẩm? Hai người vợ không phải mang thai cùng một lúc sao? Có lẽ đứa bé thúc thẩm sinh ra chính là Hàn Đông, phụ mẫu sinh ra mới là bé gái, hai người đó vì muốn có con liền đánh tráo, sau đó trộm xử lý nữ nhân kia, tựa như tráo đổi thái tử vậy…"

Vương Trung Đỉnh nói: "Nhưng Hàn Đông là lục chỉ, người thúc không phải."

"Người thúc có thể là mang gien lặn a, cùng cha mẹ sinh ra, cũng chưa chắc đều giống nhau."

"Bọn họ là cùng mẹ khác cha."

Nhị Lôi suy tư một lát nói: "Vậy phải xem lục chỉ là bà nội hay ông nội của Hàn Đông."

Đang nói, cảnh sát lại đi đến.

Nhị Lôi liền hỏi: "Ông nội và bà nội đứa bé người nào là lục chỉ?"

Cảnh sát cân nhắc một lát sau nói: "Hình như không nghe nói có ông nội hay bà nội là lục chỉ, tôi đoáng chừng chồng trước của người bà là lục chỉ, bằng không cha của nó không thể nào là lục chỉ."

Vừa nói như thế, Vương Trung Đỉnh cùng Nhị Lôi đều lặng người.

Rõ ràng, Hàn Đông là do cha cùng thẩm hắn sinh ra.

Nhưng Vương Trung Đỉnh khó có thể lý giải, loại sự tình này sao có thể giấu diếm được người thúc đây? Hàn Đông sao có thể bình an vô sự sống năm năm trong hoàn cảnh này? Coi như người thúc cắt đứt liên hệ với người nhà, những thôn dân khác cũng có mắt, tóc quăn cùng mắt nâu rõ ràng như vậy không có khả năng nhìn không ra đi?

Vì thế, Vương Trung Đỉnh lại hỏi cảnh sát: "Ngài có biết gì về tình hình cuộc sống của đứa nhỏ này không?"

Cảnh sát cẩn thận nghĩ nghĩ, "Đứa nhỏ này có vẻ rất ít ra khỏi cửa, hàng năm đều bị giam ở trong nhà, nghe nói có bệnh bẩm sinh, không chỉ có không mọc tóc, còn là một người mù."

"Người mù?" Thần kinh Vương Trung Đỉnh căng chặt.

Cảnh sát chỉa chỉa ảnh chụp trên giấy chứng tử nói, "Anh xem, đây không phải nhắm hai mắt sao."

"Tôi còn tưởng rằng là chụp lúc ngủ." Nhị Lôi ở bên cạnh xen vào một câu.

"Không phải, mắt nó cứ như vậy, chưa bao giờ mở ra. Trước đây thường xuyên bởi vì tìm không được đúng đường mà bị mẹ nó đánh, người trong thôn chỉ cần vừa nghe thấy tiếng nhi đồng quỷ khóc sói tru, tuyệt đối là nhà bọn họ. Ai cũng thương đứa nhỏ này, nhưng lại không có cách nào khuyên bảo, bởi vì không nghiêm chút cuộc sống ngày sau không cách nào khác tự gánh vác."

Tim Vương Trung Đỉnh mãnh liệt co rút đau đớn.

Bởi vì y thực rõ, Hàn Đông bị đánh không phải bởi vì không mở mắt, mà là bởi vì mở mắt.

Ba bốn tuổi chính là gian đoạn mấu chốt lấy ánh mắt nhận thức thế giới này, nhi đồng nhỏ như vậy làm sao khống chế được? Trong lúc đó chịu bao nhiêu đau đớn xác thịt có thể suy nghĩ là biết.

Hiện tại y rốt cục hiểu ra vì cái gì Hàn Đông khi mộng du nhắm mắt cũng có thể đi lại tự nhiên rồi, cũng hiểu được Hàn Đông vì cái gì bị đánh đau cũng không tỉnh như thế.

Chỉ là lĩnh ngộ như vậy khiến cho y vô cùng đau đớn.

Thân là một người cha, Vương Trung Đỉnh khó có thể tưởng tượng tất cả những chuyện này nếu phát sinh ở trên người Tây Tây sẽ như thế nào.

Đại khái nhìn ra cảm xúc Vương Trung Đỉnh không ổn, Nhị Lôi liền hướng cảnh sát nói: "Chúng tôi đi trước, ngày hôm nay …"

"Đợi đã." Vương Trung Đỉnh ngắt lời Nhị Lôi, tròng mắt đỏ ngầu lần thứ hai hướng về phía cảnh sát, "Cho tôi địa điểm nơi phụ thân đứa bé bị tai nạn."

Nhị Lôi khuyên nhủ: "Coi như thôi đi."

Vương Trung Đỉnh cũng không phản ứng lại.

Cảnh sát cho Vương Trung Đỉnh một địa chỉ, địa chỉ này chính là cái nơi Hàn Đông nói mình đã lớn lên —— vùng núi hẻo lánh ở Nội Mông.

Vương Trung Đỉnh lần thứ hai lên máy bay liên tục lăn xả đến nơi đó.

Không giống với lần trước phái người tới, Vương Trung Đỉnh không hề điều tra Hàn Đông, mà là trực tiếp điều tra cha của hắn.

Người cung cấp tin tức là chủ nhiệm ủy ban địa phương.

"Ngài nói người này a? Người này không phải ở thôn chúng tôi, là sau này chuyển đến."

Vương Trung Đỉnh hỏi: "Ông ta có mang theo người nào khác không?"

"Còn có một tiểu hài tử, hình như là cháu."

"Cháu?" Nhị Lôi nghi hoặc.

Chủ nhiệm gật gật đầu, "Đứa bé kia cả ngày đi theo phía sau ông ta gọi nhị đại gia, nhị đại gia."

Vương Trung Đỉnh và Nhị Lôi nhìn nhau, trong lòng mơ hồ cảm thấy gì đó.

"Ngài tiếp tục đi." Nhị Lôi nói.

"Trong ấn tượng của tôi nam nhân kia cả ngày uống rượu, không làm việc đàng hoàng, hoàn toàn trông cậy vào đứa cháu."

Vương Trung Đỉnh nhíu mày, "Người cháu tới thời điểm đó bất quá năm sáu tuổi đi? Như thế nào lại nuôi sống một người lớn?"

"Ngươi đây cũng không biết, đứa bé rất thần, nhỏ như vậy đã biết làm nghề thủ công. Ông ta thường xuyên đem đứa cháu đến trấn vừa làm vừa bán, rất nhiều người qua đường thấy đứa nhỏ này đáng thương liền mua. Sau đó nam nhân kia lấy tiền này ăn chơi đàng điếm khắp nơi, đứa bé thường xuyên ăn không đủ no."

Vương Trung Đỉnh đột nhiên nhớ tới lúc trước cắt tóc cho Hàn Đông thì hắn ôm mình gọi cái câu "Nhị đại gia, cho chút tiền đi" kia.

Chủ nhiệm nói tiếp: "Sau đó ông ta rốt cục gặp báo ứng, trên đường bị xe đâm chết. Đứa cháu bình thường đều đi cùng ông ta, riêng ngày đó một mình xuất hành, mới may mắn tránh được một kiếp."

Nghe đến đó, hết thảy tựa hồ cũng đã rõ ràng.

Hàn Đông là do cha cùng thẩm hắn sinh ra, do cha cùng mẹ kế của hắn nuôi nấng, sau đó mẹ kế lại sinh một muội muội, lúc hai người ra đường cùng gặp tai nạn xe, Hàn Đông may mắn thoát được nhưng mà muội muội của hắn lại chết, mẹ kế vì luẩn quẩn trong lòng mà tự sát, cha của hắn lo lắng thân thế Hàn Đông sớm muộn gì cũng bị phát hiện, liền nói dối là hai người con đều chết hết, tạo cho Hàn Đông một cái giấy chứng tử, trộm mang hắn xa xứ.

Về phần muội muội của hắn vì sao lại gặp tai nạn, Vương Trung Đỉnh đoán người mẹ kế vốn định giết Hàn Đông, kết quả giết lầm nữ nhi của mình, cho nên mới phải ôm hận tự sát.

Khi còn bé Hàn Đông bởi vì tận mắt nhìn thấy muội muội gặp tai nạn, chịu kích thích quá độ mà tự giấu đi đoạn ký ức này.

Thế cho nên thân thế mà Hàn Đông nhắc tới sau đó, tất cả đều là từ lúc đến Nội Mông cha của hắn giáo huấn lại cho hắn một lần nữa.

Có lẽ là tự trách, có lẽ là sợ phiền toái, cha của hắn nói Hàn Đông thành là con của đệ đệ cùng em dâu, còn mình cũng biến thành Nhị bá của hắn.

Trên thực tế Hàn Đông luôn mồm gọi Nhị đại gia, chính là cha thân sinh của hắn.

Nhưng mà, chân tướng cuối cùng lại bị phát hiện.

Người thúc khó có thể chịu đựng bị thê tử phản bội, giết chết mẫu thân ruột cùng ông ngoại của Hàn Đông, còn một đường đuổi giết đến nơi này.

Có lẽ là có người mật báo, có lẽ là tự mình có dự cảm, cha của hắn suốt đêm đem Hàn Đông đẩy đi.

Cũng chính là cái đêm Hàn Đông mỗi khi nhớ lại liền khóc rống nước mắt đầm đìa kia, "Nhị đại gia" cắt tóc một lần cuối cùng cho hắn, căn bản không phải để rửa mặt chải đầu sạch sẽ đem bán đi, mà là sợ bị thúc thúc hắn nhận ra sẽ giết người diệt khẩu.

Dù sao giết một người cũng là giết, giết hai người cũng là giết.

Huống chi Hàn Đông ở trong hồ sơ hộ tịch đã là một người chết.

…

Qua một lúc thật lâu, Nhị Lôi đột nhiên mở miệng.

"Anh nói… Hàn Đông có biết cha của mình đã bị tai nạn giao thông chết rồi không? ?"

Vương Trung Đỉnh thản nhiên trả lời: "Cậu ấy liệu sự chuẩn như vậy, như thế nào lại không biết?"

Nhị Lôi ngẫm lại, "Nếu cậu ấy không biết, trong Trộm Ảnh 2 sao có thể có vụ tai nạn thứ hai? Trong Trộm Ảnh 1 như thế nào sẽ chết hai người? Kỳ thật trong kịch bản chính là khúc xạ lại bi thương trong tiềm thức, chính là bị hắn vô ý giấu đi."

"Tôi không muốn nói nhiều mấy thứ này, đi thôi."

Trở lại máy bay, Vương Trung Đỉnh tự đem mình chuốc đến say mềm.

Nhị Lôi lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng này của Vương Trung Đỉnh, thống khổ khó có thể che đậy thẩm thấu ra từ từng lỗ chân lông trên người, ngay cả trong không khí cũng lộ ra mùi vị kìm nén.

Từ đầu tới đuôi, Vương Trung Đỉnh chỉ nói một câu.

"Tôi nguyện chưa từng tới."

…

Hàn Đông tự nhốt trong nhà hơn một tuần, mỗi ngày tinh thần uể oải, nói chuyện với Tây Tây đều hữu khí vô lực.

"Cháu nói… Cha cháu đi công tác chuyến này là làm gì đây? Nhiều ngày như vậy ngay cả một tin nhỏ đều không có, là chuẩn bị vứt bỏ mặc kệ hai người chúng ta sao?"

Tây Tây vừa muốn nói cửa liền vang lên.

"Ba ba." Tây Tây rất nhanh vọt tới.

Vương Trung Đỉnh tựa như không có việc gì, xoa tiểu mặt của Tây Tây hỏi: "Nhớ cha không?"

"Ân ân."

Hàn Đông tựa đầu bên tường đùa khốc, "Còn biết trở lại? Còn tưởng rằng anh đã bị người ta bắt cóc đó."

Lúc trước Vương Trung Đỉnh nghe nói như thế khẳng định xem thường, ngày hôm nay lại có thể phá lệ mà đáp lại một cái mỉm cười, khiến cho tim Hàn Đông hẫng một nhịp chân hơi kém trượt xuống mặt đất.

Tình huống gì đây?

Lặn lội đường xa nhiều ngày như vậy, Vương Trung Đỉnh tính hảo hảo tắm nước nóng một chút, kết quả vừa mới vào phòng tắm, đã bị tên lưu manh mai phục ở sau lưng lột quần.

“Ha ha ha ha ha ha…” Một trận cười đê tiện phóng túng.

Hàn Đông vốn đang dùng mông nghênh đón đế giày, kết quả cánh tay Vương Trung Đỉnh dùng sức nhấc một cái, trực tiếp đem Hàn Đông ôm chặt vào trong lòng, hung hăng hôn lên.

Hàn Đông thuộc loại vật liệu dễ cháy, cấp chút độ ấm lập tức liền bắt lửa, hoàn toàn không còn tâm tư suy xét là bởi vì sao Vương Trung Đỉnh có loại thái độ khác thường này nữa, trực tiếp cùng nhau nị oai.

(nị oai là chán ngán, ghê tởm, buồn nôn, trong trường hợp chỉ hành động thân mật giữa các đôi tình nhân thì không mang ý xấu)

Lần đầu tôi đọc run tay mất nửa ngày, lần này đỡ xúc động rồi. Chúc cả nhà ngủ ngon :))))

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/phong-mang